Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh thời kỳ Dân Quốc loạn lạc, tại từ đường uy nghiêm của Lâm gia.

Đối mặt với thời cuộc biến động và chiến tranh, tộc trưởng Lâm Hiếu Toàn buộc phải đưa ra quyết định đau lòng: phân chia gia tộc để bảo toàn huyết mạch.

Trong khi người anh cả kế thừa sản nghiệp kinh doanh, người anh thứ hai lo liệu vận chuyển, thì người con út – Lâm Diệu – nhận lãnh trọng trách nặng nề và bí ẩn nhất: dẫn dắt một nhánh tộc nhân rút vào bóng tối, trở thành "ẩn mạch" chuyên nghề đạo mộ để âm thầm cung cấp tài lực cho gia tộc.

Thực chất, Lâm Diệu không phải là một thiếu niên bình thường.

Hắn là một người xuyên không mang theo ký ức tiền kiếp và sở hữu "Hệ thống Truyền thừa Đạo mộ".

Hệ thống này không chỉ cung cấp cho hắn những kỹ năng trộm mộ thất truyền như Tầm Long Điểm Huyệt, Bát Quái Đao, Mao Sơn Thuật Pháp, mà còn cho phép hắn truyền thụ lại những tuyệt kỹ này cho các tộc nhân trung thành.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Diệu, đội ngũ Lâm gia được trang bị tận răng với vũ khí hiện đại vượt thời đại và những bí thuật cổ xưa, trở thành một thế lực đáng gờm trong giới đạo mộ.

Hành trình chinh phạt của Lâm Diệu bắt đầu tại Tương Tây, nơi hắn cùng tộc nhân tiến vào Đàn Tử Sơn hiểm trở.

Tại đây, hắn chạm trán với các thế lực lừng danh như Trần Ngọc Lâu của Tả Lĩnh, Chế Cổ Tiêu của Bàn Sơn và quân phiệt La Lão

Ngoại.

Với sức mạnh vượt trội và sự am hiểu tường tận về cạm bẫy mộ cổ, Lâm Diệu không chỉ dễ dàng tiêu diệt Lục Sí Phi Ngô và Tương Tây Thi Vương mà còn cứu mạng những nhân vật huyền thoại của giới đạo mộ, đồng thời thu về vô số minh khí giá trị để củng cố gia tộc.

Sau chiến dịch Tương Tây, Lâm Diệu chuyển địa bàn đến Tinh Thành (Trường Sa), nơi hắn tiếp xúc với Cửu Môn Đề Đốc.

Tại đây, hắn kết giao với Phật Gia (Trương Khải Sơn), Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy.

Lâm Diệu không chỉ hỗ trợ Cửu Môn giải quyết bí ẩn về đoàn tàu ma quái và mỏ quặng chứa đầy tóc độc, mà còn thẳng tay trừng trị những kẻ phản bội và thế lực ngoại bang như Cầu Đức Khảo hay gia tộc họ Vương bí ẩn luôn rình rập phá hoại.

Điểm nhấn quan trọng trong quá trình trưởng thành sức mạnh của Lâm Diệu là việc hắn thu thập được "Long Cốt", từ đó kích hoạt và nâng cấp huyết mạch thần thú Bác Di.

Huyết mạch này mang lại cho hắn khả năng trấn áp tà ma, sức mạnh thể chất phi thường và tuổi thọ kéo dài.

Bên cạnh những cuộc phiêu lưu nghẹt thở, Lâm Diệu cũng tìm được tình yêu của đời mình là Doãn Hân Duyệt – đại tiểu thư của Khách sạn Tân Nguyệt lừng danh Bắc Bình.

Cùng nhau, họ xây dựng Vọng Nguyệt Sơn Trang, biến nơi đây thành thánh địa của Lâm gia.

Cốt truyện đạt đến cao trào khi Hệ thống yêu cầu một đợt nâng cấp lớn kéo dài 30 năm.

Lâm Diệu cùng Doãn Hân Duyệt và các tộc nhân cốt cán buộc phải

đi vào giấc ngủ sâu trong mật thất.

Khi tỉnh lại, thế giới bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi, vật đổi sao dời.

Những người bạn cũ như Phật Gia đã qua đời, Cửu Môn đã thay đổi thế hệ lãnh đạo, nhưng Lâm Diệu và đội ngũ của hắn vẫn giữ nguyên diện mạo trẻ trung và sức mạnh kinh người.

Trở lại thế giới hiện đại với tư cách là một "lão tiền bối" trong hình hài thanh niên, Lâm Diệu tiếp tục dẫn dắt gia tộc đối mặt với những thử thách mới.

Hắn tái xuất giang hồ, hợp tác cùng thế hệ sau như Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà (Hạo Thiên Chân), Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh (Tiểu Ca) để khám phá những bí mật thiên cổ.

Từ mộ Huyệt dưới đáy biển sâu với những con Hải Hầu Tử quái dị, đến Tần Lĩnh Thần Thụ đầy ma mị, hay Tinh Tuyệt Cổ Thành với lời nguyền con mắt rắn, Lâm Diệu luôn là người nắm giữ quyền chủ động, phá giải mọi cơ quan và tiêu diệt những quái vật kinh hoàng nhất như Chúc Long hay Thi Hương Ma Khoai.

Câu chuyện là sự đan xen hấp dẫn giữa yếu tố trộm mộ giật gân, xây dựng thế lực gia tộc và những bí ẩn siêu nhiên.

Lâm Diệu, với tư cách là người đứng sau màn, vừa bảo vệ di sản của Cửu Môn, vừa đối đầu với gia tộc họ Vương đầy dã tâm, từng bước khám phá ra bí mật cuối cùng về sự trường sinh bất tử mà Vương Tàng Hải đã dày công che giấu hàng thế kỷ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 1

Tại Từ đường Lâm gia.

Thời gian: 8 giờ tối.

Nhân vật: Lâm Hiếu Toàn (Tộc trưởng Lâm thị), Lâm Minh (Trưởng tử), Lâm Quang (Thứ tử), Lâm Diệu (Ấu tử - Nhân vật chính).

Lâm Hiếu Toàn dẫn theo ba người con trai quỳ trước bài vị tổ tông, nhìn liệt tổ liệt tông khấn: "Bất hiếu tử tôn Lâm Hiếu Toàn hôm nay mang theo ba con trai đến trước tổ tông thỉnh tội.

Nay gặp thời chiến loạn, gia tộc truyền thừa không dễ, vì để kéo dài hương hỏa, hiện tại Tộc trưởng Lâm Hiếu Toàn quyết định phân gia, đặc biệt cáo tri tổ tông." "Trưởng tử Lâm Minh sẽ kế thừa vị trí Tộc trưởng, từ nay về sau đi theo bên cạnh ta học tập quản lý sinh ý, phụ trách vận chuyển thương phô của gia tộc." "Thứ tử Lâm Quang mang theo một bộ phận tộc nhân sáng lập Xa Mã Hành, thành lập phân gia, sau này phụ trách vận chuyển các loại vật tư của gia tộc." "Ấu tử Lâm Diệu mang theo một bộ phận tộc nhân thành lập ẩn mạch của gia tộc, từ nay về sau... thoát ly Lâm thị, âm thầm phục vụ cho gia tộc." Nghe đến đây, Lâm Minh và Lâm Quang không thể tin nổi nhìn phụ thân, lớn tiếng kêu lên: "Phụ thân, tại sao lại làm vậy?" "Câm miệng!

Trước mặt tổ tông không được lớn tiếng uyên náo." Lâm Hiếu Toàn thần tình nghiêm túc, nhưng trong mắt lại hàm chứa đau khổ mà quát lớn.

Lâm Diệu quỳ một bên lại không nói một lời, chỉ cung kính dập đầu trước bài vị tổ tông.

Tế tự xong, bốn người trở về nhà.

Sau khi an tọa tại phòng khách, Lâm Hiếu Toàn nhìn ba đứa con ngồi phía dưới, cảm thấy vừa an ủi lại vừa khó chịu.

Bất kể nguyên nhân là gì, Lâm thị rốt cuộc cũng chia năm xẻ bảy trong tay ông.

Lâm Hiếu Toàn chỉnh lý tâm tình xong liền nói: "Lâm Minh, con tính cách trầm ổn, làm việc có quy củ, sau này đi theo bên cạnh ta, học tập quản lý sinh ý, dần dần tiếp nhận sự vụ trong tộc." Lâm Minh đứng dậy đáp: "Vâng, phụ thân, con nhất định sẽ học tập thật tốt.

Nhưng Tam đệ..." "Không cần nói nữa, quản tốt bản thân con là được." Lâm Hiếu Toàn ngắt lời, sau đó quay đầu nói với Lâm Quang: "Lão Nhị, tính tình con hào sảng, thích kết giao bằng hữu các lộ, giao Xa Mã Hành cho con ta cũng yên tâm.

Bất quá sau này trở thành tộc trưởng phân gia rồi, làm bất cứ việc gì cũng phải suy xét cho tộc nhân trước tiên, biết không?" "Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ gánh vác trách nhiệm." Lâm Quang cung kính đáp. "Được rồi, hai con lui xuống trước đi.

Có một điểm phải nhớ kỹ, sau này ở bên ngoài gặp Lâm Diệu, chỉ coi như người cùng họ, nhưng không có bất cứ quan hệ gì, rõ chưa?" Lâm Minh và Lâm Quang nhìn nhau một cái, đáp: "Vâng, phụ thân." Sau đó hai người xoay người đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Trong phòng nhất thời im ắng, chỉ còn ánh mắt từ ái nhưng đầy đau khổ của Lâm Hiếu Toàn nhìn Lâm Diệu.

Im lặng một hồi, Lâm Hiếu Toàn mở miệng: "Diệu nhi, tuy rằng con lựa chọn làm như vậy, nhưng vi phụ muốn hỏi lại một câu, con có hối hận không?" Lâm Diệu ngẩng đầu nhìn phụ thân, nói: "Phụ thân, con không hối hận.

Từ mười năm trước lúc chiến loạn, con đã chuẩn bị tốt rồi.

Những năm nay con âm thầm bồi dưỡng Lâm thị tử đệ, hiện tại chính là lúc dùng đến." Lâm Hiếu Toàn lộ vẻ không nỡ: "Diệu nhi, ta biết con sớm tuệ (thông minh sớm), từ nhỏ đã hiểu chuyện.

Không biết con học được bản lĩnh từ ai mà mười năm nay vẫn luôn âm thầm dạy dỗ một bộ phận tử đệ trong nhà.

Nhưng sau này ở bên ngoài, nhất định phải vạn sự cẩn thận." "Phụ thân yên tâm." Lâm Diệu cười nói: "Người còn không hiểu rõ con sao?

Ở bên ngoài sẽ không có ai dám bắt nạt con đâu." "Phụ thân, lát nữa con sẽ dẫn người rời đi ngay trong đêm, không chào tạm biệt mẫu thân và đại ca, nhị ca nữa.

Tránh để mẫu thân đau lòng khóc thương." "Được, lát nữa đi đi." Lâm Hiếu Toàn nói.

Lâm Diệu quỳ trên mặt đất, cung kính dập đầu ba cái trước Lâm Hiếu Toàn, thấp giọng nói: "Phụ thân, bảo trọng." Nói xong, Lâm Diệu đứng dậy rời đi.

Lâm Hiếu Toàn nhìn bóng lưng con trai, nước mắt rốt cuộc không nhịn được mà tuôn rơi, nghẹn ngào thì thầm: "Liệt tổ liệt tông, hậu đại Lâm Hiếu Toàn vô năng, hiện tại cư nhiên phải để con trai thoát ly gia tộc, hậu đại vô năng a..." Lâm Diệu trở về biệt viện, thu thập tâm tình, nhìn 40 tên tộc nhân đang đứng trong sân, nghiêm túc mở miệng: "Từ nay về sau các người đã thoát ly quan hệ với Lâm thị, sau khi chết cũng không thể vào từ đường, hiện tại có ai hối hận không?" 40 tên tộc nhân đều không trả lời, chỉ dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Lâm Diệu.

Vì gia tộc, bọn họ có thể bỏ qua hết thảy, đây mới là vốn liếng để Lâm thị truyền thừa ngàn năm. "Tốt, nếu đã không ai hối hận, vậy tên thật trước kia đừng dùng nữa, chỉ dùng đại hào (biệt danh) lúc huấn

luyện.

Từ Lâm Nhất đến Lâm Tứ Thập.

Sau này cứ gọi ta là Tộc trưởng, đều rõ chưa?" Lâm Diệu hài lòng nói. "Rõ, Tộc trưởng!" "Được, vậy chúng ta xuất phát thôi.

Lát nữa đi đến căn cứ huấn luyện bí mật nhận trang bị trước." Lâm Diệu lớn tiếng ra lệnh.

Ra khỏi tộc địa, nhóm người Lâm Diệu cung kính hành lễ với tộc địa lần cuối, sau đó xoay người rời đi.

Từ nay về sau, Lâm thị và bọn họ không còn quan hệ.

Trên đời này, chỉ còn Lâm thị truyền thừa ngàn năm và Đạo mộ Lâm gia mới xuất hiện.

Tại căn cứ huấn luyện, Lâm Diệu nhìn trang bị được xếp chỉnh tề dưới đất, xoay người nói với mọi người: "Được rồi, đều mặc trang bị vào, sau đó chúng ta hướng về Tương Tây xuất phát.

Những năm nay ta dạy tay nghề cho các anh, cũng đến lúc kiểm tra thành quả học tập rồi." Chúng nhân đều lớn tiếng hô: "Tộc trưởng yên tâm.

Khẳng định sẽ không làm ngài mất mặt." Đoàn người xoay người rời khỏi nơi sinh dưỡng, từ nay về sau sẽ không còn quay lại chốn cũ, chính thức bước lên hành trình mới.

Trên đường đi, Lâm Diệu thầm gọi trong lòng: "Hệ thống, hiển thị giao diện." "Đinh, thuộc tính Túc chủ: Thân phận: Lâm Diệu Sức mạnh: 20 Tốc độ: 24 Thể chất: 30 Tinh thần: 50 Kỹ năng: 《Tầm Long Điểm Huyệt bí thuật》, 《Thương pháp tinh thông》, 《Bát Quái Du Long Chưởng》, 《Ưng Trảo Công》, 《Bát Quái Đao》, 《Mao Sơn Phù Chú》, 《Cơ Quan bí thuật》, 《Song Chỉ Tham Động》, 《Mao Sơn Thuật Pháp》, 《Cổ Đổng Giám Thưởng》...

Kỹ năng đã truyền thừa: 《Tầm Long Điểm Huyệt bí thuật》, 《Thương pháp tinh thông》, 《Ưng Trảo Công》, 《Bát Quái Đao》, 《Mao Sơn Phù Chú》, 《Cơ Quan bí thuật》, 《Song Chỉ Tham Động》.

Nhiệm vụ: Tiêu diệt Tương Tây Thi Vương.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được thưởng.

Trang bị: Trữ vật giới chỉ (10 mét khối) x1, Balo cấp 3 (5 mét khối) x40, súng ngắn Glock 17 x100, Đường đao x100, đồ phòng hộ toàn thân x100, trang bị đạo mộ x100...

Hệ thống thương thành: Tài phú trị: 0" Lâm Diệu nhìn giao diện hệ thống, trong lòng suy nghĩ về sự tình thế giới này.

Kiếp trước Lâm Diệu là một trạch nam, đang lúc xem phim điện ảnh đề tài đạo mộ thì đột nhiên xuyên việt đến thế giới này, đạt được một cái Đạo mộ truyền thừa hệ thống.

Hắn có thể đem kỹ năng mình học được truyền thừa cho người khác, nhưng tồn tại hạn chế nhất định.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hệ thống sẽ có các loại kỹ năng thưởng.

Lâm Diệu hiện tại vừa tròn 18 tuổi.

Trước khi thành niên, nhiệm vụ hệ thống ban bố đều tương đối bình thường, không liên quan đến đạo mộ.

Nhưng nhiệm vụ về sau đại đa số là đi khắp nơi trên thế giới hoàn thành nhiệm vụ đổ đấu.

Những năm nay, Lâm Diệu không ngừng tuyển chọn tộc nhân có thể tiếp nhận truyền thừa, đến hiện tại cũng chỉ tìm được 40 người.

Lâm Diệu không ngừng cấp kỹ năng truyền thừa cho họ, chia

thành 8 tiểu đội, mỗi đội 5 người.

Trong đó một người truyền thừa 《Mao Sơn Phù Chú》, hai người truyền thừa 《Tầm Long Điểm Huyệt bí thuật》, hai người truyền thừa 《Song Chỉ Tham Động》 và 《Cơ Quan bí thuật》.

Còn lại 《Thương pháp tinh thông》, 《Ưng Trảo Công》, 《Bát Quái Đao》 thì tất cả mọi người đều có thể truyền thừa.

Bát Quái Đao còn có thể tổ thành đao trận để cùng nhau ngự địch.

Mỗi người đều được trang bị vũ khí tiên tiến hơn thời đại này rất nhiều, tin tưởng hành động tiếp theo nhất định có thể thuận lợi.

Lâm Diệu sống ở thế giới này 18 năm, bình thường cố ý nghe ngóng tin tức khắp nơi, phát hiện đây là một thế giới tổng hợp quái đản về đạo mộ.

Ở đây không chỉ có các nhân vật trong tiểu thuyết, phim ảnh kiếp trước mà còn có các loại thế lực hắn không hiểu rõ.

Lâm Diệu kiếp này sinh tại Lâm thị, trái tim cũng để lại cho Lâm thị.

Vừa lúc hiện tại hệ thống ban bố nhiệm vụ đạo mộ, hắn thuận thế làm theo, thoát ly gia tộc, đã có thể vì sự truyền thừa của gia tộc cống hiến sức mạnh, lại có thể hoàn thành nhiệm vụ hệ thống để nhận thưởng.

Từ lúc có hệ thống đến nay, Lâm Diệu chưa từng dùng hệ thống thương thành vì vẫn luôn không đủ điều kiện.

Hiện tại bắt đầu đạo mộ, phải nhanh chóng hỏi thăm hệ thống. "Hệ thống, hiện tại thương thành có thể sử dụng rồi chứ?" Lâm Diệu hỏi. "Đinh, điều kiện thương thành đã thỏa mãn, có thể sử dụng." Lâm Diệu chạy nhanh vào xem xét, nhìn các loại công cụ đạo mộ và vật tư bên trong, hắn cảm giác nước miếng sắp chảy ròng ròng.

Nhưng thèm cũng vô dụng, không có giá trị tài phú thì cái gì cũng không mua được.

Lâm Diệu vội hỏi: "Hệ thống, cái giá trị tài phú này làm sao ta có được?" "Đinh, sau khi Túc chủ đoạt được minh khí, hệ thống sẽ tiến hành định giá.

Giá trị tài phú tức là giá trị của minh khí." "Vậy sẽ không thu hồi minh khí chứ?

Chương 2

Ta còn muốn bán lấy tiền?" "Túc chủ yên tâm, hệ thống chỉ hoán đổi ngang giá lấy giá trị tài phú, cũng không cần thu hồi minh khí." Lâm Diệu nghe vậy liền yên tâm.

Rốt cuộc sinh ý của gia tộc hiện tại rất khó làm, sau này còn phải bán minh khí, nếu hệ thống thu hết thì coi như làm công không.

Nghĩ đến đây, Lâm Diệu kích động xoay người nói với các tộc nhân phía sau: "Đều nhanh lên, chúng ta gia tăng tốc độ, chờ tìm được bảo bối, ta sẽ đổi trang bị tốt hơn cho các anh." Tộc nhân nghe xong đều nhanh chóng tăng tốc.

Bọn họ hiểu rõ năng lực của Tộc trưởng, có thể làm cho bọn họ nháy mắt học được các loại kỹ năng, lại có thể cấp các loại bảo bối, nên ai nấy đều gấp gáp muốn đến địa điểm.

Lâm Diệu nhìn tộc nhân tràn ngập động lực, trong lòng phi thường hài lòng.

Những người này đều đáng giá tín nhiệm, không sợ tiết lộ bí mật.

Không chỉ vì nguyên nhân cùng tộc, mà còn có sự bảo đảm của hệ thống truyền thừa: tất cả người nhận được truyền thừa từ hệ thống đều sẽ tuyệt đối trung thành với Lâm Diệu.

Nếu không, Lâm Diệu cũng không dám đem Balo cấp 3 ra cho bọn họ sử dụng, rốt cuộc những thứ này đều không hợp thường lý.

Chạng vạng tối ngày thứ ba, nhóm người Lâm Diệu đã tới chân núi Đàn Tử (Bình Sơn).

Lâm Diệu nhìn núi Đàn Tử đắm mình trong ánh tà dương phía xa, nhớ tới tình tiết trong phim truyền hình kiếp trước, tâm tình phức tạp.

"Mọi người tìm chỗ hạ trại nghỉ ngơi, dưỡng tinh súc duệ, sáng mai nhổ trại." Lâm Diệu lớn tiếng nói. "Vâng, Tộc trưởng." Các tộc nhân dựa theo tổ hợp tiểu đội bắt đầu dựng trại nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, tại một bên khác, Trần Ngọc Lâu của Thường Thắng Sơn và La Bất Chính đang dẫn dắt nhân mã của mình chỉnh đốn tại nghĩa trang núi Đàn Tử, chuẩn bị ngày mai lên núi trộm mộ, lấy tài bảo cứu tế tai dân, đổi lấy súng đạn.

Ở một hướng khác, thủ lĩnh Ban Sơn là Già Cố Sao (Triết Cổ Thiếu) cũng dẫn theo sư đệ Lão Dương Nhân và sư muội Hoa Linh đang đi về phía núi Đàn Tử. (Thời gian hoạt động: 29/4 - 3/5) Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn dắt tộc nhân xuất phát lên núi, gần giữa trưa thì đến chân núi.

Lâm Diệu phân phó 8 tiểu đội tản ra bốn phía tìm kiếm địa điểm vào mộ.

Được một lúc, tộc nhân toàn bộ quay về, đang muốn báo cáo tình huống với Lâm Diệu thì đột nhiên nghe thấy mấy tiếng súng "Đoàng!

Đoàng!", tộc nhân vội vàng rút súng lục bảo vệ xung quanh Lâm Diệu.

Lâm Diệu nhớ tới tình tiết kiếp trước, vẫy vẫy tay về phía bốn phía: "Đừng khẩn trương, chắc là có đồng nghiệp cũng đang tìm mộ." Lâm Diệu biết Trần Ngọc Lâu đang thi triển Thuật Văn Sơn Biện Long để tra xét cổ mộ.

Lâm Nhất nghe vậy vội nói: "Tộc trưởng, vậy chúng ta mau xuất phát thôi.

Vừa rồi huynh đệ thi triển 《Tầm Long Điểm Huyệt bí thuật》 đã tìm được vị trí vào mộ rồi, đừng để người khác giành trước." "Yên tâm, mộ này không dễ vào như vậy đâu, đừng nóng vội.

Được rồi, chúng ta xuất phát, Đội 1, Đội 2 đi đào thông đạo, những người khác cảnh giới." Lâm Diệu cười nói.

Xem qua phim, Lâm Diệu biết người của Thường Thắng Sơn ở chỗ này tổn thất thảm trọng, nhưng trong lòng hắn cũng dâng lên sự đề phòng.

Hiện thực không diễn ra tốt đẹp như trong phim, rốt cuộc có thể làm thổ phỉ thì không thể là người lương thiện.

Người của Đội 1, Đội 2 lấy ra một cây đồng côn rỗng ruột.

Bên trong đồng côn có cơ quan, chín phiến lá thép tinh luyện chế tạo hình sóng lượn, tựa như chín cánh hoa cắm ở đầu đồng côn.

Phía trước đồng côn có rãnh cắm lò xo chuyên dụng, lá thép vừa cắm vào lập tức bị lò xo cố định chặt chẽ.

Phía sau đồng côn lắp một cái tay quay, tạo thành một món lợi khí đào trộm động gọi là "Toàn Phong Xẻng" (Xẻng Lạc Dương).

Lâm Diệu căn cứ vào hiểu biết kiếp trước tìm người phỏng chế Toàn Phong Xẻng, tuy gia công không tinh tế nhưng cũng dùng được.

Chỉ cần lần đạo mộ này thu được minh khí, có giá trị tài phú thì có thể thay đổi cái mới.

Lâm Diệu đã xem qua trong Hệ thống thương thành, đồ tốt có rất nhiều, các loại công cụ đều là tinh phẩm.

Một lát sau, đạo động đã đào xong.

Lâm Diệu dẫn theo Đội 3 đi trước dò đường.

Tuy rằng có các loại kỹ năng hệ thống nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên xuống mộ, cẩn thận vẫn hơn.

Thuận theo đạo động tiến vào mộ thất, chỉ thấy một cánh cửa lớn bằng đồng thau, trên cửa điêu khắc các loại hoa văn, trước cửa đặt hai

pho tượng trấn mộ thú.

Đi đến gần, Lâm Diệu nhìn cánh cửa lớn trước mắt, tâm tình kích động.

Sắp được vào mộ rồi, kiếp trước si mê các tác phẩm điện ảnh đạo mộ như vậy, hiện tại rốt cuộc cũng có thể đi vào tận mắt chứng kiến.

Lâm Diệu bình phục tâm tình, khôi phục lãnh tĩnh, phân phó: "Một người đi lên gọi tộc nhân mang trang bị xuống, chúng ta chuẩn bị vào mộ.

Tộc nhân biết 《Cơ Quan bí thuật》 kiểm tra cơ quan cửa mộ, người còn lại giới bị." Nói xong, Lâm Diệu cũng đi đến trước cửa mộ, nhớ lại đủ loại giới thiệu về cơ quan trong 《Cơ Quan bí thuật》, vận dụng 《Song Chỉ Tham Động》 tỉ mỉ sờ soạng trên cửa đồng.

Đột nhiên, Lâm Diệu sờ được một cái nút trong hoa văn ở trung ương cửa mộ, ghi nhớ vị trí rồi tiếp tục thử thăm dò.

Tra xét xong, Lâm Diệu gọi hai gã tộc nhân tra xét khác đến hỏi: "Thế nào?

Có phát hiện gì không?

Trên cánh cửa đồng bên phía ta có một điểm cơ quan." Lâm Thập Tứ đáp: "Tộc trưởng, thuộc hạ cũng phát hiện một điểm cơ quan trên cánh cửa bên kia, nằm trong hoa văn ở trung ương." Lâm Thập Ngũ nói: "Tộc trưởng, thuộc hạ tra xét thấy trong miệng hai con trấn mộ thú đều có xích sắt cơ quan." Lúc này các tộc nhân khác cũng đều đã xuống, ta đối bọn họ nói: "Ai biết cơ quan thì tiến lên.

Vừa rồi tra xét thấy tại trung tâm hoa văn của hai cánh cửa đồng đều có điểm cơ quan, trong miệng hai con trấn mộ thú cũng có xích sắt.

Đây là cơ quan gì?

Phải phá giải thế nào?" Lâm Diệu tuy rằng biết cơ quan này nên phá giải ra sao, nhưng muốn xem thử trình độ của tộc nhân.

Nếu bọn họ đều có thể giống như mình thì sau này xuống mộ chia thành tiểu đội xuất phát cũng có thể yên tâm.

Kết quả cũng không làm Lâm Diệu thất vọng, tất cả tộc nhân đều đồng thanh: "Khai môn nghênh khách!" Khai môn nghênh khách, tên như ý nghĩa: mở cửa lớn, hoan nghênh khách nhân.

Chương 3

Bất quá ở đây không phải chủ nhân ra nghênh khách mà là cơ quan nỏ tiễn bắn ra nghênh khách.

Mở cửa bắt buộc phải làm theo trình tự, nếu không phía sau cửa mộ sẽ hạ xuống Đoạn Long Thạch, dùng thuốc nổ cũng vào không được.

Lâm Diệu phân phó tất cả tộc nhân đứng sát vào hai bên mộ đạo, dẫn theo tộc nhân biết cơ quan tiến lên phá giải.

Đầu tiên cần hai người đồng thời ấn xuống cơ quan trên cửa mộ, sau đó đồng thời kéo động xích sắt trong miệng trấn mộ thú.

Thao tác hoàn thành xong, Lâm Diệu đứng vào hai bên mộ đạo.

Chỉ thấy cửa mộ rung động một trận, sau đó chậm rãi mở ra, lộ ra lối vào tối om.

Đột nhiên, từ trong bóng tối bắn ra ba mũi tên thành hình chữ Phẩm, nhóm người Lâm Diệu đều không động đậy.

Một lát sau, trong cửa mộ lại bắn ra vô số mũi tên.

Liên tục bắn ra ba đợt tên xong, Lâm Diệu mới nói: "Được rồi, lần này có thể đi vào." Lâm Diệu biết bên trong mộ thất và bên ngoài thông nhau, không khí bên trong không có vấn đề.

Xem phim cũng không thấy có cơ quan tồn tại, bất quá vẫn nói với tộc nhân: "Đều cẩn thận chút, đừng để trúng cơ quan." Rốt cuộc trong phim người ta không đi vào từ cửa chính mà đào đạo động bên cạnh đi vào.

Lâm Diệu đi trước, vận dụng Vô Ngại Thanh Tịnh Thiên Nhãn Trí thần thông và Vô Ngại Thanh Tịnh Thiên Nhĩ Trí thần thông tu luyện

được từ 《Mao Sơn Thuật Pháp》.

Thiên Nhãn Trí thần thông giúp ánh mắt Lâm Diệu mẫn cảm, ban đêm có thể nhìn như ban ngày.

Thiên Nhĩ Trí thần thông giúp thính lực Lâm Diệu tăng lên, giống như Trần Ngọc Lâu thi triển thuật Văn Sơn Biện Long, chỉ cần Lâm Diệu lấy được pháp môn là có thể nhanh chóng học được.

Đi trong dũng đạo khoảng 15 phút, không phát hiện bất cứ cơ quan nào.

Đi hết dũng đạo, Lâm Diệu và các tộc nhân tiến vào một tòa đại điện.

Lâm Diệu phân phó tộc nhân thắp sáng trường minh đăng trong đại điện.

Ánh đèn sáng lên, chỉ thấy trong đại điện này điện vũ cao ngất, lầu các nguy nga, mái cong đấu củng sắp xếp dày đặc, chạm trổ họa tiết vừa trang nghiêm túc mục.

Trong điện ngoài điện đèn đuốc sáng trưng, tầng tầng lớp lớp nhìn không thấy điểm cuối, ánh lên gạch vàng ngói biếc phá lệ huy hoàng.

Lâm Diệu và tộc nhân nhìn thấy một màn này đều bị chấn động.

Tuy rằng kiếp trước Lâm Diệu từng xem cảnh tượng địa cung trên phim, nhưng dù sao cũng là tác phẩm điện ảnh, không thể hoàn nguyên 100%.

Bất kể thế nào, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ xuống mộ, nhìn thấy cảnh tượng chấn động bực này, nhất thời rung động đến không thể kiềm chế.

Lúc này đột nhiên truyền đến một trận tiếng súng, tiếng súng vang thành một mảng, xen lẫn tiếng người kêu thảm thiết.

Tộc nhân bừng tỉnh, tứ phía giới bị.

Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, đám người lúc trước cũng vào rồi?" Lâm Diệu vẫy vẫy tay cười nói: "Không sao, bọn họ ở bên kia, không qua đây được đâu.

Chúng ta tiếp tục." Nói xong Lâm Diệu dẫn đầu đi về phía trước, bước vào trung đoạn đại điện, cảnh tượng càng thêm chấn động.

Chỉ thấy trong tầng đá nham thạch trong động có khói đá bốc lên, khiến cho cung điện rực rỡ như thiên hà được khói hương lượn lờ, toát ra một vẻ u viễn thần bí khó tả, không khác gì động thiên phúc địa hay chốn nhân gian tiên cảnh.

Các cột đá chạm trổ bị mây khói bao phủ, nhìn qua khiến người ta cảm giác cực kỳ không chân thực, hư ảo phiêu miểu, giống như tiên điện.

Nhìn thẳng cảnh làm người đắm say này, Lâm Diệu đột nhiên cảnh tỉnh nói: "Tộc nhân tu hành 《Mao Sơn Phù Chú》 đều chuẩn bị tốt Khu Trùng Phù.

Đại điện này cũng không tốt đẹp như vẻ bề ngoài đâu, bên trong có lượng lớn độc trùng, mọi người đều chú ý một chút." Khu Trùng Phù là một loại phù chú trong 《Mao Sơn Phù Chú》 có thể xua đuổi các loại côn trùng trong phạm vi 2 mét quanh người, hiệu quả siêu quần. "Đều không được sơ ý, chỗ này là nơi hoàng gia luyện chế thuốc trường sinh, bao nhiêu năm qua đi, đan khí bên trong đều không tan hết.

Minh khí hẳn là có đan dược tàn lưu, độc trùng trong núi ăn những đan dược này, khẳng định sẽ có một số biến dị." "Vâng, Tộc trưởng!" "Được rồi, chia thành các tiểu đội đi thu lấy bảo bối trước đi.

Đèn đóm khoan hãy lấy, trước tiên thu hết các loại vật trang trí

trong đại điện, lúc rời đi hãy mang trường minh đăng và bát bảo lưu ly trản theo." Tộc nhân nghe lệnh, chia thành 8 tiểu đội tản ra bốn phương tám hướng, đều lấy ra Hắc Chiết Tử, cẩn thận nạy lấy các loại phối sức tinh xảo.

Lâm Diệu thì đi lại xung quanh, quan sát bốn phía đại điện.

Rốt cuộc trong phim đã diễn rồi, đoàn người Ban Sơn, Tá Lĩnh cũng gặp độc trùng trong đại điện này, còn có Lục Sí Phi Ngô (rết sáu cánh) khổng lồ.

Tuy rằng tộc nhân đều dùng Khu Trùng Phù nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Trong tiếng tộc nhân cạy lấy minh khí, Lâm Diệu kiểm tra khắp nơi, chỉ thấy vách núi bốn phía có rất nhiều khe hở lớn nhỏ, không ở bên ngoài thì rất khó nhìn ra.

Trong lòng núi này là một khối phong thủy bảo địa, sinh khí dũng động không dứt.

Cổ vật giấu trong núi lịch cửu như tân (trải qua lâu đời vẫn như mới).

Lâu đài điện các thắp vạn năm nến, lưu ly trản, hoàn toàn dựa theo bố cục tinh cung mà an trí, phồn mà không loạn, khí tượng nghiêm cẩn.

Nguyên nhân là vì nơi này phong thủy cực tốt, khe nứt bốn phía lộ ra linh khí.

Trong phim mới có nhiều rết như vậy, không thấy độc trùng khác, khả năng bởi vì rết hấp thu đan khí nhiều nhất, độc trùng khác không bị ăn thì cũng bị xua đuổi.

Đang nghĩ ngợi, Lâm Diệu đột nhiên nghe được một trận thanh âm sột soạt, ngẩng đầu nhìn lên phát hiện trên cung khuyết lâu đài phía

trước có hắc khí lưu động, giữa các cột trụ trên đỉnh điện giống như có từng luồng nước đen đang không ngừng thấm ra.

Lâm Diệu nhìn kỹ, hóa ra là rết độc xuất hiện.

Tộc nhân nghe tiếng động đều sôi nổi tụ tập bên người Lâm Diệu, cảnh giác nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy trùng hải (biển sâu bọ) khổng lồ ập vào mặt.

Từng con từng con rết đen bóng nhanh nhẹn bò tới, nhưng khi bò đến xung quanh nhóm người Lâm Diệu thì lại không ngừng lùi về phía sau, phảng phất như nhìn thấy thiên địch.

Lâm Diệu đứng giữa mọi người nói: "Không ngại, chỉ là một ít độc trùng mà thôi.

Chúng ta đều có Khu Trùng Phù, chúng không dám tới gần.

Chương 4

Tiếp tục đi, đem đồ vật đều lấy xuống, chúng ta còn phải đi vào bên trong nữa." Tộc nhân nghe xong đều yên tâm.

Tuy rằng nhìn trùng hải tương đối ghê tởm, nhưng khi bọn họ chậm rãi đi về phía bốn phía, chỉ thấy rết không ngừng đào tẩu khỏi phạm vi hai mét quanh người bọn họ.

Thấy vậy, tộc nhân càng yên tâm hơn, rốt cuộc chỉ là ghê tởm một chút thôi, lại tiếp tục đi cạy lấy bảo vật.

Đội 1 của Lâm Nhất cũng không rời đi, tiếp tục vây quanh Lâm Diệu bốn phía, lấy ra vũ khí cẩn thận giới bị.

Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, để tôi ở một bên bảo vệ ngài đi, đồ vật còn lại cũng không nhiều lắm, để các huynh đệ khác đi lấy là được rồi." Lâm Diệu nghe vậy cũng không cường cầu, cứ như vậy dưới sự bảo vệ của Lâm Nhất mà tiếp tục quan sát bốn phía.

Màn này nếu để người thường nhìn thấy, e rằng đều phải phát điên.

Chỉ thấy trong đại điện tiên khí lượn lờ, từng cái bóng người mông lung đi lại trong biển trùng, giống hệt như vô thường đi đòi mạng.

Lâm Diệu nhìn trang sức vàng bạc bốn phía không ngừng bị tộc nhân thu vào Balo cấp 3, tâm tình cao hứng.

Trong địa cung này chỉ cần có những thứ này, sau khi mang về cũng đủ để gia tộc miễn trừ nỗi lo về sau.

Trong thời loạn thế, gia tộc có thể tiếp tục truyền thừa mới là may mắn lớn nhất.

Lâm Diệu thấy tộc nhân thu lấy không sai biệt lắm, liền phân phó một đội: "Đi, đi dập tắt trường minh đăng bốn phía, đem Bát Bảo Lưu Ly Trản cũng mang đi hết.

Xong việc chúng ta tiếp tục đi ra phía sau." Chờ tộc nhân thu dọn xong xuôi, từ trong biển trùng đi đến bên người Lâm Diệu, hắn nói với mọi người: "Mọi người đều thấy rồi đó, sự trả giá của chúng ta là xứng đáng.

Có ta ở phía sau nỗ lực, Lâm thị nhất định có thể lại truyền thừa ngàn năm." Nhìn ánh mắt hưng phấn lại cuồng nhiệt của tộc nhân, Lâm Diệu cảm giác hưng phấn, cũng có cảm giác thành tựu.

Đang muốn dẫn dắt tộc nhân tiếp tục tiến phát, đột nhiên chỗ lối vào vừa tiến đến truyền đến một trận thanh âm. "Mẹ kiếp, chúng ta tử thương thảm trọng đều không vào được, cư nhiên để người khác giành trước rồi.

Lát nữa để ông đây xem là nhóm người nào, xem ông thu thập bọn chúng ra sao." Lâm Diệu ngẩn ra, hình như là giọng của La Bất Chính (La Lão Oai).

Chẳng lẽ kịch bản bị thay đổi?

Vậy tiếp theo phải càng thêm cẩn thận, nội bộ địa cung hẳn là cũng sẽ phát sinh biến hóa khác.

Lâm Nhất bên cạnh nghe tiếng, nhỏ giọng hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta có cần tiên hạ thủ vi cường hay không?" Lâm Diệu đáp: "Không cần quản, chúng ta tiếp tục, chờ bọn họ có thể nhìn thấy chúng ta rồi nói sau.

Mấy cây súng rách nát kia làm sao hữu dụng với chúng ta được.

Phân phó xuống dưới, đều đội mũ giáp cho kỹ, đừng xui xẻo để mất mạng, ta còn muốn dẫn các anh hưởng thụ vinh hoa phú quý

đấy." Chờ tộc nhân đội mũ giáp xong, bảo hộ toàn thân kín kẽ, với mấy cây súng nát của thời đại này, tộc nhân đứng tại chỗ bất động đạn cũng bắn không thủng.

Lâm Diệu lần nữa nhìn thoáng qua đám người đang nối đuôi nhau chui ra ở lối vào, xoay người mang theo tộc nhân đi về phía hậu điện.

~~~
~~~

nghe xong tuy rằng tâm động, nhưng vẫn cố nhịn xuống, nói với Già Cố Sao đang đứng trầm tư một bên: "Già Cố Sao huynh đệ thấy thế nào?" Trần Ngọc Lâu mắt, tai thiên phú dị bẩm, bình thường làm người luôn luôn tự cao, pha chút tự phụ.

Lần này xuống địa cung không chỉ không được gì mà còn tổn thất thảm trọng.

Nếu cứ thế trực tiếp quay về, không chỉ trong lòng tích tụ uất khí, mà chỉ sợ sau này bảo tọa thủ lĩnh Tá Lĩnh cũng không nhất định ngồi vững.

Già Cố Sao nghĩ nghĩ, đáp: "Vậy chúng ta đi xem thử, tra xét một chút." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, xoay người nói với mọi người: "Các huynh đệ, vừa nãy ta lại phát hiện một con đường, hẳn là đã có người vào rồi.

Chúng ta cùng đi xem một chút, xem có thể chia một chén canh hay không." Sau đó đoàn người tiến vào từ cửa mộ mà nhóm Lâm Diệu đã mở ra, mới phát sinh một màn vừa rồi.

~~~
~~~

giới bị.

Phía trước có khả năng xuất hiện Lục Sí Phi Ngô, độc vật này thể hình cực lớn.

Lát nữa nếu nó xuất hiện thì bày đao trận.

Còn nữa, đều dán Duệ Vật Phù lên đao, phòng ngự của Lục Sí Phi Ngô rất dày." Hóa ra, Lâm Diệu nhìn thấy khe rãnh dưới cây cầu đá giống trong phim, biết Lục Sí Phi Ngô trốn trong đó chờ thời cơ hành động.

Hắn cũng vận dụng 《Mao Sơn Thuật Pháp》, cẩn thận giới bị.

Tộc nhân nghe Lâm Diệu nói, đều lấy ra Đường đao, dán lên Duệ Vật Phù đã sớm chuẩn bị tốt.

Từng đội từng đội bày ra đao trận đứng thẳng, trong nháy mắt, một cỗ khí thế túc sát truyền ra bốn phía.

Chương 5

Duệ Vật Phù cũng là một loại phù chú trong 《Mao Sơn Phù Chú》, dán lên vũ khí có thể làm cho mũi nhọn càng thêm sắc bén.

Cho dù là một thanh dao tre dán lên cũng có thể chém đứt thiết khí bình thường, càng huống chi là Đường đao tinh cương do hệ thống phát, nhất định có thể làm cho Lục Sí Phi Ngô 'uống một hồ'.

Bên kia, đám người Trần Ngọc Lâu tiến vào địa cung, nhìn thấy rết như dòng nước bò đây trên mặt đất, vốn định rời đi, rốt cuộc trước đó đã nếm đủ khổ sở từ lũ này, lại không có biện pháp hữu hiệu.

Ngay lúc muốn từ từ lui ra, đột nhiên thấy trùng hải đình chỉ bất động, bọn họ sợ tới mức chạy nhanh, nhưng trùng hải dường như nhận được mệnh lệnh, trong nháy mắt toàn bộ rút về xà nhà rồi biến mất không thấy.

Nguyên lai Lục Sí Phi Ngô ẩn nấp trong khe rãnh cảm nhận được sự uy hiếp từ Lâm Diệu và các tộc nhân, phóng thích tin tức sinh vật, ra lệnh cho lũ rết độc quay về thủ hộ.

La Bất Chính thấy rết toàn bộ rút đi, nháy mắt đại hỉ, vội vàng nói: "Tổng bả đầu, lũ rết có phải thấy chúng ta đông người nên sợ hãi rồi không?

Chúng ta mau vào đi thôi?" Trần Ngọc Lâu và Già Cố Sao nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

Rốt cuộc nguy hiểm đã lui, không có lý do gì không vào xem thử.

Đoàn người cẩn thận xuyên qua tiền điện, đi về phía trước.

La Bất Chính nhìn dấu vết nhóm người Lâm Diệu đào lấy bảo vật

lưu lại, nháy mắt sốt ruột, vội vàng nói: "Tổng bả đầu, Già Cố Sao huynh đệ, hiện tại không có nguy hiểm nữa, chúng ta mau vào đi thôi, ta đảo muốn xem xem rốt cuộc là ai đã đào hết đồ của chúng ta." Trần Ngọc Lâu thấy không có nguy hiểm cũng gia tăng tốc độ, nhanh chóng đi về phía hậu điện.

Vừa tiến vào hậu điện, đám người Trần Ngọc Lâu nhìn thấy phía trước có một đội nhân mã ăn mặc chỉnh tề, tỉnh nhiên hữu tự (trật tự ngăn nắp) đang vây công Lục Sí Phi Ngô.

Chỉ thấy phía trước đao quang lấp lóe, trên người Lục Sí Phi Ngô cũng không ngừng xuất hiện từng đạo vết thương.

Lúc đám người Trần Ngọc Lâu nhìn thấy trùng hải rút đi, chuẩn bị tiến vào...

Nhóm người Lâm Diệu thấy trùng hải do rết tạo thành đang vọt tới, nhưng trên người đều có Khu Trùng Phù nên lâm nguy không sợ, chỉ lẳng lặng chờ đợi Lục Sí Phi Ngô xuất hiện.

Chờ trùng hải vây đoàn người Lâm Diệu vào giữa, Lục Sí Phi Ngô trốn trong khe rãnh rốt cuộc không chờ được nữa, lập tức từ dưới khe du tẩu đi ra, bò lên cầu đá lẳng lặng nhìn nhóm người Lâm Diệu.

Nửa thân trên cong lên như độc xà chuẩn bị tấn công, tên đã trên dây, nhất xúc tức phát.

Nhóm người Lâm Diệu chỉ thấy một con quái vật khổng lồ đột nhiên lao tới, chiếm cứ trên cầu đá.

Nhưng sự chú ý của Lâm Diệu lại không hoàn toàn tập trung trên người con quái vật này, mà trước đó vẫn luôn quan sát biểu hiện của tộc nhân.

Bởi vì sau này còn phải thường xuyên xuống mộ, nếu xuất hiện tộc nhân lâm trận sợ hãi, hắn chuẩn bị cho người đó phụ trách hậu

cần, sau này đừng xuống mộ nữa, tránh hại người hại mình.

Nhưng kết quả làm hắn vui mừng, tất cả tộc nhân đều bình tĩnh nhìn Lục Sí Phi Ngô lao tới, không có chút nào hoảng loạn, chỉ tán phát ra khí thế càng thêm lăng lệ, tỏ vẻ bọn họ không phải không có bất cứ phản ứng nào.

Đột nhiên, Lục Sí Phi Ngô nhanh nhẹn vọt về phía Đội 4 đang đứng phía trước.

Chỉ thấy 5 người Đội 4 như cánh hoa sen tản ra bốn phía, vừa lúc lộ ra không gian ở giữa cho Lục Sí Phi Ngô chui vào.

Chỉ thấy Lục Sí Phi Ngô trực tiếp vọt tới Đội 8 ở đối diện. 5 người Đội 8 sôi nổi rút Đường đao từ vỏ ra, trong nháy mắt sử xuất chiêu thức 《Bát Quái Đao》 chém về phía Lục Sí Phi Ngô.

Chỉ nghe thấy năm tiếng đao chém nhập thịt truyền đến, Lục Sí Phi Ngô nháy mắt rống to lùi lại phía sau, muốn rời khỏi đao trận.

Nhưng nào có dễ dàng như vậy?

Chỉ thấy thân hình các đội tộc nhân biến đổi, bất luận Lục Sí Phi Ngô chạy trốn về hướng nào, nghênh diện nó tất nhiên là năm thanh Đường đao sắc bén.

Nhất thời chi gian, trên người Lục Sí Phi Ngô không ngừng truyền đến tiếng đao chém phập phập.

Tuy rằng vết đao không sâu, nhưng cứ thế mãi, chảy máu cũng đủ làm nó chết.

Ngay lúc này, Lâm Diệu nghe được tiếng đám người Trần Ngọc Lâu đi vào, xoay người nhìn lại, thần tình ngẩn ra.

Đám người Trần Ngọc Lâu cư nhiên hào phát vô tổn (không tổn hại chút lông tóc) vào đến hậu điện?

Chuyển niệm nghĩ lại, hóa ra vừa rồi rết đều từ tiền điện chạy về đây, thảo nào bọn họ có thể trực tiếp đi vào, hóa ra là mình giúp bọn họ.

Lâm Diệu thấy tộc nhân trật tự ngăn nắp vây săn Lục Sí Phi Ngô, chỉ cần không phát sinh ngoài ý muốn, con quái vật này chết chắc rồi.

Hắn xoay người đi về phía đám người Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu nhìn nhân vật thần bí đang đi về phía mình, toàn thân trang bị đầy đủ, ngay cả đầu cũng có mũ giáp phòng hộ, trong lòng hãi nhiên.

Trên giang hồ từ lúc nào lại xuất hiện một đội nhân mã như vậy?

Hành sự quy củ, thân thủ bất phàm, khủng bố là tùy tiện một người ra tay cũng không kém hơn Hồng Cô.

Nghĩ xong, Trần Ngọc Lâu nói với nhân vật thần bí trước mặt: "Thường Thắng Sơn thượng thường lưu khách, quý vi sơn thượng bất động vân.

Dục vấn khách tòng hà xử lai?

Bất tri trường lưu na tọa thiên?" (Ý là ta chiếm cứ Thường Thắng Sơn, ta là Tổng bả đầu trên núi, không biết các hạ từ đâu tới?

Thường xuyên hoạt động ở đâu?) Chỉ thấy Lâm Diệu chắp tay nói: "Kẻ lưu vong hạ đấu (đổ đấu), không có địa bàn." Đám người Trần Ngọc Lâu nghe xong liền biết, đây là một nhóm người chuyên đi bốn phương trộm mộ.

Sau đó Trần Ngọc Lâu giới thiệu: "Ta là Trần Ngọc Lâu, tạm làm Đại đương gia Thường Thắng Sơn." Già Cố Sao, La Bất Chính, Hồng Cô bọn người cũng sôi nổi tự giới thiệu.

Lâm Diệu đáp: "Lâm Diệu, ra mắt các vị." Lúc này, nơi chiến đấu

phía trước đột nhiên truyền đến một trận kêu rên.

Nguyên lai Lục Sí Phi Ngô dưới sự vây công của mọi người đã bị thương thảm trọng, phát ra từng trận bi minh.

Lâm Diệu thấy vậy, xoay người nói với đám người Trần Ngọc Lâu: "Các vị, lát nữa lại nói chuyện, ta đi giải quyết nghiệt súc này trước." Nói xong Lâm Diệu xoay người chạy về phía Lục Sí Phi Ngô đang nằm giữa trận, vừa chạy vừa ra lệnh: "Biến thành Khốn trận, phòng ngừa súc sinh này trước khi chết phản phác (cắn ngược)." Tộc nhân nghe xong, sôi nổi lui về phía sau, nhưng lại duy trì vây khốn Lục Sí Phi Ngô, làm nó không thể thoát thân, chỉ có thể húc loạn tứ phía muốn đào thoát.

Thực ra Lâm Diệu thấy Lục Sí Phi Ngô bị trọng thương, nghĩ tới trong cơ thể nó có khả năng có nội đan, đó chính là đồ tốt, có thể tăng cường công lực.

Sợ tộc nhân bức quá tàn nhẫn, Lục Sí Phi Ngô trước khi chết sẽ hủy đi nội đan, cho nên hắn mới muốn đích thân ra tay.

Chỉ thấy Lâm Diệu nhảy lên, thăng giữa không trung, ở ngay phía trên Lục Sí Phi Ngô niệm chú: "Thái Thượng đài tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân, Định!" Lâm Diệu sử xuất Định Thân Chú trong 《Mao Sơn Thuật Pháp》, cảm giác pháp lực của mình đang nhanh chóng trôi đi, không dám làm lỡ thời gian.

Chương 6

Chỉ thấy hắn rút ra Đường đao mang theo bên người, dán lên Duệ Vật Phù, nhanh nhẹn vô cùng chém về phía đầu lâu Lục Sí Phi Ngô.

Lục Sí Phi Ngô trước đó thân chịu trọng thương, lúc này lại bị Định Thân Chú định trụ, chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi dao sắc bén trong tay Lâm Diệu chém tới.

Chỉ thấy đao quang lóe lên, đầu lâu Lục Sí Phi Ngô bay lên không trung, một đao mất mạng.

Nói thì chậm, thực tế những biến hóa này chỉ phát sinh trong vài tích tắc.

Đám người Trần Ngọc Lâu ở xa xa chỉ thấy Lâm Diệu phi thân chém về phía Lục Sí Phi Ngô, sau đó một đao giải quyết vấn đề.

Trong lòng bọn họ chỉ còn lại kinh khủng.

Thân thủ người này quá lợi hại, không thể làm địch a.

Trần Ngọc Lâu thấy quái vật khổng lồ như vậy lại bị giết chết hào phát vô thương dưới sự phối hợp của nhóm người Lâm Diệu, trong lòng càng đề cao cảnh giác, đồng thời cũng vắt hết óc suy đoán những nhân vật lợi hại này đến từ đâu.

La Bất Chính trước đó còn muốn giáo huấn những người đi trước, hiện tại chỉ cầu đừng bị người ta giáo huấn là tốt rồi.

Một khi động thủ trong địa cung, không biết còn lại được bao nhiêu người.

Lâm Diệu không quản tâm lý biến hóa của đám người Trần Ngọc Lâu, nhanh chóng bổ ra đầu lâu Lục Sí Phi Ngô, tìm kim đan bên trong.

Nhìn thấy kim đan, trái tim Lâm Diệu mới buông xuống, cao hứng nghĩ thầm may mà ra tay nhanh, nếu không đồ tốt bị hủy thì lỗ to.

Thu hồi kim đan, Lâm Diệu mới phát hiện pháp lực của mình còn thừa không có mấy, tinh thần cũng tiêu hao một nửa.

Xem ra trước khi pháp lực hùng hậu, Định Thân Chú vẫn nên ít dùng, một khi xuất hiện ngoài ý muốn, hôn mê trong chiến đấu thì hỏng bét.

Lục Sí Phi Ngô vừa bị giết chết, trùng hải vây quanh bị kinh hách tứ tán bỏ chạy.

Đám người Trần Ngọc Lâu ở xa xa thấy nguy hiểm giải trừ, lập tức cẩn thận dời bước tiến lên.

Vừa mới đến gần, tộc nhân của Lâm Diệu thấy thế liền sôi nổi thu Đường đao, lấy súng lục ra, mỗi người hai tay hai súng chĩa vào nhóm người Trần Ngọc Lâu, bảo hộ Lâm Diệu.

Trần Ngọc Lâu bọn người thấy vậy thì giật nảy mình, cũng vội vàng lấy ra các loại súng ống giới bị.

Nhìn các tộc nhân của Lâm Diệu mặc đồ phòng hộ màu đen, đầu đội mũ giáp đen, tay cầm vũ khí giết người, vội vàng nói: "Lâm Diệu huynh đệ, chuyện này là..." Lâm Diệu nghe vậy, xoay người nhìn lại, cười cười phân phó: "Đều thu súng lại đi, không có việc gì, đối diện là bằng hữu Ban Sơn và Tá Lĩnh." Nghe Lâm Diệu phân phó, tộc nhân đều đáp: "Vâng, Tộc trưởng." Tuy rằng tộc nhân đều thu súng về, nhưng tay đều đặt ở nơi cách súng không xa, thuận tiện tùy thời rút súng ngự địch.

Đám người Trần Ngọc Lâu cũng vội vàng thu súng ống, đi lên phía trước nói với Lâm Diệu: "Lâm Diệu huynh đệ, người của cậu thật là huấn luyện nghiêm chỉnh, vừa thấy đã biết là tinh anh." "Lâm Diệu

huynh đệ, theo lý thường, chúng tôi hiện tại nên lui đi, nhường đường cho cậu.

Nhưng hiện tại bên ngoài có tai dân đang chờ lương thực, còn có các huynh đệ của La soái (La Bất Chính) cũng đang chờ quân lương.

Cậu xem, chúng ta có thể thống nhất hành động hay không?" "Dưới địa cung nghe nói bảo bối vô số, cũng đủ cho hai nhà chúng ta chia.

Đến lúc đó phát hiện minh khí cậu chọn trước, thấy thế nào?" Già Cố Sao cũng nói: "Lâm Tộc trưởng, Ban Sơn nhất phái ta tới đây chỉ vì tìm kiếm Mộc Trần Châu (Vô Trần Châu).

Ngài xem, có thể tạo thuận lợi hay không?" La Bất Chính tiếp lời: "Đúng, đúng, Lâm Diệu huynh đệ là người có bản lĩnh lớn, con rết to như vậy cũng có thể hào phát vô thương giải quyết.

Đến lúc đó bảo bối bên trong cậu cứ lấy trước, tôi uống ngụm canh là được rồi." Nghe đám người Trần Ngọc Lâu nói, Lâm Diệu nghĩ tới việc Trần Ngọc Lâu có thể mở kho phát lương, cứu tế tai dân, đảo cũng không quá xấu.

Ba người Già Cố Sao cũng chỉ vì Mộc Trần Châu, hào không ảnh hưởng.

Chỉ có La Bất Chính có khả năng sẽ có tâm tư xấu, bất quá cũng không cần lo lắng.

Vì thế, Lâm Diệu nói: "Vậy chúng ta hợp tác một lần, cùng nhau phát tài." Đám người Trần Ngọc Lâu nghe xong, vội vàng nói: "Đa tạ Lâm Diệu huynh đệ, lần này nhận cái tình của cậu, chờ có cơ hội tới Thường Thắng Sơn của tôi, huynh đệ nhất định hảo hảo cảm tạ." Già Cố Sao cũng nói: "Đa tạ Lâm Tộc trưởng." La Bất Chính càng hưng phấn không thể tự kềm chế, cười nói: "Đúng, đúng, mọi người cùng

phát tài, cùng phát tài." Thương thảo xong chuyện hợp tác, Lâm Diệu xoay người phân phó tộc nhân: "Đều thu thập đồ đạc, tiếp tục xuất phát." Lâm Diệu cùng đoàn người Trần Ngọc Lâu tiếp tục lên đường.

Đi qua cầu đá, chỉ thấy một tòa đại điện nguy nga, trước điện có một cái bình đài khoan khoát, chung quanh có lan can bạch ngọc chạm rỗng.

Dừng bước chân, quan thưởng đại điện hoa mỹ một hồi, cảm giác giống như xuyên việt thời không, trở lại năm đó vậy.

Tiếp tục đi tới, xuyên qua quảng trường trước điện, cẩn thận đi vào đại điện, chỉ thấy bên trong cột lớn san sát, mỗi cây cột đều làm từ gỗ nam mộc tơ vàng thượng hạng, mặt ngoài điêu khắc các loại cảnh tượng tiên cảnh, luyện đan, thành tiên phi thăng.

Nhìn về phía bốn phía, toàn bộ đại điện trống không, giống như người ở đây năm đó lúc rời đi đã mang theo tất cả đồ đạc.

Chỉ có vị trí trung tâm đại điện đặt một cái lò luyện đan thật lớn, trong không khí loáng thoáng có thể ngửi thấy mùi vị đặc hữu của một ít đan dược.

Nhìn đại điện trống trải, La Bất Chính cuống lên: "Mẹ kiếp chuyện gì thế này?

Không có quan tài, chỉ có một cái lò luyện đan rách nát.

Chúng ta chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ tìm nhầm chỗ rồi?" Trần Ngọc Lâu khuyên: "La Tư lệnh đừng nóng vội, chúng ta xem xét bốn phía đi, nơi này lý ra phải có cơ quan tồn tại." Lâm Diệu không quản đám người Trần Ngọc Lâu ở đó xàm xí, hắn biết rõ, chỉ cần mở cái nắp bên trên lò luyện đan ra là có thể tiến vào mộ phía dưới.

Đi đến gần lò luyện đan, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân hiểu biết cơ quan tiến lên kiểm tra.

Đám người Trần Ngọc Lâu thấy thế cũng vội vàng đi tới, tỉ mỉ nhìn lò luyện đan.

La Bất Chính hỏi: "Lâm Diệu huynh đệ, cái lò to thế này cũng muốn mang ra ngoài sao?

Cái này không dễ lấy đâu, thông đạo bên ngoài quá hẹp, ra không được a." Hồng Cô nghe vậy, hai mắt đảo một cái, tức giận nói: "Ông tỉnh lại đi, người ta đang tìm cơ quan đấy!

Mang ra ngoài?

Ông có khiêng nổi không mà nói?" Người bên cạnh nghe xong đều hắc hắc cười, La Bất Chính lại bị Hồng Cô giáo dục rồi.

Trần Ngọc Lâu không để ý tới người bên cạnh, nhìn Lâm Diệu và tộc nhân của hắn đang dùng công phu 《Song Chỉ Tham Động》, vội vàng hỏi: "Lâm Diệu huynh đệ và tộc nhân của cậu đều là người của Phát Khâu nhất môn?" Lâm Diệu vừa tra xét, vừa đáp: "Trần Tổng bả đầu hảo nhãn lực a?

Không sai, là 《Song Chỉ Tham Động》.

Bất quá ta không phải người Phát Khâu môn, nhất tộc chúng ta các loại tay nghề đều học, chỉ cần dùng tốt, không phân môn phái, cũng không giữ quy củ của bọn họ." Trần Ngọc Lâu và Già Cố Sao nghe xong, hít ngược một hơi khí lạnh.

Rốt cuộc là gia tộc gì mà công phu các môn các phái đều học, không giữ quy củ?

Nhìn những người đang cảnh giới bên cạnh, bên trong khéo lộng (không chừng) có người biết công phu của Mạc Kim, Ban Sơn và Tá Lĩnh cũng nên.

Đúng lúc này truyền đến thanh âm của Lâm Diệu: "Được rồi, tìm thấy cơ quan rồi." Chỉ thấy hai tay Lâm Diệu di động, sau đó cái nắp

bên trên lò luyện đan lật ra, lộ ra lối vào tối om.

Chương 7

"Được rồi, mọi người nghỉ ngơi đi, chờ không khí bên trong thông thoáng một chút rồi chúng ta xuất phát." Nói xong Lâm Diệu dẫn tộc nhân đi đến một bên đại điện, lấy ra đồ ăn và nước, bổ sung thể lực.

Đám người Trần Ngọc Lâu cũng sôi nổi lấy ra đồ ăn, vừa ăn vừa thảo luận xem bên dưới có thể có bao nhiêu đồ tốt.

Lâm Diệu nghe thấy, lắc đầu, cũng không biết có bao nhiêu người có thể đi ra ngoài.

Lâm Diệu nghĩ đến lát nữa xuống dưới, tử thi đầy đất, tuy rằng lúc này đã chuẩn bị găng tay thật dày, nhưng Lâm Diệu cảm giác không đủ an toàn.

Nghĩ đến trước đó thu lấy không ít minh khí, hẳn là có không ít điểm tài phú, vì thế tâm thần tiến vào hệ thống. "Hệ thống, ta hiện tại có bao nhiêu điểm tài phú?" "Đinh, Túc chủ hiện tại có 20 vạn điểm tài phú." "20 vạn hẳn là đủ dùng rồi.

Hệ thống mở ra thương thành." "Đinh, thương thành mở ra, mời Túc chủ tự hành kiểm tra." Lâm Diệu mở ra thương thành xem, đồ tốt thật không ít, các loại công cụ hạ đấu (xuống mộ), đan dược cái gì cần có đều có.

Lâm Diệu trực tiếp tra tìm Mạc Kim thủ sáo (Găng tay Mạc Kim).

Găng tay Mạc Kim (tác dụng phòng hộ, tránh độc, khi cần thiết cũng có thể khai quật đạo động): 2000 điểm tài phú/một đôi.

Lâm Diệu bỏ ra 8 vạn điểm tài phú mua 40 đôi.

Bên dưới đan độc dày đặc, tuy rằng có mũ giáp có thể lọc không khí, nhưng vẫn nên xem xét Bắc Địa Huyền Châu để phòng ngừa

trúng độc.

Bắc Địa Huyền Châu (đề phòng độc khí, bảo trì thanh tỉnh): 1000 điểm tài phú/một bình (mỗi bình 10 viên).

Lâm Diệu lại mua 10 bình đan dược, rốt cuộc có chuẩn bị trước cũng không thừa.

Mua xong đồ vật, hắn gọi Lâm Nhất tới, nói: "Lâm Nhất, đem những găng tay Mạc Kim và Bắc Địa Huyền Châu này phân cho tộc nhân, bảo họ uống Bắc Địa Huyền Châu trước." Tộc nhân nhận trang bị và đan dược, tự nhiên thu lấy, cũng không hỏi nhiều, rốt cuộc loại sự tình này trước kia thấy nhiều rồi.

Thấy mọi người nghỉ ngơi tốt rồi, chuẩn bị đầy đủ, Lâm Diệu đứng lên: "Chúng ta xuất phát thôi, không khí cũng lưu thông không sai biệt lắm rồi, chúng ta mau chóng lấy minh khí, sớm chút rời đi." Mọi người đều nhanh chóng hành động, chuẩn bị xuống động.

Nhìn đám người Tá Lĩnh hợp tác liên tiếp thả thang rết (Ngô công quải tường thê), sau đó hạ xuống trong động, một lát sau đã bắc xong thông đạo đi xuống.

Trần Ngọc Lâu cười nói: "Lâm Tộc trưởng, cậu thấy thang rết của Tá Lĩnh ta thế nào?

Bắc cũng không tồi chứ?" Tiền văn đã nói, Trần Ngọc Lâu người này pha chút tự phụ, từ lúc gặp nhóm người Lâm Diệu đến giờ vẫn luôn ở thế hạ phong, lúc này có cơ hội xuất đầu lộ diện, liền vội vàng khoe khoang với Lâm Diệu.

Bất quá, chưa đợi Lâm Diệu nói, La Bất Chính đã chờ không kịp, tiếp lời: "Trần Tổng bả đầu, ai mà không biết Tá Lĩnh có thang rết kia chứ?

Thôi chúng ta mau xuống dưới đi, lão tử đều chờ không kịp xuống

dưới tìm bảo bối rồi." Tuy rằng kêu gào như vậy, nhưng dưới chân hắn lại không hề hành động, chờ người khác xuống dưới dò đường đây mà.

Lâm Diệu biết bên dưới không có nguy hiểm, chỉ là một gian mật thất của người luyện đan dùng để tồn phóng xác khô đuổi từ các nơi về, cho nên trực tiếp dẫn tộc nhân thông qua thang rết của Tá Lĩnh chậm rãi bò xuống.

Xuống đến đáy động, đánh giá bốn phía, quả nhiên, chung quanh đều là xác khô, quan tài, còn có một ít các loại đan dược tán loạn trên mặt đất.

Cũng không vội vã cho tộc nhân hành động, rốt cuộc đã hợp tác rồi, động thủ trước tổng quy là không giảng cứu (không đẹp mặt), cho nên đứng một bên vừa quan sát, vừa chờ đợi đám người Trần Ngọc Lâu.

Chờ đám người Trần Ngọc Lâu vừa đến, nhìn thảm trạng xác khô đầy đất, trong lòng đều không tự giác co rút lại, rốt cuộc thảm trạng xác khô đầy đất như vầy cũng không thường thấy.

Trần Ngọc Lâu nhìn thi thể nói: "Những thứ này đều là cổ thi trộm từ các nơi có phong thủy tốt về, dùng đỉnh hầm nấu tiên ngao, đem địa mạch linh khí trong cơ thể cương thi dùng hình thức thi du thi chá (mỡ xác chết, bã xác chết) đề luyện ra, dùng làm thuốc dẫn để thiêu kim đan." "Không sai, những thứ này đều là thuốc dẫn luyện đan." Lâm Diệu tiếp lời: "Bất quá những cổ thi này khi còn sống hẳn cũng là chủ nhân phú quý, trên người hẳn là mang theo không ít trang sức đáng giá.

Rốt cuộc người nghèo cũng không tìm được vị trí phong thủy tốt." Trần Ngọc Lâu đáp lại: "Lâm Tộc trưởng nói không sai, trên người những cổ thi này hẳn là đều có bảo bối, chúng ta hôm nay lấy đi thôi, để ở đây dạ minh châu cũng bị mông trần." "Bất quá Lâm Tộc trưởng,

ngài xem đồ vật nơi này chia thế nào?

Cho một cái quy trình đi?" Trần Ngọc Lâu vừa dứt lời, mọi người Tá Lĩnh, còn có La Bất Chính và thủ hạ của hắn đều ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Diệu.

Đi một đường, giờ mới thấy bảo bối, ai nấy đều cấp khó dằn nổi.

Đặc biệt là La Bất Chính, nếu không phải sợ hại Lâm Diệu và tộc nhân của hắn, gã đã sớm xuống tay rồi, lớn tiếng nói: "Lâm Tộc trưởng, nói đi, chia thế nào, chúng ta chia thế nào?" Lâm Diệu nhìn mặt đất mộ thất, trả lời: "Thi thể hai bên mộ thất cũng không sai biệt lắm, cũng đừng so đo nữa, chúng ta mỗi người một nửa." Đám người Trần Ngọc Lâu nghe vậy, trong nháy mắt đại hỉ.

Vốn tưởng rằng có thể chia một bộ phận là đáng giá cao hứng rồi, rốt cuộc dọc đường đi cũng chưa bỏ sức lực gì, chỉ bắc cái thang phụ trợ.

La Bất Chính giống như sợ Lâm Diệu hối hận, vội vàng hạ mệnh lệnh: "Các con nhỏ mau chóng động thủ!

Nhớ kỹ, chỉ thu thập bên phải, bên trái là của Lâm Tộc trưởng." Nhìn người của Trần Ngọc Lâu hành động, Lâm Diệu cũng vẫy vẫy tay, để tộc nhân hành động.

Khi Trần Ngọc Lâu nhìn thấy tộc nhân sôi nổi đeo lên găng tay Mạc Kim bắt đầu thu lấy trang sức thì nháy mắt trừng lớn hai mắt, hỏi: "Lâm Tộc trưởng, những thứ tộc nhân đeo đều là găng tay Mạc Kim?" "Không sai, găng tay Mạc Kim an toàn hơn chút.

Những tộc nhân này của ta đều là thân nhân của ta, ta luyến tiếc để họ bị thương." Đám người Trần Ngọc Lâu nghe xong, nháy mắt vô ngữ.

Đám tộc nhân này đều sắp vũ trang đến tận răng rồi, làm sao có

khả năng bị thương.

Ba người Ban Sơn tắc thầm nghĩ trong lòng: Rốt cuộc là từ đâu xuất hiện cái gia tộc họ Lâm mới này?

Không chỉ biết tuyệt kỹ các phái, hiện tại lại mỗi người một đôi găng tay Mạc Kim, phải biết rằng đồ tốt như vậy rất nhiều Mạc Kim Hiệu Úy chính bài cũng không có đâu.

Lâm Diệu nhìn tộc nhân đang thu lấy tài vật, chậm rãi đi đến trước cửa đá có khắc phù điêu ác quỷ.

Chỉ thấy ác quỷ điêu khắc trên cửa có hình dạng mơ hồ, nhưng thần thái lại giống như Tu La, diện mạo dữ tợn.

Càng quỷ dị là hai con quỷ đều không có mắt, mắt của mỗi con ác quỷ đều là một đôi lỗ thủng, liếc mắt nhìn qua, chỉ giác trong lòng nổi lên một trận khí lạnh.

Lâm Diệu thấy mọi người thu thập không sai biệt lắm, không hề chờ đợi, trực tiếp dùng hai tay kéo cửa đá ra.

Tuy rằng có mấy sợi xích sắt phong tỏa, nhưng dưới thần lực của Lâm Diệu cũng giống như không có, nháy mắt cửa đá mở ra, lộ ra một cái cửa động.

Lâm Diệu biết, phía dưới mới là cổ mộ chân chính.

Nhìn qua cửa động vọng xuống dưới, đen kịt một mảnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió vù vù bên dưới.

Lâm Diệu biết phía dưới có một cây Hòe thụ (cây hòe) to lớn vô cùng, Hòe thụ thuộc âm, hay còn gọi là Quỷ thụ.

Lát nữa xuống dưới có khả năng sẽ phát sinh sự đoan.

Nghĩ đến tán cây to lớn của cây Hòe, Lâm Diệu hiện tại cũng không có biện pháp.

Chỉ cảm nhận âm khí truyền đến từ cây Hòe, trong lòng đã không thoải mái.

Chương 8

Không biết trải qua bao nhiêu năm, cây quỷ thụ này đã hấp thu bao nhiêu oan hồn và bao nhiêu đan khí mới có thể phát ra âm khí nặng như vậy.

Những người khác thu thập xong xuôi cũng đều đi đến bên cạnh cửa động, nhìn xuống quan vọng.

Nhìn hang động giống như có thể hấp thu ánh sáng này, trong lòng một trận phát mao (nổi da gà).

Lâm Diệu nhìn đám người Trần Ngọc Lâu nói: "Từ cái hang động này đi xuống, chúng ta mới chân chính xuống cổ mộ.

Bất quá phía dưới rất nguy hiểm, ta và tộc nhân của ta tuy rằng có thủ đoạn đối phó đồ vật bên dưới, nhưng ta bảo hộ không được các vị, cho nên ta kiến nghị các vị đường cũ quay về đi." Nghe Lâm Diệu nói, đám người Trần Ngọc Lâu đưa mắt nhìn nhau.

Có người cảm giác trong lòng phát mao, rốt cuộc Lâm Diệu thủ đoạn lợi hại như vậy đều nói phía dưới nguy hiểm, vậy khẳng định là cực kỳ nguy hiểm.

Mặc dù trong lòng sợ hãi, mọi người một lời không nói, đều đang nhìn Trần Ngọc Lâu và La Bất Chính, rốt cuộc hai người này mới là kẻ cầm đầu.

Trần Ngọc Lâu trầm ngâm một lát, nhìn Lâm Diệu đang sửa sang lại trang bị, nói: "Lâm Tộc trưởng, ngài có thể nói cụ thể là nguy hiểm phương diện nào hay không?

Ta cũng tiện có cái chuẩn bị." Lâm Diệu quay đầu nhìn hắn nói: "Trần Tổng bả đầu, ngươi có thể nhìn ban đêm, hẳn là có thể thấy

phía dưới có một cái cây rất lớn, đó là một cây Hòe thụ." Trần Ngọc Lâu vội vàng nhìn xuống.

La Bất Chính không hiểu mấy cái này, sốt ruột: "Không phải là một cây Hòe sao?

Trong tay chúng ta có súng, xuống dưới đốt nó là xong chứ gì?" Trần Ngọc Lâu xem xong, đáp: "La Tư lệnh, đừng nói bậy, Hòe thụ thuộc âm, có thể tụ hồn dưỡng quỷ." Nói xong quay đầu lại hỏi: "Lâm Tộc trưởng, ý ngài là phía dưới có quỷ?" Thủ hạ của Trần Ngọc Lâu vừa nghe có quỷ, vội vàng nhìn quanh bốn phía, sợ hãi quỷ xuất hiện.

Rốt cuộc gặp quỷ mà không có thủ đoạn chuyên môn, hàng họ (súng ống) trong tay đều phải biến thành que cời lửa, một điểm tác dụng cũng không có.

Ba người Già Cố Sao (Ban Sơn) đảo lại không khẩn trương, rốt cuộc ba người bọn họ thuộc về đạo gia, đối với quỷ vật có chút thủ đoạn. "Không sai, số lượng quỷ hẳn là không ít, rốt cuộc ai cũng không biết năm đó nơi này đã chết bao nhiêu người.

Ta chỉ cảm giác âm khí Hòe thụ tán phát rất to lớn." Nói xong Lâm Diệu lại nói: "Trong tay ta tuy rằng có đạn dược có thể thương tổn quỷ vật, nhưng súng ống của các vị dùng không được.

Phù chú trong tay ta cần bảo vệ tộc nhân của ta, cho nên xin lỗi." Nói xong Lâm Diệu lại nói với tộc nhân của mình: "Đều dùng tới Tịnh Thân Phù và Khai Nhãn Phù, đổi sang Khu Ma Đạn (đạn trừ tà).

Lát nữa ta xuống trước, các anh đi theo, xuống đến nơi đều phải cẩn thận, sau đó nhanh chóng đi qua khu vực Hòe thụ, biết chưa?" "Biết, Tộc trưởng." Đám người Trần Ngọc Lâu nhìn tộc nhân Lâm Diệu sử dụng phù chú, đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn.

Khi thấy bọn họ thay hộp đạn cho súng, tròng mắt đều suýt chút

nữa trừng rớt ra ngoài.

Người thời đại này đâu đã thấy qua súng ngắn tiên tiến như vậy?

Dung lượng đạn cao tới 17 viên.

La Bất Chính ở một bên kéo Trần Ngọc Lâu nhỏ giọng nói: "Trần Tổng bả đầu, Lâm Diệu không phải đang hù dọa chúng ta chứ?

Không phải là không muốn chia sẻ bảo bối bên dưới với chúng ta, muốn độc chiếm a?" Trần Ngọc Lâu nghe xong cũng tả hữu dao động, rốt cuộc Lâm Diệu nói bên dưới có quỷ, nhưng mọi người đều chưa thấy a.

Sau đó hắn hỏi Già Cố Sao: "Già Cố Sao huynh đệ, ngươi là đạo gia, cảm giác phía dưới có quỷ không?" Già Cố Sao lộ vẻ khó xử đáp: "Ta cũng không biết, nhất phái chúng ta chỉ có một ít thủ đoạn phòng ngự quỷ vật, nhưng ta cảm giác không ra.

Bất quá ta cảm giác Lâm Tộc trưởng không giống người nói chuyện giật gân." Nói xong ba người Già Cố Sao cũng đi về phía hang động, chuẩn bị đi theo Lâm Diệu xuống dưới.

La Bất Chính thấy thế càng thêm sốt ruột, vội vàng nói: "Trần Tổng bả đầu, mau quyết định đi, nếu không đợi lát nữa xuống dưới, bảo bối đều bị lấy đi hết." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, hung hăng cắn răng nói: "Được, chúng ta cũng đi theo xuống dưới, xem thử rốt cuộc có quỷ hay không?" La Bất Chính nghe xong, vội vàng hưng phấn dẫn dắt mọi người chuẩn bị xuống dưới.

Lâm Diệu đang thả dây thừng nhìn thấy một màn này, cũng không nói gì.

Cái gì nên nhắc nhở cũng nhắc nhở rồi, rốt cuộc lời hay khó khuyên con quỷ đáng chết, con người tổng phải vì lựa chọn của mình mà phụ trách.

Lâm Diệu thuận theo dây thừng hạ xuống bên trong hang động, người phía sau cũng đều đi theo chậm rãi hạ xuống.

Đến đáy động, Lâm Diệu nhìn thấy trên thân cây Hòe xuất hiện từng đạo oan hồn, khuôn mặt dữ tợn, tròng mắt trương đại, hiển đến vô cùng đáng sợ.

Mỗi đạo oan hồn đều không ngừng phát ra tiếng kêu rên không tiếng động.

Tuy rằng nghe không thấy thanh âm, nhưng chỉ nhìn cảnh tượng cũng biết bọn chúng đang thống khổ gào thét.

Không bao lâu, oan hồn từ trong thân cây hiện ra đã bố mãn trong phạm vi đường kính 100 mét bên cạnh cây Hòe.

Nhìn thấy vậy, Lâm Diệu nói với tộc nhân: "Đều thấy rồi chứ?

Chúng ta cần xuyên qua cự ly 200 mét.

Qua đoạn cự ly này, oan hồn sẽ không thể công kích chúng ta nữa.

Lát nữa đều theo sát ta, xuất phát." Nói xong Lâm Diệu dẫn dắt tộc nhân chạy về phía trước, tốc độ cực nhanh, cũng không chờ đợi đám người Trần Ngọc Lâu ở phía sau.

Thấy oan hồn phía trước tập kích tới, Lâm Diệu nháy mắt bóp cò.

Chỉ thấy một viên Phá Ma Đạn phát ra kim quang bắn trúng đầu oan hồn, oan hồn trong nháy mắt rách nát.

Một viên đạn của Lâm Diệu giống như đạn tín hiệu, nháy mắt tiếng súng đại tác (vang lên dữ dội).

Chỉ thấy từng viên từng viên đạn màu vàng không ngừng bắn ra, phá diệt oan hồn đang tập kích.

Khi đám người Trần Ngọc Lâu đáp xuống mặt đất, nhìn thấy nhóm người Lâm Diệu không ngừng nổ súng bắn vào chỗ không

người.

Thân hình bọn họ nhanh nhẹn, bảo trì trận hình không ngừng đẩy về phía trước.

La Bất Chính thấy thế, cười nói: "Thấy chưa?

Ta đã nói không có quỷ mà.

Bất quá Lâm Tộc trưởng thật thú vị, vì lời nói dối trước đó, hiện tại đang lãng phí đạn dược, thật là hảo sĩ diện a." Nghe La Bất Chính nói, người phía sau đều cười, ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng đều mang theo ý cười.

Bất quá ba người Ban Sơn đều thần tình nghiêm túc, nhìn nhau một cái, đều nhanh chóng chạy về phía nhóm người Lâm Diệu.

Thông qua vật phẩm tịch tà (trừ tà) mang trên người, bọn họ đều cảm giác được phụ cận có thứ không sạch sẽ, số lượng hẳn là không ít, vật phẩm tịch tà đang nóng lên dữ dội.

Trần Ngọc Lâu nhìn một màn này, nháy mắt cảm giác không đúng, vội vàng hô: "Nhanh lên, chúng ta cũng mau đuổi kịp." Nhưng đã chậm một bước.

Chương 9

Ba người Ban Sơn có thể chiếm tiện nghi của nhóm người Lâm Diệu, nhưng chờ khi bọn hắn chạy về phía trước, rất nhiều quỷ vật đã đem thông đạo do nhóm người Lâm Diệu khai tịch (mở ra) lấp kín.

Nhóm người Lâm Diệu di chuyển với tốc độ cực nhanh, tiến sát đến gần thân cây hòe chủ, chỉ còn khoảng trăm mét nữa là có thể đến được nơi an toàn.

Đúng lúc này, trên cây hòe xuất hiện một con quái vật giống như Hắc Vô Thường, đạn trừ ma của mọi người bắn về phía nó đều bị một lớp màng bảo hộ vô hình chặn lại.

Lâm Diệu nhìn thấy cảnh này, biết ngay đó là oan hồn hùng mạnh của tên Quan Sơn Thái Bảo đã chết ở đây.

Hắn vội vàng hét lớn với Lâm Nhất: "Lâm Nhất, lập tức dẫn tộc nhân tiến lên phía trước, ta sẽ chặn oan hồn này lại." Nói xong, Lâm Diệu phi thân lao về phía oan hồn Quan Sơn Thái Bảo.

Lâm Nhất thấy vậy, vội vàng nói: "Tộc trưởng, để thuộc hạ đi, ngài dẫn tộc nhân xông lên đi!" Định quay người lại thì Lâm Diệu đầu cũng không ngoảnh, quát: "Tiểu tử nhà ngươi dám cãi lời, ta lột da ngươi.

Khẩn trương lên, nếu để tộc nhân bị thương, ta không tha cho ngươi đâu." Lâm Nhất chỉ đành cắn răng dẫn tộc nhân xông lên phía trước.

Hắn biết chỉ cần bọn họ an toàn thì Tộc trưởng mới an toàn.

Nhất thời, hỏa lực của tộc nhân Lâm gia càng thêm hung mãnh, xé toạc một lỗ hổng lớn trong vòng vây oan hồn, mở đường máu xông ra.

Ba người phe Ban Sơn đi theo sau nhóm Lâm Diệu dùng ánh mắt kính nể nhìn Lâm Diệu đang lao về phía oan hồn Quan Sơn.

Bọn họ cũng không dám dừng lại, dù sao bản thân cũng chỉ đủ sức tự vệ, phải nương nhờ vào sự tiện lợi của nhóm Lâm Diệu.

Lâm Diệu nhìn oan hồn Quan Sơn trước mặt, miệng niệm Hắc Sát Chú: "Bắc phương Hắc Đế, Thái Vi Lục Giáp, Ngũ Đế Linh Quân, quang hoa nhật nguyệt, uy chấn càn khôn." Trong tay hắn liên tục bắt pháp quyết đánh về phía oan hồn.

Chỉ thấy từng đạo mũi tên vàng kim bắn tới, đánh lên lớp hộ tráo vô hình, làm không khí gợn lên từng đợt sóng.

Oan hồn Quan Sơn thấy lớp bảo hộ gặp nguy hiểm cũng vội vàng né tránh, đồng thời miệng phun ra một luồng âm khí, trong nháy mắt bay về phía Lâm Diệu.

Lâm Diệu thấy vậy, lâm nguy không loạn, miệng đổi khẩu quyết, niệm: "Thiên Sư Chân Nhân, hộ ngã thân bàng, trảm tà diệt tinh, thể hữu linh quang.

Ngô phụng Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh." Trong nháy mắt, Hộ Thân Chú được kích hoạt.

Chỉ thấy luồng âm khí kia chạm vào bề mặt Hộ Thân Chú liền như bông tuyết gặp lửa, tan chảy ngay tức khắc.

Nhất thời, Lâm Diệu và oan hồn Quan Sơn giao thủ mấy chục hiệp, ai cũng không làm gì được ai.

Thực ra Lâm Diệu hoàn toàn có thể thi triển thuật pháp uy lực cực đại để giết chết oan hồn này trong nháy mắt, nhưng không cần thiết.

Mục đích chính là yểm hộ tộc nhân, đợi bọn họ đến khoảng cách an toàn, thì dù con quái này có bản lĩnh thông thiên cũng không hại được hắn.

Vì vậy, Lâm Diệu chỉ duy trì thế cân bằng, bởi lẽ lát nữa còn phải đối phó với Thi Vương, nếu tinh thần tiêu hao quá nghiêm trọng thì không hoàn thành nhiệm vụ, lúc đó mới là lỗ to.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng của Lâm Nhất: "Tộc trưởng, rút thôi, thuộc hạ đã đưa tộc nhân đến nơi an toàn rồi." Lâm Diệu nghe xong, quay đầu nhìn lại, thấy tộc nhân đều đã ở trong phạm vi an toàn, liền lập tức phát ra năm đạo Hắc Sát Chú, bức lui oan hồn Quan Sơn rồi xoay người rời đi.

Trong khoảnh khắc rút lui, Lâm Diệu nhìn thấy đám người Trần Ngọc Lâu ở xa xa tử thương thảm trọng.

Trong đó có người bị oan hồn nhập xác, khống chế cơ thể bắn loạn xạ vào đồng đội, có người bị âm khí làm tổn thương hồn phách, tiếng thảm thiết kêu la, tiếng súng hỗn tạp với ánh lửa, quả thật là thảm tượng địa ngục trần gian.

Nhưng Lâm Diệu cũng chỉ nhìn qua, không hề có ý định cứu giúp.

Dù sao bèo nước gặp nhau, lại không phải tộc nhân của mình, không cần thiết phải gánh rủi ro thất bại nhiệm vụ để đi cứu người ngoài.

Lâm Diệu hai tay hai súng vừa bắn yểm hộ, vừa toàn lực vận chuyển công pháp, chỉ mất vài nhịp hô hấp đã về đến bên cạnh tộc nhân.

Nhìn những gương mặt đầy lo lắng, hắn nói: "Sao rồi?

Đều không bị thương chứ?

Nếu có ai bị thương, ta sẽ đánh đòn Lâm Nhất, cho nên có bị thương thì mau khai ra, cảnh này cũng không thường thấy đâu." Các tộc nhân cười phá lên, có người còn trêu chọc xem có nên tự rạch một vết thương để được xem Lâm Nhất bị đánh đòn hay không.

Cười xong, tất cả đều hô lớn: "Tộc trưởng yên tâm, không ai bị thương cả." Lâm Diệu nhìn Lâm Nhất đang có chút xấu hổ, nói: "Lâm Nhất, làm tốt lắm.

Không làm ta thất vọng." Lâm Nhất lớn tiếng đáp: "Cảm ơn Tộc trưởng khen thưởng!" vừa nói vừa ra hiệu cho đám tộc nhân bên cạnh im lặng, khiến mọi người lại được một trận cười lớn.

Sau đó hắn lại hỏi Lâm Diệu: "Tộc trưởng không sao chứ?

Không bị thương chứ ạ?" Các tộc nhân khác cũng đều nhìn về phía Lâm Diệu.

Lâm Diệu cười nói: "Bản lĩnh của ta các cậu còn không hiểu sao?

Không sao, chỉ hao phí chút pháp lực thôi." Mọi người nghe xong mới yên tâm. "Được rồi, khẩn trương chỉnh lý trang bị, bổ sung đạn dược, lát nữa còn phải xuất phát." Ba người phe Ban Sơn đứng một bên nãy giờ liền tiến lên hành lễ: "Đa tạ Lâm tộc trưởng và các vị đã tương trợ, sau này có việc gì cứ việc phân phó." Lâm Diệu đáp lễ: "Không có chi, đã là người cùng đường, tương trợ lẫn nhau là điều nên làm, chỉ tiếc cho những huynh đệ Tá Lĩnh kia, không biết lát nữa còn bao nhiêu người sống sót." Hoa Linh đột nhiên nói: "Lâm tộc trưởng, nếu ngài có năng lực, sao không cứu các huynh đệ Tá Lĩnh phía sau?" Già Cố Sao nghe vậy vội vàng quát: "Hoa Linh, không được nói bậy." Lâm Diệu nhìn khuôn mặt ngây thơ của Hoa Linh, nói: "Hoa Linh cô nương, chúng ta vốn bèo nước gặp nhau, ta nhắc nhở trước đó đã là tận nghĩa vụ rồi, nhưng bọn họ đều không nghe, cho rằng ta muốn độc chiếm minh khí.

Tại sao ta phải mạo hiểm tính mạng để đi cứu họ chứ?" "Tiểu cô nương, hôm nay dạy cô một đạo lý, hảo ngôn nan khuyến cai tử đích quỷ (lời hay khó khuyên con ma đáng chết)." Lâm Diệu nói thêm.

Già Cố Sao cũng nói với Hoa Linh: "Sư muội, bên ngoài lòng

người hiểm ác, Lâm tộc trưởng có lòng tốt nhắc nhở đã là đại ân rồi, sau này không được nói năng lung tung." Lâm Diệu không để ý đến Hoa Linh nữa, nhìn quanh tra xét, hắn nhớ thi thể Quan Sơn Thái Bảo ở ngay gần đây.

Tại một góc tối gần vách đá, Lâm Diệu tìm thấy thi thể Quan Sơn Thái Bảo, gọi Lâm Nhất: "Lâm Nhất, đeo găng tay vào lục soát cái xác này." Đợi Lâm Nhất lục soát xong, giao cho Lâm Diệu hai món đồ: một cuốn sách và một tấm kim bài khắc bốn chữ "Quan Sơn Thái Bảo".

Cất kim bài đi, Lâm Diệu lật sách ra xem, thì ra là truyền thừa của một mạch Quan Sơn, sau đó ném cho Lâm Nhất: "Là truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo, cất đi, lát nữa về cho các anh em học thử, xem có ai học được không." Ba người Ban Sơn bên cạnh nghe thấy, vội hỏi: "Là người của Quan Sơn Thái Bảo?" "Ừ, một kẻ si tâm vọng tưởng mà thôi." Lâm Diệu đang nói thì tiếng súng đột nhiên vang lên gần đó, xen lẫn tiếng hô hoán, kêu gào.

Nhóm Lâm Diệu đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hướng đó, người của phe Tá Lĩnh đang bắn loạn xạ, thỉnh thoảng có người trúng đạn, kêu gào thảm thiết.

Nhưng Lâm Diệu lại nhìn thấy rõ ràng, oan hồn thỉnh thoảng nhập vào người Tá Lĩnh, hoặc xuyên qua cơ thể làm tổn thương hồn phách.

Lâm Diệu biết đám huynh đệ Tá Lĩnh này phế rồi, dù có may mắn sống sót thì tay nghề đảo đấu sau này cũng không dùng được nữa.

Khi đám người Tá Lĩnh còn cách khoảng 50 mét, Lâm Diệu thấy oan hồn Quan Sơn bay tới, miệng liên tục phun ra từng đạo âm khí, trong nháy mắt giết chết hơn nửa nhân thủ của Tá Lĩnh.

Những người còn lại thấy cái chết cận kề liền điên cuồng bắn

súng, nhưng chẳng có chút tác dụng nào.

Lâm Nhất nhìn Lâm Diệu hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta có cần giúp không?" Lâm Diệu nghe xong, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn: "Cứu?

Chương 10

Dẫn tộc nhân xông vào lại sao?

Tộc nhân bị thương thì tính thế nào?" Lâm Nhất không dám nói nữa, quay người tiếp tục quan sát.

Hoa Linh bên cạnh vốn nghe Lâm Nhất hỏi thì mắt ánh lên vẻ vui mừng, tưởng Lâm Diệu sẽ ra tay vì tộc nhân lên tiếng, ai ngờ lại bị từ chối thẳng thừng.

Trước đó đã bị giáo huấn, giờ cô cũng không dám lên tiếng, chỉ đành lo lắng nhìn người phe Tá Lĩnh, hy vọng bọn họ chạy nhanh hơn một chút.

Trong lúc nói chuyện, người của Tá Lĩnh lại giảm đi, nhìn qua chỉ còn lại mười mấy người đứng vững.

Nhìn khoảng cách 20 mét còn lại, ai nấy đều tuyệt vọng.

Đột nhiên Lâm Diệu ra lệnh: "Lâm Nhất dẫn tộc nhân khai hỏa, đánh mở một con đường máu cho họ, sống được mấy người thì xem vận mạng của họ vậy." Trong nháy mắt kim quang từ họng súng lóe lên, đạn như mưa bắn về phía oan hồn.

Hoa Linh cũng vội vàng hét lớn: "Trần Tổng bả đầu, mau chạy đi, Lâm tộc trưởng đã mở đường rồi!" Trần Ngọc Lâu nghe thấy, vội ra lệnh cho những anh em còn lại: "Mau chạy, chạy ra được là an toàn rồi!" Nhờ vào con đường mà tộc nhân Lâm gia mở ra, người của Tá Lĩnh nhanh chóng chạy thoát, từng người từng người nằm liệt xuống đất, có người tinh thần sụp đổ, liên tục gào thét "có quỷ, có quỷ".

Trần Ngọc Lâu nhìn đám huynh đệ, dường như già đi cả chục tuổi.

Mang theo gần trăm người, giờ sống sót chỉ còn mười mấy người, nhất thời bị đả kích đến không nói nên lời.

Lâm Diệu nhìn bọn họ, cũng không nói gì, chỉ quay sang phân phó tộc nhân: "Bổ sung đạn dược, xuất phát." Nói xong xoay người rời đi, không để ý đến những người khác.

Nhóm Lâm Diệu đi khoảng 150 mét thì thấy phía trước xuất hiện bóng dáng một tòa lầu các.

Mọi người chiếu đèn vào, chỉ thấy một tòa Bát Giác Các Lâu tinh xảo tọa lạc giữa vách đá u ám quanh năm.

Dưới ánh đèn, ngói lưu ly vàng kim lấp lánh, thân lầu chu sa đỏ rực cũng phiếm hồng quang, trong bóng tối càng thêm vài phần quỷ dị.

Bước lên trước, chỉ thấy trên lầu viết ba chữ to rồng bay phượng múa: "Tàng Đan Các". "Đi, mở cửa ra.

Chúng ta vào xem thử." Nhân lúc tộc nhân mở cửa, Lâm Diệu nhớ lại tình tiết kiếp trước, trong Tàng Đan Các có rất nhiều dược thảo được bảo quản tốt, hà thủ ô, nhân sâm nhiều vô kể, thậm chí có dược liệu ngàn năm vẫn còn nguyên vẹn, tuy mất đi một chút dược tính nhưng nhờ phương pháp bào chế năm xưa nên ảnh hưởng không lớn.

Bên trong còn có rất nhiều đan dược đựng trong bình ngọc.

Đan dược tuy không thể ăn, nhưng cái bình đều là đồ tốt, dù sao cũng là cống phẩm, bình đựng đều cực kỳ tinh mỹ, xuất từ tay danh gia.

Lâm Diệu bước vào Tàng Đan Các, phân phó tộc nhân: "Đi, đem tất cả dược liệu có thể tìm thấy thu lại hết, những thứ này không chỉ hữu dụng với chúng ta mà còn tốt cho người trong nhà.

Những bình ngọc đựng đan dược cũng phải cẩn thận thu lại, mấy thứ này đáng tiền lắm đấy." Tộc nhân nghe thấy có dược liệu tốt cho

người nhà, mắt sáng lên ngay lập tức, đeo găng tay Mạc Kim vào, tứ tung thu gom bất cứ thứ gì nhìn thấy.

Lâm Diệu nhìn tộc nhân thu gom, còn mình thì quan sát xung quanh.

Đột nhiên ánh mắt hắn dừng lại trên xà nhà.

Ở đó lộ ra một góc chiếc hộp.

Lâm Diệu nhảy lên, lấy chiếc hộp xuống, mở ra xem.

Bên trong cũng là một bình đan dược, nhưng phẩm chất cái bình cao hơn hẳn, dùng ngọc Hòa Điền thượng hạng, bề mặt khắc chìm một con phi long, soi đèn vào thấy con rồng như muốn bay lên trời, sống động như thật.

Cái này hẳn là đan dược Hoàng thượng dùng năm xưa, không biết bị ai giấu ở đây.

Thế này càng tốt, giá trị càng cao, bây giờ bán cái này 5 vạn đại dương chắc chắn không thành vấn đề.

Cất vào nhẫn trữ vật, tâm trạng Lâm Diệu khá tốt nói với đám tộc nhân đang đi tới: "Đều nhìn cho kỹ, thu thập xong thì chúng ta xuất phát." Tộc nhân thu được một lượng lớn dược liệu trân quý và bình đan tinh xảo, tâm trạng ai cũng phấn khởi, đáp lời Lâm Diệu: "Tộc trưởng yên tâm, bảo đảm lấy sạch sành sanh." "Haha, Tộc trưởng, vừa rồi Thập Lục còn suýt chút nữa đào cả cái lầu lên, có thể không sạch sao?" Các tộc nhân cười ầm lên.

Lâm Diệu cũng cười: "Được, sau này có cái ba lô lớn, ta bảo Thập Lục quay lại mang cái lầu đi." Mọi người lại được một trận cười nghiêng ngả. "Được rồi, thu dọn sạch sẽ rồi thì xuất phát, phía sau còn có đồ tốt đang đợi chúng ta đấy." Lâm Diệu dẫn đầu đi theo lộ tuyến trong nguyên tác, đi được nửa đường thì nghe thấy tiếng động phía

sau.

Định thần nhìn lại, thì ra là đám người Trần Ngọc Lâu đã đuổi theo kịp.

Chẳng lẽ vẫn còn muốn trộm mộ?

Trần Ngọc Lâu đi tới, nói với Lâm Diệu: "Lâm tộc trưởng, trước đó đa tạ ngài đã ra tay tương cứu!" Nói xong dẫn mọi người hành lễ.

Lâm Diệu nhìn số người còn lại của phe Tá Lĩnh, chỉ còn Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô và vài thành viên bình thường, La Lão Oai cũng đã chết trong sự tham lam của chính mình.

Trần Ngọc Lâu lại nói: "Lâm tộc trưởng, tại hạ có một chuyện muốn nhờ, hy vọng ngài có thể đáp ứng." Hắn quay đầu nhìn những người sau lưng. "Tôi không cầu đoạt được tài bảo, chỉ hy vọng Lâm tộc trưởng có thể đưa chúng tôi ra ngoài là được." Lâm Diệu đáp: "Trần Tổng bả đầu yên tâm, cứ đi theo sau tôi, lát nữa thuận theo lối ra mà ra ngoài đi." Lâm Diệu định để bọn họ đi ra từ cửa hang phía trước, nói xong tiếp tục đi thẳng.

Qua mấy khúc quanh, thấy ánh sáng phía trước, Lâm Diệu biết đã đến lối ra.

Hắn quay lại nói với Trần Ngọc Lâu: "Trần Tổng bả đầu, phía trước là lối ra rồi, thả dây thừng xuống là có thể xuống núi." Không để ý đến hành động của đám người Tá Lĩnh, hắn bảo tộc nhân: "Đội một, đội hai ở lại, những người còn lại dùng phi trảo thu thập linh chi, dược thảo quanh cửa hang." Già Cố Sao lúc này nói: "Lâm tộc trưởng, ba người chúng tôi xin đi theo ngài vào mộ, xem thử có Mộc Trần Châu hay không, nếu phát hiện được, tôi sẽ dùng giá thị trường mua lại từ ngài." Lâm Diệu nghe vậy cũng không phản đối, tuy biết Mộc Trần Châu không có ở đây, nhưng lát nữa đối mặt Thi Vương có thêm người giúp đỡ cũng tốt.

Lâm Diệu dẫn đội một và đội hai tiếp tục đi tới, chưa được bao xa thì thấy hết đường, bốn phía đều là vách đá.

Lâm Diệu nói: "Lấy nước, tưới lên bốn phía vách đá." Nhìn tộc nhân hành động, Lâm Diệu biết sắp vào được thạch thất chứa Thi Vương và kho báu.

Đợi tưới nước xong, Lâm Diệu quan sát kỹ lưỡng, đột nhiên thấy nước ở một góc biến mất liên tục, tốc độ nhanh hơn chỗ khác.

Lâm Diệu biết đã tìm đúng chỗ, chỉ cần đào thông chỗ này là có thể đi thẳng vào mộ thất.

Lâm Diệu bảo tộc nhân lấy cuốc chim ra, đào xuống phía dưới. "Luân phiên nhau đào, giữ vững tốc độ, khối đá này tối đa chỉ dày nửa mét, chỉ cần đào thông là chúng ta có thể vào mộ thất." Nhất thời không gian trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng cuốc chim gõ vào vách đá.

Đột nhiên, từ ngoài hang truyền đến một tràng tiếng súng.

Lâm Diệu đang định đi xem xét thì thấy Thập Lục xuất hiện từ ngã rẽ, nói: "Tộc trưởng, tôi thu thập xong dược thảo, vừa quay lại sơn động thì phía sau có một đám vượn đuổi theo, tộc nhân đang chặn đánh ở cửa hang." Lâm Diệu nghe xong liền hiểu, cái Bình Sơn này chưa sập thì đám sơn viên (vượn núi) này vẫn sẽ xuất hiện, công kích vào trong động.

Lâm Diệu vội vàng chạy tới, trước khi đi dặn: "Lâm Nhất, dẫn tộc nhân tiếp tục đào, tốc độ nhanh lên, ta đi xem thử." Khi Lâm Diệu đến nơi, chỉ thấy cửa hang không ngừng xuất hiện từng con sơn viên cao lớn, liên tục ném đá tấn công tộc nhân.

Chương 11

Thỉnh thoảng có tộc nhân bị đá trúng, may mà đều mặc đồ bảo hộ nên không sao, đám sơn viên tấn công cũng liên tục bị trúng đạn, kêu gào thảm thiết.

Lâm Diệu thấy thế vội nói: "Đội ba theo ta ở lại bắn chặn, những người khác lùi về phía chúng ta, chỗ đó không gian lớn, cũng không có đá, dẫn dụ đám vượn này vào đó rồi từ từ giải quyết." Nói xong Lâm Diệu rút súng lục, nhắm vào một con vượn con ở xa, một phát chết tươi.

Đám vượn thấy cảnh này càng tấn công điên cuồng hơn.

Lâm Diệu dẫn đội một vừa đánh vừa lui, để lại một đường đầy xác vượn.

Từ từ lui ra khỏi thạch đạo, Lâm Diệu thấy tộc nhân đều đã chuẩn bị sẵn sàng, giờ có thể buông tay đánh một trận rồi, nhất định phải giải quyết hết đám vượn này, nếu không lúc ra khỏi núi cũng là một rắc rối.

Nhóm Lâm Diệu không ngừng tàn sát sơn viên trong sơn động trống trải.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng gầm phẫn nộ.

Chỉ thấy từ cửa hang xa xa bước ra một con sơn viên khổng lồ, thể hình gấp ba lần vượn thường, nhìn xác vượn đầy đất mà gào lên giận dữ.

Lâm Diệu thấy Viên Vương xuất hiện, nói với tộc nhân: "Tiếp tục giết đám vượn nhỏ, ta đi giải quyết Viên Vương." Nói xong Lâm Diệu thu súng, rút đường đao, lao về phía Viên Vương.

Đường đao trong tay chém vào tay Viên Vương nhưng lại không gây thương tích, chỉ đẩy lùi nó vài bước nhờ sức mạnh của Lâm Diệu.

Viên Vương bình thường du đãng trong núi, ăn không ít đan dược rơi vãi, hiện tại cơ thể biến dị, đao thương bất nhập.

Nhìn Viên Vương lao tới tấn công, tuy sức mạnh lớn nhưng dù sao cũng là súc sinh, không có bài bản, tốc độ lại không nhanh.

Chỉ thấy Viên Vương tuy tấn công nhưng trên người không ngừng phát ra tiếng bị đánh trúng, thân hình cũng lảo đảo như say rượu, tức đến mức oa oa kêu to.

Lâm Diệu nhất thời cũng không giết được Viên Vương.

Tuy hắn có thuật pháp có thể giết nó, nhưng lát nữa phải đối mặt Thi Vương, giữ lại nhiều pháp lực một chút mới bảo hiểm.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu đột nhiên lùi lại, thu đường đao, vận 《Bát Quái Du Long Chưởng》 công kích Viên Vương.

Từng chưởng đánh trúng Viên Vương lại càng kích thích nó phẫn nộ hơn.

Chỉ thấy Viên Vương gầm lên một tiếng, thân hình như to ra, móng vuốt càng thêm dùng lực vồ lấy Lâm Diệu.

Lâm Diệu thì vừa chuyển đổi thân pháp, vừa dùng chưởng đánh vào các bộ vị của Viên Vương.

Tiếng Viên Vương bị đánh trúng có tiết tấu như âm nhạc.

Thân pháp Lâm Diệu phiêu diêu, tưởng chừng nguy hiểm nhưng lại hóa giải dễ dàng, giống như đang múa trên lưỡi dao, mang một vẻ đẹp quái dị.

Kéo dài một lúc thì kết thúc.

Viên Vương đang anh dũng tấn công đột nhiên miệng phun máu, giãy giụa một hồi rồi ngã xuống đất co giật không ngừng.

Thì ra Lâm Diệu vừa rồi nhìn như làm chuyện vô ích, nhưng thực ra thông qua 《Bát Quái Du Long Chưởng》 liên tục đánh kình lực vào trong cơ thể Viên Vương, công kích nội tạng.

Khi chưởng lực tích tụ đến điểm giới hạn thì đột nhiên bạo phát, trực tiếp đánh nát nội tạng Viên Vương.

Thấy Viên Vương bị giết, Lâm Diệu nhìn sang tộc nhân, phát hiện đám vượn còn lại cũng bị giết gần hết.

Trên mặt đất nằm la liệt xác vượn, máu chảy thành sông, tạo nên cảnh tượng thi sơn huyết hải, người thường nhìn thấy e là sợ đến phát điên.

Khi Lâm Diệu dẫn tộc nhân quay lại thạch đạo, phát hiện nhóm Lâm Nhất đã đào thông vách đá, chỉ cần gạt bỏ lớp đất bên dưới là có thể vào trong bất cứ lúc nào.

Lâm Diệu nhìn các tộc nhân vừa trải qua một trận chiến, phân phó: "Đều nghỉ ngơi một chút đi, ăn chút gì đó, lát nữa có thể sẽ phải chiến đấu tiếp." Lâm Diệu đi sang một bên nghỉ ngơi, nhắm mắt, tâm thần tiến vào trong hệ thống.

Nghĩ đến lát nữa phải đối mặt Thi Vương, hắn xem thử trong cửa hàng hệ thống có thứ gì dùng được không. "Hệ thống, mở cửa hàng." Mở cửa hàng ra, Lâm Diệu tìm kiếm, đột nhiên nhìn vào mục vũ khí.

Nhớ lại đường đao trước đó không phá nổi phòng ngự của Viên Vương, lát nữa đối mặt Thi Vương càng không thể phá phòng. "Hệ thống, tìm kiếm vũ khí loại đao, yêu cầu có thể đối phó Thi Vương." Nhìn các loại đao kiếm hiện ra, Lâm Diệu lướt xem, đột nhiên chú ý đến một vũ khí tên là "Phá Tà Đường Đao". *Phá Tà Đường Đao

(Lưỡi đao làm từ hắc kim, cực kỳ sắc bén, thân đao kiên cố, có tác dụng phá tà với mọi tà vật): 10.000 điểm tài phú/một thanh.* Lâm Diệu vội xem điểm tài phú của mình, phát hiện có tới hơn 60 vạn.

Hắn thẳng tay mua 40 thanh cho tộc nhân sử dụng.

Lâm Diệu muốn một vũ khí tốt hơn, dù sao hắn mới là chủ lực công kiên.

Tiếp tục xem xét, đột nhiên thấy "Hắc Kim Đường Đao".

Chẳng phải là đao của Trương Tiểu Ca hay dùng sao?

Chỉ là kiểu dáng không giống lắm, nhưng vật liệu chắc chắn giống nhau, nhìn lại giá, 10 vạn điểm tài phú.

Nếu muốn trang bị Hắc Kim Đường Đao cho toàn bộ tộc nhân thì mất 400 vạn điểm à?

Quá nghèo, nhiệm vụ còn gian nan lắm.

Lâm Diệu mua Hắc Kim Đường Đao cho mình, nhìn những món đồ tốt trong cửa hàng mà nhịn đau đóng giao diện, giữ lại 10 vạn điểm đề phòng bất trắc.

Tránh ánh mắt của ba người Ban Sơn, hắn bảo Lâm Nhất phát Phá Tà Đường Đao cho tộc nhân, thay đổi trang bị.

Trong mộ không có ánh sáng, Phá Tà Đường Đao lại có kiểu dáng giống đường đao cũ, cũng không sợ bị phát hiện dị thường.

Đoàn người Lâm Diệu nghỉ ngơi xong, nhanh chóng đào thông đạo, tiến vào mộ thất nơi Thi Vương an nghỉ.

Vừa vào đến nơi, nhìn thấy kỳ trân dị bảo rơi vãi đầy đất, dưới ánh đèn tỏa ra hào quang dụ người, thu hút ánh mắt mọi người.

Nhìn sâu vào mộ thất, chỉ thấy giữa các loại minh khí là một cỗ quan quách tử kim, bề mặt chạm khắc kỳ trân dị thú, vô cùng đẹp mắt.

Nhưng Lâm Diệu nhìn thấy thì cảnh giác, bất kể là trong phim ảnh kiếp trước hay nhiệm vụ hệ thống hiện tại đều báo cho hắn biết, Thi Vương bên trong một khi thoát ra chắc chắn kinh người.

Chương 12

Lâm Diệu vội nói: "Đều chuẩn bị Đao Trận, lát nữa ta thả Thi Vương trong quan quách ra, các ngươi vây khốn hắn lại cho ta, tuyệt đối không được tham công, biết chưa?" Tộc nhân nghe xong đều rút Phá Tà Đường Đao bên hông, bày ra Đao Trận vây quanh quan quách.

Lâm Diệu cầm Hắc Kim Đường Đao đứng ở trung tâm gần quan quách, nói với người Ban Sơn: "Già Cố Sao huynh đệ, làm phiền giúp mở quan quách ra, sau đó mau chóng lui lại, Thi Vương bên trong cứ để ta đối phó." Rồi lại nói với tộc nhân xung quanh: "Huynh đệ, duy trì tốt Đao Trận, lát nữa Thi Vương ra, đừng để hắn chạy thoát khỏi trận, phá hỏng bảo bối của chúng ta." "Rõ, Tộc trưởng." Ba người Già Cố Sao thấy nhóm Lâm Diệu chuẩn bị xong, vội đi đến bên cạnh quan quách, chia nhau ấn vào nắp quan.

Chuẩn bị xong, ba người cùng lúc nhảy lên, đá mạnh vào nắp quan, đồng thời mượn lực bay về phía sau.

Nắp quan trượt đi nhanh chóng, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Chỉ thấy một cỗ thi thể mặc áo giáp đồng xanh, đầu đội mũ giáp che kín mặt, tay cầm trường đao dài hai mét nằm ở đó.

Mấy giây sau, dưới mặt nạ mở bừng đôi mắt đỏ như máu, Thi Vương từ trong quan quách tử kim ngồi dậy.

Lâm Diệu thấy vậy cũng không chờ đợi, xách Hắc Kim Đường Đao chém về phía Thi Vương.

Khi lưỡi đao đến gần, Thi Vương nhanh chóng đưa trường đao lên đỡ, cơ thể cũng nhảy ra khỏi quan quách lùi về phía sau.

Nhưng nơi này đã bị tộc nhân Lâm gia bố trí Đao Trận, những tộc

nhân ở phía sau Thi Vương lập tức cầm Phá Tà Đường Đao chém lên người hắn.

Giáp đồng xanh tóe lửa, tuy không bị chém vỡ nhưng Thi Vương lại gào lên đau đớn.

Thì ra Thi Vương bị lực phá tà của đường đao làm bị thương.

Thi Vương lao lên tấn công, nghênh đón Lâm Diệu trước mặt.

Vũ khí hai bên va chạm, tia lửa bắn tung tóe, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy trường đao của Thi Vương xuất hiện từng vết sứt mẻ.

Trong lúc Lâm Diệu và Thi Vương đối chiêu, tộc nhân cũng không nhàn rỗi, vận chuyển Đao Trận liên tục chém vào lưng Thi Vương, tiêu hao âm khí trên người hắn, khiến Thi Vương đau đớn gầm rú liên hồi.

Sau một hồi đối công, trường đao trong tay Thi Vương phát ra tiếng ai minh rồi bị Lâm Diệu chém đứt.

Lưỡi đao chém thẳng vào ngực Thi Vương, tạo ra một vết thương lớn kéo dài từ vai xuống eo, âm khí bàng bạc từ vết thương tản ra, bị Hắc Kim Đường Đao đánh tan.

Thi Vương cảm nhận được nguy cơ chí mạng, ngửa mặt lên trời gầm thét, định sử dụng Thi Đan đã uẩn dưỡng ngàn năm.

Lâm Diệu phát hiện, lập tức chân đạp Thất Tinh, miệng niệm: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân, Định!" Hắn sử dụng Định Thân Chú.

Nếu để Thi Vương bạo phát Thi Đan cuồng bạo, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng tộc nhân chắc chắn sẽ bị thương, minh khí xung quanh cũng chẳng còn mấy món nguyên vẹn.

Vì vậy Lâm Diệu chấp nhận rủi ro hôn mê, lần nữa dùng Định

Thân Chú.

Thi Vương trong nháy mắt bị định trụ, quá trình bạo phát Thi Đan bị cắt ngang.

Lâm Diệu vội thu chú pháp, chuẩn bị giết Thi Vương.

Đúng lúc này, từ trên xà nhà mộ thất bay xuống ba sợi dây thừng (Chuyên Thiên Tác - Cơ quan dù), biến hóa trói chặt Thi Vương lại.

Tuy Định Thân Chú đã giải trừ nhưng Thi Vương nhất thời cũng không cử động được.

Thì ra lúc Thi Vương định bạo phát Thi Đan, ba người Ban Sơn định ra tay giúp đỡ chế trụ Thi Vương, đúng lúc Lâm Diệu dùng Định Thân Chú nên họ không tốn sức lực đã trói được hắn. "Lâm tộc trưởng, mau giết Thi Vương đi, tôi không khống chế được bao lâu đâu!" Già Cố Sao đứng trên xà nhà hét lớn. "Yên tâm, giao cho ta." Nói rồi Lâm Diệu nhảy lên, dồn toàn bộ khí lực vào đường đao trong tay, một đao chém bay đầu Thi Vương.

Cái đầu lâu đội mũ giáp bay vút lên không trung.

Bên tai Lâm Diệu vang lên tiếng hệ thống: "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ giết chết Thi Vương, mời nhận thưởng." Lâm Diệu không để ý đến hệ thống, quay người nhìn đầu lâu Thi Vương.

Cuối cùng cũng giết được, vừa rồi may nhờ ba người Ban Sơn tương trợ, nếu không chẳng biết đến bao giờ mới xong, tinh thần tiêu hao quá nhiều, liên tục hai lần dùng Định Thân Chú đối với hắn hiện tại gánh nặng khá lớn.

Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, Lâm Diệu nói với Già Cố Sao: "Đa tạ, vừa rồi nhờ ra tay tương trợ, nếu không thu dọn cũng lãng phí chút thời gian." Già Cố Sao đáp lễ: "Lâm tộc trưởng khách khí rồi, trước đó ngài cũng giúp chúng tôi không ít, mọi người cùng đường, giúp đỡ

nhau là phải." "Già Cố Sao huynh đệ, đi xem xung quanh trước đi, tìm xem có Mộc Trần Châu các vị cần không." Ba người Già Cố Sao tản ra tìm kiếm viên Mộc Trần Châu không hề tồn tại ở đây.

Lâm Diệu đi đến chỗ đầu lâu Thi Vương, bổ ra lấy Thi Đan.

Sau đó bảo tộc nhân: "Mọi người bắt đầu lấy đồ đi, thu dọn xong chúng ta rời khỏi đây." Để phòng ngừa ba người Ban Sơn phát hiện điều bất thường, nhóm Lâm Nhất lấy ra những cái bao tải lớn, liên tục nhét minh khí vào, đợi tách ra rồi mới thu vào ba lô cấp 3.

Lâm Diệu cũng tứ tung thu lấy minh khí, nhét đầy 10 mét khối nhẫn trữ vật.

Một lát sau, ba người Ban Sơn quay lại, vẻ mặt thất vọng nói với Lâm Diệu: "Lâm tộc trưởng, ở đây không có Mộc Trần Châu, ba người chúng tôi xin cáo từ trước." Lâm Diệu đáp: "Vậy ba vị bảo trọng, sau này nếu tôi phát hiện tung tích Mộc Trần Châu, nhất định sẽ thông báo." "Vậy đa tạ Lâm tộc trưởng." Ba người cảm tạ xong liền rời đi.

Lâm Diệu nhìn theo, lần này có hắn ở đây, ba người Ban Sơn không ai phải chết, không biết vận mệnh của họ có thực sự thay đổi không?

Lắc đầu xua tan suy nghĩ, vận mệnh người khác không liên quan đến hắn, kiếp này chỉ cần bảo vệ tốt gia tộc của mình là được.

Nhìn tộc nhân vui vẻ nhét đầy các loại minh khí vào ba lô cấp 3, Lâm Diệu cũng thấy vui lây.

Đợi thu dọn sạch sẽ, nhóm Lâm Diệu cũng từ sơn động xuống núi.

Lần này Bình Sơn không bị sập, không biết hậu nhân tốn bao công sức tìm được đến đây lại phát hiện bên trong sạch hơn chùi thì sẽ có cảm tưởng gì.

Đột nhiên nhớ ra nhiệm vụ hệ thống đã hoàn thành, lúc nãy chưa kịp xem, giờ phải xem có thưởng gì.

Lâm Diệu mở hệ thống, nhấn nhận thưởng. "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng 《Thính Lôi》, một lần cơ hội truyền thừa kỹ năng." Nhìn phần thưởng, Lâm Diệu rất vui mừng.

Kỹ năng 《Thính Lôi》 (Nghe sấm) có thể vận dụng pháp môn Văn Sơn Biện Long của Trần Ngọc Lâu, rất thực dụng khi thám hiểm cổ mộ.

Nhưng thứ làm Lâm Diệu vui nhất là cơ hội truyền thừa, tộc nhân đều mạnh lên thì sau này xuống mộ càng đơn giản.

Lật xem danh sách kỹ năng, những kỹ năng chưa truyền thừa chỉ có 《Bát Quái Du Long Chưởng》, 《Mao Sơn Bí Thuật》, 《Cổ Đổng Giám Thưởng》 và kỹ năng mới 《Thính Lôi》.

Suy nghĩ xem nên truyền thừa cái nào, thân thủ tộc nhân hiện tại đều khá tốt nên 《Bát Quái Du Long Chưởng》 không cần thiết, 《Cổ Đổng Giám Thưởng》 vô dụng với thực lực, 《Mao Sơn Bí Thuật》 lại chỉ có 8 người có thể học.

Chọn 《Thính Lôi》 truyền thừa cho toàn bộ là tốt nhất, tăng cường thính lực, nâng cao khả năng sinh tồn.

Chương 13

Nghĩ vậy, Lâm Diệu tập hợp tộc nhân lại: "Mọi người chuẩn bị, ta sẽ truyền thụ cho một kỹ năng mới." Đợi tộc nhân ngồi xuống, Lâm Diệu nhấn truyền thừa.

Chỉ thấy trên mặt mọi người gân xanh nổi lên, ai nấy đều cắn răng chịu đựng đau đớn tột cùng - khuyết điểm duy nhất của việc truyền thừa kỹ năng.

Đợi mọi người tiếp nhận xong, hắn cho họ nghỉ ngơi thích ứng với sự thay đổi của thính giác rồi tiếp tục xuống núi. "Đinh, túc chủ thỉnh tiếp nhận nhiệm vụ mới." Lâm Diệu mở ra xem, nhiệm vụ chính tuyến đã cập nhật: "Nhiệm vụ: Thám hiểm mỏ quặng Trường Sa (Tinh Thành)." Lâm Diệu xem xong biết sắp tới phải đi Trường Sa, bèn nói với tộc nhân: "Đi thôi, chúng ta đi thẳng đến Trường Sa, đến Xa mã hành Lâm thị gửi đồ về, chúng ta cũng ở lại Trường Sa nghỉ ngơi chỉnh đốn." Sáng sớm ngày thứ tư, nhóm Lâm Diệu đến Trường Sa.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong thành, ai nấy đều thả lỏng, ngắm nhìn phố phường. "Đi thôi các anh em, tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã." Lâm Diệu dẫn mọi người tìm một khách sạn tá túc.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Lâm Diệu đến Xa mã hành Lâm thị.

Vào cửa, Lâm Diệu hỏi: "Hỏa kế (người làm), chưởng quầy có ở đây không?" "Tiên sinh ngồi nghỉ bên cạnh một lát, tôi đi gọi chưởng quầy." Hỏa kế thấy đi đông người, tưởng mối làm ăn lớn nên vội vàng đáp.

Một lát sau chưởng quầy đi ra.

Lâm Diệu nhìn thấy, thì ra là Nhị ca Lâm Quang của mình.

Sợ trực tiếp nhận người sẽ lộ, Lâm Diệu vội nói: "Chưởng quầy, có tĩnh thất không?

Tôi có chuyện làm ăn muốn bàn." Theo Lâm Quang vào tĩnh thất, Lâm Diệu nói: "Nhị ca, anh ở đây à?

Đúng lúc lắm, giúp em chuẩn bị một lô hộp gỗ để đựng đồ cổ, rồi đưa em ít tiền, em tìm một chỗ lạc chân." "Được, Tam đệ, lần này đi ra ngoài không gặp nguy hiểm gì chứ?

Tối nay hai anh em mình nói chuyện đàng hoàng, may mà hôm nay anh ở đây, nếu không lần này không gặp được chú rồi." Lâm Quang vừa lấy tiền vừa đáp.

Tối hôm đó, tại căn nhà mới mua của Lâm Diệu, hắn và Lâm Quang ngồi nói chuyện ở phòng khách, còn nhóm Lâm Nhất ở ngoài sân đóng gói các loại minh khí lấy từ Bình Sơn vào hộp. "Tam đệ, nhiều đồ cổ thế này?

Chú đi trộm mộ à?" Lâm Quang mặt lộ vẻ kinh hãi hỏi. "Có sao không?

Xuống mộ nguy hiểm lắm đấy!" "Nhị ca, không sao, không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng trước mặt người ngoài anh em mình tuyệt đối đừng nhận nhau, em ở bên ngoài có thể sẽ gây thù chuốc oán, tránh đem lại nguy hiểm cho gia tộc.

Hơn nữa chuyện đào mộ cũng chẳng hay ho gì." "Tam đệ, Nhị ca hiểu, nhưng khổ cho chú quá, đều do Nhị ca vô năng, phải để chú gánh vác gia tộc." Lâm Diệu cười: "Nhị ca, không sao đâu, đừng lo lắng, em tự bảo vệ mình được.

Mai anh cho xe chở số đồ cổ này đi, đem về cho Đại ca." Sáng sớm hôm sau, khi đồ đạc đã được chuyển đi, nhóm Lâm Nhất ra ngoài nghe

ngóng tin tức trở về báo: "Tộc trưởng, bên ngoài xảy ra chuyện rồi.

Nghe nói sáng nay nhà ga có một đoàn tàu chở đầy xác chết chạy vào, nhà ga đã bị phong tỏa.

Hiện tại dân chúng bên ngoài đều đang hoang mang." Lâm Diệu nghe xong biết cốt truyện đã bắt đầu.

Chỉ là không muốn bị cuốn vào thì cần dùng chút thủ đoạn, dù sao Trường Sa hiện tại là địa bàn của Phật Gia (Trương Khải Sơn), nhân vật nắm binh quyền trong tay. "Lâm Nhất, đi lấy ba cây dược liệu khoảng 500 năm tuổi, gửi đến phòng đấu giá Trường Sa." Lâm Diệu ra lệnh.

Nhìn bóng lưng Lâm Nhất đi xa, Lâm Diệu nghĩ thầm, không biết Nhị Nguyệt Hồng có cắn câu không đây?

Ai cũng biết Nhị Gia của Cửu Môn quan tâm đến thê tử thế nào, nếu biết mình có dược thảo quý hiếm, nhất định sẽ đến cầu thuốc, lúc đó mọi chuyện sẽ dễ giải quyết.

Sáng hôm sau, tin tức phòng đấu giá Trường Sa sắp đấu giá dược thảo quý hiếm bay đầy trời.

Tối hôm đó, Lâm Diệu dẫn một đội người đến bao gian đã chuẩn bị sẵn ở phòng đấu giá, chờ đợi phiên đấu giá bắt đầu.

Đột nhiên dưới lầu có tiếng hỏa kế hô to: "Cửu Môn quý khách đến!" Lâm Diệu nhìn ra cửa chính tầng một, người đi đầu là một người đàn ông trung niên mặc quân trang, bên cạnh là một người đàn ông thanh tú mặc trường sam đỏ, phía sau còn có một thầy bói cầm cờ vải.

Lâm Diệu biết đó là ba người Phật Gia, Nhị Gia và Tề Lão Bát.

Xem ra mấy cây dược liệu không uổng phí, cá cuối cùng cũng cắn câu.

Một lát sau đấu giá bắt đầu, mấy món đồ phía trước ba người Cửu Môn đều không hứng thú.

Đến khi nghe giới thiệu: "Một kiện vật phẩm đấu giá là cây Hà Thủ Ô 500 năm tuổi, mọi người đều biết giá trị loại dược liệu này, tuy dược hiệu tổn thất một chút nhưng phẩm tướng hoàn chỉnh, không ảnh hưởng sử dụng, giá khởi điểm 5000 đại dương." Dược thảo vừa ra, không khí lập tức nóng lên, mọi người tranh nhau trả giá.

Khi giá lên đến 18.000 đại dương thì mọi người mới bình tĩnh lại, lúc này Cửu Môn mới ra tay. "Tôi ra giá 20.000 đại dương, chỉ hy vọng sau khi đấu giá kết thúc, có thể gặp mặt chủ nhân cây dược thảo một lần." Phật Gia nói.

Hiện trường lập tức yên tĩnh, Lâm Diệu nhìn thấy vậy biết sự việc đã thành, cũng không xem tiếp phần sau, bảo Lâm Nhất ở lại lấy tiền còn mình trực tiếp về phủ.

Hắn biết năng lượng của Cửu Môn, không cần nhắn lại thì ngày mai Phật Gia cũng tìm được địa chỉ.

Tối hôm đó khi Lâm Nhất về, mang theo hơn 50.000 đại dương, xem ra dược liệu tốt rất đáng tiền.

Lâm Diệu lấy ra 4000 đại dương đưa cho Lâm Nhất. "Lát nữa mỗi tộc nhân một trăm đại dương, mai tranh thủ ra ngoài dạo phố, mua chút quà cho người nhà, đến lúc đó nhờ người của Nhị ca đem về.

Cứ thả lỏng đi, sắp tới chúng ta có thể lại phải xuống mộ đấy." "Đã rõ, Tộc trưởng.

Hôm qua tộc trưởng Lâm Quang đã nói cho chúng tôi tình hình ở nhà rồi, đều rất tốt, không cần mua đồ đâu ạ." "Được rồi, cứ cầm lấy đi.

Của trong tộc cho là trong tộc, của ta cho là ta cho, đều là thứ các

cậu xứng đáng được nhận." Sáng hôm sau, ba người Phật Gia đến bái phỏng.

Nhóm Lâm Nhất dâng trà nước xong liền ra ngoài mua đồ. "Mời ba vị uống trà, không biết ba vị tìm Lâm mỗ có việc gì không?" Ba người Phật Gia nhìn nhau, Nhị Gia mở lời: "Lâm tiên sinh, mạo muội bái phỏng là có chuyện quan trọng muốn nhờ." "Nhị Gia có việc cứ nói thẳng, đừng khách sáo." "Lâm tiên sinh, tôi nghe ngóng được ba cây dược thảo hôm qua ở phòng đấu giá là do ngài bán, cho nên hôm nay đặc biệt tới cửa cầu thuốc.

Không biết chỗ ngài có Thiên Niên Trùng Thảo hay không?

Chương 14

Nội nhân sinh bệnh đang cần gấp dược liệu trị liệu." "Chờ một chút." Lâm Diệu xoay người vào hậu sảnh, lấy ra dược liệu đã chuẩn bị từ sớm, đưa cho Nhị Gia. "Hồng lão bản xem thử, không biết cây này có dùng được không?" Nhị Gia mở hộp ra, chỉ thấy một cây trùng thảo ngàn năm nằm bên trong, lập tức đại hỉ.

Vui mừng nói: "Được, được lắm, cảm tạ Lâm tiên sinh." Nói rồi đứng dậy: "Lâm tiên sinh, tôi về phối thuốc cho nội nhân trước, sau đó nhất định sẽ hậu tạ." Nói xong Nhị Gia không màng đến hai người Phật Gia, xoay người rảo bước đi về nhà, để lại ba người trong phòng khách ngơ ngác nhìn nhau. "Khụ, khụ, Nhị Gia cứu người sốt ruột nên có chút thất lễ, Lâm tiên sinh chớ trách." Tề Lão Bát phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

Lâm Diệu cười nói: "Không ngại, Hồng lão bản lo lắng cho thê tử, cứu người sốt sắng, cũng là người tính tình trung hậu." Phật Gia nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng: "Lâm tiên sinh cũng là người trong nghề đảo đấu?" "Phật Gia nhìn ra rồi sao?

Không sai, tôi cũng là kẻ kiếm cơm dưới lòng đất." "Không biết Lâm tiên sinh thuộc môn phái nào?" "Không thuộc phái nào cả, mà phái nào cũng biết một chút, cái gì dùng được thì học." Phật Gia và Tề Lão Bát lập tức kinh ngạc.

Phải biết các phái trộm mộ giữ bí mật công phu rất kỹ, nhân vật học được của cả các phái chưa từng nghe nói đến bao giờ. "Không biết Lâm tiên sinh đã nghe chuyện hôm qua nhà ga có một đoàn tàu ma chưa?

Có thể mời Lâm tiên sinh cùng đi xem thử không?" Câu này trúng

ngay ý Lâm Diệu, hắn thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Đúng lúc nhóm Lâm Nhất dạo phố trở về. "Lâm Nhất, đội một mặc trang bị vào theo ta ra ngoài, những người còn lại ở nhà." Khi nhóm Lâm Nhất bước ra, Phật Gia và Tề Lão Bát nhìn những người được vũ trang tận răng, kinh ngạc nói: "Tộc nhân của Lâm tiên sinh đều là tinh nhuệ, thật bội phục." Lâm Diệu cười: "Phật Gia quá khen, chúng ta xuất phát thôi." Đoàn người đến nhà ga, đi qua phong tỏa của quân đội, chỉ thấy một đoàn tàu cũ nát đậu ở sân ga.

Cửa các toa xe đều bị hàn chết, nhìn qua cửa sổ thì thấy bụi phủ mờ mịt, không nhìn rõ bên trong.

Lâm Diệu nhớ lại tình tiết phim kiếp trước, nói với Phật Gia: "Chúng ta vào trong xem thử đi.

Bên trong tuy có nguy hiểm nhưng chắc không lớn." "Được, vào xem thử, xem trên tàu rốt cuộc có quỷ hay không?" Nói rồi Phật Gia cho người phá cửa.

Một lát sau, tấm sắt toa xe bị cắt ra, rầm một tiếng rơi xuống sân ga lộ ra một cái lỗ lớn.

Bên trong toa tối om, đợi một lát cho xả bớt khí thải tù đọng, ba người Lâm Diệu, Phật Gia và Tề Lão Bát bước vào.

Trong toa xe tuy tối nhưng do bịt kín không tốt, khe hở hàn xì để lọt vài tia nắng chiếu vào đám bụi trần đang lơ lửng.

Ba người bật đèn soi, chỉ thấy hai bên toa xe xếp những cái giá lớn, trên đó đặt những cỗ quan quách cũ kỹ.

Đa số quan quách đều dính đất bùn, mùn gỗ, chất liệu bằng đá trông rất nặng nề, làm cái giá cũng bị biến dạng.

Lâm Diệu nhìn qua nói: "Xem ra những thạch quan này đều được đào từ trong mộ ra, nhưng có vẻ thời gian đào lên cũng lâu rồi." Lâm

Diệu lại nhìn trên tất cả thạch quan đều có dùng sơn đỏ viết số, cái ngoài cùng viết số 47, càng vào trong số càng nhỏ. "Ừ, không sai, nhưng những thạch quan này có vẻ không phải xuất thổ cùng một chỗ.

Chúng ta sang toa tiếp theo xem sao." "Không cần thiết, chúng ta trực tiếp đến toa cuối cùng đi.

Có người coi đoàn tàu này là mộ thất, mấy toa trước không cần xem, lát nữa phong tỏa rồi thiêu hủy đi.

Chúng ta đến thẳng chủ mộ thất xem sao." Phật Gia cũng hiểu ra, vừa đi vừa nói: "Lâm tiên sinh nói phải, tôi cảm giác có chút quen thuộc, thì ra là mộ thất." Mấy người đi về phía toa cuối cùng.

Bước vào toa cuối, chỉ thấy mấy cái xác mặc quân phục Nhật Bản nằm úp sấp trên sàn.

Phía sau thi thể là một cỗ quan tài đá khổng lồ đặt ở trung tâm toa xe.

Thạch quan quá lớn khiến sàn tàu cũng bị lõm xuống.

Ngoài cỗ quan tài này ra, cả toa xe không còn vật gì khác.

Lại gần nhìn, trên quan tài có rất nhiều hoa văn quỷ dị và dấu vết lửa đốt.

Bốn góc thạch quan có những khối sắt đen được đúc liền vào bề mặt, khiến quan tài không có khe hở nào, trên sắt đen còn khắc phù hiệu Đạo gia.

Lâm Diệu nhìn nói: "Quan tài tiếu tử (Tiếu tử quan).

Xem ra những gì Phật Gia muốn biết đều ở trong này." "Muốn biết chuyện gì xảy ra thì phải mở quan tài ra xem." Sắc mặt Phật Gia khó coi. "Phật Gia, đây là quan tài tiếu tử, mở ra quá nguy hiểm." Tề Lão

Bát vội can ngăn. "Phật Gia muốn mở quan tài?

Vậy đem quan quách về đi, tôi giúp ngài mở ra xem." Phật Gia nghe vậy rất mừng, vội sai người cắt mở toa xe, vận chuyển quan tài về Trương phủ, sau đó ra lệnh cho binh sĩ ở lại thiêu hủy đoàn tàu để phòng ngừa bệnh dịch lây lan.

Tại Trương phủ, Lâm Diệu nhìn cỗ quan tài tiếu tử giữa phòng khách, rút Hắc Kim Đường Đao bên hông ra chuẩn bị mở. "Lâm Nhất, bố trận vây quanh quan quách, đề phòng có thứ gì chạy ra." Nói xong hắn cầm đao đi quanh quan quách một vòng, dựa vào sự sắc bén của vũ khí rạch mở nắp quan, sau đó dùng chân đá mạnh một cái làm nắp quan bay đi.

Ngay lập tức từ trong quan tài bay ra hơn chục con bướm độc màu xanh lục.

Chúng vừa định bay ra ngoài thì thấy ánh đao lóe lên, toàn bộ đều bị nhóm Lâm Nhất chém rụng.

Thấy không còn biến hóa gì nữa, nhóm Lâm Diệu mới thu vũ khí.

Mọi người xung quanh nhìn động tác hành vân lưu thủy và sự phối hợp thân mật vô gian của bọn họ đều trầm trồ thán phục, lộ ra ánh mắt hâm mộ. "Lâm tiên sinh thật làm tôi mở rộng tầm mắt, nhìn thân thủ lợi hại thế này, đại mộ nào mà ngăn được chứ." Trương Phật Gia hâm mộ nói. "Phật Gia quá khen, chúng ta xem thử trong quan tài rốt cuộc có gì đi?" Nói rồi đi tới bên cạnh nhìn vào trong.

Chỉ thấy trong quan tài giăng đầy mạng nhện, qua khe hở có thể thấy một cái xác khô được bọc trong chăn bông mục nát và tơ lụa.

Điều quái dị là thi thể này lại nằm úp sấp.

Phật Gia định ra lệnh cho thuộc hạ khiêng thi thể ra thì bị Lâm Diệu ngăn lại. "Phật Gia, khoan đã, cái xác này hẳn là đã thi biến,

nhưng lại bị người ta chế phục nên mới biến thành xác khô." Lâm Diệu nhờ có Vô Ngại Thanh Tịnh Thiên Nhãn Trí Thần Thông, nhãn lực kinh người, có thể nhìn xuyên qua khe hở thấy những sợi lông đen lờ mờ trên xác chết. "Để người của tôi làm.

Chương 15

Lâm Nhất đeo găng tay vào, khiêng cái xác ra." Nhìn cái xác khô đã được dọn sạch đặt trên đất, chỉ thấy dáng người cao lớn, mặt mũi dữ tợn, trên người mọc đầy lông đen, phần miệng có chút sưng phồng như đang ngậm thứ gì.

Phật Gia kinh nghiệm xuống mộ phong phú, ra lệnh cho binh sĩ: "Đi, xem thử trong miệng có gì không." Thuộc hạ của Phật Gia hiển nhiên có kinh nghiệm việc này, một binh sĩ dùng lưỡi lê cạy miệng thi thể, có thể thấy trong cổ họng chi chít châm lông bò (ngưu mao châm) cắm ngược, mũi kim hướng vào trong cổ họng.

Dường như là để phòng bị, nếu có thứ gì trong cơ thể muốn chui ra, không bị châm lông bò chặn lại thì cũng sẽ bị mũi kim chi chít cứa nát cơ thể mà chết. "Xem ra là do một tay trộm mộ lão luyện làm, nhưng thi thể đã biến thành dạng này, bên trong còn có thứ gì được sao?

Có cần bố trí cẩn thận thế không?" Tề Lão Bát đứng bên cạnh quan sát.

Sau đó Tề Lão Bát cẩn thận lấy ra một cây ngưu mao châm, tuy bên trên rỉ sét lốm đốm nhưng mũi kim vẫn lóe lên ánh sáng sắc lạnh, phần thân kim chưa bị rỉ sét phủ kín phát ra ánh lam u tối, nhìn là biết có kịch độc.

Tề Lão Bát lại nhìn kỹ thi thể, nói: "Phật Gia, Lâm tiên sinh, nhìn cổ thi thể toàn là lỗ kim nhỏ li ti dày đặc, những cây kim này hẳn là do người ta đâm từ cổ vào, động tác thô bạo, nhìn là biết do dân trộm mộ làm." Lâm Diệu nhìn động tác của Tề Lão Bát cũng không ngăn cản, tuy biết rõ sự tình nhưng không thể nói toạc ra ngay.

Hắn đáp: "Năm xưa đạo mộ tặc chắc là lúc mở quan tài phát hiện thi thể thi biến, trong thi thể lại có thứ gì khiến hắn sợ hãi, vì để chạy trốn mới hạ thủ đoạn này." Lại quay sang Phật Gia: "Phật Gia, trực tiếp phá tung cái xác ra đi, cứ nhìn thế này cũng không ra được gì." Sau khi mổ thi thể ra, phát hiện tất cả nội tạng đều bị đục lỗ nhỏ, bên ngoài nhìn bình thường nhưng bên trong đã sớm ngàn thương trăm lỗ, giống như gỗ bị mối ăn rỗng ruột.

Đương nhiên cũng không phát hiện vật sống nào, tiếp tục lục soát thì tìm thấy hai vật: một mảnh vỡ "Long Cốt" và một chiếc nhẫn.

Hiểu rõ cốt truyện nên Lâm Diệu vốn không để ý lắm, nhưng khi mảnh vỡ "Long Cốt" được phát hiện thì hệ thống lên tiếng. "Đinh, kiểm trắc thấy xung quanh túc chủ xuất hiện 'Long Cốt', có thu lấy để đổi huyết mạch không?" Lâm Diệu sắc mặt quái dị nhìn mảnh vỡ đó, chẳng lẽ là xương rồng thật?

Có thể đổi huyết mạch?

Sau này mình cũng có thể giống Trương Tiểu Ca cắt tay phóng máu để thông quan trong mộ rồi.

Nhưng hiện tại thời cơ chưa tốt, Lâm Diệu tạm thời từ chối hệ thống.

Nhìn chiếc nhẫn trong tay Phật Gia, sắc mặt Tề Lão Bát khó coi.

Phật Gia thấy vậy hỏi: "Sao thế Lão Bát, sắc mặt khó coi vậy?" Tề Lão Bát giọng khàn khàn nói: "Phật Gia, ngài không thấy chiếc nhẫn này quen mắt sao?

Ngài nhìn hoa văn trên đó đi, đó là gia huy của gia tộc Nhị Gia!

Năm xưa người phong quan tài này hẳn là tiền nhân của Nhị Gia." Phật Gia lập tức nhíu chặt mày, trong lòng lo lắng.

Trong Cửu Môn, quan hệ giữa Phật Gia và Nhị Gia là tốt nhất, nếu

không cũng chẳng hạ mình cùng Lâm Diệu đến phủ cầu thuốc.

Lập tức, Phật Gia xoay người dẫn đầu đi đến Hồng phủ.

Nhị Gia đang phối thuốc, nhóm Lâm Diệu ngồi chờ ở phòng khách không vào trong, dù sao phu nhân Nhị Gia đang dưỡng bệnh trong nội thất, không tiện lắm.

Trong lúc mấy người đang tán gẫu thì bên ngoài có ba người đi vào.

Người dẫn đầu là một thanh niên trẻ tuổi, tướng mạo có chút hung dữ, bên hông dắt Cửu Nhận Trảo (móng vuốt chín lưỡi), đây hẳn là đồ đệ của Nhị Gia - Trần Bì.

Phía sau là một người ngoại quốc và một phụ nữ, hẳn là Cầu Đức Khảo và nữ gián điệp Nhật Bản.

Chỉ thấy Trần Bì nói với quản gia: "Quản gia, sư phụ đâu?

Tôi tìm được người cứu sư nương rồi, mau mời sư phụ ra đây." Quản gia rời đi, Lâm Diệu đột nhiên lên tiếng: "Ồ, Hồng gia muốn đầu quân cho người Nhật rồi sao?" Trần Bì lộ vẻ dữ tợn nói: "Thằng nhãi ranh, quản tốt cái miệng của ngươi, đừng nói lung tung, nếu không ta lấy mạng ngươi đấy." Nói rồi Trần Bì đặt tay lên vũ khí bên hông, chuẩn bị động thủ.

Nhóm Lâm Nhất thấy Trần Bì xuất ngôn bất tốn, chuẩn bị động thủ liền trực tiếp ra tay với Trần A Tứ (Trần Bì).

Chỉ thấy Cửu Nhận Trảo của Trần Bì vừa bay ra đã bị Lâm Tứ và Lâm Ngũ dùng đao kẹp chặt.

Lâm Nhất lập tức xông đến trước mặt Trần Bì, thi triển 《Ưng Trảo Công》.

Trần Bì một thân công phu đa phần nằm ở Cửu Nhận Trảo và ám

khí đạn sắt, lúc này bị cận thân cường công, nhất thời khó lòng chống đỡ, chẳng mấy chốc sẽ bại trận.

Cầu Đức Khảo và nữ gián điệp Nhật Bản bên cạnh vừa định rút súng thì bị Lâm Nhị và Lâm Tam dùng súng dí vào đầu, không dám nhúc nhích.

Bên kia Trần Bì cũng bị Lâm Nhất bóp cổ chế trụ.

Lâm Nhất đang định bóp nát cổ họng Trần Bì thì bị Lâm Diệu ngăn lại. "Được rồi Lâm Nhất, đây là địa bàn của Nhị Gia, người cũng là người của ông ấy, xử trí thế nào để chủ nhân quyết định đi." Phật Gia và Tề Lão Bát ngồi xem sự việc diễn ra trong chớp nhoáng, nhất thời không kịp ngăn cản, vừa định mở miệng thì mọi chuyện đã xong xuôi, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Một lát sau Nhị Gia ra phòng khách, nhìn cảnh tượng trước mắt có chút khó hiểu, hỏi: "Sao vậy?" Tề Lão Bát giải thích lại một lượt, Lâm Diệu cũng phất tay thả người, nhưng tay nhóm Lâm Nhất vẫn đặt trên súng, chỉ cần có gió thổi cỏ lay là sẵn sàng khai hỏa.

Tề Lão Bát thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lâm Diệu: "Lâm tiên sinh, thủ hạ của ngài thật trung thành, thân thủ lợi hại, thật khiến người ta hâm mộ." "Tề tiên sinh chê cười rồi, đây không phải thủ hạ, họ đều là tộc nhân huynh đệ của tôi." Tề Lão Bát vội vàng hoảng hốt đáp: "Ai da, Lâm tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không hiểu rõ tình hình." Rồi vội quay sang nhóm Lâm Nhất bồi lễ: "Các vị tộc nhân của Lâm tiên sinh, thật xin lỗi, tôi lỡ lời." Nhóm Lâm Nhất đều cười cười không nói gì.

Quay người lại, Tề Lão Bát kể lại sự tình vừa rồi cho Nhị Gia.

Nhị Gia tuy tướng mạo âm nhu, là dân trộm mộ nhưng khí tiết dân tộc thì không thiếu, bảo hắn vì thê tử mà nhẫn tâm đầu quân cho Nhật Bản thì thê tử hắn cũng không thể đồng ý.

Nhị Gia nghe xong, nén giận nhìn Trần Bì: "Tề Bát Gia nói vừa rồi đều là thật?

Ngươi đầu quân cho quỷ tử?" "Sư phụ, trong tay họ có thuốc, có thể trị bệnh cho sư nương a." Nói xong Trần Bì vội quỳ xuống hướng về phía Nhị Gia. "Sư phụ, đợi lát nữa hãy đồng ý điều kiện của họ đi, vì sư nương..." "Câm miệng, lát nữa sẽ xử lý ngươi." Nhị Gia quay sang hai người Cầu Đức Khảo: "Hai vị mời về cho, Hồng Nhị Nguyệt tôi sẽ không hợp tác với các người, huống hồ thê tử tôi đã có thuốc chữa rồi." Cầu Đức Khảo và ả gián điệp nghe Nhị Gia nói, lại nhìn nhóm Lâm Nhất, biết ở lại cũng không kiếm được lợi lộc gì, đành hậm hực quay người bỏ đi.

Nhưng nhìn biểu cảm trên mặt bọn họ, e là sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Trần Bì đang quỳ tuyệt vọng một bên, nghe Nhị Gia nói vậy vội mừng rỡ hỏi: "Sư phụ, là thật sao?

Tìm được thuốc thật rồi ạ?

Sư nương được cứu rồi?" "Câm miệng, lát nữa tính sổ với ngươi." Nói rồi Nhị Gia quay sang Lâm Diệu: "Đa tạ thuốc của Lâm tiên sinh, tôi thay mặt thê tử cảm tạ ngài.

Không biết ngài có việc gì gấp không?" Lâm Diệu xua tay: "Nhị Gia đừng khách sáo, nhưng ngài hỏi sai người rồi, tôi là đi cùng Phật Gia, chỉ là khán giả thôi." Nghe Lâm Diệu nói vậy, Nhị Gia đành nhìn sang Phật Gia.

Phật Gia lấy chiếc nhẫn ném cho Nhị Gia, nói: "Nhị Gia, xem thử đây có phải vật của Hồng gia không?

Phát hiện trên tàu hỏa, thấy có gia huy nên đến thỉnh giáo." Nhị Gia đón lấy chiếc nhẫn, định thần nhìn kỹ, sắc mặt có chút khó coi, trầm

ngâm một lát rồi nói với mọi người: "Đi theo tôi, đến chỗ khác tôi sẽ giải thích." Nói rồi đi về phía hậu viện.

Chương 16

Lâm Diệu và mọi người vào thư phòng, Nhị Gia xoay cơ quan, mở ra một ám môn đi xuống lòng đất.

Mọi người đi theo vào một mật thất trống trải, đợi một lát thì Nhị Gia từ trong một căn phòng đi ra, ôm theo một cái rương gỗ đỏ đặt lên bàn giữa mật thất.

Mở rương ra, bên trong là cả ngàn chiếc đỉnh châm giống hệt nhau được xếp ngay ngắn trong từng ô nhỏ, nhưng trong đó có vài ô bị trống.

Dưới đáy mỗi ô đều khắc đồ án hoa văn.

Nhị Gia cầm chiếc nhẫn so sánh với đồ án trong các ô trống, cuối cùng tìm được một ô trống có đồ án y hệt chiếc nhẫn.

Nhị Gia quay người nói với mọi người: "Chiếc nhẫn này là của Hồng gia.

Hồng gia từ khi lập gia đến nay tổng cộng chế tạo 1027 chiếc nhẫn, đồ án mỗi chiếc đều khác nhau.

Người Hồng gia sau khi xuất sư sẽ tự chế tạo nhẫn cho mình, đồng thời lưu lại mẫu trong ô này, người chết thì nhẫn sẽ được thu lại vào ô." Thì ra Hồng gia mấy đời gần đây ít người chết bên ngoài, những ô trống trong rương đều thuộc về một nhóm người đã xuất phát đi trộm mộ từ mấy chục năm trước, một đi không trở lại, đến nay vẫn bặt vô âm tín.

Nhìn thấy chiếc nhẫn này, Nhị Gia biết mấy vị tiền nhân kia nhất định đã gặp biến cố, bỏ mạng trong mộ.

Nhị Gia lại nói: "Sau khi họ mất tích, cha tôi từng nhiều lần thử đi

cứu viện, nhưng ngôi cổ mộ kia quá nguy hiểm, liên tiếp mấy lần đều vô công mà về.

Không biết cha tôi đã trải qua những gì trong đó, sau khi ra ngoài đã tiêu hủy toàn bộ tư liệu về ngôi mộ, đồng thời hạ lệnh cấm người Hồng gia đến đó nữa." Nói xong ông dẫn mọi người sang một căn phòng nhỏ hơn, thắp nến lên.

Chỉ thấy trong phòng đặt một mô hình mộ thất tinh xảo, tạo hình độc đáo, kết cấu phức tạp, trông giống như cơ thể con người. "Cha tôi mỗi lần xuống mộ trở về đều sẽ vào mật thất này chế tạo mô hình, dường như rất hứng thú với kết cấu cổ mộ.

Nhưng lần cuối cùng trở ra, ông ấy hủy hết tư liệu, chỉ giữ lại mô hình này.

Cha tôi lần cuối cùng một mình thâm nhập sâu vào cổ mộ, nhất định đã phát hiện bí mật không thể nói, cho nên mới hạ lệnh tiêu hủy tư liệu." Lâm Diệu chăm chú nhìn mô hình, không ngừng ghi nhớ.

Có mô hình này, tuy xuống mộ vẫn có rủi ro nhưng ít nhất sẽ không đi nhầm đường.

Đời thực khác với tiểu thuyết, không phải lúc nào cũng có hào quang nhân vật chính, mỗi lần xuống mộ đều phải cẩn thận từng chút một.

Khi mọi người ra khỏi mật thất, Phật Gia mời: "Lâm tiên sinh, tôi gần đây định đi ngôi cổ mộ đó xem thử, tìm hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không biết có thể mời ngài cùng đi không?

Đến lúc đó có thu hoạch chúng ta chia đều, ngài thấy thế nào?" Lâm Diệu vốn dĩ cũng muốn xuống mộ, đang định nhận lời thì hệ thống nhắc nhở.

Lâm Diệu nói: "Có thể xuống mộ, nhưng tôi cần mảnh vỡ 'Long

Cốt' kia, tôi có chút việc cần dùng đến nó." Tuy tò mò Lâm Diệu cần "Long Cốt" làm gì nhưng Phật Gia cũng không hỏi nhiều, dù sao cũng mới quen, liền sảng khoái đồng ý, giao "Long Cốt" cho Lâm Diệu.

Lâm Diệu nén kích động nhận lấy, cuối cùng cũng có được "Long Cốt".

Nghĩ đến huyết mạch cường đại, hắn hận không thể lập tức vào hệ thống, nhưng phải cố nhịn, hiện tại đông người không tiện.

Phật Gia lại nói với Nhị Gia: "Nhị Gia, không biết ngài có hứng thú không?

Chúng ta cùng đi?" Nhị Gia mặt lộ vẻ khó xử trầm ngâm, cuối cùng nghiến răng nói: "Được, tôi cũng đi, tôi muốn xem cha tôi năm xưa đã gặp phải thứ gì.

Nhưng... tôi phải đợi thê tử uống thuốc xong, xem tình hình sức khỏe của nàng thế nào rồi mới đi được." Phật Gia thấy mục đích đến Hồng phủ đã hoàn thành thì rất vui mừng, định cáo từ ra về.

Ra đến phòng khách, Lâm Diệu nhìn Trần Bì đang quỳ ở đó, hỏi Nhị Gia: "Không biết Nhị Gia định trừng phạt Trần Bì thế nào?" Nhị Gia nhìn Trần Bì nói: "Căn cứ gia pháp, câu kết ngoại địch cần phải phế bỏ công phu, trục xuất sư môn." Trần Bì nghe xong tuy đau lòng nhưng vẫn vui mừng vì sư nương có thể chữa khỏi bệnh.

Lâm Diệu hiểu rõ, nói: "Nhị Gia, không biết có thể giao cậu ta cho tôi, dùng số dược liệu trước đó để trao đổi, miễn thực thi gia pháp được không?" Thực ra Nhị Gia cũng không muốn xử trí Trần Bì, dù sao đồ đệ cũng vì cứu thê tử mình mới liên hệ với người Nhật.

Tuy giận nhưng trong lòng cũng cảm động, nghe Lâm Diệu nói vậy liền thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Ông quay sang Trần Bì nói: "Nghe thấy cả rồi chứ, sau này đi theo

Lâm tiên sinh đi." Trần Bì cúi đầu đáp: "Vâng, sư phụ." Lâm Diệu từ Hồng phủ dẫn theo tộc nhân và Trần Bì về trạch viện. "Trần Bì, sau này làm việc dưới trướng ta.

Lát nữa sẽ có một nghi thức, quy củ thôi." Bị tộc nhân cảnh giác nhìn chằm chằm, Trần Bì đáp: "Lâm tiên sinh, tôi vừa rồi đều nghe cả rồi, ngài đã cứu sư nương tôi, tôi sẽ giúp ngài làm việc." Biết rõ tính cách của Trần Bì, Lâm Diệu cũng không tin tưởng hoàn toàn.

Nhưng có Hệ thống ở đây, đợi lát nữa truyền thừa kỹ năng xong, bất kể Trần Bì có tâm tư gì cũng vô dụng, chắc chắn sẽ trung thành cảnh cảnh với hắn.

Lâm Diệu để Hệ thống quét hình Trần Bì, xem hắn thích hợp với kỹ năng truyền thừa nào.

Lâm Diệu đưa Trần Bì về chủ yếu là coi trọng kinh nghiệm hạ mộ phong phú của hắn.

Tuy Trần Bì tuổi không lớn nhưng từ nhỏ đã xuống mộ, các loại đồ vật đều hiểu biết đôi chút.

Sau này có thể để hắn dẫn theo một bộ phận tộc nhân đi hạ mộ đơn độc.

Dù sao Lâm Diệu cũng không thể mỗi lần đều mang theo nhiều người như vậy.

Sau này chia ra, hắn dẫn một đội, những người khác cũng phóng ra ngoài, vừa có thể thu thập tin tức, lại không lãng phí nhân thủ. "Đinh, kiểm tra hoàn tất, tinh thần thuộc tính của Trần Bì trác tuyệt." Nhìn Hệ thống đáp phục, thấy Trần Bì rất thích hợp với 《Mao Sơn Phù Chú》, Lâm Diệu bảo hắn ngồi xuống, nhấn chọn truyền thừa.

Nhìn biểu cảm đau đớn của Trần Bì, tâm tình Lâm Diệu không tệ.

Sau này Trần Bì có thể dẫn đội, hắn cũng yên tâm hơn một chút,

dù sao hiện tại tộc nhân mới chỉ hạ mộ một lần, để họ đơn độc xuất phát hắn thật sự không yên lòng.

Một lát sau, truyền thừa kết thúc, Lâm Diệu nhìn Trần Bì đang chấn kinh, nói: "Cảm nhận được chưa?

Gần đây cố gắng làm quen kỹ năng, cùng tộc nhân tương hỗ nhận thức, qua đoạn thời gian nữa sẽ dẫn đội ra ngoài đổ đấu." Nói xong, Lâm Diệu trở về phòng, để lại các tộc nhân đã buông bỏ cảnh giác và một Trần Bì vẫn chưa tỉnh táo lại sau cơn chấn kinh.

Vừa về phòng, Lâm Diệu đã nóng lòng hỏi Hệ thống: "Hệ thống, thu lấy 'Long Cốt', kiểm tra huyết mạch." "Đinh, đang hấp thu 'Long Cốt', đang phân tích huyết mạch, xin túc chủ đợi trong giây lát." Một lúc sau. "Đinh, phân tích hoàn tất, xin túc chủ tự hành kiểm tra." Lâm Diệu mở kết quả phân tích, thấy từ trong "Long Cốt" phân tích ra được bốn loại huyết mạch, phân biệt là: Bác huyết mạch, Thiên Cẩu huyết mạch, Tranh huyết mạch và Bác Di huyết mạch.

Nghe tên đều giống như dị thú trong Sơn Hải Kinh, Lâm Diệu hỏi: "Hệ thống, có thể giúp ta giới thiệu qua về những huyết mạch này không?" "Đinh!

Bác huyết mạch: Bắt nguồn từ dị thú Bác trong 《Sơn Hải Kinh》.

Chương 17

Trung Khúc chi sơn, có thú, dạng như ngựa, thân trắng đuôi đen, một sừng, răng nêm móng hổ, tiếng như tiếng trống, tên là Bác, ăn hổ báo, có thể ngự binh.

Thiên Cẩu huyết mạch: Bắt nguồn từ dị thú Thiên Cẩu trong 《Sơn Hải Kinh》.

Âm Sơn, có thú, dạng như mèo rừng đầu trắng, tên là Thiên Cẩu, tiếng kêu như mèo kêu, có thể ngự hung.

Tranh huyết mạch: Bắt nguồn từ dị thú Tranh trong 《Sơn Hải Kinh》.

Chương Nga chi sơn, không cỏ cây, nhiều ngọc thạch.

Có thú, dạng như báo đỏ, năm đuôi một sừng, tiếng như gõ đá, tên là Tranh.

Bác Di (Bóyí) huyết mạch: Bắt nguồn từ dị thú Bác Di trong 《Sơn Hải Kinh》.

Cơ Sơn, có thú, dạng như dê, chín đuôi bốn tai, mắt ở trên lưng, tên là Bác Di, đeo vào không biết sợ." "Bốn loại huyết mạch đều đến từ dị thú trong 《Sơn Hải Kinh》, sau khi truyền thừa, trong máu sẽ chứa khí tức hung thú, có thể khu tà.

Nhưng bốn loại huyết mạch này đến từ một mảnh 'Long Cốt', huyết mạch hi bạc, về sau cần hấp thu thêm các 'Long Cốt' khác để nâng cao nồng độ huyết mạch.

Hiện tại nồng độ đều là 10%." Xem xong giới thiệu của Hệ thống, Lâm Diệu trầm tư.

Lợi ích của huyết mạch rất dễ thấy, có thể khu tà, gặp phải bánh

tông chém không chết thì có thể bôi máu phá phòng, nâng cao năng lực sinh tồn.

Tuy Lâm Diệu có thể từ các 'Long Cốt' khác rút ra huyết mạch bất đồng, nhưng cũng có thể dự đoán đẳng cấp huyết mạch hẳn là đều như nhau.

Vấn đề tiếp theo là phải lựa chọn loại huyết mạch nào? "Đinh, nhắc nhở túc chủ, bất đồng huyết mạch tuy đều có tác dụng khu tà, nhưng mỗi loại cũng có năng lực đặc thù, mong túc chủ cẩn thận lựa chọn." Nghe Hệ thống nói xong, Lâm Diệu nhìn lại giới thiệu bốn loại huyết mạch.

Bác hẳn là có thể tăng lực phòng ngự, nhưng có bộ đồ bảo hộ Hệ thống thưởng cho, điều này có vẻ không quan trọng lắm.

Thiên Cẩu hẳn là năng lực về phương diện âm thanh, có tác dụng áp chế âm vật.

Nhưng đã có 《Mao Sơn Phù Chú》 tồn tại, năng lực bị trùng lặp.

Vậy chọn giữa hai loại còn lại.

Tranh và Bác Di đều có nhiều đuôi, nhưng Bác Di đuôi nhiều hơn, lại còn có bốn cái tai.

Chọn Bác Di đi.

Hạ quyết tâm xong, Lâm Diệu cũng không dài dòng, trực tiếp bảo Hệ thống bắt đầu truyền thừa.

Lâm Diệu chỉ cảm thấy toàn thân phát nhiệt, máu huyết sôi trào, da dẻ sau lưng càng thêm nóng rực, đồng thời đáy lòng không ngừng dâng lên một cỗ cảm xúc bạo ngược muốn phá hủy tất cả.

Cố nén chờ truyền thừa hoàn tất, Lâm Diệu nháy mắt thả lỏng, nếu không kết thúc nhanh, hắn có khả năng không áp chế được nữa.

Cảm giác toàn thân đều là mồ hôi đen, Lâm Diệu vội vàng cởi quần áo.

Thông qua gương, Lâm Diệu nhìn thấy sau lưng hiện lên một hình xăm Bác Di.

Chỉ thấy một con hung thú hình dạng giống dê, mọc chín cái đuôi và bốn cái tai, mắt cũng mọc ở trên lưng, nhìn qua vô cùng hung mãnh quỷ dị.

Lâm Diệu vừa tắm rửa sạch sẽ, vừa xem bảng thuộc tính trong Hệ thống. [Túc chủ thuộc tính: Thân phận: Lâm Diệu Sức mạnh: 35 Tốc độ: 40 Thể chất: 50 Tinh thần: 85 Kỹ năng: 《Tầm long điểm huyệt bí thuật》, 《Thương pháp tinh thông》, 《Bát quái du long chưởng》...

Đã truyền thừa kỹ năng: 《Tầm long điểm huyệt bí thuật》, 《Thương pháp tinh thông》...

Huyết mạch: Bác Di (Nồng độ 10%), có tác dụng khu tà, trấn ma.

Đặc thù năng lực: 1.

Thọ mệnh du trường: Bác Di thân có chín đuôi, một đuôi một ngàn năm.

Tuy hiện tại nồng độ huyết mạch giác đê, nhưng túc chủ cũng có thêm trăm năm thọ mệnh, dung mạo bất lão. 2.

Nguy hiểm cảm giác: Có thể biết trước nguy hiểm, đặc biệt là nguy cơ từ sau lưng.

Bác Di lưng sinh đôi mắt, có thể phát hiện nguy hiểm từ phía sau. 3.

Thính lực trác tuyệt: Bác Di sinh bốn tai, thính lực siêu quần. (Đặc thù năng lực tùy huyết mạch nùng độ tăng lên mà gia cường).] Nhìn Hệ thống giới thiệu, không chỉ đạt được huyết mạch Bác Di mà còn

có được ba cái năng lực đặc thù.

Đặc biệt là năng lực thứ nhất, cư nhiên có thể nâng cao tuổi thọ, giữ dung mạo bất lão.

Các hạng thuộc tính cơ thể đều được nâng cao đại phúc, Lâm Diệu phi thường hưng phấn, lần tới hạ mộ sẽ càng thêm an toàn. "Hệ thống, huyết mạch có thể truyền thừa không?" "Đinh, có thể, nhưng cũng cần đạt được cơ hội truyền thừa, đồng thời sau khi truyền thừa, nồng độ huyết mạch giảm một nửa." Nghe Hệ thống nói, Lâm Diệu yên tâm, chỉ cần có thể truyền thừa là được, còn nồng độ huyết mạch giảm một nửa thì ảnh hưởng không lớn.

Lâm Diệu xử lý xong chuyện huyết mạch, lấy ra nội đan đạt được trước đó phục hạ, nâng cao pháp lực, chuẩn bị cho chuyến hạ mộ không lâu sau đó.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu kết thúc tu hành, cảm thụ pháp lực vận chuyển trong cơ thể, kiểm tra Hệ thống, thấy tinh thần trị lại tăng lên 15 điểm, đạt tới 100.

Lần tới pháp lực đủ dùng rồi, sẽ không xuất hiện tình huống Định Thân Chú chỉ dùng được hai giây đã không chịu nổi như trước nữa.

Lâm Diệu bước ra khỏi phòng, Trần Bì và đám Lâm Nhất đang đối luyện nhìn thấy liền dừng tay hành lễ.

Lâm Diệu lấy từ trong Hệ thống ra một bộ trang bị, gọi Trần Bì lại, nói: "Đây là trang bị chuẩn bị cho cậu, cầm lấy." Tiếp đó lại nói: "Nếu lo lắng cho sư nương thì về xem một chút đi, không sao đâu.

Sư phụ cậu khẩu xà tâm phật, sẽ không làm gì cậu đâu.

Chương 18

Hiện tại không đi xem, mấy ngày nữa phải xuất phát rồi, có thể sẽ ở bên ngoài một thời gian dài không về được." "Cảm ơn Tộc trưởng, tôi đi xem ngay đây." Trần Bì thay xong trang bị liền chạy về hướng Hồng phủ.

Lâm Diệu nhìn bóng lưng Trần Bì, đột nhiên nhớ tới chuyện hắn và Coxhendal (Thu Đức Khảo) từng cấu kết.

Trong cốt truyện gốc hai người này gây ra không ít phiền toái, nhưng giờ không biết thế nào.

Biết rõ nội tình, Lâm Diệu chuẩn bị ra tay trước để tuyệt hậu hoạn.

Tối hôm đó, Lâm Diệu hỏi Trần Bì: "Trước kia cậu và đám Thu Đức Khảo ở cùng một chỗ, có biết cứ điểm của bọn hắn không?" "Tộc trưởng, tôi từng đến một lần, có ấn tượng." "Được, mọi người mang theo trang bị, lát nữa xuất phát.

Ta thấy người Nhật và Thu Đức Khảo sẽ không từ bỏ đâu, một khi chúng ta hạ mộ, bọn chúng ra thêm loạn thì phiền toái lắm." Đêm hôm đó, mặt trăng dường như cũng không muốn nhìn thấy thảm án sắp xảy ra nên trốn mất.

Lâm Diệu cùng một nhóm người đi theo Trần Bì đến một tòa trạch viện ở thành đông.

Lâm Diệu phất tay, mọi người không phát ra bất kỳ tiếng động nào tiềm nhập vào.

Trên đường nhìn thấy lính gác đang gà gật cũng chỉ dùng dao giải quyết nhanh gọn, không làm lỡ chút thời gian nào.

Khi mọi người tiềm nhập vào chính viện, mới thấy Lâm Diệu ung dung đi vào từ cửa chính.

Lâm Diệu nhỏ giọng phân phó: "Trước dùng dao, giải quyết sạch đám người này.

Một khi xuất hiện ý ngoại phát ra tiếng động, lập tức dùng súng, nhanh chóng giải quyết chiến đấu, minh bạch chưa?" Nói xong phất tay một cái, mọi người nhao nhao độn nhập vào trong bóng tối.

Từng đạo thân ảnh như quỷ mị, không ngừng thu gặt sinh mệnh đám người Nhật.

Lâm Diệu thì đứng ở trong sân, ngửi mùi máu tanh tán phát trong không khí, hắn cư nhiên cảm thấy có chút hưng phấn.

Xem ra huyết mạch cũng không phải không có tác dụng phụ, hiện tại Lâm Diệu có chút khát máu.

Đột nhiên sương phòng bên cạnh truyền ra một tiếng hét thảm.

Xem ra đã xảy ra ý ngoại, tiếng hét giống như tín hiệu, tiếng súng chấn nhĩ nháy mắt vang lên thành một mảnh, kéo dài một lúc.

Thấy từng đạo thân ảnh đi ra, xem ra chiến đấu đã kết thúc.

Lâm Diệu đang định hạ lệnh thu đội về nhà thì Lâm Nhất chạy tới: "Tộc trưởng, xảy ra vấn đề rồi.

Cái ả đàn bà Nhật Bản kia tôi vừa mới giết chết, nhưng cái tên người nước ngoài hôm qua nhìn thấy lại không có ở đây." "Bên trong còn có hai cô nương, nhìn không giống người của bọn quỷ tử, ngài vào xem thử?" Nghe Lâm Nhất nói, Lâm Diệu đi vào phòng, thấy người phụ nữ Nhật Bản kia đã ngã xuống đất, mi tâm trúng đạn.

Bên cạnh thi thể có trói hai cô nương mười bảy mười tám tuổi.

Nhìn dáng vẻ giống như bị bắt cóc, đang định gọi tỉnh để hỏi tình

huống thì bên ngoài truyền đến tiếng còi của đội tuần tra.

Lâm Diệu phân phó: "Đem hai cô nương kia theo, chúng ta về rồi nói, đỡ phải phiền toái." Đám người Lâm Diệu đi khỏi, một lát sau hỏa quang thông minh, từng đội tuần tra chạy tới.

Nhìn đại môn mở toang, một đội viên bật đèn pin rón rén đi vào kiểm tra, không lâu sau bên trong truyền ra tiếng kêu kinh khủng: "Mau tới người a, bên trong đều là người chết." Đội tuần tra nhao nhao xông vào, nương theo ánh lửa, mọi người thấy mỗi gian phòng đều có thi thể, có người bị một dao mất mạng, có người bị đạn bắn trúng mi tâm.

Nhất thời trong lòng ai nấy đều bốc lên hơi lạnh, nếu không phải có ánh lửa, người lại đông, chắc đã sớm sợ chạy mất.

Nhiều quân cảnh như vậy đều đứng lặng tại chỗ, một điểm tiếng động cũng không có.

Sáng sớm hôm sau, tin tức lan truyền khắp thành.

Lâm Diệu nhìn hai cô nương, đều chưa tỉnh, xem ra là bị hạ mê dược, muốn tỉnh cần một khoảng thời gian.

Lâm Diệu ra cửa luyện công phu, Trần Bì đi vào.

Hôm qua sau khi trở về, hắn bảo Trần Bì đi nghe ngóng tin tức của Thu Đức Khảo, xem ra đã có tin. "Tộc trưởng, nghe ngóng được rồi.

Thu Đức Khảo hôm đó rời khỏi nhà sư phụ, đã lên xe lửa đi Bắc Kinh rồi." "Vận khí thật tốt, trước tiên đừng quản hắn, lát nữa gọi tộc nhân lại, ta có lời muốn nói." Lâm Diệu ngồi trên ghế, tâm thần tiến vào Hệ thống. "Hệ thống, ta hiện tại có bao nhiêu Tài phú trị?" "Đinh, túc chủ còn thừa Tài phú trị 1.230.000." Xem ra đống minh khí của Thi Vương rất đáng giá a, một lần tăng thêm 1.130.000 Tài phú trị.

Nghĩ đến việc tộc nhân sắp xuất phát, cần mua một ít trang bị cho

bọn họ. "Hệ thống, mở ra thương thành." Nhìn những món đồ tốt rực rỡ muôn màu, Lâm Diệu ức chế xúc động muốn mua tất cả, tìm kiếm những công cụ thực dụng. "Bắc Địa Huyền Châu (Dự phòng độc khí, giữ cho đầu óc thanh tỉnh): 1000 Tài phú điểm/một bình (mỗi bình 10 viên).

Hắc Chiết Tử: 2000 Tài phú điểm/một thanh.

Lạc Dương Xẻng (Toàn Phong Sạn): 2000 Tài phú điểm/một cái.

Giày Thủy Hỏa: 4000 Tài phú điểm/một đôi." Lâm Diệu mua 20 bình Bắc Địa Huyền Châu, Hắc Chiết Tử và Lạc Dương Xẻng mỗi loại 41 cái, Giày Thủy Hỏa mua 42 đôi.

Nhìn Tài phú điểm còn thừa 87 vạn 4 ngàn, thấy Trần Bì quen dùng Cửu Nhận Trảo (móng vuốt chín lưỡi), lại tốn 1 vạn mua cho hắn một cái Phá Tà Cửu Nhận Trảo.

Đột nhiên Lâm Diệu lại nhìn thấy một món đồ tốt. "Mạc Kim Phù (Tịch tà, phòng ngừa âm khí cận thân): 2 vạn Tài phú điểm/một cái." Nhìn số Tài phú trị còn thừa, Lâm Diệu quyết tâm mua 42 cái, trong nháy mắt Tài phú trị thấy đáy, chỉ còn lại 2 vạn 4 ngàn.

Một đêm trở về trước giải phóng, Lâm Diệu vội vàng đóng lại thương thành, ngồi ở đó đau lòng.

Đợi tộc nhân vào, Lâm Diệu điều chỉnh tốt tâm tình, nói: "Những thứ này mỗi người một cái, đều thay đổi trang bị đi.

Mạc Kim Phù đeo trên cổ không được tháo xuống." Nhìn tộc nhân hưng cao thải liệt chia nhau đồ đạc, Lâm Diệu bớt đau lòng đi một chút, đem Phá Tà Cửu Nhận Trảo giao cho Trần Bì, nói: "Cầm lấy, thay vũ khí của cậu đi, chất lượng quá kém." Đợi tộc nhân chia xong đồ, Lâm Diệu nhìn những khuôn mặt trẻ tuổi này nói: "Sau này một đội lưu lại bên cạnh ta, những người khác đi theo Trần Bì cùng xuất

phát trộm mộ.

Đợi lịch luyện tốt rồi, sẽ chia thành tiểu đội ra ngoài trộm mộ.

Trần Bì, sau này an toàn của những tộc nhân này giao cho cậu, đợi kinh nghiệm phong phú rồi mới có thể trở về." "Ngày mai xuất phát, Trần Bì dẫn họ đi Tây Bắc một chuyến trước, tìm một nhà họ Lý.

Tổ tiên nhà đó thời kỳ Nam Bắc triều từng xuất hiện một vị Giáo Úy, hiện tại chắc là địa chủ ở địa phương.

Chương 19

Tìm hậu nhân nhà đó hẳn là có một cuốn 'Hợp Mộ Tập', mua lại, thuận theo lộ trình trên đó đi trộm mộ là được." Vừa nói xong, cửa ra vào truyền đến một giọng nữ êm tai: "Là anh đã cứu tôi sao?" Lâm Diệu nhìn ra cửa, chỉ thấy một cô gái trông cổ linh tinh quái đứng ở đó. "Không sai, là tôi hôm qua mang cô từ chỗ bọn quỷ tử về.

Cô tên là gì?

Người ở đâu?

Sao lại bị quỷ tử bắt?" Cô gái kia nhanh nhảu đáp: "Vậy thật quá cảm ơn anh rồi, tôi tên Doãn Tân Nguyệt, người Bắc Bình, trốn nhà đi ra ngoài, ở trên xe lửa tôi và nha hoàn bị bắt đi." Lâm Diệu nghe xong liền biết cô gái này là ai, đại tiểu thư khách sạn Tân Nguyệt.

Đào hôn thì đáng lẽ phải có quan hệ với Bành Tam Tiên ở Mạc Bắc chứ, sao lại bị quỷ tử bắt được nhỉ?

Trừ phi quỷ tử trộm được thứ gì từ khách sạn Tân Nguyệt?

Lâm Diệu tiếp tục nói: "Lâm Nhất, bồi Doãn tiểu thư ra ngoài gọi điện thoại về nhà, báo bình an đi." Đang nói thì nghe có người gõ cửa.

Lâm Nhất thuận đường mở cửa lớn, Phật Gia dẫn theo Lão Bát và một quân quan đi vào.

Giới thiệu: "Lâm tiên sinh, đây là phó quan của tôi, Trương Tiểu Sơn." Lại hỏi: "Lâm tiên sinh, chuyện tối hôm qua là thủ bút của ngài?

Một cái người sống cũng không có, thật thống khoái a." Lâm Diệu nói: "Phật Gia biết tin nhanh thật đấy?

Chúng ta sắp hạ mộ, ở cái tiết cốt nhãn này, đem nguy hiểm ách sát đi thôi, đỡ phải thêm loạn cho chúng ta." Tề Lão Bát vội vàng tiếp

lời: "Lâm tiên sinh nói không sai, hôm đó tôi vừa nhìn hai người kia đã biết không phải thứ tốt, về nhà tôi gieo quẻ, hai người này sẽ mang đến nguy hiểm, may mà Lâm tiên sinh ra tay trước a." Trương Tiểu Sơn cũng nói: "Động tác của Lâm tiên sinh thật nhanh, đợi tuần tra đội đến nơi, chỉ còn lại từng cái thi thể." Mọi người cười nói một hồi, mới nghe Phật Gia nói: "Lâm tiên sinh, hôm nay tôi chủ yếu đến báo cho ngài một chuyện, thủ hạ của tôi đã tìm được nguồn gốc chiếc xe lửa rồi.

Ở trong một khu mỏ hoang ngoài thành, xem ra hẳn là lúc trước đào khoáng đã đào trúng cổ mộ." "Chúng ta chuẩn bị hai ngày, đợi Nhị Gia bên kia xong việc, chúng ta sẽ xuất phát." Lâm Diệu đáp ứng, sau đó ba người Phật Gia rời đi an bài nhân thủ chuẩn bị hạ mộ.

Buổi tối lúc ăn cơm, Doãn Tân Nguyệt nói: "Lâm tiên sinh, lần này đa tạ anh tôi mới được cứu, tôi nên báo đáp thế nào đây?" Lâm Diệu vốn định trực tiếp cự tuyệt, nhưng nghĩ đến việc nâng cao nồng độ huyết mạch cần "Long Cốt" mà lại không có manh mối.

Khách sạn Tân Nguyệt truyền thừa nhiều năm, đường lối rộng, không chừng có tin tức, liền nói: "Không cần báo đáp gì đâu, nếu muốn cảm ơn thì giúp tôi lưu ý tin tức về 'Long Cốt'." Lâm Diệu vốn chỉ định có thêm một nguồn tin, không ngờ có niềm vui ngoài ý muốn.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Là 'Long Cốt' giống như mảnh xương sao?

Ngày mồng ba tháng sau khách sạn Tân Nguyệt có một buổi đấu giá, lúc đó hình như có bán đấu giá 'Long Cốt', anh có thể đi xem một chút." Lâm Diệu tính toán, khoảng cách đến mùng ba tháng sau còn một thời gian, đợi từ trong mộ đi ra sẽ đến khách sạn Tân Nguyệt xem sao.

Sáng sớm hôm sau, tiễn Doãn Tân Nguyệt còn có tộc nhân, vừa vặn để tộc nhân thuận đường hộ tống, đỡ phải lại bị bắt đi.

Lúc xe lửa xuất phát, Doãn Tân Nguyệt thò đầu ra hô lớn: "Lâm tiên sinh, đến lúc đó nhất định phải tới a, tôi sẽ ra nhà ga đón anh." Lâm Diệu cười cười, cái nha đầu cổ linh tinh quái này thật khiến người ta yêu thích.

Lâm Diệu dẫn một đội tộc nhân tới Hồng phủ, hôm nay phải xuất phát rồi, mọi người hẹn nhau tập hợp tại Hồng phủ.

Lâm Diệu vừa đến thấy tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, cáo lỗi một tiếng, sau đó xuất phát.

Thuận theo bản đồ thủ hạ Phật Gia vẽ, Lâm Diệu cùng mọi người đi tới dưới chân núi nơi có mỏ quặng, chuẩn bị ở thôn dưới núi nghỉ ngơi.

Đi vào xem xét, phát hiện đây là một tòa hoang thôn, ít nhất mấy năm gần đây không có người sinh hoạt, cỏ dại đã chặn kín đường đi.

Lâm Diệu cùng mọi người tùy tiện tìm một gian phòng lớn nghỉ ngơi.

Lúc ăn cơm, Nhị Gia nói: "Mọi người ngày mai tiến vào núi nhất định phải bảo hộ kỹ làn da lỏa lồ bên ngoài, không được loạn chạm vào đồ vật." Lâm Diệu nghe xong liền biết là để phòng bị đám tóc quỷ dị kia.

Nhưng Lâm Diệu và tộc nhân của hắn thì không cần lo lắng, trên người mặc đồ phòng hộ, đội mũ giáp, chân đi Giày Thủy Hỏa, tay đeo găng tay Mạc Kim, tất cả địa phương đều bị bịt kín, đứng giữa đám tóc quỷ dị kia chúng cũng không chui vào được.

Mấy người đang nói chuyện, tai Lâm Diệu giật một cái.

Từ sau khi đạt được huyết mạch, tai Lâm Diệu càng thêm linh mẫn, trong vòng trăm mét bất kỳ thanh âm gì cũng không thoát khỏi tai hắn.

Lâm Diệu nghe thấy phía xa truyền đến một tiếng tiếng Nhật, còn có tiếng bước chân của những người khác, Lâm Diệu vội vàng nói: "Tắt lửa, không được nói chuyện, có quỷ tử." Lâm Diệu cùng mọi người dập tắt ngọn lửa, lẳng lặng chờ trong bóng tối.

Không lâu sau liền thấy một đội người cầm đuốc đi vào ngôi nhà bên cạnh, bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, có tiếng Nhật, cũng có tiếng Trung.

Lâm Diệu nhìn Phật Gia và những người khác nói: "Xem ra có người câu kết với quỷ tử, tôi nghe bọn chúng cũng là hướng về cái mộ này." "Trong đó có kẻ cầm đầu tên là Lục Gia, nói tiếng bản địa, các vị có quen không?" Tuy trong lòng Lâm Diệu đã đoán được là ai, nhưng vẫn hỏi.

Phật Gia nghe xong đều nhìn kỹ lại, đột nhiên Trương Phó Quan nói: "Kia hình như là Lục Gia của Cửu Môn chúng ta, nhìn cây đao trong tay hắn xem." Phật Gia định thần nhìn người nọ, nương theo ánh lửa quan sát kỹ thanh đao, không thể nào nhận nhầm được?

Tề Lão Bát nói: "Đã biết cái tên đâm thuê chém mướn cờ bạc rượu chè này không tin được mà, khẳng định là nhận tiền của quỷ tử rồi." Lâm Diệu vừa nghe, vừa nghĩ hiện tại đám người mình lạc hộ tại Tinh Thành, sau này khẳng định phải cùng người trong Cửu Môn giao tiếp, chi bằng nhân cơ hội này giết tên Lục Gia này, làm Lục Gia mới.

Đã quyết định, Lâm Diệu nói: "Bất kể là ai, cản đường chúng ta thì toàn bộ xử lý.

Lâm Nhất dẫn một đội đi giải quyết sạch bọn chúng." Nhìn Lâm Diệu hạ lệnh động thủ, Phật Gia cũng hân nhiên đồng ý, không thể để đám quỷ tử này thêm loạn.

Mọi người cẩn thận tiềm phục tới, bao vây đám người kia vào trung tâm.

Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, hai tay súng của Lâm Diệu nháy mắt vang lên.

Nương theo ánh lửa có thể thấy người trong nhà nhao nhao trúng đạn.

Khoảng 30 giây sau, mọi người ngừng nổ súng, nhìn không còn ai đứng vững nữa.

Lâm Diệu cùng mọi người chậm rãi đi vào nhà, kiểm tra thi thể trên mặt đất, chưa chết thì bồi thêm một phát súng.

Nhìn một lượt không phát hiện thân ảnh Lục Gia kia, Lâm Diệu đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh lẽo, vội vàng rút ra Hắc Kim Đường Đao chém ngược về phía trên sau lưng, chỉ nghe một tiếng sắt thép giao minh vang lên.

Hóa ra Lục Gia lúc Lâm Diệu cùng mọi người nổ súng đã leo lên xà nhà trốn, thấy đám Lâm Diệu lục soát quá kỹ, cảm giác trốn không thoát mới đột nhiên tập kích.

Lâm Diệu lùi lại, nhìn vị Lục Gia của Cửu Môn này.

Thể hình cao lớn, diện mục thô kệch, trên người tản ra khí tức đao thủ lăng lệ. "Sức mạnh không tệ a, không biết đao pháp thế nào?

Có thể đỡ ta mấy chiêu không?" Nói xong Lâm Diệu hỏi Phật Gia phía sau: "Phật Gia, nghe nói Cửu Môn giết một người là có thể thế vị trí của hắn?

Không biết có phải thật không?" "Nói không sai, là thật." Phật Gia vừa dứt lời, Lâm Diệu đã xách đao xông về phía Lục Gia.

Đường đao trong tay sử xuất chiêu thức 《Bát Quái Đao》, liên tục ba đao chém vào cùng một vị trí trên trường đao của Lục Gia.

Chương 20

Chỉ nghe "keng" một tiếng, thân đao đoạn liệt, mũi đao rơi xuống đất.

Lục Gia tuyệt vọng nhìn đệ tứ đao của Lâm Diệu chém tới, vô lực ngăn cản, vừa định quay đầu bỏ chạy thì chỉ thấy trước mắt tối sầm, đầu lâu đã bị Lâm Diệu chém xuống.

Vị Lục Gia Cửu Môn này chết sạch sẽ gọn gàng, cũng chết oan uổng, một thân đao pháp đều chưa thi triển ra, vì vũ khí mà bị liên lụy bỏ mạng.

Lâm Diệu xoay người cười tủm tỉm nói: "Xem ra, từ nay về sau phải cùng các vị cộng sự rồi, sau này mong chiếu cố nhiều hơn a." Đám người Phật Gia nhìn nhau, đồng thanh nói: "Chúc mừng Lục Gia!" Sau này Cửu Môn Lục Gia họ Lâm rồi, không biết có thể mang đến biến hóa gì cho Cửu Môn đây?

Đám người dọn dẹp chiến trường, không có đồ vật hữu dụng liền quay về chỗ nghỉ ngơi.

Lâm Diệu nghĩ sau này muốn sống lâu dài ở Tinh Thành, nên nhắc nhở một chút cho tốt, bèn nói với Phật Gia: "Phật Gia, tôi vừa nghe đám người kia nói hai chữ 'vi rút', có khi nào quỷ tử nghiên cứu thi thể trong xe lửa, tạo ra vi rút không?" Phật Gia nghe xong đều lộ vẻ hãi nhiên, cúi đầu suy tư.

Lâm Diệu tuy biết nguyên nhân là do thiên thạch, nhưng cũng không nói nhiều, có một số việc không biết thì tốt hơn.

Nhị Gia ngẩng đầu nói: "Lục Gia nói có khả năng.

Nếu chiến tranh bộc phát, quỷ tử đầu phóng vi rút trong mộ ra, e

rằng cả Tinh Thành đều sẽ biến thành tòa thành chết.

Phật Gia, sau khi trở về hãy hướng cấp trên báo cáo đi." Tề Lão Bát phẫn nộ nói: "Đám người này thật ngoan độc.

Xem ra chúng ta thăm dò xong ngôi mộ, làm rõ sự tình bên trong, sau đó phải cho nổ tung cái mộ này, đỡ phải xuất hiện ý ngoại." Phật Gia gật gật đầu, gọi một binh sĩ, bảo hắn về Tinh Thành phát điện báo cho cấp trên, thuận tiện gọi người mang theo thuốc nổ tới.

Sáng sớm hôm sau, nhóm người Lâm Diệu lên núi, thuận theo đường ray tìm được một cái hang mỏ.

Khi mọi người đang định tiến vào, đột nhiên Lâm Diệu xoay người nhìn về phía bụi cỏ một bên, hô lớn: "Ai đó, đi ra." Chỉ thấy một bóng người lóe lên, cuồng bôn trong bụi cỏ.

Đám Lâm Nhất thuận theo tiếng động đuổi theo, khoảng một chén trà nhỏ, bọn họ đã bắt một người quay lại.

Bóng người bị ném xuống đất, miệng không ngừng kêu "ai ui, ai ui".

Chỉ thấy là một lão đầu mặc quần áo thợ mỏ cũ nát, hẳn là đã lâu không xuống núi, dù sao bộ quần áo kia nhìn qua là kiểu dáng của mấy năm trước.

Trương Tiểu Sơn tiến lên, cầm súng chỉ vào lão đầu hỏi: "Là ai, làm cái gì, vì sao lại ở bên cạnh nhìn lén?" "Mấy vị quân gia đừng nổ súng, tôi là một thợ săn, đang ở trong núi đi săn." Lão đầu vội vàng cầu xin tha thứ.

Lâm Diệu biết người này là một thợ mỏ, năm đó xảy ra chuyện xong vẫn luôn ở lại đây không rời đi, mỗi ngày đều đi nhặt đồ cổ.

Hắn tiến lên cười nói: "Yêu, đi săn a, săn được con mồi gì vậy?

Thỏ?

Hổ?

Hay là thi thể người chết a?" Nói xong Lâm Diệu cầm lấy cái gùi đựng minh khí của lão đầu.

Mở ra xem, quả nhiên có mấy kiện minh khí tàn phá đặt bên trong.

Lâm Diệu tiếp tục nói: "Cách thật xa cũng có thể ngửi thấy mùi người chết trên thân ông, xem ra mấy năm nay không ít lần ăn thi thể a?" Phật Gia vội vàng đi gần vài bước, ngửi kỹ thấy có mùi hôi thối.

Tề Lão Bát bịt mũi nói: "Ta phi, đi săn cái gì, ngay cả súng cũng không cầm, là đi vào trong mộ săn người chết đi?" Dọa đến lão đầu vội vàng trả lời: "Mấy vị quân gia tha mạng a, tôi chỉ ở trong núi nhặt mấy kiện đồ cổ, không làm chuyện xấu a." Nhìn lão đầu kinh khủng, Lâm Diệu cười híp mắt nói: "Đừng sợ hãi mà, tôi cũng không phải người xấu.

Đi thôi, dẫn chúng tôi đi một chuyến, biết đi đường nào không?" Lão đầu vừa định nói chuyện, Trương Tiểu Sơn lên đạn súng lục, chỉ vào hắn: "Nghe rõ chưa, lát nữa nói sai một lời, hoặc là dẫn sai đường, coi chừng ăn kẹo đồng đấy." Lão đầu nháy mắt thu lại lời nói dối vừa định nói ra, dẫn theo nhóm người Lâm Diệu đi gấp.

Đi được vài phút, mọi người đi tới một bãi tha ma.

Trương Tiểu Sơn nhìn xong nói: "Này, muốn đem chúng tôi chôn ở đây hả?" Lâm Diệu cười ngăn cản nói: "Được rồi, Trương phó quan, đến nơi rồi, đừng dọa ông ta, lát nữa còn phải dẫn đường.

Lâm Nhất, đi, đem lối vào mở ra." Nhìn đám người Lâm Nhất động thủ, Phật Gia nói với lão đầu: "Lát nữa dẫn chúng tôi xuống dưới, đợi từ trong mộ đi ra, sẽ thả ông đi." Lão đầu sợ đến mức vội vàng nói: "Không được, không được, tôi không xuống dưới, bên dưới

có quỷ..." Trương Tiểu Sơn tiếp tục cầm súng dọa, nói: "Sao, sợ quỷ mà không sợ súng trong tay tôi à?" Lão đầu sụt sịt nói: "Mấy vị quân gia, đều nói đến nước này rồi, tôi đâu dám lừa các ngài a?

Thật sự có quỷ, đang ở bên trong hát kịch, hát 'Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên' (Nửa tỉnh nửa say ngày lại ngày, hoa tàn hoa nở năm lại năm), tôi đều nghe thấy mấy lần rồi." Nhị Gia bên cạnh nãy giờ im lặng nghe nói thế, nháy mắt trừng lớn mắt, lớn tiếng hỏi: "Ông xác định là 'Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên' sao?" Nhìn lão đầu liên liên bảo đảm, Nhị Gia có chút bi thương nói: "Đó là lời ca trong vở kịch tôi hay hát, chỉ có người Hồng gia tôi mới biết hát hí từ này." Phật Gia khuyên nhủ: "Nhị Gia đừng bi thương, chúng ta chỉ cần đi vào xem sẽ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu có thể tìm thấy thi cốt tiên nhân, cũng tốt để hồi quy tộc địa, nhập thổ vi an a." Lúc này đám người Lâm Nhất đã thanh lý xong lối vào bên cạnh, mở rộng ra.

Nhìn cái cửa hang tối om, Lâm Diệu cảm giác âm khí rất nặng, xem ra chuyến đi này sẽ phát sinh không ít biến cố, phải cẩn thận một chút.

Trước đó hai ngày, Lâm Diệu đã chuẩn bị rất nhiều bùa chú.

Lúc này hắn lấy ra Khu Trùng Phù, Tịnh Thân Phù và Khai Nhãn Phù phân phát cho mọi người, nói: "Các vị mỗi loại phù chú đều cầm một lá đi, bên trong âm khí giác trọng, lại thêm hôm trước mở quan tài nhìn thấy độc nga (bướm đêm độc), chúng ta cứ chuẩn bị trước cho tốt." "Khu Trùng Phù có thể ngăn ngừa độc trùng cận thân, Tịnh Thân Phù có thể ngăn ngừa quỷ vật phụ thân, Khai Nhãn Phù có thể nhìn thấy âm vật." "Đến lúc đó nếu có quỷ vật thì giao cho tôi và tộc nhân của tôi đối phó là được, súng chúng tôi đều có đạn trừ ma, có thể

thương tổn quỷ vật." Nhìn phù chú trong tay, Phật Gia nói: "Lục Gia thật không đơn giản a, ngay cả phù chú cũng biết.

Tôi thấy sau này cũng đừng gọi là Lục Gia nữa, không cát lợi, gọi là Đạo Gia đi." Tề Lão Bát đang mân mê phù chú trong tay vội vàng tiếp lời: "Danh hiệu này tốt, Đạo Gia, chuyến này ra ngoài, ngài nếu còn thừa phù chú thì chia cho tôi một ít, để tôi giữ lại dùng dần." Nghe hai người nói, Lâm Diệu cũng không phản đối, Đạo Gia nghe cũng rất hay, lập tức nói: "Được, cứ gọi thế đi.

Thôi chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, mau xuống mộ thôi." Nói xong Lâm Diệu bật đèn pin, dẫn đầu đi vào trong mộ.

Đi không bao xa thì bị chặn lại.

Phía trước có một cái rào sắt chặn đường, thấu qua khe hở rào sắt, có thể nhìn thấy một pho tượng gỗ, khuôn mặt điêu khắc dữ tợn, trong miệng nanh nhọn chìa ra, trong tay bắt một cái thủ quyết quái dị.

Tề Lão Bát sắc mặt khó coi nói: "Mấy vị gia, chúng ta đừng vào nữa, bình thường những nơi bày biện loại điêu khắc này đều là để trấn áp thứ gì đó, bên trong khẳng định có nguy hiểm." Phật Gia cự tuyệt: "Không được, chúng ta cần phải làm rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong tay có phù chú của Đạo Gia, còn có gì phải sợ?" Lâm Diệu vẫn luôn đánh giá tượng gỗ, cảm giác không đúng lắm.

Nếu tượng gỗ thật sự dùng để trấn áp thứ gì, vậy khẳng định sẽ có pháp lực tồn tại.

Nhưng Lâm Diệu cẩn thận cảm ứng, đó chỉ là một tượng gỗ đơn thuần, không có bất kỳ tác dụng gì.

Đột nhiên hắn chú ý tới trên mặt lão đầu lóe lên một tia thiết hỉ (vui thầm).

Lâm Diệu bừng tỉnh đại ngộ, xem ra là lão đầu thả ở đây để dọa người, bèn nói: "Lão đầu, trò này chơi cũng khá đấy, điêu khắc cái tượng gỗ tốn không ít sức lực đi, cũng rất thông minh mà." Lão đầu lắp bắp trả lời: "Vị... gia, đừng...

đừng có nói đùa." Những người khác nhìn một cái liền hiểu, là trò vặt của lão đầu muốn dọa người bỏ đi.

Tề Lão Bát thẹn quá hóa giận đạp lão đầu, vừa đạp vừa mắng: "Cho ông dọa người này, hại Tề gia ta mất mặt..." Người bên cạnh đều bật cười, lần này Tề Lão Bát mất mặt ném về tận nhà rồi.

Đám người Lâm Diệu mở rào sắt, đi qua tượng gỗ, thuận theo đường hầm mỏ tiếp tục đi về phía trước.

Chương 21

Lâm Diệu nói với lão đầu: "Lão đầu, nói đi, chuyện này là sao?

Cái nơi này lại là thế nào?

Đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn, đạn không có mắt đâu." Lão đầu ủ rũ cụp đuôi nói: "Tôi từ nhỏ đã ăn thịt người chết, vì muốn vào đây lấy chút đồ cổ ra ngoài bán lấy tiền.

Năm đó cha tôi làm đốc công thợ mỏ cho quỷ tử, lúc đào khoáng phát hiện ra một đường mộ đạo, trực tiếp thông đến một tòa cửa thanh đồng cực lớn." "Quỷ tử tưởng bên trong chứa đầy bảo bối, đuổi cha tôi đi, tự mình đi vào tầm bảo.

Cha tôi không cam lòng, buổi tối lại len lén mò về, vừa đi tới chỗ cửa thanh đồng thì nghe thấy tiếng thảm thiết, sợ quá vội vàng trốn đi." "Cha tôi đợi một lúc, thấy hai tên quỷ tử tay chân cùng sử dụng từ trong cửa chạy ra, phía sau đều là độc nga đang truy đuổi, cha tôi vội vàng chạy về nhà." "Cha tôi từ nhỏ đã bắt tôi ăn thịt người chết, cho nên có thể tránh né độc nga.

Tôi thường vào đây tìm kiếm đồ cổ, nhưng bên trong thì tôi chưa từng vào, tôi chỉ ở mấy chỗ bên ngoài sưu tầm thôi." "Nhưng đoạn thời gian trước, trong này lại tới một ít quỷ tử, tôi thấy bọn chúng đem chiếc xe lửa dừng ở bên trong mấy năm lái đi, không biết là chở cái gì?" Đám người Phật Gia nghe xong, mạch suy nghĩ thông thuận, hết thảy đều hiểu rõ.

Xem ra trên xe lửa có độc nga chạy ra, cho nên người trên xe đều chết hết. "Nhị Gia, mấy ngày trước Thu Đức Khảo và người Nhật tìm ông chẳng phải vì chuyện này sao?

Lão đầu có thể nghe thấy hí từ bên trong, quỷ tử chắc cũng có thể

nghe thấy đi?" Lâm Diệu xoay người nhắc nhở.

Nhị Gia gật gật đầu nói: "Đạo Gia nói không sai, nếu không bọn họ sẽ không điều tra ta rõ ràng như vậy, ngay cả chuyện thê tử ta sinh bệnh cũng biết." Đang nói chuyện thì đi ra khỏi đường hầm, tới một cái sơn động rộng rãi hơn chút, nhìn các công cụ khai thác mỏ vứt tùy tiện bên trong, xem ra đây là trạm trung chuyển của thợ mỏ năm đó.

Phật Gia vừa phân phó phó quan đi mở máy phát điện thì bị lão đầu ngăn cản, nói: "Quân gia, không thể mở đèn.

Độc nga năm đó chạy ra đều làm tổ ở đây, khắp nơi đều có.

Nếu mở đèn làm kinh động bọn chúng thì xong đời, không tin các ngài nhìn kỹ trên tường mà xem." Nhìn kỹ lại, hóa ra trên tường đều là độc nga đang bám vào.

Loại độc nga này rất thần kỳ, lúc ngủ đông màu sắc trên thân cư nhiên sẽ dung hợp làm một với hoàn cảnh, lúc hoạt động mới hiện ra màu xanh lam như đám Lâm Diệu từng thấy.

Mọi người xem xong đều giữ yên lặng, tiếp tục để lão đầu dẫn đường, vô thanh vô tức đi về phía đường hầm mỏ nghe thấy tiếng hát.

Đột nhiên Lâm Diệu túm chặt lấy Phật Gia, nhưng vẫn chậm một bước.

Hóa ra lúc mấy người đang đi, trên đầu chậm rãi rủ xuống từng sợi tóc, Lâm Diệu tuy phản ứng nhanh, nhưng Phật Gia đã bị tóc chui vào trong cơ thể.

Lâm Diệu túm lấy hắn: "Lùi lại, về cái thạch động vừa nãy." Những người khác tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng đều rất lý trí, không phát ra tiếng động, từng chút một lùi về thạch động.

Phật Gia tuy khó chịu, nhưng cũng hiểu là bị thứ gì đó tập kích, thuận theo lực đạo của Lâm Diệu đi tới.

Về đến thạch động, Lâm Diệu nói với Nhị Gia: "Nhị Gia, xem giúp hắn đi, cổ Phật Gia bị tóc chui vào rồi." Nhị Gia nghe xong đại kinh, vội vàng lấy ra muối chuẩn bị từ trước, rắc lên cổ Phật Gia, không ngừng dùng tay chà xát.

Phật Gia cũng là một kẻ tàn nhẫn, tuy đau đớn nhưng lại cố nén không phát ra tiếng động, sợ kinh động độc nga.

Nhìn Nhị Gia giúp Phật Gia xử lý tóc, Lâm Diệu phân phó tộc nhân chuẩn bị đuốc, sau đó bảo bọn họ tìm chỗ an toàn chờ.

Lâm Diệu thì dẫn theo tộc nhân cầm đuốc lần nữa đi vào đường hầm, nương theo ánh lửa Lâm Diệu nhìn thấy phía trên đường hầm treo lơ lửng từng đoàn từng đoàn tóc đang không ngừng nhúc nhích. "Cầm đuốc, thiêu rụi đám tóc này đi." Lâm Diệu nói với đội một, bản thân thì đứng tại chỗ suy tư.

Vì sao tóc trong này lại không sợ huyết mạch trên người Phật Gia nhỉ?

Lúc nãy thấy trên đầu Trương Tiểu Sơn và Phật Gia đều có tóc rủ xuống, nhưng Trương Tiểu Sơn không sao, Phật Gia lại bị chui vào.

Hai người đều là người Trương gia, huyết mạch truyền thừa giống nhau, kết quả lại không giống nhau.

Đang nghĩ thì đám người Lâm Nhất quay lại, cắt đứt suy tư của Lâm Diệu: "Tộc trưởng, tóc đều thiêu rụi rồi, có vài con độc nga bị ánh lửa kinh động cũng đã xử lý." Lâm Diệu gác lại suy nghĩ, dẫn theo đám Lâm Nhất về lại thạch động.

Về thạch động, thấy Nhị Gia đã xử lý tốt vết thương cho Phật Gia, Lâm Diệu hỏi: "Thế nào?

Có thể tiếp tục hành động không?

Tôi vừa giải quyết đám tóc rồi, hiện tại có thể đi qua." Phật Gia

đứng dậy biểu thị không có vấn đề, có thể tiếp tục xuất phát.

Lâm Diệu cùng mọi người men theo đường hầm trước đó tiếp tục tiến lên.

Tới một gian thạch động khác, lão đầu vội vàng nói: "Đúng, chính là chỗ này, tôi trước đó ở đây nghe được..." Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng hát u u, chỉ nghe thanh âm kia hát: "Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên".

Lâm Diệu lập tức sử dụng 《Thính Lôi》, nghe tin tức thanh âm truyền lại, trong đầu hắn hiện lên một bản đồ lộ tuyến rõ ràng, xoay người nói: "Đều đi theo tôi." Nói xong Lâm Diệu men theo lộ tuyến trong ký ức tiến lên.

Đi qua hai con đường đá, Lâm Diệu nhìn thấy phía trước có một bóng đen, biết đó là người thợ mỏ già kia.

Mắt ông ta mù rồi, về sau vẫn luôn sinh hoạt ở đây, không ngừng hát hí từ mà tiên nhân Hồng gia dạy cho.

Tề Lão Bát nhìn bóng đen phía trước, sụt sịt mũi hỏi: "Này, nhìn thấy cái bóng đen kia không, là thứ gì vậy?" Đám người Phật Gia nghe tiếng nhìn sang, vừa định mượn ánh đèn xem là thứ gì thì thấy bóng đen bị kinh hách, quay người chạy về phía xa.

Nhị Gia vẫn luôn nhớ mong tiên nhân nhìn thấy vậy vội vàng đuổi theo bóng đen, cùng bóng đen biến mất trong bóng tối.

Đám người Phật Gia thấy thế, trong lòng lo lắng cho Nhị Gia cũng nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Diệu tịnh không lo lắng, biết là hắn sẽ chạy theo bóng đen đến chỗ thợ mỏ nghỉ ngơi.

Trong lòng hắn đang cân nhắc một chuyện khác.

Từ lúc tiến vào mỏ, Lâm Diệu cảm tri theo độ sâu, âm khí trong mỏ càng ngày càng nặng, hiện tại nồng độ âm khí đã so được với âm khí tỏa ra từ cây hòe lớn ở Đàn Tử Sơn, nhưng hiện tại lại không phát hiện một oan hồn nào.

Nghĩ mãi không ra, Lâm Diệu trong lòng đề cao cảnh giác, quan sát lại sau.

Đợi đi ra khỏi đường hầm, Lâm Diệu liếc mắt thấy đám người Phật Gia đang vây quanh người thợ mỏ già, nhìn dáng vẻ điên điên khùng khùng kia, Lâm Diệu biết là đều chưa hỏi được gì.

Lâm Diệu đi tới nhắc nhở mọi người: "Đều đề cao cảnh giác, mỏ quặng quỷ dị, tôi cảm giác có chỗ không đúng, nhưng không tìm ra nguyên nhân." Nói xong Lâm Diệu đi sang một bên, dựa vào vách đá nghỉ ngơi, toàn không có chút buồn ngủ nào, tiếp tục suy tư vấn đề của Phật Gia và phó quan.

Cùng một dòng máu, nhưng tóc lại không dám chạm vào Trương Tiểu Sơn.

Lâm Diệu đột nhiên nhớ ra, xem phim truyền hình thấy Trương Đại Phật Gia tuy là người Trương gia, nhưng hình xăm trên người lại là Cùng Kỳ, trình độ huyết mạch hẳn là rất loãng, ngay cả Kỳ Lân hình xăm cũng không duy trì được.

Đang nghĩ, Lâm Diệu đột nhiên cảm tri nồng độ âm khí trong mỏ quặng đang tăng lên gấp bội.

Chương 22

Lấy ra vũ khí, nói với mọi người: "Đều tỉnh lại, đừng ngủ nữa, mỏ quặng phát sinh biến hóa rồi, hẳn là có nguy hiểm sắp tới, mau đem phù chú dán lên." Đợi mọi người dán xong phù chú, Lâm Diệu nghe thấy tiếng bước chân chậm chạp, theo thanh âm đến gần cửa hang, thấy từng cái xác khô đang tiến lên.

Lần này Lâm Diệu đã hiểu vì sao không có oan hồn, hóa ra hồn phách đều bị nhốt trong những cái xác khô này.

Nhưng lão đầu sinh hoạt ở đây bao nhiêu năm, rõ ràng không gặp phải xác khô, xem ra đám xác khô này là hướng về phía đám người này mà đến.

Không có thời gian suy nghĩ kỹ, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất theo ta lên, thu súng, dùng dao.

Đỡ phải phát ra tiếng súng lại kinh động độc nga.

Những người khác bảo hộ kỹ." Nói xong Lâm Diệu rút ra Đường Đao, xông vào bầy xác khô.

Những xác khô này tuy số lượng nhiều nhưng đều quá yếu, không thể so sánh với Thi Vương trước đó.

Chỉ thấy nhóm người Lâm Diệu mỗi lần chém vào một cái xác khô, từ vết thương trên thân đao chém ra sẽ bốc lên trận trận khói đen, bên trong cuốn theo thi khí và âm khí.

Đợi khói đen tan hết, xác khô ngã xuống đất không còn cử động nữa.

Lâm Diệu mấy người không ngừng trong bầy xác xung sát, không bao lâu, xác khô ngoài động đã bị thanh lý sạch sẽ.

Trên đường đi về, Lâm Diệu suy tư, rốt cuộc là ai đang đối phó bọn họ?

Thu Đức Khảo không có khả năng, không có năng lực này, cũng không có thời gian này.

Lâm Diệu nhìn những thi thể ngã xuống đất, biết là phải trải qua mấy chục năm luyện chế mới thành xác khô.

Quỷ tử cũng không có khả năng, tuy mượn thi thể nghiên cứu ra vi rút, nhưng không thể biết luyện thi, nếu không đã sớm đầu nhập chiến trường rồi.

Vậy chỉ còn lại Vương gia.

Lâm Diệu biết kiếp trước Vương gia đối với Cửu Môn không lưu dư địa, vẫn luôn nhắm vào, trà trộn vào Cửu Môn gây ra rất nhiều sự đoan, khiến Cửu Môn nguyên khí đại thương.

Chẳng lẽ hiện tại đã bắt đầu rồi?

Vương gia từ thời Minh triều Vương Tàng Hải bắt đầu truyền thừa nhiều năm như vậy, trong tay khẳng định có rất nhiều thủ đoạn tà môn, có thể luyện ra xác khô cũng không kỳ quái.

Nói xong Lâm Diệu xoay người phân phó đám người Lâm Nhất vài câu, sau đó nhanh chóng đi về.

Vào phòng nghỉ nhìn một cái, Trương Đại Phật Gia và những người khác đang đối phó với mấy cái xác khô, Lâm Diệu tiến lên hỗ trợ giải quyết.

Khi đám người Phật Gia định tiến lên nói chuyện, đám người Lâm Nhất móc súng lục ra, họng súng nhắm ngay tất cả mọi người.

Tề Lão Bát vội vàng khẩn trương nói: "Đạo Gia, không thể mở cái đùa lớn như vậy đâu, mau bảo huynh đệ thu súng lại, đừng để cướp

cò làm bị thương người một nhà." Lâm Diệu cười híp mắt đáp: "Đừng khẩn trương, đều xoay người cởi áo ra, súng đều đặt xuống đất." Nhìn hành vi của Lâm Diệu, Phật Gia và Nhị Gia không nói gì.

Tuy thời gian ở chung với Lâm Diệu không dài, nhưng biết Lâm Diệu không phải người không nói đạo lý, làm như vậy nhất định là phát hiện tình huống gì đó.

Những người khác nhìn hai người địa vị cao nhất đều không nói gì, cũng đành xoay người buông vũ khí xuống.

Đợi cởi áo, Lâm Nhất lấy ra ấm nước, giội nước lên người mỗi người.

Quả nhiên trên người mấy kẻ trong đó hiện lên hình xăm Phượng Hoàng.

Đuổi mấy kẻ đó sang một bên, trong đó cư nhiên có cả lão đầu kia.

Đám người Phật Gia nhìn thấy thì thất kinh, biết là người Vương gia.

Phải biết những người đi theo này toàn bộ là thân binh của Phật Gia, thế mà có một nửa đã bị thế thân.

Lâm Diệu nhìn Phật Gia sắc mặt khó coi nói: "Mạng Phật Gia thật lớn a, nội bộ đều bị thẩm thấu thành cái sàng rồi mà không xuất hiện nguy hiểm." Quay đầu lại nói với lão đầu: "Vương gia rốt cuộc cùng Cửu Môn có thù hận lớn bao nhiêu a?

Không chỉ thế thân nhiều người như vậy, còn đem thợ mỏ đã chết và cư dân dưới núi đều làm thành xác khô.

Cái cục này bố trí mấy chục năm rồi đi?" Lão đầu cũng không nói chuyện, chỉ âm trắc trắc nhìn mọi người.

Đột nhiên sáu người ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu.

Lâm Diệu vội vàng tiến lên kiểm tra, một lát sau nói: "Đều chết rồi, những người Vương gia này trước đó đều đã chủng cổ, vừa rồi đều dẫn động cổ trong cơ thể tự sát." Thấy lời còn chưa kịp hỏi, người Vương gia đã toàn bộ tự sát, sắc mặt đám người Phật Gia càng thêm khó coi.

Lại nghĩ đến người trong nhà không biết còn bao nhiêu người của Vương gia, Phật Gia hận không thể lập tức quay lại kiểm tra.

Tề Lão Bát thì cao hứng nói: "Đạo Gia, vừa rồi dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng ngài muốn đem chúng tôi xử lý hết chứ." "Ha ha, Bát Gia kiến lượng a, vừa rồi phải đề phòng trước, mấy tên người Vương gia kia không chừng sẽ trực tiếp nổ súng, đến lúc đó lại đấu súng thì càng không tốt." Mọi người ném thi thể ra ngoài rồi tiếp tục nằm xuống, nhưng lúc này ai cũng không ngủ được nữa.

Nhị Gia thấy vậy liền hát một khúc kịch cho mọi người nghe.

Lâm Diệu vừa nghe vừa trầm tư, xem ra Vương gia cũng đã đánh chủ ý lên thiên thạch trong này, bọn họ phải nhanh chóng hành động thôi, đừng để người Vương gia giành trước.

Nghĩ đến sự chấp nhất của người Vương gia đối với cái trường sinh hư ảo kia, Lâm Diệu có chút không rét mà run.

Người điên bản thân đã đáng sợ rồi, huống chi điên cả một gia tộc chứ?

Mọi người đang thưởng thức hí khúc của Nhị Gia, bỗng nghe lão thợ mỏ bên cạnh bắt đầu hợp xướng, nghe thấy kịch của Nhị Gia nên ông ta đã tỉnh táo lại.

Ông ta hỏi: "Trong này có người Hồng gia sao?" Nhị Gia vội vàng đáp lời: "Lão gia tử, ta là người Hồng gia." Lão thợ mỏ bi thương nói: "Nếu không đến, tôi cũng không đợi được nữa.

Năm đó người Hồng gia dạy tôi hát kịch bảo tôi nhắn lại với các ngài, nhất định không được mở cửa." Nói xong lão thợ mỏ tắt thở.

Đợi nhiều năm như vậy, thân thể sớm đã suy sụp, vẫn luôn nhờ tín niệm chống đỡ mới kiên trì được tới hiện tại, hứa hẹn hoàn thành, khí tức cũng tan.

Nhị Gia thu liễm thi thân lão thợ mỏ, chuẩn bị mang về tộc địa, để ông hưởng thụ hương hỏa Hồng gia.

Mọi người cũng đều nghỉ ngơi không sai biệt lắm, tiếp tục đi về phía trước.

Đi ra khỏi đường hầm tới gian thạch động cuối cùng, mọi người tìm kiếm tứ phía nhưng không thấy đường. "Đều lại đây xem, bên này có trận pháp." Bên cạnh truyền đến thanh âm của Tề Lão Bát.

Chương 23

Đi qua xem, chỉ thấy trên mặt đất đặt một tảng đá xanh cực lớn, bên trên dùng chu sa vẽ bát quái đồ.

Tám góc bát quái đồ trấn 8 cái chuông đồng thanh sắc, tịnh dùng hồng tuyến nối liền nhau, trung tâm bát quái thì đặt một cái chuông đồng nhỏ.

Lâm Diệu nhìn qua nói: "Bát Âm Phong Môn trận pháp.

Nếu không phá giải trận pháp mà đi khiêng tảng đá, tám cái chuông sẽ vang, thanh âm truyền tới chuông đồng nhỏ ở giữa sẽ làm người nghe đầu đau muốn nứt, buồn nôn, không dùng được khí lực.

Lối vào chắc chắn ở bên dưới rồi." Nói xong Lâm Diệu bấm chỉ quyết, trong miệng niệm: "Thần thủy dương dương, vạn lý tinh quang, ngũ lôi bố khí, vạn pháp giai không, cấm." "Được rồi, tôi dùng Cấm Pháp Chú tạm thời phong ấn pháp trận.

Mau khiêng tảng đá ra, chúng ta xuống dưới thôi.

Nhớ bảo hộ cho tốt, độc nga bay ra nhiều năm như vậy, bên dưới hẳn là sinh sôi không ít, lần này không trốn được đâu." Đám người Phật Gia vội vàng đeo lên mặt nạ phòng độc.

Mọi người khiêng tảng đá ra, tiến vào mộ đạo.

Chỉ thấy bên trên mộ đạo thỉnh thoảng lóe lên quang mang u lục, đó là những con độc nga chưa trầm thụy (ngủ say), xem ra mọi người đều biết không tránh được rồi.

Mọi người nhao nhao châm đuốc, chuẩn bị dùng lửa công kích độc nga.

Ánh lửa sáng lên trong nháy mắt, cả mộ đạo rực sáng, nhưng

không phải do ánh lửa chiếu, mà là do ánh sáng u lục của độc nga phát ra chiếu sáng mộ đạo.

Sau đó chúng dùng hành động diễn cho mọi người xem một màn phi nga phác hỏa (lao đầu vào lửa), nhất thời cả mộ đạo vang lên tiếng lửa thiêu đốt độc nga lách tách.

Lâm Diệu nhìn một màn trước mắt, biết không thể tiếp tục như vậy.

Cứ để độc nga bay tới thế này, tất cả đuốc đều sẽ bị dập tắt.

Hắn vội vàng tiến vào Hệ thống. "Hệ thống, tìm kiếm súng phun lửa cỡ nhỏ." Nhìn danh sách Hệ thống liệt kê, Lâm Diệu nhanh chóng chọn một loại. "Súng phun lửa cỡ nhỏ (thời gian phun 5 phút): 5000 Tài phú trị/một cái." Lâm Diệu nhìn Tài phú trị còn 2 vạn 4 ngàn, vội vàng mua bốn cái.

Không kịp đau lòng 4 ngàn tài phú trị còn thừa, Lâm Diệu nhân lúc sự chú ý của đám Phật Gia bị hấp dẫn, lén lút đem súng phun lửa giao cho tộc nhân, bảo bọn họ trực tiếp bóp cò là có thể phát ra hỏa diễm.

Sau đó hô lớn với đám người Phật Gia: "Đều vứt đuốc đi, lui về phía sau." Nhân lúc độc nga tiếp tục bay về phía đuốc, tộc nhân cầm súng phun lửa bóp cò, bốn con rồng lửa phun về phía độc nga, thông đạo trực tiếp bị thanh không.

Nhóm người Lâm Diệu đi theo ngọn lửa tiến lên, được 2 phút thì không thấy độc nga nữa, cả mộ đạo đều đã bị dọn sạch.

Mọi người vội vàng tháo mặt nạ xuống, miệng lớn uống nước.

Vừa rồi hai phút thực sự quá nóng, lượng nước trong cơ thể đều sắp bị bốc hơi sạch sẽ.

Trương Tiểu Sơn nhìn mộ đạo trống trơn, tò mò hỏi: "Đạo Gia, đây là vũ khí gì vậy, quá cao cấp rồi, lớn có chút xíu mà có thể phun

lửa lâu như thế." Lâm Diệu cười nói: "Hâm mộ đi, đồ chơi tốt của nước ngoài đấy, đợi sau khi trở về sẽ cho cậu một cái." Làm Trương Tiểu Sơn cao hứng cười không khép miệng, liên thanh cảm tạ.

Lâm Diệu thì nói với Nhị Gia: "Nhị Gia, có phát hiện chỗ nào không đúng không?

Nơi này là thông đạo duy nhất vào mộ, nhưng tôi vừa nhìn, thấy không giống với mô hình cổ mộ ở nhà ông." Nhị Gia đáp: "Đạo Gia nói không sai, tôi vừa rồi cũng phát hiện, mộ đạo này trên mô hình có một thông đạo nhĩ thất (phòng phụ)." Tề Lão Bát hỏi: "Không giống nhau sao?

Mộ đạo có thể có đặc điểm gì chứ?" "Bát Gia, nhìn kỹ xem, mộ đạo chúng ta đang đứng, văn lộ trên vách đá là trạng thái răng cưa, còn thông đạo vào mộ trong nhà tôi là hình dạng ba lãng (gợn sóng).

Tuy tương tự, nhưng lại có sai biệt về bản chất." Nhị Gia nhắc nhở.

Phật Gia nói: "Có khả năng chúng ta với Hồng gia năm đó tiến vào không cùng một thông đạo." "Cũng có khả năng, chúng ta cứ đi xem sao." Nói xong Lâm Diệu đi về phía trước, đi không bao lâu không gian phía trước rộng lớn hơn, xuất hiện một cái thông đạo tương tự ngã tư đường, trừ lối ra sau lưng thì có ba cái cửa ra giống nhau như đúc.

Lâm Diệu nói: "Xem ra chúng ta đã tiến vào mê cung, kết cấu này tôi nhớ trên mô hình nhà Nhị Gia cũng có." "Không sai, chính là cái mê cung này.

Chúng ta trước tiên đánh dấu cửa ra cho tốt, nếu không lúc về chưa chắc đã ra được." Thủ hạ của Phật Gia vội vàng định vẽ một đồ án dưới đất đại biểu cửa ra, bị Lâm Diệu ngăn cản: "Đừng lưu lại ký hiệu rõ ràng, ở bên cạnh cửa ra lưu lại một ám ký không rõ ràng là

được, tôi sợ lại có người khác đi vào, giở trò trên ký hiệu." Thủ hạ của Phật Gia vội vàng đi tới bên cửa, dùng dao rạch một cái "x" nhỏ bên cạnh thông đạo để đánh dấu cửa ra.

Những người khác tiếp tục đánh giá mấy thông đạo còn lại, phát hiện rốt cuộc có gì bất đồng.

Mọi người quan sát xong, đang định trao đổi lẫn nhau thì Lâm Diệu nghe thấy phía xa truyền đến tiếng chiến cổ (trống trận) rất nhỏ, nương theo đó là âm khí nhanh chóng tràn ngập.

Lâm Diệu nhắc nhở: "Đều tắt đèn đi, có đồ vật tới." Mọi người tắt đèn, trốn vào trong góc.

Theo tiếng trống biến lớn, những người khác cũng có thể nghe thấy tiếng chiến cổ chấn phấn nhân tâm.

Đợi tiếng trống đạt cao điểm, thanh âm đột nhiên biến mất.

Từ hướng cửa ra đi tới một đội ngũ tống táng.

Đi đầu là hai đội chiến sĩ, phía sau đi theo 8 người khiêng chiếc quan tài đỏ rực khổng lồ.

Nhưng những người này đều có một điểm chung, đó là toàn thân phát ra lục quang, thân thể có chút trong suốt, chân không chạm đất.

Điều duy nhất làm cho người ta chú ý là quan tài cư nhiên là thật.

Tề Lão Bát nhìn thấy, sắc mặt tái nhợt nhỏ giọng nói: "Đều cúi đầu xuống, đừng nhìn, Âm binh mượn đường." Chỉ có Lâm Diệu đang chằm chằm nhìn quan tài, muốn nhìn xem dưới đáy quan tài có gì đặc thù, cư nhiên cần âm binh khiêng đi.

Trừ phi bên trong đặt không phải người mà là thiên thạch, những âm binh này cũng mượn nhờ thiên thạch mới có thể duy trì thân hình nhiều năm như vậy mà không tiêu tán.

Đợi âm binh đi qua, Lâm Diệu nhìn mọi người nói: "Nhìn thấy cỗ quan tài kia không?

Đó hẳn là nơi chứa bí mật trong này.

Hiện tại bên ngoài trời tối, chúng ta ở đây chờ chút, đợi tảng sáng chúng ta lại xuất phát, lúc đó dương khí trong thiên địa bốc lên, âm binh sẽ lẩn tránh." Nói xong, Lâm Diệu gọi đám người Lâm Nhất lại, phân phó bọn họ cũng toàn lực sử dụng kỹ năng 《Thính Lôi》, đi theo tiếng gió do quan tài chuyển động phát ra, ghi nhớ lộ tuyến.

Theo thời gian trôi qua, Lâm Diệu phát hiện những âm binh này không ngừng xuyên hành bên trong, lộ tuyến cũng càng ngày càng phức tạp, giao thoa lẫn nhau.

Đợi nghe thấy tiếng quan tài rơi xuống đất, mấy người Lâm Diệu trao đổi với nhau, đối chiếu lộ tuyến mỗi người nghe được, cuối cùng đạt được một tấm bản đồ phức tạp.

Lâm Diệu sợ trong mộ thất phát sinh biến cố, vội vàng gọi mọi người xuất phát.

Một đường men theo bản đồ hành tẩu, tới nơi dừng quan tài, mọi người phát hiện đã đi ra khỏi mê cung, tới một gian thạch thất cực lớn.

Chương 24

Mặt đất cả không gian điêu khắc các loại nhân vật đang quỳ lạy, từ bình dân bách tính đến nhân gian đế hoàng, không phân quý tiện, đều bái hướng quan tài ở giữa.

Mỗi cái điêu khắc đều có thể cảm nhận được loại khát vọng và cuồng nhiệt kia.

Giữa thạch thất là một tòa đài đá xanh cao, bốn phía khắc các loại lâu vũ cao các ẩn hiện giữa mây trắng, giống như chốn thần tiên nơi hạ giới.

Trên đài đá đặt cỗ quan tài đỏ nhìn thấy trước đó, trên thân quan tài điêu khắc một ít đồ án.

Đang định tới gần xem xét sự tình miêu tả trong đồ án thì binh sĩ thủ hạ của Trương Đại Phật Gia hô: "Đại gia, mau nhìn xem, cửa thanh đồng thật lớn a." Mọi người nghe tiếng đi vòng qua đài đá, chỉ thấy phía trước sừng sững hai cánh cửa thanh đồng cực lớn, giống như chống đỡ cả gian thạch thất, bên trên khắc họa hoa văn ưu mỹ có quy luật, vừa xinh đẹp lại hùng vĩ.

Lâm Diệu thấy mọi người đều bị cửa thanh đồng hấp dẫn, lại đi về gần đài đá, quan sát đồ án trên quan tài đỏ.

Xem xong đồ án, Lâm Diệu sửa sang lại tin tức trong lòng.

Đồ án trên quan tài đỏ biểu thị: Một ngày nọ, trên trời đột nhiên giáng xuống hỏa cầu khổng lồ.

Một người nhìn thấy hỏa cầu rơi vào núi sâu, dẫn theo thủ hạ đi tìm kiếm, tìm được một cái hố cực lớn, trong hố sâu đạt được một viên châu bằng thanh đồng, cái này hẳn là thiên thạch kia rồi.

Sau khi có được hạt châu, người này vô cùng yêu thích, luôn đem ra thưởng thức.

Một ngày nọ hắn phát hiện hạt châu này có thể làm người chết phục sinh.

Nhưng trên bích họa, phía sau người được phục sinh lại khắc một khuôn mặt quỷ quái dữ tợn, hắn là biểu thị sự phục sinh này không nhất định là người, cũng có thể là ma quỷ.

Đồ án phía sau xuất hiện tất cả mọi người trừ người đàn ông kia ra đều khắc khuôn mặt quỷ quái.

Có một ngày hắn là phát hiện bí mật "quỷ quái" sau sự phục sinh, biết không phải chuyện tốt, cho nên hắn dẫn theo một đội người chưa bị phục sinh xuất phát đi tới trong ngọn núi phát hiện thiên thạch, kiến tạo ngôi cổ mộ này.

Cuối cùng những người khắc khuôn mặt ma quỷ nhao nhao bay vào cửa thanh đồng, nam tử mỉm cười nằm vào trong quan tài, nhưng hạt châu lại không thấy đâu.

Những cái khác Lâm Diệu đều có thể lý giải, nhưng ma quỷ bay vào cửa thanh đồng rốt cuộc có ý vị gì?

Cả ngôi cổ mộ sớm đã phát sinh biến hóa, cùng kiếp trước không có quá nhiều điểm tương tự, làm Lâm Diệu có chút ngạc nhiên, nhưng bằng vào Hệ thống tồn tại, cũng không cần thiết phải lo lắng.

Lâm Diệu đánh thức đám người đang trầm tẩm trong sự hùng vĩ của cửa thanh đồng, nói lại một lượt ý nghĩa của đồ án cuối cùng trên thân quan tài, nhưng mọi người đều không có đầu mối gì. "Vậy mở quan tài đi, chúng ta cũng gặp một lần chủ nhân nơi này." Lâm Diệu nhìn mọi người nói.

Bởi vì đã xem những đồ án quỷ dị kia, mọi người đều rất cẩn

thận.

Đem quan tài đỏ từ trên đài đá chuyển xuống mặt đất, thủ hạ của Phật Gia đi mở quan tài, những người khác đều lấy ra vũ khí bao vây bốn phía.

Quan tài đỏ vừa mở ra, đám người Lâm Diệu thấy bên trong nằm một cỗ nam thi giống hệt người thật, thân thể no đầy, trên mặt còn có huyết sắc.

Mọi người thất kinh.

Một người đã chết mấy trăm năm, thân thể bảo tồn hoàn chỉnh thì không nói, trên mặt lại còn có huyết sắc, bọn họ chưa từng thấy qua tình huống quỷ dị như vậy a.

Tề Lão Bát vội vàng nấp sau lưng Phật Gia, cẩn thận hỏi: "Cái này... người này không phải còn sống đấy chứ?

Người chết sao lại hồng hào thế kia?" Nhị Gia tiếp lời: "Đều cẩn thận chút đi, bích họa vừa rồi rất quỷ dị, người chết đều có thể phục sinh, mộ chủ nhân này càng khó đối phó." Đợi mọi người cẩn thận đến gần quan tài, đánh giá người bên trong, lúc này Trương phó quan đột nhiên nói: "Các vị gia, nhìn xem mặt trong quan tài không phải có chữ viết sao?" Lâm Diệu cùng những người khác tâm thần đều bị thi thể thu hút, ngay cả mặt trong quan tài cũng chưa nhìn, hiện tại nhìn lại, quả nhiên thấy bên trên viết: "Ta là thành thủ Thú Thành, ngẫu nhiên có được thần châu, rất vui mừng, sau hiện thần tích, cứu sống vô số người..." Hóa ra mộ chủ nhân là một thành thủ Thú Thành, phát hiện vẫn thạch có thể làm cho người chết phục sinh, liền phục sinh rất nhiều người.

Về sau ông ta phát hiện những người sống lại đều có dị dạng, thích hút máu người, cho rằng mình đã cứu sống ma quỷ, cho nên mới kiến tạo Thanh Đồng Môn, nhốt lũ ma quỷ lại phía sau.

Tề Lão Bát nhìn dòng chữ, hỏi: "Đạo gia, tôi cảm giác thứ được cứu sống này giống như cương thi vậy?

Cư nhiên thích hút máu người, nhưng nhìn bích họa lại thấy không khác gì người thường?" Trương phó quan cũng vội vàng nói: "Đúng vậy, Bát Gia nói không sai.

Đạo gia, ngài hiểu đạo thuật, có thể giải thích cho chúng tôi không?" Mọi người đều nhìn về phía Lâm Diệu, chờ đợi câu trả lời của hắn. "Bát Gia nói có chút không đúng.

Nhìn đồ án trước đó, chúng ta thấy những người phục sinh kia đang ăn cơm.

Phải biết rằng cương thi chỉ hút máu người chứ không ăn cơm, tôi lại cảm giác những người phục sinh này dường như dựa vào huyến dịch để duy trì sự tồn tại." "Nhìn đồ án cuối cùng kia đi, tôi vừa mới phát hiện, những người kia không hề biến mất, quỷ quái đang ở sau lưng bọn họ, chỉ là trên đồ án khắc họa phi thường mờ nhạt." Mọi người vội vàng quan sát kỹ đồ án cuối cùng, quả nhiên nhìn thấy những người trước đó vẫn còn, không giống như trong suốt biến mất.

Đám người đang quan sát, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy một đội quân Nhật Bản đi đến. "Phật Gia, Nhị Gia, còn có các vị, chào buổi sáng.

Tự giới thiệu, bỉ nhân là Sankou Ichiro." Tên sĩ quan Nhật cầm đầu đi về phía trước vài bước, nhìn Lâm Diệu và những người khác trước mặt, trên mặt lộ ra một nụ cười âm lãnh.

Nhìn họng súng của thủ hạ Sankou Ichiro, Lâm Diệu bất động thanh sắc hỏi: "Sankou tiên sinh thật may mắn, có thể trực tiếp đi qua mê cung vào đây." Chỉ thấy cơ mặt Sankou Ichiro co rút lại, hung hăng nói: "Đừng nói nhảm, tất cả bỏ vũ khí xuống." Xem ra đám người Nhật này đã chết rất nhiều người, chỉ có một đội loạn đả loạn chàng

thông qua được mê cung.

Lâm Diệu đã lấy được tình báo mình muốn, cũng không nhẫn nhịn nữa, dẫn Lâm Nhất và những người khác đứng thành một hàng, chắn trước mặt mọi người, đưa tay định rút súng.

Đám lính Nhật vừa thấy nhóm Lâm Diệu muốn cầm vũ khí, vội vàng nổ súng.

Đạn bắn lên người, Lâm Diệu chỉ cảm giác có chút đau đớn nhẹ, xem ra áo phòng hộ do hệ thống xuất phẩm quả nhiên đáng tin cậy.

Lâm Diệu cùng thuộc hạ không hề đáp lời, nhân cơ hội trực tiếp nổ súng, tiêu diệt toàn bộ đám lính Nhật.

Đám người đứng phía sau tâm tình giống như đi tàu lượn siêu tốc, một hồi lo lắng, một hồi cuồng hỉ.

Chỉ thấy Tề Lão Bát lớn tiếng hô: "Đạo gia, thật thần thánh, cư nhiên ngay cả súng cũng không sợ.

Tôi vừa rồi còn tưởng ngài trúng đạn rồi chứ, ai ngờ xoay người liền giết sạch đám Nhật Bản kia." Trương phó quan thì vội vàng chạy lên trước, sờ soạng áo phòng hộ của nhóm Lâm Diệu: "Đạo gia, cư nhiên thật sự không sao, quần áo này cũng quá thần kỳ rồi." Lâm Diệu vội vàng gạt bàn tay đang sờ loạn của Trương phó quan ra: "Tiểu tử cậu thu liễm một chút, đừng có lộn xộn." "Chúng ta mau chóng xem trong quan tài có gì không, bằng không một lát nữa có thể sẽ lại có lính Nhật đến." Phật Gia phái binh sĩ ra cửa canh gác, những người khác thì tiếp tục kiểm tra trong quan tài.

Trương phó quan đưa tay tìm tòi trong quan tài, mò mẫm một vòng cũng không phát hiện bất cứ thứ gì.

Ngay lúc định rút tay ra, hình như chạm phải chỗ nào đó, găng tay đều bị rạch phá, ngón tay cũng chảy ra máu tươi.

Mọi người vội vàng nhìn lại, nhưng vẫn không phát hiện thứ gì.

Chương 25

Chỉ có Lâm Diệu sắc mặt dị dạng.

Sau khi ngón tay Trương phó quan bị cắt đứt, hắn nhìn thấy hạt châu vẫn thạch đặt ngay phía trên đầu thi thể, nhưng nghe những người khác đối thoại, hắn phát hiện chỉ có mình mới nhìn thấy.

Lâm Diệu đột nhiên nhớ ra, vẫn thạch có thể chế tạo ảo giác, chẳng lẽ vẫn thạch đang tự bảo vệ để không bị người khác phát hiện?

Hắn có thể miễn dịch huyễn tượng, hắn là do nguyên nhân tu hành《Mao Sơn Thuật Pháp》, trị số tinh thần cao nên có thể miễn dịch.

Thừa dịp sự chú ý của mọi người đều đặt trên vết thương của Trương phó quan, hắn bất động thanh sắc lấy đi vẫn thạch, vừa mới thu vào không gian liền nghe thấy hệ thống nhắc nhở. "Đinh, chúc mừng túc chủ thu hoạch được vẫn thạch, có thể đổi lấy cơ hội truyền thừa một lần, xin hỏi có đổi hay không?" Lâm Diệu cũng không cầu trường sinh hư vô mờ mịt kia, viên vẫn thạch này nhìn rất bất tường, hắn trực tiếp cho đổi, thu hoạch được cơ hội truyền thừa, lần này huyết mạch tộc nhân có thể được truyền thừa rồi.

Đổi xong, Lâm Diệu cao hứng thoát khỏi hệ thống, nhìn về phía Trương phó quan.

Nhớ tới kịch tình kiếp trước, Trương phó quan trường thọ, chẳng lẽ là vì khối vẫn thạch này?

Nhìn ngón tay đang chảy máu của hắn, Lâm Diệu biết Trương phó quan lại một lần nữa trường thọ rồi. "Chúng ta trước tiên cứ đóng quan tài lại đi, sau đó đi xem Thanh Đồng Môn." Vừa định đóng nắp quan tài, đột nhiên phát hiện thi thể trong quan bắt đầu mục rữa.

Lâm Diệu biết, đây là nguyên nhân do vẫn thạch bị thu đi.

Những người khác có chút kinh hãi, vội vàng động thủ, phong kín quan mộc, lại dùng mực tàu gia phong một đạo bảo hiểm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đám người lần nữa đi tới trước cửa Thanh Đồng, cẩn thận quan sát.

Nhìn hai cánh cửa lớn tinh mỹ hùng vĩ, cũng không biết năm đó mộ chủ nhân kiến tạo như thế nào, thật là một kỳ tích.

Thấy Lâm Diệu và mọi người muốn tiến vào sau Thanh Đồng Môn, Tề Lão Bát khuyên: "Chúng ta đừng vào đó nữa, ai biết năm đó nhốt thứ gì vào, một khi thả ra thì không tốt đâu." Chúng nhân nghe Tề Lão Bát nói, cảm giác cũng có chút đạo lý, tuy rằng đã qua nhiều năm như vậy, nhưng ai cũng không biết thứ bên trong còn sống hay không.

Nhưng Nhị Gia nói: "Đều đã đến đây rồi, vào xem một chút đi.

Mãi đến bây giờ vẫn chưa phát hiện thi cốt tiên nhân nhà tôi, cực kỳ có khả năng là ở sau Thanh Đồng Môn." Nhìn mọi người cân nhắc, Lâm Diệu không có xen vào, lần này xuống mộ tuy rằng không tìm được minh khí, nhưng lấy được vẫn thạch là hắn đã hài lòng rồi.

Nhưng Lâm Diệu chuyển niệm, không đúng, thật sự phải đi vào xem một chút, mãi đến bây giờ hệ thống đều không có thông báo nhiệm vụ hoàn thành, xem ra không vào sau Thanh Đồng Môn là không được. "Chúng ta đi vào xem đi, đều đã đi đến bước này, nếu không mở cửa nhìn xem, trở về cũng sẽ không cam lòng." Mọi người nghe xong cũng cảm thấy có lý, thế là quyết định đi vào xem. "Nhưng mọi người phải coi chừng, bên trong hẳn là sẽ có độc nga." Chúng nhân hợp lực đẩy ra một cánh cửa Thanh Đồng, chậm rãi đi vào thế giới hắc ám phía sau, đi chưa được bao xa liền nhìn thấy thi cốt đầy đất, những cái này hẳn là người Nhật Bản năm đó không chạy thoát

được ra ngoài.

Mọi người kiểm tra một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Suốt dọc đường, đoàn người không dám phát ra tiếng động, trên vách đá hai bên đều là độc nga đang ngủ say.

Mãi đến khi phía trước xuất hiện một cung điện cực lớn, mọi người mới dừng bước.

Nhìn kỹ lại, trên tường ngoài cung điện đều dùng chu sa vẽ bùa chú trấn tà, trừ những bùa chú này ra, không còn bất cứ thứ gì.

Đám người tiếp tục vô thanh vô tức đi tới. "Mau nhìn, trong góc cửa có mấy bộ thi cốt nằm đó." Trương phó quan đè thấp thanh âm truyền đến.

Đi qua kiểm tra, chỉ thấy mấy bộ thi cốt tựa vào nhau, giống như đang an ủi lẫn nhau, hoặc là cùng nhau ngăn cản uy hiếp. "Đều là tiên nhân Hồng gia.

Nhìn xem, xương ngón tay vì quanh năm luyện tập công phu phi đạn của Hồng gia nên đều có vẻ phi thường thô to, khác hẳn người thường." Thanh âm bi thương trầm thấp của Nhị Gia vang lên.

Chờ Nhị Gia thu liễm xong thi cốt, một nhóm người tiến vào cung điện, chỉ thấy trên mặt đất đều là các loại thanh đồng khí và ngọc thạch, cảm xúc của mọi người lại cao trướng, dù sao đạo mộ cũng là vì phát tài.

Nhưng những minh khí trên mặt đất này đa số đều là đồ dùng thường thấy trong sinh hoạt, ví dụ như bồn thanh đồng, ly rượu thanh đồng...

Tuy rằng đều bị lấy đi, nhưng mọi người vẫn chậm rãi đi về phía trước.

Lâm Diệu ra hiệu cho Lâm Nhất và những người khác, bọn họ phân phân tụt lại phía sau, cẩn thận thu lấy các loại minh khí.

Tuy rằng không thể toàn bộ thu lấy, nhưng trong năm cái lấy một cũng được.

Đi không bao lâu, ba lô cấp ba của nhóm Lâm Nhất đều sắp đầy, chuyến này thật không uổng công.

Đi được một lúc, chúng nhân đi tới cuối đường, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một cái giếng, trên giếng đặt một cái nắp giếng thanh đồng cực lớn, thông qua những sợi xích sắt rậm rạp chằng chịt liên kết với cột trụ thanh đồng bên cạnh.

Đang cẩn thận quan sát, đột nhiên Tề Lão Bát không cẩn thận chạm phải một sợi xích thanh đồng, phát ra tiếng "loảng xoảng".

Đám người vội vàng lui lại, cẩn thận đề phòng.

Đợi một hồi xích sắt bình ổn lại, Phật Gia vừa định cảnh cáo Tề Lão Bát vài câu, lời còn chưa ra khỏi miệng, tất cả xích thanh đồng toàn bộ vang lên, trong giếng cũng truyền ra tiếng thứ gì đó va đập vào nắp giếng thanh đồng.

Trong cảm nhận của Lâm Diệu, từ trong giếng truyền đến một cỗ âm khí cực lớn.

Nếu để thứ bên trong đi ra, mười cái Lâm Diệu cũng chưa chắc đối phó được.

May mắn năm đó mộ chủ nhân thiết lập phong ấn lao cố, thứ bên trong không ra được.

Chúng nhân không dám lộn xộn, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Qua một phút đồng hồ, thứ trong giếng bình tĩnh trở lại, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Diệu không dám nói chuyện, ra dấu tay bảo mọi người cẩn thận lui về phía sau, từng chút từng chút lùi ra ngoài, cảm giác độ nhật như niên.

Đi ra khỏi cung điện, mọi người nhao nhao há miệng thở dốc, vừa rồi ở bên trong đều cẩn thận đến mức không dám thở mạnh.

Vừa muốn nghỉ ngơi, Lâm Diệu đột nhiên phát hiện độc nga bên ngoài đã thức tỉnh một bộ phận, vội vàng kêu mọi người chạy ra ngoài.

Vài phút sau, dưới sự yểm hộ của bốn cái súng phun lửa, chúng nhân chạy ra khỏi Thanh Đồng Môn, không kịp nghỉ ngơi liền dùng sức đóng cửa lớn lại.

Chương 26

Súng phun lửa Lâm Diệu mới mua trước khi xuống mộ cũng vừa vặn dùng hết.

Đóng lại Thanh Đồng Môn, một nhóm người than đảo trên mặt đất nghỉ ngơi.

Tuy rằng chỉ có vài phút, nhưng mọi người cảm giác tất cả năng lượng trong cơ thể đều bạo phát ra, một chút khí lực cũng không còn.

Nằm trên mặt đất, Lâm Diệu nghe được hệ thống truyền đến thanh âm. "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ: Thám hiểm khoáng động Trường Sa.

Xin tự hành nhận thưởng." Lâm Diệu cũng mệt mỏi, chuẩn bị trở về lại nhận thưởng, cứ nghỉ ngơi trước đã.

Nghỉ ngơi một hồi, trên người dần dần có khí lực, Phật Gia nói: "Nơi này về sau ngàn vạn lần không thể để người khác vào nữa, một khi thứ sau cửa được thả ra, đó chính là tai nạn cực lớn." "Phật Gia nói không sai, ngàn vạn lần không thể đem thứ kia thả ra, vừa rồi nghe động tĩnh, tôi đều cảm giác sắp bị dọa tè ra quần rồi." Tề Lão Bát hữu khí vô lực tiếp lời.

Lâm Diệu an ủi: "Nhiều năm như vậy đều không sao, chứng minh phong ấn của mộ chủ nhân có hiệu quả.

Trước đó thủ hạ của Phật Gia không phải trở về lấy thuốc nổ sao?

Đợi chúng ta đi ra ngoài liền đem thông đạo nổ sập." "Nhưng trước khi chúng ta ra ngoài phải giải quyết hết đám lính Nhật đi vào đã, biệt lúc đó để bọn chúng ngộ đả ngộ chàng thả thứ kia ra.

Tuy rằng cơ hội không lớn, nhưng cũng là tai họa ngầm." Nhị Gia

nhắc nhở.

Chờ mọi người nghỉ ngơi tốt, lại ăn chút đồ, lúc này mới cảm giác như sống lại. "Vậy chúng ta xuất phát đi, trước tiên giải quyết đám Nhật trong mê cung, rồi chúng ta trực tiếp đi ra ngoài." Nói xong, Lâm Diệu hướng về phía thông đạo liên tục bắn mấy phát súng, sử dụng kỹ năng 《Thính Lôi》, nhắm mắt lắng nghe.

Nhị Gia bên cạnh thấy thế, kinh ngạc nói: "Tôi đã bảo sao Đạo gia dẫn chúng ta vào đây được, hóa ra Đạo gia biết Phân Kim Định Huyệt (Văn Sơn Biện Long) chi pháp." Những người khác nghe Nhị Gia nói liền nhao nhao dò hỏi, sau khi nghe Nhị Gia giảng giải, mọi người đều kinh ngạc nhìn Lâm Diệu. "Được rồi, đều nhìn tôi làm gì?

Xuất phát thôi, đi tìm đám lính Nhật còn lại." Lâm Diệu cười đối mặt với ánh mắt của mọi người.

Tề Lão Bát cảm khái nói: "Đạo gia, ngài quả thật thâm tàng bất lộ a, về sau Cửu Môn chúng ta có phúc rồi." Lâm Diệu thất tiếu lắc đầu, dẫn mọi người đi giải quyết đám tàn quân Nhật Bản.

Một nhóm người nhờ sự tiện lợi của 《Thính Lôi》, vô vãng bất lợi, mỗi lần đều phát hiện trước đám người Nhật đang đi loạn trong mê cung, đánh lén giải quyết kẻ địch.

Đợi sau khi tất cả bị giải quyết, đoàn người thuận theo đường cũ trở về.

Ra khỏi mộ, tìm được binh sĩ đưa thuốc nổ, lại lần nữa đi vào đem cổ mộ nổ sập, lúc này mọi người mới yên lòng.

Về tới Trường Sa, Lâm Diệu mang theo tộc nhân về nhà, tâm thần tiến vào hệ thống. "Hệ thống, nhận thưởng." "Đinh, chúc mừng túc chủ thu hoạch được tính năng mới 'Thu Hồi', kỹ năng 《Tru Tà》, một lần cơ hội truyền thừa." Lâm Diệu vội vàng xem xét tin tức

tường tận. "Tính năng Thu Hồi: Trang bị do hệ thống sản xuất, sau khi khấu hao sẽ thu hồi với giá 10%. 《Tru Tà》: Đạo môn bí thuật, hội tụ pháp lực, phóng thích pháp phù, tru sát tà vật." Cái tính năng thu hồi này cũng không tệ, về sau thay đổi trang bị có thể trực tiếp thu hồi, tuy rằng rẻ, nhưng chân muỗi cũng là thịt mà.

Bất quá 《Tru Tà》 là hoàn mỹ nhất, Lâm Diệu vẫn luôn thiếu khuyết thủ đoạn công kích uy lực lớn, hiện tại rốt cục cũng bổ sung đủ.

Sau đó nhìn về phía Tài phú trị còn dư: 80 vạn.

Bán đi một ít thanh đồng khí là được, Tài phú trị rốt cục lại nhiều rồi.

Sáng sớm hôm sau, tại trạch viện Lâm Quang. "Nhị ca, lại đi Trường Sa sao?

Thật khéo, hôm qua em mới trở về, hôm nay định tới tìm anh." Lâm Diệu kinh ngạc.

Lâm Quang nói: "Khéo cái gì mà khéo?

Anh đợi em đã mấy ngày rồi, mỗi ngày đều tới xem xem." Nói xong đem cái rương trong tay mở ra đặt lên mặt bàn, "Cầm lấy, đồ em mang về rất dễ bán, đây là một bộ phận tiền lời.

Bên phía Đại ca giữ lại 5 thành, bên này ngoài ra còn 5 thành, Đại ca đều đổi thành Đô la Mỹ, tổng cộng 30 vạn, giữ giá, cũng tiện hơn." Xem ra lô hàng lần trước rất được săn đón, mới một bộ phận đã bán được 60 vạn Đô la.

Nhớ tới việc làm ăn ở xe ngựa hành của Nhị ca cũng sẽ không quá tốt, chủ yếu là vì phục vụ, hắn lấy ra 12 vạn Đô la, còn lại giao cho Nhị ca: "Nhị ca, đây là phần của anh, đừng từ chối, anh cũng không dễ dàng gì.

Về sau xuất hàng, Đại ca giữ 5 thành, anh lấy 3 thành, còn lại 2 tầng coi như cho em phí vận chuyển đi." Nhìn bộ dáng Nhị ca cao hứng đếm tiền, Lâm Diệu rất vui vẻ, hiện tại không cần lo lắng cho bản gia nữa. "Nhị ca, lát nữa trở về lại đưa thêm cho em ít cái hộp, sau đó ngày mai tới kéo hàng." "Tam đệ, em thật lợi hại, lại có thu hoạch?" Lâm Quang kinh hỉ nói. "Ân, có một ít, tuy rằng không phải hàng hiếm, nhưng cũng đáng ít tiền.

Đừng nói cho Đại ca, lô hàng này không thể lại xuất hiện ở địa giới Trường Sa." Lâm Diệu sợ đám người Phật Gia phát hiện đoan nghê của trang bị không gian, lại cường điệu dặn dò.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Quang cao hứng kéo hàng rời đi, mang theo cả quà cáp mà đám Lâm Nhất mua cho trẻ con và người già trong nhà.

Trước khi đi còn nói: "Tam đệ, chờ anh đem hàng và quà về, anh thấy a, mỗi lần đều như vậy, em cứ việc bảo anh tới chuyển hàng là được." Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày.

Mùng 1, Lâm Diệu mang theo nhóm Lâm Nhất đi Bắc Bình, chuẩn bị tham gia đấu giá hội tại Khách sạn Tân Nguyệt vào mùng 3.

Trước khi đi đã liên hệ với đám Trần Bì vừa mới từ mộ đi ra, cũng hẹn xong gặp mặt tại Bắc Bình. (Cái thời đại này có điện thoại là bug, bất quá không cần để ý những tiểu tiết này).

Tàu hỏa vừa tới trạm, Lâm Diệu liền nhìn thấy đám Trần Bì, bên cạnh còn có Doãn Tân Nguyệt đang đứng. "Lâm tiên sinh, tới Bắc Bình cũng không liên hệ với tôi, thương lượng tốt để tôi tới đón sao?

Nếu không phải tôi ngày ngày phái người đi xem có thấy tộc nhân của anh không, tôi cũng không biết anh sắp tới." Doãn Tân Nguyệt cổ linh tinh quái nói.

Vừa trải qua không khí áp ức trong mộ, hiện tại nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt đáng yêu như vậy, tâm tình Lâm Diệu cũng tốt lên. "Vậy thật cảm ơn Doãn tiểu thư, quay đầu tôi mời em ăn cơm coi như bồi tội, thế nào?" "Vậy quyết định thế nhé, không thể đổi ý đâu." Doãn Tân Nguyệt nhảy cẫng lên nói.

Chương 27

"Tộc trưởng, một đường vất vả rồi." Trần Bì rốt cục có cơ hội chen mồm vào nói. "Lần này hành động thế nào?

Đều không có ai bị thương chứ?" Nói xong Lâm Diệu cẩn thận đánh giá từng tộc nhân, thấy đều an hảo mới yên lòng. "Ai nha, chúng ta rời khỏi nhà ga rồi hãy nói." Doãn Tân Nguyệt cắt ngang lời Trần Bì đang định nói, kéo Lâm Diệu đi ra khỏi nhà ga.

Ngồi trên xe, Doãn Tân Nguyệt nói: "Lâm tiên sinh, lát nữa ở tại Khách sạn Tân Nguyệt, tôi đều giữ phòng tốt cho anh rồi.

Tộc nhân của anh đi theo người làm nhà tôi là được, anh đi theo tôi trước, phụ thân tôi muốn gặp anh." Suốt dọc đường Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt cười nói, xuống xe, nhìn Khách sạn Tân Nguyệt danh chấn thiên hạ trong phim truyền hình, nhớ tới những sự tình lớn nhỏ phát sinh ở đây, nhất thời cư nhiên có chút trầm túy.

Bị Doãn Tân Nguyệt gọi tỉnh, Lâm Diệu đi theo vào Khách sạn Tân Nguyệt, đánh giá phục vụ viên đi lại trong khách sạn, những người này hẳn là thính nô và côn nô của Doãn gia.

Đi một đường, nhìn những người mặc âu phục và lễ phục, Lâm Diệu cư nhiên có loại cảm giác trở lại hiện đại.

Tầng cao nhất, Lâm Diệu gặp được phụ thân Doãn Tân Nguyệt, gia chủ đương đại của Doãn gia, Doãn Thiên Sinh. "Lâm Diệu ra mắt Doãn gia chủ." Lâm Diệu chào hỏi trước. "Lâm tiên sinh, đừng khách sáo, tôi muốn cảm ơn cậu đã cứu con gái tôi." Doãn Thiên Sinh cũng vội vàng khách khí nói.

Đánh giá vị gia chủ Doãn gia chưa từng gặp mặt này, Lâm Diệu phát hiện ông giống văn nhân hơn, không giống một thương nhân

khách sạn hưởng dự thiên hạ, một thân khí chất ôn văn nho nhã khiến người ta tin phục.

Ba người ngồi xuống sô pha, Doãn Thiên Sinh sủng nịch nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Nếu không có Lâm tiên sinh cứu giúp, bảo bối lỗ mãng nhà tôi sợ là nguy hiểm rồi." Sau đó nhìn Lâm Diệu, "Lâm tiên sinh quả nhiên là nhân trung long phượng, thảo nào nha đầu này trở về cứ nhắc mãi lúc ở Bắc Bình." "Doãn gia chủ đừng quá khách sáo, tôi và Doãn tiểu thư cũng là bạn bè, giúp đỡ là việc nên làm." Doãn Thiên Sinh cười cười, sau đó chính sắc nói: "Hôm nay mời Lâm tiên sinh, thứ nhất là vì cảm tạ ơn cứu mạng đối với con gái tôi, thứ hai là muốn xin lỗi cậu.

Người Nhật biết con gái tôi được cậu cứu, lại không chiếm được thứ bọn chúng muốn từ chỗ tôi, cho nên đã ghi hận lên người cậu." "Tôi sợ gần đây người Nhật sẽ tìm phiền toái, tuy rằng sẽ không phát sinh xung đột quy mô lớn, nhưng có thể sẽ ám sát." Lâm Diệu nghe xong, cười nói: "Doãn gia chủ yên tâm, người Nhật tôi không để vào mắt, không biết đám người Nhật này là từ đâu tới?" Doãn Thiên Sinh đáp: "Là một thương hội Nhật Bản, gọi là Thương hội Sankou." "Thương hội Sankou?

Xem ra tôi và cái nhà Sankou này thật có duyên a." Lâm Diệu gật gật đầu.

Buổi tối, sau khi hưu chỉnh tại chỗ ở, Lâm Diệu cùng Doãn Tân Nguyệt ra ngoài ăn cơm tây.

Trong bữa tiệc Lâm Diệu thỉnh thoảng kể vài câu chuyện cười kiếp trước, chọc Doãn Tân Nguyệt cười không ngừng.

Trên đường hai người trở về Khách sạn Tân Nguyệt, hai gã đàn ông đột nhiên chặn đường đôi nam nữ đang cười nói, chỉ thấy bọn chúng đột nhiên móc súng lục ra, nhắm vào Lâm Diệu và Doãn Tân

Nguyệt nổ súng.

Lâm Diệu lo lắng Doãn Tân Nguyệt bị thương, vì bảo hộ nàng nên trực tiếp dùng lưng đỡ đạn.

Đạn bắn xuyên qua áo khoác, nhưng lại bị áo phòng hộ bên trong cản lại.

Sát thủ thấy Lâm Diệu trúng đạn, tưởng rằng hoàn thành nhiệm vụ, định xoay người rời đi, nào biết Lâm Diệu đột nhiên xông lên, sử xuất 《Ưng Trảo Công》 hung hăng vặn gãy cổ hai người.

Doãn Tân Nguyệt đang lo lắng thấy thế, vội vàng kiểm tra chỗ Lâm Diệu trúng đạn, thấy không có việc gì lại hung hăng ôm lấy Lâm Diệu.

Nàng khóc nức nở nói: "May mắn không sao, làm em sợ muốn chết." Lâm Diệu vội vàng an ủi: "Không sao đâu, quần áo của anh có thể chống đạn." Trở lại Khách sạn Tân Nguyệt, cáo biệt Doãn Tân Nguyệt có chút thẹn thùng, Lâm Diệu sắc mặt âm trầm về phòng.

Xem ra đám người Thương hội Sankou này gan cũng thật lớn, ban ngày ban mặt dám tập kích.

Trần Bì vẫn luôn đợi ở cửa, thấy Lâm Diệu sắc mặt khó coi, lại nhìn thấy lỗ đạn trên quần áo hắn, vội vàng hỏi: "Tộc trưởng không sao chứ?

Có phải người của Thương hội Sankou hạ thủ không?

Tôi dẫn anh em đi diệt bọn chúng." Nói xong liền muốn rời đi.

Lâm Diệu ngăn lại: "Từ từ, trước đừng động thủ, giữ bọn chúng lại, ta có an bài khác." Lâm Diệu áp xuống phẫn nộ trong lòng, nhìn Trần Bì: "Có việc tìm ta?" "Tộc trưởng, tôi tìm được Hợp Mộ Tập, cũng tìm được một vị tiên sinh biết tiếng Ách Văn phá giải tin tức bên trên.

Mấy ngày trước tôi đi một cái mộ vương gia thời Tống, ở bên trong tôi lấy đi toàn bộ đồ sứ, hiện tại đều đang ở trong ba lô của anh em." "Đồ sứ thời Tống?

Cậu hiểu cũng nhiều đấy.

Chờ trở về, đem hàng tinh phẩm bên trong chọn ra, chúng ta không thể bán tất cả minh khí, cũng phải giữ lại chút đồ tốt." Lâm Diệu nghe xong kinh hỉ nói, phải biết đồ sứ thời Tống chính là cực kỳ nổi danh. "Đi gọi tất cả mọi người tới đây, ta có việc." Trong thời gian chờ đợi tộc nhân, Lâm Diệu tiến vào hệ thống.

Hiện tại tộc nhân trong tay dùng súng lục, tuy rằng tiên tiến, nhưng hỏa lực không quá đủ. "Hệ thống, triển khai danh sách súng tiểu liên." Nhìn các loại súng tiểu liên trong hệ thống, càng tiên tiến giá càng cao.

Lâm Diệu từ đó lựa chọn một loại có tính giá bi (p/p) cao nhất. "Súng tiểu liên MP5 (băng đạn 30 viên, tốc độ bắn 400m/giây, tự động thay đạn): 10.000 Tài phú trị / 1 khẩu." Lâm Diệu mua 42 khẩu, mỗi người một khẩu, còn lại 39 vạn Tài phú trị, lại bổ sung một ít Bắc Địa Huyền Châu, còn lại 35 vạn Tài phú trị.

Chờ tộc nhân đến đủ, Lâm Diệu phân phát vũ khí và đạn dược, cho bọn họ tiếp thu huyết mạch truyền thừa. "Hệ thống, quét hình giá trị minh khí trong không gian tộc nhân." "Đinh, quét hình hoàn thành, túc chủ hiện tại có Tài phú trị: 150 vạn." Thấy có nhiều Tài phú trị như vậy, Lâm Diệu một hơi mua 200 quả lựu đạn, 100 phát đạn chiếu sáng, 41 bộ thang rết treo tường (ngô công quải tường thê), 41 cái súng phun lửa, 100 bình oxy...

Các loại đồ vật linh tinh tổng cộng tiêu hết 120 vạn, lần này trang bị đầy đủ, cái gì cần cũng có.

Chờ truyền thừa xong xuôi, nhìn hình xăm Bác Di (Boyi) hiện lên

trên người tộc nhân, hắn yên tâm vội vàng đưa vật tư cho họ, sau đó đuổi người đi, toàn thân một mùi mồ hôi thúi.

Ngày thứ hai, Lâm Diệu dẫn tộc nhân tới "Lâm Thị Cổ Đổng Hành" ở Kinh thành, đi vào xem xét, Lâm Minh và Lâm Quang đều ở đó, hắn bảo tộc nhân giao đồ cổ cho Lâm Minh. "Đại ca, đây là hàng hiếm tộc nhân xuống mộ tìm được, đều là đồ sứ Tống đại, anh cất kỹ đi." Lâm Minh vừa nghe là đồ sứ Tống đại, nháy mắt đại hỉ, vội vàng nói: "Tam đệ a, em thật sự có năng lực, hàng tốt như vậy cũng có thể tìm được, lần này Lâm Thị Cổ Đổng Hành muốn dương danh trong nghề rồi, về sau sinh ý càng dễ làm hơn." Buổi trưa, Lâm Diệu bồi hai vị huynh trưởng ăn xong cơm, trở về Khách sạn Tân Nguyệt.

Vừa về tới nơi, thấy Doãn Tân Nguyệt đang đợi ở cửa phòng. "Doãn tiểu thư, có việc gì sao?" Lâm Diệu lộ vẻ mặt nghi hoặc. "Không có việc gì thì không thể tìm anh à?

Chúng ta là bạn bè mà." Nàng bĩu môi, lại nói: "Nè, đưa cho anh thiệp mời, ngày mai dùng để vào hội trường đấu giá." Nhìn thiệp mời trong tay, nghĩ đến ngày mai có thể lấy được "Long Cốt", lại có dịp giết đám người Thương hội Sankou, Lâm Diệu lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Tối hôm sau, tại một gian bao sương trên lầu hai hội trường đấu giá, Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt đang trò chuyện, thấy cửa có mấy tên người Nhật đi vào.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng nói: "Là người của Thương hội Sankou." Lâm Diệu nhìn người của Thương hội Sankou đi vào bao sương đối diện, áp chế hung khí từ huyết mạch Bác Di.

Chương 28

Cửa sổ bao sương đối diện mở ra, tên người Nhật cầm đầu nhìn thấy Lâm Diệu, lộ ra nụ cười không có ý tốt.

Doãn Tân Nguyệt thấy vậy, vội vàng nói: "Người của Thương hội Sankou đang nhìn chằm chằm kìa, khẳng định sẽ ra tay với 'Long Cốt' mà anh muốn, anh phải cẩn thận chút." "Yên tâm, 'Long Cốt' cuối cùng nhất định thuộc về tôi." Buổi tối tám giờ, đấu giá chính thức bắt đầu. "Hôm nay vật phẩm đấu giá đầu tiên là Mai Bình hoa văn rồng vờn đào thọ thời Minh, giá khởi điểm 2 vạn đồng đại dương." Nhìn đấu giá hội bắt đầu, Lâm Diệu say sưa ngon lành xem, hai đời lần đầu tiên tham gia đấu giá hội, cảm giác đều rất mới mẻ.

Nghe người ở các bàn nhao nhao báo giá, nhìn người chủ trì đấu giá không ngừng hâm nóng bầu không khí.

Bất tri bất giác đấu giá hội đã tiến hành được quá nửa, nghe người chủ trì giới thiệu vật phẩm tiếp theo là "Long Cốt", Lâm Diệu mới tập trung chú ý.

Nhìn báo giá không ngừng tăng lên, cuối cùng đến lúc 50 vạn đại dương, chỉ còn lại hai người ra giá.

Lâm Diệu trực tiếp báo giá 60 vạn, hắn biết cái giá này không mua được "Long Cốt", nhưng người của Thương hội Sankou sẽ giúp hắn mua.

Quả nhiên, người của Thương hội Sankou gia nhập báo giá, cuối cùng bị Thương hội Sankou dùng giá 85 vạn đại dương mua được.

Nhìn đối phương lộ ra nụ cười âm mưu thực hiện được, Lâm Diệu thầm nghĩ: Cười đi, qua tối nay các ngươi sẽ cười không nổi nữa đâu.

Lâm Diệu xoay người nói với Doãn Tân Nguyệt đang lo lắng: "Không sao đâu, hết thảy đều trong tầm kiểm soát." Tiếp tục xem đấu giá, khi vật phẩm cuối cùng xuất hiện, bầu không khí đạt tới đỉnh điểm. "Tiếp theo đấu giá thương phẩm cuối cùng...

Thiên niên Thái Tuế nhục, có công hiệu diên niên ích thọ.

Giá khởi điểm 20 vạn đại dương." Vừa thấy vật phẩm đấu giá có thể gia tăng thọ mệnh là Thái Tuế nhục, người trong cả sảnh đấu giá đều điên cuồng, giá đấu giá không ngừng phi trướng, ngay cả những bao sương lầu hai trước đó chưa ra tay cũng nhao nhao báo giá.

Lâm Diệu nhìn những người này chấp nhất và điên cuồng đối với thọ mệnh, chẳng trách người Vương gia lại điên cuồng như vậy, gia tăng thọ mệnh làm cho người ta mất đi lý trí, trường sinh thì càng không cần phải nói.

Sự điên cuồng đấu giá vẫn tiếp tục, hiện tại đã lên tới giá trên trời 300 vạn, cạnh tranh chỉ còn lại một người của Vương gia và người của Thương hội Sankou.

Cuối cùng người Vương gia kia tài lực hùng hậu hơn, bỏ ra 345 vạn đại dương mua được.

Hắn cũng rất thông minh, ngay tại chỗ đem Thái Tuế nhục ăn luôn, phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn.

Thấy đấu giá kết thúc, Lâm Diệu nói với Doãn Tân Nguyệt: "Doãn tiểu thư, em về trước đi, tôi ra ngoài làm chút việc." "Không được, tôi biết anh muốn đi cướp 'Long Cốt', tôi muốn đi cùng anh." Doãn Tân Nguyệt đảo mắt nói.

Cuối cùng Lâm Diệu không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý, bất quá bảo nàng mang theo mấy thủ hạ bảo hộ.

Dưới sự yểm hộ của màn đêm, nhóm Lâm Diệu đi tới trú địa của

Thương hội Sankou.

Lần này không có tiềm nhập, trực tiếp bạo lực từ cửa chính cường công vào, dù sao nhóm Lâm Diệu đều có áo phòng hộ, Lâm Diệu muốn cho người khác biết kết cục khi chọc vào hắn.

Lâm Diệu vì trút giận, trong tay cầm súng tiểu liên MP5 vừa đổi, điên cuồng công kích mỗi một kẻ địch nhìn thấy.

Nghe tiếng súng thành phiến bên trong, Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng: "Thính nô, bên trong thế nào rồi?" "Tiểu thư yên tâm đi, Lâm tiên sinh không sao, bất quá vị Lâm tiên sinh này ra tay thật sạch sẽ lưu loát a." "Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem là bạn của ai." Doãn Tân Nguyệt nghe Lâm Diệu không sao, ngạo kiều nói.

Lâm Diệu cùng mọi người đi tới gian phòng cuối cùng, cũng không có đi vào, trực tiếp bảo tộc nhân ở bên ngoài điên cuồng bắn quét.

Mười giây sau đi vào xem xét, tất cả mọi người đều trúng mấy phát đạn, ngã xuống đất tử vong.

Lâm Diệu đi tới bên cạnh thi thể kẻ hắn gặp ở đấu giá hội, từ bên cạnh thi thể cầm lấy cái hộp đựng "Long Cốt" và cái rương đựng tiền vốn đấu giá, xoay người rời đi. "Phóng hỏa đốt chỗ này đi." Nhìn Lâm Diệu đi ra từ cửa lớn, Doãn Tân Nguyệt vội vàng chạy lên trước hỏi: "Thế nào, không sao chứ?" Lâm Diệu giơ cái rương trong tay lên, lộ nụ cười: "Yên tâm đi, đồ vật đều lấy về được rồi, chúng ta về trước thôi." Trở lại Khách sạn Tân Nguyệt, bồi Doãn Tân Nguyệt cao cao hứng hứng ăn một bữa cơm chiều, Lâm Diệu vội vàng về phòng. "Hệ thống, mau chóng hấp thu 'Long Cốt', tăng lên huyết mạch." "Đinh, đang hấp thu." Lần này huyết mạch tăng lên không có thống khổ, chỉ cảm giác trên người có chút ôn nhiệt.

Tăng lên xong Lâm Diệu vội vàng nhìn về phía giao diện thuộc tính. "Túc chủ thuộc tính: Thân phận: Lâm Diệu Sức mạnh: 40 Tốc

độ: 45 Thể chất: 55 Tinh thần: 105 Kỹ năng: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》, 《Bát Quái Du Long Chưởng》...

Kỹ năng đã truyền thừa: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》...

Huyết mạch: Bác Di (Nồng độ 20%), có tác dụng khu tà, trấn ma. (Năng lực đặc thù sẽ tăng cường tùy theo nồng độ huyết mạch tăng lên, xin túc chủ tự hành thể hội.)" Lâm Diệu nhìn các hạng thuộc tính đều gia tăng năm điểm, nồng độ huyết mạch cũng đạt 20%, xem ra sự tình tìm kiếm "Long Cốt" cũng phải để tâm nhiều hơn, mỗi lần tăng lên nồng độ huyết mạch, chỗ tốt đều rất lớn. "Hệ thống, lần này nhiệm vụ không có đổi mới sao?" "Đinh, túc chủ, nhiệm vụ sẽ đổi mới sau 10 ngày." 10 ngày?

Vừa vặn có thể trở về tham gia Cửu Môn đại hội lần này, gặp mặt các vị đương gia nhân danh chấn Trường Sa.

Ngày thứ hai, phân phó Trần Bì tiếp tục mang theo tộc nhân xuất phát, duyên theo Hợp Mộ Tập đạo mộ gia tăng kinh nghiệm. "Trần Bì, về sau tìm được minh khí, gọi điện thoại trước cho ta, sau đó trực tiếp đưa đến các phân bộ của Lâm Thị xa mã hành là tốt rồi." Trước khi chia tay Lâm Diệu dặn dò.

Lâm Diệu cũng cáo biệt Doãn Tân Nguyệt đang y y bất xá.

Tuy rằng cảm giác Doãn Tân Nguyệt có chút kỳ quái, nhưng cũng không phát hiện chỗ nào không đúng.

Ở trên tàu hỏa đi được nửa đường mới phát hiện chỗ nào không đúng rồi, Doãn Tân Nguyệt cư nhiên cũng đi theo lên xe. "Lâm tiên sinh, nhìn thấy tôi có vui không?" Lâm Diệu thất tiếu hỏi: "Em sao cũng đi theo lên xe rồi?

Lại trốn nhà đi à?" "Không có, tôi không phải trốn đi đâu, tôi để lại thư cho phụ thân rồi." Doãn Tân Nguyệt vội vàng phản bác.

Không phải trốn đi sao?

Để lại thư? "Được rồi, vậy trước tiên cùng tôi về Trường Sa, đợi đến nơi tôi gọi điện thoại cho phụ thân em, nói với ông ấy một tiếng, đỡ để ông ấy lo lắng." Lâm Diệu nhìn bộ dạng đáng yêu đang tránh né ánh mắt của Doãn Tân Nguyệt, nói. "Vậy quyết định thế nhé, anh thật thú vị." Suốt dọc đường có Doãn Tân Nguyệt bầu bạn, thời gian dường như trôi qua nhanh hơn một chút, chớp mắt tàu hỏa đã tới thành Trường Sa.

Sáng sớm ngày thứ ba, Lâm Diệu đi tới nhà Phật Gia, hôm nay đại hội Cửu Môn được tổ chức tại nhà Phật Gia.

Tại phòng khách, những người khác đều đã tới, Phật Gia hỗ trợ giới thiệu đại biểu các gia tộc, Lâm Diệu lần này gặp được tất cả mọi người của Cửu Môn, cảm giác có chút không chân thực.

Chương 29

"Các vị, đứng bên cạnh tôi đây là Lục Gia mới của Cửu Môn chúng ta, Đạo gia.

Lục Gia nguyên bản vì làm việc cho người Nhật nên đã bị giết, cho nên mọi người về sau nhất định phải quản tốt người của mình, ngàn vạn lần đừng để xuất hiện sự cố." Phật Gia nhắc nhở chúng nhân Cửu Môn, hoặc nói là cảnh cáo thì xác thực hơn. "Tiếp theo chúng ta bắt đầu họp, mọi người ngồi xuống đi.

Phó quan, phân phó đóng cửa." Tiếp đó Phật Gia lại nói: "Nhưng trước khi chúng ta họp, có một số việc cần làm.

Trừ đương gia nhân của mỗi nhà, những người khác đều cởi áo trên ra, quay mặt vào tường." Mấy vị đương gia nhân tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không phản đối.

Tiếp đó Phật Gia dựa theo thao tác của Lâm Diệu ở trong mộ, dội nước lên người những kẻ kia, quả nhiên trong thủ hạ của mỗi đương gia nhân đều có người Vương gia.

Phật Gia cũng không nói gì hay dò hỏi, ngay tại chỗ rút súng xử lý sạch sẽ.

Phật Gia cũng không để ý tới sự chấn kinh của các đương gia nhân, tiếp tục nói: "Các vị đều thấy rồi đấy, Cửu Môn chúng ta đều bị người Vương gia thẩm thấu thành cái sàng rồi, ngay cả thủ hạ tín nhiệm nhất đều bị thế thân.

Từ hôm nay trở đi, mọi người phải cẩn thận thanh lý người Vương gia trong đám thủ hạ." "Được rồi, tiếp theo chính thức họp.

Trong chúng ta mới gia nhập một vị Lục Gia, cho nên sinh ý của

Cửu Môn chúng ta cũng phải một lần nữa phân phối." Thấy Phật Gia muốn phân phối lại lợi ích, Lâm Diệu vội vàng chế chỉ.

Trước đó đã có thương lượng, hắn tịnh không trực tiếp tiếp nhận địa bàn. "Phật Gia, có thể nghe tôi nói vài lời được không?

Lục Gia trước đó không có địa bàn, tôi cũng không cần.

Bất quá tôi về sau sẽ phụ trách vận chuyển minh khí cho các nhà, mỗi lần thu 0.5 thành phí thủ tục.

Địa bàn của các vị cứ dựa theo hiện tại mà phân phối, tôi không nhúng tay." "Nhưng người của tôi thích đi đạo mộ khắp nơi, cho nên đến lúc đó mong các vị cho đi qua địa bàn thì làm ơn tạo thuận lợi, các vị thấy thế nào?" Nghe Lâm Diệu nói, các vị đương gia nhân đều rất cao hứng.

Bản thân bọn họ vận chuyển phiền toái, lãng phí nhân thủ, hiện tại có người vận chuyển, chỉ thu 0.5 thành phí thủ tục, chi phí đã hạ thấp rồi.

Còn về việc đến địa bàn của họ đạo mộ?

Vậy thì cứ đi thôi, thiên hạ nhiều mộ huyệt như vậy, bọn họ cũng không có khả năng đi hết được.

Phật Gia thấy các đương gia nhân đều đồng ý lựa chọn của Lâm Diệu, cũng không ngăn cản.

Dù sao mọi người cùng nhau thành lập Cửu Môn cũng là vì lợi ích, hiện tại tổ hợp như vậy có thể làm cho Cửu Môn càng đoàn kết, an ổn, hắn cũng vui vẻ thấy thành quả. "Tốt, nếu Đạo gia nguyện ý thành toàn cho mọi người, chúng ta xin nhận, về sau chiếu cố sinh ý của Đạo gia nhiều hơn là được.

Chúng ta tiếp tục thảo luận chuyện khác." Lâm Diệu ngồi ở một bên, nhìn đại hội Cửu Môn đâu vào đấy quyết định các hạng sự nghi,

chẳng trách Cửu Môn có thể nhanh chóng lớn mạnh, kết cấu to lớn, lợi ích phân phối đối đẳng, tất cả mọi chuyện đều phải do mọi người cùng nhau quyết định, cực đại giảm bớt sai lầm.

Họp xong, Lâm Diệu trở về bắt tay vào việc vận chuyển, chuẩn bị đối ngoại tuyên bố nhập cổ phần vào Lâm Thị xa mã hành, trực tiếp để Lâm Thị xa mã hành phụ trách chuyện vận chuyển, như vậy phân gia của Lâm Quang cũng sẽ nhanh chóng phát triển, khai chi tán diệp.

Mấy ngày sau đó, Lâm Diệu mỗi ngày bồi Doãn Tân Nguyệt du sơn ngoạn thủy, quan hệ giữa hai người cũng trở nên thân mật.

Ngày hôm đó hai người vừa mới hồi phủ, hệ thống đã ban bố nhiệm vụ. "Đinh, nhiệm vụ chính tuyến mới đã ban bố, xin túc chủ xem xét." Lâm Diệu vội vàng xem xét nhiệm vụ hệ thống, đoạn thời gian này nghỉ ngơi hắn đã có chút chán ngán, không khí kích thích trong mộ mới thích hợp với hắn.

Nếu không phải có Doãn Tân Nguyệt bồi, Lâm Diệu đã sớm đi tìm các mộ huyệt khác rồi.

Bấm vào xem. "Nhiệm vụ chính tuyến: Tìm kiếm Mộ Hiến Vương, đồng thời lấy được Vô Trần Châu." Nhiệm vụ phía sau lần này xuất hiện biến hóa, có một manh mối nhắc nhở.

Lâm Diệu bấm vào xem: "Túc chủ cần đi Tây Bắc Thạch Quật tìm kiếm lộ tuyến đồ." Phía sau có một tấm bản đồ đi Tây Bắc Thạch Quật.

Xem ra nhiệm vụ lần này tương đối phiền toái a, tuy rằng biết Mộ Hiến Vương ở Vân Thành (Vân Nam), nhưng vị trí cụ thể thì không nhớ được, chỉ có thể đi theo hệ thống từng bước một. "Tân Nguyệt, ngày mai anh đưa em về nhà nhé?

Bên anh lại sắp phải xuất phát rồi." "A?

Diệu ca muốn đi đâu à?

Có thể mang theo em đi cùng không?

Về nhà lại có một mình em, thật vô vị a!" Doãn Tân Nguyệt đáng thương ba ba nhìn Lâm Diệu nói.

Nhưng Lâm Diệu không hề mềm lòng đồng ý, mấy ngày nay hắn đã lĩnh giáo sự lợi hại của tiểu ma nữ Doãn Tân Nguyệt, thế là ngạnh khí tâm tràng nói: "Không được, trong mộ quá nguy hiểm.

Em đi ra ngoài thời gian cũng đủ dài rồi, nên về nhà thăm một chút." "Hừ." Nói xong Doãn Tân Nguyệt tức giận trở về phòng.

Nhìn bóng lưng tức giận của Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu suýt chút nữa không nhịn được mà đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Lâm Diệu ngồi lên tàu hỏa đi Bắc Bình.

Hành trình mới, sắp sửa bắt đầu.

Tống biệt Doãn Tân Nguyệt đang lưu luyến không rời, Lâm Diệu dẫn một đội nhân mã đi tới Tây Bắc.

Dựa theo bản đồ chỉ dẫn, Lâm Diệu dẫn người tới một thị trấn nhỏ gần mục đích địa, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục hành động.

Lúc ăn cơm tối, nghe thấy bàn bên cạnh nói chuyện phiếm. "Trong Long Lĩnh nghe đồn có tòa đại cổ mộ thời Đường, là thật sao?

Khoảng thời gian gần đây, có mấy lộ nhân mã đều đang tìm kiếm, hiện tại cũng chưa tìm được." Một người khác nói: "Cái đó khẳng định là thật rồi, nghe đồn tòa mộ kia quy mô cực lớn, bất quá giấu quá kỹ, không dễ tìm mà thôi.

Chúng ta nếu có thể tìm được tòa cổ mộ này, đem đồ vật bên trong mang ra bán, vậy chẳng phải phát tài rồi sao?" Lâm Diệu bảo Lâm

Nhất mời người bàn bên cạnh qua, nói. "Hai vị, tôi vừa mới nghe nói trong Long Lĩnh có một tòa đại mộ, gần đây có rất nhiều người đang tìm?

Chương 30

Tôi có chút hiếu kỳ, cho nên mời hai vị giảng giải một chút.

Mau mời ngồi, chúng ta vừa ăn vừa nói." "Vậy hai chúng tôi không khách khí.

Mấy vị lão bản vừa nhìn là biết ngay cũng là người muốn phát tài." "Chuyện tòa mộ thời Đường này ở chỗ chúng tôi vẫn luôn tồn tại, tổ tông bối phận thật nhiều người đều đi tìm, nhưng đều không phát hiện được.

Bất quá những mộ huyệt khác ngược lại phát hiện không ít, triều đại nào cũng có." "Gần đây cũng không biết sao nữa, đột nhiên người tới đông hơn, mỗi ngày đều có người tiến vào núi tìm kiếm, nhưng hiện tại chưa có tin tức truyền ra là ai tìm được." Lâm Diệu nghe xong lời hai người, trong lòng suy tính, xem ra phải nhanh chóng hành động, phải ẩn tàng tung tích, một khi bị người khác phát hiện, nguy hiểm thì không đến mức, nhưng cũng sẽ sinh ra phiền toái.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn người vào núi, thuận theo bản đồ một đường hành tẩu, giữa trưa đã đến mục đích địa.

Bất quá ở đây cư nhiên lại có một tòa cổ miếu.

Chẳng lẽ đã sớm bị người khác nhanh chân đến trước?

Không có khả năng a, nếu như vậy hệ thống ban bố nhiệm vụ làm gì?

Nhịn xuống nghi hoặc, đi về phía trước, chỉ thấy trong khe núi phía trước, một tòa miếu thờ cũ nát tọa lạc ở đó, hẳn là đã lâu không có người chăm sóc, hương hỏa cũng đứt đoạn, đơn thuần nhìn qua cảm giác miếu thờ sắp tan hoang.

Đi vào miếu thờ, phát hiện chỉ có hương đường là hoàn hảo, các phòng khác đều sụp đổ, thần tượng được thờ phụng trong miếu cũng sớm không biết đi đâu mất, trên xà nhà và mặt đất toàn trần thổ và mạng nhện.

Xem ra nơi này trước kia thật sự có người vì đạo mộ mới xây miếu thờ, bất quá đồ vật bên trong hẳn là chưa bị lấy đi.

Lâm Diệu sử dụng 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》 quan sát phong thủy chung quanh, chỉ thấy quanh miếu thờ khe rãnh san sát, sơn đạo uốn lượn, nếu xây mộ thì quả là một vị trí phong thủy tốt, nhưng xây miếu?

Mọi người cũng thấy kết cục của ngôi miếu này rồi đấy.

Lại một lần nữa cẩn thận nhìn phong thủy chung quanh, Lâm Diệu bảo Lâm Nhất và những người khác đi dọn dẹp hậu đường miếu thờ.

Nếu không có gì bất ngờ, đạo động hẳn là đào ở nơi đó.

Hậu đường được dọn dẹp xong, trên mặt đất lộ ra từng khối thanh thạch bản.

Nhóm Lâm Diệu gõ từng khối một, đột nhiên dưới một khối đá truyền đến thanh âm rỗng tuếch.

Lâm Diệu cùng Lâm Nhất khai quật đạo động, những người khác khôi phục mặt đất nguyên trạng, lát nữa lúc đi xuống sẽ làm ngụy trang tốt, đỡ bị người khác đi theo vào, mang đến phiền toái.

Lâm Diệu mấy người nhân lúc chờ không khí trong đạo động lưu thông liền ăn chút đồ, bổ sung thể lực.

Lần này không biết phải ở trong đạo động bò bao lâu, đạo động quá hẹp, chỉ có thể từng người một bò vào, rất tốn thể lực.

Đợi không khí xả không sai biệt lắm, nhóm Lâm Diệu đội mũ giáp

xuất phát, tiến vào đạo động, để người cuối cùng làm tốt ngụy trang.

Đạo động đào tuy rằng nhỏ một chút, nhưng rất kiên cố, cứ cách vài mét lại dùng cái giá chống đỡ cố định.

Nhóm Lâm Diệu không ngừng bò trong đạo động hắc ám.

Bò không biết bao lâu, chỉ thấy đạo động phía trước đột nhiên biến rộng, phía trước cũng truyền đến tiếng nước chảy.

Tiếp tục hướng về phía trước, chỉ thấy mọi người đi ra khỏi đạo động, tiến vào một cái thạch quật (hang đá), nơi này hẳn là hình thành tự nhiên.

Những tiền bối đạo mộ này cũng là nhân tài a, cư nhiên tìm được biện pháp đỡ tốn thời gian và công sức, mượn nhờ địa hình thiên nhiên hình thành để tiến vào mộ huyệt. "Tiếp theo chúng ta duyên theo thạch quật này là có thể tiến vào chủ mộ thất.

Tuy rằng có tiền bối dò đường cho chúng ta, nhưng cũng phải cẩn thận cơ quan, biết không?" Lâm Nhất và những người khác nhao nhao nói: "Tộc trưởng, yên tâm đi, chúng tôi đều đã cùng ngài xuống hai lần mộ, đều hiểu rõ nặng nhẹ." Thuận theo thạch quật đi về phía trước, nhóm Lâm Diệu tiến vào chủ mộ thất.

Đi vào xem xét, chỉ thấy chủ mộ thất rộng mấy trăm mét vuông trống không, không chỉ không có minh khí, thậm chí ngay cả quan quách cũng không tồn tại.

Lại quan sát tứ phía chủ mộ thất, chỉ thấy kiến trúc lăng mộ góc cạnh rõ ràng, bình ổn ngay ngắn, các loại phù điêu thủ nghệ tinh trạm, vừa nhìn là biết lăng mộ do vương công quý tộc thời Đường mới có thể tu kiến.

Bốn phía mộ thất đặt một số giá đá, bên trên không có bất cứ thứ gì, không biết là bị tiền nhân lấy đi hay nguyên bản không có đặt.

Lại nhìn bích họa bốn phía, bên trên điêu khắc một số đồ án cung nữ có đặc trưng rõ ràng của thời Đường.

Lâm Diệu nhìn tình huống mộ thất, cẩn thận nhớ lại kịch tình kiếp trước đã xem, nhưng vô luận nhớ thế nào cũng không ra, ngay cả Mộ Hiến Vương ở tỉnh nào cũng quên mất.

Lâm Diệu nháy mắt đại kinh thất sắc, chẳng lẽ mất trí nhớ? "Hệ thống, chuyện gì xảy ra?

Ký ức của ta xuất hiện vấn đề." "Đinh, xin túc chủ yên tâm, túc chủ hiện tại đang tiến hành nhiệm vụ khảo hạch, hệ thống phong bế ký ức tương quan của túc chủ.

Sau khi hoàn thành khảo hạch ký ức có thể khôi phục." "Hệ thống, nhiệm vụ khảo hạch là ý gì?" "Túc chủ lần thứ ba xuống mộ, được tính là nhiệm vụ khảo hạch.

Dựa vào tình huống hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch của túc chủ, quyết định hệ thống có hoàn toàn bảng định túc chủ hay không." Xem xong hệ thống giới thiệu, Lâm Diệu bỏ xuống lo lắng.

Bất quá nhiệm vụ lần này nhất định phải hoàn thành, nếu không có khả năng sẽ mất đi hệ thống a.

Thu thập tốt tâm tình, Lâm Diệu nói với đám người Lâm Nhất: "Lần này đều cẩn thận một chút, sự tình phát sinh biến hóa, ta cũng khó dự liệu được nơi này sẽ phát sinh chuyện gì." Lâm Diệu bảo mọi người chia nhau lục soát mộ thất, xem chỗ nào có dị thường.

Đột nhiên Lâm Nhị hô: "Tộc trưởng, mau nhìn xem, lối vào chúng ta đi tới không thấy đâu nữa, lại có thêm một cỗ quan tài đá." Chúng nhân quay lại chỗ cửa vào nhìn lên, chỉ thấy lối vào biến mất, tại chỗ cũ có một cỗ quan tài đá bồi táng, nhưng cái quan tài đá này là liền một khối, giống như có người đem một tảng đá chỉnh thể điêu khắc thành

dáng vẻ một cỗ quan tài đá.

Chờ mọi người quan sát xong quan tài đá, chuẩn bị tiếp tục lục soát thì đột nhiên phát hiện mộ thất sở tại phát sinh biến hóa.

Cả gian mộ thất không còn là mộ thời Đường vừa thấy, mà biến thành một gian mộ thất thời Tây Chu.

Chúng nhân đề phòng quan sát tứ phía, phát hiện tất cả đồ vật đều biến hóa.

Lâm Diệu đột nhiên đặt tầm mắt lên một bức bích họa, chỉ thấy bích họa chỉnh thể biến thành tràng cảnh ca tụng vị quý tộc Tây Chu nào đó.

Nhưng làm cho người ta kinh khủng là trên bích họa lại có những gương mặt sĩ nữ thời Đường vừa mới nhìn thấy.

Dưới sự chú thị của Lâm Diệu, những gương mặt kia đang từng chút một biến mất, giống như bị thứ gì cắn nuốt, theo gương mặt nữ nhân tiêu thất, chỗ đó biến thành một bộ phận của bích họa Tây Chu.

Lâm Diệu nhớ tới tri thức trong đầu, nháy mắt minh bạch nguyên nhân nơi này phát sinh biến hóa.

Chương 31

Lâm Diệu gọi tất cả mọi người đến bên cạnh, nói: "Chúng ta gặp Quỷ Mộ rồi.

Còn nhớ chuyện lão tộc trưởng kể về thuyền ma không?

Chúng ta hiện tại cũng gặp tình huống tương tự.

Tòa Quỷ Mộ Tây Chu này đem mộ thời Đường chúng ta nhìn thấy trước đó 'ăn mất' rồi.

Tiếp theo chúng ta sẽ thám hiểm một tòa mộ Tây Chu, cho nên đều cẩn thận một chút." "Xem ra vị tiền bối xuống đây trước chúng ta khẳng định đã ở lại trong tòa Quỷ Mộ này, nếu không Quỷ Mộ đã sớm biến mất." "Tiếp theo lúc chúng ta thám hiểm, nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta hiện tại gặp phải tất cả đồ vật đều là chân thực tồn tại, không phải ảo tưởng, cho nên minh khí chúng ta gặp có thể sẽ càng nhiều, giá trị cũng cao hơn.

Chỉ có chúng ta tìm được chủ mộ thất của tòa cổ mộ này, phá trừ hạch tâm trong đó, chúng ta mới có thể đi ra ngoài.

Bằng không vô luận đào đạo động về hướng nào, đều sẽ không đào tới mặt đất." Nói xong mang theo tộc nhân tứ phía kiểm tra, chỉ thấy cả gian mộ thất đều là bịt kín, chỉ có ở giữa mộ thất xuất hiện một cái địa đạo.

Nhóm Lâm Diệu thuận theo bậc thang đi xuống, đi được vài phút sau mới phát hiện, mọi người vẫn luôn giậm chân tại chỗ ở giữa bậc thang. "Mọi người đều dừng lại nghỉ ngơi một lát, ăn chút đồ, chúng ta tĩnh tâm ngẫm lại tất cả sự tình phát sinh.

Chúng ta hiện tại gặp phải khẳng định không phải quỷ đánh

tường, ta không có cảm nhận được một chút âm khí nào xuất hiện ở bốn phía, trong Quỷ Mộ cũng không có khả năng xuất hiện oan hồn, đều sẽ bị hạch tâm cổ mộ hấp thu." Lâm Diệu cũng nhắm mắt tĩnh tâm.

Đã không phải quỷ đánh tường, vậy thì chỉ có thể là cơ quan.

Nhớ lại các loại miêu tả cơ quan trong 《Cơ Quan Bí Thuật》, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm Lâm Ngũ. "Tộc trưởng, chúng ta gặp phải không phải là Hồi thê (cầu thang Penrose/thang lặp) chứ?" Lâm Diệu cẩn thận hồi ức lại cảm giác đi trên bậc thang, tuy rằng không rõ ràng, nhưng mọi người vẫn luôn đi theo vòng tròn, xem ra là cơ quan Hồi thê rồi. "Không sai, Lâm Ngũ nói đúng.

Xem ra chúng ta trước đó đều bị mộ thất biến hóa làm ảnh hưởng, tiếp theo chúng ta nhất định phải tĩnh tâm." Cái gọi là Hồi thê chính là khi đi lại trên bậc thang, bậc thang dưới chân sẽ di động rất nhỏ, hình thành vòng tròn, bởi vì biến hóa rất nhỏ, nhìn về phía trước tưởng là đường thẳng, nhưng khi kinh qua bậc thang thì cảm giác đi xuống, thực tế lại là đang đi lên, cuối cùng sẽ về lại nguyên điểm. "Lâm Nhất, bắn một quả đạn chiếu sáng, đều chú ý bảo vệ mắt." Khi quang mang của đạn chiếu sáng chiếu rọi cả không gian, nhóm Lâm Diệu nhìn bậc thang nhỏ hẹp, quả nhiên mỗi cái bậc thang đều sẽ phát sinh thiên di, bậc thang chân chính đi xuống lại ẩn tàng trong vách đá bên cạnh.

Mượn nhờ ánh sáng đạn chiếu sáng, chúng nhân vội vàng thuận theo bậc thang chân chính đi xuống, không bao lâu đã chạm đáy.

Trí tuệ của cổ nhân thật không thể khinh thường a, chỉ mượn nhờ hoàn cảnh hắc ám, dùng mấy cái bậc thang nhỏ bé là có thể lộng ra cơ quan thần kỳ như vậy.

Nhóm Lâm Diệu đánh giá bốn phía, nơi này là một cái chủ mộ thất

cực lớn, cả không gian đại khái khoảng 500 mét vuông, trên vách đá bốn phía đều là các loại bích họa ca tụng mộ chủ nhân.

Phía trên mộ thất là nhiều bức bích họa nhỏ tạo thành một bức bích họa cực lớn.

Cẩn thận nhìn bức bích họa lớn kia, chỉ thấy bên trên vẽ một người tay cầm quyền trượng, đứng trong một tòa cung điện cực lớn, bốn phía đều là người tí hon đại biểu cho các loại thân phận, tay cầm vũ khí cuồng nhiệt nhìn về phía nam nhân cầm quyền trượng.

Mới đầu nhìn thấy bức bích họa, Lâm Diệu tưởng là biểu đạt sự tôn kính đối với nam nhân cầm quyền trượng, nhưng nhìn kỹ lại, biểu tình trên mặt nam nhân kia không phải cao hứng, mà là thống khổ.

Lại nhìn những người tí hon kia, phát hiện bọn họ nhìn không phải nam nhân kia, mà là quyền trượng trong tay hắn.

Nhìn một hồi, không làm rõ được rốt cuộc muốn biểu đạt ý tứ gì, bất quá chủ đề của cả bức bích họa chính là cây quyền trượng kia rồi.

Nhóm Lâm Diệu cẩn thận kiểm tra cả gian mộ thất, phát hiện không có bất cứ nguy hiểm nào.

Lâm Diệu phân phó đi đem minh khí bày biện trong mộ thất đều bỏ vào bao.

Nhìn minh khí trên mặt đất, Lâm Diệu biết thu hoạch lần này cũng không nhỏ, còn chưa tìm được bản đồ đã thu hoạch minh khí của một tòa Quỷ Mộ trước, bởi vì nguyên nhân Quỷ Mộ, phẩm tương những minh khí này đều không tệ.

Thu lấy xong xuôi, Lâm Diệu dẫn người tới gần quan quách thanh đồng, cẩn thận cảm ứng khí tức bên trong, phát hiện không có bất cứ âm khí nào, xem ra chỉ cần cẩn thận cơ quan là được.

Chúng nhân bắt đầu hợp tác mở quan tài, nắp quan tài vừa bị xốc

lên, mọi người vội vàng tránh đi, phòng ngừa cơ quan phát xạ, tuy rằng trên người mặc áo phòng hộ, nhưng bị cơ quan bắn trúng cũng sẽ đau.

Không thấy bất cứ cơ quan nào, mọi người đứng dậy, nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy bên trong chỉ có một cái đầu lâu, còn có một ít minh khí tinh mỹ.

Thu thập tốt minh khí, Lâm Diệu có chút nghi hoặc, chẳng lẽ bản đồ ở trong mộ thời Đường?

Nhưng cái mộ thời Đường kia cũng chỉ có một gian mộ thất, cả mộ thất trống không.

Lại một lần nữa cẩn thận quan sát bên trong quan tài thanh đồng, thấy chỉ còn lại một cái đầu lâu, Lâm Diệu thuận theo hốc mắt đầu lâu nhìn vào, phát hiện bên trong hình như giấu thứ gì đó.

Vội vàng lấy đầu lâu ra, cẩn thận nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong đặt một hạt châu.

Lấy ra dùng đèn soi vào, bên trên cái gì cũng không có. "Tộc trưởng, mau nhìn a, hình như là một tấm bản đồ." Thanh âm Lâm Tứ đột nhiên truyền đến.

Lâm Diệu ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra hạt châu này chỉ cần mượn nhờ ánh sáng, là có thể ở trên mặt đất phóng chiếu ra một bức bản đồ.

Lâm Diệu vội vàng hỏi hệ thống: "Hệ thống.

Đây là bản đồ đi Mộ Hiến Vương sao?" "Đúng vậy, túc chủ." Cuối cùng cũng tìm được, tiếp theo phải tìm hạch tâm để đi ra khỏi cổ mộ rồi.

Tiếp đó nhóm Lâm Diệu tứ phía tìm kiếm hạch tâm cổ mộ để giải trừ Quỷ Mộ, nhưng tìm khắp tất cả đồ vật trong mộ thất, đều không có phát hiện.

Một nhóm người nằm trên mặt đất chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Lâm Diệu nằm ngửa trên mặt đất, nhìn bích họa cực lớn phía trên cổ mộ, nghiên cứu xem bích họa rốt cuộc đang biểu đạt ý gì?

Nhưng khi lần nữa nhìn thấy quyền trượng trong tay nam nhân, Lâm Diệu rốt cục phát hiện không đúng.

Quyền trượng trong tay người trên đó là chân thực tồn tại, không phải điêu khắc.

Lâm Diệu vội vàng đứng dậy, bảo đám người Lâm Nhất nối thang rết, chờ thang được giữ chắc, Lâm Diệu bò lên trên.

Đi lên nhìn, quả nhiên quyền trượng là bị khảm nạm vào.

Ngón tay cái của nam nhân trên bích họa là cơ quan, dùng sức ấn một cái, liền thấy quyền trượng rơi xuống.

Về tới mặt đất, Lâm Diệu nhìn quyền trượng trong tay.

Chương 32

Vừa rồi ở bên trên mới vừa chạm vào quyền trượng thì cảm giác giống như bị mê hoặc, nhưng sức mạnh huyết mạch trong cơ thể nháy mắt phá giải ảo tưởng.

Thị tuyến của hắn rơi vào viên bảo thạch màu đỏ trên đỉnh quyền trượng, bên trên có một tia sức mạnh thần bí không ngừng thấm ra, rất yếu ớt, nếu không phải để sát vào thì cũng không phát hiện được.

Xem ra hạch tâm của cả gian mộ thất chính là viên bảo thạch trên quyền trượng này.

Lâm Diệu nắm trong tay, không dám tùy tiện thu quyền trượng đi, một khi sức mạnh thần bí duy trì Quỷ Mộ biến mất, như vậy nhóm Lâm Diệu có khả năng trực tiếp xuất hiện ở trong lòng núi.

Tay cầm quyền trượng, Lâm Diệu đái lĩnh tộc nhân thuận theo Hồi thê trở lại mộ thất trước đó, thử đem quyền trượng thu vào trong nhẫn, đợi một hồi mọi người phát hiện lại về tới mộ thời Đường trước đó.

Lâm Diệu nhìn biến hóa quỷ dị, hiếu kỳ đây rốt cuộc là sức mạnh gì?

Cùng đạo thuật hoàn toàn là hai việc khác nhau, đã tăng lên tới tầng thứ tạo vật rồi. "Đinh, kiểm trắc trong không gian túc chủ có năng lượng bảo thạch không xác định, có hay không đề thủ hấp thu?" Lâm Diệu nghe hệ thống nhắc nhở, cảm thấy loại sức mạnh thần bí này không phải tầng thứ hắn có thể nghiên cứu minh bạch, chi bằng trực tiếp hấp thu, biến thành sức mạnh có thể dùng. "Hệ thống, hấp thu." Vừa nói xong, Lâm Diệu cảm giác pháp lực trong cơ thể phi khoái vận chuyển, pháp lực càng ngày càng hùng hậu.

Đợi hấp thu hoàn thành, tinh thần thuộc tính của Lâm Diệu đã lên tới 120.

Cảm thụ pháp lực tăng thêm trong cơ thể, thực lực càng ngày càng mạnh, nếu như trước đó Lâm Diệu chỉ có thể phóng thích 1.5 lần kỹ năng 《Tru Tà》, hiện tại có thể phóng thích 3 lần mà pháp lực vẫn còn dư.

Lần này thu hoạch cũng không nhỏ, thực lực tăng lên, bản đồ tìm được, còn thu hoạch không ít minh khí.

Kiểm tra lại điểm tài phú, phát hiện thu hoạch lần này không tồi, cộng với 30 vạn dư trước đó, tổng cộng có 200 vạn điểm tài phú.

Lâm Diệu lấy quyền trượng trong nhẫn ra xem, sức mạnh bí ẩn trên viên hồng ngọc đã biến mất, hiện tại chỉ là một món đồ cổ tinh xảo, đáng để sưu tầm.

Cả nhóm theo đường đạo động đi ra, quay lại trấn nhỏ.

Tranh thủ lúc nghỉ ngơi nghiên cứu kỹ bản đồ, nhìn quang ảnh chiếu ra, kỹ nghệ của người xưa quả thật cao siêu.

Sao chép lại bản đồ xong, Lâm Diệu cất hạt châu vào bộ sưu tập.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Lâm Diệu chuẩn bị về Trường Sa trước để tra cứu tư liệu.

Tuy hiện tại đã có bản đồ, nhưng trải qua bao nhiêu năm, địa hình biến đổi, tên địa danh cũng thay đổi, căn bản không tìm được đường.

Mấy ngày sau, tại Hồng phủ, Lâm Diệu và Nhị Gia đang ngồi uống trà trong phòng khách. "Nhị gia, lần này tôi có việc làm phiền, muốn mượn sách địa lý trong nhà để đọc." "Ồ?

Thấy Đạo gia lại có mục tiêu rồi sao?

Được thôi, lát nữa tôi bảo người trong phủ mang tới.

Sau này có việc như vậy ngài cứ nói trực tiếp là được, tôi còn phải đa tạ ngài ơn tặng thuốc nữa." Nhị Gia cười đáp.

Lâm Diệu đối chiếu tàng thư của Hồng gia với các đánh dấu trên bản đồ, mất mấy ngày mới hoàn toàn xác định được vị trí.

May nhờ Hồng gia gia học uyên thâm, sách vở của người thường không thể đầy đủ như vậy.

Đêm trước khi Lâm Diệu chuẩn bị xuất phát, Phật Gia tìm tới cửa. "Đạo gia, muộn thế này còn quấy rầy ngài, tôi nghe nói ngài sắp đi xa nên mới mạo muội tới đây." Nguyên nhân là vì chuyện của phó quan Trương Tiểu Sơn.

Từ khi Trương Tiểu Sơn ra khỏi mỏ quặng, mỗi ngày đều nóng ran khắp người, nhưng chỉ nghĩ là do hít phải thi độc, cộng thêm trên người có huyết mạch Kỳ Lân nên không để ý.

Gần đây cậu ta lại xảy ra hiện tượng lột da, nên nghe tin Lâm Diệu về Trường Sa liền vội vàng tới hỏi.

Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Sơn đứng bên cạnh, thấy nồng độ huyết mạch gần đây đã tăng cao.

Do không có Hệ thống hỗ trợ nên thăng cấp không nhanh, gây ra một số dị thường. "Yên tâm đi, Trương Tiểu Sơn không sao đâu.

Huyết mạch Trương gia đang tinh lọc, đợi thăng cấp xong sẽ ổn thôi.

Hiện tại dung mạo cậu ấy sẽ dừng lại, không già đi, tuổi thọ cũng tăng lên, là chuyện tốt." Đêm đó ba người nói chuyện xong, Phật Gia thỉnh cầu Lâm Diệu giữ bí mật, nếu không lại sinh ra loạn lạc.

Mấy ngày sau, nhóm Lâm Diệu xuất hiện tại một trấn nhỏ ở Vân Thành, nơi này cách Hiền Vương Mộ không còn xa, dự định ngày mai sẽ xuất phát.

Tại quán trọ trong trấn, Lâm Diệu hỏi ông chủ: "Ông chủ, chỗ ông có bản đồ vùng lân cận không?

Tôi mua một tấm." Cầm bản đồ mới mua, đối chiếu với lộ tuyến trong tay, Lâm Diệu phát hiện nơi bọn họ muốn đến là một chỗ gọi là Tử Vong Cốc. "Ông chủ, cái nơi Tử Vong Cốc này, tên nghe dọa người vậy?" Ông chủ vội nói: "Khách quan, chỗ đó không đi được đâu.

Trong Tử Vong Cốc toàn là các loại độc trùng, người đi vào chưa từng có ai trở ra.

Nghe các cụ kể trong đó là nơi nuôi cổ trùng, hiện tại đám cổ trùng ấy vẫn còn sống đấy." "Ông chủ yên tâm, nghe tên thấy tò mò nên hỏi chơi thôi, cảm ơn ông nhé." Xem ra Tử Vong Cốc đó chính là dùng độc trùng để thủ mộ.

Theo bản đồ tiến vào núi, đi suốt một đường toàn là rừng rậm, cây cối cao lớn.

Trong rừng đầy rẫy các loại côn trùng và rắn độc, may nhờ có bùa khu trùng mới đi lại thuận lợi.

Dù vậy, tốn mất một ngày trời cũng mới đi được một nửa lộ trình.

Quãng đường còn lại Lâm Diệu định đi đường thủy, ngồi thuyền đi xuyên qua hang động sẽ tiết kiệm được không ít thời gian.

Tuy có chút nguy hiểm nhưng với thực lực của nhóm Lâm Diệu thì không cần quá lo lắng.

Buổi tối lúc chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng mãnh thú gầm rú trong núi, các loại thú săn mồi đều ra ngoài kiếm ăn.

Đột nhiên tiếng côn trùng quanh doanh trại im bặt.

Chương 33

Trong rừng rậm hiện ra một đôi mắt vàng rực, theo bước chân chủ nhân đôi mắt tiến tới, thân hình to lớn lộ ra trong bóng tối.

Chỉ thấy một con hổ trắng dài tới 3 mét, dùng ánh mắt đói khát nhìn chằm chằm nhóm Lâm Diệu.

Lâm Diệu vừa thấy con hổ liền hứng thú.

Kiếp trước nghe danh rượu hổ cốt đã lâu, giờ gặp được một con thì không thể bỏ qua. "Ai lên giải quyết nào?

Đừng nổ súng, ta muốn bộ da nguyên vẹn.

Đừng đánh hỏng đấy, chúng ta cũng nếm thử mùi vị thịt hổ xem sao, xương hổ thì đem về ngâm rượu." Lâm Nhất và mọi người nghe thấy được ăn thịt liền hưng phấn ngay.

Lương khô ép sao ngon bằng thịt?

Vội vàng tranh nhau xuất thủ. "Vậy Lâm Nhị lên đi.

Nhớ kỹ, dùng sống dao.

Đừng làm hỏng da của ta." "Tộc trưởng, cứ nhìn kỹ đi." Lâm Nhị lao về phía mãnh thú, sử dụng công phu "Bát Quái Đao", liên tục dùng sống dao chém vào đầu hổ.

Một lát sau bạch hổ đã choáng váng, bốn chân đứng không vững, ngã vật xuống đất.

Lâm Nhị thừa cơ vận chuyển toàn bộ khí lực dùng sống dao chém mạnh vào gáy nó.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng, con hổ tắt thở ngay lập tức, toàn thân không có lấy một vết thương hở.

Thu lấy da hổ và xương hổ, cả nhóm nướng thịt hổ thơm phức ăn, cũng chẳng sợ dẫn dụ thú săn mồi khác, đến thì làm thêm món ăn thôi.

Mọi người tuy đều là người luyện võ, khí huyết hùng hậu, nhưng không ngờ Lâm Diệu một mình ăn hết cả con hổ.

Nhìn là biết thèm thịt đến mức nào, về phải tẩm bổ thật tốt. "Được rồi, đều nghỉ ngơi đi, ngày mai còn tiếp tục xuất phát." Sáng sớm hôm sau, mọi người ngồi lên chiếc thuyền nhỏ Lâm Diệu vừa tốn 1 vạn điểm tài phú mua từ Hệ thống, đi trong sông được một lúc thì tiến vào hang động.

Hang động này có lẽ năm xưa khi xây mộ đã đào thông lòng núi để hình thành.

Thuyền vào hang, đi khoảng 10 mét xuống dốc, dòng nước lại trở nên bình ổn.

Trải qua bao năm nước chảy xói mòn, càng đi nước càng sâu.

Nhờ ánh đèn nhìn ra xa, sông ngầm trong động cứ cách khoảng 20 mét lại có một đoạn dốc xuống, xem ra năm xưa để vận chuyển đồ đạc nhanh chóng nên mới xây dựng như vậy.

Hang động rất rộng rãi, nhưng càng đi sâu vào trong, mặt nước càng trở nên đen ngòm, lộ ra khí tức âm u.

Tiếp tục tiến lên, đột nhiên ở những chỗ trống hai bên vách động xuất hiện từng cái tượng người (nhân dũng), như thể bị trói chặt, hai tay quặt ra sau lưng, đầu cúi thấp. "Chúng ta qua xem thử, cảm giác kia không phải làm bằng đá." Lâm Diệu phát hiện có một tượng người bị vỡ, chỗ mép vỡ không giống đá, bèn quay đầu phân phó.

Dừng thuyền, Lâm Diệu quan sát kỹ tượng người bị vỡ kia, phát hiện đây đều là "hoạt nhân dũng" (tượng người sống).

Những nô lệ này khi còn sống bị liên tục cho ăn các loại cổ trùng,

cố định tư thế, đợi cổ trùng ăn hết huyết nhục bên trong rồi tiến hành ngủ đông, những tượng người sống này được đặt ở đây để thủ mộ. "Lát nữa mọi người cẩn thận một chút, đám cổ trùng này rất quỷ dị.

Tuy chúng ta có thể chống đỡ nhưng mấy thứ này quá ghê tởm." Nhóm người tiếp tục xuất phát, Lâm Diệu nhớ lại vết nứt trên tượng người vừa rồi, đột nhiên quay lại nói: "Mọi người chú ý tứ phía, ở đây đều là tiếng nước chảy, tai của ta không dùng được lắm.

Vết nứt trên tượng người sống vừa rồi không giống tự nhiên bong tróc, mà như bị thứ gì đó cắn nát, đều để ý dưới nước." Trong hang động chắc chắn có động vật cỡ lớn thì mới cắn nát được tượng người.

Xem ra vị Hiền Vương này không đơn giản, để bảo vệ mộ huyệt mà bắt đầu bố trí thủ đoạn từ nơi xa như vậy.

Thảo nào bao nhiêu năm qua không hề lưu lại chút tin tức gì về quan vũ. "Tộc trưởng, dưới nước có thứ gì đó, không biết là gì nhưng tốc độ rất nhanh." Lâm Ngũ ngồi phía sau thuyền lớn tiếng hét.

Lâm Diệu vội vàng chú ý dưới nước, chỉ thấy một bóng đen dài đang bơi nhanh, có lẽ đã nhắm vào con mồi trên thuyền. "Lâm Nhất, bắn pháo sáng xuống nước.

Những người khác chuẩn bị sẵn sàng, dùng súng tiểu liên bắn, chúng ta ra tay trước." Tín hiệu đạn đi vào trong nước, soi rõ một con trăn đen khổng lồ đang lao nhanh tới.

Nhóm Lâm Diệu lập tức dùng súng tiểu liên xả đạn, mặt nước cuộn trào, máu tươi trào ra.

Sau khoảng 10 giây bắn liên tục, mọi người dừng lại.

Cả hang động yên tĩnh trở lại.

Một lúc sau, xác một con trăn khổng lồ nổi lên mặt nước, thân dài

khoảng 5 mét, to như cái thùng nước.

Chỉ thấy trên người nó đều bị đạn súng tiểu liên bắn nát, không còn mấy chỗ lành lặn. "Mau mở thuyền, đừng dừng lại ở đây.

Trên thuyền chúng ta không phát huy được toàn bộ thực lực, mùi máu tanh của trăn khổng lồ sẽ dẫn dụ thứ khác tới." Thuyền nhỏ tăng tốc, lao nhanh theo dòng sông.

Chỉ thấy phía sau nơi con trăn chết, mặt nước sôi sục, chắc chắn có thứ gì đó đang tranh ăn xác trăn.

Được một lúc, Lâm Diệu thấy mặt nước phía sau liên tục phát ra từng trận sóng gợn, xem ra đám kia ăn xong xác chết lại đuổi theo rồi.

Đối phó với mấy thứ này trên thuyền không an toàn. "Tất cả nổ súng, bắn vỡ tượng người hai bên, để cổ trùng đối phó chúng." Lâm Diệu ra lệnh rồi nổ súng trước.

Chương 34

Chỉ thấy tượng người hai bên bờ sông thi nhau vỡ nát, từ bên trong chảy ra đám cổ trùng trắng hếu.

Đám cổ trùng này vừa tới gần nhóm Lâm Diệu, cảm nhận được khí tức của bùa khu trùng liền vội vàng tránh xa.

Thứ đuổi theo phía sau thì xui xẻo, cổ trùng toàn bộ tụ tập lên người nó, liên tục hút ăn huyết nhục.

Thấy vấn đề đã giải quyết, nhóm Lâm Diệu mới yên tâm, tiếp tục tăng tốc thuyền, cần nhanh chóng rời khỏi đoạn sông chật hẹp này.

Đi yên ổn được 10 phút, thấy ánh sáng truyền tới từ phía trước, mọi người biết sắp tới cửa ra.

Khi thuyền nhỏ vừa ra khỏi cửa hang, lúc mọi người hạ thấp cảnh giác nhất thì con thuyền đột nhiên bị húc bay.

Nhóm Lâm Diệu bị tập kích bất ngờ, tuy giật mình nhưng vẫn kịp ổn định thân hình, từ trên thuyền nhảy thẳng lên bờ.

Vừa quay đầu định xem thứ gì tập kích thì thấy chiếc thuyền cũng bị hất bay về phía bờ, mọi người vội vàng né tránh lần nữa.

Đứng lại nhìn, thấy dưới nước xuất hiện một cái đầu khổng lồ, trông như thằn lằn.

Nhìn quái vật dưới nước lộ ra thân hình, Lâm Diệu mới phát hiện đây đâu phải thằn lằn, mà là một con Bá Vương Kỳ Nhông (Salamander chúa) khổng lồ.

Vừa rồi chiếc thuyền bị đuôi nó quất bay lên bờ. "Mọi người cẩn thận, thứ này tốc độ rất nhanh, sức mạnh kinh người.

Lát nữa ta đi đối phó nó, chuẩn bị sẵn lựu đạn, chỉ cần nó há mồm là ném vào." Dứt lời, Lâm Diệu cầm Hắc Kim Đường Đao một mình lao về phía Bá Vương Kỳ Nhông.

Đối mặt với sinh vật khổng lồ như vậy, tuy dễ đánh trúng nhưng Lâm Diệu lại ít có cơ hội ra đòn, chủ yếu liên tục né tránh, hắn không muốn thử sức mạnh của Bá Vương Kỳ Nhông.

Một lát sau, trên người Bá Vương Kỳ Nhông xuất hiện mấy vết đao sâu hoắm, đao nào cũng thấy xương.

Bá Vương Kỳ Nhông xưng bá trong sông bao lâu nay, đâu từng chịu thương tổn nặng thế này?

Chỉ thấy con quái vật phẫn nộ, bất chấp vết thương trên người, định lao lên nuốt chửng Lâm Diệu.

Thấy cơ hội, tộc nhân lập tức ném quả lựu đạn đã chuẩn bị sẵn vào cái miệng khổng lồ dữ tợn kia.

Lâm Diệu thấy thế vội lùi nhanh về sau, tránh bị dư chấn của lựu đạn ảnh hưởng.

Nghe "ầm" một tiếng, cái đầu to lớn của Bá Vương Kỳ Nhông như quả dưa hấu bị nghiền nát, nổ tung.

Nhìn cảnh tượng ghê tởm này, Lâm Diệu vội dẫn tộc nhân rời khỏi bờ sông, lát nữa ở đây chắc lại có các loại thú săn mồi tranh giành nhau.

Cả nhóm đi một mạch, vẫn chưa tìm thấy Hiền Vương Mộ, ngược lại phát hiện rất nhiều dược thảo lâu năm.

Nơi này hoàn cảnh khép kín, bao nhiêu năm không có người lui tới, những dược thảo này tự nhiên cũng chẳng ai hái.

Lâm Diệu cũng không vội, vừa trải qua tràng diện kích thích như

vậy, giờ vừa đi vừa hái thảo dược cũng coi như một kiểu nghỉ ngơi.

Men theo lộ tuyến đi nửa buổi, mọi người đến trước một sơn cốc, đây chính là Tử Vong Cốc.

Chỉ thấy sơn cốc nằm giữa khe hở của hai ngọn núi cao, chỉ có một lối vào hẹp có thể đi lọt.

Nhìn từ bên ngoài vào, bên trong rất yên tĩnh, mọc nhiều kỳ hoa dị thảo, cảnh sắc thậm chí còn rất ưu mỹ. "Tộc trưởng, chỗ này đẹp thế sao lại gọi là Tử Vong Cốc?" Lâm Tứ nhỏ tuổi nhất hỏi. "Nhóc con đừng bị cảnh đẹp đánh lừa, bên trong nguy hiểm trùng trùng đấy.

Nhớ kỹ, thứ càng đẹp thì càng có độc." Lâm Diệu xoa đầu cậu ta cười nói.

Tiến vào sơn cốc, phát hiện bên trong cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng cũng biến mất.

Đi chậm rãi, trên mặt đất dần xuất hiện các loại xương cốt sinh vật, có lẽ là động vật đi lạc vào đây những năm qua bị độc vật trong cốc ăn thịt.

Lâm Diệu dừng bước, nhìn không khí màu tím lan tỏa phía trước, biết đó là chướng khí độc do các loại độc tố tụ lại hình thành.

Độc trùng bên người thì không lo vì có bùa khu trùng khiến chúng không dám tới gần, nhưng đám sương độc này phải cẩn thận, không biết mặt nạ phòng độc có lọc hết được không. "Đều đeo bình dưỡng khí lên, chúng ta không được hít phải sương độc phía trước." Lâm Diệu mặt nghiêm trọng.

Chúng nhân đeo dưỡng khí xong, cẩn thận đi vào khu vực sương độc bao phủ.

Vừa mới bước vào liền thấy mặt đất chuyển động, cảm ứng được bùa khu trùng nên đám độc trùng vội vàng tránh ra.

Nhìn cảnh tượng này, nhóm Lâm Diệu cố nén cảm giác buồn nôn trong dạ dày, tiếp tục tiến lên.

Nhìn đủ loại độc trùng lúc nhúc trên mặt đất, cũng không biết rốt cuộc Hiền Vương đã làm gì mà sợ mộ bị trộm đến thế.

Chẳng lẽ sợ Mục Trần Châu - mục tiêu nhiệm vụ - bị trộm mất?

Lâm Diệu suy nghĩ lung tung để phân tán sự chú ý, coi như không nhìn thấy độc trùng dưới chân.

Đi qua khu vực sương độc, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. "Tộc trưởng, tôi tưởng ngài bản lĩnh cao cường thì không sợ chứ?" Lâm Nhất cười nói. "Nói nhảm, ta không sợ bị độc trùng cắn, nhưng ta cũng biết ghê tởm chứ." Lâm Diệu vừa nói xong, mọi người lại dâng lên một cỗ buồn nôn.

Vội vàng ngưng chủ đề này, tiếp tục đi.

Đi mãi, sơn cốc càng lúc càng rộng.

Mọi người lại đến một sơn cốc khác nằm lọt thỏm trong Tử Vong Cốc.

Nơi này cực kỳ yên tĩnh, xinh đẹp, có chút trống trải, chỉ có trung tâm sơn cốc mọc một cây cổ thụ tham thiên.

Chương 35

Mọi người đến dưới gốc cây, nhìn thân cây to lớn, cây này chắc phải có ngàn năm tuổi rồi.

Kiểm tra xung quanh một lượt không thấy nguy hiểm, ngay cả độc trùng cũng không có.

Trời dần tối, họ chuẩn bị cắm trại nghỉ ngơi một đêm, mai sẽ dùng thuật Tầm Long điểm huyệt.

Đêm xuống, khi mọi người đang trò chuyện thì đột nhiên thấy những tia hồng quang tụ lại trên cây.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong tán cây rậm rạp có thứ gì đó đang phát sáng đỏ.

Leo lên cây, xuyên qua cành lá, họ nhìn thấy một chiếc quan tài máu (huyết quan) đang tỏa hồng quang.

Tuy màu sắc quỷ dị nhưng trong cảm nhận của Lâm Diệu, khí tức của hồng quang này lại thanh chính bình hòa, ẩn chứa một tia chính khí. "Khí tức của Đạo gia... tuy có chút quỷ dị nhưng không nguy hiểm, hình như đang trấn áp thứ gì đó." Lâm Diệu lộ vẻ nghi hoặc. "Tộc trưởng, không phải là đang trấn áp Hiền Vương Mộ bên dưới chứ?" Tộc nhân hỏi. "Không biết, chúng ta xuống trước đi, mai ban ngày lên xem lại.

Hiện tại huyết quan đang hấp thu ánh trăng để gia cường trận pháp, chúng ta không nên làm hỏng bố trí của tiền bối Đạo môn." Trở lại gốc cây, Lâm Diệu lẳng lặng suy nghĩ.

Trận pháp huyết quan truyền đến khí tức có chút giống Trấn Ma Pháp Trận, nhưng cỗ sức mạnh đó lại bình hòa, không giống khí tức

lăng lệ thường thấy của trận pháp trừ tà.

Trận pháp này dường như chỉ vây khốn thứ gì đó chứ không làm hại, rất mâu thuẫn.

Suy nghĩ hỗn loạn, Lâm Diệu từ bỏ phỏng đoán, mai lên xem sẽ rõ nguyên nhân.

Một đêm không nói chuyện, Lâm Diệu phát hiện mọi người ngủ rất an tường, xem ra trận pháp huyết quan trên cây còn có tác dụng an thần.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm lại leo lên tán cây, quan sát kỹ huyết quan.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên quan tài, phát ra vầng sáng nhàn nhạt, trông vừa thần bí vừa mỹ lệ.

Chỉ thấy cả thân quan tài được chế tạo bằng thủy tinh trong suốt, bên trên điêu khắc phù điêu mười hai con giáp, sắp xếp theo thứ tự Ngũ hành Bát quái.

Bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ như máu, khiến mọi người lầm tưởng là một cỗ quan tài máu.

Nhìn vào trong quan, thấy thi thể một vị đạo sĩ ngâm trong chất lỏng màu đỏ, nhục thân vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc còn sống, trông như đang ngủ say.

Lâm Diệu không mở nắp quan tài ngay mà suy ngẫm về trận pháp.

Đột nhiên nhớ tới một đoạn miêu tả trong "Mao Sơn Bí Thuật".

Trong Đạo môn có một loại bí thuật gọi là Xá Thân Phong Ma Trận, là loại trận pháp uy lực cực lớn dùng để đồng quy vu tận với kẻ địch.

Huyết quan này có hình dáng tương tự, nhưng hẳn đã được đạo sĩ

trong quan sửa đổi để trận pháp có thể phát huy hiệu quả lâu dài, trấn áp tà túy.

Chất lỏng màu đỏ trong quan hẳn là hấp thu từ trên người tà túy bị trấn áp.

Hiểu ra rồi, Lâm Diệu bảo mọi người khiêng quan tài sang bên cạnh, quả nhiên phát hiện đồ vật bên dưới.

Chỉ thấy thân cây rỗng ruột, bên trong có một bộ xương trắng quái vật.

Lấy xương ra sắp xếp lại, ghép được thi thể một con rắn khổng lồ dài khoảng 20 mét.

Xương đầu rắn có hai chỗ lồi lên, đây là xác của một con cự xà sắp hóa Giao (Rồng cỏ).

Năm xưa đạo sĩ trong quan hẳn đã phát hiện Xá Thân Phong Ma Trận không thể phong ấn ngay con trăn này, nên cải lương trận pháp, liên tục hấp thu sinh cơ trên người nó, trải qua bao năm tháng dần dần hao mòn con trăn đến chết.

Không biết vị đạo sĩ này là ai?

Có tạo nghệ cao siêu về trận pháp như vậy, trong lịch sử chắc chắn không phải kẻ vô danh.

Tuy tò mò về thân phận đạo sĩ, nhưng Lâm Diệu cũng không mở nắp quan tài kiểm tra.

Một là vì tôn kính tiền bối, hai là không biết chất lỏng màu đỏ kia có làm nhục thân biến đổi hay kinh động thi thể không.

Nhóm Lâm Diệu đào một ngôi mộ đơn giản gần đó, chôn cất huyết quan tử tế rồi chuẩn bị xuống mộ.

Men theo thân cây rỗng đi xuống, cuối cùng họ cũng tiến vào Hiền

Vương Mộ.

Vừa xuống tới nơi, ai nấy đều kinh ngốc.

Bên dưới là một thế giới ngầm khổng lồ, trên vách đá bốn phía đều có cỏ phát sáng, ánh sáng xanh nhạt tràn ngập không gian.

Nếu không phải xuống cùng đám Lâm Nhất, Lâm Diệu còn tưởng mình lại xuyên không lần nữa.

Thực vật trong thế giới ngầm này dày đặc hơn trên mặt đất, đủ loại hoa cỏ cây cối chưa từng thấy tranh nhau sinh trưởng.

Đi trong đó rất khó khăn.

Xuyên qua đoạn thực vật rậm rạp, mọi người thấy địa hình phía trước đang hạ thấp xuống, dần dần xuất hiện các loại dương xỉ và dây leo đan xen vào nhau.

Dưới ánh sáng xanh, nơi này đẹp như khu vườn của tinh linh trong truyện cổ tích.

Thế giới ngầm ẩm ướt oi bức, nhưng nhìn đủ loại côn trùng bị bùa khu trùng dọa chạy xung quanh, cả nhóm đều cố nhịn để đi tiếp. "Tộc trưởng, thủ bút của Hiền Vương cũng quá lớn rồi?

Lần này ra ngoài, thu hoạch của chúng ta khẳng định không nhỏ.

Nhưng dưới này nóng quá." Lâm Tam vừa chịu đựng mồ hôi nhễ nhại vừa phàn nàn.

Chương 36

"Chịu khó chút đi, bên dưới chắc có một miệng núi lửa nên mới hình thành cảnh tượng kỳ dị thế này.

Đợi vào trong cổ mộ thật sự sẽ mát mẻ hơn." Lâm Diệu cũng đang cố chịu cái nóng.

Tiếp tục đi tới, mọi người phát hiện xung quanh liên tục xuất hiện các loại tượng điêu khắc nhân tạo, hẳn là thạch điêu đặt trên lối vào lăng mộ để chỉ đường cho hậu nhân tới tham bái.

Không biết có hậu nhân tới hay không, nhưng hiện tại lại giúp nhóm Lâm Diệu đỡ tốn sức dò đường.

Cũng không biết Hiền Vương nghĩ gì mà tốn bao nhiêu nhân lực vật lực xây lối đi cho hậu nhân, giờ lại chỉ đường cho đám trộm mộ như bọn họ, liệu ông ta có tức đến mức nhảy ra khỏi quan tài không?

Nhóm Lâm Diệu phát hiện khi bước lên con đường này, côn trùng xung quanh đều biến mất, xem ra Hiền Vương đã bố trí thủ đoạn gì đó.

Xa xa vọng lại tiếng nước chảy róc rách.

Qua khỏi lối đi, một cảnh tượng tráng lệ hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy phía trước là một dòng sông rộng lớn, bên bờ mọc đầy cây cổ thụ tham thiên, không ít cây đã hóa thạch.

Có lẽ năm xưa núi lửa phun trào, cây cối dưới lòng đất bị dung nham bao phủ, nhưng nhờ có nước nên nguội nhanh, mới hình thành kỳ cảnh hiếm thấy này.

Đến bên bờ nước, cảm nhận hơi nước bốc lên từ dòng sông ngầm thanh lãnh, cái nóng trên người nhanh chóng tan biến.

Nhìn sang bờ bên kia, ẩn ước thấy một tòa lăng tẩm tọa lạc, nhưng do hơi nước mịt mù nên nhìn không rõ. "Tộc trưởng, thượng nguồn sông ngầm hình như có một cây cầu đá, nhưng nhìn không rõ lắm." Lâm Nhất nói.

Nhìn theo hướng Lâm Nhất chỉ, thấy trong sương mù có vật gì đó bắc ngang hai bờ.

Nhưng Lâm Diệu cảm nhận được thi khí tỏa ra từ trong nước, càng về thượng nguồn thi khí càng nặng.

Xem ra qua sông sẽ có rắc rối nhất định.

Đi về phía thượng nguồn, bóng cầu mờ ảo lúc nãy dần rõ nét.

Đó là một cây cầu đá trắng bắc ngang hai bờ, trên thân cầu điêu khắc Bách Quỷ Đồ (tranh trăm quỷ).

Các loại ác quỷ đều đang vươn tay lên trên, như muốn kéo người trên cầu xuống, lại như đang phấn lực trèo lên cầu đá.

Mặt cầu đá khắc phù điêu hình mây, dạng thức giống hệt nhau không chút sai biệt.

Nhóm Lâm Diệu vừa lên cầu liền thấy thượng nguồn trôi xuống một số vật thể màu trắng.

Khi vật thể trôi lại gần mới phát hiện đó là từng thi thể nữ tử mặc áo trắng.

Thân thể nữ thi được bao bọc bởi một tầng ánh sáng xanh lam yếu ớt, loại ánh sáng không có độ ấm, tượng trưng cho tử vong và băng lãnh, nhìn qua liền thấy lạnh thấu xương.

Lâm Diệu lẳng lặng nhìn những thi thể này, biết đây là thi thể bị người dùng tà pháp luyện chế, ánh sáng xanh bên ngoài là do thi độc nồng nặc tụ tập lại mà thành. "Xem ra mấy cô nương này không nỡ

để chúng ta qua cầu à?

Có muốn xuống bồi tiếp không?" Lâm Diệu cười nói.

Lâm Nhất và mọi người nhìn nhau rùng mình. "Tộc trưởng, đừng đùa nữa, bồi tiếp?

Thế thì phải bồi cả đời à?" "Được rồi, đã không muốn bồi thì chúng ta qua cầu.

Xem chủ nhân nơi này chào đón chúng ta thế nào.

Dán sẵn bùa chú lên, đeo bình dưỡng khí vào." Lâm Diệu cười gằn.

Đi suốt dọc đường chịu bao nhiêu tội, sắp tới nơi rồi lại có thứ cản đường, kiên nhẫn tiêu hao sạch sẽ.

Cộng thêm ảnh hưởng của huyết mạch Bác Di trong cơ thể, Lâm Diệu định trực tiếp xông qua, mặc kệ là thứ gì, cứ giết thẳng.

Cầm chắc vũ khí bước lên cầu đá, chỉ thấy nữ thi trôi trên mặt nước bắt đầu lật người, lộ ra khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt mở trừng trừng đầy oán khí nhìn chằm chằm đám người trên cầu, như thể tùy thời sẽ lao lên.

Lâm Nhất nhìn những khuôn mặt non nớt kia, hung tợn nói: "Hiền Vương đúng là không bằng cầm thú, biến từng cô bé còn nhỏ tuổi thế này thành thứ quỷ dị đó." Chịu ảnh hưởng của huyết mạch, lửa giận trong lòng Lâm Diệu cũng không ngừng tích tụ.

Nhìn những gương mặt mới mười bốn, mười lăm tuổi này, chết rồi linh hồn cũng không được yên.

Khi mọi người đi đến giữa cầu, đám xác nổi xảy ra biến hóa.

Chúng há to miệng, từ trong miệng bò ra những con rắn độc (xà cổ) dài hơn mười cm.

Đám xà cổ vừa xuất hiện liền lao về phía nhóm Lâm Diệu.

Tuy có bùa khu trùng nhưng chúng không hề sợ hãi, vẫn cắn tới tấp.

Nhóm Lâm Diệu liên tục dùng trường đao chém giết, trút bỏ lửa giận.

Thấy xà cổ càng lúc càng nhiều, Lâm Diệu bình tĩnh lại, ra lệnh: "Dùng súng phun lửa, thiêu sạch lũ này, đừng để chúng chui lại vào trong xác nữ thi." Nhìn xà cổ liên tục bị liệt hỏa nuốt chửng, mọi người hạ súng phun lửa xuống.

Lâm Diệu nhìn xác nổi dưới nước, nói với Lâm Nhất: "Giúp ta canh chừng, ta sẽ siêu độ cho mấy cô bé đáng thương này." Lâm Diệu ngồi xếp bằng trên đất, tay bắt chỉ quyết, miệng niệm đạo văn, pháp lực trong cơ thể liên tục vận chuyển.

Chỉ thấy xác nổi dưới nước không ngừng chìm xuống, trước khi khuôn mặt ngập nước dường như đều lộ ra nụ cười giải thoát.

Siêu độ xong, Lâm Diệu thu thập tâm tình, tiếp tục xuất phát.

Khi mọi người sắp đặt chân lên bờ bên kia, phát hiện phù điêu Bách Quỷ trên cầu đá xảy ra biến hóa, mắt của chúng đang nhìn theo nhóm Lâm Diệu.

Lâm Diệu nhìn qua liền biết trên phù điêu đều có oan hồn phụ vào, bị phong ấn ở đây để duy trì sự tồn tại của cây cầu đá này.

Nếu vừa rồi là hậu nhân Hiền Vương qua cầu, hẳn sẽ mang theo tín vật để nữ thi nhận diện và không bị tấn công.

Chương 37

Lâm Diệu quay người nhìn phù điêu Bách Quỷ nói: "Các vị yên tâm, đợi ta từ bên trong ra sẽ siêu độ cho các vị." Sau câu nói của Lâm Diệu, mắt của đám phù điêu đều nhắm lại.

Chúng nhân đi hết cầu, khi đạp lên đất bờ bên kia, họ phát hiện lăng tẩm Hiền Vương được xây dựng cực kỳ to lớn, giống như một tòa thành trì trong vực sâu. "Tộc trưởng, sao mấy cái phù điêu kia lại mở mắt nhìn chúng ta mà không động thủ?" Lâm Ngũ đi trên đường thắc mắc.

Lâm Diệu cười đáp: "Đám oan hồn đó bị phong ấn trên cầu đá để duy trì cầu, cầu không có trụ mà.

Chúng mở mắt là vì khi ta siêu độ xác nổi phát ra dao động pháp lực.

Nhưng trải qua bao nhiêu năm phong ấn, chúng cũng chỉ có thể điều khiển mắt của phù điêu thôi.

Đợi lúc về thuận đường ta sẽ siêu độ cho chúng." Đứng trước cửa lăng tẩm Hiền Vương, nhìn các loại phù điêu ca tụng công đức bên trên, Lâm Diệu lại nói: "Hiền Vương đúng là không biết xấu hổ, làm ra bao nhiêu bố trí tà ác mà trên phù điêu lại khắc họa như mình được người đời yêu mến lắm vậy." Lâm Nhất phụ họa: "Tộc trưởng, tôi thấy lúc đi chúng ta cho nổ cái mộ này đi, để lăng tẩm Hiền Vương bồi táng cho mấy cô bé kia." Các tộc nhân khác cũng gật đầu đồng ý, đều cảm thấy bất bình thay cho những nạn nhân vô tội.

Mọi người hợp lực mở cổng lớn lăng mộ, ánh nắng từ cửa chiếu vào, kèm theo tiếng thác nước ầm ầm.

Bước vào trong, ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Sau cánh cửa là một sơn cốc ưu mỹ, một thác nước khổng lồ treo trên núi, dòng nước đổ xuống tung bọt trắng xóa tạo thành sương mù, dưới ánh nắng tạo nên cầu vồng.

Giữa những dải cầu vồng trên không trung, một tòa cung điện kim bích huy hoàng sừng sững tọa lạc.

Trong cung khuyết có đủ khuyết đài, tường thần, bi đình, giác lâu, hiến điện, linh đài... quỳnh lâu ngọc vũ, đúng là cảnh tượng tiên cung.

Nhìn thiên cung hùng vĩ, mọi người quay đầu nhìn lại cánh cửa, hóa ra cái lăng mộ to lớn lúc trước chỉ là giả tượng. "Hiền Vương không phải thành tiên rồi chứ?

Cung điện đẹp thế này cho ông ta ở đúng là phí phạm." Lâm Nhất lẩm bẩm. "Được rồi, tỉnh táo lại đi, còn chưa biết phía sau có thủ đoạn ác độc gì đâu." Lâm Diệu đánh thức đám tộc nhân đang chìm đắm trong cảnh đẹp. "Nhưng Hiền Vương đúng là xa xỉ thật, giả lăng tẩm bên ngoài cư nhiên dùng cả một ngọn núi để làm giả tượng." Lâm Diệu cảm thán.

Đi đến dưới thác nước tìm đường, đường chưa thấy đâu nhưng lại phát hiện trong đầm nước dưới thác có trôi một cỗ quan tài nhỏ của trẻ con.

Mọi người nhìn sang, thấy nắp quan tài có một khe hở nhỏ, qua khe hở có thể thấy một đôi mắt đỏ ngầu. "Cẩn thận, bên trong có thứ gì đó." Lời Lâm Diệu chưa dứt thì nắp quan tài đã bay vút về phía họ.

Lâm Diệu rút đao chém tới, chẻ đôi cái nắp quan tài bằng đồng xanh.

Trong quan tài xuất hiện một đứa bé sơ sinh tứ chi chạm đất, đầu nhỏ xíu nhưng chân tay lại to lớn như người trưởng thành, đôi mắt đỏ rực phát sáng. "Là Huyết Anh (Hài nhi máu) luyện bằng cổ trùng, tốc

độ rất nhanh, cẩn thận!" Nói xong Lâm Diệu nhảy lên không trung lao về phía Huyết Anh trong đầm, nhưng tốc độ Huyết Anh cực nhanh, nó né tránh Lâm Diệu rồi công kích nhóm Lâm Nhất.

Lâm Nhất và mọi người đang lập đao trận giới bị, thấy Huyết Anh lao tới, ánh đao loang loáng, Huyết Anh húc bay Lâm Nhất.

Đường đao của bốn người còn lại chém lên người nó phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai, trên người Huyết Anh chỉ xuất hiện bốn vết thương nông.

Lâm Diệu thấy vậy hét lớn: "Bôi máu lên lưỡi đao, nếu không rất khó phá vỡ phòng ngự của nó!" Đồng thời thân hình lao nhanh về phía bờ.

Nhóm Lâm Nhất vội dùng đao rạch lòng bàn tay, bôi máu tươi lên, sau đó vây công Huyết Anh lần nữa.

Lần này Huyết Anh bị chém trúng liền xuất hiện những vết thương sâu thấy xương.

Huyết Anh bị đau, tốc độ càng nhanh hơn, nó lao ra khỏi đao trận rồi chộp về phía Lâm Nhất.

Nếu trúng đòn này, dù mặc đồ bảo hộ thì nội tạng Lâm Nhất cũng sẽ bị tổn thương cực lớn.

Lâm Diệu thấy không kịp nhắc nhở, lửa giận tích tụ nãy giờ bùng phát, toàn lực vận chuyển kỹ năng "Tru Tà".

Một đạo pháp phù màu đen nhanh chóng hiện ra, bay về phía Huyết Anh giữa không trung.

Trước khi Huyết Anh kịp chạm vào Lâm Nhất, pháp phù đã đến trước.

Bị pháp phù đánh trúng, Huyết Anh nổ tung, cả cơ thể hóa thành

tro bụi phiêu tán trong không trung.

Nhìn uy lực của "Tru Tà", Lâm Diệu rất hài lòng, Huyết Anh khó đối phó như vậy mà cũng bị diệt trong một đòn.

Nhìn Lâm Nhất được tộc nhân đỡ dậy, Lâm Diệu quan tâm hỏi: "Sao rồi?

Bị thương nặng không?" "Khụ, khụ, Tộc trưởng tôi không sao, chỉ bị húc trẹo khí, nghỉ một lát là ổn." Lâm Nhất ho khan trả lời.

Thấy thương thế Lâm Nhất không nghiêm trọng, Lâm Diệu mới yên tâm, quay người đi tới chỗ Huyết Anh vừa nhảy ra, nhìn kỹ lên không trung.

Quả nhiên bên trên có những bậc thang trong suốt, chỉ là bị ánh nắng và cầu vồng che khuất nên khó phát hiện.

Nếu không nhờ lúc nãy Huyết Anh nhảy ra làm Lâm Diệu thấy một tia phản quang, có lẽ phải đợi mặt trời xuống núi mọi người mới phát hiện ra.

Đợi Lâm Nhất nghỉ ngơi xong, cả nhóm men theo giai thê trong suốt đi lên, từng bước như đang dạo chơi giữa không trung.

Hiền Vương đúng là muốn thành tiên đến điên rồi, cư nhiên tốn cái giá lớn như vậy để xây cầu thang trong suốt trên không.

Lên đến nơi mới phát hiện cung khuyết trên trời này là một quần thể kiến trúc kiểu "Hiết Sơn" cỡ lớn, kết hợp với sự biến hóa của thế núi, liên kết với nhau bằng kỹ nghệ khó tưởng tượng, xây dựng ngay trên vách đá dựng đứng, khiến người bên dưới nhìn lên có cảm giác như tiên cung.

Ở trong môi trường lộ thiên đầy hơi nước thế này mà màu sắc bên ngoài cung điện vẫn diễm lệ như vừa mới xây xong. "Tộc trưởng nhìn vách núi bên kia kìa, treo rất nhiều thi thể." Lâm Diệu nhìn sang: "Đó

cũng là tượng người, chỉ là ở dạng xác khô, bên trong cũng toàn là cổ trùng." "Được rồi, thưởng thức xong rồi thì mau tìm lối vào thôi." Đứng ngay dưới cung điện hoa lệ khổng lồ, cả người cảm thấy thật nhỏ bé.

Nhóm Lâm Diệu theo bậc thang ngọc thạch đi lên, nhìn cánh cửa điện to lớn phía trước, có thể tưởng tượng năm xưa Hiền Vương hướng về văn hóa "Thăng Long" (Rồng bay) thế nào, tất cả kiến trúc đều xây theo quy chế Long Quân cung.

Đến cửa đại điện, thấy trên cửa viết hai chữ lớn "Lộc Đài".

Chương 38

Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, sao lại lấy tên Lộc Đài, kỳ quái thật?" "Không biết Lộc Đài hai chữ này đại danh đỉnh đỉnh sao?

Hiền Vương đây là học theo Thương Trụ Vương, muốn yến tiệc quần tiên tại Lộc Đài đấy." Xem ra vị Hiền Vương này si mê văn hóa Thăng Long thật, trước tiên xây cung điện theo dáng vẻ hoàng cung nhà Tần, lại đặt cho cái tên trong truyền thuyết nhà Thương.

Hợp lực mở một lối đi qua cửa điện, mọi người bật đèn pin chiếu sáng, cầm chắc vũ khí đi vào.

Vừa vào cửa liền thấy hai bên lối đi bày biện tượng Tứ Đại Thiên Vương trấn giữ Nam Thiên Môn trong truyền thuyết.

Nhưng có lẽ thợ thủ công đã thêm văn hóa bản địa vào thần tượng, khiến chúng trông có chút tà khí.

Tiếp tục đi tới, hai bên lối đi đặt rất nhiều bàn dài, bên trên bày biện dụng cụ ăn uống tinh xảo, chén rượu...

đều bị nhóm Lâm Diệu thu lấy hết.

Để ở đây cũng chẳng có tiên nhân nào dùng, chi bằng mang ra ngoài sưu tầm.

Đợi thu sạch minh khí trong điện, nhóm Lâm Diệu quan sát tứ phía.

Cả đại điện tuy to lớn hùng vĩ, nhưng nhìn cách trang trí như chắp vá các loại văn hóa vào nhau, có chút chẳng ra sao.

Đến hậu điện, đập vào mắt là một bức bích họa tinh mỹ.

Trên đó vẽ một nam tử mặc hoa phục bay giữa biển mây, phía trên

biển mây ẩn ước thấy các lầu các tinh xảo, đông đảo thần tiên đứng trên mây hoan nghênh nam tử kia.

Người này chắc chắn là Hiền Vương.

Nhìn kỹ điêu khắc nam tử, thấy trên tay hắn đang mân mê một hạt châu trông giống con mắt.

Xem ra nhiệm vụ mục tiêu Mục Trần Châu (Vô Trần Châu) đây rồi.

Qua khỏi bích họa, xuất hiện rất nhiều đỉnh đồng, bên trên đều khắc những lời ca tụng công tích của Hiền Vương, dùng từ ngữ khoa trương như thể nếu Hiền Vương không thành tiên thì thiên lý nan dung.

Lâm Nhất và mọi người nghe xong đều cảm thán: "Hiền Vương muốn thành tiên đến mờ mắt rồi, cũng mặt dày thật đấy, tự mình thổi phồng đến mức này." "Thành tiên hay chưa ta không biết, nhưng đồ tốt đều là của chúng ta rồi." Lâm Diệu cười tươi rói.

Đem mấy cái đỉnh đồng thu vào túi, phía sau không còn gì khác, lần này vào đây cũng đủ vốn rồi.

Tiếp tục đi về phía sau, thấy trong hậu điện rộng lớn đặt một tấm bia đá khổng lồ, sau bia đá là rất nhiều quan tài đồng xanh (thanh đồng quan quách).

Lại gần xem bia văn, Lâm Diệu nói: "Trong mấy quan tài đồng này đều là văn thần võ tướng của Hiền Vương năm xưa, đang đợi Hiền Vương thành tiên xong sẽ quay lại phục sinh họ." "Mấy người này thật bi ai, đang sống sờ sờ lại chui vào quan tài nằm." Tộc nhân nghe xong đều kinh ngạc, những người này vì trường sinh mà làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy sao? "Được rồi, mặc kệ sống chết, chúng ta lấy minh khí.

Mở quan tài đi!

Cẩn thận chút, vào quan tài khi còn sống thì e rằng sẽ xảy ra thi biến." Mọi người hợp tác mở quan tài.

Cỗ quan tài đầu tiên thi thể đã xảy ra thi biến, nắp vừa mở đã thấy thi thể mọc lông trắng.

Chưa kịp đợi nó biến xong, mọi người đã dùng đường đao phá tà chém bay đầu.

Những thi thể này không bị thi triển tà pháp, cho dù thi biến cũng chỉ là bánh tông lông trắng bình thường (bạch mao tống tử), giải quyết dễ như thái rau.

Liên tục mở quan lấy minh khí, thi biến thì chém đầu, không thi biến thì lấy đồ rồi đặt thi thể lại tử tế.

Đến trước cỗ quan tài đồng cuối cùng, vừa định mở thì Lâm Diệu ngăn lại.

Hắn cảm giác cỗ quan tài này hơi tà môn, không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào.

Phải biết rằng thi thể trong mộ sẽ tản phát thi khí, chỉ là thi biến thì khí tức sẽ mạnh hơn.

Cỗ quan tài cuối cùng này lại không có chút thi khí nào, hoặc là bên trong trống rỗng, hoặc là thi thể bên trong rất đặc biệt. "Cái cuối cùng để ta mở, bày đao trận giới bị." Lâm Diệu cẩn thận nói.

Mở nắp quan tài, bên trong nằm một cỗ thi thể mặc trường bào màu đỏ, trên áo vẽ đầy các loại phù hiệu kỳ dị. "Cẩn thận, đây có lẽ là Vu sư thủ hạ của Hiền Vương, không biết đã dùng thủ đoạn tà môn gì." Lâm Diệu vội nhắc nhở.

Tộc nhân nghe thấy thi thể Vu sư liền rạch tay bôi máu lên đao, có

kinh nghiệm đối phó Huyết Anh lúc nãy, lần này không cần Lâm Diệu nhắc thêm.

Thi thể trong quan mở mắt, đỏ rực giống hệt Huyết Anh, tản ra ánh sáng yêu dị.

Lâm Diệu rút đao chém thẳng vào đầu thi thể, lại bị cây gậy vu trượng trong tay nó đỡ được.

Cũng không biết vu trượng làm bằng chất liệu gì mà bị Hắc Kim Đường Đao chém trúng chỉ để lại một vệt trắng mờ.

Thi thể áo đỏ đứng dậy, oán độc nhìn Lâm Diệu, điên cuồng gào thét như oán hận Lâm Diệu cắt đứt giấc mộng trường sinh.

Lâm Diệu ra tay trước, nhanh chóng sử dụng Định Thân Chú, chuẩn bị vung đao lần nữa.

Nhưng hồng bào lóe sáng, thi thể lại dùng vu trượng đỡ được công kích.

Xem ra chiếc hồng bào kia có bố trí trận pháp, tồn tại như một loại pháp y bảo vệ. "Dùng đao trận phong tỏa nó lại, ta cần chuẩn bị thuật pháp để giải quyết dứt điểm." Lâm Diệu vừa lùi lại vừa phân phó.

Nhóm Lâm Nhất nhanh chóng lao lên.

Tộc nhân phía chính diện đỡ đòn vu trượng, người phía sau liên tục vung đường đao, nhờ uy lực huyết mạch chém liên tiếp vào hồng bào.

Chỉ thấy ánh sáng trên hồng bào ngày càng yếu đi.

Bên này Lâm Diệu vận chuyển pháp lực niệm chú, chuẩn bị toàn lực thi triển "Tru Tà" để giải quyết rắc rối một lần cho xong.

Cỗ thi thể này khác với Huyết Anh, nếu không phá vỡ hồng bào thì vĩnh viễn không thể làm nó bị thương.

Chương 39

Đột nhiên Lâm Diệu hét lớn: "Lùi lại!" Nhóm Lâm Nhất nghe thấy liền lùi nhanh.

Một lá bùa khổng lồ, to gấp đôi cái dùng cho Huyết Anh, rơi xuống người thi thể.

Hồng bào lóe sáng liên tục, càng lúc càng chói, cuối cùng dường như đạt đến cực hạn.

Cả thi thể phát nổ, hóa thành tro bụi, hồng bào cũng bị nổ thành từng mảnh vụn.

Lâm Diệu có chút suy yếu nói với Lâm Nhất: "Hộ pháp cho ta, ta cần khôi phục pháp lực." Đợi Lâm Diệu khôi phục xong, vừa mở mắt ra đã thấy nhóm Lâm Nhất đang đối phó với một đám cổ thi (xác cổ đại).

Thấy Lâm Diệu tỉnh, Lâm Nhất hét: "Tộc trưởng, lúc ngài khôi phục pháp lực, không biết từ đâu chui ra lắm bánh tông thế này.

Tôi vừa kiểm tra phía sau, không có đường, lối đi đó dẫn tới một cái đầm sâu." "Đám cổ thi này cứ bắn vào đầu, giết chết cổ trùng bên trong là chúng không động đậy được nữa." Lâm Diệu cũng lấy súng tiểu liên ra bắn.

Giải quyết xong đám cổ thi, mọi người mới có thời gian trao đổi. "Xem ra đám cổ thi này bị tiếng nổ đánh thức.

Mọi người không sao chứ?" Lâm Diệu hỏi.

Tộc nhân đều lắc đầu bảo không sao. "Lâm Nhất, đầm nước sâu vừa nãy là thế nào?" "Tộc trưởng, tôi định đi dò đường trước, nhưng đi theo lối đi hậu điện vào trong là một hang động, bên trong ngoài

đầm nước ra thì chẳng có gì cả." Nghe vậy Lâm Diệu suy tư.

Theo lý thì các đại thần bồi táng ở đây đợi Hiền Vương quy lai, vậy chắc chắn phải có lối thông tới mộ thất Hiền Vương.

Xem ra đầm nước trong hang động kia ám tàng huyền cơ. "Chúng ta tới đầm nước xem sao, lối đi chắc nằm dưới nước rồi." Tiến vào lối đi hậu điện, phát hiện đoạn mộ đạo này không dài, mặt đất lát ngọc, hai bên khắc bích họa.

Nhìn về phía bậc thang, cách đó không xa là cửa hang, cửa đặt hai tượng trấn mộ thú.

Đây chính là hang động Lâm Nhất nói, quả nhiên bên trong trống rỗng chỉ có một đầm nước.

Lâm Diệu nhìn đầm nước rồi nhìn bích họa trước đó: trên đó vẽ một cỗ chiến xa vận chuyển quan tài, bên trong chắc là thi thể Hiền Vương, sau chiến xa là đông đảo đại thần đưa tiễn, vừa khớp với quần quan trong hậu điện.

Sau đó khi trăng lên đến giữa trời, chiến xa lao xuống đầm nước, tiến vào một tòa cung điện. "Chúng ta đợi thôi, đợi trăng lên giữa trời thì nước đầm sẽ xảy ra biến hóa." Nói xong hắn bảo tộc nhân nghỉ ngơi một lát. "Tộc trưởng, Hiền Vương xây nhiều cung điện thế này, không phải là làm quốc gia bị diệt vong đấy chứ?" Lâm Ngũ hỏi. "Chắc không đâu, ta nhớ bích họa trước đó có miêu tả mấy cảnh chiến tranh đều đại thắng, bắt được số lượng lớn tù binh.

Đám người đó chắc là nhân lực chủ yếu xây dựng nơi này." Lâm Diệu lắc đầu giải thích. "Vậy ngài nói Hiền Vương có thể thành tiên không?" Lâm Diệu cười: "Có thể lắm, nếu tạo ra sát nghiệp lớn thế này mà cũng thành tiên được thì giờ chắc thần tiên bay đầy trời rồi.

Thôi, đừng suy nghĩ lung tung, ăn chút gì đi, nghỉ ngơi một lát.

Đợi vào trong xem Hiền Vương thành tiên hay thành thi biến là biết ngay." Mọi người nghe xong đều bật cười.

Đợi trăng lên giữa trời, nghe thấy nước đầm ùng ục vang vọng, liên tục xoay tròn, từ từ mực nước bắt đầu hạ xuống. "Được rồi, lối đi mở rồi, chúng ta vào thôi." Lâm Diệu nói rồi nhảy thẳng xuống đầm nước đã cạn khô.

Dưới đáy đầm lộ ra một lối đi rộng rãi trên vách đá.

Men theo lối đi vài phút lại đến một đầm nước khác, mọi người leo lên thì thấy một cỗ xe ngựa bằng đồng xanh (thanh đồng mã xa). "Xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi, đây chính là cỗ xe ngựa đưa Hiền Vương nhập mộ năm xưa." Lâm Diệu nhìn cỗ xe giống hệt trong bích họa nói.

Nhìn về phía trước, cư nhiên xuất hiện cổng thành của một tòa cổ thành khổng lồ.

Trên tường thành ẩn ước thấy những bóng đen hình người, như binh lính thủ thành. "Tộc trưởng, thủ bút Hiền Vương đúng là to lớn thật, lại xây cả một tòa thành để đặt quan tài." Lâm Nhất kinh ngạc. "Ừ, đúng là đại thủ bút." Lâm Diệu cũng cảm thán. "Nhưng mọi người cẩn thận, ta thấy cổng thành này không dễ vào, bên trên chắc chắn có nỏ tiễn." Lâm Diệu trầm tư một lát rồi nói: "Lấy móc câu (tham âm trảo) ra, móc lên tường thành, một đầu buộc vào xe ngựa, chúng ta theo dây thừng leo lên." Một lát sau, sáu bóng người nhanh chóng đạp lên dây thừng lao lên tường thành.

Trên tường thành, Lâm Nhất bắn một phát pháo sáng.

Mọi người nương theo ánh sáng nhìn lại, phía trước đứng từng hàng người gỗ cầm nỏ, phía sau nối với các cơ quan vận chuyển mũi tên.

Giữa các tháp canh cứ cách vài bước lại có nỏ công thành uy lực lớn.

Nếu trúng phải cơ quan này, cả nhóm chắc phải nằm lại đây luôn.

Mũi tên nhỏ thì không sao, nhưng nỏ công thành mà bắn trúng thì nội tạng nát bấy. "Tộc trưởng, Hiền Vương ra tay độc thật.

Nếu không nghe lời ngài mà đi cổng chính thì e là trúng chiêu rồi." Tộc nhân toát mồ hôi lạnh. "Ừ, phía sau càng phải mở to mắt ra, cẩn thận cơ quan của Hiền Vương." Mấy người đi tìm phá hủy hạt nhân cơ quan, dù sao lát nữa ra cũng phải đi đường này, tránh lúc đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Theo bậc thang đi xuống tường thành là một quảng trường rộng lớn.

Trên quảng trường trần liệt đội quân tượng binh mã (binh dũng), từng hàng sắp xếp chỉnh tề, mỗi binh sĩ đều có vẻ mặt nghiêm túc, dáng vẻ trung thành đứng canh giữ bên ngoài lăng tẩm Hiền Vương. "Hiền Vương chắc có thủ đoạn cổ hoặc lòng người, đám binh sĩ bằng đồng này đều là người sống bị đúc thành tượng, nhìn biểu cảm thì có vẻ đều cam tâm tình nguyện." Lâm Diệu có chút chấn kinh. "Hả?

Chương 40

Đều dùng người sống làm sao?

Tôi thấy dung mạo binh sĩ đều khác nhau, cứ tưởng làm vậy cho có vẻ đông người." Lâm Nhất ngẩn người hỏi.

Đi qua đám binh dũng đồng xanh, mọi người thấy mấy cái hố tuẫn táng.

Bên trong đa số là xương cốt động vật hoặc người, chỉ có một hố ngoại lệ, chứa các vật phẩm Hiền Vương yêu thích lúc sinh thời.

Lâm Diệu nhìn minh khí trong hố, bảo Lâm Nhất: "Xuống mang hết bảo bối đi, đây đều là trân phẩm giá trị liên thành đấy." Nhìn tộc nhân thu minh khí, Lâm Diệu cũng tìm kiếm Mục Trần Châu (Vô Trần Châu).

Tuy hy vọng không lớn nhưng không thể bỏ sót.

Quả nhiên thu hết minh khí vẫn không thấy đâu, xem ra chỉ có thể vào trong mở quan tài.

Đi tiếp gặp một cây cầu đá, đầu cầu đặt tảng đá lớn khắc ba chữ "Tam Sinh Thạch", mặt cầu khắc hai chữ "Nại Hà". "Tộc trưởng, Hiền Vương chơi bài gì thế này?

Không phải muốn thành tiên sao?

Sao lại làm ra Địa Phủ thế này?" Lâm Nhất trêu chọc.

Lâm Diệu cũng không nhịn được cười: "Có khi muốn chừa đường lui đấy?

Không lên trời được thì xuống đất." Bố trí này thực sự thú vị.

Qua cầu đá thấy một cung điện nhỏ, có lẽ xây riêng để đặt quan tài

Hiền Vương.

Tường ngoài bằng bạch ngọc, dưới ánh đèn trong suốt lung linh, bên trên cũng điêu khắc cảnh Hiền Vương phi thăng.

Cổng lớn làm bằng gỗ Kim Tơ Nam Mộc, nhìn rất hoa lệ, cũng khắc cảnh tiên cung.

Vừa vào cung điện, mọi người cảm thấy lạnh toát, bên tai vang lên tiếng "lầm rầm" quỷ ngữ.

Lâm Diệu lần đầu nghe thấy quỷ nói chuyện, trước kia gặp toàn là tiếng gào thét.

Nhưng con quỷ này hình như chỉ biết nói một câu, cứ lặp đi lặp lại.

Lâm Diệu lấy đất âm lấy từ dưới gốc cây hòe đã chuẩn bị sẵn trong ba lô ra, ngậm vào miệng rồi dùng thuật pháp để nghe tiếng quỷ.

Vừa thi pháp xong, hắn nghe rõ tiếng quỷ nói: "Hiền Vương hại ta, đoạt thiên cơ của ta..." Phản phản phục phục chỉ có mấy câu đó, xem ra người này lúc sống rất để ý chuyện bị Hiền Vương đoạt mất thiên cơ, nhờ luồng oán khí đó mới duy trì tồn tại đến giờ.

Lâm Diệu dùng nước súc miệng, dịch lại lời quỷ nói cho tộc nhân nghe. "Tộc trưởng, khoan hãy quản con quỷ đó, dù sao cũng không uy hiếp chúng ta.

Xem quan tài Hiền Vương trước đã, bên trong chứa cả nhà ông ta cũng thừa chỗ." Lâm Nhất nhắc nhở.

Vừa rồi Lâm Diệu dồn chú ý vào tiếng quỷ, giờ ngẩng lên mới thấy đèn trường minh (đèn chông) trong cung điện đã sáng từ lâu, cả đại điện đèn đuốc sáng trưng.

Trong điện có 12 cột trụ Bàn Long (rồng cuộn) sừng sững, trung

tâm đặt một cỗ quan tài khổng lồ.

Nhìn thấy quan tài, Lâm Diệu hiểu ý Lâm Nhất.

Cỗ quan tài này lại là hình vuông, mỗi cạnh dài tầm 4 mét, to thế này chưa từng nghe thấy bao giờ.

Lại gần quan sát bốn phía quan tài, mỗi mặt đều khắc một loại Thần thú, xung quanh Thần thú chi chít phù văn, không biết thuộc lưu phái nào.

Chính lúc mọi người đang quan sát, oan hồn phát ra quỷ ngữ từ trên trần đại điện bay xuống.

Mọi người vội dán Tịnh Thân Phù giới bị.

Đánh giá dáng vẻ oan hồn, Lâm Diệu phát hiện trên người nó mặc đạo bào, giống hệt vị đạo sĩ trong huyết quan lúc trước.

Nhưng nhìn tướng mạo thì không phải cùng một người, chắc là đồng môn.

Xem ra năm xưa vị đạo sĩ kia cũng vào đây, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đang nhìn thì thấy oan hồn liên tục lao vào húc mạnh cỗ quan tài khổng lồ, nhưng lần nào cũng bị phù văn trên quan tài chặn lại.

Lâm Diệu không nhìn tiếp nữa, oan hồn này bao năm qua vẫn luôn chịu dằn vặt, mau giúp hắn giải thoát thôi.

Chỉ thấy Lâm Diệu vung tay, một đạo phù văn đánh trúng oan hồn, khoảnh khắc đó oan hồn bị sức mạnh phù văn làm cho bốc hơi, siêu thoát.

Nhóm Lâm Diệu nhảy lên trên quan tài, quan sát nắp phong.

Chỉ thấy bên trên khắc tượng Hiền Vương, một tay cầm Mục Trần Châu (Vô Trần Châu), một tay nắm dây cương, dưới chân đạp

một con Giao Long đầu mọc hai sừng đang bay về phía bầu trời.

Xem ra bộ xương sắp hóa Giao trong thân cây rỗng chính là con Giao Long trên điêu khắc này, được Hiền Vương nuôi ở đây làm thú bảo hộ.

Nhưng đã bị tiền bối đạo sĩ phong ấn chết từ lâu, đỡ cho bọn họ một trận ác chiến.

Sau khi quan sát xong, nhóm người Lâm Diệu chuẩn bị mở quan tài.

Do quan quách thực sự quá lớn, nên tất cả chỉ có thể tụ lại một bên, rút hắc chiết tử ra, mọi người cùng dồn sức cạy nắp quan tài.

Chỉ nghe thấy một trận âm thanh cót két vang lên, nhưng nắp quan tài chỉ di chuyển được một góc nhỏ.

Nhưng chỉ cần di chuyển được thì mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều.

Mọi người lấy dây thừng ra, buộc chặt vào hai bên nắp quan tài, dùng toàn lực kéo mạnh.

Khoảng mười phút sau, nghe thấy một tiếng "ầm" cực lớn, cả nắp quan tài rơi xuống đất.

Thấy nắp quan tài cuối cùng cũng được mở ra, mọi người vội vàng giới bị.

Chương 41

Đợi một lúc lâu, không thấy có chuyện gì xảy ra, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Phải biết rằng dùng toàn lực suốt mười phút, lại còn phải nín một hơi để kéo, mới có thể mở được nắp quan tài, hiện tại thả lỏng xuống, thật sự là một chút cũng không muốn động đậy.

Sau khi nghỉ ngơi xong, mọi người lại lần nữa leo lên trên quan quách, đứng ở mép nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong đặt ba cỗ ngọc quan, những chỗ trống khác thì tắc đầy các loại minh khí bồi táng, đa số là ngọc bội và trâm cài tóc.

Thấy bên trong không có nguy hiểm, Lâm Diệu đi đầu nhảy vào trong quan quách, bảo những người khác thu thập minh khí xung quanh ba cỗ ngọc quan.

Chỉ thấy hai bên ngọc quan trái phải điêu khắc hình phượng hoàng, còn ngọc quan ở giữa lớn hơn một chút thì điêu khắc một con Bàn Long.

Xem ra Hiền Vương và người bồi táng có quan hệ không bình thường.

Phi tử bồi táng tối đa chỉ được điêu khắc khổng tước trên thân quan tài, ở đây cư nhiên lại điêu khắc phượng hoàng, chẳng lẽ Hiền Vương lập tận hai vị hoàng hậu sao?

Lâm Diệu chuẩn bị dẫn người mở hai quan tài bồi táng trước, sau đó mới mở quan tài chủ của Hiền Vương.

Nếu không, một khi Hiền Vương xảy ra biến cố, đồ đạc trong hai quan tài bồi táng kia sẽ bị lãng phí.

Hơn nữa, Lâm Diệu cũng rất tò mò xem rốt cuộc thứ đặt trong hai quan tài bồi táng là người nào. "Chuẩn bị, Lâm Nhất và Lâm Nhị mở quan tài bồi táng bên trái, những người khác giới bị." Lâm Diệu vừa đi về phía quan tài bồi táng vừa phân phó.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu cùng Lâm Nhất đồng thời dùng sức, cẩn thận đẩy nắp quan tài.

Theo nắp quan tài di chuyển, có thể thấy một thi thể mặc trang phục hoa lệ hiện ra trước mắt.

Nhìn kỹ lại, thi thể mặc một bộ trang phục phức tạp trang trọng, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ phượng hoàng bằng ngọc, xung quanh thân thể đặt một số đan dược màu đỏ tròn vo, hẳn là dùng để phòng hủ.

Lâm Nhất cẩn thận tháo mặt nạ trên thi thể xuống, biểu tình mọi người lập tức trở nên quái dị.

Cái xác trong quan tài này cư nhiên là nam giới.

Lâm Nhất có chút kỳ quái nói: "Tộc trưởng, Hiền Vương này sẽ không phải có sở thích đặc thù đấy chứ?

Trong quan tài phượng hoàng lại đặt một cỗ nam thi." Khóe miệng Lâm Diệu giật giật, nói: "Ai mà biết được?

Có khả năng là sở thích...

ừm, sở thích riêng." Bắt Lâm Diệu giải thích thì ai mà giải thích được chuyện một cỗ nam thi nằm đây?

Nhìn kỹ lại lần nữa, ngoại trừ đan dược ra thì không phát hiện thứ gì khác. "Được rồi, chúng ta mở nốt cái quan tài bồi táng kia xem sao." Một lát sau, cỗ quan tài còn lại được mở ra, bên trong quả nhiên cũng đặt một cỗ nam thi.

Nhưng khi tháo mặt nạ xuống lại phát hiện, hai cỗ thi thể này có khuôn mặt giống hệt nhau.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, mọi người đều im lặng. "Tộc trưởng, hai người này liệu có phải đều là Hiền Vương không?" Lâm Ngũ nói một câu ngây ngô phá vỡ sự yên tĩnh.

Mọi người bắt đầu nhao nhao bàn luận xem rốt cuộc hai thi thể giống hệt nhau này là ai?

Song sinh cũng không thể giống nhau như đúc không có chút sai biệt nào như vậy được.

Lâm Diệu bảo người mang hai cỗ thi thể từ trong ngọc quan ra, đặt cạnh nhau, tỉ mỉ đối chiếu.

Hắn phát hiện ngoại trừ quần áo có chút khác biệt nhỏ, những chỗ khác hoàn toàn giống hệt nhau, cứ như là được copy ra vậy.

Đột nhiên Lâm Diệu nhìn thấy Lâm Tam, người vừa khiêng thi thể, biểu tình có chút do dự, bèn nói: "Lâm Tam, có chuyện gì cứ nói, đừng để trong lòng." "Tộc trưởng, thuộc hạ cũng không biết cảm giác có đúng không, nhưng vừa rồi khiêng thi thể, thuộc hạ cảm giác xúc cảm và trọng lượng thi thể đều có chút không đúng." Lâm Diệu nghe xong vội vàng sờ lên thi thể.

Khi tay đặt lên xác, tuy rằng cảm giác rất giống da thịt, nhưng đừng quên đây là thi thể đã để không biết bao nhiêu năm, kỹ thuật phòng hủ có tốt đến đâu cũng không thể giống hệt người sống được.

Lâm Diệu vội bảo mọi người lột quần áo thi thể ra, quả nhiên phát hiện sau lưng thi thể có vết khâu vá.

Mở ra xem, bên trong đều là các loại da lông động vật được nhồi vào.

Hóa ra đây là một con nhân ngẫu (búp bê người), bên ngoài dùng

da người bao bọc, bên trong nhồi các loại da lông.

Hai khuôn mặt kia chắc hẳn đều là mặt nạ da người, sau đó được nghệ nhân tay nghề cao siêu kết hợp lại. "Hiền Vương này cũng biết chơi thật, làm ra hai cái bồi táng giả.

Nếu không phải Lâm Tam phát hiện ra điểm bất thường, chúng ta chắc phải thắc mắc cả đời." Lâm Diệu cảm thán.

Lâm Tam cười ngượng ngùng, hỏi: "Tộc trưởng, Hiền Vương làm hai cái nhân ngẫu bồi táng cho mình là vì cái gì?

Hù dọa đám trộm mộ chúng ta sao?

Thế cũng đâu có tác dụng?" "Ai mà biết được, người cũng đã chết bao nhiêu năm rồi, có khả năng là sở thích chăng?

Bất quá có thủ đoạn gì cũng vô dụng, đều bị chúng ta dỡ sạch rồi." Lâm Diệu nhìn nhân ngẫu trên mặt đất nói. "Tiếc quá, sớm biết là nhân ngẫu thì vừa rồi chúng ta mang đi nguyên vẹn là được, bây giờ dỡ thành cái dạng này, mang ra ngoài cũng không đáng giá nữa." Lâm Diệu lại lần nữa tiếc nuối. "Được rồi, chúng ta cũng nên xem thử vị Hiền Vương này rốt cuộc có thành tiên hay chưa." Trước ngọc quan cuối cùng, Lâm Diệu và Lâm Nhất tiếp tục mở nắp.

Nắp quan tài mở ra, một thi thể đầu đội kim quan, mình mặc trường bào màu tím, lưng đeo đai ngọc, chân đạp giày xanh đang nằm trong đó.

Xung quanh thi thể đặt một số ngọc bội, binh phù mà Hiền Vương yêu thích lúc sinh thời.

Lâm Diệu tìm kiếm kỹ lưỡng Vô Trần Châu nhưng không thấy, xem ra là giấu trên thi thể rồi.

Lâm Diệu trước tiên thu hết những minh khí có thể lấy được, sau đó gỡ mặt nạ ngọc trên mặt thi thể, giải khai đai ngọc bên hông.

Chương 42

Nhìn khuôn mặt thi thể, hoàn toàn giống hệt hai con nhân ngẫu vừa rồi.

Hắn đang định cùng Lâm Nhất khiêng thi thể ra để kiểm tra kỹ thì phát hiện thi thể không cách nào nhấc lên được.

Thì ra phần lưng thi thể và thứ bên dưới dính liền với nhau, giống như thực vật.

Lâm Diệu nhớ đến mấy cái phù thi (xác nổi) gặp trước đó, lửa giận trong lòng lại bùng lên.

Hắn cũng chẳng quản thứ dính liền kia là gì, bảo Lâm Nhất và Lâm Nhị giữ lấy thi thân, rút Hắc Kim Đường Đao ra, một dao chém đứt thứ liên kết đó.

Ngay khi vừa chém đứt, chỉ thấy thi thể đang được khiêng phát ra một tiếng kêu ai oán, sau đó nhanh chóng mục nát, chỉ còn lại một bộ xương khô.

Đem hài cốt Hiền Vương ra ngoài, phát hiện dưới đáy ngọc quan nơi Hiền Vương nằm là rỗng, thông với không gian dưới đáy quan quách khổng lồ.

Soi đèn nhìn xuống, mới phát hiện thứ trước đó nối liền với thi thân Hiền Vương là một cây "Nhân Thảo".

Tương truyền Nhân Thảo cần hấp thu huyết nhục con người mới có thể tồn tại, thân cỏ có sinh mệnh lực cực mạnh.

Khi Nhân Thảo ngủ say, nếu có người có thể kết nối với nó, sẽ hấp thu được sinh mệnh lực uẩn hàm trong Nhân Thảo, trở thành sự tồn tại như Nhân Tiên.

Nhìn cây Nhân Thảo chủ thể khổng lồ này, cũng không biết năm đó Hiền Vương đã cung cấp cho nó bao nhiêu người sống, e rằng hài cốt bên dưới đều có thể chất thành núi rồi.

Lâm Diệu xoay người nhìn hài cốt Hiền Vương nói: "Không ngờ Hiền Vương cư nhiên có thể tìm được Nhân Thảo, nếu cho hắn thêm vài trăm năm nữa, không khéo có thể phục sinh thật." "Nhưng hiện tại đều vô dụng rồi, chúng ta đã chặt đứt liên kết, hắn chỉ còn lại một bộ xương khô." "Tộc trưởng, vậy là chúng ta đã giết chết Hiền Vương rồi sao?

Thế thì thật tốt quá, coi như báo thù cho những bé gái đáng thương kia." Lâm Nhất nghe xong cao hứng nói, trước đó hắn rất đau lòng trước cảnh tượng kia, có khả năng là nhớ đến muội muội đã mất của mình.

Kiểm tra kỹ hài cốt Hiền Vương, Lâm Diệu cuối cùng cũng phát hiện ra Vô Trần Châu, hóa ra là ngậm trong miệng. "Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống đang kiểm tra độ hoàn thành nhiệm vụ của túc chủ, xin hãy nhận thưởng sau." Vừa cầm lấy Vô Trần Châu, Lâm Diệu liền nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở, nhưng nghe nói hệ thống đang kiểm tra nên cũng không vội vào xem.

Hắn xoay người nói với tộc nhân: "Mộ Hiền Vương chúng ta đều đã thăm dò sạch sẽ rồi, lát nữa chúng ta sẽ rời đi.

Nhưng trước khi đi, hãy hủy diệt cây Nhân Thảo bên dưới đi, tránh để sau này có kẻ rắp tâm tìm được dùng để phục sinh." Mọi người ném hài cốt Hiền Vương vào trong động chứa Nhân Thảo, sau đó đổ xăng xuống, châm lửa đốt.

Nhìn ngọn lửa lớn bùng lên không ngừng, mọi người mới xoay người rời đi.

Theo đường cũ trở về, một nhóm người vừa đi vừa đặt thuốc nổ,

chuẩn bị ra ngoài sẽ cho nổ tung nơi này, tránh để tà vật bên trong chạy ra ngoài.

Trở lại trên vách núi, không tiếp tục đi theo thế giới ngầm lúc đến nữa, nhóm người Lâm Diệu chuẩn bị trực tiếp băng qua núi để trở về.

Nghe tiếng nổ mạnh truyền đến từ phía sau, Lâm Diệu biết sau này nơi đây sẽ trở thành phế tích, những thứ bên trong cho dù không bị nổ chết thì cũng sẽ bị đá rơi chôn vùi, không thể chạy ra hại người.

Đi trên đường, ai nấy đều hưng phấn, thu hoạch lần này vô cùng lớn, các tộc nhân vui vẻ trò chuyện.

Lúc nổ mìn trước đó, hệ thống đã thông báo kiểm tra hoàn tất, Lâm Diệu hiện tại mới có thời gian vào hệ thống xem xét. "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch lần này, độ hoàn thành: Ưu tú, đạt được phần thưởng ngạch ngoại." Lâm Diệu vội vàng kiểm tra phần thưởng. "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được 《Phân Sơn Giáp Tự Dưỡng Phương Pháp》, một lần cơ hội truyền thừa, phần thưởng ngạch ngoại 《Khinh Thân Thuật》." * **《Phân Sơn Giáp Tự Dưỡng Phương Pháp》**: Bí thuật Ban Sơn, có thể nuôi dưỡng một cặp Phân Sơn Giáp đực và cái, dùng để đào hang trộm mộ. * **《Khinh Thân Thuật》**: Khinh công, có thể giảm nhẹ thể trọng, nâng cao tốc độ và độ cao khi nhảy vọt.

Xem xong phần thưởng hệ thống, Lâm Diệu lại kiểm tra giá trị tài phú, cư nhiên có tới 5 triệu, lần này có thể trang bị cho mỗi tộc nhân một thanh Hắc Kim Đường Đao rồi.

Trải qua mấy ngày trèo đèo lội suối, nhóm người Lâm Diệu một lần nữa trở lại Trường Sa.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên phố, hắn có cảm giác như cách một thế hệ.

Về đến nhà, nhận điện thoại của Trần Bì, nghe xong báo cáo, Lâm Diệu mới phát hiện đoạn thời gian này bọn họ cũng luôn ở trong mộ, liên tục trộm ba cái mộ quý tộc, thu hoạch cũng không tệ.

Lâm Diệu nghe xong bèn bảo bọn họ cũng quay về một chuyến.

Cúp điện thoại, để hệ thống kiểm tra không gian của đám người Trần Bì, phát hiện điểm tài phú cư nhiên lên tới 9 triệu, đây là con số chưa từng đạt được.

Lâm Diệu vui vẻ đóng cửa hàng hệ thống lại, đợi tất cả mọi người về đủ rồi sẽ mua đồ.

Những ngày tiếp theo, Lâm Diệu mỗi ngày đều dẫn tộc nhân đi dạo trong thành, có khi cũng sẽ đi trà lâu của Nhị Gia nghe hát, dần dần mới thích ứng lại với thế giới bên ngoài.

Đến ngày thứ tư, đám người Trần Bì phong trần mệt mỏi mới về đến Trường Sa, đi cùng cư nhiên còn có Doãn Tân Nguyệt. "Tân Nguyệt, sao em lại đi cùng Trần Bì?" Lâm Diệu có chút kinh ngạc hỏi. "Hừ, nếu không phải em đi ngang qua Cổ Đổng Hành Lâm thị, nhìn thấy Trần Bì từ bên trong đi ra, em còn không biết anh đã về Trường Sa đâu?

Về mà cũng không gọi điện thoại cho em à?" Doãn Tân Nguyệt có chút oán trách nói.

Lâm Diệu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Doãn Tân Nguyệt, đột nhiên phát hiện mình cư nhiên có chút thích cô nàng này, chỉ là có khả năng bản thân vẫn luôn trốn tránh vấn đề này. "Sao có thể chứ?

Anh định mấy hôm nữa sẽ đi Bắc Bình, nguyên bản chuẩn bị lúc đó sẽ đến thăm em." Lâm Diệu vội vàng an ủi.

Đột nhiên nhớ tới tấm da Bạch Hổ có được trước đó, Lâm Diệu

nói: "Anh có chuẩn bị quà cho em, anh cam đoan em nhất định sẽ thích." Doãn Tân Nguyệt lúc này mới cao hứng, đỏ mặt nói: "Ai nha, Diệu ca, chuyện chuẩn bị quà thì đừng nói với em mà, nói ra thì đâu còn bất ngờ nữa." Nhìn khuôn mặt thẹn thùng của Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu cũng cười phát ra từ nội tâm, hắn phát hiện khi ở cùng Doãn Tân Nguyệt rất thoải mái và tự tại.

Vào trong sân, Doãn Tân Nguyệt ngại ngùng chạy về phòng gian nàng từng ở trước đây.

Mãi đến khi bóng lưng nàng biến mất, Lâm Diệu mới hồi thần. "Doãn tiểu thư đẹp lắm đúng không?" Giọng nói tinh quái của Lâm Nhất truyền đến. "Đẹp." Đang chìm đắm trong niềm vui gặp lại Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu buột miệng trả lời.

Nghe thấy tiếng cười to của tộc nhân, Lâm Diệu mới phản ứng lại.

Nhìn bóng lưng Lâm Nhất đang chạy ra ngoài, Lâm Diệu hung tợn hét lên: "Lâm Nhất, có giỏi thì đừng về nữa!" Lại truyền đến một trận cười của tộc nhân.

Chương 43

Đợi mọi người đùa giỡn xong, mới tụ tập tại phòng khách, nghe đám người Trần Bì báo cáo.

Đợi Lâm Nhất cũng về rồi, Lâm Diệu bắt đầu mua sắm trang bị.

Trước tiên tiêu 4,1 triệu mua 40 thanh Hắc Kim Đường Đao và một bộ Hắc Kim Cửu Nhận Trảo chia cho mọi người, sau đó thu hồi trang bị cũ, giá trị tài phú còn lại 4,941,000 điểm.

Nhớ tới 《Phân Sơn Giáp Tự Dưỡng Phương Pháp》 vừa đạt được, hắn lại tìm kiếm Phân Sơn Giáp trong hệ thống. * "Phân Sơn Giáp (bao gồm vật tư nuôi dưỡng một năm): 10 vạn điểm tài phú/một đôi." * "Vòng tay mang theo Phân Sơn Giáp (có thể đưa Phân Sơn Giáp do hệ thống sản xuất vào để mang theo): 1 vạn điểm tài phú/một chiếc." Lâm Diệu trực tiếp mua 42 đôi Phân Sơn Giáp và vòng tay, nhìn 28 vạn điểm tài phú còn lại, Lâm Diệu thoát khỏi hệ thống.

Trực tiếp chia xong vòng tay, hướng dẫn tộc nhân cách sử dụng, Lâm Diệu bắt đầu truyền thừa kỹ năng.

Tổng cộng có hai lần cơ hội, hắn truyền 《Phân Sơn Giáp Tự Dưỡng Phương Pháp》 và 《Khinh Thân Thuật》 cho mọi người. "Thời gian qua mọi người đều đã xuống mộ mấy lần, sau này chia thành tiểu đội hạ mộ đi.

Trước tiên đem những ngôi mộ đã biết vét sạch sẽ, rồi tìm kiếm mộ khác.

Trần Bì sau này đi theo bên cạnh ta." Lâm Diệu nhìn mọi người nói.

Hiện tại tộc nhân đã có kinh nghiệm, cũng đều có sức mạnh tự vệ,

đã đến lúc để họ đơn độc lịch luyện, hy vọng sau này mỗi người đều có thể độc đương một phía.

Giao đại xong sự việc, Lâm Diệu lấy tấm da Bạch Hổ ra, chuẩn bị đi thăm Doãn Tân Nguyệt.

Lúc đi tới cửa thì đá Lâm Nhất một cái, mắng: "Cho tiểu tử nhà ngươi hỏi lung tung." Nghe tiếng cười ha ha của tộc nhân phía sau, Lâm Diệu đi vào phòng Doãn Tân Nguyệt. "Tân Nguyệt, xem này, đây là quà anh chuẩn bị cho em.

Lúc nào rảnh tìm thợ tay nghề tốt một chút may thành áo choàng, vừa giữ ấm lại vừa đẹp." Lâm Diệu đặt tấm da Bạch Hổ trong tay lên bàn.

Doãn Tân Nguyệt nhìn da Bạch Hổ trên mặt bàn, trong mắt tản mát ra sự yêu thích mãnh liệt, đáp: "Diệu ca, cảm ơn anh, tấm da hổ này thật sự quá đẹp, em rất thích." "Thích là được rồi, đến lúc đó mặc tấm da hổ này làm áo choàng, khẳng định sẽ vô cùng đẹp." Lâm Diệu cười nói. "Ai nha, Diệu ca nói gì thế?

Thật không biết xấu hổ." Nói rồi Doãn Tân Nguyệt đẩy Lâm Diệu ra khỏi phòng, vội vàng đóng cửa lại.

Lâm Diệu bị đẩy ra khỏi phòng còn chưa phản ứng lại thì đã nghe thấy tiếng nghe lén ở chân tường truyền đến. "Ai, nhìn kìa, Tộc trưởng bị Doãn cô nương đuổi ra rồi." "Thấy chưa, tôi đã nói mà, làm gì có ai tặng cô nương da hổ.

Tộc trưởng thật sự không biết tán gái a!" Là giọng của Lâm Nhất. "Lâm Nhất, lại là tiểu tử nhà ngươi, đừng chạy, ta nghe thấy hết rồi!" Lâm Diệu tức giận hét lên, nhất thời trong viện gà bay chó sủa.

Trong phòng, Doãn Tân Nguyệt ngồi trước bàn, nhìn tấm da hổ xinh đẹp kia, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc. ...

Đến tối, khi mọi người ăn cơm, Doãn Tân Nguyệt nhìn Lâm Nhất mặt mũi bầm dập, kinh ngạc hỏi: "Lâm Nhất, cậu bị sao thế?" Lâm Nhất vội vàng đáp: "Doãn cô nương, là do Tộc trưởng tôi không biết tặn..." Lời còn chưa dứt đã bị Lâm Diệu thấp giọng ngăn lại: "Câm miệng, lo ăn cơm của cậu đi." Lại quay sang nói với Doãn Tân Nguyệt: "Không có việc gì, luyện võ bị thương thôi." Những người khác nghe thấy lại phát ra một trận cười trộm.

Doãn Tân Nguyệt nhìn biểu tình ủy khuất của Lâm Nhất, nghe tiếng cười bên cạnh, tuy rằng tò mò nhưng cũng cười theo mọi người.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu vừa phân phó đám người Lâm Nhất đi lấy một ít hộp về để đóng gói minh khí, bảo Trần Bì phân loại giữ lại trân phẩm, thì có binh sĩ dưới trướng Phật Gia tìm đến.

Gặp Lâm Diệu, người đó nói: "Đạo gia, Phật Gia nhà tôi mời ngài đến Hồng phủ một chuyến, muốn thương lượng một số việc tại đó." Lâm Diệu nghe xong bèn dẫn theo Doãn Tân Nguyệt đang buồn chán ở một bên cùng đi, vừa vặn có thể để nàng trò chuyện với phu nhân của Nhị Gia.

Vừa đến Hồng phủ, đã thấy Nhị Gia và Cẩu Gia (Cẩu Ngũ) của Ngô gia đang nói chuyện.

Lâm Diệu nói: "Nhị Gia, Cẩu Gia, hai vị khỏe chứ?

Không biết Phật Gia gọi chúng ta đến có việc gì không?" Cẩu Gia nói: "Đạo gia, tôi cũng vừa mới được mời đến, hỏi Nhị Gia đi, ngài ấy chắc là biết." Nhị Gia nhìn hai người đang nhìn mình, vội vàng đáp: "Hai vị đợi Phật Gia đích thân nói đi, chúng ta cứ vào trước đã." Nói xong Nhị Gia lại hỏi: "Đạo gia, vị cô nương bên cạnh ngài là?" "À, bạn của tôi, Doãn Tân Nguyệt, vừa vặn đưa cô ấy đến trò chuyện với phu nhân Nhị Gia." Nói xong bốn người cùng đi vào Hồng phủ.

Nhị Gia gọi hạ nhân đưa Doãn Tân Nguyệt đến phòng phu nhân,

sau đó mọi người đi vào phòng khách.

Vào trong nhìn xem, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu Phật Gia.

Các đương gia của Cửu Môn tề tụ một đường, liên lạc tình cảm, trao đổi tin tức.

Chỉ thấy đương gia của Hoắc gia nói với Lâm Diệu: "Đạo gia, nghe nói ngài gần đây lại ra tay?

Không biết trong tay ngài có món hàng nào tốt không, về phương diện đồ thanh đồng ấy, bên tôi có một vị khách nhân cần một món, nhưng tôi hỏi tất cả mọi người rồi, đều không có ai có thể xuất thủ." Lâm Diệu nhìn vị đương gia Hoắc gia này, là một cô gái trẻ khoảng 20 tuổi, tên là Hoắc Tiên Cô, cũng chính là Hoắc lão thái bà sau này.

Lâm Diệu nói: "Lần xuống mộ này tôi có được một ít đỉnh đồng, bất quá không lớn lắm, bên trên có minh văn ca tụng, không biết có thích hợp không?" Hoắc Tiên Cô nghe vậy đại hỉ, vội vàng nói: "Thích hợp, thích hợp, vị khách kia của tôi chỉ cần một món đồ thanh đồng, ngài có đỉnh đồng thì càng tốt, về phần minh văn bên trên, hộ khách kia sẽ không để ý đâu." Lại hỏi Lâm Diệu: "Không biết bi văn trên đỉnh đồng liệu có lộ ra tin tức gì không?" Lâm Diệu phất phất tay nói: "Không sao đâu, không cần lo lắng, cho dù bọn họ tìm được địa phương thì cũng vào không được." Hẹn với Hoắc Tiên Cô ngày mai sẽ cho người đưa đồ đến, Tề Lão Bát lại hỏi xin Lâm Diệu một ít bùa chú để sử dụng.

Đang nói chuyện thì Phật Gia bước vào.

Thấy mọi người đã ngồi xong, Phật Gia nói: "Hôm nay tôi gọi các vị đến, hy vọng mọi người có thể chi viện một ít quân phí, mua sắm trang bị, chiến tranh sắp bắt đầu rồi." Mọi người nghe xong đều lâm vào trầm mặc.

Trường Sa là đại bản doanh của các gia tộc này, thế mà lại sắp xảy ra chiến tranh rồi.

Một lát sau mọi người nhao nhao quyên khoản.

Lâm Diệu giữ lại một phần dùng cho sinh hoạt, những cái khác đều giao cho Phật Gia.

Cùng Doãn Tân Nguyệt về nhà, Lâm Diệu dọc đường trầm mặc.

Doãn Tân Nguyệt thấy tâm trạng hắn không tốt nên cũng không nói gì.

Lâm Diệu nhớ tới cuộc chiến tranh sắp đến, sức mạnh cá nhân đối với cả cuộc chiến ảnh hưởng không lớn, chỉ có thể bỏ ra thêm một ít tiền bạc ủng hộ Phật Gia bảo vệ Trường Sa. "Đinh, nhiệm vụ mới phát bố, xin túc chủ tự mình kiểm tra." Nghe thanh âm hệ thống, Lâm Diệu vội vàng mở nhiệm vụ ra. "Nhiệm vụ: Mời túc chủ tu kiến tộc địa cho gia tộc của mình." Nhìn nhiệm vụ hệ thống, Lâm Diệu ngẩn ra, không phải đều là nhiệm vụ xuống mộ sao?

Sao lại là tu kiến tộc địa?

Chương 44

Nhưng biết xây tộc địa ở đâu bây giờ?

Không có bất kỳ manh mối nào nên Lâm Diệu cũng không nghĩ nữa, phá vỡ sự yên tĩnh nói với Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt, ngày mai anh đưa em về Bắc Bình nhé." Doãn Tân Nguyệt vừa nghe lời này, hốc mắt nháy mắt đỏ lên, nói: "Diệu ca, anh chán ghét em rồi sao, em vừa mới đến anh đã muốn đuổi em đi." Lâm Diệu vừa thấy Doãn Tân Nguyệt sắp khóc, vội vàng an ủi: "Tân Nguyệt, đừng khóc, anh không chán ghét em.

Trường Sa sắp xảy ra chiến tranh rồi, vì an toàn của em nên mới đưa em đi." Doãn Tân Nguyệt nghe vậy mới ngừng rơi lệ, hỏi: "Vậy anh định đi đâu?

Không đi cùng em về Bắc Bình sao?" "Anh muốn tìm một nơi để xây dựng một cái gia tộc trú địa.

Sau này đám Lâm Nhất đều phải kết hôn, hoặc là đón người nhà đến cùng ở, tổng không thể cứ ở cái nơi nhỏ như thế này được?" Doãn Tân Nguyệt nghe xong, tròng mắt xoay chuyển, cao hứng nói: "Diệu ca, anh theo em về Bắc Bình đi, em chỉ cho anh một nơi tốt, ở đó xây tộc địa khẳng định anh sẽ hài lòng." Nói xong, Doãn Tân Nguyệt vội vàng chạy về phòng, mặc kệ Lâm Diệu gọi thế nào cũng không dừng lại.

Lâm Diệu nghĩ, dù sao tạm thời cũng không có chủ ý gì, vậy thì đi theo Doãn Tân Nguyệt xem sao, không khéo lại hài lòng thật thì sao?

Đã quyết định đi Bắc Bình, ngày hôm sau cũng không đem minh khí đưa đến Xe Ngựa Hành, chuẩn bị mang đi theo luôn.

Hắn chỉ đem cái đỉnh đồng đã đáp ứng Hoắc Tiên Cô đưa tới, cũng

không lấy tiền, bảo nàng quyên hết cho Phật Gia.

Chiều hôm đó, nhóm người Lâm Diệu lên xe lửa đi Bắc Bình.

Đợi đến khi xuống xe ở Bắc Bình, Doãn Tân Nguyệt mới nói cho Lâm Diệu biết cái địa phương kia nằm ngay cạnh tộc địa Doãn gia.

Lâm Diệu nghe xong có chút dở khóc dở cười, Doãn gia có khả năng đáp ứng sao?

Nhưng cũng không nói gì thêm, cứ ở lại Bắc Bình vài ngày đã.

Thế là mọi người lại lần nữa vào ở khách sạn Minh Nguyệt (Tân Nguyệt).

Trong khi Lâm Diệu đang suy nghĩ về chuyện tộc địa trong phòng, thì tại văn phòng khách sạn Minh Nguyệt bên kia, Doãn Tân Nguyệt đang nói chuyện với phụ thân nàng là Doãn Thiên Sinh. "Cái gì?

Con muốn gia tộc đem ngọn núi phía sau tộc địa tặng cho Lâm Diệu để xây dựng gia tộc tộc địa?

Không được, cho dù ta đồng ý thì gia tộc cũng sẽ không đồng ý đâu." Doãn Thiên Sinh nhìn con gái kinh ngạc nói. "Ai nha, phụ thân, chẳng phải chỉ là một ngọn núi rách nát thôi sao?

Có gì mà luyến tiếc?

Hơn nữa, Lâm Diệu xây tộc địa trên núi, lại sẽ không làm ngọn núi biến mất." Doãn Tân Nguyệt làm nũng. "Con thì hiểu cái gì, đó chính là cơ nghiệp tổ tiên truyền lại của nhà chúng ta đấy." Doãn Thiên Sinh lớn tiếng nói.

Nói xong, ông dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt bị nhìn đến mức trong lòng phát mao, ánh mắt trốn tránh nói: "Phụ thân, sao lại nhìn con như thế?" "Có phải con nhìn trúng Lâm Diệu rồi không?

Cho nên mới để tâm chuyện tộc địa của Lâm Diệu như vậy?" Doãn Thiên Sinh tuy là đang hỏi, nhưng ngữ khí lại khẳng định. "Con... chẳng phải muốn ở gần một chút, đợi khi nào xuất môn về nhà, có thể tìm hắn chơi sao?" Doãn Tân Nguyệt để khí không đủ nói.

Doãn Thiên Sinh lắc đầu: "Chơi cái gì mà chơi, ta thấy là con muốn gả đến chỗ Lâm Diệu thì có.

Nói thật với ta, có phải đã nhìn trúng Lâm Diệu rồi không?

Từ lúc nào thế?" Doãn Tân Nguyệt cúi đầu: "Con cũng không biết có phải là nhìn trúng hay không, nhưng từ lần trước anh ấy cứu con, con luôn muốn gặp anh ấy." "Được rồi, ta đều biết cả rồi, con về đi, phụ thân sẽ giúp con hoàn thành tâm nguyện." Doãn Thiên Sinh bất đắc dĩ nói.

Sáng hôm sau, Lâm Diệu được người mời đến văn phòng của Doãn Thiên Sinh. "Doãn gia chủ gọi tôi đến có việc gì không?" Lâm Diệu hỏi.

Doãn Thiên Sinh cười nói: "Lâm tiên sinh đến rồi à?

Chúng ta ngồi xuống nói chuyện." "Lâm tiên sinh và Hân Nguyệt nhà tôi là bạn bè, sau này đừng sinh phân như thế, cứ gọi là Doãn bá phụ, tôi gọi cậu là A Diệu được không?" Lâm Diệu đáp: "Đều nghe theo Doãn bá phụ." "A Diệu à, cậu cảm thấy Hân Nguyệt nhà tôi thế nào?" Lâm Diệu thầm nghĩ, Doãn Thiên Sinh hôm nay làm sao vậy?

Sáng sớm tinh mơ tìm mình để nói chuyện việc nhà?

Hắn châm chước đáp: "Tân Nguyệt là một cô nương tốt, vừa đáng yêu lại vừa hiểu chuyện." "Bá phụ cũng không cùng cậu vòng vo tam quốc nữa, hôm nay gọi cậu đến là muốn hỏi, cậu có muốn cưới Hân Nguyệt nhà tôi không?

Hiện tại binh hoang mã loạn, tìm được một người trẻ tuổi đầy

hứa hẹn như cậu không dễ dàng gì." Lâm Diệu nháy mắt ngây ngẩn cả người, Doãn Thiên Sinh nói chuyện cũng quá trực tiếp rồi?

Bất quá qua những ngày ở chung với Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu phát hiện bản thân hình như thật sự đã thích cô nương đáng yêu này.

Hồi thần, Lâm Diệu có chút ngượng ngùng nói: "Cháu cũng rất thích Tân Nguyệt, bất quá..." Chưa đợi Lâm Diệu nói hết, Doãn Thiên Sinh đã cắt ngang: "Thích là tốt rồi, vậy cứ quyết định thế đi.

Đợi cậu xây xong tộc địa thì cưới Hân Nguyệt qua cửa." Nói xong, Doãn Thiên Sinh quay đầu nói với ngoài cửa: "Hân Nguyệt, con đều nghe thấy rồi chứ?

Nghe thấy rồi thì dẫn tình lang của con đi xem nơi xây dựng tộc địa đi, đó là của hồi môn của con đấy." Thoại âm vừa dứt liền thấy Doãn Tân Nguyệt mặt đỏ bừng chạy vào, kéo Lâm Diệu chạy ra ngoài.

Chạy ra khỏi cửa khách sạn Minh Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt nhìn Lâm Diệu hỏi: "Anh muốn cưới em, là thật lòng sao?" Lâm Diệu chân thành nhìn đôi mắt Doãn Tân Nguyệt nói: "Là thật lòng." Nhìn khuôn mặt vui sướng của Doãn Tân Nguyệt, nội tâm Lâm Diệu cũng tràn ngập vui vẻ.

Theo Doãn Tân Nguyệt đến tộc địa Doãn gia, nàng chỉ vào ngọn núi cao phía sau tộc địa nói: "Thấy chưa, nơi em nói chính là chỗ đó, lát nữa chúng ta lên xem thử, anh khẳng định sẽ thích, đến lúc đó có thể xây một tòa sơn trang bên trên làm tộc địa." Hai người nắm tay nhau lên núi, nhìn cảnh sắc ưu mỹ xung quanh, Lâm Diệu đối với nơi này rất hài lòng, quyết định trở về sẽ tìm người xây dựng tộc địa.

Đợi tộc địa xây xong, đón người nhà đám Lâm Nhất tới, lại cùng Doãn Tân Nguyệt hoàn hôn, lúc đó mới thật sự thành lập phân gia.

Suốt dọc đường nghe Doãn Tân Nguyệt đưa ra các loại kiến nghị về việc xây dựng, Lâm Diệu đều cười đáp ứng, có người bầu bạn cảm giác thật hạnh phúc.

Buổi tối, Lâm Diệu mang theo minh khí đến Cổ Đổng Hành Lâm thị, gặp Lâm Minh.

Sau khi giao tiếp xong minh khí, Lâm Diệu nói: "Đại ca, em muốn kết hôn." Lâm Minh nghe xong đại hỉ hỏi: "Thật sao?

Là cô nương nhà nào thế?

Khi nào thì hoàn hôn?" "Là đại tiểu thư khách sạn Minh Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt.

Chương 45

Em hiện tại đang chuẩn bị xây dựng tộc địa phân gia, đợi hoàn công xong sẽ kết hôn." Lâm Diệu cười nói. "Tốt, thật quá tốt, đợi lát nữa anh về sẽ báo cho phụ thân tin vui này." Lâm Minh cao hứng nói.

Vừa nói xong Lâm Minh lại có chút thương tâm: "Bất quá đến lúc đó, anh không thể đi tham gia hôn lễ của em được, trong nhà có lỗi với em a, tam đệ." "Được rồi đại ca, đừng nói những chuyện này, gia tộc nuôi em bao nhiêu năm, cũng đến lúc em báo đáp gia tộc rồi." Lâm Diệu khuyên nhủ.

Hai người lại trò chuyện một số việc xảy ra gần đây trong gia tộc, thỉnh thoảng truyền ra trận trận tiếng cười.

Đêm khuya hôm đó, Lâm Diệu mới trở về khách sạn Minh Nguyệt.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Tân Nguyệt gõ cửa, dẫn Lâm Diệu đi đến một trạch viện ở thành tây.

Đây là nhà của Lý Minh Diên, thiết kế sư nổi tiếng nhất kinh thành.

Hôm nay tới đây là để lấy một bản vẽ kiến trúc trong tay ông ấy.

Nghe Doãn Tân Nguyệt nói, bản vẽ sơn trang này vốn dĩ được vẽ dựa trên đặc điểm sơn thế của ngọn núi kia, bất quá về sau xảy ra một số chuyện nên kế hoạch bị gác lại.

Lâm Diệu gặp vị Lý thiết kế sư danh mãn kinh thành này, biểu minh ý đồ đến.

Lý Minh Diên nghe xong vội vàng lấy bản vẽ ra cho Lâm Diệu xem.

Nhìn bản vẽ sơn trang, Lâm Diệu vô cùng yêu thích.

Bên trên lầu các đình đài dựa theo thế núi mà xây, chỉnh thể nhìn vừa đại khí lại vừa hoa lệ.

Xem xong bản vẽ, Lâm Diệu nhìn Lý Minh Diên nói: "Lý lão, tôi rất thích bức bản vẽ này, tôi muốn dựa theo thiết kế bên trên để tiến hành xây dựng, không biết có thể mời ngài làm giám công được không?" Lý Minh Diên nghe xong rất cao hứng, vội vàng nói: "Được, tôi nhất định sẽ đi làm giám công, nhất định phải tận mắt nhìn thấy tòa sơn trang này được xây lên, đây cũng là nguyện vọng bấy lâu nay của tôi." Giải quyết xong chuyện bản vẽ, Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt lại tìm rất nhiều thợ thủ công, tranh thủ để sơn trang có thể sớm ngày hoàn công.

Mọi việc đều đã an bài xong, Lâm Diệu nhớ tới cuộc đàm thoại hôm qua với Lâm Minh, đi ra ngoài cũng lâu rồi, nên trở về thăm phụ thân, dù sao ông cũng không thể tham gia hôn lễ, cũng nên để ông gặp mặt con dâu tương lai. "Tân Nguyệt, anh có chuyện muốn nói với em." Lâm Diệu nhìn Doãn Tân Nguyệt nói.

Sau đó đem chuyện thành lập phân gia kể cho nàng nghe, dù sao đây cũng là người phụ nữ sẽ cùng hắn đi hết quãng đời còn lại.

Nói xong sự việc, Lâm Diệu lại nói: "Gần đây anh chuẩn bị đưa em về thăm nhà, thuận tiện đón người nhà của Lâm Nhất luôn." Doãn Tân Nguyệt thẹn thùng: "Được ạ, em cũng muốn đi." Một tuần sau, Lâm Diệu đợi mọi người tập hợp tại tộc địa Lâm thị, cho mọi người về nhà thăm người thân, còn mình thì dẫn Doãn Tân Nguyệt về nhà. "Phụ thân, con đã về, đây là vị hôn thê của con, Doãn Tân Nguyệt." Lâm Diệu nhìn Lâm Hiếu Toàn có chút già đi nói. "Tốt, về là tốt rồi, đây là Tân Nguyệt phải không, đại ca con đều gọi điện thoại nói với ta rồi.

Ta thật mừng thay cho con a." Lâm Hiếu Toàn có chút kích động

nói. "Phụ thân, xin lỗi, đợi đến khi con kết hôn người cũng không thể đến tham gia, còn phải lén lút về thăm con." "Tân Nguyệt bái kiến bá phụ, ngài đừng thương tâm, con và Diệu ca đều sẽ hạnh phúc." Doãn Tân Nguyệt có chút thẹn thùng nói.

Ở lại trong tộc, Lâm Diệu cảm giác rất thả lỏng, nếu không phải bồi phụ thân nói chuyện thì cũng là cùng Doãn Tân Nguyệt du sơn ngoạn thủy.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, bất tri bất giác hơn một tháng trôi qua, Bắc Bình gọi điện thoại báo tin sơn trang đã hoàn công.

Cáo biệt người thân, nhóm người Lâm Diệu cộng thêm người nhà đám Lâm Nhất trở về Bắc Kinh.

Lên núi lần nữa, phát hiện hết thảy đều đã thay đổi diện mạo.

Dưới chân núi xây một tòa sơn môn, đường đi lên cũng biến thành bậc thang đá xanh, cứ cách một đoạn lộ trình sẽ có lương đình tinh mỹ cho người nghỉ ngơi ngắm cảnh.

Lại đi lên đến chính môn, nhìn thấy cửa chính hào khí, hai tòa sư tử đá tọa trấn hai bên, trong viện các loại phòng ốc lầu các lâm lập.

Xem xong tổng thể sơn trang, Lâm Diệu vô cùng hài lòng, diện tích đủ lớn, các loại diễn võ trường, thư lâu cũng đều đầy đủ.

Lâm Diệu nhìn Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Tân Nguyệt, sơn trang của chúng ta đặt tên là gì thì tốt?" Doãn Tân Nguyệt nghĩ nghĩ nói: "Gọi là Vọng Nguyệt Sơn Trang đi, vừa vặn có thể từ nơi này nhìn thấy khách sạn Minh Nguyệt (Tân Nguyệt) ở xa xa, để cha em nghe xong cũng cao hứng, hơn nữa trên núi cao như vậy, cũng thuận tiện thưởng nguyệt." Lâm Diệu nghe xong cũng rất hài lòng, tên hay là được.

Ba ngày sau, Lâm Diệu dẫn tộc nhân dọn vào Vọng Nguyệt Sơn Trang, chính thức định cư tại đây.

Lâm Diệu nói với các tộc nhân đang hưng phấn: "Sau này chúng ta sẽ cắm rễ tại đây, Vọng Nguyệt Sơn Trang chính là địa điểm truyền thừa gia tộc chúng ta, hy vọng gia tộc chúng ta ngày càng hưng vượng.

Được rồi, mọi người đi tìm phòng mình thích để ở đi." Nhìn các tộc nhân cười đùa tranh nhau chọn phòng, Lâm Diệu cảm giác trách nhiệm trên người càng thêm trầm trọng. "Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, xin tự mình nhận thưởng." Đột nhiên thanh âm hệ thống truyền đến cắt ngang suy tư của Lâm Diệu, hắn thu thập tâm tình, tiến vào hệ thống nhận thưởng. "Đinh, chúc mừng túc chủ đạt được 《Đạo Gia Bí Truyền Thụy Công Pháp Quyết》, cơ hội truyền thừa một lần.

Đồng thời mở ra nhiệm vụ hạn giờ, xin túc chủ kiểm tra." * **《Đạo Gia Bí Truyền Thụy Công Pháp Quyết》**: Có thể trong lúc ngủ say chậm rãi tăng lên pháp lực và thuộc tính thân thể.

Lâm Diệu mở nhiệm vụ hạn giờ ra xem: * **Nhiệm vụ hạn giờ**: Do hệ thống cần tự kiểm tra, đồng thời thu thập tin tức, xin túc chủ trong vòng ba ngày mang theo người truyền thừa cùng nhau ngủ say. "Hệ thống, vì sao lại gấp gáp mở ra tự kiểm tra như vậy?

Còn nữa, tự kiểm tra cần bao lâu?" "Sau khi túc chủ hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch, hệ thống cần tự kiểm tra, đồng thời cập nhật tin tức cổ mộ, thời gian dự kiến 30 năm." Nghe hệ thống cư nhiên cần tới 30 năm để tiến hành kiểm tra cập nhật, Lâm Diệu giật nảy mình, vội vàng hỏi: "Hệ thống, cần lâu như vậy, người ngủ say sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" "Túc chủ yên tâm, ngủ say đối với các ngươi chỉ là chuyện trong nháy mắt." Thấy chỉ còn ba ngày, Lâm Diệu biết phải nhanh chóng chuẩn bị.

Lâm Diệu trước tiên đi tìm Doãn Thiên Sinh, nói: "Doãn bá phụ,

bên phía cháu xảy ra một chút ngoài ý muốn, cho nên ngày mai cháu muốn nghênh cưới Tân Nguyệt, ngài xem có được không?" Doãn Thiên Sinh nghe xong tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, nói: "Chuyện hai người các con, chỉ cần đồng ý là được.

Hiện tại thế đạo loạn lạc như vậy, ta cũng không chuẩn bị mời người ngoài tham gia hôn lễ, cho nên thời gian thượng đều có thể." Nghe xong lời Doãn Thiên Sinh, Lâm Diệu trịnh trọng hành lễ: "Đa tạ nhạc phụ thành toàn." Về đến nhà, Lâm Diệu tụ tập tộc nhân lại, nói: "Ngày mai ta chuẩn bị cùng Tân Nguyệt hoàn hôn, cho nên hôm nay muốn mọi người chuẩn bị một chút." Tộc nhân nghe xong nhao nhao đại hỉ, vội vàng chúc mừng Lâm Diệu.

Sau đó Lâm Diệu giữ đám Lâm Nhất lại, bảo những người khác đi chuẩn bị trước. "Mọi người cũng biết ta có một số năng lực kỳ dị, có thể truyền thừa năng lực cho mọi người.

Hiện tại sự tình có chút biến hóa, bởi vì loại năng lực này, tất cả mọi người đều cần cùng ta lâm vào ngủ say, đại khái khoảng 30 năm." Mọi người nghe xong tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng cũng đều có thể tiếp nhận, dù sao năng lực thần kỳ như vậy không thể nào không có cái giá phải trả, chỉ là có chút thương tâm vì phải xa cách người nhà.

Sáng sớm hôm sau, đại hôn của Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt bắt đầu.

Người Doãn gia cũng nhao nhao tới tộc địa tham gia hôn lễ, nhất thời quang trù giao thác, náo nhiệt phi phàm.

Lúc này ở hậu đường, Lâm Diệu và Doãn Thiên Sinh đang nói chuyện. "Nhạc phụ, sở dĩ con muốn hoàn hôn nhanh như vậy là vì con có một loại năng lực đặc thù, gần đây con và Tân Nguyệt phải lâm vào ngủ say, thời gian sẽ có chút dài.

Chương 46

Sau khi con ngủ say, sẽ phong sơn, cho nên sau này có thể cần Doãn gia giúp con chiếu cố tộc nhân, hỗ trợ đưa một ít vật tư sinh hoạt." Nghe xong lời Lâm Diệu, Doãn Thiên Sinh kinh hãi, trầm mặc một hồi mới nói: "A Diệu, ta biết con là người có năng lực, nhưng không ngờ lại thân mang dị thuật.

Con cứ yên tâm, tộc nhân của con Doãn gia sẽ hỗ trợ chiếu cố." Tiễn bước Doãn Thiên Sinh đang trong cơn chấn kinh, Lâm Diệu ra ngoài tiếp nhận mọi người chúc mừng.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu nhìn Doãn Tân Nguyệt đã sớm tỉnh dậy nói: "Tân Nguyệt, lát nữa anh sẽ truyền cho em một số năng lực kỳ quái, có khả năng sẽ khá thống khổ." Nhìn Doãn Tân Nguyệt đã chuẩn bị tốt, Lâm Diệu đem năng lực có thể truyền thừa và huyết mạch đều truyền cho nàng, bao gồm cả 《Đạo Gia Bí Truyền Thụy Công Pháp Quyết》 mới đạt được.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt đã truyền thừa và tẩy tủy xong xuôi, Lâm Diệu giao đại: "Tân Nguyệt, từ nay về sau thọ mệnh của em sẽ tăng trưởng, dung nhan sẽ không già đi, bất quá gần đây có khả năng phải cùng anh ngủ say một giấc, đây là cái giá phải trả khi đạt được năng lực, thời gian ngủ say sẽ khá dài, cho nên em về nhà cáo biệt người thân đi." Nghe xong, Doãn Tân Nguyệt đầu tiên là phi thường kinh hỉ, sau đó lại có chút thương cảm, ăn xong điểm tâm liền về nhà cáo biệt người thân.

Cơm nước xong xuôi, sau khi Lâm Diệu truyền thừa 《Đạo Gia Bí Truyền Thụy Công Pháp Quyết》 cho tộc nhân xong, bèn đến Cổ Đổng Hành Lâm thị gặp Lâm Minh và Lâm Quang, giải thích chuyện

phải ngủ say.

Hai người nghe xong đều có chút thương cảm.

Lâm Minh nói: "Tam đệ, yên tâm đi, hiện tại có những cổ đổng em đưa, chuyện truyền thừa gia tộc không cần lo lắng đâu, cứ an tâm làm tốt việc của em là được, đợi em tỉnh lại chúng ta lại tương tụ." Lâm Quang cũng nói: "Đúng vậy, tam đệ, chuyện gia tộc cứ yên tâm, phụ thân cũng có đại ca và anh chiếu cố, vạn sự cứ yên tâm là tốt rồi." Ngày thứ ba, Lâm Diệu mua một số quan quách đặt trong mật thất tại nhà, hắn chuẩn bị dẫn mọi người ngủ say trong quan quách, một khi xảy ra ngoài ý muốn thì cũng chỉ bị coi như xử lý thi thể phòng hủ, có thể an toàn hơn một chút.

Đêm hôm đó, cáo biệt những tộc nhân còn lại và giao đại cho phụ thân Lâm Nhất phụ trách đại sự tiểu sự trong sơn trang sau này, mọi người đi vào mật thất.

Lâm Diệu nhìn những quan quách này nói: "Được rồi, đều đi vào đi, trộm nhiều mộ như vậy rồi, hôm nay chúng ta cũng làm bánh tông một lần, hảo hảo hưởng thụ." Tộc nhân nhao nhao cười to tiến vào trong quan quách.

Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt nhìn bọn họ tu hành 《Đạo Gia Bí Truyền Thụy Công Pháp Quyết》, sau đó giúp đậy nắp quan tài lại.

Lâm Diệu nhìn cái quan quách cuối cùng lớn hơn gấp đôi nói: "Tân Nguyệt, cái này là của chúng ta, đủ lớn chứ?" Nói xong dẫn theo Doãn Tân Nguyệt bước vào quan quách, đậy nắp lại, hai người nhìn nhau một cái, vận chuyển pháp quyết.

Lâm Diệu tiến vào hệ thống hỏi: "Hệ thống, ngủ say có tiêu hao thọ mệnh không?" "Đinh, xin túc chủ yên tâm, sau khi ngủ say, bởi vì tu tập 《Đạo Gia Bí Truyền Thụy Công Pháp Quyết》, tốc độ trôi qua của thọ mệnh chỉ bằng một phần ba người bình thường." Lâm Diệu

nghe xong liền yên tâm, thọ mệnh của hắn bản thân đã dài hơn một chút, ảnh hưởng một phần ba thọ mệnh cũng không lớn.

Cái thế giới không có mạng, không có điện thoại, không có tivi này hắn cũng có chút chán rồi, tỉnh lại có thể nhìn thấy các loại thiết bị hiện đại hóa, Lâm Diệu đột nhiên có chút hưng phấn. "Hệ thống, bắt đầu ngủ say đi." "Đinh, chuẩn bị ngủ say, ba, hai, một, ngủ say bắt đầu." Khi Lâm Diệu lần nữa mở mắt ra, trước tiên nghe thấy là thanh âm của hệ thống. "Đinh, hệ thống kiểm tra hoàn tất, hoan nghênh túc chủ tô tỉnh, xin túc chủ nhận thưởng." Lâm Diệu nghe tiếng hệ thống, có chút phát mộng, mình không phải vừa mới nằm xuống sao?

Ngủ say xong rồi à?

Lâm Diệu mở hệ thống ra: "Hệ thống, kiểm tra xong rồi?

Ta ngủ bao lâu rồi?" "Túc chủ ngủ say 30 năm." 30 năm trôi qua rồi sao?

Một chút trải nghiệm cũng không có a, cảm giác chỉ như một cái chớp mắt.

Lâm Diệu mở hệ thống nhận thưởng. "Chúc mừng túc chủ đạt được 《Hiện Đại Tri Thức Đại Toàn》, lần này là miễn phí truyền thừa, tất cả nhân viên ngủ say đã truyền thừa hoàn tất." "Hệ thống, kiểm tra thuộc tính." "Túc chủ thuộc tính: * Thân phận: Lâm Diệu * Sức mạnh: 50 * Tốc độ: 55 * Thể chất: 65 * Tinh thần: 180 * Kỹ năng: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》, 《Bát Quái Du Long Chưởng》... * Đã truyền thừa kỹ năng: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》... * Huyết mạch: Bác Di (nồng độ 20%), có tác dụng khu tà, trấn ma. (Đặc thù công năng sẽ tùy theo nồng độ huyết mạch tăng lên mà tăng cường, xin túc chủ tự mình thể hội.)" Nhìn thân thể thuộc tính tăng lên, Lâm Diệu mới tin tưởng thật sự đã ngủ 30 năm.

Xem ra 《Đạo Gia Bí Truyền Thụy Công Pháp Quyết》 thật sự hữu dụng a, ngủ một giấc, thuộc tính tăng lên nhiều như vậy.

Nhìn những người khác cũng đều tối thiểu mỗi loại thuộc tính gia tăng 10 điểm.

Lâm Diệu đẩy nắp quan tài ra, gọi Doãn Tân Nguyệt bên cạnh dậy: "Tân Nguyệt, tỉnh, tỉnh lại đi, ngủ say kết thúc rồi." Doãn Tân Nguyệt tỉnh lại có chút mơ hồ, nói: "Diệu ca, không phải muốn ngủ say sao, anh gọi em dậy làm gì?" Lâm Diệu cười nói: "Ngủ đến ngốc luôn rồi à, đều kết thúc rồi, mau kiểm tra tin tức trong đầu đi, xem thế giới biến hóa thế nào." Nhìn Doãn Tân Nguyệt đang chấn kinh kiểm tra tin tức, Lâm Diệu cũng không quấy rầy, vội vàng đi gọi tỉnh các tộc nhân khác.

Đợi mọi người đều từ trong tin tức não bộ thoát ra, Lâm Diệu mới nhìn mọi người nói: "Mọi người cũng thấy rồi đấy, hiện tại thế gian đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sau khi ra ngoài phải hảo hảo thích ứng." Đi ra khỏi mật thất, nhìn thấy một lão giả cầm dụng cụ, xem dáng vẻ là muốn đi vào mật thất quét dọn.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là phụ thân của Lâm Nhất.

Lâm Nhất vội vàng tiến lên nói: "Phụ thân, con tỉnh rồi, không cần quét dọn nữa đâu." Phụ thân Lâm Nhất nhìn mọi người phong thải y cựu, cao hứng nói: "Tộc trưởng, các ngài thật sự tỉnh rồi?

Nhiều năm như vậy trôi qua, ta còn tưởng rằng năm đó ngài lừa ta chứ?" Lâm Diệu cười nói: "Bá phụ, ta sao có thể lừa ngài chứ?

Đúng rồi, những năm này gia tộc thế nào?

Có gặp phải chuyện gì không?" Nghe hỏi chuyện gia tộc, phụ thân Lâm Nhất mặt đầy hồng quang nói: "Tộc trưởng, những năm này gia tộc phát triển rất tốt, hiện tại cộng thêm đám trẻ mới sinh, đã có hơn

500 người rồi.

Ở giữa tuy rằng gặp mấy lần nguy cơ nhỏ, nhưng đều được thông gia (Doãn gia) giúp đỡ giải quyết." "Vậy là tốt rồi, chỉ cần gia tộc không có việc gì là ta yên tâm." Đang nói chuyện, mọi người đi tới diễn võ trường, nhìn thấy một số người trẻ tuổi trong gia tộc đang luyện võ.

Lâm Diệu hỏi: "Những người trẻ tuổi này thế nào?

Công phu ta lưu lại tại Thư Các bọn họ đều luyện tập chứ?" Phụ thân Lâm Nhất đáp: "Đều luyện, bất quá hiện tại thái bình thế đạo rồi, không phải tất cả tộc nhân đều có hứng thú với công phu, ta cũng không có cưỡng cầu." Phụ thân Lâm Nhất vội đi gọi tất cả tộc nhân đến, để bọn họ gặp mặt vị Tộc trưởng Lâm Diệu này.

Đợi tộc nhân tới đông đủ, nhìn những khuôn mặt quen thuộc và xa lạ kia, phụ thân Lâm Nhất chỉ vào Lâm Diệu nói: "Đây là tộc trưởng Lâm Diệu của chúng ta, bên cạnh là tộc trưởng phu nhân và các tộc nhân khác.

Những năm này tộc trưởng có việc trì hoãn, hiện tại mới trở về, cuộc sống sau này của chúng ta sẽ càng tốt hơn." Vừa nói xong, bên dưới có một đứa bé nói: "Gia gia lừa người, tộc trưởng chắc phải lớn tuổi lắm rồi, sao có thể trẻ như vậy được?" Mọi người nghe vậy cười ha ha.

Lâm Diệu đi lên phía trước bế đứa bé lên nói: "Ta thật sự là tộc trưởng, tuổi còn lớn hơn cha cháu nhiều, bất quá là trông trẻ thôi." Nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt tộc nhân, Lâm Diệu cuối cùng cũng yên tâm.

Ngày hôm sau, Lâm Diệu dẫn Doãn Tân Nguyệt đi Cổ Đổng Hành Lâm thị một chuyến, bất quá hỏa kế nói ông chủ ngày mai mới về.

Thế là hai người trở lại khách sạn Minh Nguyệt (Tân Nguyệt), nhìn khách sạn Minh Nguyệt càng thêm hào hoa, Doãn Tân Nguyệt nói: "Diệu ca, bên ngoài biến hóa lớn thật đấy.

Nếu không phải đã hấp thu tin tức trong đầu, em cũng không dám đi ra ngoài." Đi vào khách sạn Minh Nguyệt, nói với người tiếp đãi: "Xin chào, tôi muốn gặp ông chủ, Lâm Diệu cùng phu nhân Doãn Tân Nguyệt đến bái phỏng." Đi theo người tiếp đãi đến văn phòng, đi vào nhìn xem người phụ trách bên trong là một cô nương trẻ tuổi.

Chỉ nghe cô nương kia có chút chần chờ hỏi: "Thật sự là Tân Nguyệt cô cô và Lâm Diệu cô phụ?" Doãn Tân Nguyệt nhận ra nói: "Con là Doãn Băng nhà đại ca?

Đã lớn thế này rồi sao?" "Tân Nguyệt cô cô, thật là người a?

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, sao người vẫn trẻ như vậy?" Doãn Băng có chút khó tin nói. "Đúng rồi, gia gia hiện tại ở đâu?" Doãn Tân Nguyệt hỏi. "Gia gia ở nhà ạ.

Hai người trực tiếp đến đây sao?

Chương 47

Chưa về nhà à?" Lâm Diệu hai người phát hiện tới khách sạn Minh Nguyệt tìm Doãn Thiên Sinh là do thói quen, quên mất hiện tại hẳn là nên trực tiếp đến tộc địa Doãn gia tìm người, dù sao Doãn Thiên Sinh tuổi tác hẳn là không nhỏ.

Hai người đang định rời đi về tộc địa Doãn gia.

Doãn Băng đột nhiên mở miệng nói: "Cô phụ, con nghe gia gia nói người cũng là người Cửu Môn, hiện tại Cửu Môn đang họp trong bao sương, không biết người có muốn đi xem không?" Lâm Diệu có chút kinh ngạc nói: "Hả?

Hiện tại Cửu Môn đặt tổng bộ tại khách sạn Minh Nguyệt sao?

Vậy thì đi xem chút đi." Doãn Băng vừa dẫn đường vừa nói: "Đúng vậy ạ, Cửu Môn mấy năm trước luôn họp ở đây, về sau đương gia hiện tại là Trương Phó Quan quyết định quanh năm bao trọn một cái bao sương làm tổng bộ sử dụng." Đến nơi, Doãn Băng gõ cửa nói: "Các vị, có vị tiền bối Cửu Môn đến, nghe nói đang họp nên muốn gặp mặt." Nói xong, nàng tránh người ra.

Lâm Diệu dẫn Doãn Tân Nguyệt đi vào, nhìn đám người ngồi trước bàn, Lâm Diệu cảm thấy vừa có chút quen thuộc, lại có chút lạ lẫm.

Hiện tại ngồi ở đây, Lâm Diệu chỉ quen biết Trương Tiểu Sơn (Trương Phó Quan), Hoắc Tiên Cô, Nhị Gia, còn lại mấy vị đương gia khác hẳn là đều đã đổi thành tiểu bối.

Nhìn Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt đi vào, mọi người đang ngồi đều đứng dậy.

Trương Tiểu Sơn hỏi: "Đạo gia, ngài và phu nhân đã về rồi à, những năm này ngài đi đâu vậy?

Tôi và Nhị Gia tìm ngài đã lâu đều không thấy." Lâm Diệu cười nói: "Tôi bị một số việc làm trễ nải, không ngờ Tiểu Sơn giờ đã thành người đứng đầu Cửu Môn rồi.

Nhị Gia, Hoắc Tiên Cô, hai vị phong thải y cựu a." Nhị Gia đáp: "Đạo gia chê cười rồi, người thật là một chút cũng không thay đổi a." Hoắc Tiên Cô cũng phụ họa: "Nhị Gia nói không sai, Đạo gia và phu nhân thật là một chút biến hóa cũng không có, nếu không phải tôi đã già rồi, còn tưởng rằng mới gặp mặt mấy hôm trước." Mọi người hàn huyên xong nhao nhao ngồi xuống, Doãn Tân Nguyệt thì cùng Doãn Băng đi ra ngoài nói chuyện phiếm, Lâm Diệu ngồi ở chiếc ghế thứ sáu đã để trống nhiều năm.

Trương Tiểu Sơn giới thiệu cho Lâm Diệu những đương gia khác, nhìn những gương mặt mới này, Lâm Diệu mới phát hiện thời gian thật sự đã trôi qua 30 năm.

Trong những đương gia này người trẻ nhất là Tạ Thần của Tạ gia, mới 18 tuổi, là cháu của Tạ Cửu Gia năm đó.

Lâm Diệu thấy mọi người đều đang nhìn mình, bèn nói: "Tiếp tục họp đi, tôi chỉ dự thính thôi, bao nhiêu năm rồi chuyện bên ngoài tôi cũng không hiểu rõ lắm." Mọi người tiếp tục họp, Lâm Diệu nghe các quyết định công việc, giống như trở về phủ đệ Nhị Gia năm đó. "Đinh, nhiệm vụ mới phát bố, xin túc chủ kiểm tra." Suy nghĩ đang bay xa của Lâm Diệu bị hệ thống gọi về, mở nhiệm vụ ra xem. "Nhiệm vụ: Thăm dò Lỗ Vương Cung, lấy được Kim Lũ Ngọc Y." Nhìn thấy nhiệm vụ này, tư duy Lâm Diệu lại bay đi, nhớ đến kịch tính kiếp trước từng xem, xem ra những ngày tháng sau này sẽ không quá nhàm chán rồi.

Đợi hội nghị Cửu Môn họp xong, Trương Tiểu Sơn mời Lâm Diệu sang phòng bên cạnh nói chuyện.

Trương Tiểu Sơn nói: "Đạo gia, hiện tại Cửu Môn không bằng lúc trước, tuy rằng nhìn như cùng một ngành nghề nhưng nội bộ mỗi người một ý, đều có tâm tư riêng, bên ngoài lại có người Uông gia rình rập, cho nên thỉnh ngài ra tay tương trợ." "Tiểu Sơn a, thời đại bây giờ cậu cũng thấy rồi đó, hiện tại đều là kim tiền chí thượng, nhất là sau khi các đại đương gia Cửu Môn thay đổi, đừng mong trở lại đoàn kết như xưa nữa.

Về phần người Uông gia, cứ yên tâm, tôi gặp được sẽ giải quyết." "Đúng rồi, Phật Gia đâu?" Lâm Diệu hỏi.

Trương Tiểu Sơn có chút bi thương nói: "Năm đó sau chiến tranh, Phật Gia bị thương, về sau thân thể vẫn luôn không tốt, mấy năm trước đã qua đời." Nghe tin Phật Gia qua đời, Lâm Diệu có chút kinh ngạc và thương cảm.

Thương cảm vì người quen thuộc càng ngày càng ít, kinh ngạc bởi vì Lâm Diệu phát hiện kịch tình đã xảy ra thay đổi, sau này xuống mộ khả năng sẽ không nhẹ nhàng như vậy nữa.

Lâm Diệu hai người rời khỏi khách sạn Minh Nguyệt, dọc đường đi đều có chút hoa mắt, nhìn Bắc Bình thay đổi, nhìn dòng xe cộ trên đường, thời đại tiến bộ thật nhanh a.

Đến tộc địa Doãn gia, hai người gặp Doãn Thiên Sinh niên mãi.

Doãn Tân Nguyệt khóc nói: "Phụ thân, con đã về." "Tốt, về là tốt rồi, về là tốt rồi a, mau, để phụ thân nhìn xem, Tân Nguyệt có thay đổi gì không?" Doãn Thiên Sinh có chút kích động nói, cẩn thận đánh giá Doãn Tân Nguyệt, thấy nàng một chút biến hóa cũng không có, trên mặt lộ ra nụ cười yên tâm.

Lâm Diệu tiến lên nói: "Nhạc phụ, con rể bất hiếu.

Nhiều năm như vậy mới đưa Tân Nguyệt về gặp ngài." Doãn Thiên Sinh ổn định lại cảm xúc, chậm rãi nói: "A Diệu a, ta sao có thể trách con chứ, hiện tại nhìn thấy các con ta càng cao hứng, bất quá sau này nên đến lượt con giúp ta chiếu cố Doãn gia rồi." "Nhạc phụ yên tâm, con rể nhất định sẽ chiếu cố tốt Doãn gia." Hai người hôm đó ở lại Doãn gia, bồi Doãn Thiên Sinh nói chuyện phiếm.

Ngày hôm sau lại đến Cổ Đổng Hành Lâm thị, gặp Lâm Minh và Lâm Quang, nhìn thân hình thoáng hiện vẻ già nua của họ, Lâm Diệu nói: "Đại ca, nhị ca, em đã về." Hai người đều cao hứng nói: "Về là tốt rồi, anh biết các em sẽ không có việc gì mà." Lâm Diệu lại hỏi: "Phụ thân hiện tại thế nào?

Thân thể tốt chứ?" Lâm Minh đáp: "Vẫn rất tốt, hiện tại ở nhà ngày ngày dỗ dành tôn tử tôn nữ của anh và nhị ca chơi đùa." Nghe được phụ thân an hảo, Lâm Diệu mới yên tâm, tiếp tục tìm hiểu chuyện gia tộc.

Những năm này Cổ Đổng Hành của Lâm Minh mượn nhờ minh khí Lâm Diệu cung cấp, sinh ý vận chuyển rất tốt.

Xe Ngựa Hành của Lâm Quang hiện tại đổi thành chuyển phát nhanh, chủ yếu tinh lực đặt ở sinh ý vận chuyển của Cửu Môn, thuận tiện làm thêm chuyển phát nhanh, làm ăn cũng rất tốt.

Hiện tại gia tộc của ba người đều đã an ổn, khai chi tán diệp, xem ra quyết định năm đó của Lâm phụ là chính xác, gia tộc không chỉ truyền thừa xuống mà còn tráng đại không ít.

Lưu lại số điện thoại cho nhau xong Lâm Diệu mới rời đi.

Đã đến lúc trở về chuẩn bị xuất phát rồi.

Về đến nhà, Lâm Diệu gọi đám người Lâm Nhất đến giao đại:

"Một đội ngày mai theo ta xuất phát, những người khác nghỉ ngơi vài ngày sau đó chia thành tiểu đội đơn độc xuống mộ." Sau đó Lâm Diệu gọi Trần Bì lại nói: "Nhiều năm như vậy rồi, trở về thăm sư phụ và sư nương cậu đi, hai người họ tuổi cũng lớn rồi." Đợi Trần Bì đi xong, Lâm Diệu đột nhiên nhớ tới Phân Sơn Giáp mua trước đó, bao nhiêu năm không cho ăn, chắc không chết đói chứ, vội vàng hỏi hệ thống. "Hệ thống, Phân Sơn Giáp đều không sao chứ?" "Xin túc chủ yên tâm, Phân Sơn Giáp cũng đều tiến hành ngủ say, không xảy ra chuyện gì." Nghe hệ thống nói, Lâm Diệu yên tâm, về phòng nhìn Doãn Tân Nguyệt nói: "Tân Nguyệt, anh lại phải xuất phát rồi, em ở nhà bồi phụ thân đi, vừa vặn xem thử có sinh ý gì thích hợp cho gia tộc chúng ta làm hay không, rồi quyết định." "Vâng, Diệu ca, ra ngoài cẩn thận một chút, trong nhà không cần lo lắng." Doãn Tân Nguyệt ôn nhu nói.

Sáng sớm hôm sau, sáu người nhóm Lâm Diệu lái một chiếc xe việt dã xuất phát, theo chỉ dẫn trên bản đồ hệ thống đi tới mục đích địa.

Đến thị trấn gần mục đích địa, Lâm Diệu biết tiếp theo phải đi đường thủy, bèn đỗ xe lại trong sân nhà khách, quãng đường ngắn còn lại chuẩn bị đi bộ.

Lâm Diệu không biết là, khi bọn họ xuất phát thì ở một hướng khác, Ngô Tam Tỉnh cũng dẫn theo một đội người vừa đến tiểu trấn.

Nhóm người Lâm Diệu đi tới bờ sông, không thấy người lái đò, cũng không muốn đợi hai tên lái đò tâm địa bất chính kia, trực tiếp mở thương thành hệ thống tiêu 1 vạn điểm tài phú mua một chiếc thuyền nhỏ.

Mua xong thuyền nhỏ, Lâm Diệu nhìn 27 vạn điểm tài phú còn lại, không ngừng đau lòng, may mà lần này xuống Lỗ Vương Cung có thể

hồi lại một đợt máu.

Ngồi thuyền tới cửa động, Lâm Diệu giao đại: "Đều cẩn thận một chút, bên trong có một chỗ là Động Xác (Tích thi địa), có thi biệt, có bánh tông ngàn năm, trước tiên dán hết bùa khu trùng lên." "Tộc trưởng, yên tâm đi, chúng ta đều có huyết mạch Bác Di, không sợ cái đám bánh tông kia, cùng lắm thì chém." Lâm Nhất vội vàng đáp.

Thuyền tiến vào thủy đạo trong sơn động, chỉ thấy thông đạo bên trong rộng hẹp không đồng nhất, cao thấp không bằng phẳng, rất khó đi.

Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, đây là đạo động sao?

Bất quá tay nghề người này không tốt lắm a, đạo động đào ra quá khó đi." Lâm Diệu đáp: "Hẳn là do tiến nước nên mới thế, nếu không độ cao đạo động bên trong hẳn là đủ dùng." Đang nói chuyện, nhìn thấy dưới mặt nước có từng mảng hắc ảnh bơi qua, bất quá đều không dám tới gần thuyền nhỏ, xem ra những bóng đen này là thi biệt.

Lâm Diệu đột nhiên hạ dao, từ trong nước hất lên một con thi biệt rơi xuống thuyền, nhìn con thi biệt có khối đầu cực lớn này, ăn chắc là không tệ, cái chuông phía sau nó cũng đang không ngừng vang lên, bất quá đối với đám người Lâm Diệu không có chút ảnh hưởng nào.

Lâm Nhị hỏi: "Tộc trưởng, cái chuông phía sau thi biệt dùng để làm gì?

Báo tin sao?" Lâm Diệu nghe vậy, dở khóc dở cười nói: "Trong đầu các cậu chứa cái gì thế?

Báo tin?

Chương 48

Tiếng chuông này có thể làm cho người ta sinh ra ảo giác, bất quá chúng ta đều có huyết mạch Bác Di, cho nên cơ bản không có ảnh hưởng.

Cái chuông này cũng là đồ thanh đồng, chỉ cần giết chết con rết bên trong, mang ra ngoài cũng có thể bán được khoảng 5 vạn một cái." Mọi người nghe xong mỗi cái chuông có thể bán 5 vạn, mới nhao nhao hứng thú, từng người không ngừng giết thi biệt, thu thập chuông lục lạc.

Được một lúc, Lâm Diệu cảm giác được thi khí nồng nặc phía trước, nói: "Được rồi, không cần giết nữa, trong Lỗ Vương Cung đồ tốt còn nhiều lắm, phía trước là Động Xác, đều chú ý chút." Thuyền nhỏ rẽ qua một khúc cua, liền thấy phía trước xuất hiện một mảng xác trôi, những xác chết này đều mặc các loại trang phục thời cổ.

Tại bên bờ có một cỗ quan tài thủy tinh, trên quan tài có một thân ảnh mặc bạch y đang đứng.

Lâm Diệu vội vàng nói: "Đều cẩn thận, cảm giác không đúng thì cắn chóp lưỡi." Mọi người ngồi thuyền tiếp tục đi tới, cẩn thận nhìn cái thân ảnh màu trắng kia.

Lâm Diệu tuy rằng có thể trực tiếp dùng 《Tru Tà》 giải quyết, nhưng hắn không muốn gây chuyện, lại dẫn xuất thứ khác.

Nhưng khi thuyền của mọi người đi tới giữa đường thủy, thân ảnh màu trắng kia xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo, nhưng đôi mắt đỏ như máu lại phá hỏng đi loại mỹ cảm này.

Thân ảnh màu trắng không ngừng há miệng phát ra quỷ ngữ tất tất tác tác.

Lâm Diệu thấy thế, lại lần nữa lấy ra Âm Thổ ngậm trong miệng, nghe thấy thân ảnh màu trắng nói: "Đưa ta ra ngoài, giúp ta giải thoát..." Nó không ngừng lặp lại một câu nói này, bất quá đám người Lâm Diệu đều thân mang huyết mạch, nó không thể nhập thân, không thể được đưa ra ngoài.

Lâm Diệu nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng phát ra quỷ ngữ tất tất tác tác, nói: "Nếu ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói, lát nữa hãy xoay người đi.

Trên người chúng ta đều có huyết mạch Bác Di, ngươi không nhập thân được, cho nên không có cách nào đưa ngươi ra ngoài, chỉ có thể chờ người phía sau." Lâm Diệu đem đoạn văn này lặp lại ba lần.

Thấy thân ảnh màu trắng xoay người đi, Lâm Diệu súc miệng xong nói: "Chúng ta đi thôi, vị này sẽ không ngăn cản nữa." Lâm Ngũ có chút tò mò hỏi: "Tộc trưởng, ngài làm gì thế?

Thuộc hạ thấy nó hình như không có ý tứ động thủ?" Lâm Diệu lại nhìn thoáng qua thân ảnh màu trắng nói: "Cũng là người đáng thương, muốn giải thoát, nhưng chúng ta giúp không được, hy vọng người phía sau có thể giúp đỡ đi." Ra khỏi đạo động, ở phía bên kia ngọn núi, Lâm Diệu thu hồi chiếc thuyền nhỏ, sau đó dẫn mọi người trực tiếp đi tới địa điểm mục đích.

Đến nơi mà hệ thống chỉ dẫn, nhóm Lâm Nhất phát hiện phía trước đã có người xuống mộ, bên cạnh đạo động đã được đào xong có vứt lại một số dụng cụ và thiết bị.

Lâm Diệu biết đây hẳn là người của Cầu Đức Khảo, kẻ dẫn đầu xuống mộ chắc chắn là A Ninh.

Nhìn những kẻ còn sót lại trong doanh trại, Lâm Diệu khẽ phân phó: “Đợi lát nữa xử lý sạch sẽ đám người này đi.

Đã là kẻ địch trộm mộ, không cần thủ hạ lưu tình.” Lâm Nhất và

những người khác đội mũ giáp, rút súng tiểu liên tản ra.

Đợi khi tất cả đã vào vị trí, tiếng súng kịch liệt vang lên.

Chỉ vài giây sau, người trong doanh trại đã bị giải quyết xong.

Lâm Diệu bước lên kiểm tra thi thể, hẳn đều là lính đánh thuê nước ngoài, vũ khí trong tay cũng không tệ.

Hắn đưa tay giật lấy một tấm thẻ bài, nhìn dãy số bên trên, cái này có lẽ là mật mã.

Kiểm tra xong doanh trại, không có phát hiện gì khác, Lâm Diệu dẫn tộc nhân bước vào đạo động.

Ngay khi vào trong mộ, nhìn thấy phía trước mộ đạo có một tôn thạch đỉnh dùng để đựng tế phẩm, phía sau thạch đỉnh có một cỗ quan tài đá.

Lâm Diệu biết bên trong có một cỗ Huyết thi.

Hắn nói với mọi người: "Khai quan trước, xử lý thứ bên trong rồi chúng ta mới thu lấy minh khí." Nói xong liền dẫn đầu đi về phía quan tài đá.

Thấy nhóm Lâm Nhất đã bày xong đao trận, Lâm Diệu trực tiếp đá bay nắp quan tài, vận chuyển 《Khinh Thân Thuật》 lùi lại phía sau, hắn muốn xem thử trình độ của Huyết thi này thế nào.

Phía bên kia, nắp quan tài vừa mở ra, từ bên trong nhảy ra một cái bánh tông toàn thân đỏ lòm như không có da, máu tươi đỏ sẫm chảy dọc theo cơ thể, nhìn vô cùng kinh khủng.

Nhóm Lâm Nhất nhìn thấy bánh tông xuất hiện, liền sử dụng 《Khinh Thân Thuật》, tốc độ cực nhanh di chuyển xung quanh Huyết thi, đồng thời huy vũ Hắc Kim Đường Đao trong tay.

Chỉ thấy Huyết thi như rơi vào giữa bẫy dao xoay tròn, trên người

không ngừng xuất hiện từng đạo vết thương.

Nếu không phải Huyết thi dùng hai tay che lấy phần đầu, e rằng đã bị giải quyết từ lâu.

Bị công kích, Huyết thi mạnh mẽ nhảy lên, muốn trực tiếp nhảy ra khỏi đao trận.

Nhưng nhóm Lâm Nhất đã vận chuyển 《Khinh Thân Thuật》 cũng đồng thời nhảy lên, ở trên không trung vẫn duy trì đao trận.

Khi Lâm Ngũ ở ngay phía sau Huyết thi thấy nó buông hai tay xuống, liền trực tiếp chém một đao vào cổ nó.

Chỉ thấy Huyết thi đang bay trên không trung, trên cổ xuất hiện một đường huyết tuyến, đầu lâu trực tiếp bay ra ngoài.

Lâm Diệu nhìn xong cũng đã hiểu rõ thực lực Huyết thi.

Nếu đơn đấu, một tộc nhân cũng có thể giải quyết, không cần dùng đến sức mạnh huyết mạch, chỉ là thời gian sẽ lâu hơn một chút.

Xem ra thực lực cá nhân của tộc nhân hiện tại, mỗi người đều không kém hơn Trương Tiểu Ca bao nhiêu, nhưng về độ đậm đặc huyết mạch thì có lẽ sẽ yếu hơn một chút.

Giải quyết xong Huyết thi, mọi người thu lấy minh khí bày biện bên ngoài và minh khí còn nguyên vẹn trong quan tài đá, rồi tiếp tục đi xuống dưới.

Vừa đi vừa ngắm nhìn bích họa trên mộ đạo, Lâm Diệu có cảm giác như đang đi tham quan du lịch Lỗ Vương Địa Cung.

Đi hết mộ đạo, mọi người đến một đại sảnh, xung quanh đặt rất nhiều bình sứ, hũ sành, ở trung tâm thất đặt bảy cỗ quan tài gỗ.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên mộ thất vẽ một bức tinh đồ, bảy ngôi sao trên tinh đồ chiếu thẳng xuống vị trí bảy cỗ quan tài.

“Tránh xa quan tài ở giữa ra một chút, thu hết minh khí đi, sau đó kiểm tra xem nơi nào có ám môn.

Nơi chúng ta muốn đến nằm ở bên dưới.” Lâm Diệu phân phó xong, bản thân cũng xoay người đi tìm kiếm ám môn.

Lâm Diệu quan sát kỹ điêu khắc trên tường mộ thất, không phát hiện bất kỳ đồ án nào đột ngột, sau đó sử dụng công phu 《Nhị Chỉ Tham Động》, không ngừng dò xét trên tường.

Khi sờ đến đuôi của một hình rồng điêu khắc, Lâm Diệu phát hiện nơi này có thể di động, vừa định ấn cơ quan thì đột nhiên truyền đến tiếng của mấy tộc nhân, đều phát hiện cơ quan và lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Diệu vội vàng rụt tay về: “Đều đừng kích hoạt cơ quan, có khả năng là cạm bẫy.” Vốn dĩ Lâm Diệu tưởng rằng chỉ cần theo kịch bản kiếp trước là có thể thuận lợi thám hiểm Lỗ Vương Địa Cung, hiện tại xem ra mọi thứ đều đã thay đổi, ngay cả ám môn vốn đơn giản có thể mở ra, giờ cũng biến thành cạm bẫy.

Lâm Diệu đi đến bên cạnh tộc nhân phát hiện cơ quan, quan sát từng vị trí.

Hắn phát hiện đây là cơ quan Thất Tinh phòng trộm, chỉ khi khởi động cơ quan hạch tâm, sau đó mới ấn những cơ quan này thì lối vào thực sự mới xuất hiện, nếu không mộ thất sẽ trực tiếp sụp đổ, chôn sống người bên trong.

Chương 49

Lâm Diệu nhìn vị trí các cơ quan, so sánh kỹ lưỡng với miêu tả trong 《Cơ Quan Bí Thuật》, phát hiện cơ quan hạch tâm nằm ở mắt rồng điêu khắc dưới thân bảy cỗ quan tài.

Chỉ có ấn mắt rồng trở lại, lối vào mới mở ra.

Lâm Diệu nhìn bảy cỗ quan tài, bất đắc dĩ nói với nhóm Lâm Nhất: "Xem ra hôm nay chúng ta không khai quan thật không được rồi, cơ quan bị mấy vị này đè ở dưới thân." Nghe vậy, nhóm Lâm Nhất không hề hoảng hốt, Lâm Nhất cười nói: "Tộc trưởng, chủ nhân đã mời chúng ta khai quan, vậy thì đừng khách khí, lát nữa ngài cứ giao cho mấy anh em chúng tôi." Lâm Nhị cũng nói: "Đúng đấy Tộc trưởng, cứ xem chúng tôi động thủ đi, tôi cũng không thể cứ đứng mãi sau lưng để được bảo vệ a." Nghe tộc nhân nói vậy, Lâm Diệu dừng bước, cười nói: "Được, vậy để ta xem bản lĩnh của các ngươi.

Bất quá ta nhắc nhở một câu, cẩn thận cơ quan bên trong." Nói xong, Lâm Diệu chăm chú nhìn tộc nhân hành động, một khi xuất hiện ngoài ý muốn, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Lâm Diệu nhìn thấy nhóm Lâm Nhất chuẩn bị mở quan tài theo thứ tự Bắc Đẩu Thất Tinh, đầu tiên là cỗ quan tài gỗ nằm ở vị trí Thiên Xu.

Chỉ thấy Lâm Nhất và Lâm Nhị đi đến hai bên thân quan tài, rút ra Hắc chiết tử, chuẩn bị nạy nắp, ba người còn lại hạ thấp trọng tâm, tạo thành hình tam giác bao vây thân quan tài.

Lâm Nhất và Lâm Nhị cùng lúc phát lực, sau khi hất tung nắp quan tài liền lập tức thụp người xuống.

Chỉ thấy từ trong quan tài bắn ra vô số mũi tên, đầu mũi tên phát ra

ánh sáng xanh lục.

Ngay khi cơ quan phát động, hai người Lâm Nhất lùi lại, một lần nữa cùng ba người kia kết thành đao trận, tùy thời chuẩn bị đối phó nguy hiểm xuất hiện trong quan tài.

Đột nhiên, từ trong quan quách vừa phát động xong cơ quan, một con bánh tông lông đỏ (Hồng mao cương thi) bật dậy, lao thẳng về phía Lâm Tam ở phía trước.

Thấy bánh tông đánh tới, Lâm Tam không hề hoảng loạn, giơ Hắc Kim Đường Đao lên đỡ, bốn người kia thấy thế nháy mắt hợp vây, lại lần nữa vận chuyển đao trận không ngừng cắt chém con bánh tông ở trung tâm.

Chẳng mấy chốc, bánh tông bị lực phá tà trên Hắc Kim Đường Đao trấn áp, nằm liệt trên đất.

Lâm Nhất thấy thế, thuận thế chém xuống đầu bánh tông.

Lâm Diệu đứng một bên nhìn thấy tộc nhân nhịp nhàng khai quan, né tránh nguy hiểm, hợp vây săn giết, lúc này mới thực sự buông xuống lo lắng trong lòng.

Sau đó hắn giống như xem phim, nhìn tộc nhân lần lượt giải quyết các cỗ quan tài gỗ ở vị trí Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương.

Đợi đến khi tộc nhân đến cỗ quan tài gỗ cuối cùng ở vị trí Dao Quang, chuẩn bị khai quan thì đột nhiên phát hiện quan quách này đã bị động vào.

Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, nhìn xem, cỗ quan tài này hình như bị động rồi." Lâm Diệu bước lại gần nhìn, chỉ thấy bên hông quan tài có một chỗ rách nát.

Nhớ lại kịch bản gốc, bên trong hẳn là có thi thể của một người

nước ngoài.

Lâm Diệu nói: "Các ngươi cẩn thận một chút, bánh tông bên trong hẳn là đã hút máu người rồi." Nói xong Lâm Diệu lại lùi về sau nhìn tộc nhân hành động.

Quả nhiên, nắp quan tài vừa mở, bên trong không có cơ quan, mà bay ra thi thể một người nước ngoài trước, sau đó bánh tông mới xuất hiện.

Con bánh tông này khiến nhóm Lâm Nhất tốn nhiều thời gian hơn một chút, dù sao đã hút máu một người, năng lực có chút tăng lên.

Đợi nhóm Lâm Nhất giải quyết xong, mọi người đẩy hết các quan tài ra, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện phù điêu một con rồng lớn.

Lâm Diệu rút Hắc Kim Đường Đao, một đao chém nát đôi mắt ở đầu rồng.

Sau đó lại lần nữa ấn nút cơ quan trên vách đá, chỉ thấy phiến đá điêu khắc rồng lớn nứt ra, xuất hiện một lối đi.

Chúng nhân theo lối đi xuống dưới, trực tiếp đến tầng thứ hai của cổ mộ.

Lâm Diệu nói với tộc nhân: "Đám người trước đó không biết có xuống đây chưa, nếu đã xuống mà đi lối đi không bình thường, khẳng định sẽ kích hoạt các loại bố trí trong mộ, mọi người đều quan sát kỹ, đừng để bị liên lụy." Đi hết mộ đạo, đến một gian mộ thất, minh khí bên trong vỡ nát đầy đất, phía trên mộ thất có thể thấy một cái lỗ hổng, xung quanh còn mùi thuốc súng chưa tan.

Lâm Nhất nói: "Đám người này thật lãng phí, bao nhiêu đồ tốt đều làm vỡ hết." "Mọi người tiếp theo đều phải chú ý, nhìn thấy người thì trước tiên phải bảo đảm đối phương không có khả năng động thủ, sau đó mới nói chuyện khác, biết chưa?" Tộc nhân tề thanh đáp ứng.

Lâm Diệu cùng đoàn người không ngừng tiến lên trong mộ, thu lấy những minh khí còn bảo quản tốt dọc đường.

Tại một gian mộ thất, bọn họ nhìn thấy thi thể một người nước ngoài, trên người chỗ nào cũng có vết cắn.

Lâm Nhị kiểm tra thi thể xong nói: "Tộc trưởng, người này bị Thi biệt cắn chết, trong cơ thể hẳn là có Thi biệt." Lâm Diệu vừa định nói gì đó thì thấy trên vách tường mộ thất đột nhiên xuất hiện một cánh cửa ngầm, bên trong liên tiếp lăn ra hai bóng người đang la hét oa oa, phía sau là vô số Thi biệt đuổi theo.

Thấy có người, Lâm Nhất và Lâm Nhị trực tiếp xông lên khống chế hai người kia, những người khác thì cầm súng tiểu liên chuẩn bị bắn, không ai để ý đến đám Thi biệt phía sau.

Người tráng kiện hơn hét lên: "Giết người rồi, mau buông ra..." Chưa nói hết câu đã nhìn thấy ba họng súng đen ngòm, những lời còn lại trực tiếp nuốt vào bụng.

Người gầy hơn thì nói: "Chạy mau đi, phía sau toàn là Thi biệt đấy." Nói xong quay đầu nhìn lại, thấy tất cả Thi biệt đều vây quanh nhưng không con nào dám lao tới chỗ đám người này.

Nhìn hai bóng người đối lập rõ ràng này, Lâm Diệu biết một người là Bàn Tử, người kia là Ngô Tà (Thiên Chân).

Hắn không khỏi hỏi: "Nói đi, đều là người nào?" Bàn Tử tranh nói trước: "Mấy vị đại ca, tôi không phải người xấu, cũng là dân đổ đấu, tôi là Mạc Kim Hiệu Úy đây." Nói rồi định lấy Mạc Kim Phù ra.

Phát hiện đang bị giữ chặt, hắn nhìn Lâm Diệu nói: "Vị gia này, xem có thể thả hai chúng tôi ra trước không, chúng tôi cũng không có uy hiếp gì." Bên cạnh Thiên Chân cũng nói: "Đúng đấy, thả chúng tôi ra đi, chúng tôi cũng không chạy đâu, tư thế này khó chịu quá." Lâm

Nhất và Lâm Nhị nhìn Lâm Diệu ra hiệu, lục soát người xong mới thả hai người ra.

Bàn Tử vừa được thả, vội vàng lấy Mạc Kim Phù ra, mọi người nhìn thấy liền cười lớn.

"Tên béo này, cầm hàng giả lừa ai thế?

Bên trên đều biến thành màu xanh rồi, lại đây, cho ngươi xem hàng thật." Lâm Nhất vừa nói vừa lấy ra Mạc Kim Phù đeo trên cổ.

"Thấy chưa, đây mới là Mạc Kim Phù chính tông, sau này đừng cầm hàng giả đi lừa người nữa." Lâm Nhất lại cùng những người khác cười lớn.

Bàn Tử nhìn cái hàng giả, tức đến đỏ mặt, miệng lẩm bẩm: "Cái tên gian thương chết tiệt, cầm hàng giả lừa Bàn gia, xem tôi về có dỡ cái tiệm của hắn không." Nói rồi định ném hàng giả xuống đất, nghĩ lại lại không nỡ, thu vào trong túi áo.

Lâm Diệu nhìn cảnh này cũng dở khóc dở cười, Bàn Tử thật tham tiền.

Hắn quay sang người kia nói: "Bàn Tử khai xong rồi, còn cậu?" Thiên Chân vẫn luôn lo lắng về Thi biệt, quay đầu vội vàng nói: "Tôi tên là Ngô Tà, biệt danh Thiên Chân, đi theo Tam thúc Ngô Tam Tỉnh xuống mộ mở mang kiến thức." Nói xong lại hỏi: "Mấy con Thi biệt này là thế nào, sao không dám lại gần?" "Thiên Chân?

Hóa ra là cháu trai Cẩu gia?" Lâm Diệu hỏi.

Thiên Chân vội đáp: "Anh quen ông nội tôi?

Là người quen sao?" Nghe thấy người thanh niên này là cháu trai của Cẩu Ngũ Gia lừng lẫy năm xưa, Lâm Nhất kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, tiểu tử này là cháu Cẩu gia?

Không thể nào, một chút công phu cũng không biết, cũng quá làm mất mặt Cẩu gia rồi." "Được rồi, đã là cháu Cẩu gia thì đi theo chúng ta đi, lát nữa nhìn thấy Tam thúc ngươi thì giao lại cho ông ta." Lâm Diệu nói xong cũng không quản phản ứng của Thiên Chân, xoay người nhìn Bàn Tử: "Còn về tên béo này..." Bàn Tử nghe vậy vội vàng nói: "Các vị đại gia, tôi cũng không nguy hiểm gì, có thể giúp đỡ làm việc." Bên cạnh Lâm Nhất cũng nói: "Tộc trưởng, cho Bàn Tử đi theo đi, tôi thấy hắn cũng thú vị, trên đường đỡ buồn." "Được, vậy cứ đi theo trước đã." Nói xong Lâm Diệu bắt đầu đi về phía trước.

Bàn Tử và Thiên Chân nhìn thấy Thi biệt trước mặt Lâm Diệu rẽ sang hai bên tránh đường, mắt trừng muốn lồi ra ngoài, mãi đến khi nghe tiếng Lâm Nhất thúc giục mới phản ứng, vội vàng đuổi theo.

Chương 50

Tiếp đó mọi người đi giữa vòng vây của Thi biệt, đi được một đoạn, Bàn Tử ngược lại đã thân thiết với Lâm Nhất, một tiếng đại ca hai tiếng đại ca, sau này có thể đi theo Lâm Nhất xuống mộ, tâng bốc khiến Lâm Nhất cười không ngớt.

Lâm Diệu cũng không ngăn cản, những tộc nhân này đi theo hắn, thực ra đã mất đi cuộc sống của chính mình, toàn bộ đều vì tộc nhân, vì Lâm Diệu mà sống, hiện tại gặp được chuyện vui vẻ cũng không dễ dàng.

Lâm Diệu chỉ âm thầm đề cao cảnh giác, bảo vệ mọi người.

Lâm Diệu nhìn một lúc, xác định thực lực của Trương Tiểu Ca, mới phất tay để nhóm Lâm Nhất lên giúp đỡ.

Nhóm Lâm Nhất từ bốn phía từ từ bao vây, bắt đầu chỉ không ngừng quấy rối mấy con bánh tông này, nhưng khi bánh tông xoay người đối phó bọn họ, năm người nháy mắt vận chuyển đao trận, trong một trận đao quang kiếm ảnh, chỉ thấy ba cái đầu lâu bay lên không trung.

Bàn Tử và Thiên Chân nhìn cảnh này, kinh ngạc đến mức không khép được miệng.

Đợi hồi thần, chỉ thấy Bàn Tử chạy về phía nhóm Lâm Nhất, Thiên Chân chạy về phía Trương Tiểu Ca.

Bàn Tử vừa chạy vừa hét: "Lâm Nhất đại ca, thật quá ngầu, đi lên soạt soạt vài cái đã giải quyết xong." Nhóm Lâm Nhất nghe xong lại cười rộ lên, từ khi gặp tên béo này, tiếng cười của nhóm Lâm Nhất còn nhiều hơn cả tháng cộng lại, đúng là cây hài.

Bên kia, Thiên Chân vội vàng hỏi: "Tiểu Ca, anh không sao chứ?" Trương Tiểu Ca bình tĩnh đáp: "Không sao, bọn họ là ai?

Thân thủ rất lợi hại, mỗi người đều không yếu hơn tôi, vũ khí trong tay cũng cùng chất liệu với của tôi." "Tôi cũng không biết, gặp trên đường, tôi phát hiện Thi biệt đều không dám lại gần bọn họ." Nói chuyện một lúc, Trương Tiểu Ca đi lên phía trước, lạnh lùng nói: "Đa tạ." Lâm Diệu biết tính tình Trương Tiểu Ca như vậy, cũng không tức giận, chỉ thản nhiên đáp một câu không cần khách khí.

Lâm Diệu cẩn thận đánh giá Trương Tiểu Ca, chỉ thấy hắn thân lưng đeo trường đao, dung mạo lãnh tuấn, rất đẹp trai.

Nói chuyện một lúc, cả đoàn người cùng xuất phát.

Vừa đi được mấy bước, thấy một nữ tử áo đen dựa vào mộ đạo nằm đó.

Thiên Chân vội vàng chạy tới, đỡ nữ tử kia nói: "A Ninh, cô không sao chứ?" Nhìn Thiên Chân đang xem xét A Ninh xảy ra chuyện gì, Trương Tiểu Ca bên cạnh nói: "Tôi trước đó nhìn thấy trong thông đạo, hẳn là bị Thi biệt cắn bị thương, trúng độc rồi." Nói xong Trương Tiểu Ca đi lên phía trước, nhìn vết thương ở bụng A Ninh, sau đó đưa hai ngón tay xuống nhanh chóng từ bên trong lôi ra một con Thi biệt.

"Được rồi, đợi ra ngoài trị liệu là hoàn toàn không sao." Nói xong Trương Tiểu Ca đứng dậy.

Đợi Thiên Chân cõng A Ninh lên, mọi người lại lần nữa xuất phát.

Đi không bao lâu thì đến một không gian cực lớn.

Ở vị trí trung tâm có một cái cây lớn, thân cây thô to, đường kính khoảng hơn 3 mét, thân cây mọc thẳng lên đỉnh mộ, thông qua vết nứt phía trên sinh trưởng ra ngoài.

Trên thân cây còn mọc đầy dây leo, giống như cánh tay, trên một số dây leo còn treo từng cỗ xác khô.

Bên cạnh thân cây thô to là một thạch đài phủ đầy hoa văn, có hai cỗ thi thể lẳng lặng nằm trên đó.

Lúc này đột nhiên bên cạnh truyền đến một giọng nói: "Là Thiên Chân ở đó sao?" Thiên Chân nghe thấy, vội vàng vui mừng nói: "Tam thúc, là cháu, chú ở đâu a?" Sau đó nhìn thấy sau vách đá đối diện xuất hiện một bóng người.

Nhìn thấy người đó đi tới, Thiên Chân vội vàng nghênh đón: "Tam thúc, rốt cuộc cũng tìm thấy chú, vừa nãy cháu vừa quay người đã không thấy chú đâu." Ngô Tam Tỉnh có chút xấu hổ nói: "Thất thủ rồi, không ngờ chỗ đó lại có một cái ám môn, trực tiếp rơi xuống dưới." Nói xong Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía mọi người, đột nhiên vội vàng đi nhanh lên vài bước, đối diện với Lâm Diệu cung kính nói: "Gặp qua Đạo gia." Đám người bên cạnh nghe vậy giật mình kinh hãi.

Phải biết Ngô Tam Tỉnh là đương gia của Ngô gia thuộc Cửu Môn, muốn ông ta hành lễ chào hỏi, thì chỉ có trưởng bối trong Cửu Môn mà thôi.

Thiên Chân bên cạnh nghe xong cũng kinh ngạc, nói: "Tam thúc gọi là Đạo gia, không thể nào là vị Đạo gia kia chứ?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, nghiêm mặt nói: "Không được vô lễ, mau chào hỏi." "Ngô gia Ngô Tà ra mắt Đạo gia." Thiên Chân nghe vậy, vội vàng hướng Lâm Diệu hành lễ chào hỏi.

"Được rồi, không cần khách khí như vậy." Lâm Diệu nói.

Thấy Lâm Diệu nói chuyện với Ngô Tam Tỉnh, Bàn Tử bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Thiên Chân, Đạo gia là ai vậy?

Sao kinh ngạc thế?" Thiên Chân buông tay xuống, cũng nhỏ giọng

đáp: “Đạo gia là tiền bối cùng thế hệ với ông nội tôi, Lục gia của Cửu Môn, nhưng tôi không ngờ Đạo gia lại trẻ như vậy.” “Tôi đi, đây không phải là lão quái vật sao?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

Bên kia Lâm Diệu nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: “Được rồi, không cần quá khách khí, ta năm xưa quan hệ với cha ngươi cũng không tệ.” Nói xong Lâm Diệu tiếp tục nhìn về phía thi thể trên thạch đài xa xa, trong cảm tri của hắn khí tức hai cỗ thi thể nối liền với nhau, hẳn là lúc còn sống hai người đã thi triển pháp thuật hoặc trận pháp đặc thù, xem ra minh khí trong này cũng không dễ lấy.

Bên cạnh truyền đến tiếng hét chói tai của Bàn Tử và Thiên Chân, đánh thức Lâm Diệu.

Hóa ra trong lúc mọi người nói chuyện, dây leo trên cây đã lén lút bò tới, tóm lấy Bàn Tử và Thiên Chân.

Lâm Diệu vội nói: “Đều cẩn thận một chút, đây là Cửu Đầu Xà Bách, có thể hút máu người.” Mọi người nghe xong vội vàng lùi lại tránh né dây leo.

Ngô Tam Tỉnh vội nói: “Đạo gia, xin ngài ra tay cứu Thiên Chân, nó là truyền nhân duy nhất đời thứ ba của Ngô gia tôi.” Lâm Diệu nghe xong, nhìn Ngô Tam Tỉnh, tuy rằng không biết hiện tại người này là thật hay giả mạo, nhưng đối với Thiên Chân thì đúng là quan tâm thật sự.

“Lâm Nhất bắn tỉa dây leo.” Lâm Diệu giao đại xong tộc nhân, lấy ra Tham Âm Trảo chuẩn bị.

Chỉ thấy nhóm Lâm Nhất nổ súng, mỗi viên đạn đều bắn trúng dây leo đang giữ Bàn Tử và Thiên Chân, dây leo đứt lìa, mắt thấy hai người sắp rơi xuống mặt đất, Tham Âm Trảo trong tay Lâm Diệu bay ra quấn lấy hai người, dùng sức kéo một cái, lôi hai người về.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Thiên Chân kinh hồn chưa định, vội vàng hỏi: "Thiên Chân, không bị thương chứ?" Thấy Thiên Chân không sao, ông quay sang Lâm Diệu: "Đa tạ Đạo gia cứu mạng." Bàn Tử bên cạnh thì chạy nhanh đến bên Lâm Nhất, nói: "Lâm Nhất đại ca, cảm ơn ngài a, nếu không phải ngài thương pháp như thần, tôi đã phải làm phân bón cho cái cây này rồi." Lâm Diệu nhìn Cửu Đầu Xà Bách đang không ngừng huy vũ dây leo ở xa xa, xem ra muốn đối phó thi thể thì phải giải quyết nó trước.

Cửu Đầu Xà Bách không chỉ sợ lửa, còn có một điểm yếu khác, đó là thụ tâm.

Chỉ cần hủy đi thụ tâm ẩn giấu trong đám dây leo là có thể trực tiếp giết chết nó.

Lâm Diệu vận chuyển pháp lực lưu chuyển đến mắt, kích phát thần thông tăng cường nhãn lực, chăm chú nhìn chằm chằm dây leo Cửu Đầu Xà Bách, tìm kiếm thụ tâm.

Tìm một hồi không thấy, hắn bèn bảo nhóm Lâm Nhất nổ súng bắn vào dây leo trên cây.

Theo đạn bắn trúng dây leo, khe hở trên người Xà Bách tăng lên, qua vài giây, Lâm Diệu phát hiện thụ tâm giấu trong dây leo.

Lâm Diệu quay sang nhìn Trương Tiểu Ca: "Có thể nhìn thấy vị trí trên thân cây 3 mét, chỗ bị dây leo bên trái bao bọc không?" Trương Tiểu Ca nhìn kỹ vị trí Lâm Diệu chỉ, một lúc sau gật đầu nói: "Nhìn thấy rồi." "Lát nữa ta sẽ ném cậu qua đó, ở trên không trung đừng tránh né dây leo, ta sẽ đối phó, cậu chỉ cần chém vỡ cái thụ tâm được bảo vệ đó là được." Lâm Diệu trịnh trọng nhắc nhở.

Thấy Trương Tiểu Ca đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu dùng sức đẩy hắn về phía thụ tâm.

Xà Bách cảm thấy bị uy hiếp, muốn dùng dây leo công kích Trương Tiểu Ca.

Đối mặt công kích, Trương Tiểu Ca không hề sợ hãi, trong mắt chỉ có thụ tâm của Xà Bách.

Mắt thấy dây leo sắp đánh trúng Trương Tiểu Ca, Định Thân Chú của Lâm Diệu đã chuẩn bị xong, nháy mắt cả cây Xà Bách đều bị định trụ.

Bất quá hình thể Xà Bách quá lớn, dây leo lại nhiều, Lâm Diệu cảm giác tối đa chỉ có thể định trụ không quá 2 giây.

Nhưng thời gian này đã đủ dùng.

Chỉ thấy Trương Tiểu Ca đã đến vị trí thụ tâm, đang vung đao chém xuống.

Chương 51

Bên này Định Thân Chú của Lâm Diệu mất hiệu lực, dây leo nhanh chóng quất về phía Trương Tiểu Ca.

Vừa quất được nửa đường, tất cả dây leo cứng đờ, sau đó nhao nhao rũ xuống.

Hóa ra thụ tâm đã bị Trương Tiểu Ca chém vỡ, Xà Bách mất đi năng lực công kích.

Những người khác nhìn cảnh tượng xảy ra trong chớp nhoáng, nhao nhao trừng lớn hai mắt, quay lại nhìn nhóm Lâm Diệu.

Chỉ nghe Bàn Tử nói: "Ái chà tôi đi, tôi tưởng Đạo gia chỉ là cái xưng hô thôi chứ?

Không ngờ đúng là Đạo gia thật a?

Pháp thuật thật ngầu, ngay cả cái cây to như vậy cũng có thể định trụ." Thiên Chân cũng nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Tam thúc, Đạo gia thật sự biết đạo pháp a?" "Ta cũng không biết a, ông nội cũng chưa nói với ta." Ngô Tam Tỉnh máy móc trả lời.

Thấy Trương Tiểu Ca trở lại, Lâm Diệu nói: "Tâm lý tố chất không tệ, lâm nguy không sợ, có thể tin tưởng ta." Trương Tiểu Ca mặt vô biểu tình đáp: "Thực lực mạnh." Đợi một lúc, thấy Xà Bách thật sự không còn phản ứng, mọi người mới đi đến gần thạch đài.

Vừa nãy ở xa không nhìn rõ, hóa ra hai cỗ thi thể không phải nằm trực tiếp trên thạch đài, ở giữa có một tầng giường ngọc, bên trên hẳn là dùng chu sa bố trí trận pháp, chính là những phù văn có thể nhìn thấy ở biên duyên.

Ngẩng đầu cẩn thận đánh giá hai cỗ thi thể, một nam một nữ.

Nam thi mặc áo giáp thanh đồng, trong tay cầm một cái hộp nhỏ màu tím, trên mặt đeo một cái mặt nạ hồ ly, nhưng nhìn kỹ cái mặt nạ này lại phát hiện đồ án hồ ly do vô số điêu khắc nhỏ hơn tạo thành.

Nữ thi bên cạnh mặc váy liền áo màu trắng, đầu đeo các loại trang sức, trông rất sạch sẽ, mang theo một cỗ tiên khí.

Khi mọi người đang quan sát, Bàn Tử bên cạnh có chút không đợi được, đưa tay lấy cái hộp trong tay nam thi, đặt trong tay cẩn thận đánh giá.

Vừa xem vừa nói: "Mở hộp cần chìa khóa a, nhìn bên trên có lỗ này." Nói xong thấy không ai trả lời, ngẩng đầu nhìn về phía mọi người.

Vừa ngẩng đầu liền phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm phía sau hắn, Thiên Chân bên cạnh đang dùng miệng làm khẩu hình nhắc nhở.

Hóa ra lúc Bàn Tử vừa lấy cái hộp, nam thi nằm trên giường ngọc đã mở hai mắt, ngồi dậy.

Những người khác đều tiên cơ lùi lại phía sau, chỉ có Bàn Tử đang quan sát cái hộp là ở lại chỗ cũ.

Nhìn đôi mắt dựng quái dị của nam thi, Lâm Diệu cảm giác bên trong tản mát ra năng lượng kỳ dị, dường như có thể ảnh hưởng đến cảm quan con người, bèn nhỏ giọng nhắc nhở mọi người: "Đều đừng nhìn vào mắt nó, có khả năng sẽ sinh ra ảo giác." Nói xong lời vừa dứt, hắn định lấy ra Tham Âm Trảo cứu Bàn Tử thì thấy nam thi chuẩn bị vồ lấy Bàn Tử.

Lâm Nhất bên cạnh thấy thế, vội vàng hét lên: "Tên béo, không muốn chết thì nằm xuống." Nghe lời Lâm Nhất, phản ứng của Bàn Tử kinh người, nháy mắt nằm rạp xuống đất, tránh thoát công kích

của nam thi.

Nam thi cũng không tiếp tục công kích hắn, xoay người nhìn thoáng qua nữ thi trên giường ngọc, sau đó mới phát ra một tiếng gầm giận dữ, đưa tay rút từ sau lưng ra một thanh kiếm thanh đồng.

Nhìn nam thi tay cầm kiếm thanh đồng, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất lên thử xem." Nhìn nam thi đang giao chiến với nhóm Lâm Nhất, cảm giác thực lực cũng xêm xêm con Huyết thi gặp trước đó, hắn cũng không chú ý nữa, xoay người nhìn về phía một nửa phù văn lộ ra sau lưng nam thi.

Nhìn phù văn bên trên, Lâm Diệu cẩn thận so sánh đạo pháp sở học, phát hiện không có loại tương tự, bất quá suy đoán trận pháp này hẳn là kết nối sinh mệnh khí tức hai người lại với nhau, tương tự trận pháp đồng sinh cộng tử.

Bên kia nhóm Lâm Nhất đã vây khốn nam thi trong đao trận, đang chuẩn bị chém xuống đầu lâu nam thi.

Lại phát hiện nam thi đình chỉ hành động, tháo mặt nạ xuống, móc ra hai mắt của mình.

Nhìn cảnh này, đao trận của nhóm Lâm Nhất có một tia đình trệ.

Chính sự đình trệ này đã cho nam thi cơ hội.

Chỉ thấy nam thi ném đôi mắt trong tay xuống đất, đôi mắt vừa tiếp xúc mặt đất liền nổ tung, phóng ra khói mù màu vàng nhạt.

Lâm Diệu ngửi thấy trong không khí có mùi nước tiểu khai nhàn nhạt, nháy mắt hiểu ra, trước đó mọi người đều nhìn lầm, trên mặt nạ kia căn bản không phải hồ ly mà là hoàng thử lang (chồn), bên trong mắt nam thi bao bọc đều là nước tiểu chồn, cho nên mới có tác dụng gây ảo giác.

Nhìn lại hiện trường, chỉ có nhóm Lâm Nhất và Trương Tiểu Ca

còn giữ được tỉnh táo, những người khác đều mặt lộ vẻ dữ tợn công kích lẫn nhau, giống như đối mặt kẻ thù giết cha vậy.

Lâm Diệu ra lệnh: "Trương Tiểu Ca đánh ngất bọn họ, Lâm Nhất nhanh tay lên, giải quyết cỗ nam thi này trước." Nghe lời Lâm Diệu, nhóm Lâm Nhất vận 《Khinh Thân Thuật》, gia tăng tốc độ công kích.

Trương Tiểu Ca cũng cẩn thận đánh ngã từng người đang trầm mê trong ảo cảnh.

Nhìn bên này, Lâm Diệu tiếp tục nghiên cứu trận pháp, đột nhiên hắn nheo mắt, chú ý tới biến hóa của nữ thi.

Lại quay sang nhìn vết thương trên người nam thi, Lâm Diệu hiểu ra tác dụng của trận pháp này rồi.

Nó có thể kết nối khí tức hai người lại với nhau, nếu một bên bị tổn thương, bên kia sẽ tiêu hao khí tức của mình để bổ sung, cho nên cỗ nam thi này mới có thể kiên trì như vậy.

Đã làm rõ trận pháp, Lâm Diệu nhanh chóng rút Đường Đao, một đao chém xuống đầu lâu nữ thi.

Chỉ thấy phía bên kia nam thi phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó ngã xuống đất, cả hai nhanh chóng mục nát.

Bên kia Trương Tiểu Ca cũng đã đánh ngã mọi người xuống đất.

Lâm Diệu nhìn những người đang nằm trên mặt đất nói: "Lâm Nhất dùng nước tạt tỉnh bọn họ là được, thứ này chỉ ngửi lần đầu là có hiệu quả." Đợi mọi người tỉnh táo, ai nấy đều xoa chỗ đau trên người, nghe nhóm Lâm Nhất miêu tả lại, đều sợ hãi không thôi.

Bàn Tử tỉnh lại thấy hai cỗ thi thể đều đã bị giải quyết, phản ứng đầu tiên cư nhiên là chạy lên thạch đài kiểm tra nữ thi, đúng là tham tiền hết thuốc chữa.

Thiên Chân có chút tò mò về cái hộp Bàn Tử lấy được trước đó, cũng đi theo.

Hai người vừa lên thạch đài, cảm giác thạch đài chấn động một cái, phát ra tiếng ầm ầm.

Hai người cùng nữ thi lăn xuống khỏi thạch đài.

Lúc rơi xuống, Thiên Chân nhìn thấy một mảnh vật thể dạng vảy màu đen đỏ từ trên người nữ thi rơi ra, trực tiếp bay vào miệng mình, trôi tuột xuống bụng.

Đợi âm thanh dừng lại, Thiên Chân một trận nôn khan, muốn nôn thứ đó ra, sợ hãi trúng độc.

Trương Tiểu Ca bên cạnh nghe xong miêu tả của Thiên Chân liền nói: "Không sao đâu, đó là Kỳ Lân Kiệt, đối với cậu có chỗ tốt." Bàn Tử bên cạnh nghe thấy kinh ngạc nói: "Kỳ Lân Kiệt?

Chính là cái loại Kỳ Lân Kiệt mà ăn vào sau này có thể không sợ độc trùng, máu có thể trừ tà sao?" Nhìn thấy Trương Tiểu Ca gật đầu, Bàn Tử bi thương như trượt mất giải độc đắc 5 triệu tệ, miệng lẩm bẩm: "Sao không rơi vào miệng Bàn gia chứ..." Trong lúc Bàn Tử đang ảo não, thân cây Xà Bách bên cạnh đột nhiên mở ra một cánh cửa ngầm, lộ ra quan quách thanh đồng bên trong.

Lâm Diệu biết thứ hắn muốn là Kim Lũ Ngọc Y đang ở trong đó.

Lát nữa không thể để Trương Tiểu Ca hủy đi, ai biết hủy hoại Kim Lũ Ngọc Y thì có hoàn thành nhiệm vụ được không, Lâm Diệu không dám đánh cược.

Chương 52

Thấy quan quách thanh đồng xuất hiện, Ngô Tam Tỉnh nói: "Đạo gia, nhìn xem, chúng ta mở ra xem thử?" Lâm Diệu vừa định nói chuyện thì bên trong quan quách thanh đồng truyền đến một tiếng hô hấp du trường, dọa mọi người nhảy dựng, toàn bộ đều nín thở.

Lâm Diệu biết đó là tiếng hô hấp của người dùng Kim Lũ Ngọc Y chuẩn bị phục sinh phát ra, cũng không kinh ngạc, nói với tộc nhân: "Khai quan." Nhóm Lâm Nhất lấy ra Hắc chiết tử bước lên, trực tiếp nạy nắp quan tài.

Đợi đẩy nắp quan tài ra, nhìn thấy bên trong xuất hiện một cỗ quan tài lồng ghép, bên trên khảm đầy các loại bảo thạch, viên nào cũng không nhỏ.

Những viên bảo thạch này bên ngoài được tơ tằm bao bọc cố định, sắp xếp chỉnh tề, bên trong bao bọc một cỗ quan tài gỗ sơn vàng khác.

Nhìn thấy cảnh này, nước miếng Bàn Tử sắp chảy ra rồi, định bước lên lấy bảo thạch.

Ngô Tam Tỉnh bên cạnh vội vàng nhắc nhở: "Bàn Tử, mẹ nó đừng có làm hỏng bảo bối, mấy viên bảo thạch này nối liền với nhau mới đáng giá nhất." Nói rồi Ngô Tam Tỉnh bước lên, lấy ra một con dao nhỏ, cẩn thận gạt đi tơ tằm bên trên, từng chút một lấy trọn bộ bảo thạch xuống, đặt sang một bên, chuẩn bị lúc đi thì mang theo, hiện tại không có chỗ đựng.

Lâm Nhất thấy đồ vật đã lấy xong, trực tiếp ấn nút cơ quan trên quan tài gỗ sơn vàng.

Chỉ thấy toàn bộ nắp quan tài trượt sang hai bên, bên trong có một cỗ thi thể mặc Kim Lũ Ngọc Y, bất quá có thể do oxy hóa hoặc

nguyên nhân khác, màu sắc Kim Lũ Ngọc Y đã biến thành màu xanh đen.

Lâm Diệu ngăn lại mọi người đang phản ứng thái quá: "Không sao, bị cơ quan làm thế thôi." Buông lỏng tâm tình, mọi người đều chăm chú nhìn cỗ thi thể này, bỗng nhiên nhìn thấy bụng thi thể đang phập phồng, mọi người đều đại kinh thất sắc.

Bàn Tử hét lên: "Quỷ tha ma bắt, nó còn sống, vừa rồi còn đang thở kìa." Những người khác đều nhao nhao lùi lại phía sau, sợ hãi thi thể này trực tiếp đứng dậy.

Lâm Diệu nhìn phản ứng của mọi người nói: "Không sao đâu, hiện tại ở trong Kim Lũ Ngọc Y, chỉ là một cái hoạt tử nhân (người sống đời sống thực vật), không thể cử động." Mọi người nghe Lâm Diệu nói mới thả lỏng.

Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nghe Lâm Diệu nói, nháy mắt quay đầu, trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Kim Lũ Ngọc Y, nói với Lâm Diệu: "Đạo gia, người này trên người mặc chính là Kim Lũ Ngọc Y?" "Không sai, ta xuống lần này là vì nó, bất quá không biết đã xảy ra biến hóa gì mà màu sắc Kim Lũ Ngọc Y lại thay đổi." Lâm Diệu có chút tiếc nuối nói.

Nghe xong đối thoại của Lâm Diệu và Ngô Tam Tỉnh, mọi người vội vàng tiến lên, nhìn Kim Lũ Ngọc Y.

Tuy rằng đồ vật Lâm Diệu muốn thì không thể tranh, nhưng nhìn xem trân bảo hiếm thấy cũng là mở rộng tầm mắt.

Bàn Tử vừa xem vừa nói: "Tôi thấy thi thể này giống như còn sống vậy, hóa ra là mặc Kim Lũ Ngọc Y a, nghe nói thứ này có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng, bất quá nhìn người này, tuy rằng không già đi nhưng lại biến thành hoạt tử nhân, truyền ngôn không thể tin a." Thiên Chân bên cạnh tiếp lời: "Mau nhìn xem, bên cạnh thi thể

hình như là da bị lột ra?" Mọi người nghe vậy nhìn sang, quả nhiên là từng mảng da chết dạng vảy, nhìn qua một trận ghê tởm.

Bàn Tử nhìn thấy bảo bối có chút ngứa tay, không ngừng sờ soạng trên Kim Lũ Ngọc Y, muốn xem cách mở ra.

Trương Tiểu Ca bên cạnh nhìn thấy liền vội vàng xông lên, đẩy Bàn Tử ra, nói: "Còn nhớ con Huyết thi nhìn thấy lúc vào mộ không?" Thiên Chân đáp: "Cái con bị người khác giết chết đó hả?" "Đúng, cỗ Huyết thi đó chính là chủ nhân đời trước của bộ Kim Lũ Ngọc Y này.

Sau khi bị Lỗ Vương phát hiện, lột Kim Lũ Ngọc Y xuống nên biến thành Huyết thi.

Hiện tại cỗ Huyết thi mặc Kim Lũ Ngọc Y này đại khái đã có 3000 năm rồi, chỉ cần mở ra, nó sẽ giết tất cả mọi người ở đây." Trương Tiểu Ca lạnh lùng nói.

Vừa nói xong, Trương Tiểu Ca chuẩn bị động thủ, trực tiếp giết chết người bên trong.

Lâm Diệu bên cạnh đã sớm chuẩn bị ngăn cản việc phá hoại Kim Lũ Ngọc Y, cho nên thấy Trương Tiểu Ca muốn động thủ, Lâm Diệu trực tiếp xông lên dùng sống dao đẩy lùi Trương Tiểu Ca.

Lâm Diệu lạnh lùng nhìn hắn nói: "Ta không quản ngươi và nó có cừu hận gì, nhưng không thể làm hỏng Kim Lũ Ngọc Y của ta, nếu không ta sẽ giết ngươi trước." Những người khác nhìn biến hóa trong nháy mắt đều có chút trở tay không kịp, chỉ có Bàn Tử có chút cao hứng, cảm giác như được báo thù thay vậy.

Thiên Chân thấy cảnh này vội vàng nói: "Đạo gia, có chuyện gì từ từ nói, đừng động thủ, Tiểu Ca cũng không phải cố ý." Lâm Diệu không để ý, chỉ về phía gần đầu lâu nữ thi bị chém xuống lúc trước, lấy ra chìa khóa trong miệng nữ thi, ném cho Bàn Tử, nói: "Mở cái

hộp lấy được lúc trước ra." Bàn Tử đón lấy chìa khóa, mở hộp ra xem, bên trong là một cái hộp nhỏ, bất quá là một cái hộp gỗ có mật mã.

Bàn Tử nói: "Đạo gia, bên trong là khóa mật mã a, không biết mật mã là gì?" "Mật mã?

Đi hỏi tiểu mỹ nữ đang nằm đằng kia đi, nếu không chịu nói, trực tiếp giết là được." Lâm Diệu có chút hí ngược nói.

Hóa ra lúc chiến đấu với hai cỗ thi thể trước đó, A Ninh đã tỉnh, nếu không phải thấy chiến đấu mà nhịp thở rối loạn, Lâm Diệu cũng chưa chắc đã phát hiện.

A Ninh nghe Lâm Diệu nói, biết đã bại lộ, chỉ đành nói ra một dãy số, sau đó đứng dậy.

Bàn Tử vừa xoay mật mã mở khóa vừa nói: "Tiểu nương này cũng ranh thật đấy, giả vờ hôn mê." Lâm Diệu thì nhìn A Ninh, nhớ tới Cầu Đức Khảo mạng lớn năm xưa.

Đột nhiên cái hộp "tách" một tiếng mở ra, bên trong là một con cá bằng đồng (Đồng Ngư).

Thấy Đồng Ngư xuất hiện, mắt A Ninh tỏa ra ánh sáng nóng bỏng, bên kia trong mắt Ngô Tam Tỉnh cũng lóe lên tinh quang, nhưng không nói gì.

Lâm Diệu cầm Đồng Ngư trong tay mân mê, suy tư xem có nên giữ lại con cá này không.

Nghĩ lại, Lâm Diệu phát hiện mình đã không định đi theo bố trí của Uông Tạng Hải, cũng không tìm cầu trường sinh, chỉ làm theo nhiệm vụ hệ thống phát bố mà xuống mộ, giữ lại cũng vô dụng.

Lâm Diệu ném Đồng Ngư về phía Ngô Tam Tỉnh, nói: "Tam Tỉnh, thứ này cho ngươi, cũng không thể để ngươi xuống mộ một chuyến

mà không vớt được gì, ra ngoài lại bảo ta lấy lớn hiếp nhỏ." Ngô Tam Tỉnh bất động thanh sắc thu lấy Đồng Ngư, chắp tay nói: "Cảm ơn Đạo gia." Lâm Diệu lại nhìn A Ninh nói: "Là người của Cầu Đức Khảo phải không?

Về nhắn với ông chủ ngươi, thứ hắn muốn bị Đạo gia của Cửu Môn cướp rồi.

Nếu không phục thì đến tìm ta, vừa vặn ta sẽ làm nốt chuyện năm xưa chưa làm xong." Nhìn bóng lưng Lâm Diệu đi về phía Kim Lũ Ngọc Y, Thiên Chân hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Tam thúc, chú biết chuyện của Đạo gia sao?" Những người bên cạnh nghe vậy đều tập trung chú ý lên người Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Ta nghe ông nội nhắc tới, hình như năm xưa vì một ngôi cổ mộ, Đạo gia sợ Cầu Đức Khảo và lũ Quỷ Tử (Nhật Bản) gây thêm phiền phức, liền giết thẳng vào nơi đóng quân, đem gần trăm người trong đó giết sạch, chỉ có Cầu Đức Khảo lúc đó vừa khéo có việc đi Bắc Thành mới thoát được một kiếp." Nghe xong lời Ngô Tam Tỉnh, mọi người đều có chút sợ hãi nhìn Lâm Diệu.

Lâm Diệu tuy nghe thấy lời Ngô Tam Tỉnh nhưng cũng không ngăn cản.

Lâm Nhất nhìn ánh mắt đám người này, cảm giác chán ghét, nói: "Mấy kẻ sống ở thời đại hòa bình như các ngươi, không có tư cách nhìn Tộc trưởng như thế." Nói xong trên người tản phát ra một trận sát khí.

Ngô Tam Tỉnh cảm giác được sát khí chấn nhiếp, vội vàng nói: "Xin Lâm Nhất tiền bối đừng chấp nhặt với mấy đứa trẻ này." Bên cạnh Lâm Diệu cũng gọi: "Lâm Nhất." Lâm Nhất hừ lạnh một tiếng, thu hồi khí thế, những người khác mới dám thở mạnh.

Lâm Diệu ở gần quan quách, từ trong quan lấy ra một cái hộp gỗ

màu tím, ném cho Ngô Tam Tỉnh nói: "Thứ này cũng ở trong quan tài, tặng cho ngươi, dẫn người từ trên cây đi ra đi, chuyện lát nữa các ngươi không xen tay vào được đâu." Ngô Tam Tỉnh đón lấy đồ vật, ôm quyền với Lâm Diệu nói: "Đạo gia, vậy ta xin cáo từ trước." Nói xong cùng mọi người leo lên Xà Bách, chuẩn bị từ vết nứt phía trên rời đi.

Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Ca vẫn đứng yên tại chỗ, nói: "Cậu cũng đi đi, chuyện ở trong này cứ yên tâm, ta sẽ giải quyết hết rồi mới đi, sẽ không để nó sống sót." Nghe vậy, Trương Tiểu Ca gật đầu cũng hướng lên cây leo đi.

Đợi tất cả mọi người biến mất ở vết nứt phía trên, Lâm Diệu động thủ cởi bỏ Kim Lũ Ngọc Y, thu lại xong, nhìn Huyết thi trước mắt đang phát sinh biến hóa, chuẩn bị ra tay.

"Tộc trưởng, để tôi thử xem có thể giải quyết được không?

Cũng là rèn luyện thân thủ." Bên cạnh Lâm Tam nói.

Lâm Diệu gật đầu lùi lại, đã tộc nhân tự tin như vậy thì không nên làm mất hứng.

Nhìn Huyết thi trước mặt, Lâm Nhất nói: "Trận pháp của chúng ta chưa chắc đã khốn được cỗ Huyết thi này, lát nữa Lâm Nhị và tôi phối hợp, những người khác chuẩn bị dây thừng." Nói xong Lâm Nhất và Lâm Nhị chia làm hai hướng lao vào Huyết thi, mỗi lần công kích đều là người sau chém vào vết thương người trước đã chém, không ngừng mở rộng chiến quả.

Nếu không có cơ hội, hai người sẽ toàn lực vận chuyển 《Khinh Thân Thuật》 né tránh Huyết thi công kích.

Lâm Diệu nhìn phương thức tấn công của hai người, có chút kinh ngạc, không ngờ đám Lâm Nhất ngày ngày hoạt động dưới mắt hắn

lại giấu phương thức tác chiến như vậy.

Chương 53

Đợi khi Lâm Nhất và Lâm Nhị chém ra rất nhiều vết thương lớn nhỏ trên người Huyết thi thì thân ảnh hai người bạo lui.

Ba người còn lại nháy mắt bắn ra dây thừng trong tay, hình thành một cái lưới đan chéo, vây Huyết thi vào giữa.

Sau đó ba người nắm lấy dây thừng nhảy ngược lại, qua vài hiệp, thấy dây thừng mượn nhờ vết thương trên người Huyết thi, gắt gao trói chặt nó lại, không thể động đậy.

Sau đó mọi người chuẩn bị chém xuống đầu lâu Huyết thi.

Lâm Diệu bên cạnh đều có chút ngây người, mấy người Lâm Nhất thật sự cho hắn xem một pha xử lý cồng kềnh mà hiệu quả a?

Huyết thi vốn dĩ khó đối phó, lại trực tiếp bị trói gô lại?

Giải quyết xong Huyết thi, mấy người quay lại trước mặt Lâm Diệu đang chấn kinh.

Lâm Nhất tranh công nói: “Thế nào hả Tộc trưởng?

Thấy chúng tôi phối hợp có đỉnh không?” Lâm Diệu khen ngợi: “Được đấy, phối hợp không tệ.

Ta thấy các ngươi dùng dây thừng có chút dáng dấp của phái Ban Sơn năm xưa a?” “Ha ha, Tộc trưởng, năm xưa nhìn thấy ba người Ban Sơn chơi dây thừng, chúng tôi hâm mộ lắm, có thời gian mọi người liền luyện tập, hiện tại cũng có thể lấy ra cho ngài xem rồi.” Lâm Nhất cười không khép được miệng.

Nhìn những tộc nhân này, Lâm Diệu tự hào, đều là tinh anh của gia tộc.

Lâm Diệu cười lớn nói: "Tốt, làm không tệ.

Đợi về Vọng Nguyệt Sơn Trang, ta mời uống rượu.

Được rồi, hiện tại mau chóng thu hết minh khí vào, chúng ta cũng đi lên thôi." Nhìn tộc nhân hưng phấn, tâm thần Lâm Diệu tiến vào hệ thống, trước đó đã nghe thấy tiếng nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ.

"Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được khen thưởng 《Quy Tức Thuật》, cơ hội truyền thừa một lần." "《Quy Tức Thuật》: Có thể nín thở trong thời gian dài, hạ thấp nhu cầu oxy của cơ thể." Lại nhìn điểm tài phú, tăng lên 3 triệu, xem ra chủ yếu là giá trị của Kim Lũ Ngọc Y.

Đột nhiên phát hiện bộ áo quan bảo thạch mà nhóm Ngô Tam Tỉnh không mang đi, Lâm Diệu đi tới thu vào, sau đó nhìn lại tài phú trị tăng lên 3,8 triệu, xem ra thứ này cũng đáng giá a.

Theo Xà Bách lên mặt đất, Lâm Diệu phát hiện trừ A Ninh ra, nhóm Ngô Tam Tỉnh cư nhiên đều chưa đi, đang đứng đợi.

Ngô Tam Tỉnh đi lên nói: "Đạo gia, ta muốn nhờ ngài giúp mang Đồng Ngư về Bắc Thành, ta sợ ta giữ không được." Nhìn A Ninh đã biến mất, Lâm Diệu biết Ngô Tam Tỉnh lo lắng điều gì, cũng không phải chuyện phiền phức nên đồng ý.

Sau đó Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Ca nói: "Yên tâm đi, thứ kia đầu bị chặt xuống, khẳng định sống không được." Nói xong Lâm Diệu dẫn người rời đi, chuẩn bị lấy xe quay về Bắc Thành.

Không ngờ Bàn Tử cũng đuổi theo, mặt dày nói: "Đạo gia, cho tôi đi nhờ với, tôi cũng về Bắc Thành." Lâm Diệu vừa định từ chối thì thấy Lâm Nhất có biểu tình muốn nói lại thôi, xem ra trước đó Bàn Tử chém gió với hắn vẫn chưa nghe đã nghiền.

Bèn đổi giọng: "Được, vậy cho đi nhờ một đoạn." Trên đường đi,

trong xe tiếng cười của Lâm Nhất không dừng lại, Bàn Tử thật quá biết tâng bốc người khác.

Đợi về đến Bắc Thành, nhìn Bàn Tử và Lâm Nhất bịn rịn chia tay, những người khác đầy đầu hắc tuyến.

Trên đường đi miệng hai người không dừng, giờ lại còn thâm tình từ biệt.

Lâm Diệu vội vàng ngăn cản: "Hai người thôi đi, đều ở Bắc Thành tùy thời đều có thể gặp, lại không phải sinh ly tử biệt?

Bàn Tử rảnh rỗi có thể đến Vọng Nguyệt Sơn Trang tìm Lâm Nhất chơi?" Bàn Tử ỉu xìu đáp: "Ồ, Vọng Nguyệt Sơn Trang sao?" Bỗng nhiên, hắn kinh ngạc hét lên: "Cái gì, là Vọng Nguyệt Sơn Trang?

Cái ở trong Bắc Thành đó hả?" Lâm Nhất nói: "Đúng a, chẳng lẽ còn cái Vọng Nguyệt Sơn Trang nào khác?

Đó là tộc địa của chúng tôi, của hồi môn của phu nhân Tộc trưởng là cả ngọn núi đó." "Tôi đi, Lâm Nhất đại ca, thật quá có tiền!

Đó chính là sơn trang nằm trong nội thành Bắc Thành a, còn là biệt thự độc lập nữa?" Bàn Tử lớn tiếng gào lên.

Bên cạnh đám người Lâm Diệu có chút sinh vô khả luyến, hai người này lại bắt đầu tán gẫu rồi, nếu không cắt ngang thì hôm nay đừng hòng về nhà.

Lâm Diệu vội tiếp lời: "Đúng, chính là chỗ đó, có thời gian cứ đi tìm Lâm Nhất là được." Nói xong lái xe rời đi.

Đợi về đến nhà, mọi người đem minh khí bỏ vào kho phòng chuyên dụng, ai nấy giải tán.

Về phòng nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu suýt chút nữa

không nhận ra, một thân trang phục hiện đại xinh đẹp, cả người nhìn càng thêm cổ linh tinh quái.

Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy Lâm Diệu vào cửa, vội vàng hỏi: "Diệu ca, lần này đi ra ngoài không xảy ra chuyện gì chứ?" Nói rồi cẩn thận kiểm tra.

Lâm Diệu cười ôm lấy Doãn Tân Nguyệt nói: "Yên tâm đi, bản lĩnh của anh em còn không biết sao?

Dạo này thế nào?

Thích ứng chưa?" "Thích ứng rồi, mỗi ngày đều cùng Doãn Băng đi trung tâm thương mại, em phát hiện trung tâm thương mại bây giờ thật thú vị." Doãn Tân Nguyệt tươi cười rạng rỡ nói.

Quả nhiên, chỉ cần là phụ nữ thì sẽ thích đi mua sắm.

"Đã nghĩ kỹ gia tộc sẽ làm buôn bán gì chưa?" Lâm Diệu lại hỏi.

"Nghĩ được một ít, bất quá đều không quá thích hợp, em chuẩn bị hỏi thêm ý kiến Doãn Băng." Doãn Tân Nguyệt có chút khổ não nói.

Việc buôn bán của gia tộc hiện tại cũng không quá khẩn cấp, Lâm Diệu cũng không hỏi thêm.

"Diệu ca, em trước đó gặp đại ca, nghe đại ca nói mấy ngày nữa là sinh nhật phụ thân, có muốn về một chuyến không?" Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nói.

Nghe Doãn Tân Nguyệt nói, Lâm Diệu mới phát hiện phụ thân mình sắp sinh nhật, vậy mà hắn lại quên mất, thật đáng chết.

Lâm Diệu vội nói: "Về chứ, sao có thể không về, hai chúng ta ngày mai đi, về bồi phụ thân." Chiều hôm sau, Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt trở về tộc địa Lâm thị.

Từ xa nhìn lại, không thấy dáng vẻ quen thuộc ban đầu, hiện tại

tộc địa càng giống một thị trấn nhỏ đầy đủ thiết bị.

Tại ngoài tộc địa gọi điện cho Lâm Minh, bảo hắn cho người ra dẫn đường, hiện tại Lâm Diệu tìm không được đường về nhà.

Đi theo vào nhà, nhìn bộ dáng lão trạch, Lâm Diệu mới tìm được một tia cảm giác quen thuộc.

Bước vào cửa, nhìn thấy ông cụ đang chơi đùa cùng mấy đứa trẻ ở xa xa, Lâm Diệu rơi nước mắt, đi lên phía trước, quỳ xuống đất nói với ông cụ: "Phụ thân, nhi tử bất hiếu, muộn thế này mới trở về." Lâm Hiếu Toàn run rẩy đỡ Lâm Diệu dậy, mắt ngấn lệ nói: "Về là tốt, về là tốt rồi, không phải bất hiếu thuận, là gia tộc có lỗi với con a." Doãn Tân Nguyệt cũng bước lên nói: "Con dâu Doãn Tân Nguyệt ra mắt phụ thân." Lâm Hiếu Toàn vội vàng đỡ Doãn Tân Nguyệt dậy, nói: "Tốt, phụ thân cũng có lỗi với các con a, năm xưa đều không thể đi tham gia hôn lễ hai đứa." "Phụ thân, ngài đừng nói vậy, con ủng hộ lựa chọn của Diệu ca, không oán trách ngài." Doãn Tân Nguyệt vội nói.

Bên cạnh mấy đứa nhỏ sà vào lòng Lâm Hiếu Toàn hỏi: "Cụ ơi, chú và cô này là ai a?" Lâm Hiếu Toàn cười nói: "Không thể gọi là chú và cô, phải gọi là ông trẻ và bà trẻ." Đang nói chuyện, Lâm Minh và Lâm Quang dẫn theo mấy người trẻ tuổi đi vào, mấy đứa nhỏ nhìn thấy toàn bộ đều chạy tới, gọi ba, mẹ, ông nội không ngớt.

Chương 54

Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt cười chào hỏi hai người.

Chào hỏi xong Lâm Minh nói với đám thanh niên kia: "Hai vị này là Tam đệ và em dâu ta, cũng là Tam thúc và Tam thím của các con.

Gia tộc hiện tại có thể phồn vinh như vậy, đều là nhờ Tam thúc các con âm thầm bỏ ra công sức, thậm chí bị nhốt suốt 30 năm, hiện tại mới ra được.

Đều chào người lớn đi, không được nói với người ngoài, biết chưa?" Đám người nhất nhất đáp ứng, tuy kinh ngạc sự trẻ trung của Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt, nhưng gia giáo tốt khiến họ không hỏi nhiều, lần lượt tiến lên hành lễ chào hỏi.

Lâm Diệu nhìn hậu nhân của đại ca và nhị ca, cảm giác công sức bỏ ra là xứng đáng.

Sau đó một thời gian, Lâm Diệu đều ở lại Lâm phủ, mỗi ngày cùng phụ thân trò chuyện, xem tivi, giống như muốn bù đắp lại sự thiếu hụt 30 năm qua.

Sau khi tổ chức cho Lâm phụ một cái tiệc sinh nhật gia đình náo nhiệt, Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt rời đi.

Yến tiệc sinh nhật ngày mai sẽ có nhiều người, Lâm Diệu không muốn bại lộ thân phận, dù sao hắn cũng có không ít kẻ thù.

Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt về đến nhà, mông chưa ngồi nóng chỗ đã nhận được nhiệm vụ hệ thống phát bố.

"Đinh, tân nhiệm vụ: Thám hiểm mộ Uông Tạng Hải, bản đồ đã phát phóng." Nhìn nhiệm vụ hệ thống vừa phát bố, Lâm Diệu phát hiện, mỗi lần muốn đi ngôi mộ nào thì kịch tình nhiệm vụ cũng chuẩn

bị phải đi đến đó, xem ra nhiệm vụ phát bố có khả năng là kiểm tra được kịch tình nhiệm vụ xuống mộ mới có thể phát ra.

"Tân Nguyệt, hai ta đi Minh Nguyệt khách sạn một chuyến được không?

Anh tìm Doãn Băng có chút việc." Lâm Diệu tắt hệ thống rồi nhìn Doãn Tân Nguyệt nói.

"Được a, chúng ta xuất phát thôi, vừa vặn nói xong chuyện, em và nó đi dạo phố." Doãn Tân Nguyệt có chút vui vẻ nói.

Tại Minh Nguyệt khách sạn, gặp Doãn Băng, Lâm Diệu hỏi: "Doãn Băng, trong tay cháu có con thuyền nào có thể đi biển xa không, cho ta mượn dùng." "Dượng muốn dùng thuyền lớn cỡ nào, cháu sẽ điều từ công ty hàng hải Doãn gia một chiếc cho dượng dùng." Đang nói chuyện với Doãn Băng thì điện thoại của Doãn Băng vang lên, nghe vài câu rồi cúp máy.

Doãn Băng nhìn Lâm Diệu nói: "Dượng, Trương Phó Quan gọi điện thoại, biết dượng đã về, mời dượng đến bao sương Cửu Môn bàn chút việc." Trương Nhật Sơn tìm mình có thể có việc gì?

Chẳng lẽ có chuyện về người Uông gia?

Chưa nghĩ ra, Lâm Diệu đứng dậy nói: "Được, vậy ta đi, lát nữa về sẽ nói chuyện thuyền bè sau." Bước vào bao sương Cửu Môn, bên trong cư nhiên có Thiên Chân, chẳng lẽ là Thiên Chân tìm mình?

Thấy Lâm Diệu vào cửa, hai người vội vàng đứng dậy.

Trương Phó Quan nói: "Đạo gia, Ngô Tam Tỉnh của Ngô gia mất tích, đi vào một cái huyệt mộ dưới đáy biển.

Thiên Chân của Ngô gia tìm tôi nhờ giúp đỡ.

Nhưng hiện tại thế hệ trước đều không xuống mộ, những người

mới khác tôi lại không yên tâm, cho nên tôi muốn mời ngài đi cùng một chuyến, ngài thấy thế nào?" Thiên Chân cũng vội vàng nói: "Đạo gia, Tam thúc tôi về nhà xong không biết phát hiện cái gì, ngay tối hôm đó đã đi rồi.

Mấy hôm trước tôi nhận được điện thoại, có người nói Tam thúc tôi bị kẹt trong huyệt mộ dưới đáy biển, cho nên xin ngài giúp đỡ." Nghe hai người nói, Lâm Diệu lại nhớ tới suy đoán về nhiệm vụ hệ thống trước đó, xem ra là không chạy thoát được rồi.

Dù sao cũng phải đi, đi cùng Thiên Chân cũng không phải là không thể, đỡ tốn công chuẩn bị thuyền bè.

Vì thế Lâm Diệu nói: "Được, ta sẽ đi cùng các ngươi một chuyến, bất quá ta cảm giác Tam thúc ngươi sẽ không bị kẹt ở trong đó đâu." "Cháu phải vào xác định mới yên tâm." Nghe Lâm Diệu nói, Thiên Chân mới đáp.

Thấy sự tình đã bàn xong, Lâm Diệu đứng dậy nói: "Được, vậy ngày mai xuất phát, ta về trước đây." Về văn phòng của Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu nói với Doãn Băng: "Tiểu Băng, không cần điều thuyền nữa, có người chuẩn bị rồi." Bên cạnh Doãn Tân Nguyệt nghe xong hỏi: "Lại phải đi ra ngoài à?" "Yên tâm, sẽ về nhanh thôi.

Không phải muốn cùng Doãn Băng đi dạo phố sao?

Mau đi đi.

Anh xuống dưới lầu nghe kịch đợi em, hai ta cùng về nhà." Lâm Diệu cười nói.

Ngồi trong bao sương của Minh Nguyệt phạn điếm, nghe hí khúc, Lâm Diệu nghĩ đến sự phát triển của gia tộc hiện tại, thế hệ mới đã trưởng thành, đến lúc hỏi bọn họ lựa chọn rồi.

Cùng Doãn Tân Nguyệt về sơn trang, Lâm Diệu gọi người triệu

tập tất cả thanh niên lại.

Nhìn những tộc nhân này, Lâm Diệu nói: "Mọi người đều biết công việc buôn bán của gia tộc chúng ta.

Hôm nay triệu tập mọi người là để hỏi về sự lựa chọn của mọi người.

Đều đừng mù quáng, trước khi đưa ra lựa chọn nhất định phải tự hỏi xem mình có thật sự muốn làm không." Nhìn các tộc nhân trầm mặc, Lâm Diệu ngồi một bên uống trà chờ đợi.

Qua khoảng thời gian một chén trà, thấy mọi người đều đã quyết định xong, Lâm Diệu nói: "Thấy mọi người đều đã có lựa chọn.

Ai chọn xuống mộ đứng bên trái, những người còn lại đứng bên phải." Nhìn mọi người đứng vào hàng ngũ, Lâm Diệu lại nói: "Những người đứng bên phải, nếu có ai muốn khởi nghiệp có thể đến chỗ Lâm thúc (cha của Lâm Nhất, sau này gọi là Lâm thúc) để lĩnh tiền vốn khởi nghiệp, nếu không khởi nghiệp thì nghe theo sự phân phối của gia tộc.

Được rồi, lui xuống trước đi." Lâm Diệu nhìn 30 người còn lại, kiểm tra tư chất, vừa vặn giống như Lâm Nhất, có thể chia thành 6 tiểu đội.

"Tiếp theo đều nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng." Nói xong Lâm Diệu ấn nút truyền thừa.

Đợi truyền thừa xong xuôi, Lâm Diệu gọi Trần Bì đến.

"Tiếp theo các ngươi đi theo Tứ thúc tiến hành huấn luyện, đợi xuất sư rồi có thể đi theo ta cùng xuống mộ." Nói xong lại quay sang Trần Bì nói: "Huấn luyện cho tốt, về phương diện công phu ta không lo lắng, chỉ sợ kinh nghiệm quá ít, tâm quá mềm, đến lúc đó lại chịu thiệt thòi." "Được rồi, chuyện liên quan đến truyền thừa lát nữa Tứ

thúc sẽ giảng giải cho các ngươi, đều đi theo xuống dưới đi.” Người truyền thừa thế hệ thứ hai, Lâm Diệu không định quản, trực tiếp giao cho Trần Bì là yên tâm.

Đợi đám người này xuất sư, sau này hắn chỉ cần chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ hệ thống là được.

Đến tối, khi nhóm Lâm Nhất đi tặng minh khí cho Lâm thị cổ đổng hành trở về, Lâm Diệu đem 《Quy Tức Thuật》 truyền thừa cho bọn họ, cũng báo cho biết chuẩn bị ngày mai xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn tộc nhân hội họp với Thiên Chân rồi cùng đi đến điểm hẹn.

Vừa đến nơi liền thấy A Nịnh, nhìn vẻ mặt như gặp quỷ của cô ta, chắc là không ngờ Thiên Chân lại kéo cả Lâm Diệu theo.

A Nịnh nhìn Lâm Diệu đang đi tới cách đó không xa, nhớ lại cảnh tượng quay về gặp Cầu Đức Khao lần trước.

Lúc đó, A Nịnh áy náy nói với Cầu Đức Khao: "Xin lỗi ông chủ, tôi không lấy được cá đồng, bị một người được gọi là Đạo gia cướp mất rồi.

Nếu ngài không phục thì cứ đi tìm hắn." Cứ tưởng sẽ hứng chịu cơn thịnh nộ, nào ngờ sắc mặt Cầu Đức Khao khó coi, trầm mặc một hồi mới nói: "Đạo gia của Cửu Môn...

Năm đó hắn mất tích, ta cứ tưởng đã chết trong mộ rồi, không ngờ tên đồ tể đó vẫn còn sống.

Sau này nhìn thấy hắn thì cẩn thận một chút, đó là kẻ không quan tâm đến quy tắc đâu." "A Nịnh?

Chương 55

Chú Ba tôi đâu?

Chẳng phải chú ấy cùng người của cô xuống mộ sao?" Thiên Chân nhìn thấy A Nịnh liền vội vàng hỏi.

Bị tiếng gọi của Thiên Chân làm bừng tỉnh, A Nịnh hoàn hồn vội đáp: "Đúng vậy, trước đó Tam gia gọi điện cho tôi nói muốn hợp tác xuống mộ, hiện tại đã đi được bao nhiêu ngày rồi mà vẫn chưa thấy ai ra." Nói xong, cô ta quay người nhìn Lâm Diệu cúi đầu: "A Nịnh bái kiến Đạo gia." Lâm Diệu nhìn vẻ mặt có chút căng thẳng của A Nịnh, cũng không vạch trần, chỉ nói: "Được rồi, chúng ta đi trước đã, có chuyện gì lên thuyền rồi nói." Ba người đi về phía chiếc tàu cá đang đậu ở bến, đột nhiên Lâm Diệu hỏi: "A Nịnh, ông chủ của cô có muốn gặp lại người bạn cũ là tôi không?

Bao nhiêu năm không gặp, thật sự có chút nhớ mong đấy." A Nịnh lúng túng đáp: "Đạo gia, ông chủ hiện tại công việc khá bận rộn, e là không có thời gian." Lên đến tàu, Lâm Nhất rất vui vẻ, còn Lâm Diệu và các tộc nhân khác thì có chút chán nản, đi đâu cũng gặp phải Bàn Tử.

Nhìn thấy mọi người lên tàu, Bàn Tử lớn tiếng chào hỏi Lâm Diệu và Thiên Chân, cao hứng hét: "Lâm Nhất đại ca, hai ta thật có duyên phận nha, lại tụ họp rồi!" "Ha ha, tên Béo kia, mấy hôm trước bảo cậu đến sơn trang chơi thì cậu kêu bận, không ngờ chúng ta lại đi chung một chuyến tàu!" Lâm Nhất cũng to giọng đáp lại.

Thấy hai người lại bắt đầu huyên thuyên, những người khác vội vàng xuống khoang thuyền.

Một lúc sau, mọi người trên tàu gặp mặt làm quen, Lâm Diệu nhìn

thấy Trương Tiểu Ca đang ngụy trang thành Trương Cố Vấn, nhưng cũng không nói gì.

Khi nghe chủ tàu giới thiệu, sự chú ý của Lâm Diệu chuyển sang hắn.

Lại là họ Vương (Uông)?

Lâm Diệu vội vàng nhớ lại cốt truyện, trong đó không hề nói rõ thân phận của chủ tàu.

Lâm Diệu không tin vào sự trùng hợp, xem ra phải điều tra kỹ, kẻo lật thuyền trong mương.

Sau khi mọi người tách ra, Lâm Diệu gọi Trương Cố Vấn về phòng mình. "Là Trương Tiểu Ca phải không?" Lâm Diệu dùng ngữ khí khẳng định hỏi.

Trương Tiểu Ca trầm mặc một lát rồi nói: "Tôi biết không giấu được Đạo gia, nhưng hy vọng ngài đừng làm rùm beng." Lâm Diệu không để ý nói: "Tôi gọi cậu không phải vì chuyện này, hiện tại cậu còn nhớ người nhà họ Uông không?" Nghe Lâm Diệu nhắc đến người nhà họ Uông, sắc mặt Trương Tiểu Ca biến đổi, lạnh lùng nói: "Đương nhiên nhớ." "Vậy thì tốt, lát nữa đi xem thử tên chủ tàu kia có phải người nhà họ Uông không.

Tôi sẽ cho tộc nhân đi kiểm tra đám thuyền viên, nếu xác định đúng là bọn chúng, đợi đến nơi rồi cho chúng làm mồi cho cá hết." Lâm Diệu đằng đằng sát khí nói.

Nhìn tộc nhân và Trương Tiểu Ca rời đi, Lâm Diệu tắc lưỡi xem nhiệm vụ, vội vàng hỏi Hệ thống: "Hệ thống, nhiệm vụ lần này cần 5 chủng loại quái vật làm mẫu vật, ta nên đưa cho ngươi thế nào?" "Chỉ cần quái vật không còn khả năng kháng cự, Hệ thống có thể trực tiếp trích xuất, quái vật cũng sẽ không xảy ra biến hóa gì." Nghe vậy, Lâm

Diệu yên tâm.

Nếu không xuống mộ rồi phải tách ra với những người khác, tự nhiên quái vật biến mất thì lộ liễu quá.

Hiện tại tốt rồi, không có rủi ro bại lộ, có thể trực tiếp đi theo Thiên Chân.

Kiếp trước xem phim hắn biết tên này tà môn đến mức nào, nhìn thấy xác chết là xác chết vùng lên, các loại quái vật cứ tự động tìm đến cửa, tiện hơn đi tìm nhiều.

Nửa đêm, mọi người lại tụ tập trong khoang thuyền, sắc mặt Trương Tiểu Ca khó coi nói: "Tôi đã điều tra kỹ những người trên tàu, toàn bộ đều là người nhà họ Uông, xem ra chúng ta bị nhà họ Uông nhắm vào rồi." Nghe Trương Tiểu Ca nói, Lâm Diệu tuy đã dự liệu từ trước nhưng vẫn kinh ngạc trước thủ bút của nhà họ Uông, phái nhiều người như vậy, rốt cuộc là có mục đích gì?

Nhưng với tác phong của nhà họ Uông, Lâm Diệu cũng biết có tra khảo cũng không ra, bèn nói: "Mấy người này chúng ta có bắt cũng vô dụng, đến nơi thì xử lý đi, đỡ phiền phức." Nghe vậy, tộc nhân đương nhiên không có ý kiến, Trương Tiểu Ca cũng là người thường xuyên xuống mộ, đối với loại chuyện này cũng sẽ không mềm lòng.

Quyết định xong, mọi người giải tán nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, nhóm Lâm Diệu làm như không có chuyện gì xảy ra, đứng trên boong tàu ngắm nhìn biển cả mênh mông.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, mặt biển lấp lánh sóng nước, trên bầu trời từng đám mây hình thù kỳ dị phiêu đãng.

Nhưng cảnh đẹp không dài, đang lúc mọi người tận hưởng gió biển, bầu trời đột nhiên mây đen vần vũ, ánh mặt trời biến mất, cả vùng biển biến thành màu xanh đen như mực có thể nuốt chửng mọi

thứ.

Mặt biển nổi lên những con sóng khổng lồ, cảm nhận con tàu chao đảo dưới chân, dường như trong nháy mắt đã chuyển sang một thế giới khác, dị thường kinh người.

Ngay khi mọi người chuẩn bị quay vào khoang tránh bão, bên tai truyền đến tiếng hét lớn của thuyền viên.

Phía xa xuất hiện bóng dáng một con tàu lớn, nhưng trên tàu không có một tia sáng đèn nào.

Một lúc sau, chủ tàu đi tới nói: "Các vị ông chủ, tôi phải qua bên con tàu gặp nạn kia xem sao, đây là quy tắc trên biển." Trên biển cả gặp tàu thuyền bị nạn, tương trợ lẫn nhau là chuyện bình thường, mọi người cũng không từ chối, chỉ có Lâm Diệu sắc mặt ngưng trọng, hắn biết đó là tàu ma.

Nhìn con tàu chuyển hướng, Lâm Diệu dặn dò tộc nhân: "Lát nữa chú ý giới bị, con tàu bên kia có lẽ là tàu ma." Dặn dò xong, Lâm Diệu tiếp tục nhìn chằm chằm bóng tàu phía xa, cũng rất tò mò tàu ma rốt cuộc trông như thế nào.

Đợi tàu cá điệt điệt chàng chàng (ngả nghiêng) đến gần bóng tàu, nhìn thấy biểu cảm của đám thuyền viên đều trở nên kinh hãi, vội vàng quay lưng về phía bóng tàu.

Chủ tàu phía xa hét lớn: "Đều quay lưng lại, là tàu ma!" Những người khác nghe thấy đều hãi hùng khiếp vía, cũng đều quay người đi, chỉ có Lâm Diệu và tộc nhân vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng tàu.

Chỉ thấy phía xa là một con tàu gỗ lớn, trên thân tàu bám đầy các loại rong rêu và loài có vỏ.

Khi tàu ma đến gần, từ từ tản ra một mùi tanh nồng nặc khiến người ta muốn nôn mửa.

Đợi khi hai tàu đi song song, mới phát hiện tàu ma cực kỳ cao lớn, đáy tàu không chìm trong nước biển mà lơ lửng trên mặt biển, trông vô cùng quỷ dị.

Đột nhiên từ trên tàu ma bay xuống rất nhiều bóng đen, Lâm Diệu vội vàng ra lệnh: "Nổ súng!" Nói xong hắn dẫn đầu khai hỏa.

Tuy thương pháp của mọi người đều tinh chuẩn, nhưng bóng đen thực sự quá nhiều, rất nhiều người bị bóng đen rơi trúng người.

Nhìn thấy những người bị bóng đen bắt lôi lên tàu ma, Lâm Diệu quay đầu nói với Bàn Tử vẫn còn bình an: "Bàn Tử, ở lại trông coi tàu, tôi đi cứu người." Nói xong mọi người quăng dây thừng móc vào tàu ma, chuẩn bị đu dây qua.

Vốn dĩ Lâm Diệu không định lo chuyện bao đồng, nhưng đám Nhân Diện Liêm (Rết mặt người) kia lại bắt cả Thiên Chân đi, dù sao cũng là người của Cửu Môn, không thể bỏ mặc Thiên Chân được.

Đợi mọi người lên tàu ma, thấy đám người bị Nhân Diện Liêm khống chế đang tấn công loạn xạ.

Đối với những thuyền viên bị khống chế, nhóm Lâm Diệu trực tiếp nổ súng giải quyết, đằng nào đến nơi cũng không sống nổi.

Thiên Chân và A Nịnh thì bị Lâm Diệu đánh ngất.

Nhìn tràng diện đã yên tĩnh, Lâm Diệu nói với Trương Tiểu Ca đi theo sau: "Đưa về tàu cá trước, lát nữa tôi ném hai người này qua, tôi sợ Bàn Tử đỡ không nổi.

Lát nữa qua bên đó cẩn thận đám người nhà họ Uông trên tàu, tôi kiểm tra con tàu ma này một chút." Thấy Trương Tiểu Ca quay về tàu cá, Lâm Diệu trực tiếp ném hai người kia qua, sau đó đi vào khoang tàu ma.

Lâm Diệu nhớ trong này hình như có một cuốn nhật ký, nhưng

nguyên bản Trần Văn Cẩm không còn nữa, tên trong đó sẽ đổi thành ai đây?

Mọi người lục soát kỹ lưỡng khoang tàu, tìm thấy cuốn nhật ký trong một cái tủ, mở ra xem nội dung thì cũng không khác biệt lắm so với kiếp trước, đồng thời cũng có một tấm ảnh chụp.

Men theo lộ tuyến trong ký ức, Lâm Diệu mở cửa khoang, chuẩn bị giết con Hải hầu tử bên trong, nhưng mở cửa ra nhìn thì chẳng thấy gì cả.

Kiểm tra lại xung quanh vẫn không có thu hoạch, Lâm Diệu chuẩn bị dẫn người về tàu cá.

Chương 56

Nhưng vừa quay người, Lâm Diệu cảm nhận được một luồng âm khí tỏa ra, quay đầu lại nhìn, hắn sững sờ.

Chỉ thấy ở chỗ cửa khoang vừa mở, xuất hiện oan hồn một bé trai, trên người mặc cái yếm đỏ, hai tay nắm lấy mép yếm, đôi mắt khiếp sợ nhìn Lâm Diệu.

Nếu không phải cảm nhận được luồng âm khí kia, Lâm Diệu cũng không dám tin đứa bé này lại là một oan hồn, thực sự quá có linh tính, trên người không hề cảm nhận được oán khí.

Lâm Diệu vội vàng ngậm Âm thổ, dùng quỷ ngữ hỏi: "Bạn nhỏ, có thể nghe hiểu lời ta nói không?" Thấy bé trai gật đầu, Lâm Diệu rất vui, lần đầu tiên gặp được oan hồn có thể giao lưu.

Lâm Diệu lại hỏi: "Từ trong mộ Uông Tạng Hải ra sao?

Có việc gì tìm ta à?" "Khí tức...

Ta... giải thoát..." Bé trai rụt rè nói.

Nghe bé trai nói, Lâm Diệu xác nhận lại: "Cảm nhận được khí tức pháp khí của ta, muốn ta giúp ngươi siêu thoát sao?" Bé trai nghe vậy vội vàng gật đầu.

Sau đó Lâm Diệu hỏi thêm một số vấn đề khác rồi giúp nó siêu độ.

Thì ra đứa bé này là đồng tử bồi táng trong mộ Uông Tạng Hải, không biết vì sao chỉ có mình nó sinh ra oan hồn.

Trải qua bao nhiêu năm, tuy ngoại hình vẫn là đồng tử nhưng thần trí đã gần như người trưởng thành, trước đó vẫn luôn lang thang trong mộ tìm cách giải thoát.

Đột nhiên một ngày nó đi ra được khỏi mộ huyệt, nhưng lại bị kẹt trên tàu ma, hôm nay cảm nhận được khí tức của Lâm Diệu mới chủ động hiện thân cầu giải thoát.

Nhưng xem ra thế giới này mộ Uông Tạng Hải dường như đã xảy ra biến hóa, theo lời bé trai, nơi đầu tiên nó xuất hiện là ở tầng hai mộ huyệt.

Tìm hiểu được một số tình huống, Lâm Diệu dẫn tộc nhân về tàu cá, thấy Thiên Chân và A Nịnh đã tỉnh, Lâm Diệu ném cuốn nhật ký nhặt được cho bọn họ, nói: "Tam thúc của cậu trước đó chắc là đã xuống cái mộ này, đây là cuốn nhật ký của đội người lưu lại trên tàu ma, có thể xem qua một chút." Nói xong, Lâm Diệu tâm tình không tốt lắm quay trở lại khoang thuyền.

Chính ngọ ngày hôm sau, Lâm Diệu cảm thấy tàu cá dừng lại, dẫn người lên boong, thấy thủ hạ của A Nịnh đang tìm kiếm lối vào dưới nước.

Lâm Diệu không muốn lãng phí thời gian, xem bản đồ Hệ thống rồi nói: "Lái tàu đi, đi thêm 500 mét về phía Nam nữa là tìm được lối vào." Đợi thủ hạ của A Nịnh xác định vị trí, mọi người chuẩn bị mặc đồ lặn xuống nước.

Lâm Diệu bên cạnh nháy mắt với Lâm Nhất, rồi nói với chủ tàu đang đứng một bên: "Chủ tàu, chúng tôi lần đầu xuống nước, muốn chụp tấm ảnh lưu niệm, xem có thể gọi hết anh em thủy thủ ra, mọi người cùng chụp chung một tấm không?" Chủ tàu nghe vậy cười cười gọi hết thủy thủ ra.

Nhìn đám thủy thủ đã đứng ngay ngắn, Lâm Diệu phất tay một cái, Lâm Nhất và những người khác nhanh chóng rút súng tiểu liên, bóp cò.

Đến khi không còn ai đứng vững mới hạ súng xuống đi kiểm tra

xem còn ai sống sót không.

Những người bên cạnh đang mặc đồ lặn nhìn thấy cảnh này đều ngây người.

Thiên Chân vừa tỉnh lại hét lên: "Đạo gia, anh đang làm gì vậy?

Tại sao lại giết những người vô tội?" Lâm Diệu liếc nhìn một cái, nói: "Người vô tội?

Thiên Chân, cậu thật làm tôi thất vọng.

Vốn tưởng thân là người nhà họ Ngô của Cửu Môn, tuy thân thủ không tốt nhưng cũng nên hiểu rõ một số chuyện.

Nhưng hiện tại xem ra, Ngô gia Tam thúc một khi già đi, sau này Cửu Môn e là không có vị trí cho Ngô gia nữa rồi." Bàn Tử bên cạnh vội vàng ngăn Thiên Chân nói tiếp, nhỏ giọng khuyên: "Cậu điên à, không muốn sống nữa sao?

Đạo gia khẳng định phát hiện đám người này có vấn đề mới nổ súng." Thiên Chân giãy giụa nói: "Vậy cũng không thể trực tiếp nổ súng giết người a, đây là phạm tội!" Nghe Thiên Chân nói, Bàn Tử và đám A Nịnh đều dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hắn.

Bàn Tử nói: "Vậy thì sao?

Chẳng lẽ phải đợi chúng hại chết anh em chúng ta xong, chúng ta mới phản kích?

Đừng có ngây thơ như thế được không?

Muốn như vậy thì trực tiếp về nhà đi!" Những người khác tuy chấn kinh trước thủ đoạn của Lâm Diệu, nhưng đối với việc giết những kẻ có ý đồ xấu với đồng đội thì một chút phản cảm cũng không có.

Chỉ có Thiên Chân được Ngô gia bảo bọc quá tốt mới có phản ứng

này.

Bên kia đám Lâm Nhất kiểm tra xong thi thể, xác định tất cả đã chết liền ném xác xuống biển.

Lâm Diệu gọi A Nịnh lại hỏi: "Con tàu này là ai liên hệ?" A Nịnh có chút căng thẳng đáp: "Là một vị quản lý trong công ty liên hệ, tôi cũng không quen biết." Nghe A Nịnh trả lời, Lâm Diệu cười lạnh, xem ra nhà họ Uông thật sự có dã tâm, ngay cả công ty của Cầu Đức Khao cũng bị thẩm thấu rồi, xem ra bọn chúng có chút nôn nóng rồi đây.

Lâm Diệu cười cười, không nhắc nhở A Nịnh, sau này xem Cầu Đức Khao và nhà họ Uông đấu đá nhau cũng là một chuyện vui.

Mặc xong thiết bị lặn, mọi người xuống biển, từ xa đã thấy một cái hang tối om, vừa nhìn đã biết là động trộm mộ (đạo động), mọi người lần lượt tiến vào.

Bơi trong mộ đạo, Lâm Diệu đột nhiên cảm nhận được sự thay đổi của dòng nước, vội vàng xoay người, thấy cách đó không xa có mấy con quái vật toàn thân màu xanh lục, trên người đầy vảy đang bơi tới.

Nhìn mấy khuôn mặt dữ tợn kia, Lâm Diệu biết đó là Hải hầu tử.

Lâm Diệu vội vàng nhắc nhở mọi người, sau đó rút Hắc Kim Đường Đao ra giới bị.

Nhìn đám Hải hầu tử đang nhìn chằm chằm mọi người từ xa, Lâm Diệu cảm giác cứ đối trì thế này thì hắn và tộc nhân có "Quy Tức Thuật" không sao, nhưng dưỡng khí của những người khác không đủ dùng, bèn ra hiệu cho những người khác tiếp tục đi về phía trước.

Thấy mọi người từ từ bơi đi, Lâm Diệu dẫn tộc nhân bơi về phía Hải hầu tử, chuẩn bị giải quyết tại đây, đúng lúc đang ở vị trí huyệt mộ, có thể thu hoạch một loại mẫu vật.

Vận chuyển "Quy Tức Thuật", đám người Lâm Diệu cảm giác như loài cá, thích ứng hoàn toàn trong nước.

Mọi người gia tăng tốc độ, trong nháy mắt đã áp sát bên cạnh Hải hầu tử.

Lâm Diệu và tộc nhân bơi quanh Hải hầu tử, không ngừng huy vũ Đường Đao.

Nhìn nước biển dần bị máu của Hải hầu tử nhuộm xanh, Lâm Diệu biết cơ hội đến rồi.

Nhân lúc Hải hầu tử mất máu nhiều, mọi người nhao nhao tăng tốc, chuẩn bị một đao chém xuống đầu lâu của nó.

Nhưng đúng lúc mọi người chuẩn bị huy đao, đám Hải hầu tử này không kháng cự nữa mà nhao nhao bơi lùi lại, khiến đao của mọi người chém vào khoảng không.

Thấy mấy con Hải hầu tử định bỏ chạy, tốn bao nhiêu công sức Lâm Diệu sao chịu bỏ qua, toàn lực vận chuyển "Quy Tức Thuật" đuổi theo.

Chương 57

Thấy đám người bức bách đến gần, mấy con Hải hầu tử chạy phía trước chỉ có thể dừng lại chống đỡ.

Nhưng do mất máu quá nhiều cộng thêm vừa rồi bỏ chạy hao phí nhiều thể lực, chưa được mấy chiêu đã bị nhóm Lâm Diệu chém chết.

Nhìn xác Hải hầu tử trôi nổi trong nước biển, Lâm Diệu nói với Hệ thống: "Trích xuất tiêu bản." "Đinh, đã trích xuất một loại tiêu bản, nhiệm vụ hoàn thành 1/5." Nghe Hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu mới dẫn tộc nhân bơi về hướng những người khác rời đi.

Phía trước chỉ phát hiện một cái cửa động đã vỡ, nhưng lại không thấy những người khác đâu.

Nhóm Lâm Nhất men theo cửa động tiến vào một gian mộ thất, Lâm Diệu phát hiện trên mặt đất không có vệt nước, cũng không thấy bình dưỡng khí, xem ra đã bị lạc nhau rồi, ngay cả mộ thất tiến vào cũng không giống nhau.

Cởi bỏ bộ đồ lặn, đám Lâm Nhất vội vàng thu gom minh khí trên mặt đất, đều là các loại đồ sứ tinh xảo, mang ra ngoài chắc chắn đáng giá.

Đợi Lâm Nhất thu xong minh khí, Lâm Diệu mới dẫn tộc nhân đi ra khỏi gian mộ thất này.

Chỉ thấy đối diện có một gian mộ thất khác, đi vào xem thử, xung quanh bày biện các loại đồ sứ, trung tâm mộ thất có một cỗ quan tài đá.

Không để ý đám người đang thu gom minh khí, Lâm Diệu đi đến bên cạnh quan tài đá, phát hiện lại là một cỗ Tiếu tử quan (Quan tài

tiếu tử/quan tài dựng đứng).

Nhưng cỗ Tiếu tử quan này khác với cái Lâm Diệu nhìn thấy ở Trường Sa, miệng quan tài được bịt kín trực tiếp, xem ra bên trong hẳn là phong ấn quái vật, lại có thể trích xuất một loại tiêu bản.

Gọi tộc nhân chuẩn bị ở bên cạnh, Lâm Diệu đeo găng tay Mạc Kim vào, sử xuất công phu "Song chỉ tham động", tỉ mỉ dò xét bên trong quan tài đá.

Đột nhiên Lâm Diệu chạm phải một sợi tơ nối liền với chốt mở Tiếu tử quan.

Lâm Diệu nói: "Đều nằm rạp xuống, cỗ Tiếu tử quan này quá âm hiểm, lại thiết lập cơ quan ở ngay chốt mở." Đợi tộc nhân nằm rạp xuống xong, Lâm Diệu vặn cơ quan, sau đó vận "Khinh Thân Thuật" nhảy lên không trung.

Chỉ thấy phù điêu bốn phía thân quan tài di chuyển một trận, xuất hiện từng cái lỗ nhỏ cỡ ngón tay cái, từ trong lỗ bắn ra vô số cương châm (kim thép) xanh biếc.

Đợi cơ quan bắn xong, Lâm Diệu mới đáp xuống đất.

Nhìn cương châm găm đầy trên vách đá, Lâm Diệu nói: "Trong này giấu bảo bối gì à?

Làm gì mà âm hiểm thế?" Mọi người đợi một lúc cũng không thấy trong quan tài đá có động tĩnh gì, từ từ tiến lại gần nhìn vào trong.

Chỉ thấy một bộ xương trắng, xung quanh đặt toàn minh khí giá trị liên thành.

Lâm Diệu phát hiện món minh khí kém nhất bên trong cũng là một cái Lư Tuyên Đức bằng đồng, phải biết thứ này ở bên ngoài cũng không dễ gặp.

Lâm Nhất cười toét miệng, nói: "Tộc trưởng, thật đúng như ngài đoán, bên trong toàn là bảo bối a.

Miếng ngọc bội này ngài mang về tặng cho phu nhân, nhất định có thể làm phu nhân vui lòng." Nghe Lâm Nhất nói, những người khác đều nín cười quay đầu đi, quả nhiên lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết do bị đá của Lâm Nhất.

Thu dọn xong đồ đạc, lại tiếp tục đi về phía trước, Lâm Nhất lúc nãy trốn ra xa giờ lại sán đến gần nói: "Tộc trưởng, tôi phát hiện cái mộ này cũng quá giàu có đi, mỗi gian mộ thất nhỏ bên trong đều đầy ắp minh khí, mang về đều có thể đến khách sạn Tân Nguyệt mở một buổi đấu giá chuyên đề đồ sứ thời Minh ấy chứ." Nghe Lâm Nhất nói, Lâm Diệu cũng có chút động lòng, chuẩn bị quay về bàn bạc với Doãn Tân Nguyệt sau.

Đi đến chỗ ngoặt của mộ đạo, Lâm Diệu ngăn tộc nhân lại, vận chuyển pháp lực nhìn về phía bóng tối phía trước.

Vừa rồi Lâm Diệu nhìn thấy một mái tóc thoáng qua, chắc là Cấm bà.

Quan sát kỹ một lúc, Lâm Diệu nói: "Đều lấy súng phun lửa ra, phía trước có Cấm bà mai phục, chúng ta trực tiếp thiêu nó." Cả nhóm từ từ tiến đến chỗ vừa thấy tóc thoáng qua, quả nhiên nhìn thấy một con Cấm bà với mái tóc bay loạn xạ, khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt đen ngòm.

Cảm nhận được khí tức của nhóm Lâm Diệu, Cấm bà vừa định lao lên thì thấy năm con rồng lửa bay tới, mái tóc bay đầy trời trong nháy mắt bị đốt cháy, Cấm bà phát ra tiếng thảm kêu trước khi chết.

Lâm Diệu đi đến chỗ Cấm bà chết, nhìn đống tro tàn trên đất, có chút thấp thỏm nói: "Trích xuất tiêu bản." "Đinh, đã trích xuất một loại tiêu bản, nhiệm vụ hoàn thành 2/5." Nghe thấy Hệ thống nhắc

nhở mới yên tâm, nếu không thể trích xuất thì không biết đi đâu tìm một con Cấm bà khác đây.

Tiếp đó Lâm Diệu chuyển sự chú ý sang chỗ Cấm bà lảng vảng trước đó, tỉ mỉ đánh giá bức tường kia, cảm giác như có một cánh cửa ngầm.

Mọi người vội vàng sử dụng công phu "Song chỉ tham động", kiểm tra trên tường mộ. "Tộc trưởng, tôi tìm thấy cơ quan rồi." Tiếng Lâm Tam đột nhiên truyền đến.

Lâm Diệu đến bên cạnh Lâm Tam nhìn, chỉ thấy cơ quan là con mắt của một bức bích họa trên tường.

Ấn xuống, mọi người lùi về phía sau, thấy bức tường trượt sang một bên, xuất hiện một cửa ngầm.

Mọi người vừa bước vào thì thấy một bóng người nhỏ bé tập kích.

Tộc nhân sau lưng Lâm Diệu không hề né tránh, trực tiếp đá về phía bóng đen đang lao tới, đánh lui nó.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy một con quái vật màu trắng giống khỉ đứng ở phía xa, tùy thời chuẩn bị tấn công lần nữa. "Mọi người cẩn thận, đều nín thở, là Đồng Bạt, có kịch độc." Lâm Diệu nhìn rõ bóng trắng kia vội vàng nhắc nhở.

Nhìn con Đồng Bạt đang giới bị ở phía xa, Lâm Diệu nhanh chóng quan sát cả gian mộ thất, thấy trên mặt đất có rất nhiều vệt thủy ngân, bên cạnh một cái quan tài đá đã mở nắp có một thân hình to lớn mọc nhiều tay đang nằm đó, biết là Bàn Tử chắc đang ở trong đó.

Lâm Diệu nhìn Đồng Bạt thấy có chút khó giải quyết, dù sao cũng không biết bộ đồ bảo hộ có ngăn được hoàn toàn lượng độc khí lớn phóng ra khi Đồng Bạt chết hay không.

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu nói với tộc nhân: "Lát nữa tôi đối phó nó, các cậu chuẩn bị dùng dây thừng trói nó lại." Thấy tộc nhân lần lượt lấy dây thừng ra, Lâm Diệu tay không lao về phía Đồng Bạt, sử xuất công phu "Bát Quái Du Long Chưởng" công kích.

Chỉ thấy Đồng Bạt thân pháp nhanh nhẹn, mỗi lần Lâm Diệu tấn công đều bị nó né được, Lâm Diệu chỉ có thể từng chút một ép nó vào góc tường.

Khi Đồng Bạt bị ép vào góc, thân pháp có nhanh đến đâu cũng không thể né hết đòn trong không gian chật hẹp.

Chỉ thấy Lâm Diệu tung một chưởng đánh Đồng Bạt đập vào tường, sau đó nhanh chóng sử dụng Định Thân Chú, nhân lúc Đồng Bạt không thể cử động liền đánh trúng.

Đám Lâm Nhất nhanh chóng lao lên trói chặt Đồng Bạt, cố định trên thân quan tài.

Nhìn thứ nhỏ bé này, Lâm Nhất nói: "Thứ này không lớn mà lợi hại phết.

Tộc trưởng, loại này có nhiều không?" "Nhiều á?

Chúng ta xuống bao nhiêu cái mộ rồi mới gặp được một con đấy." Lâm Diệu tức giận nói.

Nhìn con Đồng Bạt không thể phản kháng, Lâm Diệu nói với Hệ thống: "Hệ thống, trích xuất tiêu bản." "Đinh, đã trích xuất một loại tiêu bản, nhiệm vụ hoàn thành 3/5." Nhìn nhiệm vụ hoàn thành, Lâm Diệu đang suy tư xem nên giải quyết con Đồng Bạt này thế nào, cứ trói thế này, sau này lỡ nó chạy ra được lại gây phiền phức.

Chương 58

Nghĩ xong, Lâm Diệu dẫn tộc nhân đi ra khỏi cửa ngầm đã mở trước đó, nói với Lâm Tam: "Lâm Tam, lát nữa ngay lúc tôi tấn công Đồng Bạt thì đóng cửa ngầm lại." Nói xong, Lâm Diệu toàn lực chuẩn bị "Tru Tà", muốn một đòn giết chết Đồng Bạt.

Chuẩn bị xong, hắn phóng ra một lá bùa khổng lồ bay về phía Đồng Bạt, Lâm Tam cũng vội vàng đóng cửa ngầm.

Từ khe cửa chưa đóng kín hoàn toàn, mọi người nhìn vào trong, chỉ thấy lá bùa đánh trúng Đồng Bạt.

Qua khe hở cuối cùng, mọi người thấy Đồng Bạt phát nổ, một luồng khói độc màu đen trong nháy mắt phun ra.

Cũng may cửa ngầm đã đóng kín hoàn toàn, khói độc đều bị chặn lại trong mộ thất.

Lâm Nhất nói: "Thứ nhỏ này độc thật đấy, luồng khói độc kia mà xông ra thì e là người trong cả cái mộ này đều trúng độc hết." "Được rồi, đừng cảm thán nữa.

Tuy khói độc bị cửa ngầm chặn lại nhưng ai biết độ kín khí có tốt không, đều uống một viên Bắc Địa Huyền Châu đi để phòng ngừa vạn nhất." Lâm Diệu cắt ngang lời Lâm Nhất, trực tiếp phân phó.

Lại lần nữa men theo mộ đạo đi về phía trước, thấy phía trước đầy rẫy mũi tên rơi trên đất, xem ra có người đã kích hoạt cơ quan. "Ai biết 'Cơ Quan Bí Thuật' thì đi cùng tôi lên trước, kiểm tra kỹ mặt đất, người phía sau lấy vũ khí ra giới bị." Lâm Diệu cẩn thận nói.

Một đường bình an vô sự, nhóm Lâm Nhất đi ra một không gian cực lớn.

Phía trước là một cái hồ nước khổng lồ nhưng hiện tại nước đã rút hết, trung tâm hồ nước có một cột đá đường kính 4 mét, trên cột đá đặt một cỗ quan tài đồng thau (Thanh đồng bối quan) khổng lồ.

Đi tiếp về phía trước có thể thấy trên vách tường bốn phía hồ nước có tu sửa những bậc thang đá dẫn thẳng xuống đáy hồ.

Nhìn kỹ, phía Tây có một đài đá, bên trên dựng một tấm bia đá.

Nhìn qua Lâm Diệu biết nhóm Thiên Chân chắc đã đi vào hậu điện nơi chứa mô hình Thiên Cung rồi, cũng không vội đuổi theo, ngược lại chăm chú nhìn cỗ quan tài đồng trên cột đá.

Oan hồn bé trai gặp trên tàu ma trước đó nói là đi ra từ tầng hai mộ thất, lối vào nằm ngay trong cỗ quan tài đồng này.

Nhóm Lâm Diệu quăng dây thừng làm cầu, leo lên cột đá tròn, thấy quan tài đồng bị từng sợi xích sắt quấn quanh, dường như đang phòng bị thứ gì đó bên trong thoát ra.

Mọi người rút Hắc Kim Đường Đao chặt đứt từng sợi xích, cẩn thận mở nắp quan tài đồng.

Chỉ thấy bên trong đặt một cái hộp gỗ màu đỏ, Lâm Diệu lấy hộp gỗ cẩn thận mở ra, thấy bên trong có 6 viên đan dược và một tấm thẻ bài bằng thanh đồng màu xanh lục.

Nhìn thông tin ghi trên thẻ bài thanh đồng, Lâm Diệu mới biết đây lại là thuốc trường sinh bí ẩn do Uông Tạng Hải luyện chế.

Nhưng đan phương bị khiếm khuyết, bí dược luyện ra tuy có thể giúp người ta trường sinh nhưng lại cần phải ở gần thiên thạch trong thời gian dài mới được, nếu không sẽ biến thành các loại quái vật. "Tộc trưởng, mấy người này điên rồi sao?

Loại thuốc rách này mà cũng uống, thế thì khác gì chết đâu?" Lâm Nhất ghét bỏ nói.

Lâm Diệu có chút cảm khái đáp: "Ha, nhưng có một số người lại không nhìn ra được điều đó." Nói xong Lâm Diệu cất cái hộp đi, quan sát kỹ bên trong quan tài.

Đã bên dưới có lối đi thì nhất định phải có cơ quan, chỉ là trong quan tài ngoại trừ cái hộp Lâm Diệu đã lấy thì không còn vật gì khác.

Nếu cơ quan không ở trong quan tài thì hẳn là ở gần đó, mọi người vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Đột nhiên Lâm Diệu nhìn thấy dưới đáy quan tài có rất nhiều vết lõm hình dạng giống nhau, đều là bát giác.

Nhìn qua Lâm Diệu nhớ tới những chiếc chuông thanh đồng trên cây san hô trong hậu điện, xem ra phải đi lấy chuông trước đã.

Các tộc nhân xung quanh cũng phát hiện ra, chứng thực suy đoán của Lâm Diệu, dưới đáy quan tài có tổng cộng 49 vết lõm.

Rời khỏi cột đá, nhóm Lâm Diệu men theo bậc thang xuống đáy hồ.

Đứng trước tấm bia đá, Lâm Diệu hỏi: "Ai chịu đi chải đầu để tìm lối đi đây?" Nghe vậy các tộc nhân nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đều chốt lại trên người Lâm Nhất, một thời gian dài Lâm Nhất tán gẫu với Bàn Tử giờ quả nhiên gặp báo ứng rồi.

Lâm Nhất đành bất đắc dĩ đi tới trước bia đá, soi vào tấm gương đồng trên bia, học theo động tác chải đầu của phụ nữ.

Đột nhiên phát hiện cửa ngầm xuất hiện ở phía sau phiến đá bên trái phía sau.

Lâm Diệu nhớ kiếp trước nhóm Thiên Chân đi theo lối đi nhìn thấy trong gương nhưng lại đi vào Tử môn (cửa chết), xem ra có người đã động tay chân vào kỳ môn trận pháp ở đây.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu dẫn tộc nhân đến vị trí đối diện với cửa ngầm vừa phát hiện, quả nhiên ở đó cũng có một cánh cửa ngầm, mọi người trực tiếp đi vào.

Suốt dọc đường đi trong đường hầm, Lâm Diệu đều chú ý động tĩnh xung quanh, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mãi cho đến cửa lớn hậu điện, Lâm Diệu mới biết mình chọn đúng.

Nhìn xem, trong mộ cũng không ít người, nơi nào cũng để lại đủ loại bố trí, cũng không biết hiện tại trong mộ rốt cuộc có mấy đội nhân mã.

Đám Lâm Nhất vừa đẩy cửa mộ ra, thấy phía trên mộ thất đính đầy những hạt châu phát sáng, sắp xếp theo một trật tự đặc biệt nào đó.

Giữa mộ thất là một đài đá, bên trên đặt một mô hình Thiên Cung tinh xảo, xung quanh mộ thất thì đặt một số minh khí bồi táng.

Nhưng lại không thấy dấu vết của nhóm Thiên Chân đâu, cũng không biết đã đi đâu rồi? "Tranh thủ lúc không có người, thu gom hết minh khí xung quanh đi." Lâm Diệu phân phó.

Lâm Diệu cùng mọi người thu gom xong xuôi rồi tụ tập trước mô hình Thiên Cung quan sát kỹ.

Lâm Nhất lấy máy ảnh ra chụp liên tục để lưu làm kỷ niệm.

Thấy vậy, Lâm Diệu nói với Lâm Nhất: "Chụp kỹ một chút, chụp cả cách bố trí từng căn phòng trong mô hình, về nhà chúng ta vẽ lại, sau này có cơ hội đi trộm mộ Thiên Cung (Vân Đỉnh Thiên Cung) thì sẽ có bản đồ." Dặn dò xong, Lâm Diệu bước lên đài đá, đi tới trước cái xác khô kia.

Nhìn xác khô mặc quan phục thời Minh, đầu đội mũ quan, Lâm

Diệu cảm giác người này không giống Uông Tạng Hải lắm, chắc cũng chỉ là một mắt xích trong sự bố trí của Uông Tạng Hải mà thôi.

Đợi Lâm Nhất chụp ảnh xong, Lâm Diệu dẫn tộc nhân đi vào ám đạo bên cạnh, nơi có mộ thất đặt cây san hô và chuông thanh đồng.

Vừa bước vào, mọi người đã bị cảnh sắc bên trong làm chấn động.

Chương 59

Một cây san hô tỏa ra ánh hồng quang yếu ớt, bên trên treo đầy những chiếc chuông thanh đồng giống như chuông gió.

Sự kết hợp này rất hút mắt nhưng cũng đầy nguy hiểm. "Hái chuông trên cây xuống, mọi người cẩn thận một chút, đừng để chuông phát ra tiếng, nếu không dù có huyết mạch cũng sẽ không dễ chịu đâu." Lâm Diệu nhắc nhở mọi người.

Lâm Diệu một mình gỡ xuống một chiếc chuông, cẩn thận dùng Đường Đao giết chết con rết bên trong, muốn xem đây có phải là một loại mẫu vật không.

Lâm Diệu nói với Hệ thống: "Trích xuất tiêu bản." Hệ thống không có phản ứng gì, xem ra không được.

Đợi mọi người giết hết rết, thu gom chuông sạch sẽ, Lâm Diệu đến gần cây san hô, đột nhiên nghe thấy tiếng Hệ thống. "Đinh, phát hiện tiêu bản, có muốn trích xuất không?" Lâm Diệu nhìn quanh, phát hiện chỉ có cây san hô trước mắt, cái này cũng tính là một loại tiêu bản sao?

Lâm Diệu trực tiếp nói: "Trích xuất tiêu bản." "Đinh, đã trích xuất một loại tiêu bản, nhiệm vụ hoàn thành 4/5." Nhìn Hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu yên tâm, lát nữa xuống tầng hai của mộ chắc chắn có thể tìm thêm một loại tiêu bản để trích xuất.

Mọi người theo đường cũ quay lại chỗ quan tài đồng, trên đường đi Lâm Diệu vẫn luôn suy nghĩ xem mấy người Thiên Chân đã đi đâu?

Tầng một của mộ gần như đã đi hết rồi mà vẫn không gặp Thiên Chân, chẳng lẽ bị nhốt ở chỗ nào?

Hay bị người khác bắt đi rồi?

Nhưng có Trương Tiểu Ca ở đó, lẽ ra không xảy ra vấn đề gì chứ?

Nghĩ cả chặng đường cũng không thông, nhóm Lâm Nhất lại lần nữa leo lên cột đá có quan tài đồng, lần lượt đặt chuông thanh đồng vào các vết lõm bên dưới quan tài.

Mọi người lùi lại, chỉ thấy đáy quan tài đồng xoay mở ra như những cánh hoa, ở giữa lộ ra một cái lỗ hổng dần dần lớn lên.

Nhìn lối đi đã mở, mọi người thả dây thừng, lần lượt leo xuống.

Leo xuống khoảng 20 mét, nhóm Lâm Diệu chạm đáy, nhìn cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều kinh ngạc đến không khép được miệng.

Nhóm Lâm Diệu xuất hiện tại một mộ đạo rộng rãi, ngẩng đầu nhìn lên lại có thể nhìn thấy trực tiếp cảnh tượng của tầng mộ thất bên trên.

Lâm Nhị nhìn hình ảnh chấn động này nói: "Tộc trưởng, mộ thất này sẽ không phải do người hiện đại xây đấy chứ?

Lại còn có cả màn hình lớn, quá cao cấp rồi?" "Chắc là không phải đâu, oan hồn đồng tử trước đó đi ra từ đây, tầng mộ này chắc chắn được xây cùng lúc với mộ thất bên trên." Lâm Diệu nhớ lại lời miêu tả của oan hồn đồng tử rồi nói. "Vậy người xây mộ cũng quá lợi hại rồi, thời Minh mà làm được kiểu trang trí này, phải biết nơi này cách tầng trên kia tận 20 mét lận!" Lâm Nhất bên cạnh kinh ngạc nói.

Lâm Diệu suy nghĩ rồi nói: "Tuy không biết xây dựng thế nào, nhưng không hẳn là thông qua phản xạ để chiếu hình ảnh bên trên xuống đâu, bên trong chắc có khâu kỹ thuật nào đó, cái này thì không rõ được." Thưởng thức một lúc, mọi người men theo mộ đạo đi tới.

Căn cứ theo lời oan hồn đồng tử, tầng mộ thất thứ hai chỉ có ba gian, mỗi gian đều có một quan quách bằng thanh đồng.

Đi một lúc, mọi người đến gian mộ thất đầu tiên nằm ở nhĩ thất bên trái, cũng là nơi oan hồn đồng tử xuất hiện.

Đi vào xem, tường của cả gian mộ thất thế mà lại được chế tác từ thủy tinh tím, ánh đèn chiếu vào khiến cả căn phòng tỏa ra ánh tím huyền ảo, vô cùng thần bí.

Giữa mộ thất đặt một cỗ quan quách thanh đồng, bên cạnh có một quan tài đá nhỏ dùng để bồi táng, bên trong chắc là thi thể đồng tử.

Đi đến gần quan quách thanh đồng, quan sát kỹ điêu khắc trên thân quan tài, chỉ thấy trên nắp quan khắc hình một con phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, bốn phía thân quan đều là hoa văn ngọn lửa, nhìn vừa thần bí lại vừa hoa lệ.

Lâm Diệu nhìn quan quách thanh đồng nói: "Xem ra người nằm bên trong hẳn là người rất quan trọng đối với chủ mộ, điêu khắc trên cả thân quan tài đều thể hiện hy vọng người bên trong có thể sống lại." Lâm Nhất bên cạnh sốt ruột: "Tộc trưởng, chúng ta mở quan tài đi, xem người nằm bên trong còn sống hay không." Lâm Diệu nghe vậy thì biết thừa cậu ta muốn xem người cái gì, rõ ràng là muốn xem có minh khí trân quý nào không, giờ mắt nhìn cao rồi, chả thèm để ý mấy thứ minh khí thu được lúc trước nữa. "Được, vậy mở quan tài, cũng xem thử thứ bên trong rốt cuộc là ai." Lâm Diệu cũng muốn xem thứ bên trong có thể hoàn thành nhiệm vụ không. "Nhưng tầng hai mộ thất này có cổ quái, tôi không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào, chắc là chủ mộ có bố trí gì đó, mọi người đều dán bùa chú lên, chuẩn bị sẵn sàng." Lâm Diệu suy nghĩ rồi nói thêm.

Thấy tộc nhân dàn đao trận bao vây quan quách thanh đồng, Lâm Diệu trực tiếp lấy Hắc Chiết Tử cạy nắp quan tài, tìm được điểm tựa rồi trong nháy mắt phát lực, hất tung nắp quan tài bay đi, đồng thời lùi lại phía sau.

Đợi một lúc không thấy chuyện gì xảy ra, Lâm Diệu từ từ lại gần quan quách nhìn vào trong.

Chỉ thấy bên trong là một nữ tử mặc y phục màu tím, đeo đủ loại trang sức hoa lệ, cả người trông như đang ngủ, bên cạnh đặt mấy món minh khí và một tấm lụa trắng.

Hai tay đặt trước bụng của nữ tử đang nắm chặt một cái hộp tử kim.

Lâm Diệu cẩn thận lấy tấm lụa trắng, đọc kỹ văn tự bên trên, hiểu được nữ tử này thế mà lại là em gái ruột của Uông Tạng Hải.

Lâm Diệu quay sang nói với đám tộc nhân đang tò mò: "Nữ tử trong quan tài là em gái Uông Tạng Hải.

Trên lụa viết cô ấy bẩm sinh mắc bệnh tim, sống không quá 20 tuổi.

Uông Tạng Hải vì cứu em gái mới bắt đầu nghiên cứu trường sinh.

Nhưng đợi đến khi Uông Tạng Hải nghiên cứu ra bí dược trường sinh thực sự thì bệnh tim của em gái hắn tái phát." "Chỉ đành cho em gái uống bán thành phẩm của bí dược trường sinh, chính là loại chúng ta lấy được trước đó.

Để áp chế biến hóa của cơ thể em gái, hắn đã đặt mảnh vỡ thiên thạch vào trong hộp tử kim, chính là cái hộp trên tay cô ta." "Sau đó hắn sẽ tiếp tục nghiên cứu cho đến khi tìm ra phối phương.

Nhưng tôi thấy Uông Tạng Hải chắc chắn không thành công, nếu không em gái hắn cũng sẽ không nằm ở đây." Nghe Lâm Diệu nói, Lâm Nhất bảo: "Tộc trưởng, nói vậy thì Uông Tạng Hải cũng không phải người xấu a?" "Cái đó phải xem đứng ở phương diện nào, những con quái vật chúng ta gặp trước đó đều là vật thí nghiệm cả đấy."

Lâm Diệu lắc đầu đáp.

Nói xong, Lâm Diệu nhìn lại vào trong quan tài, phát hiện nữ tử bên trong đã xảy ra biến hóa.

Khóe mắt chảy ra máu tươi, tóc dài ra, trên tay mọc ra móng vuốt dài, sắc mặt cũng dần trắng bệch.

Lâm Diệu vội vàng nhắc nhở mọi người: "Chú ý, nữ tử trong quan tài sắp biến thành Thi Mị, xem ra mảnh vỡ thiên thạch cũng không thể áp chế được biến hóa do bán thành phẩm thuốc trường sinh mang lại." Lâm Diệu vừa dứt lời, nữ tử trong quan tài đã chuyển hóa thành Thi Mị, cơ thể cũng biến thành ngũ sắc sặc sỡ.

Lâm Diệu đang chuẩn bị thi triển kỹ năng "Tru Tà" thì Thi Mị nhảy vọt ra khỏi quan tài.

Nhìn bộ dạng Thi Mị hiện tại, nào còn vẻ xinh đẹp của nữ tử trong quan tài lúc trước, chỉ còn lại sự yêu dị.

Thấy Thi Mị lao ra, đám Lâm Nhất nhanh chóng xông lên, vận chuyển đao trận tấn công Thi Mị, nhưng lại phát hiện Hắc Kim Đường Đao chém lên người nó không để lại chút vết thương nào.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Diệu vội nhắc: "Bôi máu lên thân đao, dùng sức mạnh huyết mạch để đối phó, da thịt Thi Mị quá trơn nhẵn, lưỡi đao sẽ bị trượt đi." Sử dụng sức mạnh huyết mạch xong, lần nữa đối mặt với Thi Mị không còn quẫn cảnh như trước.

Chương 60

Đám Lâm Nhất vừa chém được mấy vết thương lên người Thi Mị thì bị cánh tay nó đánh trúng, nhao nhao bay ngược về sau.

Lâm Diệu thấy vậy lập tức lao về phía Thi Mị, trên đường chạy dùng thân đao rạch nát lòng bàn tay, mượn sức mạnh huyết mạch chém một đao hất văng Thi Mị, để lại một vết thương dài.

Lâm Diệu nhìn chằm chằm Thi Mị dặn dò: "Chuẩn bị dây thừng, lát nữa tìm cơ hội trói chặt Thi Mị, tôi hiện tại sẽ tạo thêm vết thương trên người nó để tăng ma sát." Nói xong Hắc Kim Đường Đao trong tay và hai tay Thi Mị va vào nhau phát ra một tiếng trầm đục, trên tay Thi Mị lại thêm vết thương mới.

Sau đó Lâm Diệu không đối cứng với Thi Mị nữa mà chỉ du tẩu xung quanh, vừa né tránh công kích vừa để lại từng đạo vết thương trên người nó.

Thấy vết thương đã đủ nhiều, Lâm Diệu đột nhiên phát lực đá Thi Mị lên không trung, miệng hô lớn: "Ngay bây giờ!" Thấy đám Lâm Nhất bắn dây thừng ra, Lâm Diệu niệm chú ngữ, chuẩn bị "Tru Tà".

Bên kia đám Lâm Nhất đan dây thừng thành hình tròn, năm người dùng kỹ pháp Toản Thiên Tác học được từ người Ban Sơn, không ngừng đan chéo quăng dây, cuối cùng năm người cùng phát lực khống chế Thi Mị lơ lửng giữa không trung cách mặt đất vài chục centimet.

Ngay khi Thi Mị đang giãy giụa trong dây thừng, bên phía Lâm Diệu cũng đã chuẩn bị xong kỹ năng.

Lâm Diệu nhìn Thi Mị đang không ngừng giãy giụa giữa không trung, trực tiếp phóng ra "Tru Tà".

Nhìn phù văn rơi lên người Thi Mị bốc lên từng trận khói đen, tuy động tác giãy giụa có ngừng lại một chút nhưng không có dấu hiệu tử vong.

Lâm Diệu lại vận chuyển pháp lực, liên tiếp phóng ra mấy lần Hắc Sát Chú, cuối cùng mới đánh vỡ đầu lâu Thi Mị.

Bước lên phía trước nhìn Thi Mị đã bị giết, lần đầu tiên gặp phải thứ khó đối phó như vậy.

Lâm Diệu nói với Hệ thống: "Trích xuất tiêu bản." "Đinh, đã trích xuất một loại tiêu bản, nhiệm vụ hoàn thành 5/5.

Có lĩnh thưởng không?" Lâm Diệu nghĩ đằng sau vẫn còn hai cái quan quách thanh đồng, bèn trực tiếp bấm nhận thưởng. "Chúc mừng túc chủ hoạch đắc 'Chưởng Tâm Lôi', cơ hội truyền thừa một lần." "'Chưởng Tâm Lôi': Hội tụ pháp lực vào lòng bàn tay, chuyển hóa thành lôi pháp, có hiệu quả trấn tà mãnh liệt, người có pháp lực thâm hậu có thể công kích từ xa (ly thể)." Đọc giới thiệu về "Chưởng Tâm Lôi", Lâm Diệu biết đây lại là một thuật pháp hiệu quả cường đại, nhưng cũng giống như "Tru Tà", chịu sự hạn chế của pháp lực người sử dụng.

Nhận thưởng xong, Lâm Diệu đi đến bên cạnh quan quách thanh đồng, nhìn mấy món minh khí hoàn hảo bên trong, Lâm Diệu rất thích, chuẩn bị mang về đặt trong phòng sưu tập.

Mọi người dùng súng phun lửa thiêu hủy xác Thi Mị xong thì đi ra khỏi mộ thất, tiến sang gian mộ thất bên phải.

Nhìn gian mộ thất này, nếu không biết còn tưởng là phòng ngủ thời cổ đại.

Ngoại trừ cỗ quan quách thanh đồng đặt giữa mộ thất, những chỗ khác đều bày biện giường, bàn trang điểm, bàn ghế... các vật dụng

sinh hoạt, bốn phía vách đá cũng được bọc một lớp tường gỗ.

Nhìn mộ thất quỷ dị, Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, trong này không phải có người sinh sống đấy chứ?" "Có chứ, người trong quan quách thanh đồng kia kìa, nhưng chắc cũng không dùng đến giường đâu nhỉ?" Lâm Diệu nói đùa.

Bước lên phía trước, phát hiện trên cỗ quan quách thanh đồng này tuy cũng điêu khắc phượng hoàng, nhưng phượng hoàng này dường như đang đẻ trứng.

Nhìn điêu khắc, Lâm Diệu nói: "Sẽ không phải là đang sinh con trong quan quách thanh đồng này chứ?" Đám Lâm Nhất nghe vậy rùng mình một cái, Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, đừng nói mấy câu rợn người như vậy chứ, đang ở trong mộ đấy." Lâm Diệu liếc Lâm Nhất một cái: "Giờ biết sợ rồi à?

Thế mà lúc nãy cứ đòi mở quan tài sờ minh khí." Nhìn qua gian mộ thất cũng không có gì khác, Lâm Diệu chuẩn bị trực tiếp mở quan tài.

Đang định động thủ thì nghe tiếng Lâm Tam. "Tộc trưởng, nhìn lên trên xem, đám người kia không phải là Thiên Chân sao?" Lâm Diệu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong mộ đạo phía trên xuất hiện một nhóm người.

Thiên Chân và A Nịnh bị bắt giữ, những kẻ áp giải mặc áo da bó sát màu đen, tay cầm đủ loại vũ khí.

Phía sau có Trương Tiểu Ca và Bàn Tử đi theo, hình như đang chuẩn bị cứu người.

Thấy tạm thời không có nguy hiểm, Lâm Diệu nói: "Trước tiên mặc kệ bọn họ, chúng ta mở quan tài đã." Đợi nắp quan tài vừa mở ra, mọi người ngẩn người, chỉ thấy bên trong trống không, là một cái quan tài rỗng.

Lâm Diệu nhìn kỹ bên trong quan quách, định tìm xem có cơ quan nào không thì nghe Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, thứ bên trong chắc chạy mất rồi, nhìn trên nắp quan tài xem." Lâm Diệu quay đầu nhìn, chỉ thấy bên mép nắp quan tài còn sót lại từng sợi tóc, xem ra thi thể bên trong đã biến thành Cấm bà và theo khe hở chạy ra ngoài.

Lâm Diệu vội vàng nói: "Đều lấy súng phun lửa ra, thi thể này lúc còn sống chắc chắn cũng uống bí dược, giờ biến thành Cấm bà chạy ra ngoài rồi.

Mọi người lục soát kỹ từng ngóc ngách trong phòng, đừng để nó chạy thoát." Mọi người tản ra, lật tung đồ đạc trong mộ thất lên tìm kiếm con Cấm bà đã trốn thoát. "Tộc trưởng, nhìn xem, có phải cái này không?" Tiếng Lâm Nhị nhỏ nhẹ truyền đến, nếu không phải mọi người đang tập trung chú ý thì chắc chắn không nghe thấy.

Mọi người từ từ tiến lại gần Lâm Nhị, nhìn theo tầm mắt cậu ta, chỉ thấy đống màn trắng trên giường kia phân minh là tóc của Cấm bà, chỉ là không biết vì sao lại biến thành màu trắng.

Nhìn theo nguồn gốc mái tóc, thấy một bóng người mặc áo trắng đang nằm phía trên giường, cho dù mọi người đến gần như vậy cũng không có động tĩnh gì, cứ như đang ngủ.

Lâm Diệu ra hiệu lùi lại, sau đó khẩu hình miệng nói: "Lựu đạn." Mọi người lấy lựu đạn ra, rút chốt, nhìn khẩu hình một hai ba của Lâm Diệu, trong nháy mắt ném lựu đạn ra rồi chạy ra ngoài mộ thất.

Một lát sau chỉ nghe bên trong phát ra mấy tiếng nổ lớn, xen lẫn những tiếng thảm thiết kêu gào.

Mọi người đi vào xem, phát hiện cái bóng trắng kia đang vặn vẹo thân hình trong mộ thất, vội vàng bóp cò súng phun lửa, chỉ thấy bóng trắng kia cũng hóa thành tro tàn trong biển lửa.

Lâm Diệu và mọi người không vội vào mộ thất chính, đứng đợi bên ngoài cho lửa tắt.

Lâm Diệu định đi xem chỗ Cấm bà nằm trước đó một chút, luôn cảm thấy ở đó có thứ gì hấp dẫn nó, nếu không nhóm Lâm Diệu vừa vào mộ thất đã bị tấn công rồi.

Đợi lửa tắt, mọi người lại lần nữa vào mộ thất.

Nhìn cảnh tượng bừa bộn sau khi bị lửa thiêu, Lâm Nhất nói: "Tôi thấy chúng ta không giống đi trộm mộ, giống đi sửa sang nội thất mộ hơn." Các tộc nhân nghe xong nhao nhao cười lớn.

Lâm Diệu đi đến chỗ Cấm bà nằm trước đó, nhìn kỹ phía trên mộ thất, đột nhiên nói: "Lâm Nhất, công kênh tôi lên, bên trên hình như có thứ gì đó." Sau khi lên, Lâm Diệu lấy từ trong vách gỗ ra một cái hộp gỗ, nó được khảm trực tiếp vào trong tường, nếu không phải bị lửa thiêu khiến màu sắc khác biệt thì Lâm Diệu cũng chưa chắc phát hiện ra.

Mở hộp ra xem, bên trong cũng là một mảnh vỡ thiên thạch, và hai viên bí dược trường sinh giống loại trước đó.

Lâm Diệu mở miệng nói: "Xem ra Cấm bà bị đan dược hấp dẫn, bên trong chắc có vật chất khiến đám quái vật này tiến hóa." Lâm Tam hỏi: "Tộc trưởng, mảnh vỡ thiên thạch đã có thể áp chế biến hóa, tại sao gian mộ thất này lại phải giấu mảnh vỡ đi?" "Ai biết được suy nghĩ của đám người xưa, có lẽ gian mộ thất tiếp theo sẽ có đáp án." Lâm Diệu lắc đầu nói.

Cả nhóm đi ra khỏi mộ thất, tiếp tục men theo mộ đạo đi về phía trước.

Nhưng hai bên mộ đạo bắt đầu xuất hiện bích họa, bên trên vẽ cảnh tượng con người biến thành các loại quái vật, đại đa số mọi

người đều đã gặp trong mộ này.

Chỉ có con quái vật trên bức bích họa cuối cùng là chưa gặp, trên đó vẽ một con quái vật nửa thân trên là người, nửa thân dưới hình rết.

Chương 61

Những bích họa này xem ra giống ghi chép thí nghiệm của Uông Tạng Hải hơn.

Đến trước gian mộ thất cuối cùng, chỉ thấy một cánh cửa bằng đồng chặn đứng lối đi.

Nhìn hình điêu khắc trên cửa đồng, mọi người đều có chút khó tin.

Chỉ thấy trên hai cánh cửa đồng thế mà lại khắc hình dáng sáu người nhóm Lâm Diệu, y phục, vũ khí đều giống hệt. "Tộc trưởng, Uông Tạng Hải có thể dự đoán tương lai sao?

Cũng quá quỷ dị rồi?" Lâm Nhất hít một hơi khí lạnh nói.

Lâm Diệu vội vàng đáp: "Không thể nào, Uông Tạng Hải có thể dự đoán, nhưng cũng không thể nào ngay cả trang phục trang bị của chúng ta cũng giống hệt được.

Chúng ta chắc chắn trúng chiêu rồi, đều nhìn kỹ lại xem." Lâm Diệu cũng vội vàng nhớ lại những chuyện xảy ra dọc đường, hình như chỉ có bức bích họa cuối cùng là có chút khác thường.

Lâm Diệu dẫn tộc nhân lùi lại trước bức bích họa, nhìn hình điêu khắc người thân rết kia, cũng không phát hiện chỗ nào khác biệt.

Lâm Tam đưa tay sờ soạng trên bích họa, bỗng nhiên ghé mặt sát vào ngửi kỹ, quay đầu nói: "Tộc trưởng, trên này hình như có mùi, rất nhạt." Lâm Diệu ghé lại ngửi, có một mùi hoa thoang thoảng, bỗng nhiên Lâm Diệu nhớ ra một loại thực vật: Mạn đà la đen. "Đều đeo bình dưỡng khí vào, là hương hoa Mạn đà la đen, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

Loại hương hoa này không thuộc về độc khí nên mặt nạ phòng

độc của chúng ta không ngăn được." Lâm Diệu vội vàng nhắc nhở mọi người.

Nhóm Lâm Diệu đeo bình dưỡng khí đứng đợi trước cửa đồng một lúc, quả nhiên điêu khắc trên cửa đồng xảy ra biến hóa, hình ảnh sáu người Lâm Diệu biến mất, tại chỗ chỉ còn lại những đường vân quỷ dị, không tạo thành bất kỳ hình vẽ nào.

Lâm Diệu phất tay, mọi người cùng đẩy cửa đồng ra, thấy bên trong là một gian mộ thất trống rỗng, ở giữa chỉ có một cỗ quan quách thanh đồng.

Đi vào quan sát bốn phía, sạch sẽ đến mức ngay cả một bức bích họa cũng không có.

Lâm Nhất có chút thất vọng nói: "Tộc trưởng, trong này cũng quá sạch sẽ rồi, ngay cả một món minh khí cũng không có, chỉ có mỗi cái quan quách này." "Đừng vội, có khi đồ tốt đều nằm trong quan quách đấy.

Đều nhìn xem xung quanh có cơ quan không, kiểm tra xong chúng ta mở quan tài." Lâm Diệu buồn cười nói.

Kiểm tra kỹ một lượt mộ thất, không phát hiện bất kỳ cơ quan nào, mọi người tụ tập trước quan quách thanh đồng, chuẩn bị mở quan tài.

Ngay khi Lâm Diệu định động thủ, đột nhiên nghe thấy trong quan tài truyền ra tiếng động. "Tộc trưởng, bên trong có thứ gì đó, là đồ sống." Lâm Nhất lớn tiếng nhắc nhở. "Tôi nghe thấy rồi, nhỏ tiếng chút, tai sắp bị cậu làm điếc rồi." Lâm Diệu bực mình nói.

Sau đó Lâm Diệu áp tai vào quan quách thanh đồng, nghe kỹ động tĩnh bên trong.

Chỉ nghe thấy trong quan quách, cứ cách vài chục giây lại phát ra

một tiếng "ba tháp", giống như tiếng kim đồng hồ chuyển động.

Nghe một lúc vẫn không có biến hóa gì, Lâm Diệu quyết định trực tiếp mở quan tài, xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Lấy Hắc Chiết Tử ra, nhẹ nhàng cạy nắp quan tài không phát ra chút tiếng động nào, sau đó bảo bốn tộc nhân trừ Lâm Ngũ ra khiêng bốn góc nắp quan tài, im lặng nhấc nắp ra.

Lâm Diệu và Lâm Ngũ đang giới bị suýt nữa bị cảnh tượng bên trong làm cho buồn nôn.

Chỉ thấy bên trong là con quái vật nhìn thấy trên bức bích họa cuối cùng, nhưng con trong quan tài này còn khó coi hơn, cả nửa thân trên giống như bị lửa thiêu, hoàn toàn thay đổi diện mạo.

Tiếng động mọi người nghe thấy chính là tiếng các khớp xương đuôi rết của con quái vật này không ngừng vặn vẹo phát ra.

Lâm Diệu chỉ huy bốn tộc nhân nhẹ nhàng đặt nắp quan tài xuống, sau đó bảo năm người nhìn chằm chằm quái vật trong quan tài, còn mình đi sang một bên chuẩn bị trận pháp.

Lâm Diệu dùng chu sa vẽ phù văn ở góc Đông Nam của mộ thất, tạo thành một hình bát quái trên mặt đất, xung quanh đặt ngọc thạch đã chuẩn bị sẵn, sau đó miệng niệm chú ngữ, chân đạp phương vị tinh đồ.

Đợi Lâm Diệu kích hoạt trận pháp, chỉ thấy mặt đất lóe lên ánh vàng yếu ớt, đồ án đã biến thành hình dạng tựa như lò luyện đan.

Luyện Yêu Trận, có thể trấn áp yêu tà, không ngừng luyện hóa.

Nhưng pháp lực Lâm Diệu không đủ, chỉ có thể mượn công hiệu trấn áp của Luyện Yêu Trận để nhốt quái vật trong quan tài.

Thấy trận pháp đã chuẩn bị xong, nhóm Lâm Diệu lấy Tham Âm

Trảo ra, quăng về phía quái vật trong quan tài, trong nháy mắt dùng lực kéo quái vật vào trong Luyện Yêu Trận.

Lâm Diệu vội vàng truyền pháp lực, phát huy tác dụng trấn ma của trận pháp đến cực hạn.

Chỉ thấy con quái vật thân người đuôi rết kia không ngừng quẫy đuôi xung kích trận pháp, miệng người há to phát ra tiếng gầm rú.

Nhìn dao động không ngừng phát ra từ trận pháp, Lâm Diệu vội vàng chuẩn bị kỹ năng "Chưởng Tâm Lôi" mới nhận được, rót toàn bộ pháp lực toàn thân vào đó.

Đợi lam quang trong lòng bàn tay nồng đậm, Lâm Diệu trực tiếp lao về phía quái vật trong trận, giơ chưởng đánh xuống.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang dội như sấm rền, thấy quái vật trong trận hét thảm một tiếng, sau đó toàn thân bốc khói nằm rạp xuống đất, bất động.

Lâm Nhất định tiến lên kiểm tra thì bị Lâm Diệu ngăn lại: "Khoan hẵng qua đó, quái vật chưa chết đâu.

Pháp lực của tôi không nhiều, uy lực của 'Chưởng Tâm Lôi' không đủ để giết chết nó.

Cẩn thận giới bị, tôi tranh thủ khôi phục pháp lực." Nói xong hắn ngồi xếp bằng, toàn lực khôi phục pháp lực.

Đợi Lâm Diệu khôi phục được một nửa pháp lực, bên tai truyền đến tiếng Lâm Tam: "Tộc trưởng, con quái vật kia vừa rồi lại động đậy." Lâm Diệu mở mắt nhìn, quái vật trong trận pháp đang chậm rãi di chuyển toàn thân, chắc là sắp tỉnh lại rồi.

Không dám chậm trễ thời gian, Lâm Diệu trực tiếp chuẩn bị kỹ năng "Tru Tà".

Theo động tác của quái vật ngày càng lớn, phù văn trước mặt Lâm Diệu cũng đang chậm rãi thành hình.

Đem số pháp lực vừa khôi phục được rót hết vào hư không phù văn, bắn phù văn về phía quái vật sắp tỉnh.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, quái vật trong trận pháp bị đánh nát vụn, nhưng cái đuôi vẫn không ngừng quẫy đạp.

Chương 62

"Dùng súng tiểu liên và lựu đạn bắn nát cái đuôi kia đi.

Tôi khôi phục trước đã.

Nhớ kỹ, tuyệt đối không được lại gần." Lâm Diệu nhắm mắt lại nhắc nhở.

Đám Lâm Nhất trực tiếp lấy súng ra, thay đạn trừ ma, không ngừng bắn vào cái đuôi rết, thỉnh thoảng lại ném ra một quả lựu đạn.

Mất hơn mười phút mới đánh cái đuôi thành mảnh vụn.

Lâm Nhất nhìn đống mảnh vụn nói: "May mà Tộc trưởng bố trí trận pháp trước, nếu không chúng ta thật sự chưa chắc đánh lại con quái vật này, sinh mệnh lực quá ngoan cường." "Ha, thứ này làm sao tạo ra được nhỉ?

Thật không thể tưởng tượng nổi." Lâm Tam bên cạnh cũng nói.

Lần này mất gần một tiếng đồng hồ Lâm Diệu mới tỉnh lại.

Nhìn quái vật đã bị giải quyết hoàn toàn, Lâm Diệu có chút sợ hãi nói: "Thứ này thật quá khó đối phó, chỉ còn cái đuôi mà cũng có thể sống được." "Được rồi, quái vật đã giải quyết xong, cũng đến lúc thu hoạch rồi, chúng ta xem trong quan tài có gì nào?" Nói xong hắn đi về phía quan quách thanh đồng.

Đi đến gần nhìn vào, bên trong ngoại trừ một tấm lụa và một mảnh vỡ thiên thạch lớn hơn một chút thì chẳng còn gì cả.

Lâm Nhất thất vọng nói: "Tộc trưởng, lần này chúng ta lỗ to rồi, giải quyết con quái vật khó nhằn như vậy mà lại không có minh khí." Lâm Diệu không để ý đến lời phàn nàn của cậu ta, chăm chú đọc văn tự trên tấm lụa.

Chỉ thấy bên trên ghi chép rằng Uông Tạng Hải đã trộm được một cỗ thi thể trường sinh từ trong Thiên Cung.

Trước đó, hắn đã thử nghiệm cấy ghép rết vào người tạo thành quái vật, nhốt chúng lại để nghiên cứu và phát hiện ra một loại hệ thống cộng sinh kỳ lạ.

Tuy có thể khiến con người trường sinh, nhưng lâu ngày sẽ mất đi lý trí.

Vì vậy, hắn quyết định tiếp tục nghiên cứu để xem có giải quyết được vấn đề này không.

Bạch phát Cấm bà gặp ở mộ thất trước đó chính là thực nghiệm phẩm thất bại.

Nhưng Uông Tạng Hải phát hiện khi đặt bán thành phẩm thuốc trường sinh cùng với thiên thạch vào một chỗ, những quái vật thất bại sẽ bị thu hút mãnh liệt và có thể bị khống chế đơn giản.

Sau khi biến thành quái vật, nếu uống thêm một viên bí dược, thần trí có thể khôi phục tỉnh táo trong thời gian ngắn, đủ để giao tiếp.

Sau khi toàn bộ thí nghiệm thất bại, hắn phong ấn những thứ này ở đây và tiếp tục tìm kiếm phương pháp trường sinh khác.

Nghe Lâm Diệu giải thích, các tộc nhân bên cạnh đều bị hành vi của Uông Tạng Hải làm cho kinh hãi.

Người này nếu đặt ở hiện tại, chắc chắn là nhà sinh vật học giỏi nhất. "Tộc trưởng, tên Uông Tạng Hải này có năng lực đặc biệt gì không?

Nếu không sao hắn đối phó được những quái vật kia mà nhốt vào quan tài thanh đồng?" Lâm Nhất tò mò hỏi.

Lâm Diệu lắc đầu: "Hoặc là có năng lực đặc thù, hoặc là có thủ hạ

lợi hại, ai mà biết được?

Hắn cũng đã chết bao nhiêu năm rồi, biết cũng vô dụng." "Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta lên xem Thiên Chân thế nào, đừng để xảy ra chuyện." Lâm Diệu nói tiếp.

Sáu người men theo đường cũ đi ra ngoài, mất vài phút để ra khỏi hầm mộ, quay lại tầng mộ thất cũ.

Hướng về phía nhìn thấy nhóm Thiên Chân lúc trước, đi qua vài gian mộ thất, họ nghe thấy tiếng nói chuyện phía trước.

Lâm Diệu vận dụng kỹ năng "Thính Lôi" để nghe kỹ.

Người lạ A: "Gia tộc ra lệnh chúng ta bắt Thiên Chân để làm gì nhỉ?" Người lạ B: "Nghe nói dường như những năm nay hắn cứ liên tục gây phiền phức cho gia tộc, cho nên mới phải bắt về thẩm vấn." Người lạ A: "Nhưng nhìn hắn một chút công phu cũng không biết, làm sao gây phiền phức cho gia tộc được?

Không phải bắt nhầm người rồi chứ?" Người lạ B: "Ai biết được?

Dù sao cứ nghe lệnh gia tộc là được." Nghe xong đoạn đối thoại, Lâm Diệu biết đám người luôn tìm phiền phức cho Uông gia này hẳn là thế thân của Thiên Chân, những năm qua chắc vẫn luôn hành động cùng Ngô Tam Tỉnh.

Hiện tại bắt được Thiên Chân, chắc bọn họ cũng biết Thiên Chân rốt cuộc không phải người kia.

Nhưng chuyện đó không liên quan đến Lâm Diệu, chỉ cần giải quyết đám người Uông gia này, đưa Thiên Chân ra ngoài là được.

Nghĩ xong, Lâm Diệu ra thủ thế hành động.

Chỉ thấy hai kẻ vừa nói chuyện đã bị Lâm Nhất và Lâm Nhị dùng

đường đao giải quyết, cả quá trình không phát ra một tiếng động.

Tiếp tục mò mẫm về phía trước, thông qua kỹ năng "Thính Lôi", Lâm Diệu nghe được tiếng hít thở của từng người trong mộ thất, xác định vị trí.

Mỗi người đều rút ra súng trường xung kích, nháy mắt đột kích vào mộ thất.

Chỉ nghe vài giây tiếng súng vang lên cùng vài tiếng thảm thiết, chiến đấu đã kết thúc.

Thiên Chân và A Ninh đang bị trói một bên trừng lớn hai mắt, mãi đến khi được cởi trói mới hoàn hồn.

Thiên Chân kích động nói: "Đạo gia, cảm ơn anh đã cứu tôi, nếu không đám người này lát nữa định dùng hình với tôi rồi." "Cảm ơn ơn cứu mạng của Đạo gia." A Ninh bên cạnh cũng cảm kích nói.

Lâm Diệu phất phất tay: "Không cần khách khí, tôi và chú ba cậu cũng là chỗ quen biết, không thể thấy chết mà không cứu.

Bất quá, sao hai người lại bị đám này bắt?" Thiên Chân đáp: "Tôi và Bàn Tử bị lạc nhau, sau đó hai chúng tôi từ từ tìm kiếm, ai ngờ vừa vào một gian mộ thất thì bị mê hương làm ngất, tỉnh lại đã bị khống chế rồi." Lâm Diệu vừa định nói, nghe thấy bên ngoài mộ thất truyền đến tiếng bước chân dồn dập, quay đầu nói: "Tiểu Ca, Bàn Tử, hai người vào đi, người bên trong đều giải quyết xong rồi." Dứt lời, liền thấy cửa mộ thất xuất hiện thân ảnh hai người.

Bàn Tử vội vàng nói: "Đạo gia, các anh ra tay nhanh thật, không biết thì thôi chứ vừa rồi tiếng súng làm Bàn gia tôi sợ chết khiếp, cứ tưởng Thiên Chân bị xử lý rồi chứ." Thiên Chân nghe vậy, kích động mắng: "Tên Bàn Tử chết tiệt kia, anh không mong tôi tốt được một chút à?" "Ha ha, đồng chí Thiên Chân nhỏ bé, sống sót là thắng lợi,

đừng để ý tiểu tiết." Bàn Tử cười nói, sau đó quay đầu hỏi: "Đạo gia, nãy giờ các anh đi đâu thế?

Tôi ở lối vào đợi mãi đều không thấy người." "Chắc là do cơ quan, tôi đi vào một gian mộ thất khác, không thấy dấu vết các anh để lại nên tự mình chậm rãi thám thính trong mộ." Lâm Diệu trả lời đơn giản.

Bên kia, một tộc nhân kiểm tra thi thể xong, ghé tai Lâm Diệu nói nhỏ: "Tộc trưởng, là người nhà họ Uông." Lâm Diệu quay sang thấy vẻ mặt dò xét của Tiểu Ca, bèn gật gật đầu.

Thấy Lâm Diệu gật đầu, Tiểu Ca biết đám này cũng là người Uông gia, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi.

Thiên Chân nhìn mấy người đang đánh đố, vội hỏi: "Đạo gia, đám người này là ai?

Chương 63

Các anh biết sao?" Nhìn vẻ mặt đầy nghi vấn của Thiên Chân, Lâm Diệu nói: "Không phải tôi không muốn nói cho cậu, mà là cậu biết cũng không phải chuyện tốt.

Hơn nữa người nhà cậu vẫn luôn giấu cậu, rõ ràng không muốn cậu biết, tôi lại càng không tiện nói." Nói xong Lâm Diệu không để ý đến Thiên Chân nữa, quay sang hỏi mọi người: "Bình dưỡng khí còn bao nhiêu, đủ dùng để ra ngoài không?" Bàn Tử nghe vậy đáp: "Đạo gia, đừng nhắc nữa, dưỡng khí chỉ còn một vạch.

Tôi trước đó định từ chủ mộ thất phía sau rời đi, nhưng chưa kịp thì Thiên Chân bị bắt mất.

Lát nữa chúng ta quay lại chủ mộ thất, từ đó tìm lối ra đi." Mấy người thu dọn đồ đạc, sau đó xuất phát hướng về chủ mộ thất.

Vừa bước vào mộ thất có chứa mô hình Thiên Cung, Lâm Diệu liền phát hiện có chỗ không ổn.

Lâm Diệu cản mọi người lại: "Từ từ, bên trong có chút không đúng." Nói xong Lâm Diệu quan sát tứ phía, khi nhìn lên mô hình trên thạch đài, Lâm Diệu phát hiện thi thể khô trên đó cư nhiên đã biến mất. "Đều giới bị!

Cái xác khô trên thạch đài không thấy đâu nữa." Lâm Diệu vội vàng nhắc nhở mọi người.

Nghe Lâm Diệu nói, cả nhóm đều cảnh giác quan sát xung quanh.

Đột nhiên Bàn Tử hét lên: "Đạo gia, nhìn thứ trên xà nhà kìa, không phải là cái xác khô lúc nãy sao?" Nghe vậy nhìn lên, chỉ thấy trên xà ngang lộ ra một đôi mắt đỏ ngầu như máu, phía bên kia xà nhà

lại thòng xuống một khúc đuôi.

Lâm Nhất kinh ngạc thốt: "Cái xác khô đó rốt cuộc là thứ quỷ gì vậy?

Sao lại mọc đuôi rồi?" Lâm Diệu nhìn chằm chằm xác khô trên xà, từ từ lấy ra móng vuốt dò âm (Tham Âm Trảo), bắn trực tiếp về phía nó.

Chỉ thấy xác khô bị móng vuốt tóm lấy, không ngừng giãy giụa, Lâm Diệu kéo mạnh dây về.

Lúc này mới thấy rõ một con quái vật mặt mèo thân người, phía sau mọc đuôi đang bay tới.

Lâm Nhất và những người khác lập tức bóp cò, đạn tập trung vào con quái vật giữa không trung, nhưng chỉ nghe những tiếng "bộp bộp" trầm đục, dường như không gây chút thương tổn nào cho nó.

Khi quái vật sắp lao đến trước mặt, Lâm Diệu buông Tham Âm Trảo, rút Hắc Kim Đường Đao chém tới.

Nhưng lưỡi đao truyền lại cảm giác như chém vào lớp da thuộc dày cộp, hoàn toàn không ăn thua.

Nhìn quái vật bị bật ra không trung, Lâm Diệu hét lớn: "Dùng đao, bôi máu lên!" Nói xong liền cứa rách lòng bàn tay bôi máu lên lưỡi đao, chém về phía quái vật lần nữa.

Lần này rốt cuộc cũng gây ra vết thương cho nó.

Bên cạnh, Tiểu Ca đang định lao lên giúp, thấy cảnh này, vẻ mặt vốn lạnh lùng rốt cuộc cũng biến đổi, lộ ra một tia kinh ngạc.

Bàn Tử đứng bên cạnh thốt lên: "Mẹ ơi, máu của Đạo gia cũng giống như Tiểu Ca, có thể trừ tà à?" Thiên Chân thì nhìn Tiểu Ca, lại nhìn Lâm Diệu đang chiến đấu, hỏi: "Tiểu Ca, hai người là người

cùng một gia tộc sao?" Tiểu Ca lắc đầu: "Huyết mạch của tôi không giống anh ta, không phải cùng một gia tộc." Nói xong cậu ta cũng cứa tay, xông lên hỗ trợ.

Đang đối phó quái vật, khóe mắt Lâm Diệu liếc thấy thân ảnh Tiểu Ca, bèn hô: "Tiểu Ca, lát nữa tôi sẽ khống chế quái vật, cậu dùng sức mạnh huyết mạch chém đầu nó xuống." Nói xong Lâm Diệu thu đao, tay không tóm lấy đầu lâu quái vật.

Các tộc nhân thấy thế cũng lao vào giữ chặt tứ chi nó.

Thấy quái vật đã bị cố định, Lâm Diệu hét: "Ngay bây giờ, động thủ!" Chỉ thấy Tiểu Ca đang phi thân tới, nhảy lên giữa không trung, vận toàn bộ sức mạnh cộng thêm quán tính khi rơi xuống, chém một đao vào cổ quái vật.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn tan, Lâm Diệu đang giữ đầu quái vật lập tức lùi lại, trên tay là cái đầu lâu vừa bị chém đứt.

Những người khác ném thi thể quái vật ra, mọi người xúm lại quan sát kỹ.

Định thần nhìn kỹ mới phát hiện, đây nào phải xác người khô, rõ ràng là một con quái vật chắp vá.

Thông qua bộ quần áo bị xé rách trong lúc đánh nhau, có thể thấy trên thân thi thể chi chít những vết khâu. "Thứ này là gì vậy?

Người cổ đại cũng biết làm phẫu thuật ghép tạng sao?" Thiên Chân bịt mũi vì ghê tởm hỏi.

Bàn Tử tiếp lời: "Phẫu thuật cái khỉ gì, mấy thứ trên người cái xác này đâu phải của một người, cư nhiên còn có cả bộ phận động vật, làm gì có ai mọc đuôi chứ." Xem ra cái xác khô này cũng là một thực nghiệm phẩm của Uông Tạng Hải, đặt ở đây làm giả tượng như đã chết, xem ra đây không phải căn cứ thực nghiệm chính của hắn, chỉ là

dùng để tung hỏa mù.

Cũng không biết Uông Tạng Hải hiện tại chôn ở cái mộ nào?

Ăn bán thành phẩm thuốc trường sinh, đang trốn ở góc nào để sống chui nhủi đây. "Được rồi, quái vật cũng giải quyết xong, chúng ta chuẩn bị nổ thông đạo ra ngoài thôi, nếu không đợi thủy triều lên, chưa chắc đã nổi lên được mặt nước." Lâm Diệu quan sát tứ phía rồi nói.

Nhìn Lâm Nhất lấy thuốc nổ từ ba lô buộc lên đỉnh mộ thất, mọi người vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

Chỉ nghe một tiếng "Ầm", phía trên mộ thất nứt ra một cái động lớn, nước biển hung hãn từ miệng động không ngừng tràn vào.

Đợi nước biển dâng lên đến đỉnh mộ thất, mọi người hít sâu một hơi, thuận theo dòng nước bơi lên trên.

Lâm Diệu và các tộc nhân vận dụng "Quy Tức Thuật" đi bọc hậu.

Thấy những người khác đều đã thuận lợi ra ngoài, hắn định đuổi theo thì phát hiện Lâm Nhất không ở bên cạnh.

Quay người lại, Lâm Diệu và bốn người còn lại bất lực lắc đầu.

Chỉ thấy Lâm Nhất đang cặm cụi cạy mấy viên châu trên trần mộ thất, nhìn cái dạng này, không cạy xong thì chưa chịu đi.

Hết cách, Lâm Diệu đành cùng mọi người tới giúp một tay.

Cạy xong đám châu, mấy người mới nhanh chóng nổi lên mặt biển, bơi về phía thuyền đánh cá cách đó không xa.

Lên đến thuyền mới phát hiện Tiểu Ca đã không thấy tăm hơi, xem ra lại lặn mất tăm rồi.

Thiên Chân thấy nhóm Lâm Diệu lên, vội hỏi: "Đạo gia, ở phía sau có thấy Tiểu Ca không?

Cậu ấy không đi cùng mọi người à?" Lâm Diệu đáp: "Không thấy, bất quá đừng lo lắng, chắc cậu ta có việc nên đi trước rồi." Bên cạnh, Lâm Nhất lấy ra hai viên châu ném cho Bàn Tử, nói: "Này chú em Bàn Tử, đừng nói anh đây không chiếu cố, chia cho chú hai viên, chuyến này coi như không đi công cốc." "Ái chà, vẫn là Lâm Nhất đại ca tốt với tôi nhất!

Bàn gia tôi chuyến này rốt cuộc cũng có minh khí mang về!" Bàn Tử vội vàng chụp lấy, kích động hét lớn.

Chương 64

Đợi qua cơn kích động, Bàn Tử cầm viên châu hỏi: "Lâm Nhất đại ca, anh có biết đây là thứ gì không?

Dạ minh châu à?" "Không biết, nhưng chắc chắn không phải dạ minh châu, dạ minh châu phát quang màu xanh lục cơ." Lâm Nhất lắc đầu.

Lâm Diệu bên cạnh mặt đầy hắc tuyến, ngay cả là hạt gì cũng không biết mà ở dưới đó đòi cạy cho bằng hết, tức giận nói: "Thứ này là đá mắt mèo (Miêu nhãn thạch), cũng là một loại đá quý danh tiếng, một viên có thể bán khoảng 50 vạn đại dương." Bàn Tử vừa nghe 50 vạn một viên, nụ cười kinh hỷ lập tức treo trên mặt, sướng rơn: "Ái chà chà, thứ này một viên bán được 50 vạn?

Bàn gia tôi chuyến này đúng là không uổng công.

Lâm Nhất đại ca, quá cảm tạ anh rồi." Sau mấy ngày lênh đênh, mọi người rốt cuộc cũng đặt chân lên lục địa, cảm giác thật thân thiết.

Chia tay A Ninh, cả nhóm cùng về Bắc Bình.

Trên đường đi, Lâm Diệu giao lại cái "Đồng ngư" (cá bằng đồng) từng bảo quản trước đó cho Thiên Chân, dặn dò: "Tam thúc hiện tại mất tích, đồng ngư tôi giao lại cho cậu, bảo quản cho kỹ." "Cảm ơn Đạo gia." Chia tay nhóm Thiên Chân, Lâm Diệu đưa tộc nhân trở về Vọng Nguyệt sơn trang.

Vừa về đến nơi, thấy mấy đội tộc nhân khác cũng đều đang ở nhà.

Lâm Diệu hỏi: "Thuận lợi không?

Thu hoạch thế nào?" Tộc nhân nhao nhao trả lời thuận lợi, chỉ có đội hai báo cáo: "Tộc trưởng, cái mộ thuộc hạ đi, đụng phải đám

người khác.

Sau khi giải quyết xong, phát hiện là người nhà họ Uông, cũng không biết bọn họ muốn tìm cái gì?

Thuộc hạ đã mang hết những thứ có thể mang đi về đây rồi." Lâm Diệu nhíu mày: "Uông gia?

Bọn chúng đi đâu làm gì?

Dẫn ta đi xem đồ các ngươi mang về." Mọi người đi vào mật khố của gia tộc.

Lâm Diệu nhìn đủ loại minh khí trước mắt, cũng không phát hiện thứ gì đặc thù.

Đột nhiên ánh mắt quét trúng một cái bình sứ nhỏ, đồ án bên trên giống hệt thứ xuất hiện trong mộ dưới đáy biển.

Lâm Diệu cầm bình sứ lên, mở ra xem, bên trong cũng chứa một viên bí dược trường sinh.

Xem ra đây chính là mục đích của Uông gia rồi.

Nhưng tại sao bán thành phẩm thuốc trường sinh lại xuất hiện ở đó nhỉ?

Phải biết rằng đội hai lần này chỉ đi một cái mộ quý tộc nhỏ, ngay cả trên bích họa cũng không miêu tả công tích gì lớn, mộ chủ nhân này sao có thể liên hệ với trường sinh?

Nghĩ không thông, Lâm Diệu đành ghi nhớ trong lòng, không chừng sau này sẽ tìm ra đáp án.

Sau đó hắn nói với hệ thống: "Hệ thống, kiểm tra giá trị minh khí tộc nhân thu hoạch được." "Đinh, kiểm tra hoàn tất, túc chủ hiện tại tổng cộng có 1200 vạn điểm tài phú." Nhìn con số 1200 vạn, Lâm Diệu cảm giác mình hơi "bành trướng" rồi, xem ra đến lúc tiêu pha

một đợt, hiện tại còn 62 người cần mua sắm trang bị.

Mở cửa hàng hệ thống, lướt qua các loại vật phẩm, cuối cùng hắn quyết định mua vài món: * Súng trường tự động Groza (nguồn gốc từ trò chơi, sử dụng đạn 7.62mm, uy lực lớn, tốc độ bắn nhanh, tự động nạp đạn): 50.000 điểm tài phú/khẩu. * Dao găm Hắc Kim (sắc bén, có tác dụng trấn tà): 50.000 điểm tài phú/cây. * Hắc Kim Đường Đao: 100.000 điểm/cây. * Dịch vụ mở rộng không gian ba lô cấp 3 (sau khi mở rộng đạt 10 mét khối): 2.000.000 điểm tài phú/lần. * Dịch vụ mở rộng không gian nhẫn trữ vật (sau khi mở rộng đạt 20 mét khối): 500.000 điểm tài phú/lần.

Mua xong những thứ này, lại bổ sung thêm một ít vật tư khác, cộng thêm điểm tài phú thu hồi súng trường cũ, Lâm Diệu còn dư lại 100 vạn điểm để phòng thân.

Nhìn các tộc nhân hưng phấn mân mê trang bị mới, Lâm Diệu đi ra sân huấn luyện phía sau, thấy thế hệ tộc nhân thứ hai đang bị Trần Bì thao luyện ác liệt.

Lâm Diệu nói: "Mọi người đều đã huấn luyện một thời gian rồi, trang bị đây, cầm lấy cho tốt.

Mấy ngày tới làm quen, sau đó đi theo Tứ thúc xuống mộ rèn luyện thực tế." Quay sang nhìn Trần Bì, Lâm Diệu dặn: "Đến lúc đó tìm một cái mộ đơn giản từ tập hợp mộ táng, chú đi cùng bọn họ một chuyến, xem kết quả rèn luyện thế nào." Trở về phòng ngủ, Lâm Diệu phát hiện Doãn Tân Nguyệt không ở trong phòng, chắc là đã về Doãn gia.

Nằm trên giường nghĩ về buổi đấu giá chuyên đề sắp tới, dù sao lần này minh khí lấy được quá nhiều, cộng thêm số lấy từ Lộc Vương địa cung, Lâm thị cổ đổng hành căn bản tiêu hóa không hết.

Nghĩ vậy Lâm Diệu đi ra cửa, bảo Lâm Nhất và mọi người đóng gói các vật kiện thời Minh trong mật khố vào hộp.

Lâm Diệu đi tới Khách sạn Tân Nguyệt (Minh Nguyệt tửu điếm), vào văn phòng nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt cũng đang ở đó. "A, Diệu ca về rồi?" Doãn Tân Nguyệt kinh hỉ reo lên, chạy ùa vào lòng Lâm Diệu.

Bên cạnh Doãn Băng cũng nói: "Cô phụ, người về rồi.

Hai ngày nay cô cô cứ luôn miệng nhắc người mãi." Lâm Diệu ôm Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Yên tâm đi Tân Nguyệt, mỗi lần anh đều rất cẩn thận, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Ba người ngồi xuống, Lâm Diệu nói với Doãn Băng: "Doãn Băng, lần này ta hy vọng có thể tổ chức một buổi đấu giá chuyên đề đồ sứ thời Minh tại Khách sạn Tân Nguyệt, muốn nhờ cháu giúp một tay." "Đấu giá chuyên đề?

Cô phụ, trong tay người có bao nhiêu đồ sứ thế?" Doãn Băng kinh ngạc hỏi.

Lâm Diệu nhẩm tính: "Ta cũng chưa đếm kỹ, đại khái khoảng 200 món đi, đủ không?" "200 món?

Cô phụ ngài đúng là đại thủ bút!

Vụ làm ăn này cháu nhận, khẳng định sẽ tổ chức thật náo nhiệt." Doãn Băng cảm thán.

Bàn xong chuyện đấu giá, Lâm Diệu hỏi: "Trương Phó Quan hôm nay có ở đây không?" Doãn Băng gọi điện hỏi xong, đáp: "Đang ở bao phòng Cửu Môn, hình như đang bàn chuyện với Ngô Tam Tỉnh?" "Ngô Tam Tỉnh?

Lão hồ ly này cư nhiên xuất hiện.

Vậy anh đi gặp bọn họ trước.

Tân Nguyệt, em đợi anh, lát nữa chúng ta cùng về." Lâm Diệu đứng dậy.

Sau khi được Doãn Tân Nguyệt gật đầu đồng ý, Lâm Diệu đi ra khỏi văn phòng, tới bao gian Cửu Môn.

Mở cửa ra, quả nhiên thấy Ngô Tam Tỉnh ở đó.

Chương 65

Lâm Diệu ngồi xuống ghế, đi thẳng vào vấn đề: "Vừa khéo hai người đều ở đây, tôi có chuyện muốn nói." "Lần này tôi xuống mộ, đụng phải hai nhóm người nhà họ Uông.

Một nhóm giả làm thủy thủ, nhóm kia lẻn vào mộ.

Bọn chúng muốn bắt Thiên Chân, tôi nghe được là muốn thử xem Thiên Chân là thật hay giả, xem cậu ta có phải là người đang chống đối gia tộc bọn chúng hay không." Nói xong Lâm Diệu nhìn sắc mặt khó coi của hai người, im lặng một lát, Ngô Tam Tỉnh nói: "Lần này phải đa tạ Đạo gia đã cứu thằng cháu Thiên Chân nhà tôi." Nghe Ngô Tam Tỉnh nói, Lâm Diệu lắc đầu tỏ ý không cần khách sáo, sau đó nghiêm túc: "Bất kể ông đang bày bố cục gì, đều phải đẩy nhanh tốc độ lên, hiện tại Uông gia chắc chắn đã phát hiện ra manh mối rồi." Ngô Tam Tỉnh sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Bên cạnh, Trương Phó Quan (Tiểu Sơn) nói: "Đạo gia, hiện tại người nhà họ Uông dường như đang tìm kiếm cái gì đó, rất nhiều ngôi mộ đều phát hiện tung tích của bọn chúng, không biết Đạo gia có biết gì không?" Lâm Diệu nghĩ nghĩ, lấy ra bình sứ đựng bí dược kia: "Uông gia hẳn là đang tìm thứ này." Hai người mở ra xem, phát hiện một viên đan dược, hỏi: "Đạo gia, đây là gì?" "Cũng không biết các người làm đối thủ với Uông gia bao nhiêu năm nay kiểu gì?" Lâm Diệu lắc đầu ngán ngẩm.

Nhìn biểu tình có chút xấu hổ của hai người, Lâm Diệu tiếp tục: "Uông Tạng Hải nghiên cứu ra thuốc trường sinh, nhưng không hoàn chỉnh.

Ăn vào tuy có thể trường sinh, nhưng đồng thời cũng sẽ biến thành

quái vật, ví dụ như Cấm bà, Thi mị." Nghe vậy, hai người chấn kinh đến mức không nói nên lời, một lúc sau mới hít sâu một hơi khí lạnh.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Thuốc trường sinh?" "Không sai, không phải ông nên đã từng thấy qua rồi sao?

Hành động khảo cổ năm đó, ông chẳng phải cũng đã đi Tây Sa sao?" Lâm Diệu phản vấn.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Tôi chưa thấy loại đan dược này, nhưng đồng bạn của tôi đều đã xảy ra biến hóa, sau đó lại mất tích.

Bao năm qua tôi cũng vẫn luôn tìm kiếm." Nói rõ sự tình với hai người xong, Lâm Diệu chuẩn bị rời đi.

Ra đến cửa lại quay đầu nói với Ngô Tam Tỉnh: "Đúng rồi, trước đó liên lạc không được với ông, tôi đã giao Đồng ngư cho Thiên Chân rồi." Thấy Ngô Tam Tỉnh gật đầu tỏ ý đã biết, Lâm Diệu trực tiếp rời đi, đón Doãn Tân Nguyệt rồi hai người không về sơn trang mà về Doãn gia, cùng Doãn Thiên Sinh ăn cơm tối.

Doãn Thiên Sinh nghe Doãn Tân Nguyệt kể về chuyện đấu giá chuyên đề, quay sang Lâm Diệu nói: "Có lòng rồi." Lâm Diệu cười đáp: "Nhạc phụ quá khách sáo, đây là việc con nên làm." Sáng hôm sau, Doãn Băng dẫn người của Khách sạn Tân Nguyệt tới sơn trang lấy minh khí.

Nhìn từng kiện đồ sứ tinh mỹ được chuyển lên xe, tuy không phải kiện nào cũng là cực phẩm nhưng bên ngoài cũng hiếm thấy.

Doãn Băng trầm trồ: "Cô phụ, chỗ ngài đồ tốt thật không ít a!" "Ha ha, chê cười rồi, chỉ là chút đồ cỏn con thôi." Lâm Diệu khiêm tốn. "Thời gian qua anh cũng không ở nhà, đều là em bồi tiếp Tân Nguyệt.

Đi theo anh, anh dẫn em đi xem đồ tốt, ưng món nào thì tặng em món đó." Lâm Diệu nói với Doãn Băng.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh cười: "Doãn Băng, đi thôi, lát nữa chọn món nào đẹp nhất ấy." Ba người vào phòng sưu tầm, nhìn bảo vật rực rỡ muôn màu bên trong, Doãn Băng hoa cả mắt.

Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt đứng một bên cười, nhìn Doãn Băng đi đi lại lại mãi không quyết định được.

Một lúc sau, Doãn Băng ôm một cái bình sứ đi ra: "Cô phụ, cháu muốn cái này, kiện Tống từ (đồ sứ đời Tống) này cháu thích nhất." Doãn Tân Nguyệt trêu: "Doãn Băng, nhìn cho kỹ nha, đồ sứ cô thấy cô phụ con có không ít đâu, chắc không quá trân quý." Doãn Băng nhìn kỹ lại, khẳng định: "Không đổi nữa, lấy cái này." Lâm Diệu gật đầu: "Chọn không tồi, kiện Ngọc Hồ Xuân Bình này cũng là trân phẩm hiếm có, phẩm tướng tốt như vậy trên đời chắc không quá 5 kiện." Tiếp đó hắn lại giục: "Được rồi, hối lộ cũng nhận rồi, mau về giúp ta tổ chức đấu giá đi." 10 ngày sau, Lâm Diệu nhận thông báo, buổi tối đấu giá bắt đầu.

Hắn và Doãn Tân Nguyệt ăn tối xong, đến bao sương Doãn Băng chuẩn bị sẵn để xem đấu giá.

Ngồi xuống xong, Lâm Diệu nói: "Tân Nguyệt, phòng này hình như là cái bao sương lần trước hai ta tham gia đấu giá hội từng ngồi, thật khéo a?" Doãn Tân Nguyệt nhìn quanh: "Ai nha, thật đúng là vậy, khéo thật." Đang lúc hai người nói chuyện, đấu giá hội bên dưới bắt đầu.

So với cảnh tượng năm đó, không khí đấu giá hiện tại nhiệt liệt hơn nhiều, kim ngạch giao dịch cũng lớn hơn hẳn.

Một lúc sau cửa bao sương mở ra, hai người quay lại nhìn, thấy Hoắc Tiên Cô bước vào.

Vừa vào cửa Hoắc Tiên Cô đã nói: "Đạo gia, tôi vừa nghe Trương Phó Quan nói ngài trước đó đã đi cái mộ dưới biển kia, cho nên có

chút việc muốn thỉnh giáo ngài." Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt đứng dậy, mời bà ta ngồi xuống bàn bên cạnh: "Có chuyện gì cứ ngồi xuống nói." "Đạo gia, con gái tôi là Hoắc Linh trước đó cùng Ngô Tam Tỉnh xuống cái mộ kia, nhưng sau khi trở về thì bắt đầu biến thành Cấm bà.

Hiện tại đang điều trị trong bệnh viện của Cửu Môn chúng ta, tôi muốn biết ngài có cách nào biến nó trở lại bình thường không?" Hoắc Tiên Cô vừa ngồi xuống đã vội vàng hỏi.

Lâm Diệu nghe vậy lắc đầu: "Nếu tìm tôi trước khi biến hóa, tôi có thể có cách giúp áp chế.

Nhưng hiện tại đã biến thành Cấm bà, tôi cũng vô phương cứu chữa." Nghe câu trả lời, nước mắt Hoắc Tiên Cô trào ra.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh vội vàng an ủi, một lúc sau nàng nói: "Diệu ca, nếu có cách thì giúp chị Tiên Cô một chút đi." "Anh thật sự không có cách nào làm cô ấy khôi phục nguyên trạng, nhưng anh có thể giúp cô ấy tạm thời khôi phục thần trí, để hai mẹ con nói chuyện với nhau." Lâm Diệu đành bất đắc dĩ nói. "Cảm ơn Đạo gia!

Cảm ơn Đạo gia!

Sau này có bất cứ phân phó gì, cứ nói thẳng, Hoắc gia nhất định làm theo." Hoắc Tiên Cô đại hỉ.

Lâm Diệu thở dài, lấy bình sứ kia đưa cho Hoắc Tiên Cô: "Cho cô ấy uống viên bí dược này, có thể trong thời gian ngắn khôi phục thần trí.

Đến lúc đó tốt nhất hãy hỏi xem năm đó đã xảy ra chuyện gì, cũng tiện đường tìm kiếm biện pháp giải quyết tận gốc." Nhìn bóng lưng Hoắc Tiên Cô rời đi, Doãn Tân Nguyệt cảm thán: "Thật đáng thương, con gái cư nhiên biến thành Cấm bà.

Diệu ca, sau này xuống mộ nhất định phải cẩn thận một chút." "Yên tâm đi, khẳng định không sao đâu, hơn nữa còn có Lâm Nhất mà?" Lâm Diệu an ủi. "Lần này về cho Lâm Nhất nghỉ phép đi, cậu ấy cứ đi theo anh xuống mộ suốt, chưa được thả lỏng." Đang lúc hai người nói chuyện, Lâm Diệu nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ.

Xem ra Lâm Nhất không được nghỉ phép rồi, lại sắp phải xuất phát. "Đinh, nhiệm vụ mới: Tìm kiếm mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương, phá hủy Thi Hoa.

Bản đồ đã phát hành." Nhìn nhiệm vụ mới, Lâm Diệu biết lần này phải đi du lịch sa mạc rồi, cũng không biết sẽ gặp phải cái gì đây?

Đợi đấu giá hội kết thúc, Doãn Băng vào bao sương, cười nói: "Cô cô, lần này cô phụ phát tài rồi, buổi đấu giá tổng cộng bán được 2 tỷ 4 ngàn vạn." "Không ngờ mấy thứ này lại đáng giá thế.

Doãn Băng, lát nữa cháu chuyển trực tiếp 2 tỷ vào tài khoản cô cô là được, chỗ còn lại là phí thủ tục." Lâm Diệu có chút ngạc nhiên, vật giá leo thang thật.

Doãn Băng không dám đáp lời, nhìn sang Doãn Tân Nguyệt.

Nàng cười nói: "Nghe cô phụ con đi, anh ấy không để ý mấy thứ này đâu." Doãn Băng mới cao hứng đáp ứng, xem ra tiểu kim khố của nàng lại sắp tăng thêm rồi.

Vừa về đến nhà, Lâm Diệu nhận được điện thoại của Lâm Nhất nói Bàn Tử có việc tìm, hắn bảo đưa Bàn Tử tới sơn trang.

Bàn Tử vừa vào nhà đã hâm mộ nói: "Đạo gia, sơn trang này cũng quá lớn rồi, gia để của ngài thật túc a!" "Được rồi, đừng hâm mộ nữa, nói cả đường rồi, mau nói chính sự đi." Lâm Nhất ngắt lời Bàn Tử.

Bàn Tử mới phản ứng lại: "À, đúng rồi, có chính sự.

Đạo gia, có người nhờ tôi hỏi ngài, đối với mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương có hứng thú hay không?" Lâm Diệu tuy đã biết nhưng vẫn giả vờ kinh ngạc: "Ồ?

Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Chương 66

Ai nhờ cậu tìm tôi?" Bàn Tử vội nói: "Một vị trưởng bối của tôi, làm khảo cổ, gần đây muốn đi tìm mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nghe tôi kể về bản lĩnh của ngài, liền nhờ tôi hỏi thử xem ngài có ý định tham gia không." Lâm Diệu chưa nói gì, Lâm Nhất bên cạnh đã chen vào: "Khảo cổ?

Tiểu béo tử cậu đùa à?

Cùng đi với đội khảo cổ thì lấy minh khí kiểu gì?" Lâm Diệu cũng lắc đầu: "Tôi không có hứng thú đi cùng đồng hành.

Tôi có bản đồ, có thể trực tiếp tìm được mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương, hà tất phải đi cùng một đám người để rồi bị liên lụy." "Gì cơ?

Đạo gia ngay cả bản đồ cũng có rồi?

Vậy tới lúc đó cho tôi đi theo một chân được không?

Tôi cũng muốn đi mở rộng tầm mắt." Bàn Tử nghe vậy ngồi không yên, vội vàng lấy lòng. "Cũng được, bất quá phải đợi một chút, lần này tôi xuất phát người đi cùng hơi nhiều, cần thời gian tập hợp." Lâm Diệu tỏ vẻ vô sở quy.

Trước đó nhìn thấy nhiệm vụ hệ thống, Lâm Diệu đã tính toán, trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương có vô số tiền vàng châu báu, chỉ dựa vào trang bị không gian của nhóm hắn thì không lấy hết được.

Chi bằng lần này mang theo nhiều người một chút, sau khi giải quyết nguy hiểm trong mộ thì vận chuyển hết ra ngoài.

Sáng hôm sau, Lâm Diệu gọi điện cho Lâm Quang, bảo công ty của anh hai điều một đội xe vận tải hỗ trợ.

Sau đó lại phân phó đám thanh niên trong tộc đang rảnh rỗi chuẩn bị theo cùng.

Doãn Tân Nguyệt nhìn Lâm Diệu sắp xếp, nói: "Diệu ca, lần này em không ở nhà đợi nữa, em đi cùng anh, được không?" Lâm Diệu suy nghĩ, Doãn Tân Nguyệt những thứ cần biết đều biết, đến lúc đó cũng có thể để nàng dẫn người đợi bên ngoài, nguy hiểm không cao, bèn gật đầu: "Được, tối nay anh đưa cho em một bộ trang bị thay vào, đến lúc đó cùng xuất phát." Nhìn Doãn Tân Nguyệt vui vẻ nhảy nhót, Lâm Diệu cảm thấy có chút áy náy.

Mỗi lần xuống mộ trở về cũng chẳng ở được mấy ngày, lần này coi như đưa nàng đi du lịch vậy.

Chuẩn bị liên tục ba ngày các loại vật tư, xe cộ, nhân sự, mãi đến sáng ngày thứ tư mọi người mới xuất phát.

Do có xe tải chở hàng nên đoàn đi không nhanh, Lâm Diệu mỗi ngày cùng Doãn Tân Nguyệt thưởng thức cảnh đẹp, ăn các món ngon, khiến nàng lúc nào cũng tươi cười.

Một ngày nọ đoàn đến một thị trấn nhỏ duy nhất bên rìa sa mạc.

Mọi người bổ sung nước, người dẫn đường thì không cần tìm vì Lâm Diệu đã có bản đồ hệ thống.

Nghỉ ngơi một đêm, trang bị không gian của nhóm Lâm Diệu cũng chất đầy nước uống dự phòng.

Để xe tải lại, họ lái những chiếc xe việt dã tiên tiến nhất tiến sâu vào sa mạc.

Xe Lâm Diệu đi đầu dẫn đường, phía sau là một đoàn xe dài, bụi cát bay mù mịt, nhìn từ xa như một con rồng cát khổng lồ.

Dọc đường đều men theo lòng sông cạn mà đi.

Mỗi tối doanh trại lại như mở hội, đặc biệt là Bàn Tử và Lâm Nhất, hai tên này còn mang theo cả thiết bị hát karaoke, tối nào cũng "quỷ khóc sói gào", cũng chẳng sợ chiêu dụ sói sa mạc tới.

Đêm nọ tại doanh trại, Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt dựa vào nhau ngắm nhìn cảnh tượng náo nhiệt cách đó không xa.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Diệu ca, cảm giác này thật tốt, mỗi ngày mọi người đều vui vẻ ăn mừng, mỗi ngày đều có anh bên cạnh." "Em thích là được." Lâm Diệu cười đáp.

Đột nhiên Lâm Diệu nghe thấy tiếng sói tru từ xa, quay đầu nhìn lại, khổ cười nói: "Thật đúng là miệng quạ đen, sói thật sự bị tiếng hát của Bàn Tử và Lâm Nhất dẫn dụ tới rồi." Doãn Tân Nguyệt phì cười, không hề có chút sợ hãi.

Lâm Diệu đứng dậy ra lệnh cho đám Lâm Nhất: "Đừng làm rộn nữa, sói tới rồi.

Những người khác đứng vào giữa, Lâm Nhất đứng vòng ngoài, chuẩn bị chiến đấu." Lâm Nhất và những người khác lập tức rút súng trường tự động Groza ra, đứng ở vòng ngoài cùng.

Nhìn bầy sói đang phi tới cuốn theo bụi mù đằng xa, Lâm Nhất hét lớn: "Lũ nhãi ranh kia, đợi đấy, lát nữa xem các thúc cho chúng mày ăn kẹo đồng." Nói xong liền nổ súng vào đàn sói đang lao tới.

Theo tiếng súng của mấy người, từng con sói sa mạc ngã xuống.

Lang vương phía sau gầm lên một tiếng giận dữ, đàn sói lui lại.

Nhìn Lang vương chậm rãi bước ra từ trong đàn, một thân lông trắng muốt không vương chút bụi trần dù ở giữa sa mạc, thể hình to gấp đôi sói thường, nó không ngừng khiêu khích như muốn đơn đấu.

Lâm Diệu vội hét: "Lâm Nhất, lên đơn đấu với nó, đừng làm hỏng bộ da sói vương, ta muốn làm cho phu nhân một cái áo choàng." Lâm

Nhất nghe vậy cười lớn: "Tộc trưởng, ngài cứ nhìn cho kỹ, tôi nhất định sẽ đem bộ da sói hoàn hảo về cho tộc trưởng phu nhân." Nói xong thu súng, chạy về phía Lang vương đang khiêu khích.

Mọi người đứng xa nhìn trận chiến nguyên thủy sắp diễn ra, đều lớn tiếng hò reo cổ vũ cho Lâm Nhất.

Chỉ thấy khi sắp tiếp xúc với Lang vương, Lâm Nhất thực hiện một cú xoạc bóng (hoạt sạn) đá vào hai chân trước của nó.

Thấy Lang vương ngã nhào, Lâm Nhất tung ra "Ưng Trảo Công", trực tiếp tóm lấy yết hầu Lang vương, nháy mắt phát lực, bóp chết nó khiến nó hộc máu.

Đàn sói thấy vua chết, tru lên vài tiếng bi ai rồi tản đi.

Bàn Tử bên cạnh thấy Lâm Nhất dũng mãnh, hét lớn: "Lâm Nhất đại ca, thật quá đàn ông rồi!

Tôi mà là nữ tôi sẽ gả cho anh!" Mọi người cười ầm lên, sau đó nhao nhao lôi xác sói về, chuẩn bị nếm thử hương vị đặc hữu của sa mạc.

Lâm Nhất xách xác Lang vương đến bên cạnh vợ chồng Lâm Diệu: "Tộc trưởng, ngài xem, một chút vết thương cũng không có.

Về làm áo choàng cho phu nhân, vừa ấm áp vừa đẹp." Lâm Diệu nhìn Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Thế nào?

Thích không?" "Ân, thích." Doãn Tân Nguyệt gật đầu liên tục.

Một đêm đó, doanh trại biến thành tiệc lửa trại, ăn thịt sói sa mạc, uống canh nóng.

Sáng sớm hôm sau, bổ sung nước xong, mọi người tiếp tục lên đường.

Lần này mới thực sự tiến vào sa mạc, nhìn cồn cát không ngừng di

chuyển theo hướng gió, đi suốt một chặng cũng chẳng thấy mấy bóng cây, nhìn xa xa chỉ là cát vàng vô tận.

Một buổi tối, Lâm Tứ đi tuần tra trở về báo cáo: "Tộc trưởng, xung quanh chúng ta hình như có một đội nhân mã.

Chương 67

Vừa rồi tôi đi kiểm tra thì nhặt được một bao vật tư, ngài xem thử?" Lâm Diệu mở ra xem, bên trong có đủ loại công cụ dùng trong sa mạc, còn có đồ ăn và nước, hỏi: "Phát hiện ở hướng nào?" Theo hướng Lâm Tứ chỉ, Lâm Diệu đối chiếu bản đồ, phát hiện tuy có sai biệt nhưng đại thể phương hướng nhất trí.

Cái ba lô này đồ đạc không ít, đáng lẽ phải có người đeo, sao lại vứt trong sa mạc?

Nhất là khi bên trong có nước.

Lâm Diệu phân phó: "Đi gọi Lâm Nhất lại đây, ba người chúng ta đi xem thử, rốt cuộc là ai muốn tranh ăn từ bát của chúng ta." Nhìn bóng lưng Lâm Tứ, Lâm Diệu gọi với theo: "Gọi cả Bàn Tử nữa, xem thử có phải đội khảo cổ không." Lâm Diệu quay sang Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt, em nghỉ ngơi trước đi, anh đi xem tình hình." "Được, Diệu ca cẩn thận chút." Doãn Tân Nguyệt ôn nhu nói. "Yên tâm." Nói xong hắn hội họp với Lâm Nhất và Bàn Tử, men theo hướng phát hiện ba lô mà đi.

Bốn người đi khoảng nửa tiếng thì thấy ánh lửa phía trước.

Mọi người ẩn nấp, cẩn thận tiếp cận.

Trong doanh trại phía trước có hơn mười bóng người đang hoạt động.

Lâm Diệu vận "Thính Lôi" nghe kỹ, chỉ thấy bọn chúng cũng đang thảo luận chuyện Tinh Tuyệt Nữ Vương, trong lời nói nhắc tới các từ ngữ "gia tộc", "mệnh lệnh".

Lâm Diệu nghe đến đây thì biết đám này cũng là người nhà họ

Uông.

Nhưng bọn chúng tìm mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương làm gì?

Trong đó đâu có thuốc trường sinh?

Nghĩ đến việc sau này lại phải dây dưa với Uông gia, Lâm Diệu cảm thấy đau đầu.

Lâm Diệu quay lại nói nhỏ với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu ở đây đợi, tôi lên giải quyết bọn chúng." Nói xong ba người Lâm Diệu rút dao găm Hắc Kim mới mua, từ từ mò vào doanh trại.

Ba người tản ra, mượn bóng lều vải che khuất, lần lượt giải quyết từng kẻ địch.

Khi chỉ còn lại hai tên thì bị phát hiện, dù sao doanh trại đột nhiên quá yên tĩnh chắc chắn sẽ có vấn đề.

Thấy hai tên còn lại, ba người trực tiếp rút súng Groza, vài giây sau hai tên kia đã bị bắn thành cái sàng.

Lâm Nhất và Lâm Tứ kiểm tra doanh trại, Lâm Diệu vạch áo một kẻ ra, dội nước lên, quả nhiên thấy hình xăm phượng hoàng.

Bàn Tử từ xa thấy xong việc liền chạy tới, nói: "Đạo gia, thân thủ các anh gọn gàng thật, mấy cái đã giải quyết xong." "Bàn Tử, đừng tâng bốc nữa, xem xem doanh trại có đồ gì dùng được không, tôi thấy vũ khí của bọn chúng cũng không tệ." Lâm Diệu cười nói.

Bàn Tử hí hửng đi lục lọi vật tư.

Một lúc sau, Lâm Tứ nói: "Tộc trưởng, nhìn này, trên bản đồ có đánh số, không phải chỉ có một đội Uông gia này đâu." Lâm Diệu cầm bản đồ xem, thấy tương tự bản đồ hệ thống nhưng địa điểm có chút sai lệch.

Nhìn mấy con số trên đó, Lâm Diệu nói: "Lát nữa về nhắc nhở mọi

người nâng cao cảnh giác, trong sa mạc này e là không ít người Uông gia." "Tộc trưởng, mau xem, bên dưới kia có phải có mộ không?" Lâm Nhất đằng xa đột nhiên hét lên.

Chưa đợi Lâm Diệu phản ứng, Bàn Tử đã gào lên: "Lâm Nhất đại ca, mộ ở đâu?

Cho tôi xem với!" Rồi chạy tót tới.

Hai cái tên tham tài này.

Lâm Diệu lắc đầu cùng Lâm Tứ đi tới.

Đến nơi, sử dụng "Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật" xem xét, bốn phía tuy gió cát vây quanh nhưng nơi này lại là trung tâm của xoáy, gió cát bất động, là nơi tàng phong tụ khí tốt, bên dưới khả năng cao có mộ huyệt.

Xem xong Lâm Diệu gật đầu: "Không sai, đất tốt để tàng khí, hẳn là có cổ mộ." "Đạo gia, thật à?

Vậy chúng ta mau đào lên xem đi, tìm chút minh khí sa mạc." Bàn Tử nghe xác nhận liền hối thúc.

Lâm Diệu nhìn thời gian còn sớm, mộ ở đây chắc cũng không lớn, xuống xem thử coi như tìm hiểu trước tình hình cổ mộ sa mạc, bèn gật đầu đồng ý.

Đào hang trộm đạo trong sa mạc rất khó vì cát chảy, may mà trước đó có chuẩn bị khung giá xếp, cắm xuống đất rồi mới khai quật, rất nhanh đã đào đến đỉnh mộ thất.

Nghe tiếng xẻng Lạc Dương (Toàn phong sạn) va chạm, đỉnh mộ không có cơ quan.

Lâm Tứ dùng "Song chỉ tham động" nhấc phiến đá xanh ra, đèn chiếu vào thấy bên dưới là chủ mộ thất, có ít minh khí bồi táng, giữa

phòng đặt một quan tài đá.

Đợi thông khí xong, mọi người lần lượt xuống mộ.

Vào trong mới thấy mộ thất xây dựng quá đơn giản, chỉ có một gian, tường đá xung quanh khắc vài bức bích họa.

Bàn Tử thấy minh khí dưới đất, hưng phấn reo: "Ha ha, xem ra cơ hội phát tài của Bàn gia tới rồi, sau này phải đi theo Đạo gia xuống mộ thôi, chưa vào sâu sa mạc đã có thu hoạch." Lâm Nhất bên cạnh hỏi: "Sao thế?

Trước đây cậu xuống mộ đều không có thu hoạch à?" "Lâm Nhất đại ca đừng nhắc nữa, từ khi gặp Thiên Chân, tôi đổ đấu chưa bao giờ phát tài.

Lần trước nếu không nhờ anh tặng hai viên ngọc thì tôi lại đi tay không rồi." Lâm Diệu và hai người kia nghe xong đều cười vận khí xui xẻo của Bàn Tử.

Nhìn ba người kia thu gom minh khí, Lâm Diệu xem xét tường đá và bích họa.

Trên đó ghi lại mộ chủ nhân là một võ tướng tiểu quốc Tây Vực, sợ chết trận sa trường nên xây trước mộ thất đơn giản.

Sau đó khi chiến tranh với Tinh Tuyệt Nữ Vương nổ ra, hắn chết trận, được thuộc hạ đem về an táng.

Những cái này đều bình thường, nhưng bức tranh vẽ cảnh chiến đấu với Tinh Tuyệt Nữ Vương rất quỷ dị.

Binh lính đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng đằng xa thì làm ngơ không thấy, lại không ngừng tự tàn sát lẫn nhau.

Chẳng lẽ truyền thuyết Tinh Tuyệt Nữ Vương có năng lực tạo ảo cảnh là thật?

Những binh sĩ này đều chết trong tay đồng đội.

Ba người kia thu xong minh khí, chuẩn bị gọi Lâm Diệu mở quan tài thì thấy bức bích họa quỷ dị.

Lâm Tứ hỏi: "Tộc trưởng, bích họa sao lạ thế, đều là người mình đánh người mình?" Lâm Diệu giải thích: "Năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương, có lẽ có thể tạo ra ảo cảnh, tương tự như thôi miên hiện đại, nhưng phạm vi lớn hơn nhiều." "Mẹ ơi, thế thì Tinh Tuyệt Nữ Vương ngầu thật, quốc gia nào mà đánh lại bà ta chứ." Bàn Tử kinh ngạc.

Chương 68

Lâm Nhất lại tỏ vẻ không quan tâm: "Lợi hại nữa thì sao, giờ chẳng phải cũng chết rồi à?

Hơn nữa mộ sắp bị chúng ta đào rồi, có gì mà ghê gớm." Lâm Diệu bật cười, đúng vậy, nghĩ nhiều làm gì, cứ trực tiếp đào mộ là xong chuyện. "Lâm Nhất nói không sai, lợi hại mấy cũng là người chết.

Đi, chúng ta mở quan tài." Nói rồi Lâm Diệu dẫn ba người đến trước thạch quan.

Quan tài đá trước mắt văn lộ đơn giản, trông khá hàn chua.

Lâm Nhất và Bàn Tử đẩy nắp quan tài ra, bên trong là một thi thể mặc chiến giáp, có lẽ do trải qua trận chiến năm xưa nên chiến giáp đã tổn hại.

Xung quanh thi thể chỉ đặt một thanh binh khí và một tấm lệnh bài. "Trời, mộ chủ nhân này cũng quá nghèo nàn, có hai món đồ, còn không bằng đống minh khí dưới đất." Bàn Tử mặt đầy hối khí.

Lâm Diệu cười: "Khoan nói cái khác, thanh binh khí kia đem về còn đáng giá hơn tất cả số minh khí vừa rồi đấy." "Còn tấm lệnh bài kia, là lệnh bài Tây Vực, cả thế giới cũng không có mấy tấm, cậu nói xem đáng bao nhiêu tiền?" Lâm Diệu cười híp mắt nhìn Bàn Tử đang há hốc mồm.

Bàn Tử giả bộ khóc lóc: "Ái chà chà, tôi đã bỏ lỡ bao nhiêu đồ tốt a!

Đạo gia ơi, sau này ngài nhớ dìu dắt tôi, cho tôi dính chút văn khí, nếu không thấy đồ tốt cũng không nhận ra mất." Lần này đến Lâm

Nhất cũng không nhìn nổi nữa, cảm động thì cảm động, nhưng cái tay đang vươn về phía tấm lệnh bài kia là sao?

Lâm Nhất vội nói: "Tiểu béo tử, thành thật chút, Tộc trưởng đang ở đây đấy." Nhìn tay Bàn Tử cứng đờ giữa không trung, Lâm Diệu cười: "Được rồi, Bàn Tử đừng lén lút nữa, hai món đó cho cậu.

Đến lúc đó đồ của Tinh Tuyệt Nữ Vương tôi có chỗ dùng, cậu cũng không thiệt đâu." Đợi Bàn Tử lấy xong hai món đồ, Lâm Diệu nhìn vào trong quan tài.

Sa mạc quá khô hanh, qua lớp chiến giáp vỡ nát, thấy thi thể bên trong đã biến thành xác khô.

Vừa định đậy nắp quan rời đi, chợt thấy trên cổ thi thể lóe lên hắc quang.

Một con rắn đen từ cổ xác khô bắn thẳng về phía Lâm Diệu.

Đối mặt hắc xà tập kích, Lâm Diệu nghiêng người né tránh, đưa tay bóp chặt bảy tấc của nó (điểm yếu của rắn).

Nhìn kỹ thì thấy đây chẳng phải là Hắc Nhãn Quái Xà (Rắn đen mắt to) thủ vệ mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tay dùng lực, bóp chết con rắn.

Lâm Nhất vội hỏi: "Tộc trưởng, không sao chứ?

Đều tại tôi không kiểm tra kỹ." "Không sao, không trách cậu, loài rắn này dường như có thể ẩn giấu khí tức.

Phong lại quan tài, chúng ta lên thôi." Lâm Diệu lắc đầu.

Bốn người trở lại doanh trại, nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm hôm sau đoàn lại xuất hiện, nhưng đi chưa được bao

lâu, từ kính chiếu hậu phát hiện xa xa xuất hiện một mảng màu vàng sẫm.

Thò đầu ra nhìn, thì ra là bão cát.

Lâm Diệu vội lấy bộ đàm ra lệnh: "Tất cả dừng xe!

Dùng dây thừng nối xe trước và xe sau lại với nhau, phía sau có bão cát!" Đợi mọi người nối xe xong vừa chui vào xe, bốn phía đã tối sầm lại, gió không ngừng mạnh lên, cát bay đập vào kính xe rào rào.

Lâm Diệu tiếp tục men theo bản đồ hệ thống tiến lên, dùng bộ đàm nói: "Mọi người cứ cách 1 phút báo số một lần, phải đảm bảo không ai gặp nguy hiểm, rõ chưa?" Nghe tiếng báo số tuy có chút tạp âm nhưng vẫn rõ ràng trong bộ đàm, Lâm Diệu mới yên tâm.

May mà trước đó đã chuẩn bị xe tốt nhất và bộ đàm tiên tiến nhất, nếu không giờ này có khi đã lạc nhau rồi.

Di chuyển trong bão cát tối tăm khoảng 3 tiếng đồng hồ, bão cát rốt cuộc cũng giảm nhẹ, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng trong hoàn cảnh hoàn toàn tối đen, không nhìn thấy đường và phương hướng, chỉ có thể nương theo lực đạo của xe trước mà đi, thực sự quá áp lực.

Đột nhiên tộc nhân lái xe nói: "Tộc trưởng, nhìn kìa, phía trước hình như là một tòa di tích cổ thành.

Hiện tại đường khó đi, sợ gặp lưu sa, hay là chúng ta vào đó nghỉ ngơi đợi bão cát qua hãy đi tiếp?" Thấy tộc nhân lái xe căng thẳng đã lâu cũng mệt, Lâm Diệu đồng ý: "Được, tìm chỗ khuất gió gần đó, đừng để cát chôn mất xe." Nói xong lại thông báo qua bộ đàm cho toàn đoàn.

Mọi người tìm chỗ đỗ xe xong, phát hiện phía trước cư nhiên có một đội lạc đà đang nằm rạp.

Lâm Diệu nhìn lạc đà đoán là đội khảo cổ, không phải trùng hợp thế chứ?

Trốn cũng không trốn được.

Để những người khác đợi trên xe, Lâm Diệu dẫn Lâm Nhất và Bàn Tử đi vào căn nhà phía trước.

Vừa bước vào, cảm nhận được kình phong tập kích, Lâm Diệu đưa tay đỡ, tung một cước đá người đánh lén bay ngược trở lại, ngã xuống đất.

Lúc này mới có thời gian quan sát người bên trong.

Một lão giả cùng vài nam nữ thanh niên đang nghỉ ngơi một bên, cửa ra vào có hai thanh niên, một béo một gầy vừa định động thủ nhưng bị Lâm Nhất dùng súng chỉ vào nên không dám lộn xộn.

Người phụ nữ trẻ vừa bị Lâm Nhất đá bay và một người đàn ông mặc trang phục dân tộc, chắc là hướng dẫn viên.

Vừa quan sát xong, nghe tiếng Bàn Tử (Vương Khải Tuyền - bạn của Lâm Diệu): "Giáo sư?

Các người ở đây à, không phải đã xuất phát từ sớm rồi sao?" Nói rồi lại quay sang Lâm Diệu: "Đạo gia, đây là đội khảo cổ tôi từng nói với ngài, không phải người xấu, ngài xem?" Phất tay bảo Lâm Nhất hạ súng, Lâm Nhất nhìn người phụ nữ dưới đất nói: "Công phu Ban Sơn?

Hậu nhân của Già Cố Sao?" "Sao anh biết?" Người phụ nữ dưới đất lúc này mới nhận ra mình đã lộ tẩy.

Thanh niên béo bên kia (Bàn Tử - Vương Khải Tuyền của đội khảo cổ, hoặc là Bàn Tử đang giới thiệu bạn?) giới thiệu: "Đạo gia, tôi là Vương Bàn Tử, người bên cạnh là bạn nối khố Hồ Bát Nhất.

Ở Bắc Bình tôi đã nghe uy danh của ngài, tiếc là chưa có dịp gặp."

Bên kia, Bàn Tử (của nhóm Lâm Diệu) cũng nói chuyện với Giáo sư.

Chương 69

Hóa ra tuy xuất phát sớm nhưng họ bị trì hoãn ở Côn Luân một trận nên giờ mới tới đây.

Nghe vậy Lâm Diệu lắc đầu, hắn cứ tưởng đội khảo cổ này là một nhóm khác, hóa ra tốc độ chậm như rùa.

Hiểu lầm được giải trừ, Lâm Nhất ra gọi tộc nhân vào nghỉ ngơi, để lại hai người trông xe.

Doãn Tân Nguyệt tâm thiện, vào thấy một cô bé bên kia bị ngất (Diệp Diệc Tâm), bèn lấy thuốc men mang theo đưa sang.

Đến tối, gió cát rốt cuộc cũng ngừng.

Nhóm Lâm Diệu không chen chúc trong nhà với đội khảo cổ nữa mà ra ngoài dựng trại.

Cơm nước xong, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử (của đội khảo cổ) đi tới.

Vương Bàn Tử nói: "Đạo gia, vừa rồi bạn tôi xem phong thủy gần đây, cái giếng nước đằng kia bên dưới chắc có một ngôi cổ mộ.

Không biết ngài có hứng thú cùng đi xem một chút không?" Lâm Diệu chưa đáp, Bàn Tử (nhóm Lâm Diệu) đã vểnh tai lên: "Thật hả?

Trong giếng mà có mộ à?

Đạo gia, chúng ta mau đi xem đi, đằng nào rảnh rỗi cũng không có việc gì." Lâm Nhất bên cạnh cũng tò mò: "Tộc trưởng, hay là đi xem thử, biết đâu liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Hai cái tên này, vì muốn xuống mộ mà chém gió, nhưng lần này lại bị Lâm Nhất đoán trúng, mộ bên dưới đúng là có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Với thực lực nhóm Lâm Diệu thì không có nguy hiểm.

Lâm Diệu hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt, em có muốn xuống mộ xem thử không?" Doãn Tân Nguyệt hưng phấn: "Thật á?

Em cũng được xuống sao?

Vậy em đi thay quần áo ngay, đợi em một chút." Nói rồi chạy tót về lều.

Một lát sau, Doãn Tân Nguyệt bước ra với bộ đồ bảo hộ màu đen, tóc buộc cao, eo đeo đường đao Hắc Kim, trông như một nữ chiến binh.

Mọi người vừa định hành động thì thấy Dương Tuyết Lệ (Shirley Dương) tìm Lâm Diệu, hỏi: "Anh là ai?

Tại sao lại biết ông ngoại tôi?" "Đi theo tôi, có chuyện gì nói trên đường." Lâm Diệu đi về phía giếng nước.

Trên đường đi, Lâm Diệu hỏi: "Ông ngoại cô không nói cho cô biết chuyện của Lâm Diệu này sao?

Tại Đàn Tử sơn ấy." "A, chẳng lẽ ngài là Lâm Tộc trưởng mà ông ngoại nhắc tới?

Sao lại trẻ thế này?" Dương Tuyết Lệ kinh ngạc.

Lâm Diệu không để ý sự kinh ngạc của mấy người kia, hỏi tiếp: "Ông ngoại cô hiện tại thế nào?

Đang ở đâu?" "Ông ngoại tôi đã qua đời từ lâu rồi, chuyện của ngài là tôi nghe kể từ lúc còn nhỏ." Dương Tuyết Lệ thất lạc nói. "À, ta quên mất.

Trên người cô mang nguyền rủa, năm đó ông ngoại cô giúp ta, ta đã hứa nếu tìm được Mộc Trần Châu sẽ liên hệ với ông ấy.

Nhưng sau đó ta gặp chút sự cố, không liên lạc được.

Lần này cô đến đây cũng là vì chuyện nguyền rủa phải không?" Lâm Diệu chợt hiểu. "Đúng vậy, tôi muốn xem có manh mối gì không." Lâm Diệu cười: "Không cần lo lắng nữa, ta trước đó đã tìm được Mộc Trần Châu rồi.

Đợi vào trong đó ta sẽ giúp cô giải trừ nguyền rủa, coi như hoàn thành lời hứa năm xưa." Không để ý đến Dương Tuyết Lệ đang chìm trong kinh hỷ tột độ, Lâm Diệu nhìn xuống giếng nước.

Hồ Bát Nhất nói: "Đạo gia, chắc là ở dưới đó, hay là để một người xuống trước xem sao, đừng để nhầm lẫn." "Không cần đâu, tôi đã xác định rồi, lát nữa có thể trực tiếp xuống." Lâm Diệu xua tay, lại nhìn Hồ Bát Nhất khen: "Công phu Mạc Kim Hiệu Úy học không tồi, có chút bản lĩnh." Chưa đợi Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử (đội khảo cổ) lấy ra một miếng Mạc Kim Phù khoe: "Đạo gia, ngài nói đúng rồi đấy, chúng tôi đều là Mạc Kim Hiệu Úy, ngài xem, có Mạc Kim Phù đây này." Vừa nói xong thì nghe Bàn Tử (nhóm Lâm Diệu) cười phá lên: "Ái chà chà, Vương Bàn Tử mày làm tao cười chết mất, cầm cái đồ giả mà cũng khoe khoang." Hóa ra miếng Mạc Kim Phù của Vương Bàn Tử kia cũng là đồ giả giống y hệt cái Bàn Tử từng lấy ra, khéo cùng một lò sản xuất.

Thấy mọi người cười, Vương Bàn Tử tức tối mắng: "Cái tên Đại Kim Nha chết tiệt, dám dùng đồ giả lừa ông, đợi về xem ông xử lý mày thế nào." Một lát sau, Lâm Nhất bắc thang dây (Ngô công quải tường thê), leo xuống giếng, một lát sau leo lên báo: "Tộc trưởng, đợi một chút hãy xuống, tôi vừa mở cửa mộ rồi, để thông khí đã." Doãn Tân Nguyệt thắc mắc: "Sao không vào luôn ạ?" Lâm Diệu cười: "Ngốc ạ, bên trong phong bế bao nhiêu năm, không có dưỡng khí, vào ngay dễ bị ngất xỉu lắm." Đợi một lát, mọi người lần lượt xuống giếng, qua cửa mộ.

Mộ đạo xây bằng đá xanh, không gian khá lớn, đủ để đứng thẳng.

Đi khoảng vài chục mét gặp một cửa đá.

Lâm Nhất đẩy cửa ra, bên trong là một thạch thất rộng khoảng 100 mét vuông.

Nhìn bốn phía, trên mặt đất đầy xương cốt tuẫn táng, có cả người và động vật.

Thấy Doãn Tân Nguyệt sợ hãi, Lâm Diệu ôm nàng trấn an: "Không sao đâu, chỉ là mấy khúc xương thôi, có anh ở đây rồi." Kiểm tra kỹ, đây chỉ là nơi tế tự, mộ thật phải giấu ở chỗ khác.

Lâm Diệu phát hiện mặt đất ở giữa rỗng ruột.

Hắn thử dò xét hoa văn trên nền, một lát sau tìm được chỗ mở cơ quan.

Lâm Diệu quay lại: "Bên trong có thể có khí độc, mọi người chuẩn bị kỹ." Đợi mọi người đeo mặt nạ phòng độc, Lâm Diệu khởi động cơ quan.

Thạch thất rung chuyển, kèm theo tiếng ầm ầm, mặt đất lộ ra một cái lỗ hổng.

Nhìn xuống dưới thấy một thạch thất trống rỗng, chỉ đặt một cỗ quan tài đá.

Mọi người lại theo thang dây xuống, trên tường vẽ đầy bích họa tinh xảo.

Dương Tuyết Lệ xem xong phân tích: "Trong này chắc là mộ một vị hoàng tử của tiểu quốc nào đó, muốn ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương nhưng bị phát hiện ra yêu thuật của bà ta, chạy trốn về nước.

Sau đó hắn dùng kế độc sát Nữ vương, nhưng chính hắn cũng vì tiếp xúc lâu với độc dược mà trúng độc chết." "Mẹ ơi, mộ chủ nhân này cũng độc ác thật, cư nhiên dùng độc giết chết Nữ vương." Bàn Tử

cảm thán.

Hồ Bát Nhất tiếp lời: "Đâu chỉ thế, nhìn bích họa vẽ Nữ vương kia mới khủng bố, một người sống sờ sờ bị làm cho biến mất." "Được rồi, chuyện này về rồi thảo luận, chúng ta mở quan tài xem có đồ tốt không đã." Lâm Diệu cắt ngang. "Đúng đúng, mở quan tài xem minh khí mới là chính sự." Bàn Tử tán đồng.

Đẩy nắp quan tài ra, bên trong có hai thi thể một nam một nữ, quần áo lụa là gấm vóc vẫn còn bảo quản tốt.

Chương 70

Trên người đeo đầy trang sức vàng, xung quanh cũng có minh khí bằng vàng.

Mọi thứ có vẻ bình thường, nhưng Lâm Diệu nhớ vụ bị rắn cắn trước đó nên không dám lơ là, nhìn chằm chằm vào cổ hai thi thể.

Quả nhiên, có hai con rắn đen thức tỉnh định tấn công.

Lâm Diệu rút đường đao chém đứt đôi rắn, quát: "Đừng lại gần đầu rắn, nó còn có thể tấn công đấy!" Tại sao mỗi thi thể đều có rắn đen nhỉ?

Nhìn không giống như chui vào sau khi chết, mà như là luôn ở trên người họ vậy.

Chẳng lẽ đây không phải thú giữ mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Nghĩ không ra, Lâm Diệu đành thôi, bảo mọi người thu dọn minh khí rồi lên trên.

Trở lại mặt đất, Lâm Diệu hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Thế nào, xuống mộ thú vị không?" Doãn Tân Nguyệt cười: "Thú vị lắm, nhất là mấy câu chuyện bí ẩn bên trong, rất hấp dẫn." Ngày hôm sau, hai đội nhân mã chuẩn bị cùng xuất phát.

Lâm Diệu nhìn mục đích trên bản đồ, khoảng cách đã rất gần rồi.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu và mọi người đang thu dọn trang bị trong doanh trại thì nghe thấy tiếng kêu khóc thảm thiết từ trong nhà truyền ra.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử chạy ra, nhắc nhở: "Đạo gia, chúng ta mau chạy thôi.

Trước đó mấy người bên đội khảo cổ đào được một bức tượng đá lộ ra trên mặt đất, ai ngờ lại đào trúng ổ kiến hành quân, hiện tại bên trong toàn là kiến." Thấy đội khảo cổ tự tìm đường chết đào ra kiến hành quân, Lâm Diệu lắc đầu nói: "Không sao, để Lâm Nhất đi xử lý là được." Lâm Nhất và những người bên cạnh trực tiếp lấy ra súng phun lửa, đi về phía ngôi nhà.

Vừa đến cửa, nhìn thấy từng con kiến khổng lồ đang di chuyển nhanh chóng, nhóm Lâm Nhất trực tiếp bóp cò, ngọn lửa phun ra, trong không khí nháy mắt tràn ngập mùi thịt nướng, chỉ vài phút sau kiến hành quân đã bị giải quyết.

Các thành viên đội khảo cổ đứng bên cạnh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Nhìn trang bị của người ta, lại nhìn đồ mình mang theo, mấy người đội khảo cổ cảm giác bọn họ giống như đi chạy nạn vậy.

Trong đó có một nam sinh đeo kính nói: "Này, vũ khí trong tay mấy anh chia cho tôi vài khẩu, đội khảo cổ chúng tôi trưng dụng." Nhóm Lâm Nhất căn bản không thèm để ý đến nam sinh kia, trực tiếp đi về doanh trại.

Lâm Diệu ở đằng xa nghe thấy, ánh mắt nhìn chằm chằm đội khảo cổ một lát, lạnh lùng nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, đi nhắc nhở bọn họ một chút, bảo bọn họ sau này nói năng làm việc cho cẩn thận, đừng gây phiền toái cho mọi người." Bàn Tử ở bên cạnh nhìn biểu cảm băng lãnh của Lâm Diệu, có chút lo lắng nói: "Được rồi Đạo gia, ngài đừng nóng giận, tôi đi giảng quy củ cho bọn họ." Hồ Bát đứng ở một bên khác cũng không nói gì, cũng biết lời nói của nam sinh kia đã chọc giận Lâm Diệu.

Đợi mọi người thu dọn xong xuôi, lần này Lâm Diệu dẫn đội, trực tiếp men theo bản đồ xuất phát.

Bất quá tốc độ xe không nhanh, dù sao phía sau còn có đội khảo cổ cưỡi lạc đà đi theo.

Đi tiếp về phía trước, trên sa mạc cơ bản không nhìn thấy dấu vết sự sống, ngay cả loại cây sa cức có sức sống ngoan cường cũng không thấy đâu nữa.

Bởi vì nhóm Lâm Diệu mang theo đủ nước uống, không cần dọc đường tìm kiếm nguồn nước, cho nên mọi người đều tiến lên theo đường thẳng.

Hai ngày sau, mọi người đã đến địa điểm được chỉ dẫn trên bản đồ.

Tại đây tất cả thiết bị điện tử đều mất linh, bởi vì phụ cận tồn tại núi từ trường khổng lồ.

Lâm Diệu nhìn mọi người nói: "Đến địa điểm rồi, hiện tại tìm nơi tránh gió, trực tiếp hạ trại, chúng ta có khả năng cần ở lại đây thêm vài ngày." Nhìn nhóm Lâm Diệu dừng lại, đội khảo cổ phía sau vội vàng đuổi theo, Giáo sư hỏi: "Lâm tiên sinh, chúng ta không đi nữa sao?

Trời còn sớm như vậy sao đã nghỉ ngơi?" "Không cần đi nữa, chúng ta đến nơi rồi." Lâm Diệu cười nói.

Người của đội khảo cổ nhao nhao nhìn về phía bốn phía, tìm kiếm lối vào mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương, Dương Tuyết Lệ cũng lấy ra cuốn sổ tay của phụ thân, so sánh với hoàn cảnh chung quanh.

Một lát sau, Dương Tuyết Lệ hỏi: "Đạo gia, trên sổ tay của cha tôi nói lối vào nằm giữa hai con rồng đen, nhưng tôi nhìn bốn phía cũng không thấy có thứ gì màu đen a?" "Rồng đen chính là núi từ trường, cô không tin cứ nhìn đồng hồ, la bàn trên người xem, xem có phải đã mất linh rồi không?" Nhìn thấy mọi người đã tin lời mình, Lâm Diệu lại

nói: "Ở đây chờ đi, chỉ khi nào xuất hiện gió lớn lần nữa, núi từ trường ở đây mới lộ ra, mộ huyệt cũng sẽ lộ ra, đến lúc đó có thể trực tiếp đi vào.

Nếu không dựa vào chúng ta tự đào lối vào, không biết phải đào đến bao giờ?" Nói xong, hắn không để ý đến mấy người kia nữa, trực tiếp trở về trong lều, nghĩ đến nhiệm vụ tiếp theo.

Phải biết quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương đặt trên Thi Hoa (Hoa xác chết), cho nên muốn hoàn thành nhiệm vụ, phải đối phó với Tinh Tuyệt Nữ Vương trước, nhưng bà ta lại biết huyễn thuật, việc này khiến Lâm Diệu đau đầu, cũng không biết có thể chống đỡ được hay không.

Nghĩ đến đây, Lâm Diệu tiến vào thương thành hệ thống, xem có đạo cụ nào có thể chống đỡ huyễn thuật hay không. "Định Thần Châu (Ổn định tâm thần, không bị huyễn cảnh ảnh hưởng): 1.500.000 điểm Tài phú/một viên." Không ngờ trong hệ thống thật sự có loại đạo cụ này, nhưng nhìn 1.000.000 điểm Tài phú còn lại, tiền cũng không đủ a.

Lâm Diệu trực tiếp để hệ thống quét hình trang bị không gian của tộc nhân, xem có thu hoạch được minh khí gì không, nhưng làm Lâm Diệu thất vọng là hệ thống không có phản ứng, xem ra chỉ có chờ tiến vào mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi tính tiếp.

Đột nhiên Lâm Nhất đi vào, nói: "Tộc trưởng, vừa rồi Lâm Tứ phát về tín hiệu, phía xa có người tới gần, khả năng là người Vương gia." "Người Vương gia đúng là âm hồn bất tán a?

Đi, đi xem một chút." Tâm trạng đang không tốt, Lâm Diệu hung tợn nói.

Dẫn theo Lâm Nhất đi ra khỏi doanh địa, đến bên cạnh Lâm Tứ, lấy ra ống nhòm nhìn một cái.

Phía xa cát bụi mù mịt, mấy chiếc xe việt dã đang lao nhanh trên sa mạc.

Nhìn loại xe giống y hệt đám người Vương gia trước đó, Lâm Diệu nói: "Không chạy đi đâu được, là người Vương gia.

Chuẩn bị vũ khí, trực tiếp giải quyết từ xa, đừng để làm bị thương trẻ con trong tộc." Nói xong, ba người lại đi về phía trước một đoạn, nấp trên một cồn cát, lấy ra súng trường tự động Groza, tùy thời chuẩn bị xạ kích.

Nhìn đoàn xe càng lúc càng gần, ba người Lâm Diệu trực tiếp nổ súng, đạn 7.62mm không ngừng bắn vào bình xăng xe việt dã, không lâu sau đã có hai chiếc xe phát sinh bạo nổ.

Nhìn mấy tên người Vương gia còn lại nhảy ra khỏi xe, trốn ở phía sau xe bị nổ để bắn trả, Lâm Diệu hô: "Ném lựu đạn." Sau đó chỉ thấy từng quả lựu đạn dưới cánh tay kinh người, bị ném ra phía sau xe, từng trận tiếng nổ truyền đến.

Thấy có người tránh được lựu đạn, ba người liền bắn điểm xạ, giết chết kẻ địch.

Một lát sau, ba người tiến lên dọn dẹp chiến trường.

Trong doanh địa bên kia, tộc nhân của Lâm Diệu đối với tiếng nổ chỉ nhìn thoáng qua rồi tiếp tục làm việc của mình, nhưng đối với người đội khảo cổ thì có chút kinh khủng.

Giáo sư vội vàng gọi Bàn Tử, hỏi: "Bên kia xảy ra chuyện gì vậy?

Tiếng súng và tiếng nổ a?

Chẳng lẽ đang đánh trận?" Bàn Tử an ủi mọi người: "Khẳng định lại đụng phải đám người trước đó rồi.

Không sao, Đạo gia có thể giải quyết, về phần chuyện khác coi

như không biết là tốt rồi, Đạo gia sẽ không làm gì mọi người đâu." "Đây là giết người, là phạm tội, ra ngoài về sau sẽ có người bắt hết bọn họ lại." Nam sinh đeo kính trước đó lại lên tiếng.

Chương 71

Nghe hắn nói, sắc mặt người trong đội khảo cổ đều thay đổi.

Hồ Bát ở bên cạnh vội vàng ngăn lại: "Đừng nói lung tung, cẩn thận họa từ miệng mà ra." Vương Bàn Tử (Bàn Tử) cũng nói với mọi người: "Trẻ con không hiểu chuyện, nói lung tung, mọi người đừng để ý." Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu nói: "Chúng ta đều là người trong nghề, có một số việc đều biết.

Hơn nữa Giáo sư là bạn của cha tôi, tôi khẳng định sẽ chiếu cố, nhưng chuyện này tôi nhất định phải nói với Đạo gia một tiếng, xin lỗi các vị trước." Nói xong Bàn Tử xoay người rời đi, để lại mọi người sắc mặt khó coi, đặc biệt là nam sinh đeo kính kia sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Đợi ba người Lâm Diệu về doanh địa, Bàn Tử đem sự tình báo lại cho Lâm Diệu.

Còn thay nam sinh kia cầu tình: "Đạo gia, tôi biết học sinh kia nói chuyện khó nghe, nhưng đó dù sao cũng là học trò của Giáo sư, xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho cậu ta một lần." Lâm Diệu trầm mặc một hồi mới lên tiếng: "Được, tôi không so đo, nhưng đừng để tôi nghe thấy học sinh đeo kính kia nói chuyện lần nữa, đây là lần cuối cùng." Những ngày tiếp theo, mọi người nghỉ ngơi trong doanh địa chờ đợi gió lớn.

Ở giữa cũng trải qua vài lần chiến đấu, đều là người Vương gia, nhóm Lâm Diệu cũng thu hoạch được không ít vũ khí, đều lưu lại cho tộc nhân để bọn họ dùng phòng thân bên ngoài.

Sáng ngày thứ tư, người dẫn đường nói hôm nay sẽ có gió.

Lâm Diệu cùng năm người Lâm Nhất và Bàn Tử chuẩn bị một

chút để xuống mộ, những người khác thì hạ trại tại chỗ chờ đợi.

Lâm Diệu nhìn Doãn Tân Nguyệt nói: "Tân Nguyệt, đợi sau khi anh vào trong, em phải chịu trách nhiệm cho tính mạng của các tộc nhân.

Đến lúc đó nếu có chuyện xảy ra, ngàn vạn lần đừng nương tay, biết không?" "Diệu ca, anh yên tâm, em sẽ không để lũ trẻ xảy ra chuyện, anh sớm trở về." Doãn Tân Nguyệt dùng sức gật đầu nói.

Khoảng 10 giờ sáng, gió lớn quả nhiên đến.

Một lát sau, mọi người nhìn thấy bên trái doanh địa xuất hiện hai dãy núi từ trường khổng lồ.

Sau khi từ biệt, Lâm Diệu dẫn đội trực tiếp xuất phát về phía núi từ trường.

Đi trên đường, Lâm Diệu nói với Hồ Bát: "Lão Hồ, lát nữa đi vào cẩn thận một chút, trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương có một loại rắn đen, độc tính rất mạnh, sinh mệnh lực cường đại, bảo người của cậu đừng để bị thương." Nói xong, nhóm Lâm Diệu đội mũ giáp lên, toàn thân đều được bao bọc kín mít.

Đi đến giao lộ giữa hai ngọn núi từ trường, gió xung quanh yếu đi, tiếp tục đi về phía trước, không bao lâu mọi người bị cảnh tượng nhìn thấy làm cho chấn kinh.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một tòa thành trì khổng lồ, bên trong lộ ra những dấu vết còn lại sau khi phòng ốc bị phá hủy.

Ở nơi xa hơn có một tòa tháp đá được bảo tồn hoàn hảo, giống như lá cờ của tòa thành trì này, kiên cường đứng sừng sững ở đó.

Đám người đội khảo cổ một bên đều điên cuồng, chạy lung tung khắp nơi phát tiết sự vui sướng trong lòng.

Hồ Bát cũng rất cao hứng vì rốt cuộc đã đến nơi, nhưng khi tầm mắt hắn quét qua nhóm Lâm Diệu thì phát hiện ánh mắt họ vô cùng nghiêm túc, giống như đang phòng bị.

Hồ Bát đột nhiên nhớ tới lời nhắc nhở trước đó của Lâm Diệu, vội vàng hô: "Đừng chạy loạn, ở đây có nguy hiểm." Lời còn chưa dứt, có một vệt đen lao nhanh về phía nam sinh đeo kính kia, một ngụm cắn vào cổ tay hắn.

Chưa kịp thảm thiết kêu lên, độc tính đã lan tràn toàn thân, trúng độc bỏ mình.

Lần này người của đội khảo cổ đều bị dọa sợ, vội vàng chạy đến bên cạnh Hồ Bát, cảnh giác nhìn con rắn đen kia.

Chỉ nghe một tiếng súng vang lên, đầu con rắn đen bị Lâm Diệu bắn nát.

Thấy nguy hiểm giải trừ, người đội khảo cổ vội vàng chạy đến bên cạnh học sinh đã chết, bi thương nhìn hắn.

Dương Tuyết Lệ ở bên cạnh đột nhiên hướng về phía Lâm Diệu hô: "Thân thủ anh tốt như vậy, vừa rồi khẳng định có thể cứu được cậu ta, tại sao không cứu?" Nghe cô ta nói, Lâm Diệu quay đầu nhìn chằm chằm, cười nói: "Dương Tuyết Lệ, xem ra ông ngoại cô năm đó không có đem tất cả sự tình ở Đàn Tử Sơn nói cho cô biết a?

Năm đó người của Tá Lĩnh chết trước mặt tôi gần 50 người, tôi đều không có ra tay." "Lúc ấy Hoa Linh, à, cũng chính là tiểu sư muội của ông ngoại cô hỏi tôi, vì sao không ra tay cứu giúp, cô biết tôi trả lời thế nào không?" Nhìn biểu tình có chút ngây ra của Dương Tuyết Lệ, Lâm Diệu tiếp tục nói: "Lời hay khó khuyên con quỷ đáng chết.

Giống như cậu ta, đã không có bản lĩnh lại muốn vào mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương, chết rồi còn có thể trách ai?" Mọi người bên

cạnh nghe Lâm Diệu nói, nhìn khuôn mặt đeo mũ giáp kia, cảm giác trên người ập đến một trận hàn ý.

Bất quá chuyển niệm lại nghĩ, lúc bọn họ đến đây chẳng lẽ không biết nguy hiểm sao?

Hiện tại chẳng qua là nguy hiểm đã thực sự xảy ra mà thôi.

Vương Bàn Tử thì ở bên cạnh Hồ Bát nhỏ giọng nói: "Lão Hồ, Đạo gia nói cũng có lý a.

Đừng lát nữa vì mấy người đội khảo cổ này mà đem chúng ta cũng đáp vào.

Nhiệm vụ dẫn đường của chúng ta đã hoàn thành rồi." Bên kia Lâm Nhất thì đang khuyên Bàn Tử, nói: "Tiểu Béo, cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, rắn này độc như vậy, một khi bị cắn thì ai cũng cứu không được.

Chi bằng cậu ra ngoài trước đi, đến lúc đó tôi sẽ mang cho cậu mấy món minh khí làm kỷ niệm." Bàn Tử suy nghĩ một chút, lại nhìn xem trang bị của mình, ủ rũ cụp đuôi nói: "Được rồi, vì cái mạng nhỏ của tôi, tôi về trước đây." Sau đó nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, vậy tôi đi trước, doanh địa bên kia ngài yên tâm, Bàn Tử tôi khẳng định giúp ngài bảo vệ tốt." Nói xong thuận theo đường cũ quay về, vừa đi vừa dùng thủ thế nhắc nhở Lâm Nhất nhớ mang quà lưu niệm.

Lâm Nhất cười cười, nói với Lâm Diệu: "Tộc trưởng, tôi thấy Bàn Tử người cũng không tệ lắm, ngài xem có thể cho hắn một cơ hội hay không?" "Được, về Bắc Kinh sẽ cho hắn một cơ hội, xem hắn lựa chọn thế nào?" Lâm Diệu nhìn biểu hiện dọc đường của Bàn Tử, trừ việc cố chấp với minh khí ra thì không có khuyết điểm gì quá lớn, gật đầu nói. "Vậy tôi thay mặt Tiểu Béo cảm ơn Tộc trưởng." Lâm Nhất vui vẻ nói.

Xoay người, sáu người nhóm Lâm Diệu tiếp tục xuất phát, không chờ người đội khảo cổ nữa.

Thông qua cửa thành rách nát không chịu nổi đi vào, ở khoảng cách gần nhìn những bức tường đổ nát trong thành, càng có thể cảm nhận được sự đáng sợ của thiên nhiên.

Đến trước hắc tháp, mọi người mới phát hiện tháp đá này cao ít nhất 50 mét, con người đứng trước mặt nó cảm giác nhỏ bé giống như con kiến vậy. "Tộc trưởng, tháp đá này xây thế nào vậy?

Có thể bảo tồn nhiều năm như vậy mà không đổ." Lâm Nhất chấn kinh hỏi.

Lâm Diệu đáp lại: "Ai biết được chứ?

Giống như Trường Thành kia chẳng phải cũng do người xưa xây dựng nên sao?

Có khả năng là sức mạnh tín ngưỡng hoặc là thủ đoạn của kẻ thống trị đi." Nói xong mọi người đi vào trong tháp đá, chỉ thấy bên trong là một tế đàn khổng lồ, tổng cộng chia làm 9 tầng, trên mỗi tầng đều đặt hai pho tượng đá, đại biểu cho những sinh mệnh có địa vị khác nhau trong thành, đẳng cấp phân minh.

Lúc sáu người Lâm Diệu đang nhìn tế đàn, phía sau truyền đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, là người đội khảo cổ đã đi theo.

Giáo sư nhìn tế đàn khổng lồ, trong mắt nháy mắt phóng ra ánh mắt cuồng nhiệt, trong miệng lẩm bẩm nói: "Tôi rốt cuộc tìm được rồi, rốt cuộc tìm được rồi..." Nói xong chạy đến bên cạnh tế đàn, nhìn hoa văn, tượng đá trên đó, không ngừng nghiên cứu.

Vương Bàn Tử ở một bên nói: "Giáo sư, ngài đừng cứ nhìn chằm chằm một chỗ a, phía trên còn rất nhiều kìa?" Nghe Bàn Tử nhắc nhở, Giáo sư mới từ trong cuồng nhiệt tỉnh lại, ngại ngùng nói: "Xin lỗi, có

chút nhập mê." Giáo sư thuận theo tế đàn leo lên, vừa nhìn đồ vật trên tế đàn vừa nói: "Tòa tháp đá và tế đàn này hẳn là một loại tượng trưng tinh thần do kẻ thống trị đương thời xây dựng, thuận tiện cho việc quản lý thần dân.

Từ dưới lên trên, đại biểu cho chế độ đẳng cấp nghiêm khắc, không thể vượt qua." "Nhưng giới khảo cổ trước đó vẫn luôn không phát hiện bất kỳ văn vật nào có thể đại biểu cho văn hóa Tinh Tuyệt, chỉ biết con mắt có địa vị đặc thù tại Tinh Tuyệt cổ quốc.

Chương 72

Hiện tại có phát hiện về tháp đá và tế đàn này, có thể cung cấp chứng cứ hữu lực cho việc nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt, phát hiện này thật sự quá vĩ đại." Nói xong Giáo sư lại lần nữa trầm mê trong thế giới của mình, có khả năng đang ảo tưởng về sự thành công đi.

Lâm Diệu không đợi Giáo sư thanh tỉnh, trực tiếp dẫn theo tộc nhân lên đến đỉnh tế đàn.

Chỉ thấy một pho tượng đá khổng lồ điêu khắc Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhìn tượng đá khổng lồ, tuy rằng nhìn không rõ khuôn mặt, nhưng đôi mắt kia lại làm cho người ta ấn tượng sâu sắc, khó có thể quên đi.

Ở phía trước tượng đá đặt một cái thạch đài hình tròn, đến gần nhìn lên, phát hiện trên thạch đài khắc tinh đồ phức tạp, tại vị trí trung tâm có một ô trống hình chữ nhật.

Lâm Diệu biết đây là cơ quan mở ra mộ đạo, chìa khóa mở ra chính là ngọc bội trên người Vương Bàn Tử.

Thế là nhóm Lâm Diệu đứng tại chỗ thưởng thức điêu khắc đá, chờ đợi người phía sau đi lên.

Được vài phút sau, đám người đội khảo cổ đi lên, tỉ mỉ quan sát, chụp ảnh, đem tất cả đồ vật đều ghi chép lại để về làm nghiên cứu hoặc làm bằng chứng luận văn.

Hồ Bát cũng đến gần thạch đài, liếc mắt liền thấy ô trống phía trên, vội vàng nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, nhanh lên, đem miếng ngọc của cậu lấy ra, xem có tác dụng hay không." Những người khác nghe vậy đều vây quanh thạch đài, nhìn Bàn Tử đem ngọc đặt vào

trong ô trống, kích thước vừa vặn.

Đợi một lát, không thấy bất kỳ biến hóa nào, ngay khi mọi người có chút thất vọng thì bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang ầm ầm.

Chỉ thấy thạch đài không ngừng hạ xuống, chờ tiếng vang đình chỉ, trên mặt đất xuất hiện một đạo ám môn hướng xuống dưới, bên trong lát những bậc thang chỉnh tề.

Chưa đợi mọi người cao hứng, xung quanh xuất hiện rất nhiều rắn đen.

Những con rắn đen này vô cùng đáng sợ, mọi người lớn tiếng kêu la.

Nhìn nhiều rắn đen như vậy, Lâm Diệu cũng cảm giác khó giải quyết.

Dùng súng giết thì cũng phải giết thật lâu, sau đó cũng chưa chắc còn được sáu người sống sót.

Đột nhiên Lâm Diệu nhớ tới tình tiết kiếp trước, những con rắn đen này hình như sợ ánh sáng, vội vàng nói: "Lâm Nhất, bắn một quả đạn chiếu sáng thử xem." Theo một tiếng súng vang lên, toàn bộ không gian bị đạn chiếu sáng soi rọi, tràn ngập bạch quang mãnh liệt.

Đợi hào quang chói mắt biến mất, nhìn lại thì đám rắn đen vừa rồi dũng mãnh như thủy triều đã biến mất không thấy đâu nữa.

Mọi người thở dài một hơi, bình tĩnh lại mới phát hiện trên người đã toát một thân mồ hôi lạnh.

Vương Bàn Tử nói: "Thật hù chết tôi rồi, vẫn là Đạo gia có thủ đoạn, biết cách đối phó đám rắn đen này." Nhưng nói xong thấy không ai trả lời, Vương Bàn Tử ngẩng đầu vừa định nói tiếp thì thấy ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào sau lưng mình.

Vương Bàn Tử cảm thấy toàn thân phát lạnh, cẩn thận quay đầu nhìn lại, thấy một con rắn đen khổng lồ, một cái đầu rắn to lớn cách hắn chỉ chưa đến 50cm.

Lâm Diệu nhìn tình hình hiện tại, nhỏ giọng nói: "Vương Bàn Tử, lát nữa tôi bắn đạn chiếu sáng, cậu nhớ kỹ vị trí ám môn, đừng quản cái khác, trực tiếp nhảy vào là không sao rồi, biết không?" Nói xong Lâm Diệu chậm rãi lấy ra súng tín hiệu, trong miệng nhỏ giọng đếm: "Ba, hai, một, nhảy." Nói xong bóp cò, bạch quang chói mắt lần nữa xuất hiện, chỉ nghe phía trước truyền đến một tiếng rắn rống thống khổ.

Đợi bạch quang ảm đạm, mở mắt nhìn lại, rắn đen đang điên cuồng vặn vẹo thân thể, Bàn Tử tại chỗ đã biến mất không thấy, hẳn là đã trốn được một kiếp.

Nhóm Lâm Nhất bên cạnh nháy mắt nổ súng, nhìn con rắn đen bị trúng đạn lại lần nữa điên cuồng vẫy vùng.

Lâm Diệu nói với người khảo cổ: "Hồ Bát, cậu dẫn bọn họ xuống trước đi, người bên trong bảo hắn đưa chìa khóa cho tôi.

Vương Bàn Tử chắc đã xuống rồi, không cần quá lo lắng." Nghe Vương Bàn Tử khả năng không sao, sắc mặt Hồ Bát tốt hơn một chút, nói: "Lần này đa tạ ơn cứu mạng của Đạo gia, vậy tôi dẫn bọn họ xuống trước." Nhìn người của đội khảo cổ từ ám môn rời đi, Lâm Diệu hô với nhóm Lâm Nhất: "Lui ra, chuẩn bị lựu đạn." Nói xong hắn xông về phía rắn đen, không ngừng di chuyển, dụ rắn đen há mồm.

Nhưng thấy rắn đen luôn dùng đuôi công kích, Lâm Diệu đành phải dừng lại thân hình, rút ra Hắc Kim Đường Đao, nói: "Lát nữa nắm chắc cơ hội, ném nhiều lựu đạn vào miệng rắn đen." Nói xong nghênh đón đuôi rắn chém tới.

Chỉ thấy Lâm Diệu trong nháy mắt bị một cỗ cự lực đánh bay, đuôi rắn đen cũng bị đứt đoạn, há cái miệng lớn gầm thét.

Mấy người Lâm Nhất tuy rằng lo lắng cho Lâm Diệu, nhưng nhìn thấy cơ hội liền điên cuồng ném lựu đạn.

Một lát sau nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, một cỗ hỏa diễm từ miệng rắn đen phun ra, thân thể rắn đen trực tiếp than đảo trên mặt đất.

Mấy người Lâm Nhất vội vàng chạy đến bên cạnh Lâm Diệu, nhìn Lâm Diệu đang đứng dậy nói: "Tộc trưởng, không sao chứ?" Lâm Diệu phất phất tay nói: "Không sao, chỉ là chịu cự lực truyền đến, đánh cho ta có chút tức ngực." Đi đến bên cạnh rắn đen, Lâm Diệu xách trường đao chém đứt đầu rắn, lần nữa vung đao bổ ra xương sọ, nói: "Giúp ta xem bên trong có nội đan hay không, ta đi điều tức." Nói xong đi sang một bên vận chuyển pháp lực, đợi cảm giác thân thể khôi phục, không có vấn đề gì mới lần nữa tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt to của Lâm Nhất, Lâm Diệu tức giận nói: "Mẹ kiếp, làm ta sợ muốn chết, cậu làm Tộc trưởng luôn đi?" Lâm Nhất vội vàng bồi cười nói: "Tộc trưởng, ngài xem ngài nói gì vậy, tôi đây không phải là lo lắng sao?

Đúng rồi, đây là nội đan rắn đen." Nói xong đưa qua một viên hạt châu màu xanh.

Lâm Diệu nhận lấy nhìn thoáng qua rồi thu lại, lần này pháp lực lại có thể tăng lên rồi.

Nghĩ đến chuyện pháp lực, Lâm Diệu mở hệ thống ra, để hệ thống quét hình không gian của tộc nhân.

Lần này hệ thống cư nhiên có phản ứng, xem ra bên tộc nhân có người tìm được minh khí. "Đinh, quét hình hoàn tất, hiện tại Túc chủ có Tài phú trị: 2.100.000." Thấy giá trị tài phú đã đủ, Lâm Diệu vội

vàng mua Định Thần Châu.

Chỉ thấy trong tay xuất hiện một viên hạt châu trong suốt, ở giữa có một sợi dây đỏ, có thể đeo lên cổ.

Hiện tại có Định Thần Châu, nhiệm vụ hệ thống hẳn là không khó hoàn thành.

Đeo kỹ Định Thần Châu, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân đi vào ám môn.

Thuận theo bậc thang đi xuống, nhóm Lâm Diệu tiến vào trong mộ đạo.

Toàn bộ mộ đạo đều dùng khối đá màu xanh xây thành, trên vách đá hai bên dùng thuốc màu vẽ các loại bích họa.

Trừ bỏ lúc đầu có vài bức bích họa ca tụng Nữ Vương, còn lại đều là những con mắt hình thái khác nhau, giống như đang thông qua bích họa truyền lại cảm xúc.

Nhìn những con mắt có chút rợn người này, Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, người Tinh Tuyệt cổ quốc này có phải thần kinh có vấn đề hay không?

Ở đây vẽ nhiều mắt như vậy, lúc vào tế tự, chẳng lẽ không thấy khó chịu sao?" "Đây là đồ đằng, giống như chúng ta nhìn thấy điêu khắc rồng vậy, cậu có sợ hãi không?" Lâm Diệu cười giải thích.

Lại đi về phía trước, trên bích họa dần dần xuất hiện thân ảnh rắn đen, không phải quấn trên người thì là nằm bò trên mắt, giống như quan hệ cộng sinh vậy.

Bất quá Lâm Diệu đại khái hiểu ý nghĩa mấy bức bích họa này, hẳn là rắn đen cũng giống như mắt người, có thể ghi chép lại hết thảy.

Kiếp trước từng xem qua, người bị rắn đen cắn mà không chết thì có thể đọc được ký ức của rắn đen.

Chương 73

Đi tiếp về phía trước là đường cụt, bất quá phía trên mộ đạo lộ ra một cái ám môn, hẳn là do Hồ Bát trước đó mở ra.

Nhóm Lâm Diệu nhảy ra khỏi mộ đạo, nhìn thấy bọn họ xuất hiện tại một tòa địa cung.

Địa cung cao lớn, bên trong cột trụ san sát, chống đỡ cả tòa cung điện, phía trên đều điêu khắc văn tự Tinh Tuyệt và đồ đằng con mắt.

Nhìn lại phía sau, thấy một cái vương tọa chế tạo bằng ngọc thạch và hoàng kim đặt ở đó, mặt đất chung quanh cũng đều dùng hoàng kim chế tạo, phía trên khảm nạm các loại bảo thạch.

Nhìn cảnh tượng xa hoa này, Lâm Nhất cảm khái: "Người xưa thật biết hưởng thụ a, bất quá hiện tại đều tiện nghi cho chúng ta rồi." Nói xong ngồi lên vương tọa, bảo tộc nhân khác chụp ảnh cho hắn, nói là muốn mang về cho tộc nhân khác hâm mộ.

Bốn người kia nghe xong cũng đều thấy hứng thú, nhao nhao ngồi lên chụp ảnh.

Nhìn tộc nhân cười đùa, Lâm Diệu bất đắc dĩ cười cười, cũng không ngăn cản, chỉ nhìn về những nơi khác trong địa cung.

Chính môn địa cung hẳn là đã bị cát vàng vùi lấp, không cách nào đi ra, chỉ có cửa hông đại điện là còn hoàn hảo, trên mặt đất cũng có dấu vết người vừa đi qua, hẳn là do đội khảo cổ lưu lại. "Được rồi, đồ vật ở đây cuối cùng đều phải mang về, chúng ta đi vào xem trước một chút, đem nguy hiểm bên trong giải quyết hết, lúc đó vận chuyển minh khí cũng tốt hơn." Lâm Diệu gọi mấy người, men theo dấu vết đội khảo cổ lưu lại đi tới.

Đi không bao xa, nghe thấy phía trước truyền đến thanh âm nước chảy, hẳn là sông ngầm dưới lòng đất.

Đi qua khúc quanh, nhìn thấy mọi người trong đội khảo cổ đang nghỉ ngơi ở đó, xem ra vừa rồi chạy trốn một mạch đến đây.

Trông thấy nhóm Lâm Diệu tiến vào, Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới, kích động nói với Lâm Diệu: "Đạo gia, vừa rồi thực sự quá cảm tạ ngài, nếu không có ngài tôi đã làm mồi cho rắn rồi." "Được rồi, đừng khách khí, đều là người cùng đường, hỗ trợ lẫn nhau mà thôi." Lâm Diệu vô sờ úy nói.

Hồ Bát cũng đón đi lên, cao hứng nói: "Đạo gia, các anh rốt cuộc cũng bình an tới đây rồi.

Ở đây giống như một cái hang động thiên nhiên, tôi vừa rồi đi phía sau dò xét, hẳn là có thể đi thẳng đến mộ thất Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Vậy chúng ta mau đi xem một chút đi, tôi thấy đám người đội khảo cổ kia mà còn ở lại nữa sẽ bị âm khí nhập thể." Nghe Hồ Bát giới thiệu, Lâm Diệu đáp lại.

Nghe vậy, Hồ Bát quay đầu nhìn lại, trên mặt mọi người đội khảo cổ đều xuất hiện màu xanh nhàn nhạt, nếu cứ chậm trễ ở trong mộ, ra ngoài khả năng sẽ bị một trận bệnh nặng.

Vội vàng gọi mọi người: "Chúng ta xuất phát thôi, phía sau chính là nơi chúng ta cần tìm hiểu nhất, mộ huyệt Tinh Tuyệt Nữ Vương." Dọc theo sông ngầm tiến lên, đi trong thông đạo uốn lượn khúc khuỷu, cảm giác đều có chút mê hồ rồi mọi người mới rốt cuộc đi ra khỏi sơn động.

Nhìn về phía trước, chỉ thấy sông ngầm vừa rồi chắn ngang ở giữa, phía trên bắc một cây cầu đá.

Nhìn kiểu dáng cầu đá, Lâm Diệu mở miệng nói: "Tam Sinh Kiều,

bình thường dùng để nối liền chủ mộ thất và địa cung, đối diện cầu hẳn là đích đến của chúng ta rồi." Nghe lời Lâm Diệu nói, tinh thần mọi người đại chấn, dùng sức nhìn về phía đối diện.

Giáo sư càng cấp bách không dẫn nổi đi lên cầu đá.

Qua Tam Sinh Kiều, thấy phía trước xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ.

Trên cửa đá có mở một cái lỗ lớn, xung quanh có thể thấy dấu vết màu đen do thuốc nổ hun ra.

Hẳn là đội ngũ của cha Dương Tuyết Lệ vì muốn đi vào đã cho nổ tung cửa hang.

Mọi người nối đuôi nhau đi vào, tiến vào một cái cổng vòm tương tự như dưới tường thành, bất quá bởi vì khai thác trong núi đá nên sẽ dài hơn một chút.

Đi ra khỏi cổng vòm, dựa vào núi thấy bậc thang đá, những bậc thang này xây dựng theo thế núi, trực tiếp thông đến đáy sơn động.

Cẩn thận men theo bậc thang đi xuống, đi được một nửa, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, bắn đạn tín hiệu, xem xem chúng ta có phải đang đi xuống bình thường không?" Lâm Diệu bị cái "cầu thang treo" (Huyền hồn thê) gặp phải trước đó làm cho ám ảnh, sợ hãi lần nữa gặp phải cơ quan tương tự.

Mượn ánh sáng đạn chiếu sáng nhìn lại, mọi người sắp chạm đáy, cầu thang không có vấn đề.

Nhưng vấn đề ở đáy động lại lớn rồi.

Chỉ thấy khắp nơi đều là vàng bạc châu báu, dưới ánh sáng đạn chiếu sáng lấp lánh bảo quang.

Nhìn thấy nhiều vàng bạc châu báu như vậy, hô hấp mọi người

đều trở nên thô nặng, vội vàng tăng nhanh tốc độ đi xuống.

Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng: "Tôi mặc kệ các người có tin hay không, nhưng tuyệt đối không được lấy bất cứ thứ gì ở đây, nếu không sau khi ra ngoài sẽ giống như gia tộc tôi, chịu nguyền rủa, mỗi một đời đều sống không quá 40 tuổi." Nghe thấy giọng nói của Dương Tuyết Lệ, trong lòng mọi người như bị dội một gáo nước lạnh, đặc biệt là đối với Vương Bàn Tử, nhìn nhiều bảo bối như vậy mà lại không thể lấy, mùi vị đó thật khó hình dung.

Xuống đến đáy, lại bắn một quả đạn chiếu sáng, ở khoảng cách gần nhìn những tài bảo này mới phát hiện chúng chất đống dày khoảng 50 mét, e rằng là núi vàng của người xưa đi.

Nhìn Vương Bàn Tử đang vô thức muốn vươn tay ra, Hồ Bát vội vàng chế chỉ, quay đầu nói: "Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, tôi sợ ở đây thêm một chút nữa, mọi người sẽ bị đống tài bảo này hấp dẫn mất." Mọi người lưu luyến không rời đi qua thông đạo giữa đống tài bảo.

Dọc đường đi, nhìn bảo bối hai bên, có thể nhìn mà không thể động, sự dày vò trong lòng chỉ có tự mình biết.

Đợi đi được một đoạn đường, ai cũng không dám quay đầu lại nhìn, sợ nhìn một cái liền luyến tiếc không đi nổi.

Lâm Nhất đột nhiên cười, nhỏ giọng hỏi Lâm Diệu: "Tộc trưởng, mấy thứ này sau khi mang về, có thể hay không cho tôi ngủ ở trên đó một giấc?

Tôi cũng muốn thử cảm thụ một chút." Lâm Diệu nghe vậy suýt chút nữa tắc thở, tức giận nói: "Ngủ đi, cẩn thận làm gãy xương cốt." Tiếp tục đi về phía trước, nhìn vách đá màu đen hai bên, hiện tại mọi người hẳn là đang ở bên trong núi từ trường.

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử.

Mọi người nhìn lại, một cái hố địa động to lớn xuất hiện trước mặt mọi người, gần như chiếm cứ toàn bộ thông đạo, chỉ có hai bên vách đá chừa lại lối đi hẹp hòi.

Vừa rồi Vương Bàn Tử còn đang nhớ thương tài bảo trước đó, cho nên cứ quay đầu nhìn lại, một cước đạp hụt, suýt chút nữa rơi xuống hố sâu ở giữa lộ, may mắn Hồ Bát mắt nhanh tay lẹ tóm được hắn.

Vương Bàn Tử kinh hồn chưa định nói: "Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn làm gì a?

Không thiết lập cạm bẫy ở bên ngoài, lại chạy vào trong mộ đào cái hố to thế này, muốn chôn sống tôi à?" Giáo sư bên cạnh nói: "Không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương đào, là vốn dĩ đã tồn tại.

Cái hố này ở Tinh Tuyệt cổ quốc có địa vị rất cao, tôi ở trên bích họa trước đó đã thấy vài lần, vốn tưởng rằng là hư cấu, không nghĩ tới thật sự tồn tại." Hồ Bát hỏi: "Giáo sư, vậy trên bích họa có nói cái hố này có tác dụng gì không?" Giáo sư nhớ lại nói: "Trên bích họa nói cái hố này liên kết với địa ngục, bên trong có các loại yêu vật, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể từ bên trong triệu hoán ra quái vật để sử dụng." Nghe Giáo sư nói, Lâm Diệu đi đến bên cạnh hố, bắn xuống một quả đạn tín hiệu, nhưng cho đến khi ánh sáng biến mất cũng không nhìn thấy đáy.

Nghĩ nghĩ, Lâm Diệu nói: "Lát nữa đừng ai sợ, tôi ném xuống một quả lựu đạn, đừng lên tiếng." Nói xong ném xuống một quả lựu đạn.

Qua vài giây, trong động truyền đến một tiếng nổ mạnh, Lâm Diệu sử dụng kỹ năng [Thính Lôi], mượn nhờ âm thanh tỉ mỉ dò xét kết cấu bên dưới.

Đột nhiên mở hai mắt ra nói: "Liên kết địa ngục cái rắm, phía dưới khá sâu, đáy động tồn tại sào huyệt của một loại sinh vật nào đó, tương tự như thằn lằn, ai không có vũ khí thì trốn đi, đồ vật bên dưới muốn lên rồi." Giáo sư và học sinh đội khảo cổ nghe vậy vội vàng lui lại, trốn ở trong góc, những người khác thì lấy vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu với động vật bò lên.

Qua vài phút, đã có thể nghe thấy tiếng leo trèo trên tường phía dưới.

Không lâu sau, nhìn thấy từng con Kỳ giông bá vương (Bá Vương Kỳ Nhông) bò lên, hẳn là cả một gia đình, ba lớn một nhỏ.

Chương 74

Tiếng súng vang lên, nòng súng phun ra hỏa diễm, trên người Kỳ giông bá vương xuất hiện từng đạo vết thương, nhưng da quá dày, đạn tiến vào không sâu.

Lâm Diệu nhìn thấy, hô: "Hai người dùng dây thừng, những người khác tiếp tục xạ kích." Nghe Lâm Diệu nói, Lâm Nhất và Lâm Nhị lấy ra dây thừng, trực tiếp trói lại một con Kỳ giông bá vương.

Hai người nắm chặt dây thừng nhưng thân hình lại không ngừng lay động, khí lực của Kỳ giông bá vương thực sự quá lớn.

Lâm Diệu nhìn thấy tình huống của hai người, lần nữa hô: "Thêm một người nữa qua hỗ trợ, những người khác dùng súng phun lửa, mấy thứ này hẳn là sợ lửa." Nhìn Kỳ giông bá vương không ngừng né tránh ngọn lửa, Lâm Diệu đem sự chú ý đặt sang bên kia, chỉ thấy ba người Lâm Nhất cùng nhau dùng sức mới cùng sức mạnh của Kỳ giông bá vương giằng co ngang bằng.

Lâm Diệu nhìn thấy cơ hội trực tiếp vận [Khinh Thân Thuật], nhảy lên người Kỳ giông bá vương, thuận theo thân thể to lớn đi đến chỗ cổ tương đối nhỏ, nhảy lên một cái, chỉ thấy ánh đao lóe lên, máu tươi trực tiếp từ chỗ cổ phun ra, giống như đài phun nước vậy.

Rơi xuống đất, Lâm Diệu nhìn thân ảnh né tránh chật vật của ba người Hồ Bát, nói: "Đưa súng phun lửa cho mỗi người một cái." Đợi khi năm con rồng lửa cùng nhảy múa, rốt cuộc cũng khống chế được cục diện.

Lâm Diệu hô: "Lại thả một con tới." Tường lửa giảm yếu, một con Kỳ giông bá vương nháy mắt vọt tới.

Lần này ba người không còn cố định thân thể nữa, mỗi người

tròng vào một chân, phân tán dùng sức, trực tiếp đem Kỳ giông bá vương quật ngã xuống đất.

Lâm Diệu cũng lần nữa vung đao, thu gặt tính mạng Kỳ giông bá vương.

Đợi mọi người giải quyết xong con cuối cùng, tất cả đều than đảo trên mặt đất, từng ngụm lớn uống nước, không khí phụ cận thực sự quá nóng bức.

Nghỉ ngơi một lát, Vương Bàn Tử vội vàng hỏi: "Đạo gia, súng phun lửa này thật sự quá tốt, nhẹ nhàng, uy lực lớn, thời gian dùng lại dài, mua ở đâu vậy?" "Thứ này nhưng không có chỗ mua, cậu nhìn xem kỹ thuật này, có khả năng xuất hiện trên thị trường sao?" Lâm Diệu cố ý lừa dối nói.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử làm ra vẻ mặt đã hiểu, nói: "Minh bạch rồi, quan hệ của Đạo gia rộng, ngay cả đồ chơi hiếm lạ này đều có thể làm được." Mọi người ăn chút đồ vật, hảo hảo bổ sung thể lực, lúc này mới tiếp tục đi tiếp.

Lúc ăn cái gì, Hồ Bát nói: "Tinh Tuyệt Nữ Vương thật biết lừa gạt quốc dân, nuôi mấy con Kỳ giông bá vương ở bên dưới, lừa bọn họ là bên dưới liên kết với địa ngục, quả nhiên kẻ thống trị phong kiến không có mấy người tốt." "Cũng không hẳn là lừa gạt toàn bộ, ít nhất Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể khống chế Kỳ giông bá vương là thật, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, những quốc dân kia cũng sẽ không tin tưởng địa ngục đến như vậy." Dương Tuyết Lệ nói.

Lâm Diệu tán đồng: "Dương Tuyết Lệ nói không sai, Tinh Tuyệt Nữ Vương hẳn là biết huyễn thuật, cho nên nhìn qua giống như có thể thao túng mấy con Kỳ giông bá vương này." Mọi người cẩn thận vòng qua cái hố, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên một người trong đội khảo cổ truyền ra một tiếng kinh

kêu, hô hào: "Mau nhìn, đó là cái gì?" Mọi người nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lại.

Trên vách đá đen phía trên rủ xuống từng sợi dây xích, bên trên treo từng cái xác khô.

Giáo sư nói: "Những người này hẳn là đều là nô lệ, đặt ở đây để bồi táng cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lúc còn sống bình thường đều bị sống sờ sờ trói ở phía trên, sau đó kêu rên mà chết." Nghe Giáo sư nói, Vương Bàn Tử nói: "Nữ Vương này thật tàn nhẫn a, chết rồi còn muốn nhiều nô lệ bồi táng như vậy." Nhìn vô số xác khô phía trên, cũng không biết đã dùng bao nhiêu nô lệ bồi táng, liếc mắt cư nhiên nhìn không thấy điểm cuối.

Tiếp tục đi, phát hiện mặt đất đang không ngừng nâng cao.

Bắn một quả đạn chiếu sáng nhìn về phía xa, chỉ thấy cuối con đường xuất hiện một đóa hoa khổng lồ màu tím.

Xem ra là Thi Hoa (Hoa xác chết) rồi.

Một loại hoa nhìn qua mỹ lệ, yêu diễm như vậy lại phải cộng sinh với thi thể, thật đáng tiếc.

Theo khoảng cách tới gần, mọi người phát hiện ở giữa đóa hoa khổng lồ kia cư nhiên đặt một cỗ quan tài gỗ tinh mỹ, phía trên cũng không có nắp quan tài bao phủ.

Thuận theo quan tài đặt nghiêng nhìn lại, có thể thấy bên trong nằm một thi thể nữ, trên mặt đeo một cái mặt nạ đồng xanh thần bí.

Giáo sư kinh hỉ hô: "Nhìn thấy không, Tinh Tuyệt Nữ Vương, chúng ta rốt cuộc tìm được Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi." Mọi người nghe vậy, cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh, tăng nhanh tốc độ đi về phía trước.

Đi đến gần mới phát hiện, quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương đặt ở trên vách núi, hai bên thông đạo đều là vực sâu vô tận.

Càng đi về phía trước thông đạo càng nhỏ, quan tài Nữ Vương không có mượn nhờ bất kỳ vật gì, cứ như vậy treo ở trên vách núi, vững vàng dừng ở đó.

Cho dù dưới vực sâu thổi lên gió mạnh, cũng chỉ có thể nhìn thấy cánh hoa lay động.

Khoảng cách gần nhìn quan tài Nữ Vương, mới phát hiện đó là một đoạn thân cây, từ giữa khoét ra một không gian, dùng để đặt thi thể Nữ Vương.

Vương Bàn Tử nói: "Nữ Vương có nhiều tài bảo như vậy, chẳng lẽ ngay cả một cỗ quan tài tốt cũng không làm được?

Còn keo kiệt hơn cả tôi nữa." Lâm Diệu và mọi người đều bật cười.

Vương Bàn Tử tưởng rằng mọi người tán đồng cách nói của mình, đang lúc dương dương tự đắc thì Hồ Bát nói: "Không văn hóa thì đừng nói chuyện, không thấy mọi người đều đang cười nhạo cậu sao?" "Đây là thân cây Thần Mộc Côn Luân, thế gian hiếm thấy, cho dù là các hoàng đế trong lịch sử đều cầu mà không được.

Loại cây này cho dù chỉ còn một đoạn thân cây cũng là sống, chỉ cần trồng lại là có thể mọc ra Thần Mộc." "Tương truyền loại cây này có thể giữ cho thi thể vạn năm không rữa, cho nên trong lịch sử những người cầu trường sinh đều sẽ bốn phía tìm kiếm loại Thần Mộc này, chỉ vì cầu được một đoạn thân cây." Nghe Hồ Bát kể chuyện về Thần Mộc, mọi người đều trầm mê trong đó.

Bên kia Lâm Diệu lại trong lòng khẽ động, nghĩ đến đám người Vương gia gặp phải trước đó, chẳng lẽ là vì thân cây Thần Mộc này

mà đến?

Rất có khả năng, Vương gia có mộng tưởng lớn nhất là trường sinh, nếu nghe nói trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương có tồn tại Thần Mộc, vậy khẳng định sẽ điên cuồng tìm kiếm.

Lâm Diệu cẩn thận nhìn chằm chằm Thần Mộc, xem ra lúc đi cũng phải đem thân cây này mang đi, không thể để Vương gia đắc thủ, biết đâu có thể trồng ra một cây Thần Mộc tại tộc địa.

Một học sinh đội khảo cổ lại hỏi: "Vậy hoa ở dưới quan tài là gì ạ?

Có thể nâng được quan tài nặng như vậy?" Nhìn thấy mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai biết, Lâm Diệu mới mở miệng: "Đây là Thi Hoa (Hoa xác chết), cộng sinh với thi thể, có thể duy trì bộ dáng thi thể vào thời khắc tử vong, mãi cho đến khi Thi Hoa điêu tàn." Giáo sư vội vàng mở miệng hỏi: "Lâm tiên sinh, xác định là Thi Hoa sao?

Không phải Thi Hoa chỉ là bịa đặt thôi sao?" "Giáo sư, không nên tin tưởng lời nói dối của những kẻ thống trị kia.

Giống như những thứ có liên quan đến trường sinh, có kiện nào không phải đều được viết là đã biến mất rồi sao?

Chỉ là vì không muốn để cho người khác tìm được mà thôi." Lâm Diệu cười nói.

Khi mấy người đang nói chuyện, Dương Tuyết Lệ đi đến trắc diện, phát hiện bên cạnh quan tài có một cái thạch đài nhỏ, trên đó điêu khắc một con mắt, nhưng vị trí nhãn cầu lại trống rỗng.

Dương Tuyết Lệ hô Lâm Diệu: "Đạo gia, anh xem nơi này có phải chỗ đặt Mộc Trần Châu (Vô Trần Châu) lúc đầu hay không?" Đi tới nhìn kích thước và hình dạng lỗ hổng, Lâm Diệu nói: "Không sai, chỉ cần đem Mộc Trần Châu đặt vào, là có thể giải trừ nguyền rủa gia tộc

các người rồi." Nói xong Lâm Diệu lấy ra Mộc Trần Châu đưa cho Dương Tuyết Lệ nói: "Nhà cô vẫn luôn tìm kiếm Mộc Trần Châu, hiện tại giao cho cô, tôi trả xong nhân tình cho ông ngoại cô, về sau không ai nợ ai." Dương Tuyết Lệ nhìn hạt châu trong tay, gia tộc thế đại tìm kiếm Mộc Trần Châu, nước mắt không kìm được chảy ra.

Nhìn bộ dáng không kịp chờ đợi của Dương Tuyết Lệ, Lâm Diệu xoay người nhắc nhở mọi người: "Tốt nhất là lùi về sau, rời khỏi nơi này.

Nếu không đợi Dương Tuyết Lệ đem Mộc Trần Châu đặt về, huyễn thuật của Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ phát huy, đến lúc đó không ai cứu được các người đâu." Nghe Lâm Diệu nói, năm người Lâm Nhất lùi về phía sau.

Người đội khảo cổ đều không chịu lùi lại rời đi, chỉ có Vương Bàn Tử gắt gao lôi kéo Hồ Bát đang không tình nguyện đi.

Lâm Diệu nhìn mấy người muốn chết này, cũng không có lên tiếng khuyên can nữa.

Chương 75

Khi Dương Tuyết Lệ đem Mộc Trần Châu đặt vào lỗ hổng, chỉ thấy thạch đài phát ra một đạo hồng quang, cấp tốc khuếch tán ra, mọi người ở phụ cận đều bị hồng quang quét trúng.

Nhìn ánh mắt dại ra, động tác cương cứng của mấy người này, Lâm Diệu biết bọn họ đã trúng huyễn thuật của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trầm mê trong ảo cảnh.

Lâm Diệu nhìn Dương Tuyết Lệ cũng lâm vào huyễn thuật, nghĩ đến dù sao cũng là hậu nhân của Già Cố Sao (Triết Cổ Thiếu), cũng coi như là hậu bối của mình, bèn động thủ ném ra Móng vuốt dò âm (Tham Âm Trảo), tóm lấy ba lô của cô ta, ném về phía mấy người sau lưng.

Nhìn thấy Dương Tuyết Lệ được Hồ Bát đón được, Lâm Diệu không quan tâm những người khác nữa, chậm rãi đi về phía quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tuy rằng có Định Thần Châu tồn tại, nhưng theo bước chân Lâm Diệu đi tới, cảm thụ đại não có chút choáng váng, vội vàng lắc đầu, bảo trì thanh tỉnh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này thật tà môn, rõ ràng chết nhiều năm như vậy, huyễn thuật vẫn còn uy lực lớn thế này.

Bất quá nghĩ đến bức bích họa vẽ Nữ Vương có thể dùng huyễn thuật kết thúc một trận chiến tranh, có uy lực hiện tại cũng không kỳ quái.

Lâm Diệu bảo trì thanh tỉnh nhìn về phía thi thể Nữ Vương, chỉ thấy một thân phục sức hoa lệ, phía trên tràn ngập khí tức dị vực, trên mặt đeo một cái mặt nạ đồng xanh khắc hình con mắt cực lớn.

Nhìn rất uy nghiêm, cho dù Lâm Diệu không nhìn thấy khuôn mặt Nữ Vương, cũng cảm giác nhất định là một nữ tử thập phần mỹ lệ.

Vừa nghĩ tới đây, Lâm Diệu cảm giác có chút không đúng, hình như bị thi thể mị hoặc.

Lâm Diệu vội vàng lấy ra chủy thủ, rạch một vết thương trên tay mình.

Mượn đau đớn, Lâm Diệu trong nháy mắt thanh tỉnh, lại nhìn thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương đã không còn cảm giác như trước đó nữa.

Thừa dịp thanh tỉnh, Lâm Diệu vội vàng tỉ mỉ quan sát chỗ kết nối giữa Thi Hoa và Tinh Tuyệt Nữ Vương, chuẩn bị cắt đứt liên hệ trước, rồi hủy đi Thi Hoa.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương, có một cái rễ cây Thi Hoa cắm rễ ở đó, nhìn rất quỷ dị.

Lâm Diệu cẩn thận lấy ra Hắc Kim Đường Đao chuẩn bị đem rễ cây cắt đứt.

Nhưng chưa kịp động thủ, cảm tri được một cỗ âm khí mãnh liệt thuận theo vực sâu bay lên, Lâm Diệu thân hình lui lại, tỉ mỉ giới bị.

Một lát sau, nhìn thấy oan hồn của một nữ tử xuất hiện, khí tức cường đại.

Lâm Diệu nhìn trang phục trên người nữ tử, giống y hệt Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài.

Lâm Diệu trong nháy mắt kinh hãi, chuẩn bị trực tiếp động thủ, không ngờ nữ tử mở miệng nói chuyện.

Lâm Diệu cẩn thận suy nghĩ, lấy ra Âm Thổ bỏ vào trong miệng, nghe thấy oan hồn nói: "Không thể hủy đi thi thể, nếu không bá tánh đều sẽ chết mất..." Thử cùng oan hồn đối thoại, nhưng không có bất

kỳ phản hồi nào.

Xem ra Nữ Vương bố trí thủ đoạn, đem hồn phách của mình phong ấn ở đây, bảo hộ thi thân không bị hủy đi.

Bất quá nghĩ đến oan hồn nói "Hủy thi thân, bá tánh sẽ chết", chẳng lẽ thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương có ẩn tình?

Virus hay thứ gì khác?

Xem ra những gì nhìn thấy trên bích họa trước đó có khả năng cũng không phải sự thật.

Bất quá những cái đó đều không có quan hệ lớn gì với Lâm Diệu, hắn chỉ cần hủy đi Thi Hoa, hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng nhìn oan hồn thủ tại trước mặt thi thân Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lâm Diệu cảm giác một trận đau đầu, con oan hồn này quá cường đại, rất khó đối phó.

Lâm Diệu từ từ lui về bên cạnh nhóm Lâm Nhất, tỉ mỉ tự khao xem nên đối phó con oan hồn này thế nào. "Tộc trưởng, ngài trực tiếp lui về sao?" Lâm Nhất đều có chút ngây người hỏi.

Lâm Diệu nhíu mày nói: "Dán Khai Nhãn Phù lên là biết." Tộc nhân dán Khai Nhãn Phù lên nhìn một cái, đều hít sâu một hơi khí lạnh, Lâm Nhất nói: "Ta đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng quá ác, oan hồn cường đại như vậy?" Ba người Hồ Bát bên cạnh nhìn thấy, vội vàng hỏi làm sao vậy?

Lâm Nhất cũng không giải thích, cho mỗi người dán một tấm Khai Nhãn Phù.

Chỉ nghe Vương Bàn Tử lớn tiếng hô: "Ái chà mẹ ơi, lần này Bàn gia thật gặp quỷ rồi, nhân sinh lần đầu tiên a." "Nhỏ tiếng chút Bàn Tử, đừng đem cái oan hồn kia dẫn qua đây, nhìn đáng sợ như vậy, khẳng định không dễ đối phó." Hồ Bát vội vàng ngăn cản Vương Bàn

Tử, cẩn thận nói. "Tôi cứ tưởng câu chuyện ông ngoại kể năm đó là trêu tôi chơi, không ngờ cư nhiên là thật." Nghe hai người nói chuyện, vẻ mặt đầy kinh hãi Dương Tuyết Lệ cảm khái nói.

Vương Bàn Tử vừa nghe thấy, vô cùng hiếu kỳ hỏi: "Chuyện gì a?

Mau kể cho tôi nghe một chút." "Năm đó ông ngoại tôi nói, Lâm tộc trưởng có năng lực tiêu diệt quỷ vật, tại Đàn Tử Sơn tàn sát oan hồn vô số, nhưng lúc nhỏ tôi nghe xong đều cảm giác là lừa gạt người, hiện tại xem ra đều là thật." Dương Tuyết Lệ một bên hồi ức, một bên nói.

Nghe xong Dương Tuyết Lệ kể lại, Hồ Bát nhìn Lâm Diệu đang trầm tư nói: "Đạo gia đúng là người tàn nhẫn a, trách không được tại kinh thành có danh tiếng lớn như vậy, thịnh danh chi hạ vô hư sĩ a." Bên kia Lâm Diệu tâm thần tiến vào trong hệ thống, tìm kiếm đạo cụ có tác dụng. "Kiếm gỗ đào (Gỗ đào trăm năm chế thành, tác dụng khu tà cường đại, cũng có thể đổi thành hình đao): 300.000 điểm Tài phú/một thanh.

Thiên Sư Lệnh Bài (Lệnh bài Đạo môn, thông qua lệnh bài phóng thích đạo thuật, có thể tăng cường uy lực): 300.000 điểm Tài phú/một cái." Tuyển chọn thật lâu, Lâm Diệu tìm được hai kiện pháp khí thích hợp, lại vừa túi tiền.

Mượn ba lô Lâm Nhất che giấu, đem hai kiện đạo cụ lấy ra: một thanh đao gỗ đào, một khối Thiên Sư Lệnh Bài.

Vì để tăng thêm sức mạnh khu tà, Lâm Diệu trực tiếp đem máu của mình bôi lên hai kiện đạo cụ, lần nữa đi về phía oan hồn, chuẩn bị trực tiếp giải quyết.

Đến trước mặt oan hồn, thấy nó chỉ thủ ở trước quan tài, không có ý tứ chủ động tiến công, Lâm Diệu trực tiếp mượn nhờ Thiên Sư Lệnh Bài, thi triển [Chưởng Tâm Lôi], lần này Lâm Diệu trực tiếp rót

vào 7 tầng pháp lực.

Cảm thụ được uy hiếp của [Chưởng Tâm Lôi], oan hồn bắt đầu bất an, tứ ý phóng xuất ra âm khí bàng bạc cường đại, khuôn mặt thanh tú cũng trở nên dữ tợn.

Lâm Diệu cảm thụ sức mạnh cường đại của [Chưởng Tâm Lôi], trực tiếp xông về phía oan hồn, một chưởng đánh lên người oan hồn.

Chỉ thấy lôi quang lóe lên, trên người oan hồn toát ra khói đen nồng nặc, há miệng không tiếng động kêu rên.

Lâm Diệu thân ảnh lui lại, nhìn thấy thân thể oan hồn có chút trong suốt, cảm thấy một trận vui mừng, xem ra công kích lần này hiệu quả không tồi.

Thu hồi Thiên Sư Lệnh Bài, cầm đao gỗ đào lần nữa công kích oan hồn.

Chưa đợi Lâm Diệu chạy đến bên người oan hồn, liền thấy oan hồn trực tiếp bay tới, vung tay công kích Lâm Diệu.

Thấy thế Lâm Diệu giơ đao gỗ đào lên, ngăn tại trước người.

Chương 76

Mấy người ở xa xa, nhìn thấy Lâm Diệu cùng oan hồn kịch liệt chiến đấu, còn có lôi quang vừa rồi lập lòe.

Vương Bàn Tử cảm khái nói: "Thật sự là chỉ có gọi sai tên, không có gọi sai biệt hiệu a!

Đạo gia, trách không được được xưng là Đạo gia, đạo thuật uy lực thật cường đại a." Hồ Bát cùng Dương Tuyết Lệ cũng đều gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Bên kia nhóm Lâm Nhất thì có chút sốt ruột, nhìn Lâm Diệu đang chiến đấu, lại chỉ có thể đứng nhìn.

Đột nhiên Lâm Tam nói: "Chúng ta có thể dùng súng a, mau lên, đều đổi thành đạn trừ ma (Khu ma đạn), trợ giúp Tộc trưởng, có thể đơn giản kiềm chế oan hồn cũng được a." Nghe vậy các tộc nhân mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng lấy ra đạn trừ ma hỗ trợ.

Lâm Diệu bên này đang cùng oan hồn kịch liệt chiến đấu, nghe thấy từng tiếng súng vang, sau đó trên người oan hồn sẽ toát ra từng trận khói đen, nội tâm nháy mắt đại hỉ, xem ra là Lâm Nhất đang hỗ trợ.

Có đạn trừ ma chi viện, áp lực của Lâm Diệu giảm đi rất nhiều, đề vận [Khinh Thân Thuật], không cần mỗi lần đều phải đi ngăn cản oan hồn công kích.

Tần suất công kích vừa gia tăng, tốc độ oan hồn biến thành trong suốt cũng không ngừng biến nhanh.

Theo thời gian trôi qua, oan hồn bắt đầu suy yếu, công kích cũng không còn hiệu quả cao như trước nữa.

Nhìn thấy tình huống này, Lâm Diệu lùi về phía sau, chuẩn bị cũng dùng đạn trừ ma đem oan hồn giải quyết, phòng ngừa oan hồn trước khi chết bộc phát ra thủ đoạn cường đại, dù sao Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể đem hồn phách biến thành oan hồn cũng là một người tàn nhẫn.

Theo thân hình lui lại, Lâm Diệu hô: "Đều gia tăng tốc độ công kích, trực tiếp đem oan hồn giải quyết." Hô xong cũng đi lấy súng của mình ra, không ngừng kích phát đạn trừ ma công kích oan hồn.

Tại trong mưa đạn, oan hồn đến bước đường cùng, một khắc cuối cùng cư nhiên dẫn bạo âm khí trong cơ thể, phát ra bạo nổ mãnh liệt.

May mắn Lâm Diệu sớm có chuẩn bị, thấy oan hồn bộc phát liền nhảy về phía sau, chỉ chịu một chút dư ba vụ nổ, không có ảnh hưởng gì lớn.

Bất quá những người đội khảo cổ vừa rồi trúng huyễn thuật kia không có vận may tốt như vậy, không phải trực tiếp chết trong vụ nổ thì là bị khí áp sinh ra thổi xuống vách núi.

Lâm Diệu nhìn thấy, lắc đầu đi về bên cạnh tộc nhân, chuẩn bị khôi phục pháp lực trước, cũng không biết trên thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương còn lưu lại thủ đoạn gì.

Nhìn Lâm Diệu ngồi xếp bằng khôi phục, Hồ Bát nói: "Mấy người đội khảo cổ này thật đáng tiếc, sao lại không nghe khuyên chứ?

Giờ thì tất cả đều ở lại đây rồi." "Đáng cái rắm!

Nếu không phải tôi kéo cậu về, cậu cũng giống như bọn họ rồi.

Bất quá mấy người đội khảo cổ này ở lại đây, cũng coi như toại nguyện vọng của bọn họ." Vương Bàn Tử nghe Hồ Bát nói, tức giận mắng. "Bất quá Đạo gia lại có thể đem Dương Tuyết Lệ cứu về, xem ra ngài ấy cũng không phải người máu lạnh." Dương Tuyết Lệ nghĩ

nghĩ nói: "Đạo gia hẳn là chỉ cứu những người không tự tìm đường chết.

Tôi nhất định phải buông xuống Mộc Trần Châu để giải trừ nguyền rủa mới lưu lại nơi đó, cộng thêm Đạo gia nể tình tôi cùng ông ngoại có tình phận, mới có thể cứu tôi.

Về phần những người khác, đều không có nghe Đạo gia khuyên bảo, cho nên không cứu." "Ái chà, không cần nghĩ nhiều như vậy, chúng ta chỉ cần thành thành thật thật đi theo sau lưng Đạo gia, khẳng định có thể đi ra ngoài, những cái khác nghĩ rồi cũng vô dụng." Vương Bàn Tử có chút hỗn loạn nói.

Bên kia Lâm Diệu cũng mở hai mắt ra, đến lúc giải quyết Thi Hoa rồi.

Lâm Diệu đứng dậy, nói với mọi người: "Lát nữa tôi đi giải quyết Thi Hoa, nếu thi thân Tinh Tuyệt Nữ Vương phát sinh biến hóa thì lại lùi về phía sau, nếu không huyễn thuật sẽ ảnh hưởng đến mọi người." Lần nữa đi về phía quan tài, Lâm Diệu xách theo Hắc Kim Đường Đao, chuẩn bị ngay lập tức chém đứt chỗ kết nối giữa Thi Hoa và Tinh Tuyệt Nữ Vương, phòng ngừa lại phát sinh ngoài ý muốn.

Đến trước quan tài, Lâm Diệu một đao chém xuống, chỉ thấy rễ cây Thi Hoa trực tiếp bị chia làm hai.

Lâm Diệu thu đao cảnh giác, chuẩn bị ứng đối biến hóa có thể phát sinh.

Chỉ thấy cánh hoa Thi Hoa không ngừng rơi xuống, từng cánh bắt đầu hủ bại, cho đến khi rễ cây và chủ thể Thi Hoa cũng hủ bại chết đi, ở giữa không có phát sinh bất kỳ biến hóa nào. "Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, mời tự hành nhận lấy ban thưởng." Mãi cho đến khi nghe được thanh âm hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu mới xác nhận Thi Hoa chân chính chết đi.

Lâm Diệu đột nhiên cảm thụ được một đạo ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm mình, nháy mắt ngẩng đầu nhìn về phía thi thân Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Không biết từ lúc nào đôi mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương đã mở ra, đang xuyên qua mặt nạ gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Diệu.

Thấy Nữ Vương biến hóa, Lâm Diệu chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường, nhưng chưa đợi hắn động thủ, đã thấy thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng phát sinh biến hóa.

Trên da thịt mọc ra từng sợi từng sợi huyết quản, giống như xúc tu vung vẩy khắp nơi.

Theo biến hóa cuối cùng, thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương biến thành một quả cầu thịt, toàn bộ thân thể đều bị xúc tu dạng huyết quản bao vây.

Nhìn hình thái cuối cùng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lâm Diệu rốt cuộc cũng minh bạch ý tứ của oan hồn lúc trước.

Những xúc tu dạng huyết quản này đều là Trùng thiết tuyến (Tuyến trùng xác chết/Hair worms), Tinh Tuyệt Nữ Vương không biết vì sao bị ký sinh, cho nên mới có thể bố trí thủ đoạn trước đó, phòng ngừa thi thể của mình chạy ra ngoài đem toàn bộ bá tánh giết chết.

Loại Trùng thiết tuyến này sinh mệnh lực ngoan cường, thị huyết, tốc độ sinh sản nhanh, nếu năm đó bị thả ra ngoài, e rằng hiện tại bên trong Tinh Tuyệt cổ thành hẳn là khắp nơi đều là thi thể.

Bất quá thứ này cũng có nhược điểm, đó là sợ nhiệt độ cao, hơn nữa không phải loại lửa bình thường, phải là nhiệt độ của đạn cháy, nháy mắt có thể đạt tới 3000 độ C mới có thể giết chết chúng.

Lâm Diệu lấy ra súng tín hiệu, hướng về phía quả cầu thịt bắn hai quả đạn cháy.

Thừa dịp thời gian thay đạn nhìn lại, chỉ thấy Trùng thiết tuyến tiếp xúc với đạn cháy đều nháy mắt khô quắt chết đi, hiệu quả vô cùng tốt.

Theo từng phát đạn cháy bắn ra, quả cầu thịt càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Làm cho người ta kỳ quái là nhiệt độ cao như vậy, thi thể cư nhiên không có tổn thương quá lớn, chỉ lưu lại vài chỗ vết cháy sém.

Lâm Diệu nhìn chằm chằm thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đứng ở gần quan tài phía xa, vốn định đem thi thể hủy đi, phòng ngừa bên trong còn có Trùng thiết tuyến, nhưng hiện tại xem ra không có khả năng hoàn thành mục tiêu này, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Đợi một lát, thấy thi thể vẫn bất động đứng ở đó, Lâm Diệu cảm giác có chút không đúng, chậm rãi tới gần.

Đi đến gần mới phát hiện, hiện tại thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ còn lại một bộ da đứng ở đấy, huyết nhục trong cơ thể đã sớm bị Trùng thiết tuyến cắn nuốt sạch sẽ.

Lâm Diệu thở dài một hơi, đem lòng bàn tay mình cắt vỡ, nhỏ vài giọt máu tươi lên bộ da.

Chỉ thấy một trận khói đen bay lên, tại chỗ truyền đến thanh âm mặt nạ rơi xuống đất.

Mọi người ở xa nhìn thấy Lâm Diệu giải quyết xong Tinh Tuyệt Nữ Vương, vội vàng chạy tới.

Chương 77

Ba người Hồ Bát nhìn quan tài Thần Mộc nói: "Tinh Tuyệt Nữ Vương cư nhiên ở trong Thần Mộc biến thành quái vật, thật tà môn a." Lâm Diệu nhặt mặt nạ lên nói: "Không phải Thần Mộc làm cho Nữ Vương biến thành quái vật, tương phản là Thần Mộc giúp Nữ Vương phong ấn những con Trùng thiết tuyến kia." "Đạo gia, thật sự là quá lợi hại, không phải Vương Bàn Tử tôi vuốt mông ngựa ngài đâu, tôi chưa từng thấy người nào có bản lĩnh giống như ngài." Vương Bàn Tử một bộ nghiêm chỉnh vuốt mông ngựa Lâm Diệu.

Nhìn Hồ Bát ở bên cạnh không nỡ nhìn thẳng, thật sự là quá mất mặt. "Được rồi, chúng ta thu dọn chuẩn bị ra ngoài đi, bên trong cũng không còn đồ vật gì nữa?" Lâm Diệu đang nói chuyện, nghe thấy phụ cận truyền đến một trận tiếng cơ quan vang lên.

Thuận theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy trên vách đá sau lưng xuất hiện một cái cửa hang, hẳn là chiến đấu vừa rồi đã xúc phát cơ quan.

Nhìn cái cửa hang mở ra này, Lâm Diệu cảm giác mặt đau rát, thật sự là quá vả mặt, không thể xuất hiện sớm một chút sao?

Phi phải đợi ta nói xong?

Lâm Diệu ho khan một tiếng, không đi nhìn đám người đang nín cười, nói: "Vậy chúng ta đi vào xem một chút đi." Nói xong đi về phía trước.

Sau lưng nháy mắt bộc phát ra một trận tiếng cười.

Nhìn vào trong cửa hang, phát hiện đây là một thạch thất nhỏ, bên trong chỉ có một cái bàn đá, phía trên đặt mấy tờ giấy da cừu.

Bước vào thạch thất, Dương Tuyết Lệ có chút nghiên cứu đối với

văn tự Tinh Tuyệt, cầm giấy da cừu đọc nội dung bên trên.

Hóa ra năm đó Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy rằng trúng độc, nhưng không bao lâu đã tìm được thuốc giải.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sau đó chết đi là vì đụng phải "Thần tích", sau đó bị Trùng thiết tuyến ký sinh.

Vì phòng ngừa sau khi chết tàn sát bá tánh, cho nên hao phí nhân lực vật lực to lớn, kiến tạo mộ huyệt ở nơi này, dùng Thần Mộc và Thi Hoa hai loại kỳ vật, cam đoan thi thể của mình sẽ không thối rữa, đem Trùng thiết tuyến phong ấn.

Phía trên còn viết Tinh Tuyệt Nữ Vương sử dụng sức mạnh địa ngục, đem hồn phách phong ấn, thủ hộ lấy thi thân. "Xem ra Tinh Tuyệt Nữ Vương là một nữ vương tốt yêu thương con dân, vì bảo hộ bá tánh mới bố trí những thủ đoạn này." Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát cũng cảm khái nói: "Bất quá thật đáng tiếc, bố trí nhiều thủ đoạn như vậy, tuy rằng phong ấn được Trùng thiết tuyến, lại không ngờ Tinh Tuyệt cổ thành biến mất dưới sức mạnh của đại tự nhiên." "Người Tinh Tuyệt hẳn là có truyền thừa xuống, chỉ là cổ thành bị hủy thôi, nếu không hiện tại trong thành hẳn là khắp nơi đều là xác khô.

Bất quá cũng không biết bọn họ còn nhớ đoạn lịch sử này hay không." Lâm Diệu nhìn mọi người có chút thương cảm, đột nhiên lên tiếng nói.

Lúc này Lâm Tứ đang kiểm tra bốn phía nói: "Tộc trưởng, ở đây có cơ quan, phía dưới hẳn là một con đường hầm, bên trong rỗng tuếch." Mọi người mở ra cơ quan, nhảy vào cửa hang vừa mở, men theo đường hầm đi nửa giờ thì thấy cửa ra.

Đi ra nhìn xem, cư nhiên là bên cạnh núi từ trường, hẳn là đường hầm đào sinh tu kiến năm đó.

Nhóm Lâm Diệu vừa ra tới liền đi về phía doanh địa.

Chưa đến doanh địa, đã nghe thấy phía trước truyền đến tiếng súng.

Lâm Diệu và nhóm Lâm Nhất sắc mặt đại biến, vội vàng vận [Khinh Thân Thuật] chạy về phía doanh địa.

Xem ra khả năng lại là người Vương gia, đám người này thật đúng là âm hồn bất tán, nếu đả thương tộc nhân, bọn chúng sẽ biết tay.

Lâm Diệu một bên đi đường một bên nói.

Nhóm Lâm Diệu tốc độ cực nhanh, đã có thể nhìn thấy doanh địa, tiếng súng cũng càng thêm rõ ràng.

Vừa chạy về đến doanh trại, Lâm Diệu đã nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt đang dẫn theo tộc nhân giao chiến ác liệt với một đám người áo đen, trên mặt đất nằm la liệt thi thể.

Lâm Diệu gầm lên: "Giết sạch bọn chúng!" Nói đoạn, hắn dẫn đầu xông vào chiến trường.

Vì sợ tộc nhân thương vong, nhóm Lâm Diệu dựa vào đồ bảo hộ trên người, trực tiếp đỡ đạn bay tới.

Có sự gia nhập của nhóm Lâm Diệu, thương vong bên phía đám người áo đen bắt đầu tăng lên, thế công dần dần suy yếu.

Nhìn thấy một gã đàn ông trung niên ở cách đó không xa, có vẻ là kẻ chỉ huy, Lâm Diệu quan sát cục diện đã cơ bản được khống chế, liền trực tiếp lao về phía tên cầm đầu áo đen, chém ra một đường máu.

Thấy Lâm Diệu lao tới, gã đàn ông trung niên bình tĩnh giơ súng bắn trả, nhưng phần lớn đạn đều bị Lâm Diệu né tránh, số còn lại cũng bị đồ bảo hộ chặn đứng.

Nhìn gã đàn ông trung niên lộ vẻ tuyệt vọng, Lâm Diệu lạnh lùng bóp cò kết liễu hắn.

Quay đầu nhìn lại doanh trại, thấy tiếng súng bên kia cũng đã ngớt, mọi người đang kiểm tra thi thể và bồi thêm súng cho chắc ăn.

Trở lại doanh trại, nhìn Doãn Tân Nguyệt toàn thân vương mùi thuốc súng, Lâm Diệu hỏi: "Tân Nguyệt, em không sao chứ?

Tộc nhân thế nào rồi?" "Em không sao, tộc nhân cũng đều ổn, chỉ có vài người bị đạn sượt qua bị thương nhẹ." Doãn Tân Nguyệt nhìn Lâm Diệu lo lắng nói.

Dứt lời, nàng lại có chút khó xử: "Nhưng mà tên Bàn Tử kia, vì cứu một đứa bé mà bị trọng thương, đang nằm trong lều, cũng không biết hiện tại thế nào rồi?" Nghe tộc nhân không sao, Lâm Diệu vừa buông lỏng tâm tình, lại nghe Bàn Tử bị trọng thương thì có chút bất ngờ.

Không ngờ tên béo này cũng thực hiện đúng lời hứa của mình.

Lâm Diệu vội chạy vào lều, thấy một tộc nhân trẻ tuổi đang chăm sóc Bàn Tử.

Thấy Lâm Diệu đi vào, cậu ta mếu máo: "Tộc trưởng, đều là vì cứu tôi, anh Bàn Tử mới bị trọng thương, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại." Lâm Diệu nhìn chàng trai trẻ, an ủi: "Không sao, có ta ở đây rồi, đừng đau lòng, cậu ra ngoài trước đi." Đi tới bên cạnh Bàn Tử, hắn cẩn thận kiểm tra vết thương, phát hiện không có gì đáng ngại, đầu đạn đã được lấy ra, chỉ là mất máu quá nhiều nên mới hôn mê.

Lúc này Lâm Nhất vén lều đi vào, nhìn thấy Bàn Tử liền lớn tiếng

gọi: “Tên béo kia, Bàn Tử, cậu không thể chết được a, tôi còn mang quà lưu niệm về cho cậu đây này!” Ai ngờ Bàn Tử vừa nãy còn đang hôn mê bất tỉnh bỗng nhiên bật dậy, nhìn tứ phía hỏi: “Đâu?

Đâu?

Quà lưu niệm của tôi đâu?” Mọi người nhìn thấy cảnh này đều ngây ngẩn cả người.

Tên Bàn Tử này rốt cuộc tham tiền đến mức nào vậy, hôn mê mà nghe thấy minh khí cũng có thể tỉnh lại?

Thấy Bàn Tử tỉnh, Lâm Nhất cười nói: “Vãi thật, không sao là tốt rồi.

Cái đó... minh khí chưa lấy ra đâu, đợi lát nữa tôi vào lấy ra cho cậu.” Nghe vậy, Bàn Tử vẻ mặt thất vọng, sau đó nhìn Lâm Diệu nói: “Đạo gia, tôi làm được rồi nhé, không có thất tín với ngài.” “Yên tâm, tôi đều biết cả rồi, anh cứ dưỡng thương cho tốt, sau khi trở về tôi sẽ dẫn anh đi báo thù, không để anh trúng đạn oan uổng đâu.” Lâm Diệu chân thành nhìn Bàn Tử nói.

Để lại Bàn Tử ở trong dưỡng thương, mấy người đổi một nơi khác để nói chuyện.

Chương 78

“Diệu ca, khoảng thời gian các anh đi vào, đám người kia như phát điên vậy.

Trước sau tổng cộng có năm đội nhân mã, mấy đội trước thì còn đỡ, đội cuối cùng người thực sự quá đông, may mà các anh kịp trở về.” Doãn Tân Nguyệt có chút sợ hãi kể lại.

Lâm Diệu ôn nhu nhìn Doãn Tân Nguyệt: “Được rồi, Tân Nguyệt, vất vả cho em rồi, chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi.” Đợi xử lý xong chuyện ở doanh trại, Lâm Diệu nhìn một số tộc nhân bị thương và Bàn Tử đang nằm đó, hắn cảm giác mình đối xử với nhà họ Vương có chút quá ôn hòa rồi.

Xem ra sau khi trở về phải cho nhà họ Vương một bài học nhớ đời, để bọn chúng biết người của hắn không thể đụng vào.

Đêm hôm đó, sáu người nhóm Lâm Diệu lại vào trong mộ, vận chuyển tất cả tài bảo ra đến cửa thành.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân trực tiếp lái xe đến cửa thành, nhìn đống tài bảo nói: “Đem mấy thứ này chất lên xe, sau đó chúng ta có thể về nhà rồi.” Nhìn tộc nhân chất bảo vật lên xe, nhét không vừa thì buộc lên nóc xe, cẩn thận dùng dây thừng cố định lại mới miễn cưỡng mang hết đống đồ đi.

Nếu không phải nhóm Lâm Diệu có trang bị không gian, e rằng hơn một nửa đồ trong mộ phải vứt lại.

Đợi quay về doanh trại đón những người khác, mọi người bắt đầu đạp lên hành trình trở về.

Bàn Tử đang bị thương nhìn thấy đống bảo vật này, thân thủ thoắt

cái trở nên nhanh nhẹn, nhảy phắt lên xe, sờ cái này, ngắm cái kia, cả người cười toe toét như một đóa hoa.

Đặc biệt là khi nghe Lâm Diệu nói hắn thích lấy gì thì lấy, nụ cười trên mặt càng không khép lại được.

Trên đường trở về không gặp rắc rối gì lớn, chỉ là lại gặp bão cát, làm trễ mất hai ngày.

Đợi khi nhìn thấy hình dáng thị trấn nhỏ phía xa, mọi người trên xe đều sôi trào, cuối cùng cũng ra ngoài rồi.

Bàn Tử cao hứng nói: "Tuyệt quá, mấy ngày nay toàn ăn lương khô ép với đồ hộp, ăn đến mức tôi sắp nôn ra rồi, cuối cùng cũng được ăn cơm bình thường." "Cũng không nhìn xem cậu béo thành dạng gì rồi, còn đòi ăn." Lâm Nhất ở bên cạnh nghe Bàn Tử nói liền trào phúng.

Đợi mọi người về đến lữ quán, việc đầu tiên làm là chạy vào phòng tắm rửa.

Thời gian qua ở trong sa mạc đều phải tiết kiệm nước, đâu ai dám tắm rửa, hiện tại trên người đều bốc mùi chua lòm.

Mọi người tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, nhao nhao chạy tới tiệm cơm, chỉ cần có món gì là gọi món đó, từng người cứ như bị bỏ đói mấy trăm năm, tranh nhau ăn uống.

Đợi mọi người ăn no, nhìn nhau bộ dạng lếch thếch mà cười ha ha.

Thấy mọi người ăn no rồi, Lâm Diệu nói: "Lần này trở về, gia tộc sẽ mở một chuỗi cửa hàng vàng bạc, số vàng mang về sẽ dùng để nung chảy đúc lại.

Sau khi về, mỗi người phụ trách một cửa hàng, đều phải làm cho tốt, biết không?" Mọi người hưng phấn đáp ứng.

Những người vẫn luôn chờ đợi gia tộc phân phối công việc, hiện tại có thể phụ trách một cửa hàng vàng bạc đều rất phấn khích, điều này có nghĩa là bọn họ đã trưởng thành, có thể cống hiến cho gia tộc.

Về phòng, Lâm Diệu nói với Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt, sau khi trở về, việc kinh doanh vàng bạc giao cho em phụ trách nhé.

Tôi đối với mấy thứ này không hứng thú lắm, số vàng lần này mang về đủ cho trong nhà chi dùng rồi." Doãn Tân Nguyệt vui vẻ nói: "Diệu ca yên tâm, em nhất định sẽ quản lý tốt cửa hàng của chúng ta." Đường về Bắc Thành đi khá chậm, xe tải chở quá nhiều đồ, vàng lại nặng.

Nhóm Lâm Diệu lái xe việt dã đi trước và sau xe tải để bảo vệ, mất gấp đôi thời gian so với lúc đi mới về đến Bắc Thành.

Tại Bắc Thành, sau khi lưu lại phương thức liên lạc, ba người nhóm Hồ Bát cáo từ rời đi.

Nhóm Lâm Diệu trực tiếp trở về Vọng Nguyệt Sơn Trang.

Nhìn tộc nhân từng chuyến từng chuyến vận chuyển vàng vào kho, trên mặt ai nấy đều lộ nụ cười.

Lâm Diệu đi vào phòng sưu tầm, đem Vô Trần Châu và cành Thần Thụ mới lấy về cất vào trong.

Nhìn kho tàng phong phú trong phòng, Lâm Diệu cảm thấy một trận tự hào.

Trở về phòng ngủ, Lâm Diệu lấy ra nội đan Hắc Xà có được trước đó, tranh thủ phục dụng để nâng cao pháp lực.

Đợi hấp thu xong nội đan, Lâm Diệu mở hệ thống kiểm tra thuộc tính.

"Túc chủ thuộc tính: Thân phận: Lâm Diệu Sức mạnh: 50 Tốc độ:

55 Thể chất: 65 Tinh thần: 220 Kỹ năng: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》, 《Bát Quái Du Long Chưởng》...

Kỹ năng đã truyền thừa: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》...

Huyết mạch: Bác Di (nồng độ 20%), có tác dụng khu tà, trấn ma. (Năng lực đặc thù sẽ tăng cường theo nồng độ huyết mạch, mời túc chủ tự mình thể hội.)" Tinh thần thuộc tính đạt 220, pháp lực tăng lên một đoạn dài.

Lại kiểm tra điểm Tài phú, phát hiện tăng không nhiều, chỉ có 6 triệu điểm, xem ra trang sức vàng trong hệ thống không có giá trị cao lắm.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu đến Khách sạn Minh Nguyệt, tìm Trương Tiểu Sơn thương lượng chuyện nhà họ Vương.

Mở cửa bao phòng, thấy Trương Tiểu Sơn và Hoắc Tiên Cô đang vừa uống trà vừa nói chuyện.

Lâm Diệu cười nói: "Cuộc sống của hai vị cũng không tệ nhỉ, mỗi ngày uống trà, tán gẫu." "Đạo gia chê cười rồi, tôi và Hoắc Tiên Cô đang nói chuyện về Hoắc Linh đây." Trương Tiểu Sơn đứng dậy khách khí nói.

"Đạo gia mời ngồi, vừa khéo ngài cũng nên nghe một chút." Vừa ngồi xuống, nghe Hoắc Tiên Cô nói: "Đạo gia, Trương Phó Quan, lần trước tôi mang bí dược đi tìm con gái tôi, cho nó uống đan dược xong, sau khi khôi phục sự tỉnh táo nó nói, năm đó trong số những người xuống mộ có người của nhà họ Vương.

Cũng là người đó đã cho nó ăn thứ gì đó mới phát sinh biến dị.

Sau đó nó lại kể lại chuyện xuống mộ một lần nữa, nói nơi bọn họ

đi chỉ là một phòng thí nghiệm, mộ thật sự vẫn chưa vào được." Lâm Diệu nghe vậy gật đầu: "Cô ấy nói không sai, ngôi mộ kia có hai tầng.

Năm đó bọn họ đi chỉ là tầng thứ nhất.

Còn tầng thứ hai, trước khi tôi xuống, chưa từng có bất kỳ ai đi vào, điểm này tôi có thể khẳng định." Trương Tiểu Sơn gật đầu, hỏi: "Đạo gia, trong tầng thứ hai có thứ gì không?

Có gì đặc thù?" "Đặc thù?

Nếu nói đặc thù thì bên trong có ba người đã uống thuốc trường sinh, trong đó một người là Vương Tàng Hải trộm ra từ Thiên Cung, còn lại cũng không có gì." Lâm Diệu hồi ức lại cảnh tượng lúc đó.

Ba người suy nghĩ một lát, Hoắc Tiên Cô tiếp tục nói: "Sau đó tôi và con gái nói mấy lời quan tâm, nhưng trước khi thần trí biến mất lần nữa, nó có hét lên rằng nhà họ Vương cũng đang tìm tung tích Vương Tàng Hải." "Tung tích Vương Tàng Hải?

Vậy thì bọn chúng phải đi đến ngôi mộ kia tìm thi thể Vương Tàng Hải hoặc ám hiệu hắn để lại chứ." Trương Tiểu Sơn gật đầu nói.

Chương 79

Lâm Diệu trực tiếp trả lời: "Đó không phải mộ Vương Tàng Hải, chỉ là phòng thí nghiệm.

Nhưng tầng thứ hai lại là mộ huyệt của em gái ruột Vương Tàng Hải.

Tất cả những gì Vương Tàng Hải làm đều là vì em gái hắn." Nghe Lâm Diệu nói, cả phòng rơi vào trầm mặc, mỗi người đều có suy tính riêng.

Một lát sau, Lâm Diệu nói: "Mấy chuyện này sau này từ từ sẽ giải khai, hiện tại nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Lần này tôi đến là muốn hỏi, có tin tức gì của nhà họ Vương không?" "Vương gia?

Không có, hiện tại bọn chúng trốn càng ngày càng kỹ, ngài tìm bọn chúng làm gì?" Trương Tiểu Sơn lắc lắc đầu.

Lâm Diệu tức giận nói: "Hành động lần trước của tôi bị người nhà họ Vương gây không ít phiền phức, tôi muốn tìm bọn chúng giao lưu tình cảm chút, để sau này chúng nó biết đường mà nhớ kỹ." Hoắc Tiên Cô ở bên cạnh đột nhiên nói: "Đạo gia, muốn tìm người nhà họ Vương, hai ngày nữa ngược lại là một cơ hội tốt.

Có người mang ra một con Đồng Ngư muốn bán đấu giá, ngay tại hội đấu giá lần tới ở Khách sạn Minh Nguyệt." "Đồng Ngư?

Đó đúng là cơ hội tốt.

Nhà họ Vương thu được tin tức, đến lúc đó khẳng định sẽ phái người tới.

Cho dù không phái người, sau đó cũng sẽ theo dõi người mua

được Đồng Ngư.

Đây là một con mồi không tồi." Lâm Diệu như có điều suy nghĩ.

"Được một lần làm tới, tôi ngược lại muốn xem nhà họ Vương bỏ ra bao nhiêu người để ăn con mồi này." Lâm Diệu càng nói càng cao hứng, đứng dậy: "Được, vậy hai vị cứ tiếp tục bàn chuyện, tôi đi bảo Doãn Băng sắp xếp cho tôi một bao phòng hôm đó." Nói xong Lâm Diệu liền rời đi.

Bàn xong chuyện đấu giá hội với Doãn Băng, Lâm Diệu trở về sơn trang.

Vừa vào cửa lớn đã thấy Lâm Nhất và Bàn Tử lại đang nháo thành một đoàn.

À, đúng rồi, tối qua hai người này ngủ trên đống vàng, sáng nay nhịn đau khắp người, nghiến răng nói ngủ rất thoải mái, làm tất cả mọi người cười bò.

Nhìn hai người đang đùa giỡn, Lâm Diệu nhớ tới chuyện đã hứa với Lâm Nhất, bèn gọi hai người lại.

Nhìn hai người, Lâm Diệu hỏi Bàn Tử: "Lâm Nhất đã nói chuyện đó cho anh chưa?" "Đạo gia, tối qua hai chúng tôi ngủ không được, lúc nói chuyện phiếm Lâm Nhất đại ca đã nói với tôi rồi." Bàn Tử có chút hưng phấn đáp.

"Vậy anh suy nghĩ thế nào?" Lâm Diệu nghiêm túc nhìn Bàn Tử hỏi.

Bàn Tử không chút nghĩ ngợi trả lời: "Đạo gia, ngài nếu không chê tôi gây phiền toái cho ngài, thì hãy cho tôi gia nhập đi." Thấy câu trả lời khẳng định của Bàn Tử, Lâm Diệu trực tiếp tiến hành truyền thừa cho hắn.

Nhìn Bàn Tử lộ vẻ đau đớn, Lâm Nhất cư nhiên lấy ra máy quay

phim để ghi hình lại.

Hai người này sau này sáp lại với nhau, không biết sẽ phát sinh bao nhiêu chuyện đây?

Lâm Diệu bất lực lắc đầu.

Nhìn Bàn Tử sau khi truyền thừa xong thì trực tiếp gầy đi một vòng, Lâm Diệu nói: "Sau này có gì không hiểu thì cứ hỏi thẳng Lâm Nhất.

Đợi lát nữa bảo Lâm Nhất dẫn anh đi chọn một căn phòng để ở." Thấy Lâm Diệu rời đi, Bàn Tử vội vàng hỏi: "Lâm Nhất đại ca, sau này máu của tôi cũng có thể khu tà à?

Giống như Trương Tiểu Ca vậy sao?" Thấy Lâm Nhất gật đầu, Bàn Tử hưng phấn nhảy bổ lên người Lâm Nhất, lại một trận gà bay chó sủa.

Trở về phòng, Lâm Diệu tìm Doãn Tân Nguyệt, nói: "Tân Nguyệt, đi, hai chúng ta cùng làm một chuyện có ý nghĩa." Hắn dẫn Doãn Tân Nguyệt vào phòng sưu tầm lấy cành Thần Thụ ra, đi đến từ đường sơn trang, Lâm Diệu chuẩn bị trồng Thần Thụ ở đây.

Lâm Diệu vừa cùng Doãn Tân Nguyệt vun đất trồng Thần Thụ, vừa kể cho nàng nghe chuyện về cây thần này.

Trồng xong cây, Lâm Diệu nói: "Sau này bất luận bao lâu, chỉ cần có người nhìn thấy cây Thần Thụ này, sẽ biết đây là do Tộc trưởng Lâm Diệu và Tộc trưởng phu nhân Doãn Tân Nguyệt chính tay trồng xuống." Doãn Tân Nguyệt cảm động rơi nước mắt: "Diệu ca, thật tốt, em cảm thấy thật hạnh phúc." Dưới ánh tịch dương, hai người tựa sát vào nhau, nhìn ngắm cây Thần Thụ do chính tay mình trồng.

Từ xa nhìn lại, giống như một bức họa tuyệt đẹp, tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Những ngày tiếp theo, Lâm Diệu mỗi ngày đều cùng Doãn Tân Nguyệt xử lý chuyện cửa hàng vàng bạc, đưa đón nàng đi làm tan tầm, bù đắp tình cảm cho nàng.

Mấy ngày sau, nhận được điện thoại của Doãn Băng báo đấu giá Đồng Ngư sắp bắt đầu.

Sáng sớm hôm đó, Lâm Diệu dẫn theo tất cả những người cùng đi đổ đấu lần trước đến Khách sạn Minh Nguyệt, bố trí trước một tiểu đội ở cửa trước và cửa sau, giả trang làm bảo vệ khách sạn.

Hai đội tộc nhân còn lại thì phân tán trong hội trường đấu giá, phối hợp với nhân viên khách sạn, hai người một đội tuần tra nội trường.

Doãn Băng đã chuẩn bị sẵn bao phòng.

Vừa mở cửa đã thấy Doãn Băng và Doãn Thiên Sinh đang ở bên trong.

"Nhạc phụ, ngài cũng tới sao?

Ở đây ồn ào lắm, Doãn Băng cũng thật là, không để ông ở nhà tĩnh dưỡng à?" Lâm Diệu nhìn thấy Doãn Thiên Sinh vội vàng quan tâm nói, hiện tại Doãn Thiên Sinh tuổi đã cao, ghét hoàn cảnh ồn ào.

Doãn Thiên Sinh cười nói: "Được rồi, A Diệu, đừng trách Tiểu Băng, là ta nhất quyết đòi tới.

Nghe nói con và Tân Nguyệt lần trước vừa ra ngoài đã bị tập kích, ta cũng muốn đến xem rốt cuộc là kẻ nào." Lâm Diệu bình tĩnh đáp: "Nhạc phụ yên tâm, hai chúng con đều không sao, chỉ có một tộc nhân bị chút thương nhẹ, cho nên lần này con mới đến đòi lại công đạo." "Không sao là tốt rồi, nghe nói hai đứa mở một chuỗi cửa hàng vàng bạc?

Làm ăn có tốt không?" Doãn Thiên Sinh buông xuống lo lắng, tò mò hỏi.

“Cũng tốt ạ, hiện tại đều là Tân Nguyệt phụ trách, con thấy cô ấy cũng rất thích.” Lâm Diệu cười đáp.

Một lát sau hội đấu giá bắt đầu.

Từ ban công bao phòng nhìn xuống, bao phòng lầu hai đa số đều là người quen, mọi người gật đầu chào hỏi nhau.

Vừa xem đấu giá, vừa cùng Doãn Thiên Sinh trò chuyện, cuối cùng cũng đến phiên đấu giá Đồng Ngư.

Đấu giá chưa bắt đầu được bao lâu, bỗng nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng ồn ào.

Doãn Thiên Sinh bên cạnh nói: “Đã bao nhiêu năm không có người điểm thiên đăng rồi, không ngờ hôm nay lại được nhìn thấy, chuyến này đi không uổng.” Lâm Diệu nhìn xuống, không phải Ngô Tà thì còn có thể là ai?

Chương 80

Hắn cười nói: "Đó là người thừa kế của Ngô gia Cửu Môn, tên là Ngô Tà." Nghĩ đến chuyện có thể xảy ra, hắn quay đầu nói với Doãn Băng: "Lát nữa nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hãy đưa người đó vào đây." Nhìn bóng lưng rời đi của Doãn Băng và ánh mắt tò mò của Doãn Thiên Sinh, hắn giải thích lý do: "Vị Ngô Tà này có thể không hiểu quy củ của Khách sạn Minh Nguyệt, con sợ cậu ta gây ra rắc rối, làm lỡ chuyện của con." Tiếp tục xem đấu giá, những người khác trong Cửu Môn đều biết Lâm Diệu chuẩn bị dùng Đồng Ngư làm mồi nhử, cho nên chỉ có Ngô Tà báo giá, những người khác không nhận ra món đồ này, đều chỉ tò mò đứng xem.

Cuối cùng chỉ còn lại ba người đang cùng Ngô Tà cạnh tranh.

Người thứ nhất là một thiếu gia nhà giàu có tiếng ở Bắc Kinh, đối với cái gì cũng tò mò, không thể nào là người nhà họ Vương.

Người thứ hai là một gã đàn ông trung niên, hói đầu, nhìn giống thương nhân.

Người thứ ba là một phụ nữ trung niên, ăn mặc hoa lệ, trên mặt đeo mạng che mặt.

Chỉ có một nam một nữ cuối cùng là khả nghi nhất, cho nên Lâm Diệu dùng bộ đàm nói: "Theo dõi chặt gã đàn ông hói đầu và người phụ nữ trung niên kia, đợi lát nữa kết thúc xem bọn họ đi đâu." Giao đại xong, Lâm Diệu tiếp tục xem đấu giá.

Quả nhiên Đồng Ngư đấu giá kết thúc, bị Ngô Tà cầm xuống, nhưng cậu ta lại không có nhiều tiền như vậy để trả.

Một lát sau, Ngô Tà và một người đàn ông trung niên được đưa vào.

Vừa vào cửa nhìn thấy Lâm Diệu, Ngô Tà vội vàng hành lễ nói: "Đạo gia, ngài cũng ở đây à.

Lần này tôi và Đại Phan gây phiền toái rồi, hy vọng ngài giúp đỡ nói giúp vài câu, sau này tôi sẽ gửi trả tiền." Lâm Diệu phất phất tay: "Mấy chuyện này đều không thành vấn đề, tín dự của Ngô gia không có vấn đề gì, cứ ngồi xuống trước đi, không cần lo lắng." Sau khi hội đấu giá kết thúc, người ở lầu hai đa số đều không rời đi, đều đang quan sát bao phòng của Lâm Diệu.

Nửa giờ sau, Lâm Nhất vào cửa báo cáo: "Tộc trưởng, đã tra rõ ràng, hai người đó đều là người nhà họ Vương, hiện đang ở trong một căn nhà trệt ở ngoại ô phía tây, đại khái có khoảng hai mươi người." Nghe vậy, Lâm Diệu nói với Doãn Thiên Sinh: "Nhạc phụ, vậy con đi làm việc trước, buổi tối con và Tân Nguyệt sẽ đến ăn cơm cùng ngài." Nghe đến ăn cơm, Doãn Thiên Sinh như lão ngoan đồng nói: "Được, vậy mau đi đi, cẩn thận một chút, về sớm ăn cơm, ta về chuẩn bị hai món con thích ăn." "Nhạc phụ yên tâm.

Doãn Băng, mau đưa ông nội về, trên đường cẩn thận một chút, tối nay cùng ăn cơm nhé." Lâm Diệu cười nói.

Nghe Lâm Diệu nói, Doãn Băng vội vàng đáp: "Cô phụ yên tâm, cháu nhất định sẽ đưa ông nội về an toàn." Thấy Lâm Diệu bước ra khỏi bao phòng, người ở các bao phòng khác cũng nhao nhao động thân, đi theo phía sau.

Trên đường đi, Lâm Diệu nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, hiện tại đi xả giận cho tốt vào, đòi lại chút lãi cho viên đạn trúng phải, sau này còn nhiều thời gian để đối phó nhà họ Vương." Bàn Tử hưng phấn đáp: "Cảm ơn Tộc trưởng, lần này xem tôi trả lại bọn chúng một súng." Đến nơi, nhìn thấy mấy đội tộc nhân đã bao vây căn nhà, Lâm Diệu trực tiếp phân phó: "Được rồi, người đều đã đông đủ, vậy tiến vào đi.

Mỗi người ném hai quả lựu đạn xong rồi hãy công kích vào trong, rõ chưa?" Nghe lệnh, tộc nhân trực tiếp xông vào sân, mỗi người ném hai quả lựu đạn.

Đợi tiếng nổ vừa dứt, Bàn Tử mặc đồ bảo hộ chạy vào đầu tiên, chỉ nghe tiếng súng bên trong kéo dài khoảng một phút, rồi không còn âm thanh gì nữa.

Một lát sau, tộc nhân lần lượt đi ra, Bàn Tử vội vàng chạy tới nói: "Tộc trưởng, lần này thật đã nghiền, tất cả đều bị giải quyết rồi, cục tức này của tôi cuối cùng cũng xả được." "Được, xả giận được là tốt rồi, sau này vẫn còn cơ hội." Nói xong Lâm Diệu dẫn người rời đi.

Những người đi theo phía sau cũng phân phó người tiến vào kiểm tra.

Nghe nói hơn hai mươi người, không đến hai phút đã bị giải quyết sạch sẽ, trên mặt ai nấy đều lộ biểu cảm chấn kinh.

Không để ý đến đám người kia, Lâm Diệu trực tiếp cho tộc nhân giải tán, lái xe đi đón Doãn Tân Nguyệt, cùng đến nhà Doãn Thiên Sinh ăn cơm.

Trên bàn cơm đều là tiếng cười nói vui vẻ.

Đợi mọi người ăn gần xong, Lâm Diệu kể lại sơ lược quá trình.

Sau đó nói với Doãn Băng: "Ta thấy đám thính nô và côn nô ở Khách sạn Minh Nguyệt thân thủ đều không tốt lắm, gần đây cháu có thể tuyển một số người đưa đến chỗ ta, để Lâm Nhất truyền chút công phu cho họ, như vậy sau này cũng an toàn hơn." Doãn Băng nghe vậy, trong nháy mắt đại hỷ, vội vàng nói: "Cảm ơn cô phụ, ngày mai cháu sẽ đưa người tới." Ăn xong cơm, Doãn Thiên Sinh lại truyền thụ cho Doãn Tân Nguyệt một ít kinh nghiệm buôn bán, chỉ bảo nàng cách kinh doanh tiệm vàng.

Mãi đến khi Doãn Thiên Sinh đi ngủ, hai người Lâm Diệu mới lái xe về sơn trang.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Băng đã đưa người tới, vừa vặn gặp Lâm Nhất và Bàn Tử.

Lâm Diệu giao cho hai người huấn luyện, phân biệt truyền thụ kỹ xảo 《Thính Lôi》 và 《Bát Quái Đao》 để nâng cao thực lực cho đám người mới.

Lâm Diệu gần đây không có nhiệm vụ gì, trừ việc mỗi ngày đưa đón Doãn Tân Nguyệt đi làm, thì là cùng tộc nhân đối luyện để phòng ngừa thân thủ bị mai một.

Một hôm Lâm Diệu đang ở sân huấn luyện giao đấu với Bàn Tử thì Lâm thúc tới báo có người của Cửu Môn đến bái phỏng.

Nghe thấy vậy, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: "Ây da, Tộc trưởng thật không khéo, tôi còn chưa luyện đủ đâu." Lâm Diệu nghe vậy cười như không cười: "Thế à?

Vậy tôi lại bồi anh luyện thêm chút nữa nhé?

Sẵn tiện giúp anh giảm béo luôn." "Đừng, Tộc trưởng.

Tuyệt đối không thể để khách nhân chờ được, tôi không gấp." Bàn Tử bồi cười nói.

Nhìn bóng lưng Lâm Diệu rời đi, Bàn Tử như kiếp sau trọn sinh nằm vật ra đất.

Ai ngờ Lâm Diệu đã đi đến cửa sân huấn luyện rồi lại nói vọng vào: "Lâm Nhất, tiếp tục bồi Bàn Tử luyện tập, những người khác giám sát." Trong nháy mắt trên sân huấn luyện bộc phát ra tiếng cười lớn.

Trong phòng khách, nhìn thấy hai người Trương Tiểu Sơn và Ngô

Tam Tỉnh, Lâm Diệu nói: “Hai vị có rảnh rỗi đến chỗ tôi chơi à?” Hai người đứng dậy chào hỏi, Ngô Tam Tỉnh nói: “Đạo gia, lần này có việc muốn nhờ ngài giúp đỡ.” “Được rồi, đều đừng đứng nữa, có việc thì ngồi xuống nói.” Lâm Diệu phất phất tay.

“Đạo gia, tôi muốn nhờ ngài giúp đỡ Thiên Chân (Ngô Tà), nó và bạn nối khố đã đi đến Chung Nam Sơn (biệt danh của Tần Lĩnh).

Kế hoạch hiện tại của tôi đang tiến hành, không thể rời đi được.” Ngô Tam Tỉnh ngồi xuống rồi vội vàng nói.

Ngô Tam Tỉnh vừa dứt lời, Lâm Diệu liền nhận được nhiệm vụ hệ thống.

“Đinh, nhiệm vụ mới: Thám hiểm tế đàn cây đồng ở Chung Nam Sơn, giết chết Chúc Long, đoạt lấy mắt.” Lần này cư nhiên bị Ngô Tam Tỉnh trực tiếp kích hoạt nhiệm vụ, hệ thống càng ngày càng nhân tính hóa.

Tiếp đó Lâm Diệu hỏi Ngô Tam Tỉnh: “Vì sao lại tìm tôi?

Chẳng lẽ bên trong có chuyện gì lạ sao?” Lần này Trương Tiểu Sơn trả lời: “Đạo gia, tôi tra được người nhà họ Vương cũng muốn đi Chung Nam Sơn, người phái đi không ít, hình như đối với thứ bên trong là nhất định phải có được.” Chung Nam Sơn bên trong có thể có cái gì chứ?

Một cây thanh đồng thụ khổng lồ, còn lại đều là các loại quái vật, chẳng lẽ nhà họ Vương muốn sao chép thứ gì?

Vậy thì hiện trường sẽ phát sinh nội đấu a?

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu nói: “Nhà họ Vương?

Xem ra tôi cũng có thể đi góp vui một chút, thuận tiện xem bọn chúng muốn làm gì.

Nhưng mà Thiên Chân đi nơi đó làm gì?" "Đạo gia, tôi nghe hỏa kế trong tiệm nói, nó phát hiện trên người bạn nối khố cũng có chuông thanh đồng, cho rằng bên phía Chung Nam Sơn và ngôi mộ lần trước đi có liên hệ, cho nên muốn đi xem xét." Ngô Tam Tỉnh giải thích.

"Kế hoạch cũng đã bắt đầu rồi, cần Thiên Chân giúp ông chuyển dời tầm mắt của nhà họ Vương?

Chương 81

Đúng không?" Lâm Diệu tuy dùng ngữ khí nghi vấn, nhưng lời nói ra lại mang ý khẳng định.

Nhìn Ngô Tam Tỉnh gật đầu, Lâm Diệu thầm nghĩ, tuy rằng mang theo Ngô Tà có chút việc không tiện, nhưng cũng không phải phiền toái lớn.

Đến lúc đó có Trương Tiểu Ca (Trương Khởi Linh) tồn tại, cũng có thể tách ra đi riêng.

Thế là Lâm Diệu nói: "Có thể, sáng mai tôi xuất phát, đến lúc đó gặp Thiên Chân, tôi sẽ bảo vệ cậu ta." Ngô Tam Tỉnh trịnh trọng đứng dậy nói: "Đa tạ Đạo gia ra tay." Nói xong liền tự mình rời đi.

Bên kia, Trương Tiểu Sơn vẫn luôn trầm mặc lúc này mới mở miệng: "Đạo gia, tôi lần này có việc muốn nhờ, tôi cảm giác thân thể mình đã xảy ra một số biến hóa, cho nên muốn hỏi ngài." "Ồ, biến hóa gì?" Lâm Diệu hỏi.

Trương Tiểu Sơn sắc mặt khó coi, trầm giọng nói: "Tôi hiện tại mỗi buổi tối hình như đều rơi vào một loại trạng thái mộng du, mỗi sáng thức dậy đều ở những nơi khác nhau, cũng không biết rốt cuộc mình đã làm gì?

Nhưng mà hôm qua tôi cảm giác hình như mình đã giết người, còn uống máu, cho nên tôi mới tìm ngài hỏi, có phải tôi cũng sẽ biến thành quái vật giống như Hoắc Linh không?" Nghe Trương Tiểu Sơn nói, Lâm Diệu cảm thấy kinh ngạc, chuyện này kiếp trước hắn cũng không biết a?

Trương Tiểu Sơn cư nhiên sẽ giết người uống máu?

Lâm Diệu mặt sắc ngưng trọng nói: "Được rồi, tôi biết rồi, tối nay cứ nghỉ ngơi ở phòng khách của tôi đi, tôi xem rốt cuộc là có chuyện gì." Tối hôm đó Trương Tiểu Sơn lưu lại Vọng Nguyệt Sơn Trang.

Tại phòng ngoài phòng khách, Lâm Diệu, Bàn Tử và Lâm Nhất đang uống rượu ăn thịt xiên.

Đang ăn ngon lành thì nghe thấy tiếng mở cửa phía sau.

Bàn Tử nói: "U, Trương Phó Quan ra rồi à, có phải chúng tôi ồn quá không, lại đây ăn chút gì rồi ngủ tiếp." Nhưng Trương Tiểu Sơn một chút phản ứng cũng không có, chỉ vô thanh nhìn ba người.

Thấy Bàn Tử định qua đó, Lâm Diệu giơ tay ngăn lại, nói: "Hiện tại người này hẳn không phải là Trương Tiểu Sơn." Hắn quan sát kỹ Trương Tiểu Sơn, thấy không giống phản ứng sau khi ăn thuốc trường sinh, nhưng nhìn vào mắt Trương Tiểu Sơn lại phát hiện bên trong tràn ngập sự dã man, tàn bạo, ngược lại có chút giống như bị khí tức hung thú trong huyết mạch ảnh hưởng.

Đột nhiên, Trương Tiểu Sơn đứng trước cửa động đậy, trực tiếp lao về phía Bàn Tử, chuẩn bị dùng miệng cắn xé.

"Bàn Tử, đánh ngất hắn, không cần lưu thủ." Lâm Diệu lên tiếng nhắc nhở.

Nhìn hai người giao thủ, phương thức công kích của Trương Tiểu Sơn càng giống dã thú tấn công, một chút cũng không nhìn ra thân thủ bình thường, tạp loạn vô chương.

Xem ra đúng là chịu ảnh hưởng của huyết mạch Kỳ Lân, nồng độ quá cao, lý trí của Trương Tiểu Sơn không áp chế được thú tính.

Đột nhiên Lâm Diệu nhớ tới mảnh vỡ thiên thạch có tác dụng áp chế biến thành quái vật, không biết đối với tình huống này của Trương Tiểu Sơn có tác dụng hay không?

Lâm Diệu vội vàng lấy ra một mảnh vỡ thiên thạch ném cho Bàn Tử, nói: “Bàn Tử, đem thứ này đặt lên người hắn thử xem.” Khi mảnh vỡ thiên thạch vừa đặt lên người Trương Tiểu Sơn, thấy hắn vô lực ngã xuống, xem ra là có tác dụng.

Sáng hôm sau Trương Tiểu Sơn tỉnh lại, Lâm Diệu nói: “Sự biến hóa của anh sẽ không biến thành quái vật giống như Hoắc Linh.

Tình huống đó là do nồng độ huyết mạch trong cơ thể quá cao, chịu ảnh hưởng bởi khí tức hung thú trong huyết mạch.

Nếu không thể khống chế tốt huyết mạch của mình, cuối cùng anh sẽ biến thành một con dã thú chỉ biết giết chóc.” Trương Tiểu Sơn sắc mặt có chút tái nhợt, cười khổ hỏi: “Đạo gia, tôi nên làm thế nào để khống chế sức mạnh huyết mạch?” “Cái này mỗi người đều không giống nhau, cần tự mình tìm phương pháp.

Sau khi tôi trở về, phát hiện mình bớt đi chút dũng mãnh, nhiều thêm chút mưu kế, anh có thể tìm hiểu sự biến hóa ở giữa.” Nói xong Lâm Diệu lấy ra mảnh vỡ thiên thạch: “Cái này anh mang theo bên người, có thể giúp áp chế sức mạnh huyết mạch.

Nhưng tốt nhất phải mau chóng học được cách khống chế, tôi cũng không biết thứ này có tác dụng được bao lâu.” Nói xong Lâm Diệu dừng một chút, lại nói: “Tốt nhất đừng để bất kỳ ai phát hiện thứ này, nếu không kết quả tốt nhất là bị tù cấm, dù sao thứ này rất nhiều người đều đang tìm kiếm.” Lâm Diệu nói xong, cũng không cho Trương Tiểu Sơn cơ hội đặt câu hỏi, trực tiếp tiễn hắn ra khỏi sơn trang.

Tiễn bước Trương Tiểu Sơn, nhóm Lâm Diệu chuẩn bị xuất phát, dù sao nơi này cách Chung Nam Sơn một khoảng cách không nhỏ.

Lâm Diệu nhìn Doãn Tân Nguyệt trước mắt nói: “Tân Nguyệt, tôi lại phải xuất phát rồi.

Sau khi tôi đi, việc trong nhà em phải nắm chủ ý, có chuyện gì không hiểu có thể hỏi Lâm thúc hoặc nhạc phụ." "Diệu ca, ra cửa bên ngoài nhất định phải cẩn thận, trong nhà không cần lo lắng, có em ở đây rồi." Doãn Tân Nguyệt lo lắng ôm lấy Lâm Diệu, thanh âm có chút thương cảm nói.

Nhất thời hai người ai cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng cảm nhận sự quan tâm của đối phương.

Một lát sau, Lâm Diệu ôn nhu nói: "Được rồi, tôi sẽ mau chóng trở về." Đợi đoàn người Lâm Diệu đến Chung Nam Sơn đã là giữa trưa ngày thứ ba.

Lần này Lâm Diệu dẫn theo năm người nhóm Lâm Nhất, cộng thêm một tên Bàn Tử không ngồi yên được.

Tại một nhà nghỉ, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, xua tan mệt mỏi đường xa.

Lúc ăn cơm xong, Bàn Tử hỏi ông chủ: "Ông chủ, gần đây có thấy hai người trẻ tuổi nào không?

Trong đó một người tướng mạo thanh tú, một thân thư sinh khí." "Ai ui, ngài để tôi nghĩ đã, mỗi ngày khách nhân quá nhiều." Nói xong ông chủ lâm vào trầm tư, một lát sau lên tiếng: "Tôi nhớ ra rồi, có hai người như vậy, nhưng hôm kia đã trực tiếp vào núi rồi." Lâm Diệu lại hỏi: "Vậy ông chủ gần đây có nhìn thấy ai vào núi nữa không?

Ấn tượng sâu sắc một chút." Ông chủ không chút nghĩ ngợi đáp: "Ngài nếu muốn nói đặc thù thì có hai nhóm người khá đặc biệt.

Một nhóm có người nước ngoài, nhóm còn lại thì toàn bộ hành trình không nói chuyện, chỉ có kẻ lĩnh đầu nói vài câu." Nghe ông chủ nói, Lâm Diệu biết là ai rồi, khẳng định là người nhà họ Vương và Cầu Đức Khảo (Cox Hendry).

Bàn Tử khinh thường nói: "Tộc trưởng, đám người này có phải cả ngày không có việc gì làm, cứ nhìn chằm chằm vào Thiên Chân a, Thiên Chân đi đâu là chúng nó đi đó." "Ha ha, tôi thấy đám người này coi trọng tiểu thiếu gia nhà họ Ngô, chuẩn bị bắt về để truyền tông tiếp đại đấy." Lâm Nhất nói đùa.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Lâm Diệu đột nhiên nhớ ra phần thưởng nhiệm vụ lần trước chưa nhận.

Gần đây mỗi ngày đều bồi Doãn Tân Nguyệt, suýt chút nữa là quên mất.

Hắn tiến vào hệ thống, bấm nhận.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoạch đắc 《Thân Thể Cơ Năng Điều Hòa》, cơ hội truyền thừa một lần." "《Thân Thể Cơ Năng Điều Hòa》: Tự động điều lý thân thể, bảo đảm cơ năng thân thể bình thường, dùng để tăng lên thuộc tính thân thể." Sáng sớm hôm sau, mọi người tiến vào núi.

Dọc đường cây cối rậm rạp, sơn lộ gập ghềnh khó đi.

Nhưng đi trên đường nhìn về bốn phía lại có thể thấy rất nhiều cảnh đẹp, không có bất kỳ ô nhiễm công nghiệp nào, trở về với đại tự nhiên thuần chân khiến người ta say mê.

Đến giữa trưa, đoàn người phát hiện trên đường có dấu vết người để lại gần đây, còn rất mới, hẳn là mới đi qua không lâu.

Tụ lại một chỗ, Lâm Diệu nói: "Lát nữa phía trước có thể sẽ gặp người, cũng không biết là ai, tất cả chuẩn bị sẵn vũ khí, đội mũ bảo hộ, phát hiện bất kỳ cái gì không đúng thì trực tiếp công kích." Men theo dấu vết truy tung, đi khoảng một giờ, nghe thấy phía trước truyền đến tiếng người, rất hỗn tạp, hình như nhân số không ít.

Từ từ tiếp cận đám người kia, phát hiện một đám thanh niên nam

nữ đang cười nói vui vẻ tiến lên, nhìn giống như đi du lịch.

Lâm Diệu phất tay ra hiệu lui lại, rút lui một đoạn, nói: "Hẳn là đoàn du lịch, chúng ta đi đường vòng tiếp tục tiến lên." Đi được một lúc, Bàn Tử nói: "Mấy tên thanh niên yêu đương này thật không muốn sống nữa rồi, chạy vào núi sâu rừng già du lịch, lỡ mà lạc đường thì có mà khóc tiếng Mán." "Ây da, Bàn Tử đừng có chua lòm thế, tôi thấy anh là ghen tị người ta có bạn gái, mình thì không có.

Nhưng mà đám người này chuẩn bị cũng đầy đủ đấy chứ, ai cũng đeo ba lô to đùng, cũng không thấy kêu mệt." Lâm Nhất phản bác Bàn Tử, sau đó có chút khoa trương nói.

Chương 82

Lâm Diệu vừa nghe Lâm Nhất nói, liền ra hiệu cho mọi người toàn bộ dừng lại, nhớ tới đám người lúc nãy, bất luận nam nữ đều đeo bao lớn, nhưng dấu chân để lại nhìn qua chỉ có một tầng thật mỏng.

Ngụy trang cũng khá đấy.

Suy tư xong, trong lòng Lâm Diệu tràn ngập phẫn nộ, nhưng ngữ khí lại băng lãnh nói: "Quay lại, vừa rồi lời của Lâm Nhất đã nhắc nhở tôi.

Đeo bao lớn như vậy mà dấu chân của tất cả mọi người lại rất nông, chúng ta xem xem rốt cuộc là ai đang giả thần giả quỷ." Nhìn bóng lưng phẫn nộ của Lâm Diệu, Bàn Tử nói: "Xong rồi, ai bảo đám người kia ngụy trang, lần này lộ tẩy rồi, Đạo gia càng tức giận hơn, hà tất gì chứ?" "Được rồi Bàn Tử, mau đi theo." Nghe Bàn Tử nói nhảm, Lâm Nhất thúc giục.

Lần này, Lâm Diệu không hề ẩn tàng thân ảnh, trực tiếp dẫn theo tộc nhân xuất hiện trước mặt đám người kia.

Nhìn những kẻ đang bị chĩa súng vào, hắn nói: "Nói đi, là ai?

Ở đây làm gì?" Một gã đàn ông cao lớn có vẻ là kẻ cầm đầu bước lên nói: "Mấy vị đại ca, chúng tôi là mấy cặp đôi rủ nhau đi du lịch." Bàn Tử trực tiếp nổ một phát súng xuống dưới chân gã, ánh mắt cảnh cáo nhìn hắn.

Lâm Diệu đi đến bên cạnh một người phụ nữ, thử nhấc cái ba lô sau lưng cô ta, sau đó lạnh giọng nói: "Ồ?

Tình nhân đi du lịch, thế thì thân thủ của các người cũng không tệ nhỉ?

Đeo cái ba lô nặng khoảng 50kg, dưới đất lại chỉ lưu lại dấu chân nông choẹt, cảm thấy tôi dễ lừa lắm sao?" Nghe Lâm Diệu nói, sắc mặt đám người kia đều biến đổi, nhìn bộ dạng muốn chuẩn bị động thủ.

Tộc nhân bên cạnh thấy thế trực tiếp bắn xuống mặt đất, nói: "Tốt nhất đừng có lộn xộn, nếu để tôi hiểu lầm, vậy thì xin lỗi nhé." Gã đàn ông cầm đầu thấy tình hình này bèn nói: "Được, tôi nói, tôi nói.

Chúng tôi là người đổ đấu, nghe nói Chung Nam Sơn có cổ mộ nên đến xem thử." Thấy đám người này vẫn không nói thật, cảm xúc Lâm Diệu chịu ảnh hưởng của khí tức hung thú đã đạt đến biên duyên bộc phát, hắn lần nữa áp ức phẫn nộ nói: "Cơ hội cuối cùng, nói thật, nếu không tất cả đều lưu lại nơi này đi." Cảm nhận khí thế khủng bố truyền ra trên người Lâm Diệu, đám người kia không thể giữ được bình tĩnh nữa, mặt lộ vẻ hoảng loạn.

Kẻ cầm đầu vội vàng nói: "Chúng tôi đến tìm cây thanh đồng, là người của Tạ gia." "Người Tạ gia?

Tạ gia Cửu Môn sao?" Lâm Diệu nghi hoặc hỏi.

"Đúng vậy, chúng tôi phụng mệnh lệnh gia chủ đến đây, nhưng chia thành mấy đội, không có hành động cùng một chỗ." Tạ gia?

Tạ Vũ Thần muốn làm gì?

Cũng tham dự vào chuyện này?

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu nhìn đám người Tạ gia đang khẩn trương nói: "Tôi biết các người có phương pháp liên lạc, nói cho Tộc trưởng các người biết, người Tạ gia tốt nhất nên buộc một dải lụa đỏ trên cánh tay, nếu không lần sau tôi gặp những người khác có thể sẽ trực tiếp động thủ đấy." Nói xong hắn dẫn tộc nhân tiếp tục tiến lên.

Thanh niên phía sau hỏi vọng theo: "Tiền bối là người phương

nào, có thể lưu lại danh hiệu không?" Thấy Lâm Diệu không có ý trả lời, Bàn Tử quay đầu hô lớn: "Nói cho Tộc trưởng nhà các ngươi, bảo là Đạo gia của Cửu Môn." Để lại đám tộc nhân Tạ gia vẻ mặt đầy chấn kinh.

Đi trên đường, Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, người Tạ gia đến đây làm gì?

Cũng muốn tìm đồ sao?" Nghe Lâm Nhất hỏi, Lâm Diệu lắc đầu: "Nhìn không thấu Tạ gia muốn làm gì?

Theo lý thuyết ở đây cũng không có đồ vật gì liên quan đến Tạ gia." "Tộc trưởng, Lâm Nhất đại ca đừng đoán mò nữa, đến lúc đó gặp mặt hỏi một chút không phải sẽ biết sao?" Bàn Tử ở một bên khuyên giải.

"Nói lại thì, cho dù có thêm nhiều người nữa, với thực lực của chúng ta cũng không cần quá lo lắng." Nghe Bàn Tử nói vậy, mọi người tiếp tục lên đường, dù sao có phiền toái thì mọi người cũng không cần thiết phải quá lo lắng.

Chạng vạng tối, nhóm Lâm Diệu đến một thôn trang, nơi này nhìn qua biệt lập với thế giới bên ngoài, giống như thế ngoại đào nguyên vậy.

Nhìn ánh nến truyền ra từ mỗi nhà, Bàn Tử cảm khái nói: "Thật không ngờ ở đây cư nhiên sẽ có thôn làng truyền thống như vậy, nhìn cứ như cuộc sống của người cổ đại." Chúng nhân tìm một hộ dân hỏi đường, rồi đến nhà trưởng thôn.

Lâm Diệu hỏi: "Trưởng thôn, ở đây có phòng trống nào có thể cho chúng tôi mượn một gian không, tôi có thể trả tiền." "Ở đây chỉ có lầu hai từ đường là có chút phòng trống, mấy ngày trước vừa có người ở, bên trong đều đã quét dọn, các vị thấy thế nào?" Trưởng thôn vẻ mặt thuần phác hỏi.

“Có thể, phiền ngài dẫn đường, đây là tiền phòng của ngài.” Vừa nói, Bàn Tử từ trong túi lấy ra một xấp tiền nhét vào tay trưởng thôn.

Đến từ đường xem xét, rất sạch sẽ, nhìn dáng vẻ mỗi ngày đều có người quét dọn.

Sau khi lên lầu hai chia phòng, Lâm Diệu lần nữa hỏi: “Trưởng thôn, ngài nói mấy ngày trước có người ở, đều là người nào a?” Trưởng thôn nghĩ ngợi nói: “Tôi cũng không nhìn ra bọn họ làm gì?

Nhưng hình như không thích nói chuyện, trừ kẻ dẫn đầu nói vài câu, những người còn lại đều một lời không phát.” Nghe trưởng thôn nói, mấy người Lâm Diệu liếc nhìn nhau, xem ra là người nhà họ Vương.

Trưởng thôn trước khi đi muốn nói lại thôi, cuối cùng khuyên: “Các vị, nếu buổi tối nghe thấy âm thanh gì, chỉ cần đóng chặt cửa phòng, đừng để ý tới là được.” Nhìn bóng lưng trưởng thôn rời đi, mọi người thầm nghĩ, chẳng lẽ buổi tối trong thôn sẽ xảy ra chuyện gì?

Mọi người tụ tập tại phòng Lâm Diệu, Lâm Nhất hỏi: “Trưởng thôn có ý gì?

Chẳng lẽ thôn này không quá bình thường sao?” “Không thể nào, đi suốt một đường, tôi thấy nhà nào cũng cười nói vui vẻ, rất thuần phác mà.” Bàn Tử có chút không tin nói.

Lâm Diệu chế chỉ hai người tranh biện, nói: “Được rồi, mặc kệ thôn này có dị thường hay không, tối nay sẽ biết.” Sau đó lại nói: “Nhưng mà nhóm người trưởng thôn nhắc tới trước đó hẳn là người nhà họ Vương.

Ngày mai chúng ta mau chóng lên đường, xem có thể đuổi kịp hay không, trước tiên giải quyết đội người này đã.” Các người ai về

phòng nấy nghỉ ngơi.

Đến nửa đêm, bỗng nhiên trong thôn truyền đến tiếng thảm thiết kêu la, giống như có người đang chịu hình vậy.

Nghe thấy động tĩnh, các tộc nhân đều chạy đến phòng Lâm Diệu.

Bàn Tử hỏi: "Tộc trưởng, sẽ không phải trong thôn có người xấu vào chứ?

Chúng ta có nên đi xem, giúp đỡ người trong thôn không?" "Tên Béo này, quên lời trưởng thôn trước khi đi rồi à?

Xem ra trưởng thôn đã sớm biết tình huống này." Lâm Nhất huấn xích Bàn Tử.

"Được rồi, đừng ồn, chúng ta đi xem một chút đi.

Hiện tại đã đến gần tế đàn, bất kỳ tình huống nào cũng phải tìm hiểu, tránh xuất hiện ngoài ý muốn." Lâm Diệu cắt ngang hai người.

Thuận theo cầu thang đi xuống lầu một từ đường, nhóm Lâm Diệu ghé vào khe cửa nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài không có lấy một tia ánh nến, giống như đều không nghe thấy tiếng thảm thiết kêu la vậy.

Đột nhiên Lâm Tam vỗ vỗ Lâm Diệu, im lặng chỉ về một khe hở khác.

Lâm Diệu ghé mắt nhìn, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy tại lối vào phía tây của thôn, có một bóng người màu trắng đang không ngừng dùng dao chém vào thân thể mình, vừa chém vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Những người khác cũng nhìn thấy cảnh tượng này, Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Nhìn thấy không, người kia hình như không có mặt." Mọi người nghe vậy lần nữa nhìn kỹ, quả nhiên mượn ánh trăng nhìn lại, trên mặt bóng trắng kia là một mảng da trơn nhẵn, ngũ quan đều

không có.

Chương 83

Nhìn tộc nhân đang chấn kinh, Lâm Diệu nói: "Không sao đâu, đó là Quan Sơn chỉ nhân (người giấy Quan Sơn), là đồ giả.

Nhưng ở đây lại xuất hiện người giấy Quan Sơn, lần trước ở Đàn Tử Sơn chúng ta cũng gặp phải một cỗ thi thể." "Mọi người đều cẩn thận một chút, chúng ta ra ngoài xem rốt cuộc là ai làm?

Có mục đích gì." Đoàn người cẩn thận tiếp cận bóng trắng, đến gần phát hiện quả nhiên là một người giấy, nhưng làm rất giống thật, còn tiếng kêu thảm thiết thì là do máy ghi âm phát ra.

Nhìn thấy tất cả, Bàn Tử tức giận nói: "Người Quan Sơn này cũng thật biết giả thần giả quỷ, vừa rồi dọa Bàn gia giật nảy mình, lát nữa tìm được phải giáo huấn thật tốt." Mọi người kiểm tra bốn phía, phát hiện sau gốc cây có dấu vết người hoạt động.

Thuận theo dấu vết truy tung, trực tiếp đến một cửa hang động ở hậu sơn.

"Xem ra người đang ở bên trong, lát nữa mọi người đều cẩn thận, đừng để bị đánh lén." Lâm Diệu nhắc nhở xong liền dẫn đầu đi vào hang động.

Đi vào xem xét, chỉ thấy lối đi bên trong chằng chịt, giống như mê cung vậy.

Dấu vết trong hang động không còn tác dụng nữa, bởi vì khắp nơi đều là dấu chân.

Nhìn thấy những dấu chân này, Lâm Nhất nói: "Người này sẽ không phải là người lùn chứ, sao dấu chân lại nhỏ thế này?" "Lâm Nhất đại ca, có thể là một đứa bé, dấu chân trẻ con cũng nhỏ mà." Bàn

Tử theo thói quen phản bác Lâm Nhất.

Chúng nhân thử đi theo từng lối đi, cuối cùng đến một hang đá rộng rãi.

Đứng tại lối vào, Lâm Diệu nghe thấy bên trong có âm thanh rất nhỏ, bèn dùng thủ thế ra hiệu cho mọi người tiến vào bắt sống.

Trong nháy mắt mọi người xông vào hang đá, đối diện truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn loạn, sau đó thì im bặt.

Bật đèn lên, nhìn người bị bắt, Lâm Nhất kinh ngạc nói: "Thật sự để cho tên Béo nói đúng rồi, thật là một đứa bé." Chỉ thấy trong tay Lâm Nhất đang túm lấy một con bé khoảng 10 tuổi, mặc một bộ quần áo rách rưới, tóc tai rối bù, giống như một tiểu ăn mày.

Bàn Tử nhìn bé gái nói: "Tiểu cô nương, nhóc là ai?

Sao lại ở đây?" "Hừ!" Bé gái hừ một tiếng quay đầu không nhìn Bàn Tử.

Nhìn bộ dạng tức tối của Bàn Tử, mọi người nhao nhao cười nhạo.

"Được rồi, cô bé này hẳn là người Quan Sơn, người giấy trước đó cũng là do cô bé làm." Lâm Diệu nhìn bé gái nói.

Nghe Lâm Diệu nói, bé gái kinh ngạc nhìn hắn, hỏi: "Các người là ai, sao lại biết Quan Sơn?

Cha tôi nói rồi, trên đời chỉ có mình tôi là người Quan Sơn." Nghe bé gái nói, tộc nhân giật mình, không ngờ người giấy trước đó thật sự do cô bé làm.

Lâm Diệu lại hỏi: "Vậy cha của cháu đâu?

Sao lại để một mình cháu ở đây?" Nghe vậy, trên mặt bé gái tiên lộ vẻ bi thương, sau đó lại có chút phẫn hận nói: "Cha cháu qua đời rồi,

đều tại những người dân thôn kia.

Vì sao bọn họ không chịu cứu cha cháu, rõ ràng nghe thấy ông ấy đang kêu gào thảm thiết, lại không có một ai đi ra." "Cho nên mỗi ngày cháu đều dùng bí thuật Quan Sơn làm ra người giấy để hù dọa những người trong thôn?" Nghe bé gái nói, Lâm Diệu bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng vậy, cháu muốn để bọn họ mỗi ngày đều ngủ không ngon.

Nếu không phải bí thuật Quan Sơn của cháu thất truyền rồi, cháu đã sớm báo thù." Bé gái lộ vẻ thất vọng trả lời.

Đợi bé gái nói xong, Lâm Diệu phân phó tộc nhân: "Được rồi, chúng ta về trước đi, mang theo đứa bé cùng đi, ở đây quá ẩm ướt." Đi trên đường, Lâm Diệu suy nghĩ nên xử trí bé gái này thế nào.

Tuổi còn quá nhỏ, tuy rằng không báo thù dân thôn là vì bí thuật chưa học tốt, nhưng nếu thật sự muốn báo thù, cái người giấy kia cũng có thể giết người.

Có thể nhìn ra đứa bé này tâm địa thiện lương, không muốn giết người.

Bàn Tử nhìn bé gái phía trước hỏi Lâm Diệu: "Tộc trưởng, đứa bé này nên làm thế nào đây?

Tuổi nhỏ như vậy, cũng không thể để nó ở lại trong hang động được?

Tuy rằng nói muốn báo thù dân thôn, nhưng Bàn Tử có thể nhìn ra, nó chỉ là mạnh miệng thôi.

Hay là chúng ta đưa nó về đi." Nghe Bàn Tử nói, Lâm Diệu cũng nảy sinh ý nghĩ thu dưỡng đứa bé này.

Tuy rằng Lâm Diệu tạo thành sát lục cũng không ít, nhưng hắn không phải loại đại ác nhân muốn hủy diệt thế giới, hắn chỉ quan tâm

đến sinh mệnh tộc nhân, chứ không táng tận lương tâm đi tổn thương một đứa bé.

Nếu cứ để nó ở lại đây, e rằng cuộc đời đứa bé này sẽ bị hủy hoại.

Về đến chỗ ở, Lâm Diệu nhìn bé gái trước mắt, nói: "Cứ ở lại đây mãi cũng không phải cách, ngày mai chú phải rời khỏi đây rồi.

Chú hỏi cháu, có nguyện ý rời đi cùng chú không?" "Nhưng chú phải nói trước cho cháu biết, một khi rời đi cùng chú, cuộc sống sau này tuy rằng sẽ sung túc, nhưng cũng có thể tràn ngập nguy hiểm.

Bởi vì chú là người đổ đấu.

Thân là truyền nhân Quan Sơn cháu hẳn phải biết sự nguy hiểm của nghề này, không chỉ là dưới lòng đất, mà còn có kẻ địch trên mặt đất." "Nhưng nếu cháu đi cùng chú, chú có thể đem truyền thừa Quan Sơn giao cho cháu, không cần cháu tự mình học, chú không có gì là không biết." "Được rồi, lời chú nói đến đây thôi, sáng mai hãy cho chú câu trả lời." Sáng sớm hôm sau, khi mọi người đang chuẩn bị xuất phát, bé gái tìm đến Lâm Diệu, nói: "Cháu đi cùng chú, nhưng chú không được lừa cháu, nhất định phải đưa truyền thừa Quan Sơn cho cháu." Nhìn biểu tình kiên nghị của bé gái, Lâm Diệu cũng không biết mình làm đúng hay sai.

Nhưng đã quyết định đi theo Lâm Diệu, hắn sẽ chịu trách nhiệm cho sinh mệnh của nó.

Nghĩ tới sau này có thể gặp nguy hiểm, hắn dẫn bé gái về phòng để truyền thừa kỹ năng.

Nhìn bé gái cắn răng chịu đựng đau đớn khi truyền thừa, một tiếng cũng không kêu, Lâm Diệu có chút đau lòng.

Tuổi nhỏ như vậy, khẳng định đã trải qua rất nhiều thống khổ mới

có thể kiên cường đến thế.

Nhìn bé gái đã truyền thừa xong, Lâm Diệu hỏi: "Đúng rồi, không biết tên của cháu là gì?" "Quan Nguyệt." Bé gái vừa cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, vừa lơ đễnh đáp.

"Được rồi, biến hóa sau khi truyền thừa, sau này chú sẽ từ từ nói với cháu.

Đây là trang bị chú cho cháu, lát nữa thay vào trước đi, chú ra ngoài trước." Nói xong, Lâm Diệu lấy ra các loại trang bị vừa mua cho Quan Nguyệt.

Đợi ở ngoài cửa một lát, nhìn thấy một bé gái phấn điêu ngọc trác từ trong phòng đi ra, mặc một thân trang phục tiểu chiến sĩ, thập phần đáng yêu.

Các tộc nhân khác nhao nhao kinh ngạc nhìn Quan Nguyệt.

Bàn Tử càng kinh ngạc hô: "Vãi thật, đây là bé gái hôm qua chúng ta mang về sao?

Chương 84

Cư nhiên đáng yêu như vậy?" Nhìn Quan Nguyệt có biểu tình xấu hổ, Lâm Diệu nói: "Được rồi, đều đừng kinh ngạc nữa, sau này Quan Nguyệt là tộc nhân của chúng ta rồi, mọi người phải chăm sóc thật tốt." Nói xong Lâm Diệu lại lấy ra truyền thừa Quan Sơn và tấm kim bài kia, đưa cho Quan Nguyệt: "Nào, đây là truyền thừa Quan Sơn chú tìm thấy ở Đàn Tử Sơn, hiện tại đều giao cho cháu." Quan Nguyệt nhận lấy hai món đồ, lộ vẻ vui mừng nói: "Cảm ơn Tộc trưởng." Một lát sau, trưởng thôn đến đây.

Nhìn thấy Quan Nguyệt, biểu tình của ông ta rất phong phú, có quan tâm, kinh ngạc, sợ hãi.

Nhìn thấy trưởng thôn, Quan Nguyệt lại lộ ra biểu tình phẫn hận, lớn tiếng hỏi: "Năm đó vì sao ông không cứu cha cháu?

Trơ mắt nhìn ông ấy không ngừng kêu thảm thiết rồi chết đi." Nghe Quan Nguyệt nói, các tộc nhân đều phẫn nộ nhìn trưởng thôn.

Hiện tại Quan Nguyệt là tộc nhân của họ, đương nhiên phải giúp hỏi cho ra lẽ.

Nhìn đám người Lâm Diệu hung thần ác sát, trưởng thôn có chút sợ hãi nói: "Quan Nguyệt à, năm đó cha cháu đến thôn chúng ta, ta và ông ấy quan hệ tốt nhất.

Năm đó nếu có thể cứu cha cháu, ta có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Hiện tại cháu cũng lớn rồi, vậy ta nói cho cháu biết." Nói xong trưởng thôn lộ vẻ thống khổ: "Năm đó người trở về trong thôn, căn bản không phải là cha cháu, mà là giả.

Căn cứ theo cảnh báo tổ tông thôn ta lưu lại, ta phát hiện cha cháu hẳn là đã đi tế đàn.

Sau khi trở về ta nhìn thấy mắt hắn biến thành trùng đồng (hai con ngươi), đó là phương pháp ta phân biệt thật giả." "Một khi ta cứu hắn, hắn sẽ giết chết cháu đó, Quan Nguyệt.

Những kẻ hàng giả này sẽ không để lại bất kỳ uy hiếp nào có thể phát hiện thân phận của chúng." Nghe trưởng thôn nói, Quan Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Một lát sau trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo chảy xuống nước mắt, khóc lóc ôm lấy trưởng thôn: "Trưởng thôn, năm đó vì sao ông không nói cho cháu biết?

Cháu vẫn luôn tưởng đó là cha cháu." "Đứa nhỏ này, ta không dám nói ra a, nếu để người giả kia phát hiện, chúng ta ai cũng chạy không thoát." Trưởng thôn cũng có chút thương tâm nói.

Nhìn hai người bi thương, Lâm Diệu và tộc nhân hai mặt nhìn nhau.

Một lát sau, đợi hai người bình tĩnh lại, Lâm Diệu nói: "Được rồi, Quan Nguyệt, đừng đau lòng, chú sẽ giúp cháu mang hài cốt của cha cháu ra." Sau đó lại đối với trưởng thôn nói: "Trưởng thôn, tôi chuẩn bị thu dưỡng Quan Nguyệt rồi, để con bé ở lại đây cũng không phải là cách." Nghe Lâm Diệu nói, trưởng thôn có chút cao hứng: "Được, vậy ta yên tâm rồi, cậu nhìn qua là người có bản lĩnh, Quan Nguyệt có cậu chăm sóc, khẳng định sẽ sống tốt hơn." Cáo biệt trưởng thôn, mọi người mang theo Quan Nguyệt đang chìm trong đau buồn tiếp tục tiến về phía mục đích.

Men theo bản đồ đi tới, nhóm Lâm Diệu đến một hẻm núi, hai bên đều là vách núi cao vút, lối vào ở giữa rất hẹp.

Nhìn sắc trời đã tối, Lâm Diệu nói: “Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi, ngày mai hãy tiến vào hẻm núi.

Bên trong âm khí nặng, buổi tối đi vào có thể sẽ gặp rắc rối.” Nghe Lâm Diệu nói, mọi người chuẩn bị dựng trại nghỉ ngơi.

Chính lúc các tộc nhân chuẩn bị động thủ, Lâm Diệu đột nhiên nghe thấy trong rừng rậm phía xa có tiếng động truyền đến.

Lâm Diệu nói: “Dừng lại hết, nghe kỹ xem, phía sau có phải có người không?” Chúng nhân nhao nhao vận 《Thính Lôi》, cẩn thận thu thập thanh âm từ xa.

Nghe thấy trong rừng thông vang lên tiếng bước chân, dần dần có thể nghe thấy tiếng nói chuyện ẩn ẩn ước ước, Lâm Diệu vội vàng ra hiệu, ý bảo mọi người đi về phía lối vào khe núi.

Nhóm Lâm Diệu ẩn nấp sau lối vào, cẩn thận nhìn chằm chằm về hướng phát ra tiếng động.

Một lát sau xuất hiện một đoàn người, mặc đồ leo núi, trong tay cầm các loại vũ khí, vừa nhìn là biết cũng là dân đổ đấu.

Cẩn thận nghe bọn họ đàm thoại.

Người qua đường Giáp: “Đại ca, Vương gia chúng ta đã phái vào trong 5 đội tộc nhân rồi, sao còn phái cả chúng ta nữa?” Người qua đường Ất: “Nhị đệ, đừng hỏi nhiều như vậy, chỉ cần nghe mệnh lệnh gia tộc là được rồi.” Nhóm Lâm Diệu vừa nghe liền biết là người nhà họ Vương.

Vào núi lâu như vậy, cuối cùng cũng gặp được người nhà họ Vương.

Ngay khi Lâm Diệu bảo Quan Nguyệt nấp kỹ, chuẩn bị dẫn tộc nhân động thủ, lại nghe thấy tiếng hai người kia, Lâm Diệu vội vàng ra hiệu chờ thêm chút nữa.

“Đại ca, kế hoạch lần này có thể thành không?

Cho dù trưởng lão thành công, cũng không biết có ra được không.” Người qua đường Giáp hỏi.

Người qua đường Ất trả lời: “Nếu không sao lại phái chúng ta tới?

Là để đề phòng vạn nhất xảy ra chuyện.” Nghe đến đây, Lâm Diệu hoàn toàn hiểu rõ.

Hóa ra một vị trưởng lão nhà họ Vương không biết vì sao lại muốn dùng cây thanh đồng để sao chép.

Những người nhà họ Vương đi trước là để bảo đảm kế hoạch thành công, còn đội này là để đề phòng sự cố.

Đã biết rõ kế hoạch của nhà họ Vương, đám người này cũng không cần thiết phải giữ lại nữa.

Lâm Diệu ra hiệu cho nhóm Lâm Nhất động thủ.

Thực lực nghiền ép, cộng thêm nguyên nhân đánh lén, người nhà họ Vương không chút sức kháng cự nào, toàn bộ bị giải quyết.

Dọn dẹp xong chiến trường, tộc nhân quay về bên cạnh Lâm Diệu, vừa định nói chuyện thì cảm giác hoàn cảnh chung quanh biến đổi, bỗng nhiên vang lên tiếng trống trận ầm ầm.

Quan sát tứ phía, Lâm Diệu đột nhiên phát hiện phía xa có một đội Âm binh đi ra, vội vàng ra hiệu cho mọi người nấp đi.

Nấp trong góc tối, nhìn Âm binh lục u u phía xa, chỉ thấy một đội 8 người, chia làm hai hàng, đều tay cầm trường thương, mặc một thân áo giáp rách rách rưới rưới.

Tuy rằng bề ngoài nhìn không ra sao, nhưng Lâm Diệu có thể cảm nhận mỗi một tên Âm binh đều tản ra khí tức cường đại, không phải thứ bọn họ có thể đối phó được.

Xem ra trận chiến vừa rồi đã dẫn phát biến hóa ở nơi này.

Nhìn bóng dáng Âm binh đi qua trước mặt, mọi người đều cảm thấy chấn kinh trước sự cường đại của đội Âm binh này.

Đột nhiên cảm nhận Quan Nguyệt bên cạnh đang run rẩy, Lâm Diệu nắm lấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh lẽo của cô bé, cho một ánh mắt an ủi.

Theo tiếng trống trận suy yếu, Âm binh biến mất, mọi người mới đứng dậy, cảm giác mấy phút vừa rồi trôi qua thật quá dài, toàn thân đều toát mồ hôi lạnh.

Bàn Tử còn sợ hãi nói: "Tộc trưởng, đội Âm binh này là tình huống gì vậy?

Khí tức sao lại cường đại thế?

Tôi vừa rồi cảm giác sắp bị phát hiện, tất cả mọi người đều phải nằm lại đây rồi." Không đợi Lâm Diệu nói chuyện, Quan Nguyệt bên cạnh có chút run rẩy nói: "Cháu từng xem miêu tả về loại chuyện này trong truyền thừa Quan Sơn.

Chương 85

Nếu khí tức Âm binh thập phần cường đại, chỉ có thể nói rõ những Âm binh này đã cắn nuốt đồng loại ở phụ cận, hấp thu lượng lớn âm khí." "Vãi thật, một đội Âm binh tàn bạo a, ngay cả đồng loại cũng ăn." Lâm Nhất nghe vậy chấn kinh nói.

Đợi mọi người bình phục tâm cảnh, Lâm Diệu mới lên tiếng phân phó: "Được rồi, đã đến đây rồi, Âm binh cũng đã đi, bên trong hẳn là sẽ không còn nguy hiểm nữa, chúng ta đi qua đoạn hẻm núi này rồi hãy nghỉ ngơi." Một đường cẩn thận men theo hẻm núi đi tới, nửa đường mọi người phát hiện một cái bồn địa, có thể nhìn thấy bên trong có xương trắng lộ ra ngoài.

Lâm Diệu nói: "Xem ra nơi này hẳn là cổ chiến trường năm đó, đội Âm binh vừa rồi hẳn cũng là từ nơi này đi ra." "Nhiều người chết ở đây như vậy, phải hình thành bao nhiêu Âm binh chứ?

Chẳng lẽ toàn bộ đều bị đội vừa rồi cắn nuốt hết?

Hèn gì khí tức lại dọa người như thế." Bàn Tử có chút cảm khái.

Lâm Nhất cũng có chút sợ hãi, thúc giục: "Tộc trưởng, chúng ta mau đi thôi, đừng đợi lát nữa Âm binh lại quay về." Nghe Lâm Nhất nói, Lâm Diệu đang chuẩn bị tiếp tục tiến lên thì nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

"Đinh, kiểm trắc túc chủ, trong bồn địa tồn tại "Long Cốt", mời túc chủ tìm kiếm." Nghe hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu vội vàng xoay người nhìn bồn địa, nhìn khoảng cách chỉ thị trên hệ thống, phát hiện cách "Long Cốt" khoảng 200 mét.

Lâm Diệu vội vàng nói: "Đều đi xuống, tôi cảm giác trong bồn địa có "Long Cốt", có thể nâng cao nồng độ huyết mạch của chúng ta."

Nghe Lâm Diệu nói, mọi người nhao nhao đại hỷ, ngay cả Lâm Nhất cũng quên cả sợ hãi Âm binh, vội vàng thả dây thừng xuống, chuẩn bị leo xuống.

Thuận theo hệ thống chỉ dẫn, mọi người đi đến bên cạnh một bộ thi cốt lộ thiên.

Xem ra "Long Cốt" năm đó bị người mang lên chiến trường, sau đó vẫn luôn lưu lại nơi này.

Nhóm Lâm Diệu vội vàng lấy ra xẻng Lạc Dương khai quật.

Một lát sau đào ra một bộ thi cốt, nhìn qua năm đó hẳn là một vị tướng quân, áo giáp trên người tuy rằng rách nát không chịu nổi, nhưng vẫn có thể phát hiện sự đặc thù.

Cẩn thận kiểm tra thi cốt, cuối cùng nhìn thấy "Long Cốt" trong khe hở ở bả vai.

Thấy "Long Cốt" đã tìm được, mọi người nhao nhao vui mừng, đúng lúc này đột nhiên lại nghe thấy tiếng trống trận rất nhỏ truyền đến từ xa.

Mọi người vội vàng theo đường cũ trở về, vận 《Khinh Thân Thuật》 chạy như điên về phía lối ra bên kia khe núi.

Đợi chạy ra khỏi khe núi, tiếng trống trận ầm ầm cuối cùng cũng biến mất, mọi người thở phào một hơi dài, buông lỏng tâm tình.

"Tộc trưởng, lần này thật quá kích thích, chúng ta đây là từ dưới mí mắt Âm binh đoạt bảo bối a." Lâm Nhất thở hổn hển nói.

Lâm Diệu cũng có chút sợ hãi nói: "Đúng vậy, thật sự là sát vai với nguy hiểm, nhưng mà đều đáng giá, dù sao "Long Cốt" cũng đã tới tay." Nói xong Lâm Diệu lấy ra "Long Cốt" để hệ thống hấp thu.

"Đinh, hấp thu "Long Cốt", nồng độ huyết mạch tăng lên." Mọi

người nhao nhao cảm giác trong cơ thể xuất hiện một dòng nước ấm, biết là huyết mạch đã được nâng cao, mỗi người đều lộ ra nụ cười hân hoan.

Cảm nhận huyết mạch đã thăng cấp xong, Lâm Diệu vội vàng mở bảng thuộc tính ra xem.

"Thuộc tính túc chủ: Thân phận: Lâm Diệu Sức mạnh: 55 Tốc độ: 60 Thể chất: 70 Tinh thần: 225 Kỹ năng: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》, 《Bát Quái Du Long Chưởng》...

Kỹ năng đã truyền thừa: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》...

Huyết mạch: Bác Di (nồng độ 30%), có tác dụng khu tà, trấn ma. (Năng lực đặc thù sẽ tăng cường theo nồng độ huyết mạch, mời túc chủ tự mình thể hội.)" Nhìn nồng độ huyết mạch lại tăng thêm 10%, các thuộc tính cơ thể mỗi hạng cũng tăng 5 điểm, chuyến đi núi Chung Nam lần này quả không uổng công, một khối "Long cốt" chính là thu hoạch lớn nhất.

Nhìn từng gương mặt lộ vẻ hưng phấn của các tộc nhân, Lâm Diệu cười nói: "Được rồi, tối nay nghỉ ngơi tại chỗ đi, sáng mai chúng ta sẽ lên đường sớm." Dứt lời, mọi người bắt đầu dựng trại nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người dậy sớm thu dọn đồ đạc, đến giữa trưa thì tới được lối vào.

"Mọi người đều đội mũ bảo hiểm lên, chuẩn bị vũ khí, lát nữa xuống mộ không biết bên trong có nguy hiểm gì đâu." Lâm Diệu lại nhìn về phía Quan Nguyệt dặn dò: "Quan Nguyệt, lát nữa cháu đi ở giữa đội hình, cẩn thận một chút." Nói xong hắn dẫn đầu đi vào lối vào, đi vào nhìn thử, là một đường thủy đạo, vách đá xung quanh đều

có dấu vết khai tạc.

Lâm Diệu nhìn đường thủy đạo dài hun hút, mở miệng nói: "Đều cẩn thận chút, trong này có Triết La Khuê khổng lồ, đừng để bị công kích." Men theo thủy đạo tiến lên, chưa đi được bao xa đã nghe thấy tiếng đánh nhau vọng lại từ đằng xa, bên trong còn xen lẫn các loại tiếng kinh hô.

Đi qua khúc quanh, Lâm Diệu nhìn thấy phía trước có một đội người đang chiến đấu với Triết La Khuê, nước trong khu vực đó đều bị máu nhuộm đỏ, cũng không biết là máu người hay máu cá.

Quan sát kỹ đội ngũ kia, phát hiện kẻ dẫn đầu chính là Tạ Thần, hiện tại gã dính đầy máu tươi, không ngừng nổ súng bắn vào Triết La Khuê, chẳng còn chút hình tượng quý công tử lúc trước.

Lâm Diệu nhìn tràng diện chiến đấu, nói: "Bàn Tử, đi giúp một tay.

Tuy không biết mục đích của bọn họ, nhưng dù sao cũng là người Cửu Môn, cũng không thể thấy chết mà không cứu." "Được, Tộc trưởng cứ nhìn cho kỹ, xem tôi giải quyết mấy con cá lớn này." Nói xong Bàn Tử trực tiếp lặn xuống nước bơi về phía trước, chẳng mấy chốc đã tiếp cận chiến trường.

Bàn Tử ngoi lên mặt nước hét lớn: "Tạ đương gia, Đạo gia bảo tôi tới giúp một tay, lát nữa các người nhìn cho kỹ, đừng có bắn nhầm vào tôi đấy." Dứt lời lại lặn xuống lần nữa.

Nghe tiếng hét của Bàn Tử, Tạ Thần vội vàng bảo mọi người ngừng bắn, chỉ giữ lại vài người thương pháp tốt ở bên cạnh tiếp tục quấy rối.

Đột nhiên nhìn thấy một con cá lớn nổi lên từ dưới nước, sĩ khí mọi người đại tăng.

Thì ra sau khi Bàn Tử lặn xuống nước, trực tiếp vận chuyển《Quy Tức Thuật》, vô thanh vô tức tiếp cận một con Triết La Khuê, rút Hắc Kim Đường Đao mang theo bên người ra, trực tiếp cắm vào đầu con cá.

Theo hành động của Bàn Tử, xác cá trên mặt nước ngày càng nhiều.

Lâm Diệu và mọi người đang từ từ tiến lại gần nhìn thấy cảnh này, Quan Nguyệt nói: "Tộc trưởng, thì ra chú Bàn Tử cũng lợi hại thế sao?

Cháu cứ tưởng chú ấy béo như vậy thì công phu không ra gì chứ." Nghe Quan Nguyệt nói, mọi người đều lộ nụ cười, Lâm Nhất càng cười to: "Ha ha, mắt nhìn của Quan Nguyệt không tệ đâu, biết Bàn Tử yếu nhất, bất quá bây giờ cũng khá hơn rồi, Bàn Tử trước kia có thể chứa được hai Bàn Tử bây giờ đấy." Nhìn Quan Nguyệt lộ ra biểu cảm kinh ngạc, có vẻ ngốc manh, nhóm Lâm Diệu thấy vậy càng cười vui vẻ hơn.

Đến gần nhóm Tạ Thần, nhìn thấy xác cá nổi đầy mặt nước, dòng nước cũng biến thành màu đỏ, qua một lúc Bàn Tử mới từ vùng nước sạch hơn ở thượng nguồn bơi ra.

Nhìn thấy Lâm Diệu, Tạ Thần vội vàng cảm kích nói: "Đa tạ Đạo gia ra tay tương trợ, nếu không thì không biết phải tổn thất bao nhiêu nhân thủ." "Được rồi, đều là người trong Cửu Môn, không cần khách sáo như vậy." Lâm Diệu phất phất tay nói.

Bàn Tử leo lên bờ, vừa đi vừa nói: "Mẹ kiếp, máu cá cũng nhiều quá, ở trong nước chẳng nhìn thấy cái gì cả." Thấy Bàn Tử trở lại, người Tạ gia lại cảm tạ một phen.

Chờ hàn huyên kết thúc, Lâm Diệu hỏi Tạ Thần: "Đúng rồi, trước đó chúng tôi gặp một đội người khác, suýt chút nữa xảy ra hiểu lầm."

Nghe Lâm Diệu hỏi, Tạ Thần vội nói: “Trước đó bọn họ có thông báo cho tôi, phải cảm ơn Đạo gia thủ hạ lưu tình, còn về việc bọn họ...” Nói chưa hết câu Tạ Thần đã lộ vẻ khó xử.

Lâm Diệu thấy vậy nói: “Không sao, nếu không tiện thì thôi không cần nói, tôi cũng chỉ tò mò hỏi bừa vậy thôi.” “Đa tạ Đạo gia thấu hiểu.” Nói xong, mọi người đứng trên bờ nhìn đoạn thủy đạo còn một khoảng cách phía trước, Lâm Diệu nói: “Được rồi, nhân lúc bây giờ không có Triết La Khuê, chúng ta tranh thủ lên đường đi, kẻo lát nữa lại bị chậm trễ.” Cẩn thận đi trong nước, thời khắc chú ý động tĩnh dưới nước, một đoàn người cuối cùng cũng bình an đi hết thủy đạo.

Đứng trên bờ, nhìn lối vào tứ thông bát đạt bên trong, Lâm Diệu nói: “Nếu đã có mục đích riêng, chúng ta chia tay tại đây đi, đường phía sau phải cẩn thận một chút.” Dứt lời Lâm Diệu dẫn mọi người đi vào một thông đạo.

Nhìn nhóm Lâm Diệu rời đi, một tộc nhân Tạ gia nói: “Tộc trưởng, sao chúng ta không hành động cùng Đạo gia?

Như vậy có thể an toàn hơn một chút.” Nghe vậy, Tạ Thần huấn thị: “Đừng nói bậy, Đạo gia là lão quái vật không biết đã sống bao lâu rồi, ai biết ngài ấy đang tính toán gì, tách ra vẫn tốt hơn.” Bên kia, Bàn Tử nói: “Tộc trưởng, Tạ Thần có chút không chơi đẹp nhỉ, cứu bọn họ một mạng, nói được câu cảm ơn xong là giấu nhẹm mục đích đi luôn, cứ làm như chúng ta sẽ cướp đồ của bọn họ không bằng.” Lâm Diệu mở miệng nói: “Được rồi, ở trong mộ, đề phòng lẫn nhau là bình thường, cho dù đều là người Cửu Môn thì cũng sẽ có toan tính riêng.

Chương 86

Chúng ta cứ đi tìm minh khí đi, chẳng phải anh thích nhất là minh khí sao?" "Tộc trưởng, nói đúng tim đen rồi, hiện tại Bàn Tử có không gian ba lô, tôi dám khẳng định minh khí trong mộ này, Bàn Tử hắn một món cũng sẽ không bỏ sót." Lâm Nhất ở bên cạnh trêu chọc.

Bàn Tử nghe vậy, không những không xấu hổ mà còn tự hào nói: "Thế thì sao nào?

Tôi đây là giúp những minh khí này trọng kiến thiên nhật, có thể có tác dụng thúc tiến khảo cổ đấy." Nghe Bàn Tử cưỡng từ đoạt lý, Quan Nguyệt đột nhiên chêm vào một câu: "Da mặt chú Bàn Tử dày thật, rõ ràng là tham minh khí mà nói nghe cao thượng thế." Nghe vậy, mọi người cười lớn không thôi.

Men theo thông đạo đi tới, giữa đường mọi người sử dụng kỹ năng 《Thính Lôi》 tìm được lối ra, đi theo lộ trình, cuối cùng cũng thoát khỏi thông đạo như mê cung, đến được một vách núi, bên tai truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Nhìn xuống dưới, chỉ thấy một dòng sông uốn lượn chảy giữa các vách đá, nhìn qua có vẻ nối liền với hà đạo lúc trước, trên mặt nước còn có thể nhìn thấy lấm tấm vết máu đỏ.

Men theo sạn đạo bên vách đá cẩn thận tiến lên, khoảng 10 phút sau, mọi người xuống tới mặt đất.

Mặt đất ở đây toàn là đá, hẳn là năm xưa khai thác đá xong thì cải tạo trực tiếp thành hà đạo.

Thuận theo hà đạo đi một lúc, thấy trên mặt nước phun ra một cột nước, tộc nhân bị bọt nước bắn lên người, cảm giác một trận nóng rát.

Bàn Tử vội kêu lên: “Mẹ kiếp, nước sôi à?

Nóng chết tôi rồi.” Lâm Diệu nhìn thấy, biết là suối nước nóng dưới nước bạo phát, vội nói: “Mọi người đều lặn xuống nước, nhiệt độ dưới đáy sẽ thấp hơn một chút, chúng ta cẩn thận tránh các miệng suối nước nóng dưới đáy là được.” Mọi người nhao nhao lặn xuống, vận 《Quy Tức Thuật》 toàn lực lên đường, quả nhiên nhiệt độ dưới đáy thấp hơn, hiện tại nước nóng đa phần đều nổi lên tầng trên.

Tiến lên khoảng 300 mét, nhiệt độ nước giảm xuống, cũng không thấy suối nước nóng phun trào nữa, mọi người mới ngoi lên mặt nước.

Vừa ngoi lên đã phát hiện phía trước là một thác nước, Lâm Diệu trực tiếp bắn dây thừng buộc vào tảng đá nhô ra trên bờ, sau đó nhảy lên bờ, rồi lần lượt kéo các tộc nhân lên.

Nhìn về hướng thác nước, nghe tiếng nước chảy ầm ầm, mọi người đều có chút sợ hãi.

Suýt chút nữa bị cuốn xuống thác, nếu trong quá trình rơi xuống mà va phải đá ngầm thì e là nội tạng cũng bị chấn nát.

Quan sát kỹ tứ phía, phát hiện không có lối đi nào khác, xem ra chỉ có thể đi xuống dưới.

Cẩn thận đi đến tảng đá bên mép thác nước, nhìn xuống dưới, phát hiện cũng không cao lắm, chẳng qua tốc độ dòng nước quá nhanh nên âm thanh mới vang dội như vậy.

Lâm Nhất lấy dây thừng ra, buộc chặt một đầu, ném đầu kia xuống dưới.

Men theo dây thừng tụt xuống, cảm nhận bọt nước không ngừng bắn vào người.

Xuống tới nơi nhìn xem, dưới thác nước là một đầm nước, nhìn

qua có vẻ rất sâu, dưới ánh đèn chiếu rọi phát ra màu xanh lục thẫm.

Đột nhiên nhìn thấy giữa đầm nước có một cái bóng đen đang trôi nổi, nhìn kỹ một chút, Bàn Tử kinh hô: "Tộc trưởng, người kia hình như là Thiên Chân, sẽ không phải chết ở đây rồi chứ?" Nói xong Bàn Tử nhảy tùm xuống đầm nước, bơi về phía bóng đen.

Lại gần nhìn thử, không phải Thiên Chân thì là ai?

Bàn Tử vội vàng kéo cậu ta bơi ngược trở lại.

Người trên bờ nhìn thấy Bàn Tử vừa kéo Thiên Chân quay lại, nương theo ánh đèn liền thấy phía sau hắn có một cái bóng đen khổng lồ đi theo.

Nhìn thấy cái bóng đen đó, Lâm Diệu không kịp nhắc nhở Bàn Tử, trực tiếp toàn lực vận chuyển pháp lực chuẩn bị kỹ năng 《Chưởng Tâm Lôi》.

Các tộc nhân khác vội vàng nhắc nhở Bàn Tử bơi nhanh lên.

Có thể là tiếng gọi của tộc nhân đã kinh động đến hắc ảnh, chỉ thấy mặt nước sau lưng Bàn Tử đột nhiên trồi lên một cái đầu lâu khổng lồ, nhìn qua rất giống cự mãng.

Thấy cái đầu khổng lồ lao về phía Bàn Tử, Lâm Diệu không màng đến việc 《Chưởng Tâm Lôi》 chưa chuẩn bị hoàn toàn, trực tiếp nhảy từ trên bờ xuống, phi thân lên phía trên đầu quái thú, giơ tay đánh lôi quang trong tay vào người cự thú, sau đó mượn lực sử dụng 《Khinh Thân Thuật》 quay lại bờ.

Cự thú bị công kích phát ra một tiếng gào thét chấn thiên, mặt nước dập dờn từng tầng sóng lớn, Bàn Tử cũng bị dòng nước đẩy dạt vào bờ.

Nhìn cự thú bị công kích lâm vào cuồng bạo, thân thể khổng lồ của nó cũng lộ ra khỏi mặt nước, đâu phải cự mãng gì, rõ ràng là cự

thú thời tiền sử - Thán Quy.

Cũng không biết chủ nhân ngôi mộ tìm đâu ra con mãnh thú này, dùng xích sắt thanh đồng khóa nó trong đầm nước làm thú thủ hộ, đúng là đại thủ bút.

Lâm Diệu nhìn con cự thú đang điên cuồng, nói với mọi người: "Chúng ta mau đi thôi, cũng không biết xích sắt thanh đồng có chịu nổi không, mau chóng rời khỏi đây là tốt nhất." Đoàn người nhanh chóng di chuyển, đến khi không còn nghe thấy tiếng gào thét nữa mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bàn Tử vội hỏi: "Tộc trưởng, con vừa nãy là rùa đen khổng lồ hả?

Sao lại kinh khủng thế?" "Rùa đen cái gì, thứ đó gọi là Thán Quy, là cự thú tồn tại từ thời viễn cổ, trong truyền thuyết nó mang huyết mạch thần thú Huyền Vũ." Lâm Diệu tức giận nói.

Lâm Nhất nghe vậy cảm thán: "Thứ này lợi hại vậy sao?

Cư nhiên có huyết mạch thần thú." Trò chuyện một lúc mới nhớ tới Thiên Chân vừa cứu được, Bàn Tử vội vàng kiểm tra xem còn thở không, cảm nhận được hơi thở mới yên tâm, nói: "Hết hồn, tưởng đồng chí Thiên Chân hy sinh rồi chứ." Ngay khi định kiểm tra kỹ thương thế cho Thiên Chân, Lâm Diệu nghe thấy sau tảng đá bên cạnh có tiếng hít thở, quát: "Ai ở đó?

Ra đây!" Nhìn thân ảnh bước ra từ sau tảng đá, trông rất giống miêu tả của Ngô Tam Tỉnh về người bạn nối khố của Thiên Chân.

Chỉ thấy gã lắp bắp nói: "Đừng...

đừng nổ súng, tôi... tôi là... bạn... bạn nối khố của Thiên Chân, tôi tên... tên là Lão Dương." Nghe màn giới thiệu đầy khó nhọc, Bàn Tử sốt ruột đến mức muốn nổ súng luôn.

"Quen biết Thiên Chân sao không ra mặt, trốn ở đó làm gì?" Lâm

Nhất tra hỏi.

“Tôi sợ người xấu, nên trốn không dám động đậy.” Đột nhiên bên kia Thiên Chân tỉnh lại, thấy mọi người vây quanh, Bàn Tử vội hỏi: “Sao rồi?

Còn cử động được không?

Nếu không nhờ Bàn gia cứu cậu thì giờ cậu đã thành thức ăn cho ba ba rồi.” Thiên Chân mơ màng nói: “A, Bàn Tử anh cứu tôi hả, thật cảm ơn quá, tôi cứ tưởng lần này ngã chết rồi chứ.” Chờ Thiên Chân tỉnh táo lại, nghe Bàn Tử kể lại sự tình, nhìn Lâm Diệu vội nói: “Đạo gia, lại được ngài cứu mạng, thật sự quá cảm ơn ngài.” “Được rồi, không cần khách sáo, lần này là Tam thúc cậu cầu tôi ra tay đấy.” Lâm Diệu cười nói, nhìn thoáng qua Lão Dương, lại nhìn Thiên Chân, mở miệng nói tiếp: “Bất quá hai người các cậu cũng to gan thật, dám vào tận đây, tôi cũng bội phục dũng khí của các cậu.” Nhìn hai người có chút nan kham, Lâm Diệu không nói gì thêm.

Mọi người cùng nhau xuất phát.

Chương 87

Đi trên đường, Quan Nguyệt chạy đến bên cạnh Lâm Diệu đòi bế, Lâm Diệu biết Quan Nguyệt hẳn là có chuyện không tiện nói.

Ngồi xổm xuống bế Quan Nguyệt lên, nghe cô bé thì thầm vào tai: "Tộc trưởng, cái gã Lão Dương kia là giả đấy, vừa nãy cháu chú ý thấy mắt hắn có song đồng, giống hệt thôn trưởng." Lâm Diệu nghe xong, cười nói: "Yên tâm đi Quan Nguyệt, ta sớm biết rồi, sẽ không để hắn ảnh hưởng đến chúng ta đâu." Nói xong, Lâm Diệu thả tiểu cơ linh quỷ này xuống, thấy cô bé hoạt bát hơn một chút, biết là đã bớt ám ảnh rồi.

Đột nhiên, Lâm Diệu giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại, sau đó vận 《Thính Lôi》 cẩn thận nghe ngóng động tĩnh phía trước, vừa rồi hình như có tiếng động.

Nghe ngóng một lát Lâm Diệu yên tâm, nói: "Trương Tiểu Ca, ra đi, tiếng thở của cậu lộ tẩy rồi." Dứt lời, thấy một thân hắc y Trương Tiểu Ca xuất hiện.

Thiên Chân cao hứng nói: "Tiểu Ca, anh cũng ở đây sao?" "Tôi đi theo người của A Ninh vào đây, hình như vẫn luôn đi theo các cậu." Trương Tiểu Ca mặt vô biểu tình nói.

Sau đó nhìn về phía Lâm Diệu: "Đạo gia, lại gặp mặt, năng lực cảm tri của ngài thật mạnh." Nghe vậy Bàn Tử vội nói: "Ha ha, Tiểu Ca lần này biết lợi hại chưa, Tộc trưởng nhà tôi vừa nãy là phát hiện ra cậu đầu tiên đấy." Lâm Diệu ở bên cạnh cười cười, sau đó nhìn Trương Tiểu Ca nói: "Vừa khéo, chúng ta cùng đi một đoạn, lát nữa vào trong, có thể cần cậu chiếu cố Thiên Chân, tôi phải đi một con đường khác." Tiếp tục đi tới, trên đường Trương Tiểu Ca nói: "Phía

trước tôi đã vào xem rồi, là một thạch quật khổng lồ, bên trong đặt rất nhiều quan tài, đại khái có cả vạn cỗ, xếp thành một đồ án, trông giống một cái trận pháp." Lâm Diệu nghe xong liền suy tư về khả năng trận pháp.

Bàn Tử nghe thấy thì kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp, Tiểu Ca không bị ai nhập chứ?

Lần này cư nhiên nói nhiều thế." Bên kia Thiên Chân cũng kinh kỳ nhìn chằm chằm mặt Trương Tiểu Ca, xem xem bên dưới có phải còn một gương mặt khác không.

Lâm Diệu nghĩ một chút rồi nói: "Dùng quan tài bố trận thì tôi biết vài trận pháp, nhưng dùng vạn cỗ quan tài để bố trận thì nghe cũng chưa từng nghe, lát nữa tới nơi xem sao đã." Tiến vào cửa động, mọi người gian nan di chuyển bên trong, thật sự quá chật hẹp.

Bàn Tử khó chịu nói: "Trời ạ, đường này khó đi quá, sẽ không kẹt tôi lại ở trong này chứ." "Ha ha, Bàn Tử anh nên thấy may mắn đi, nếu không phải bị ép giảm béo thì giờ kẹt cứng trong này không động đậy được rồi." Lâm Nhất cười nói.

Bò gần một tiếng đồng hồ, mọi người mới từ trong động bò ra, đứng trên một thạch đài.

Nhìn xuống dưới, chỉ thấy một mảnh hắc ám, nhưng nương theo ánh đèn có thể lờ mờ nhìn thấy rất nhiều quan tài đặt bên dưới, thậm chí trên vách đá xung quanh cũng đặt đầy quan tài.

Lâm Diệu nói với Lâm Nhất: "Lát nữa bắn pháo sáng, chỉ cần ánh sáng tối đi thì bắn tiếp, ta phải nhìn cho kỹ xem rốt cuộc là trận pháp gì." Theo đạn nhiên thiêu được bắn ra, thạch quật khổng lồ được chiếu sáng, chỉ thấy bên dưới đặt từng cụm quan tài đỏ thẫm, có vài quan tài tàn phá còn có thể nhìn thấy bạch cốt bên trong.

Đột nhiên ánh mắt Lâm Diệu ngưng lại, nói: "Nhìn xuống dưới kìa, phía trước hẳn là có người đã vào rồi, để lại mấy cái xác." Nói xong quay đầu tiếp tục nhìn trận pháp.

Bên kia Lâm Nhất nói: "Mấy người này chắc là thấy nguy hiểm nên bị ném xuống, nhìn xem đều nằm sấp quay đầu ngược lại." "Mẹ kiếp, đám người này cũng thật máu lạnh, ngay cả người mình cũng không tha, xem ra lát nữa phải cẩn thận đám đi sau." Bàn Tử nghe Lâm Nhất nói thì kinh ngạc thốt lên.

"Những người này hẳn không phải người của A Ninh, trang phục không giống." Trương Tiểu Ca đột nhiên xen vào.

Nghe Trương Tiểu Ca nói, nhóm Lâm Nhất vội nhìn kỹ quần áo, thấy rất giống trang phục của đội người Vương gia trước đó, mấy người nhìn nhau một cái.

Lâm Nhất nhìn Trương Tiểu Ca nói: "Là người Vương gia đấy, trước đó tôi có giải quyết một đội." Nhìn biểu tình biến hóa của Trương Tiểu Ca, Thiên Chân bên cạnh hỏi: "Vương gia là ai?

Sắc mặt Tiểu Ca đột ngột thay đổi, ai có thể nói cho tôi biết với." Nói xong Thiên Chân có chút phát điên.

Bàn Tử nhìn Thiên Chân nói: "Đạo gia trước đó không chịu nói cho cậu, tôi cũng không thể làm trái, cậu về hỏi người nhà đi, xem bọn họ có chịu nói không." Bên kia Lâm Diệu xem xong trận pháp, nói: "Được rồi, đều lại đây đi, tôi vừa nhìn ra rồi, bên dưới là Bát Quan Mê Hồn trận pháp." Chưa nói xong đã bị Lão Dương - bạn nối khố của Thiên Chân ngắt lời, chen vào nói: "Không phải dùng vạn cỗ quan tài bố trí trận pháp sao?

Sao lại biến thành Bát Quan Mê Hồn trận, không phải là chém gió chứ?" Thiên Chân vội vàng kéo Lão Dương một cái, nói: "Lão Dương, đừng nói linh tinh, mau xin lỗi Đạo gia." Lâm Diệu cũng xoay người

nhìn Lão Dương, trong lòng dâng lên một luồng nộ khí, nhìn đôi mắt có chút cảnh giác kia, Lâm Diệu cảm thấy mình đối với tên hàng giả này hơi khách khí quá rồi.

"Thiên Chân, cậu đừng kéo tôi, tôi không được hỏi sao?" Lão Dương lơ đễnh nói.

Dứt lời, liền nghe một tiếng súng vang, Lão Dương phát ra một tiếng thảm thiết, mọi người nhìn lại, phát hiện người nổ súng cư nhiên là Quan Nguyệt.

Bắn xong, Quan Nguyệt có chút chán ghét nói: "Nói chuyện với Tộc trưởng khách khí một chút." Nói xong còn nhìn về phía Lâm Diệu như muốn tranh công, xem ra chuyện xảy ra trước đó đã ảnh hưởng đến Quan Nguyệt, sau này phải giáo dục lại cho tốt, tuy nói vậy nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngạo kiều kia, Lâm Diệu chỉ cười cười, không nói gì.

Nhìn Lão Dương trúng thương, Lâm Diệu nói: "Thành thành thật thật mà ở yên đó không tốt sao?

Sao cứ phải trêu chọc ta làm gì?" Nghe Lâm Diệu nói, Lão Dương lớn tiếng hét: "Thiên Chân cậu thấy chưa, đám người này đều giết người không chớp mắt, ngay cả đứa bé gái cũng nguy hiểm như vậy, mau đưa tôi đi, chúng ta rời khỏi đây." Thiên Chân mặt đầy do dự nhìn hai bên, vừa định mở miệng thì bị một tràng tiếng súng làm cho giật mình.

Thì ra thấy bản sao của Lão Dương lại gây sự, Lâm Diệu trực tiếp rút súng, liên tục bắn vào người Lão Dương.

Nhìn Lão Dương ngã xuống đất không rõ sống chết, Thiên Chân lớn tiếng hét: "Đạo gia, Lão Dương nói sai thì vừa nãy cũng bị giáo huấn rồi, tại sao lại giết cậu ấy?" Nghe Thiên Chân nói, Bàn Tử vội can: "Thiên Chân, cậu nói chuyện với Đạo gia kiểu gì thế?" Sau đó

nhìn Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, Thiên Chân bị kích động, ngài đừng chấp nhặt trẻ con." "Yên tâm đi Bàn Tử, tôi sẽ không làm gì cậu ta đâu." Biết Bàn Tử lo cho Thiên Chân, Lâm Diệu đáp.

Nói xong, Lâm Diệu đi đến trước mặt Thiên Chân, nhìn chằm chằm vào mắt cậu ta nói: "Thiên Chân, sau này trước khi nói chuyện hãy nghĩ đến thân phận của mình, không phải lần nào cũng có Bàn Tử cầu tình cho cậu đâu." Đẩy Thiên Chân đang có chút kinh hãi ra, Lâm Diệu đi đến bên cạnh xác Lão Dương nói: "Một tên hàng giả, thành thành thật thật ẩn tàng không tốt sao?

Sao cứ phải chọc vào ta?" Dứt lời, bắn kỹ năng 《Tru Tà》 đã chuẩn bị sẵn vào người Lão Dương.

Chỉ thấy thân thể Lão Dương trong nháy mắt sống lại, toàn thân bốc khói đen, dùng thanh âm oán hận nói: "Tao là thật, tao không phải giả, Thiên Chân mau cứu tao, tao là bạn nối khố của mày mà." Thiên Chân ở một bên sớm đã bị một loạt biến hóa làm cho kinh ngốc, nghe Lão Dương kêu gào định lao lên, lại bị Bàn Tử kéo lại, thấp giọng nói: "Thiên Chân cậu chán sống à mà trêu chọc Đạo gia?

Không thấy cái tên Lão Dương kia là hàng giả sao, người thật thì sớm đã bị giết chết rồi." Nghe Bàn Tử nói, Thiên Chân có chút bi thương yên lặng xuống.

"Được rồi, nhân tố bất ổn định đã giải quyết xong, tôi tiếp tục chuyện lúc nãy." Lâm Diệu xoay người nhìn mọi người nói.

"Đống quan tài này đều dùng để mê hoặc người, là thủ đoạn do chủ mộ bố trí, trận pháp chân chính có tác dụng chỉ có tám cỗ quan tài kia, lát nữa tôi dùng đạn chỉ đường, Lâm Nhất bắn pháo sáng, hủy đi tám cỗ quan tài đó thì trận pháp sẽ được giải trừ." Nói xong Lâm Diệu đi đến mép thạch đài, triều tám hướng phân biệt nổ một phát súng.

Nhìn theo hướng đạn, Lâm Nhất vội vàng bắn đạn cháy, một lát

sau, tám cỗ quan tài bốc cháy.

Chờ ánh lửa biến mất, nương theo ánh sáng của đạn chiếu sáng nhìn xuống, thấy mật mật ma ma chuột đang chạy loạn.

Lâm Diệu nói: "Được rồi, hiện tại trận pháp đã giải trừ, đợi lũ chuột bên dưới chạy hết, chúng ta có thể trực tiếp theo dây thừng đi xuống." Quay đầu thấy Thiên Chân có chút thất hồn lạc phách, Lâm Diệu mở miệng nói: "Thiên Chân, sau này học cho giỏi chút bản lĩnh, nếu không thì đừng xuống mộ, làm mất mặt Ngô gia, bôi đen Cửu Môn." Nghe Lâm Diệu nói, Thiên Chân muốn phản bác nhưng nghĩ đến việc mình như thằng ngốc bị Lão Dương lừa vào đây, mất đi dũng khí mở miệng, chỉ đành xấu hổ đứng tại chỗ.

Thấy chuột bên dưới đã biến mất, thuận theo dây thừng xuống đáy thạch quật, nhìn từng cỗ quan tài gỗ xung quanh, Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, trong này nhiều quan quách như vậy, bên trong chắc phải có bao nhiêu là minh khí nhỉ?" Nói xong Bàn Tử định động thủ mở quan tài, thấy động tác của Bàn Tử, Lâm Diệu cũng không ngăn cản.

Quả nhiên một lúc sau, Bàn Tử thất vọng quay lại, miệng chửi đổng: "Một lũ cùng quỷ, ngay cả chút minh khí cũng không nỡ bồi táng, mở ba cái quan tài rồi mà chẳng có được một món." Lâm Diệu cười nói: "Bàn Tử, mấy quan tài này hẳn đều là người giữ mộ, sao có thể có đồ tốt chứ?

Đồ tốt thật sự đều ở bên trong kia kìa." Đi đến bên cạnh mấy thi thể kia, kiểm tra kỹ lưỡng, quả nhiên đều là người Vương gia, xem ra bọn họ đã vào trong rồi, tiếp theo phải tranh thủ thời gian.

Vừa định nói chuyện, Lâm Diệu nhìn thấy phía xa xuất hiện cảnh tượng thần bí, chỉ thấy một đội kỵ binh mặc áo giáp triều Ngụy đang đi về phía mọi người, tất cả đều rút vũ khí, chuẩn bị chiến đấu.

Lại bị Lâm Diệu ngăn cản, nói: "Không sao, là một đạo lưu ảnh,

loại tựa như phim điện ảnh ấy, không phải âm binh." Cho dù biết là lưu ảnh, tâm thần mọi người cũng đều căng thẳng, chờ đội kỵ binh rời đi mới nghe thấy từng tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Diệu cười cười, nói với Trương Tiểu Ca: "Tiểu Ca, tiếp theo cậu và Thiên Chân hành động cùng nhau đi, tôi dẫn tộc nhân đi giải quyết người nhà kia, không thể để kế hoạch của bọn họ thành công." Thấy Trương Tiểu Ca gật đầu đồng ý, Lâm Diệu không để ý đến Thiên Chân đang dục ngôn lại chỉ một bên, trực tiếp dẫn tộc nhân rời đi.

Men theo thông đạo bên trái, đi nửa giờ, đến một không gian khổng lồ, bên trong có một cây Thanh Đồng Thụ to lớn, thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy, mọi người đều bị chấn kinh.

Nhìn một lúc lâu, Bàn Tử mới nói: "Thứ này mà mang ra ngoài được thì chúng ta phát tài rồi." Nhìn bộ dạng cuồng nhiệt của Bàn Tử, Lâm Diệu dở khóc dở cười nói: "Đừng có ban ngày nằm mơ, muốn vác cái này về thì chỉ có nước vào tù mà ngồi." Nhìn ngó xung quanh, không có bất kỳ lối đi nào, xem ra tiếp theo chỉ có thể thuận theo cây thanh đồng leo lên trên.

Thanh Đồng Thụ có năng lực quỷ dị, Lâm Diệu mở miệng nhắc nhở tộc nhân: "Lát nữa chúng ta phải thuận theo Thanh Đồng Thụ leo lên, đều nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được hồ tư loạn tưởng, cũng không được dùng da thịt trực tiếp tiếp xúc với Thanh Đồng Thụ.

Cây này có năng lực vô trung sinh hữu, nếu chạm vào nó, sẽ đem những thứ trong tiềm thức cụ hiện ra ngoài." Nghe Lâm Diệu nói, mọi người đều giật mình, vội vàng kiểm tra trang bị bản thân, bảo đảm không có da thịt lộ ra ngoài.

Chương 88

Lâm Nhất và Bàn Tử lại có chút dị tưởng thiên khai muốn trực tiếp cụ hiện một ít minh khí, biết suy nghĩ của hai người, suýt chút nữa Lâm Diệu tức chết, chia cho mỗi người một cước nói: "Cụ hiện ra cũng vô dụng, trừ phi cả đời này các người không rời khỏi đây." Không để ý hai người thất vọng, Lâm Diệu dẫn đầu leo lên Thanh Đồng Thụ.

Men theo thân cây leo được khoảng 100 mét, Lâm Diệu phát hiện phía trước có tiếng người, vội vàng ra hiệu dừng lại, cẩn thận quan sát.

Nhìn kỹ lại, một đội người mặc quần áo giống mấy cái xác chết lúc nãy đang nghỉ ngơi, xem ra lại là người Vương gia.

Lâm Diệu ra hiệu cho nhóm Lâm Nhất thả lỏng động tác, lên trên giải quyết đám người này.

Thấy Quan Nguyệt cũng muốn hành động, Lâm Diệu vội vàng kéo lại, mặc kệ cô bé giãy dụa, chăm chú nhìn nhóm Lâm Nhất hành động.

Chỉ thấy sáu người cẩn thận leo lên, phân tán tiềm phục phía sau các cành cây thanh đồng, mỗi người đều rút dao găm, trong nháy mắt phóng ra, sau đó cũng không nhìn kết quả thế nào, trực tiếp rút súng bắn nhanh, một loạt động tác đều xảy ra trong vòng 20 giây, đám người Vương gia đều bị giải quyết gọn.

Thấy hành động kết thúc Lâm Diệu mới buông Quan Nguyệt ra, nhéo mũi cô bé nói: "Cái con nhóc lừa đảo này, may mà ta túm được cháu, chuyện hành động cứ giao cho mấy chú Lâm Nhất là được." Phía trên, Lâm Nhất cầm một tấm bản vẽ nói: "Tộc trưởng xem, hình như là bản đồ trong mộ, tôi vừa xem qua, trên đó cũng có lộ tuyến

chúng ta đi, rất chi tiết." "Xem ra Vương gia làm công tác chuẩn bị không ít nhỉ, ngay cả bản đồ cũng kiếm được." Nhìn kỹ bản đồ trong tay, Lâm Diệu có chút cảm thán nói.

Lúc này phía trên truyền đến âm thanh sột soạt, Lâm Diệu ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là loại cổ trùng có thể khống chế thi thể, vội vàng phân phó: "Đều dán khu trùng phù lên, cổ trùng bên trên nhiều quá." Chờ mọi người dán xong phù chú, cổ trùng bên trên không còn dám tới gần nữa.

Quan Nguyệt bên cạnh nhìn kỹ cổ trùng hỏi: "Tộc trưởng, cổ trùng ngoại trừ xà cổ ra, không phải đều rất nhỏ sao?

Sao ở đây lại to thế?" "Quan Nguyệt, phải nhớ kỹ, kiến thức của tiền nhân chỉ có tác dụng tham khảo, vạn vật đều sẽ phát sinh biến hóa, phải học cách nhìn vào sự thật mà nói chuyện.

Loại cổ trùng này sớm đã có, chẳng qua không được người ngoài biết đến mà thôi." Lâm Diệu nghiêm mặt nhìn Quan Nguyệt dạy bảo.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người tiếp tục leo lên, nhìn đám cổ trùng mật mật ma ma ghê tởm không dám tới gần xung quanh, tốc độ mọi người đều nhanh hơn, đến khi rời khỏi phạm vi cổ trùng, mọi người mới thả lỏng.

Lại tiếp tục leo khoảng 300 mét, mọi người dừng bước, chỉ thấy bên trái giữa các nhánh cây thanh đồng bao bọc lấy một ít khối đá, bên trên vẽ một số phù hào thần bí.

Đi tới nhìn kỹ, hẳn là năm đó người Xá Quốc đang bố trí tế đàn đơn giản để tiến hành nghi thức nào đó.

Đứng tại chỗ nhìn về phía tường đá, quả nhiên phát hiện một cái cửa hang, xem ra bộ phận này của cốt truyện không thay đổi.

"Bàn Tử, đợi gì nữa?

Vào đi thôi, bên trong có minh khí quan trọng nhất đấy." Lâm Diệu nhìn Bàn Tử đang có chút ám ảnh trong lòng, cười nói.

Bàn Tử vừa nghe thấy vậy, trong nháy mắt tràn đầy động lực, vừa đi vừa nói: "Đi thôi người anh em, tôi đi đầu, chúng ta vào thu minh khí." Men theo cửa hang đi vào, nhìn thấy đầy đất là minh khí, đủ các loại hình dạng, mỗi một món đều mang đậm đặc sắc Xá Quốc, giá trị xa xỉ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bàn Tử và Lâm Nhất cười điên cuồng, Bàn Tử hét lớn: "Cuối cùng cũng để Bàn gia khai trương rồi, mẹ nó, thì ra bảo bối đều giấu ở đây." Nói xong hắn cùng Lâm Nhất bắt tay vào nhặt, không quên hô hào các tộc nhân khác, ngay cả Quan Nguyệt nhỏ nhất cũng không tha.

Nhìn bóng dáng bận rộn của các tộc nhân, Lâm Diệu thì thong thả bước đến thạch đài bên cạnh, nhìn kỹ quan tài đá đặt bên trên.

Bề mặt quan tài đá điêu khắc rất nhiều hoa văn dị vực, hẳn là tượng trưng nào đó trong văn hóa Xá Quốc, nhìn rất thần bí, bên trong nguyên bản hẳn là đặt thi thể quốc vương Xá Quốc.

Bất quá Lâm Diệu biết hiện tại nằm trong đó hẳn là tên thị vệ một tay triều Ngụy kia, hiện tại đang ở trạng thái còn sống.

Một lát sau, đám tộc nhân hưng cao thải liệt vây quanh Lâm Diệu, Lâm Nhất nhìn quan tài đá hỏi: "Tộc trưởng, mở quan tài không?

Xem xem bên trong có bảo bối gì không?" "Bên trong bảo bối thì không có, chỉ có một người xưa tương tử vị tử (nửa sống nửa chết), chúng ta vừa nãy nhìn thấy trong ảo ảnh tên thị vệ một tay đó nhớ không?

Có hứng thú đối luyện không?

Bất quá trong tay hắn có một thanh đao tốt đấy." Lâm Diệu cười

nói với Lâm Nhất.

“Đao tốt?

Tộc trưởng, đao tốt cỡ nào?

Trị giá bao nhiêu tiền?” Lâm Nhất chưa kịp trả lời, Bàn Tử tính cấp thiết đã vội hỏi.

Lâm Diệu tính toán nói: “Ừm, một thanh bảo đao sắc bén triều Ngụy, bảo quản tốt, chắc cũng bán được 3 triệu tệ đi?” “Cái gì?

Cư nhiên đáng giá như vậy, Tộc trưởng, thế chúng ta còn chờ gì nữa?

Mau mở ra đi, lát nữa để tôi đối phó tên thị vệ kia là được, đừng nói một tay, vì thanh đao 3 triệu kia, song tay tôi cũng đánh gãy được.” Nghe cổ đao đáng giá như vậy, dũng khí của Bàn Tử lại dâng lên, vỗ ngực nói.

Thấy tộc nhân muốn mở quan tài, Lâm Diệu cũng không ngăn cản, chỉ dẫn Quan Nguyệt lùi về sau, chừa không gian cho bọn họ, còn về thị vệ một tay trong quan tài, Lâm Diệu một chút cũng không lo lắng.

Sáu người phối hợp lẫn nhau, Bàn Tử đi mở quan tài, năm người nhóm Lâm Nhất bày đao trận, vây quanh quan tài.

Chờ nắp quan tài vừa mở ra, thấy bên trong nhảy ra một người một tay, chính là tên thị vệ một tay trong ảo ảnh, thân mặc chiến bào, tay cầm bảo đao.

Thấy hắn định nhảy thẳng ra khỏi đao trận, năm người nhóm Lâm Nhất trực tiếp sử xuất 《Khinh Thân Thuật》, duy trì hình thái đao trận nhảy lên không trung, chỉ thấy đao ảnh loang loáng, trên người thị vệ một tay giữa không trung phun máu, trực tiếp ngã xuống đất.

Lâm Diệu đi lên trước, nhìn thân ảnh nằm trên mặt đất nói: “Hiện

tại đã là ngàn năm sau rồi, ngươi không thuộc về thời đại này, cũng nên chân chính chết đi thôi." Nghe Lâm Diệu nói, thị vệ một tay chấn kinh, sau đó vẻ mặt hối hận nói: "Muộn rồi, tất cả đều muộn rồi, ta... không nên... tham sống..." Dứt lời, nhìn thấy thị vệ một tay mới chân chính chết đi, nghe tiếng đao rơi xuống đất, Bàn Tử đau lòng vội vàng chạy tới nhặt lên, nói: "Ái chà chà, 3 triệu của tôi, may mà không sao, hoàn hảo vô tổn, ha ha..." Lâm Diệu không để ý Bàn Tử đang ý dâm, trực tiếp đi tới gần quan tài đá nhìn vào trong, quả nhiên có một cỗ thi cốt phục sức tương tự nằm bên trong.

Tộc nhân nhìn thấy hai cỗ thi thể giống hệt nhau, chỉ khác là một cái chết ngàn năm trước, một cái vừa mới chết, đều kinh ngạc, hỏi Lâm Diệu: "Tộc trưởng, đây cũng là tác dụng của Thanh Đồng Thụ sao?

Quá thần kỳ rồi." "Đúng vậy, vừa nãy giết chết là một bản sao, không tin cứ nhìn mắt hắn xem, khẳng định là song đồng.

Bất quá bản sao chỉ có thể sao chép được tình trạng cơ thể lúc đó, cho nên cỗ thi thể mới này trước đó mới yếu như vậy, một hiệp đã bị giải quyết." Nghe Lâm Diệu nói, vạch mắt thi thể ra, quả nhiên nhìn thấy một đôi song đồng.

Cảm thán xong sự thần kỳ của Thanh Đồng Thụ, Lâm Diệu mới mang theo thần sắc tâm mãn ý túc, đi ra khỏi thạch động, chuẩn bị tiếp tục leo lên trên.

Vừa ra ngoài mọi người nghe thấy bên dưới truyền đến tiếng đánh nhau, qua khe hở nhìn thấy Tạ Thần nhà họ Tạ đang dẫn tộc nhân đối đầu với một đội Vương gia.

Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta có cần giúp một tay không?" Nhìn tràng cảnh chiến đấu, Lâm Diệu nói: "Không cần đâu, nếu Tạ gia ngay cả một đội Vương gia cũng đối phó không được thì cũng không

cần thiết tồn tại nữa, chúng ta tiếp tục xuất phát." Thuận theo Thanh Đồng Thụ tiếp tục đi lên, giữa đường gặp phải một con động vật bị cổ trùng ký sinh, bất quá vì có khu trùng phù nên nó không dám tới gần, nhóm Lâm Diệu cũng không muốn sinh thêm rắc rối, trực tiếp đi qua.

Cuối cùng cũng tới được lối vào vẽ trên bản đồ của Vương gia.

Đứng trên Thanh Đồng Thụ, nhìn thạch đài chật hẹp đối diện, Lâm Diệu hỏi Quan Nguyệt thể trọng nhẹ nhất: "Quan Nguyệt, lát nữa ta ném cháu qua thạch đài kia, có sợ không?" "Tộc trưởng, đừng coi thường cháu, cháu tuổi nhỏ chút thôi chứ bản lĩnh các chú ấy biết cháu cũng biết, tới đi, mau ném cháu qua." Nói xong còn vẻ mặt ngạo kiều nhìn Lâm Diệu.

Chương 89

Các tộc nhân bên cạnh bật cười, thật sự biểu tình này của Quan Nguyệt quá đáng yêu.

"Được, vậy ta ném cháu qua, sang bên kia tìm cái gì có thể cố định dây thừng, rồi ném dây lại đây." Nói xong, Lâm Diệu bế Quan Nguyệt lên, dùng lực thích hợp ném cô bé qua.

Chỉ thấy Quan Nguyệt ở giữa không trung nhanh chóng điều chỉnh thân hình, bình ổn đáp xuống thạch đài, một lát sau một sợi dây thừng được ném ngược lại.

Cố định xong dây thừng, Lâm Diệu dẫn tộc nhân như biểu diễn người bay trên không, nhảy vài cái trên dây thừng là qua được thạch đài.

Thu hồi dây thừng, mọi người đi vào trong động, phát hiện một cái xác khô nằm bên vách đá, nhìn quần áo thì giống hệt Lão Dương bị giết lúc nãy.

Bàn Tử nói: "Haizz, đây mới là Lão Dương thật sự này, không ngờ lại chết ở đây." Nói xong đi kiểm tra thi thể, lấy ra vài món di vật, chuẩn bị mang ra ngoài đưa cho Thiên Chân.

Thấy Bàn Tử làm xong, Lâm Diệu mới tiếp tục dẫn đội xuất phát.

Ra khỏi sơn động, mọi người tới bên cạnh một sạn đạo, nhìn từ xa, sạn đạo dài lại cũ nát.

Lâm Diệu nói: "Lát nữa chúng ta dùng dây thừng liên kết lại, cẩn thận dưới chân, đừng để rơi xuống." Dứt lời mọi người bắt đầu hành động, liên kết dây thừng xong, cẩn thận đi lên sạn đạo, nhìn tấm ván gỗ mục nát dưới chân, mỗi người đều có chút lo lắng, cho nên đều

dựa vào một bên vách tường, bám tường mà đi.

Đi khoảng nửa giờ mới qua được đoạn sạn đạo nguy hiểm, lại lần nữa đi vào một thạch động.

Vừa vào thạch động, nhóm Lâm Diệu nghe thấy phía trước có tiếng nói chuyện, bèn thả chậm bước chân, cẩn thận tiếp cận, chỉ thấy phía trước có hai tên Vương gia đang canh giữ lối vào, hẳn là đề phòng người khác quấy rầy kế hoạch.

Ra hiệu cho Lâm Nhất và Lâm Nhị lên giải quyết.

Nhận chỉ thị, hai người chậm rãi rút dao găm hắc kim ra, vô thanh vô tức tiếp cận hai tên lính canh, đồng thời bịt miệng mũi hai người, một dao đâm thẳng vào tim, đợi hai người mất đi sinh mệnh khí tức mới từ từ đặt thi thể xuống, cả quá trình một chút âm thanh cũng không phát ra, giống như u linh vậy.

Thấy lính canh bị giải quyết, Lâm Diệu đi lên, nói: "Lâm Nhất, Lâm Nhị hai người lát nữa dò đường phía trước, gặp lính canh thì trực tiếp giải quyết, tôi đi theo phía sau." Nhìn bóng lưng hai người Lâm Nhất rời đi, Lâm Diệu lại phân phó các tộc nhân khác: "Đều cầm chắc vũ khí, tùy thời chuẩn bị chi viện hai người phía trước." Đợi một lát, Lâm Diệu dẫn các tộc nhân còn lại tiếp tục tiến lên, dọc đường nhìn thấy mấy cái xác ngã ven đường, đều là một dao đâm thẳng tim, không có chút dấu vết phản kháng nào.

Đến cuối thông đạo, nhìn thấy hai người Lâm Nhất đang dò đường.

Lâm Nhất nhìn Lâm Diệu vội báo cáo: "Tộc trưởng, không gian phía trước có một tòa thạch tháp bảy tầng, nhìn qua có vẻ giống phong cách kiến trúc của Phật gia, những người Vương gia khác có thể đã đi xuống từ lối vào bên kia rồi, trong này không còn ai khác." Nghe Lâm Nhất nói, Lâm Diệu rảo bước ra khỏi thông đạo, nhìn thấy trước mặt

là một thạch quật khổng lồ, ngay trung tâm sừng sững một tòa phật tháp, bên trên dùng kim phấn vẽ từng đạo phật chú, nhìn như dùng để phong ấn thứ gì đó bên trong.

Nhìn phật tháp cao lớn, Bàn Tử ngửa đầu: "Tộc trưởng, Tạ Thần nhà Tạ gia không phải vì đồ vật trong này mà đến chứ?

Phật tháp này nhìn qua là biết có đồ tốt." Nhìn bộ dạng Bàn Tử, Lâm Diệu biết tính mê tiền của hắn lại tác quái, bất quá Lâm Diệu cũng tò mò, trong này rốt cuộc có thứ gì, trên phim cũng chưa từng thấy tòa phật tháp này.

Thế là Lâm Diệu nói: "Được, vậy nghe theo Bàn Tử, chúng ta vào xem bên trong rốt cuộc có gì?

Lại phải dùng phật tháp trấn phong." Nói xong, mọi người đi đến trước phật tháp kiểm tra tứ phía, không có phát hiện gì, xem ra phụ cận không bố trí cơ quan.

Xác nhận an toàn, lại lần nữa đi tới chính môn phật tháp, Bàn Tử trực tiếp chạy tới, dùng sức đẩy cửa đá.

Lại phát hiện cửa đá không chút sứt mẻ.

Lâm Nhất bên cạnh trào phúng: "Tiểu béo à, phải tập luyện đi thôi, ngay cả cái cửa cũng đẩy không nổi." Nói xong đi lên phía trước, đẩy Bàn Tử ra, chuẩn bị mở cửa, vừa đẩy mới phát hiện cửa đá này giống như giả vậy, không có bất kỳ động tĩnh gì.

"Ha ha, Lâm Nhất đại ca, anh cũng không được rồi, về nhà nên tẩm bổ đi thôi." Bàn Tử chớp cơ hội vội vàng trào phúng lại, làm Lâm Nhất tức đến đỏ mặt.

"Được rồi, hai người đừng nháo nữa, cửa này nhìn là biết có cơ quan, nếu không người Vương gia nhìn thấy phật tháp đều sẽ vào xem, để Lâm Tứ và Lâm Ngũ lên xem sao." Nhìn bộ dạng ngốc

nghếch của hai người, Lâm Diệu có chút bất đắc dĩ nói.

Lâm Tứ hai người tiến lên, sử dụng kỹ năng 《Song Chỉ Tham Động》, không ngừng kiểm tra mỗi một chỗ trên cửa phật, nhưng tra xét nửa ngày cũng không có phát hiện gì.

Thấy tình huống này, Lâm Diệu vừa định lên xem thử, thì nghe thấy tiếng Lâm Ngũ nói: "Tộc trưởng, chúng ta đều nghĩ nhiều rồi, cửa này căn bản không có cơ quan, sau cửa có tảng đá chặn lại rồi." Nghe Lâm Ngũ nói, mọi người đều yên lặng, Lâm Diệu cũng cảm thấy đau răng, cả một đám trộm mộ kinh nghiệm phong phú, thân mang tuyệt kỹ, cư nhiên lại bị một cánh cửa đá trêu đùa.

Ghé mắt nhìn qua khe cửa, quả nhiên thấy bên trong có một tảng đá xanh, trực tiếp chèn vào khe cửa.

Lâm Diệu rút Hắc Kim Đường Đao kê vào thanh đá, vận chuyển kình lực toàn thân, trong nháy mắt đẩy thanh đá ra, chỉ nghe bên trong truyền đến một tiếng ầm ầm.

Lần nữa đẩy cửa đá, chỉ nhẹ nhàng dùng lực, đại môn phật tháp đã mở ra.

Bước vào tầng một phật tháp, đập vào mắt là một pho tượng phật khổng lồ, xung quanh bày biện một ít giá gỗ, bên trên trần liệt một số phật khí bằng vàng, tổng thể nhìn qua có chút giống phật đường.

Vừa nhìn thấy mấy món phật khí bằng vàng này, mắt Bàn Tử và Lâm Nhất sáng rực lên, vội vàng tiến lên thu gom.

Lâm Diệu bên cạnh nhìn hai người, lắc đầu cười nói: "Hai người mắt nhìn kém thật, mấy cái giá kia mới là đồ tốt, một cái giá gỗ còn giá trị hơn tất cả đống phật khí bằng vàng kia, đó là giá làm bằng trầm hương ngàn năm đấy." Nghe Lâm Diệu nói, hai người vội vàng quay đầu nhìn cái giá gỗ, Bàn Tử ghé sát ngửi ngửi, sau đó hét lớn: "Mẹ

kiếp, cũng quá nhiều tiền rồi, toàn là trầm hương ngàn năm." Đợi hai người theo chỉ đạo của Lâm Diệu, cẩn thận tháo dỡ cái giá, bỏ vào ba lô, mọi người mới đi đến trước tượng phật, đèn pin chiếu vào, mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Thì ra đầu tượng phật cư nhiên là hình tượng ngạ quỷ, ai có thể ngờ chứ?

Một lát sau, tiếng Quan Nguyệt vang lên: "Tộc trưởng, đây là một tôn Đọa Phật." "Trong truyền thừa Quan Sơn, nếu một số người sau khi chết linh hồn không chịu rời khỏi nhân thế, sẽ đặt trong mộ một tôn Đọa Phật để thủ hộ linh hồn." "Bất quá loại tượng phật này rất hiếm thấy, bình thường chỉ có kẻ ác sự làm tận, sợ sau khi chết xuống địa phủ chịu khổ mới sử dụng." Nghe Quan Nguyệt giải thích, lòng nghi ngờ của Lâm Diệu càng nặng, trong phật tháp này rốt cuộc có thứ gì mà cần bố trí nhiều như vậy.

"Mẹ kiếp, người này phải làm bao nhiêu chuyện xấu mới đặt Đọa Phật trong thạch tháp chứ?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Lâm Diệu lắc đầu nói: "Cũng không nhất định là sợ xuống địa phủ, khả năng lớn hơn là do kẻ thù của hắn bố trí, muốn đem linh hồn hắn vĩnh sinh vĩnh thế vây khốn ở nơi này." Thảo luận xong phỏng đoán về Đọa Phật, mọi người chuẩn bị lên tầng hai xem thử, nhưng tìm một vòng không phát hiện chỗ nào có thể lên, trần nhà bằng đá thậm chí ngay cả lối vào cũng không có.

"Xem ra xung quanh có cơ quan, Lâm Nhất ra cửa phật tháp giới bị, tôi cùng Lâm Tứ và Lâm Ngũ tìm cơ quan." Phân phối xong công việc, Lâm Diệu sử dụng 《Song Chỉ Tham Động》 tìm kiếm cơ quan.

Tìm một vòng không có phát hiện gì, Lâm Diệu đưa mắt nhìn về phía Đọa Phật, hiện tại chỉ còn chỗ này là chưa kiểm tra.

Ba người leo lên Đọa Phật, vừa kiểm tra thì phát hiện mũi Đọa

Phật có thể cử động, hẳn là mấu chốt mở cơ quan.

Dùng sức vặn mũi Đọa Phật, chỉ nghe một trận tiếng xích sắt chuyển động vang lên, trần đá trên đầu lộ ra một cái lỗ hổng, đồng thời từ phía trên hạ xuống một cầu thang đá.

Thấy lối vào xuất hiện, Lâm Diệu gọi tộc nhân đang giới bị quay lại, cùng nhau đi lên tầng hai phật tháp.

Vào tầng hai, nhìn thấy mười sáu cỗ quan tài đá bày trên mặt đất, mỗi cỗ quan tài đều dùng kim phấn vẽ phật chú.

Nhìn sang chỗ khác, phát hiện trên vách đá vẽ bốn bức bích họa, đi lại gần, cẩn thận xem ý nghĩa bích họa biểu đạt.

Bên trên vẽ bóng lưng một người đàn ông, mặc khôi giáp bạc sáng loáng, tay cầm trường thương, đang đối đầu với 16 con thực thi quỷ (quỷ ăn xác) diện mạo khủng bố, bốn chân chạm đất.

Hai bên xảy ra một trận chiến đấu kịch liệt, nam tử thắng lợi, tiếp nhận sự cảm kích, hoan hô của một số người.

Bức bích họa cuối cùng vẽ cảnh nam tử cưỡi ngựa, phía sau đi theo rất nhiều xe ngựa, bên trên chở 16 cỗ quan tài đá.

Chương 90

Xem ra quan tài đá tầng hai phong ấn những con thực thi quỷ kia, bất quá nam tử trên bích họa cũng rất quỷ dị, toàn trình đều là bóng lưng, không nhìn thấy chính diện.

Có một điểm Lâm Diệu không hiểu, thực thi quỷ đều bị đánh bại rồi, chỉ cần dùng lửa là có thể trực tiếp tiêu diệt, tại sao nam tử trong bích họa lại không làm thế?

Xem xong bích họa, Lâm Nhất hỏi: "Người đàn ông này đem lũ thực thi quỷ nhốt ở đây làm gì?

Đều bị phong ấn rồi, đối với trộm mộ cũng không có uy hiếp gì cả." Bên kia Bàn Tử nói: "Lâm Nhất đại ca, khoan hãy quản cái đó, không phát hiện bích họa rất quỷ dị sao?" Nghe Bàn Tử nói, trong lòng Lâm Diệu khẽ động, hỏi: "Bàn Tử, phát hiện ra thân phận của hắn rồi?" "Tộc trưởng, ngài nhìn kỹ những người đang hoan hô kia xem, tôi cảm giác bọn họ cũng là thực thi quỷ đấy chứ?" Bàn Tử thấy Lâm Diệu hỏi, vội vàng trả lời.

Lâm Diệu nhanh chóng quay người nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy những người đang hoan hô kia, bên mép cư nhiên cũng lộ ra hai cái răng nanh, rất tương tự với thực thi quỷ.

Lâm Diệu suy nghĩ một chút, vội nói: "Đi, mở một quan tài đá ra xem trước đã." Nhìn quan tài đá bị Bàn Tử mở ra, quả nhiên bên trong trống rỗng, cái gì cũng không có.

Lâm Diệu nói: "Chúng ta vừa nãy đều hiểu sai ý nghĩa bích họa rồi, đây không phải xưng tụng, mà là chỉ trích, hoặc là chứng cứ thẩm phán thì thỏa đáng hơn." Nhìn biểu tình của tộc nhân, Lâm Diệu giải thích: "Thực thi quỷ chiến đấu với nam tử trên bích họa kia thực chất

tồn tại trong đám người đang hoan hô kia kìa." Nghe Lâm Diệu nói, mọi người vội vàng nhìn về phía bích họa, quả nhiên thấy mấy gương mặt tương tự.

Lâm Diệu tiếp tục nói: "Nhưng chuyện nam tử làm hẳn là bị người xây dựng phật tháp phát hiện rồi, quan tài đá ở đây chính là chứng cứ nam tử phản bội." "Tộc trưởng, nếu nói như vậy thì trong này hẳn là cũng phải có thi thể người đàn ông đó chứ?

Người xây phật tháp không thể nào tha cho kẻ phản đồ được." Bàn Tử có chút nghi vấn.

"Không sai, người đàn ông đó bị giết rồi, chúng ta vừa lên lầu đã nhìn thấy rồi đấy." Lâm Diệu cười nói.

Nghe vậy, tộc nhân nhao nhao quay đầu nhìn về phía cầu thang, tìm kiếm thi thể nam tử.

"Được rồi, không cần tìm đâu, thi thể đều biến thành tro cốt rồi, nhìn kỹ phật chú trên thân quan tài đi, trên đó dính tro cốt đấy." Nhìn kỹ những dòng phật chú bằng kim phấn kia, quả nhiên thấy một ít hạt thô to, chính là tro cốt của nam tử bóng lưng trong bích họa.

Bàn Tử nhìn thấy xong, thống khoái nói: "Phi, đáng đời, cư nhiên cấu kết với thực thi quỷ, đáng bị tỏa cốt dương hôi." Những người khác cũng nhao nhao gật đầu biểu thị tán đồng.

Giải khai được bí ẩn, Lâm Diệu nhược hữu sở tư nói: "Từ tầng thứ hai có thể thấy, người xây dựng phật tháp là muốn vây khốn những kẻ phản bội, khiến bọn họ vĩnh thế bất đắc siêu sinh." "Đi thôi, tiếp tục lên trên, xem phía sau còn có gì?" Lối vào tầng ba không cần tìm cơ quan, xem ra cơ quan tầng một có thể khai mở tất cả lối vào.

Lên tầng ba, nhìn thấy là một chiếc đỉnh khổng lồ, trên mặt đất trước thân đỉnh có một bộ thiết giáp và trường đao rỉ sét loang lổ.

Lần này trên vách đá chỉ có một bức bích họa.

Bên trên vẽ một vị tướng quân mặc thiết giáp, tay cầm trường đao, mang về một chiếc đỉnh lớn, bên cạnh thân đỉnh dùng thuốc màu đỏ như máu viết hai chữ Thần Nông.

Xem hồi lâu Bàn Tử vội nói: "Tôi biết vị tướng quân này phạm sự tình gì rồi, khẳng định là kiếm cái đỉnh lớn giả mạo Thần Nông đỉnh, lừa gạt người xây dựng phật tháp." Mọi người nghe xong đều tán đồng, dù sao Thần Nông đỉnh chỉ có trong thần thoại truyền thuyết, kiếm về một cái Cửu Châu đỉnh còn đáng tin hơn Thần Nông đỉnh.

Bên cạnh cự đỉnh, Lâm Nhất bò lên trên đỉnh, sau đó quay đầu nói: "Vị tướng quân này hẳn là bị cái đỉnh hắn mang về luộc chín rồi, bên trong có một bộ thi cốt này." Mọi người nghe xong đều lắc đầu, cứ phải kiếm cái đỉnh khổng lồ giả làm Thần Nông đỉnh, đây chẳng phải là tìm chết sao?

Khi mọi người chuẩn bị tiếp tục lên lầu, ánh mắt Lâm Diệu quét qua thân đỉnh, dừng bước.

Nhìn minh văn bên trên, Lâm Diệu phát hiện đây cư nhiên là tế đỉnh thời Tây Chu, bên trên viết đều là kỳ vọng hy vọng mùa màng bội thu.

Gọi mọi người lại, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, vào lấy thi cốt bên trong ra, ta muốn mang cái đỉnh này về, đây chính là quốc bảo đấy." Nghe Lâm Diệu nói, Bàn Tử vội hỏi: "Tộc trưởng, bảo bối này trị giá bao nhiêu tiền?" Tính toán một chút Lâm Diệu nói: "Nếu có người dám mua thì cũng bán được mấy trăm triệu tệ." Nghe giá tiền, Bàn Tử nhìn cái đỉnh lớn như nhìn thấy Nhân dân tệ biết đi, cả người hận không thể dán lên thân đỉnh.

Mãi đến khi Lâm Diệu thu cự đỉnh đi, hắn vẫn còn chút lưu luyến không rời.

Nhìn bộ dạng ủ rũ của Bàn Tử, Lâm Diệu buồn cười nói: "Được rồi Bàn Tử, sau khi về rửa sạch sẽ một lượt là ngày nào cũng được nhìn thấy thôi." Nhóm Lâm Diệu vừa đặt chân lên mặt đất tầng bốn, có chút mắt tròn mắt dẹt.

Bàn Tử trừng to mắt, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, Chúa Giê-su tổ chức du lịch theo đoàn à?" Chỉ thấy tầng bốn chất đầy những cây thập tự giá, bên trên dùng xích sắt trói từng bộ bạch cốt, có vài bộ bạch cốt đã rơi xuống đất.

Xem ra những người này cũng phạm sai lầm, mới bị trừng phạt như thế.

Nhìn ngó tứ phía tìm kiếm bích họa, muốn xem những người này phạm lỗi lầm gì.

Nhưng nhìn khắp xung quanh cũng không phát hiện một bức bích họa nào.

Mọi người chỉ đành nhịn xuống tò mò, đi về phía tầng năm, vừa đi được mấy bước.

Quan Nguyệt nói: "Tộc trưởng, nhìn phía sau mấy cái giá này xem, bên trên đều có chữ." Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy phía sau mỗi cái giá đều viết các loại tội hành.

Từ nhỏ nhất là lừa gạt đến lớn nhất là ám sát, các loại tội hành ứng hữu tẫn hữu, vô luận tội lớn hay nhỏ, đều bị giết chết, trấn phong trong phật tháp.

"Mẹ kiếp, người này cũng quá tàn bạo rồi đi?

Không chuẩn bị nước trà đúng giờ cũng bị giết chết?" Bàn Tử nhìn thấy tội hành của một thi cốt nữ tính, lớn tiếng kinh hô.

Lâm Diệu suy nghĩ một chút, nói: "Tôi cảm giác người xây dựng phật tháp hình như đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên vô luận lớn nhỏ,

chỉ cần phạm lỗi là giết sạch." "Ừm, Tộc trưởng nói không sai, hình như rất gấp gáp, ngay cả bích họa cũng không kịp lưu lại." Lâm Nhất một bên gật đầu nói.

Xem hết những dòng chữ này, giải khai nghi hoặc trong lòng, mọi người đi lên tầng năm.

Lên đến tầng năm, nhìn thấy chi chít chuông đồng thanh sắc (thanh đồng linh đang), giữa các chuông dùng tơ lụa liên kết với nhau, đúng là động một sợi tóc động toàn thân.

Trong khi những người khác đang lo lắng chuông đồng vang lên, thì Bàn Tử và Lâm Nhất hai người lại đang thương lượng động thủ thế nào mới có thể lấy hết tất cả chuông đồng xuống.

Đúng là thấy tiền sáng mắt mà.

Nhiều chuông đồng như vậy mà cùng kêu lên, cho dù là Lâm Diệu cũng cảm thấy đau đầu.

Mọi người nghĩ ra đủ loại phương pháp, đều không có cách nào không làm động đến các chuông đồng khác.

Quan Nguyệt ở một bên nghe mọi người thảo luận đủ kiểu, nhìn mấy người lớn như nhìn kẻ ngốc, đột nhiên lên tiếng: "Chúng ta bịt tai lại không phải là được rồi sao?" Nghe Quan Nguyệt nói, biểu tình mỗi người đều đông cứng lại.

Ách, bịt tai lại đơn giản biết bao, sao lại không nghĩ ra nhỉ?

Hiện tại nếu có cái gương có thể nhìn thấy trên mặt mọi người khẳng định viết chữ "Quê" to đùng, thật sự quá xấu hổ.

Lâm Diệu ho khan một tiếng, đem tai nghe cách âm vừa mua từ hệ thống phát cho tộc nhân, một tiếng không nói chuẩn bị thu thập chuông đồng.

Đợi tất cả mọi người đeo tai nghe lên, nhao nhao rút dao găm hắc kim, trước tiên cắt đứt tơ lụa, sau đó đâm chết rết bên trong.

Không ngừng lặp lại thao tác, nửa giờ sau, tất cả chuông đồng đều bị thu đi, chỉ để lại đầy đất xác rết.

Đứng gần cầu thang, tháo tai nghe xuống, Lâm Diệu phá vỡ bầu không khí vẫn luôn xấu hổ, nói: "Khụ, chúng ta nên tuyên dương Quan Nguyệt, giải quyết vấn đề nhẹ nhàng như vậy, đều là công lao của con bé." Nghe Lâm Diệu nói, mọi người vội vàng vỗ tay, cũng không ngừng nói lời hay, khen Quan Nguyệt đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Chương 91

Nhìn bầu không khí khôi phục, Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thật sự quá xấu hổ.

Chẳng mấy chốc, một đoàn người lên tới tầng sáu, trong này có chút trống trải, khắp nơi đều sạch sẽ, chỉ có vị trí trung tâm đặt ba chiếc rương gỗ.

Lại gần nhìn xem, trên mỗi chiếc rương đều điêu khắc hoa văn xinh đẹp, có chút tương tự tộc huy, mỗi cái rương đều được làm bằng gỗ nam mộc tơ vàng (kim tơ nam mộc).

Cẩn thận mở chiếc rương gỗ bên trái, không có cơ quan gì, bên trong đặt ba viên dạ minh châu sáng rực, tỏa ra ánh sáng mê người.

Nhìn thấy dạ minh châu, một lần ba viên, mọi người đều đại hỉ, đặc biệt là Bàn Tử và Lâm Nhất.

Nhìn biểu tình kích động của hai người, ai không biết còn tưởng hai người là anh em ruột, thật sự quá giống nhau.

Đột nhiên Lâm Diệu nhìn thấy Quan Nguyệt bên cạnh lộ ra ánh mắt khát vọng, Lâm Diệu trực tiếp lấy ra một viên dạ minh châu đặt vào tay cô bé.

Nói: "Cầm lấy đi, thưởng cho cháu đấy, nếu không ta hiện tại còn đang bị kẹt ở tầng dưới rồi." Nghe vậy, Quan Nguyệt vừa nãy còn có chút kháng cự, trực tiếp ôm lấy dạ minh châu, hân hoan mân mê.

Xem ra phụ nữ bất luận lớn nhỏ, đối với mấy thứ này đều không có sức đề kháng a.

Còn lại hai viên, Lâm Diệu mặc kệ ánh mắt khát vọng của Bàn Tử và Lâm Nhất, trực tiếp thu cả rương vào, chuẩn bị mang về làm quà

cho Doãn Tân Nguyệt.

Thấy rương bị Lâm Diệu thu đi, ánh mắt mọi người đặt lên chiếc rương ở giữa.

Mở ra nhìn, bên trong cư nhiên là một khối ấn triện, nhìn hoa văn trang sức bên trên, có chút giống ấn triện Xá Quốc, không biết vì sao lại xuất hiện ở đây.

Tiếp đó mở chiếc rương gỗ thứ ba ra, đồ vật bên trong làm Lâm Diệu giật nảy mình.

Bên trong cư nhiên đặt một mảnh vỡ thiên thạch, và một lọ đan dược.

Vừa nhìn là biết thủ bút của Vương Tàng Hải, hắn cũng từng tới đây?

Tại sao lại để lại đồ vật?

Mở lọ đan dược ra xem, bên trong quả nhiên đặt bán thành phẩm trường sinh bí dược, cư nhiên có tới 5 viên.

"Tộc trưởng, Vương Tàng Hải rốt cuộc muốn làm gì?

Tới đây rồi, lại bỏ lại trường sinh bí dược?" Lâm Nhất có chút kinh ngạc hỏi.

Lâm Diệu nhìn rương gỗ lắc đầu nói: "Ai biết được?

Cũng không thể là hắn đổi lấy đồ vật trong này được, nhìn xem trong này đâu có dấu vết lấy đồ để lại." "Vương Tàng Hải cũng khá chơi đẹp đấy chứ, không trực tiếp lấy đi, mà là trao đổi, bất quá khẳng định lại là thứ có liên quan đến trường sinh." Bàn Tử có chút chắc chắn nói.

"Được rồi, mặc kệ Vương Tàng Hải vì cái gì, không lấy minh khí của chúng ta là người tốt rồi, những cái khác không cần quản, chúng

ta lên tầng cuối cùng xem sao." Nói xong Lâm Diệu thu hết rương gỗ, đi về phía tầng cuối cùng.

Lên tầng bảy, cảm giác không khí trong này có chút quỷ dị, vách đá cả tầng lầu đều dùng thuốc màu tô thành màu đỏ, đèn pin quét qua trông rất rợn người.

Vị trí trung tâm có một cái thạch đài, bên trên đặt một cái rương đá.

Bàn Tử vừa định động thủ lấy rương đá xuống thì bị Lâm Diệu ngăn lại.

Nhìn biểu tình của Bàn Tử, Lâm Diệu chỉ vào đáy rương đá nói: "Bên dưới có cơ quan, nếu trọng lượng biến nhẹ, sẽ khởi động, không biết sẽ xảy ra biến hóa gì." Nghĩ một chút Lâm Diệu lại nói: "Bàn Tử, leo lên thạch đài trước đi, mở rương đá ra." Bàn Tử trực tiếp nhảy lên thạch đài, xốc nắp rương đá lên nói: "Tộc trưởng, bên trong là một cái rương, cũng là kim tơ nam mộc." Nghe Bàn Tử nói, Lâm Diệu lại phân phó: "Lâm Nhất, Lâm Nhị lên đó, dùng dây thừng cố định rương đá vào thạch đài." Thấy rương đá đã được cố định xong, Bàn Tử cẩn thận lấy rương gỗ bên trong ra, phát hiện cơ quan không bị xúc động mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn rương gỗ đặt trên mặt đất, mọi người vội vàng mở ra, phát hiện bên trong lại là một cái rương gỗ khác, bất quá chất liệu còn tốt hơn kim tơ nam mộc.

Thấy cảnh này, Bàn Tử có chút sụp đổ: "Mẹ kiếp, cho chúng ta chơi búp bê Nga à?

Mở một tầng lại có một tầng, cũng không chê phiền phức." Lại liên tục mở ba tầng rương nữa, cuối cùng cũng nhìn thấy chân diện mục đồ vật bên trong, cư nhiên là một cái hộp cơ quan đen sì.

Không những cần mật mã, mà còn cần chìa khóa, căn bản không có cách nào mở ra.

Không để ý đến Bàn Tử đang tức muốn phát điên, Lâm Diệu suy đoán rốt cuộc bên trong là thứ gì mà cần nhiều tầng bảo hộ như vậy.

Nghĩ một lát, Lâm Diệu thu tất cả rương lại, nếu hiện tại không mở được, đợi sau này biết mật mã, có được chìa khóa rồi tính sau.

Đang định dẫn mọi người rời đi, nhưng nhìn cái rương đá bị trói lại kia, Lâm Diệu lại có ý tưởng mới.

"Bàn Tử, lấy từ trong bao ra một ít minh khí giá trị thấp, trọng lượng lớn, bỏ vào trong rương đá, rồi khôi phục cái rương lại nguyên trạng." Lâm Diệu tỉ mỉ dặn dò.

Nghe Lâm Diệu nói, Bàn Tử biết hắn muốn làm gì, cẩn thận khôi phục nguyên trạng, dọn sạch dấu vết.

Đến lúc đó nhường cho người đến sau giúp xem xem cơ quan nơi này, nhìn động tác của Bàn Tử, tất cả mọi người đều lộ nụ cười không có ý tốt.

Suốt đường xuống lầu đều xóa sạch dấu vết, ngay cả chỗ cửa đá cuối cùng cũng được Bàn Tử nghĩ cách di chuyển thanh đá xanh về lại chỗ cũ, giống như chưa từng có ai đi vào.

"Cũng không biết tên xui xẻo nào vào sau, đến lúc đó không những mừng hụt một phen mà còn phải thay chúng ta thử cơ quan, thật đáng thương a." Bàn Tử làm bộ mặt bi thiên mẫn nhân nói.

Nếu không nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng hắn, mọi người suýt chút nữa là tin rồi, cái tên Bàn Tử này thật xấu xa a.

Đám người đi vào cửa hang mà Lâm Nhất đã phát hiện trước đó, vẫn là hai người Lâm Nhất đi trước dò đường.

Suốt dọc đường đi cư nhiên không gặp người nhà họ Uông, xem ra bọn chúng đều đã xuống dưới rồi.

Đi ra khỏi cửa hang, trước mắt mọi người là một thạch động khổng lồ, ở giữa mặt đất có một vết nứt lớn, hai bên được nối liền bằng cầu treo.

Nhìn kỹ có thể thấy trên cầu treo có rất nhiều chuông đồng thanh sắc buộc trên dây xích.

Mọi người dùng phương pháp cũ, đeo tai nghe lên, không ngừng thu thập chuông đồng.

Ở bờ bên kia, bọn họ phát hiện trên mặt đất nằm rải rác mấy cỗ thi thể, tuy đều mặc trang phục tác chiến màu đen nhưng kiểu dáng có chút khác biệt.

Xem ra người nhà họ Uông và thủ hạ của A Ninh đã đụng độ nhau, cũng không biết kết quả cuối cùng ra sao.

Nhìn về phía trước, chỉ thấy một tế đàn khổng lồ, bên trên đặt một cỗ quan quách bằng đồng xanh.

Chương 92

Lâm Diệu xoay người nói: "Lát nữa nếu gặp người lạ, bất kể là ai, cứ bắn hạ trước rồi nói sau, không được nương tay, biết chưa?" Nghe Lâm Diệu nói, các tộc nhân đều gật đầu đáp ứng.

Bàn Tử càng thêm hào hứng: "Tộc trưởng, yên tâm đi, Bàn gia tôi có kinh nghiệm lắm.

Ở trong mộ đến cha con còn tàn sát nhau, huống chi là người lạ lát nữa mới gặp." Nghe Bàn Tử nói, mọi người đều tán đồng.

Loại chuyện này bọn họ thấy không ít, cũng may Lâm Diệu có hệ thống, mọi người mới có thể đoàn kết như vậy.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu định đi lên mở cỗ quan quách bằng đồng trên tế đàn, dù sao lối vào cũng nằm ở đó.

Còn chưa kịp hành động, sau lưng bỗng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, nghe có vẻ rất hoảng loạn.

Đợi đến khi bóng người xuất hiện, mọi người mới phát hiện đó là Thiên Chân (Ngô Tà), phía sau dường như có người đang truy đuổi.

Nhìn thấy nhóm Lâm Diệu, Thiên Chân vội vàng hét lên: "Đạo gia, giúp tôi với, phía sau có người muốn bắt tôi!" Nghe tiếng hét của Thiên Chân, đám người Lâm Diệu trực tiếp lên đạn, nhắm chuẩn vào lối vào sau lưng Thiên Chân.

Thấy một tốp người áo đen đuổi theo, toàn bộ đều trang bị tận răng.

Nhìn thấy có người lao ra, đám người Lâm Diệu lập tức nổ súng, tạo thành một cơn bão đạn, trực tiếp tiêu diệt đám người áo đen kia.

Cảm nhận đạn bay vèo vèo bên tai, Thiên Chân lần đầu tiên cảm

giác cái chết lại gần đến thế.

Đợi khi địch nhân đã bị giải quyết, Bàn Tử đi đến bên cạnh Thiên Chân, dùng sức vỗ vỗ vai mới gọi cậu ta tỉnh lại.

Bàn Tử cười nói: "Đừng sợ, súng của tôi đều có mắt, không bắn trúng cậu đâu." Vừa mới hoàn hồn, Thiên Chân thở hồng hộc từng ngụm lớn, một lúc sau mới đáp: "Bàn Tử, súng có mắt nhưng tôi thì không có a." Nhìn Thiên Chân vẫn chưa hết hoảng sợ, Lâm Diệu hỏi: "Trương Tiểu Ca đâu?

Không đi cùng cậu sao?" "Tôi trúng cơ quan, trực tiếp rơi từ bên trên xuống đây, Trương Tiểu Ca không theo kịp." Thiên Chân có chút xấu hổ nói.

Lâm Diệu mặt đầy hắc tuyến nói: "Người nhà họ Ngô các cậu thật sự có duyên với cơ quan trong mộ nha, lần trước Tam thúc cậu cũng thế." Đang nói chuyện, bên kia Lâm Nhất đang kiểm tra thi thể báo lại: "Tộc trưởng, không phải người Uông gia, trang bị không giống, trên người cũng không có hình xăm." Đám người này cư nhiên không phải Uông gia?

Vậy thì là thế lực nào? "Trên người có ký hiệu gì không?

Hoặc là phục sức đặc thù?" Lâm Diệu có chút nghi hoặc hỏi.

Lâm Nhất nhanh chóng đáp: "Đều rất sạch sẽ, không có chút đặc điểm nào." Hiện tại nước càng ngày càng đục, nhiều thế lực bị lôi vào như vậy, xem ra bên ngoài đã xảy ra chuyện gì đặc biệt, mà mục tiêu của bọn chúng cư nhiên là Thiên Chân.

Đề cao cảnh giác, Lâm Diệu tiếp tục đi về phía tế đàn, trên đường nói với Thiên Chân: "Trước tiên cứ đi theo tôi, nhưng phải nhớ kỹ, lát nữa đừng can thiệp vào bất cứ chuyện gì, nếu không đừng trách tôi ra tay độc ác, biết chưa?" Thấy Thiên Chân gật đầu, Lâm Diệu không để

ý tới nữa, cẩn thận quan sát quan quách bằng đồng trước mắt, tìm kiếm cơ quan.

Bàn Tử ở bên cạnh nhìn Lâm Diệu, sau đó lấy di vật của Lão Dương đưa cho Thiên Chân.

Hắn nói: "Tôi trên đường đi đã nhìn thấy thi thể Lão Dương rồi, đây là di vật của cậu ta, tôi mang về cho cậu." Nhìn biểu tình đau thương của Thiên Chân, Bàn Tử lại nói: "Thiên Chân, lát nữa nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng nói lung tung.

Nếu không Đạo gia thật sự sẽ không thủ hạ lưu tình đâu, cùng lắm thì sau này tốn chút tay chân diệt gia tộc của cậu là xong, cậu phải hiểu rõ đấy." Nói xong, Bàn Tử không để ý đến Thiên Chân đang ngây người nữa, an tĩnh chờ đợi quan quách mở ra.

Lúc này Lâm Diệu cũng đã tìm được cơ quan của quan quách, trực tiếp mở nắp quan tài.

Thuận theo lối vào vừa mở, nhìn xuống dưới chỉ có thể lờ mờ thấy một nguồn sáng màu cam, còn lại đều là bóng tối.

Nhìn mấy cái xác chết gần tế đàn, Lâm Diệu nói: "Lát nữa chúng ta đều đu dây xuống, đừng chạm vào dây xích đồng gần đó kẻo phát ra tiếng động, tôi cảm giác bọn chúng đã xuống dưới rồi." Nói xong mọi người bắt đầu chuẩn bị trang bị, lát nữa đu dây xuống rất có thể sẽ xảy ra chiến đấu, cho nên ai nấy đều kiểm tra rất kỹ càng.

Đột nhiên Lâm Diệu nhìn thấy Thiên Chân đứng một bên, quay đầu nói với Quan Nguyệt: "Tiểu nha đầu, lát nữa con mang theo Thiên Chân đi phía sau, không cần vội, ta sợ cậu ta rơi xuống." Nghe vậy, Quan Nguyệt buồn bực gật đầu đồng ý.

Bên kia Bàn Tử thấy Thiên Chân muốn nói lại thôi liền bảo: "Lát nữa cứ đi theo Quan Nguyệt là được, đừng nhìn con bé nhỏ người,

thân thủ không kém tôi đâu, yên tâm đi." Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu dẫn đầu đi xuống trước, một đoàn người rơi nhanh giữa không trung, cả quá trình không phát ra chút tiếng động nào.

Càng xuống thấp, nguồn sáng bên dưới càng rõ ràng, hóa ra là ánh sáng phát ra từ Thi Kiển (kén xác).

Đồng thời cũng nhìn thấy bên cạnh Thi Kiển có ba đội nhân mã đang giằng co, ai cũng không dám động thủ trước.

Nhìn khoảng cách còn hơn mười mét là chạm đất, Lâm Diệu trực tiếp bóp cò.

Nghe tiếng súng của Lâm Diệu, chưa đợi đám Lâm Nhất nổ súng, ba nhóm người đang giằng co bên dưới lại khai hỏa trước.

Nhất thời, tiếng súng vang lên không dứt, đạn bay loạn xạ.

Đợi khi đám người Lâm Diệu tiếp đất, tiếng súng mới dừng lại.

Nhìn xác chết nằm la liệt phía trước, Lâm Diệu có chút xấu hổ, đây có thể gọi là một tiếng súng gây ra thảm án rồi chứ?

Bàn Tử không nhìn thấy vẻ xấu hổ của Lâm Diệu, ở bên cạnh nịnh nọt: "Tộc trưởng, ngài thật thần cơ diệu toán, một phát súng giải quyết hết phiền toái." Nghe vậy, Lâm Diệu có chút ngượng ngùng không quay đầu lại, đi thẳng về phía trước.

Phát hiện bên trong còn vài người sống sót, hắn đánh giá ba lộ nhân mã trên mặt đất, cư nhiên có hai đội quen mặt.

Một đội là người của A Ninh, đội kia là người Uông gia, nhóm còn lại trang phục giống hệt đám người truy sát Thiên Chân lúc nãy.

Lúc này Quan Nguyệt và Thiên Chân đi sau cùng mới tiếp đất, nhìn thấy cảnh tượng này, Quan Nguyệt không có phản ứng gì, Thiên Chân

lại trực tiếp nôn thốc nôn tháo.

Lâm Diệu nhìn Thiên Chân lắc đầu, sau đó phân phó tộc nhân: "Trừ A Ninh và tên thủ lĩnh phe thứ ba kia, những kẻ còn lại đều bồi thêm một phát súng, sau đó ném xuống vực, để ở đây quá chiếm chỗ." Nghe lệnh, tộc nhân bắt đầu hành động.

Thấy Thiên Chân định mở miệng nói gì đó, Bàn Tử vội vàng kéo lại: "Mạng của người nhà cậu đấy." Nghe vậy, Thiên Chân nỗ lực mấy lần, cuối cùng cũng không mở miệng.

Bên kia, Lâm Diệu đi đến bên cạnh A Ninh và tên còn lại, chăm chú nhìn hai người.

Tiếng súng không ngừng vang lên, hơi thở hai người đều có chút rối loạn, vừa nhìn đã biết là đang giả vờ hôn mê.

Lâm Diệu cười nói: "A Ninh à, cô không biết nhớ, lại giả vờ hôn mê trước mặt tôi." Nghe Lâm Diệu nói, A Ninh bất đắc dĩ mở mắt, mặt lộ vẻ sợ hãi nhìn Lâm Diệu. "Yên tâm, tôi sẽ không giết cô, tôi còn đợi cô về đưa tin cho Cầu Đức Khảo (Qiu Dekao) nữa." Lâm Diệu nhìn A Ninh nói.

Nghe vậy, A Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Diệu quay đầu nhìn người còn lại, nói: "Còn ngươi, định giả vờ đến bao giờ?

Chương 93

Người đâu?

Vì sao lại ở đây?" Nhìn nam tử không có phản ứng, Lâm Diệu trực tiếp nhặt một khẩu súng dưới đất, nhắm vào chân gã bắn một phát.

Nghe tiếng thảm thiết của nam tử, Bàn Tử bên cạnh lắc đầu, hà tất phải khổ như vậy? "Hiện tại có thể nói chưa?" Lâm Diệu cười hỏi. "Nói, nói, mau buông ra." Nam tử thống khổ hét lên.

Nghe câu trả lời, Lâm Diệu mới dời họng súng đi. "Tên họ?" "Trương Lăng Phong." "Thân phận?" "Kỳ Lân Trương thị tộc nhân." Hả?

Người Trương gia?

Vậy tại sao lại muốn bắt Thiên Chân?

Trương Tiểu Ca không phải tộc trưởng của bọn họ sao? "Nhiệm vụ của các ngươi là gì?" Lần này Trương Lăng Phong không trả lời ngay, có chút do dự.

Nhưng thấy Lâm Diệu lại muốn động thủ, gã vội vàng nói: "Bắt Thiên Chân, ngăn cản hành động của trưởng lão Uông gia." "Vì sao lại muốn bắt Thiên Chân?

Không phải các ngươi có quan hệ hợp tác với Cửu Môn sao?" "Ngô gia không tuân thủ quy định, không đưa người thủ mộ tới, cho nên chúng tôi mới động thủ." Nghe vậy, lại kết hợp với kịch bản kiếp trước, Lâm Diệu đã hiểu.

Hóa ra Trương gia và Cửu Môn có ước định, luân phiên phái người thủ mộ đi vào Thanh Đồng Môn.

Lần này đến lượt Thiên Chân, nhưng Ngô gia lại không đưa người

đến, đợi một thời gian nữa chỉ có thể để Trương Tiểu Ca lần nữa đi vào trấn thủ.

Cho nên mới có nhiệm vụ lần này, xem ra lần này ra ngoài không thể thả Thiên Chân đi, phải giữ bên người.

Nghĩ xong, Lâm Diệu quay đầu bảo Bàn Tử: "Trị liệu cho hắn, hắn còn có tác dụng." Sau đó nhìn Trương Lăng Phong nói: "Yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Câu hỏi cuối cùng, trưởng lão Uông gia đi đâu rồi?" Trương Lăng Phong thở phào nói: "Ở mặt bên kia của Thi Kiển, đang tiến hành sao chép." Nghe vậy, Lâm Diệu định đi giải quyết trưởng lão Uông gia, vừa động thân lại quay đầu nói: "Trở về nhắn lại cho người Trương gia, Cửu Môn Lâm Diệu mời chủ sự nhân, thứ sáu tuần sau đến khách sạn Minh Nguyệt họp." Nghe xong, Trương Lăng Phong mới thực sự buông lỏng, an tâm tiếp nhận trị liệu.

Bên kia, Lâm Diệu đi vòng ra sau Thi Kiển, nhìn thấy một lão già, hai tay dính đầy máu tươi đặt lên Thi Kiển.

Lâm Diệu vừa định động thủ thì thấy một lão già khác y hệt xuất hiện.

Sao chép thành công rồi.

Chỉ thấy bản thể rút ra một món binh khí cổ quái, đâm vào tay trái của mình, sau đó trong miệng niệm chú ngữ.

Một lát sau bản sao đối diện mở mắt, dùng một đôi song đồng nhìn bản thể, nói: "Ta, ta biết ngươi muốn làm gì, nhưng thứ đó đối với ta vô dụng." Nói xong bản sao bắt đầu công kích bản thể.

Bản thể nghe vậy thì sững sờ, không dám tin nói: "Đáng chết, sao có thể vô dụng, chẳng lẽ tiên tổ lừa ta?" Lời còn chưa dứt, bản sao đã lao tới.

Bản thể trước đó mất máu quá nhiều, có chút suy yếu, vì để không bị giết chết, chỉ có thể bất chấp tất cả điên cuồng công kích bản sao.

Nhìn hết thảy những gì đang diễn ra trước mắt, Lâm Diệu đều có chút tự kỷ, cư nhiên không ai thèm nhìn mình sao?

Chưa đợi Lâm Diệu động thủ, hai người kia đã đánh nhau trước, ra tay đều là sát chiêu.

Nhìn một lúc Lâm Diệu mới biết, hóa ra hậu thủ mà Uông gia chuẩn bị vô dụng a?

Tên kia vừa tỉnh lại đã gây sự, không khéo hai người lại đồng quy vu tận cũng nên.

Vừa nghĩ xong, hai người đang đánh nhau đồng thời bị chủy thủ đâm trúng, xem ra ai cũng không sống nổi.

Nhìn hai kẻ trọng thương, Lâm Diệu không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trực tiếp nổ súng bắn trúng hai người, sau đó bồi thêm mỗi người một phát kỹ năng "Tru Tà", giải quyết vấn đề.

Mọi chuyện quá thuận lợi, Lâm Diệu đều có chút không dám tin.

Thu lại binh khí kỳ quái trên mặt đất, Lâm Diệu định quay về, bỗng nhiên nhìn thấy trong góc có một bộ xương khô, nhìn quần áo thì hẳn là cha của Quan Nguyệt. "Quan Nguyệt, lại đây." Lâm Diệu vội vàng gọi.

Nhìn Quan Nguyệt đi tới, Lâm Diệu nói: "Nhìn xem, đó có phải cha con không?" Quan Nguyệt vừa nhìn thấy quần áo trên thi thể, nước mắt liền trào ra, vội vàng chạy đến bên cạnh bộ xương.

Nhìn Quan Nguyệt đau lòng, Lâm Diệu nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Chỉ đành đi tới, ôm lấy vai Quan Nguyệt, yên lặng bầu bạn.

Một lúc sau, Quan Nguyệt mới thu liễm xương cốt.

Đưa Quan Nguyệt đang đau lòng về chỗ cũ, Lâm Diệu nhìn Trương Lăng Phong nói: "Chuyện trưởng lão Uông gia đã giải quyết xong, cứ yên tâm." Sau đó lại nhìn A Ninh, vừa định nói chuyện thì nghe bên trên truyền đến tiếng động, chỉ thấy Trương Tiểu Ca đang thuận theo dây xích trèo xuống.

Vừa nhìn thấy Trương Tiểu Ca, Trương Lăng Phong kích động vô cùng, vội vàng hô: "Tộc trưởng, rốt cuộc cũng gặp được ngài." Nhìn biểu tình của Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu nói: "Hắn nói không sai đâu, Tộc trưởng, đợi ký ức khôi phục cậu sẽ biết." Sau đó để Trương Lăng Phong và Trương Tiểu Ca qua một bên nói chuyện.

Lâm Diệu nhìn A Ninh nói: "Trở về nói với ông chủ cô, chủ nhật tuần sau tôi muốn gặp ông ta, tại khách sạn Minh Nguyệt.

Bảo ông ta yên tâm, tôi sẽ không làm gì ông ta đâu, nhưng nếu không dám đến, vậy hậu quả tự chịu." Nhìn A Ninh sắc mặt khó coi gật đầu, Lâm Diệu mới thả cô ta đi.

Đợi Trương Tiểu Ca hai người nói chuyện xong, Lâm Diệu mới nói với Trương Tiểu Ca: "Cậu cùng hắn về Trương gia một chuyến đi, sau đó cùng nhau tham gia hội nghị thứ sáu tuần sau, tôi sợ hắn một mình không về được." "Còn về phần Thiên Chân, tôi phải giữ lại, không thể để cậu ta rời khỏi tầm mắt của tôi." Nhìn Trương Tiểu Ca gật đầu, Lâm Diệu lại nói: "Vậy các cậu rời đi trước đi, nếu không lát nữa muốn đi cũng không đi được." Đợi những người khác rời đi, Lâm Diệu đi tới mép thạch đài quan sát phía dưới, nghĩ cách dẫn dụ Chúc Cửu Âm ra, nhiệm vụ hệ thống còn chưa hoàn thành nữa.

Suy tư một lát, Lâm Diệu trước tiên đưa tộc nhân lên trên, sau đó phân phó: "Lát nữa ta sẽ dẫn dụ Chúc Cửu Âm trong vực sâu ra, các ngươi chuẩn bị sẵn súng phun lửa, đợi trên người nó xuất hiện vết

thương thì châm lửa đốt." Thấy mọi người đều hiểu ý gật đầu, sau đó lui về sau chuẩn bị.

Lâm Diệu lấy ra một bó lựu đạn, buộc lại với nhau, giật chốt rồi ném thẳng xuống vực sâu, xem có thể dẫn dụ Chúc Cửu Âm ra không.

Đợi bên dưới truyền lên tiếng nổ lớn, Lâm Diệu sử dụng kỹ năng "Thính Lôi", thời khắc chú ý động tĩnh trong vực sâu.

Không bao lâu sau, nghe thấy tiếng vảy và đá ma sát.

Chương 94

Theo âm thanh càng ngày càng lớn, Lâm Diệu biết Chúc Cửu Âm sắp lên rồi.

Muốn dụ nó ra khỏi hang, phải thêm một liều thuốc mạnh mới được.

Vừa chú ý động tĩnh bên dưới, Lâm Diệu vừa lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy gói thuốc nổ.

Chuẩn bị lát nữa ném trực tiếp lên người Chúc Cửu Âm kích nổ, chọc giận nó.

Không bao lâu, trong tầm mắt Lâm Diệu xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, trên đầu mọc ba con mắt, đôi mắt bình thường nhắm chặt, chỉ có con mắt thứ ba đặc thù mở ra, phát ra ánh sáng màu đỏ như máu.

Vừa nhìn thấy Chúc Cửu Âm xuất hiện, Lâm Diệu ném ngay gói thuốc nổ ra, canh chuẩn cơ hội, dùng súng bắn kích nổ.

Tiếng nổ lớn từ bên dưới truyền đến, một lúc sau, tiếng thú gầm phẫn nộ vang lên.

Nghe âm thanh là biết Chúc Cửu Âm phẫn nộ cỡ nào rồi, xem ra bị thương không nhẹ.

Lâm Diệu vội vàng lui về phía sau, rời khỏi vị trí tế đàn.

Vừa mới ổn định thân hình, đã nghe thấy phía dưới tế đàn truyền đến tiếng va chạm cực lớn, tiếp đó mặt đất rung chuyển dữ dội.

Phía sau Lâm Nhất hô: "Tộc trưởng, sức mạnh Chúc Cửu Âm quá lớn, chúng ta nghĩ biện pháp khác đi?" "Yên tâm đi, chuẩn bị cho tốt là được, còn lại giao cho ta." Lâm Diệu đầu cũng không ngoảnh lại nói.

Thấy Lâm Diệu nói vậy, tộc nhân nhìn nhau, cũng không có biện pháp ngăn cản, chỉ có thể cẩn thận chuẩn bị.

Tiếp đó lại là mấy tiếng va chạm lớn, tế đàn đã xuất hiện những vết nứt rõ ràng, xem ra không cần mấy cái nữa Chúc Cửu Âm có thể lao ra rồi.

Vốn dĩ Lâm Diệu định đợi Chúc Cửu Âm lên, dùng đạo thuật và Hắc Kim Đường Đao tạo vết thương trên người nó rồi thiêu chết.

Nhưng vừa nãy nhìn thấy Chúc Cửu Âm trong nháy mắt, Lâm Diệu cảm giác có chút không đúng.

Lúc đứng tại chỗ, Lâm Diệu quan sát kỹ, hóa ra con mắt thứ ba của Chúc Cửu Âm cư nhiên là song đồng (hai con ngươi), chỉ là con mắt đó có thể phát ra hồng quang nên nhìn không rõ.

Chẳng lẽ Chúc Cửu Âm này cũng là bản sao, hoặc là sản phẩm cụ tượng hóa?

Vậy thì phía sau khẳng định có người khác tồn tại, hoặc là một tổ chức nào đó đang thao túng tất cả.

Nghĩ tới đây, Lâm Diệu lấy ra món binh khí kỳ quái mà trưởng lão Uông gia sử dụng lúc nãy, nhìn hình dáng thì rất giống với hình vẽ trong chiếc hộp gỗ thứ ba hắn từng có được.

Hắn là đồ vật năm xưa Uông Tàng Hải lấy ra.

Nhìn điệu bộ của lão già Uông gia kia, thứ này hẳn là có tác dụng nhất định đối với bản sao, lát nữa Chúc Cửu Âm lên có thể thử xem.

Đang nghĩ ngợi, tế đàn sau một tiếng va chạm lớn liền vỡ nát.

Chúc Cửu Âm thuận theo lỗ hổng lao ra.

Nhìn toàn bộ dung mạo Chúc Cửu Âm mới biết loại quái thú này đáng sợ thế nào.

Thân dài khoảng 20 mét, đường kính to 2 mét, ngẩng đầu nằm đó đã cao bằng tầng 2 rồi.

Cộng thêm vẻ ngoài dữ tợn, vừa nhìn đã biết thập phần không dễ chọc.

Nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, Lâm Diệu trực tiếp dùng kỹ năng "Tru Tà" đã chuẩn bị sẵn nhờ Thiên Sư lệnh bài bắn về phía Chúc Cửu Âm.

Khi phù chú khổng lồ chạm vào Chúc Cửu Âm, bốc lên từng trận khói đen, Lâm Diệu xác định, Chúc Cửu Âm này cũng là sản phẩm của cây Thanh Đồng.

Nhìn Chúc Cửu Âm không ngừng lăn lộn, Lâm Diệu cầm binh nhận kỳ quái vừa đoạt được lao lên.

Vận chuyển "Khinh Thân Thuật", Lâm Diệu nhảy lên thân thể to lớn của Chúc Cửu Âm, chạy về phía vị trí bảy tấc (thất thốn).

Đến nơi, Lâm Diệu đâm thẳng binh khí trong tay vào điểm yếu đó.

Chỉ nghe "phập" một tiếng, ngay cả thuốc nổ cũng không phá được lân giáp, lại bị binh khí nhỏ bé này đâm thủng.

Chúc Cửu Âm bị tấn công vào điểm yếu, lại lần nữa đau đớn lăn lộn, Lâm Diệu không thể không nhảy xuống khỏi người nó.

Vừa tiếp đất, nghe phía sau có tiếng gió, không kịp nghĩ nhiều, Lâm Diệu lao ngay sang trái.

Tránh thoát cú đớp của Chúc Cửu Âm, vừa đứng dậy đã nghe thấy tiếng kinh hô từ xa.

Thấy Chúc Cửu Âm sắp tấn công lần nữa, Lâm Diệu dùng toàn lực chạy vòng quanh, liên tục né tránh công kích.

Lại một lần nữa tránh thoát cái đuôi của Chúc Cửu Âm, Lâm Diệu

nhảy thẳng về phía vết thương bảy tấc, dùng toàn lực đâm vào miệng vết thương cũ.

Lần này, Lâm Diệu không rút binh khí ra ngay mà mượn lực rơi xuống, rạch một đường dài ngoằng.

Lần này Chúc Cửu Âm không còn phản kích nổi, bị đau đớn kịch liệt kích thích đến mức lăn lộn không ngừng.

Không có cơ hội tấn công tiếp, Lâm Diệu lui lại.

Một lát sau, Chúc Cửu Âm ngừng lăn lộn, ngẩng đầu rắn lên nhưng không tấn công trực tiếp mà dùng con mắt thứ ba nhìn Lâm Diệu.

Nhìn con mắt phát ra ánh sáng chói lòa, Lâm Diệu vội hét lên: "Tất cả nhắm mắt lại, ánh sáng này sẽ gây ảo giác!" Bị ánh sáng chiếu vào, Lâm Diệu cảm giác đại não có chút hỗn độn, nhưng đột nhiên Định Thần Châu trên cổ truyền đến một luồng khí mát lạnh, giúp Lâm Diệu không bị ảnh hưởng bởi ảo cảnh.

Quan sát kỹ Chúc Cửu Âm đang bất động từ xa, xem ra khi phát động năng lực con mắt thứ ba, Chúc Cửu Âm không thể di chuyển.

Biết đây là cơ hội tốt, Lâm Diệu lao thẳng về phía nó, liên tục dùng binh khí trong tay rạch ra từng đạo vết thương.

Nhìn máu chảy ra từ miệng vết thương vô cùng nhầy nhụa, xem ra trong máu Chúc Cửu Âm chứa đầy mỡ, thảo nào người xưa săn giết Chúc Cửu Âm để làm nến thắp sáng.

Bị đau đớn kích thích, Chúc Cửu Âm hủy bỏ năng lực con mắt thứ ba, lại lần nữa quẫy động thân thể.

Thấy vậy, Lâm Diệu vội hét: "Mau tấn công, hiện tại Chúc Cửu Âm không rảnh phản kích đâu!" Nghe Lâm Diệu ra lệnh, tộc nhân vội vàng bóp cò súng phun lửa, từng con rồng lửa lao thẳng về phía Chúc

Cửu Âm.

Chương 95

Vừa tiếp xúc với lửa, Chúc Cửu Âm đầy mình thương tích lập tức bị bắt lửa, bùng cháy dữ dội.

Nhìn Chúc Cửu Âm giãy giụa trong biển lửa, Lâm Diệu vội đưa mọi người lui lại.

Vừa rời đi không bao lâu, nghe thấy Chúc Cửu Âm phát ra một tiếng nổ kịch liệt, ngay cả sơn động cũng bị chấn động rung lắc.

Lâm Diệu vừa quay đầu lại, thấy một đạo hồng quang từ trong biển lửa bay ra, nhìn quỹ đạo có khả năng rơi xuống vực sâu.

Thấy thế, Lâm Diệu không kịp nghĩ nhiều, vận "Khinh Thân Thuật" lao về phía vực sâu, chụp được đạo hồng quang đó.

Hóa ra con mắt thứ ba của Chúc Cửu Âm bị sóng xung kích vụ nổ bắn ra, nếu rơi xuống vực sâu thì nhiệm vụ hệ thống coi như không hoàn thành được.

Chính lúc Lâm Diệu đang nghĩ cách quay lại, đột nhiên thấy phía sau bay tới một sợi dây thừng.

Sợi dây này do Lâm Nhất bắn ra, tuy không hiểu hành động của Lâm Diệu, nhưng phản ứng của Lâm Nhất cực nhanh.

Lâm Diệu nắm lấy dây thừng, mượn lực quay về mặt đất, nhìn Lâm Nhất nói: "Không tệ nha, phản ứng rất nhanh." "Ha ha, Tộc trưởng, cảm ơn ngài khen thưởng." Nghe vậy, Lâm Nhất có chút phổng mũi đáp.

Bên cạnh Bàn Tử nhìn không được Lâm Nhất đắc ý, hai người lại bắt đầu cà khịa nhau.

Bên kia Lâm Diệu nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở. "Đinh, chúc

mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, mời tự hành nhận thưởng." Lần này hoàn thành nhiệm vụ không dễ dàng, Lâm Diệu tò mò hệ thống sẽ thưởng gì, vội vàng bấm nhận. "Đinh, chúc mừng túc chủ hoạch đắc "Đồng Bì Thiết Cốt", thưởng cơ hội truyền thừa một lần." "Đồng Bì Thiết Cốt: Kỹ năng bị động, căn cứ vào điểm thuộc tính thể chất để nâng cao khả năng phòng ngự của nhân vật." Nhìn kỹ năng "Đồng Bì Thiết Cốt", Lâm Diệu mừng rỡ, như vậy sau này khả năng bị thương càng thấp hơn.

Cuối cùng cũng có được một kỹ năng có thể truyền thừa, phải biết cơ hội truyền thừa Lâm Diệu chỉ có ba lần.

Xem xong phần thưởng hệ thống, Lâm Diệu nhớ lại chuyện Chúc Cửu Âm, xem ra trong mộ có người khác tồn tại, lát nữa trở về phải cẩn thận.

Nghĩ xong, hắn ngăn cản hai người Lâm Nhất, mở miệng nói: "Lát nữa chúng ta rời đi phải cẩn thận, trong mộ khẳng định có người khác, Chúc Cửu Âm vừa rồi là sản phẩm cụ tượng hóa." Nghe vậy, mọi người hai mặt nhìn nhau, ai mà ngờ được cư nhiên có người có thể cụ hiện ra quái vật đáng sợ như vậy.

Bàn Tử vội hỏi: "Tộc trưởng, là ai làm vậy?

Thủ mộ nhất tộc?" "Không giống lắm, nếu là hậu nhân Thủ mộ nhất tộc, lẽ ra phải ngăn cản chúng ta ngay từ lối vào, không nên thả chúng ta vào đây." Lâm Diệu nghĩ ngợi rồi lắc đầu nói. "Mặc kệ là ai, chỉ cần chúng ta đề cao cảnh giác, mấy con chuột nhắt trốn trong tối làm gì được chúng ta.

Được rồi, xuất phát thôi." Thuận theo thông đạo quay trở lại, khi đến không gian phật tháp, chỉ thấy một đống phế tích, xem ra người đi sau đã kích hoạt cơ quan.

Bàn Tử cười xấu xa nói: "Ai da, động tác cũng nhanh đấy, cũng

không biết có bao nhiêu người bị lưu lại." Nghe Bàn Tử nói, Lâm Diệu mới nhớ tới binh khí kỳ quái lúc trước, bèn kể chuyện này cho mọi người.

Mọi người đều cảm giác binh khí này không đơn giản, hẳn là được đặc chế để đối phó với bản sao.

Dọc đường trở về không gặp bất cứ nguy hiểm nào, xem ra những kẻ đứng sau màn đã từ bỏ việc đối phó đám người Lâm Diệu.

Thuận theo cửa hang đi ra, lần nữa thấy ánh mặt trời, tâm tình mọi người đều tốt lên.

Lần này không chỉ không có ai bị thương mà còn thu hoạch được không ít minh khí giá trị, thu hoạch cực lớn.

Trên đường về mọi người ghé qua thôn, cùng Quan Nguyệt đi cảm ơn trưởng thôn, thuận tiện để lại phương thức liên lạc.

Một đường bôn ba, buổi sáng mấy ngày sau, mọi người rốt cuộc cũng về tới Vọng Nguyệt sơn trang.

Thiên Chân cũng bị đưa về cùng.

Trên đường đi Lâm Diệu và Thiên Chân đã có cuộc nói chuyện đơn giản.

Hôm đó trong toa xe, Lâm Diệu nhìn Thiên Chân nói: "Thiên Chân, lần này cậu phải cùng tôi về, trước khi cuộc họp bắt đầu cậu không thể rời đi, biết chưa?" "Tại sao?

Đạo gia, tôi còn muốn đem di vật Lão Dương về mai táng nữa." Nghe vậy, Thiên Chân khốn hoặc hỏi.

Lâm Diệu nghĩ nghĩ, nhìn Thiên Chân vẻ mặt ngây thơ nói: "Cứ đi cùng đi, Ngô gia vì cậu mà làm sai một chuyện, phạm vào quy củ Cửu Môn, cho nên cần phải mở cuộc họp, để Ngô gia cho Cửu Môn và

Trương gia một lời giải thích." Nghe vậy, Thiên Chân càng mơ hồ hơn, nhưng biết tính cách Lâm Diệu, cũng không hỏi thêm, vừa vặn cậu cũng muốn biết nội tình sự việc, bèn gật đầu đáp ứng.

Về đến sơn trang, cho người sắp xếp chỗ ở cho Thiên Chân, Lâm Diệu đi đón Doãn Tân Nguyệt.

Qua điện thoại được biết cô ấy đang ở khách sạn Minh Nguyệt, vừa vặn thuận đường bàn bạc một số việc với Trương Nhật Sơn (Phó Quan).

Đến khách sạn Minh Nguyệt, Lâm Diệu đi thẳng đến bao sương của Cửu Môn.

Thấy Trương Nhật Sơn và Giải Vũ Thần (Tiểu Hoa) đang nói chuyện bên trong.

Lâm Diệu cười hỏi: "Không quấy rầy chứ?" "Đạo gia nói gì vậy, ngài đến sao gọi là quấy rầy được?" Trương Nhật Sơn đứng dậy nói.

Giải Vũ Thần cũng vội vàng chào hỏi: "Đạo gia, ngài cũng đã về rồi?" "Ừ, vừa về, có chút chuyện muốn nói với Trương Nhật Sơn.

Tiện thể nói luôn, lần này thế nào?

Mục đích đạt được chưa?" Lâm Diệu tùy ý hỏi.

Thấy sắc mặt Giải Vũ Thần có chút khó coi, Lâm Diệu biết khẳng định là chưa đạt được.

Quả nhiên, Giải Vũ Thần thất vọng nói: "Đạo gia, tôi đến chậm một bước, đồ vật bị người khác lấy mất, còn thiết lập cạm bẫy cho tôi." Nghe Giải Vũ Thần nói, sắc mặt Lâm Diệu có chút cổ quái, nín cười hỏi: "Mục tiêu của cậu không phải là món đồ ở tầng bảy phật tháp đấy chứ?" Giải Vũ Thần ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc hỏi: "Đạo gia, sao ngài biết?" Vừa hỏi xong, Giải Vũ Thần nhìn thấy biểu tình cổ quái của Lâm Diệu.

Cậu cười khổ hỏi: "Đạo gia, món đồ đó không phải bị ngài lấy mất đấy chứ?

Cạm bẫy cũng là ngài đặt?" Lâm Diệu tươi cười gật đầu, nói: "Đâu có biết cậu cũng muốn đi đến đó, nếu biết thì đã không đặt bẫy rồi." Nhìn Giải Vũ Thần định nói gì đó, Lâm Diệu nói thẳng: "Đồ vật thì tôi đã mang về rồi, đang ở sơn trang, nếu cậu có cách giải, ngày mai có thể đến chỗ tôi bàn tiếp." Thấy Giải Vũ Thần sắc mặt khó coi gật đầu đáp ứng, Lâm Diệu quay sang Trương Nhật Sơn, thần tình nghiêm túc hỏi: "Cậu biết ước định giữa Cửu Môn và Trương gia chứ?" "Biết, từ khi Cửu Môn thành lập đã truyền xuống quy củ này, Phật Gia cũng từng nói với tôi." Trương Nhật Sơn gật đầu nói. "Biết là tốt, hiện tại Ngô gia không tuân thủ ước định này, phá hỏng quy củ Cửu Môn, trước đó ở trong mộ Trương gia đã động thủ bắt người rồi." Lâm Diệu nhìn Trương Nhật Sơn nói.

Sau đó lại nói tiếp: "Tuy tôi đã cứu Thiên Chân, nhưng Ngô gia làm sai thì phải cho mọi người một câu trả lời.

Tôi đã hẹn người Trương gia, thứ sáu tuần sau họp tại đây, cậu thông báo cho những người khác trong Cửu Môn.

Chương 96

Đặc biệt Ngô gia bắt buộc phải đến, nếu không tôi sẽ giao Thiên Chân cho Trương gia.

Đúng rồi, đến lúc đó Trương Tiểu Ca cũng sẽ đến, tuy ký ức cậu ấy chưa khôi phục, nhưng dù sao cũng là tộc trưởng Trương gia." Nghe Lâm Diệu nói, sắc mặt Trương Nhật Sơn khó coi, nén giận nói: "Đạo gia yên tâm, tôi khẳng định sẽ thông báo đầy đủ, Ngô gia phải cho mọi người một câu trả lời." Bên cạnh Giải Vũ Thần thì có chút mờ mịt, cậu biết cứ mỗi mười năm Cửu Môn sẽ tống tiễn một người của một gia tộc đi, nhưng nguyên nhân cụ thể lại không hiểu rõ lắm.

Giải Vũ Thần mở miệng hỏi: "Đạo gia, Trương Phó Quan, mỗi mười năm một người, là bị đưa đi đâu?

Để làm gì?" Lâm Diệu và Trương Nhật Sơn nhìn nhau, Trương Nhật Sơn nói: "Tiểu Hoa, không cần vội, đợi đến lúc họp cậu sẽ biết." Nói chuyện xong với Trương Nhật Sơn, Lâm Diệu đi về phía văn phòng của Doãn Tân Nguyệt, ở cửa lấy ra chiếc hộp đựng Dạ Minh Châu.

Mở cửa, thấy hai người đang nói chuyện gì đó, cười rất vui vẻ.

Lâm Diệu hỏi: "Nói chuyện gì thế?

Cười vui vẻ vậy?" Nghe tiếng Lâm Diệu, hai người mới phát hiện hắn đang đứng ở cửa.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng đứng dậy, chạy đến bên cạnh Lâm Diệu ôm chầm lấy hắn: "Cuối cùng anh cũng về rồi." Lâm Diệu ôm lấy Doãn Tân Nguyệt nói: "Được rồi, anh không phải đã về rồi sao?

Xem này, anh mang quà cho em." Nghe Lâm Diệu nói, Doãn Tân

Nguyệt mới buông Lâm Diệu ra, nhận lấy cái hộp.

Mở ra xem, thấy hai viên Dạ Minh Châu tuyệt đẹp, hai tiếng kinh hô vang lên. "Oa, cô cô, cô phụ cư nhiên tặng hai viên Dạ Minh Châu, đây chính là bảo bối hiếm thấy nha?

Ngài cho cháu xem chút đi?" Doãn Băng (nhân vật phụ) tỏ vẻ kinh ngạc xong, nịnh nọt nói với Doãn Tân Nguyệt.

Nào ngờ Doãn Tân Nguyệt vốn luôn sủng ái cô cháu gái lại trực tiếp đóng hộp lại, ôm vào lòng nói: "Không cho, đây là quà cô phụ tặng cho ta, ai cũng không cho xem." Nhìn biểu hiện của hai người, Lâm Diệu ở một bên cười nói: "Được rồi, Tân Nguyệt, đừng trêu con bé nữa, xem nó sắp khóc rồi kìa." Nhìn Doãn Băng thất vọng, Doãn Tân Nguyệt cười đưa cái hộp cho cô nàng: "Nè, cho cháu xem đó, xem cái mặt kìa." Doãn Băng vẻ mặt kinh hỷ đoạt lấy cái hộp, chạy ra bàn làm việc thưởng thức.

Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt đầy tình ý nhìn Lâm Diệu, hỏi: "Lần này ra ngoài thuận lợi không?

Có gặp nguy hiểm gì không?" Nghe Doãn Tân Nguyệt hỏi, Lâm Diệu ôm lấy cô nói: "Yên tâm đi, bản lĩnh của chồng em em còn không biết sao, làm gì có nguy hiểm?

Đường đi quá xa mới chậm trễ chút thời gian, nếu không đã về sớm rồi." Vừa dứt lời, Lâm Diệu lại nhớ tới Quan Nguyệt, nói tiếp: "Đúng rồi, lần này ra ngoài lại có thêm một tộc nhân gia nhập, nhưng tuổi hơi nhỏ, là một bé gái..." Đợi Lâm Diệu kể xong chuyện của Quan Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt thiện lương vành mắt đã đỏ hoe. "Đứa bé này thật quá đáng thương, sau này anh đừng đưa con bé đi nữa, giao cho em đi." Doãn Tân Nguyệt thương cảm nói.

Nghe vậy, Lâm Diệu vừa gật đầu vừa nói: "Ừ, anh cũng có ý đó, còn nhỏ như vậy nên tiếp nhận giáo dục tốt, không thể suốt ngày

giống anh hoạt động dưới lòng đất." Quyết định xong chuyện Quan Nguyệt, hai người nhìn về phía Doãn Băng.

Lại phát hiện cô nàng đang si mê nhìn Dạ Minh Châu, Doãn Tân Nguyệt nói: "Tiểu Băng, hoàn hồn, nếu không cô mang Dạ Minh Châu đi đấy nhé?" Nghe vậy, Doãn Băng mới hoàn hồn, cảm khái nói: "Dạ Minh Châu thật quá đẹp, thảo nào nhiều người tìm kiếm như vậy." Mãi đến chập tối Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt mới thoát khỏi sự dây dưa của Doãn Băng, mang Dạ Minh Châu về sơn trang.

Gặp Quan Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt lại một trận yêu thích, đợi khi nhìn thấy trang phục của Quan Nguyệt, cô vẻ mặt oán trách nói: "Anh nhìn xem, một tiểu cô nương xinh đẹp thế này mà ăn mặc như cái bang, thật thô tâm." Dưới ánh mắt xấu hổ của Lâm Diệu, Doãn Tân Nguyệt đưa Quan Nguyệt đi tắm rửa chải chuốt.

Lâm Diệu mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại phát hiện Lâm Nhất và Bàn Tử không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa nghe lén.

Lâm Diệu không vui nói: "Đều đi theo tôi, xem công phu dạo này thế nào rồi?" Tuy biết rõ Lâm Diệu đang trả thù, hai người vẫn khổ sở đi theo.

Đợi Lâm Diệu giáo huấn xong Bàn Tử và Lâm Nhất, thần thanh khí sảng trở về phòng, lập tức ngẩn người.

Chỉ thấy Quan Nguyệt buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc váy công chúa, trông cực kỳ đáng yêu.

Lâm Diệu cười nói: "Ăn mặc thế này thật đáng yêu nha, giống như đổi thành người khác vậy." Nhìn Quan Nguyệt có chút xấu hổ, Doãn Tân Nguyệt không vui nói: "Mấy người đàn ông các anh chỉ biết xuống mộ, đâu có tâm tư chăm sóc Quan Nguyệt." Mấy ngày sau khi trở về, Lâm Diệu cho mọi người thả lỏng, hôm qua tất cả tộc nhân đều đã về, mọi người cùng nhau ăn mừng.

Nhân cơ hội này Lâm Diệu truyền thừa kỹ năng "Đồng Bì Thiết Cốt", sau đó quét không gian tộc nhân, tài phú trị lên đến 20 triệu.

Tộc nhân thế hệ thứ hai cũng đã xuất sư, có thể chia thành tiểu đội xuống mộ, gia tộc lần nữa lớn mạnh.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu và Trần Bì đưa Thiên Chân đi tham gia hội nghị Cửu Môn, những người khác đều được Lâm Diệu cho nghỉ phép.

Vào bao sương Cửu Môn, thấy Trương Nhật Sơn, Hoắc Tiên Cô, Trương Tiểu Ca và mấy người đàn ông trung niên lạ mặt, hẳn là chủ sự của Trương gia.

Thấy Lâm Diệu, mọi người nhao nhao chào hỏi.

Hàn huyên xong, Trương Tiểu Ca mới giới thiệu: "Đạo gia, ba vị này là trưởng lão Trương gia, phân biệt là Trương Minh Nghĩa, Trương Minh Sinh và Trương Minh Xuân." Ba người vội vàng chào hỏi: "Ra mắt Đạo gia, cảm ơn Đạo gia lần này trượng nghĩa ra tay." "Ba vị chào, đừng khách sáo.

Tuy tôi gia nhập Cửu Môn sau, nhưng ước định giữa Cửu Môn và Trương gia tôi đều biết.

Đã là Ngô gia làm sai thì phải cho mọi người một câu trả lời, đừng khách khí, đều ngồi xuống đi." Lâm Diệu cười nói với ba vị trưởng lão Trương gia.

Sau khi mọi người an tọa, vừa nói chuyện vừa chờ những nhà khác.

Hoắc Tiên Cô ghé tai Lâm Diệu nói nhỏ: "Đạo gia, trước đó tôi căn cứ vào manh mối con gái tôi cung cấp, phát hiện người Uông gia dường như đang tiến hành kế hoạch gì đó, có vẻ rất gấp gáp." "Uông gia?

Không phải đang ở trong mộ tìm đồ sao?

Gần đây lại có động tĩnh?" Lâm Diệu nghi hoặc hỏi.

Hoắc Tiên Cô vội nói: "Tôi cũng không rõ mục đích của bọn họ, chỉ nghe trộm được vài câu, dường như Uông gia xuất hiện kẻ phản bội, mang theo thứ gì đó bỏ trốn, hiện tại người Uông gia đang điên cuồng tìm kiếm." "Kẻ phản bội?

Bên cô phát hiện ra người đó chưa?" Lâm Diệu trầm mặc một chút rồi hỏi.

Hoắc Tiên Cô sắc mặt khó coi nói: "Đã thử tìm rồi, không có phát hiện gì, chỉ giải quyết được vài tên Uông gia." Nghe Hoắc Tiên Cô nói, Lâm Diệu khốn hoặc, Uông gia không phải có một quy trình tẩy não nghiêm ngặt sao?

Sao lại xuất hiện kẻ phản bội?

Xem ra thứ bị mất trộm rất quan trọng a?

Đến mức ngay cả việc ẩn giấu tung tích cũng không màng.

Lâm Diệu nghĩ một lúc, nói với Hoắc Tiên Cô: "Chuyện này chúng ta họp xong hãy bàn kỹ, chúng ta không thể cứ bị động nghênh địch mãi, lần này xem có cơ hội nào cho Uông gia một vố đau không." "Được, Đạo gia, vậy lát nữa hãy bàn." Nói xong, Hoắc Tiên Cô mới về chỗ ngồi.

Nhìn ánh mắt của những người khác, Lâm Diệu cười gật đầu, sau đó nhắm mắt trầm tư chờ đợi.

Một lúc sau, tất cả mọi người đều đến đông đủ, kể cả Ngô Tam Tỉnh của Ngô gia.

Ngồi ở ghế chủ vị, Trương Nhật Sơn nhìn mọi người nói: "Hội nghị lần này là do Đạo gia yêu cầu tổ chức, chúng ta để Đạo gia nói

chuyện với mọi người." Lâm Diệu nhìn thoáng qua Ngô Tam Tỉnh sắc mặt khó coi, sau đó nói: "Hôm nay gọi mọi người đến, chủ yếu là vì ước định giữa Cửu Môn và Trương gia.

Chương 97

Lại sắp đến kỳ hạn mười năm, lần này đến lượt Ngô gia, nhưng Ngô gia không đưa người đến.

Nếu không phải chúng tôi tình cờ gặp người Trương gia trong mộ, e rằng đến giờ chúng ta vẫn không hay biết gì." Nghe Lâm Diệu nói, những người khác nghị luận ầm ĩ, thế hệ lão bối đều lên tiếng khiển trách Ngô gia không giữ lời hứa.

Thế hệ mới thì hỏi nhau về nguyên nhân phải đưa người đi.

Trương Nhật Sơn nhìn mọi người thảo luận, nói: "Ở đây có rất nhiều đương gia thế hệ mới, có lẽ không hiểu rõ ước định này, để tôi giải thích cho mọi người.

Cửu Môn chúng ta ban đầu thành lập là để giúp Trương gia trấn thủ một ngôi cổ mộ, cho nên mỗi mười năm sẽ có một gia tộc phái ra một tộc nhân đi thay thế Trương gia trấn thủ, để tộc trưởng Trương gia được nghỉ ngơi.

Cửu Môn chuyện gì cũng có thể dung tẫn, nhưng chuyện này thì không được, đây là ước định và tổ huấn, bởi vì trong mộ tồn tại thứ khủng bố, không thể để nó thoát ra, nếu không sẽ xảy ra đại loạn." Nghe Trương Nhật Sơn nói, thế hệ trẻ nhao nhao lộ vẻ chấn kinh, không ngờ Cửu Môn - một tổ chức trộm mộ lại có sứ mệnh như vậy.

Bên cạnh Thiên Chân thất hồn lạc phách, có khả năng thế hệ này Ngô gia chỉ có mình cậu là người thừa kế.

Nhị gia đột nhiên lên tiếng: "Từ khi Cửu Môn thành lập đến nay, nội bộ chúng ta tuy cũng tồn tại tranh đấu, nhưng ước định này chưa bao giờ bị phá vỡ, bởi vì đó là ranh giới cuối cùng." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh nãy giờ im lặng mới nói: "Các vị, chuyện này Ngô gia tôi làm

không đúng, nhưng thế hệ này nhà tôi chỉ có một mình Thiên Chân là người thừa kế, nếu xảy ra chuyện gì, Ngô gia tôi coi như tuyệt hậu." Nhìn Ngô Tam Tỉnh nói, Lâm Diệu cũng không rõ lời này là thật hay giả, lão hồ ly này diễn sâu lắm.

Vì thế, Lâm Diệu mở miệng nói: "Ngô Tam Tỉnh, hiện tại ông thay mặt cả Ngô gia đưa ra quyết định, cho nên tôi hy vọng ông cẩn trọng trả lời.

Ông có thể ra ngoài suy nghĩ, lát nữa vào, tôi hy vọng ông có thể cho mọi người một câu trả lời thuyết phục." Nói xong, Lâm Diệu ý vị thâm trường nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc nhìn Lâm Diệu một cái, sau đó đi ra khỏi bao sương.

Ngồi đối diện, Hoắc Tú Tú hỏi: "Nhị gia, không biết chúng ta trấn thủ cổ mộ nào?

Đến đó sẽ gặp nguy hiểm sao?" "Vị trí cổ mộ chỉ có Trương gia biết, Cửu Môn chúng ta chỉ phụ trách đưa người, còn về nguy hiểm thì khẳng định là có, từ trước đến nay tổng cộng chỉ có ba thành người sống sót trở về." Nhị gia cẩn thận suy nghĩ rồi nói.

Ba thành?

Vậy thì bên trong nguy hiểm thế nào, một khi đi vào là cửu tử nhất sinh a.

Giải Vũ Thần quan tâm nhìn Thiên Chân một cái, hỏi: "Trương Phó Quan, nếu đến lượt gia tộc nào đó mà không phái người đi thì hậu quả là gì?" Trương Nhật Sơn nhìn Giải Vũ Thần một lúc, chậm rãi nói: "Gia tộc đó sẽ bị xóa tên, chọn lại một gia tộc khác là xong." Nghe vậy, những đương gia trẻ tuổi đều thất kinh.

Bên cạnh Thiên Chân mặt càng thêm đầy lo lắng, sợ hãi gia đình vì

bảo vệ mình mà bị diệt môn.

Bao sương nhất thời rơi vào sự yên tĩnh quỷ dị, cho đến khi cửa mở ra lần nữa.

Ngô Tam Tỉnh đi vào, nhìn mọi người nói: "Thiên Chân không thể đi trấn thủ, nó là nhân vật quan trọng để đối phó Uông gia." Xem ra Ngô gia vì bảo vệ Thiên Chân - mầm độc đinh này mà tốn không ít công phu, đã bố trí trước rất nhiều thứ.

Nghe Ngô Tam Tỉnh nói, mọi người trầm mặc, dù sao Uông gia là đại địch nhìn thấy được của Cửu Môn, không giống thứ trong mộ kia, chẳng biết có tồn tại hay không.

Nhìn mọi người trầm mặc, trên mặt Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc lộ ra một tia mỉm cười.

Nhưng lời nói của Lâm Diệu đã phá vỡ ảo tưởng của ông ta: "Lý do này không đủ.

Uông gia khó đối phó chủ yếu là do bọn chúng ẩn nấp quá sâu, khó tìm ra, nhưng nếu người Cửu Môn đều bị xử lý hết, tôi tìm ra chúng cũng không khó.

Cái giá Ngô gia đưa ra không đủ, nếu chỉ có thế này thì Ngô gia không cần thiết tồn tại nữa." Nghe Lâm Diệu nói, mọi người lại lần nữa nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Thấy tình huống này, Thiên Chân ở bên cạnh điên cuồng hét lên: "Lâm Diệu, vì sao anh cứ ép Ngô gia chúng tôi?" Chưa đợi cậu ta nói hết câu, Trần Bì đứng sau lưng Lâm Diệu trực tiếp vung Cửu Nhận Trảo, phi vào chân trái Thiên Chân, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Thấy cảnh này, Ngô Tam Tỉnh vội nói: "Đạo gia, trẻ con không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt với nó." Lâm Diệu phất tay, Trần Bì mới thu hồi vũ khí, để lại Thiên Chân đau đớn nằm trên mặt đất.

Lâm Diệu mở miệng: "Ước định này không phải chuyện của riêng một gia tộc nào, đã gia nhập Cửu Môn, hưởng thụ đãi ngộ của Cửu Môn, chẳng lẽ có thể không bỏ công sức sao?" Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt thống khổ nói: "Chỉ cần lần này Ngô gia có thể không phái người đi, hai lần tiếp theo đều để người Ngô gia đi, các vị thấy thế nào?" Các đương gia khác trầm mặc, đều có chút động lòng, thảo luận với nhau xong đều đồng ý.

Theo thứ tự, lần sau người phải đi là Lâm Diệu.

Lâm Diệu cũng không có ý kiến, dù sao đối với tộc nhân hắn, cũng không có nguy hiểm gì, chỉ là ngủ say thêm một lần thôi, liền gật đầu đồng ý.

Cuối cùng Trương Nhật Sơn nói với các trưởng lão Trương gia: "Ba vị, lần này Đạo gia phái người đi rồi, sau đó Ngô gia bên kia sẽ bỏ ra lợi nhuận một năm làm bồi lễ, các vị thấy thế nào?" Ba người nhìn nhau gật đầu, sau đó đồng ý.

Thảo luận xong chính sự, mọi người chuẩn bị giải tán, Trương Tiểu Ca đột nhiên gọi Lâm Diệu lại.

Nghe Trương Tiểu Ca nói: "Tôi muốn nhờ anh giúp tôi huấn luyện một nhóm tộc nhân, làm trao đổi, lần này trấn thủ để tôi đi." Nghe vậy, ba vị trưởng lão Trương gia có chút kích động định ngăn cản.

Nhưng Trương Tiểu Ca không để ý, chỉ chăm chú nhìn Lâm Diệu.

Lâm Diệu suy nghĩ một chút, thấy cũng không thiệt hại gì, không cần phái tộc nhân đi trấn thủ cũng là chuyện tốt, liền gật đầu đồng ý.

Thấy hai người đã quyết định, ba vị trưởng lão biết vô lực ngăn cản, chỉ đành bi thương hẹn giờ với Lâm Diệu, đến lúc đó sẽ đưa người tới.

Thấy sự tình đều đã giải quyết, Lâm Diệu đi ra khỏi bao sương.

Đứng bên ngoài chờ Hoắc Tiên Cô, lát nữa còn phải bàn chuyện Uông gia.

Một lúc sau, Hoắc Tiên Cô đi ra nói: "Đạo gia, chúng ta vào đi, những người khác đều đi rồi." Vào trong, chỉ còn lại Trương Nhật Sơn và Nhị gia.

Bốn người ngồi lại quanh bàn, Nhị gia cảm khái: "Cửu Môn thật sự một đời không bằng một đời, hiện tại cư nhiên có gia tộc dám không tuân thủ ước định rồi." Lâm Diệu cười nói: "Được rồi Nhị gia, đừng cảm khái nữa, hiện tại các gia chủ đời mới đều còn trẻ, sau này chịu chút thiệt thòi là biết làm việc ngay thôi." Nghe Lâm Diệu nói vậy, ba người đều gật đầu, xem ra thế hệ trẻ được bảo bọc quá kỹ, không biết lợi hại.

Một lát sau, Hoắc Tiên Cô phá vỡ trầm mặc: "Chuyện của đám trẻ cứ để bọn chúng tự giải quyết đi, chúng ta bàn chuyện Uông gia." Ba người gật đầu, Trương Nhật Sơn nói: "Hiện tại hạch tâm sự tình đều nằm trên người kẻ phản bội Uông gia kia, cho nên mục tiêu hàng đầu của chúng ta là tìm ra hắn, chúng ta có thể cung cấp sự che chở." Thấy Nhị gia và Hoắc Tiên Cô gật đầu đồng ý, Lâm Diệu nói: "Tôi lại không tán thành lắm.

Đối lập với Uông gia là Cửu Môn chúng ta, có thực lực che chở hắn cũng chỉ có Cửu Môn.

Tôi cho rằng chúng ta không cần thiết chủ động tìm kiếm hắn, chỉ cần thả tin tức ra ngoài, tôi nghĩ hắn sẽ chủ động tìm đến chúng ta, mọi người thấy sao?" Nghe Lâm Diệu nói, ba người trầm tư, một lát sau đều biểu thị đồng ý.

Nhị gia nói: "Đạo gia nói không sai, chúng ta đều rơi vào lầm tưởng rồi.

Hiện tại hắn cần sự che chở của chúng ta, so với việc chúng ta mò

kim đáy bể, ngược lại để hắn tìm chúng ta sẽ dễ dàng hơn." "Được, chuyện tìm người cứ định thế.

Tiếp theo chúng ta bàn cách lợi dụng người này đối phó Uông gia." Trương Nhật Sơn thấy mọi người đồng ý kế hoạch liền nói tiếp.

Hoắc Tiên Cô suy nghĩ một chút nói: "Chúng ta xem trước đã, nếu thứ hắn mang ra quan trọng, chúng ta chỉ có thể dùng tin tức làm mồi nhử, còn đồ vật phải giao cho người khác bảo quản.

Nếu thứ đó vô dụng, vậy chúng ta có thể trực tiếp dùng làm mồi nhử, vây tiêm người Uông gia." Nghe Hoắc Tiên Cô nói, ba người suy tư, Trương Nhật Sơn bổ sung: "Chúng ta chỉ dùng tin tức làm mồi nhử là tốt nhất.

Chương 98

Đã Uông gia khẩn trương món đồ đó như vậy, thì bất kể có tác dụng hay không, cũng không thể để Uông gia có cơ hội lấy về." Nhị gia cũng nói: "Không sai, đồ vật nhất định phải bảo quản kỹ, đến lúc đó giao cho Đạo gia đi, ở chỗ Đạo gia khẳng định vạn vô nhất thất." Lâm Diệu suy nghĩ xem có sơ hở gì không, đột nhiên nói: "Đến lúc đó cả người và đồ vật đều giao cho tôi, tôi không tin tưởng những người khác ngoài ba vị, tin tức này chỉ có thể nằm trong nhóm chúng ta.

Một khi tin tức bị lộ, vậy thì chứng minh trong bốn người chúng ta có nội gián." Gật đầu đồng ý xong, mọi người lại hoàn thiện các chi tiết, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Xác định xong các việc, ai nấy đều có chút mệt mỏi, Nhị gia mệt mỏi nói: "Nếu Giải Cửu Gia còn ở đây thì tốt rồi, chúng ta không cần phí thần như vậy, kế hoạch của ông ấy luôn chu mật." "Haizz, Giải Cửu Gia đi quá sớm, đứa nhỏ Giải gia hiện tại còn quá non nớt." Hoắc Tiên Cô tiếp lời Nhị gia.

Bốn người nghỉ ngơi một chút rồi mới cùng nhau ra khỏi bao sương.

Nhìn thân thể già nua của Nhị gia, Lâm Diệu bảo Trần Bì: "Trần Bì, đi tiễn sư phụ cậu, không cần vội về nhà, tôi cho cậu nghỉ một thời gian, đi đi." Ra khỏi khách sạn Minh Nguyệt, Lâm Diệu đi đón Doãn Tân Nguyệt tan làm, sau đó lại đến trường học đón Quan Nguyệt.

Trên xe, Doãn Tân Nguyệt nhìn Lâm Diệu mệt mỏi hỏi: "Sao thế, chuyện Cửu Môn phiền phức lắm à?" "Chuyện Cửu Môn thì không phiền, phiền là cái gia tộc tập kích chúng ta lần trước ấy, mãi không

chịu yên." Nghe Doãn Tân Nguyệt quan tâm, Lâm Diệu đáp.

Doãn Tân Nguyệt giúp Lâm Diệu xoa bóp đầu, nói: "Vậy cũng đừng quá mệt mỏi, có một số việc có thể giao cho tộc nhân đi làm, đều là vai chú bác cả rồi, đừng coi bọn họ như trẻ con nữa." Nghe vậy, Lâm Diệu nghĩ bình thường mình đối với Lâm Nhất đúng là không dám buông tay, bảo hộ quá kỹ rồi, xem ra đến lúc phải để bọn họ độc đương một phía.

Lâm Diệu nói: "Tân Nguyệt à, em nói đúng, nên để bọn họ quản lý chuyện gia tộc rồi." Hai người đón Quan Nguyệt, một đường cười nói về sơn trang.

Lâm Diệu vào thương thành hệ thống xem có đồ tốt gì thích hợp cho tộc nhân không, hiện tại hắn có tới 20 triệu điểm tài phú.

Mở thương thành, lướt một hồi đã chọn được đồ. "Dịch vụ mở rộng không gian ba lô cấp 3 cho tất cả (mở rộng lên 30 mét khối): 5.000.000 tài phú trị/lần.

Dịch vụ mở rộng không gian nhẫn trữ vật (mở rộng lên 50 mét khối): 5.000.000 tài phú trị/lần.

Giày Khinh Linh (xuất xứ từ một trò chơi, có đặc tính vô tổn, tăng tốc độ cho người mang): 100.000 tài phú trị/đôi." Mua xong đống đồ này, Lâm Diệu còn lại 3,5 triệu điểm dự phòng.

Gọi tộc nhân ra sân huấn luyện, phân phát và thu hồi trang bị xong, Lâm Diệu nói: "Gần đây chúng ta chuẩn bị ra tay với Uông gia, cho nên cần nỗ lực nhiều hơn.

Tộc nhân thế hệ hai tiếp tục ra ngoài đổ đấu, cung cấp minh khí cho gia tộc.

Những người còn lại chia thành tiểu đội, đội một và đội hai ở lại bảo vệ sơn trang, tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề gì.

Sáu đội còn lại, ta cần các ngươi đến các địa điểm tụ tập tin tức trong thành quan sát kỹ những nhân vật khả nghi, tìm ra người Uông gia ẩn nấp.

Đều nghe rõ chưa?" Tộc nhân đồng thanh đáp: "Đã rõ, Tộc trưởng." Hiện tại chỉ chờ Hoắc gia thả tin tức ra ngoài, chỉ cần kẻ phản bội Uông gia xuất hiện, đây chính là cơ hội tốt nhất để trọng thương Uông gia.

Lâm Diệu tìm Lâm thúc, dặn dò: "Lâm thúc, gần đây nếu không có việc gì cần thiết, mấy ngày tới đừng ra khỏi sơn trang." "Tôi biết rồi Tộc trưởng, tôi đi thông báo ngay." Nói xong Lâm thúc đi ra ngoài.

Lâm Diệu về phòng, nói với Doãn Tân Nguyệt đang dạy Quan Nguyệt học bài: "Lát nữa dạy xong, ba chúng ta sang chỗ nhạc phụ ăn cơm, anh đi gọi điện thoại trước, sau đó chuẩn bị ít quà." Tối hôm đó, gia đình ba người Lâm Diệu ăn tối ở chỗ Doãn Thiên Sinh, Quan Nguyệt ngoan ngoãn dỗ lão gia tử vui vẻ vô cùng.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc gia tung tin tức ra, nhất thời bên ngoài nghị luận sôi nổi.

Đến trưa, mấy đội tộc nhân ra ngoài lần lượt truyền tin về, đều phát hiện tung tích người Uông gia.

Xem ra Uông gia gấp rồi, gấp là tốt, người một khi gấp gáp sẽ phạm sai lầm.

Lâm Diệu phân phó tộc nhân, chỉ cần xác nhận đúng là Uông gia thì không cần nương tay, trực tiếp cho bốc hơi không một tiếng động.

Lâm Diệu thì đến khách sạn Minh Nguyệt, chờ Cầu Đức Khảo đến phó hẹn.

Hai giờ chiều, Cầu Đức Khảo xuất hiện, xem ra cũng có chút gan dạ.

Thấy Lâm Diệu, Cầu Đức Khảo nói: "Lâm tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lần trước gặp mặt đã là chuyện của 30 năm trước, không ngờ ngài một chút cũng không thay đổi, vẫn trẻ trung như vậy." Nghe Cầu Đức Khảo nói, Lâm Diệu biết lão già này hứng thú với việc hắn giữ được sự trẻ trung.

Phải biết Cầu Đức Khảo sợ chết nhất, luôn theo đuổi trường sinh.

Hiện tại nhìn thấy Lâm Diệu nghi là trường sinh, sao có thể không hứng thú?

Lâm Diệu cười nói: "Cầu Đức Khảo tiên sinh, lần trước gặp mặt quá vội vàng, sau đó tôi có quay lại tìm nhưng không gặp, thật đáng tiếc." "Lâm tiên sinh đừng cười tôi, nếu để ngài gặp được, tôi hiện tại cũng không có khả năng ngồi ở đây." Cầu Đức Khảo sắc mặt khó coi nói.

Lại hỏi: "Không biết Lâm tiên sinh hẹn tôi có việc gì?" Lâm Diệu nói: "Năm đó ông tiếp xúc với Cửu Môn, hẳn là biết sự tồn tại của Uông gia chứ?" "Đương nhiên, tôi biết Uông gia vẫn luôn muốn tiêu diệt Cửu Môn, bao năm nay vẫn đang tiếp tục." Lâm Diệu trầm tư một chút nói: "Tôi cần ông cung cấp tin tức về Uông gia cho tôi, đừng vội phủ nhận, tôi biết ông có tin tức của bọn chúng, thậm chí còn hợp tác với chúng.

Tôi cũng biết ông muốn tìm hiểu vì sao tôi không già đi, chúng ta có thể làm giao dịch, ông thấy sao?" Cầu Đức Khảo đối diện rơi vào trầm tư, cân nhắc xem giao dịch này có hợp lý không.

Một lát sau lão mở miệng: "Lâm tiên sinh, tôi có thể giao dịch với ngài, nhưng tôi có một điều kiện đi kèm.

Yên tâm, tin tức của tôi rất đáng giá." "Cứ nói điều kiện trước, tôi

sẽ suy nghĩ." Lâm Diệu nói.

Cầu Đức Khảo nói: "Tôi hy vọng Lâm tiên sinh sau này ở trong mộ gặp người của tôi thì đừng làm khó bọn họ." Nghe điều kiện này, Lâm Diệu sảng khoái đáp: "Có thể, hy vọng tin tức của ông xứng đáng.

Một điểm này xin Lâm tiên sinh yên tâm, tôi nhận được tin, lão tổ tông Uông gia bị người ta trộm mất rồi.

Thế nào, tin tức này có giá trị chứ?" Cầu Đức Khảo thần bí nói.

Cái gì?

Thi cốt Uông Tàng Hải vẫn luôn nằm trong tay Uông gia?

Không đúng, trước đó Hoắc Linh và đám người Uông gia kia cũng không tìm thấy, vậy thì chỉ có khả năng là mới tìm được gần đây.

Uông gia khẩn trương thi thể Uông Tàng Hải như vậy, chẳng lẽ hắn để lại hậu thủ gì có thể phục sinh?

Nhất thời, vô số suy đoán xuất hiện trong đầu Lâm Diệu.

Đến khi Cầu Đức Khảo lên tiếng mới gọi Lâm Diệu tỉnh lại.

Lâm Diệu nhìn Cầu Đức Khảo, kinh ngạc nói: "Thật có thủ đoạn a, tin tức quan trọng như vậy cũng biết được." "Lâm tiên sinh quá khen, không biết tin tức tôi muốn đâu?" "Yên tâm, tôi sẽ không nuốt lời.

Ông biết trên đời có những huyết mạch đặc thù, tôi có được một trong số đó nên mới duy trì được dung mạo trẻ trung, nhưng không phải trường sinh." Lâm Diệu trực tiếp nói cho Cầu Đức Khảo tin tức về huyết mạch, đương nhiên là phiên bản đã cắt giảm.

Nghe Lâm Diệu nói, mắt Cầu Đức Khảo lóe sáng, xem ra đã nhắm vào huyết mạch, nhưng thứ này đâu có dễ lấy?

Chương 99

Cầu Đức Khảo hưng phấn đứng dậy nói: "Lần này giao dịch với Lâm tiên sinh tôi rất hài lòng, hy vọng sau này còn cơ hội hợp tác, hiện tại giao dịch hoàn thành, tôi xin cáo từ." Nhìn bóng lưng Cầu Đức Khảo rời đi, Lâm Diệu lắc đầu, lại một kẻ ngốc vọng tưởng trường sinh.

Lâm Diệu nghĩ đến tin tức Cầu Đức Khảo vừa nói, thực sự quá quan trọng, vội vàng liên hệ ba người kia đến bao sương họp.

Bốn người lại gặp nhau ở bao sương Cửu Môn, sau khi ngồi xuống, Lâm Diệu nói: "Tôi đã biết kẻ phản bội Uông gia trộm thứ gì rồi, là thi thể lão tổ tông Uông Tàng Hải." Nghe tin này, ba người kia chấn kinh tột độ, hồi lâu không tỉnh táo lại.

Một lúc sau Hoắc Tiên Cô nói: "Không ngờ Uông gia đã tìm được thi thể Uông Tàng Hải.

Nhưng đã bị trộm đi, đây là cơ hội của chúng ta, thi thể này Uông gia khẳng định sẽ không từ bỏ." Nhị gia tiếp lời: "Không ngờ lại là thi thể Uông Tàng Hải, lần này thú vị rồi đây." Trương Nhật Sơn hỏi: "Đạo gia, tin tức của ngài chuẩn xác không?

Từ đâu mà có?" "Tin tức thì chuẩn xác, Cầu Đức Khảo không dám lừa tôi đâu, chúng ta chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng đối phó Uông gia là được." Lâm Diệu cười nói.

Nghe vậy mọi người mới yên tâm.

Đột nhiên, cửa bao sương bị gõ vang, phục vụ viên vào báo bên ngoài có người tìm Hoắc Tiên Cô.

Mấy người nhìn nhau, xem ra tin tức Hoắc gia tung ra trước đó đã

có thu hoạch.

Đợi người kia được dẫn vào, là một người đàn ông trung niên khoảng 30 tuổi, tóc ngắn, mặc đồ thể thao màu xám, dáng vẻ bình thường.

Người đàn ông vừa vào cửa liền nói: "Người các vị cần tìm là tôi, tôi tên Uông Nham." Nghe vậy, bốn người nhìn nhau, Trương Nhật Sơn hỏi: "Lấy gì chứng minh?" "Đồ tôi trộm đang ở trên xe bên ngoài, các vị có thể kiểm tra." Uông Nham nói.

Nghe vậy, Lâm Diệu gọi một người Doãn gia đến, ghé tai dặn: "Ra xe hắn xem thử, bên trong có phải chứa một cỗ thi thể cổ nhân không." Sau đó, Lâm Diệu hỏi: "Vì sao lại phản bội Uông gia?" Nghe câu hỏi, vành mắt Uông Nham đỏ lên, ngấn lệ nói: "Tôi từ nhỏ đã khắc khổ huấn luyện, không ngừng làm việc cho Uông gia, thế mà bọn chúng cư nhiên đem con gái tôi đi hiến tế?

Con bé mới mười một tuổi, bị lửa thiêu chết.

Tôi sau khi biết chân tướng vẫn luôn nhẫn nhịn, mãi đến khi Uông gia bảo tôi vận chuyển thứ trên xe kia, tôi mới trực tiếp phản bội gia tộc." Nghe lời hắn nói tuy đáng tin, nhưng vẫn phải đợi người Doãn gia xác nhận.

Không bao lâu, người Doãn gia quay lại, báo cho Lâm Diệu là thật, còn chụp một tấm ảnh.

Cầm điện thoại xem, thấy một cỗ quan quách bằng gỗ kim tơ nam mộc, bên trong nằm một nam tử mặc trang phục thời Minh.

Lâm Diệu nhìn Uông Nham nói: "Là thật.

Lát nữa đi cùng tôi, tôi sẽ bảo hộ anh, chuyện Uông gia bên kia cứ yên tâm." Sau đó Lâm Diệu lại gọi điện cho tộc nhân bên ngoài, bảo lái chiếc xe kia về.

Sắp xếp xong xuôi, Lâm Diệu xoay người nhìn ba người kia nói: "Ba vị, người tôi mang đi trước, bên ngoài không an toàn lắm, ngày mai có thể đến chỗ tôi tiếp tục thương lượng." Thấy ba người gật đầu đồng ý, Lâm Diệu dẫn Vương Nham bước ra khỏi phòng bao.

Đợi khi hai người về đến sơn trang, vừa sắp xếp chỗ ở cho Vương Nham xong thì nhận được điện thoại của tộc nhân lái xe.

Bị theo dõi rồi, xem ra bọn chúng muốn động thủ.

Nghe vậy, Lâm Diệu trực tiếp ra lệnh: "Tìm một nơi vắng vẻ, giải quyết đám người đó trước đi rồi hãy về." Nói xong, Lâm Diệu cúp điện thoại, đối với việc xe có thể an toàn trở về hay không, hắn một chút cũng không lo lắng.

Quả nhiên, 30 phút sau, tộc nhân lái xe quay trở lại sơn trang.

Mở cửa xe, đập vào mắt là cỗ quan tài gỗ Nam mộc tơ vàng kia.

Bảo tộc nhân khiêng quan tài xuống, Lâm Diệu tỉ mỉ quan sát hoa văn bên trên, thấy có chút tương tự với cỗ quan tài ở tầng thứ hai trong mộ đáy biển.

Xem ra đây là quan tài của Vương Tàng Hải, muốn làm giả thì người nhà họ Vương cũng không thể nào nhìn thấy quan tài ở tầng hai được.

Mở nắp quan tài, bên trong là một thi thể mặc trang phục thời Minh, tuy rằng trước đó đã xem qua ảnh chụp, nhưng vẫn không khỏi cảm thán thủ đoạn của Vương Tàng Hải thật cao minh.

Không biết đã dùng phương pháp gì mà thi thể Vương Tàng Hải nhìn y như người sống.

Lâm Diệu nhắm mắt, cẩn thận cảm nhận khí tức của Vương Tàng Hải.

Đột nhiên Lâm Diệu mở bừng hai mắt, Vương Tàng Hải cư nhiên chưa chết?

Hiện tại hắn đang ở một loại trạng thái chết giả đặc thù, hắn là có hậu thủ để có thể tỉnh lại, nhưng vừa rồi Lâm Diệu cảm nhận được chức năng cơ thể của Vương Tàng Hải, phát hiện nếu trực tiếp tỉnh lại thì khả năng cao nhất chỉ sống được thêm 3 tháng.

Đến đây, Lâm Diệu đã hiểu vì sao nhà họ Vương lại muốn tìm kiếm bán thành phẩm thuốc trường sinh, xem ra là muốn cho Vương Tàng Hải uống để bảo mệnh đây mà.

Lẽ nào, việc nhân bản các trưởng lão Vương gia trước đó cũng là để dò đường cho Vương Tàng Hải?

Nhà họ Vương vì vị lão tổ tông này thật đúng là sát phí khổ tâm.

Bàn Tử ở bên cạnh hỏi: "Tộc trưởng, đây là Vương Tàng Hải sao?

Nhìn cứ như còn sống vậy?" "Có khả năng, hắn chưa chết hẳn, hiện tại chỉ đang ở trạng thái chết giả mà thôi." Lâm Diệu lắc đầu nói.

Nghe được lời này, các tộc nhân đứng gần đó đều giật mình kinh hãi, Vương Tàng Hải thế mà chưa chết?

Lâm Nhất vội vàng hỏi: "Tộc trưởng, vậy chẳng phải là trường sinh rồi sao?" Lâm Diệu cười khẩy nói: "Trường sinh?

Chỉ là thủ đoạn bảo mệnh của Vương Tàng Hải mà thôi, hiện tại nếu muốn đánh thức hắn dậy thì cũng chỉ còn lại 3 tháng tuổi thọ.

Chết giả cũng sẽ tiêu hao tuổi thọ, chỉ là chức năng cơ thể hạ xuống mức thấp nhất mà thôi." Nghe vậy, mọi người mới buông xuống sự kinh ngạc, thì ra cũng không khác biệt lắm so với những lời đồn đại trước đây.

Lâm Diệu nhìn lại Vương Tàng Hải trong quan tài lần nữa, mở

miệng nói: "Đều đã vào quan tài rồi, đừng ra ngoài lộng hành gây chuyện nữa, thành thật mà đi chết đi." Dứt lời, Lâm Diệu dùng tay bóp lấy cổ Vương Tàng Hải, bàn tay hơi dùng sức, liền nghe thấy tiếng xương cổ gãy vụn. "Lần này mới là thật sự chết đi, nhưng để đề phòng vạn nhất, lát nữa đem thi thể bên trong thiêu trực tiếp đi, giữ lại quan tài là được, còn có tác dụng." Nhìn Vương Tàng Hải đã chết hẳn, Lâm Diệu vẫn có chút không yên tâm dặn dò.

Ai mà biết được Vương Tàng Hải có lưu lại thủ đoạn kỳ quái nào không, thiêu đi là an toàn nhất.

Sáng hôm sau, tại phòng khách Vọng Nguyệt sơn trang.

Lâm Diệu nói: "Ba vị, hôm qua tôi đã xem thi thể Vương Tàng Hải, à không, phải gọi là nhục thể, lúc đó phát hiện hắn đang chết giả, để phòng ngừa ngoài ý muốn, tôi đã giết hắn, đồng thời dùng lửa thiêu hủy thi thể." Nghe vậy, ba người ai nấy đều kinh hãi, bao nhiêu năm như vậy mà hắn vẫn chưa chết?

Hoắc Tiên Cô vội vàng hỏi: "Đạo gia, Vương Tàng Hải đã giải quyết được vấn đề bí dược chưa?" Nhìn ánh mắt tràn đầy hy vọng của Hoắc Tiên Cô, Lâm Diệu biết bà ta đang nghĩ đến con gái mình.

Nhưng Lâm Diệu đành bất lực nói: "Không, hắn dùng một loại thủ đoạn khác để tiến vào trạng thái chết giả, duy trì sự sống." Nghe được lời này, Hoắc Tiên Cô tràn đầy thất vọng.

Chương 100

Lâm Diệu lại mở miệng nói: "Chiều nay chúng ta bắt đầu kế hoạch đi, tôi sẽ cho tộc nhân lái xe chở quan tài đi về phía rừng núi ở ngoại ô phía Tây, chúng ta mai phục ở đó là được." Nhị Gia cũng có chút hưng phấn nói: "Được, rốt cuộc cũng bắt đầu rồi, không biết lần này nhà họ Vương có thể xuất ra mấy con cá lớn đây?" "Hẳn là sẽ có không ít người, hôm qua bọn chúng đã nhìn thấy thủ hạ của Đạo gia lái xe đi, chắc chắn đang rất sốt ruột, một số nhân vật lớn của Vương gia hiện tại hẳn là đang trên đường tới." Trương Tiểu Sơn ngồi bên cạnh phân tích.

Nghe vậy, Nhị Gia hưng phấn nói: "Tốt, tôi trở về sắp xếp nhân thủ, lần này nhất định phải cho nhà họ Vương một bài học nhớ đời." Nhìn bóng lưng Nhị Gia rời đi, Hoắc Tiên Cô cũng tràn đầy hận ý nói: "Tôi sẽ phái ra phần lớn hảo thủ, khiến bọn chúng mọc cánh khó thoát." Sau đó bà lại nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, lần này tôi muốn rèn luyện cháu gái Hoắc Tú Nhi của tôi, đến lúc đó xin ngài giúp đỡ chiếu cố một chút." Thấy Lâm Diệu gật đầu đồng ý, Hoắc Tiên Cô cũng nhanh chóng rời đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại Trương Tiểu Sơn và Lâm Diệu.

Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Sơn hỏi: "Hiện tại cậu khống chế huyết mạch thế nào rồi?" "Mới chỉ có một chút tiến triển, vẫn chưa thể hoàn toàn chưởng khống." Trương Tiểu Sơn cười khổ nói. "Đừng quá căng thẳng, vạn sự khởi đầu nan, nhất định phải tĩnh tâm cảm nhận." Lâm Diệu gật đầu nói.

Trương Tiểu Sơn chấn chỉnh tinh thần, nói: "Cảm ơn Đạo gia quan tâm, tôi sẽ nỗ lực.

Đúng rồi, Đạo gia, nếu lần này chúng ta hành động thành công, có nên nhân cơ hội tiêu diệt nhà họ Vương luôn không?" Lâm Diệu nghĩ đến hiện trạng của Cửu Môn, lắc đầu nói: "Tốt nhất là không, hiện tại có Vương gia là ngoại địch, Cửu Môn mới đoàn kết như một khối sắt, nếu không còn áp lực từ Vương gia, e rằng Cửu Môn cũng sẽ tan rã." Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn tán đồng gật đầu, nói: "Tôi cũng nghĩ vậy, Cửu Môn hiện tại, thế hệ sau không bằng thế hệ trước, trong đám người trẻ tuổi, cũng chỉ có Tạ gia Tạ Thần là còn có thể xem được." Trò chuyện thêm vài câu, Trương Tiểu Sơn cũng cáo từ rời đi.

Nhìn ba người lần lượt rời đi, Lâm Diệu ngồi một lúc rồi gọi tộc nhân vào.

Đối với mọi người nói: "Chiều nay chúng ta sẽ hành động, đến lúc đó Bàn Tử lái xe, đội 2 và đội 3 trốn trong thùng xe, những người còn lại theo tôi đi mai phục nhà họ Vương." "Đến lúc đó chúng ta sẽ cho nhà họ Vương một đòn 'trong đánh ra, ngoài đánh vào', đúng rồi, người trong xe phải cẩn thận một chút, đừng để bị thương." Mọi người nghe vậy đều cười, Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, đừng quá lo lắng, đều mặc đồ phòng hộ cả rồi, đứng ở đó cho bắn cũng không thủng, chỉ hơi đau chút thôi." Nghe Bàn Tử nói, Lâm Diệu cười khổ lắc đầu, đúng là quan tâm quá hóa loạn.

Chiều 1 giờ, mọi người bắt đầu hành động.

Theo kế hoạch, Bàn Tử sẽ lái xe chạy một vòng trong thành phố, 2 giờ xuất thành, lúc đó người nhà họ Vương cũng hẳn là đã tụ tập đông đủ.

Những người khác thì theo Lâm Diệu đến rừng núi ngoại ô phía Tây.

Đến nơi nhìn qua, rừng núi rậm rạp, chỉ có một con đường độc đạo đi qua, đúng là một địa điểm mai phục tuyệt vời.

Ba người kia cũng đã đến, mỗi người đều mang theo 50 hảo thủ, trang bị trên người đầy đủ.

Hoắc Tiên Cô dẫn theo cô gái bên cạnh đi tới, nói: "Đạo gia, đây là cháu gái tôi Hoắc Tú Nhi, lần này mang nó đến mở mang kiến thức, hy vọng ngài giúp đỡ chiếu cố." Hoắc Tú Nhi vội vàng tiến lên hành lễ, chào hỏi: "Hoắc gia Hoắc Tú Nhi, ra mắt Đạo gia." Nghĩ nghĩ, lần đầu tiên có người cùng vai vế mang theo hậu bối đến chào hỏi mình, Lâm Diệu bèn mua một thanh Hắc kim chủy thủ từ hệ thống.

Sau đó nói: "Được, dáng dấp không tệ, lại có lễ phép, tôi cũng không thể keo kiệt, cái này cho cô dùng phòng thân, cầm lấy đi." Nhìn thấy chủy thủ trong tay Lâm Diệu, Hoắc Tiên Cô nói: "Đạo gia, thứ này quá quý trọng rồi, chất liệu nhìn qua y hệt thanh đao của Trương Tiểu Ca." "Được rồi, chỉ là một món quà nhỏ, người đầu tiên mang hậu bối đến chào hỏi tôi, tôi cao hứng." Lâm Diệu cười nói.

Hoắc Tiên Cô nhìn Hoắc Tú Nhi đang khao khát, đành phải nói: "Đã là Đạo gia cho thì cứ nhận lấy đi, nhất định phải sử dụng cho tốt, chủy thủ này có khả năng trừ tà đấy." "Cảm ơn Đạo gia." Hoắc Tú Nhi vui vẻ nói.

Lâm Diệu nhìn hai vị còn lại nói: "Chúng ta đều đông đủ rồi, lát nữa tôi thủ ở phía trước, các hướng khác giao cho mọi người, thế nào?" Nhị Gia cười nói: "Vậy phải cảm ơn Đạo gia chiếu cố rồi, tôi cũng không chối từ nữa." "Nhị Gia quá khách sáo rồi, lát nữa tôi sẽ ném một đợt lựu đạn trước, nhìn thấy nổ thì trực tiếp tấn công là được, lần này không thể để lọt lưới một tên nào." Lâm Diệu cười lắc đầu nói.

Mọi người tách ra, mỗi người dẫn theo nhân thủ đến địa điểm phục kích, lẳng lặng chờ đợi.

Khoảng 2 giờ 20 phút, Lâm Diệu nhìn thấy Bàn Tử lái xe đi qua,

vội vàng nói: "Đều chuẩn bị lựu đạn, mỗi người hai quả, đợi lát nữa ném về phía những chiếc xe phía sau." Qua vài phút, trên đường xuất hiện một đoàn xe, nhìn thấy bên trong là người nhà họ Vương được vũ trang đầy đủ, mọi người đem lựu đạn đã chuẩn bị sẵn ném ra, theo đó là tiếng súng của ba đội nhân mã kia vang lên.

Nhìn đám người nhà họ Vương bị lựu đạn và đạn dược tấn công, quả nhiên đều là bọn được huấn luyện nghiêm chỉnh, gặp phải công kích cũng không quá hoảng loạn, vài giây sau liền bắt đầu tổ chức phản kích.

Tuy nhiên, những tên ở hướng chính diện thì không có cơ hội phản kích, hỏa lực của nhóm Lâm Diệu thực sự quá mãnh liệt, giống như đang đối mặt với một đội quân chính quy vậy.

Chỉ một lát sau, đám người Vương gia ở hướng chính diện đã bị đánh tàn phế, tiếng súng phản kích chỉ còn lác đác, không còn quy mô.

Thấy vậy, Lâm Diệu phất tay, mọi người trực tiếp từ chỗ mai phục đi ra, vừa nổ súng vừa tiến lên.

Thấy địch nhân hướng chính diện đã bị giải quyết, nhóm Lâm Diệu vội vàng chạy ra phía sau hỗ trợ.

Vừa rồi nghe tiếng súng, biết ba nhà kia tấn công không thuận lợi lắm, tiếng súng phản kháng quá kịch liệt.

Bàn Tử lái xe ở phía sau cũng quay lại, nhìn thấy tình huống này liền trực tiếp kéo hai đội tộc nhân lao về phía nơi tiếng súng dày đặc nhất.

Theo sự chi viện của nhóm Lâm Diệu, áp lực của ba nhà kia giảm đi, cũng bắt đầu dần dần tiến lên.

Cuối cùng chỉ còn lại một chiếc xe của Vương gia chưa bị giải quyết, nhìn thấy ba khuôn mặt già nua bên trong, hẳn là trưởng lão

Vương gia rồi.

Khi mọi người bao vây lại, ba lão già mở cửa xe bước xuống, không có chút sợ hãi nào.

Người lớn tuổi nhất nói: "Sớm đoán được sẽ có mai phục, chỉ là không ngờ thực lực đối phương lại mạnh, à không, phải nói là thực lực của Đạo gia Lâm Diệu lại cường đại như vậy." "Nếu không có sự tồn tại của ngươi, cho dù ba nhà kia có thêm gấp đôi người, ta tự tin cũng có thể giành chiến thắng." Nghe lời lão giả, sắc mặt ba người đứng đầu Cửu Môn khó coi, nhưng không ai phản bác, vì thực lực của nhân thủ ba nhà so với Vương gia đúng là có chênh lệch.

Lâm Diệu nhìn lão giả nói: "Vậy thật cảm ơn lời khen của ông, bất quá qua lần này, Vương gia chết cả trăm thủ hạ tinh nhuệ, lại thêm ba người lãnh đạo, e rằng Vương gia sau này cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt rồi." Nghe vậy, sắc mặt ba lão giả trở nên khó coi.

Lâm Diệu đoán không sai, những nhân thủ này đều là tinh nhuệ của Vương gia, một lần chết hết toàn bộ tổn thất quá lớn, Vương gia nguyên khí đại thương, nếu không có 30 năm phát triển thì khó mà gây phiền toái cho Cửu Môn như trước được nữa.

Nhưng Vương gia còn có cơ hội gây phiền toái cho Cửu Môn sao?

Im lặng một lúc, lão giả cầm đầu nói: "Đồ vật trong xe thế nào rồi?" Hoắc Tiên Cô hung hăng nói: "Đồ vật?

Là nhục thân của lão tổ tông các người sao?

Muốn phục sinh ư, đúng là nằm mơ, hiện tại đều đã biến thành tro cốt rồi." Nghe được lời này, ba người nhà họ Vương trố mắt giận dữ, tên cầm đầu lớn tiếng hét: "Các ngươi cư nhiên hủy hoại lão tổ Vương gia ta?

Ta muốn giết các ngươi." Thấy ba người chuẩn bị động thủ, mọi

người trực tiếp bóp cò.

Không lâu sau, ba người đầy thương tích ngã xuống đất, trên mặt viết đầy sự phẫn nộ và không cam lòng.

Nhìn qua tổn thất nhân thủ của ba nhà, Lâm Diệu phát hiện chỉ một lát công phu mà mỗi nhà cư nhiên đều tổn thất gần một nửa?

Đúng là so với người nhà họ Vương còn kém không ít.

Lại nhìn đầy đất thi thể và vỏ đạn, để không gây phiền toái, mọi người dọn dẹp hiện trường sạch sẽ.

Lâm Diệu nhìn ba người nói: "Lần này Vương gia tổn thất trọng đại, sau này không còn năng lực đối phó Cửu Môn nữa, trở về hãy thanh lọc nội bộ thật tốt đi, hẳn là có không ít gián điệp của Vương gia cài vào." Nghe vậy, ba người sôi nổi gật đầu, tuy rằng tổn thất không ít nhân thủ nhưng thu hoạch rất lớn.

Sau này không cần phải cẩn thận đề phòng Vương gia như vậy nữa.

Cả ba người đều có chút cao hứng.

Nhị Gia hưng phấn nói: "Tốt quá, Vương gia đối đầu với Cửu Môn chúng ta bao nhiêu năm nay, để chúng ta trực tiếp đánh cho tàn phế, coi như báo thù cho những người đã chết trước đây." Cáo biệt ba người đang trong cơn hưng phấn, Lâm Diệu dẫn tộc nhân quay về Vọng Nguyệt sơn trang.

Đang đi trên đường, bỗng nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở.

Chương 101

"Đinh, ban bố nhiệm vụ hệ thống: Hoàn thành ủy thác của thương nhân Trần Minh." Nhìn cái nhiệm vụ này, Lâm Diệu có chút mê hoặc, nhiệm vụ biến thành ủy thác rồi?

Cái tên Trần Minh này lại là ai?

Cũng chưa từng nghe nói qua a?

Không hiểu rõ nên Lâm Diệu dứt khoát không thèm để ý nữa, nếu hệ thống đã ban bố nhiệm vụ thì đến lúc đó khẳng định sẽ có người tìm tới cửa.

Về đến nhà, thấy Doãn Tân Nguyệt đang đứng ở cửa.

Lâm Diệu đi lên phía trước, nói: "Tân Nguyệt, em đứng ở đây làm gì?" "Diệu ca, anh không sao chứ?

Em nghe nói hôm nay có hành động, em có chút lo lắng." Doãn Tân Nguyệt quan tâm nói.

Lâm Diệu an ủi: "Được rồi, không có việc gì, đi, chúng ta vào trong thôi." Chớp mắt đã sang ngày hôm sau.

Lâm Diệu đang luyện tập võ nghệ ở sân huấn luyện thì Lâm thúc đi tới nói: "Tộc trưởng, có ba người đến bái phỏng ngài, thông báo tên là Hồ Bát, Vương Bàn Tử và Trần Minh.

Ngài có muốn gặp không?" Nghe thấy hai chữ Trần Minh, Lâm Diệu nhớ tới nhiệm vụ hệ thống, xem ra đúng là tìm tới cửa thật rồi.

Tại phòng khách.

Hồ Bát và Vương Bàn Tử vội vàng đứng dậy chào hỏi, nói: "Đạo gia, mạo muội bái phỏng, xin hãy lượng thứ." "Được rồi, đều ngồi

xuống đi, chúng ta cũng là người quen, có chuyện gì cứ ngồi xuống nói." Lâm Diệu đánh giá ba người rồi nói.

Sau khi ngồi xuống, Hồ Bát giới thiệu: "Đạo gia, vị này là Trần Minh, Trần lão bản, hôm nay chủ yếu là ông ấy tìm ngài có việc thương lượng." Nghe Hồ Bát nói vậy, Lâm Diệu chuyển tầm mắt lên người Trần Minh, thấy là một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, tướng mạo hòa khí, trên người mặc bộ đồ âu phục giá trị không nhỏ.

Trần Minh chắp tay nói: "Sớm nghe đại danh Đạo gia, hôm nay có hạnh được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền." Lâm Diệu cười cười nói: "Được rồi, Trần lão bản, không cần khách sáo nữa, trực tiếp nói chính sự đi." Thấy Lâm Diệu trực tiếp như vậy, Trần Minh nói: "Tốt, nếu Đạo gia đã thống khoái như vậy, tôi cũng không giấu giếm nữa, lần này muốn ủy thác Đạo gia một việc." "Tôi muốn mời ngài đưa tôi đi Ma Quốc địa cung một chuyến, lấy ra Băng thi bên trong, đương nhiên tôi sẽ không để Đạo gia giúp không." Nói xong, Trần Minh lấy ra một cái hộp gỗ, lại nói: "Tôi nghe nói Đạo gia vẫn luôn tìm kiếm thứ này, coi như là thù lao cho ngài, sau khi sự việc thành công sẽ còn một khối nữa." Nghe Trần Minh nói, Lâm Diệu đã có chút suy đoán, nhận lấy cái hộp, mở ra xem, quả nhiên là một khối "Long cốt".

Không ngờ Trần Minh này trong tay lại có tới hai khối Long cốt, xem ra nhiệm vụ lần này lời to rồi, so với hai khối Long cốt thì phần thưởng nhiệm vụ cũng không quan trọng bằng.

Lâm Diệu kìm nén tâm tình kích động, hỏi: "Băng thi không biết là thứ gì?

Trần lão bản vì sao lại muốn lấy thứ đó ra?" Trần Minh giải thích: "Băng thi cụ thể là thứ gì, tôi cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết được từ trên cổ quyển, một vị công chúa của Ma Quốc ở Tây Tạng mắc

phải quái bệnh, sau khi qua đời cả thi thể bị băng hóa, được xem như hóa thân của thần linh, đặt tại trong địa cung Ma Quốc." "Về việc lấy Băng thi ra, đây chỉ là một vụ làm ăn của tôi, cũng là nhận ủy thác của người khác." Nghe Trần Minh nói, Vương Bàn Tử nói: "Trần lão bản, ông không nói đùa đấy chứ?

Người làm sao có thể biến thành băng được?

Không phải là ông dịch sai ý nghĩa của cổ quyển, nói là thi thể bề ngoài kết băng thì còn đáng tin hơn một chút." Trần Minh lắc đầu nói: "Tôi cũng không lý giải được, chữ viết trên cổ quyển có một số đã thất truyền, có khả năng phiên dịch sai lầm chăng, bất quá chờ chúng ta nhìn thấy Băng thi thì chẳng phải sẽ biết hết sao?" Nghe Trần Minh nói, Hồ Bát nói: "Trần lão bản, sự tình quá quỷ dị, lại liên quan đến Ma Quốc trong truyền thuyết, tôi cảm giác không ổn chút nào." Bên kia Lâm Diệu thì chìm vào trầm tư, xem ra nhiệm vụ lần này không đơn giản, chưa nói đến nguy hiểm khác, chỉ riêng cụ Băng thi kia, muốn mang ra ngoài cũng rất tốn sức.

Trên Băng thi hàn khí quá nặng, chí hàn chí âm, chạm vào rồi nếu bị hàn khí xâm nhập, cả người trong nháy mắt sẽ bị đông cứng.

Muốn thu vào không gian cũng cần phải chạm vào trong thời gian ngắn, Lâm Diệu đều không có tự tin có thể ngăn cản hàn khí của Băng thi.

Bất quá mặc kệ thế nào cũng phải đi một chuyến, hệ thống nhiệm vụ cần phải hoàn thành.

Càng đừng nói đến còn có một khối "Long cốt" làm thù lao nữa.

Đã hạ quyết tâm, Lâm Diệu nhìn Trần Minh nói: "Được, vậy tôi bồi Trần lão bản đi một chuyến, bất quá tốt nhất ông nên chuẩn bị sẵn khối Long cốt còn lại, đừng có nuốt lời." Thấy Lâm Diệu đáp ứng, Trần Minh đại hỉ nói: "Đạo gia yên tâm, tôi làm ăn coi trọng nhất là

chữ tín, đến lúc đó khẳng định sẽ không để ngài thất vọng." Sau đó lại nói: "Vậy chúng ta quyết định thế nhé, sáng sớm ngày kia xuất phát." Thấy Lâm Diệu gật đầu, ba người mới đứng dậy rời đi.

Lâm Diệu đang nghĩ đến việc lấy Băng thi, đột nhiên vỗ trán một cái, quên mất thương thành hệ thống rồi?

Điểm mở thương thành hệ thống, không bao lâu sau Lâm Diệu đã tìm được thứ thích hợp. "Băng tằm ti thủ sáo (Găng tay tơ tằm băng): Đeo vào có thể cách tuyệt hàn khí, cũng có thể dùng thương tổn địch nhân.

Giá: 3.000.000 điểm tài phú / một đôi." Nhìn số dư 3,5 triệu điểm tài phú còn lại, Lâm Diệu quyết tâm mua đôi găng tay tơ tằm băng, đầu tư cao mới có hồi báo cao.

Nhìn 50 vạn điểm tài phú còn sót lại, Lâm Diệu cảm giác một trận đau lòng.

Gọi Lâm Nhất và mọi người đến, thông báo chuẩn bị sẵn sàng, ngày kia xuất phát.

Vừa định về phòng thì Lâm Diệu bị Trần Bì gọi lại, nói: "Tộc trưởng, lần này cho tôi đi cùng đi, tôi đối với Ma Quốc kia rất tò mò." Lâm Diệu cười nói: "Được, đến lúc đó cùng tôi hành động." Nói xong liền đi về hướng phòng mình.

Đi trên đường, Lâm Diệu đột nhiên nhớ tới Vương Nham, hiện tại đang ở trong sơn trang.

Liền đổi hướng đi đến viện tử của Vương Nham.

Nhìn thấy Vương Nham, hắn nói: "Vương Nham, hiện tại an toàn rồi, Vương gia lần này tổn thất thảm trọng, sau này không rảnh tìm cậu gây phiền toái nữa đâu, cậu có dự định gì không?

Lần này cậu giúp tôi, tôi cũng có thể giúp lại cậu." Vương Nham

có chút chần chờ nói: "Đạo gia, tôi muốn sau này tìm một thôn quê yên tĩnh sinh sống, không tiếp xúc với bên ngoài nữa." Nghe vậy, Lâm Diệu sảng khoái nói: "Có thể, đến lúc đó cậu cứ đi tìm chỗ đi, lát nữa tôi cho người đưa cậu 200 vạn, chắc là đủ dùng rồi, nếu không đủ thì nói." "Cảm ơn Đạo gia." Vương Nham cung kính hành lễ.

Xử lý xong việc của Vương Nham, Lâm Diệu về phòng tìm Doãn Tân Nguyệt.

Nhìn nàng nói: "Tân Nguyệt, ngày kia anh lại phải xuất phát rồi, gia tộc giao cho em nhé." Nghe lời Lâm Diệu, Doãn Tân Nguyệt oán trách nói: "Vừa mới về lại muốn đi rồi à, vậy chú ý an toàn nhé?" "Yên tâm đi, đi nào, anh bồi em đi dạo phố, hảo hảo bồi thường cho em." Nói xong, hắn kéo Doãn Tân Nguyệt ra cửa.

Liên tục hai ngày đều bồi Doãn Tân Nguyệt đi dạo phố, Lâm Diệu đều mệt lả người, còn Doãn Tân Nguyệt thì thần thái sáng láng.

Phụ nữ đi dạo phố thật đáng sợ.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, sáng sớm ngày thứ ba, dưới ánh mắt lưu luyến không rời của Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu dẫn tộc nhân xuất phát.

Đến ngoại ô, hội họp với đám người Trần Minh đã đợi trước, lần nữa bước lên hành trình.

Trên đường đi, Lâm Diệu hấp thu "Long cốt", hai ngày bồi Doãn Tân Nguyệt đi dạo phố mệt đến nỗi không có thời gian hấp thu. "Đinh, hấp thu Long cốt, nồng độ huyết mạch tăng lên, kích hoạt năng lực đặc thù mới." Cảm nhận dòng nước ấm truyền trong cơ thể, nghe hệ thống nhắc nhở có năng lực mới, Lâm Diệu vội vàng bấm vào xem xét. "Thuộc tính túc chủ: Thân phận: Lâm Diệu.

Sức mạnh: 60.

Tốc độ: 65.

Thể chất: 70.

Chương 102

Tinh thần: 230.

Kỹ năng: Tầm long điểm huyệt bí thuật, Thương pháp tinh thông, Bát quái du long chưởng...

Huyết mạch: Bác Di (Nồng độ 40%), có tác dụng trừ tà, trấn ma. (Năng lực đặc thù: 1.

Tuổi thọ dài lâu: Bác Di thân có chín đuôi, một đuôi ngàn năm, tuy hiện tại nồng độ huyết mạch thấp nhưng túc chủ cũng có thể tăng thêm vài trăm năm tuổi thọ, dung mạo bất lão. 2.

Cảm giác nguy hiểm: Có thể dự báo nguy hiểm, đặc biệt là nguy cơ từ phía sau, Bác Di lưng sinh đôi mắt, có thể phát hiện nguy hiểm từ phía sau. 3.

Thính lực trác tuyệt: Bác Di sinh có bốn tai, thính lực siêu quần. 4.

Uy áp: Tán phát ra khí tức hung thú cường đại, áp chế địch nhân.)" Nhìn năng lực Uy áp mới xuất hiện, cũng không tệ, rất có trợ giúp trong chiến đấu.

Nhóm người trên đường ít giao lưu, một đường bôn ba đến Tây Tạng.

Buổi tối, trong phòng bao của một nhà hàng, mọi người giới thiệu lẫn nhau.

Cũng không biết có phải Trần Minh nghĩ đi trộm mộ là đi du lịch hay không mà cư nhiên mang theo cả bầu đoàn thê tử.

Phu nhân của Trần Minh là Hàn Na - một chuyên gia giám định cổ đổng, con gái nuôi Tiểu Hương, còn có đội trưởng bảo vệ Bỉ Đắc (Peter) cùng một số thủ hạ, cộng thêm Hồ Bát và Bàn Tử, thế này là đi

trộm mộ sao?

Trong đám người này, Lâm Diệu chỉ có chút hứng thú với Tiểu Hương, rất đặc thù.

Vương Bàn Tử nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Hương, hỏi: "Vị Tiểu Hương muội tử này có phải có Âm Dương Nhãn không?" Nghe Vương Bàn Tử hỏi, Trần Minh tự hào nói: "Con gái nuôi này của tôi rất có bản lĩnh, từ nhỏ sinh trưởng trong hoàn cảnh phong bế, đối với bất kỳ thứ gì linh dị đều có cảm giác mẫn cảm, trước đây tôi có nhiều lần nhờ được con bé nhắc nhở mới có thể thoát một kiếp." Nghe vậy, mọi người sôi nổi nảy sinh hứng thú, tỉ mỉ quan sát Tiểu Hương, đúng là người không thể xem tướng mạo.

Lâm Diệu nhìn kỹ Tiểu Hương, cảm nhận khí tức trên người cô bé, thân thể yếu ớt nhưng lại có thiên phú học tập đạo thuật.

Nhưng nghe nói đám người này đều muốn vào mộ, Hồ Bát nhắc nhở: "Trần lão bản, ông muốn mang theo người nhà vào mộ, thực sự quá nguy hiểm, chi bằng để bọn họ chờ ở bên ngoài đi." "Vậy sao được?

Bọn họ đều là trợ thủ đắc lực nhất của tôi, khẳng định phải cùng hành động." Trần lão bản kích động nói.

Hồ Bát có chút khó xử nhìn Lâm Diệu, hỏi: "Đạo gia, ngài xem?" Lâm Diệu ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Ai đi tôi không quản, tôi chỉ phụ trách tìm ra đồ vật rồi mang ra, còn về phương diện an toàn, ông tự phụ trách." Nói xong, Lâm Diệu lại nhìn Trần lão bản nói: "Tốt nhất là giao khối Long cốt còn lại cho người đáng tin cậy, nếu không lỡ ông không ra được, tôi lại phải tốn công đi tìm." Nghe những lời lạnh lùng của Lâm Diệu, Trần Minh sắc mặt âm trầm nói: "Cái gì?

Chẳng lẽ Đạo gia sẽ không bảo vệ tôi sao?" Nhìn Trần Minh thường ngày được người khác truy phủng, Lâm Diệu lạnh lùng nói:

"Bảo vệ?

Cái giá ông đưa ra không đủ, trừ phi có thêm một khối Long cốt nữa mới được." Nói xong, Lâm Diệu không để ý đến Trần Minh đang có sắc mặt khó coi, dẫn tộc nhân đi ra ngoài.

Đi tới cửa, Lâm Diệu đột nhiên quay đầu lại nói: "Còn nữa, Trần lão bản, đừng có nghĩ đến chuyện hủy ước, nếu tôi không lấy được thứ tôi muốn, tôi sẽ diệt môn Trần gia." Lúc nói chuyện, Lâm Diệu sử dụng năng lực Uy áp.

Nhìn mọi người trong phòng bao ai nấy đều kinh hãi, Lâm Diệu mới xoay người rời đi.

Nhìn Trần Minh mặt đầy sợ hãi trong phòng, Hồ Bát cũng nhắc nhở: "Trần lão bản, tốt nhất là làm theo lời Đạo gia, nếu không Trần gia thật sự sẽ bị diệt môn đấy.

Chuyện ở ngoại ô Bắc Kinh trước đó ông cũng nghe rồi chứ, là do vị Đạo gia kia dẫn người làm đấy, chấn động cả kinh thành, phải biết đó là hơn 100 mạng người, một người sống cũng không còn a." Nói xong, Hồ Bát và Vương Bàn Tử cũng rời khỏi phòng bao.

Bên cạnh Lâm Diệu, Trần Bì hỏi: "Tộc trưởng, bình thường ngài đâu có như vậy?

Hôm nay có chút lạnh lùng?" Nghe Trần Bì hỏi, Lâm Diệu cười nói: "Trần Minh làm ăn buôn bán lâu rồi, luôn thích nắm thóp người khác, cư nhiên mang theo vợ xuống mộ, đúng là muốn chết.

Tôi tiêm cho hắn liều thuốc phòng bệnh trước, đỡ để đến lúc đó lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn." Nghe vậy, Trần Bì tán đồng nói: "Cũng đúng, Trần Minh kia một bộ dáng cao cao tại thượng, đúng là sống trong nhung lụa quen rồi." Sáng sớm hôm sau, khi mọi người gặp lại nhau, Trần Minh làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đi tới, thân thiết nói với Lâm Diệu: "Đạo gia, khối Long cốt còn lại đã được sắp xếp xong, đặt ở Khách sạn Minh Nguyệt tại Bắc Kinh, trở về ngài có thể đi lấy." Trần Minh e rằng không biết quan hệ giữa Khách sạn Minh Nguyệt và Lâm Diệu, nếu không cũng không dám đem đồ để ở đó.

Bất quá Lâm Diệu cười nói: "Tốt, Trần lão bản trượng nghĩa, vậy tôi khẳng định sẽ giúp Trần lão bản mang đồ vật ra, điểm này ngài cứ yên tâm." Đồ vật có thể mang ra, nhưng không biết Trần Minh có thể ra được hay không.

Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, đoàn người khởi hành đi sâu vào Tây Tạng.

Mọi người chuẩn bị đi tìm Ma Nhãn (Con mắt của Quỷ) trước, quyển cổ thư của Trần Minh miêu tả bản đồ có rất nhiều huyền cơ, nếu muốn phá giải thì nhất định phải tìm được Ma Nhãn mới được.

Ma Nhãn nắm giữ bản đồ nội bộ của địa cung Ma Quốc, tìm được rồi mới thuận tiện xuống mộ.

Cho nên mọi người chuẩn bị đi đến di tích Cổ Cách tìm kiếm Ma Nhãn trước.

Tối hôm đó, mọi người nghỉ ngơi gần một khu rừng núi, nơi này có núi có sông, là một địa điểm cắm trại tốt.

Lâm Diệu nhìn mọi người bận rộn, nội tâm không ngừng suy nghĩ hồi ức về Băng thi, nhưng đa số đều có chút mơ hồ rồi, xem ra lần này phải cẩn thận hơn, sự tình đã trở nên khó đoán.

Lúc ăn cơm, Vương Bàn Tử sán lại gần, nói với Lâm Diệu: "Đạo gia, tôi và Hồ Bát chuẩn bị mở một cửa tiệm đồ cổ, trong tay không có bao nhiêu hàng, ngài hạ đấu nhiều như vậy, trở về có thể chia cho hai anh em chúng tôi ít minh khí được không?" Nghe vậy, Lâm Diệu cười:

"A?

Mở cửa tiệm?

Đó là chuyện tốt nha, được, chờ lúc nào về, hai người đến sơn trang chọn một ít, trúng cái nào thì xem nhãn quang của các cậu." Bàn Tử (thuộc hạ của Lâm Diệu) ở bên cạnh nghe vậy, nói: "Vương Bàn Tử, tôi thấy hai ta thể hình tương tự, nhắc nhở cậu một câu, đến lúc đó nhớ mang theo giám định sư đi, kẻo lại chọn hoa cả mắt." Nghe hai người nói, Vương Bàn Tử vội vàng cảm tạ: "Thực sự quá cảm ơn Đạo gia." Đang lúc mọi người ăn đồ ăn, trong rừng núi đột nhiên chạy ra một con thằn lằn màu đen.

Trần Minh nhìn thấy, vội vàng ném bánh quy nén trong tay xuống, nói với Bỉ Đắc: "Bỉ Đắc, mau, bắt con thằn lằn đó lại, chúng ta cải thiện bữa ăn, bánh quy nén quá khó ăn rồi." Nghe phân phó, Bỉ Đắc dẫn theo thủ hạ vây quanh con thằn lằn.

Không mấy phút đã bắt được, chưa đợi Trần Minh cao hứng ăn thịt, đã thấy một tên bảo vệ ngã xuống đất thảm thiết kêu la.

Nghe tiếng kêu, Lâm Diệu cũng đi tới.

Thấy trên tay bảo vệ có một vết thương, hẳn là bị con thằn lằn cào trúng, nhưng hiện tại đều đã biến thành màu đen.

Lâm Diệu xoay người nhìn về phía con thằn lằn, phát hiện nó hẳn là đã chết từ lâu rồi.

Hiện tại chỉ là bị âm khí xâm nhập, hình thành nên quái vật.

Chương 103

Bèn nói: "Giết đi, hết cứu rồi, bị âm khí xâm nhập tâm phế." Nói xong lại nhìn Trần Minh: "Muốn không chết thì đừng ăn con thằn lằn kia, nó sớm đã bị âm khí xâm nhập rồi nên mới có màu đen như vậy." Nghe vậy, Bỉ Đắc vội vàng ném con thằn lằn trong tay đi.

Thấy con thằn lằn còn có thể cử động, Trần Bì trực tiếp dùng Hắc kim cửu nhận trảo giết chết nó.

Mọi người nhìn nhóm Lâm Diệu rời đi, lại nhìn tên bảo vệ đang kêu rên, cuối cùng Bỉ Đắc ra tay, giúp hắn giải thoát khỏi thống khổ.

Sáng sớm hôm sau, khi mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường thì nhìn thấy từ xa có bóng dáng một Lạt ma.

Đợi Lạt ma đi tới gần, Hồ Bát kinh hỉ hô: "Gia Thố?

Sao ông lại ở đây?" Nghe tiếng Hồ Bát, Lạt ma ngẩng đầu, chỉ thấy một khuôn mặt già nua, tuy nhìn có chút lão thái nhưng sắc mặt lại hồng hào, trên tay cầm một cây gậy đen sì.

Nhìn Hồ Bát kinh ngạc hỏi: "Hồ Bát?

Sao cậu lại ở đây?" Hai người vội vàng giao đàm một phen, nói chuyện một lúc rồi cùng đi tới.

Hồ Bát nhìn mọi người nói: "Các vị, vị này là bạn của tôi, Gia Thố, tôi vừa mới nói với ông ấy chuyện của chúng ta, ông ấy sẽ làm hướng đạo cho mọi người, đường đi phía sau sẽ dễ đi hơn." Nghe Hồ Bát nói, mọi người tuy ngạc nhiên nhưng tìm được một người hướng đạo đáng tin cậy thì cũng rất vui mừng.

Đoàn người tiếp tục lên đường.

Càng đi vào trong, đường đi càng hoang lương, căn bản không nhìn

thấy bóng người, cây cỏ đều trở nên thưa thớt, bốn phía đều là sa mạc đá sỏi, từ xa nhìn lại, cả thiên địa như mất đi màu sắc, vô cùng quỷ dị.

Dọc đường đi, mọi người cũng nhìn thấy rất nhiều di tích cổ mộ, nhưng đều là mộ trống, hẳn là đã bị trộm sạch từ trước, chỉ còn lại ngôi mộ không nằm đó.

Thấy cảnh này Bàn Tử lớn tiếng khiển trách: "Mấy tên trộm mộ thiên sát này, sao có thể đảo sạch sành sanh như thế chứ?

Hiện tại Bàn gia đến, thế mà cái gì cũng không vớt được." Ở một bên Vương Bàn Tử cũng phụ họa nói: "Đúng, nói không sai, thế này có xứng đáng với chúng ta không?" Nhìn hai người kẻ xướng người hoạ, những người khác đều có chút dở khóc dở cười, cư nhiên ngay cả bản thân cũng lôi vào mắng.

Đi trong hoàn cảnh hoang lương suốt hai ngày mới đến được di tích Cổ Cách.

Đứng ở trên cao nhìn xuống những bức tường đổ nát phía xa, còn có từng cái hang động trên vách đá, có thể tưởng tượng năm đó Cổ Cách phồn vinh đến mức nào.

Trải qua bao nhiêu năm mưa gió bào mòn, hiện tại chỉ còn có thể nhìn thấy rất nhiều ngôi đền chùa rách nát.

Cả thành phố giống như được xây dựng trên một đài cao tích tụ từ đất bùn, chia thành ba tầng: tầng thứ nhất là khu bình dân, tầng thứ hai thuộc về tín đồ, tầng thứ ba hẳn là khu vực cư trú của kẻ thống trị thời đó.

Nhìn di tích là biết, năm đó nơi này khẳng định đẳng cấp nghiêm minh.

Lúc này Gia Thố nói: "Rất nhiều kiến trúc bên trong tuy bề ngoài nhìn còn hoàn hảo, nhưng nội bộ đã mục nát không chịu nổi, cho nên

sau khi mọi người đi vào, nhất định phải cẩn thận một chút." Nghe người hướng đạo nói vậy, mọi người đều đề cao cảnh giác, đi về phía di tích.

Theo chỉ dẫn trong cổ quyển, mọi người cần tìm một ngôi Phong Ma Miếu, nhưng bọn họ đối với những thứ này không hiểu rõ.

Hạnh hảo có Gia Thố ở đây, ông nói: "Trong cả khu di tích chỉ có một ngôi Phong Ma Miếu, tôi dẫn mọi người đi." Đi xuyên qua vô số căn nhà nguy hiểm, mọi người lên đến tầng hai, sôi nổi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi cả quá trình đều lo lắng nhà cửa sập xuống khiến sự chú ý của mọi người tập trung cao độ, hiện tại rốt cuộc cũng tới nơi, ai nấy đều cảm thấy mệt mỏi.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người nhìn về phía ngôi đền duy nhất màu đỏ, xem ra trong đất bùn dùng để xây dựng hẳn là có trộn lẫn không ít chu sa.

Đi vào trong miếu, chỉ thấy bên trong trống không, chỉ còn lại một cái đại sảnh, trên tường có một bức bích họa khổng lồ.

Nhìn thấy bích họa, Trần Minh yên tâm, nói: "May quá Ma Nhãn chưa bị hủy, nếu không sẽ không tìm thấy đường." Nghe vậy, Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: "Bích họa là Ma Nhãn?

Chẳng lẽ không phải là một vật gì đó giống con mắt sao?" Nghe vậy, Gia Thố cười nói: "Ma Nhãn là tên gọi của bức bích họa này, mỗi ngôi Phong Ma Miếu đều sẽ có một bức, bất quá đồ án có chút sai biệt mà thôi, bởi vì thông thường đều là một tấm bản đồ, chỉ dùng động vật để biểu thị phương vị." Nghe Gia Thố giải thích, mọi người mới chợt hiểu ra.

Nhìn Hồ Bát, Gia Thố và Trần Minh đi qua bên kia phiên dịch lộ

tuyến, Lâm Diệu không có hứng thú, đi ra ngoài nói chuyện phiếm với tộc nhân.

Được không bao lâu, nghe bên trong truyền đến một tiếng vang thật lớn, tiếp đó là một trận tiếng thét chói tai.

Lâm Diệu vừa xoay người, chuẩn bị xem xem xảy ra chuyện gì thì bị Tiểu Hương túm chặt lấy.

Chỉ thấy Tiểu Hương kinh hoảng nói: "Bên trong có ác quỷ xuất hiện, toàn thân bốc lửa, còn có cương thi, đáng sợ lắm." Nhìn cô bé mười mấy tuổi trước mắt bị dọa cho phát ngốc, Lâm Diệu để Trần Bì chiếu cố, tiếp tục đi vào bên trong.

Vừa vào đã thấy trên mặt đất xuất hiện một cái động lớn, bên trong vốn là một con bánh tông bị phong ấn, hiện đang ở trong miếu truy sát mọi người.

Nhìn những người khác chạy loạn, Lâm Diệu không trực tiếp ra tay mà tìm kiếm ác quỷ trong lời Tiểu Hương.

Đột nhiên Lâm Diệu nhìn thấy trên xà nhà có một bóng người trong suốt, hóa ra chỉ là một oan hồn yếu ớt, chỉ là khi còn sống có thể chết hơi thảm nên nhìn khá đáng sợ.

Bất quá bị phong ấn nhiều năm như vậy, oan hồn đã sớm trở nên suy yếu rồi.

Làm rõ chuyện ác quỷ, Lâm Diệu nói với Bàn Tử: "Đi, giải quyết con bánh tông kia." Sau đó hướng về phía Hồ Bát hô: "Hồ Bát, không cần chạy về, bên này ta giải quyết, mau chóng phiên dịch đi, tôi sợ ngôi nhà này kiên trì không được bao lâu nữa." Nghe Lâm Diệu nói, lại nhìn ngôi miếu có chút lung lay sắp đổ, ba người Hồ Bát vội vàng tranh thủ thời gian phiên dịch bản đồ.

Bên kia Bàn Tử cũng vừa giao thủ với bánh tông.

Bàn Tử lướt qua người bánh tông, nói với Vương Bàn Tử đang trốn tránh: "Vương Bàn Tử, cậu làm mất mặt các Bàn Tử (người béo) quá, nhìn Bàn gia đây này." Nói xong, Bàn Tử lấy ra thanh Hắc kim đường đao, sử xuất chiêu thức "Bát Quái Đao", bắt đầu công kích bánh tông.

Chỉ thấy con bánh tông vừa rồi còn uy phong lẫm liệt, trên người bắt đầu xuất hiện từng đạo vết thương, tản mát ra khói đen nồng nặc.

Bàn Tử vừa công kích bánh tông, vừa nói với Vương Bàn Tử: "Nhìn xem, một con bánh tông yếu ớt thế này mà cũng làm cậu luống cuống tay chân, lại nhìn Bàn gia xem, nó căn bản không phải đối thủ." Lâm Diệu nhìn thấy Bàn Tử rõ ràng có thể một đao giải quyết lại cứ phải chém nhử để chơi đùa, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thấy Lâm Diệu lắc đầu, Lâm Nhất nhân cơ hội nói xấu Bàn Tử: "Tộc trưởng, nhìn Bàn Tử xem, thân thủ quá kém, trở về phải luyện tập cho tốt mới được." Nghe vậy, Lâm Diệu nói: "Cậu còn không biết xấu hổ mà nói?

Nếu cậu mà lên, không chừng còn ham chơi hơn hắn." Các tộc nhân sôi nổi cười to.

Lâm Diệu không để ý đến bên phía Bàn Tử nữa, nhìn về phía oan hồn trên xà ngang.

Đột nhiên nhớ tới cô bé Tiểu Hương kia, bèn bảo Trần Bì đưa người vào.

Lâm Diệu nhìn cô bé nói: "Được rồi, đừng sợ, không sao đâu, hiện tại nhìn lên xà ngang, nói cho ta biết cháu cảm nhận được gì, có phải thật sự có thể nhìn thấy không?" Tiểu Hương ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại nhanh chóng cúi đầu nói: "Cháu có thể nhìn thấy trên người nó mặc quần áo có hoa văn." Nghe lời cô bé, Lâm Diệu nhìn lại, quả nhiên là một bộ quần áo có hoa văn.

Xem ra cô bé này có Âm Dương Nhãn bẩm sinh a?

Đúng là hạt giống tốt để học tập đạo thuật.

Chương 104

Lâm Diệu quay đầu nói với Trần Bì: "Trên đường đi, chú ý chiếu cố nhiều một chút, đừng để xảy ra nguy hiểm." Thấy Trần Bì gật đầu đáp ứng, Lâm Diệu xoay người sử ra một đạo Hắc Sát Chú, bắn về phía oan hồn trên xà ngang, thấy oan hồn trong nháy mắt tiêu tán.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của Tiểu Hương, Lâm Diệu nói: "Được rồi, không sao nữa, lần sau nếu phát hiện thì mau chóng nói cho ta biết, ta đều có thể giải quyết." Tiểu Hương vội vàng kinh hỉ gật đầu, xem ra đối với mấy thứ âm vật này cô bé thật sự rất sợ hãi.

Lâm Diệu nhìn về phía Hồ Bát, xem ra đã phá dịch xong, đang đi trở lại.

Lâm Diệu vội vàng hướng về phía Bàn Tử, tức giận hô: "Tên Bàn Tử chết tiệt kia, đừng chơi nữa, mau chóng giải quyết đi, nếu không lát nữa sập nhà đấy." Nghe tiếng Lâm Diệu hô, Bàn Tử không dám tiếp tục trêu chọc bánh tông, trực tiếp một đao chém giết con bánh tông đầy thương tích.

Nhìn Bàn Tử vừa đi về vừa huênh hoang, Lâm Diệu đang định giáo huấn thì thấy xà nhà rung động.

Vội vàng hô: "Mau chạy, miếu sắp sập rồi." Đợi tất cả mọi người chạy ra khỏi miếu, liền nghe một tiếng vang thật lớn, phía sau bụi đất mù mịt.

Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng đi ra ngoài thành, sợ miếu sụp đổ gây ra phản ứng dây chuyền.

Sắc trời không còn sớm, mọi người an doanh trát trại gần di tích.

Nhìn về phía đám người, Lâm Diệu phát hiện lại thiếu mất hai tên

bảo vệ, xem ra là bị bánh tông giết chết rồi.

Lúc đang ăn cơm, Hồ Bát và Vương Bàn Tử đi tới.

Hồ Bát nói: "Đạo gia, tôi vừa mới phát hiện một số vấn đề, chúng ta muốn tìm được địa điểm cuối cùng thì phải đi đến một lăng mộ bồi táng trong núi tuyết trước đã, nếu không sẽ không có cách nào xác định phương vị." Lâm Diệu nghe vậy có chút khó hiểu, hỏi: "Vậy thì đi một chuyến thôi, có vấn đề gì sao?" Hồ Bát nghĩ nghĩ, không biết nên nói thế nào, bèn gọi Gia Thố lại, để Gia Thố nói.

Gia Thố tổ chức ngôn ngữ rồi nói: "Nơi chúng ta muốn đi nằm ở gần rìa núi tuyết, nơi đó có rất nhiều bầy sói, còn có dã thú kỳ lạ khác, mấy thứ này đều là thứ yếu, quan trọng nhất là nơi đó tuyết rất dày nhưng lại xốp, cho nên ở đó tuyệt đối không thể sử dụng súng ống.

Nhưng nếu chỉ dùng dao thì khả năng người trong đây đều sẽ chết." Nghe Gia Thố nói, Lâm Diệu mới hiểu vấn đề ở đâu.

Khẳng định là trên núi tuyết cao chỉ cần xảy ra tuyết lở, tuyết tích tụ sẽ rơi xuống rìa núi tuyết, đè nén không chặt, cho nên tiếng động lớn một chút sẽ gây ra tuyết lở.

Đối với nhóm Lâm Diệu thì không thành vấn đề, nhưng những người khác thì e rằng đều phải bỏ mạng tại đó.

Nghĩ nghĩ Lâm Diệu nói: "Hồ Bát, cậu có thể nói cụ thể vấn đề với Trần Minh, cho hắn hai lựa chọn.

Một là chờ ở bên ngoài, chúng ta vào trong xác định phương vị.

Hai là đi theo vào, nhưng tất cả súng ống cần giao cho tôi bảo quản, tôi không tin tưởng tâm lý tố chất của đám người kia.

Còn về việc chọn thế nào, sau khi lựa chọn xảy ra chuyện gì, hắn cần tự mình phụ trách." Nhìn Hồ Bát đi thương lượng chuyện tiếp theo với Trần Minh, Lâm Diệu thì nhìn cô bé tên Tiểu Hương kia,

động ý niệm thu đồ đệ.

Tất cả mọi người trong gia tộc đều đã kiểm tra, tốt nhất cũng chỉ có thể học được bùa chú.

Đạo thuật của hắn không có người truyền thừa vẫn luôn là tâm bệnh của Lâm Diệu, giờ xuất hiện một liều thuốc cho tâm bệnh, lại không thuộc về mình, có chút khó chịu a.

Một lát sau, Hồ Bát quay lại, phía sau là Trần Minh.

Hồ Bát nói: "Đạo gia, Trần lão bản nhất quyết muốn đi theo, nói là muốn tận mắt nhìn thấy." Trần Minh đi theo nói: "Đạo gia, xin ngài giúp tôi, tôi thật sự muốn tự mình đi xem.

Ngài có thể ra giá?

Tôi giảng thành ý nhất, chỉ cần giá cả đủ, cái gì cũng có thể đàm phán." Nghe Trần Minh nói, Lâm Diệu trực tiếp đáp: "Tôi có thể mang ông đi, nhưng người tôi thực sự có thể đảm bảo an toàn chỉ có một, dù sao tứ phía bát phương đều phải phòng bị, người quá nhiều tôi chiếu cố không xuể, bất quá lần này tôi muốn cô bé kia." Nhìn ánh mắt quái dị của Hồ Bát và Trần Minh, Lâm Diệu biết hai người nghĩ lệch lạc rồi, nói: "Đừng nghĩ bậy, thể chất Tiểu Hương đặc thù, tôi muốn thu làm đồ đệ." Nghe vậy hai người thở phào nhẹ nhõm, có chút xấu hổ cười cười.

Trần Minh rối rắm một hồi, quyết tâm nói: "Được, Đạo gia, tôi đáp ứng điều kiện của ngài, xin ngài sau này chiếu cố Tiểu Hương thật tốt, từ khi nhận nuôi, tôi đã coi nó như con gái ruột mà nuôi nấng." "Yên tâm đi, ở chỗ tôi không ai dám bắt nạt con bé." Lâm Diệu nghiêm mặt nói.

Nhìn Trần Minh trở về gọi Tiểu Hương lại đây, Lâm Diệu cảm giác một trận hân hoan.

Đạo thuật rốt cuộc cũng tìm được người truyền thừa, cho dù sinh mệnh đi đến tận cùng, truyền thừa lại những kỹ năng này cũng có thể bảo hộ gia tộc tiếp tục truyền thừa.

Rốt cuộc buông xuống được một phần tâm sự.

Một lát sau, Tiểu Hương đi tới, có chút khiếp sợ.

Lâm Diệu nói: "Đừng sợ, sau này gọi ta là Sư phụ." Nhìn Tiểu Hương ngồi xuống, Lâm Diệu lại hỏi: "Tên đầy đủ của cháu là gì?" Tiểu Hương lí nhí nói: "Cháu tên là Tiểu Hương, không có tên nào khác." Nghe vậy Lâm Diệu nói: "Vậy sau này gọi là Lâm Hương, theo họ của ta, những người bên cạnh này đều là tộc nhân của ta, sau này cháu gọi là chú là được, bọn họ sẽ bảo vệ cháu." Nghe vậy, các tộc nhân trước tiên chúc mừng Lâm Diệu thu được một đồ đệ tốt, sau đó Bàn Tử nói: "Tiểu Hương a, ta là chú Bàn Tử, sau này chú Bàn Tử nhất định sẽ bảo vệ cháu thật tốt, cháu cũng thấy rồi đấy, ban ngày ta trêu đùa con bánh tông thế nào..." Lâm Nhất bên cạnh vội vàng cắt ngang Bàn Tử khoác lác, nói với Lâm Hương: "Tiểu Hương, đừng nghe chú Bàn Tử nói bậy, thân thủ hắn kém nhất, chỉ giỏi chém gió." Nhìn hai kẻ dở hơi này, chẳng bao lâu sau Lâm Hương đã buông xuống sự căng thẳng, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Thấy Lâm Hương có thể hòa nhập với tộc nhân, Lâm Diệu yên tâm, đợi sau khi trở về truyền thừa cho Lâm Hương xong, sẽ cho con bé và Quan Nguyệt cùng đi học, tuổi còn quá nhỏ, không thích hợp xuống mộ.

Ngày hôm sau mọi người men theo bản đồ Hồ Bát phá dịch mà tiến lên, đi được nửa đường thì xe không thể chạy được nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Gia Thố, tìm được một ngôi làng nhỏ, gửi xe lại, lại mua từ trong thôn mấy chiếc xe bò mới tiếp tục đi tới.

Càng đi sâu vào, thời tiết càng lạnh.

Lâm Diệu nhìn Lâm Hương thể chất yếu ớt lạnh đến phát run, vỗ trán một cái mới nhớ ra chưa đưa đồ phòng hộ cho con bé.

Lâm Diệu vội vàng lấy từ trong không gian ra một bộ đồ phòng hộ và các trang bị khác, bảo Lâm Hương thay vào.

Nhìn Lâm Hương mặc nguyên bộ trang bị, Lâm Diệu hỏi: "Tiểu Hương, hiện tại cảm giác thế nào?

Nếu có chỗ nào không ổn thì nói với sư phụ." Nhìn đồ đệ bảo bối này, Lâm Diệu sợ con bé lạnh quá xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó Lâm Diệu lại dở khóc dở cười.

Lâm Hương lọt thỏm trong bộ trang bị nói: "Sư phụ, con không lạnh nữa, quần áo thật ấm, còn có mũ bảo hiểm nữa." Theo mọi người đi sâu vào, không còn nhìn thấy bất kỳ thực vật nào, tầng đất bên trong đều là đất đóng băng, cứng như bê tông.

Đi trong khu vực không người, màu sắc duy nhất thỉnh thoảng xuất hiện là bò Tây Tạng (Ly Ngưu).

Lại đi thêm ba ngày, mọi người rốt cuộc cũng đến vị trí đánh dấu trên bản đồ.

Đứng dưới chân núi nhìn lên, cả ngọn núi trắng đen phân minh, nửa phần trên quanh năm tích tuyết, nửa phần dưới có chút thảm thực vật xanh, ở giữa là một vùng phân cách rộng lớn.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Gia Thố nói: "Các vị, ngày mai chúng ta phải vào núi rồi, nhớ kỹ, nhất định không được nổ súng, nếu không xảy ra tuyết lở thì ai cũng chạy không thoát đâu." Nghe Gia Thố nói, Lâm Diệu nhìn về phía Trần Minh, do dự một chút rồi ra lệnh cho bảo vệ giao súng cho nhóm Lâm Diệu.

Thu xong trang bị, Lâm Diệu ra hiệu cho Trần Bì, Trần Bì kinh nghiệm phong phú, để hắn đi kiểm tra mới yên tâm.

Quả nhiên, Trần Bì lại lần nữa từ trên người hai tên bảo vệ tìm ra hai khẩu súng lục.

Nhìn súng lục, Lâm Diệu lạnh lùng nhìn về phía Trần Minh, nói: "Xem ra lời nói của ông không có trọng lượng nhỉ?

Chương 105

Tốt nhất là kiểm tra lại lần nữa, nếu để người của tôi phát hiện ra thì kẻ có súng không cần thiết phải sống nữa đâu." Nghe Lâm Diệu nói, Trần Minh vội vàng kiểm tra lại một lượt, cuối cùng xác nhận nói: "Đạo gia, tôi đã tự mình kiểm tra rồi, thật sự không còn nữa." Trần Bì lại lần nữa đi kiểm tra, một lát sau mang về một cái ba lô, từ bên trong lấy ra một khẩu súng lục.

Lâm Diệu đều sắp bị chọc cười, hỏi: "Của ai?

Đứng ra đây." Im lặng một hồi, một tên bảo vệ đi ra, chưa đợi hắn nói chuyện, Lâm Diệu đã phất tay.

Thấy động tác của Lâm Diệu, Trần Bì không nói hai lời, trực tiếp dùng phi đạn giết chết tên bảo vệ.

Lâm Diệu không để ý phản ứng của những người khác, lấy ra hai khẩu súng giao cho Hồ Bát và Gia Thố, nói: "Cho mỗi người một khẩu, tôi tin tưởng hai người sẽ không làm bậy, còn về phần Vương Bàn Tử thì Hồ Bát tự hiểu." Bàn Tử vội vàng nịnh nọt nói: "Đạo gia, tôi lấy nhân cách của tôi ra thề, tôi khẳng định có thể khống chế được, cho tôi một khẩu đi." Chưa đợi Lâm Diệu nói, Hồ Bát đã đá cho một cước, tức giận nói: "Cậu mà có nhân cách à?

Đạo gia mà đưa cậu, tôi cũng không dám để cậu ở đó, nơm nớp lo sợ." Bên cạnh Bàn Tử (Lâm gia) cười nói: "Ha ha, Vương Bàn Tử, nhân cách không đáng tin a?" Vừa nói xong, Lâm Diệu nói: "Còn nữa, Bàn Tử, giao súng ra, đưa cho Lâm Nhất." Lập tức, Bàn Tử ngây người, vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc.

Những người xem kịch vui bên cạnh đều cười không chịu được, hai gã Bàn Tử này quá hài hước.

Bên kia, Trần Bì lại cẩn thận kiểm tra một lần nữa, không phát hiện thêm thứ gì.

Nhìn Trần Bì quay lại, Lâm Diệu nói với Trần Minh: "Người của ông tố chất quá kém, cư nhiên không nghe mệnh lệnh của ông, đây là tinh nhuệ của ông sao?" Trần Minh nhìn tên bảo vệ đã chết nói: "Đạo gia, xin lỗi, đều do bình thường tôi đối xử với bọn họ quá tốt rồi." Nhìn mấy tên bảo vệ còn lại của Trần Minh, Lâm Diệu lắc đầu không nói, cùng một đám người sắp chết thì có gì để so đo chứ.

Sáng sớm hôm sau, mọi người hướng về phía núi tuyết đi tới.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh càng ngày càng ác liệt, Gia Thố đi tới nói: "Hôm nay chúng ta không đến nơi kịp rồi, đi bộ quá chậm, hiện tại chúng ta phải tìm chỗ cắm trại thôi." Lâm Diệu nhìn vợ chồng Trần Minh đang được bảo vệ dìu ở phía sau, gật đầu nói: "Được, vậy tìm chỗ nghỉ ngơi đi." Buổi tối tại doanh trại, mọi người vừa chuẩn bị nghỉ ngơi thì nghe thấy từng trận sói tru, không bao lâu sau doanh trại đã bị bầy sói bao vây.

Lâm Diệu để Lâm Hương bên cạnh bảo vệ, nói với Hồ Bát: "Lát nữa ba người các cậu lại gần tôi một chút, tôi có thể chiếu cố." Nghe Lâm Diệu nói, mặt Vương Bàn Tử cười như nở hoa, vội vàng nói: "Đạo gia, vậy quá cảm ơn ngài, nói thật, nhìn thấy nhiều sói như vậy, chân tôi cũng run cầm cập." Một lát sau, Trần Minh dẫn vợ đi tới bên cạnh Lâm Diệu, nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, vậy nhờ cậy ngài." "Yên tâm đi, đứng ở đây là được." Lâm Diệu xua tay nói.

Nhìn bầy sói sắp tấn công, các tộc nhân sôi nổi lấy ra Hắc kim đường đao, tạo thành đao trận, bảo vệ mấy người ở giữa trận.

Vừa tiếp xúc với bầy sói, có một tên bảo vệ bị cắn trúng yết hầu, sói quá nhiều.

Bất quá bên phía Lâm Diệu, tộc nhân giống như một bức tường

thành, đem tất cả sói chặn ở bên ngoài, xác sói ngã xuống đất càng ngày càng nhiều, máu sói nhuộm đỏ cả mặt đất.

Theo trận chiến tiếp tục, bảo vệ của Trần Minh chỉ còn lại Bỉ Đắc là đang cầm cự, những người khác sớm đã chết dưới sự tấn công của bầy sói.

Lâm Diệu đang bảo vệ Lâm Hương thì nhìn thấy ba người Hồ Bát gặp rắc rối, bèn nói với Lâm Hương: "Tiểu Hương, ngoan ngoãn ở lại đây, đừng sợ, mấy chú này sẽ không để sói làm cháu bị thương đâu." Nghe vậy, Lâm Hương không nói gì, Bàn Tử ở phía trước hô: "Tiểu Hương, yên tâm, lát nữa chú Bàn Tử mời cháu ăn thịt sói, uống canh nóng." Thấy Lâm Hương gật đầu, Lâm Diệu buông tay, đi về phía ba người Hồ Bát.

Nhìn qua, Vương Bàn Tử bị cắn mấy vết thương, hai người kia thì ổn hơn, chỉ là có chút chật vật.

Nhìn thấy bóng dáng Lâm Diệu, Vương Bàn Tử hữu khí vô lực hô: "Đạo gia, ngài rốt cuộc cũng tới rồi, tôi sắp kiên trì không nổi nữa." "Tôi thấy cậu và Bàn Tử giống nhau, đều phải giảm béo đi." Lâm Diệu cười nói.

Sau đó nhìn Hồ Bát nói: "Được rồi, đứng sau lưng tôi, cũng nên giải quyết sự tình rồi." Thấy ba người đứng xong, Lâm Diệu trực tiếp sử dụng năng lực Uy áp, tránh đi mọi người phe mình.

Khí tức hung thú vừa phát ra, bầy sói đang tấn công bốn phía dường như nhìn thấy thiên địch, trong nháy mắt ngừng động tác.

Cho dù phía xa truyền đến tiếng Sói Vương hào khiếu cũng vô dụng.

Một lát sau, hẳn là Sói Vương đã đến, giữa bầy sói xuất hiện một con đường.

Nhưng khi Sói Vương vừa xuất hiện, mọi người đều kinh ngạc, có hai con Sói Vương?

Chồng lên nhau?

Chỉ thấy phía trước có một con sói bốn chân chạm đất bước đi, trên người nó lại cõng một con khác, chỉ dùng chân sau đi lại.

Nhìn thấy cảnh này, Gia Thố kinh ngạc hô lên: "Tôi biết rồi, là Bái!" Nghe Gia Thố nói, mọi người đều tò mò nhìn sang.

Thấy mọi người nhìn mình, Gia Thố giải thích: "Đây là Bái, rất giống sói, nhưng chân trước của Bái đặc biệt ngắn, cho nên khi đi đường phải nằm trên lưng sói, mượn lực mới có thể hành động.

Bái có trí thương cao, nếu xuất hiện trên người Sói Vương, chứng tỏ nó mới là người chỉ huy thật sự." Nghe vậy, Lâm Diệu nói: "Hóa ra đây là con Bái, trước giờ chỉ nghe trong truyền thuyết, lần đầu tiên nhìn thấy đồ thật." Hồ Bát cũng nói: "A, Đạo gia, thứ này cũng quá quỷ dị rồi, trong truyền thuyết Bái có thể thao túng tinh thần lực, cũng không biết là thật hay giả?" Chưa đợi Lâm Diệu trả lời, Gia Thố có chút nôn nóng mở miệng nói: "Đạo gia, tôi thấy mọi người đều tôn kính ngài, biết ngài là người có bản lĩnh, có thể giúp đỡ giết chết con Bái kia không?

Nếu chỉ đuổi đi mà không trừ khử con Bái này, e rằng cư dân xung quanh đây đều sẽ bị bầy sói này giết chết mất." Nghe vậy, Lâm Diệu sảng khoái đáp: "Yên tâm đi Gia Thố, con Bái này chạy không thoát đâu, tôi sẽ tự mình động thủ." Lời nói vừa dứt, Lâm Diệu sử xuất Khinh Thân Thuật, tốc độ cực nhanh lao về phía con sói và con Bái.

Trong quá trình tiến lên, Lâm Diệu cảm nhận được Định Thần Châu phát ra khí tức mát lạnh, xem ra con Bái này thật sự biết dùng tinh thần lực, sử dụng ảo thuật a.

Bất quá đối với Lâm Diệu thì vô dụng.

Nhìn con sói và con Bái ngay gần trong gang tấc, Lâm Diệu trực tiếp rút đao vung lên, đợi Lâm Diệu dừng bước, đã thấy cả hai trong nháy mắt bị chém thành hai nửa.

Bầy sói xung quanh sớm đã bị uy áp của Lâm Diệu dọa cho không dám cử động, hiện tại lại thấy Sói Vương chết đi, trong nháy mắt tứ tán bỏ chạy.

Nhìn Lâm Diệu đi về, Gia Thố vội vàng nghênh đón, nói: "Đa tạ Đạo gia cứu mạng rất nhiều người vô tội, tôi thay mặt họ cảm ơn ngài." Nói xong, Gia Thố định hành đại lễ quỳ lạy.

Lâm Diệu vội vàng đỡ dậy, nói: "Được rồi, không cần khách sáo, ông hợp tính cách của tôi, không cần thiết phải như vậy, thảo nào có thể trở thành bạn bè với Hồ Bát." Nghe vậy, Vương Bàn Tử không biết xấu hổ sán lại: "Cảm ơn Đạo gia khen ngợi." Nhìn tên Vương Bàn Tử này, đúng là da mặt dày thật.

Nhìn bãi chiến trường bừa bộn, Gia Thố dẫn mọi người đổi sang một địa điểm cắm trại mới.

Sáng sớm hôm sau, lại lần nữa lên đường, lần này người càng ít hơn, người của Trần Minh chỉ còn lại 3 người.

Giữa trưa lúc ăn cơm, Gia Thố nói: "Lát nữa chúng ta sẽ đi qua một hẻm núi, nhìn thấy đồ vật bên trong, mọi người nhất định phải giữ bình tĩnh, không được lớn tiếng kinh hô, nếu không sẽ gây ra tuyết lở." Nhìn Gia Thố vẻ mặt nghiêm túc, mọi người toàn bộ đều gật đầu đáp ứng.

Đợi đến hẻm núi, mới biết được vì sao Gia Thố lại dặn dò như vậy.

Hóa ra bên trong toàn là xương trắng của các loại động vật, liếc

mắt nhìn qua, giống như đến thế giới của người chết, không có một chút hơi thở sự sống.

Từ sơn cốc nhìn lên trên, thấy hai bên đều có tầng tuyết thật lớn, nếu phát ra âm thanh lớn một chút, đều có khả năng trực tiếp gây ra tuyết lở.

Lâm Diệu thì cẩn thận cảm tri một chút, phát hiện trong sơn cốc không có nguy hiểm nào khác, chỉ cần không phát ra tiếng động, hẳn là dễ dàng đi qua.

Cẩn thận bước vào sơn cốc, dưới chân giẫm lên xương trắng các loại động vật, cảm giác có chút sởn tóc gáy.

Đi đến đoạn giữa hẻm núi, Gia Thố dừng lại, nhỏ giọng nói: "Phía trước chúng ta có một con sói cô độc, một khi kinh động, phát ra tiếng sói tru thì sẽ rất nguy hiểm." Mọi người sôi nổi nhìn sang, chỉ thấy trên một bộ xương gấu có một con sói hoang đầy thương tích đang nằm.

Mọi người nhìn nhau, định lui về phía sau thương lượng.

Lâm Diệu nhìn thoáng qua, quay đầu nói: "Trần Bì, đi đi, không được phát ra tiếng động quá lớn." Trần Bì nghe tiếng đi lên trước, trong tay lấy ra mấy quả cầu sắt, tỉ mỉ quan sát vị trí con sói.

Chương 106

Sau đó đem ba quả cầu sắt trong tay theo hình chữ Phẩm ném ra.

Mọi người nhìn thấy ba bóng đen bắn trúng con sói, đầu sói nổ tung, cả quá trình ngoại trừ một tiếng trầm đục thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Thấy vậy, Gia Thố giơ ngón tay cái lên, sau đó tiếp tục cẩn thận đi trước.

Đợi đi ra khỏi hẻm núi, mọi người sôi nổi thả lỏng, hoàn cảnh vừa rồi có chút quá áp lực.

Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Trần Bì, vuốt mông ngựa nói: "Vị đại ca này tay nghề thật lợi hại, chỉ thấy bóng đen lóe lên là con sói chết tươi, không có một chút âm thanh, ngài đúng là cứu mạng ân nhân của tôi a." Nghe động tĩnh bên kia, Lâm Diệu không để ý tới, nhìn Hồ Bát hỏi: "Chúng ta còn cách bao xa?" Hồ Bát lấy bản đồ ra xem, nói: "Chúng ta đi theo Gia Thố xuyên qua hẻm núi, phía trước lập tức là sông băng, bất quá sau đó thì bản đồ không còn tác dụng nữa, cần chúng ta tìm được lăng tẩm bồi táng đầu tiên mới được." Nghe Hồ Bát nói, Lâm Diệu nhận lấy bản đồ, xem xét một chút, đối chiếu với tri thức trong đầu nói: "Hẳn là dễ tìm thôi." Chỉ vào bản đồ nói tiếp: "Nhìn nơi này xem, cái ấn ký này ý nghĩa hẳn là núi tuyết, nơi chúng ta muốn tìm ở ngay chính giữa." "Tuy rằng nơi này là núi tuyết, nhưng đất trống ở trung tâm có thể được toàn bộ núi bao quanh thì không nhiều, chúng ta có thể hỏi Gia Thố." Đợi Gia Thố nghe xong, ông nói: "Loại địa phương đó chỉ có một cái, cách nơi này không xa lắm, lát nữa tôi sẽ dẫn mọi người đi về hướng đó." Nghỉ ngơi một lát, mọi người lại tiếp tục đi theo Gia Thố.

Lần này đi chưa được bao xa, đoàn người đã nhìn thấy sông băng.

Nhìn từ xa, vài cánh rừng rậm chia cắt sông băng khổng lồ, tạo thành một phong cảnh kỳ dị.

Lúc sắp bước lên sông băng, Gia Thố nhắc nhở: "Tuy rằng tuyết ở đây ít, nhưng cũng phải cẩn thận một chút, không được phát ra tiếng động quá lớn.

Nếu không làm sông băng chấn động thì còn đáng sợ hơn cả tuyết lở đấy." Bước lên sông băng, mọi người có chút chấn kinh.

Xuyên qua bề mặt băng, lại có thể nhìn thấu xuống rất sâu, có nơi còn thấy cả thi thể người và động vật bị băng phong bảo tồn nguyên vẹn.

Vừa đi, Gia Thố vừa nhỏ giọng giới thiệu: "Tương truyền nơi này là nơi ở của một vị thần linh, phong cảnh tú lệ.

Nhưng về sau nơi này hình thành thủy vực, thần linh chấn nộ trước khi rời đi đã dùng thần lực hóa nước thành băng." Chập tối, mọi người tìm được một cánh rừng, chuẩn bị nghỉ ngơi tại đây đêm nay.

Nhìn mọi người đang bận rộn, Lâm Diệu hỏi Gia Thố: "Còn bao xa nữa?" Gia Thố chỉ ngọn núi phía trước, nói: "Ngày mai chúng ta đi qua ngọn núi kia là tới bồn địa rồi." Nghe vậy, ai nấy đều phấn chấn, đi suốt một chặng đường dài quả thực quá vất vả.

Đột nhiên, tiếng Lâm Nhất vang lên: "Tộc trưởng, ngài xem chỗ này." Lâm Diệu đi tới nhìn, thì ra trên mặt băng có một cái hang động.

Soi đèn nhìn xuống, có thể thấy mấy cỗ xác khô (cán thi).

Những xác khô này được bảo quản rất tốt, có lẽ là dùng để làm lính canh giữ, xem ra thật sự tìm đúng chỗ rồi.

Trần Minh đang đi theo bên cạnh liếc mắt một cái, nói: "Mấy cái

xác khô này là hàng tuyển đấy, mỗi cỗ đều rất đáng tiền." Nói xong hắn chuẩn bị xuống xem, vội vàng bảo vệ sĩ Bỉ Đắc (Peter): "Nhanh, chuẩn bị dây thừng, chúng ta xuống dưới xem sao." Chứng kiến cảnh này, Lâm Diệu mở miệng nói: "Trần lão bản, đã có hứng thú thì cứ xuống đi, tôi nghỉ ngơi trước đây." Không lâu sau, ba người nhóm Trần Minh đã đi xuống.

Vương Bàn Tử tò mò, cũng kéo Hồ Bát Nhất đòi đi xem.

Khi Lâm Diệu đang trò chuyện cùng tộc nhân, đột nhiên thấy dưới hang động phun ra một luồng hỏa quang màu xanh lam, sau đó nghe thấy tiếng thảm thiết vọng lên.

Chạy lại gần xem, thấy người bên dưới đang chật vật bò lên.

Lâm Diệu phát hiện phu nhân của Trần Minh đã chết.

Nhìn bộ dạng thì hình như bị thiêu chết trực tiếp, toàn thân đều đen kịt.

Một lát sau, nghe Vương Bàn Tử kể lại, mọi người mới hiểu rõ sự tình.

Thì ra sau khi mấy người xuống dưới, Hồ Bát Nhất đã nói: "Chúng ta xuống xem bố trí ở đây để xác nhận phương vị của lăng tẩm bồi táng thôi, đừng động vào đồ vật gì cả." Tuy mấy người đều đáp ứng, nhưng khi nhìn thấy mấy cỗ xác khô có giá trị cao hơn, vợ chồng Trần Minh đã động tâm.

Hai người định đem cỗ xác khô có giá trị nhất ra ngoài, nhưng không ngờ dưới thân xác khô có bố trí cơ quan, trực tiếp bùng phát ngọn lửa màu xanh lam.

Trần Minh vì muốn sống sót, đã trực tiếp đẩy phu nhân của mình vào ngọn lửa, mượn thân thể bà ta ngăn cản mới thoát được một mạng.

Nghe xong câu chuyện, lại nhìn sang Trần Minh đang khóc lóc thảm thiết, mọi người cảm thấy một trận buồn nôn.

Đây chẳng phải là nước mắt cá sấu sao?

Giết vợ rồi giờ lại khóc lóc cái gì?

Bàn Tử bên cạnh nói: "Mẹ kiếp, không nhìn ra lão già này cũng tàn nhẫn thật, đối với vợ mình mà cũng xuống tay được." Nghỉ ngơi xong, Hồ Bát Nhất nói: "Đạo gia, ngày mai chúng ta hẳn là có thể đến lăng tẩm bồi táng, nơi đó có Bát Giác Thủ Vệ mộ thất." Bát Giác Thủ Vệ mộ thất nằm ở bốn phía lăng tẩm, dựa theo thiên tướng chọn ra tám hung vị, dùng để bảo vệ lăng tẩm ở giữa.

Nhìn Trần Minh đang đau khổ, Lâm Diệu nói với Hồ Bát Nhất: "Ngày mai chúng ta đi nhanh một chút, tôi sợ còn chậm trễ nữa thì chẳng còn ai sống sót đâu." Nói xong Lâm Diệu dẫn tộc nhân quay về nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Lâm Diệu đột nhiên cảm nhận được một luồng âm khí, bước ra khỏi lều phát hiện âm khí phát ra từ thi thể phu nhân Trần Minh.

Chẳng lẽ là do oán hận Trần Minh hay sao mà sinh ra oan hồn nhanh thế?

Đánh thức mọi người dậy, đi tới bên cạnh thi thể Hàn Na (phu nhân Trần Minh).

Vừa tới gần liền phát hiện, làn da bị thiêu hủy của Hàn Na vậy mà đã khôi phục bình thường, sắc mặt tái nhợt, móng tay cũng trở nên sắc nhọn.

Thấy thế, Lâm Diệu ra lệnh: "Lâm Nhất, bố trận, sắp thi biến rồi." Vừa bố trí xong đao trận, thi thể Hàn Na mở bừng đôi mắt, tứ chi bò rạp trên mặt đất.

Lâm Nhất và mọi người trực tiếp động thủ, lao vào chém giết Hàn Na đã thi biến.

Lâm Diệu nhìn tràng diện chiến đấu, hỏi Gia Thố: "Gia Thố, ở đây có truyền thuyết gì về ngọn lửa không?

Ngọn lửa màu xanh lam hôm nay rất không bình thường." Nghe Lâm Diệu hỏi, Gia Thố trầm tư một chút rồi nói: "Đạo gia, tôi có biết một truyền thuyết về lửa.

Ban ngày tôi có nói về vị thần linh ở đây, tương truyền ngài ấy sẽ phóng thích thần hỏa, người thành kính tuy rằng sẽ bị thần hỏa thiêu chết nhưng ban đêm sẽ phục sinh, trở thành thần chiến sĩ, có thể trường sinh." Nghe Gia Thố nói, Lâm Diệu rơi vào trầm tư, không biết rốt cuộc là loại lửa gì.

Trần Bì thính tai nói: "Cái gì mà thần linh, chỉ là nắm giữ một loại hỏa diễm có thể khiến người ta thi biến, cộng thêm biết Khống Thi Thuật mà thôi." Nghe đến Khống Thi Thuật, Lâm Diệu đã biết đó là loại lửa gì, nói: "Trần Bì nói không sai, vị thần linh trong truyền thuyết kia hẳn là một tà môn đạo sĩ đến từ Thăng Long.

Loại lửa luyện thi kia gọi là Nghiệt Hỏa, có thể khiến người ta thi biến." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất hỏi: "Đạo gia, Nghiệt Hỏa là lửa gì?

Cảm giác không phải thứ tốt lành gì a?" "Không sai, loại lửa này cực kỳ tà ác, dùng thi du (mỡ xác chết) từ đầu của hài nhi để tinh luyện ra, chỉ có tà môn đạo sĩ mới sử dụng." Lâm Diệu giải thích.

Nghe xong, mọi người kinh hãi, nhao nhao khiển trách tên đạo sĩ tà môn kia.

Bên kia, nhóm Lâm Nhất cư nhiên vẫn chưa giải quyết được Hàn Na đã thi biến.

Lâm Diệu nhìn sang, phát hiện trên thi thể Hàn Na xuất hiện một

số văn lộ đặc thù, có khả năng tu phục vết thương trên người.

Thấy vậy, Lâm Diệu biết nhóm Lâm Nhất không có cách nào giết chết ả trong thời gian ngắn.

Chương 107

Vì thế, Lâm Diệu trực tiếp thi triển "Chưởng Tâm Lôi", hô lớn với nhóm Lâm Nhất: "Hạn chế nó lại, để tôi giải quyết." Nghe Lâm Diệu hô, nhóm Lâm Nhất trực tiếp dùng đao ghim chặt Hàn Na xuống mặt đất, khiến ả không thể di động phân hào.

Vừa cố định xong, Lâm Diệu đã lao tới, trực tiếp ấn lôi quang trong tay lên đầu Hàn Na.

Lâm Diệu cùng tộc nhân nhanh chóng lùi lại, chỉ thấy một trận lôi quang chớp động, đầu lâu Hàn Na trực tiếp biến thành tro đen, phiêu tán trên mặt đất.

Nhìn Lâm Diệu lùi về, Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Đạo gia, chiêu này của ngài thật quá soái, mỗi lần nhìn thấy đều cảm giác kinh diễm." Giải quyết xong Hàn Na thi biến, một đêm vô sự.

Ngày hôm sau mọi người leo qua ngọn núi, tiến vào bồn địa.

Hồ Bát Nhất nói: "Mọi người chia nhau tìm xem, tiền nhân đã thường xuyên tới đây tế bái thì chắc chắn sẽ có lối vào, trên sông băng cũng không có cách nào xây dựng mộ môn được." Không lâu sau, mọi người tìm được một lối vào, là một đường hầm băng được đục nghiêng nghiêng.

Thuận theo lối vào đi xuống, đi được vài phút, mọi người đến một không gian trống trải, nhìn qua thì có vẻ là động băng hình thành tự nhiên.

Giữa động băng sừng sững một tòa bạch tháp, nhìn như ngọc thạch, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh quang huy.

Nhưng Gia Thố lại nói: "Theo tập tục ở đây, tuy rằng nhìn giống

ngọc thạch nhưng thực tế là đá đã qua phương pháp xử lý đặc thù." Mọi người đi tới quan sát, quả nhiên đều là đá, chẳng qua lớp vỏ ngoài được xử lý nên trông có vẻ hoa quý.

Mất đi hứng thú, mọi người đi tới chính môn của bạch tháp.

Nhìn đồ án trên cửa, Hồ Bát Nhất nói: "Là nơi này không sai rồi, bên trong hẳn là có một bức bích họa, chúng ta vào đối chiếu là có thể tìm được địa cung Ma Quốc." Nghe vậy, mọi người đều kinh hỉ, vội vàng tiến lên đẩy cửa đá ra.

Cửa đá vừa mở, nhìn thấy không gian bên trong không lớn, chỉ khoảng vài chục mét vuông.

Bốn phía đặt một số bàn thờ, bên trên đều là vàng bạc châu báu, có vài món phật khí đặt ở trên.

Nhìn về phía trước là một bức bích họa khổng lồ.

Hồ Bát Nhất vội vàng đi tới trước bích họa so sánh phương vị.

Những người khác thì lao vào thu gom minh khí.

Lâm Diệu đứng phía sau nhìn, đột nhiên gọi Gia Thố lại, đi lên phía trước lấy vài món phật khí đưa cho ông ta, nói: "Gia Thố, mấy món này thích hợp với ông, cầm lấy đi.

Để ở đây cũng chỉ để không, chi bằng đưa cho ông sử dụng." Nhìn biểu tình kinh hỉ của Gia Thố, Lâm Diệu mới nói tiếp: "Sau này nếu thấy phật khí, ông cứ trực tiếp lấy là được, coi như phí hướng dẫn, không cần quá khách khí." Bên kia Hồ Bát Nhất đã đối chiếu xong, xác nhận được phương hướng địa cung Ma Quốc.

Mọi người lục soát lại một lần, thấy không còn đồ gì nữa mới chuẩn bị theo đường cũ trở về.

Đột nhiên, Lâm Hương kéo áo Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Sư phụ,

có thứ gì đó xuất hiện, nhưng con không nhìn thấy, chỉ có thể cảm giác được." Nghe Lâm Hương nói, Lâm Diệu gọi tất cả mọi người lại: "Đừng động đậy, nơi này có biến hóa." Sau đó Lâm Diệu vận chuyển công pháp, tỉ mỉ cảm tri.

Một lát sau, Lâm Diệu mở mắt, có chút kinh ngạc.

Hắn cũng cảm tri được phụ cận có thứ gì đó, nhưng nhìn tứ phía lại không thấy gì.

Đột nhiên Lâm Diệu mãnh liệt quay đầu nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: "Lâm Nhất, bao vây bọn họ lại." Lại nhìn những người bị bao vây nói: "Đừng sợ, tôi không phải muốn đối phó các người.

Nơi này có người bị phụ thân, thứ này rất quái dị nên tôi phải kiểm tra từng người một, ai thông qua mới được đi ra." Nói xong cũng không màng phản ứng của mọi người, đi lên từng người kiểm tra.

Khi kiểm tra đến Gia Thố, Lâm Diệu phát hiện dị dạng, phất tay cho những người khác đi ra.

Sau đó nhìn chằm chằm Gia Thố, nhưng nhìn phản ứng của ông ta lại không giống bị phụ thân.

Đột nhiên Lâm Diệu nhìn mấy món phật khí, nói: "Gia Thố, đừng căng thẳng, lấy từng món phật khí ra đây." Nghe Lâm Diệu nói, Gia Thố trấn định lấy phật khí ra.

Khi cầm đến một khối Phật bài, Lâm Diệu tìm được nguồn gốc dị thường.

Cầm lấy Phật bài, tỉ mỉ cảm tri khí tức bên trên.

Phát hiện là do rời khỏi bạch tháp nên oán khí bên trong mới bùng phát, xem ra thứ này phải lưu lại nơi này.

Lâm Diệu hiểu rõ, cũng không trực tiếp giết chết oan hồn bên

trong mà ném Phật bài trở lại bạch tháp.

Quả nhiên, khi cảm tri lại thì không còn loại khí tức quỷ dị kia nữa.

Vì thế nói với mọi người: "Chúng ta mau ra ngoài, tránh cho phát sinh biến hóa khác." Đám người chịu kinh hách vội vàng theo lối vào đi ra.

Lên đến mặt đất, Hồ Bát Nhất hỏi: "Đạo gia, khối Phật bài kia có vấn đề sao?" "Cũng không phải vấn đề lớn, chỉ là đồ vật bên trên không muốn đi ra mà thôi." Nghe Hồ Bát Nhất nghi vấn, Lâm Diệu giải thích.

Sau đó hỏi: "Thế nào?

Tìm được phương vị chưa?" Hồ Bát Nhất đang suy tư nghe vậy vội trả lời: "Tìm được rồi, mục tiêu cách nơi này khoảng một cây số." Mọi người đi theo Hồ Bát Nhất, không bao lâu sau Hồ Bát Nhất giẫm lên mặt băng dưới chân nói: "Ở ngay bên dưới, nhưng tầng băng này không dễ xử lý a." Nghe vậy, mọi người vội vàng dọn sạch mặt băng, dùng đèn pin chiếu xuống, thấy bên dưới có một tòa tháp lầu xây ngược.

Nhìn thấy tháp lầu, Trần Minh kinh hỉ hô: "Không sai, chính là nơi này, Băng Thi đang ở trong tòa Cửu Tầng Yêu Lâu này." Nghe hắn nói, mọi người vội vàng lấy công cụ ra đục băng, nhưng căn bản đục không nổi.

Thấy tình hình đó, Lâm Diệu nói: "Được rồi, lát nữa tôi sẽ đào đường hầm, hiện tại chúng ta dựng doanh trại trước đi." Đợi mọi người dựng xong doanh trại, Lâm Diệu đưa tộc nhân vào trong lều, nói: "Thả hết Phân Sơn Giáp ra, để bọn chúng đào đường hầm." Tộc nhân thả Phân Sơn Giáp ra, cho ăn một ít thức ăn.

Lần đầu tiên để Phân Sơn Giáp làm việc, phải khao thưởng đàng hoàng.

Theo Phân Sơn Giáp hành động, không bao lâu sau trên mặt đất xuất hiện một cái động lớn, thả dây thừng xuống thu hồi Phân Sơn Giáp.

Lâm Diệu mới đi ra ngoài lều, nói với những người khác: "Đều vào đi, lối đi đào xong rồi." Nghe Lâm Diệu nói, mọi người đều thất kinh, mới bao lâu chứ, lối đi đã đào xong rồi?

Bước vào lều nhìn, thấy một cái động băng rộng rãi trên mặt đất, mọi người mới tin.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: "Đạo gia thủ đoạn cao minh a!

Nhanh như vậy đã làm xong lối đi." "Được rồi, đừng tâng bốc nữa, chúng ta xuống dưới xem sao." Lâm Diệu ngăn lại sự xuy phủng của mọi người.

Mọi người dừng lại, thuận theo dây thừng lần lượt đi xuống.

Xuống dưới, mọi người rơi vào đáy tháp bằng gỗ, tiếp tục đào đường đi vào.

Mở ra xem, Cửu Tầng Yêu Tháp tuy rằng đảo ngược nhưng các loại thiết thi bên dưới quả thật vẫn bình thường.

Chương 108

Chỉ thấy tầng thứ nhất bên trong trống rỗng không có gì, chỉ có giữa mặt đất là một khối sàn nhà bằng ngọc thạch hình tròn.

Mọi người đi vào tầng một, quan sát bốn phía một hồi rồi hội hợp gần khối ngọc thạch.

Mọi người vừa nhìn ngọc thạch vừa trao đổi thông tin.

Tầng thứ nhất xung quanh chỉ có một bức bích họa, trên đó vẽ một cỗ nữ thi trong suốt, bên dưới có một cái mâm ngọc.

Nhưng khi hai thứ tách ra thì nữ thi sẽ phát sinh biến hóa, mâm ngọc vỡ vụn, núi tuyết sụp đổ.

Nghe bích họa miêu tả, lại nhìn ngọc thạch dưới đất, mọi người đều có chút kinh hoảng.

Lâm Diệu nhìn qua nói: "Đừng căng thẳng, khối ngọc thạch này hẳn là lối vào, khối vẽ trên bích họa kia nằm ở tầng cuối cùng cơ." Nghe vậy, mọi người trấn định lại, cẩn thận dời khối ngọc thạch ra.

Quả nhiên xuất hiện lối vào tầng tiếp theo, bên dưới có cầu thang.

Thuận theo bậc thang đi xuống, thấy giữa tầng hai đặt một cỗ quan tài băng (băng quan), bên trong có một cỗ nam thi.

Có lẽ do nhiệt độ thấp nên thi thể bảo quản rất tốt, chỉ trông hơi cứng ngắc.

Trần Minh lại phạm tật cũ, nhìn thấy thi thể liền muốn mở quan tài lấy đồ.

Thấy hành động của hắn, Lâm Diệu nói: "Muốn chết thì cứ việc mở băng quan ra." Nghe vậy, Trần Minh dừng động tác, sắc mặt khó

coi nói: "Đạo gia, chẳng lẽ đồ vật ở đây tôi không thể lấy sao?" Nhìn Trần Minh tham lam, Lâm Diệu không để ý tới, trực tiếp phất tay.

Lâm Nhất và mọi người rút vũ khí nhắm vào Trần Minh.

Lâm Diệu nói: "Đây là lần cuối cùng, nếu còn lần sau thì giao dịch của chúng ta vô hiệu." Sau đó bảo mọi người lấy Mặc Đấu (dây mực) ra, đi tới trước băng quan nói: "Chỉ cần mở quan, thi thể trong băng quan sẽ thi biến giống như Hàn Na, dùng Mặc Đấu phong ấn quan tài lại." "Dù sao bên trong cũng không có minh khí, không cần thiết phải mở quan." Nghe vậy, sắc mặt Trần Minh mới tốt hơn một chút, sau đó nói: "Đa tạ Đạo gia cứu mạng." "Không cần thiết phải cảm ơn tôi, dù sao cũng là giao dịch, bất quá lần sau tôi sẽ không nhắc nhở nữa đâu." Lâm Diệu không để ý nói.

Nói xong, Lâm Diệu mặc kệ Trần Minh đang có chút phẫn nộ, bảo Hồ Bát Nhất: "Hồ Bát, lát nữa tôi phải thi pháp gia cố thêm một đạo phong ấn, anh dẫn mọi người đi tìm lối vào tầng tiếp theo trước đi." Dứt lời, Lâm Diệu quay lại trước băng quan, chuẩn bị thuật pháp.

Bên kia, nhóm Hồ Bát Nhất chuẩn bị xem xét bích họa bốn phía trước, nhưng tìm một vòng chỉ thấy một bức, y hệt tầng một.

Mọi người đành bỏ cuộc, tỉ mỉ tìm kiếm lối vào.

Khi Lâm Diệu vừa phong ấn băng quan xong, nhóm Hồ Bát Nhất lại quay về chỗ cũ.

Nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, bốn phía đều tìm hết rồi, không có lối vào, có khả năng ở dưới băng quan." Nghe vậy, Lâm Diệu tỉ mỉ đánh giá băng quan, phát hiện bên dưới quả nhiên có chút khác biệt.

Mọi người cẩn thận đẩy băng quan ra, thấy một lối vào giống hệt tầng một.

Cẩn thận đi xuống, phát hiện tầng ba bố trí cũng y như tầng hai.

Đều cùng một công đoạn, cuối cùng mọi người đi thẳng xuống tầng tám.

Dời băng quan đi, mọi người mở ra lối đi thông tới tầng cuối cùng.

Xuống dưới xem, phát hiện băng quan nằm ở đỉnh tháp (đang đảo ngược), đi lại gần nhìn, chỉ thấy bên trong có một cỗ nữ thi trong suốt như băng tinh.

Thấy thế, Trần Minh kích động nói: "Không sai rồi, Băng Thi, rốt cuộc tôi cũng tìm được rồi." Nói xong kích động đi lên phía trước.

Lâm Diệu nhìn kỹ Băng Thi, phát hiện bên trong thi thể có vật sống, giống như những con trùng nhỏ dạng băng tinh.

Nhớ lại truyền thuyết hình thành Băng Thi, có khả năng loại trùng này có thể biến người thành băng tinh.

Trong lúc Lâm Diệu đang suy tư, Trần Minh bất chấp hàn khí tập kích chuẩn bị mở băng quan.

Thấy vậy, Lâm Diệu không nhắc nhở Trần Minh nữa, dù sao trước đó đã cảnh cáo rồi.

Nhìn động tác mở quan của Trần Minh, hắn vô thanh ra hiệu cho mọi người lùi lại phía sau.

Bên kia, Trần Minh mở băng quan ra, chỉ thấy một luồng hàn lưu từ bên trong vọt ra, Trần Minh rùng mình một cái.

Nhìn Băng Thi trong quan tài, Trần Minh quay đầu định nói gì đó, nhưng lại thấy mọi người đã sớm lùi lại phía sau, bên cạnh chỉ còn lại bảo vệ Bỉ Đắc.

Kinh ngạc hỏi: "Sao lại chạy ra đằng kia?" Nhóm Lâm Diệu nhìn thấy Trần Minh vừa nói xong, từ trong băng quan bay ra hai con trùng như băng tinh, phân biệt bay về phía Trần Minh và Bỉ Đắc.

Bỉ Đắc bên kia thấy có trùng, trực tiếp dùng tay đập tới.

Tại khoảnh khắc Bỉ Đắc tiếp xúc với con trùng, mọi người thấy Bỉ Đắc biến thành một khối băng tinh, giống hệt nữ thi trong quan tài.

Thấy biểu tình mọi người biến hóa, Trần Minh quay đầu lại nhìn thì bị dọa cho ngây người.

Nhìn con băng tinh trùng đang bay tới, Trần Minh vội vàng lùi lại phía sau.

Vừa lùi vừa hô: "Đạo gia, mau cứu tôi với." Lâm Diệu chỉ lẳng lặng quan sát, không có chút phản ứng nào.

Loại người muốn chết này càng cứu càng không xong, thực sự quá phiền toái.

Thấy Trần Minh cũng bị biến thành băng tinh, Lâm Diệu nói với tộc nhân: "Thử súng phun lửa xem, xem có thể giết chết loại trùng này không." Nghe Lâm Diệu nói, nhóm Lâm Nhất trực tiếp lấy súng phun lửa ra, bóp cò.

Lại phát hiện hai con băng tinh trùng trực tiếp xuyên qua ngọn lửa, tiếp tục bay tới.

Lâm Diệu nhìn kỹ hai con trùng, phát hiện thể hình chúng nhỏ đi một chút, chỉ là biến hóa không lớn, xem ra hỏa diễm có tác dụng nhưng nhiệt độ chưa đủ.

Lâm Diệu lấy ra một khẩu súng tín hiệu nói: "Đều nhắm mắt lại, tôi muốn bắn đạn chiếu sáng." Nói xong nhắm vào băng tinh trùng khai hỏa.

Chỉ thấy một luồng bạch quang lóe lên, đợi mọi người mở mắt ra nhìn, chỉ còn lại một con băng tinh trùng, xem ra có tác dụng.

Lâm Diệu lập lại chiêu cũ, giết chết nốt con còn lại.

Giải quyết xong đám trùng, Lâm Diệu nói: “Băng Thi căn bản không phải đặt ở đây cho người ta tế bái, mà là bị phong ấn ở đây.” “Xem ra không phải phiên dịch cổ quyển sai, mà là bị người xưa lừa rồi.” Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Nhìn đám trùng kia là biết không phải thứ tốt lành gì, tiếp xúc trong nháy mắt có thể biến người thành băng tinh, ai lại đi tế bái thứ này chứ?

Chương 109

Lúc này, Lâm Hương bên cạnh nói: "Sư phụ, bên dưới con cảm giác được có đồ vật, không ít đâu." Nghe vậy, Lâm Diệu rơi vào trầm tư.

Bên dưới có đồ vật, vậy nữ thi đặt ở đây chẳng lẽ là để thủ vệ bên dưới?

Như vậy, địa cung Ma Quốc nằm ở dưới yêu lâu này rồi?

Nhìn Băng Thi trong băng quan, vốn tưởng rằng Trần Minh chết rồi thì không cần mang Băng Thi ra ngoài nữa, thế thì găng tay tơ băng tằm chẳng phải mua phí rồi sao?

Không ngờ bây giờ lại dùng đến.

Vì thế Lâm Diệu nói: "Các vị, địa cung Ma Quốc hẳn là chúng ta tìm được rồi, Băng Thi đặt ở đây là để thủ vệ địa cung." Nghe vậy, mọi người đại hỉ.

Dù sao xuống mộ đều là vì minh khí, nếu tay không đi về chẳng phải uổng công sao?

Thấy Vương Bàn Tử định đi dời Băng Thi, Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn cản: "Béo à, chán sống rồi sao?

Hàn khí trên Băng Thi kia mà xâm nhập vào thì đừng hòng sống." Nhìn Vương Bàn Tử còn sợ hãi, Bàn Tử nói: "Vương Bàn Tử, học tập Bàn gia ta đây này, đừng có quá xúc động." Nghe giọng điệu trêu chọc của Bàn Tử, Vương Bàn Tử có chút đỏ mặt.

Lâm Diệu không để ý họ đùa giỡn, đi tới gần băng quan kiểm tra.

Chỉ thấy dưới thân băng quan đặt một khối ngọc thạch, giống hệt trên bích họa.

Tuy rằng không biết ngọc thạch và tuyết lở có liên hệ gì, nhưng Lâm Diệu cũng không dám thử.

Vốn dĩ chỉ cần đẩy băng quan là có thể không tiếp xúc với Băng Thi, nhưng khối ngọc thạch bên dưới xem ra không chắc chắn như vậy.

Cho nên chỉ có thể khiêng Băng Thi ra trước, từ bên trong băng quan quan sát ngọc thạch bên dưới.

Lâm Diệu đeo găng tay tơ băng tằm, cẩn thận tiếp xúc Băng Thi, rồi chậm rãi khiêng nó ra.

Cả quá trình cực kỳ chậm chạp.

Khi độ cao của Băng Thi có thể rời khỏi băng quan, Lâm Diệu không nâng lên nữa, sợ dẫn tới ngọc thạch phản ứng.

Đợi khi đặt Băng Thi xuống đất, trên đầu Lâm Diệu cư nhiên đã đổ mồ hôi, có thể thấy được hắn cẩn thận đến mức nào.

Mọi người lại nhìn vào trong băng quan, chỉ thấy dưới thân quan tài trong suốt là ngọc thạch, xuyên qua thân quan tài có thể thấy một số sợi tơ trong suốt nhỏ xíu nối liền hai thứ.

May mắn vừa rồi không trực tiếp động thủ, nếu không hiện tại mọi người đã bị băng tuyết chôn vùi rồi.

Nhìn kết cấu bên dưới, Lâm Diệu bảo Lâm Nhất hơi nâng một góc băng quan lên, sau đó đưa Hắc Kim Chủy Thủ vào, cẩn thận cắt đứt tơ tuyến.

Người bên cạnh theo bản năng nín thở, không dám quấy nhiễu.

Đợi tơ tuyến bị cắt đứt toàn bộ, mọi người mới dám thở mạnh.

Vương Bàn Tử nói: “Ai thiết kế vậy?

Cũng quá âm hiểm rồi?

May mắn Đạo gia cao minh, nếu không chúng ta chắc chắn trúng chiêu rồi." Hồ Bát Nhất cũng cảm khái: "Đúng a, cơ quan tầng tầng lớp lớp, tâm tư thật sự kín đáo." Nghỉ ngơi xong, mọi người đẩy băng quan ra, cẩn thận lấy khối ngọc thạch bên dưới lên, không dám gây ra chút chấn động nào.

Ngọc thạch được lấy ra, bên dưới xuất hiện một lối đi.

Ném một cây pháo sáng lạnh vào, thấy một đường mộ đạo dài, trên tường hai bên vẽ những bích họa trừu tượng.

Mọi người lần lượt tiến vào mộ đạo.

Lâm Diệu nhìn mộ đạo xây trong tầng đất đóng băng nói: "Lát nữa đều cẩn thận một chút, bên trong oan hồn hẳn là không ít, cũng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, dán hết bùa chú lên đi." Nhóm Lâm Nhất vội vàng lấy Tịnh Thân Phù và Khai Nhãn Phù ra, cũng đưa cho nhóm Hồ Bát Nhất mỗi người một lá.

Thấy mọi người chuẩn bị xong, Lâm Diệu dẫn đầu đi về phía trước.

Đoạn mộ đạo này xây nghiêng, cũng không biết năm đó dùng phương pháp gì đào được đất đóng băng.

Men theo mộ đạo đi khoảng 40 phút mới ra khỏi mộ đạo, đến một thạch thất đơn sơ.

Bên trong chỉ có một cái bàn mục nát, vài cái ghế, các đồ nội thất khác đều đã hủ lạn vỡ vụn.

Nhìn một vòng, Hồ Bát Nhất nói: "Nơi này hẳn là chỗ ở của người canh giữ lối đi năm đó, chúng ta đi tiếp vào trong chắc là tới địa cung." Mọi người thu dọn đơn giản, chuẩn bị nghỉ ngơi tại đây một đêm, mai lại xuất phát.

Lúc ăn cơm, mọi người ngửi thấy một mùi hoa thơm nhàn nhạt, từ

từ mùi hoa trở nên nồng đậm, mang theo một tia mùi máu tanh.

Trong lúc mọi người tìm kiếm xung quanh, Vương Bàn Tử hô: "Mau nhìn trên tường, đây không phải Thi Hoa sao?

Giống hệt trong Tinh Tuyệt Vương Thành." Nghe tiếng, Lâm Diệu nhìn sang, thấy trên vách tường nở đầy Thi Hoa, tuy rằng đều không lớn nhưng số lượng quá nhiều.

Đây là tiến vào căn cứ nuôi trồng Thi Hoa sao?

Đột nhiên Lâm Diệu cảm nhận được âm khí lan tràn, Lâm Hương bên cạnh cũng nói: "Con cảm giác có thứ gì đó xuất hiện." Mọi người vội vàng dựa lưng vào nhau đề phòng.

Lúc này, Lâm Diệu cảm giác tốc độ âm khí lan tràn nhanh hơn, nói: "Cẩn thận, chuẩn bị sẵn đạn phá ma, oan hồn có không ít đâu." Thoại âm vừa dứt, thấy trên vách tường chui ra từng con oan hồn, tuy nhiều nhưng đều suy yếu, xem ra nơi này không có chỗ nào âm khí vượng thịnh.

Nhìn tộc nhân không ngừng nổ súng giết oan hồn, Lâm Diệu thì tỉ mỉ quan sát bốn phía tìm kiếm nguyên nhân dị biến.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy trong góc có một vết nứt.

Lâm Diệu vừa giết oan hồn vừa tới gần.

Nhìn qua khe hở, phát hiện một cây Thi Hoa biến dị, rễ cây khổng lồ cắm trên một núi xác chết, những đóa hoa kia đều là từ rễ phụ mọc ra.

Nhìn Thi Hoa đang rung động, không biết sẽ phát sinh biến hóa gì.

Lâm Diệu vội vàng lấy súng tín hiệu, bắn thẳng vào rễ cây Thi Hoa, liên tục bắn 10 phát.

Chương 110

Thấy rễ cây Thi Hoa bên trong bắt đầu bốc cháy, không lâu sau cả cây Thi Hoa biến dị hóa thành tro tàn, những đóa hoa trên vách tường xung quanh cũng bắt đầu khô héo.

Chỉ thấy âm khí xung quanh bắt đầu giảm xuống rõ rệt, oan hồn cũng không còn xuất hiện từ vách tường nữa.

Đợi mọi người giải quyết xong số oan hồn còn lại, Hồ Bát Nhất hỏi: "Đạo gia, những oan hồn này sao lại trực tiếp tấn công chúng ta?" Nhìn Thi Hoa khô héo, Lâm Diệu nói: "Đều là do những bông hoa này, sau khi nở rộ sẽ tán phát âm khí.

Trong địa cung này âm khí ít nên khi cảm nhận được âm khí, oan hồn theo bản năng sẽ bị sai khiến." "Sau vách đá này có một không gian khổng lồ, bên trong đều là thi thể, rễ chính Thi Hoa sinh trưởng ở trong đó, vừa rồi bị tôi hủy đi nên hoa mới khô héo." Nghe vậy, mọi người nhao nhao ghé vào khe hở nhìn vào trong.

Vừa nhìn thấy núi xác chết kia, ai nấy đều sững sờ.

Nhìn mọi người đã tỉnh táo lại, Lâm Diệu nói: "Tôi hoài nghi người Ma Quốc đều chết ở không gian bên trong, nếu không chỉ có nô lệ thì núi xác chết kia sẽ không cao lớn như vậy." "Đạo gia nói rất đúng, không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì mà lại có nhiều thi thể như vậy." Hồ Bát Nhất cảm khái.

"Được rồi, nơi này không thể ở lâu, tôi sợ thi khí sau vách đá tràn ra, chúng ta tiếp tục xuất phát đi." Nhìn khe hở trên vách đá, Lâm Diệu nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử vội vàng: "Đúng, đúng, dù sao cũng không buồn ngủ nữa, chúng ta đi tiếp thôi, ở đây khó chịu quá." Nhóm

người Lâm Diệu thu dọn đồ đạc, đi ra khỏi gian thạch thất, tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Mộ đạo phía trước không còn đi xuống nữa, xem ra địa cung ở phía trước.

Dọc đường đi, trên vách tường mộ đạo xuất hiện một số bích họa hình con mắt, trông rất quỷ dị vì mỗi con mắt đều đang chảy huyết lệ, giống như đang chịu đau khổ.

Theo mọi người tiến lên, nhiệt độ cũng từ từ tăng cao.

Khi mọi người ra khỏi mộ đạo, nhiệt độ đã khoảng 25 độ, nóng đến mức nhóm Hồ Bát Nhất vội vàng cởi bỏ áo khoác dày.

Trong lúc thay quần áo, Lâm Diệu sử dụng "Thính Lôi" thăm dò, sau đó nói với mọi người: "Phía trước có nước, diện tích hẳn là không nhỏ, giống như hồ nước ngầm." Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, ai có thể ngờ trong núi băng nhiệt độ lại cao thế này?

Lại còn xuất hiện hồ nước?

Thuận theo âm thanh đi tới, không bao lâu sau mọi người nhìn thấy một hồ nước khổng lồ.

Ném một cây gậy huỳnh quang vào, cư nhiên có thể thấy rất nhiều cá lớn đang bơi lội.

Mọi người nhìn bốn phía tìm lối ra, phát hiện đều là đường chết, không có bất kỳ lối đi nào.

Gia Thố đột nhiên nói: "Muốn đi vào trong chắc phải đi xuyên qua hồ nước, bên dưới hẳn là có một ám đạo.

Ở quê tôi phát hiện cổ thành phần lớn đều bố trí như vậy." Nghe Gia Thố nói, mọi người nhìn chằm chằm mặt nước một hồi, giống như muốn nhìn thấy ám đạo bên dưới.

Một lát sau, Lâm Diệu nói: "Lát nữa phải đi dưới hồ, nếu gặp nguy hiểm thì phải dựa vào chính mình." Nghe vậy, nhóm Hồ Bát Nhất có chút do dự, nhìn mặt hồ, lo sợ xuống dưới sẽ gặp chuyện.

Mấy người thương lượng một hồi, toàn bộ đều biểu thị muốn xuống xem.

Lâm Diệu cũng không khuyên can, chỉ bảo tộc nhân lấy bình dưỡng khí chia cho họ, sau đó nói: "Mấy bình dưỡng khí này là loại cầm tay, tuy đã nén nhưng dưỡng khí bên trong cũng chỉ dùng được 15 phút, nhất định phải khống chế tốt thời gian." Nói xong, Lâm Diệu kéo Lâm Hương lại bên cạnh, nói: "Tiểu Hương lát nữa xuống dưới đừng sợ, gặp bất cứ chuyện gì đều có sư phụ xử lý, ngàn vạn lần đừng kinh hoảng, biết chưa?" Nhìn cô bé gật đầu, Lâm Diệu dẫn tộc nhân trực tiếp xuống nước.

Vừa vào trong nước, mọi người vận "Quy Tức Thuật", tốc độ bơi lập tức nhanh hơn.

Dưới nước tìm kiếm vài phút thì thấy một lối đi, nhưng muốn qua cũng không dễ dàng.

Lâm Diệu nhìn thấy từ bên trong bơi ra từng con cá đao, đây là một loại cá hung mãnh giống cá mập, trên đầu mọc một cái cưa dài đầy răng nhọn, thân thể thon dài, là loài cá viễn cổ, lực sát thương kinh người.

Nhìn con cá đao to lớn kia, Lâm Diệu ra hiệu cho tộc nhân, sau đó mọi người lấy Hắc Kim Chủy Thủ ra, cẩn thận đề phòng.

Con cá đao kia săn một con cá lớn để ăn trước, nhưng mọi người vẫn chưa bơi về phía hang động vì phía sau lại bơi ra thêm 5 con cá đao nữa.

Nhìn đàn cá nhỏ, Lâm Diệu biết không thể chờ đợi thêm, phất tay

ra hiệu tộc nhân lên giải quyết.

Bơi ra đầu tiên là Bàn Tử, hắn lao thẳng tới bên cạnh con cá đao xuất hiện đầu tiên, dùng chủy thủ đâm vào thân thể nó.

Nhìn cá đao phát cuồng, Bàn Tử dừng tại chỗ, chờ khoảnh khắc cá đao lao tới liền tăng tốc né tránh, sau đó đổi tay cầm chủy thủ đâm ngược vào đầu cá đao.

Thấy Bàn Tử giải quyết đối thủ, Lâm Diệu nhìn sang những người khác, tình huống cũng không sai biệt lắm.

Không bao lâu sau cá đao đều bị giải quyết, cả vùng nước tràn ngập máu tươi.

Lâm Diệu kéo Lâm Hương tiếp tục bơi về phía trước, trực tiếp tiến vào hang động.

Trong hang động có thể thấy bốn phía đều là dấu vết đục khoét, có loài động vật khổng lồ nào đó xuyên qua lưu lại vết tích.

Chẳng lẽ mấy con cá đao lúc nãy là do những con cá đao to lớn kia nuôi dưỡng?

Đột nhiên phía trước sáng lên, mọi người bơi ra khỏi cửa động, đến một vùng nước khác.

Nhìn vùng nước sạch sẽ không có lấy một con cá, Lâm Diệu vội vàng ra hiệu mọi người bơi nhanh lên.

Bơi được một nửa, thấy phía xa có hai thân ảnh khổng lồ bơi tới, nhìn là biết phụ huynh của đám cá đao lúc nãy.

Cá lớn bên kia sợ hãi không dám bơi tới nên chỉ có cá đao nhỏ đi săn mồi mang về cho hai con quái vật này ăn.

Hiện tại cá đao nhỏ bị giết, trên người mọi người lại có mùi máu tanh, hai con này chắc chắn sẽ không buông tha.

Lâm Diệu giao Lâm Hương cho Bàn Tử, bảo hắn đi nhanh, những người khác ở lại đối phó hai con cá đao.

Nhìn bóng lưng Bàn Tử rời đi, Lâm Diệu ra hiệu cho nhóm Lâm Nhất năm người đối phó một con, hắn và Trần Bì đối phó một con.

Giao lưu xong, mọi người chia nhau bơi về phía đối thủ.

Đến bên cạnh cá đao, Lâm Diệu phát hiện rất khó đối phó, thể hình quá lớn, khó gây thương tổn trí mạng.

Lúc này cá đao trực tiếp phát động tập kích.

Nhìn vũ khí như cái cưa lao tới, Lâm Diệu vội vàng né sang bên cạnh.

Trần Bì bên kia thấy cơ hội, trực tiếp đâm chủy thủ vào lưng cá đao.

Chương 111

Nhưng thương tổn quá nhỏ, chỉ chảy ra một ít máu, đau đớn kích thích khiến cá đao công kích càng thêm điên cuồng.

Thấy tình huống này, Lâm Diệu trực tiếp lấy găng tay tơ băng tằm ra, vừa đeo lên đã thấy trong nước kết lại từng tia băng vụn.

Thừa dịp cá đao công kích Trần Bì, Lâm Diệu bơi lên phía trên cá đao, trực tiếp cắm tay vào hốc mắt nó.

Cảm nhận cá đao điên cuồng giãy dụa, Lâm Diệu gắt gao bám chặt lấy nó, cố định thân hình.

Sau vài phút giãy dụa, cá đao dừng lại, đại não ở phần đầu bị găng tay tơ băng tằm đông cứng, hiện tại đã thống khổ chết đi.

Nhìn cá đao mất đi sinh mệnh khí tức, Lâm Diệu dùng sức rút tay ra, thi thể cá đao chậm rãi chìm xuống đáy nước.

Quay đầu nhìn nhóm Lâm Nhất, phát hiện họ dùng dây thừng trói được cá đao nhưng trong nước không có điểm tựa, năm người đang bị cá đao kéo đi khắp nơi.

Lâm Diệu vội vàng bơi tới, lặp lại chiêu cũ, đông chết nốt con cá đao còn lại.

Thấy nguy hiểm đã giải quyết, mọi người bơi về phía bờ.

Bơi được nửa đường thì thấy ba người nhóm Hồ Bát Nhất, bất quá tình huống không tốt lắm, thời gian chậm trễ hơi lâu, dưỡng khí đã sắp cạn kiệt.

Thấy vậy, Lâm Diệu ra hiệu tộc nhân đưa bình dưỡng khí cho họ, dù sao có "Quy Tức Thuật", bọn họ cũng không cần dùng dưỡng khí.

Đợi mọi người bơi lên bờ, Lâm Diệu phát hiện Bàn Tử và Lâm Hương không thấy đâu.

Đang định bảo tộc nhân chia nhau tìm kiếm thì nghe thấy tiếng Bàn Tử trên một tảng đá, giọng rất nhỏ, như sợ làm kinh động thứ gì đó.

Lâm Diệu vô thanh nhảy tới gần tảng đá, nghe Bàn Tử nói nhỏ: "Tộc trưởng, trong thành phía trước hình như có người ở, ngài xem." Nghe vậy, Lâm Diệu nhịn không được nhìn ra sau tảng đá, chỉ thấy phía xa là một tòa thành trì khổng lồ, hình dạng có chút giống kết cấu tổ ong.

Dưới đáy là tường thành xây bằng đủ loại nham thạch và nhà dân, trung tâm thành có một đài đá cao ngất, bên trên là một cung điện đồ sộ, hẳn là hoàng cung năm đó.

Những thứ này đều bình thường, nhưng quỷ dị là trong thành cư nhiên có những điểm sáng lấp lánh như ánh nến.

Nhìn cảnh này, Lâm Diệu biết vì sao Bàn Tử lại nói nhỏ.

Tại không gian dưới đất này, nếu nói chuyện lớn tiếng một chút đều có khả năng truyền vào trong thành, bị người ta nghe thấy.

Nhưng nhìn thành trì quỷ dị, Lâm Diệu không cảm nhận được bất kỳ khí tức sinh mệnh nào.

Hắn dẫn Bàn Tử trở lại mặt đất.

Đem sự tình nói nhỏ lại một lần với mọi người, tộc nhân cũng đều kinh ngạc.

Một lát sau, ba người Hồ Bát Nhất lên bờ, thấy Vương Bàn Tử định nói chuyện, Lâm Diệu vội vàng ra hiệu nói nhỏ một chút.

Thấy thế, Hồ Bát Nhất hỏi: "Đạo gia, xảy ra chuyện gì rồi?" Lâm Diệu kể lại cảnh tượng quỷ dị trong thành một lần, mọi người đều

rơi vào trầm tư.

Một lát sau, Vương Bàn Tử nói: "Tôi nói mấy vị này, chúng ta đứng đây đoán mò cũng không có cách nào a?

Cứ vào xem chẳng phải sẽ biết sao?

Bên trong có người thì có thể lợi hại hơn Đạo gia sao?" Nghe Vương Bàn Tử nói, mọi người ngẩn ra, vấn đề đơn giản như vậy a, trực tiếp vào xem không phải biết rồi sao?

Mọi người thu dọn xong, đi về phía thành trì.

Nửa giờ sau, đứng trước tường thành, Lâm Diệu cảm giác có chút cổ quái, vội vàng gọi mọi người lại: "Đừng vào, nơi này có vấn đề." Nghe tiếng Lâm Diệu, mọi người vội vàng dừng bước, cầm súng đề phòng.

Nhưng không thấy bất cứ chuyện gì xảy ra, Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, sao vậy?

Bốn phía không có gì a?" Lâm Diệu không trả lời, nhắm hai mắt, vận chuyển công pháp cảm tri thành trì trước mặt.

Một lát sau, Lâm Diệu kinh hãi mở mắt, hô to: "Nhanh, chạy xuống hồ!" Nói xong ôm Lâm Hương chạy ngược lại.

Tộc nhân Lâm Diệu nghe lệnh lập tức chạy theo.

Chỉ có ba người nhóm Hồ Bát Nhất phản ứng chậm hơn, một lúc sau mới nhanh chóng chạy theo.

Tới bên hồ, Lâm Diệu vội vàng nói: "Mau xuống nước, nhanh chóng bơi xuống đáy hồ." Nhảy xuống hồ, Lâm Diệu trực tiếp sử dụng "Quy Tức Thuật", nhanh chóng bơi xuống dưới.

Không bao lâu thấy thi thể cá đao bị giết lúc trước, bên cạnh thi thể có một cái động nước lớn.

Nhìn thấy động nước, Lâm Diệu vội vàng bơi vào.

Bơi trong động một lúc, đột nhiên cảm thấy một luồng lực hút, Lâm Diệu ra hiệu mọi người đừng phản kháng, lạp chặt lấy nhau.

Không bao lâu sau mọi người theo dòng nước tiến vào một hồ nước khác.

Mọi người vội vàng trồi lên mặt nước, bơi vào bờ.

Tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh bốn phía, đây là tầng không gian ngầm sâu hơn, trên vách đá có từng cột nước chảy xuống, vừa rồi mọi người đi ra từ một trong số đó.

Nhìn bốn phía, trên vách đá hình như có sinh vật huỳnh quang, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Một lát sau, ba người nhóm Hồ Bát Nhất cũng từ trên đó rơi xuống.

Lên bờ, Vương Bàn Tử hỏi: "Đạo gia, vừa rồi chúng ta chạy cái gì a?

Cũng đâu thấy nguy hiểm gì?" Nghe Bàn Tử hỏi, Lâm Diệu suy tư rồi nói: "Tòa thành chúng ta vừa thấy là một loại ảo tượng có thể xúc bính (chạm vào được), cũng là chân thực tồn tại, nhưng thời gian bên trong là cố định." Hồ Bát Nhất nghe vậy có chút khó hiểu hỏi: "Đạo gia, đã là ảo tượng, thời gian cố định thì tôi có thể hiểu, nhưng chân thực tồn tại là ý gì?" Lâm Diệu giải thích: "Nghĩa là, nếu anh biết đó là ảo ảnh, giữ được trạng thái thanh tỉnh thì có thể chạm vào bất cứ thứ gì trong ảo tượng đó." Nghe vậy, Vương Bàn Tử nói: "Đạo gia, ý ngài là ở tình huống chân chính thì nơi đó không có đồ vật, nhưng khi ảo tượng xuất hiện, những thứ kia cũng xuất hiện đúng không?" "Không sai biệt lắm là ý đó, tôi ở trong đó cảm ứng được sự tồn tại của một 'tôi' khác, và nó đang không ngừng đuổi theo tôi.

Một khi chúng ta bị đuổi kịp, chúng ta cũng sẽ trở thành ảo tượng, vĩnh viễn lưu lại trong thành, không ra được." Lâm Diệu mặt đầy nghiêm túc nói.

Nghe vậy, mọi người kinh hãi, cư nhiên có ảo tượng của chính mình?

Nếu phải vĩnh viễn lưu lại trong đó thì đúng là không rét mà run.

Chương 112

Một lát sau, Lâm Diệu lại nói: "Lâm Nhất còn nhớ ngôi mộ ở Trường Sa kia không?

Trong thành cũng có một con, tôi có thể cảm giác khí tức hai con giống nhau, hiểu ý tôi không?" Lâm Nhất cúi đầu một chút, kinh ngạc nói: "Ngài nói cái giếng kia có khả năng thông tới trong thành này?" "Không sai, tôi hoài nghi như vậy.

Tuy rằng không thể tư nghị, nhưng trên thế giới này hầu như không thể có hai quái vật có sinh mệnh khí tức tương đồng như thế." Lâm Diệu tâm tình trầm trọng nói.

Những người khác nghe tuy có chút khó hiểu nhưng thấy Lâm Diệu không có ý định giải thích thêm nên cũng không hỏi lại.

Một lát sau, Hồ Bát Nhất hỏi: "Đạo gia, hỏi ngài một việc, vì sao tôi cảm giác phụ cận hình như có thứ gì đó đang nhìn chúng ta?

Nhưng tôi lại không tìm thấy, ngài có phát hiện gì không?" Nghe Hồ Bát Nhất nói, Lâm Diệu vội vàng nhìn bốn phía,ịnh không phát hiện gì.

Đột nhiên, Lâm Diệu gọi Hồ Bát Nhất lại gần, dùng thanh âm cực nhỏ hỏi: "Ba người các anh ở giữa đường có ai bị tách ra không?

Nghĩ kỹ xem." Hồ Bát Nhất nhớ lại, nói: "Gia Thố giữa đường bị ngã một lần, tôi và Vương Bàn Tử quay lại đỡ, còn lại thì không có." Nghe Hồ Bát Nhất nói, trong lòng Lâm Diệu trầm xuống, sau đó lớn tiếng nói: "Được rồi, không có việc gì, vừa rồi từ trên kia rơi xuống đây, bị nước làm cho mê hồ thôi." Vừa nói, Lâm Diệu vừa không để lại dấu vết đi về phía Gia Thố.

Đột nhiên Lâm Diệu trực tiếp ấn Gia Thố xuống đất, lấy ra một lá Tịnh Thân Phù, dán thẳng lên trán ông ta.

Chỉ thấy một làn khói đặc bốc lên, Gia Thố không ngừng phát ra tiếng thảm thiết.

Lâm Diệu tiếp tục lấy ra Thiên Sư Lệnh Bài, trong miệng niệm: "Thanh Hoa Trường Lạc Giới, Đông Cực Diệu Nghiêm Cung.

Ngọc Thanh Linh Bảo Tôn, Ứng Hóa Huyền Nguyên Thủy.

Ức ức kiếp trung, độ nhân vô lượng.

Sắc." Chỉ thấy một đạo Khu Ma Chú trực tiếp bay vào trong cơ thể Gia Thố, ông ta lại phát ra một tiếng thảm thiết rồi không còn tiếng động.

Lâm Diệu đứng dậy, nhìn Hồ Bát Nhất hỏi: "Còn cảm giác bị nhìn trộm không?" Thấy Hồ Bát Nhất lắc đầu, Lâm Diệu nói: "Chúng ta nghỉ ngơi tại đây đi, lát nữa Gia Thố khôi phục rồi lại đi." Nghe vậy, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Diệu nhìn bọn họ: "Sao?

Tưởng tôi giết Gia Thố rồi à?" Hai người xấu hổ gật gật đầu.

"Không có việc gì, chỉ là không biết bị thứ quỷ gì phụ thân thôi, một chút âm khí cũng không có.

Vừa rồi tôi đã giúp khu trừ rồi, một lát nữa là tỉnh, hai người chăm sóc ông ấy đi." Nhìn hai người gật đầu, Lâm Diệu bất đắc dĩ nói.

Khoảng 10 phút sau, Gia Thố tỉnh lại, ngơ ngác hỏi: "Sao thế này?

Không phải đi ra bờ hồ sao?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử vội vàng kể lại tỉ mỉ sự tình vừa rồi.

Mọi người nghe mà cảm giác như đang nghe kể chuyện, say sưa ngon lành.

Khẩu tài này không đi nói tướng thanh (kịch nói/hài kịch) đúng là phí phạm.

Mọi người ăn chút đồ bổ sung thể lực, Lâm Diệu cũng nhân cơ hội ổn định tâm thần.

Cảm tri được quái vật cường đại ở ngoài thành kia khiến Lâm Diệu mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

Dù sao năm đó bị đuổi giết dưới lòng đất đã để lại cho Lâm Diệu ấn tượng quá khắc sâu.

Nghỉ ngơi xong, mọi người men theo vách đá đi về phía trước.

Không bao lâu sau phát hiện lối ra, đi ra nhìn, cảnh tượng thập phần hùng vĩ.

Chỉ thấy một thế giới ngầm to lớn, khắp nơi đều là nấm, cây cao thì vài mét, cây thấp cũng vài cm, cả một vương quốc nấm.

Nhìn cảnh tượng thần kỳ, Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, chúng ta lạc vào rừng nấm rồi sao?

Trừ nấm ra không còn thực vật nào khác à?" "Bàn Tử đừng đại kinh tiểu quái, năm đó tôi cùng Tộc trưởng ở trong Hiền Vương Mộ nhìn thấy rừng cây đá cao lớn cũng không kinh ngạc như thế, bình tĩnh một chút." Lâm Nhất nhìn Bàn Tử đang kinh ngạc nói.

Ba người Hồ Bát Nhất bên cạnh nghe Lâm Diệu từng đi Hiền Vương Mộ thì có chút tò mò, nhưng hiện tại cũng không phải lúc hỏi thăm nên đều không lên tiếng.

Thừa dịp mọi người nói chuyện, Lâm Diệu nhìn kỹ rừng nấm, phát hiện bên trong có rất nhiều nấm độc, chỉ cần người kinh động một cái, phấn độc bên trên sẽ bay tán loạn.

Hơn nữa ở đây cư nhiên không nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào.

Lâm Diệu phân phó mọi người: "Đều uống Bắc Địa Huyền Châu đi, sau đó đeo mặt nạ phòng độc vào." Câu sau chủ yếu nói với ba người nhóm Hồ Bát Nhất, nhóm Lâm Diệu đều có mũ giáp kín, không cần đeo mặt nạ phòng độc.

Mọi người chuẩn bị xong xuôi, hướng về phía rừng nấm xuất phát.

Đi trên đường, nhìn những cây nấm ven đường, ai nấy đều tấm tắc lạ kỳ.

Từng cây nấm khổng lồ như những chiếc dù lớn.

Đi được nửa đường, Lâm Diệu đột nhiên dừng bước, nghe thấy phía trước có tiếng sột soạt, giống như rắn độc đang bò, âm thanh này hình như đã nghe ở đâu đó.

Lâm Diệu hỏi tộc nhân: "Nghe thấy tiếng động phía trước không?" Bàn Tử (Lâm Bàn Tử - thuộc hạ Lâm Diệu) nói: "Nghe thấy rồi, hình như có thứ gì đó đang bò." "Tôi nghe âm thanh này có chút quen thuộc, có ai nhớ không?" Lâm Diệu có chút nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy mọi người trầm tư, một lát sau Lâm Tứ có chút không xác định nói: "Tộc trưởng, tôi nghe hơi giống động tĩnh hắc xà bò trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương." Nghe Lâm Tứ nhắc nhở, Lâm Diệu cũng nhớ ra, loại hắc xà này bò cứ giật cục từng đoạn, âm thanh tương đối độc đặc.

Vương Bàn Tử bên cạnh nói: "Cái gì, loại hắc xà kia á?

Chúng ta không phải đang ở địa cung Ma Quốc sao?

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương và nơi này có liên hệ gì?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất hoảng nhiên đại ngộ: "Không khéo lại để Bàn Tử nói trúng rồi, tôi cứ thắc mắc, vừa vào đây đã có cảm giác quen thuộc." "Đạo gia, ngài còn nhớ những con mắt trong mộ đạo

không?

Phong cách đó rất tương tự với con mắt trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương.” Nghe Hồ Bát Nhất nói, Lâm Diệu cũng gật đầu: “Không sai, xem ra dân chúng Tinh Tuyệt có khả năng là một nhánh của Ma Quốc.” Mọi người tiếp tục đi, không bao lâu sau nhìn thấy bầy hắc xà thành đàn đang bò lổm ngổm, cắt đứt đường đi của mọi người.

Thấy vậy, Lâm Nhất chuẩn bị bắn đạn chiếu sáng xua tan bầy rắn.

Lâm Diệu ngăn lại: “Đừng dùng đạn chiếu sáng, trong thế giới ngầm này không biết có thứ gì, một khi thức tỉnh, chúng ta sẽ gặp đại phiền toái.” Sau đó lại nhìn mọi người nói: “Lát nữa vây quanh tôi thành vòng tròn, theo động tác của tôi di chuyển chậm chạp, ngàn vạn lần đừng sợ hãi.” Nói xong, Lâm Diệu trực tiếp bế Lâm Hương lên, sợ lát nữa cô bé kinh hoảng.

Chương 113

Sau đó Lâm Diệu phóng thích uy áp, dẫn mọi người di chuyển từng chút một.

Cảm tri được khí tức hung thú, bầy rắn có chút hoảng loạn, bất quá chỉ ở diện tích nhỏ.

Lâm Diệu chỉ duy trì uy áp bao quanh mọi người, không khuếch tán ra xa.

Đi chậm rãi trong bầy rắn vài phút, thấy phía trước xuất hiện đường đi, Lâm Diệu biết sắp thông qua bầy rắn rồi.

Đột nhiên, Lâm Diệu chú ý thấy có một chỗ tụ tập rất nhiều hắc xà, hình như đang bảo vệ thứ gì đó.

Lâm Diệu ghi nhớ trong lòng, chuẩn bị đưa mọi người qua trước rồi tính.

Đến nơi an toàn, Hồ Bát Nhất đi không nổi nữa, sắc mặt tái nhợt, giống như sắp hôn mê.

Lâm Diệu nhìn Hồ Bát Nhất hỏi: "Hồ Bát, không sao chứ?

Bị rắn cắn à?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử trào phúng: "Đạo gia, không cần để ý lão Hồ, tên kia sợ rắn, vừa rồi ngại không dám nói thôi." Nghe vậy, mọi người nhao nhao lộ ra nụ cười nhìn Hồ Bát Nhất.

Lâm Diệu lắc đầu cười: "Không ngờ Hồ Bát Nhất cư nhiên lại sợ rắn.

Được rồi, hiện tại nghỉ ngơi đi, tôi phải quay lại xem sao." Thuận theo đường cũ, Lâm Diệu quay lại bầy rắn, tìm đến chỗ bầy rắn đang bảo vệ.

Đến nơi phát hiện, cho dù chịu uy áp, đám hắc xà này vẫn quấn thành cầu trạng, bảo vệ đồ vật ở trung tâm.

Thấy tình huống này, Lâm Diệu hiểu ý, lấy găng tay tơ băng tằm đeo vào, không tin đám rắn này không sợ lạnh.

Lâm Diệu vươn tay đặt lên khối cầu hắc xà, lần này hắc xà không còn vô động vu trung (thờ ơ) nữa.

Cảm nhận được hàn lãnh, chúng nhao nhao lui lại, xem ra vẫn có bản năng của loài rắn bình thường.

Theo hắc xà đào tẩu, rốt cuộc lộ ra đồ vật được bảo vệ ở giữa, là một cái hộp màu đen, nhìn rất giống mật hạp (hộp mật mã) lấy được trong phật tháp trước kia, cái mà Tạ Thần muốn.

Tạ Thần, hình như vẫn chưa tới đòi cái hộp này nhỉ.

Lâm Diệu vừa đi ra ngoài vừa đánh giá cái hộp, muốn mở ra cũng cần mật mã và chìa khóa.

Xem ra tạm thời không thể nhìn thấy đồ vật bên trong.

Về tới chỗ mọi người nghỉ ngơi, nhìn Hồ Bát Nhất đã khôi phục bình thường, mọi người lại lên đường.

Dọc đường nhìn đám phấn độc bay theo bước chân, ai nấy đều có chút kinh hãi.

Không bao lâu sau mọi người lại gặp một cái hồ nước.

Tại bờ hồ, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn đám nấm ngũ sắc nói: "Lời người xưa nói quả không lừa người, đồ càng đẹp lại càng nguy hiểm a." Nghe vậy Hồ Bát Nhất tức giận nói: "Được rồi, đừng cảm khái nữa, đi thôi." Nhìn mặt hồ bình tĩnh thỉnh thoảng lại nổi sóng, mọi người biết bên trong chắc chắn có vật sống.

Không biết rốt cuộc là thứ gì, có nguy hiểm hay không.

Lâm Diệu nhìn về phía bóng tối đối diện hồ nước, nói: "Mặt hồ này rộng khoảng 100 mét, đối diện là một hòn đảo giữa hồ (hồ tâm đảo), trên đảo có một số tàn tích kiến trúc, nơi đó hẳn là đích đến cuối cùng." Nghe vậy, mọi người đều lộ vẻ hưng phấn, rốt cuộc cũng tìm được chính chủ.

Đã đi bao nhiêu ngày rồi.

Nhìn hồ nước, Lâm Diệu lại nói: "Lát nữa chúng ta xuống nước, nếu gặp đồ vật gì, có thể tránh thì tránh, ngàn vạn lần đừng dây dưa." Nói xong, hắn dẫn Lâm Hương xuống hồ.

Sử dụng "Quy Tức Thuật", Lâm Diệu nhanh chóng bơi về phía đối diện.

Bơi được một nửa phát hiện có thứ gì đó tập kích từ trong nước, nhóm Lâm Diệu không để ý tới, chỉ tăng tốc độ lên mức cao nhất.

Nhìn từ xa giống như đang thi bơi vậy.

Bất quá quái vật trong nước không thích hợp thi đấu cho lắm.

Nhóm Lâm Diệu vừa lên bờ, nhao nhao rút vũ khí, nhìn về phía sau.

Chỉ thấy nhóm ba người Hồ Bát Nhất còn cách bờ một phần ba quãng đường, nhưng bóng đen đuổi theo phía sau đã chuẩn bị tập kích.

Chứng kiến cảnh này, Lâm Diệu trực tiếp ra lệnh: "Nổ súng, giúp bọn họ một tay." Tiếng nói vừa dứt, tiếng súng vang lên thành phiến, trên mặt nước cũng xuất hiện máu tươi đỏ sẫm.

Bị tập kích, bóng đen trong nước lộ ra thân hình.

Thì ra là từng con thằn lằn (tích dịch), mỗi con đều dài tới 2 mét, toàn thân phủ lân giáp màu đen, trong miệng đầy răng nanh tranh anh, mắt xác thực là một mảnh hỗn độn.

Xem ra sống trong hoàn cảnh hắc ám lâu ngày đã bị thoái hóa.

Có nhóm Lâm Diệu giúp đỡ, ba người Hồ Bát Nhất an toàn bơi vào bờ.

Nhìn đám thằn lằn thành phiến trong hồ, ba người vội vàng lấy vũ khí ra hỗ trợ.

Nhìn máu tươi không ngừng chảy ra trong nước, nhưng số thằn lằn thực sự chết đi lại rất ít.

Vì thế Lâm Diệu nói: "Vừa đánh vừa lui, ở trong nước sát thương của đạn bị suy yếu, dụ chúng lên bờ." Theo thân hình mọi người lùi lại, từng con thằn lằn đen bị dụ lên bờ.

Lúc này, số lượng thằn lằn chết tăng lên.

Lâm Diệu nhìn đám thằn lằn đen này, tổng cảm giác có chỗ nào không đúng, hình như có người đang chỉ huy vậy.

Lâm Diệu vội vàng quan sát bốn phía, không bao lâu phát hiện dị dạng.

Phía sau mọi người là một ngọn núi lửa đã tắt, tại vị trí miệng núi lửa không biết từ lúc nào xuất hiện một con thằn lằn da đỏ.

Thể hình càng thêm to lớn, mắt cũng không bị thoái hóa, xem ra đây là kẻ chỉ huy đám thằn lằn này rồi.

Vì thế, Lâm Diệu nói: "Mọi người tiếp tục giết thằn lằn, tôi đi giết con vương kia, nếu không chẳng biết phải giết đến bao giờ." Nói xong, Lâm Diệu sử dụng "Khinh Thân Thuật", lao vùn vụt về phía con thằn lằn đỏ.

Chương 114

Theo Lâm Diệu tới gần, Tích Dịch Vương (Vua thằn lằn) da đỏ cũng chú ý tới kẻ tập kích, lập tức chạy tới, trong miệng phát ra tiếng kêu tê tê.

Khi cả hai không ngừng tới gần, đều đã chuẩn bị sẵn phương thức công kích, trong nháy mắt tiếp xúc phát ra một tiếng nổ vang.

Chỉ thấy Hắc Kim Đường Đao của Lâm Diệu và móng vuốt Tích Dịch Vương va chạm, cư nhiên bắn ra tia lửa.

Lâm Diệu nhìn Tích Dịch Vương trước mắt, qua cú va chạm vừa rồi, hai bên thế quân lực địch.

Xem ra phải dùng ưu thế thân pháp nhanh chóng giải quyết nó.

Vừa nghĩ, Lâm Diệu bắt đầu di chuyển vòng quanh Tích Dịch Vương.

Tìm được cơ hội, Lâm Diệu chém một đao vào chân sau Tích Dịch Vương, chỉ nghe rắc một tiếng thúy hưởng, chân sau bị chém đứt.

Nhìn Tích Dịch Vương đang không ngừng gầm rú vì đau đớn, Lâm Diệu biết nó không còn cơ hội nữa.

Không quá vài phút, Lâm Diệu chiếm cứ ưu thế đâm một đao vào trong đầu lâu Tích Dịch Vương.

Tích Dịch Vương chết không bao lâu, đám thằn lằn đang tấn công nhóm Lâm Nhất phát sinh hoảng loạn, một lát sau toàn bộ rút lui.

Mọi người tập hợp bên cạnh Lâm Diệu, nhìn xác Tích Dịch Vương huyết nhục mơ hồ trên mặt đất.

Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, nói: "Đạo gia, công phu của ngài thật

lợi hại, con thằn lằn to như vậy mà sắp bị ngài băm nát rồi.” Gia Thố cũng nói: “Đạo gia giống hệt Chiến Thần trong truyền thuyết của chúng tôi, bất cứ ma vật nào cũng không thể đào thoát khỏi đường đao trong tay ngài.” Nghe Gia Thố nói, Lâm Nhất bên cạnh cao hứng như được khen, nói: “Gia Thố, nói rất đúng, nể câu nói này, sau này chúng ta là bạn tốt.” Nói xong tiến lên khoác vai Gia Thố, làm như thân thiết lắm vậy.

Các tộc nhân khác cũng nhao nhao lộ ra nụ cười tự hào.

Chỉ có Lâm Diệu cảm giác mặt nóng ran, nói: “Được rồi, nguy hiểm đều giải quyết rồi, chúng ta đi xem kiến trúc bên kia đi, xem có thu hoạch gì không.” Nói xong rảo bước rời đi.

Phía sau Bàn Tử nói nhỏ với Hồ Bát Nhất: “Đừng kiến quái (đừng trách), Tộc trưởng da mặt hơi mỏng, ngại đấy.” Một lát sau, mọi người đến gần kiến trúc, nhìn có chút giống thần miếu.

Bất quá có vài chỗ đã sụp đổ, chỉ còn lại hai gian nhà là hoàn hảo.

Vừa bước vào, mọi người phát ra một tiếng kinh hô, bên trong bày đầy các loại minh khí tinh mỹ, mỗi món đều hiếm thấy, giá trị cực lớn.

Lâm Diệu xoay người nhìn mọi người đang hưng phấn nói: “Còn chờ gì nữa?

Đều đến nơi rồi, đi phát tài thôi.” Đám người trong nháy mắt lao về phía minh khí.

Lâm Diệu nhìn Hồ Bát Nhất có thể khống chế bản thân bên cạnh, nói: “Lát nữa hai chúng ta xem bốn phía có bích họa hay thứ gì đó không.

Lúc nãy chiến đấu với Tích Dịch Vương, tôi phát hiện trong ngọn núi lửa đã tắt kia có kiến trúc, bên dưới đó hẳn là nơi ẩn tế (tế lễ bí

mật), xem trước có ghi chép gì không đã." Nói xong, hai người tản ra tìm kiếm.

Không bao lâu sau nhìn thấy bích họa, trên đó vẽ cảnh tượng tế tự, bất quá không phải dùng nô lệ tế tự.

Nhìn đội ngũ dài dằng dặc kia, cũng không biết đã tế sống bao nhiêu người.

Đối tượng tế tự cũng là hình tượng một con mắt, giống đồ đằng con mắt trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng hình như hoàn chỉnh hơn một chút.

Có lẽ truyền thừa của Tinh Tuyệt xuất hiện vấn đề, hoặc là đã sửa đổi hình tượng đồ đằng.

Không phát hiện thêm thứ gì khác, Lâm Diệu quay lại chỗ cũ.

Một lát sau, Hồ Bát Nhất cũng quay lại, nói: "Đạo gia, tôi phát hiện một bức bích họa ở bên kia, hình như nói về nơi tế tự dưới ngọn núi lửa đó, bất quá người trên bích họa rất quỷ dị, người đi trong dũng đạo đều nhắm mắt." Nghe Hồ Bát Nhất nói, Lâm Diệu suy tư, sau đó cũng kể lại bức bích họa mình nhìn thấy.

Bàn bạc một hồi cũng không có quá nhiều thu hoạch, dù sao tin tức quá ít.

Vì thế, Lâm Diệu nói: "Được rồi, chúng ta cũng đi lấy chút minh khí đi, lấy xong lại sang gian phòng bên cạnh xem." Khi minh khí trong phòng bị mọi người vơ vét sạch sẽ, Vương Bàn Tử cảm khái nói: "Minh khí nhìn thì nhiều, thật không kinh trang (không đựng được bao nhiêu), vậy mà đã bị lấy hết rồi." Nghe vậy, Lâm Diệu và tộc nhân cười thầm, vừa rồi thừa dịp ba người Hồ Bát Nhất không chú ý, bọn họ đã thu hết minh khí vào trong không gian.

Sợ bị ba người phát hiện đoan nghê, Lâm Diệu nói: "Được rồi, bên

này lấy xong thì chúng ta sang gian khác xem đi.” Mọi người đi sang một gian phòng khác, bước vào xem xét thì thấy bên trong rất sạch sẽ, chỉ có một bức phù điêu hình con mắt ở ngay phía trước.

Nhìn qua có vẻ giống như chính đường của thần miếu, là nơi dùng để tế bái.

Mọi người kiểm tra bốn phía một hồi, không phát hiện được bất kỳ thứ gì hữu dụng.

Bước ra khỏi phòng, Lâm Diệu dẫn mọi người đi về phía miệng núi lửa.

Đang đi trên đường, Hồ Bát đột nhiên nói: "Đạo gia, ngài có cảm giác nơi này rất quen thuộc không?

Giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi." Nghe Hồ Bát nói, Lâm Diệu quan sát kỹ càng rồi đáp: "Còn nhớ tòa thành trước đó không?

Kiến trúc nơi này tương tự như thần điện mà chúng ta nhìn thấy ở đó." Nghe vậy, Hồ Bát chợt hiểu ra: "Đạo gia, chẳng lẽ nơi này chính là vị trí tòa thành ban đầu, chỉ là những chỗ khác đã bị nước hồ nhấn chìm rồi?" "Có khả năng đó, nhưng tôi cảm giác không gian ở đây không đủ lớn, có thể ban đầu thần miếu và thành trì không ở cùng một chỗ, chỉ là bị ảo ảnh kết hợp lại thôi." Lâm Diệu suy tư nói.

Đang nói chuyện, mọi người đã đến miệng núi lửa.

Đứng ở trên nhìn xuống, có thể thấy bên dưới còn sót lại một ít tàn tích kiến trúc.

Quan sát bốn phía xong, nhóm Lâm Diệu men theo cầu thang xây trên vách đá đi xuống dưới.

Đến đáy vực, xung quanh ngoại trừ một số dấu vết kiến trúc thì chỉ có hướng Đông Bắc là tồn tại một cánh cửa đá màu trắng, bên ngoài dùng một thanh đá chặn lại.

Nhìn quanh không phát hiện gì thêm, mọi người đi đến trước cửa đá.

Chỉ thấy trên cửa đá vẽ một đôi mắt, hai mắt đều nhắm nghiền.

Gỡ thanh đá xuống, dùng sức đẩy cửa ra, bên trong lộ ra một đường dũng đạo màu trắng.

Hồ Bát nói: "Đây là đường hầm thông đến tế đàn, giống y hệt như tôi nhìn thấy trên bích họa." Nghe Hồ Bát nói, Lâm Diệu nhớ lại những gì cậu ta miêu tả trước đó.

Hắn cẩn thận thò một chân vào trong cửa, không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi vừa định bước nốt chân kia vào, Lâm Diệu nhận được cảnh báo từ huyết mạch.

Dường như chỉ cần chân này chạm đất, hắn sẽ không thể rời khỏi nơi này nữa.

Chương 115

Lâm Diệu dừng động tác, nhớ lại Hồ Bát từng nói những người trong dũng đạo đều nhắm mắt, thế là hắn cũng nhắm mắt lại.

Lần này, khi thực hiện động tác bước vào, huyết mạch không còn phản ứng nữa.

Xem ra con đường này chỉ có thể nhắm mắt mà đi.

Lâm Diệu lùi lại, nói với mọi người: "Lát nữa chúng ta đi vào dũng đạo đều phải nhắm mắt lại, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được mở ra, nếu không sẽ phải vĩnh viễn lưu lại nơi này." Nghe vậy, các tộc nhân Lâm gia không có phản ứng gì lớn, dù sao thính lực của họ cũng trác tuyệt.

Nhưng nhóm ba người Hồ Bát sắc mặt có chút khó coi, nhân loại trời sinh sợ hãi bóng tối, nhắm mắt đi đường rất khó khống chế nỗi sợ.

Bàn bạc một lát, ba người Hồ Bát dùng vải đen bịt chặt mắt lại, nói: "Đạo gia, sau đó phải nhờ ngài dẫn đường rồi." Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu lấy từ trong không gian ra một cây Hắc chiết tử, chuẩn bị lát nữa dùng để dò đường.

Mọi người đặt tay lên vai nhau, nối thành một hàng dài, đi vào bên trong.

Trên đường đi, Lâm Diệu liên tục gõ xuống mặt đất, dùng âm thanh để thăm dò hoàn cảnh trong dũng đạo.

Đi được một nửa, Lâm Diệu nghe thấy trong thông đạo xuất hiện tiếng hắc xà trườn bò.

Vừa định nhắc nhở mọi người thì hắn phát hiện đám hắc xà này

dường như không nhìn thấy bọn họ, chỉ bò loạn xạ.

Lâm Diệu bèn nói: "Lát nữa mọi người đều phải cẩn thận, phía trước có hắc xà, nhưng bọn chúng không có ý định tấn công chúng ta." Tiếp tục đi về phía trước, mọi người thỉnh thoảng lại lo lắng hắc xà tấn công, nhưng mãi đến khi đi hết dũng đạo cũng không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi mở mắt ra, ba người Hồ Bát đều có chút suy sụp, mặt đầy mồ hôi, há miệng thở dốc.

Lâm Diệu thì đang suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra trong thông đạo, Ma Quốc thật quỷ dị.

Nhắm mắt đi trong thông đạo cư nhiên sẽ không bị hắc xà tấn công, dường như bọn chúng coi họ là đồng loại, cho dù dẫm lên thân hắc xà cũng không bị phản kích.

Nghỉ ngơi một lát, ba người Hồ Bát khôi phục bình thường, nhưng biểu tình của Gia Thố lại có chút kỳ quái.

Thấy vậy, Lâm Diệu hỏi: "Gia Thố, sao thế, có chuyện gì à?" Nghe Lâm Diệu hỏi, Gia Thố nói: "Vừa rồi chúng ta đều đứng ở đây, không ai đi lại, nhưng tôi lại nghe thấy tiếng bước chân." Nghe xong, mọi người bắt đầu hồi tưởng, sau đó sắc mặt ai nấy đều đại biến, vội vàng cảnh giới xung quanh.

Tiếng bước chân vừa rồi tất cả mọi người đều nghe thấy, nhưng đều không để ý vì tưởng là người bên cạnh đi lại.

Khi mọi người đang im lặng quan sát, tiếng bước chân lại vang lên lần nữa.

Lần này Lâm Diệu sử dụng thuật "Thính lôi", phát hiện tiếng bước chân cư nhiên truyền đến từ phía trên.

Vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy vách đá màu xanh đen.

Lâm Diệu nhỏ giọng nói: "Phía trên chúng ta hẳn là còn một tầng không gian nữa, âm thanh truyền từ đó tới." Nghe vậy, mọi người dồn toàn bộ chú ý lên đỉnh đầu, một lát sau quả nhiên tiếng bước chân lại vang lên từ phía trên.

Mọi người đứng tại chỗ nghe ngóng một hồi, phát hiện tiếng bước chân rất có quy luật, cứ cách một phút lại vang lên một lần.

Lâm Diệu nói: "Chúng ta tiếp tục đi thôi, tiếng bước chân phía trên chắc là cơ quan cố định, có quy luật, chỉ là nghe giống tiếng người bước đi mà thôi." Cả nhóm men theo thông đạo đi tới, phát hiện đây là một lối đi hướng lên trên, hẳn là thông tới tầng không gian phát ra âm thanh kia.

Đi khoảng 10 phút, họ nhìn thấy lối ra phía trước.

Vừa bước ra, mọi người phát hiện mình đang ở trong một thạch thất khổng lồ, bốn phía trống trải, ở giữa là một tế đàn cao lớn.

Nhìn con mắt khổng lồ trên tế đàn kia, Lâm Diệu nói: "Đây hẳn là tế đàn trên bích họa, chúng ta đi xem thứ phát ra âm thanh trước đã." Dứt lời, hắn đi theo phương hướng trong ký ức.

Đi khoảng 10 phút, Lâm Diệu dừng bước: "Đại khái là vị trí này, mọi người tìm kỹ xem." Nói xong, Lâm Diệu vận dụng "Thính lôi" chờ đợi âm thanh vang lên.

Không lâu sau, âm thanh giống tiếng bước chân lại vang lên.

Lâm Diệu lần theo âm thanh đi tới bên cạnh đài đá, chỉ thấy phía tây có một cái rãnh, âm thanh truyền ra từ bên trong.

Quan sát kỹ cảnh tượng trong rãnh, đột nhiên Lâm Diệu phát hiện một cái xác khô (cán thi) đứng dựa vào tường.

Tĩnh lặng quan sát, một lát sau, chân của cái xác khô kia giống như đang đi bộ, đung đưa vài cái, phát ra tiếng bước chân, nhưng thân thể

lại vẫn ở nguyên tại chỗ.

Những người đi theo Lâm Diệu nhìn thấy cảnh này đều giật mình kinh hãi, xác khô cư nhiên biết động?

Sau khi nhìn vài lần, Vương Bàn Tử lên tiếng: "Đạo gia, xác khô này hình như bị cơ quan khống chế nên mới không ngừng dậm chân." "Không sai, trong cơ thể nó có tiếng cơ quan chuyển động, nhưng ta đang suy nghĩ cái xác này hành động như vậy có ý nghĩa gì?" Nghe Bàn Tử nói, Lâm Diệu gật đầu.

Gia Thố đột nhiên tiếp lời: "Đạo gia, có phải dùng để tính giờ không?

Tôi vừa đếm, mỗi lần tiếng bước chân vang lên đều cách nhau 60 giây, rất có quy luật." Nghe Gia Thố suy đoán, mọi người đều có chút tán đồng, nhưng Ma Quốc cư nhiên dùng xác khô để tính giờ, thật sự quá tà ác.

Không có thêm manh mối nào khác, mọi người bèn đi tới gần tế đàn.

Nhìn các loại hoa văn hình con mắt trên tế đàn, bên trong dường như ẩn chứa những cảm xúc khác nhau.

Đột nhiên tiếng Vương Bàn Tử truyền đến: "Tộc trưởng, ngài xem, những hoa văn con mắt bên ngoài tế đàn này hình như đều là mắt thật." Nghe vậy, Lâm Diệu vội vàng đi tới.

Nhìn thấy một chỗ hoa văn bị vỡ, bên trong quả nhiên lộ ra một con mắt người, giống như vừa mới móc từ trên thân người xuống, hẳn là đã qua xử lý đặc biệt.

Mọi người nhìn con mắt này, lại nhìn vô số hoa văn con mắt trên tế đàn, phải có bao nhiêu con mắt chôn ở trong này a?

Hồ Bát nói: "Ma Quốc làm việc cũng quá tàn nhẫn rồi, phải cần

bao nhiêu người mới xây được cái tế đàn lớn như vậy?

Mấy vạn người cũng không đủ đâu nhỉ?" "Ta phi, đáng đời Ma Quốc diệt vong, cư nhiên tạo ra cái nghiệp lớn như vậy." Vương Bàn Tử phẫn nộ nói.

Một lát sau, cả nhóm men theo bậc thang đi lên tế đàn.

Nhìn vô số hoa văn con mắt dọc đường, ai nấy đều vừa phẫn nộ vừa bi thương.

Trung tâm tế đàn là một bức điêu khắc con mắt khổng lồ, trước con mắt đặt hai cái đài đá, bên trên vết máu loang lổ.

Vừa nhìn là biết dấu vết để lại khi huyết tế.

Nhìn những vệt máu khô cạn trên mặt đất, đám vết máu này men theo hoa văn tạo thành một con mắt còn lớn hơn.

Chương 116

Hồ Bát vừa định nói gì đó thì nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng bước chân trầm trọng, nghe giống như loài động vật cỡ lớn nào đó.

Quay đầu nhìn lại, lại không thấy gì cả.

Đột nhiên, ánh mắt Lâm Diệu ngưng trọng, hắn nhìn thấy trong lớp bụi trên mặt đất xuất hiện một dấu chân khổng lồ, trông giống như thằn lằn.

Lâm Diệu hét lớn: "Trước mặt chúng ta có đồ vật, chắc là tàng hình, mọi người nổ súng!" Theo tiếng súng vang lên, trước mặt mọi người lại vang lên tiếng bước chân dồn dập, có thể nghe thấy tiếng quái vật kêu lên vì đau đớn.

Nhìn con quái vật tàng hình đang lẩn trốn, chỉ có thể định vị thông qua âm thanh.

Lâm Diệu hô: "Toàn bộ lấy mặc đấu (thước dây mực) ra, vận dụng "Thính lôi", bắn mực về phía có âm thanh!" Theo lệnh Lâm Diệu, các tộc nhân thi nhau hành động, không lâu sau trên người con quái vật tàng hình kia xuất hiện mấy vệt mực đen.

Đã có thể nhìn thấy quái vật, hành động của mọi người thuận lợi hơn nhiều.

Ba người Hồ Bát không ngừng xạ kích, các tộc nhân cũng liên tục để lại vệt mực trên người quái vật.

Một lát sau, hình dáng đại khái của quái vật hiện ra.

Nhìn khá giống con thằn lằn bọn họ gặp trước đó, nhưng thể hình lớn hơn một chút.

Bị mọi người tấn công, quái vật trở nên điên cuồng, không thèm né tránh đạn dược nữa mà lao thẳng về phía đám người.

Mọi người vội vàng né tránh, chỉ có Vương Bàn Tử bị đuôi nó quất trúng, bay ra xa.

Thấy tình thế nguy cấp, Lâm Diệu ra lệnh: "Lâm Nhất, dùng tay nghề trói buộc gia truyền, trói nó lại cho ta!" Chỉ thấy năm sợi dây thừng bay về phía quái vật, quấn chặt lấy thân thể nó.

Thấy cái đuôi quái vật định phản kích, Trần Bì trực tiếp vung ra Hắc Kim Cửu Nhận Trảo, chộp lấy đuôi quái thú.

Thấy thân hình Trần Bì liên tục bị hất văng, Bàn Tử cũng lao lên giúp sức ghì chặt.

Nhìn quái vật đã bị trói lại, Lâm Diệu trực tiếp lấy ra Thiên Sư lệnh bài, dùng 5 tầng pháp lực sử dụng kỹ năng "Chưởng Tâm Lôi".

Chỉ nghe ầm một tiếng nổ lớn, trên mặt đất xuất hiện rất nhiều vết máu.

Vẫn chưa yên tâm, Lâm Diệu lấy Đường đao ra, dùng toàn lực đâm đao vào trong não quái thú.

Một lát sau, truyền đến một tiếng rầm lớn, quái vật đã ngã xuống đất.

Không bao lâu sau, mặt đất hiện ra thân hình quái vật, quả nhiên là một con thằn lằn.

Thấy quái vật đã chết, mọi người chạy lại kiểm tra tình hình Vương Bàn Tử.

Hắn bị lực đạo cực mạnh đánh ngất xỉu, nhưng nhờ có một thân mỡ dày bảo hộ nên cư nhiên không chịu thương tổn gì cụ thể.

Yên tâm lại, Bàn Tử nhìn con thằn lằn cách đó không xa, nói: "Con

này sẽ không phải là tổ tiên của tắc kè hoa chứ, cư nhiên có thể toàn thân trong suốt?" Nghe vậy, Hồ Bát nói: "Chắc là không phải đâu, chênh lệch thể hình cũng quá lớn rồi." Lâm Diệu nhớ lại lúc chiến đấu, phát hiện con thằn lằn này thực ra không mạnh lắm, chỉ là có thể tàng hình nên mới có vẻ nguy hiểm.

Hắn nói: "Thứ này có khả năng là do Ma Quốc dùng dược vật thôi sinh ra, nguyên bản thể hình hẳn là không lớn.

Vừa rồi chiến đấu lâu như vậy, trên mặt đất cư nhiên không để lại vết móng vuốt, có thể thấy móng vuốt quái vật rất thúy nhược (giòn/yếu), không thể so với con chúng ta gặp trước đó." Nghe vậy, mọi người nhìn quanh, quả nhiên không thấy vết cào nào.

Lâm Nhất kinh ngạc nói: "Vậy người Ma Quốc cũng quá lợi hại rồi, kỹ thuật hiện tại cũng chưa chắc làm được." "Tuyệt đối đừng coi thường trí tuệ người xưa, dù sao cũng có ví dụ thực tế tồn tại sờ sờ ra đó." Lâm Diệu cảnh cáo.

Giải quyết xong quái vật, mọi người lại đi tới trước bức điêu khắc con mắt.

Lâm Diệu nhìn đồng tử con mắt, cảm giác có chút không đúng, bên trong dường như có đồ vật.

Hắn bảo đám Lâm Nhất dùng thang rết trèo lên quan sát.

Quả nhiên có phát hiện, nguyên lai trong đồng tử con mắt là một hạt châu, có thể lấy ra được.

Lâm Diệu cầm lấy xem xét, hình dáng y hệt Mộc Trần Châu (Vô Trần Châu), chỉ là màu sắc không giống, là một viên màu đen thuần.

Trở lại mặt đất, vừa định nói với mọi người chuyện hạt châu thì thấy bốn phương tám hướng xuất hiện hắc xà.

Lâm Diệu vội vàng nói: "Tất cả lại gần tôi, hắc xà xuất hiện rồi."

Mọi người nhìn quanh, vội vàng tụ tập bên cạnh Lâm Diệu.

Nhìn hắc xà chậm rãi bao vây như dòng nước đen, biến bố khắp không gian.

Lâm Diệu vừa định gọi mọi người tìm lối ra thì cảm giác một luồng âm khí đột nhiên xuất hiện, vô cùng mãnh liệt.

Lâm Diệu quay sang hỏi Lâm Hương: "Tiểu Hương, có cảm giác được cái gì không?" Lâm Hương vội nói: "Sư phụ, con cảm giác hình như có thứ gì đó..." Chưa nói dứt lời, Lâm Hương đã dừng lại, sau đó hoảng loạn túm lấy Lâm Diệu: "Sư phụ, có một người phụ nữ xuất hiện, trông giống hệt cái xác ướp băng kia." Nghe vậy, Lâm Diệu lập tức nhìn về hướng Lâm Hương chỉ.

Quay đầu lại, hắn phát hiện ra người phụ nữ mà Lâm Hương nói.

Chỉ thấy một nữ tử mặc hồng bào, phiêu phù giữa bán không, biểu tình trên mặt oán độc, nhưng lại không có đôi mắt.

Xem ra, nữ tử này năm đó có khả năng là vật tế, chuyện người Ma Quốc biến mất chỉ sau một đêm hẳn là không thoát khỏi liên quan đến cô ta.

Cảm nhận âm khí trên người nữ tử, rất mạnh, nếu Lâm Diệu ở trạng thái toàn thịnh thì hai bên có lẽ ngang ngửa nhau.

Nhưng Lâm Diệu vừa rồi vì đối phó con thằn lằn tàng hình đã hao phí một nửa pháp lực.

Hắn vội vàng nói với mọi người: "Mau chóng tìm lối ra, nếu không chúng ta có khả năng đều phải nằm lại đây." Mọi người nhao nhao quan sát bốn phía.

Lâm Diệu thì tiếp tục nhìn chằm chằm oan hồn nữ tử, một lát sau phát hiện oan hồn dường như không thể rời khỏi chỗ đó, chỉ lẳng lặng đứng nhìn về phía bọn họ.

Đột nhiên, Hồ Bát hét lên: "Đạo gia, nhìn phía trên thạch điêu con mắt xem, chỗ đó hình như có thể đi ra." Lâm Diệu ngẩng đầu nhìn, không phát hiện ra lối ra nào, nghi hoặc nhìn về phía Hồ Bát.

Hồ Bát thấy ánh mắt Lâm Diệu bèn nói: "Đạo gia, ngài phải đứng ở chỗ tôi nhìn mới thấy, cái động khẩu kia hình như mở nghiêng, từ chỗ khác nhìn tới thì giống như một khối liền mạch." Lâm Diệu đứng vào vị trí của Hồ Bát, lần nữa ngó đầu nhìn lên, quả nhiên thấy một cái động khẩu.

Lâm Diệu bảo Hồ Bát: "Bắn một phát súng về phía động khẩu." Theo tiếng súng vang lên, Lâm Diệu sử dụng kỹ năng "Thính lôi", phát hiện bên trong có một đường thông đạo, cư nhiên có thể đi thẳng lên mặt đất.

Hắn vội vàng ra lệnh: "Lâm Nhất, nối thang rết, lên trước đi." Theo mọi người từng người một trèo vào động khẩu, Lâm Diệu cũng chậm rãi leo lên, nhưng sự chú ý vẫn đặt trên người oan hồn nữ tử.

Chương 117

Cũng may oan hồn không có hành động gì.

Tới động khẩu, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, bắn xuống dưới vài quả pháo sáng, sau đó chúng ta xuất phát." Ánh bạch quang lóe lên, hắc xà toàn bộ rút lui, mọi người vội vàng men theo thông đạo bò đi.

Nhìn kích thước thông đạo và các dấu vết, xem ra con thằn lằn kia là từ nơi này đi xuống.

Thảo nào không nghe thấy tiếng động từ trước.

Lên tới mặt đất, mọi người phát hiện mình xuất hiện giữa phế tích kiến trúc.

Lo lắng oan hồn nữ tử kia đuổi theo, Lâm Diệu cùng mọi người trực tiếp quay trở lại bờ hồ đối diện mới dám ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng đã tỉnh lại.

Hồ Bát hỏi: "Đạo gia, tình huống oan hồn lúc nãy là sao vậy?

Chỉ đứng nhìn chúng ta thôi à?" Lâm Diệu lắc đầu: "Không rõ lắm, nhưng người Ma Quốc một đêm biến mất hẳn là có liên quan đến cô ta, nhìn bộ dạng đó chắc năm xưa cũng là vật tế." "Nhưng vì sao lại phải đem thi thể cô ta đặt trong Yêu Lâu để trấn thủ lối vào?" Nghe Lâm Diệu nghi vấn, Bàn Tử tiếp lời: "Tộc trưởng, xem tôi đoán có đúng không nhé?

Chúng ta cứ coi người phụ nữ này như công chúa Ma Quốc đi.

Năm xưa sau khi biến thành Băng thi (xác ướp băng), hẳn là không bị đặt trực tiếp ở lối vào, mà là tiến hành nghi thức nào đó trong tế đàn, nhưng mọi chuyện đều bị oan hồn cô ta nhìn thấy, nên sinh lòng oán hận.

Đợi sau khi lớn mạnh, tìm cách khiến người Ma Quốc đều biến mất." Nghe Bàn Tử đoán mò, mọi người cũng có chút tán đồng, nhưng bên trong có một lỗ hổng lớn: Oan hồn có vấn đề về thần trí, trừ phi nữ tử oan hồn có thể giữ được sự tỉnh táo mới có thể lập ra kế hoạch lớn như vậy.

Đột nhiên Lâm Diệu hỏi Gia Thố: "Gia Thố, trong tộc các anh có truyền thuyết về trường sinh không?" "Có a, truyền thuyết kể rằng nữ thần có thể khiến tín đồ trường sinh, vĩnh bảo thanh xuân." Gia Thố không giả bộ suy tư mà đáp ngay.

Nghe xong, Lâm Diệu đã hiểu ra.

Hắn nói: "Trước đó Bàn Tử nói có chỗ đúng, có chỗ không đúng.

Oan hồn không có thần trí, hẳn là bị tế tư luyện thành một loại đạo cụ nào đó dùng để theo đuổi trường sinh.

Cho nên vừa rồi oan hồn mới không tấn công tôi, là do thiếu người khống chế." Nghe vậy, mọi người hãi hùng.

Một lúc lâu sau, Hồ Bát mới khô khốc hỏi: "Đạo gia, thật sự đều trường sinh sao?" Lâm Diệu không trực tiếp trả lời, nói: "Còn nhớ tòa thành trì trước đó không?

Những người đó hẳn là đang sinh sống trong thành, nhưng lại luôn lặp lại sự việc trong một khoảng thời gian nào đó.

Cho nên chúng ta mới nhìn thấy ánh nến, cảm giác bên trong có người sinh hoạt.

Cũng có thể coi là đạt được trường sinh, nhưng loại trường sinh này khá khác biệt mà thôi." Nghe xong, mọi người nhìn nhau, luôn lặp lại thì trường sinh có ý nghĩa gì chứ?

Bàn Tử nói: "Mẹ nó, trường sinh như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, đều không thể tự khống chế, giống như phim điện ảnh vậy."

Nhưng Lâm Diệu đang nghĩ về con quái vật trong thành, không biết đó là thứ gì.

Lại thêm oan hồn nữ tử lúc nãy, hai bên có liên hệ gì chăng?

Lúc này, Lâm Diệu mới phát hiện nhiệm vụ hệ thống vẫn chưa hoàn thành.

Xem lại mô tả nhiệm vụ, chẳng lẽ phải mang cái xác Băng thi kia ra ngoài?

Mọi người nghỉ ngơi xong, chuẩn bị tìm đường ra, đường cũ đã không còn cách nào quay lại.

Đi quanh một vòng, phát hiện đều là đường chết, không có lối ra.

Cả nhóm lại quay về bờ hồ, Lâm Diệu nhìn phía trước nói: "Xem ra chúng ta phải bơi qua, xem đối diện có lối ra không." Bơi qua hồ nước, lần nữa lên đảo giữa hồ, mọi người không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Đến bên kia đảo, lại bơi qua nước hồ.

Sau khi lên bờ, họ nhìn thấy một bộ xương khổng lồ, quan sát kỹ thì thấy là một con hắc xà cực lớn, cũng không biết vì sao lại chết ở chỗ này.

Nhóm Lâm Nhất đi dò đường quay lại báo: "Tộc trưởng, phía trước có lối ra, nhưng thuộc hạ cảm giác hình như không lên được, ngài tốt nhất nên đi xem một chút." Đến nơi, Lâm Diệu mới biết vì sao Lâm Nhất nói vậy.

Chỉ thấy phía trước là một vực sâu khổng lồ, bên dưới cư nhiên có một tòa thành trì, cơ bản giống hệt tòa thành bên trên, chỉ thiếu đại điện ở trung tâm thành và không có ánh nến chập chờn.

Ngay phía trên trung tâm thành trì có một cái động khẩu, hẳn là lối

ra mà Lâm Nhất nói.

Nhìn khoảng cách, lại nhìn độ cao, trừ phi Lâm Diệu biết bay, nếu không tuyệt đối không lên được.

Lại nhìn bốn phía, không có lối ra nào khác, xem ra chỉ có thể đi xuống thành trì bên dưới xem sao.

Đã xây thành trì ở đây, vậy khẳng định sẽ có phương pháp đi ra.

Nghe Lâm Diệu nói muốn xuống thành trì bên dưới, Vương Bàn Tử mặt mày trắng bệch, run rẩy hỏi: "Đạo gia, chúng ta vào đó, sẽ không cũng bị trường sinh giống bọn họ chứ?" Nhìn bộ dạng sợ hãi của Vương Bàn Tử, Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm đi, đây là thành trì chân thật, bên trong cũng không có khí tức quái vật." Nghe vậy, Vương Bàn Tử nháy mắt tinh thần toả sáng, như thể không nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của mọi người xung quanh, nói: "Đạo gia, có lời này của ngài là được, tôi làm sao mà sợ hãi chứ, lát nữa tôi đi đầu, dò đường cho các ngài." Nối dây thừng xong, Lâm Diệu trực tiếp cõng Lâm Hương trượt xuống.

Mất 10 phút mọi người mới chạm đất.

Nhìn bốn phía không có chút động tĩnh nào.

Men theo đường cái đi tới cổng thành, vào đến nơi mới phát hiện tường thành ở đây thực ra chỉ là đồ trang trí, chỉ có một lớp mỏng manh.

Bắn một quả pháo sáng, nhìn vào trong thành, chỉ thấy phủ đầy bụi dày.

Nhà cửa vì quanh năm không người ở nên có chút rách nát, nhưng đều hoàn hảo không tổn hao gì, có thể ở được.

Men theo đường phố đi vào trong, trừ các loại nhà dân bằng đá, còn có thể thấy rất nhiều cửa hiệu, bên trong bày biện hàng hóa ngay

ngắn, trật tự, một chút cũng không nhìn ra sự hoảng loạn hay sự cố bất ngờ nào.

Xem ra tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón trường sinh.

Tiếp tục đi tới, phát hiện một số trạch viện (nhà ở) rộng rãi hơn, xem ra từ đây bắt đầu phân chia giai cấp.

Tùy tiện đi vào một gian trạch viện, thấy bên trong có một ít minh khí tinh xảo, tuy không quá tốt nhưng được cái số lượng trạch viện ở đây rất nhiều.

Nhìn đám người đang hưng phấn, Lâm Diệu nói: "Đừng nhịn nữa, đi đi, lát nữa tôi đợi ở chỗ phân cách phía trước, nếu xảy ra chuyện thì bắn tín hiệu." Nghe Lâm Diệu nói, các tộc nhân nhao nhao tản đi, bắt đầu lùng sục minh khí.

Chương 118

Lâm Diệu thì dẫn Lâm Hương tiếp tục đi về phía trước.

Mãi đến khi xuất hiện đình viện hoa quý hơn, Lâm Diệu mới dừng bước, đi vào một cái sân.

Lâm Diệu nhìn Lâm Hương nói: "Tiểu Hương, trước đó con cũng nhìn ra Trần Minh là người thế nào rồi, hắn vẫn luôn coi con là công cụ sử dụng.

Nhưng sau này sẽ không như vậy nữa, sư phụ sẽ truyền cho con bản lĩnh chân chính, nhưng sẽ có chút thống khổ, sợ không?" Lâm Hương nghe vậy có chút thương tâm, một lúc sau mới cắn răng nói: "Sư phụ, con không sợ, con khẳng định có thể làm được." "Tốt, vậy chuẩn bị kỹ càng, sư phụ lập tức truyền thừa cho con." Lâm Diệu cao hứng nói.

Thấy Lâm Hương đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu trực tiếp ấn vào nút truyền thừa.

Vì phát hiện Lâm Hương có tư chất học đạo thuật nên Lâm Diệu cơ bản truyền thừa gần hết kỹ năng cho cô bé.

Nhìn Lâm Hương thống khổ nhẫn nại, Lâm Diệu có chút lo lắng, dù sao đứa nhỏ này tính tình quá yếu đuối.

Nhưng khiến Lâm Diệu bất ngờ là mãi đến khi truyền thừa kết thúc, Lâm Hương cũng không rên một tiếng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi, Lâm Diệu hỏi: "Thế nào, cảm nhận được sức mạnh chưa?" Lâm Hương đứng dậy, hưng phấn nói: "Sư phụ, thật quá thần kỳ, con hiện tại cảm giác tràn đầy sức mạnh." Lâm Diệu dặn dò các loại sự tình với Lâm Hương một lượt,

sau đó mua cho cô bé một bộ vũ khí. "Tiểu Hương, hiện tại con đã có sức mạnh, sau này cầm những vũ khí này tự bảo vệ mình cho tốt." Đợi Lâm Hương thích ứng xong lại mất thêm một tiếng đồng hồ, những người khác mới lục tục trở lại, nhìn biểu tình của họ là biết thu hoạch không tồi.

Cả nhóm vừa đi vừa vơ vét, mãi đến trưa hôm sau mới đi tới đầu bên kia thành trì, ở giữa không phát hiện bất kỳ lối ra nào.

Bù lại không gian của các tộc nhân đều sắp chật cứng minh khí.

Đi ra khỏi thành trì, thấy phía trước xuất hiện một sợi dây thừng nối liền với lối ra ở phía trên, xem ra năm xưa nơi này làm thành cầu treo, nhưng giờ chỉ còn lại một sợi dây.

Sợi dây này nhìn không được chắc chắn lắm.

Lâm Diệu xoay người nói với Lâm Hương: "Tiểu Hương, để con leo lên đó thả dây thừng xuống, dám không?" Lâm Hương nhìn sợi dây thừng kia, lại cảm nhận sức mạnh của mình, lấy dũng khí đáp: "Sư phụ, con có thể." Nhìn Lâm Hương leo trên dây thừng, mọi người đều giật mình, không ngờ Lâm Diệu lại để cô bé đi.

Nhưng cân nhắc thể trọng mọi người thì cũng chỉ có Lâm Hương là có thể thử.

Lâm Diệu nhìn chằm chằm thân ảnh Lâm Hương, một khi xảy ra chuyện, hắn chuẩn bị tùy thời tiếp ứng.

Cũng may, sử dụng "Khinh thân thuật", thể trọng Lâm Hương càng nhẹ hơn, sợi dây thừng hoàn toàn có thể chịu được.

Thấy Lâm Hương đến được cửa hang, mọi người mới yên tâm.

Không lâu sau, một sợi dây thừng thả xuống, mọi người vội vàng trở lại trung tâm thành trì.

Lâm Diệu nói: "Tôi lên trước, sau đó mọi người từng người một leo lên, tôi không yên tâm về Tiểu Hương lắm." Dứt lời, Lâm Diệu nắm lấy dây thừng, nhanh chóng leo lên.

Vừa lên tới nơi thì nghe thấy tiếng súng phía trước.

Lâm Diệu vội vàng chạy tới, thấy Lâm Hương đang ngăn cản một con thằn lằn, cũng không biết nó xuất hiện từ đâu.

Lâm Hương tuy được truyền thừa các loại năng lực nhưng chưa đủ thục luyện, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng đỡ đòn.

Lâm Diệu trực tiếp rút Đường đao, lao tới gần, một đao chém rụng đầu thằn lằn.

Thấy Lâm Diệu, Lâm Hương chạy ngay tới bên cạnh: "Sư phụ, con không chạy, con chặn được nó rồi." Nhìn bộ dáng có chút sợ hãi sau trận chiến của Lâm Hương, Lâm Diệu an ủi: "Không sai, Tiểu Hương rất dũng cảm, cư nhiên chặn được con thằn lằn to như vậy." Nghe vậy, Lâm Hương mới bình tĩnh lại, nắm lấy vạt áo Lâm Diệu không nói gì.

Lâm Diệu xoa đầu cô bé, thấy bị dọa như vậy nhưng vẫn có dũng khí là tốt rồi, gan dạ có thể từ từ luyện.

Lâm Diệu thả thêm mấy sợi dây thừng xuống để mọi người leo lên.

Đến lượt Vương Bàn Tử, hắn thực sự leo không nổi, cuối cùng đành phải buộc dây vào thắt lưng để mọi người kéo lên.

Nhìn hình tượng hài hước của Vương Bàn Tử, mọi người cười phá lên, ngay cả Lâm Hương đang sợ hãi cũng lộ ra nụ cười.

Nghỉ ngơi một lát, men theo thông đạo đi tới, không bao lâu sau mọi người phát hiện mình đã quay lại bờ hồ, phía có bầy cá.

Động khẩu bên này cũng rất ẩn bí, chỉ có ở phương vị đặc thù mới nhìn thấy.

Lần nữa men theo mộ đạo trở lại Cửu Tầng Yêu Lâu, mọi người mới thả lỏng.

Vội vàng phong bít lối vào, ai nấy đều không muốn động đậy, tìm một chỗ trống nghỉ ngơi.

Họ bàn tán không ngớt về những chuyện chưa rõ trong mộ.

Lâm Diệu xoa đầu Lâm Hương, trong lòng suy tính cách hoàn thành nhiệm vụ hệ thống.

Bích họa trước đó nói Băng thi và ngọc thạch không thể tách rời, nếu không sẽ xảy ra tuyết lở.

Nhưng nếu bỏ cả hai vào trong không gian thì sao?

Liệu có gây ra tuyết lở không?

Xem ra ngày mai phải thử một chút.

Sáng sớm hôm sau, mọi người chuẩn bị trở về mặt đất, quay lại Bắc Kinh.

Lâm Diệu nói với những người khác: "Mọi người lên trước đi, tôi còn có chút việc phải xử lý." Nghe vậy, mọi người không dám hỏi nhiều, trực tiếp leo lên.

Thấy mọi người đã rời đi, Lâm Diệu đi tới bên cạnh Băng thi, đeo găng tay tơ tằm băng vào.

Cẩn thận thu cả Băng thi và ngọc thạch vào không gian.

Làm xong, Lâm Diệu sử dụng "Thính lôi", cẩn thận nghe ngóng các loại âm thanh.

Đợi một phút, thấy không có dấu hiệu tuyết lở mới thở phào nhẹ

nhõm.

Men theo Yêu Lâu leo lên, nhìn thấy ngọc thạch ở tầng một, Lâm Diệu cũng thuận tay thu luôn, vừa vặn gom thành một đôi.

Chương 119

Về tới mặt đất, thấy mọi người đang thu dọn doanh trại, Lâm Diệu mua từ trong hệ thống một ít bom hẹn giờ, chuẩn bị cho nổ tung nơi này.

Hắn lo lắng về con quái vật trong tòa thành trì kia.

Nhìn mọi người đã thu dọn xong, Lâm Diệu nói: "Chuyện trong mộ này, trở về tuyệt đối không được nói với người ngoài, biết chưa?" Thấy ba người Hồ Bát gật đầu, Lâm Diệu lại nói: "Thứ bên trong, tôi sợ bị người ta thả ra, cho nên lát nữa chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời đi, tôi vừa bố trí bom hẹn giờ, thời gian chỉ có bốn tiếng." Nghe vậy, mọi người biết lượng thuốc nổ khẳng định không ít, nếu không sẽ không cần đặc biệt thông báo, rất có thể sau khi nổ, cả khu vực này sẽ xảy ra tuyết lở.

Biết tình hình, mọi người đều toàn tốc lên đường.

Không còn sự lề mề của đám Trần Minh, trong bốn tiếng đồng hồ mọi người cư nhiên đã đi tới bìa núi tuyết.

Đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng nổ lớn, nhìn núi tuyết phía sau xảy ra tuyết lở, chấn động truyền đi cực xa.

Mọi người vội vàng chạy xuống núi tuyết, đến nơi an toàn mới quay đầu nhìn tuyết lở bùng phát.

Đợi mọi thứ dừng lại, cả thế giới như trở nên yên tĩnh.

Vương Bàn Tử đột nhiên lớn tiếng: "Tôi đi đây, Đạo gia, ngài đặt bao nhiêu thuốc nổ vậy?

E là núi tuyết quanh đây đều sập hết rồi, thật quá hùng vĩ." Nghe Vương Bàn Tử nói, những người khác cũng nhìn về phía Lâm Diệu,

nghe hắn nói: "Cũng không nhiều, đại khái 100 ký thôi." Nghe vậy, Hồ Bát sắc mặt hãi nhiên, kinh ngạc nói: "Đạo gia, 100 ký mà không nhiều à?

Nếu là thời cổ đại thì đủ để đánh sập cả một mặt tường thành rồi, ngài ra tay cũng quá ác." "Aizz, đừng nói là không biết địa phương, giờ dù có biết địa phương, trừ phi hình thành lại lớp băng xuyên dày, bằng không ai cũng đừng hòng xuống dưới nữa." Vương Bàn Tử ở bên cạnh tiếp lời.

Lâm Diệu không trả lời, nhìn núi tuyết xa xa, thầm nghĩ: "Không ai vào được là tốt nhất." Mọi chuyện kết thúc, mọi người theo Gia Thố đi đường cũ trở về, lần nữa tới thôn gửi xe.

Sau đó, mọi người nán lại ăn cơm nóng hai ngày, có thịt bò đầy đủ, rồi mới lưu luyến rời đi.

Ngay cả Lâm Hương trên mặt cũng có chút thất lạc.

Một đường phong trần mệt mỏi, khi về đến Bắc Kinh (Bắc Bình) đã là nửa tháng sau.

Vừa vào thành, Lâm Diệu nhận được thông báo hệ thống. "Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hệ thống." Nghe hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu có chút cảm khái, ủy thác hoàn thành, nhưng người ủy thác không còn nữa a.

May mà Trần Minh đã sớm gửi "Long cốt" ở khách sạn Minh Nguyệt, nếu không thì lỗ vốn to.

Tạm biệt hai người Hồ Bát, hẹn Bàn Tử thời gian đến xem minh khí, nhóm Lâm Diệu đi thẳng về khách sạn Minh Nguyệt.

Lâm Diệu dẫn Lâm Hương tới văn phòng Doãn Băng, phát hiện Doãn Tân Nguyệt cũng đang ở đó.

Lâm Diệu ôm lấy Doãn Tân Nguyệt an ủi một hồi, sau đó nói với

Lâm Hương: "Tiểu Hương, vị này là Doãn Tân Nguyệt, vợ của ta, cũng là sư nương của con." Thấy Lâm Hương ngoan ngoãn gọi sư nương, Lâm Diệu nói: "Tân Nguyệt, đây là đệ tử anh nhận, có thể truyền thừa đạo thuật của anh, anh đặt tên là Lâm Hương." Nhìn Lâm Hương khả ái, Doãn Tân Nguyệt mừng thay cho Lâm Diệu, là người đầu gối tay ấp, cô biết rõ tâm bệnh của hắn.

Lâm Diệu quay đầu bảo Doãn Băng: "Tiểu Băng, chỗ em thời gian trước có người tên Trần Minh gửi đồ, cho người lấy giúp dượng." Không lâu sau, phục vụ viên mang đồ tới, nhìn "Long cốt" hoàn hảo bên trong, Lâm Diệu hài lòng gật đầu.

Buổi tối về sơn trang lại là một màn hoan nghênh, trong đó vui nhất là Quan Nguyệt, sau này có Lâm Hương cùng đi học rồi.

Ăn cơm xong, Lâm thúc tìm Lâm Diệu báo cáo: "Tộc trưởng, mấy hôm trước có người thanh niên tên Giải Thần tới bái phỏng ngài, biết ngài không có nhà nên để lại số điện thoại, chờ ngài về sẽ lại đến." Xem ra Giải Thần chờ không kịp rồi, vừa vặn ta cũng muốn xem trong cái hộp bí mật kia có thứ gì.

Hắn bảo Lâm thúc: "Lâm thúc, lát nữa gọi điện cho cậu ta, bảo ngày mai tới một chuyến." Về phòng, thấy Doãn Tân Nguyệt đang cùng hai bé gái trò chuyện, Lâm Diệu không làm phiền, trực tiếp lấy "Long cốt" ra cho hệ thống hấp thu. "Đinh, hấp thu Long cốt, nồng độ huyết mạch tăng lên." Hấp thu xong lại kiểm tra phần thưởng nhiệm vụ. "Đinh, chúc mừng túc chủ đạt được kỹ năng Thần Đả Thuật, một lần cơ hội truyền thừa." "Thần Đả Thuật: Một phương pháp tự thôi miên, trong thời gian ngắn kích phát tiềm lực, sau khi sử dụng sẽ bị suy yếu trong hai giờ." Nhìn "Thần Đả Thuật", Lâm Diệu hưng phấn, đây là kỹ năng bảo mệnh a.

Vội vàng để hệ thống kiểm tra, thấy tất cả mọi người đều có thể

truyền thừa, Lâm Diệu mới yên tâm.

Lâm Diệu lập tức gọi các tộc nhân tới, trước tiên truyền thừa "Thần Đả Thuật" xuống.

Sau đó cho tộc nhân thí nghiệm, Lâm Nhất sau khi dùng kỹ năng cư nhiên có thể đỡ được ba người tấn công mà không rơi xuống hạ phong.

Thật là kỹ năng cường đại, hai tiếng suy yếu đối với Lâm Diệu xem ra không phải vấn đề lớn.

Hưng phấn trở về phòng, lần nữa mở hệ thống, thấy Tài phú trị (điểm tài phú) cư nhiên đã đạt 15 triệu.

Lần này hắn không định mua đạo cụ, chuẩn bị tích thêm chút điểm để đổi lấy thanh Đường đao mạnh hơn.

Lúc trước đối mặt thằn lằn đỏ, cư nhiên chém không đứt móng vuốt đối phương, đã đến lúc phải đổi mới vũ khí rồi.

Sáng hôm sau, Giải Thần tới Vọng Nguyệt sơn trang. "Đạo gia, lần này mạo muội hỏi ngài, đồ vật trong Phật tháp ngài có hứng thú ra tay không?" Ngồi xuống xong, Giải Thần khách khí hỏi.

Lâm Diệu cười nói: "Đồ vật thì không phải không thể ra tay, nhưng tôi chỉ tò mò bên trong có cái gì, có thể nói không?" Nghe vậy, Giải Thần có chút chần chờ, lâm vào trầm tư.

Thấy Giải Thần suy nghĩ, Lâm Diệu cũng không vội, dù sao đồ đang ở trong tay hắn, hắn cứ tĩnh tĩnh ngồi uống trà.

Một lúc lâu sau, Giải Thần nói: "Đạo gia, nói thật với ngài, trong hộp là mảnh vỡ thiên thạch.

Ông nội dặn dò tôi, nếu có tin tức về cái hộp thì phải không tiếc mọi giá lấy về, bảo hộ thật tốt, không thể để người khác lấy được."

Trong hộp bí mật cư nhiên là mảnh vỡ thiên thạch?

Sao người ta lại bỏ vào trong hộp?

Giải gia lại biết chuyện này từ đâu?

Lâm Diệu sắc mặt ngưng trọng hỏi: "Giải Thần, ông nội cậu làm sao biết tin tức về cái hộp?" "Ông nội tôi ở một nơi thần bí biết được mật mã và chìa khóa của cái hộp, trên đó ghi chép sự tình về cái hộp, nhưng những ghi chép đó đã bị hủy đi.

Tôi hỏi tác dụng của đồ vật bên trong, ông đều không nói, chỉ bảo là không rõ." Nghe Lâm Diệu hỏi, Giải Thần không còn giấu giếm, nói hết ra.

Nghe Giải Thần nói, Lâm Diệu biết Giải Cửu Gia biết tác dụng của mảnh vỡ thiên thạch, nhưng không dám tiết lộ, sợ đem lại tai họa cho gia tộc.

Lâm Diệu nghiêm túc nhìn Giải Thần, nói: "Giải Thần, tôi và ông nội cậu thuộc cùng một thế hệ, tôi cũng coi cậu như hậu bối.

Nghe lời tôi, đưa chìa khóa và mật mã cho tôi, sau đó quên chuyện cái hộp đi.

Chương 120

Nhớ kỹ, ngay cả người thân mật nhất cũng đừng tiết lộ, nếu không Giải gia sẽ có đại họa." Nghe Lâm Diệu nói, Giải Thần vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ đồ vật trong hộp lại quan trọng như vậy, cư nhiên sẽ mang đến tai họa.

Tuy có chút hoài nghi, nhưng Giải Thần biết có những chuyện không nên tìm hiểu.

Lại nhớ tới sự che giấu của ông nội và hai chữ "không rõ", cuối cùng Giải Thần lấy mật mã và chìa khóa trong ngực ra, giao cho Lâm Diệu.

Thấy Giải Thần xử sự quả quyết, lại nghĩ tới tình huống Giải gia, Lâm Diệu gọi đội 2 tới, bảo với Giải Thần: "Đã hiểu chuyện như vậy, ta làm trưởng bối cũng sẽ không chiếm tiện nghi.

Lát nữa cậu dẫn đám tộc nhân này của ta về, xử lý chuyện gia tộc, vị trí của cậu cũng nên ngồi vững rồi, yên tâm, họ sẽ giúp cậu." Giải Thần nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười kinh hỉ, vội vàng cúi người nói: "Cảm ơn Đạo gia, tôi nhất định nhanh chóng xử lý tốt chuyện gia tộc, đến lúc đó sẽ sớm đưa các vị trưởng bối về." Lâm Diệu tiễn Giải Thần ra cửa, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi, lần nữa dặn dò: "Giải Thần, chuyện cái hộp liên lụy quá lớn, ngàn vạn lần phải bảo mật, nếu không ta cũng cứu không được cậu." Thấy Lâm Diệu lần nữa nhấn mạnh, Giải Thần biết sự tình nghiêm trọng, trịnh trọng gật đầu đáp ứng, sau đó cáo biệt rời đi.

Về phòng khách, Lâm Diệu lấy ra hai cái hộp, dùng chìa khóa và mật mã mở ra.

Quả nhiên bên trong chứa mảnh vỡ thiên thạch, hai cái hộp cộng

lại cư nhiên có tới 8 mảnh.

Thấy vậy Lâm Diệu càng thêm nghi hoặc, là ai làm?

Vì sao cái hộp lại lưu truyền ra ngoài?

Đáng tiếc Giải Cửu Gia đã hủy tài liệu, nếu không sẽ biết nguyên nhân.

Thu đồ vật vào kho, Lâm Diệu đi tới nhà kho.

Hôm nay Vương Bàn Tử tới chọn minh khí từ sớm, Lâm Diệu để Bàn Tử tự nhiên, hai người thể hình tương tự, có tiếng nói chung.

Chưa vào nhà kho đã nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử: "Cái này đắt quá", "Cái kia cho tôi đi".

Bước vào, Lâm Diệu mới biết hóa ra Vương Bàn Tử không đủ tiền, nhưng lại chọn được rất nhiều đồ tốt, không nỡ bỏ xuống.

Lâm Diệu bèn nói: "Được rồi, đừng so đo mấy chuyện đó, để Vương Bàn Tử mang đồ đi trước, đợi bán xong rồi trả tiền cũng như nhau." Nghe vậy, Vương Bàn Tử vội vàng lớn tiếng: "Đạo gia a, ngài là cứu mạng ân nhân của tôi a, mấy thứ này có một món tôi không mang đi được thì đều đòi mạng tôi a." Nhìn bộ dáng khoa trương của Bàn Tử, Hồ Bát đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Đạo gia, thật thêm phiền phức cho ngài rồi." "Được rồi, đừng để ý mấy cái này, cứ để Vương Bàn Tử chọn đi, đều đã hành động cùng nhau hai lần rồi, cũng là bạn bè cả." Lâm Diệu cười nói.

Vương Bàn Tử vội vàng giả bộ cảm kích rơi nước mắt: "Nhìn xem, Đạo gia hào phóng như vậy, quá làm tôi cảm động rồi." Bộ dáng quái dị chọc cho mọi người cười vang.

Đợi Bàn Tử chọn xong đồ, Hồ Bát nói: "Đạo gia, tôi có chút việc muốn nói với ngài." Tại phòng khách, Hồ Bát nói: "Đạo gia, tối hôm qua lúc ăn cơm cùng bạn bè, tôi nghe được một tin tức.

Có người muốn cướp mối làm ăn từ tay Cửu Môn, tôi biết ngài là người Cửu Môn nên nói với ngài một tiếng." Nghe Hồ Bát nói, Lâm Diệu có chút kinh ngạc, cư nhiên có người muốn cướp mối làm ăn của Cửu Môn?

Không muốn sống nữa à?

Hắn hỏi: "Biết là ai không?" Hồ Bát đáp: "Chỉ nghe là một thế lực mới xuất hiện, sau lưng có tập đoàn lớn chi trì, rất có tiền." Nghe vậy Lâm Diệu đã hiểu, có người đỏ mắt với lợi ích của Cửu Môn, muốn phá vỡ lũng đoạn đây mà.

Hắn cười nói: "Được rồi, tôi biết rồi, lần này cảm ơn anh.

Trở về bảo với Bàn Tử, cửa hàng dạo này tốt nhất đừng thu đồ, nếu không dễ bị vạ lây." Hồ Bát chính sắc nói: "Đạo gia khách khí rồi, tôi và Vương Bàn Tử đều không biết bị ngài cứu bao nhiêu lần.

Ngài yên tâm, trở về tôi sẽ không thu đồ, lần này lấy từ chỗ ngài nhiều đồ tốt như vậy, đủ cho hai chúng tôi bán rồi." Nói xong, không nhịn được lộ ra nụ cười.

Nhìn bóng lưng Hồ Bát và Vương Bàn Tử rời đi, Lâm Diệu suy tư vấn đề bên trong, ngay cả Hồ Bát cũng nhận được tin tức, xem ra kẻ đến không thiện.

Nhưng bên Cửu Môn cư nhiên không có phản ứng gì, sự tình có chút không thích hợp.

Lát nữa phải đưa minh khí cho gia tộc, Lâm Diệu cũng chuẩn bị đi xem một chút, ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Đi theo xe đội tiếp thu minh khí tới Lâm Thị Cổ Đổng Hành (Cửa hàng đồ cổ họ Lâm), hắn gặp con trai của đại ca Lâm Minh là Lâm Tử Thiên, hiện tại việc làm ăn đa phần do cậu ta phụ trách.

Bước vào văn phòng, Lâm Tử Thiên nói: "Tiểu thúc, thúc về rồi,

con tìm thúc mấy lần rồi.

Con nhận được tin tức có người muốn đối phó Cửu Môn." Nghe vậy, Lâm Diệu kinh ngạc, hôm nay làm sao thế này, dường như tất cả mọi người đều đang nhắc nhở chuyện này. "Tiểu Thiên, tin tức nhận từ đâu?" Lâm Diệu hỏi.

Lâm Tử Thiên vội nói: "Tiểu thúc, là từ một đối tác làm ăn nói cho con, bảo con gần đây đừng có qua lại làm ăn với Cửu Môn." Nghe vậy, Lâm Diệu biết Cửu Môn khẳng định xảy ra vấn đề rồi, thế mà hiện tại vẫn không có động tĩnh.

Hắn trấn an Lâm Tử Thiên: "Đừng lo lắng, tiểu thúc có thể trong thời gian ngắn giúp gia tộc phát triển thành cục diện hiện tại, đó không phải cứ an an ổn ổn là làm được đâu.

Chuyện này cứ yên tâm đi, ta đảo muốn xem xem kẻ nào gan to như vậy." Nói xong, trên người Lâm Diệu lộ ra một tia sát khí.

Nhìn Lâm Tử Thiên sắc mặt trắng bệch, Lâm Diệu mới phản ứng lại, nhìn vẻ ghét bỏ: "Thân thể cũng nên rèn luyện đi, quá yếu rồi." Tạm biệt Lâm Tử Thiên đang lúng túng, Lâm Diệu lái xe về khách sạn Minh Nguyệt.

Trong văn phòng Doãn Băng, Lâm Diệu hỏi: "Trương Tiểu Sơn (Trương Phó Quan) có đây không?" Doãn Băng vội nói: "Cô phụ, Trương Phó Quan gần đây vẫn luôn không thấy tới." Nghe vậy, Lâm Diệu biết khẳng định Trương Tiểu Sơn xảy ra chuyện rồi.

Hắn hỏi Doãn Băng: "Ở đây có số điện thoại các đương gia khác của Cửu Môn không?" Doãn Băng gật đầu: "Có, lúc đầu đều đăng ký rồi, xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Diệu lắc đầu: "Chuyện này cháu đừng quản, gọi điện thoại cho mấy nhà kia, bảo bọn họ buông hết việc trong tay, tối nay tới khách sạn Minh Nguyệt họp, là Đạo gia gọi." Buổi tối, người các nhà đều đến đông đủ, chỉ có Trương Tiểu Sơn

vắng mặt.

Ngô gia cử Thiên Chân tới.

Nhìn mọi người đông đủ, Lâm Diệu nói: "Tôi vừa xuống mộ trở về, nghe nói có người muốn cướp mối làm ăn của Cửu Môn?

Còn Trương Tiểu Sơn đâu?

Xảy ra chuyện gì rồi?" Nghe Lâm Diệu hỏi, mọi người nhìn nhau, ai cũng không nói gì, đều giữ im lặng.

Thấy Lâm Diệu nhíu mày, Nhị Gia do dự nói: "Đạo gia, lần này thực lực đối phương quá lớn, Trương Phó Quan trước đó bị ám sát, hiện tại đang lẩn trốn, cho nên chúng tôi hiện tại mới không có phản ứng gì." Nghe vậy, Lâm Diệu kinh ngạc, Trương Tiểu Sơn cư nhiên bị ám sát, bị thương rồi?

Hắn hỏi: "Biết là ai làm không?

Đều nói đi, đừng giả câm." Cuối cùng, Hoắc Tiên Cô nói: "Là Tập đoàn Tây Khoáng chủ đạo, bọn họ nhìn trúng lợi ích Cửu Môn, tài lực hùng hậu, thuê rất nhiều lính đánh thuê, mấy nhà chúng tôi đều chịu thiệt thòi lớn." Hoắc Tiên Cô vừa dứt lời, Thiên Chân bên cạnh đứng lên, nói: "Đạo gia, Tam thúc cháu cũng bị thương trong hành động lần trước, hiện tại hôn mê bất tỉnh." Nói xong, Thiên Chân lại có chút khó xử: "Việc làm ăn của nhà cháu cũng sắp bị cướp hết rồi." Nghe vậy, Lâm Diệu có chút tức giận: "Thật làm rạng danh tổ tông a, ngay cả Cửu Môn cũng sắp làm mất mặt hết rồi." Nhìn sắc mặt khó coi của mấy người, Lâm Diệu lại nói: "Nhị Gia, mấy ngày nữa trở về, tổ chức người của các nhà khác, làm tốt chuẩn bị phản kích, đến lúc đó đợi tin tức của tôi." Sau đó lại nói với Thiên Chân: "Đi theo ta, về sơn trang trước." Thấy Lâm Diệu đã nói xong, mọi người không dám phản bác, đều gật đầu về chuẩn bị.

Trở lại sơn trang, Lâm Diệu gọi tộc nhân tới, phân phó tất cả chuẩn bị xuất phát, ngay trong đêm chạy tới Hàng Châu.

Lúc tộc nhân đi chuẩn bị, Lâm Nhất hỏi Thiên Chân: "Chuyện nhà cậu, nói cụ thể một chút." Qua lời kể của Thiên Chân, Lâm Diệu đã biết đầu đuôi câu chuyện.

Nguyên lai sau hành động lần trước, vì Ngô Tam Tỉnh bị thương, Thiên Chân lại không trấn áp được cục diện, cho nên người bên dưới lòng người tan rã, hiện tại đa phần đều đang quan sát.

Tập đoàn Tây Khoáng thừa cơ nuốt một số sản nghiệp Ngô gia, làm ăn trên địa bàn Ngô gia.

Chương 121

Nghe xong, Lâm Diệu tức giận nói: "Thiên Chân, cậu cũng thật giỏi, ngay cả cơ nghiệp tổ tông cũng không giữ được, có xứng với ông nội cậu không?" Lại nhìn sắc mặt tiều tụy của Thiên Chân, xem ra thời gian dài không nghỉ ngơi tốt, Lâm Diệu dịu giọng hỏi: "Tam thúc hiện tại ở đâu?" Thiên Chân vội vàng trả lời: "Ở phòng bệnh tư nhân tại nhà, chỗ đó tương đối kín đáo, cháu sợ gặp nguy hiểm." "Cũng có chút não, thủ hạ hiểu rõ việc làm ăn của nhà cậu nhất, lại trung thành với Tam thúc cậu là ai?" Lâm Diệu hỏi.

Thiên Chân không giả bộ suy tư đáp: "Là Đại Phan, anh ấy hiểu rõ nhất, cũng trung thành nhất." Lâm Diệu lần nữa phân phó: "Gọi điện cho cậu ta, bảo cậu ta đợi tôi ở chỗ Tam thúc dưỡng thương." Nhóm Lâm Diệu đến Hàng Châu lúc hai giờ sáng, đi thẳng tới nơi Ngô Tam Tỉnh tu dưỡng.

Bước vào thấy một người đàn ông trung niên, thân thể cường tráng, dáng đứng tiêu chuẩn, hẳn là từng đi lính.

Người đó nói: "Đạo gia, tôi tên Đại Phan, là thủ hạ của Tam gia." "Đưa tôi đi xem Ngô Tam Tỉnh trước, sau đó tôi có việc giao cho cậu làm." Lâm Diệu gật đầu.

Vào phòng bệnh, thấy Ngô Tam Tỉnh suy yếu nằm đó, nghe tiếng mở cửa, cư nhiên mở mắt ra.

Lâm Diệu đi tới trước giường bệnh: "Ngô Tam Tỉnh a, cậu thật đúng là làm mất mặt bố cậu, tưởng là phải nhìn mặt lần cuối rồi chứ?" Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh tỉnh táo hơn một chút, yếu ớt nói: "Đạo gia, lần này thật làm mất mặt cha tôi rồi, lại phải phiền ngài đi một chuyến." "Được rồi, đừng nói mấy lời vô dụng này, chưa chết là

được.

Để Thiên Chân ở lại chăm sóc đi, tôi dẫn Đại Phan đi xử lý chút chuyện." Lâm Diệu nhìn bộ dạng bán sống bán chết của Ngô Tam Tỉnh, phất phất tay.

Dẫn Đại Phan ra khỏi phòng bệnh, Lâm Diệu nói: "Gọi điện thoại cho từng người của Ngô gia, bảo bọn họ 4 giờ sáng bắt buộc phải tập hợp ở nơi làm việc của Ngô gia, bất kể hiện tại có phải người Ngô gia hay không, biết chưa?" Thấy Đại Phan gật đầu đi làm việc, không bao lâu Thiên Chân cũng đi ra.

Lâm Diệu nhìn bộ dạng có chút nhu nhược của cậu ta, nói: "Lát nữa đi cùng ta, ta thay ông nội cậu dạy dỗ cậu tử tế, Cửu Môn chúng ta nên làm việc như thế nào." Thiên Chân có chút hổ thẹn nói: "Vâng, Đạo gia." Một lát sau, Thiên Chân lại nói: "Đạo gia, lần trước thật xin lỗi, cháu xin lỗi ngài." Lâm Diệu nhìn chằm chằm Thiên Chân một lúc, nói: "Được rồi, cậu giống ông nội cậu hơn Tam thúc cậu đấy." Hơn ba giờ sáng, Đại Phan gọi điện xong quay lại: "Đạo gia, đều thông báo rồi, nhưng không biết sẽ có bao nhiêu người tới." Lâm Diệu nói: "Thông báo là được rồi, còn lại giao cho tôi xử lý.

Đi thôi, đưa tôi đi, tôi cũng muốn xem xem đám tinh anh Ngô gia các người thế nào." Nói đến cuối, ngữ khí Lâm Diệu mang theo mùi vị châm chọc.

Nghe vậy, hai người Thiên Chân mặt đỏ bừng.

Ba giờ bốn mươi, nhóm Lâm Diệu đến nơi, đi vào nhìn xem, ghế trong đại sảnh trống một phần ba.

Lâm Diệu trực tiếp đi tới ghế chủ tọa ngồi xuống, cũng không nói gì, chỉ đợi thời gian trôi qua.

Người Ngô gia nhìn thấy Đại Phan và Thiên Chân đều đứng sau

lưng Lâm Diệu, tuy tò mò nhưng cũng không ai dám hỏi.

Thời gian đến 4 giờ sáng, Lâm Diệu nói: "Đóng cửa lại đi, những kẻ chưa đến thì không cần dùng nữa.

Đại Phan đối chiếu danh sách, xem xem thiếu những ai." Theo lệnh Lâm Diệu, Bàn Tử đi đóng cửa lớn, Đại Phan thì lấy danh sách ra, liên tục đối chiếu tên người.

Lâm Diệu nhìn đám người Ngô gia bên dưới nói: "Chào mọi người, tôi tên Lâm Diệu, cũng là Đạo gia của Cửu Môn.

Có người từng nghe về tôi, cũng có người không biết, nhưng không sao cả.

Hôm nay có thể tới đây, chứng minh các người đối với Ngô gia đủ trung thành.

Bất kể trước kia làm chuyện gì, từ nay về sau xóa bỏ toàn bộ, chuyện này tôi làm chủ." Nghe Lâm Diệu nói, bên dưới có người cảm thấy kinh ngạc, nói với người bên cạnh chưa biết: "Đạo gia chính là một người tàn nhẫn, chuyện Vương gia lần trước là do ngài ấy dẫn người làm đấy." "Không chỉ vậy đâu, nghe nói Đạo gia thường xuyên xuống mộ, bảo bối trong tay đếm không xuể a..." Thảo luận một hồi, bên dưới có người hỏi: "Đạo gia, lời ngài nói là thật sao?

Mọi chuyện đều xóa bỏ?" Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm, chút chuyện này tôi có thể thay Ngô Tam Tỉnh làm chủ, hơn nữa, Tiểu Tam Gia không phải cũng đang ở đây sao?" Thấy Thiên Chân đứng sau Lâm Diệu gật đầu, mọi người mới tin tưởng.

Bên kia, Đại Phan đã đối chiếu xong danh sách, nói với Lâm Diệu: "Đạo gia, tổng cộng có chín người vắng mặt, đây là danh sách." Lâm Diệu cầm xem, thấy bên trên có địa chỉ, bèn giao danh sách cho Lâm Nhất, nói: "Lâm Nhất, đội 1 và đội 2 đi bắt người về cho ta." Nhìn

bóng lưng tộc nhân rời đi, Lâm Diệu nói với người Ngô gia: "Hôm nay gọi mọi người tới, không vì cái gì khác, hy vọng mọi người có thể cung cấp tin tức về việc làm ăn của kẻ địch, có ai dẫn đầu thì báo cho tôi.

Tôi biết mọi người đều có kênh thông tin riêng, cho nên mới lao sư động chúng mời mọi người tới." Nghe Lâm Diệu nói, mọi người không ngờ lại đơn giản như vậy, từng người một hưng phấn báo cáo địa chỉ và tên người.

Đợi tin tức thu thập kha khá, tộc nhân cũng đã áp giải chín người kia về.

Nhìn chín người bị trói gô, phòng gian lâm vào yên tĩnh.

Lâm Diệu cười nói: "Chín vị này cũng là người Ngô gia, nhưng hôm nay không chuẩn bị tới, cho nên tôi gọi người mời tới, đương nhiên, phương thức có chút thô lỗ." Sau đó Lâm Diệu lại nhìn Thiên Chân nói: "Nhìn cho kỹ, Cửu Môn nên làm việc như thế nào." Lâm Diệu đi đến trước mặt chín người, nhìn bọn họ nói: "Đã nhập môn Ngô gia, hưởng thụ quyền lực của Ngô gia, chịu sự chiếu cố của Cửu Môn, vậy thì không nên rút lui." Dứt lời, Lâm Diệu trực tiếp rút súng, khai hỏa.

Đợi tiếng súng ngừng lại, chín người đã không còn sinh tức.

Lâm Diệu nhìn quanh bốn phía nói: "Nhập môn Ngô gia, nhập Cửu Môn, không có hai chữ rút lui, cho nên chín người này phải chết, cũng chỉ có thể làm quỷ của Cửu Môn.

Tôi hy vọng mọi người có thể lấy đó làm gương, đều hiểu chưa?" Xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, một lát sau đám người đang chấn kinh mới nhao nhao hồi thần, nói đã hiểu.

Đợi người Ngô gia rời đi, Lâm Diệu nhìn Thiên Chân nói: "Nhìn

hiểu chưa?" Thiên Chân ánh mắt né tránh thi thể trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch nói: "Hiểu được một chút, Đạo gia." Lâm Diệu lắc đầu: "Vậy thì cố mà hiểu cho kỹ, ghi nhớ chuyện hôm nay trong lòng." Nói rồi hắn dẫn tộc nhân đi ra ngoài, tới cửa Lâm Diệu nói: "Đại Phan, dẫn Tiểu Tam Gia nhà cậu đi xử lý thi thể, đúng rồi, để cậu ta tự mình động thủ." Trở lại phòng bệnh tư nhân của Ngô Tam Tỉnh, thấy Ngô Tam Tỉnh chưa nghỉ ngơi, Lâm Diệu nói: "Sau này dạy dỗ Thiên Chân cho tốt, quá nhu nhược rồi.

Thu hồi mấy cái tâm tư nhỏ của nhà cậu đi, Cửu Môn ai cũng không thể sống sót mà thoát ly đâu." Ngô Tam Tỉnh nhắm mắt lại, có chút thống khổ nói: "Đạo gia, sau này tôi sẽ dạy dỗ cẩn thận, trước đó là Ngô gia chúng tôi làm sai." Nhìn biểu tình thống khổ của Ngô Tam Tỉnh, Lâm Diệu mở miệng nói: "Đừng nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, Ngô gia nếu thoát ly Cửu Môn, cho dù Cửu Môn không truy cứu thì người Trương gia cũng sẽ diệt Ngô gia mãn môn, các người trả giá quá nhiều rồi, biết không?" Để Ngô Tam Tỉnh nghỉ ngơi, Lâm Diệu gọi tộc nhân tới, lấy ra tin tức mà những người kia vừa cung cấp.

Nhìn qua rồi nói: "Trên này có ba người, còn có sáu cửa hàng.

Đội 1 đi tìm người, đội 2 đi giật mìn cửa hàng cho ta." Nhìn bóng lưng tộc nhân rời đi, Lâm Diệu lâm vào trầm tư.

Một lát sau, Bàn Tử nói: "Đạo gia, cũng sắp xếp cho tôi chút việc làm đi chứ, tôi ngồi chơi khó chịu quá." Nghe Bàn Tử nói, Lâm Diệu hồi thần, không vui nói: "Vậy cậu đi mua chút gì ăn cho tôi đi, tôi sắp chết đói rồi." Đợi hai người Thiên Chân trở về, Lâm Diệu và Bàn Tử đang ăn đồ ăn.

Nhìn Đại Phan, Lâm Diệu hỏi: "Đều là Tiểu Tam Gia động thủ à?" Đại Phan xấu hổ cười cười, nói: "Tôi có giúp một chút, một chút thôi." Sau đó Lâm Diệu gọi Đại Phan vào ăn cùng, Thiên Chân thì bị

đuổi vào phòng bệnh Tam thúc.

Đến trưa, đội 1 và đội 2 áp giải ba người trở về.

Thấy ánh mắt Lâm Diệu, Lâm Nhất cười nói: "Ba gã này nghe chuyện tối qua, hôm nay đều trốn trong cửa hàng, vừa vặn để tôi tóm gọn một mẻ." Lâm Diệu gật đầu nhìn ba người, nói: "Tự báo gia môn đi, từng người một." Ba người lần lượt trả lời, Trương Lực, Đỗ Quốc Tân, đều là cán bộ trung tầng của Tập đoàn Tây Khoáng.

Lâm Diệu nhìn ba người nói: "Biết vì sao bắt các ngươi không?" Ba người nhao nhao gật đầu biểu thị đã biết.

Nhìn biểu tình sợ hãi của ba người, Lâm Diệu nói: "Có di ngôn gì không?" Hai người kia đều bị dọa đến không dám động đậy, chỉ có Trương Lực run rẩy nói: "Đại gia, tôi chỉ là kẻ chạy việc, những chuyện khác tôi đều không biết a." Nghe được lời này, sắc mặt Lâm Diệu trầm xuống, nói: “Nếu đã không có, vậy chúng ta không cần bàn nữa.

Lâm Nhất, đem người đi đi.” Vừa dứt lời, ba người kia mặt cắt không còn giọt máu, giãy giụa cầu xin tha thứ, nhưng chẳng được bao lâu bên ngoài đã vang lên mấy tiếng súng.

Nghe thấy tiếng súng, Thiên Chân từ phòng bệnh đi ra, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn mọi người, không hiểu vì sao lại có tiếng súng.

Lâm Diệu không để ý tới hắn, nhìn Đại Phan nói: “Các cửa hàng của tập đoàn Tây Khoáng đã bị phá hủy, ngươi cũng vừa mới xử lý xong, chỉ còn lại một vài tên tôm tép.

Gọi điện thoại cho người của Ngô gia, bảo bọn họ trước 8 giờ tối nay phải lấy lại hết các mối làm ăn, nếu không thì cứ đi theo bồi táng mấy người kia đi.” Đại Phan mặt lộ vẻ hưng phấn đi làm việc.

Lâm Diệu lúc này mới quay đầu nhìn về phía Thiên Chân, cười

nói: “Thiên Chân à, đi xử lý mấy cái xác ở cửa đi, lần này không ai giúp cậu đâu.” Nghe vậy, sắc mặt Thiên Chân lại lần nữa trắng bệch, lề mề đi ra ngoài.

Đến tối, tất cả việc kinh doanh của Ngô gia ở Hàng Thành đã khôi phục bình thường.

Lâm Diệu đi vào phòng bệnh của Ngô Tam Tỉnh, nhìn ông ta nói: “Chuyện của Ngô gia đã giải quyết xong, hiện tại ông cũng đã tỉnh, những chuyện còn lại có thể tự xử lý được chứ?” Thấy Ngô Tam Tỉnh gật đầu, Lâm Diệu lại nói: “Hai ngày tới động tĩnh có thể sẽ hơi lớn, tôi chuẩn bị dùng cả tập đoàn Tây Khoáng để lập uy, cho nên ông hãy vận động nhân mạch của Ngô gia, đè nén ảnh hưởng của sự việc xuống mức thấp nhất, đã biết chưa?” Ngô Tam Tỉnh suy yếu nói: “Đạo gia yên tâm, Ngô gia chúng tôi khẳng định sẽ toàn lực ra tay.” Gật gật đầu, Lâm Diệu đi ra khỏi phòng, nói với Thiên Chân: “Cậu cũng đi cùng tôi một chuyến, hành động lần này của Cửu Môn, các nhà đều phải có mặt.” Chớp mắt đã sang ngày hôm sau, tại bao sương của Cửu Môn.

Lâm Diệu nhìn Đương gia của các nhà, nói: “Từ giờ phút này, mỗi nhà đều phải toàn lực sưu tập tin tức về tập đoàn Tây Khoáng, hễ có động tĩnh gì thì thông báo cho tôi ngay.” Thấy các nhà đều gật đầu, Lâm Diệu cho mọi người giải tán.

Chương 122

Hắn nhìn Nhị Gia đang ngồi đó, nói: "Nhị Gia, đưa tôi đi xem Trương Tiểu Sơn một chút, vết thương có nặng không?" Nhị Gia có chút chần chờ nói: "Vết thương thì không quá nặng, nhưng Trương Phó quan dường như đã xảy ra một số biến hóa, nghe rất quái dị." Nghe được lời này, sắc mặt Lâm Diệu đại biến, chẳng lẽ mảnh vỡ thiên thạch đã bị cướp đi?

Đó mới là nguyên nhân Trương Tiểu Sơn bị tập kích?

Nghĩ đến đây, Lâm Diệu thiết thanh mặt mũi nói: "Hiện tại đưa tôi đi, tôi muốn xem tình hình trước." Đến nơi Trương Tiểu Sơn ẩn náu, Lâm Diệu phát hiện căn phòng dưỡng bệnh cư nhiên bị hàn kín bằng cửa sắt từ bên ngoài.

"Mở cửa, tôi muốn đi vào." Nói xong, Lâm Diệu trực tiếp đi vào phòng bệnh.

Đi vào nhìn lên, Trương Tiểu Sơn tuy vết thương không đáng ngại nhưng lại đang bị huyết mạch khống chế.

Lâm Diệu không lãng phí thời gian, trực tiếp phóng xuất uy áp, trấn áp Trương Tiểu Sơn, sau đó lấy ra một mảnh vỡ thiên thạch đặt lên người hắn.

Trương Tiểu Sơn khôi phục thanh tỉnh, nhìn thấy Lâm Diệu trước mặt, há miệng khô khốc nói: "Đạo gia, lần này gây thêm phiền toái cho ngài rồi, mảnh vỡ thiên thạch đã bị cướp đi." "Mục đích chủ yếu của bọn chúng là mảnh vỡ thiên thạch sao?" Lâm Diệu lạnh lùng hỏi.

Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn suy nghĩ một chút, nói: "Không giống lắm, nhưng bọn hắn đã lấy đi tất cả đồ đạc của tôi, cho nên tôi mới biến thành bộ dạng này." Hạnh hảo là không nhắm vào mảnh vỡ thiên

thạch, nếu không đám người Lâm Diệu cũng không sợ có kẻ muốn cướp, nhưng tộc nhân và người thường thì khó mà chống đỡ.

Lâm Diệu thả lỏng ngữ khí hỏi: "Là ai ra tay?

Ngay cả năng lực hoàn thủ cậu cũng không có?" Trương Tiểu Sơn cười khổ nói: "Đạo gia, lần này là tôi lật thuyền trong mương, đúng lúc đang áp chế huyết mạch thì lựu đạn bay vào, phản ứng không kịp, trực tiếp bị nổ ngất đi." Lâm Diệu lắc đầu, nói: "Được rồi, nghỉ ngơi đi." Ra bên ngoài, Lâm Diệu nhìn Nhị Gia nói: "Nhị Gia, lát nữa thông báo cho những người khác, đều phải dốc toàn lực cho tôi, tin tức càng nhanh càng tốt, tôi muốn tất cả tư liệu về tập đoàn Tây Khoáng, ghi nhớ là tất cả cao tầng." Vốn dĩ Lâm Diệu chỉ muốn giải quyết kẻ khống chế thực tế của tập đoàn Tây Khoáng, đơn giản giải quyết vấn đề là xong, nhưng hiện tại đã dính dáng đến mảnh vỡ thiên thạch, vì gia tộc, hắn không thể buông tha bất cứ kẻ nào có khả năng tiết lộ tin tức, cũng không thể có bất kỳ sự mềm lòng nào.

Lâm Diệu về nhà, đúng lúc nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt dắt hai đứa nhỏ muốn ra cửa.

Hắn đi lên trước hỏi: "Tân Nguyệt, em đưa hai tiểu công chúa đi đâu đấy?" Nghe vậy, hai bạn nhỏ ngượng ngùng cười, Doãn Tân Nguyệt cao hứng nói: "Anh về đúng lúc lắm, phụ thân em bảo em đưa bọn nhỏ về ăn cơm, anh cũng đi cùng luôn đi." Bốn người tới Doãn gia, Doãn Thiên Sinh đều không thèm để ý tới hai người lớn, toàn bộ lực chú ý đều đặt lên người hai đứa nhỏ.

Lâm Diệu cùng vợ có chút cạn lời nhìn nhau, đi vào trong nhà.

Sau bữa cơm tối vui vẻ, Lâm Diệu cùng Doãn Thiên Sinh vào thư phòng.

Doãn Thiên Sinh nói: "Ta đã nghe chuyện của Cửu Môn, hiện tại là con đang chủ sự xử lý sao?

Chỉ một buổi tối đã dùng thủ đoạn lôi đình giải quyết vấn đề của Ngô gia ở Hàng Thành?" Nghe Doãn Thiên Sinh liên tục đặt câu hỏi, Lâm Diệu có chút kinh ngạc, tin tức thật linh thông.

Hắn cũng không nói nhiều, gật đầu: "Vâng, hiện tại con đang xử lý, nhạc phụ yên tâm, rất nhanh sẽ giải quyết xong vấn đề, sẽ không có nguy hiểm." Nghe Lâm Diệu trả lời, Doãn Thiên Sinh có chút muốn nói lại thôi.

Lâm Diệu kỳ quái hỏi: "Nhạc phụ, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng, chúng ta là người một nhà." Doãn Thiên Sinh lúc này mới khó xử nói: "Hôm nay có một cao tầng của tập đoàn Tây Khoáng gọi điện cho ta, hắn biết thủ đoạn của con nên sợ hãi, muốn nhờ ta xin tha, thả hắn một con đường sống." Nghe vậy, Lâm Diệu có chút khó xử.

Nếu không có chuyện mảnh vỡ thiên thạch, hắn đã trực tiếp đáp ứng rồi.

Nhưng hiện tại đám cao tầng này đều là bom hẹn giờ, cho nên không có khả năng buông tha.

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu tổ chức ngôn ngữ nói: "Nhạc phụ, người của tập đoàn Tây Khoáng đã lấy thứ không nên lấy, con không biết có những ai biết chuyện này, cho nên con không thể mạo hiểm.

Nếu làm vậy, cả hai nhà chúng ta đều sẽ gặp nguy hiểm, ngài hiểu chưa?" Nghe vậy, vẻ khó xử trên mặt Doãn Thiên Sinh biến mất.

Dù sao cũng là Tộc trưởng một tộc, ông hiểu rõ trách nhiệm, hiện tại mặc kệ giao tình thế nào cũng phải nhường đường cho sự an toàn của gia tộc.

Doãn Thiên Sinh nói: "Vậy cứ làm theo cách của con đi, coi như ta chưa từng nói gì." Nói xong, hai người đi ra khỏi thư phòng, lại khôi phục biểu tình cao hứng như thể cuộc nói chuyện trong thư phòng

chưa từng xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu nhận được điện thoại của Nhị Gia.

Tại bao sương Cửu Môn, nhìn mọi người bên trong tinh khí thần đều không giống nhau, Lâm Diệu nói: "Hôm nay sao thế?

Từng người một đều có tinh thần như vậy?" Giải Cửu Gia cười đứng lên nói: "Đều là nhờ phúc của Đạo gia, chuyện của Ngô gia trước đó truyền ra, hiện tại việc làm ăn của các nhà cơ bản đã khôi phục bình thường." "Ồ, thì ra là chuyện này." Lâm Diệu vừa nói vừa đi về phía chỗ ngồi, ngồi xuống rồi lại hỏi: "Nói tin tức của mọi người đi, tra được thế nào rồi?" Nghe Lâm Diệu hỏi, những người khác đều nhìn về phía Nhị Gia.

Chỉ thấy Nhị Gia nói: "Đạo gia, tôi đã tổng hợp tin tức các nhà, danh sách cao tầng tập đoàn Tây Khoáng cũng đã có.

Tối mai bọn họ sẽ tụ hội trên một chiếc tàu đánh bạc, hình như muốn thương lượng chuyện gì đó." "Tàu đánh bạc?

Địa phương tốt đấy, ngày mai tất cả những người trong danh sách đều sẽ đi sao?" Lâm Diệu gật đầu nói.

Hoắc Tiên Cô nói: "Đạo gia, chỉ có ba người sẽ không đi, tôi nghe ngóng được ba người này mỗi năm tụ hội đều sẽ lưu thủ để xử lý công việc." Nghe tất cả tin tức, Lâm Diệu trầm tư, những người khác cũng đều trầm mặc nhìn hắn.

Suy nghĩ rõ ràng xong, Lâm Diệu nói: "Ngày mai giải quyết ba kẻ không đi tham gia tụ hội kia, nhớ kỹ đừng gây ra động tĩnh quá lớn.

Tôi sẽ giải quyết những người trên tàu đánh bạc, để cho người ngoài biết Cửu Môn chúng ta không dễ chọc như vậy." "Sau đó tôi cần mọi người phát động tất cả nhân mạch, áp chuyện của tập đoàn Tây Khoáng xuống.

Tập đoàn Tây Khoáng coi như tạ lễ chia cho những người xuất lực, nhưng Cửu Môn tuyệt đối không được động vào tập đoàn này, miễn cho lưu lại vết nhơ, biết chưa?" Thấy mọi người gật đầu đáp ứng, Lâm Diệu mới thả lỏng ngữ khí, nói tiếp: "Chuyện lần này, tốt nhất mọi người nên dùng tâm mà làm, làm tốt rồi thì địa vị Cửu Môn sẽ càng thêm củng cố, lợi ích của mọi người cũng sẽ càng lớn." Mấy nhà này, mỗi nhà đều có tính toán riêng, nếu không cảnh cáo trước, e rằng sau đó sẽ xuất hiện sai sót.

Nhìn đám người Cửu Môn rời đi, Lâm Diệu trầm tư một lúc rồi đi tới văn phòng của Doãn Băng.

Nhìn Doãn Băng, hắn nói: "Doãn Băng, chuyện hôm nay là việc công, không được xen lẫn tình cảm cá nhân." "Tôi chuẩn bị ra tay với tập đoàn Tây Khoáng, nếu Doãn gia có thể phát động nhân mạch giúp đỡ áp xuống ảnh hưởng, có thể nuốt trọn tập đoàn Tây Khoáng." Nghe Lâm Diệu nói, Doãn Băng cân nhắc được mất, tươi cười nói: "Đa tạ dượng chiếu cố, sau đó tôi sẽ ra tay." Lâm Diệu cười lắc đầu, nói: "Nhớ kỹ, đừng quá tham lam, cái gì ăn được vào miệng mới là tiền." Về đến sơn trang, Lâm Diệu bảo tộc nhân chuẩn bị tốt, lần này hắn chuẩn bị mang theo một đội cùng Bàn Tử đi, những người khác tiếp tục làm việc của mình.

Lần này phải làm hải đạo cướp bóc một phen, dù sao cũng là ở trên công hải.

Tối hôm sau, Lâm Diệu nhìn chiếc tàu đánh bạc khổng lồ đang neo đậu ở bờ biển, bên trên tiếng người huyên náo, nhiệt náo phi phàm.

Hắn cũng từ trong hệ thống mua một chiếc xuồng cao tốc cỡ nhỏ, vừa vặn có thể ngồi đủ Lâm Diệu và tộc nhân, hiện tại chỉ chờ tàu đánh bạc xuất phát.

Tám giờ tối, tàu đánh bạc xuất phát, Lâm Diệu cùng mọi người lái

xuống cao tốc cẩn thận bám theo.

Chờ khi tàu bắt đầu tăng tốc, Lâm Diệu dẫn tộc nhân cẩn thận leo lên tàu, trốn ở một góc an tĩnh, chuẩn bị ra đến công hải mới hành động.

Bên kia, người của Cửu Môn cũng bắt đầu động thủ, ba kẻ lưu thủ đều bị giải quyết gọn gàng linh hoạt.

Bọn họ cũng đang gọi từng cuộc điện thoại, thông qua mạng lưới quan hệ khổng lồ, chuẩn bị áp xuống sự việc sắp xảy ra tối nay.

Thấy tàu đã tiến vào công hải, Lâm Diệu nói: "Động thủ đi, trước tiên phá hủy thuyền cứu sinh, sau đó giải quyết lính đánh thuê, chúng ta hội hợp ở đại sảnh." Nghe lệnh Lâm Diệu, tộc nhân nhao nhao hành động, Lâm Diệu thì như đi dạo tiến về phía đại sảnh sòng bạc.

Đi vào nhìn lên, thật náo nhiệt nha, từng cái bàn đánh bạc trước mặt đều là những tinh anh xã hội âu phục giày da, hiện tại lại như kẻ điên, ai nấy đều lớn tiếng hò hét.

Người thắng tươi cười rạng rỡ, kẻ thua tâm như dao cắt.

Lâm Diệu lấy súng ra, trực tiếp bắn lên trần nhà, trong nháy mắt cả sảnh đánh bạc an tĩnh lại.

Chương 123

Những người này nhìn Lâm Diệu đang mặc đồ bảo hộ, đầu đội mũ giáp kín mít, ai nấy đều lộ ra biểu tình kinh khủng.

Lâm Diệu nói: "Đều thành thật ngồi xổm xuống cho tôi.

Đây là ân oán cá nhân, nhưng nếu có kẻ nào dám phản kháng, vậy đừng trách tôi." Nghe vậy, từng người đều ngoan ngoãn ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, đám tinh anh xã hội này rất quý mạng sống.

Lúc này, bên ngoài cũng truyền đến tiếng súng, xem ra đang giải quyết đám lính đánh thuê kia.

Không bao lâu sau, Lâm Nhất và mọi người đi vào, nói: "Đầu lĩnh, đều giải quyết xong rồi." Nghe vậy, Lâm Diệu lấy ra danh sách giao cho Lâm Nhất, nói: "Đi tìm những người này lôi ra đây, một kẻ cũng đừng bỏ sót." Nói xong Lâm Diệu nhìn đám người đang hoảng sợ, nói: "Có một số việc không liên quan đến các vị, cứ thành thật mà đợi, đừng nhiều chuyện, tôi cam đoan sẽ không có việc gì." Nói xong Lâm Diệu nhìn thoáng qua mấy nam tử mặc đồng phục bảo an.

Một lát sau Lâm Nhất và mọi người áp giải người sang phòng cách vách, sau đó đi ra nói: "Chủ tịch Ngưu Bôn không có ở đây, những người khác đều đã bắt đủ." Nghe vậy, Lâm Diệu nhìn đám đông nói: "Vì an toàn của các vị, tôi hỏi một vấn đề, hy vọng mọi người có thể hăng hái trả lời, ai biết Ngưu Bôn đi đâu rồi?" Thấy đám đông không ai lên tiếng, Lâm Diệu bắn một phát súng lên trời, hỏi lại: "Ai biết hắn đi đâu?" Thấy hành động của Lâm Diệu, trong đám đông truyền ra tiếng nói: "Tôi vừa mới thấy ông ta đi vào nhà vệ sinh." Nghe được lời này, Lâm Nhất đi tìm người, Lâm Diệu thì cao hứng nói: "Chúc mừng các vị đã lựa chọn đúng, tối nay ai cũng sẽ không

xảy ra chuyện gì, có thể tiếp tục tận tình đánh bạc." Nghe vậy, cả đám người đều tuyệt vọng, ai còn tâm tư đâu mà đánh bạc a?

Đợi một lát, thấy Lâm Nhất áp giải người về, Lâm Diệu cẩn thận đánh giá Ngưu Bôn, kẻ nắm quyền thực sự của tập đoàn Tây Khoáng, chỉ thấy là một lão giả khoảng 60 tuổi, đầu đầy tóc bạc, nhìn không khác gì ông bác nhà hàng xóm.

Tại một căn phòng khác, Lâm Diệu nhìn Ngưu Bôn hỏi: "Vì sao muốn ám sát Trương Phó quan, cướp đồ của hắn?" Nhìn lão giả vẫn một lời không nói, Lâm Diệu lạnh lùng phất phất tay, chỉ nghe một tiếng súng vang, một cao tầng tập đoàn Tây Khoáng ngã xuống, không nói một lời.

Lâm Diệu đột nhiên nhớ ra, trong danh sách có một cao tầng tên là Ngưu Siêu, là em ruột của Ngưu Bôn.

Hắn liền lôi người này ra, dùng súng dí vào đầu, hỏi: "Hiện tại có thể nói chưa?" Ngưu Bôn quay đầu, nhìn người em trai đang sợ hãi, gian nan mở miệng nói: "Ta vốn dĩ muốn trực tiếp giết Trương Phó quan, dùng tín vật mang theo trên người hắn để uy hiếp những người khác của Cửu Môn, không ngờ thủ hạ làm việc bất lợi, để hắn chạy thoát." Nghe Ngưu Bôn nói, trái tim đang căng thẳng của Lâm Diệu mới buông xuống.

Tiếp theo hỏi: "Đồ đâu?

Đều ở đâu rồi?" "Ở trong phòng của ta, phòng 301." Ngưu Bôn thống khoái đáp.

Nghe vậy, Lâm Nhất đi lấy đồ, Lâm Diệu thì tháo mũ giáp xuống, có chút tò mò hỏi: "Sao ông lại có ý nghĩ thay thế Cửu Môn?

Ông biết hàm nghĩa của Cửu Môn là gì không?" Ngưu Bôn không quan tâm nói: "Thương nhân trọng lợi, ta nhìn trúng lợi ích độc quyền

của Cửu Môn nên động thủ thôi, chẳng lẽ Cửu Môn các người là đi cứu vớt thế giới à?" Nghe vậy, Lâm Diệu cười nói: "Cái gì cũng không biết mà dám động thủ, lần này cho dù ông thành công thay thế Cửu Môn thì cũng không có đường sống, sẽ có người khác đối phó ông.

Ông cũng thật có dũng khí." Nhìn Ngưu Bôn sắc mặt khó coi, Lâm Diệu không nói nữa, an tĩnh chờ Lâm Nhất trở về.

Nhìn đống đồ Lâm Nhất mang về, sắc mặt Lâm Diệu trong nháy mắt biến thành xanh mét, lạnh giọng hỏi: "Bên trong thiếu một món, hiện tại đồ vật kia đang ở đâu?" Nhìn Lâm Diệu đang tán phát ra sát khí, Ngưu Bôn vẫn ngạnh kháng, nói: "Đồ vật?

Không có thiếu, đều ở trong đó." Nghe vậy, Lâm Diệu đang đầy nộ khí trực tiếp nổ súng giết chết em trai hắn.

Sau đó hỏi lại: "Đồ vật ở đâu?" Nhìn thi thể ngã trên mặt đất, Ngưu Bôn biết không thoát được, dứt khoát trầm mặc không nói nữa.

Thấy bộ dạng này, Lâm Diệu tuy rằng mặt ngoài khôi phục bình tĩnh, nhưng việc mảnh vỡ thiên thạch uy hiếp đến an toàn gia tộc khiến hắn nảy sinh sát ý mãnh liệt.

Trước tiên phất phất tay nói: "Trừ Ngưu Bôn ra, những người khác đều giải quyết hết, ném xuống biển cho cá ăn đi." Sau đó hắn lấy ra điện thoại vệ tinh đã chuẩn bị sẵn, kết nối với Nhị Gia, Lâm Diệu không hàm chứa bất kỳ tình cảm gì nói: "Tìm cả nhà Ngưu Bôn, diệt mãn môn, ngay cả một con chó cũng không được tha." Nghe vậy, Ngưu Bôn vừa rồi còn muốn chết dưới đáy sông liền hỏng mất, lớn tiếng hô: "Ngươi có còn nhân tính hay không?

Họa không tới người nhà không phải là quy củ trên giang hồ sao?" "Quy củ?

Ở trước mặt Lâm Diệu ta chưa từng có quy củ, lời của ta mới là quy củ." Lâm Diệu mặt đầy lệ khí nói.

Thấy thế, Ngưu Bôn rốt cục buông lỏng, nói: "Thứ đó bị con trai út của ta lấy đi, nó rất thích món đó." Nói xong, hắn lại nhìn Lâm Diệu nói: "Ta hy vọng ngươi có thể tha cho người nhà của ta, đừng làm hại bọn họ." Lâm Diệu lẳng lặng nhìn hắn, nói: "Ta vốn dĩ cũng không muốn thương hại người nhà ông, nhưng sự dung túng của ông đối với con trai khiến ta không thể không làm như vậy.

Muốn oán thì oán chính mình đi." Nói xong liền nổ một phát súng kết liễu.

Nhìn căn phòng hỗn độn, Lâm Diệu nói với điện thoại: "Tìm con trai út của Ngưu Bôn, những người khác khoan hãy động thủ." Lâm Diệu cũng không phải người lạm sát, nếu có thể không ra tay với già trẻ nhà Ngưu Bôn thì tốt nhất là không động thủ, nhưng nếu không tìm được con trai út của hắn thì cũng không còn cách nào khác.

Đêm đó, đám người Lâm Diệu suốt đêm trở về thành.

Chờ tới chỗ của Nhị Gia thì đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Vừa gặp mặt, Nhị Gia nói: "Đạo gia, người đã mang về, toàn bộ hành trình không có bất luận kẻ nào giao lưu cùng hắn, đồ trên người hắn cũng không ai lấy, hiện tại đang nhốt ở tầng hầm." Nghe vậy, Lâm Diệu không thể không cảm khái sự thông minh của Nhị Gia, biết có một số việc không thể biết, cũng không thể nhúng tay.

Hắn cười nói: "Lần này đa tạ Nhị Gia ra tay, đưa tôi đi xem một chút đi." Tại tầng hầm, đóng cửa lại, bên trong chỉ còn lại Lâm Diệu và con trai út của Ngưu Bôn.

Nhìn tên nhóc đang sợ hãi, Lâm Diệu nói: "Ta hỏi, ngươi đáp, đừng nói nhảm một câu nào, biết chưa?" Hắn chạy nhanh hoảng loạn

gật đầu nói: “Biết, tôi biết.” “Ngươi từ chỗ phụ thân lấy đi một mảnh vỡ, đúng không?” “Đúng, là tôi xin ông ấy, thật vất vả mới xin được.” “Hiện tại đồ vật đang ở đâu?” “Ở trên cổ tôi, dùng dây chuyền đựng.” “Có người khác nhìn thấy không?

Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.” “Không có, không ai thấy, tôi cũng mới đeo lên tối hôm qua, vừa định đi chơi thì bị bắt tới đây, không ai thấy cả.” Nghe vậy, Lâm Diệu mới yên tâm, từ trên cổ hắn lấy vật kia xuống, quả nhiên bên trong đựng mảnh vỡ thiên thạch kia.

Theo một tiếng súng vang, Lâm Diệu đi ra khỏi tầng hầm, trở lại mặt đất.

Nhìn Nhị Gia, hắn nói: “Phải làm phiền Nhị Gia hỗ trợ xử lý rồi.” Nhị Gia nói: “Đạo gia, mau ngồi, lát nữa sẽ có người hầu đi xử lý, lần này chuyện Cửu Môn thuận lợi giải quyết, thật làm phiền ngài rồi.” Ngồi xuống uống một ngụm trà, Lâm Diệu nói: “Nhị Gia đừng khách khí, trong Cửu Môn cũng có chuyện làm ăn của tôi, giúp mọi người cũng là giúp tôi, nếu không Cửu Môn hiện tại cũng quá yếu ớt.” Nhị Gia lâm vào trầm mặc, một lát sau mới nói: “Aizz, đều do đám hậu bối chúng tôi làm mất mặt, ngay cả cơ nghiệp tổ tông cũng suýt chút nữa đánh mất.” “Được rồi, sau này hảo hảo phát triển đi, gần đây mọi người đừng lộ diện nữa, sự tình đều giao cho người dưới làm, tránh đầu sóng ngọn gió.” Nhìn Nhị Gia già nua, Lâm Diệu chuyển chủ đề nói.

Nghe vậy, Nhị Gia gật gật đầu.

Trên đường về nhà, Lâm Diệu lại nhận được nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh, nhiệm vụ hệ thống: Giết chết kẻ trộm sinh mệnh trước cửa Thanh Đồng trong Thiên Cung.” Nhìn nhiệm vụ hệ thống, Lâm Diệu một trận khó chịu, vừa từ núi tuyết đi ra, lại muốn lần nữa tiến vào

núi tuyết.

Nhìn mục tiêu nhiệm vụ hệ thống, Lâm Diệu lại một trận đau đầu, con quái vật kia cũng không dễ giải quyết a.

Bất quá hiện tại Ngô Tam Tỉnh đều đang nằm liệt giường, sao hệ thống lại phát bố nhiệm vụ này?

Sự tình có biến hóa?

Lâm Diệu mang theo một bụng nghi vấn trở về sơn trang.

Hảo hảo nghỉ ngơi thôi, xử lý chuyện tập đoàn Tây Khoáng đã làm Lâm Diệu đủ phiền rồi, hiện tại kịch tình lại phát sinh biến hóa.

Trở lại trong nhà, Lâm Diệu trải qua cuộc sống bình tĩnh, mỗi ngày đưa đón hai tiểu nha đầu đi học, sau đó bồi Doãn Tân Nguyệt.

Ở giữa Lâm Diệu có về nhà thăm phụ thân Lâm Hiếu Toàn, ông nhìn thấy hai tiểu nha đầu thì thích không chịu được.

Thật hy vọng những ngày như thế này có thể kéo dài mãi.

Nhưng Thiên Chân lại tìm tới cửa.

Lâm Diệu vẻ mặt ghét bỏ nhìn Thiên Chân, hỏi: "Tiểu tử cậu tìm tôi làm gì?

Nhìn bộ dạng kia là biết không có chuyện tốt." Vẻ mặt xấu hổ, Thiên Chân nói: "Đạo gia, tôi tới thăm ngài, thuận tiện nói chút chuyện." Nghe vậy, Lâm Diệu tức giận nói: "Vậy nói chuyện thuận tiện kia đi." Thiên Chân mặt sắc nghiêm túc nói: "Đạo gia, tôi thỉnh ngài bồi tôi đi một chuyến Thiên Cung, chính là cái mô hình chúng ta nhìn thấy dưới đáy biển kia." Nghe Thiên Chân nói, Lâm Diệu biết nhiệm vụ hệ thống sắp bắt đầu rồi.

Chương 124

Nhưng vẫn hỏi: "Chuyện Ngô gia vừa bình ổn, sao lại muốn đi Thiên Cung?" "Mấy ngày trước tôi nhận được tin của A Nịnh, cô ấy tìm được một con cá đồng khác, phá giải được bí mật bên trên, cho nên mời tôi cùng đi." Thiên Chân chạy nhanh giải thích.

Không đúng, Trần Bì đều đã bị Lâm Diệu thu phục, con cá đồng thứ ba sao lại xuất hiện, xem ra đây là nguyên nhân hệ thống phát bố nhiệm vụ rồi.

Cầu Đức Khảo thật đúng là không từ bỏ ý định a, cứ một hai phải biết bí mật trường sinh của quái vật kia.

Vì thế Lâm Diệu nói: "Đi cũng được, cậu về bảo Tam thúc liên hệ người đi, tôi sẽ không chiếu cố cậu trên đường, đến lúc xuống mộ, chúng ta có khả năng sẽ phân khai một đoạn thời gian." Thấy Lâm Diệu đáp ứng, Thiên Chân cao hứng nói: "Cảm ơn Đạo gia, tôi trở về tìm Tam thúc." Bên trong Thiên Cung rất nguy hiểm, Lâm Diệu có chút đau đầu.

Nơi đó cũng có Côn Luân Thai, Lâm Diệu tương đối tò mò, muốn biết đó rốt cuộc là thứ gì.

Gọi đám người Lâm Nhất tới, Lâm Diệu nói: "Thiên Chân của Ngô gia mời chúng ta đi Thiên Cung nhìn xem, mọi người cũng chuẩn bị tốt đi.

Đúng rồi, Lâm Nhất, ảnh chụp lần trước đã chỉnh lý tốt chưa?

Đem bản vẽ họa ra đây." Nghe muốn đi Thiên Cung tìm bảo vật, Lâm Nhất nhanh chóng từ trong bao lấy ra bản vẽ, nói: "Tộc trưởng, tôi đã sớm chuẩn bị tốt, chờ chúng ta đi đây." Tiếp nhận bản vẽ, Lâm Diệu cẩn thận nhìn, cười nói: "Lâm Nhất, xem bộ dạng này là sớm

chuẩn bị tốt rồi a, nôn nóng lắm hả?" Không đợi Lâm Nhất nói chuyện, Bàn Tử chạy nhanh chen vào: "Tộc trưởng, ngài không biết đâu, Lâm Nhất lúc nói mộng du cũng nhắc tới Thiên Cung, cái loại nhớ mãi không quên a." Nghe vậy các tộc nhân sôi nổi cười rộ lên.

Lâm Nhất bị chọc đỏ mặt nói: "Tôi là tò mò, đúng, tò mò bên trong trông như thế nào." Nhìn các tộc nhân đùa giỡn, Lâm Diệu bất đắc dĩ nói: "Được rồi, chúng ta nghiên cứu bản đồ, để sau này bớt đi một ít đường oan uổng." Dành hai ngày thời gian nghiên cứu bản đồ, ngày thứ ba mọi người hướng tới núi Bạch Đầu xuất phát.

Đã thông điện thoại với Thiên Chân, mọi người tập hợp tại thôn làng dưới chân núi, người dẫn đường ở nơi đó cũng đã tìm xong.

Kinh qua mấy ngày xe ngựa mệt nhọc, đoàn người Lâm Diệu bảy người mới tới được thôn.

Tới nơi mới phát hiện, A Nịnh đã dẫn người đang chờ.

Nhìn thấy Lâm Diệu đi tới, A Nịnh chạy nhanh chào hỏi, nói: "Đạo gia, ngài đã tới?

Ông chủ của tôi bảo tôi thay mặt gửi lời hỏi thăm ngài." "Được rồi, không cần khách sáo, chúng ta cũng gặp mấy lần rồi, tuy rằng không quá vui vẻ, nhưng cũng coi là người quen, những người khác đều tới chưa?" Lâm Diệu phất phất tay, mạn bất kinh tâm nói.

A Nịnh trong lòng nghĩ gì không biết, nhưng ngoài mặt cung kính nói: "Cơ bản đều tới rồi, còn thiếu mỗi Thiên Chân thôi." Nghe vậy, Lâm Diệu dừng bước, nói: "Được, vậy tôi không ở trong doanh địa đâu, tôi đi nhà dân trong thôn ăn chút đồ rừng, chờ cậu ta tới thì gọi tôi." Nói xong, hắn dẫn tộc nhân đi vào trong thôn.

Ăn các loại đồ rừng, uống rượu trắng nấu từ lương thực nguyên chất độ cao, ngủ giường đất nóng hầm hập, làm đám người Lâm Diệu

sướng muốn chết.

Lúc sắp đi, Bàn Tử không nỡ nhìn lão hương nói: "Đại ca, mấy ngày nữa chuẩn bị thêm chút đồ rừng, mấy ngày nữa tôi về, đến lúc đó chúng ta lại hảo hảo uống rượu." Nghe vậy, Lâm Nhất và những người bên cạnh nước miếng đều sắp chảy ra, thật sự quá hạnh phúc.

Lâm Diệu dẫn theo đám tộc nhân cứ đi một bước lại ngoái đầu ba lần về doanh địa, nhìn thấy mọi người đang vây quanh thương lượng chuyện lộ tuyến.

Đi lên phía trước, chào hỏi xong, Thiên Chân nói: "Đạo gia, hiện tại có hai con đường, mọi người không biết chọn đường nào, ngài xem giúp một chút?" Cầm lấy nhìn thoáng qua, trên bản đồ vẽ hai lộ tuyến, một đường xa hơn một chút nhưng sẽ an toàn hơn, đường kia ngắn hơn nhưng một khi xuất hiện bão tuyết, có khả năng sẽ bị vây ở trong núi.

Lâm Diệu đối chiếu một chút, nhìn đích đến trên bản đồ, nói: "Địa điểm cuối cùng đều sai rồi, thảo luận lộ tuyến có cái tác dụng gì." Nói xong dùng bút vẽ một cái vòng bên trên, đem bản đồ đưa trở về.

Người dẫn đường Đại Thuận ở một bên nhìn thấy liền nói: "Các vị, chỗ này chúng ta không đi được đâu?

Trong đó có lính gác, gần đây hình như cũng đang đào đồ vật gì đó." Nghe vậy, mọi người thất kinh, chẳng lẽ bị người ta nhanh chân đến trước?

A Nịnh hỏi: "Những lính gác đó là người nào?

Đào đồ vật gì?" "Là lính gác của quốc gia láng giềng, về phần đào cái gì thì tôi cũng không biết, bất quá từ năm ngoái đã bắt đầu rồi." Người dẫn đường giải thích.

Xem ra sự tình có biến hóa, không phải người khác mà là đám

người kia đã sớm ra tay.

Vì thế Lâm Diệu nói: "Nếu vậy thì đưa tôi đi chỗ lính gác trú đóng là tốt nhất, tôi muốn dò hỏi một ít tin tức, ông có thể dẫn tôi ra đó, cũng đỡ phải đi loạn trong núi tuyết, tôi còn nhớ thương món đồ rừng nhà lão hương kia đây." Thiên Chân đứng một bên vừa định nói chuyện, bị Trương Tiểu Ca (Tiểu Ca) và Đại Phan ở gần đó ngăn lại, cũng không lên tiếng.

Người dẫn đường nghe vậy, nói: "Vậy cũng tốt, đến lúc đó ngài cho chút tiền, bọn họ khẳng định sẽ đem tin tức biết được nói cho ngài." Nói xong liền đi ra ngoài chuẩn bị.

Nhìn người dẫn đường đi ra ngoài, nụ cười trên mặt Lâm Diệu biến mất, lạnh giọng nói: "Đám lính gác này không thể lưu, đến lúc đó đều giải quyết cho tôi, dám đào trộm ở địa giới này." Thiên Chân nghe vậy, có chút không đành lòng, Đại Phan bên cạnh nhỏ giọng nói: "Tiểu Tam gia, những lính gác kia và A Nịnh không giống nhau.

A Nịnh và ông chủ cô ta đã chuẩn bị quan hệ các phương, bảo đảm không lấy đi minh khí trong mộ, cho nên mới có thể hạ mộ ở địa giới của chúng ta." "Nhưng những tên lính gác kia không giống thế, bọn chúng đang đào bảo bối của nước ta, lại tuyên chiến ngay trong vòng tròn của chúng ta, nếu truyền ra ngoài, Cửu Môn còn gì thể diện nữa." Thiên Chân nghe vậy, lại nhìn thấy Trương Tiểu Ca cũng gật đầu, biết đây là quy củ, không có khả năng, cũng không có năng lực ngăn cản.

Chờ tất cả mọi người chuẩn bị thỏa đáng, dưới sự dẫn dắt của Đại Thuận liền xuất phát.

Đi trên nền tuyết trắng xóa, mỗi một bước đều trầm trọng, cả đoạn đường đều không nói chuyện, sợ đem nhiệt khí phóng hết ra ngoài.

Khoảng 4 giờ chiều, sắc trời đã tối sầm lại, mọi người nghỉ ngơi trong một căn nhà gỗ nhỏ do thợ săn dựng.

Bàn Tử hỏi: "Đại Thuận huynh đệ, bên này sắc trời sao tối sớm thế?

Mới có bốn điểm mà?" "A, gần đây có khả năng sẽ có bão tuyết, cho nên ngày mai chúng ta phải xuất phát sớm, tranh thủ đến điểm nghỉ ngơi tiếp theo, nếu không buổi tối ở trong núi nhiệt độ quá thấp." Trả lời Bàn Tử xong, hắn lại nói với mọi người.

Nghe vậy cũng không ai phản đối, rốt cuộc đều không muốn chịu đông lạnh.

Thế là mọi người sớm đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mọi người xuất phát khi bên ngoài trời vẫn còn đen kịt.

Lâm Nhất nói: "Ai da, hiện tại làm cái gì cũng không dễ dàng, đảo đấu cũng phải đi sớm về tối." Nghe vậy, Bàn Tử cười phun, nói: "Lâm Nhất đại ca, chúng ta là vì có Tộc trưởng ở đây, nếu không làm nghề này toàn buổi tối mới động thân, biết đủ đi." Nghe vậy, hai người gần đó đều cười.

Theo mọi người tiến lên, tuyết rơi càng lúc càng dày, một chân dẫm xuống, cả cẳng chân đều không thấy đâu, tốc độ cũng chậm lại.

Đến giữa trưa, trên trời bắt đầu đổ tuyết, gió cũng lớn hơn.

Dẫn đường Đại Thuận nhìn thời tiết biến hóa, quay đầu lại nói: "Sắp biến thiên rồi, chúng ta tìm một chỗ gần đây tránh đi, chờ bão tuyết qua rồi hãy đi tiếp." Nhìn sắc trời dần dần hôn ám, mọi người cũng đồng ý.

Đi theo Đại Thuận tới một chỗ có suối nước nóng, cảm thụ được nhiệt khí tỏa ra, mọi người sôi nổi tán dương Đại Thuận.

Đại Thuận ngượng ngùng cười: “Suối nước nóng ở đây chúng ta sưởi ấm là tốt rồi, không thể đi vào, bên trong luôn có một ít độc trùng tồn tại, bị cắn sẽ trúng độc.” Đang hạ trại nghỉ ngơi gần suối nước nóng, người của A Nịnh đi kiểm tra bốn phía đột nhiên trở về báo: “Tôi phát hiện một khe nứt ở phía trước, bên trong có một cánh cửa đá, bên trên có điêu khắc.” Nghe vậy, Lâm Diệu để mặc tộc nhân, còn Thiên Chân và những người khác đi xem.

Chờ bọn họ nhìn thấy cửa đá, Lâm Diệu biết đó là nơi nào, dưới cửa có một không gian, bên trong có một ít bích họa.

Nhìn những người khác cẩn thận xem xét, Lâm Diệu không hứng thú, cũng không đi vào, mang theo tộc nhân phản hồi doanh địa, dù sao mặc đồ bảo hộ cũng không lạnh.

Khoảng hai tiếng sau, những người khác mới hoảng loạn chạy ra, xem bộ dạng hẳn là bị đám rết bên trong đuổi ra.

Sau khi ngồi xuống, mọi người bắt đầu kể lại kinh nghiệm của mình, từ lối vào thông đạo, lại từ thông đạo đến thạch thất.

Chương 125

Đem các loại sự tình kể lại rành mạch, giống như kể chuyện xưa vậy.

Nhưng những người khác nghe xong lại phấn chấn, bởi vì bích họa bên trong chứng minh bọn họ không tìm sai chỗ.

Kể xong chuyện xưa lại bắt đầu giảng về lai lịch Thiên Cung, Lâm Diệu nghe mà ngủ thiếp đi.

Giữa trưa ngày hôm sau, thời tiết mới chuyển biến tốt đẹp, đoàn người lại bắt đầu hành trình.

Mãi cho đến buổi sáng ngày thứ tư, Đại Thuận chỉ vào ngọn núi phía trước nói: "Đó là nơi muốn đến, chúng ta giữa trưa là có thể tới." Nghe vậy, mọi người tiên là hưng phấn, sau đó Lâm Diệu phân phó, sôi nổi lấy ra vũ khí kiểm tra, xác nhận không có trục trặc mới lần nữa ẩn tàng.

Lâm Diệu nhìn Đại Phan và Trương Tiểu Ca nói: "Lát nữa không cần động thủ, trông chừng Thiên Chân cho tốt là được, đỡ phải thêm phiền." Nghe vậy Đại Phan xấu hổ gật đầu, Trương Tiểu Ca cũng tỏ vẻ đã hiểu.

Kinh qua hai giờ leo trèo, mọi người rốt cuộc cũng tới nơi lính gác trú đóng.

Nhìn đám lính gác đang mở cửa, Lâm Diệu phất phất tay.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Đại Thuận, tiếng súng vang lên.

Chờ hết thảy đều bình tĩnh lại, Đại Thuận mới hô lên hỏi: "Làm cái gì vậy?

Vì sao phải giết bọn họ?" Lâm Diệu bình tĩnh nhìn hắn một cái, sau đó nói: "Không phải ông đã sớm biết rồi sao?

Không cần giả bộ, chuyện của ông tôi đều biết." Nghe vậy, Đại Thuận trong nháy mắt bình tĩnh lại, cười khổ nói: "Đều biết?" "Thành thật đi theo, đừng gây phiền toái, tôi sẽ đưa ông đi tìm hài cốt cha mẹ." Lâm Diệu chậm rãi nói.

Nói xong cũng không thèm để ý tới hắn, đi xem tư liệu trong doanh địa.

Một lúc sau hắn nói: "Chúng ta tới chậm, đã có một đám người tiến vào Thiên Cung." Mọi người sôi nổi thất kinh, không ngờ đã có kẻ đi vào trước.

Mọi người chạy nhanh bốn phía tìm kiếm lối vào, không bao lâu sau đã tìm thấy bên trong lều vải ngụy trang.

Nhìn lối vào, Lâm Diệu nói: "Sau khi đi vào, chỉ cần nhìn thấy người thì trực tiếp giải quyết, không lưu dư địa, minh bạch chưa?" Thấy mọi người gật đầu, Lâm Diệu dẫn đầu tiến vào thông đạo.

Xem ra đám người kia đã đào rất lâu, toàn bộ thông đạo làm rất tốt, không chỉ có đồ vật chống đỡ, độ dốc đi xuống cũng bình ổn.

Đi khoảng nửa giờ, mọi người gặp một con đường lát gỗ.

Men theo đường gỗ cẩn thận đi trước, có thể nhìn thấy dấu chân vừa mới lưu lại trên mặt đất.

Đi hết đường gỗ, tới một quảng trường trống trải, sau lưng là vạn trượng huyền nhai, trước người là đại môn địa cung.

Mọi người đi về phía vách băng bên phải, có thể nhìn thấy Côn Luân Thai mà Lâm Diệu nhớ mãi không quên, xem ra còn có một khoảng cách.

Đứng trước đại môn đã bị mở ra, Lâm Diệu gọi Trương Tiểu Ca, nhỏ giọng nói: "Lát nữa cậu mang bọn họ đi vào, bảo hộ Thiên Chân, tôi còn phải làm chút chuyện ở đây." Thấy Trương Tiểu Ca gật đầu, Lâm Diệu mới nói với mọi người: "Lát nữa Trương Tiểu Ca sẽ dẫn mọi người đi vào, tôi ở đây có chút việc cần làm, một lát nữa sẽ đuổi theo." Nhìn tất cả mọi người rời đi, Lâm Diệu đóng lại đại môn giả của địa cung.

Xoay người nói: "Đều đem Phân Sơn Giáp lấy ra, lát nữa phải làm việc." Chúng nhân lấy ra Phân Sơn Giáp, hảo hảo cho ăn một bữa, sau đó Lâm Diệu chỉ vào vị trí bóng ma của Côn Luân Thai nói: "Hướng vị trí kia đào động." Nhìn Phân Sơn Giáp hành động, Lâm Diệu tự hỏi trong cái thứ hình dạng hài nhi kia rốt cuộc có thứ gì tốt.

Chờ thông đạo đào xong, đám người Lâm Diệu thuận theo thông đạo đi tới gần vật thể hình hài nhi.

Nhìn Côn Luân Thai cách một tầng hàn băng, Lâm Diệu kinh ngạc phát hiện, thứ này tuy rằng nhìn giống tảng đá, nhưng lại cho người ta cảm giác giống như có sinh mệnh vậy.

Lâm Diệu không dám trực tiếp chạm vào, sợ hãi phát sinh biến hóa không biết, bế thượng mắt, cẩn thận cảm thụ khí tức.

Lâm Diệu kinh kỳ phát hiện, kia thật sự giống như một hài nhi có sinh mệnh khí tức.

Vừa định dùng tay thử thăm dò, nhìn xem có phải là thân xác hay không, Lâm Diệu liền nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng túc chủ tìm được thiên địa linh vật, có thể trực tiếp chạm vào để hấp thu, cũng có thể thông qua hệ thống chuyển hóa thành đan dược, giúp túc chủ có hậu đại." Nghe hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu đại hỉ, hắn cùng Doãn Tân Nguyệt kết hôn đã lâu đều không có con, hỏi hệ thống nguyên nhân thì là do huyết mạch cường hóa

khiến khả năng mang thai đại đại hạ thấp.

Vốn tưởng rằng không có khả năng có hậu đại, không ngờ hiện tại cư nhiên có thể giải quyết.

Lâm Diệu nhanh chóng lựa chọn chuyển đổi thành đan dược, không bao lâu sau, nhìn thấy Côn Luân Thai biến mất, trong tay Lâm Diệu xuất hiện hai viên đan dược màu đỏ.

"Hệ thống, đan dược sử dụng như thế nào?" "Đinh, chỉ cần mỗi người một viên là được, chú ý: Thời gian hữu hiệu là 3 tháng." Nhìn hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu nhanh chóng lấy ra một cái hộp ngọc, đem đan dược cất kỹ.

Tiếp đó Lâm Diệu tươi cười rạng rỡ trở lại trên quảng trường.

Nhìn Lâm Diệu mặt đầy tươi cười, Lâm Nhất thấu lại đây nói: "Tộc trưởng, chuyện gì mà cao hứng thế?

Gặp được bảo bối rồi?" "Ha ha, bảo bối?

Ta lập tức sẽ có bảo bối lớn nhất." Lâm Diệu vui đến không khép miệng được, cười nói.

Phải biết rằng Lâm Diệu vì gia tộc truyền thừa đã làm bao nhiêu chuyện, đủ để chứng minh hắn là một người truyền thống, hiện tại biết có thể có con, không điên lên là đã không tồi rồi.

Mọi người nhìn Lâm Diệu, trên mặt đều treo đầy dấu chấm hỏi, lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Diệu cao hứng như vậy.

Hồi lâu sau, Lâm Diệu mới đình chỉ tiếng cười, nói với tộc nhân: "Đều mang lên bùa khu trùng, bên trong có không ít rết, thứ đó quá ghê tởm." Chuẩn bị xong xuôi, mọi người lần nữa mở ra đại môn, đi vào.

Vừa đi vào liền nhìn thấy đầy đất xác rết, xem ra đám người phía trước đã trúng cơ quan của Uông Tàng Hải, cũng không biết có tìm

được lối vào hay không.

Mọi người men theo thông đạo đi tới, nhìn thấy rết mật mật ma ma, Bàn Tử nói: "Sao lại nhiều quỷ đồ vật này thế?

May mắn có bùa khu trùng, nếu không cũng quá đáng sợ, không biết sẽ phát sinh chuyện gì?" Đột nhiên, Lâm Diệu mở miệng nói: "Nhìn xem đi, Bàn Tử, cậu cũng không cần đoán, phía trước có một cái đấy." Đi lại gần nhìn, hẳn là tên lính gác đã đi vào trước, hiện tại cả người không còn bao nhiêu thịt, đại bộ phận đều bị ăn sạch sẽ.

Bàn Tử vừa thấy liền nói: "Đáng đời, cho chúng mày đào bậy, dám cùng chúng ta đoạt bảo bối." Tiếp tục đi về phía trước, nghe thấy phía trước truyền đến tiếng súng, nghe ra hẳn là người của A Nịnh.

Lâm Diệu dẫn mọi người gia tăng tốc độ, đi lại gần nhìn, phát hiện tại chỗ chỉ có một thủ hạ của A Nịnh.

Đám người Lâm Diệu đi lên trước, xua tan lũ rết, nhìn hắn nói: "Còn lại một mình cậu?

Những người khác đâu?" Người nọ nhanh chóng nói: "Tôi vừa đi vào, phát hiện đám lính gác đi trước đã xúc động cơ quan bên trong, sau đó xuất hiện một con rết khổng lồ, tôi cùng bọn họ chạy tán loạn." Nghe vậy, Lâm Diệu minh bạch, những người khác khẳng định đi theo Trương Tiểu Ca từ ám đạo chạy rồi, chỉ còn lại cái tên xui xẻo này.

Vì thế nói: "Được rồi, vậy đi theo tôi hành động đi.

Chương 126

Đúng rồi, những tên lính gác kia đều chết hết rồi sao?" "Có một kẻ hướng tới cửa chạy mất, những tên khác đều chết rồi." Nghe Lâm Diệu hỏi, hắn chạy nhanh trả lời.

Xem ra cái thi thể trước đó chính là kẻ chạy ra ngoài, bất quá cũng không chạy thoát, bị ăn thịt.

Tiếp tục men theo thông đạo đi trước, đi khoảng 200 mét, Lâm Diệu nhìn thấy tín hiệu những người khác lưu lại, hẳn là sợ Lâm Diệu tìm không thấy địa phương.

Thuận theo tín hiệu, mọi người đi thẳng đến phía sau một tòa tượng đá, phát hiện một cái ám đạo ẩn nấp.

Thuận theo ám đạo đi trước không bao lâu, tới một chỗ tồn phóng thi thể, không gian khoảng 100 mét vuông, trên mặt đất mật mật ma ma đều là xác khô, trên người mặc các loại phục sức tế tự.

Lâm Diệu bảo mọi người dừng lại, nhắm mắt, đột nhiên nhìn một cái thi thể nói: "Là người nào, vì sao trốn ở đây?" Nguyên lai Lâm Diệu vừa tiến vào liền nghe thấy tiếng tim đập như có như không, vừa rồi nhắm mắt, sử dụng 《Thính Lôi》 cẩn thận xác nhận, phát hiện không có nghe lầm.

Thấy người kia không động đậy, Lâm Diệu phất phất tay, tộc nhân bao vây lại, sôi nổi dùng súng chỉ vào đầu hắn.

Thấy thật sự bại lộ, người kia mới mở to mắt, nói: "Tôi tên là Hoắc Linh, cũng là người đảo đấu." Nghe nàng nói, Lâm Diệu đều chấn kinh.

Hoắc Linh không phải đã biến thành Cấm bà sao?

Đang ở viện điều dưỡng trị liệu cơ mà?

Áp xuống chấn kinh, Lâm Diệu nói: “Hoắc Linh?

Lúc nào tiến vào?

Đi đường nào?

Nhớ kỹ, không được nói dối.” Nhìn ngón tay đối phương đã đặt lên cò súng, nàng không dám chậm trễ, nhanh chóng nói: “Tôi thật là Hoắc Linh, bị nhốt ở đây gần 20 năm rồi, chưa từng đi ra ngoài.” Nghe vậy, Lâm Diệu tháo mũ giáp xuống nói: “Nhìn mặt tôi, nhận thức tôi không?” Lúc trước Lâm Diệu đã gặp qua Hoắc Linh lúc nhỏ, nếu là thật thì hẳn là có thể nhận ra.

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng trẻ tuổi của Lâm Diệu, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Là Đạo gia thúc thúc sao?

Tôi nhớ rõ, mẹ tôi từng cùng ngài mượn thanh đồng khí.” Nghe vậy, Lâm Diệu tin tưởng đây là Hoắc Linh, nhưng Hoắc Linh ở viện điều dưỡng lại là chuyện như thế nào?

Phất tay cho tộc nhân thả ra, Lâm Diệu nhìn Hoắc Linh lôi tha lôi thôi vừa định hỏi một ít sự tình, đột nhiên phát hiện có một người ngoài đang tồn tại.

Lâm Diệu không hề có dấu hiệu báo trước xoay người, trực tiếp vặn gãy cổ tên xui xẻo kia, chỉ trách hắn vận khí không tốt, nghe được lời không nên nghe.

Sau đó nhìn Hoắc Linh nói: “Sao lại ở chỗ này?

Gần 20 năm không có đi ra ngoài?” Nghe hỏi, khóe mắt Hoắc Linh trong nháy mắt ướt át, mang theo khóc nức nở nói: “Đạo gia thúc thúc, tôi trúng độc.

Lúc trước cùng mấy người khác đi vào một cái mộ, nhưng sau đó

phát sinh ngoài ý muốn hôn mê, đi ra thì phát hiện đã xảy ra biến hóa, có người biến thành quái vật." "Sau đó tôi bốn phía hỏi thăm tin tức, về sau mới biết được, chỉ có ở đây mới có thể áp chế loại biến hóa này, bao năm qua những đồng bạn đều sôi nổi rời đi, chỉ có tôi ở lại đây." Nghe xong, Lâm Diệu phát hiện Hoắc Linh này cư nhiên không có về nhà, cẩn thận giám sát nhịp tim của nàng, cũng không có dị thường.

Chuyện biến hóa kia, rõ ràng là do ăn bí dược dẫn tới, Hoắc Linh kia cũng ăn bí dược, hai người này có liên hệ gì đây?

An ủi một chút, Lâm Diệu lại hỏi: "Còn nhớ rõ sự tình phát sinh tại cái mộ dưới đáy biển lúc trước không?

Có ai bảo cháu tới đây?" Hoắc Linh hồi ức nói: "Lúc trước ở trong mộ, tôi ngửi được một loại hương khí, sau đó liền muốn ngất xỉu, nhưng trước khi ngất tôi nghe thấy thanh âm của Ngô Tam Tỉnh, điểm này tôi xác định.

Sau đó mơ mơ màng màng nhìn thấy thân ảnh một người phụ nữ." "Tôi tới đây là do Trương Tiểu Ca nói cho tôi biết." Nhìn Hoắc Linh gầy trơ cả xương, Lâm Diệu lấy ra một ít đồ ăn cho nàng, sau đó cẩn thận suy nghĩ những gì Hoắc Linh miêu tả.

Trong mộ có thanh âm Ngô Tam Tỉnh, có thể lý giải.

Nhưng sau đó có thân ảnh nữ nhân, đó là ai?

Chẳng lẽ là Hoắc Linh giả kia sao?

Về phần Trương Tiểu Ca, biết sự tình bí dược cũng có thể lý giải, Trương gia hẳn là cũng có thứ này, cái Trương gia cổ lâu kia không phải cũng có tác dụng áp chế sao?

Đột nhiên Lâm Diệu phát hiện không đúng, chạy nhanh hỏi Hoắc Linh: "Vừa rồi không nhìn thấy một tiểu ca cùng một đám người đi

vào sao?" Hoắc Linh sờ cái bụng có chút ăn no, khẳng định nói: "Trương Tiểu Ca cũng tới?

Không nhìn thấy a, vừa rồi ở phía trước chỉ có hai người đi vào a." Nghe vậy, Lâm Diệu vừa định nói chuyện, liền nghe phía sau truyền đến thanh âm.

Chạy nhanh dẫn mọi người ẩn nấp.

Không bao lâu nhìn thấy từ ám đạo đi ra 5 người.

Kẻ đi đầu nói: "Đại ca, chúng ta tới đây làm gì?

Đồ vật đều không có, toàn trùng tử với thi thể." Người phía sau nói: "Sao nói nhiều thế, đi nhanh lên, lát nữa Đạo gia đi xa mất." Nghe vậy, Lâm Diệu kinh ngạc, đám người này cư nhiên không phải xuống mộ, là tới tìm mình?

Lâm Diệu nhìn 5 người sắp đi tới trước mặt, ra hiệu tộc nhân bắt giữ.

Lúc người đi đầu muốn nói chuyện, tộc nhân trực tiếp phác ra, chỉ nghe mấy tiếng kêu rên, đám người này bị khống chế, vũ khí trong tay cũng bị thu đi.

Lâm Diệu đi tới trước mặt hỏi: "Là người nào?

Đi theo tôi làm gì?" Nghe Lâm Diệu hỏi, trong đó một người nói: "Đạo gia, đừng hiểu lầm, tôi là người của Trương Phó quan." "Trương Tiểu Sơn?

Hắn bảo cậu đi theo tôi?" Lâm Diệu kinh ngạc hỏi.

Người nọ nhanh chóng nói: "Đạo gia, tôi cũng không phải theo dõi ngài, thuận theo dấu vết lưu lại vẫn luôn tìm ngài, Trương Phó quan có đồ vật bảo tôi cần phải đưa tận tay cho ngài." Nghe vậy, Lâm Diệu bảo tộc nhân thả mấy người ra, cũng không sợ bọn họ phản kháng,

nói: “Đưa đây, bảo mang thứ gì tới?” Lâm Diệu nhận lấy một cái hộp, mở ra nhìn, bên trong là một tấm ảnh chụp, người trên ảnh cư nhiên là một Trương Tiểu Ca khác, trên người quấn đầy băng gạc, giống như bị trọng thương.

Hiện tại Trương Tiểu Ca đi cùng là giả?

Là ai?

Lâm Diệu nhanh chóng hỏi: “Trương Tiểu Sơn có nhắn gì không?” “Trương Phó quan bảo tôi nói cho ngài, có một người tên là Trương Bất Tốn.” Nghe vậy, Lâm Diệu biết Trương Tiểu Ca hiện tại là ai, nhưng Trương Bất Tốn không phải đã chết rồi sao?

Vì sao lại xuất hiện ở đây?

Lại còn giả làm Trương Tiểu Ca.

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu nói: “Hiện tại các cậu trở về, nói cho Trương Tiểu Sơn, Hoắc Linh kia là giả, bảo hắn nói cho Hoắc Tiên Cô, không được thanh trương, nhớ kỹ chưa?” “Yên tâm Đạo gia, nhớ kỹ, chỉ cần tôi chưa về, như vậy tin tức cũng sẽ không tiết lộ.” Người nọ vẻ mặt kiên định nói.

Chương 127

Nghĩ nghĩ, Lâm Diệu không quá yên tâm, nói với Bàn Tử: "Cho mấy huynh đệ này vài tấm bùa khu trùng, lại cho một ít lựu đạn phòng thân." Nhìn 5 người chuẩn bị hồi phản, Lâm Diệu đột nhiên hỏi: "Phía trước có người sao?" Thấy bọn họ lắc đầu, Lâm Diệu cho bọn họ đi.

Xem ra trong mộ còn có người khác a, hai người, có thể là ai đây?

Sau đó Lâm Diệu nhìn Hoắc Linh nói: "Tại viện điều dưỡng nhà cháu có một Hoắc Linh đang tồn tại, cũng sẽ biến thành Cấm bà, đã ở đó 20 năm rồi." Nghe vậy, Hoắc Linh ngây ngẩn cả người, trong miệng lẩm bẩm nói: "Sao có thể?

Tôi đều không có về nhà a." Nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của nàng, Lâm Diệu nói: "Yên tâm đi, lần này đi ra ngoài, ta mang cháu cùng về, về phần biến hóa không cần lo lắng, ta có biện pháp." Nghe vậy, Hoắc Linh rơi nước mắt, khóc lóc nói: "Đạo gia thúc thúc, cảm ơn, tôi đã 20 năm không đi ra ngoài, tôi gan nhỏ, sợ hãi biến thành quái vật." Nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, Bàn Tử khuyên: "Hoắc tiểu thư, đừng khóc, cô cũng quá suy yếu rồi, lại khóc nữa sẽ làm thân thể hỏng mất." Chờ Hoắc Linh khôi phục bình tĩnh, Lâm Diệu suy nghĩ một chút lấy ra một bộ phòng hộ phục nói: "Lát nữa mặc quần áo này vào, có mũ giáp, nhớ kỹ, vô luận phát sinh chuyện gì đều không được tháo xuống." Nhìn Hoắc Linh mặc vào đồ bảo hộ, đội mũ giáp, Lâm Diệu dẫn mọi người xuyên qua đống xác khô, tới một bên khác.

Có Hoắc Linh ở đây, mọi người tìm thẳng tới thông đạo, trực tiếp xuống Thiên Cung.

Để Hoắc Linh dẫn đường tới đường sông, Lâm Diệu đứng tại đó cúi đầu nhìn đường sông tối om, biết trong đó có một mật thất, bên

trong toàn là tài bảo.

Vừa định hỏi Hoắc Linh thông đạo kia ở đâu, liền nghe phía dưới phát ra một tiếng súng.

Xuống đường sông, Lâm Diệu thuận theo thanh âm tìm được một lối vào ám đạo.

Nhìn lối vào, Hoắc Linh nói: "Đạo gia thúc thúc, bên trong có cổ quái, tôi trước kia cũng bị vây ở đây, sau đó có thật nhiều đồng đội đều chết đói, tôi mới mơ hồ đào thoát được." Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm đi, đối phó mấy thứ này, ta có biện pháp." Nói xong, dẫn mọi người đi vào ám đạo.

Đi không được mấy bước, nghe bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, nghe giống thanh âm Đại Phan.

Đi hết thông đạo, nhìn thấy một đám người đang ở trong một mật thất đầy ắp tài bảo, giống như không nhìn thấy đám người Lâm Diệu vậy, đang không ngừng tranh cãi.

Lâm Diệu ngẩng đầu, nhìn thấy phía trên thạch thất có một con quái vật to bằng đứa trẻ sơ sinh đang bám vào, xem ra là nó tác quái.

Trực tiếp bắn một đạo Hắc Sát Chú về phía quái vật, nghe một tiếng thảm thiết truyền đến, tiểu quái vật bị thương xong, chạy nhanh về phía sau lui đi.

Người trong mật thất cũng từ ảo cảnh thoát ra, nhìn thấy đám người Lâm Diệu sôi nổi lộ ra biểu tình kinh hỉ.

Lâm Diệu nhìn bọn họ nói: "Trước tiên đi ra ngoài đã, nếu không lát nữa lại bị vây khốn." Nghe vậy, mọi người chạy nhanh ra bên ngoài, nhìn thạch thất không còn một bóng người, Lâm Diệu cười nói với tộc nhân: "Quái vật giao cho các cậu, hiểu chứ." Nói xong, dẫn theo Hoắc Linh đi hướng ám đạo, lưu lại đám tộc nhân đang hưng

phấn, xem ra lại có một lần đại thu hoạch a.

Đi ra ám đạo, Lâm Diệu nhìn mọi người nói: "Trương Tiểu Ca đâu?

Không cùng ở một chỗ sao?" Thiên Chân nhanh chóng nói: "Tôi từ phía trên rơi xuống, tỉnh lại sau liền phát hiện Trương Tiểu Ca không thấy đâu." Đại Phan đột nhiên đối với Lâm Diệu ra hiệu bằng mắt, Lâm Diệu nhìn thấy sau bất động thanh sắc nói: "Ồ, vậy có khả năng thất lạc, không có việc gì lát nữa khẳng định có thể gặp được." Nói xong, Lâm Diệu nhìn mọi người mệt mỏi nói: "Đều nghỉ ngơi một chút đi, tộc nhân của tôi đang ở bên trong đối phó quái vật." Thấy mọi người ngồi xuống, Lâm Diệu cũng ngồi xuống bên cạnh Đại Phan.

Nghe Đại Phan nhỏ giọng nói: "Đạo gia, tôi phát hiện trong đội chúng ta có hai người không thích hợp, không giống chúng ta lắm, nhưng mọi người dường như không phát hiện ra." Nghe vậy, trong lòng Lâm Diệu nhất động, chính là hai người Hoắc Linh nói.

Lâm Diệu nhìn lướt qua mọi người, quả nhiên nhìn thấy hai người chưa từng gặp, nhưng hình như cùng những người chung quanh rất quen thuộc, đang nói chuyện phiếm.

Lâm Diệu từ từ đi qua, vừa đi vừa nói: "A Nịnh, mang lửa không?

Của tôi đều ở chỗ tộc nhân..." Lời còn chưa dứt, Lâm Diệu trực tiếp động thủ, một quyền một cước đem hai người đánh ngã.

Nhìn hai người nằm trên mặt đất, Lâm Diệu hỏi: "Hai người này có ai nhận thức không?" A Nịnh nhìn thoáng qua nói: "Không phải người của Thiên Chân sao?

Bị rớt lại phía sau, vừa mới đuổi kịp." Thiên Chân nghe vậy, chạy nhanh nói: "Đừng nói bậy, rõ ràng là người của cô a, vừa rồi còn cùng tôi uống nước." Nghe hai người đối thoại, Lâm Diệu cảm giác đều

sắp bị tức nổ phổi.

Lớn tiếng răn dạy hai người, nói: "Hai cái phế vật, làm lãnh đội kiểu gì thế?

Có thể bị người trực tiếp trà trộn vào đội ngũ?

Nếu không phải Đại Phan cảnh giác, không biết bị người ta giết lúc nào đâu." Nói xong không thèm để ý tới hai người bọn họ, quay sang hỏi Hoắc Linh bên cạnh: "Là hai người này sao?" Hoắc Linh gật gật đầu.

Hai người này cũng lợi hại, cư nhiên có thể trắng trợn táo bạo trà trộn vào đội ngũ, là nhân tài a.

Một lúc sau, tộc nhân đi ra, phía sau truyền đến mấy tiếng lựu đạn nổ, cư nhiên học được tiêu hủy chứng cứ rồi.

Đem người trói lại, tộc nhân cũng biết sự tình, từng người đều nhịn không được cười.

Bàn Tử vừa cười vừa nói: "Ai nha tôi đi, hai anh em này nhân tài a, cư nhiên đem cả một đội ngũ lừa đến xoay quanh." Nghe vậy, sắc mặt A Nịnh và Thiên Chân càng khó coi, tâm muốn chết đều có.

Không bao lâu sau hai người kia thanh tỉnh.

Nhìn hai kẻ còn có chút mơ hồ, Bàn Tử hứng thú dạt dào hỏi: "Hắc, hai anh em lợi hại a, cư nhiên có thể trà trộn vào một đội ngũ xa lạ, muốn ăn muốn uống, tố chất tâm lý rất tốt a." Trong đó một người bồi cười nói: "Hắc hắc, các vị đại gia, thỉnh giơ cao đánh khẽ a, anh em tôi sợ hãi, chỉ muốn đi theo mọi người cùng nhau đi thôi." Nghe vậy, Lâm Diệu đều suýt chút nữa bật cười, da mặt dày bao nhiêu a, tố chất tâm lý tốt bao nhiêu a?

Bàn Tử càng trực tiếp cười ra tiếng, hỏi lại: "Rất hài hước a, nói đi, là người nào, làm gì?" Người lên tiếng trước đó tiếp lời: "Tôi tên

Trần Huyền Đông, bên cạnh là đệ đệ tôi Trần Huyền Bắc.

Anh em tôi muốn nhìn xem trong mộ có đồ tốt gì không, sau đó nhìn thấy mọi người, nghĩ đi theo mọi người có thể an toàn một chút, liền gia nhập, thật không có lừa gạt, chủ yếu không ai hỏi chúng tôi a." Nghe vậy, Lâm Diệu cũng nhịn không được, hai tiểu tử này thật sự quá tếu, lý lẽ đều nhường cho bọn hắn chiếm hết.

Bàn Tử trêu chọc nói: "Không có Huyền Nam và Huyền Tây a?" "Ai u, vị Bàn gia này biết hai muội muội của tôi?

Hai đứa nó gan nhỏ, lần này tôi không mang theo bọn nó chơi." Lúc này Lâm Nhất đang kiểm tra ba lô ở bên cạnh cười nói: "Tộc trưởng, hình như là người quen, trùng hợp không?" Nghe vậy, Lâm Diệu có chút nghi hoặc nhìn Lâm Nhất.

Thấy Lâm Nhất từ trong bao lấy ra một con dao găm, nhìn có chút quen mắt.

Đột nhiên Lâm Diệu nhớ tới núi Đàn Tử, dao găm của Trần Ngọc Lâu.

Nhìn hai người nói: "Là người của Trần Ngọc Lâu a?" Trần Huyền Đông nhanh chóng nói: "Ai u, ngài nhận thức gia gia tôi a?

Đó là ông nội ruột của tôi." Trần Ngọc Lâu là người sĩ diện như vậy, sao lại dạy ra đứa cháu dở hơi thế này?

Thật sự không giống.

Lâm Diệu nhìn hai người có chút đau đầu nói: "Cởi trói đi, hai đứa là cháu của Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu, không có vấn đề gì." Hai người vừa được thả ra, giống như tìm được tổ chức, thái độ thập phần thân thiết.

Nhìn hai người, Lâm Diệu nói: "Ký hiệu ở cửa địa đạo trước đó là hai cậu đặt?" Trần Huyền Bắc rốt cuộc tìm được cơ hội cướp lời,

chạy nhanh nói: “A, là tôi đặt, tôi sợ hai bà chị không bớt lo kia của tôi, lộng không tốt cũng sẽ tới, tôi sợ các bả không tìm thấy đường.” Nghe vậy, Lâm Diệu vừa định nói, bị một giọng nữ đột nhiên truyền ra đánh gãy: “Trần Huyền Bắc, mày nói ai không bớt lo?

Xem tao không đánh chết mày.” Sau lưng mọi người cư nhiên lại đi ra hai nữ sinh, đại khái không đến hai mươi tuổi.

Nhìn xem, Đông Nam Tây Bắc tề tựu, cũng không biết Trần Ngọc Lâu giáo dục kiểu gì, từng đứa một đều nghịch ngợm như vậy.

Bàn Tử bên cạnh nói: “Tôi đi, thật sự có Nam và Tây a, tôi còn tưởng hai đứa nó lừa tôi.” Nhìn bốn đứa trẻ chưa đến 20 tuổi, Lâm Diệu cũng không xuống tay được, hơn nữa còn quen biết ông nội bọn nó, giờ làm sao?

Lâm Diệu lần đầu tiên có cảm giác vô từ xuống tay.

Chương 128

Ồn ào một hồi, bốn người cùng đi tới, Trần Huyền Nam nói: "Xin lỗi các vị, thêm phiền toái cho mọi người rồi, bất quá hai đứa nó thật sự không có ác ý, chỉ là thích chơi đùa thôi." Nhìn hai người mặt mũi bầm dập, xem ra đánh còn tàn nhẫn hơn Lâm Diệu, thật đúng là anh em ruột.

Lâm Diệu có chút đau đầu không nói chuyện, phất tay để Lâm Nhất nói.

Lâm Nhất hỏi: "Chạy ra hạ mộ, ông nội các người là Trần Ngọc Lâu có biết không?" Lần này Trần Huyền Tây trả lời: "Nếu để ông ấy biết, tôi còn có thể ra được sao?

Sớm đã đem tôi khóa lại rồi." Không chạy thoát được, là đám gấu con trộm chạy ra.

Bàn Tử lúc này xen mồm hỏi: "Mới bao lớn a?

Cũng người nhà hạ mộ?" Trần Huyền Đông nói: "Bàn gia, chúng tôi là tứ bào thai, năm nay đều 18, không còn nhỏ." Thật đúng là được, mệnh Trần Ngọc Lâu cũng thật tốt, bất quá nhìn tính cách bốn người này, e rằng chuyện đau đầu cũng không ít.

Nhìn bốn đứa nhỏ, Lâm Diệu nói: "Ta tên là Lâm Diệu, không biết ông nội các ngươi có nhắc tới ta hay không, ta cũng coi như bạn của ông ấy, lần này bốn đứa đi theo trước đi, chờ đi ra ngoài thì nhanh chóng về nhà." Nói xong, Lâm Diệu dẫn mọi người đi nhanh về phía trước.

Đi trên đường, Lâm Diệu bị bốn tên nhóc này quấn lấy, giống như kẹo mạch nha vậy.

Đông nói: “A, cháu nghe ông nội nói về ngài, ngài có thể giết oan hồn.” Nam nói: “Ngài là Lâm tộc trưởng a?

Thật trẻ tuổi, thật đẹp trai.” Tây nói: “Lâm tộc trưởng, sau này ngài mang cháu hạ mộ đi, ông nội cháu già rồi, đều không cho cháu đi theo.” Bắc nói: “Lâm tộc trưởng, cháu bái ngài làm sư phụ nhé, công phu của ông nội...” Nghe tiếng bốn người nói, Lâm Diệu cảm giác sắp điên rồi, không nên mang theo bốn đứa này.

Nhẫn nại chịu đựng tra tấn, tiếp tục đi trước, đột nhiên phía trước xuất hiện một đạo cửa Thanh Đồng, phong kín con đường đi vào.

Nhìn chính điện sau cửa, cũng không biết bên trong sẽ có cái gì?

Trước cửa, mọi người hợp lực đẩy cửa Thanh Đồng, vẫn không nhúc nhích.

Lâm Diệu nhìn thoáng qua nói: “Không cần đẩy, sau cửa bị đá điều chặn lại, căn bản đẩy không khai đâu.” Nghe vậy, mọi người từ bỏ hành động vô dụng.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Lâm Diệu nhận thấy chỉ có thể phá cửa bằng thuốc nổ, nếu không thì phải đổi đường khác.

Lâm Diệu thu tay lại, quay đầu nhìn A Nịnh, chậm rãi nói: "Đi thôi, cho nổ cửa đi." Dứt lời, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân nấp sang một bên, lẳng lặng chờ đợi cánh cửa bị phá tung.

Theo một tiếng nổ lớn, trên cửa xuất hiện một lỗ hổng to cỡ nửa người, nhìn qua lỗ hổng vào bên trong, chỉ thấy một con đường lát đá xanh (dũng đạo), hai bên đều là tường đá, không hề có nhĩ thất nào.

Theo lỗ hổng, mọi người lần lượt nối đuôi nhau chui vào, bước vào con đường đá sau cửa.

Nhìn những phiến đá xanh dưới đất, Lâm Diệu phân phó: "Lâm Tứ, Lâm Ngũ, dò đường phía trước, cẩn thận cơ quan." Nhìn hai

người Lâm Tứ chậm rãi di chuyển, mọi người không hề có chút nôn nóng nào, bởi ở trong mộ, an toàn mới là quan trọng nhất.

Đột nhiên, Lâm Tứ quay đầu lại: "Tộc trưởng, ngài xem này, chỗ này có cổ quái." Lâm Diệu nghe vậy liền rảo bước đi tới, đến gần, Lâm Tứ gõ gõ phiến đá dưới tay, truyền đến âm thanh rỗng tuếch.

Lâm Tứ nói tiếp: "Tộc trưởng, bên dưới hẳn là một gian mộ thất, nhưng khối gạch này lại xây đè lên cơ quan, không có cách nào đi xuống được." Lâm Diệu vẻ mặt nghiêm túc, sử xuất «Song Chỉ Tham Động», cẩn thận dò xét cơ quan bên trong, phát hiện ra một cơ quan áp lực.

Hắn bèn lấy dao găm ra, men theo khe hở ghim chặt một mặt phiến đá, trực tiếp vươn hai ngón tay, trong nháy mắt cắm vào khe hở bên kia, cả quá trình phiến đá không hề xê dịch mảy may.

Hắn dùng sức kéo phiến đá ra đặt sang một bên, nương theo ánh đèn nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy bên dưới có một sợi tơ mảnh, chỉ cần chạm vào sẽ kích hoạt cơ quan, Lâm Diệu trực tiếp cắt đứt nó.

Phía dưới nữa là một gian mộ thất, chưa nhìn rõ bên trong có thứ gì.

Đứng dậy, Lâm Diệu nói: "Mở ra rồi, chúng ta xuống xem thử." Vừa định đi sang một bên nghỉ ngơi, liền nghe Trần Huyền Đông nói: "Ngài cư nhiên biết công phu Phát Khâu Song Chỉ Tham Động ư?

Chẳng phải đã thất truyền rồi sao?" Bàn Tử khá đắc ý, nói: "Đông à, đừng có đại kinh tiểu quái, thứ Tộc trưởng biết còn nhiều lắm." Thấy Bàn Tử chịu bắt chuyện, bốn gã đàn em (nhóm hậu duệ Trần Ngọc Lâu) vội vàng sán lại gần, kẻ tung người hứng, năm người bọn họ cứ như đang diễn tướng thanh, nhìn Lâm Nhất có biểu cảm hơi

động lòng, dường như cũng muốn gia nhập.

Nghỉ ngơi một lát, lối vào đã được dọn dẹp xong, mọi người chuẩn bị đi xuống, ai nấy đều tò mò xem gian mộ thất này ẩn giấu bí mật gì.

Sau khi tiến vào mới phát hiện, không gian bên trong rất nhỏ, chỉ vài chục mét vuông.

Bốn phía cũng không bày biện minh khí, chỉ có chính giữa đặt một cỗ quan quách bằng gỗ hồng mộc, ngay cả hoa văn cũng không có, trơn tuột.

Kiểm tra bốn phía không có phát hiện gì, mọi người tụ tập lại gần quan tài gỗ.

Lâm Nhất hưng phấn hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta khai quan chứ?" Nghe câu hỏi của Lâm Nhất, Lâm Diệu gật gật đầu, sau đó lùi về phía sau.

Quá trình khai quan rất thuận lợi, không có cơ quan, cũng không có nguy hiểm kỳ lạ nào.

Bàn Tử biểu cảm quái dị nói: "Tộc trưởng, ngài mau xem này." Bước tới nhìn, biểu cảm của Lâm Diệu cũng trở nên có chút quái dị, bên trong nằm một người đàn ông.

Nhưng hắn ta mặc quần áo hiện đại, lại còn có gương mặt giống hệt Lâm Diệu.

Đột nhiên Định Thần Châu truyền đến một luồng khí tức thanh lương, Lâm Diệu nhìn lại vào trong quan tài, chỉ thấy bên trong cư nhiên là xác một con chồn vàng (hoàng thử lang).

Thấy quan quách được niêm phong kỹ, bên trong còn lưu lại nước tiểu chồn.

Lâm Diệu trực tiếp nói: "Đeo mặt nạ dưỡng khí vào, trúng chiêu rồi." Sau khi mọi người cách ly không khí, hít thở dưỡng khí một lúc, nhìn lại vào trong quan tài, quả nhiên nhìn thấy xác một con chồn.

Ai nấy đều kinh ngạc, lúc này mới bỏ xuống sự đề phòng với Lâm Diệu (do ảo giác thấy xác giống Lâm Diệu).

Lâm Diệu quan sát kỹ cỗ quan quách, cảm giác đáy quan tài hơi cao quá mức, vươn tay gõ hai cái, quả nhiên bên dưới có không gian.

Nhìn đám người Lâm Nhất, hắn ra hiệu dỡ đáy quan tài ra, bên dưới có một tầng ngăn bí mật, bên trong có một người nằm, thân mặc kình trang màu đen, tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, nhìn rất giống người Trương gia, nhưng sao lại nằm ở đây?

Đột nhiên, đồng tử Lâm Diệu co rụt lại, trực tiếp đẩy mọi người ra, chỉ thấy người bên trong bất ngờ mở mắt, rút đao chém về phía mọi người.

Lâm Diệu trong nháy mắt rút Đường đao, trực tiếp đỡ lấy lưỡi đao, phát ra tiếng "keng" chói tai, đủ thấy khí lực hai người lớn đến mức nào.

Thấy thân hình đối phương lui lại, Lâm Diệu trực tiếp phi dao găm, cắt đứt đường lui của hắn, Đường đao trong tay chém vào cổ tay hắn, đánh rơi thanh đao, sau đó kề đao lên cổ hắn.

Lâm Diệu nhìn hắn, hỏi: "Người Trương gia?" Nghe vậy, nam tử nói: "Không sai, ngươi biết ta?

Ngươi lại là ai?" Thiên Chân tiếp lời: "Câu này nên là tôi hỏi mới đúng, sao anh lại nằm trong tầng thứ hai của quan tài?" Nam tử liếc nhìn Thiên Chân một cái rồi nói: "Ta là Trương Tiểu Ca của Trương gia, Tộc trưởng đương nhiệm." Nghe vậy, sắc mặt Lâm Diệu xanh mét, cư nhiên suýt chút nữa để hắn lừa.

Thiên Chân ở bên kia vừa định vạch trần thì bị Lâm Diệu giơ tay ngăn lại.

Chương 129

Sau đó hắn nén giận, bình tĩnh hỏi: "Ồ, vậy Trương Tộc trưởng sao lại nằm trong quan tài thế này?" "Trương Tiểu Ca" này phẫn nộ nói: "Ta từ dưới kia đi lên, không ngờ vừa mới vào đã hôn mê." Bàn Tử trực tiếp kiểm tra quan quách, quả nhiên phát hiện bên dưới có một lối đi, bèn gật đầu với Lâm Diệu.

Lâm Diệu thấy vậy lại hỏi: "Không biết Trương Tộc trưởng có thể cho biết, mục đích của ngài là gì không?" "Cái không nên biết thì đừng hỏi, mau thả ta ra, đợi lát nữa tộc nhân của ta đến, lúc đó thả ta thì đã muộn rồi." Nam tử vẻ mặt cao ngạo nói.

Nghe vậy, tay cầm đao của Lâm Diệu xoay một vòng, chém đứt tay phải của hắn.

Nhìn nam tử đang thảm thiết kêu la, Lâm Diệu lạnh lùng hỏi: "Nói, tên thật, mục đích, nếu còn dám lừa ta, cẩn thận cái mạng chó của ngươi." Nam tử đang kêu thảm thiết vội vàng nín nhịn, đau đớn nói: "Ta là người của Tứ gia thuộc Cửu Môn, nghe lệnh Tứ gia làm việc, các người muốn không rước họa vào thân thì mau thả ta ra." Không ngờ cư nhiên cũng là người Cửu Môn, đạp lên cánh tay còn lại của hắn, Lâm Diệu lần nữa hỏi: "Làm chuyện gì?" "A, thả ra, thả ta ra." Nam tử kêu thảm.

Lâm Diệu dời chân đi, hắn nói: "Tứ gia bảo ta đến trước, canh chừng Tộc trưởng Trương gia, xem xem sau cánh cửa Thanh Đồng có thứ gì." Tứ gia này lòng hiếu kỳ thật nặng a, chẳng lẽ không sợ phạm kỵ húy sao, xem ra trở về phải xử lý. "Tên gọi là gì, sao lại có thanh đao này?" Trầm tư một lát, hắn lại hỏi.

Nam tử thều thào: "Ta tên là Tư Ngọc Long, thanh đao này là ta

nhặt được ở bên dưới, bên trong quá nguy hiểm, ta chạy trốn ra đây." Lâm Diệu nhìn Tư Ngọc Long, chậm rãi nói: "Tên không tệ, kiếp sau đầu thai cho tốt nhé." Nói xong liền cắt đứt cổ họng hắn.

Giải quyết xong Tư Ngọc Long, Lâm Diệu rơi vào trầm mặc.

Thanh đao này hẳn là thanh mà Trương Bất Tốn cầm trước đó, ở bên dưới gặp phải chuyện gì?

Cư nhiên ngay cả đao cũng mất.

Còn Tứ gia, cư nhiên sớm đã biết về Thiên Cung, còn có cửa Thanh Đồng bên trong, chuyện này không phải một đại nhân vật bình thường có thể hoàn thành.

Đi tới gần quan quách, nhìn lối đi bên trong. "Đi thôi, chúng ta cũng xuống xem thử, rốt cuộc bên dưới có thứ gì." Chỉnh lý lại suy nghĩ, Lâm Diệu bình tĩnh phân phó một câu.

Sau đó hắn dẫn đầu tiến vào ám đạo, đi xéo xuống dưới khoảng 20 phút, mọi người phát hiện cư nhiên đã đến một hang động ngầm.

Bên trong mùi lưu huỳnh rất nặng, hẳn là một miệng núi lửa, không biết là còn hoạt động hay đã tắt.

Cẩn thận đáp xuống mặt đất hang động, Lâm Diệu ra hiệu cho mọi người giữ yên lặng.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là rết (bách túc trùng), lớn lớn nhỏ nhỏ nằm rạp trên mặt đất ngủ say, thi thoảng trên người chúng còn phát ra ánh sáng chớp tắt.

Nhìn cảnh tượng chi chít này, mọi người lạnh toát cả người.

Đột nhiên, Thiên Chân ra hiệu cho mọi người nhìn về phía một hồ nước bên phải.

Quay đầu lại, mọi người nhìn thấy một con rết khổng lồ, dài

khoảng 3 mét, thân hình to lớn.

Lại nhìn ra bốn phía, phát hiện loại rết khổng lồ này không ít, cứ cách một đoạn lại có một con.

Rết nhỏ thì bùa khu trùng có thể đối phó, nhưng những con to thế kia e rằng không có tác dụng.

Thế là Lâm Diệu nhỏ giọng phân phó: "Lâm Nhất, tháo hết bùa khu trùng xuống." Sau đó lại nhìn mọi người khẽ nói: "Lát nữa chúng ta đi xuyên qua giữa đám rết này, tất cả mọi người không được phát ra tiếng động, tránh làm chúng kinh tỉnh." Mọi người nghe vậy tuy có chút kháng cự nhưng vẫn gật đầu.

Cẩn thận tránh né đám rết đang ngủ say, chậm chạp tiến lên, đi được 1 tiếng đồng hồ, mọi người mới đến đoạn giữa, phụ cận cũng xuất hiện một vài phế tích.

Tìm một chỗ sạch sẽ chuẩn bị nghỉ ngơi, gấp rút lên đường kiểu này quá hao tổn tinh lực, ai cũng mệt mỏi.

Không bao lâu sau, Lâm Tam phụ trách cảnh giới đi đến bên cạnh Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, thuộc hạ phát hiện người giả mạo Trương Tiểu Ca kia rồi, hắn ngất xỉu ở đằng kia." Nghe Lâm Tam nói, Lâm Diệu không có bất kỳ biến đổi nào, chỉ phất phất tay, đợi một lát mới nhân lúc những người khác không chú ý, đi qua đó.

Tại một mảnh phế tích, hắn nhìn thấy Trương Bất Tốn, hiện tại tay hắn đang từ từ rỉ máu.

Xem ra trước đó đã gặp phải thứ gì, dùng đến máu Kỳ Lân mới thoát được.

Để Lâm Tam giúp xử lý vết thương, Lâm Diệu quan sát kỹ Trương Bất Tốn, hắn và Trương Tiểu Ca thật sự quá giống nhau.

Nếu không nhận được tin báo của Trương Tiểu Sơn, e rằng hiện

tại cũng không phát hiện ra.

Nếu không biết trước là giả mạo, ai mà chú ý nơi khóe mắt Trương Bất Tốn có một vết sẹo nhỏ chứ.

Đột nhiên Trương Bất Tốn mở mắt, chắc là cảm nhận được đau đớn khi xử lý vết thương nên mới tỉnh.

Nhìn thấy Lâm Diệu, hắn yếu ớt nói: "Đạo gia, cảm ơn ngài đã cứu ta." Nhìn Trương Bất Tốn vẫn còn diễn, Lâm Diệu cười nói: "Trương sư trưởng, còn diễn kịch sao?" Biểu cảm trên mặt Trương Bất Tốn như đông cứng lại, sau đó cười khổ: "Đạo gia thật lợi hại, cư nhiên bị ngài phát hiện rồi." Lâm Diệu lắc đầu, tán dương: "Không, không, không phải ta phát hiện, là diễn xuất của ngài quá tốt, cộng thêm dung mạo giống hệt Trương Tiểu Ca, nếu không phải có người gửi tin cho ta, ta cũng không phát hiện được." "Chẳng phải ngài cũng là người Trương gia sao, vì sao lại muốn tập kích Trương Tiểu Ca, còn giả mạo hắn nữa?" Trương Bất Tốn trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: "Giả mạo Trương Tiểu Ca ta thừa nhận, nhưng không phải ta tập kích, ta cũng đang tìm kẻ tập kích." Hả?

Không phải Trương Bất Tốn tập kích?

Cũng đúng, nếu là hắn làm thì cũng sẽ không bị thương ở đây, hắn đâu có thân thủ lợi hại như Trương Tiểu Ca.

Nghĩ đoạn, Lâm Diệu lại hỏi: "Là ai làm?

Trong này lại vì cái gì?

Ngài không phải đã chết rồi sao?" "Ta cũng không biết là ai, nhưng ta nghe lén được bọn chúng muốn đến Thiên Cung, cho nên ta giả làm Trương Tiểu Ca trà trộn vào đội ngũ của Thiên Chân, còn về phần ta..." Trương Bất Tốn có chút chần chờ nói. "Về phần ta, năm đó sau khi ta sắp chết, thê tử của ta đã đặt một vật gia truyền vào trong quan

quách, ta lại sống lại." Vật gia truyền?

Chẳng lẽ là mảnh vỡ thiên thạch (vẫn thạch)?

Đối với việc Trương Bất Tốn ăn trường sinh dược cũng có tác dụng áp chế sao? "Là một mảnh vỡ thiên thạch màu xanh sao?" Lâm Diệu có chút cấp thiết hỏi.

Trương Bất Tốn có chút kinh ngạc nhìn Lâm Diệu, ngẩn người một lúc mới hỏi: "Đạo gia, sao ngài biết?" Thế thì mọi chuyện đã thông suốt, xem ra vận khí của Trương Bất Tốn không tồi, nhờ cơ duyên xảo hợp mà sống sót. "Mấy chuyện này về rồi hãy nói, có người đã tập kích Trương Tiểu Ca, bọn chúng đến Thiên Cung, ngài đã gặp chưa?" Lâm Diệu không giải đáp nghi vấn của Trương Bất Tốn, ngược lại hỏi tiếp.

Thấy Lâm Diệu không có ý trả lời, Trương Bất Tốn chỉ đành nhẫn nhịn, đáp: "Hôm đó ta đang định đi tìm Trương Tiểu Ca gặp mặt, vừa hay nhìn thấy hai người đang vây công hắn, không biết đã cướp đi thứ gì đó." "Sau đó ta cầm đao của Trương Tiểu Ca đuổi theo, đến nơi này thì phát hiện lại có thêm năm người nữa, thế là ta ẩn nấp trong bóng tối, nghe được bọn chúng muốn vào Thiên Cung một chuyến." Thứ gì?

Thiên Cung?

Cửa Thanh Đồng?

Chương 130

Vậy khẳng định là một khối Quỷ Tỷ, chỉ có cầm Quỷ Tỷ mới có thể trà trộn vào cửa Thanh Đồng.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu hỏi: "Hiện tại có thể hành động không?" Trương Bất Tốn thử đứng dậy, hoạt động tay chân biểu thị không sao.

Thế là Lâm Diệu nói với hắn: "Lát nữa trở về, ngài cứ tiếp tục diễn vai Trương Tiểu Ca, đừng để người khác phát hiện, chúng ta phải gấp rút lên đường, ta sợ đám người kia đã vào trong rồi." Về đến doanh trại, mọi người nhìn thấy Trương Bất Tốn lại là một trận hoan hỉ.

Lâm Diệu vội vàng ngăn lại: "Được rồi, chúng ta mau lên đường, ở giữa bầy rết nói chuyện không an toàn đâu." Lần nữa cẩn thận tránh né bầy rết đi về phía trước, nửa sau lộ trình càng thêm khó đi.

Có khả năng nhiệt độ bên trong càng cao, lũ rết càng tập trung dày đặc.

Khi chỉ còn cách 100 mét, mọi người không còn chỗ đặt chân.

Thấy thế, Lâm Diệu biết bắt buộc phải dùng bùa khu trùng, phân phó tộc nhân đeo bùa lên, chỉ thấy từng con rết nhanh chóng tỉnh lại, vội vàng chạy trốn khỏi khu vực này.

Thấy sự hỗn loạn trong chốc lát không kinh động đến lũ rết khổng lồ, nhóm Lâm Diệu bắt đầu di chuyển từng chút một.

Theo thời gian trôi qua, số rết bị đánh thức càng lúc càng nhiều.

Sự hỗn loạn xung quanh rốt cuộc cũng kinh động đến rết khổng lồ.

Nhìn thấy rết khổng lồ đang trườn tới, Lâm Diệu hét lớn: "Chạy mau." Không màng đến việc giữ yên lặng nữa, phải vượt qua khu vực bị rết bao phủ này trước đã.

Mọi người không còn hạn chế hành động, trực tiếp chạy nhanh hết tốc lực quãng đường cuối cùng.

Nhìn biển rết đang ập tới, tiếng súng vang lên, thỉnh thoảng còn có tiếng lựu đạn nổ.

Vừa bắn vừa lùi, đi được khoảng 300 mét, đám rết nhỏ dừng bước, giống như gặp phải thiên địch.

Chỉ còn lại vài con rết khổng lồ đang lao về phía mọi người.

Nhìn lũ rết không buông tha, Lâm Diệu vừa định ra tay giải quyết thì nghe thấy tiếng vật sống bay lượn trên không trung.

Một lát sau liền thấy từng con chim khổng lồ từ trên không lao xuống tấn công lũ rết.

Nhìn hai loài quái vật tử chiến với nhau, Lâm Diệu vội ra hiệu cho mọi người lùi lại.

Rời khỏi khu vực chiến đấu, những người khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Chân nói: "May mà có chim khổng lồ xuất hiện mới cứu chúng ta khỏi nanh vuốt lũ rết." "Thiên Chân, cậu bớt lạc quan đi được không, tôi thấy lũ chim đó chỉ là đi săn mồi thôi, hai loài vật này hẳn là hình thành một hệ sinh thái nhỏ, đều là do chủ nhân ngôi mộ dùng để thủ mộ, lát nữa mà gặp lại chim khổng lồ, chúng ta cũng sẽ bị tấn công đấy." A Nịnh bên cạnh đảo mắt, lý trí phân tích.

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, dù sao lũ chim kia nhìn cũng chẳng phải loại hiền lành gì, cẩn thận vẫn hơn.

Men theo lối đi trong phế tích, đoàn người đi khoảng nửa giờ thì phát hiện phía trước không còn đường, là một vách núi dựng đứng.

Đứng bên mép vực nhìn xuống, Lâm Diệu thấy được cửa Thanh Đồng, nhìn thấy quan quách, cũng nhìn thấy những con rết càng thêm khổng lồ.

Hắn quay người bảo tộc nhân thả dây thừng xuống, sau đó nói với những người khác: "Bên dưới là tận cùng của ngôi mộ rồi, tôi đã nhìn thấy quan quách thanh đồng khổng lồ, nhưng tôi khuyên mọi người tốt nhất nên quay về đi, lát nữa xảy ra chuyện gì tôi cũng không cứu được đâu." Dứt lời, Lâm Diệu không để ý đến những người khác nữa, hắn phải xuống dưới hoàn thành nhiệm vụ hệ thống.

Theo dây thừng xuống đáy vực, Lâm Diệu trực tiếp dẫn tộc nhân tiến về phía quan quách thanh đồng.

Đến gần, nhìn cỗ quan tài khổng lồ, còn có chín con rết cực đại đang nằm rạp trên đó, Lâm Diệu nói với tộc nhân: "Lát nữa chúng ta phải đối phó chín con rết kia trước, mọi người cẩn thận một chút." Tộc nhân nhao nhao lấy vũ khí ra, chuẩn bị sẵn sàng.

Nhìn chín con rết, Lâm Diệu có chút đau đầu, số lượng hơi nhiều a. "Lát nữa mỗi người đối phó một con, còn lại giao hết cho ta." Dứt lời, Lâm Diệu trực tiếp lấy Thiên Sứ Lệnh Bài ra, vận chuyển «Chưởng Tâm Lôi».

Theo lôi quang trong tay chớp động, thân hình hắn trong nháy mắt lao đến gần một con rết, oanh lôi quang vào đầu nó.

Nhìn con rết chết ngay tức khắc, Lâm Diệu rút Đường đao, trực tiếp chém về phía những con khác.

Thấy Lâm Diệu ra tay, trong nháy mắt giải quyết một con, tộc nhân cũng rút Đường đao, tìm đối thủ của mình.

Đám người đi theo xuống ở đằng xa nhìn thấy nhóm Lâm Diệu chiến đấu, ai nấy đều há hốc mồm.

Trần Huyền Đông trừng lớn hai mắt nói: "Tôi phát hiện ông nội lừa chúng ta rồi, Lâm Tộc trưởng rõ ràng lợi hại hơn ông ấy gấp nhiều lần a." Ba huynh muội còn lại nghe vậy cũng gật đầu lia lịa: "Chắc chắn ông nội sợ mất mặt nên mới không dám nói ra thực lực thật sự của Lâm Tộc trưởng, thật sĩ diện." Cũng không biết Trần Ngọc Lâu nghe được câu này có bị bốn đứa cháu quý hóa làm cho tức chết hay không.

Đại Phan cũng hỏi Thiên Chân: "Tiểu Tam Gia, Đạo gia lúc nào cũng lợi hại như vậy sao?

Cũng quá phô trương rồi, cư nhiên thật sự có đạo thuật tồn tại?

Lại còn là sấm sét uy lực mạnh thế kia?" A Nịnh cũng đầy mặt chấn kinh, thảo nào ông chủ lại sợ hãi Lâm Diệu như vậy, nghe tin Lâm Diệu muốn gặp, mấy ngày liền đều không ngủ ngon, trở về rồi chắc ốm một trận to.

Bên kia, Lâm Diệu một mình đối phó hai con rết, tuy uy hiếp không lớn nhưng để giết chết chúng cũng cần tốn chút tay chân, thể hình chúng quá lớn.

Vừa đẩy lùi một con, Lâm Diệu tìm cơ hội nhảy lên, dùng Đường đao trong tay xuyên qua thân thể con còn lại, ghim nó xuống đất, không thể cử động.

Không để ý đến nó nữa, Lâm Diệu rút dao găm nhìn về phía con rết vừa bị đánh bay, chỉ thấy nó đang lao mạnh tới.

Lâm Diệu vội bắt chéo hai tay đỡ đòn, thân thể suýt chút nữa bị húc bay, vội vàng vận «Khinh Thân Thuật» khống chế thân hình.

Có chút tức giận, Lâm Diệu trực tiếp phóng xuất uy áp, nhân lúc

con rết bị trấn áp trong nháy mắt, hắn phóng mạnh dao găm trong tay ra.

Chỉ thấy đầu con rết bị dao găm xuyên thủng, nhìn con vật đang giãy chết, Lâm Diệu lùi lại, đi đến bên cạnh con kia.

Nhìn con rết đang bị ghim chặt, Lâm Diệu không rút Đường đao ra.

Hắn dùng toàn bộ sức lực kéo thân đao, xẻ đôi con rết từ giữa thân.

Thấy cả hai con đều đã mất đi sự sống, Lâm Diệu quay sang nhìn chiến trường của tộc nhân.

Phát hiện tình huống đều không tệ, đối thủ của mỗi người đều đã đầy thương tích, sắp sửa bị chém chết.

Thế là hắn cũng không qua giúp, đứng nhìn quan quách thanh đồng trước mặt.

Chương 131

Trần Huyền Bắc ở xa xa vừa nhặt được dao găm của Lâm Diệu, hiện tại thấy Lâm Diệu kết thúc chiến đấu liền vội chạy tới.

Hắn sùng bái nhìn Lâm Diệu nói: "Lâm Tộc trưởng, dao găm của ngài đây, em vừa nhặt được, ngài thật sự quá lợi hại, thu em làm đồ đệ đi, em chắc chắn sẽ học hành chăm chỉ, hiếu kính ngài." Lâm Diệu thu hồi dao găm, nghe Trần Huyền Bắc nói vậy, trong lòng không khỏi buồn bực, thu tên này làm đồ đệ?

Chắc hắn làm mình tức chết mất.

Miệng lại nói: "Lui về trước đi, bên trong còn nguy hiểm chưa giải quyết đâu." Dứt lời, Lâm Diệu thấy quan quách thanh đồng phát ra tiếng động, vội vàng phất tay, tập trung sự chú ý.

Thấy nắp quan tài đang rung động nhè nhẹ.

Thấy thế, Lâm Diệu biết thứ bên trong sắp ra, vội nhìn về phía tộc nhân, phát hiện còn hai con rết chưa giải quyết xong.

Lâm Diệu hét lên: "Đều nhanh lên, thứ bên trong sắp ra rồi." Tộc nhân lập tức tăng tốc tấn công, giải quyết nốt hai con rết còn lại rồi tập hợp cảnh giới bên cạnh Lâm Diệu.

Mọi người vừa chuẩn bị xong thì thấy quan quách thanh đồng phát ra một tiếng nổ lớn, nắp quan tài trực tiếp bay ra ngoài.

Bên trong đứng một con quái vật cao lớn.

Da xanh lè, cao hơn hai mét, có bảy cánh tay, sau lưng cư nhiên còn có một cái đuôi ngắn, quả thực là một con rết hình người.

Nhìn thấy quái vật như vậy xuất hiện, những người ở xa đều chấn kinh.

Ai ngờ những gì ghi trong sách lụa (đồng ngư) lại là thật, Quốc vương thật sự không phải người.

Thiên Chân nhìn con quái vật đáng sợ, nói với A Nịnh: "Đúng rồi, Quốc vương thật sự không phải nhân loại, nhưng cũng không thể là chủng quái vật này chứ a." Đại Phan tiếp lời: "Ai mà tưởng tượng nổi, Quốc vương dáng vẻ cũng quá sáng tạo, người bình thường sao mà đoán ra được?

Cũng không biết năm đó Uông Tạng Hải chung sống với hắn kiểu gì, nhìn cũng thấy rợn người." Nghe hai người nói, A Nịnh sắc mặt khó coi: "Tôi cảm giác hiện tại không nên thảo luận về tướng mạo của hắn, chúng ta nên quay lại đường cũ, nếu không ai biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì?" Nói đoạn, A Nịnh không cam lòng nhìn thoáng qua cửa Thanh Đồng, nhưng cũng chỉ đành leo lên vách núi trở về.

Những người khác cũng không có dũng khí ở lại, đều đi theo trở về.

Nhưng không ai chú ý, Trương Bất Tốn vẫn luôn đi theo bên cạnh đã biến mất từ lúc nào.

Bên kia, Lâm Diệu nhìn quái vật trong quan quách, tay chuẩn bị sẵn «Chưởng Tâm Lôi», định ra tay trước chiếm lợi thế.

Thấy quái vật sắp bước ra khỏi quan quách, Lâm Diệu sử dụng «Khinh Thân Thuật» nhảy lên bán không, trực tiếp đánh lôi quang về phía quái vật.

Không ngờ quái vật tuy to xác nhưng phản ứng cực nhanh, trực tiếp đưa một cánh tay ra đỡ.

Cánh tay kia trực tiếp bị «Chưởng Tâm Lôi» đánh trúng, trong nháy mắt than hóa, biến thành màu đen.

Cảm nhận được đau đớn, quái vật phát ra tiếng gầm chấn động

màng nhĩ, tràn đầy phẫn nộ.

Quái vật nhảy ra khỏi quan quách, tạo nên tiếng động lớn, sau đó lao về phía Lâm Diệu.

Nhóm Lâm Nhất năm người thấy vậy liền bày Đao Trận, tiến lên vây công quái vật.

Thân đao chém lên người quái vật chỉ rạch được những vết thương tí xíu, phòng ngự của nó quá kinh người.

Nhận công kích, quái vật vung tay, trong nháy mắt đánh trúng năm người Lâm Nhất, nghe năm tiếng va chạm như đánh vào sắt thép, thân hình bọn họ nhanh chóng lui lại.

May mà có «Đồng Bì Thiết Cốt» tăng cường phòng ngự cho tộc nhân, nếu không trúng đòn này chắc chắn bị nội thương.

Bàn Tử bên cạnh thấy nhóm Lâm Nhất bị đánh lui, trực tiếp sử dụng «Thần Đả Thuật», lao vào quái vật.

Bàn Tử liên tục tấn công, nhất thời cư nhiên áp chế được quái vật, khiến nó liên tục lùi lại.

Lâm Diệu thấy thế cũng lao lên, cùng Bàn Tử hợp lực tấn công.

Lần nữa đỡ được cánh tay quái vật, Lâm Diệu hét: "Bàn Tử, chém cánh tay, tôi phòng ngự." Bàn Tử kích phát tiềm lực, vận chuyển toàn thân khí lực, hung hăng chém vào cánh tay quái vật.

Chỉ nghe một tiếng nghiến răng ken két, cánh tay kia cư nhiên bị chém rụng.

Thấy công kích có hiệu quả, Lâm Diệu nói: "Bàn Tử, đi theo sau tôi, tôi đỡ đòn, chỉ cần có cơ hội thì chém tay nó." Dứt lời, không cho Bàn Tử thời gian phản ứng, Lâm Diệu lại lao vào cận chiến với quái vật.

Bàn Tử nghiến răng bám theo, nấp sau lưng chờ thời cơ.

Hai người hợp tác, chẳng mấy chốc quái vật chỉ còn lại hai cánh tay, thời gian «Thần Đả Thuật» của Bàn Tử cũng hết, Lâm Diệu cũng chẳng dễ chịu gì, liên tục ngăn cản công kích của quái vật khiến cơ thể hắn cũng chịu chút nội thương.

Nhìn quái vật vẫn còn sức chiến đấu, Lâm Diệu hét: "Lâm Nhất, thay người." Lâm Nhất trực tiếp mở «Thần Đả Thuật», nói với Lâm Diệu: "Tộc trưởng, hay là để thuộc hạ cản nó, ngài bị thương rồi." "Bớt nói nhảm, theo tôi." Dứt lời lại lao vào giao thủ.

Sức mạnh quái vật quá lớn, cũng chỉ có Lâm Diệu nhờ vào thể chất mới liên tục đỡ được, nếu để tộc nhân lên, e là không đỡ nổi mấy chiêu đã bị đánh trọng thương.

Nhìn con quái vật đã mất hết cánh tay, Lâm Diệu nói với bốn tộc nhân còn lại: "Dùng dây thừng, mượn xích sắt kia cố định nó lại cho ta." Bốn người vội vàng hành động, liên tục quăng dây thừng luồn qua xích sắt, sau đó đồng loạt kéo căng, trói gô quái vật lại.

Nhưng bốn người vẫn không chống lại được sự giãy chết của quái vật, thấy thế, Bàn Tử và Lâm Nhất đang suy yếu cũng phải lên giúp sức.

Không ngờ bên cạnh bỗng lao ra một bóng đen, xông lên giúp kéo dây thừng, cố định quái vật lại.

Hóa ra là Trương Bất Tốn đã biến mất, hắn vẫn luôn nấp một bên, thấy quái vật sắp thoát khỏi trói buộc nên vội vàng ra tay.

Nhìn quái vật đã bị cố định, Lâm Diệu vận chuyển toàn lực huyết mạch và đạo thuật, tập trung sức mạnh vào thân đao.

Nhảy lên không trung, Lâm Diệu chém một đao mạnh nhất vào cổ quái vật.

Chỉ thấy đao quang lóe lên, Lâm Diệu đáp xuống đất, dùng Đường đao chống đỡ thân thể, nhìn quái vật trước mặt.

Thân thể quái vật đã sớm bất động, một lát sau, trên cổ xuất hiện một vết đao mảnh, cái đầu to lớn rơi xuống đất.

Thấy cảnh này, mọi người mới buông lỏng tâm tình, trực tiếp nằm vật ra đất, thở hồng hộc.

Lâm Diệu cũng chẳng màng đến thông báo hệ thống, chỉ nằm đó nghỉ ngơi cho lại sức.

Cường độ chiến đấu lần này quá lớn, Lâm Diệu không dám dùng toàn lực vì còn phải phòng bị năm kẻ chưa lộ mặt kia.

Chương 132

Nghỉ ngơi một lát, mọi người tụ lại ăn chút đồ ăn bổ sung thể lực.

Bàn Tử yếu ớt nói: "Tộc trưởng, tôi ăn cũng chẳng thấy vị gì, hay là ra khỏi núi chúng ta đến nhà lão hương thân ở thêm mấy ngày đi?

Tẩm bổ cho tốt." Nghe Bàn Tử nói, ai nấy đều thèm rỏ dãi.

Lâm Diệu nói: "Được, lần này anh và Lâm Nhất xuất lực nhiều nhất, đến lúc đó cho hai người tẩm bổ thỏa thích." Lâm Nhất và Bàn Tử mừng rỡ, cảm giác suy yếu do «Thần Đả Thuật» cũng giảm đi vài phần.

Ăn xong, ngoại trừ Bàn Tử và Lâm Nhất, mọi người cơ bản đã hồi phục.

Lâm Nhất đang yếu vẫn không quên nhắc nhở: "Tộc trưởng, mau đi xem trong quan quách có gì đi, không thể để công cốc một chuyến được." Bên cạnh quan quách thanh đồng, nhìn Bàn Tử và Lâm Nhất đang nôn nóng, mọi người khiêng hai gã ngó đầu vào trong.

Vừa nhìn vào, hai người liền cười sung sướng, xem ra đồ tốt bên trong không ít.

Lâm Diệu nhìn vào phát hiện bên trong chỉ có ba món đồ, nhưng món nào cũng giá trị liên thành.

Thảo nào hai tên kia cười như điên.

Món thứ nhất là một chiếc vương miện bằng vàng ròng, bên trên khảm 16 viên phỉ thúy màu lục bảo to bằng quả trứng gà, những thứ khác không tính, riêng 16 viên phỉ thúy này đã phải giá cả trăm triệu (Đại dương/Tệ).

Món thứ hai là một cây quyền trượng, thân trượng làm bằng gỗ

âm trầm ngàn năm, bên trên dùng vàng trang trí, đỉnh trượng gắn một viên Dạ Minh Châu khổng lồ, to cỡ hai quả bóng bi-a.

Món thứ ba là một cái ấn triện, tượng trưng cho vương quyền của tiểu quốc gia này, bên trên điêu khắc những hoa văn văn hóa đặc thù, giá trị cũng cực lớn.

Thu lấy ba món bảo vật, nhóm Lâm Diệu rời khỏi quan quách thanh đồng.

Lâm Diệu nhìn Trương Bất Tốn đang đợi bên ngoài, nói: "Xem ra đám người kia đã vào trong cửa Thanh Đồng, chúng ta ở đây đợi đi, xem xem rốt cuộc bọn chúng lấy thứ gì?" Mấy người đi đến trước cửa Thanh Đồng khổng lồ, quả nhiên nhìn thấy dấu vết cửa mở trên mặt đất, rất mới, chắc là để lại khi năm người kia đi vào.

Xem ra chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi, Lâm Diệu không cầu trường sinh, đối với thế giới sau cánh cửa cũng không tò mò, nhưng nếu không vào, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hối hận không kịp.

Một nhóm người tìm một góc khuất, lẳng lặng chờ đợi cửa Thanh Đồng mở ra lần nữa.

Đợi khoảng 2 tiếng đồng hồ, ngay cả Bàn Tử và Lâm Nhất cũng đã hồi phục, cửa Thanh Đồng mới mở ra lần nữa.

Mọi người cẩn thận nhìn sang.

Chỉ thấy từ khe cửa bước ra năm người, đều mặc quần áo bó sát màu đen, trên người treo đủ loại vũ khí.

Sau khi năm người đi ra, cửa Thanh Đồng nhanh chóng khép lại.

Chỉ nghe một kẻ trong số đó nói: "Tại sao tôi không có ký ức gì về chuyện sau cánh cửa vậy?

Các người thì sao?

Còn nhớ chuyện gì đã xảy ra không?" Nghe hắn nói, những người khác mới phát hiện đoạn ký ức đó cư nhiên biến mất.

Đang lúc hoảng loạn, kẻ vừa nói lại lên tiếng: "Sổ tay của chúng ta đâu?

Tôi nhớ trước khi vào chúng ta định dùng sổ tay ghi chép mà." Nghe vậy, Lâm Diệu biết không thể đợi thêm nữa, phất tay với tộc nhân, ra hiệu giải quyết.

Khi năm người kia đang lật xem sổ tay, trong nháy mắt vài con dao găm bay tới, ba kẻ phản ứng không kịp bị đâm trúng trán, mất mạng tại chỗ.

Hai kẻ còn lại vừa rút vũ khí định phản kích thì tộc nhân đã áp sát.

Không quá mười chiêu, cả hai đều bị chém đầu, mất mạng.

Nhìn tộc nhân đang lật xem sổ tay, Lâm Diệu vạch áo một cái xác ra, dội nước lên, hiện ra hình xăm phượng hoàng, quả nhiên là người Uông gia (nguyên tác gọi là Uông gia, text ghi Vương gia, nhưng theo context Đạo Mộ, đối thủ của Trương gia là Uông gia - Wang family.

Tuy nhiên text gốc ghi Vương gia - Wang, tôi sẽ để là Vương gia theo text gốc nhưng hiểu ngầm là phe phản diện).

Vương gia thật không từ bỏ a, lần trước bị trọng thương mới mấy ngày lại phái người tới, xem ra Vương gia còn có kế hoạch khác.

Trương Bất Tốn nhìn hình xăm hỏi: "Hiện tại người Vương gia thân thủ đều lợi hại vậy sao?" "Có khả năng, tinh nhuệ như vậy Vương gia chắc cũng không có bao nhiêu người đâu." Lâm Diệu cười lắc đầu.

Lâm Nhất cầm mấy cuốn sổ tay đi tới: "Tộc trưởng, ngài xem này, nội dung bên trong quá hỗn loạn, chỉ có vài chữ." Lâm Diệu mở sổ tay ra xem, chỉ thấy nội dung mỗi cuốn đều na ná nhau. "Cầu", "Đại

điện", "Nguy hiểm", "Bóng tối".

Chỉ có vài chữ như vậy, viết rất ngoáy, xem ra viết rất vội vàng.

Xem ra giống như đi qua cầu tiến vào một tòa cung điện, phát hiện nguy hiểm, nhưng ý nghĩa của "bóng tối" thì Lâm Diệu cũng chưa hiểu rõ.

Đưa sổ tay cho Trương Bất Tốn xem, đang lúc bị cuốn sổ thu hút sự chú ý, Lâm Diệu cảm giác Bàn Tử đưa thứ gì đó.

Cầm lấy xem xét cẩn thận, phát hiện cư nhiên là mảnh vỡ thiên thạch, số lượng không ít, có hơn mười khối.

Bàn Tử ra hiệu là tìm thấy trên mấy cái xác.

Xem ra mục đích của Vương gia là mảnh vỡ thiên thạch, chẳng lẽ định dùng để điều chế bán thành phẩm trường sinh bí dược?

Lâm Diệu thu lấy mảnh vỡ thiên thạch, nói với Trương Bất Tốn đã xem xong sổ tay: "Xem xong rồi thì chúng ta ra ngoài thôi, đồ đạc ở đây đều phải thiêu hủy, cả sổ tay cũng vậy, tin tức không thể tiết lộ mảy may." Nghe Lâm Diệu nói, Trương Bất Tốn nghiêm túc gật đầu, trả sổ tay cho Lâm Diệu.

Gom xác người Vương gia lại một chỗ, tưới xăng, châm một mồi lửa, nhìn ngọn lửa thiêu rụi xác chết và sổ tay, bí mật cửa Thanh Đồng cứ để lại nơi này đi.

Theo đường cũ trở về, vừa lên đến vách núi thì thấy phía trước đang chiến đấu kịch liệt.

Lũ chim khổng lồ đang không ngừng tập kích nhóm người rời đi trước đó, con trên trời dùng móng vuốt tấn công, con đáp xuống đất thì nhả ra lũ khỉ cộng sinh trong miệng để tập kích.

Thấy thế, Lâm Diệu cho tộc nhân lên giúp, hỏa lực trong nháy mắt

tăng gấp bội, đạn 7.62mm bắn lên người lũ chim tạo thành từng lỗ thủng.

Thấy có viện binh, nhóm người phía trước sĩ khí đại tăng, nhao nhao tấn công lũ chim.

Chẳng bao lâu sau đã gây thương vong lớn cho lũ chim, chiến đấu tiếp diễn, lũ chim còn lại bắt đầu rời khỏi chiến trường, trận chiến kết thúc.

Chương 133

Lâm Diệu đi lên, phát hiện nhóm người này cũng chẳng còn lại bao nhiêu, ai nấy đều bị thương, chỉ có Hoắc Linh Linh vì mặc đồ bảo hộ nên không sao.

A Nịnh nhìn thấy Lâm Diệu, vội vàng đi tới cảm ơn: "Đa tạ Đạo gia ra tay tương cứu." Nhìn đội ngũ A Nịnh chỉ còn lại 8 người, Lâm Diệu nói: "Không cần khách khí, mau chữa thương đi." Thiên Chân và Đại Phan cũng rảo bước đi tới, Thiên Chân nói: "Đạo gia, cảm ơn ngài lại cứu tôi, nhưng mấy người thủ hạ kia đều..." Đại Phan khuyên: "Tiểu Tam Gia đừng đau lòng, cái mạng này của chúng ta nếu không có Đạo gia ra tay thì cũng đi tong rồi." Lâm Diệu nói: "Đạo mộ là kết cục này, không phát tài thì mất mạng, không có gì đáng tiếc." Nhìn thương thế mọi người, hắn bảo họ xử lý trước.

Bốn người Trần Huyền Đông đi tới, trên người cũng có vài vết thương nhưng không ảnh hưởng lớn, xem ra bốn tên nhóc này tuy tính tình hơi nghịch nhưng công phu không tồi.

Trần Huyền Đông nói: "Lâm Tộc trưởng, lần này đa tạ ngài cứu mạng, nếu không bốn huynh muội chúng tôi đều phải bỏ mạng ở đây rồi." Nhìn vẻ mặt còn sợ hãi của bọn họ, Lâm Diệu nói: "Ra ngoài xong thì về nhà đi, đừng chạy lung tung nữa, đỡ phải xuống mộ chết uổng mạng." Đợi mọi người băng bó xong, đoàn người men theo đường cũ trở về.

Đợi lên đến mặt đất đã là sáng sớm ngày thứ tư.

Trên mặt đất, Lâm Diệu bảo mọi người ném hết xác chết xuống lối đi, sau đó lấy ra bom hẹn giờ.

Lần này thiết lập thời gian dài một chút vì nơi này cách bên ngoài

hơi xa.

Sau đó Lâm Diệu nói với mọi người: "Tôi chôn bom hẹn giờ ở đây, lát nữa chúng ta phải đi nhanh một chút, nếu không dễ bị tuyết lở chôn vùi." Sau đó hắn nhìn Đại Thuận đang cõng hài cốt cha mẹ, nói: "Đại Thuận, lát nữa cậu dẫn đường, tốt nhất tìm nơi nào có thể tránh tuyết lở." Đại Thuận gật đầu: "Vậy chúng ta mau xuất phát thôi." Buổi chiều mọi người đến một vùng đất cao, bên trên đều là nham thạch, cơ bản không có tuyết đọng.

Vừa nghỉ ngơi không lâu liền nghe thấy tiếng nổ lớn từ phía đường cũ vọng lại, sau đó cảm giác cả thế giới đều đang rung chuyển, những trận tuyết lở nhỏ hội tụ lại hình thành trận tuyết lở lớn hơn.

Đứng từ trên cao nhìn xuống, vô cùng chấn hám!

Mọi người tránh được tuyết lở, đến trưa ngày thứ ba lại về đến thôn làng xuất phát.

Cáo biệt mọi người, Lâm Diệu dẫn tộc nhân về nhà lão hương thân, hưởng thụ mấy ngày, lúc đi còn mang theo ít đặc sản thú rừng.

Ba ngày này người khác ăn uống bình thường, nhưng Hoắc Linh Linh ăn rất dữ, ngày nào cũng ăn đến mức không đi nổi mới thôi, có lẽ là ăn bù cho hai mươi năm không được ăn gì.

Khi trở lại Bắc Kinh thì sắp đến Tết.

Phố lớn ngõ nhỏ đều dán đầy tranh tết, trang trí, tràn ngập hương vị ngày tết.

Trên đường đi, Lâm Diệu nói chuyện với Hoắc Linh Linh, bảo cô đến Vọng Nguyệt sơn trang trước, chuyện còn lại từ từ tính.

Về đến sơn trang, bên trong vô cùng náo nhiệt, tất cả tộc nhân đều đã trở về, nhìn lũ trẻ chạy nhảy đầy sân, ai nấy đều lộ nụ cười hạnh phúc.

Lâm Diệu nhìn nhóm Lâm Nhất nói: "Được rồi, giải tán đi, ai về nhà nấy, đi theo ta cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi cho tốt." Nhìn tộc nhân vui vẻ đi về nhà, Lâm Diệu dẫn Hoắc Linh Linh về viện của mình, sắp xếp cho cô nghỉ ngơi ở phòng khách bên cạnh.

Buổi tối Doãn Tân Nguyệt về, nhìn thấy Lâm Diệu thì vô cùng mừng rỡ.

Sau khi nghe Lâm Diệu kể chuyện đan dược, cô vui đến phát khóc.

Lâm Diệu ôm cô an ủi: "Được rồi, đừng khóc nữa, chúng ta cũng sắp có con rồi." Buổi tối trong tộc mở tiệc, tại sảnh yến khách rộng lớn, đông đảo tộc nhân hoan tụ một đường.

Cả buổi tiệc tràn ngập tiếng cười nói.

Kết thúc tiệc, nhóm Lâm Diệu trở về viện, đợi Doãn Tân Nguyệt đưa hai đứa trẻ vào phòng xong.

Lâm Diệu nhìn Hoắc Linh Linh nói: "Ngày mai mẹ cô sẽ đến thăm, đến lúc đó có thể bà ấy sẽ có chút hoài nghi, cô cũng đừng đau lòng, dù sao cũng có một người đã điều trị ở viện điều dưỡng gần 20 năm rồi." Nói đoạn, Lâm Diệu lấy ra một sợi dây chuyền, bên trong có chứa mảnh vỡ thiên thạch, nói: "Đeo cái này vào, có thể áp chế sự biến đổi của cô, nhưng nhớ kỹ, không được mở dây chuyền ra nhìn thứ bên trong, biết chưa?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Diệu, Hoắc Linh Linh biết tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng gật đầu: "Đạo gia thúc thúc, người yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không mở ra." Về phòng, Lâm Diệu mở hệ thống, phần thưởng nhiệm vụ trước đó vẫn chưa nhận. "Đinh, chúc mừng túc chủ đạt được kỹ năng «Ngũ Lôi Chú», một cơ hội truyền thừa." "«Ngũ Lôi Chú»: Có thể phát ra 5 đạo lôi điện công kích địch nhân, cần niệm chú ngữ trước, tiêu hao rất lớn." «Ngũ Lôi Chú» đúng là kỹ năng cường đại, nếu trước đó mà có, tung ra kỹ năng này có khả năng trong nháy mắt giết chết con quái vật

trong quan quách thanh đồng rồi.

Lại nhìn điểm tài phú trị, cư nhiên có 30 triệu, có thể đổi vũ khí rồi, hiện tại Đường đao không đủ dùng nữa.

Lâm Diệu lướt xem thương thành hệ thống một hồi, tìm được vũ khí ưng ý. "Phục Ma Đao (Hiệu quả trừ tà cực mạnh, chế tạo từ thiên thạch, thân đao kiên cố, lưỡi đao sắc bén, không bị mẻ): 300.000/một thanh." Lâm Diệu chọn kiểu dáng Đường đao, mua 75 thanh, tất cả mọi người đều có thể thay mới, còn lại 500.000 điểm tài phú để dự phòng.

Ngày hôm sau thay trang bị xong, sau khi thu hồi vũ khí cũ, điểm tài phú còn 1,25 triệu, đủ để ứng phó vài chuyện ngoài ý muốn.

Khoảng 9 giờ, Hoắc Tiên Cô và Trương Tiểu Sơn đến Vọng Nguyệt sơn trang.

Tại phòng khách, khi thấy Lâm Diệu dẫn Hoắc Linh Linh ra, Hoắc Tiên Cô suýt thì sụp đổ.

Đứa con gái bà lo lắng suốt hai mươi năm cư nhiên là giả, hiện tại bà không dám tin ai nữa.

Nhìn Hoắc Linh Linh trước mắt hiểu rõ mọi chuyện, Hoắc Tiên Cô rốt cuộc cũng xác nhận, đây là con gái thật.

Nhìn hai mẹ con ôm nhau khóc lóc, Lâm Diệu dẫn Trương Tiểu Sơn ra ngoài.

Lâm Diệu hỏi: "Hiện tại cậu khống chế huyết mạch thế nào rồi?" "Kể từ lần bị thương trước, khả năng khống chế huyết mạch của tôi càng lúc càng mạnh, tầm một tháng nữa chắc tôi có thể hoàn toàn khống chế được." Trương Tiểu Sơn cười nói.

Lâm Diệu gật đầu: "Vậy thì tốt, Trương Tiểu Ca hiện tại sao rồi?

Kẻ tập kích lần trước là người Vương gia, ta đã giải quyết trong mộ rồi, hiện tại Vương gia lại nhắm vào mảnh vỡ thiên thạch." Trương Tiểu Sơn lo lắng nói: "Trương Tiểu Ca tỉnh lại rồi, nhưng sau khi nhớ ra một số chuyện thì biến mất, hiện tại Trương gia cũng không có tin tức của ngài ấy." "Vương gia muốn mảnh vỡ thiên thạch làm gì?

Trừ phi đã uống trường sinh bí dược." Trương Tiểu Sơn kinh ngạc nói.

Lâm Diệu tán đồng: "Ta cũng nghĩ vậy, xem ra Vương gia lại chuẩn bị thực hiện kế hoạch khác." Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn trầm tư, không biết đang nghĩ gì.

Đột nhiên Lâm Diệu nhắc đến Tư Ngọc Long, kể lại chuyện xảy ra trong mộ cho Trương Tiểu Sơn nghe.

Sau đó nhìn hắn nói: "Hiện tại cậu đã khôi phục, chuyện của Tứ gia (Tư gia) do cậu xử lý đi, dù sao hắn cũng đã phá hỏng quy tắc." Trương Tiểu Sơn sắc mặt khó coi gật đầu, không ngờ Tư gia lại to gan như vậy.

Một lát sau, mẹ con Hoắc Tiên Cô đi ra, đến trước mặt Lâm Diệu.

Hoắc Tiên Cô cung kính hành lễ: "Đa tạ Đạo gia cứu con gái tôi, giúp con bé áp chế biến hóa." Lâm Diệu xua tay: "Được rồi, đừng khách khí như vậy, cái người ở viện điều dưỡng kia xử lý chưa?" "Trở về tôi sẽ xử lý nó, cư nhiên lừa tôi hai mươi năm, nếu không tôi chắc chắn đã tìm được con gái sớm hơn." Hoắc Tiên Cô vẻ mặt dữ tợn nói.

Nghe vậy, Lâm Diệu biết kẻ giả mạo kia sẽ không có kết cục tốt đẹp, phụ nữ Hoắc gia nổi tiếng tàn nhẫn.

Đột nhiên Lâm Diệu nhớ ra một chuyện, nhìn Hoắc Linh Linh hỏi:

"Trong số đồng bạn năm đó có người thân của Tứ gia không?" Hoắc Linh Linh không chút nghĩ ngợi nói: "Có ạ, con gái Tứ gia tên là Tư Văn Cẩm là đội trưởng của cháu, cũng đi Thiên Cung, nhưng sau đó lại đi ra rồi." "Đúng rồi, cô ấy và Ngô Tam Tỉnh là tình nhân đấy." Nghe vậy, Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn nhìn nhau.

Xem ra Tứ gia có thể tìm được nơi đó, không thoát khỏi liên quan đến con gái ông ta.

Ngô Tam Tỉnh không ngăn cản Thiên Chân đi Thiên Cung, chắc chắn cũng có liên quan đến Tư Văn Cẩm.

Chương 134

Lâm Diệu suy nghĩ một chút, nghiêm túc nhìn Trương Tiểu Sơn: "Phải nhanh lên, chuyện này cần hỏi cho rõ, xem xem rắc rối nằm ở đâu." Trương Tiểu Sơn nghiêm túc gật đầu: "Đạo gia yên tâm, tôi biết nặng nhẹ, trở về sẽ xử lý chuyện này." Nhìn ba người rời đi, trong lòng Lâm Diệu không bình tĩnh.

Hiện tại yêu ma quỷ quái gì cũng ra ngoài hoạt động rồi, cũng không biết mỗi người đều đang ấp ủ tâm tư gì?

Về phòng, Lâm Diệu nói với Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt, hai chúng ta về nhà một chuyến đi, coi như ăn Tết sớm." "Được a, khi nào chúng ta về?" Doãn Tân Nguyệt vui vẻ hỏi.

Lâm Diệu tính toán, thấy gần đây cũng không có việc gì, nói: "Ngày kia đi, về đó ở hai ngày, chúng ta lại quay lại đón Tết cùng cha." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt càng vui hơn, ngủ say 30 năm, đã lâu chưa được ăn Tết cùng cha.

Chiều hôm đó, hai vợ chồng Lâm Diệu đi mua sắm lớn, mua đủ loại quà cáp chuẩn bị mang về tặng người nhà.

Khi đi ngang qua cửa hàng đồ dùng trẻ em, hai người như kẻ trộm lén lút đi vào.

Mua sắm một trận lớn bên trong, chuẩn bị trước cho đứa bé.

Đợi hai người đi ra, ông chủ cửa hàng đích thân tiễn chân, xem ra kiếm được không ít.

Dạo cả buổi chiều, hai người mới mua đủ đồ, mua đủ loại quần áo mới cho hai đứa nhỏ ở nhà.

Buổi tối ăn cơm xong, hai người vừa định về nhà thì Lâm Diệu

nhận được điện thoại của Trương Tiểu Sơn, hẹn gặp ở khách sạn Minh Nguyệt.

Đưa Doãn Tân Nguyệt đến chỗ Doãn Băng trò chuyện, Lâm Diệu đi đến bao phòng.

Vào trong thấy Trương Tiểu Sơn sầu lo ngồi đó, xem ra có chuyện xảy ra rồi.

Vừa thấy Lâm Diệu vào, Trương Tiểu Sơn vội đứng dậy, lo lắng nói: "Đạo gia, ngài đến rồi, xảy ra chuyện rồi." Lâm Diệu nhíu mày hỏi: "Ai xảy ra chuyện, chuyện gì?" Trương Tiểu Sơn vội giải thích: "Hôm nay rời khỏi chỗ ngài, tôi đi tìm Tứ gia hỏi chút chuyện, nhưng đến tối, người nhà Tứ gia gọi điện cho tôi báo Tứ gia chết rồi." "Từ lúc tôi rời đi, Tứ gia không hề bước ra khỏi phòng, cho nên hiện tại bọn họ nghi ngờ tôi làm." Hiểu rõ sự việc, Lâm Diệu vuốt cằm, chậm rãi nói: "Đừng vội, tĩnh tâm lại từ từ nói.

Hỏi chuyện Tứ gia, ông ta đã cho đáp án chưa?" "Chưa, lúc đó Tứ gia do dự, đòi suy nghĩ một ngày, ngày mai mới trả lời tôi." Trương Tiểu Sơn bình tĩnh lại nói.

Xem ra mấu chốt nằm ở đáp án rồi, là ai không muốn Tứ gia đưa ra đáp án đây?

Tư Văn Cẩm?

Nhưng không để Tứ gia đưa ra đáp án cũng không đến mức giết cha chứ.

Ngô Tam Tỉnh?

Hoặc là người phụ nữ bí ẩn kia?

Xem ra phải hỏi một chút.

Tìm ra mấu chốt, Lâm Diệu nói với Trương Tiểu Sơn: "Gọi điện

gọi Ngô Tam Tỉnh đến đây trước, sau đó cậu bình tĩnh lại, sắp xếp lại toàn bộ sự việc xem có sơ sót gì không, đợi Ngô Tam Tỉnh đến tôi sẽ nói tiếp." Tiếp đó đưa Doãn Tân Nguyệt về nhà, Lâm Diệu nói: "Tân Nguyệt, tối nay có thể anh không về, bên Cửu Môn xảy ra chút chuyện, anh phải đi xử lý, em nghỉ ngơi sớm đi." "Vâng, Diệu ca, nhất định phải chú ý an toàn." Doãn Tân Nguyệt ôn nhu nói.

Sau đó Lâm Diệu tìm Bàn Tử, đội một và đội hai, nói: "Đội hai hiện tại xuất phát, đến xung quanh Tứ gia bí mật giám sát.

Đội một và Bàn Tử lát nữa theo ta ra ngoài." Bàn Tử tò mò hỏi: "Tộc trưởng, muốn ra tay với Tứ gia sao?" Lâm Diệu lắc đầu: "Đâu cần ra tay nữa, người chết rồi, nhưng không biết ai giết." Nghe vậy tộc nhân có chút kinh ngạc, một đương gia của Cửu Môn cư nhiên dễ dàng bị giết như vậy?

Tối 10 giờ, Lâm Diệu dẫn tộc nhân đến bao phòng Cửu Môn, vào trong thấy Trương Tiểu Sơn, Ngô Tam Tỉnh và cả Thiên Chân.

Thấy Lâm Diệu, Thiên Chân nói: "Đạo gia, Tam thúc tôi đi lại hơi bất tiện, tôi đưa ông ấy tới, tôi ra ngoài đây." Nói xong Thiên Chân đi ra khỏi phòng, trông cậu ta đã trưởng thành không ít.

Lâm Diệu quay đầu nhìn Trương Tiểu Sơn nói: "Cậu cũng ra ngoài trước đi, tôi nói chuyện riêng với Ngô Tam Tỉnh vài câu." Thấy cửa phòng đóng lại, biểu cảm Lâm Diệu thay đổi, nghiêm túc hỏi: "Ngô Tam Tỉnh hay là Tạ Hoàn, nói thật đi, đừng lừa ta." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Diệu, Ngô Tam Tỉnh biết không trốn được nữa, sắc mặt khó coi nói: "Đạo gia thật lợi hại, cư nhiên nhìn ra được, tôi là Tạ Hoàn, Tam Tỉnh hiện tại có việc khác phải làm." Biểu cảm Lâm Diệu dịu lại, suy tư nói: "Tạ Hoàn càng tốt, năm đó cậu cũng tham gia đội khảo cổ của Tư Văn Cẩm, lúc cuối cùng ngất xỉu cậu có ở đó không?

Ngô Tam Tỉnh có ở đó không?

Hay là cả hai đều ở đó?" Tạ Hoàn có chút chần chờ, nghĩ hồi lâu mới gian nan nói: "Đạo gia, lúc đó cả hai chúng tôi đều có mặt ở hiện trường." "Còn có ai ở đó?" Lâm Diệu nhìn chằm chằm Tạ Hoàn, chậm rãi hỏi.

Sắc mặt Tạ Hoàn trong nháy mắt biến đổi, không thể tin nổi nhìn Lâm Diệu, thất thanh nói: "Ngài biết ư?" Nói xong, mặt hắn trắng bệch, biết mình lỡ lời.

Thấy sự thay đổi của Tạ Hoàn, Lâm Diệu biết Hoắc Linh Linh nói đúng, lúc đó còn một người nữa.

Thế là Lâm Diệu không mang theo bất kỳ tình cảm nào hỏi: "Người đó là ai?

Nghĩ cho kỹ rồi hãy nói." Nghe Lâm Diệu hỏi, Tạ Hoàn biết không trốn được, nếu nói dối thì e là cái mạng cũng không giữ được.

Chỉ thấy hắn thất hồn lạc phách nói: "Lúc đó có Tư Văn Cẩm ở đó, cô ấy đã đánh mê những người khác." Tư Văn Cẩm, lại là cô ta?

Chẳng lẽ thật sự cấu kết với Ngô Tam Tỉnh?

Không đúng, nếu người lúc đó là Tư Văn Cẩm, vậy thì Hoắc Linh Linh không thể nào không nhận ra giọng nói.

Thế là ánh mắt Lâm Diệu thay đổi, tản mát ra sát ý trần trụi, nhìn Tạ Hoàn lạnh lùng nói: "Xem ra cậu thật sự không muốn sống nữa, cư nhiên dám lừa ta?" Nghe vậy, Tạ Hoàn biết sự việc bại lộ, mình đã đưa ra một quyết định ngu xuẩn.

Hắn không ngừng suy nghĩ xem Lâm Diệu có đang lừa mình không, vì sao lại biết rõ tình huống lúc đó như vậy?

Thấy Tạ Hoàn đang động não, Lâm Diệu mất kiên nhẫn, trực tiếp

lấy ra một khẩu súng, nhắm thẳng vào giữa trán Tạ Hoàn.

Tạ Hoàn vừa thấy Lâm Diệu rút súng liền biết mình thật sự lộ rồi, nhìn ngón tay đang đặt trên cò súng từ từ siết lại, Tạ Hoàn rốt cuộc không chịu nổi nữa: "Đạo gia, đừng nổ súng, tôi nói." Dời súng đi, Lâm Diệu nói: "Cơ hội cuối cùng, hy vọng cậu biết nắm bắt." Tạ Hoàn cúi đầu, thở hổn hển vài hơi rồi nói: "Người đó là em gái của Trương Tiểu Ca, tên là Trương Tiểu Vũ." Trương Tiểu Ca có em gái?

Vậy sao ở trong mộ không nhận nhau với Trương Tiểu Ca, ngược lại còn đánh ngất hắn?

Nhìn Tạ Hoàn đã buông bỏ phòng tuyến tâm lý, Lâm Diệu hỏi: "Mục đích làm vậy là gì?" Nghe Tạ Hoàn trả lời, Lâm Diệu mới biết chuyện năm đó ra sao.

Hóa ra năm đó bọn họ đi một lối đi khác, sau khi vào thì gặp sương mù màu đỏ, tất cả mọi người đều hít phải, chỉ có Ngô Tam Tỉnh bị ngất xỉu và Tạ Hoàn vào mộ trước đó là không trúng chiêu.

Làn sương đỏ đó là bột phấn trường sinh bí dược, Uông Tạng Hải đặt ở lối đi đó để dẫn dụ Cấm Bà đến canh giữ lối vào, không ngờ bị đội khảo cổ hít phải.

Sau đó Trương Tiểu Vũ tìm được hai người, cô ấy vẫn luôn đi theo Trương Tiểu Ca hành động, âm thầm bảo vệ.

Cô ấy biết lai lịch làn sương đỏ, biết ngoại trừ Trương Tiểu Ca, những người khác đều không thoát khỏi vận mệnh biến thành quái vật, cho nên đặc biệt nhắc nhở hai người.

Vì vậy mới có chuyện mọi người bị đánh ngất sau đó.

Nhưng đây đâu phải chuyện không thể nói?

Chương 135

Vì sao phải giấu giếm?

Thế là Lâm Diệu bất động thanh sắc nói: "Còn gì nữa, tiếp tục." Theo lời trần thuật của Tạ Hoàn, bí mật này rốt cuộc cũng hiện ra trước mặt Lâm Diệu.

Ngô Tam Tỉnh năm đó tuổi trẻ khí thịnh, sau khi biết bí mật của gia tộc, muốn bảo vệ Thiên Chân, cho nên âm thầm liên hệ với Vương gia (Uông gia), muốn hợp tác với bọn họ, nếu Vương gia đạt được thứ mình muốn, vậy thì cửa Thanh Đồng cũng không cần thiết phải thủ hộ nữa, vì sẽ chẳng còn ai tìm đến đó.

Thế là hắn bàn bạc với Tạ Hoàn, để Tạ Hoàn giả chết, hai người dùng chung một thân phận, vậy thì người còn lại có thể ẩn mình làm chút chuyện mà không bị ai phát hiện.

Nhưng bọn họ đã đánh giá thấp bố trí của Uông Tạng Hải, Ngô Tam Tỉnh trẻ tuổi đã bị Vương gia lợi dụng, cho nên đội khảo cổ mới hít phải hồng vụ bí dược, trở thành vật thí nghiệm của Vương gia.

Cũng coi như người của đội khảo cổ gián tiếp bị Ngô Tam Tỉnh hại chết, cho nên hắn mới liều mạng muốn giữ bí mật này.

Tuy đã biết bí tân của đội khảo cổ, nhưng nó không giống với suy nghĩ của Lâm Diệu.

Còn người ở viện điều dưỡng kia, Lâm Diệu cũng biết là ai rồi, chắc chắn là người Vương gia giả mạo, không ngờ cũng chịu chơi lớn, cư nhiên uống bí dược.

Thế là hắn hỏi: "Sau đó có gặp lại Tư Văn Cẩm không?" Tạ Hoàn mười phần khẳng định đáp: "Không có, mấy năm nay Ngô Tam Tỉnh

vẫn luôn tìm kiếm, năm đó bọn họ sắp kết hôn rồi." Sự việc dường như lại quay về điểm ban đầu, mấu chốt là Tư Văn Cẩm, nhưng chuyện Trương Tiểu Vũ cũng cần xác nhận.

Thế là Lâm Diệu nhìn Bàn Tử nói: "Bàn Tử, gọi Trương Tiểu Sơn vào đây." Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Sơn vừa vào nói: "Hiện tại gọi điện về Trương gia, hỏi về chuyện Trương Tiểu Vũ, xem hiện tại cô ấy đang ở đâu." Lúc Trương Tiểu Sơn gọi điện, Lâm Diệu chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Tạ Hoàn, không hề có chút hoảng loạn nào, xem ra không giống nói dối.

Gọi điện xong, Trương Tiểu Sơn nói: "Đạo gia, Trương Tiểu Vũ là em gái Trương Tiểu Ca, hiện tại tuổi tác đã hơi cao, đang tu dưỡng ở tộc địa Trương gia." Xem ra chuyện Trương Tiểu Vũ là thật, tiếp theo phải đến chỗ Tứ gia xem sao. "Đi thôi, chúng ta đến nhà Tứ gia xem, Tam Tỉnh cũng đi cùng đi, biết đâu có thu hoạch ngoài ý muốn." Lâm Diệu đi thẳng ra cửa, lúc mở cửa nói.

Một đoàn người đi thẳng đến chỗ ở của Tứ gia, ở cửa nhìn thấy con trai Tứ gia là Tư Ngọc Thần đang đứng đó, trừng mắt nhìn Trương Tiểu Sơn.

Lâm Diệu mặt vô biểu tình nói: "Mở cửa, tránh đường, ta vào xem thử." Tư Ngọc Thần không dám phản đối Lâm Diệu, hung hăng liếc Trương Tiểu Sơn một cái, sau đó nói với Lâm Diệu: "Đạo gia, thất lễ rồi, mời ngài." Đi trên đường, Lâm Diệu hỏi: "Ngọc Thần, phát hiện Tứ gia xảy ra chuyện lúc nào?

Người phát hiện là ai?" Tư Ngọc Thần cung kính đáp: "Đạo gia, là quản gia trong nhà phát hiện, nhưng gọi hồi lâu không thấy ai mở cửa, quản gia vào xem thì thấy cha tôi đã xảy ra chuyện, lúc đó tầm năm giờ rưỡi." Lâm Diệu gật đầu, sau đó nhìn hắn nói: "Ngọc Thần, yên tâm có ta làm chủ, khẳng định sẽ cho Tứ gia một đáp án, nhưng hiện

tại quan trọng nhất là cậu phải đứng ra, ổn định Tư gia, không thể để xảy ra loạn, hiểu không?" Tư Ngọc Thần càng thêm tôn kính nói: "Cảm ơn Đạo gia, Ngọc Thần hiểu." Đến phòng Tứ gia chết, vào xem, thi thể Tứ gia được đặt bên trong.

Đi đến gần thi thể, Lâm Diệu kiểm tra kỹ, không phát hiện dị thường, xem ra giống như chết tự nhiên.

Trong phòng, Lâm Diệu nhìn quanh bốn phía, phát hiện một chỗ cửa ngầm.

Thế là hỏi: "Ngọc Thần, trong phòng có mật thất không?

Nói thật đi." Tư Ngọc Thần nghĩ ngợi rồi nói: "Đạo gia, cái này tôi thật sự không rõ, căn phòng này cha tôi chưa bao giờ cho tôi vào một mình." Xem ra bên trong có chứa thứ gì đó bí mật a.

Nghĩ đoạn, Lâm Diệu nói: "Ngọc Thần, ta nói thật với cậu, trong này có một gian mật thất, ta muốn vào xem thử, lát nữa mở ra, hai chúng ta cùng vào, những người khác đợi bên ngoài, thấy thế nào?" Để tránh hiểu lầm, Lâm Diệu quyết định cùng Tư Ngọc Thần đi vào, đỡ phải có lời ra tiếng vào.

Tư Ngọc Thần suy nghĩ một chút rồi nói: "Đều nghe theo Đạo gia." Mở mật thất ra, để những người khác đợi bên ngoài, Lâm Diệu và Tư Ngọc Thần đi vào.

Nhìn vào bên trong, phát hiện là một phòng ngủ, trong này hẳn là có người sống lâu dài, đồ đạc thu dọn gọn gàng, mặt đất cũng không có bụi bặm.

Bên cạnh cái bàn, Lâm Diệu cầm lên một cuốn sổ tay, bên trên viết tên Tư Văn Cẩm.

Mở ra xem phát hiện bên trong ghi chép một số biến đổi của cơ thể, ngày tháng cuối cùng cư nhiên là ngày hôm qua.

Thấy thế, Lâm Diệu biết cái chết của Tứ gia chắc chắn có liên quan đến Tư Văn Cẩm, nhưng Tư Văn Cẩm lại đi đâu rồi?

Lâm Diệu quan sát kỹ cả căn phòng, đột nhiên chú ý đến tủ quần áo ở góc tường.

Ra hiệu cho Tư Ngọc Thần cẩn thận, sau đó hắn đi đến trước tủ quần áo vận «Thính Lôi» cẩn thận lắng nghe.

Đợi khoảng 1 phút, bên trong truyền đến một tiếng tim đập.

Lâm Diệu giật mình kinh hãi, tim người làm sao có thể một phút mới đập một lần.

Đột nhiên nhớ đến cuốn sổ tay lúc nãy, Lâm Diệu từ từ lùi lại, mở sổ tay ra tra xét kỹ.

Quả nhiên tìm thấy. "Nhịp tim càng lúc càng chậm, chẳng lẽ ta sắp chết rồi sao?" Thấy thế, Lâm Diệu biết Tư Văn Cẩm chắc chắn đang trốn trong tủ quần áo.

Phất tay với Tư Ngọc Thần, ra hiệu ra ngoài rồi nói, hai người từ từ lui ra khỏi mật thất, đóng cơ quan lại.

Lâm Diệu nhìn Tư Ngọc Thần nói: "Dọn dẹp chỗ này, tất cả mọi người rời khỏi căn nhà trăm mét, trong phòng chỉ để lại cậu, còn có Ngô Tam Tỉnh, Trương Tiểu Sơn." Nghe vậy, Tư Ngọc Thần tuy thắc mắc nhưng vẫn làm theo.

Sau khi dọn dẹp hiện trường, Lâm Diệu nhìn những người còn lại dặn dò: "Lát nữa bất kể nhìn thấy gì cũng phải giữ bình tĩnh, một chút tin tức cũng tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài." Dứt lời, Lâm Diệu dẫn mọi người tiến vào mật thất một lần nữa.

Đi tới trước tủ quần áo, Lâm Diệu nói: "Tư Văn Cẩm, ra đi.

Tôi đã hỏi người của Cửu Môn về chuyện của cha cô rồi." Đám

người đứng bên cạnh vừa nghe thấy lời Lâm Diệu, ai nấy đều thất kinh.

Tư Ngọc Thần càng lớn tiếng hét lên: "Đạo gia, ngài đùa gì vậy?

Em gái tôi mất tích 20 năm rồi, sao có thể ở trong mật thất của cha tôi được?" Nhìn bộ dạng có chút điên cuồng của Tư Ngọc Thần, Giải Hoàn cũng nói: "Đúng vậy Đạo gia, nếu Tư Văn Cẩm ở trong nhà, tại sao bao nhiêu năm qua đều không có tin tức gì truyền ra chứ?" Không để ý đến hai người, phát hiện trong tủ không có bất kỳ tiếng động nào, Lâm Diệu nói tiếp: "Tư Văn Cẩm, nếu còn không ra, tôi sẽ mở cửa." Lâm Diệu vừa định động thủ, liền thấy cửa tủ quần áo bật mở.

Qua khe cửa, có thể nhìn thấy bên trong là một nữ tử áo trắng tóc tai bù xù, không phải Tư Văn Cẩm thì còn ai.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô ta, Lâm Diệu quay người lại nói: "Hai người xem đi, an ủi cô ấy một chút, đừng để cô ấy căng thẳng." Giải Hoàn và Tư Ngọc Thần nhìn thấy người phụ nữ trong tủ, cả hai đều không thể tin nổi.

Tư Ngọc Thần run rẩy hỏi: "Văn Cẩm, thật là em sao?

Nhìn anh này, anh cả của em đây.

Bao nhiêu năm qua em đều ở trong này sao?" Vừa nói, nước mắt Tư Ngọc Thần vừa tuôn rơi.

Từ nhỏ tình cảm hai người rất tốt, khi Tư Văn Cẩm mất tích, Tư Ngọc Thần đã điên cuồng tìm kiếm suốt bao năm, không ngờ em gái lại luôn ở ngay trong mật thất của cha.

Giải Hoàn nhìn kỹ Tư Văn Cẩm, sau đó ôn hòa nói: "Văn Cẩm, còn nhận ra chú không?

Mấy năm nay cháu đã đi đâu vậy?" Nhìn hai người đang kích động, Lâm Diệu nói nhỏ với Trương Tiểu Sơn: "Cái chết của Tứ Gia mấu

chốt nằm ở trên người cô ta, nhưng nhìn bộ dạng này, cũng không biết có thể giao tiếp được hay không." Trương Tiểu Sơn vẻ mặt khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, không xác định hỏi: "Đạo gia, thật sự là Tư Văn Cẩm sao?

Chương 136

Phải biết là đã gần 20 năm rồi, cư nhiên không biến thành quái vật, chẳng phải có chút không đúng sao?" "Cậu nói không sai.

Hoặc là Tư Văn Cẩm này là giả, hoặc là đã tìm được phương pháp áp chế kỳ lạ nào đó.

Lát nữa đi lên, gọi điện cho Hoắc gia, bảo Hoắc Tiên Cô đưa Hoắc Linh Linh đến chỗ tôi một chuyến, chúng ta xem thử hư thực của Tư Văn Cẩm này." Lâm Diệu tán đồng gật đầu, sau đó nhỏ giọng phân phó Trương Tiểu Sơn.

Sau khi Trương Tiểu Sơn rời đi, Lâm Diệu nhìn Tư Văn Cẩm vẫn không nói lời nào, thấy cô ta không hoàn toàn biến hóa, chẳng lẽ dây thanh quản bị tổn thương rồi?

Nên mới không nói chuyện?

Đợi một lát, Lâm Diệu nói với Tư Ngọc Thần đang thương tâm: "Ngọc Thần, hiện tại Tư gia đang tồn tại nguy hiểm.

Lát nữa tôi định đưa em gái cậu về sơn trang của tôi trước, thuận tiện kiểm tra lại, xem xem rốt cuộc em gái cậu đã xảy ra chuyện gì, cậu thấy sao?" Trong lòng Tư Ngọc Thần nghĩ cha vừa mới chết tại nhà, chưa tìm ra hung thủ, em gái ở nhà quả thực không an toàn, bèn cảm kích nhìn Lâm Diệu nói: "Vậy đa tạ Đạo gia ra tay tương trợ." Nhìn Tư Văn Cẩm đang trốn trong tủ, Lâm Diệu có chút khó xử nói: "Lâm Nhất, lát nữa khiêng cả cái tủ này ra ngoài đi, chúng ta mang về sơn trang trước." Bước ra khỏi mật thất, Trương Tiểu Sơn không để lại dấu vết gật đầu với Lâm Diệu, biểu thị đã gọi điện xong.

Thi thể Tứ Gia vẫn nằm trong phòng, Lâm Diệu liếc nhìn rồi nói: "Làm xét nghiệm thi thể Tứ Gia đi, tôi nghi ngờ ông ấy trúng tà môn

độc dược hoặc là cổ trùng, trước tiên cứ mang người chết ra ngoài đã." Tư Ngọc Thần nhìn thi thể cha, gật đầu: "Đạo gia yên tâm, mấy chuyện này tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa, ngày mai sẽ có kết quả." Cáo biệt Tư Ngọc Thần, hẹn ngày mai gặp lại tại sơn trang, nhóm người Lâm Diệu mang theo tủ quần áo đi về, đi được nửa đường thì xe dừng lại.

Đội hình thứ hai đuổi kịp để hội họp, Lâm Lục nhìn Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, Tư gia quả nhiên có vấn đề.

Sau khi tôi quan sát, phát hiện bên trong có một hắc y nhân đi ra một chuyến rồi lại quay về, phát hiện đó là quản gia của Tư gia." Quản gia?

Chẳng lẽ Tứ Gia là do hắn giết?

Tại sao chứ? "Có phát hiện hắn đi đến nơi nào không?" Lâm Diệu trầm giọng hỏi. "Tôi có đi theo xem, là một tiệm thuốc bắc tên là Nhân Tâm Đường." Lâm Lục khẩn trương đáp.

Lâm Diệu quay sang Trương Tiểu Sơn: "Cho người chằm chằm chỗ đó, xem xem là thế lực nhà nào." Giao đại xong, mọi người trực tiếp về sơn trang.

Tại một tĩnh thất, Lâm Diệu nhìn chiếc tủ nói: "Mở tủ ra, để tôi xem bên trong rốt cuộc là chuyện gì." Cánh cửa tủ vừa mở, Tư Văn Cẩm bên trong liền lao ra, chuẩn bị tập kích Lâm Diệu.

Bị tấn công nhưng Lâm Diệu không hề hoảng loạn, chỉ đưa một tay ra đã bóp chặt lấy cổ cô ta.

Xách Tư Văn Cẩm lên, Lâm Diệu quan sát kỹ lưỡng.

Phát hiện ngoại biểu của cô ta trừ việc hơi nhợt nhạt thì không có dị dạng gì.

Giải Hoàn ở bên cạnh thấy Lâm Diệu không buông tay, cấp thiết nói: "Đạo gia, ngài còn bóp nữa là Tư Văn Cẩm ngạt thở đấy." Lâm

Diệu vừa định nói thì Lâm Thúc bước vào: "Tộc trưởng, người ngài đợi đã tới, đang ở tĩnh thất bên cạnh." Gật đầu, chuyện của Hoắc Linh Linh không thể bại lộ, hắn nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Mọi người đưa cô ấy đi nghỉ ngơi trước, tôi còn chuyện khác phải xử lý." Một lát sau, Trương Tiểu Sơn dẫn Hoắc Tiên Cô và một cô gái bịt mặt đi vào.

Lâm Diệu nhìn Hoắc Linh Linh nói: "Linh Linh, nhìn xem, người trên tay tôi có phải Tư Văn Cẩm không?" Hoắc Linh Linh bước tới, nhìn kỹ người đang bị Lâm Diệu xách lên.

Một lúc sau, Hoắc Linh Linh hỏi: "Đạo gia thúc thúc, cháu có thể nói chuyện với cô ấy không?" Lâm Diệu buông tay, nói: "Đeo dây chuyền của cháu vào cho cô ta thử xem, xem có thể giao tiếp được không." Vừa đeo dây chuyền lên, Tư Văn Cẩm liền xảy ra biến hóa, trong mắt xuất hiện cảm xúc.

Chỉ thấy cô ta chậm rãi hỏi: "Các người là ai?

Tại sao tôi lại ở đây?" Nghe vậy, Lâm Diệu sững sờ, vội ngăn Hoắc Linh Linh đang định nói, hỏi ngược lại: "Cô là ai?

Tên gì?" Người phụ nữ kia đáp: "Tôi là Tư Văn Cẩm, con gái của Cửu Môn Tứ Gia." Lâm Diệu chỉ vào Hoắc Linh Linh hỏi lại: "Có nhận ra cô ấy không?" Tư Văn Cẩm nhìn kỹ Hoắc Linh Linh rồi nói: "Cô là ai?

Tại sao tôi phải nhận ra cô?" Lâm Diệu và mấy người nhìn nhau, sau đó Lâm Diệu hỏi lại lần nữa: "Cô tên là gì, là ai, nói thật đi." Nghe lại câu hỏi tương tự, sắc mặt người phụ nữ biến đổi, đột nhiên ôm đầu ra vẻ đau đớn, ngã lăn ra đất.

Nhìn cảnh này, Lâm Diệu dở khóc dở cười, đây chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao?

Chỉ loại mặt hàng này mà lừa được Tứ Gia 20 năm ư?

Đúng là phế vật, chết không oan.

Thấy người phụ nữ trước mặt cư nhiên giả vờ đau đầu, Hoắc Linh Linh đột nhiên hiểu ra, bước tới kéo tay áo cô ta lên, nhìn kỹ cánh tay.

Sau đó nói: "Đạo gia thúc thúc, là giả.

Trên tay Tư Văn Cẩm có một vết sẹo hình chữ X do bị thương ở Thiên Cung để lại, trên người cô ta không có." Ngay khi dứt lời, người phụ nữ dưới đất định động thủ hiệp trì Hoắc Linh Linh.

Nhưng Lâm Diệu đã sớm chuẩn bị, thấy cô ta vừa định động thủ, hắn trực tiếp phi dao găm, ghim chặt tay phải cô ta xuống đất.

Hoắc Linh Linh cũng nhân cơ hội lùi về chỗ an toàn.

Nhìn người phụ nữ đang thảm thiết kêu la dưới đất, Lâm Diệu lạnh lùng nói: "Khai thật đi, cô là ai?

Tại sao lại mạo danh Tư Văn Cẩm?" Cô ta không có ý định trả lời, chỉ oán độc nhìn chằm chằm nhóm Lâm Diệu.

Thấy phản ứng giống hệt người nhà họ Vương, Lâm Diệu ra hiệu cho Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô dội nước lên người ả, lập tức hiện ra hình xăm Phượng Hoàng.

Sắc mặt mọi người trở nên khó coi, người nhà họ Vương muốn làm gì?

Trước tiên là giả mạo Hoắc Linh Linh, giờ lại thêm một Tư Văn Cẩm giả?

Có bao nhiêu người là do nhà họ Vương giả dạng?

Tư Văn Cẩm thật sự lại đi đâu rồi?

Đang suy nghĩ, người phụ nữ dưới đất thất khiếu chảy máu rồi chết, lại là cổ trùng phát tác.

Mấy người quay lại phòng khách, Trương Tiểu Sơn hỏi: "Đạo gia, Vương gia làm vậy là vì cái gì?

Tạo ra mấy thứ hàng giả này để làm chi?" Lâm Diệu ngẩng đầu nhìn: "Có khả năng là vì nguyên nhân Vương gia muốn lấy thứ kia, cũng có thể là muốn âm thầm khống chế Cửu Môn cũng không chừng?" Dứt lời, những người khác trong phòng khách đều kinh ngạc, sau đó trầm tư suy nghĩ khả năng của sự việc.

Một lát sau, Hoắc Tiên Cô chần chờ nói: "Đạo gia, liệu Tư Ngọc Thần có phải là hàng giả không?

Tôi nghe nói Tứ Gia có một trai một gái, con gái thiên tư thông tuệ, làm việc đắc thể, nhưng con trai thì...

Chương 137

danh tiếng không tốt lắm, là một gã hoa hoa công tử." Nghe Hoắc Tiên Cô nghi ngờ, Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn đều gật đầu, tỏ vẻ có khả năng.

Xem ra ngày mai Tư Ngọc Thần đến, phải kiểm tra trước đã, còn có hai chú cháu nhà họ Ngô nữa.

Sáng hôm sau, Tư Ngọc Thần đến sơn trang bái phỏng.

Vừa vào phòng khách, tộc nhân lập tức phong tỏa toàn bộ căn phòng, không khí trở nên căng thẳng.

Tư Ngọc Thần khẩn trương hỏi: "Đạo gia, không biết ý của ngài là..." Lâm Diệu nhìn hắn nói: "Ngọc Thần, đừng căng thẳng, hôm nay tất cả mọi người đều phải qua một đạo khảo nghiệm mới có thể tiếp tục bàn chuyện." Vừa nói, đám người Lâm Nhất mang thùng nước vào.

Lâm Diệu nói tiếp: "Mọi người cởi áo trên ra, kiểm tra kỹ lưỡng, Hoắc Tiên Cô sang tĩnh thất bên cạnh kiểm tra." Nghe lời Lâm Diệu, Tư Ngọc Thần biết không có cách nào phản kháng, đành cởi áo, Ngô Tam Tỉnh và Thiên Chân bên cạnh cũng làm theo.

Từng người bị dội nước ướt đẫm thân trên.

Thấy mọi người không có biến hóa gì, Lâm Diệu vừa định nói có thể bàn chuyện thì bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Lâm Nhất.

Lâm Diệu đi tới bên cạnh, Lâm Nhất nói nhỏ: "Tộc trưởng, nhìn thân trên của Tư Ngọc Thần đi, tôi cảm giác có chút không đúng, nhưng không phát hiện ra là gì." Hửm?

Không phải là không có hình xăm sao?

Chỗ nào không đúng?

Lâm Diệu mạn bất kinh tâm liếc nhìn, trong lòng giật mình, vội vàng đi tới bên cạnh Tư Ngọc Thần, ngăn cản động tác mặc áo của hắn.

Đưa tay sờ lên người Tư Ngọc Thần, Lâm Diệu phát hiện điểm bất thường, trên người hắn cư nhiên dán một lớp da, thật tinh vi, suýt chút nữa bị lừa qua mặt.

Hơi dùng sức, lớp da giả bị Lâm Diệu xé toạc, làn da bên trong đã sớm thấm nước, hiện lên hình xăm Phượng Hoàng rõ rệt.

Tư Ngọc Thần trong nháy mắt muốn phản kích, nhưng đâu phải đối thủ của Lâm Nhất, chỉ vài chiêu đã bị bắt giữ.

Lâm Diệu cười nói: "Vương gia thật sát phí khổ tâm a?

Cư nhiên có thể nghĩ ra biện pháp này?

Muốn từ nội bộ khống chế Cửu Môn sao?" Tư Ngọc Thần giả không nói lời nào, ánh mắt oán độc y hệt, sau đó thất khiếu chảy máu, quy trình giống hệt nhau.

Hoắc Tiên Cô quay lại nhìn người nhà họ Vương dưới đất, nói: "Đạo gia, Trương Phó Quan, hiện tại đã giải quyết xong chuyện của Tứ Gia, nhưng sau này vị trí Tứ Gia phải làm sao đây?

Tư gia tương đương với bị diệt môn rồi." Sắc mặt Trương Tiểu Sơn cũng khó coi, có chút không biết làm sao nhìn Lâm Diệu.

Nhìn hai người, Lâm Diệu nghĩ tới Trần Bì, theo vận mệnh nguyên bản, hắn nên là Tứ Gia.

Lâm Diệu nói: "Vị trí Tứ Gia, tôi cũng có chút ý kiến, để Trần Bì tiếp thủ thế nào?

Trần Bì là đồ đệ của Nhị Gia, mấy năm nay tuy vẫn luôn đi theo

tôi làm việc, nhưng luận tư lịch và năng lực, đều có thể đảm đương vị trí Cửu Môn Tứ Gia." Hai người trầm tư, Trần Bì có căn cơ, có nhân mạch, hiện tại lại là lúc đang dùng người, bằng vào năng lực của Trần Bì trở thành Cửu Môn Tứ Gia là dư dả.

Trương Tiểu Sơn mở miệng: "Đã Đạo gia đề cử Trần Bì, vậy lần tới họp chúng ta sẽ thảo luận, chẳng phải bây giờ chuyện Tư gia đã giải quyết xong rồi sao?" Tư gia?

Hiện tại chắc nên gọi là Vương gia rồi nhỉ?

Cũng không biết bây giờ bên trong đó trà trộn bao nhiêu người nhà họ Vương.

Lâm Diệu nói: "Toàn bộ người của Tư gia đều phải chấp nhận kiểm tra, trước tiên giải quyết sạch người nhà họ Vương, số còn lại thì khiển tán đi." Hai người nghe vậy cũng không có ý kiến, gật đầu đồng ý.

Hai người nhà họ Ngô bên kia chứng kiến sự việc trong phòng khách thì chìm trong chấn kinh.

Một lát sau tỉnh táo lại, Giải Hoàn hỏi: "Đạo gia, Tư Văn Cẩm hôm qua cũng là giả sao?" "Không sai, tất cả đều là âm mưu của Vương gia, giết Tứ Gia, sau đó từ nội bộ khống chế Tư gia, rồi từ từ tàm thực Cửu Môn." Lâm Diệu gật đầu.

Giải quyết xong chuyện này, nhìn mấy người rời đi, Lâm Diệu nói với Trần Bì bên cạnh: "Trần Bì, tôi giúp cậu tranh thủ vị trí Cửu Môn Tứ Gia, gần đây hãy liên hệ nhân mạch và thủ hạ trước kia, đợi lần sau họp, Cửu Môn Tứ Gia cũng phải có thế lực của riêng mình, nếu không địa bàn sẽ khó giữ." Nghe vậy, Trần Bì cảm kích, các tộc nhân khác cũng cảm thấy cao hứng thay cho hắn.

Xử lý xong chuyện Cửu Môn, hôm sau Lâm Diệu đưa Doãn Tân

Nguyệt và hai đứa trẻ về tộc địa Lâm thị.

Gặp phụ thân xong, lại là một màn hỏi han ôn tình.

Trong thư phòng, ba anh em Lâm Diệu, Lâm Minh và Lâm Quang ngồi nói chuyện phiếm.

Lâm Minh nhìn Lâm Diệu nói: "Tam đệ, trước đó Tiểu Thiên nói Cửu Môn gặp rắc rối, không ngờ giải quyết nhanh như vậy?" Lâm Diệu cười: "Đại ca, không phải rắc rối lớn, chỉ là chút xung đột làm ăn, vài ngày công phu là giải quyết xong." Lâm Quang bên cạnh cũng dặn: "Tam đệ à, ở bên ngoài phải cẩn thận một chút, đừng chủ quan." "Em biết rồi nhị ca, đừng chỉ nói em, dạo này hai anh thế nào?" Lâm Diệu vội ngăn hai người truy hỏi, quan tâm ngược lại.

Lâm Minh cười: "Anh hiện tại giao hết việc cho Tiểu Thiên rồi, đang chuẩn bị bồi dưỡng để nó tiếp ban.

Nhị ca cũng vậy, gần đây hai anh rảnh rỗi thì bồi phụ thân nói chuyện, hoặc cùng đi câu cá." Lâm Diệu nghe xong cười nói: "Cuộc sống thật tốt đẹp, giao việc cho người trẻ làm, hai anh ngược lại được hưởng phúc." Đang nói chuyện thì Lâm Tử Thiên bước vào, sắc mặt khó coi, thấy Lâm Diệu liền đè nén sự tình xuống, gượng cười chào: "Tam thúc về rồi ạ, sớm biết cháu đã đi đón người." Nhìn Lâm Tử Thiên thành phủ chưa đủ sâu, Lâm Diệu lắc đầu cười: "Nói đi, có chuyện gì mà không dám cho ta biết?" Lâm Tử Thiên nhìn hai người còn lại, thấy Lâm Minh gật đầu mới nói: "Tam thúc, cháu vừa nhận được tin, trong nhà có người tiếp tay cho công ty vận chuyển thuốc phiện." Lâm Quang nghe vậy đập bàn hỏi: "Kẻ nào làm?

Đã bắt được người chưa?" Lâm Diệu thì có chút bất ngờ, Lâm gia hiện tại sống tốt như vậy, sao lại có người dính vào thứ hại người đó?

Phải biết Lâm gia nghiêm lệnh cấm chỉ thứ này.

Lâm Tử Thiên nói: "Nhị thúc, đã bắt được một tộc nhân trẻ tuổi, cháu chưa hỏi, người đang ở bên ngoài." Một lát sau, một thanh niên tộc nhân bị giải vào.

Vừa thấy Lâm Minh và Lâm Quang liền sụp đổ, quỳ xuống đất khóc lớn.

Nhìn cũng hơn hai mươi tuổi, ăn mặc không tệ, không giống bộ dạng thiếu tiền.

Lâm Quang nhìn chằm chằm hỏi: "Tên gì, tại sao lại vận chuyển thuốc phiện?" Hắn sợ hãi đáp: "Nhị tộc trưởng, cháu tên Lâm Tử Thăng, chuyện đó cháu cũng là nghe lãnh đạo nói, không phải cháu muốn làm, thật sự, Nhị tộc trưởng phải tin cháu, trước đó cháu cũng không biết bên trong là thứ gì." Nghe Lâm Tử Thăng kể lại, Lâm Diệu mới hiểu, hóa ra tộc nhân này tham gia đánh bạc, bị người ta gài bẫy, vì nợ nần bất đắc dĩ mới giúp đám người đó vận chuyển đồ.

Nhưng Lâm Diệu cảm giác chuyện này có chút không đúng, người trên giang hồ đều biết công ty vận chuyển này có Cửu Môn Đạo gia tham cổ, cư nhiên có người dám động oai tâm tư với Cửu Môn sao?

Chuyện này xem ra có chút giống như nhắm vào Lâm Diệu.

Tối đó Lâm Diệu gọi điện cho Trương Tiểu Sơn, bảo hắn chú ý việc này.

Ở nhà bồi phụ thân mấy ngày, bốn người Lâm Diệu mới quay lại Bắc Bình (Bắc Kinh), sắp đến Tết rồi, người ở tộc địa Lâm thị rất đông, ở lại nữa thì hơi bất tiện.

Tại Bắc Bình, Lâm Diệu đưa ba mẹ con Doãn Tân Nguyệt về Doãn gia, chuẩn bị ở lại đó trước Tết.

Chương 138

Lâm Diệu thì đến bao phòng Cửu Môn tại khách sạn Tân Nguyệt.

Chuyện trước đó Trương Tiểu Sơn điều tra đã có kết quả.

Thấy Lâm Diệu, Trương Tiểu Sơn vội nói: "Đạo gia, không biết ngài có quen hai người này không?" Lâm Diệu cầm ảnh lên xem, chẳng phải là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sao?

Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến hai người họ? "Ừ, tôi có quen, người gầy tên Hồ Bát Nhất, người béo tên Vương Bàn Tử.

Sao vậy?" Trương Tiểu Sơn nói: "Mấy hôm trước sau khi ngài gọi điện, tôi phái người điều tra nhóm người kia, phát hiện bọn chúng có liên hệ với người của Nhân Tâm Đường.

Hôm qua người bên dưới báo bọn chúng đang thu dọn đồ đạc, tôi tưởng người theo dõi bị phát hiện nên cho động thủ luôn.

Hành động kết thúc xong tôi mới phát hiện hình như bọn họ muốn đi trộm mộ, tùy thân mang theo đều là các loại công cụ hạ đấu.

Hai người trong ảnh là bị bắt cóc, hình như muốn bắt họ dẫn đường xuống mộ." Người nhà họ Vương cư nhiên nhắm vào hai người Hồ Bát Nhất, lần này xuống mộ lại có mục đích gì đây?

Vừa nói Trương Tiểu Sơn vừa lấy ra một tấm bản đồ: "Đạo gia, đây là bản đồ bọn chúng mang theo." Cầm bản đồ lên xem, hình như lại là một mộ táng trong biển, những mộ táng quen thuộc hắn đều đã đi rồi, mấy cái còn lại chưa từng thấy trên phim, hiện tại cũng không xác định được là ở đâu.

Lâm Diệu hỏi: "Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đâu?

Để tôi hỏi xem bọn họ có biết gì không." Trương Tiểu Sơn ngại

ngùng cười: "Đạo gia, trước đó không biết là bạn hay thù nên tôi giam bọn họ lại rồi." Khi Lâm Diệu nhìn thấy hai người, suýt chút nữa không nhận ra.

Hắn nhìn Trương Tiểu Sơn: "Cậu ngược đãi hai người họ à?

Tôi nhìn không ra luôn đấy." Trương Tiểu Sơn không nói gì, Vương Bàn Tử sốt ruột: "Đạo gia à, cuối cùng cũng gặp được ngài, ngài xem, tôi bị đám người kia bỏ đói đến gầy rộc đi rồi này." Vừa nói vừa xoay một vòng.

Hồ Bát Nhất cũng nói: "Đạo gia, phải đa tạ mấy vị huynh đệ này cứu chúng tôi, hai chúng tôi biến thành bộ dạng này đều là do đám người trước đó làm, các huynh đệ này cứu chúng tôi, trừ việc không thể ra ngoài thì đối xử với chúng tôi rất tốt." Lâm Diệu gật đầu, hóa ra là bị người nhà họ Vương ngược đãi, bọn chúng cũng đủ ác, Vương Bàn Tử nhìn như gầy đi một nửa. "Sao lại bị đám người đó bắt cóc?

Bọn họ muốn đưa các cậu đi đâu?" Lâm Diệu hỏi.

Hồ Bát Nhất cười khổ: "Đạo gia, tôi cũng không biết bọn họ muốn đưa đi đâu, đều do đống minh khí hại, tôi và Bàn Tử sau khi trở về, trong nháy mắt liền nổi tiếng, ai cũng tưởng hai chúng tôi là cao thủ đổ đấu.

Cộng thêm Vương Bàn Tử hay chém gió, mới bị đám người đó bắt, bắt chúng tôi giúp trộm mộ." Nghe vậy, mọi người xung quanh đều buồn cười, cũng đủ xui xẻo.

Nhưng Vương Bàn Tử ở bên cạnh đột nhiên chêm vào một câu: "Đạo gia, tôi tuy không biết bọn họ muốn đi đâu, nhưng tôi biết bọn họ nhắm vào cái gì, tôi mơ hồ nghe thấy bọn họ nói về Thanh Đồng Cổ Kính." Thanh Đồng Cổ Kính?

Người nhà họ Vương đúng là một ngày không đấu thì không chịu

ngồi yên mà.

Lâm Diệu đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy tiếng nhắc nhở nhiệm vụ của hệ thống. "Đinh, nhiệm vụ hệ thống: Đoạt được Thanh Đồng Bát Quái Kính." Được rồi, nhiệm vụ lại xuất hiện, nhưng nhìn lịch cũng sắp đến Tết rồi, Lâm Diệu định ăn Tết xong mới tính chuyện này.

Hắn nói với Trương Tiểu Sơn: "Bản đồ tôi cầm, đợi qua năm tôi sẽ đi một chuyến, xem xem rốt cuộc là thứ tốt gì mà khiến bọn chúng niệm niệm không quên." Vương Bàn Tử đang oán giận nghe vậy lập tức tỉnh táo lại: "Đạo gia, lần này ngài nhất định phải cho tôi đi cùng.

Vì cái mộ này mà tôi gầy đi bao nhiêu, còn bị bắt cóc, nếu không đi xem thử thì tôi ngủ không ngon." Nghe vậy ai nấy đều bật cười.

Lâm Diệu gật đầu: "Được, muốn đi thì khi nào xuất phát tôi gọi điện cho." Lâm Diệu về sơn trang trước, giao đại một số việc, bảo tộc nhân chuẩn bị sẵn sàng để ra giêng xuất phát.

Sau đó mới đến Doãn gia bồi Doãn Tân Nguyệt ăn Tết.

Sau một cái Tết náo nhiệt vui vẻ, đến mùng 5, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân và hai người Hồ Bát Nhất lên đường.

Trên đường đi, Hồ Bát Nhất nói: "Đạo gia, mấy ngày nay tôi đặc biệt nghe ngóng chuyện trên biển, không ngờ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Gần đây có một đội khảo cổ cũng muốn ra biển tìm mộ, mục đích giống hệt chúng ta, cũng là vùng biển phía Nam đó." "Tôi nghi ngờ chúng ta không phải đi tìm cùng một ngôi mộ đâu, nên báo trước với ngài một tiếng." Có đội khảo cổ cũng đi ngôi mộ này?

Đi tìm chết à?

Hải đấu nguy hiểm như vậy, đám người đó văn nhược thế kia sao

dám xuống biển?

Lâm Diệu hỏi: "Có nghe nói bọn họ đi tìm cái gì không?" Vương Bàn Tử tiếp lời: "Đạo gia, khéo là ở chỗ này, bọn họ đi cũng là vì một cái gương.

Nghe nói là đang tìm chiếc gương có liên quan đến Thủy Hoàng Đế." Tương truyền Thủy Hoàng Đế năm xưa nhìn thấy một cổ thi mặc hoa phục dạt vào bờ biển, nhìn y như người sống, nhục thân không hề thối rữa, tưởng là di thể của tiên nhân.

Sau khi hỏi phương sĩ dưới trướng mới biết đó là một cỗ Cương thi, nếu cứ để mặc bên ngoài thì có thể gây ra tai họa.

Thế là dưới sự kiến nghị của đám phương sĩ, Thủy Hoàng Đế cho chế tạo một con đồng thú đầu trâu mình rùa, đầu có sừng, thân có mai, đuôi có bảy cái, đuôi buộc đầu lâu, hình thái xấu xí, sau đó đặt một chiếc gương lên đầu nó để trấn áp cổ thi, phòng ngừa tai nạn xảy ra.

Chiếc gương đó là mục tiêu của đội khảo cổ, truyền thuyết nói gương đó có thể thấu thị nhân thể, là một kiện thần khí.

Sau này nơi trấn áp cổ thi bị sụt lún, chiếc gương lưu lạc trong dòng thời gian, cuối cùng không biết vì sao lại chìm xuống đáy biển.

Gần đây đội khảo cổ nhận được tin tức chiếc gương đang nằm trong một ngôi mộ thuyền đắm ở Nam Hải.

Bàn Tử và Lâm Nhất mắt sáng rực lên, Bàn Tử vội nói: "Tộc trưởng, cái gương này tà môn quá, chúng ta nhất định phải tìm được, mang về thu...

à không, mang về trấn áp." Lâm Nhất cũng tán đồng: "Tộc trưởng, Bàn Tử nói không sai, chúng ta cần phải trấn áp cái gương đó." Nhìn bộ mặt tham lam của hai gã này, trấn áp cái gì, thật biết tìm lý do.

Lâm Diệu bực mình nói: "Tránh sang một bên, đang bàn chính sự."

Đội khảo cổ nhận được tin tức?

Cũng thật quá trùng hợp rồi?

Nhìn Hồ Bát Nhất, Lâm Diệu hỏi: "Có biết bọn họ lấy tin tức từ đâu không?

Thời gian khớp quá mức trùng hợp." Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Ai dà Đạo gia, tôi cảm giác phía sau lưng hẳn là có người đang thao túng tất cả, chúng ta vừa có bản đồ thì bọn họ cũng có tin tức, cho nên tôi mới cho rằng chúng ta đi cùng một chỗ." Một lát sau Hồ Bát Nhất lại nói: "Đạo gia, ngài cũng biết tôi có biết chút phong thủy gia truyền, tôi nghe nói nơi có đại mộ trên biển thường có âm hỏa tùng sinh, chúng ta nên cẩn thận một chút." Lâm Diệu cười: "Cái gọi là âm hỏa, chỉ xuất hiện phía trên mộ thuyền đắm, đa số là do uế khí trong mộ bốc lên, tiếp xúc với không khí sẽ tự cháy, trong khí đó có chứa nồng độ lân tinh nhất định." Hồ Bát Nhất bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là lân hỏa, chỉ là ngọn lửa màu xanh lục nên mới bị đồn thành âm hỏa nghe dọa người.

Nhưng tiếp đó Lâm Diệu nhắc nhở mọi người: "Mấy ngày nay tôi đã xem kỹ bản đồ, bên trên có một số miêu tả bằng văn tự, mục đích của chúng ta thực ra nằm trong một cái 'Hải Nhãn'." "Nơi đó không biết vì nguyên nhân gì, bên dưới hình thành một khu vực khô ráo, bên trong không có nước biển, cơ bản giống như đất liền, nhưng bên trong có một cái động không đáy, nghe khá giống cái động của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cho nên sau khi xuống dưới phải cẩn thận, không biết trong cái động không đáy đó có nguy hiểm gì không." Nghe Lâm Diệu cảnh báo, mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai có thể ngờ dưới đáy biển lại có lục địa khô ráo, không có nước biển tồn tại, cũng quá phản khoa học rồi.

Chương 139

Bàn Tử nghi hoặc hỏi: "Tộc trưởng, không phải lại là chiêu trò lừa bịp bách tính của mấy tay thống trị đó chứ?" Lâm Diệu lắc đầu khẳng định: "Sẽ không, hoàn cảnh trong Hải Nhãn căn bản không thích hợp cho nhân loại cư trú, với kỹ thuật của người xưa cũng khó mà di dân số lượng lớn.

Tôi xem miêu tả trên bản đồ, càng giống như một nhà thám hiểm vô tình phát hiện ra Hải Nhãn, cho nên không cần thiết phải biên tạo câu chuyện." Tất cả đều trầm mặc, suy nghĩ về sự việc ly kỳ này.

Buổi tối khi mọi người nghỉ ngơi, Hồ Bát Nhất chạy tới nói với Lâm Diệu: "Đạo gia, tà môn rồi, đám người đội khảo cổ kia đang ở ngay sau lưng chúng ta.

Tôi vừa lái xe đi mua đồ thì nhìn thấy, cách chúng ta chỉ hơn 20 cây số." Đám khảo cổ này muốn làm gì?

Chẳng lẽ thật sự cho rằng bọn họ không dám động thủ?

Hay chỉ là trùng hợp bám theo sau?

Lâm Diệu đứng dậy: "Đi, đưa tôi đi xem, chẳng lẽ đám người này sống ngán rồi sao?" Theo Hồ Bát Nhất lái xe quay lại khoảng 20 cây số, xe dừng lại trên một gò đất nhỏ.

Nhìn xuống dưới, quả nhiên có một đội người đang hạ trại nghỉ ngơi, quân số không ít.

Quan sát một lúc, Lâm Diệu định rời đi để xem ngày mai đám người này hành động ra sao.

Nhưng vừa định đứng dậy, Lâm Diệu nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở đây.

Sao cô ta lại ở đây?

Chỉ thấy từ trong một cái lều bước ra một cô gái, mặc kình trang màu nâu, tóc dài, đeo một cây súng ngắn.

Người đó cư nhiên là Tư Văn Cẩm?

Lâm Diệu dừng lại, nhìn kỹ dung mạo người phụ nữ, mười phần xác định giống hệt Tư Văn Cẩm.

Sau đó hắn nói với Hồ Bát Nhất: "Chúng ta đợi thêm chút nữa, tìm cơ hội bắt người phụ nữ mặc áo nâu đó lại, tôi có chuyện muốn hỏi." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hai người đợi khoảng nửa tiếng, người trong doanh trại đều đã nghỉ ngơi.

Hai người cẩn thận mò vào, tránh né lính canh, tiếp cận lều của người phụ nữ kia.

Thấy một bóng người nằm trong lều, Lâm Diệu cẩn thận tiến lên bịt miệng, đánh thức cô ta dậy.

Thấy người phụ nữ kinh hoảng định hét lên, Lâm Diệu rút súng dí vào đầu cô ta: "Đừng kêu, nếu không tôi bắn." Thấy cô ta gật đầu, Lâm Diệu nhỏ giọng hỏi: "Cô là ai?

Tên gì?" Cô ta nhìn khẩu súng, cẩn thận đáp: "Tôi tên Tư Văn Cẩm, là người của đội khảo cổ, các anh là ai, muốn làm gì?" Nghe cái tên Tư Văn Cẩm, Lâm Diệu trong lòng kinh hãi, đột nhiên nhớ tới lời Hoắc Linh Linh, trên tay Tư Văn Cẩm có một vết sẹo chữ X.

Lâm Diệu ra lệnh: "Vén tay áo lên." Tư Văn Cẩm nghe lời nhưng không động đậy, chỉ chằm chằm nhìn Lâm Diệu, đợi đến khi hắn chuẩn bị bóp cò mới kéo tay áo lên.

Bên trên quả nhiên có một vết sẹo hình chữ X.

Sao có thể xuất hiện ở đây chứ?

Không biến thành quái vật, chẳng phải cũng nên về nhà sao?

Ở doanh trại không tiện hỏi chuyện, Lâm Diệu nói: "Đi theo tôi một chuyến, có chút chuyện muốn hỏi, nhớ kỹ muốn sống thì đừng làm liên lụy người khác, lát nữa không được phát ra tiếng động." Tư Văn Cẩm mặc áo khoác vào, bị Lâm Diệu và Hồ Bát Nhất đưa đi.

Có lẽ sợ Lâm Diệu làm hại người trong đội khảo cổ, cả quá trình rất thuận lợi, không có tiếng động nào phát ra.

Đưa Tư Văn Cẩm quay lại doanh trại của mình, suốt dọc đường Lâm Diệu đều không để ý đến cô ta.

Chuyện của Tư Văn Cẩm, xuất hiện ở thời gian và địa điểm này, dường như đã được sắp đặt sẵn, hơn nữa nhìn không ra chút biến hóa nào, chẳng lẽ đã giải quyết được ảnh hưởng của thuốc trường sinh?

Đã đạt được trường sinh sao?

Tại doanh trại, Bàn Tử thấy tự nhiên có thêm một người phụ nữ, cười nói: "Tộc trưởng, đi săn với Hồ Bát Nhất à, mang về được một em này." Nhìn nụ cười không có ý tốt của Bàn Tử, Lâm Diệu bực mình: "Nhìn cho kỹ xem rốt cuộc là ai?" Bàn Tử nhìn kỹ, kinh kêu: "Ôi trời đất ơi, lại một Tư Văn Cẩm nữa, cái nhà đó không biết chết tâm à?" Các tộc nhân khác nghe thấy đều vây lại, trước đó tận mắt nhìn thấy một cái hàng giả chết trước mặt, chẳng lẽ lại lòi ra một cái nữa?

Tư Văn Cẩm thì ngơ ngác, chẳng lẽ còn có một người giống tôi?

Mọi người tụ tập lại, Lâm Diệu cởi mũ trùm đầu hỏi: "Tôi tên Lâm Diệu, nhận ra tôi không?" Tư Văn Cẩm nhìn kỹ khuôn mặt trước mắt, đột nhiên kinh kêu: "Đạo gia?

Cửu Môn Đạo gia?" Thấy Tư Văn Cẩm nhận ra mình, biết tên thật, Lâm Diệu biết người này hẳn là thật.

Hắn hỏi: "Tại sao lại xuất hiện trong đội khảo cổ?

Mấy năm nay cô ở đâu?" Tư Văn Cẩm lộ vẻ tư sách, một lúc sau mới nói: "Tôi vốn là người của đội khảo cổ mà, vẫn luôn làm việc ở đó, Đạo gia sao ngài lại hỏi tôi như vậy?" Không khí nháy mắt trở nên quỷ dị, Tư Văn Cẩm mấy năm nay cư nhiên đều làm việc ở đội khảo cổ?

Nhưng không đúng, vậy vết sẹo trên tay là thế nào?

Bao nhiêu năm qua đều không về nhà sao?

Những tộc nhân biết nội tình cũng cảm thấy không đúng, sao có thể chứ?

Lâm Diệu nhìn khuôn mặt trẻ trung kia, 20 năm không hề thay đổi, giống hệt trong ảnh chụp năm xưa.

Nhưng Tư Văn Cẩm nhìn cũng không giống nói dối, dù sao lời nói dối này quá dễ bị vạch trần.

Ánh mắt sắc bén của Lâm Diệu rơi trên người Tư Văn Cẩm, chậm rãi nói: "Vậy cô còn nhớ hành động khảo cổ dưới biển 20 năm trước không?

Vết sẹo trên tay cô làm sao mà có?" Tư Văn Cẩm lộ biểu tình kỳ quái: "Khảo cổ eo biển 20 năm trước?

Tôi không đi mà, tuy lúc đầu định là tôi dẫn đội, nhưng sau đó có một ngôi cổ mộ khác cần kiến thức của tôi nên lần khảo cổ biển đó tôi bị hủy bỏ tư cách tham gia.

Còn về vết sẹo trên tay, đó là ký hiệu của đội khảo cổ chúng tôi, mỗi người đều có." Theo lời Tư Văn Cẩm kể, nhóm Lâm Diệu lâm vào chấn kinh cực độ.

Tư Văn Cẩm cư nhiên không đi ngôi mộ dưới biển đó?

Vậy người dẫn đội Tư Văn Cẩm năm xưa lại là ai?

Cái ký hiệu đó Hoắc Linh Linh nói là bị thương ở Thiên Cung lưu lại, nhưng giờ lại biến thành ký hiệu của đội khảo cổ.

Chương 140

Xem ra cái đội khảo cổ này vấn đề rất lớn a?

Tư Văn Cẩm năm xưa vì để không lộ sơ hở, cư nhiên bắt tất cả mọi người khắc ra vết sẹo giống nhau, rốt cuộc là ai chứ? "Vậy bao nhiêu năm qua cô không về nhà sao?

Đều không có tin tức gì của cô a?" Lâm Diệu nén chấn kinh, bất lộ thanh sắc hỏi.

Tư Văn Cẩm mặt lộ tự hào: "À, Đạo gia ngài nói cái này sao, mấy năm nay tôi vẫn luôn ở trong căn cứ bí mật nghiên cứu đồ vật mang ra từ cổ mộ, nhưng tôi thường xuyên viết thư về nhà, hiện tại mỗi ngày đều gọi video với cha mà, chỉ là người không thể rời khỏi căn cứ thôi." Thủ bút lớn đến mức nào đây?

Cư nhiên có thể lừa Tư Văn Cẩm suốt 20 năm, tìm thế thân thay thế gia đình Tư Văn Cẩm.

Xem ra đội khảo cổ này nhất định phải khống chế, hảo hảo thẩm vấn, đây không phải thủ bút của Vương gia, họ không có năng lượng lớn đến thế.

Lâm Diệu cười nói: "À, hèn chi?

Hóa ra đều là nghiên cứu viên?

Thật lợi hại.

Đúng rồi, xe các người bị lộ rồi, tôi tưởng có người theo dõi tôi nên mới bắt cô về." Tư Văn Cẩm có chút kích động: "Đạo gia, lần này tôi muốn đi khảo cổ, lần trước không đi thành mộ dưới biển, lần này rốt cuộc có thể xuống biển xem thử rồi.

Còn về lộ tuyến, tôi cũng không hiểu lắm, tôi mỗi ngày đều đi theo

chỉ thị của giáo sư, hình như phía trước có người dò đường." Lâm Diệu trong lòng nhất động, người dò đường?

Không phải là tôi chứ?

Gọi Lâm Nhất phân phó đi kiểm tra xe cộ, quả nhiên trên một chiếc xe phát hiện máy theo dõi.

Lâm Diệu không cho thủ hạ gỡ bỏ, miễn cho kinh động người của đội khảo cổ.

Lâm Diệu lấy điện thoại gọi cho Trương Tiểu Sơn, kể lại sự tình.

Trương Tiểu Sơn bị chấn kinh hồi lâu không nói nên lời, vài phút sau mới hỏi: "Đạo gia, thế lực của người đứng sau có khi còn bàng đại hơn cả Vương gia a." Lâm Diệu đáp: "Không sai, cho nên tôi hy vọng cậu hiện tại dẫn người toàn tốc chạy tới đây, sáng sớm mai chúng ta bắt gọn đội khảo cổ này, hảo hảo thẩm vấn." Cúp điện thoại, Lâm Diệu đi ra, nhìn Tư Văn Cẩm nói: "Văn Cẩm, hiện tại trời cũng tối rồi, đưa cô về dễ gây hiểu lầm, đợi mai trời sáng hãy về, hôm nay cứ nghỉ ngơi ở đây đi." Nhìn bóng lưng Tư Văn Cẩm đi vào lều, Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, là ai làm vậy?

Cũng quá có thế lực đi?

Cư nhiên có thể lừa Tư Văn Cẩm 20 năm không phát hiện sơ hở." Lâm Diệu lắc đầu, ngữ khí âm trầm: "Hiện tại không phải lúc suy nghĩ những thứ đó, quan trọng là Tư Văn Cẩm năm xưa là ai?

Tôi nghi ngờ người nhà họ Vương đều bị cỗ thế lực này đùa giỡn trong lòng bàn tay." Bàn Tử cũng gật đầu: "Tộc trưởng nói không sai, tôi cảm giác lần này Vương gia muốn đi cái mộ kia, cũng có thể là do đám người này sắp xếp, ngay cả việc chúng ta cướp bản đồ bọn họ cũng biết.

Xem ra trong những người có mặt lúc đó có nội gián.

Là cố ý để chúng ta biết tin tức sao?" Lâm Diệu gật đầu xác nhận.

Cửu Môn thật xui xẻo, thủ hạ toàn nội gián, cũng không biết là ai cài vào.

Hồ Bát Nhất bỗng nhiên hỏi: "Đạo gia, ngài nói người nhà họ Vương là những kẻ lần trước bắt tôi và Bàn Tử sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy liền tức giận: "Đạo gia, nói cho tôi biết là ai, xem tôi quay về thu thập bọn chúng." Lâm Diệu nhìn hai người nói: "Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Vương gia là túc địch của Cửu Môn, bao nhiêu năm nay luôn đối đầu với Cửu Môn, hai anh em các cậu là tán nhân, đừng tham dự vào, Cửu Môn mấy năm trước đều chịu thiệt không ít trong tay Vương gia, tổn thất lượng lớn nhân thủ.

Cho nên chuyện này cứ coi như không biết, cũng chưa từng nghe chuyện về Vương gia, tôi là vì an toàn của hai cậu." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trầm mặc, dù sao bọn họ chỉ có hai người, sau lưng không có thế lực làm chỗ dựa, có những chuyện phải tự hiểu lấy.

Mọi người một đêm không ngủ, đều đang đợi điện thoại của Trương Tiểu Sơn.

Rạng sáng 5 giờ, điện thoại cuối cùng cũng reo, Trương Tiểu Sơn đã đến gần.

Lâm Diệu nói chuyện nội gián, bảo hắn trực tiếp lái vào doanh trại.

Xe đội dừng lại, Lâm Diệu gọi riêng Trương Tiểu Sơn ra hỏi: "Chuyện chúng ta cướp bản đồ của Vương gia có mấy người biết?" Trương Tiểu Sơn suy nghĩ rồi xác nhận: "Chỉ có hai người biết chuyện này." Nghe chỉ có hai người, Lâm Diệu yên tâm không ít, phạm vi như vậy rất nhỏ.

Bảo Trương Tiểu Sơn gọi hai người đó tới, Lâm Diệu quan sát kỹ

lưỡng, đột nhiên nói: "Bắt cả hai lại, về rồi phân biệt sau." Dặn dò Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trông coi doanh trại, Lâm Diệu lại thu hết thiết bị liên lạc của mọi người rồi mới xuất phát.

Đến doanh trại đội khảo cổ, Lâm Diệu nói với Trương Tiểu Sơn: "Lát nữa tôi và tộc nhân hành động phía trước, cậu dẫn người bắt người ở phía sau." Nói xong lại nhỏ giọng: "Quan sát kỹ người của cậu, xem có ai không bình thường." Thấy Trương Tiểu Sơn nghiêm túc gật đầu, Lâm Diệu mới dẫn tộc nhân hành động.

Mượn bóng đêm cuối cùng, nhóm Lâm Diệu xâm nhập doanh trại, trước tiên giải quyết lính gác, sau đó tản ra đi vào các lều đánh ngất người bên trong.

Suốt dọc đường cơ bản không phát ra tiếng động, người của đội khảo cổ bị đánh ngất, từng người bị Trương Tiểu Sơn dẫn người bắt đi.

Sau khi hội họp, phát hiện Trương Tiểu Sơn mặt lộ dị sắc, xem ra là có phát hiện.

Lâm Diệu thấp giọng hỏi: "Sao rồi?

Có phát hiện gì không?" Trương Tiểu Sơn vội lắc đầu: "Người tôi mang theo không có vấn đề, tôi nhìn thấy một người không nên xuất hiện." Hửm?

Là ai?

Thuận theo ánh mắt Trương Tiểu Sơn, Lâm Diệu cư nhiên nhìn thấy Tề Vũ của Tề gia.

Cũng là người trong đội khảo cổ năm xưa, con trai út của Tề Quái.

Tề Vũ cũng ở đây, chẳng lẽ giống Tư Văn Cẩm, bị lừa suốt 20 năm sao?

Thu dọn đồ đạc xong, tất cả quay về doanh trại.

Lâm Diệu không trực tiếp thẩm vấn đội khảo cổ mà đưa hai người bị bắt trước đó ra.

Chỉ thấy một trong hai người khi nhìn thấy đội khảo cổ xuất hiện, trên mặt thoáng qua một tia bi thương.

Tưởng là động tác kín đáo nhưng đều bị Lâm Diệu nhìn thấy.

Trực tiếp đi đến trước mặt hai người, thả người kia ra, Lâm Diệu nhìn kẻ nội gián nói: "Nói đi, thân phận của ngươi, tại sao lại muốn tiềm phục bên cạnh Trương Tiểu Sơn?" Thấy Lâm Diệu xác nhận, tên nội gián hiểu rõ sự ngoan lạt của hắn, biết không thoát được, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Thấy hắn không giống người nhà họ Vương, có thể khai thác được thông tin, Lâm Diệu chậm rãi nói: "Ngươi nhận ra ta, biết phong cách làm việc của ta, chỉ cần nói ra những gì ngươi biết, ta lập tức thả ngươi đi, ta nói được làm được, thế nào?" Tên nội gián có chút giãy dụa, nhưng không lâu sau dục vọng sống sót chiếm thượng phong, hắn mở miệng: "Đạo gia, tôi hy vọng ngài nói lời giữ lời, tôi nói hết những gì tôi biết, ngài nhất định phải thả tôi đi đấy." Lâm Diệu chân thành gật đầu: "Yên tâm, ta chỉ cần biết tin tức, không có hứng thú với cái mạng của ngươi." Tâm lý phòng tuyến của hắn bị sự ngoan lạt của Lâm Diệu dọa mất, nghe vậy liền khai hết.

Nghe hắn kể lại, nhóm Lâm Diệu tràn đầy chấn kinh.

Chương 141

Nhìn vẻ mặt cấp bách của hắn, Lâm Diệu trực tiếp thả người, ra hiệu có thể đi rồi.

Hắn kinh hỉ, vội vàng chạy ra ngoài, chưa chạy được bao xa thì nghe một tiếng súng vang lên, ngã xuống đất chết.

Thật sự quá ngây thơ rồi, Lâm Diệu tuân thủ lời hứa không giết, người nổ súng là Bàn Tử - kẻ không hiểu quy củ.

Lâm Diệu bất đắc dĩ nói: "Bàn Tử à, sao lại bắn chết hắn rồi?

Tôi còn không giết cơ mà." Nói xong Lâm Diệu quay người bỏ đi.

Để lại Bàn Tử ngơ ngác trong gió: Không giết thì nháy mắt cho tôi làm gì, thật hư ngụy.

Những người khác cười ha hả.

Ngồi xuống, Lâm Diệu ngẫm nghĩ về những gì tên kia vừa khai, cảm giác không thể tin nổi.

Hóa ra đám người này thuộc về một giáo phái tên là Phương Tiên Đạo, do các phương sĩ thời Tiên Tần lập ra.

Tông chỉ của Phương Tiên Đạo là tìm kiếm trường sinh, phương thức ban đầu là luyện chế đan dược.

Trong lịch sử, Phương Tiên Đạo là một giáo phái đặc thù, đa phần phục vụ hoàng thất, triều đại nào cũng có ghi chép về việc hoàng đế hoặc người hoàng tộc uống đan dược của phương sĩ mà bạo vong.

Những quân vương cổ đại tin vào đạo thành tiên, lạm dụng đan dược độc tính cực mạnh, thường chết yểu.

Tuy không có quan chức, không có thực quyền nhưng họ lại có thể

nắm giữ sinh tử của kẻ thống trị tối cao, ảnh hưởng cực lớn.

Bóng dáng Phương Tiên Đạo xuyên suốt lịch sử cổ đại Thiên triều, nhưng không ngờ truyền thừa lại được bảo hộ tốt như vậy, hiện tại còn có thế lực lớn đến thế.

Sau lưng Phương Tiên Đạo từng là hoàng quyền, hiện tại là các quyền quý, tài lực hùng hậu, thủ đoạn thông thiên.

Lúc này, Trương Tiểu Sơn đi tới, sắc mặt khó coi: "Đạo gia, thế lực Phương Tiên Đạo quá lớn, truyền thừa bao nhiêu năm, sớm không biết đã bàng đại đến mức nào, chúng ta khó đối phó a." Lâm Diệu lại lắc đầu: "Không, cậu sai một điểm rồi.

Tuy thế lực Phương Tiên Đạo bàng đại, căn nguyên sâu, nhưng không chiếm tiên cơ.

Tôi nghi ngờ các tiền bối lập ra Cửu Môn chủ yếu là để phòng bị người của Phương Tiên Đạo." "Vương gia có khả năng cũng chỉ là viên đá dò đường mà Phương Tiên Đạo ném ra, ưu thế lớn nhất của chúng ta hiện tại là nhanh hơn một bước, một bước này bọn họ đuổi mấy trăm năm cũng không kịp." Trương Tiểu Sơn nghe vậy sắc mặt tốt hơn chút, hỏi: "Đạo gia, vậy ngài xem chúng ta tiếp theo nên làm gì?" Lâm Diệu nghiêm túc nói: "Trở về liên hệ với Trần Bì, bảo cậu ta âm thầm điều tra mấy gia tộc trong Cửu Môn, xem có ai phản bội không, đặc biệt là Ngô gia và Lý gia phải điều tra kỹ.

Hai nhà này, một thì quá yên tĩnh, một thì dạo này quậy quá lợi hại, rất đáng ngờ." Trương Tiểu Sơn ngưng trọng gật đầu đáp ứng.

Nhìn Trương Tiểu Sơn nghiêm túc, Lâm Diệu cười: "Được rồi, bao nhiêu năm không xảy ra chuyện, hiện tại cũng sẽ không sao đâu, chúng ta đi xem đội khảo cổ của Phương Tiên Đạo này chút đi, cũng khá biết đuổi theo mốt đấy." Thủ hạ của Trương Tiểu Sơn đánh thức người trong đội khảo cổ dậy, Tư Văn Cẩm cũng được Hồ Bát Nhất

đưa ra.

Lâm Diệu đứng trước mặt bọn họ nói: "Được rồi, các vị bằng hữu Phương Tiên Đạo, tôi đại biểu Cửu Môn hoan nghênh các vị tới làm khách.

Nhưng các vị cũng không địa đạo cho lắm, cư nhiên gắn định vị lên xe tôi, theo dõi tôi.

Giờ thì xin mời các vị cho tôi biết, ai là giáo sư?" Một lát sau, một ông lão tóc hoa râm khoảng hơn 60 tuổi bị giải ra.

Giữ lại Tư Văn Cẩm và Tề Vũ, những người còn lại bị thủ hạ của Trương Tiểu Sơn tách ra thẩm vấn.

Nhìn Tư Văn Cẩm lo lắng, Lâm Diệu cười nói: "Văn Cẩm, yên lặng nghe, đừng sốt ruột, cuối cùng sẽ cho cô nói chuyện, Tề Vũ cũng vậy." Quay sang giáo sư, Lâm Diệu hỏi: "Giáo sư đúng không?

Là mục đích của Phương Tiên Đạo phải không, cư nhiên lừa được hai người bọn họ 20 năm, mục đích khẳng định không đơn giản nhỉ?" Giáo sư rất cứng rắn, chỉ hừ lạnh một tiếng, không có ý định trả lời.

Thấy vậy Lâm Diệu cười, hắn thích loại đối thủ mạnh miệng.

Bàn Tử bên cạnh nói: "Lão đầu, mau nói đi, không thì lát nữa lại chịu khổ, tôi hảo tâm khuyên ông đấy, phải biết cảm ơn a." Thấy giáo sư không phản ứng, Lâm Diệu trực tiếp rút dao găm, cắt đứt ngón út tay phải của ông ta.

Nhìn giáo sư đau đớn lăn lộn kêu thảm thiết, Lâm Diệu có chút thác ngạc, tưởng là ngạnh hán thế nào, không ngờ mới thế đã ngã ra đất.

Một lát sau Lâm Diệu vô ngữ nói: "Tôi tưởng ông cứng rắn thế nào, mới một ngón tay đã la hét rồi?" Lâm Diệu đành ra hiệu cho Bàn

Tử và Lâm Nhất đỡ người dậy, nhưng hai tên kia nhìn đến ngẩn người, không phản ứng.

Cuối cùng Lâm Diệu phải đá mỗi người một cước, bọn họ mới đi đỡ.

Lâm Nhất cười nói: "Lão đầu, ông cũng không được rồi, còn chín ngón tay nữa cơ mà, hay là nghe lời Bàn Tử khai đi." Nghe lời Lâm Nhất, mặt giáo sư càng trắng bệch, cổ kế là bị chín ngón tay còn lại dọa sợ.

Lâm Diệu cũng không hỏi han gì thêm, trực tiếp giữ chặt tay trái giáo sư, đặt dao lên ngón út từ từ cứa.

Đột nhiên, giáo sư vừa định mở miệng nói thì dao của Lâm Diệu đã cắt xuống.

Nhìn giáo sư kêu thảm, Lâm Diệu hỏi: "Sao rồi?

Giáo sư, vừa nãy ông định nói gì?" Một lát sau, giáo sư mới gian nan nói: "Biết gì cứ hỏi đi, đừng tra tấn tôi nữa." Bàn Tử nhìn giáo sư khuất phục bèn nói: "Vãi thật, khai rồi à?

Muốn kháng chiến thì phải làm hán gian thiết cốt chứ, so với Vương gia thì tẩy não của Phương Tiên Đạo kém xa." Giáo sư vừa mở miệng là thao thao bất tuyệt, nếu không phải Bàn Tử ngăn lại thì chuyện hồi tám tuổi cũng kể hết.

Còn Tư Văn Cẩm và Tề Vũ bên cạnh, nghe đến nửa chừng thì sụp đổ.

Cho người giải giáo sư xuống, đối chiếu khẩu cung những người khác, Lâm Diệu nói: "Mấy chuyện cơ sở đã làm rõ, nhưng bọn họ đều là tầng chót, biết không nhiều, chúng ta phải tự đi tra." Trương Tiểu Sơn gật đầu: "Đúng vậy, Phương Tiên Đạo thâm căn cố đế, Cửu Môn chúng ta khó đối phó lắm, cứ từ từ tra thôi." Nói xong nhìn hai người

đang sụp đổ kia, hỏi: "Đạo gia, hai người này tính sao?" Tề Vũ thì dễ, còn có người nhà, nhưng Tư Văn Cẩm chỉ còn lại một mình.

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu nói: "Tề Vũ giao cho Tề gia đi, còn Tư Văn Cẩm thì để cô ta đi theo Trần Bì.

Nếu có thể lịch luyện ra được cái gì, sau này Trần Bì truyền lại vị trí Tứ Gia cho cô ta cũng được, lát nữa cứ đưa về trước.

Đối với ông giáo sư kia cũng mang đi, ông ta biết không ít chuyện, về hỏi cho kỹ, những người khác tôi xử lý." Nhìn nhóm Trương Tiểu Sơn rời đi, Lâm Diệu bảo tộc nhân giải quyết những kẻ còn lại, rồi ngồi giữa ấn địa suy nghĩ những gì giáo sư đã khai.

Năm xưa đội khảo cổ dưới biển, Tư Văn Cẩm và Tề Vũ đều bị lừa đến căn cứ bí mật, sau đó cho thế thân xuống mộ tìm thuốc trường sinh của Uông Tàng Hải mang về nghiên cứu.

Không ngờ lại trúng cạm bẫy thuốc trường sinh.

Đợi hai người từ trong mộ đi ra, Tề Vũ biến thành quái vật đầu tiên rồi bị giết chết.

Tư Văn Cẩm giả thì cùng những người còn lại đi Thiên Cung để áp chế biến hóa.

Mấy năm trước, Tư Văn Cẩm giả theo ước định về căn cứ báo cáo tình hình, vốn dĩ phải quay lại Thiên Cung nhưng trên đường lại phát sinh biến hóa.

Chương 142

Thế là người của Phương Tiên Đạo lưu lại ấn ký trên tay cô ta giống hệt bản gốc, chuẩn bị tẩy não rồi thả ra sử dụng.

Lần tìm cổ kính này cũng là một bước sau khi tẩy não, không ngờ lại bị Hồ Bát Nhất đụng phải hành tung, rồi bị Lâm Diệu phát hiện.

Còn những chuyện khác, giáo sư biết cũng không nhiều, dù sao đây cũng chỉ là viện nghiên cứu cấp thấp nhất số 95, chứng tỏ còn ít nhất 94 viện quan trọng hơn.

Thủ đoạn của Phương Tiên Đạo thật lợi hại, tuy không lấy được bí mật sau cửa Thanh Đồng nhưng lại có kho tư liệu khổng lồ, biết rất nhiều truyền thuyết và lịch sử.

Giống như cổ kính lần này, thực ra là thủ bút của Phương Tiên Đạo, chỉ là không ngờ xảy ra địa chấn khiến cổ kính thất lạc.

Nếu không cuộc thẩm vấn hôm nay cũng sẽ không thuận lợi như vậy.

Thu dọn đồ đạc xong, Lâm Diệu cùng mọi người tiếp tục lên đường làm nhiệm vụ hệ thống.

Lần này khá thuận lợi, sau 5 ngày đi đường, cả đoàn đã đến bến tàu ven biển.

Tàu đã chuẩn bị sẵn, là một con tàu trục vớt tiên tiến nhất do Doãn Băng giúp chuẩn bị.

Thấy nhóm Lâm Diệu đến, thuyền trưởng vội vàng nghênh đón, là một tráng hán khoảng 40 tuổi, da dẻ ngăm đen do đi biển lâu năm.

Ông ta nhìn Lâm Diệu nói: "Cô gia, chào ngài, tôi là thuyền trưởng chuyến này, tên là Doãn Thanh." Lâm Diệu cười: "Doãn Thanh, công

tác chuẩn bị thế nào rồi?

Khi nào có thể xuất phát?" "Cô gia, chúng ta lên tàu trước đi, lát nữa kiểm tra xong có thể tùy thời xuất phát." Doãn Thanh vừa dẫn đường vừa nói.

Lên tàu trục vớt, nhìn từ trên xuống còn thấy đồ sộ hơn, thiết bị đầy đủ, toàn bộ thân tàu đều là kết cấu thép.

Quan sát một lúc, Bàn Tử thất vọng hỏi: "Doãn Thanh, tàu chúng ta không có vũ khí sao?

Tôi nhìn mãi không thấy, ra biển như vậy có chút nguy hiểm a." Doãn Thanh quay đầu cười: "Vị Bàn gia này, vũ khí trên tàu ra biển rồi mới thấy được, giờ đang ở bến tàu sao tiện lộ ra." Bàn Tử lộ vẻ "tôi hiểu rồi", nhìn rất hài lòng.

Lâm Diệu nhìn thủy thủ trên tàu, thấy đều rất trẻ, hỏi: "Doãn Thanh, những thủy thủ này là ai?

Nhìn có vẻ non nớt." "Cô gia yên tâm, Doãn Băng tiểu thư nói lần này ngài đi làm việc, không tiện để người ngoài biết nên tôi mang theo thủy thủ đều là người Doãn gia, nhìn trẻ vậy thôi chứ đều là lão thủ hàng hải cả đấy." Doãn Thanh tự hào đáp.

Nhìn cả thuyền toàn người mình, áp lực của Lâm Diệu có chút lớn.

Doãn Băng suy tính chu đáo mọi thứ, lần này không thể để nhân thủ Doãn gia có tổn thất, nếu không thì đắc tội chết mất.

Mọi người vào khoang thuyền, phát hiện bên trong cực kỳ hào hoa, giống như bước vào phòng tổng thống khách sạn, nếu không cảm nhận được rung lắc thì e rằng ai cũng không tin là đang ở trên tàu.

Lâm Nhất cảm thán: "Doãn Thanh, phòng ốc cũng quá xa xỉ rồi, đời sống trên biển tốt thế sao?" Doãn Thanh cười khổ: "Lâm Nhất

huynh đệ, sao có thể tốt thế được.

Con tàu này trước kia là của một vị công tử ca dùng để du ngoạn nên mới hào hoa như vậy.

Lần này Cô gia muốn xuất hải nên mượn dùng, tôi cũng là lần đầu thấy khoang thuyền đẹp thế này." Bàn Tử cảm thán: "Mấy tay công tử ca thật biết chơi, có tiền cải tạo thế này sao không mua du thuyền cho rồi?

Nhưng mà Doãn Thanh, trang bị bên trên không vấn đề gì chứ?" "Cái này ngài cứ yên tâm, công tử ca tuy ham chơi nhưng càng quý mạng sống, trang bị trên tàu cực kỳ đầy đủ, đều là hàng hiệu tốt nhất." Doãn Thanh cũng có chút vô ngữ.

Lâm Diệu nhìn quanh, cảm thấy rất hài lòng, đãi ngộ tốt hơn lần trước nhiều, trên tàu đều là người mình, không cần cảnh giác quá mức.

Không lâu sau, tàu trục vớt xuất phát.

Ba ngày đầu, nhóm Lâm Diệu hưởng thụ cuộc sống đại dương, mỗi ngày không câu cá thì nghe thuyền trưởng và thủy thủ kể chuyện, chơi đùa rất khiếp ý. 3 giờ chiều, mặt biển đột nhiên xuất hiện sương mù dày đặc, tầm nhìn xuống thấp.

Doãn Thanh phân phó thủy thủ làm việc, rồi đến bên cạnh Lâm Diệu: "Cô gia, trên biển sắp biến thiên rồi, chúng ta phải chuẩn bị trước, lát nữa khả năng sẽ có bão." Lâm Diệu gật đầu trịnh trọng: "Doãn Thanh, ông thường xuyên đi lại trên biển, mấy chuyện này nghe ông hết, có gì cần giúp cứ nói thẳng." Doãn Thanh vẻ mặt kích động rời đi tiếp tục công việc.

Lâm Diệu vừa định về khoang nghỉ ngơi thì đột nhiên cảm thấy không đúng.

Trong sương mù xuất hiện một cỗ âm khí đang di chuyển về phía tàu trục vớt.

Lâm Diệu vội nói: "Bàn Tử, đi nhắc Doãn Thanh, trên biển có thứ đang tới gần, những người khác theo tôi giới bị." Chẳng bao lâu sau, Lâm Diệu nhìn thấy hướng âm khí phát ra cư nhiên có một chiếc thuyền gỗ lật úp cỡ nhỏ.

Thời đại Minh triều mới dùng loại thuyền này, giờ làm gì có ai dùng thuyền gỗ nữa?

Vận khí gì đây?

Tổng cộng ra biển hai lần, gặp tàu ma cả hai?

Được Bàn Tử nhắc nhở, Doãn Thanh cũng phát hiện dị thường, ra hiệu cho nhóm Lâm Diệu lùi lại.

Nhưng nhóm Lâm Diệu vừa lùi lại, mạn thuyền đột nhiên mở ra như cơ quan, từ bên trong lật ra một bộ thiết bị treo ngoài thân tàu, có những gai nhọn như lang nha bảng nhưng lớn hơn và cứng hơn.

Cơ quan dừng lại, bốn phía thân tàu được bao bọc bởi lớp giáp thép gai góc, nhìn vô cùng dữ tợn.

Chứng kiến cảnh này, nhóm Lâm Diệu đều mắt chữ A mồm chữ O.

Lâm Nhất kinh ngạc: "Công tử ca kia muốn dùng tàu đi đâm nhau hay sao?

Cư nhiên treo thêm một lớp giáp?" Bàn Tử hoàn hồn lẩm bẩm: "Tay công tử ca này sợ chết đến mức nào chứ?

Người bình thường ai làm thế?

Lắp thêm vũ khí tấn công cũng được mà." Lời vừa dứt, lại thấy mạn thuyền phiên động, bên trong cư nhiên giấu pháo hạm, quả thật

lợi hại. "Vãi chưởng, có thật luôn này, đây là đại bác cỡ bao nhiêu vậy?

Đồng loạt khai hỏa thì kích thích phải biết?" Thấy đại bác, Bàn Tử ngẩn người rồi kinh hỉ hét lên.

Thấy sự thay đổi của con tàu, Lâm Diệu cũng có chút thất kinh, nhưng sự chú ý của hắn vẫn đặt vào màn sương mù trên mặt biển.

Khoảng cách với chiếc thuyền cổ bị lật úp kia càng lúc càng gần, mắt thấy sắp đâm sầm vào nhau.

Chương 143

Người lái thuyền là Doãn Thanh hét lớn: "Mọi người bám chắc vào, sắp va chạm rồi!" Mọi người vừa cố định thân mình xong thì nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó là một trận địa rung núi chuyển.

Cảm giác cả con thuyền như đang nhảy múa vậy.

Nhìn sang chiếc thuyền lật úp kia, chỉ thấy mũi thuyền đã vỡ nát, cả con thuyền đều móc vào thân tàu cứu vớt.

Tuy sóng biển dao động khiến nó có xu thế tách ra, nhưng móc neo của tàu cứu vớt vừa rồi bắn ra quá dài, đã móc chặt lấy nó.

Cảm nhận được âm khí trên chiếc thuyền kia, Lâm Diệu nói vọng về phía Doãn Thanh ở đằng xa: "Doãn Thanh, con thuyền này có chút không ổn.

Có biện pháp nào trói chặt nó lại không?

Tôi muốn lên đó xem thử." Doãn Thanh lo lắng hét lên: "Cô gia, quá nguy hiểm, đừng lên đó!" "Yên tâm đi, tôi không sao đâu.

Nếu không giải quyết nó, tôi cảm giác chúng ta không thoát khỏi vùng sương mù này được." Lâm Diệu không nghe Doãn Thanh khuyên can mà còn trấn an lại.

Doãn Thanh biết Lâm Diệu chủ ý đã định, không ngăn cản được, chỉ đành gật đầu rồi đi sắp xếp.

Lâm Diệu nhìn các tộc nhân phía sau, ra lệnh: "Lát nữa Bàn Tử ở lại trên tàu cứu vớt, Lâm Nhất và năm người các cậu đi theo tôi.

Tôi cảm thấy âm khí trên thuyền kia rất nặng, nhớ dán bùa chú lên người, chuẩn bị vũ khí sẵn sàng." Bàn Tử nghe vậy liền vội vàng nói: "Tộc trưởng, cũng cho tôi đi cùng với." "Bàn Tử, cậu ở lại trên tàu,

bảo vệ mọi người trên tàu.

Đều là người thường của Doãn gia, chúng ta phải bảo vệ họ." Lâm Diệu nghe Bàn Tử nói vậy thì lắc đầu giải thích.

Thấy Lâm Diệu kiên quyết, Bàn Tử chỉ đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Bên kia, Doãn Thanh dẫn theo thủy thủ, thông qua một thiết bị máy móc, bắn ra mấy tấm lưới đánh cá, trực tiếp cố định chiếc thuyền lật úp lại.

Sau đó hắn đi tới bên cạnh Lâm Diệu nói: "Cô gia, lát nữa đi lên, ngài nhất định phải cẩn thận đấy.

Nếu không lúc quay về tôi không có cách nào giao đãi với Hân Nguyệt tiểu thư đâu." Lâm Diệu vỗ vỗ vai hắn, nói: "Doãn Thanh, yên tâm đi, giải quyết xong rắc rối bên trên, tôi sẽ về." Dẫn theo nhóm Lâm Nhất năm người, Lâm Diệu trực tiếp nhảy lên chiếc thuyền lật úp.

Vừa lên đến nơi liền cảm giác được âm khí lạnh lẽo, Lâm Diệu vội vàng vận chuyển đạo pháp.

Hắn nhìn nhóm Lâm Nhất nói: "Đều cẩn thận chút, vấn đề bên trên có chút nghiêm trọng." Chiếc thuyền này bên trên rất sạch sẽ, nhìn rất mới, giống như vừa mới đóng xong, vừa mới hạ thủy vậy.

Dọc theo boong tàu, nhóm người Lâm Diệu tiến về phía khoang thuyền nơi âm khí nặng nhất.

Suốt dọc đường không hề nhìn thấy bất kỳ thứ gì, cả boong tàu vô cùng sạch sẽ, ngay cả nước biển cũng không thấy.

Đến cửa khoang thuyền, Lâm Diệu cẩn thận đẩy cánh cửa gỗ ra.

Cửa vừa mở, liền thấy một dòng máu tươi tản ra mùi hôi thối từ bên trong chảy ra ngoài.

Mấy người lùi lại, cẩn thận nhìn vào bên trong khoang.

Dưới ánh đèn, chỉ thấy bên trong là một màu đỏ như máu, hẳn là do bị máu tươi ngâm lâu ngày.

Nhưng số máu này từ đâu ra?

Bên trong không có bất kỳ thứ gì, chẳng lẽ lúc đóng thuyền đã bị phong kín ở trong?

Nếu vậy thì đáng lẽ phải khô cạn từ lâu rồi chứ.

Nhìn lại dòng máu tanh hôi trên mặt đất, màu sắc đen kịt, vừa nhìn đã biết để rất lâu rồi.

Đột nhiên, ánh mắt Lâm Diệu ngưng lại, chỉ thấy trong vũng máu trên boong tàu có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Rút Hắc Kim Cổ Đao ra, Lâm Diệu cẩn thận gạt nhẹ, thấy vật sống kia giống như vừa nở ra từ một quả trứng.

Nhìn kỹ lại sinh vật kia, chỉ dài khoảng 5cm, thân mình thon dài, nhìn qua thì giống một con rắn nhỏ, nhưng hàm răng dữ tợn trong miệng nó chứng minh thân phận của nó và loài rắn không có bất kỳ liên quan nào.

Bên cạnh, Lâm Nhất đang cảnh giới đột nhiên nói: "Tộc trưởng, nhìn xem, trong vũng kia hình như đều là loại này." Lâm Diệu nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy dòng máu đã ngừng chảy, bên trong đều là từng con động vật nhỏ kia.

Hiểu ra vấn đề, Lâm Diệu nói: "Chiếc thuyền này xem ra là địa điểm sinh sản của thứ này sao?

Nhưng loài vật này ấp trứng lại cần âm khí đậm đặc như vậy ư?" Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, mẫu thể của thứ này có ở trên thuyền không?" Lâm Diệu lắc đầu: "Mặc kệ có ở đây hay không, chúng ta cứ

hủy diệt mấy thứ quỷ quái này trước đã.

Nhìn hàm răng dữ tợn của chúng là biết không phải loại thiện lương gì." Nhóm Lâm Nhất trực tiếp lấy ra súng phun lửa, cẩn thận khống chế ngọn lửa, tiêu hủy những thứ này, nhưng không được làm cháy tàu.

Sau khi cẩn thận dọn dẹp sạch sẽ, nhóm người Lâm Diệu tiếp tục tìm kiếm.

Tiêu diệt xong đám quái đản kia, Lâm Diệu cảm giác âm khí tuy có giảm bớt nhưng nồng độ vẫn rất cao, nhìn không ra đầu nguồn âm khí, không khéo mẫu thể thật sự đang ở trên thuyền.

Tìm kiếm qua từng khoang thuyền, đều không có bất kỳ phát hiện nào, chỉ là những căn phòng trống rỗng, bên trong ngay cả đồ gia dụng cũng không có, giống như chiếc thuyền này không phải đóng cho người ở.

Đứng tại cửa khoang thuyền cuối cùng, Lâm Diệu ra hiệu cho mọi người cẩn thận, sau đó thận trọng mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền cảm nhận được một luồng âm khí mãnh liệt truyền tới.

Lâm Diệu dẫn tộc nhân lùi lại, cẩn thận quan sát tình huống bên trong.

Vẫn là một khoang thuyền trống, nhưng trên mặt đất hoàn toàn không có ván gỗ, âm khí cũng từ bên dưới truyền lên.

Chậm rãi tới gần mép cửa, nhìn xuống dưới, thấy một thân hình thô to dài ngoẵng, nhìn qua rất giống cự mãng.

Cẩn thận quan sát một lát, Lâm Diệu phát hiện đây cư nhiên là xác một con Âm Giao.

Cả cơ thể đều màu xanh tím, đầu lâu hình vuông, hàm răng trong miệng dữ tợn lồi ra, đuôi giống như một cái búa, bên trên có gai nhọn.

Nhìn xác Âm Giao, Lâm Diệu biết đám động vật nhỏ vừa thấy là gì rồi, đó là ấu thể Âm Giao, chỉ là vừa mới sinh ra, đặc điểm chưa rõ ràng.

Thứ này cư nhiên chỉ có ở vùng nước quanh năm âm khí di mạn mới tồn tại, Lâm Diệu nhất thời cũng không nghĩ về hướng đó.

Chương 144

Lâm Nhất nhìn một lúc, có chút kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, nhìn xem, trong miệng thứ kia hình như đang ngậm thứ gì đó.

Nhưng chỉ có thể nhìn thấy ẩn ẩn ước ước." Lâm Diệu nhìn về phía đầu con Âm Giao, chỉ thấy trong miệng nó hình như ngậm vật gì, màu xanh đen, nhìn thể tích rất lớn.

Nhìn xung quanh, Lâm Diệu nói: "Thả dây thừng, chúng ta xuống dưới xem sao." Theo dây thừng xuống đáy thuyền, từ từ tới gần đầu Âm Giao, cảm nhận âm khí tản ra trên người nó, cũng không biết Âm Giao này khi còn sống mạnh cỡ nào mà hiện tại vẫn còn âm khí nặng như vậy.

Đi tới phần đầu, kỹ càng nhìn thứ trong miệng nó.

Phát hiện ra là một cỗ quan tài màu xanh đen, cả thân quan tài không có một chút hoa văn nào, nhìn không ra là của triều đại nào.

Lâm Diệu cẩn thận không trực tiếp lấy quan tài ra, mà quan sát kỹ xác Âm Giao, muốn làm rõ nguyên do cái chết.

Mọi người tản ra kiểm tra kỹ lưỡng, Lâm Diệu phát hiện trên người Âm Giao có một số lỗ nhỏ li ti, không biết do cái gì tạo thành.

Đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của Lâm Tam, Lâm Diệu nhìn sang.

Nghe Lâm Tam nói: "Tộc trưởng, mau nhìn, bên trong Âm Giao là rỗng, hình như chỉ còn lại lớp lân giáp." Vươn tay ra, thăm dò chạm vào xác Âm Giao, Lâm Diệu phát hiện bên trong đúng là rỗng tuếch.

Mọi người động thủ, rạch ra một đoạn xác Âm Giao.

Chỉ thấy bên trong xuất hiện những thanh trúc nhọn, những thanh

trúc này kết hợp với nhau, chống đỡ lớp lân giáp Âm Giao khổng lồ, khiến nó nhìn giống như còn sống.

Nhìn những lỗ nhỏ li ti kia, đều là do những thanh trúc này đâm ra.

Lâm Nhất nghi hoặc hỏi: "Tộc trưởng, Âm Giao bị làm thành tiêu bản?

Chẳng lẽ đây là một con rối giữ mộ?" Lâm Diệu cũng có chút không hiểu ra sao, nói: "Không rõ lắm, nhưng huyết nhục của Âm Giao có khả năng dùng để nuôi dưỡng đám Âm Giao nhỏ chúng ta vừa thấy." "Nhưng mà, bình thường đám Âm Giao nhỏ kia đáng lẽ phải lớn rồi chứ, sao lại vừa mới từ trong trứng nở ra nhỉ?" Cái này, không ai có thể giải đáp.

Lâm Diệu nhìn lân giáp Âm Giao, sau đó nói: "Được rồi, đã biết vấn đề nằm ở đâu, chúng ta về thôi.

Mang cỗ quan tài kia theo, chúng ta thiêu hủy chiếc thuyền này, sương mù trên biển chắc sẽ tan đi." Mọi người hợp lực khiêng quan tài lên boong, đi về phía tàu cứu vớt.

Chưa đi được mấy bước, Lâm Diệu cảm nhận được âm khí bùng phát.

Xoay người nhìn lại, vậy mà là oan hồn của con Âm Giao kia?

Thấy quan tài có tác dụng áp chế Âm Giao, Lâm Diệu vội vàng hét lớn: "Mau mang quan tài trở về, tôi đối phó oan hồn Âm Giao." Nhóm Lâm Nhất vội vàng rảo bước rời đi, tin tưởng vào thực lực của Lâm Diệu.

Nhìn oan hồn Âm Giao đang ở khoảng cách khá xa, Lâm Diệu muốn thử nghiệm uy lực của "Ngũ Lôi Chú" mới nhận được.

Hắn lẩm bẩm niệm chú ngữ trong miệng, chuẩn bị kỹ năng "Ngũ Lôi Chú".

Khi oan hồn Âm Giao cách Lâm Diệu khoảng 10 mét, Lâm Diệu trong nháy mắt kích phát "Ngũ Lôi Chú" đã chuẩn bị sẵn, sau đó bay ngược về phía sau.

Chỉ thấy năm đạo lôi quang giống như mũi tên nhọn, bất phân tiên hậu bắn trúng oan hồn Âm Giao.

Tại chỗ bùng phát ra một trận lôi quang mãnh liệt, nương theo một tiếng nổ lớn, cả con oan hồn Âm Giao bị nổ thành tro bụi.

Nhìn uy lực của "Ngũ Lôi Chú", Lâm Diệu gật gù.

Tuy biết uy lực rất lớn, nhưng cũng không ngờ mạnh đến mức giải quyết trong nháy mắt như vậy.

Nhưng tiêu hao cũng rất lớn, Lâm Diệu cảm giác trong cơ thể hư không, pháp lực chỉ còn lại hai tầng.

Xem ra sau này nếu không phải quan đầu sinh tử, "Ngũ Lôi Chú" phải cẩn thận sử dụng.

Theo đường cũ trở lại trên tàu, Lâm Diệu nói: "Được rồi, tách chiếc thuyền lật úp kia ra đi, lát nữa thiêu hủy nó, sương mù sẽ biến mất." Nhìn chiếc thuyền phía xa bốc lên ánh lửa, không ngừng chao đảo trên biển.

Không bao lâu sau, xung quanh tàu cứu vớt khôi phục lại sự trong trẻo, mọi người trên tàu đều vui vẻ hò hét ầm ĩ.

Lâm Diệu đi tới gần quan tài, nhìn Hồ Bát Nhất đang nghiên cứu, hỏi: "Sao rồi, nhìn ra cái gì không?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Đạo gia, cỗ quan tài này hồn nhiên nhất thể, không có cách nào mở ra a." Hả?

Nhất thể?

Lâm Diệu nhìn kỹ lại, vừa rồi trên thuyền lật úp vì gấp rút trở về

nên cũng chưa quan sát kỹ.

Đánh giá một hồi, quả nhiên không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào, giống như một khối đá màu xanh đen vậy.

Hắn thu hồi lại, bảo tộc nhân đi kiểm tra xem có cơ quan hay không.

Nhìn tộc nhân hành động, Lâm Diệu nói với Hồ Bát Nhất: "Cỗ quan tài này đặt trong miệng Âm Giao, hẳn là bố cục Long Hàm Quan.

Tôi đã thử rồi, thứ này bên trong rỗng, chắc chắn có cơ quan tồn tại." Không bao lâu sau, Lâm Tứ nói: "Tộc trưởng, trên thân quan tài chỉ có hai cái lỗ nhỏ li ti, không có cơ quan nào khác.

Xem ra mấu chốt mở quan nằm ở trong lỗ nhỏ kia." Đi tới nhìn, quả nhiên tại đỉnh quan tài thấy hai cái lỗ nhỏ, rất giống với trên người Âm Giao trước đó.

Lâm Diệu nhắm mắt lại, kỹ càng tìm kiếm miêu tả trong "Cơ Quan Bí Thuật", cuối cùng cũng tìm được loại cơ quan này.

Lâm Diệu mở miệng nói: "Song Long Hí Châu.

Muốn mở quan, cần từ hai cái lỗ nhỏ phân biệt thò vào một cây châm dài, nâng một viên châu bên trong lên, đặt vào trong một cái lỗ tròn, như vậy quan tài mới có thể mở ra." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất bội phục nói: "Đạo gia thật kiến thức rộng rãi, loại cơ quan Thiên Môn này vậy mà cũng biết." Vương Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, vội vàng nói: "Lão Hồ nói gì thế?

Đạo gia đâu chỉ kiến thức rộng rãi?

Đó rõ ràng là trên thông thiên văn dưới tường địa lý mà." Vương Bàn Tử vừa dứt lời, mọi người bên cạnh đều nhìn chằm chằm vào khuôn mặt kia, muốn làm rõ da mặt rốt cuộc dày bao nhiêu mà có thể nói ra lời như vậy.

Lâm Diệu cũng có chút cạn lời lắc đầu, tuy nghe rất sướng tai nhưng cũng hơi xấu hổ.

Lấy ra hai cây châm dài, phân biệt cắm vào trong lỗ cơ quan, Lâm Diệu tinh tế di chuyển cương châm.

Mấy phút sau, nương theo một tiếng "cạch", Lâm Diệu đã đưa viên châu bên trong vào lỗ tròn.

Lùi về phía sau, nhìn thấy cỗ quan tài màu xanh đen phát ra từng trận tiếng động, cả thân quan tài như dòng nước duỗi ra.

Chương 145

Không lâu sau, tại chỗ xuất hiện một cỗ quan tài chế tạo bằng vàng ròng, bên trên có phù điêu tinh xảo, vừa nhìn đã biết xuất phát từ tay nghề danh gia.

Mọi người nhìn phù điêu bên trên một lát, Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Đạo gia, nhìn không giống đồ vật của Thăng Long đại quốc, đảo ngược lại có chút giống thủ bút của di tộc hoàng thất." Lâm Diệu gật đầu nói: "Không sai, bên trên điêu khắc là câu chuyện về Thải Châu Nữ (nữ nhân hái ngọc trai).

Xem ra là một quốc gia lấy việc hái ngọc trai làm sinh kế, không biết có phải là đồ vật do Hải Khải tộc đã biến mất lưu lại hay không." Hồ Bát Nhất kinh kêu lên: "Hải Khải tộc?

Là chủng tộc có thể lặn xuống bất kỳ vùng biển nào sao?

Truyền thuyết kể rằng họ là hậu duệ của Hải Long, có thể hô hấp trong nước biển." "Không sai, bởi vì chỉ có Hải Khải tộc mới tôn trọng Thải Châu Nữ, tại những nơi khác Thải Châu Nữ đều chịu áp bức, cho nên tôi nhìn thấy điêu khắc trên quan tài này mới đoán là Hải Khải tộc." Nói chuyện xong về điêu khắc trên quan tài vàng, Lâm Diệu ra hiệu cho Bàn Tử và Lâm Nhất mở quan, hai người đã sớm có chút chờ không nổi rồi.

Thấy Lâm Diệu cho phép mở quan, hai người trực tiếp đi lên trước, cẩn thận dời nắp quan tài bằng vàng bên trên ra.

Vừa mới mở, trong quan tài phát ra một đạo kim quang, mọi người bên cạnh đều bị thứ bên trong làm kinh ngạc.

Chỉ thấy bên trong vậy mà xuất hiện một thi thể nữ giới đã ngọc thạch hóa, nhìn vô cùng xinh đẹp, trong miệng ngậm một viên trân

châu màu vàng.

Kim quang trong quan tài chính là do viên trân châu vàng này phát ra.

Mọi người không nói gì, chỉ nghe Doãn Thanh kinh hô: "Cô gia, ngài vậy mà tìm được Mỹ Nhân Châu?

Đây chính là tuyệt thế trân bảo a!" Lâm Diệu có chút kỳ quái nhìn Doãn Thanh, tuy rằng viên trân châu vàng này rất lớn, dưới ánh mặt trời chiếu rọi có thể tản mát ra kim quang đoạt mục, nhưng gọi là tuyệt thế trân bảo thì có hơi quá rồi chăng.

Thấy ánh mắt Lâm Diệu, Doãn Thanh mặt mày kích động nói: "Cô gia, viên trân châu vàng kia không phải vật tầm thường, hẳn là Mỹ Nhân Châu trong truyền thuyết rồi.

Nghe nói sau khi người chết, chỉ cần ngậm viên châu này, thi thể sẽ từ từ biến thành ngọc thạch, vĩnh viễn không hư thối, còn có thể tản mát ra mùi thơm ngát." Mọi người nghe Doãn Thanh nói, vội vàng ghé sát lại gần, kỹ càng ngửi thử, quả nhiên có một mùi thơm nhàn nhạt.

Bàn Tử hưng phấn nói: "Tộc trưởng, chuyến này không đi uổng công a, vậy mà vớ được một món đồ tốt như thế này.

Không nói đến Mỹ Nhân Châu, chỉ riêng ngọc thi này đã giá trị liên thành rồi." "Mọi người không phát hiện sao?

Người phụ nữ này có khả năng là nhân ngư trong truyền thuyết đấy, nhìn xuống thân dưới xem." Nghe tiếng nhìn lại, mọi người giật mình, chỗ đôi chân của ngọc thi vậy mà là một cái đuôi cá chưa bị ngọc hóa.

Chẳng lẽ người phụ nữ này thật sự là nhân ngư?

Lâm Diệu đeo găng tay Mạc Kim vào, cẩn thận chạm vào đuôi cá,

đột nhiên bật cười.

Bàn Tử thấy thế vội hỏi: "Tộc trưởng, sao vậy?

Là nhân ngư sao?" "Nhân ngư cái gì chứ, đem đuôi cá bỏ ra xem là biết ngay." Lâm Diệu cười lắc đầu.

Bàn Tử bỏ đuôi cá ra xem, bên trong là một đôi chân đã ngọc hóa, vẻ mặt hắn lập tức thất vọng.

Lâm Diệu cười nói: "Người phụ nữ này hẳn là Thải Châu Nữ của Hải Khải tộc, tay nghề hái ngọc trai chắc là tốt nhất, thân phận hẳn là thành viên hoàng thất.

Viên Mỹ Nhân Châu kia chắc là do cô ấy hái được, cho nên mới có thể dùng bồi táng.

Nhưng bố cục Long Hàm Thi bình thường đều là xây cho nam tử, vì sao một Thải Châu Nữ lại được đặt ở đây?

Con Âm Giao kia cũng rất khó tìm." Nói xong Lâm Diệu lần nữa nhìn vào trong quan tài, đột nhiên phát hiện dưới đáy quan tài hình như có vẽ thứ gì đó.

Ra hiệu cho mọi người cẩn thận khiêng ngọc thi ra, đừng làm hỏng.

Sau đó nhìn xuống đáy quan, chỉ thấy bên trên vẽ mấy bức bích họa.

Đột nhiên Lâm Diệu bị một trong số đó hấp dẫn ánh mắt, chỉ thấy bên trên vẽ một đám người đang bơi trong biển, hướng về một chỗ Hải Nhãn.

Không gian gần Hải Nhãn vậy mà là một không gian khô ráo.

Trên bích họa có thể nhìn thấy bên trong không gian có rất nhiều kiến trúc và con người.

Hồ Bát Nhất ở một bên hỏi: "Đạo gia, Hải Khải tộc sẽ không phải là đi vào trong Hải Nhãn đấy chứ?" "Có khả năng, cũng không biết hiện tại còn có người Hải Khải tộc tồn tại hay không, chờ chúng ta đi rồi sẽ biết." Lâm Diệu ngưng trọng gật đầu.

Còn về những bức bích họa khác, đa số là cảnh nữ tử hái ngọc trai dưới biển khi còn sống, không có hàm nghĩa gì quá lớn.

Đem quan tài phong ấn tốt, đặt vào trong khoang thuyền, Lâm Diệu nhìn Doãn Thanh hỏi: "Chúng ta còn bao lâu mới đến được vùng biển mục tiêu?" Doãn Thanh xem phương vị, lại nhìn xem thời tiết nói: "Cô gia, nếu trận phong bạo này không lớn, ngày kia chúng ta có thể tới nơi.

Nhưng nhìn thời tiết sắp biến hóa rồi, có khả năng sẽ làm chậm trễ một ít thời gian." Lâm Diệu cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời bỗng nhiên ảm đạm, đã từng trải qua phong bạo, biết được sự lợi hại của đại tự nhiên, cho nên chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, nói: "Được, chuyện trên biển nghe theo anh, anh kinh nghiệm phong phú, hiểu biết nhiều hơn." Chạng vạng tối, thời tiết trên biển trở nên ác liệt, gió biển không ngừng cuốn lên những con sóng khổng lồ, liên tục xung kích tàu cứu vớt của bọn họ.

Nhóm người Lâm Diệu đang không ngừng nhẫn nại cảm giác chóng mặt do con thuyền chao đảo mang lại.

Cảm nhận được biên độ lắc lư càng ngày càng lớn, Lâm Diệu dẫn mọi người đến buồng lái.

Nhìn những con sóng hung dữ bên ngoài, Lâm Diệu lớn tiếng hỏi: "Doãn Thanh, tình huống thế nào rồi?" Doãn Thanh lớn tiếng hét lại: "Cô gia, sóng biển quá lớn, có khả năng dưới biển đang xảy ra chấn động..." Lời còn chưa dứt, Bàn Tử lớn tiếng hét: "Mau nhìn bên kia, đó là cái gì?" Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt biển xuất hiện một

cột nước rồng khổng lồ (vòi rồng), trực tiếp nối liền với bầu trời.

Nhìn như muốn chọc thủng cả trời xanh.

Doãn Thanh vội vàng hét lớn: "Mọi người đều bám chắc vào, là Long Hút Thủy (vòi rồng), lát nữa thuyền của chúng ta có khả năng sẽ bay lên đấy." Thanh âm vừa dứt, liền thấy cột nước rồng khổng lồ phía trước tản ra, tựa như rơi xuống mặt biển.

Ngoại trừ một tiếng nổ vang rền, những thứ khác hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Tùy theo đó là một cỗ sóng triều bàng bạc, con thuyền dưới chân mọi người bị xung kích bay lên.

Bỗng nhiên cảm giác mất trọng lượng truyền đến, thân thuyền "Oanh" một tiếng va chạm mặt nước.

Lâm Diệu đang khống chế thân hình, nhìn thấy một thủy thủ Doãn gia bị chấn động kịch liệt hất văng ra khỏi thân tàu.

Không nghĩ nhiều, Lâm Diệu trực tiếp lấy ra Tham Âm Trảo, trong nháy mắt bắn ra, chỉ thấy thân ảnh sắp rơi xuống biển kia bị Lâm Diệu tóm trở về.

Nhìn người thủy thủ trước mắt kinh hồn chưa định, Lâm Diệu lớn tiếng hét: "Được rồi, hoàn hồn đi, mau chóng bám trụ." Trong lúc Lâm Diệu đang quan sát xem còn có ai bị hất văng ra ngoài nữa không, Lâm Nhất lớn tiếng nhắc nhở: "Tộc trưởng, mau nhìn trên trời." Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con cá voi khổng lồ đang từ trên đầu bay qua, xem ra là bị Long Hút Thủy vừa rồi hút lên không trung, hiện tại mới rơi xuống.

Một màn này thật sự quá có lực trùng kích, khiến mọi người lần nữa nhận thức được uy năng hủy thiên diệt địa của đại tự nhiên.

Cả một buổi tối, mọi người vẫn luôn phải khống chế để không bị

hất văng ra ngoài.

Chương 146

Chờ đến sáng sớm hôm sau, thời tiết trời quang mây tạnh, cả mặt biển một mảnh yên tĩnh.

Nếu không phải nhìn thấy trên tàu cứu vớt có rất nhiều các loại cá từ trên trời rơi xuống, e rằng còn tưởng phong bạo ngày hôm qua là ảo giác.

Hồ Bát Nhất nhìn mặt biển trơn nhẵn như gương, nói: "Biển cả thật đúng là biến hóa khôn lường a, may mà thuyền của chúng ta lớn một chút, cộng thêm Doãn Thanh có kinh nghiệm phong phú, nếu không chúng ta hôm qua không biết sẽ thế nào nữa." Bàn Tử lúc này đại hảm: "Tộc trưởng, mau nhìn đằng kia, là con cá voi hôm qua, thật sự quá lớn." Nhìn về phía bên trái con thuyền, cách đó không xa là con cá voi hôm qua bay trên không trung, nhìn dáng vẻ thì hôm qua đã chết rồi.

Lần này đến gần xem, mới phát hiện con cá voi này thật sự to lớn, thân thể còn dài hơn cả tàu cứu vớt.

May mà Long Hút Thủy hôm qua không xuất hiện ở gần tàu cứu vớt, nếu không thì ai cũng không chạy thoát.

Trải qua trận bão hôm qua, mọi người bị mất phương hướng, may mắn Doãn Thanh kinh nghiệm phong phú, dẫn dắt mọi người một lần nữa trở lại hàng trình ban đầu, tiếp tục tiến về phía mục đích.

Cuối cùng vào buổi sáng ngày thứ tư, mọi người đã đến vùng biển mà bản đồ chỉ dẫn.

Đứng trên boong tàu, Lâm Diệu nhìn mặt biển xanh thẳm, cảm giác giống như một cái miệng khổng lồ đang chờ đợi bọn họ đi vào.

Trầm mặc một lát, Lâm Diệu nhìn Doãn Thanh nói: "Doãn Thanh, lát nữa sau khi tôi xuống biển, nếu như nhìn thấy có phao nổi trồi lên, vậy chứng tỏ tôi tìm được địa phương rồi.

Cậu trực tiếp lái thuyền rời khỏi vùng biển này, ở đây không an toàn, chờ một tuần sau đúng giờ này, lại quay về đón tôi." Nghe vậy, Doãn Thanh vẻ mặt kinh hoảng nói: "Cô gia, cái này không được, làm gì có ai có thể sinh tồn dưới biển một tuần mà không có việc gì chứ?

Việc này tôi không thể đáp ứng." Bên cạnh Bàn Tử vỗ vỗ vai Doãn Thanh, vẻ mặt đầy tiếu ý nói: "Doãn Thanh, yên tâm đi, dưới biển có mộ huyệt, bên trong có không khí, ở một tuần không thành vấn đề." Doãn Thanh biểu tình có chút buông lỏng, chần chờ một lát nói: "Vậy được rồi, tôi chờ đến chạng vạng tối mới rời đi, mỗi ngày giờ này đều sẽ ở phía xa nhìn xem các ngài có đi ra hay không." Biết đây là nhượng bộ lớn nhất của Doãn Thanh, Lâm Diệu cũng không ngăn cản.

Chuẩn bị một lát, mọi người xuống biển.

Theo mọi người lặn xuống, tia sáng cũng trở nên càng ngày càng tối.

Xung quanh bọn họ vây quanh một ít cá bơi, đủ các loại hình dạng mỹ lệ.

Nhưng lặn xuống chưa được bao lâu, mọi người phát hiện cá bơi bên cạnh toàn bộ đều hoảng mang bỏ chạy.

Hướng xung quanh nhìn lại, đằng xa có hai con cá mập bơi tới, hẳn là bị kẻ săn mồi dọa chạy.

Thấy cá mập, mọi người không có chút nào kinh hoảng, nhao nhao lấy ra súng bắn cá mang theo bên người.

Chờ cá mập vừa tới gần, súng bắn cá đã nhao nhao bắn ra.

Chỉ thấy con cá mập ở xa trong nháy mắt bị bắn trúng, tạo thành

một chết một bị thương.

Con bị chết kia khá xui xẻo, trực tiếp bị một cây lao bắn trúng mắt, mũi lao đâm vào đại não.

Thấy mọi người chuẩn bị lần nữa bắn giết con cá mập bị thương còn lại, Bàn Tử vội vàng ngăn cản.

Hắn lấy ra vũ khí lao về phía cá mập, không đến mấy phút, con cá mập đã chết dưới đao của Bàn Tử, ngay cả vi cá cũng bị Bàn Tử lấy đi.

Lâm Diệu nhìn thấy thì bất đắc dĩ lắc đầu, cái tên ham ăn này, sao tích cực thế, hóa ra là nhìn trúng vi cá.

Giải quyết xong uy hiếp từ cá mập, bọn họ tiếp tục hướng đáy biển sâu lặn xuống.

Đại khái lại qua 40 phút, mọi người rốt cuộc đã đến đáy biển.

Nhìn về phía bốn phía, đột nhiên phát hiện một nơi tụ tập của trai biển khổng lồ, từ khe hở của một số con trai đang mở ra có thể nhìn thấy trân châu phát sáng bên trong.

Mọi người hưng phấn nhìn nhau, lao về phía trai biển, cạy mở vỏ trai, lấy ra trân châu bên trong.

Mấy con trai biển này cũng không biết đã sinh tồn bao nhiêu năm, mỗi cái bên trong số lượng trân châu đều rất nhiều, phẩm chất cũng là tốt nhất.

Nhìn mọi người hưng phấn hành động, Lâm Diệu quan sát bốn phía.

Đột nhiên, hắn phát hiện một con trai biển không giống bình thường lắm, cả thân thể vậy mà đều biến thành màu xám, bên trên có đá bám vào.

Bơi tới, phí thời gian rất lâu mới cạy mở được nó.

Vừa mở ra, liền thấy một luồng u quang, định thần nhìn lại, vậy mà là một viên hắc trân châu to bằng quả trứng gà.

Nhìn viên trân châu này, Lâm Diệu một trận yêu thích, mang về tặng cho Doãn Tân Nguyệt làm quà, nàng khẳng định sẽ rất vui.

Chờ mọi người thu thập xong trân châu ở khu vực này, mới hưng phấn tụ tập lại một chỗ.

Nhìn biểu tình của mọi người, biết mỗi người thu hoạch đều không tệ.

Lần nữa hướng bốn phía tìm kiếm dấu vết Hải Nhãn, nhưng đều không có phát hiện.

Đột nhiên thấy Lâm Nhất đang ra hiệu cho mọi người qua đó, hình như có phát hiện.

Mọi người bơi tới nhìn, phía trước có một cái rãnh biển sâu (hải câu), nhìn xuống dưới, cư nhiên có thể thấy bên trong có quang mang lấp lóe.

Kinh qua giao lưu đơn giản, mọi người quyết định xuống dưới xem sao, dù sao phụ cận cũng chỉ có rãnh biển này là có chút dị thường.

Dọc theo mép rãnh biển, hướng về nơi phát sáng tiến lên, mọi người đều đề cao cảnh giác, ai biết bên dưới sẽ có nguy hiểm gì.

Bơi khoảng nửa giờ, mọi người phát hiện nơi phát sáng kia cư nhiên là một không gian khác, từ bên ngoài lại có thể nhìn thấy bên trong có các loại kiến trúc.

Trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười vui vẻ, rốt cuộc đã tìm được Hải Nhãn.

Lâm Diệu trực tiếp thả phao nổi, để nó trồi lên mặt biển báo tin.

Đang định lần nữa bơi xuống, ngay khi sắp tới gần tầng quang mô kia, Lâm Diệu đột nhiên cảm nhận nước biển ba động, vội vàng ngăn cản mọi người, nhắc nhở giới bị.

Đột nhiên, trước mắt một bóng đen bơi qua, mượn ánh sáng Hải Nhãn nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh dài khoảng 6 mét bơi tới, nhìn qua hẳn là một con Hải Giao (Giao long biển), Lâm Diệu nhìn thấy trên đầu nó có hai chỗ lồi lên.

Ở trong nước biển mà đối đầu với Hải Giao thì quả là lựa chọn không sáng suốt, Lâm Diệu vội vàng ra hiệu cho mọi người tăng tốc, tiên tiến vào Hải Nhãn rồi nói sau.

Mắt thấy Hải Nhãn ngay trước người, chỉ còn khoảng 10 mét, mọi người sẽ an toàn, con Hải Giao kia rốt cuộc hướng về phía mọi người tập kích.

Chương 147

Nhìn Hải Giao khí thế hung hăng, Lâm Diệu ra hiệu cho mọi người đi mau, mình ở lại ngăn cản.

Lâm Diệu trực tiếp lấy ra Đường Đao, hướng về phía đầu Hải Giao đang lao nhanh tới mà đâm xuống.

Không ngờ Hải Giao cư nhiên không có ngạnh kháng, linh hoạt chuyển động thân thể, tránh thoát.

Lâm Diệu liếc thấy mọi người vẫn chưa tiến vào Hải Nhãn, trực tiếp vận "Quy Tức Thuật", vọt về phía Hải Giao, trong tay không ngừng huy vũ Đường Đao.

Cùng Hải Giao đối chiến khoảng 3 phút, trên người Hải Giao lưu lại mấy đạo vết thương, Lâm Diệu cũng bị va chạm vài lần, mọi người lúc này mới lần lượt tiến vào Hải Nhãn.

Thấy thế, Lâm Diệu không còn dây dưa với Hải Giao nữa, sau khi cả hai va chạm lần nữa, hắn mượn lực bơi về phía Hải Nhãn.

Hải Giao phía sau thấy Lâm Diệu đào thoát, cũng lần nữa đuổi theo.

Đến gần Hải Nhãn, Lâm Diệu không dừng lại, trực tiếp lao vào, con Hải Giao phía sau truy đuổi, cũng bởi vì tốc độ quá nhanh, liền đi theo bơi vào Hải Nhãn.

Vừa tiến vào thông đạo Hải Nhãn, Lâm Diệu cảm giác như đang ở trong keo nước dính nhớp vậy, vô cùng phí sức.

Qua khoảng 10 giây, cảm giác cả người buông lỏng, đã đến một không gian khác, bên trong giống như lục địa, vô cùng khô ráo.

Lâm Diệu không kịp kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, sau khi rơi

xuống đất liền lớn tiếng hét: "Cẩn thận, Hải Giao cũng đi theo vào rồi." Lời còn chưa dứt, liền thấy cửa vào một trận ba động, con hải xà (Hải Giao) kia trực tiếp từ bên trong chui ra.

Lần này, Lâm Diệu không cần phải trốn tránh nữa, đây là lục địa, cũng là tử kỳ của Hải Giao.

Nhìn Hải Giao rơi xuống đất, Lâm Diệu cẩn thận nhìn động tác của nó, khi thấy Hải Giao lần nữa quay cuồng, Lâm Diệu động thủ, trực tiếp xách Đường Đao, chém vào bảy tấc của Hải Giao.

Một đao đắc thủ, Lâm Diệu không chút lưu luyến, trong nháy mắt lùi về sau.

Hải Giao bởi vì bị công kích, đau đớn đến mức cuống cuồng không ngừng quay cuồng, quẫy động thân thể, mặt đất xung quanh lưu lại những vết tích lồi lõm.

Chờ Hải Giao hơi bình ổn lại, Lâm Diệu lần nữa rút đao xông lên.

Hải Giao không ngừng chịu công kích, phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ, nhưng bởi vì đau đớn nên đã hao phí quá nhiều thể lực.

Cuối cùng rốt cuộc không ngăn cản được đao phong của Lâm Diệu, bị một đao chém rụng đầu lâu.

Nhìn Hải Giao rốt cuộc đã chết, lại nhìn vết tích chiến đấu lưu lại xung quanh.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất há to miệng, đều bị kinh sợ, Bàn Tử bên cạnh nhìn không được nữa, vội vàng lay tỉnh hai người.

Thanh tỉnh lại, Vương Bàn Tử trên mặt treo nụ cười siểm nịnh, dùng ngữ khí khoa trương nói: "Đạo gia thật uy phong a, quả thực là xuống biển bắt rồng, tôi đều tưởng tượng không ra có ai có thể lợi hại hơn Đạo gia ngài nữa." Hồ Bát Nhất lần này không có phản bác Vương Bàn Tử, tán đồng gật đầu nói: "Đạo gia quả là chân hán tử,

một con Hải Giao yêu nghiệt như vậy cư nhiên bị ngài đánh cho không có lực hoàn thủ, thật bội phục a." Nghe hai người tâng bốc, nhóm Lâm Nhất còn cao hứng hơn cả bản thân mình được khen, từng người nhao nhao ngẩng đầu, một bộ dáng dương dương đắc ý.

Lâm Diệu thì lắc đầu nói: "Được rồi, đều đi xem một chút đi, một số bộ phận trên người Hải Giao đều là dược liệu tốt, xem có cần gì không." Mọi người vừa nghe, đều tụ tập bên cạnh Hải Giao, bắt đầu chia chác.

Lâm Diệu nhìn về bốn phía, chỉ thấy thông đạo đi vào nằm trên vách đá, nhìn qua giống như một con mắt khổng lồ vậy.

Một hướng khác là những kiến trúc vật nhìn thấy trong biển trước đó, đều là dùng từng khối đá lớn xây thành, nhìn từ xa, có thể ẩn ước nhìn thấy xa hơn nữa có một tòa đại điện.

Nhưng có một điểm Lâm Diệu không rõ, tòa mộ thuyền chìm kia làm sao tiến vào không gian này được?

Chẳng lẽ còn có cửa vào khác?

Nhìn mọi người chia chác xong xuôi, Lâm Diệu dẫn bọn họ đi về hướng kiến trúc.

Dọc đường đi, dưới chân giẫm lên những phiến đá được lát chỉnh tề, vô cùng bằng phẳng, xung quanh đường đi còn có một số kỳ hoa dị thảo.

Không biết tại sao đến tận bây giờ, Lâm Diệu vẫn không hiểu rõ ánh sáng ở đây là chuyện gì.

Theo thời gian, hiện tại bên ngoài mặt trời đã xuống núi rồi, nhưng trong Hải Nhãn này sao vẫn sáng như vậy.

Nhóm người tiến vào tòa thành trì xây bằng đá này, đến gần xem xét, tất cả nhà ở cũng đều được xây bằng các loại đá.

Đi vào một căn nhà đá, bên trong thu dọn rất sạch sẽ, ngoại trừ có chút bụi bặm ra, các đồ gia dụng và vật phẩm khác đều bài trí chỉnh tề, xem ra năm đó người ở đây dọn dẹp sạch sẽ mới rời đi.

Dọc theo đường đi về phía trước, trên đường đều là những ngôi nhà đá được dọn dẹp sạch sẽ.

Đột nhiên Lâm Diệu dừng bước, chỉ về hướng phía sau hỏi: "Nhìn xem, chỗ kia có phải có người đang nhóm lửa không?" Nghe vậy, mọi người vội vàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy ở nơi nào đó xuất hiện một làn khói đen, giống như khói do nhóm lửa sinh ra.

Mọi người hồi ức lại, dọc đường đi tịnh không phát hiện có dấu vết người hoạt động, nhưng khói đen này lại sinh ra từ đâu?

Trầm mặc một lát, Lâm Diệu dẫn mọi người phát huy sở trường, nhất định phải làm rõ sự tình đằng sau, nếu không một khi phát sinh nguy hiểm, sẽ rất trí mạng.

Một đường gia tốc chạy về phía nơi khói đen bốc lên.

Đến gần, mọi người ẩn tàng thân hình, chậm rãi mò tới nơi bốc khói.

Xuyên qua bụi cây, nhóm người Lâm Diệu nhìn thấy một con quái vật hình người da màu xanh lam đang nhóm lửa ở đó, bên cạnh có một cái túi lớn, hình như đựng vật sống.

Lâm Diệu cẩn thận nhìn con quái vật màu xanh lam kia, phát hiện đây cư nhiên là một con Giao nhân.

Tuy quái vật này gọi là Giao nhân, nhưng cùng nhân loại không có một chút quan hệ nào, chủng sinh vật này vô cùng tà ác, thích ăn thịt người, là quái vật lưỡng cư thủy lục.

Mọi người giữ yên lặng, xem con Giao nhân này muốn làm gì.

Chờ Giao nhân mở cái túi lớn bên cạnh ra, chỉ thấy bên trong cư nhiên là một bé trai loài người, mặc một bộ quần áo làm từ vỏ sò, trên người có một cái hình xăm cổ quái, là một con Bá Hạ.

Nhìn hình xăm này, Lâm Diệu biết thân phận cậu bé rồi, là Hải Khải tộc.

Không ngờ Hải Khải tộc cư nhiên ở trong Hải Nhãn truyền thừa đến nay, thật không thể tin nổi.

Thấy cậu bé sắp bị đặt lên lửa nướng, những người khác đều nhìn về phía Lâm Diệu.

Hiểu ý, Lâm Diệu quyết định cứu cậu bé này, vừa vặn có thể hỏi thăm sự tình bên trong Hải Nhãn, thế là Lâm Diệu gật gật đầu.

Chương 148

Thấy Lâm Diệu đồng ý, Lâm Nhất trực tiếp mò lên, rút dao găm ra, từ sau lưng Giao nhân trực tiếp đánh lén, hung hăng đâm xuyên qua hàm dưới Giao nhân, mũi dao trực đạt não bộ.

Ném xác Giao nhân xuống, Lâm Nhất nhìn cậu bé hỏi: "Có thể nghe hiểu tôi nói không?" Cậu bé nhìn Lâm Nhất, đột nhiên từng chữ từng câu nói: "Cảm... tạ..." Không ngờ cậu bé này cư nhiên biết tiếng phổ thông, mọi người kinh ngạc, Lâm Nhất vội vàng hỏi: "Sao biết tiếng phổ thông?" Cậu bé nghĩ một lát, có chút khó khăn nói: "Trước kia, có người, dạy tôi, tôi, ba ba, dạy." Chắc là trước kia có người đàn ông đi biển gặp nạn lạc vào đây, dạy tiếng phổ thông, những người này lại dạy lại cho đứa bé.

Lâm Diệu đi lên trước hỏi: "Là người Hải Khải tộc sao?

Đều sống ở đâu, có thể dẫn tôi đi được không?" Đứa bé nghĩ một lát nói: "Cứu được tôi, là bạn của Hải Khải tộc, tôi dẫn đi gặp ba ba." Nghe vậy, mọi người một trận vui mừng, nếu có Hải Khải tộc trợ giúp, mọi người tìm kiếm sẽ càng thêm thuận tiện, nguy hiểm cũng nhỏ hơn.

Bàn Tử rất thích cậu bé này, trực tiếp bế lên, bảo nó chỉ đường.

Đi không bao lâu, đột nhiên nghe phía trước truyền đến tiếng người.

Một lát sau liền thấy một đám người Hải Khải tộc mặc quần áo vỏ sò, trên người xăm hình Bá Hạ.

Thấy cậu bé bị Bàn Tử bế trong ngực, họ nhao nhao làm ra tư thế công kích.

Lâm Diệu thấy thế, ra hiệu cho Bàn Tử đặt cậu bé xuống.

Cậu bé chạy tới, dùng một loại ngôn ngữ nghe không hiểu giao lưu, không bao lâu sau thấy đám người Hải Khải tộc kia bỏ vũ khí xuống.

Lâm Diệu biết hiểu lầm đã được giải trừ.

Quả nhiên, một lát sau, một người đàn ông trung niên bế cậu bé đi tới, phí sức nói: "Cảm ơn, cứu được con tôi, là bạn bè của Hải Khải tộc." Thấy hiểu lầm giải trừ, mọi người thở phào nhẹ nhõm, cũng không thể cầm vũ khí tiên tiến đi bắt nạt một đám Hải Khải tộc lạc hậu được.

Đi theo người Hải Khải tộc về nơi cư trú.

Đi vào nhìn xem, cư nhiên đều là đào hầm ngầm dưới đất để ở, bên trên dùng các loại đồ vật ngụy trang, chắc là để phòng bị Giao nhân.

Nhìn hoàn cảnh cư trú ác liệt, Bàn Tử có chút khốn hoặc hỏi: "Sao không đi vào trong thành bên kia mà sống?

Tôi thấy hoàn cảnh bên đó rất tốt, phòng ốc cũng có thể chống đỡ nguy hiểm." Cha của đứa bé nhìn tộc nhân, có chút sợ hãi nói: "Mấy vị khách nhân, thành đá bên kia ban ngày thì tốt, nhưng đến buổi tối bên trong đều là các loại quỷ vật, chúng tôi đều không dám đi vào." Không đúng a, nghe đồn Hải Khải tộc dân phong bưu hãn, võ lực cá nhân siêu quần, những người này ngay cả một con Giao nhân cũng đối phó không được?

Lại nhìn xem, hình xăm cũng cùng trong truyền thuyết không giống nhau.

Có chút chần chờ, Lâm Diệu nhìn hắn nói: "Tôi có câu này muốn nói, nếu như chỗ nào nói không đúng, cứ coi như chưa nghe thấy, tôi

cũng chưa từng hỏi.

Tôi cảm giác các vị cùng Hải Khải tộc trong lời đồn không giống lắm a?

Thực lực sao lại yếu nhỏ như vậy, nghe đồn mỗi tộc nhân đều rất lợi hại, hẳn là không đến mức phải trốn tránh Giao nhân chứ?" Lâm Diệu nói xong, tất cả tộc nhân Hải Khải tộc đều mặt lộ vẻ thống khổ, từng người biểu tình đều rất phức tạp.

Bên cạnh Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng a, đừng làm người ta thương tâm nữa, nhìn xem, từng người đều lâm vào trầm mặc rồi, rất thống khổ đấy." Bàn Tử cũng nói: "Đúng thế, Tộc trưởng, nhìn xem làm người Hải Khải tộc tổn thương kìa, đều không nói được lời nào nữa." Lâm Diệu trừng hai người một cái, sau đó lẳng lặng nhìn người Hải Khải tộc.

Vừa rồi không nhìn thấy phụ nữ Hải Khải tộc, Lâm Diệu còn tưởng có thể đang trông nhà ở nơi cư trú, nhưng tại tộc địa cũng không nhìn thấy một người phụ nữ nào, Hải Khải tộc sẽ không phải sắp diệt tộc rồi chứ?

Trầm mặc một lát, cha đứa bé khổ sở mở miệng nói: "Mấy vị khách nhân, hiện tại chúng tôi tuy rằng được gọi là Hải Khải tộc, nhưng chúng tôi không có được 'Khải minh' (giác ngộ/thức tỉnh) của Hải Khải tộc, cho nên chúng tôi đều là tộc nhân hạ đẳng nhất.

Hải Khải tộc chúng tôi có một quy củ, mỗi người nhất định phải trước 6 tuổi tiếp nhận Tộc khí khải minh, như vậy mới có thể giống như tiên tổ, đạt được sức mạnh phi phàm.

Nhưng những người chúng tôi đều không được tiếp nhận khải minh." Hồ Bát Nhất hỏi: "Chẳng lẽ Tộc khí bị thất lạc rồi sao?" Nghe xong những lời tiếp theo, nhóm người Lâm Diệu mới hiểu rõ mọi chuyện.

Hóa ra Hải Khải tộc năm đó phát sinh một tai nạn, đầu nguồn là cái động không đáy trong tộc địa.

Một ngày nọ, trong động không đáy đột nhiên xuất hiện một nhóm oan hồn, điên cuồng công kích người Hải Khải tộc, cho đến khi cả trong thành và thần điện phía sau không còn sinh mệnh tồn tại, mới tiêu thất không thấy.

Những người Hải Khải tộc may mắn thoát được một kiếp này, lập nên nơi tụ cư, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, khi chuẩn bị cho hài đồng mới sinh tiến hành khải minh thì phát hiện trong thần điện tồn tại đại lượng oan hồn, căn bản vào không được.

Những người này phát hiện, trong thành hoàn toàn không có cách nào cư trú nữa, mỗi đêm sẽ có một bộ phận oan hồn từ trong thần điện đi ra, tứ xứ du đãng.

Vì kéo dài truyền thừa Hải Khải tộc, những người này thường niên canh giữ ngoài thành, thời khắc không quên tìm kiếm cơ hội để lấy Tộc khí.

Nhưng hiện tại Hải Khải tộc cũng sắp diệt vong rồi, chỉ còn lại đàn ông, không có cách nào tiến hành sinh sôi nảy nở nữa.

Cho nên gần đây chuẩn bị buông tay đánh cược một lần, vì mấy đứa bé trong tộc tiến hành khải minh.

Hôm nay bởi vì đi chuẩn bị đồ vật, cho nên mới để bé trai bị Giao nhân bắt đi.

Lâm Diệu hiểu rồi, những người Hải Khải tộc này thực lực quá yếu, đơn độc đi vào căn bản sẽ không có hiệu quả, chỉ có thể bạch bạch chịu chết.

Nhưng bọn họ vẫn luôn sinh hoạt tại đây, đối với địa hình và biến hóa nơi này khẳng định rất quen thuộc, đảo ngược lại có thể cùng

nhau hành động, vừa vặn bổ sung cho nhau.

Thế là Lâm Diệu nhìn hắn nói: "Tôi tới đây, là vì tìm một chiếc thuyền chìm, không biết các anh có biết tin tức về thuyền chìm không?" Hải Khải tộc mọi người nghe vậy, từng người mặt mang kinh khủng, cha đứa bé vội vàng khuyên nhủ: "Từ bỏ mục đích này đi, nơi đó quá nguy hiểm." Lâm Diệu trong lòng vui vẻ, quả nhiên tìm đúng người, thế là cười nói: "Yên tâm, nguy hiểm đối với tôi không phải chuyện lớn, không biết địa phương mới là phiền toái nhất." Bên cạnh Vương Bàn Tử cũng khuyên: "Các vị, yên tâm đi, chút oan hồn ấy, Đạo gia nhà chúng tôi cũng không biết đã giết bao nhiêu rồi, cho nên không cần lo lắng, nói đi." Người Hải Khải tộc từng người mặt lộ vẻ kinh ngạc, người này cư nhiên có thể giết chết oan hồn, vậy thì thật quá cường đại rồi.

Cha đứa bé do dự một chút nói: "Không biết chúng tôi có thể cùng hành động hay không, mục đích của chúng ta nhất trí, những chiếc thuyền chìm kia đều bị lực hút của động không đáy hút từ trên mặt biển xuống, đang ở phía sau thần điện." Lâm Diệu trong nháy mắt yên tâm, rốt cuộc tìm được địa phương, còn về những người Hải Khải tộc này, vốn dĩ hắn cũng chuẩn bị cùng nhau hành động.

Thế là Lâm Diệu cười nói: "Đương nhiên có thể, chỉ cần chuẩn bị xong xuôi, chúng ta trực tiếp xuất phát." Nhìn bóng dáng người Hải Khải tộc đi chuẩn bị đồ đạc, Hồ Bát Nhất nói: "Đạo gia, Hải Khải tộc xem ra đều không còn người nối dõi rồi, tôi vừa rồi nhìn qua, nữ giới chỉ còn lại hai đứa bé.

Aizz, nếu lần này mấy đứa bé kia không thể tiếp nhận khải minh, e rằng sau này không còn Hải Khải tộc nữa." Lâm Diệu gật gật đầu, có chút thương cảm nói.

Lúc này Vương Bàn Tử hỏi: "Đạo gia?

Ngài nói Tộc khí là thứ gì a?

Sao lại có thể mang đến sức mạnh chứ?" Lâm Diệu nghĩ một chút, suy đoán nói: "Tôi hoài nghi Tộc khí hẳn là một loại công cụ kích hoạt sức mạnh huyết mạch trong cơ thể, những người Hải Khải tộc này hiện tại chỉ có hình xăm, nhưng lại không có sức mạnh tương ứng.

Điều kiện kích hoạt có chút vấn đề, hẳn là sau sáu tuổi, huyết mạch trong cơ thể sẽ tiêu thất không thấy, không giống truyền thừa thiên nhiên, càng giống sức mạnh bị cướp đoạt hơn." Nửa giờ sau, người Hải Khải tộc chuẩn bị hoàn tất, tổng cộng 30 người, có 5 đứa bé, người lớn trong tay cầm các loại vũ khí.

Cha đứa bé đi tới nói: "Các vị khách nhân chúng ta xuất phát đi, tốt nhất là trước khi trời tối vào thành, tìm một chỗ gần thần điện nấp đi, chờ oan hồn trong thần điện biến ít đi, chúng ta lại đi vào." Nhóm người Lâm Diệu không phản đối kế hoạch, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Mọi người lần nữa đi tới tòa thành trì bằng đá, đứng tại cửa ra vào, cha đứa bé nói: "Chúng ta đi mau thôi, trời sắp tối rồi." Nghe vậy, Lâm Diệu tò mò hỏi: "Làm sao phán đoán trời tối vậy, tôi thấy nơi này cũng không có nguồn sáng a, ánh sáng nơi này là chuyện gì xảy ra?" Nghe người Hải Khải tộc giải thích, Lâm Diệu mới hoảng nhiên đại ngộ.

Hóa ra nguồn sáng bên trong Hải Nhãn cũng đến từ bên ngoài, nhưng sẽ có một khoảng chênh lệch thời gian, trong thần điện có một thiết bị tương tự như năng lượng mặt trời, mỗi ngày sẽ hấp thu ánh sáng mặt trời, đem lại quang minh cho cả Hải Nhãn.

Chương 149

Mọi người một đường tiến lên, khi đi được một phần ba lộ trình tới thần điện thì cả Hải Nhãn lâm vào hắc ám.

Hải Khải tộc vội vàng tìm một gian nhà đá, mọi người nhao nhao tiến vào trốn tránh.

Đợi tại trong nhà đá, Lâm Diệu vận chuyển pháp lực, cẩn thận cảm thụ tình huống bên người.

Không bao lâu sau, Lâm Diệu cảm nhận được từng đạo âm khí xuất hiện, xem ra oan hồn trong thần điện đã ra ngoài.

Xuyên qua khe hở, Lâm Diệu cẩn thận nhìn ra bên ngoài, không bao lâu sau, nhìn thấy từng đạo thân hình u lục, bay lơ lửng giữa không trung tiến về phía trước, nhìn như đang tìm kiếm gì đó.

Đột nhiên ánh mắt Lâm Diệu ngưng lại, trang phục trên người những oan hồn này vậy mà rất giống với những oan hồn nhìn thấy trong Ma Quốc, hoặc có thể nói những oan hồn này đến từ Ma Quốc?

Ý nghĩ này trong nháy mắt làm Lâm Diệu giật mình, phải biết địa cung Ma Quốc cách nơi này cả vạn dặm, oan hồn Ma Quốc muốn xuất hiện ở đây, chỉ có thể chứng minh trong cái động không đáy kia khẳng định tồn tại thứ gì đó, có thể đem những oan hồn này truyền tống tới đây.

Chẳng lẽ là không gian thông đạo?

Vậy cái địa động trong mộ Tinh Tuyệt nữ vương chẳng phải cũng không đơn giản như Lâm Diệu phát hiện sao?

Trầm ngâm một lát, Lâm Diệu nhỏ giọng nói: "Đều đeo bùa chú lên, sau đó nhìn xem những oan hồn này, quan sát có gì không đúng."

Mọi người nhao nhao đeo lên Khai Nhãn Phù và Tịnh Thân Phù, cẩn thận xuyên qua khe hở quan sát.

Không bao lâu sau, Vương Bàn Tử kinh hãi nhìn Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Đạo gia, đám oan hồn này đến từ địa cung Ma Quốc, trang phục trên người bọn chúng và oan hồn chúng ta gặp lúc đó giống nhau như đúc, điểm ấy tôi xác nhận." Hồ Bát Nhất xem xong, cũng vẻ mặt chấn kinh nói: "Đạo gia, Vương Bàn Tử nói không sai, lúc ấy tôi lần đầu tiên nhìn thấy nhiều oan hồn như vậy, đã cố ý quan sát kỹ càng, những oan hồn bên ngoài này, quần áo tuy rằng không rõ ràng, nhưng bên trên có thể nhìn ra một số hoa văn, cùng địa cung Ma Quốc giống nhau như đúc." Các tộc nhân khác cũng nhao nhao gật đầu đồng ý.

Xem ra cái động không đáy trong Hải Nhãn này không đơn giản a, cư nhiên có thể từ bên trong đi ra oan hồn Ma Quốc.

Nhìn oan hồn bên ngoài chậm rãi đi xa, Lâm Diệu nói: "Trước tiên mặc kệ những thứ này, chúng ta cứ đến thần điện xem sao đã.

Lâm Nhất, dán bùa chú cho cả người Hải Khải tộc nữa." Chờ bùa chú dán xong, mọi người cẩn thận mở cửa phòng, thận trọng đi về phía thần điện.

Đi chưa được bao xa, thấy phía trước có hai con oan hồn đang du đãng.

Nhìn thoáng qua xung quanh, Lâm Diệu thấp giọng nói với Lâm Nhất: "Lát nữa đi lên dùng đao giải quyết bọn chúng, đừng phát ra tiếng động, oan hồn nơi này quá nhiều, giải quyết từng con quá tốn thời gian." Lâm Nhất gật gật đầu, lấy ra Phục Ma Đao, vô thanh vô tức di chuyển về phía hai con oan hồn.

Mấy hơi thở sau, Lâm Nhất nấp bên cạnh sườn một gian nhà đá, hai con oan hồn đang du đãng về hướng đó, chờ một khoảnh khắc ba điểm thẳng hàng, thấy Lâm Nhất trực tiếp thiểm ra, vung đao một cái,

hai con u hồn trong nháy mắt tiêu thất, cả quá trình không có chút tiếng động nào.

Thấy Lâm Nhất giải quyết oan hồn đơn giản như vậy, người Hải Khải tộc đều mặt lộ vẻ hưng phấn, xem ra lần này rốt cuộc có thể tiến hành khải minh cho bọn trẻ rồi.

Hội họp với Lâm Nhất xong, mọi người tiếp tục hướng về thần điện, 30 phút sau, đã đến cửa thần điện.

Nhìn 8 con oan hồn đang du đãng trước cửa, không muốn truyền ra tin tức thì xem ra phải để Lâm Diệu ra tay rồi.

Ra hiệu cho mọi người ẩn nấp kỹ, Lâm Diệu lấy ra Phục Ma Đao, vận "Khinh Thân Thuật" trực tiếp nhảy lên trên nóc nhà, nhanh chóng di chuyển về phía oan hồn.

Khi đến gần nóc nhà chỗ oan hồn, Lâm Diệu phục thấp thân ảnh, đang chờ đợi một thời cơ, một thời cơ có thể giải quyết 8 con oan hồn cùng một lúc.

Chờ khoảng 1 phút, Lâm Diệu nhìn thấy cơ hội, đám oan hồn này hiện tại đang nằm trên một đường thẳng.

Lâm Diệu trực tiếp nhảy ra, dùng chân đạp vào tường nhà, cả người giống như một mũi tên, phi nhanh về phía 8 con oan hồn.

Giữa không trung, Lâm Diệu vung Phục Ma Đao, chỉ thấy 8 con oan hồn đều chưa kịp nhìn thấy Lâm Diệu, đã bị đao quang trảm diệt.

Đám người ở xa vừa nhìn thấy thân ảnh Lâm Diệu, thì chiến đấu đã kết thúc rồi.

Vương Bàn Tử cảm khái nói: "Đạo gia cũng quá thông minh rồi, trực tiếp một đao giải quyết vấn đề." Bàn Tử nghe vậy, cười ha hả nói: "Được rồi, đừng vuốt mông ngựa nữa, Tộc trưởng lại không nghe thấy, chúng ta mau qua đó đi." Sau khi hội hợp, mọi người nhìn

thần điện cao lớn trước mặt, trên đại môn điêu khắc các loại hoa văn giao thoa, ngay trung tâm là một bức phù điêu Thải Châu Nữ, nhìn rất thần bí, cũng rất tinh mỹ.

Lâm Diệu nhìn đại môn thần điện, nhỏ giọng nói: "Lát nữa sau khi đi vào, tận lượng nhanh chóng giết chết oan hồn bên trong, phòng ngừa bị giáp kích trước sau, nghe rõ chưa?" Tộc nhân đồng thanh nói: "Đã rõ, Tộc trưởng." Lâm Diệu gật gật đầu, lại nói: "Chuẩn bị kỹ càng vũ khí, lát nữa tôi mở cửa, nhìn thấy bất kỳ thứ gì bên trong đều trực tiếp diệt sát, đừng chần chờ." Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu đi tới trước đại môn, sử xuất toàn lực đạp một cước, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, cửa lớn mở toang.

Mọi người sớm đã chuẩn bị xong ngay khoảnh khắc đại môn mở ra liền phát động công kích, chỉ thấy từng viên Đạn Khu Ma không ngừng bắn vào trên người từng con oan hồn.

Theo oan hồn ở cửa chết đi, số lượng oan hồn bên trong vẫn không thấy giảm bớt, cũng không biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu?

Lâm Diệu nhìn từng đạo thân ảnh u lục sau lưng đang di chuyển về phía mọi người, biết không thể chờ thêm nữa, nếu không sẽ bị giáp kích trước sau.

Thế là Lâm Diệu từ bỏ việc tiếp tục nổ súng, hét lớn với Bàn Tử: "Bàn Tử, tới bên cạnh hộ pháp cho tôi." Nói xong, hắn trực tiếp nhắm mắt chuẩn bị "Ngũ Lôi Chú", hiện tại cũng không lo được tiêu hao to lớn nữa, trước tiên giải quyết vấn đề trước mắt rồi tính sau.

Những người khác nhìn Lâm Diệu nhắm mắt niệm chú, biết hắn đang chuẩn bị công kích cường đại, từng người công kích càng thêm mãnh liệt, tranh thủ thời gian cho Lâm Diệu.

Một lát sau, Lâm Diệu mở mắt ra, hét lên: "Lùi lại!" Mọi người

trong nháy mắt lui lại, vừa mới ổn định thân hình, liền thấy năm đạo lôi quang xông vào trong đám oan hồn.

Chỉ thấy oan hồn không ngừng mẫn diệt, cho đến khi một tiếng sấm rền xuất hiện, nương theo một đạo quang mang thiểm diệu, mọi người vội vàng nhắm mắt lại.

Lần nữa mở hai mắt ra, phát hiện trong thần điện trước mặt không còn oan hồn xuất hiện nữa.

Từng người đều lâm vào chấn kinh, uy lực này là con người có thể tạo thành sao?

Nhìn đám người đang chấn kinh, Lâm Diệu bất đắc dĩ gọi bọn họ tỉnh lại, dù sao phía sau vẫn còn oan hồn đuổi tới đây. "Này, đều tỉnh lại đi, giải quyết oan hồn phía sau đã." Nghe vậy, mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, từng người chuẩn bị sẵn sàng, xoay người đối phó oan hồn đuổi tới.

Lâm Diệu thấy mọi người thanh tỉnh, trực tiếp ngồi tại chỗ khôi phục pháp lực, Bàn Tử ở bên cạnh hộ pháp.

Chờ Lâm Diệu lần nữa mở mắt ra, đã là hai giờ sau.

Oan hồn sớm đã bị mọi người tiêu diệt, hiện tại mọi người đều đứng bên cạnh Lâm Diệu, vẫn luôn vì hắn hộ pháp.

Lâm Diệu đứng dậy nói: "Được rồi, pháp lực của tôi khôi phục rồi, chúng ta đi vào xem một chút, giúp Hải Khải tộc tìm Tộc khí." Nghe vậy, người Hải Khải tộc đều kích động, nguyện vọng của bao nhiêu thế hệ rốt cuộc có thể thực hiện trên người bọn họ, đối với giờ khắc này, bọn họ đã sớm chờ không nổi.

Nhưng cư nhiên có thể kiên nhẫn vì Lâm Diệu hộ pháp, chứng tỏ tộc nhân này hiểu được cảm ân.

Đi vào thần điện, chỉ thấy bên trong vô cùng rộng rãi, cả thần điện

được 64 cây cột đá cao lớn chống đỡ, bên trên đều vẽ các loại phù điêu hái ngọc trai.

Chính phía trước có một bậc thang, bên trên là một cái ghế dựa chế tạo bằng vàng, phía trước ghế dựa có một thạch đài khổng lồ, bên trên đặt một quả cầu màu vàng kim.

Đỉnh đại điện vậy mà được làm từ ngói lưu ly, từ phía dưới có thể nhìn thấy trên ngói có một con mắt tương tự thủy tinh, xem ra đây chính là nguồn sáng bên trong Hải Nhãn.

Chương 150

Lại nhìn về phía bốn phía, bố trí có chút giống nghị hội, một vòng ghế dựa, năm đó hẳn là dùng thần điện để nghị sự.

Hải Khải tộc mọi người, khi nhìn thấy quả cầu trên thạch đài phía trước ghế dựa, từng người kích động chảy nước mắt.

Bọn họ quỳ trên mặt đất, không ngừng hành đại lễ quỳ bái, trong miệng lẩm bẩm không biết đang nói cái gì.

Hồi lâu sau, người Hải Khải tộc mới bình tĩnh lại.

Cha đứa bé đi tới bên cạnh Lâm Diệu, trực tiếp quỳ xuống nói: "Đa tạ các vị ân nhân, chúng tôi mới có thể tìm được Tộc khí." Nói xong dập đầu ba cái thật kêu.

Lâm Diệu vội vàng đỡ dậy, nói: "Đừng khách khí, các anh vì truyền thừa của Hải Khải tộc mà bỏ ra cái giá lớn như vậy, khiến tôi cảm động, cho nên mới có thể dẫn các anh cùng nhau hành động, tôi cũng là một tộc trưởng, tôi rất thưởng thức các anh." Người Hải Khải tộc tụ lại một chỗ thương lượng một lát, cha đứa bé lần nữa trở lại bên cạnh Lâm Diệu, nói: "Người bạn tôn kính, tôi có chuyện muốn nhờ cậy, tôi hi vọng lát nữa sau khi hoàn thành khải minh, 5 đứa bé này có thể thác phó cho ngài, giúp tôi đưa 5 đứa nó ra bên ngoài sinh hoạt." Đưa 5 đứa bé ra ngoài sinh hoạt, đối với Lâm Diệu không phải việc khó, cũng không nghĩ nhiều liền gật đầu đáp ứng.

Nhưng Lâm Diệu có chút kỳ quái, hỏi: "Vậy còn các anh?

Không cùng tôi đi ra ngoài sao?

Muốn ở lại đây sinh hoạt à?" Hắn lộ ra nụ cười từ ái, nhìn về phía 5 đứa bé bên kia nói: "Chúng tôi không có cơ hội đi ra ngoài nữa rồi,

Tộc khí đã bao nhiêu năm không tiến hành khải minh, lần này mở ra cần phải huyết tế.

Tôi lại không có chuẩn bị trước, cho nên chúng tôi quyết định dùng sinh mệnh của mình làm vật dẫn để khải minh." Nhìn những người Hải Khải tộc trước mắt, Lâm Diệu không biết nên nói cái gì, vì sự diên tục của Hải Khải tộc, bọn họ muốn hiến dâng sinh mệnh của mình, thân là người ngoài, Lâm Diệu không có lập trường ngăn cản.

Cuối cùng Lâm Diệu chỉ đành nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ coi 5 đứa nó như tộc nhân của mình, sẽ không để chúng chịu ủy khuất." Nhìn bóng lưng có chút bi tráng của người Hải Khải tộc, Lâm Nhất cảm khái nói: "Những người Hải Khải tộc này thật trung tâm, vì gia tộc diên tục, cư nhiên nguyện ý hiến dâng sinh mệnh." Vương Bàn Tử có chút sa sút tinh thần nói: "Tôi vốn định sau khi ra ngoài sẽ dẫn bọn họ đi hưởng thụ mỹ thực, xem ra là không có cơ hội rồi." Nhìn cảm xúc mọi người có chút sa sút, Lâm Diệu mở miệng nói: "Được rồi, mọi người nên cảm thấy cao hứng thay bọn họ, dù sao sứ mệnh gánh vác từ khi sinh ra, hiện tại rốt cuộc có thể hoàn thành, chúng ta nên vì họ mà cao hứng." Nói thì nói thế, Lâm Diệu nhìn ánh mắt nhận đồng của người Hải Khải tộc, trong đó vẫn mang theo một tia bi thương.

Người Hải Khải tộc đi tới gần thạch đài, đem 5 đứa bé bế lên trên, từng người đều mặt mang nụ cười nhìn bọn trẻ, đây là hi vọng của Hải Khải tộc.

Để bọn trẻ nhắm mắt lại, đem tay đặt lên quả cầu, người Hải Khải tộc cảm kích nhìn thoáng qua nhóm người Lâm Diệu.

Sau đó nhao nhao lấy ra dao găm, cắt phá cổ tay mình, để cho máu tươi chảy lên trên thạch đài, mặt mang cuồng nhiệt hô lên ngôn ngữ Hải Khải tộc, thanh âm không ngừng biến lớn.

Tùy theo nghi thức tiến hành, quả cầu vàng kim cũng phát ra kim

quang, hình xăm trên người 5 đứa bé giống như sống lại, không ngừng du động trên cơ thể, cuối cùng dừng lại ở mặt, cả khuôn mặt đều bố mãn hình xăm Bá Hạ, một mực kéo dài đến vị trí trước ngực.

Người Hải Khải tộc nhìn thấy sự biến hóa này, từng người cuồng hỉ cười, chậm rãi thanh âm càng ngày càng thấp, thẳng đến khi biến mất, nhưng nụ cười vẫn treo trên mặt.

Thấy thế, Lâm Diệu biết khải minh của Hải Khải tộc đã kết thúc, những người kia cũng đã mất đi sinh mệnh.

Chậm rãi đi lên bậc thang, 5 đứa bé đã tỉnh, nhìn tộc nhân đã chết đi mà lớn tiếng khóc lóc.

Lâm Diệu đi tới gần nói: "Sau này các con sẽ đi theo ta sinh hoạt, biết chuyện này chưa?" Cậu bé được nhóm Lâm Diệu cứu trước đó nói: "Biết ạ, phụ thân trước đó đã nói rồi, thỉnh đại nhân ban tên." Bốn đứa bé khác cũng quệt nước mắt trực tiếp quỳ trên mặt đất, nhìn Lâm Diệu.

Nhìn 5 hài đồng đáng thương đang quỳ, trong lòng Lâm Diệu có chút co rút, đây vẫn chỉ là những đứa trẻ a, cư nhiên phải trải qua sự tình như vậy, Hải Khải tộc xem ra đã tao ngộ không ít ma nạn.

Lâm Diệu vội vàng bế mấy đứa bé lên, nhìn chúng nói: "Sau này đừng gọi đại nhân nữa, gọi ta là Nghĩa phụ đi, ta sẽ coi các con như con của mình.

Sau này theo họ Lâm của ta, tên thì cứ gọi tên cũ đi." Đám người sau lưng Lâm Diệu nhìn 5 đứa bé đáng thương, từng người đều tiến lên an ủi.

Lâm Diệu nhìn thi thể người Hải Khải tộc, nói: "Đừng di chuyển bọn họ nữa, nơi này là nơi bọn họ thế thế đại đại muốn tìm đến, cứ an táng bọn họ ở đây đi." Nói xong, Lâm Diệu nhìn về phía Tộc khí

của Hải Khải tộc, sau này 5 đứa bé cần dùng nó để tiến hành khải minh cho đời sau, nhất định phải mang đi.

Thế là Lâm Diệu lại nói: "Đi bốn phía nhìn xem, tìm lối vào mộ thuyền chìm, chúng ta chuẩn bị xuất phát." Nhìn mọi người dẫn bọn trẻ đi hậu điện tìm lối vào, Lâm Diệu thu thạch đài và quả cầu vào trong giới chỉ, sau đó cũng đi về phía hậu điện.

Tiến vào hậu điện, phát hiện nơi này chỉ có một thông đạo, cũng không có thứ gì khác.

Xem ra đây là thông đạo đi tới cái động không đáy kia.

Dọc theo thông đạo đi về phía trước, trên đường mọi người không ngừng bồi chuyện với mấy đứa bé, để chúng quên đi bi thương.

Đi không bao lâu, phát hiện đường phía trước bị một tảng đá lớn chặn lại, bên trên có xích sắt thanh đồng phong tỏa.

Lâm Nhất trực tiếp lấy ra Đường Đao, chém lên xích sắt, chỉ nghe "Xoảng" một tiếng, xích sắt rơi trên mặt đất, hiện tại Phục Ma Đao đúng là sắc bén.

Đẩy cửa đá ra, mọi người nhìn thấy một chiếc thuyền lật úp khổng lồ.

Nhìn thấy con Phúc thuyền khổng lồ trước mắt, mọi người biết cuối cùng cũng đã tìm đúng địa điểm.

Nhìn sắc trời tối đen, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, đợi trời sáng sẽ vào thám hiểm.

Trời vừa sáng, mọi người ăn chút đồ ăn.

Nhìn 5 đứa trẻ ăn uống ngon lành, ai nấy đều cảm thấy no lây.

Bàn Tử cảm thán: “Không ngờ lại bị 5 đứa nhóc này ăn cho sạch túi, đợi sau khi ra ngoài, Bàn Tử thúc thúc sẽ đưa các con đi hưởng

thụ ẩm thực đàng hoàng.” Mọi người thuận theo dây thừng leo lên Phúc thuyền.

Lên đến nơi mới thấy, cả con thuyền càng thêm khổng lồ.

Đứng trên boong tàu, Lâm Diệu nhắc nhở: “Mọi người cẩn thận một chút, tôi cảm giác âm khí trên thuyền này rất nặng, đồ vật bên trong chắc chắn không ít.” Cả nhóm cẩn thận di chuyển, không lâu sau đã vào khoang thuyền, mở ra một cánh cửa phòng.

Cửa vừa mở, liền thấy bên trong có một u hồn đang nhìn chằm chằm mọi người.

Lâm Nhất và những người khác vừa định động thủ thì bị Lâm Diệu giơ tay ngăn lại: “Đừng căng thẳng, những u hồn này đều bị phong ấn rồi, nhìn giống như trận pháp đã được chuẩn bị từ trước.” Hồ Bát Nhất hỏi: “Đạo gia, chẳng lẽ người trên thuyền này biết mình sẽ biến thành u hồn nên đã chuẩn bị sẵn phong ấn trận pháp?” Lâm Diệu nhìn vết tích trận pháp trên mặt đất, gật đầu nói: “Có khả năng, nhìn những người này giống như dùng để bồi táng vậy.” Lâm Nhất nghi hoặc: “Tộc trưởng, chẳng lẽ mục đích con thuyền này ra khơi là để chết sao?

Đã làm tốt chuẩn bị đón nhận cái chết rồi à?” “A, Tộc trưởng, vậy khẳng định là sẽ bị hút vào trong Hải Nhãn rồi?

Chẳng lẽ cũng là người của Hải Khải tộc sao?” Bàn Tử ở bên cạnh cũng chen vào.

Lâm Diệu lắc đầu: “Chúng ta tiếp tục đi xuống dưới sẽ biết, tôi cũng tò mò con thuyền này dùng để làm gì.” Lần lượt mở các phòng ở tầng một, bên trong mỗi phòng đều có trận pháp, u hồn cũng không ít.

Mọi người tiếp tục đi tới cầu thang xuống tầng hai, vừa đi vừa thương lượng tình hình.

Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Đạo gia, nhiều u hồn bị phong ấn ở đây như vậy, nhưng sao chúng ta lại không nhìn thấy thi thể đâu nhỉ?

Chẳng lẽ đều thi biến rồi?" Lâm Diệu cảm nhận khí tức tầng dưới, sắc mặt ngưng trọng: "Vương Bàn Tử, miệng quạ của cậu có thể nói trúng rồi đấy.

Tôi nghe thấy tầng dưới có tiếng đồ vật đi lại, khả năng thi thể đều ở dưới đó." Bước vào tầng hai, nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người hít ngược một hơi khí lạnh.

Cảnh tượng thực sự quá hùng vĩ.

Chương 151

Chỉ thấy từng cỗ Bánh tông (cương thi) bị phong ấn trong những bộ áo giáp sắt, trên thân đều buộc xích sắt, đầu kia nối với những bánh răng gỗ khổng lồ.

Chủ nhân con thuyền này cư nhiên dùng Bánh tông để làm nhân công kéo máy móc.

Quả là một thiên tài, những Bánh tông này không biết mệt mỏi, có thể làm việc ngày đêm, lại không cần thức ăn.

Cảm nhận được khí tức người sống, đám Bánh tông bắt đầu xao động.

Nhưng không có tác dụng gì, chúng căn bản không thể thoát ra, chỉ làm cho bánh răng quay nhanh hơn.

Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: "Tôi đi đây, thiên tài nào nghĩ ra thế này?

Thật quá thông minh." Mọi người nhao nhao gật đầu, đều bị cách làm này làm cho chấn kinh.

Lâm Diệu nhắc nhở: "Người này thật cao minh, trình độ tinh thông đạo thuật còn mạnh hơn tôi nhiều.

Nhìn những công cụ kia xem, mỗi một thứ đều bị thi triển đạo thuật, tổ hợp thành trận pháp, với trình độ của tôi cũng nhìn không hiểu." Nghe vậy, mọi người đều nâng cao cảnh giác.

Phải biết Lâm Diệu đã phi thường cường đại rồi, hiện tại ngay cả cậu ấy cũng không hiểu đạo pháp ở đây, vậy người kia phải lợi hại đến mức nào?

Mọi người tránh đám Bánh tông, tiếp tục tiến lên, chuẩn bị đi xem

những bánh răng này có tác dụng gì.

Đi trên đường, Hồ Bát Nhất nói: "Đạo gia, xem ra tầng một u hồn bị người kia phong ấn là để dùng những thi thể này làm việc a." Lâm Diệu gật đầu tán đồng: "Chắc là không sai, trước đó tôi đã nghĩ sai hướng.

Nếu không phải có tu vi đạo thuật cường đại như vậy, tại sao không trực tiếp giết chết những u hồn kia mà lại chọn cách phong ấn phiền phức nhất?" Vương Bàn Tử hiểu ra, nói: "Đạo gia, ý ngài là người này có quan hệ thân mật với những người trên tàu, không nỡ xuống tay, nhưng lại không thể không xuống tay?" Gật đầu, mọi người không nói chuyện nữa, cứ đi dọc theo hướng bánh răng. 20 phút sau, mọi người nhìn thấy một căn phòng khổng lồ, đi vào xem thì phát hiện ở giữa có một lò luyện đan cực lớn.

Lại gần mới thấy, cơ quan do đám Bánh tông kéo bên ngoài chính là để cung cấp nhiệt cho lò luyện đan này.

Dưới lò đan lửa vẫn đang cháy hừng hực.

Qua bao nhiêu năm như vậy, ngọn lửa thế mà không tắt.

Nhìn kỹ ngọn lửa dưới lò đan, Lâm Diệu phát hiện đây là dùng trận pháp tạo ra, đám Bánh tông bên ngoài thì không ngừng bơm không khí vào để gia tăng hỏa lực.

Để phòng ngừa thân tàu bắt lửa, dưới lò đan có một tầng sàn thanh đồng, bên trên khắc họa trận pháp cách nhiệt.

Đạo thuật của người này quả thực quá cao siêu.

Nhìn lò đan đang được gia nhiệt, nhóm Lâm Diệu không dám vọng động, ai cũng không biết nhiệt độ lò đan cao bao nhiêu.

Đột nhiên Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, người này sẽ không phải đang luyện chế đan dược trường sinh chứ?

Đã bao nhiêu năm rồi mà lửa vẫn cháy." "Không biết, nhưng chúng ta tốt nhất đừng loạn động, ai biết lúc đầu hắn có thiết lập thủ đoạn gì trên lò đan hay không." Lâm Diệu lắc đầu.

Quan sát xung quanh, Lâm Diệu phát hiện trên vách tường bên cạnh có một cánh cửa nhỏ.

Đi tới trước cửa nhìn kỹ, không phát hiện gì bất thường.

Lâm Diệu cẩn thận đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong là một gian tĩnh thất, ở giữa có một thi thể mặc đạo phục đang ngồi xếp bằng.

Qua bao nhiêu năm, thi thể không hề có chút biến hóa nào, ngay cả đạo phục cũng sạch sẽ.

Xung quanh có mấy cái kệ, bên trên bày biện một số bình nhỏ và sách tịch.

Mọi người tản ra xung quanh, tránh xa thi thể ở giữa, cẩn thận kiểm tra đồ vật trên kệ.

Lâm Diệu tìm được một cuộn da dê, mở ra xem thì biết được lai lịch của con thuyền này.

Trong lúc mọi người đang lục soát, Lâm Diệu đứng trước thi thể đạo sĩ, chăm chú quan sát.

Một lát sau, mọi người tập trung lại bên cạnh Lâm Diệu, nghe cậu kể lại lai lịch con thuyền.

Hóa ra đây là một con thuyền mộ, từ lúc xuất phát đã không chuẩn bị quay về.

Đạo sĩ trước mắt là một vị Cung phụng của Hoàng gia.

Cung phụng, thực ra cũng là thành viên Hoàng gia nhưng đã gia nhập Đạo môn.

Năm đó tấm gương đồng kia bị Hoàng thất tìm được, sau đó xảy

ra rất nhiều tai nạn.

Đạo sĩ này cho rằng tất cả đều do tấm gương đồng kia gây ra.

Phải phong ấn nó, hoặc trực tiếp hủy đi mới có thể kết thúc tai nạn.

Thế là hắn triệu tập rất nhiều thị vệ trung thành, kể rõ tình huống, chuẩn bị con Phúc thuyền khổng lồ này.

Mang theo các tử sĩ cùng nhau ra khơi.

Trên đường đi, những tử sĩ này lần lượt tự sát, tự nguyện hiến dâng thi thể của mình làm công cụ.

Đạo sĩ không nỡ làm hại oan hồn các tử sĩ nên phong ấn họ trong phòng.

Sau đó, đạo sĩ tiến hành luyện thi đối với thi thể tử sĩ, biến họ thành công cụ giúp lò đan bơm không khí duy trì sự cháy.

Tấm gương đồng kia được đặt trong lò đan để nung chảy.

Nghe xong câu chuyện trên da dê, Bàn Tử nhìn thi thể đạo sĩ trước mắt, nói: "Trong đám thống trị giả vạn ác này, không ngờ cũng có người vô tư như vậy, đám thị vệ kia cũng thật đủ trung thành." Lâm Nhất cũng gật đầu đồng ý với lời Bàn Tử, đột nhiên sắc mặt biến đổi: "Tộc trưởng, không xong, cái gương đồng kia sẽ không bị nung chảy mất rồi chứ?" Những người khác nghe vậy sắc mặt cũng thay đổi, phải biết chuyến này là vì tấm gương đồng kia a, nếu bị luyện hóa rồi thì chẳng phải công cốc sao.

Lâm Diệu vừa định nói chuyện, đột nhiên sắc mặt biến đổi, vội nhìn về phía thi thể đạo sĩ.

Chỉ thấy thi thể kia đột nhiên mở mắt, đôi mắt đỏ ngầu như máu.

Chương 152

Thấy vậy, Lâm Diệu hét lên: “Không xong, tên đạo sĩ này cư nhiên tự luyện chính mình, dùng trận pháp che giấu khí tức, chúng ta mau lui ra ngoài.” Mọi người đều chấn kinh trước sự ngoan độc của đạo sĩ, thân hình vội vàng lùi lại phía sau.

Vừa ra khỏi cửa, thi thể đạo sĩ đã triệt để thi biến, đạo phục trên người bị xé nát.

Qua bộ đạo phục rách rưới, có thể thấy trên người đạo sĩ đầy những vết tích chu sa đỏ tươi.

Sắc mặt Lâm Diệu biến đổi, không ngờ đạo sĩ này lại có thể xuống tay tàn nhẫn với bản thân như thế, cư nhiên dùng phương pháp "Hoạt luyện" (luyện sống), đem linh hồn làm nhiên liệu để thành toàn cho thi thể.

Lâm Diệu vẻ mặt dữ tợn hét lớn: “Lâm Nhất, năm người các ngươi sử dụng 《Thần Đả Thuật》, những người còn lại đưa bọn trẻ sang một bên chờ.” Nhìn sắc mặt Lâm Diệu, mọi người nhao nhao hành động.

Lâm Diệu cũng trực tiếp thi triển 《Thần Đả Thuật》, lao thẳng về phía Luyện thi đang vọt tới.

Hai thân ảnh va chạm mạnh vào nhau, sau đó đều lùi lại phía sau.

Lâm Diệu nhìn tộc nhân đang muốn lên giúp đỡ, nói: “Bày Đao trận, chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa trực tiếp khống chế Luyện thi.” Dứt lời, lại lần nữa giao thủ với Luyện thi.

Chỉ thấy Luyện thi không ngừng huy vũ đôi tay, mỗi lần đánh trúng Lâm Diệu đều phát ra tiếng trầm đục, đao phong của Lâm Diệu

cũng liên tục chém lên người Luyện thi, tạo ra những vết thương dữ tợn.

Hai người lại tách ra, Lâm Diệu thấy Luyện thi dường như không bị ảnh hưởng mấy, biết cứ thế này không phải cách, phải nhanh chóng tạo cơ hội khống chế nó, rồi dùng thuật pháp giải quyết mới được.

Nghĩ là làm, thân hình cậu không dừng lại, tiếp tục lao vào giao chiến.

Đột nhiên, Lâm Diệu ngạnh kháng một quyền của Luyện thi, mượn lực vòng ra sau lưng nó, dùng toàn lực đá Luyện thi bay thẳng vào trong Đao trận của nhóm Lâm Nhất.

Thấy Luyện thi bay tới, năm người Lâm Nhất lập tức vận chuyển Đao trận, dốc toàn lực ứng đối.

Lâm Diệu nhìn năm người vất vả ngăn cản Luyện thi, không dám chậm trễ thời gian, trực tiếp ngồi xuống chuẩn bị kỹ năng 《Ngũ Lôi Chú》, hiện tại cũng chỉ có chiêu này mới có thể giết chết Luyện thi.

Trong lúc Lâm Diệu chuẩn bị kỹ năng, không ngừng có người bị đánh bay, nhưng ngay lập tức quay lại duy trì Đao trận, gắt gao vây khốn Luyện thi.

Theo thời gian trôi qua, thời gian duy trì kỹ năng của nhóm Lâm Nhất sắp hết, miệng bắt đầu trào máu tươi.

Bên này Lâm Diệu cuối cùng cũng chuẩn bị xong kỹ năng, hét lớn với tộc nhân: "Lùi lại, để ta." Thấy tộc nhân lùi ra, Luyện thi mất đi đối thủ, Lâm Diệu trực tiếp kích phát 《Ngũ Lôi Chú》.

Năm đạo lôi điện trước sau đánh trúng Luyện thi, chỉ nghe một trận nổ vang, Luyện thi toàn thân cháy đen bị đánh bay, đập vào lò đan phía xa.

Thấy Luyện thi vẫn còn cử động, Lâm Diệu xách đao lao lên,

nhắm thẳng đầu Luyện thi đang giãy dụa trên mặt đất chém xuống. "Rắc" một tiếng, đầu lâu Luyện thi rơi xuống đất, mặt đất cũng bị đao khí chém ra một vết nứt.

Thấy Luyện thi cuối cùng cũng bị giải quyết, Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Đinh, kiểm trắc thấy vật phẩm nhiệm vụ xuất hiện gần túc chủ, có hấp thu để hoàn thành nhiệm vụ hay không?" Nghe hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu nhìn xuống chân, thấy có một tấm gương đồng, nhìn qua không có bất kỳ dấu vết bị nung chảy nào.

Lại nhìn mọi người đang bị ngọn lửa lớn từ lò đan thu hút ở bên kia, thấy không ai chú ý, Lâm Diệu trực tiếp để hệ thống hấp thu.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, mời tự mình nhận thưởng." Không để ý hệ thống nhắc nhở nữa, những người khác cũng đã chạy tới.

Nhìn Lâm Diệu khóe miệng có vết máu, Bàn Tử vội hỏi: "Tộc trưởng, không sao chứ, bị thương nghiêm trọng không?" Thấy mọi người lo lắng, Lâm Diệu cười nói: "Không sao, bị chấn động chút thôi, thổ ra ngụm máu bầm này là đỡ nhiều rồi." Dứt lời, Lâm Diệu nhìn đầu lâu Luyện thi phía xa, bảo Bàn Tử: "Bàn Tử, đi giúp tôi lấy nội đan ra." Nhìn Bàn Tử rời đi, Hồ Bát Nhất nói: "Đạo gia, xem ra gương đồng đã bị nung chảy rồi, chúng ta chuyến này công cốc." Lâm Diệu trong lòng thầm cười, ngoài mặt lại bình tĩnh nói: "Tan thì tan thôi, chúng ta ra ngoài trước đi, lát nữa con thuyền này sẽ cháy rụi đấy." Thuận theo đường cũ đi ra khỏi thuyền, sáu người nhóm Lâm Diệu có chút suy yếu, mọi người tìm một nơi an toàn nghỉ ngơi.

Không lâu sau, con Phúc thuyền khổng lồ phía xa bốc cháy dữ dội.

Nhìn ngọn lửa lớn, Vương Bàn Tử nói: "Cháy cũng tốt, những thị vệ kia có thể an nghỉ rồi." Nhân lúc nghỉ ngơi, Lâm Diệu nuốt nội đan, tranh thủ cơ hội nâng cao pháp lực.

Đợi đến khi trời sáng ngày hôm sau, mọi người mới hồi phục.

Lâm Diệu trước đó đã đánh giá thấp thương tổn của nhóm Lâm Nhất, ai cũng bị nội thương không nhẹ, mất một đêm mới khôi phục bình thường.

Nhìn ngọn lửa vẫn đang cháy phía xa, Lâm Diệu nói: "Lát nữa chúng ta đi xuống gần Vô Để Động (động không đáy) kiểm tra xem, xem có tìm được nguyên nhân những oan hồn kia xuất hiện hay không." Đi theo con đường cũ, không bao lâu sau đã thấy một ngôi tự miếu, Vô Để Động nằm ngay trong đó.

Bước vào tự miếu, bên trong trống không, chỉ có ở giữa tồn tại một cái động địa giống như cái giếng, bên trên che một tấm thanh đồng.

Nhìn hình dáng Vô Để Động, một tia dự cảm chẳng lành xuất hiện trong lòng Lâm Diệu.

Sẽ không phải giống cái giếng dưới lòng đất ở Trường Sa chứ?

Ngăn cản mọi người tiếp tục tiến lên, Lâm Diệu nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận khí tức bên trong Vô Để Động.

Không bao lâu, sắc mặt Lâm Diệu kịch biến, vội vàng ra hiệu mọi người cẩn thận lùi lại phía sau.

Mãi đến khi rời xa vài trăm mét, Lâm Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn sắc mặt khó coi của Lâm Diệu, Lâm Nhất cũng đoán được phần nào: "Tộc trưởng, sẽ không phải lại là khí tức của thứ đó chứ?" Lâm Diệu giọng khô khốc: "Không sai, đoán đúng rồi, khí tức y hệt,

cường đại như vậy.” Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ trong cái Hải Nhãn này cũng có thể cảm nhận được khí tức đó.

Bàn Tử kinh ngạc nói: “Mẹ nó rốt cuộc là quái vật gì a?

Chẳng lẽ những nơi này đều liên thông với nhau?

Vậy nó phải lớn đến mức nào?” Mọi người đều không có tâm trạng đáp lời, mãi suy tư.

Một lát sau, cả nhóm quyết định rời khỏi Hải Nhãn.

Thuận theo đường cũ quay lại thần điện, chuyến này lại không thu hoạch được minh khí nào.

Lâm Nhất hỏi: “Tộc trưởng, thời gian hẹn vẫn chưa tới, chúng ta cũng chưa có minh khí, hay là vào trong thành tìm kiếm xem sao?” Lâm Diệu nhìn ánh mắt hy vọng của mọi người, gật đầu đồng ý.

Mọi người lập tức hưng phấn chạy khỏi thần điện đi tìm kiếm minh khí.

Lâm Diệu nhìn bóng lưng bọn họ, bất đắc dĩ hô: “Tìm xong thì ra cửa thành nhé, tôi đợi ở đó.” Nghe tiếng đáp lại, Lâm Diệu lắc đầu cười khổ, dẫn theo 5 đứa trẻ đi về phía cửa thành.

Trên đường đi, Lâm Diệu suy nghĩ về chuyện con quái vật kia.

Chương 153

Ở nhiều ngôi mộ như vậy đều có thể cảm nhận được khí tức của nó, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì.

Cho dù hiện tại thực lực Lâm Diệu đã tăng lên, nhưng khi cảm nhận lại khí tức đó vẫn thấy vô lực, căn bản không có biện pháp đối phó.

Cũng không biết bên Phương Tiên Đạo có tin tức gì về nó không, có cơ hội nhất định phải tra xét.

Đến cửa thành, Lâm Diệu tìm một căn nhà, đưa 5 đứa trẻ vào trong chờ những người khác.

Lâm Diệu nhìn 5 đứa nhỏ bảo: "Đều nói cho nghĩa phụ biết tên của các con đi." Năm đứa trẻ sau khi theo họ Lâm của Lâm Diệu, ba bé trai lần lượt tên là Lâm Dật, Lâm Sinh, Lâm Tín, hai bé gái là Lâm Tử và Lâm Lam.

Trong đó Lâm Dật là cậu bé trước đó bị Giao nhân bắt đi.

Nhớ tới đám Giao nhân gặp trước đó, Lâm Diệu hỏi: "Lâm Dật, trong này có Giao nhân sao?" Lâm Dật gật đầu: "Nghĩa phụ, con nghe phụ thân nói những Giao nhân này là nô lệ do người nuôi dưỡng, dùng để xuống biển mò ngọc trai, sau đó xảy ra tai nạn nên bọn chúng chạy thoát ra ngoài, sinh sống ở vùng nước bên kia, chắc có khoảng mấy chục con." Nghe Lâm Dật nói, tâm tư Lâm Diệu khẽ động.

Phải biết Giao nhân thích châu báu, trong sào huyệt của chúng thường sẽ có trân bảo.

Nhìn cảnh tượng trong thành không có bao nhiêu minh khí, có khả năng đều bị đám Giao nhân này lấy đi rồi.

Đợi mọi người về phải đi xem thử.

Đột nhiên bé gái nhỏ nhất Lâm Lam nói: "Nghĩa phụ, con đói, có gì ăn không ạ?" Lâm Diệu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang mếu máo của Lâm Lam, vui vẻ cười nói: "Được rồi, để nghĩa phụ ôm nào, lấy đồ ăn cho con, không thể để bảo bối của chúng ta đói bụng được." Ôm Lâm Lam, Lâm Diệu nhìn mấy đứa trẻ vui vẻ ăn uống, tâm trí lại bay về chỗ Doãn Tân Nguyệt.

Cũng không biết hiện tại Doãn Tân Nguyệt đã mang thai chưa.

Chơi đùa với 5 đứa trẻ cả buổi chiều, mãi đến khi trời tối đen, bọn nhỏ đều ngủ say, đám tộc nhân mới lục tục trở về.

Nhìn biểu cảm của họ, xem ra thu hoạch không tệ.

Bàn Tử thấy bọn nhỏ đã ngủ, nhỏ giọng lấy ra một món đồ, thần bí nói: "Tộc trưởng, nhìn xem là cái gì?" Lâm Diệu định thần nhìn lại, không ngờ Bàn Tử lại cầm một cái "Long cốt" (xương rồng).

Lâm Diệu lập tức đại hỉ, cười nói: "Không ngờ lại có thứ này, chuyến này đúng là không uổng công." Nói xong lại hỏi: "Đúng rồi, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đâu?

Chưa về sao?" Vừa dứt lời, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chạy vào, nhìn Lâm Diệu sốt ruột nói: "Đạo gia, tôi và Vương Bàn Tử đi xuyên qua thành, không ngờ đi thẳng vào nơi tụ tập của Giao nhân, hai chúng tôi nhìn thấy ở đó cư nhiên có một con Thoát Xác Quy." Nghe thấy Thoát Xác Quy, mắt Lâm Diệu sáng lên, vội hỏi: "Màu xanh lục sao?

Còn sống không?" Vương Bàn Tử thở hồng hộc, nói: "Đạo gia, không sai, màu xanh, nhìn có vẻ sống rất hòa thuận với đám Giao nhân." Lâm Diệu cười lớn: "Vốn định nói với mọi người chuyện Giao nhân, không ngờ hai người lại phát hiện trước." Sau đó Lâm Diệu nói

ra suy đoán của mình.

Nghe xong, ai nấy đều vui mừng, hận không thể lập tức đi san bằng sào huyệt Giao nhân.

Nhìn mọi người nôn nóng, Lâm Diệu bảo: "Được rồi, hiện tại bọn trẻ đều đã ngủ, ngày mai chúng ta hãy xuất phát, vừa hay trời sáng thì sẽ không bỏ sót bảo bối." Nghe vậy, mọi người đành phải kìm nén kích động, chuẩn bị ngày mai xuất phát.

Bỗng nhiên Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, cái con Thoát Xác Quy kia là thứ gì, nhìn ngài có vẻ rất cao hứng." Lâm Diệu sắp xếp ngôn từ, chậm rãi giải thích: "Thoát Xác Quy bản thân không phải đồ tốt, ngược lại độc tính rất mạnh, có thể trong nháy mắt độc chết người, nhưng mai rùa nó lột xuống lại là bảo vật." "Loại mai rùa này có thể giải bách độc, đồng thời có thể trị liệu vết thương.

Tuy không thể đạt tới mức 'người chết sống lại, mọc thịt từ xương trắng', nhưng sau khi bị thương có thể rút ngắn một nửa thời gian hồi phục, có mai rùa này tương đương với có thêm một cái mạng." Nghe mai rùa hữu dụng như vậy, mắt Bàn Tử sáng rực, vội nói: "Tộc trưởng, ngày mai Thoát Xác Quy giao cho tôi, xem tôi bắt nó thế nào." Một đêm trôi qua, mọi người vì hưng phấn mà ngủ rất muộn, ngày hôm sau trời chưa sáng đã dậy chuẩn bị đồ đạc.

Lâm Diệu thì bồi 5 đứa trẻ ăn xong bữa sáng, nhìn Lâm Lam hỏi: "Tiểu bảo bảo, ăn no chưa?" Lâm Lam ngây thơ vỗ vỗ bụng, nãi thanh nãi khí nói: "Nghĩa phụ, ăn no rồi ạ." Lâm Diệu cũng thu dọn xong, mọi người hướng về phía sào huyệt Giao nhân xuất phát.

Mãi đến nửa đường, Hải Nhãn mới có ánh sáng.

Gần vùng nước kia, Lâm Diệu phát hiện một cái hồ nhỏ, bất quá nước bên trong là nước biển, cũng không biết bảo tồn thế nào.

Lâm Diệu nhìn mọi người đang nôn nóng, nói: "Được rồi, ai vội thì xuống trước giải quyết đám Giao nhân đi, tôi ở trên bờ trông mấy đứa nhỏ.

Bàn Tử đi tìm Thoát Xác Quy đi, đừng quên mang mai rùa về đấy." Nhìn mọi người hành động, Lâm Diệu ở trên bờ chơi với bọn trẻ.

Nghe Lâm Dật nói: "Nghĩa phụ, con cũng có thể xuống dưới, sau khi khải minh (thức tỉnh) con có thể hô hấp trong nước biển." Lâm Diệu có chút kinh ngạc nhìn mấy đứa nhỏ, thấy tất cả đều gật đầu, Lâm Diệu mới tin tưởng.

Không ngờ truyền thuyết kia lại là thật, Lâm Diệu cứ tưởng chỉ là thời gian nín thở dài hơn một chút thôi.

Thấy bọn nhỏ muốn xuống, Lâm Diệu cũng muốn xem năng lực của chúng, bèn gật đầu đồng ý.

Mấy đứa trẻ nhảy nhót tiến vào trong nước biển.

Lâm Diệu vội vàng theo sau.

Dưới nước, nhìn mấy đứa nhỏ bơi lội vui vẻ như cá, Lâm Diệu mới yên tâm.

Dẫn theo bọn trẻ bơi tới sào huyệt Giao nhân, vừa hay thấy tộc nhân đã giải quyết xong tất cả Giao nhân.

Thấy mấy đứa nhỏ bơi lội như cá sau lưng Lâm Diệu, mắt mọi người suýt chút nữa lồi ra ngoài.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hai người trong miệng không ngừng sủi bọt khí lớn, xem ra bị sặc nước rồi.

Nhìn xác Giao nhân đầy đất, Lâm Diệu ra hiệu đi vào trong xem thử.

Mọi người vội vàng bơi theo Lâm Diệu vào trong.

Bơi vào hang động, mọi người nhìn thấy trân châu đầy đất, xem ra tất cả trân châu của Hải Khải tộc đều bị đám Giao nhân này thu thập về đây.

Có vài nơi còn đặt mấy cái bình hoa, tuy không phải đồ hiếm lạ nhưng niên đại khá lâu, giá trị cũng không thấp.

Mọi người vội vàng tiến lên thu lấy.

Một lát sau, túi của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều đã đầy, Lâm Diệu sợ hai người xảy ra chuyện nên ra hiệu lên bờ trước.

Mấy người quay lại bờ, vừa ra khỏi mặt nước, Vương Bàn Tử đã không kịp chờ đợi hỏi: "Đạo gia, bọn nhỏ là thế nào vậy?

Ở trong nước không bị ảnh hưởng chút nào, tôi thấy chúng còn có thể hô hấp nữa." Lâm Diệu bế từng đứa lên bờ, nói: "Quên những truyền thuyết tôi kể à?

Người Hải Khải tộc có thể hô hấp trong nước, bất quá không ngờ lại lợi hại như vậy." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, không thể tin nổi: "Đạo gia, thế mà lại là thật?" "A, lúc đầu tôi cũng không tin, mãi đến khi xuống nước mới tin.

Chắc là sau khi khải minh đã kích phát sức mạnh huyết mạch." Lâm Diệu cười khổ.

Nhìn mấy đứa trẻ đang chơi đùa, Vương Bàn Tử cảm thán: "Đạo gia, ngài đâu phải nhận nuôi mấy đứa con nuôi, đây là thu nhận 5 cái Long Thái Tử a, đứa nào đứa nấy đều là chân long trong biển." Đang nói chuyện, nghe thấy tiếng Bàn Tử hô to gọi nhỏ ở đằng xa: "Tộc trưởng, ngài không tin nổi tôi vừa thấy cái gì đâu, Thoát Xác Quy cư nhiên có hai con, tôi suýt nữa bị ám toán rồi.

Chương 154

Nếu không phải Bàn gia kỹ cao một bậc thì đã bị hai con súc sinh kia hại chết." Nhìn mai rùa trong lòng Bàn Tử, Lâm Diệu vui mừng, sau này nếu bị thương có thể nhanh chóng hồi phục rồi, đây chính là thuốc bảo mạng.

Vội nói: "Bàn Tử, cẩn thận đập vỡ mai rùa ra, mỗi miếng nhỏ bằng ngón cái là được, cũng tiện cho chúng ta sau này phục dụng, đỡ tốn thời gian." Lúc ba người Bàn Tử đang đập mai rùa, Lâm Diệu chơi với bọn trẻ thì nhóm Lâm Nhất cuối cùng cũng đi ra.

Mọi người chia nhau mai rùa rồi bỏ vào túi, xem giờ thấy cũng đến lúc phải về rồi.

Mọi người lần lượt đi qua lối vào, Lâm Diệu thì ôm mấy đứa nhỏ cùng đi.

Ra khỏi Hải Nhãn, mọi người bơi thẳng lên mặt nước.

Đột nhiên, Lâm Diệu cảm giác có người đang vỗ mình.

Chỉ thấy Lâm Lam vẫy bàn tay nhỏ, chỉ về phía sau, hình như nhìn thấy gì đó.

Lâm Diệu quay lại nhìn, phát hiện một đàn cá mập đang bơi về phía họ, số lượng khá nhiều.

Lâm Diệu cười xoa đầu Lâm Lam, thấy cô bé nở nụ cười ngọt ngào.

Quay đầu ra hiệu mọi người cẩn thận, cậu trực tiếp lấy súng phóng lao ra, bắn về phía đàn cá mập.

Một lát sau, thấy đàn cá mập vẫn không rút đi, Lâm Diệu ra hiệu cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đưa bọn trẻ lên trước.

Sau đó rút Phục Ma Đao, lao thẳng tới.

Sự kiên nhẫn của Lâm Diệu đã hết, nhanh chóng giải quyết chiến đấu thôi.

Đối mặt với nhóm Lâm Diệu đang nghiêm túc, đàn cá mập chỉ kiên trì được 2 phút liền bị giết sạch.

Nhìn xác cá mập trôi nổi theo dòng nước, cậu ra hiệu tộc nhân cắt vây cá xuống.

Đợi thu thập xong, những cái khác đều bỏ vào không gian, chỉ để lại hai cái đưa cho Bàn Tử, chuẩn bị lên thuyền nếm thử mùi vị.

Nổi lên mặt biển, thấy 5 đứa trẻ đang chơi đùa, phía sau là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang kiệt sức.

Nhìn thấy Lâm Diệu, Hồ Bát Nhất thở phào: "Đạo gia a, mấy đứa nhỏ này người khác không nuôi nổi đâu, mệt chết hai chúng tôi rồi, quá giỏi bơi lội." Mọi người nghe xong cười ha hả.

Bàn Tử nhìn hai người mệt lả, huy vũ vây cá nói: "Thấy hai người vất vả trông trẻ như vậy, về Bàn gia sẽ úy lạo dạ dày cho, nhìn xem đây là gì?" Vương Bàn Tử vừa rồi còn sống dở chết dở, nhìn thấy cái vây cá khổng lồ liền lập tức có sức mạnh, trong miệng hô lớn: "Bàn gia a, ân nhân cứu mạng của tôi, nhìn thấy cái vây cá này là tôi lại tràn trề sức lực." Khoảng 30 phút sau, Doãn Thanh lái thuyền tới đón mọi người.

Đợi Lâm Diệu trên người đeo 5 đứa nhỏ leo lên, trên mặt mỗi đứa trẻ đều đã hiện lên hình xăm Bá Hạ.

Doãn Thanh lắp bắp: "Đạo gia, ngài... ngài?

Những đứa trẻ này?" Lâm Diệu đặt từng đứa xuống boong tàu, nhìn Doãn Thanh nói: "À, đây đều là con nuôi tôi nhận, nghe lời lắm." Doãn Thanh nhìn lại hình xăm trên mặt bọn trẻ: "Ân, Đạo gia, tôi từng

nghe thần thoại về Hải Khải tộc, hiện tại mới thấy sự thật a." Lâm Diệu cười nói: "Được rồi, đừng chấn kinh nữa, mau chuẩn bị chút đồ ăn ngon, mấy đứa con của tôi đói lả rồi." Nghe vậy, Lâm Lam khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc gật đầu, vỗ bụng nói: "Nghĩa phụ nói đúng, đói rồi ạ." Khiến mọi người cười vang.

Đến khi ăn vây cá, 5 đứa trẻ bắt đầu hộ thực, ăn được một miếng liền hợp lực bưng cả cái chậu đến gần Lâm Diệu, để nghĩa phụ trông chừng giúp, sợ bị người khác ăn mất.

Mấy đứa nhỏ từ bé sống trong Hải Nhãn chưa từng được ăn đồ ngon, có thể ăn no đã là không tệ rồi.

Nhìn cử động của bọn trẻ, mọi người cũng không tức giận, chỉ từ ái nhìn chúng ăn ngấu nghiến.

Lênh đênh trên biển gần nửa tháng, mọi người mới về đến bờ.

Để tránh người khác nhìn chằm chằm vào hình xăm trên mặt bọn trẻ, Lâm Diệu đặc biệt đeo cho chúng mấy cái mặt nạ hoạt hình.

Lần đầu tiên lên đất liền, mấy đứa nhỏ nhìn gì cũng tò mò, dính chặt lấy Lâm Diệu.

Lâm Diệu quay sang Doãn Thanh nói: "Lần này thật cảm ơn, đợi khi nào về nhà, nhớ đến Vọng Nguyệt sơn trang uống rượu với tôi." Tạm biệt xong, mọi người lái xe quay về Kinh thành.

Hành trình lần này đi có chút chậm, mọi người đưa bọn trẻ đi du ngoạn khắp nơi, ăn các món ăn vặt địa phương.

Đợi về đến Kinh thành, Lâm Diệu xem thời gian, thế mà đã đi mất hai tháng.

Chia tay nhóm Hồ Bát Nhất, mọi người vội vàng về sơn trang.

Vừa về đến nhà, Lâm Diệu nhận được một tin tốt: Doãn Tân

Nguyệt đã mang thai.

Nghe tin này, Lâm Diệu cảm giác cả thế giới đang xoay chuyển.

Tuy sớm đã có suy đoán, nhưng khi nghe được tin thật, Lâm Diệu vẫn bị kinh hỷ làm cho choáng váng đầu óc.

Mãi lúc sau Lâm Diệu mới tỉnh táo lại, hỏi Lâm thúc: "Lâm thúc, Tân Nguyệt hiện tại đang ở đâu?" "Nga, Tộc trưởng phu nhân hôm nay về Doãn gia, Doãn gia lão thái gia không yên lòng, nhất định phải tự mình trông chừng." Lâm thúc cười nói.

Nghe vậy, Lâm Diệu muốn ra cửa, nhưng nhìn 5 đứa trẻ, cũng không thể trực tiếp để ở gia tộc, sợ chúng lại bị dọa.

Thế là dẫn theo cùng đi luôn.

Lâm Diệu đến Doãn gia, gặp Doãn Tân Nguyệt, cười nói: "Tân Nguyệt, chúng ta sắp có con rồi sao?" Thấy Doãn Tân Nguyệt thẹn thùng gật đầu, Lâm Diệu trực tiếp bế bổng cô lên, xoay một vòng.

Doãn Thiên Sinh bên cạnh nhìn thấy vội vàng ngăn cản, hung hăng răn dạy hai người một trận.

Nhưng cả hai đều không để ý.

Một lúc lâu sau, tâm trạng hưng phấn của hai người mới bình phục lại.

Thấy 5 đứa trẻ đang đứng nhìn một bên, Lâm Diệu vẫy tay gọi chúng lại.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt nói: "Tân Nguyệt, 5 đứa trẻ này là nghĩa tử tôi nhận, vừa hay đưa đến cho em xem một chút.

Bất quá trên mặt chúng có hình xăm, lát nữa em đừng kinh ngạc kẻo làm tổn thương bọn trẻ." Nói xong, Lâm Diệu cúi đầu bảo 5 đứa nhỏ: "Được rồi, đều tháo mặt nạ xuống đi, ra mắt nghĩa mẫu." 5 đứa

trẻ nghe lời tháo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt tươi cười đáng yêu, sau đó đồng loạt quỳ xuống trước mặt Doãn Tân Nguyệt, đồng thanh: "Ra mắt nghĩa mẫu." Thấy mấy đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy, Doãn Tân Nguyệt vội vàng cười đỡ chúng dậy, Lâm Diệu cũng ở bên giúp một tay.

Doãn Thiên Sinh bên cạnh nhìn thấy bọn trẻ, tuy trên mặt có hình xăm nhưng cũng cười không khép được miệng, ông thích nhất là trẻ con.

Chương 155

Lâm Diệu lại dẫn mấy đứa nhỏ ra mắt ngoại công, lần này Doãn Thiên Sinh càng không thèm đoái hoài đến vợ chồng Lâm Diệu nữa.

Nhìn mấy người vui vẻ, Doãn Tân Nguyệt nhỏ giọng hỏi: "Diệu ca, sao trên mặt mấy đứa nhỏ lại có hình xăm vậy?" Lâm Diệu vội kể lại lai lịch của chúng, Doãn Tân Nguyệt thiện lương nghe xong nước mắt chực trào.

Lâm Diệu vội vàng an ủi.

Một lát sau, tiểu gia hỏa Lâm Lam lại lén lút chạy đến bên cạnh Lâm Diệu, nhỏ giọng: "Nghĩa phụ, con lại đói rồi, khi nào được ăn cơm a?" Doãn Tân Nguyệt bên cạnh nghe thấy, phì cười, nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của Lâm Lam nói: "Tiểu bảo bối đói bụng rồi?

Vậy nghĩa mẫu sai người lên món ngay." Trên bàn cơm, cha con Doãn Thiên Sinh lại một lần nữa bị sức ăn của mấy đứa trẻ dọa sợ, ngay cả Doãn Thiên Sinh cũng ăn nhiều hơn một chút.

Buổi tối Lâm Diệu đưa mấy người về sơn trang, vừa hay tiêu hóa thức ăn.

Về đến sơn trang, Lâm Diệu gọi Lâm thúc, dặn dò: "Lâm thúc, ông giúp tôi tìm vài vị lão sư, sau này 5 đứa nhỏ sẽ học trong sơn trang, đỡ phải vì hình xăm mà tâm hồn bị tổn thương." Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu nhận điện thoại của Trương Tiểu Sơn (Phó quan), hẹn lát nữa gặp ở bao sương Cửu Môn.

Lâm Diệu nhìn mấy đứa trẻ đang chơi với Doãn Tân Nguyệt, bên cạnh có Quan Nguyệt và Lâm Hương trông coi, liền yên tâm rời sơn trang.

Vừa vào bao sương, Lâm Diệu thấy người của mấy nhà đều ở đó, xem ra có chuyện muốn thương lượng.

Chào hỏi xong, mọi người ngồi xuống.

Ngồi ở vị trí đầu, Trương Tiểu Sơn nói: "Mọi người đều biết chuyện của Tứ gia (Trần Bì A Tứ) rồi, nhưng vị trí Tứ gia của Cửu Môn chúng ta không thể cứ để trống mãi.

Trước đó Đạo gia đề nghị để Trần Bì tiếp quản vị trí Tứ gia, cho nên gọi mọi người đến thương lượng." Những người đứng đầu các nhà khác bàn tán xôn xao, xem ra lo lắng Lâm Diệu thâu tóm quyền lực, tranh đoạt lợi ích nên đều chưa gật đầu.

Thấy vậy Lâm Diệu nói: "Tôi đề cử vị trí này, đầu tiên là vì hắn có quan hệ cũ với Cửu Môn, vốn là người trong Cửu Môn.

Lý do khác là vì con gái Tứ gia là Ti Văn Cẩm đã được tôi tìm thấy, hiện tại tuổi còn nhỏ chưa thành thục, cần người rèn luyện, Trần Bì là ứng cử viên tốt nhất.

Đợi mọi người cảm thấy Ti Văn Cẩm có thể thắng nhậm vị trí Tứ gia, Trần Bì sẽ giao tiếp lại." Dứt lời, Lâm Diệu quét mắt nhìn mọi người, mặt vô biểu tình nói tiếp: "Lợi ích tôi muốn chia, đâu cần cái vị trí này?

Tôi trực tiếp mở miệng, các người sẽ không cho sao?" Sắc mặt các vị đương gia biến đổi, Lâm Diệu nói không sai, lợi ích hắn muốn cướp, ai cũng không giữ được.

Lời đã nói đến nước này, Lâm Diệu biết chuyện Trần Bì trở thành Tứ gia đã là ván đã đóng thuyền.

Quả nhiên tiếp theo các nhà nhao nhao gật đầu, đồng ý quyết định này.

Thấy việc thứ nhất đã xong, Trương Tiểu Sơn lại mở miệng:

“Việc thứ hai là vấn đề phân phối khu vực Cửu Môn, từ sau khi Đạo gia giải quyết chuyện tập đoàn Tây Khoáng, việc làm ăn của mọi người đều tốt lên.

Hiện tại muốn hỏi xem có ai không hài lòng với địa bàn của mình không, có thể đề xuất để mọi người thương lượng.” Mọi người nhìn nhau, hiện tại lợi ích nhiều lên, ai cũng có thể ăn no, địa bàn đã kinh doanh bao nhiêu năm muốn đổi cũng không dễ dàng như vậy.

Thấy không ai muốn đổi địa bàn, Trương Tiểu Sơn tiếp tục: “Việc thứ ba là trong Cửu Môn chúng ta xuất hiện phản đồ, mọi người xem nên giải quyết thế nào, đúng không Lý Vũ?” Hóa ra, Trương Tiểu Sơn sau khi trở về đã liên hệ với Trần Bì, hai người hợp tác điều tra mấy nhà trong Cửu Môn, đặc biệt là Ngô gia và Lý gia, không ngờ thật sự phát hiện vấn đề ở Lý gia.

Trần Bì dẫn theo vị giáo sư bị bắt về, giám thị ở cổng Lý gia mấy ngày, cư nhiên phát hiện rất nhiều người đi tới căn cứ bí mật, những người này đều là hạch tâm của Lý gia.

Muốn nói gia chủ hiện tại của Lý gia là Lý Vũ không biết chuyện thì e rằng không ai tin.

Cho nên Trương Tiểu Sơn mới tổ chức hội nghị hôm nay, mục đích là dùng hai việc trước để lừa Lý Vũ, khiến hắn thả lỏng cảnh giác.

Nhìn Lý Vũ sắc mặt hơi đổi rồi nhanh chóng khôi phục, Lâm Diệu không thể không bội phục, Lý Vũ được dạy dỗ không tệ.

Lý Vũ sắc mặt bình tĩnh hỏi: “Không biết Trương phó quan nói vậy là có chứng cứ gì không?” Trương Tiểu Sơn vỗ tay, mấy người Lý gia đi tới căn cứ bí mật bị giải vào.

Một người trong đó nói: “Tộc trưởng, bại lộ rồi, bị bắt hết rồi.”

Khi Lý Vũ nhìn thấy mấy người này, sắc mặt liền trắng bệch, đợi người kia nói xong, Lý Vũ dường như đã nhận mệnh.

Toàn thân hắn xụi lơ trên ghế, sắc mặt khó coi.

Trương Tiểu Sơn lại hỏi: "Phương Tiên Đạo cho cái gì tốt mà có thể khiến Lý gia phản bội Cửu Môn?

Cái giá đủ lớn sao?" Lý Vũ cười cười: "Đấu không lại đâu." Sau đó không nói gì nữa.

Nhìn Lý Vũ trầm mặc, Trương Tiểu Sơn phất tay, cho thủ hạ giải hắn xuống.

Sau đó nhìn mọi người nói: "Trước đó tôi và Đạo gia đã phát hiện kẻ địch lớn hơn của Cửu Môn chúng ta, là Phương Tiên Đạo.

Vương gia trước mặt Phương Tiên Đạo cũng không chịu nổi một đòn." Đợi mọi người nghe xong tình báo về Phương Tiên Đạo, ai nấy đều bàn tán sôi nổi.

Ai có thể ngờ Vương gia chưa triệt để giải quyết xong lại lòi ra một Phương Tiên Đạo, một thế lực thâm căn cố đế khổng lồ.

Nhìn mọi người có chút lo âu, Lâm Diệu gõ bàn, đợi mọi người yên lặng mới nói: "Hoảng cái gì?

Phương Tiên Đạo có lợi hại nữa cũng không phải vẫn luôn lén lút như chuột trong bóng tối sao?

Chỉ có thể sử dụng mấy thủ đoạn âm hiểm." "Sau hội nghị lần này, tất cả mọi người dốc toàn lực điều tra chuyện Phương Tiên Đạo, những việc khác đều gác lại.

Đợi có tình báo, tôi sẽ cho bọn chúng xem tôi bắt chuột thế nào.

Đều nghe rõ chưa?" Mọi người nhìn nhau, sắc mặt buông lỏng, đều gật đầu đáp ứng.

Thấy vấn đề được Lâm Diệu trấn an, Trương Tiểu Sơn cảm kích nhìn Lâm Diệu một cái, sau đó nói: "Vấn đề lớn nhất của Phương Tiên Đạo là tàng quá sâu, đều nghe theo lời Đạo gia, sau này tình báo các nhà đều phải thống nhất hối tổng, tìm ra đàn chuột này." Mọi người đáp ứng, Trương Tiểu Sơn mới thở phào nhẹ nhõm.

Giải quyết xong chuyện Lý Vũ, mục đích hội nghị lần này cũng đã đạt được, mọi người tản đi.

Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn ở lại trong bao sương.

Lâm Diệu nghi vấn: "Chuyện Lý Vũ sao lại gấp gáp thế?

Vừa phát hiện đã bắt người rồi?" Trương Tiểu Sơn sắc mặt khó coi nói: "Đạo gia, sắp xảy ra chuyện rồi.

Tôi phát hiện Lý gia gần đây đang chuẩn bị trang bị đổ đấu, nhìn giống như muốn đi Thiên Cung." "Cho nên tôi mới gấp gáp hành động như vậy, muốn hỏi kỹ xem Phương Tiên Đạo có mục đích gì.

Đúng rồi, Trần Bì hiện tại đang canh giữ ở con đường tất yếu vào Thiên Cung, xem có ai thật sự đi không." Thiên Cung?

Vân Đỉnh Thiên Cung?

Chương 156

Muốn xem Thanh Đồng Môn a?

Bất quá trải qua trận tuyết lở khổng lồ lần trước, hiện tại nơi đó cũng không dễ tìm, ngược lại không cần quá gấp.

Nhưng động tác của Lý gia cũng quá nhanh rồi đi?

Ai là người truyền tin tức?

Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Sơn hỏi: "Lúc giám thị Lý gia, có phát hiện truyền tin tức gì không?" "Đây cũng là điểm tôi thắc mắc, Lý gia không có một ai đi ra mà không bị tôi nhìn chằm chằm, căn bản không có cơ hội truyền tin, thế mà lại đột nhiên chuẩn bị hành động.

Điện thoại cũng không thể nào, mỗi cuộc gọi đều có nghe lén." Trương Tiểu Sơn khó hiểu nói.

Nếu đã không phát hiện dấu hiệu liên lạc, vậy người của Phương Tiên Đạo có khi nào vẫn luôn sống trong Lý gia không?

Như vậy thì không cần ra ngoài truyền tin nữa.

Nghĩ đến khả năng Lý gia đang tàng trữ người của Phương Tiên Đạo, Lâm Diệu vội hỏi: "Lúc bắt những người Lý gia kia, có kinh động đến những người khác không?" Trương Tiểu Sơn khẳng định: "Đạo gia yên tâm, những người Lý gia đó đều bị bắt lúc đi lẻ, khẳng định không bị phát hiện.

Ý Đạo gia là?" Lâm Diệu cười nói với Trương Tiểu Sơn: "Người Lý gia đột nhiên hành động, không có dấu vết truyền tin, vậy thì nội bộ Lý gia thì sao?

Có khi nào có người của Phương Tiên Đạo sống ngay bên trong?" Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn bừng tỉnh đại ngộ, lớn tiếng nói: "Đúng

a, sao tôi không nghĩ tới nhỉ?

Tôi lập tức cho người phong tỏa Lý gia." Nói xong định gọi điện thoại bố trí.

Lâm Diệu ngăn lại: "Điện thoại bỏ xuống đi, chúng ta đích thân đi một chuyến, người bên dưới ai biết có nội gián hay không." Chiều hôm đó, hai người Lâm Diệu đến gần trạch viện Lý gia, đi cùng còn có tộc nhân của Lâm Diệu.

Đến nơi, tìm hiểu tình huống Lý gia, phát hiện Lý gia không có bất kỳ tình huống dị thường nào.

Đứng trong phòng giám thị, Lâm Diệu nhìn trạch viện Lý gia, nói với Trương Tiểu Sơn: "Lát nữa cậu ở bên ngoài, dẫn người vây quanh Lý gia, một người cũng không được thả ra, tôi và tộc nhân vào trong xem thử." Nhóm Lâm Diệu đến trước cửa Lý gia, Bàn Tử lên gõ cửa.

Không lâu sau, đại môn mở ra, người hầu nhìn thấy Bàn Tử liền nói: "Đi, gọi quản sự Lý gia ra đây, Đạo gia đến bái phỏng." Người mở cửa vừa nghe vậy, vội vàng đóng cửa chạy vào trong báo tin.

Để lại nhóm Lâm Diệu nhìn nhau, nhìn cánh cửa lớn đang khép hờ, Lâm Diệu nói: "Đi thôi, chúng ta trực tiếp vào đi, dù sao Lý gia sau này cũng không còn tồn tại nữa, không cần giảng nhiều quy củ như vậy." Thuận theo đại môn đi vào, dọc đường thấy kiến trúc trang trí xung quanh đều hào hoa, không hổ là Lý gia truyền thừa bao năm, nội lực mười phần a.

Vừa mới tiến vào nội trạch, liền thấy một lão thái thái tóc hoa râm nghênh đón.

Nhìn Lâm Diệu nói: "Không biết Đạo gia đến bái phỏng có việc quan trọng gì a?

Vũ nhi nhà ta không phải đi tham gia hội nghị Cửu Môn rồi sao, Đạo gia không gặp nó à?" Nhìn lão thái thái trước mắt khí độ bất phàm, Lâm Diệu nói: "Lý Vũ?

Gặp rồi, bất quá hôm nay chủ yếu là muốn hỏi một chuyện, không biết lão phu nhân có thể trả lời hay không?" Xem ra lão thái thái này thành phủ rất sâu, không lộ thanh sắc hỏi: "Nga?

Không biết Đạo gia muốn hỏi chuyện gì?

Ngài có thể cứ việc hỏi." "Không biết người của Phương Tiên Đạo hiện tại đang trốn ở đâu?" Lâm Diệu híp mắt, mang theo sát khí hỏi.

Lập tức lão thái thái sắc mặt đại biến, chẳng lẽ bí mật của Lý gia bị người ta phát hiện rồi sao?

Bình phục tâm cảnh, bà ta lại lần nữa bình tĩnh nói: "Phương Tiên Đạo?

Phương Tiên Đạo là gì?

Lý gia ta không biết, Đạo gia sợ là tìm nhầm chỗ rồi." Nhìn lão thái thái đang giảo biện, Lâm Diệu lắc đầu, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a.

Thế là phân phó tộc nhân: "Đã lão thái thái không nguyện ý nói, vậy giúp bà ta một chút, trực tiếp diệt môn đi, xem lão thái thái có thể cứng miệng đến khi nào." Lâm Nhất và những người khác trực tiếp rút vũ khí, đối với đám phản đồ Lý gia khai hỏa.

Thấy Lâm Diệu thật sự dám trực tiếp giết người, lão thái thái biết chuyện Phương Tiên Đạo khẳng định đã có chứng cứ xác thực, nếu không Lâm Diệu sẽ không dám đối đãi với người Lý gia như vậy.

Nhưng bà ta vẫn lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt xảy ra, không có dấu hiệu mở miệng.

Đột nhiên, bên cạnh có một người mặc trang phục quản gia lớn tiếng hét: "Đừng giết tôi, tôi biết là ai, đừng giết tôi." Lâm Diệu phất tay, người kia bị giải đến.

Lão thái thái Lý gia lập tức không giữ được bình tĩnh, nhìn người kia nói: "Lý Kỳ, ngươi là quản gia Lý gia ta, là người cùng tộc, ngươi muốn phản bội gia tộc sao?" Lý Kỳ mặt đầy lệ khí hét lớn: "Đánh rắm, rõ ràng là mẫu tử các người phản bội gia tộc, có lỗi với lão gia." Ân?

Sự phản bội của Lý gia còn có ẩn tình sao?

Xem ra không thoát khỏi liên quan tới lão thái thái này a.

Thế là Lâm Diệu nhìn Lý Kỳ đang sợ hãi nói: "Yên tâm, chỉ cần có danh sách phản đồ Lý gia, những người còn lại của Lý gia, Cửu Môn sẽ không truy cứu.

Hiện tại có thể nói ai là người của Phương Tiên Đạo rồi chứ?" Lý Kỳ vội nói: "Đạo gia, lão thái thái chính là người của Phương Tiên Đạo.

Năm đó bà ta gả cho lão gia là để khống chế Lý gia.

Đáng tiếc lão gia phát hiện quá muộn, bị Lý Vũ tên nghịch tử kia trực tiếp giam lỏng đến chết." Lâm Diệu nhìn lão thái thái trước mắt, thảo nào nhìn người Lý gia bị giết mà không có chút phản ứng nào, hóa ra mục đích là để khống chế Lý gia a.

Một kế hoạch lớn như vậy, cư nhiên dùng bao nhiêu năm để hoàn thành, đáng tiếc, cuối cùng công dã tràng.

Bắt lấy lão thái thái, Lâm Diệu nhìn Lý Kỳ nói: "Cùng ta ra ngoài một chuyến, đem những chuyện ngươi biết đều nói ra, đợi chuyện này triệt để giải quyết, ngươi có thể rời đi." Lý Kỳ mặt đầy vui mừng gật đầu đáp ứng: "Đạo gia yên tâm, nếu không phải người nhà của tôi bị

khống chế thì tôi đã sớm bỏ chạy rồi." Tại cổng, Trương Tiểu Sơn nhìn hai người bị giải ra, biểu tình ngạc nhiên.

Đợi Lâm Diệu kể xong chuyện bên trong, hắn có chút thẳng thốt: "Phương Tiên Đạo kiên nhẫn cũng quá tốt rồi đi?

Để khống chế Lý gia mà lại đưa ra một kế hoạch tốn thời gian như vậy?" Quay lại Kinh thành, lần này Lý Vũ chắc chắn sẽ khai rõ ràng mọi chuyện, dù sao cũng là mẫu tử mà.

Hai người về Kinh thành, trực tiếp đưa lão thái thái Lý gia đến nơi giam giữ Lý Vũ.

Nhìn Lý Vũ vẫn không chịu mở miệng, Lâm Diệu nói: "Lý Vũ a, không ngờ người đối với Phương Tiên Đạo lại trung thành như vậy, cũng đúng, dù sao mẫu thân ngươi cũng là người Phương Tiên Đạo, sao có thể nói chứ?" Lý Vũ vẫn luôn không có phản ứng nghe vậy lập tức ngẩng đầu, lớn tiếng hét: "Các người làm gì rồi?

Đem mẫu thân ta làm sao rồi?" "Yên tâm, chỉ là mời đến làm khách thôi.

Nếu ngươi thật sự hiếu thuận thì đem những tin tức ngươi biết nói ra đi." Trương Tiểu Sơn nhìn Lý Vũ đang dữ tợn, mở miệng nói.

Lý Vũ lâm vào trầm mặc, Lâm Diệu hai người cũng không vội, cứ lẳng lặng chờ đợi.

Chương 157

Không bao lâu sau, Lý Vũ mở miệng: "Đã mẫu thân đều bị bắt rồi, vậy ta cũng không có gì không thể nói.

Hỏi đi, ta hy vọng cuối cùng có thể cho mẫu tử ta một cái thống khoái." Thấy hai người gật đầu đáp ứng, Lý Vũ kể lại một số tin tức về Phương Tiên Đạo.

Hóa ra địa vị mẫu thân Lý Vũ rất cao, phụ trách 8 cái sở nghiên cứu, trong đó vị giáo sư kia cũng thuộc quyền quản lý của bà ta.

Tất cả kế hoạch đều do Lý Vũ và mẫu thân phụ trách.

Nhưng vì tính đặc thù của mẫu thân hắn nên những năm này rất ít phát sinh liên hệ chiều ngang với Phương Tiên Đạo, chỉ phụ trách mấy cái căn cứ bí mật.

Nghe tin này, Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn có chút thất vọng, vốn tưởng có thể nắm được cái đuôi của Phương Tiên Đạo, không ngờ chỉ biết được vị trí mấy cái căn cứ.

Bất quá có còn hơn không, có thể đi xem mấy căn cứ này rốt cuộc đang nghiên cứu cái gì.

Thấy Lý Vũ đã khai hết, Lâm Diệu không để ý nữa, trực tiếp quay về sơn trang, chuyện còn lại giao cho Trương Tiểu Sơn là được.

Trở lại sơn trang, Lâm Diệu ngồi ở phòng khách chỉnh lý tin tức về Phương Tiên Đạo.

Phát hiện đồ vật hữu dụng rất ít, nếu mấy nhà Cửu Môn không có thu hoạch gì thì chỉ có thể dựa vào bên Trần Bì ôm cây đợi thỏ.

Lâm Diệu đang suy tư thì bị Lâm Nhất chạy vào cắt ngang.

Nhìn Lâm Nhất, cậu hỏi: “Có chuyện gì mà chạy gấp thế?” Lâm Nhất sốt ruột: “Tộc trưởng, Tiểu Thiên xảy ra chuyện rồi.” “Cái gì?” Lâm Diệu lập tức đứng dậy, tiêu cấp hỏi: “Tiểu Thiên xảy ra chuyện gì?

Nói kỹ xem nào.” Lâm Nhất nói ngay: “Tộc trưởng, hôm nay tôi đi đưa minh khí, đến nơi không thấy Tiểu Thiên đâu.

Tôi hỏi thăm, ai ngờ hỏi ra giật mình.

Người trong cửa hàng đồ cổ nói Lâm Tử Thiên bị người ta bắt cóc rồi, đòi 2000 vạn tiền chuộc, nếu không sẽ xé phiếu.” Bắt cóc?

Ai đỏ mắt với tài phú của Lâm gia sao?

Lâm Diệu tĩnh tâm lại, suy nghĩ một chút, hỏi: “Biết là người nào làm không?

Khi nào giao tiền chuộc?” “Nghe nói ngày mai phải giao tiền chuộc, còn về việc ai làm thì chưa có tin tức.” Lâm Nhất nói.

Hôm nay vừa mới bắt người của Phương Tiên Đạo thì bị bắt cóc, không phải là quá trùng hợp sao?

Lần này nếu thật sự là do Phương Tiên Đạo làm thì thù này kết lớn rồi.

Tiểu Thiên tốt nhất là không sao, nếu không...

Tối hôm đó, tại Lâm thị Cổ đổng hành.

Lâm Diệu nhìn Lâm Minh tinh thần không phấn chấn, nói: “Đại ca, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho em biết, nếu không phải Lâm Nhất khéo léo biết được thì em vẫn còn bị mong ở trong trống (giấu giếm) đây.” Lâm Minh cười khổ: “Tam đệ, những năm này em đã đủ nguy hiểm rồi, vì gia tộc bỏ ra nhiều như vậy, thực sự không muốn để em vì chuyện này mà lo lắng nữa.” “Nói cái gì vậy,

Tiểu Thiên là cháu của em, chuyện của nó em có thể mặc kệ sao?" Lâm Diệu có chút tức giận.

Doãn Tân Nguyệt bên cạnh khuyên: "Diệu ca, được rồi, đại ca cũng là hảo tâm, đừng giận nữa." Nghe Doãn Tân Nguyệt an ủi, Lâm Diệu chỉnh lý tâm tình nói với Lâm Minh: "Đại ca, chuyện giao tiền chuộc ngày mai anh đừng lo, chuyện còn lại giao cho em, em đảo muốn xem kẻ nào gan to bằng trời như vậy." Lâm Minh nhìn Lâm Diệu mặt đầy sát khí, biết không ngăn được, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu mang theo tiền đến địa điểm hẹn với bọn bắt cóc, là một nhà xưởng bỏ hoang.

Bước vào trong, Lâm Diệu thấy Lâm Tử Thiên bị trói trên một cây cột, bên cạnh đứng ba người, tay đều cầm vũ khí, chắc là bọn bắt cóc.

Ném tiền xuống đất, Lâm Diệu nhìn bọn chúng nói: "Mấy vị, tiền tôi đã mang đến, không biết hiện tại có thể thả người được chưa?" Nhìn tiền trên mặt đất, một tên tiến lên kiểm tra, xong xuôi gật đầu với đồng bọn.

Chỉ thấy một tên nói: "Tốt, đã hiểu quy củ như vậy, người bây giờ tôi có thể thả." Nói xong, hắn cởi trói cho Lâm Tử Thiên.

Lâm Diệu nhìn Lâm Tử Thiên chỉ hơi suy yếu, nói: "Ra ngoài đi, phụ thân con đang đợi bên ngoài đấy." Nhìn Lâm Tử Thiên đi ra ngoài, Lâm Diệu quay người nhìn ba tên kia: "Mấy vị, nói đi, chủ ý bắt cóc Lâm Tử Thiên là do ai chỉ đạo?" Thấy mấy người không có ý trả lời mà giơ súng lên, Lâm Diệu trực tiếp động thủ.

Vài giây sau, nhìn mấy kẻ nằm trên mặt đất, Lâm Diệu lại hỏi: "Thế nào, hiện tại có thể nói chưa?" Thấy Lâm Diệu chĩa súng vào mình, một tên vội nói: "Không phải chủ ý của tôi, có người thuê tôi làm, ngay cả người cũng là do hắn bắt." Lâm Diệu vừa định hỏi tiếp

thì bên ngoài vang lên tiếng súng.

Xem ra vụ bắt cóc này là cái bẫy nhắm vào Lâm Minh.

Lâm Diệu giải quyết mấy tên này rồi đi ra ngoài.

Cậu không lo lắng vì bên Lâm Minh còn có Lâm Nhất và mấy người khác, đám người này không gây được sóng gió gì.

Quả nhiên, Lâm Diệu vừa bước ra thì thấy đám tập kích đã bị nhóm Lâm Nhất giải quyết.

Đi tới gần nhìn thi thể trên đất, đột nhiên Lâm Tử Thiên nói: "Tam thúc, con nhận ra mấy người này.

Mấy hôm trước họ muốn mua một món đồ cổ trong tiệm, con cảm giác có chút không đúng nên không đồng ý, chưa kịp liên hệ ngài thì đã bị bắt cóc rồi." Đồ cổ?

Đồ cổ gì mà quan trọng vậy?

Lâm Diệu nhìn Lâm Tử Thiên hỏi: "Đồ cổ dáng vẻ thế nào?

Có gì đặc thù không?" Lâm Tử Thiên nhớ lại: "Tam thúc, đó là một cái bình, nhưng cái bình này tổng thể đều bịt kín, ngay cả nắp cũng không có.

Bên trong hình như có thứ gì đó, có thể nghe thấy tiếng xì xì rất nhỏ." Lâm Diệu suy nghĩ, đối với món đồ này không có ấn tượng, nói: "Vậy chúng ta về xem thử, rốt cuộc đồ cổ gì mà mị lực lớn như vậy, đáng giá thuê người bắt cóc." Xử lý xong hiện trường, mọi người về Lâm thị Cổ đổng hành.

Nhóm Lâm Diệu ngồi trong văn phòng uống trà nói chuyện phiếm, chờ Lâm Tử Thiên đi lấy đồ cổ.

Một lát sau, Lâm Tử Thiên bưng một cái hộp màu đỏ đen đi vào.

Lâm Diệu mở hộp ra xem, bên trong là một cái bình màu trắng sữa,

bên trên không có hoa văn.

Chưa kịp nhìn kỹ, bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh, hệ thống nhiệm vụ: Tiến vào bên trong thiên thạch của Tây Vương Mẫu.” Ân?

Nhìn hệ thống nhắc nhở, Lâm Diệu biết cái bình trước mắt khẳng định có liên quan đến Tây Vương Mẫu rồi.

Lâm Diệu khai mở 《Thính Lôi》 (nghe sấm), nghe âm thanh bên trong bình, cảm giác rất quen thuộc.

Chương 158

Đột nhiên mở mắt ra, đây không phải là âm thanh của loại Hắc mao xà (rắn lông đen) sao?

Thảo nào quen thuộc như vậy.

Lâm Diệu nhìn mấy người đang tò mò, nói: "Cái bình này tôi mang đi, còn sự tình phía sau mọi người đừng nên biết, không phải chuyện tốt." Nghe Lâm Diệu nói vậy, mọi người tuy đầy bụng nghi vấn nhưng cũng không dám hỏi.

Lâm Diệu đứng dậy, nhìn Lâm Tử Thiên: "Tiểu Thiên, lần này chịu khổ rồi, sau này phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn." Sau đó lại nhìn Lâm Minh: "Đại ca, em về trước đây, anh ở lại nói chuyện với Tiểu Thiên đi." Về đến xe, biểu tình Lâm Diệu thay đổi.

Rốt cuộc là ai đã mang cái bình này ra và bán cho Lâm thị Cổ đổng hành?

Còn về những kẻ tập kích lúc trước, khả năng cao nhất là người của Phương Tiên Đạo.

Xem ra phải chuẩn bị đi đến địa bàn của Tây Vương Mẫu một chuyến rồi.

Nhiệm vụ lần này Lâm Diệu không vội, không sợ có người đến trước.

Dù sao nơi đó nguy hiểm như vậy, nếu có người nhận được tin tức mà đến trước thì cũng chỉ là dò đường thay cho Lâm Diệu mà thôi.

Mỗi ngày Lâm Diệu nếu không chơi với mấy đứa trẻ thì là cùng Doãn Tân Nguyệt đi dạo phố, giúp cô giữ tâm trạng tốt.

Trong thời gian đó hai người còn đi học mấy khóa dục nhi (nuôi

dạy trẻ).

Nhàn nhã nghỉ ngơi một tháng như vậy, Lâm Diệu mới nhận nhiệm vụ hệ thống.

Hôm đó, Lâm Diệu cáo biệt người nhà, dẫn theo tộc nhân lại lần nữa xuất phát.

Thuận theo bản đồ hệ thống, hướng về phía mục đích mà đi.

Đợi đến gần sa mạc đã là một tuần sau.

Nhìn khoảng cách còn xa trên bản đồ hệ thống, Lâm Diệu cho mọi người nghỉ ngơi ở thị trấn một đêm.

Ngày hôm sau mọi người đi không bao lâu thì thấy phía trước xuất hiện một doanh trại, bên trong có không ít người.

Quan sát kỹ, Bàn Tử bỗng nhiên nói: "Đạo gia, nhìn xem kia không phải Thiên Chân (Ngô Tà) sao?

Sao cậu ta lại ở đây?" Lâm Diệu nhìn kỹ, đúng là Thiên Chân chứ không ai khác.

Tiếp tục quan sát một lát, Lâm Diệu phát hiện A Ninh, xem ra những người này cũng muốn tìm kiếm Tây Vương Mẫu a?

Lâm Nhất đột nhiên hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta có nên hội hợp với họ không?

Cùng nhau hành động?" Lâm Diệu suy nghĩ, thực lực đám người này quá yếu, hội hợp không có chỗ tốt, chi bằng đi theo phía sau, để thủ hạ của Cầu Đức Khảo (Coxhendal) dò đường.

Thế là nói: "Không, chúng ta lùi lại phía sau, đi theo bọn họ, vừa hay xem xem bên trong có nguy hiểm gì." Bàn Tử cười nói: "Tộc trưởng, ngài thật là, chúng ta đi theo sau nhặt sẵn là được rồi." Nhóm Lâm Diệu lùi lại, mãi đến giữa trưa, nhóm người A Ninh mới bắt đầu

hành động.

Nhìn đám người đi xa, Lâm Diệu vừa định dẫn tộc nhân xuất phát thì thấy một hướng khác xuất hiện một đoàn xe.

Mọi người nhìn kỹ, phát hiện dẫn đội là Ngô Tam Tỉnh.

Bàn Tử khinh bỉ nói: "Hai chú cháu nhà Ngô gia chơi sáo lộ (chiêu trò) gì thế này?

Xem ra là muốn chơi xỏ đội ngũ của A Ninh rồi, thật đủ âm hiểm." "Mặc kệ chơi chiêu trò gì, đều phải dò đường cho chúng ta.

Mặc kệ bọn họ, chúng ta cứ an ổn đi theo sau là được." Nhìn đoàn xe biến mất, Lâm Diệu đứng dậy nói.

Lái xe theo dấu vết đoàn xe phía trước để lại, một đường đi theo, tiến vào sa mạc mênh mông bát ngát.

Đi suốt một đường đều là sa mạc hoang lương, không thấy bóng dáng con người.

Mấy ngày sau đó, nhóm Lâm Diệu bám theo đoàn xe phía trước, xem ra họ cũng có bản đồ, phương hướng đi không khác biệt lắm so với bản đồ hệ thống.

Chạng vạng hôm đó, nhóm người A Ninh đi đầu tìm được một thôn làng, xem ra bên trong có người đang đợi.

Buổi tối, Lâm Diệu cẩn thận mò vào doanh trại xem là ai.

Vừa vào đã nghe được một số tin tức.

Hóa ra người của Cầu Đức Khảo lần này tìm Tây Vương Mẫu không chỉ có A Ninh dẫn đội, mà còn phái thêm một đội nhân mã khác làm bảo hiểm, sợ trúng kế của Ngô Tam Tỉnh.

Nghe xong Lâm Diệu lắc đầu, hai kẻ trong lòng có quỷ hợp tác với nhau thật mệt mỏi, lúc nào cũng tính kế lẫn nhau.

Tiếp tục mò về phía lều trung tâm, chỉ thấy bên trong có ba người mặc trang phục dân tộc, xem ra là người dẫn đường.

Lâm Diệu nghe kỹ động tĩnh bên trong, phát hiện người lớn tuổi nhất trong đó cư nhiên là người năm đó dẫn đường cho giả Ti Văn Cẩm.

Cũng không biết A Ninh tìm người kiểu gì?

Bất quá, Lâm Diệu nhìn nam tử trẻ tuổi kia, cảm giác có chút quen mặt, hình như đã gặp ở đâu đó.

Nghe một lát, đều là thương lượng vấn đề lộ tuyến, không có bí mật gì lớn.

Thế là Lâm Diệu quay lại doanh trại, nửa đường thấy người của Ngô Tam Tỉnh hình như cũng muốn đi thám thính.

Về đến doanh trại, Lâm Diệu suy nghĩ về nam tử trẻ tuổi kia, rốt cuộc đã gặp ở đâu.

Bỗng nhiên trong đầu Lâm Diệu linh quang nhất thiểm: Tề Ngọc!

Người kia giống Tề Ngọc.

Lâm Diệu vội gọi điện cho Trương Tiểu Sơn hỏi chuyện Tề Ngọc.

Cúp điện thoại, Lâm Diệu lộ ra nụ cười đã hiểu.

Chương 159

Hóa ra Tề Ngọc sau khi được cứu vẫn luôn ở chỗ Trương Tiểu Sơn, tin tức về hắn không truyền ra ngoài, ngay cả người Tề gia cũng không biết sự tồn tại của hắn.

Hiện tại Tề Ngọc đang giúp Trương Tiểu Sơn làm một số nghiên cứu, căn bản không rời đi.

Vậy thì cái tên Tề Ngọc trong lều kia thú vị rồi đây.

Không biết là người của Vương gia hay Phương Tiên Đạo đây?

Xem ra lữ trình lần này sẽ rất thú vị a, nhiều người tham dự như vậy.

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu bảo Bàn Tử: "Bàn Tử, lát nữa cậu đi kiểm tra xung quanh doanh trại A Ninh trong phạm vi 5 dặm, xem gần đó có bao nhiêu người, tôi cảm giác chắc là rất náo nhiệt." Nhìn bóng lưng Bàn Tử rời đi, Lâm Diệu lại nói với Lâm Nhất: "Lâm Nhất, lái xe về hướng chúng ta vừa đi hôm nay khoảng 20 cây số, xem phía sau có mấy đội người đang bám theo, chúng ta phải nắm rõ tình hình xung quanh." Nửa đêm, nhóm Bàn Tử và Lâm Nhất đều trở về.

Bàn Tử nhìn Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, ngài thật như thần, tôi đi xem một vòng cư nhiên có hai đội người đang hạ trại xung quanh.

Có một đội toàn là người nước ngoài, chắc cũng là người của Cầu Đức Khảo." Lâm Nhất cũng nói: "Tộc trưởng, tôi đi về phía sau tìm kiếm, phía sau cũng có hai đội người, nhìn trang bị cũng không tệ." Lâm Diệu nghe xong, trừ người của Cầu Đức Khảo ra thì còn ba đội nhân mã nữa, hắn cũng có chút mê hoặc.

Người Vương gia và Phương Tiên Đạo đều đến rồi, vậy còn một

đội là thế lực phương nào?

Hành động của nhóm Lâm Diệu cứ như đi trẩy hội vậy, quy tụ nhân mã từ nhiều phương.

Xem ra bí mật về Tây Vương Mẫu đã thu hút không ít kẻ dòm ngó.

Một ngày nọ, đang tiếp tục lần theo dấu vết để tiến lên, đám người Lâm Diệu đột nhiên phát hiện sắc trời tối sầm lại, bên ngoài cũng bắt đầu nổi gió lớn.

Nhìn thời tiết thay đổi, Lâm Diệu nói: "Xem ra chúng ta phải tìm một chỗ để tránh né, bão cát sắp tới rồi." Vừa dứt lời, gió bên ngoài đã rít gào dữ dội hơn, chiếc xe cũng bắt đầu rung lắc nhẹ.

Mọi người đi thêm một đoạn thì nhìn thấy đoàn xe của A Nịnh gặp sự cố, tất cả xe cộ nếu không phải bị lún trong cát thì cũng bị gió thổi lật nghiêng.

Bàn Tử đắc ý nói: "Nhìn đám tư bản chủ nghĩa kia kìa, lái xe cũng không chọn loại tốt một chút, giờ thì gặp rắc rối rồi chứ gì, trong bão cát này có muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc." Lâm Nhất bên cạnh đang lái xe hỏi: "Tộc trưởng, có cần đi chi viện không?" Lâm Diệu lắc đầu, nhìn gió lớn bên ngoài, hờ hững nói: "Tam thúc của người ta còn chẳng đi cứu cháu mình, chúng ta đừng lo chuyện bao đồng, chết thì coi như vận khí không tốt." Cả nhóm chỉ có thể tiếp tục gấp rút lên đường, những kẻ dò đường kia toàn bộ đều bị bão cát giữ lại.

Đi chưa được bao lâu, Bàn Tử liền lớn tiếng hô: "Tộc trưởng, ngài mau nhìn xem, kia không phải là Tây Vương Mẫu sao?" Lâm Diệu nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy cơn bão cát khổng lồ ở phía xa, giữa không trung cư nhiên tụ thành hình dạng một khuôn mặt người, nhìn kỹ thì là mặt

một người phụ nữ vô cùng dữ tợn.

Lâm Nhất thấy vậy cũng kinh ngạc thốt lên: "Vãi thật, nếu là Tây Vương Mẫu thì bà ta cũng quá hiếu khách rồi, chưa tới cửa đã ra nghênh đón chúng ta." Lâm Diệu nhìn hai kẻ không đứng đắn này, tức giận nói: "Mau lái xe đi, muốn bị bão cuốn đi à?" Xe lại tiếp tục lăn bánh, phía trước xuất hiện từng cột đá khổng lồ sừng sững trên hoang mạc, mật độ rất dày, xe cộ khó mà len lỏi vào trong.

Lâm Diệu nhìn lại phía sau, phát hiện bão cát đã đuổi tới nơi, liền quyết đoán ra lệnh: "Xuống xe, tôi thu lại, chúng ta đi bộ xuyên qua đống cột đá này trước đã." Thu hồi xe cộ, nhóm Lâm Diệu mặc chỉnh tề trang bị, cũng không lo lắng đá bay loạn xạ, nhanh chóng đi về phía rừng cột đá.

Vừa tiến vào bên trong, Lâm Diệu cảm giác xung quanh có chút dị thường, dường như là một mê trận thiên nhiên.

Hắn vội vàng nhắc nhở mọi người, lớn tiếng hô: "Đều dùng dây thừng liên kết lại, nơi này có thể là một tòa mê trận, tất cả cẩn thận một chút." Cả nhóm liên kết xong xuôi, đều đi theo Lâm Diệu xuyên hành giữa rừng cột đá, tứ phía không ngừng có đá vụn đập vào người bọn họ, phát ra những tiếng leng keng.

Lâm Diệu dựa vào đạo pháp cảm ứng, nửa giờ sau, mọi người rốt cuộc cũng xuyên qua được khu vực cột đá.

Nhìn bão cát đang bao trùm lấy mọi người, hiện tại muốn đi cũng không được, căn bản không có cách nào lái xe.

Vì thế, Lâm Diệu nói: "Chúng ta tìm một chỗ tránh đi, gió cát quá lớn, xe không chạy được đâu." Chậm rãi đi về phía trước một lát, phát hiện đất đá phía trước đều biến thành màu đen, tiến vào khu vực này xong, Lâm Diệu luôn cảm giác phụ cận có người đang rình mò.

Mọi người cảnh giác tiến lên, nhìn xuyên qua màn gió cát phía trước, giữa biển cát cư nhiên hiện ra một con tàu khổng lồ.

Xem ra đây hẳn là con tàu lớn di chuyển trong đường thủy nhiều năm trước, bởi vì nước biến mất nên bị mắc cạn.

Bất quá Lâm Diệu biết đây là con tàu đến từ nước Tây Vương Mẫu, bên trong tồn tại rất nhiều sự tình quỷ dị, nhưng nhìn hoàn cảnh bên ngoài thế này, cứ vào xem thử đã. 20 phút sau, mọi người thuận theo một lỗ hổng trên thân tàu mục nát, tiến vào bên trong.

Cảm nhận được gió cát đã biến mất, Bàn Tử vội vàng tháo mũ giáp xuống, hỏi: "Tộc trưởng, sao lại có một con tàu lớn thế này, chẳng lẽ tàu có thể chạy trong cát sao?" Nhìn tên Bàn Tử ít học này, Lâm Diệu cười nói: "Kiến thức kiểu gì mà nghĩ tàu chạy trong cát thế?

Dưới chân chúng ta vốn là đường sông, con tàu này hẳn là bị mắc cạn." Lâm Nhất bên cạnh vội vàng nắm lấy cơ hội cười nhạo Bàn Tử: "Ái chà, Bàn Tử mà cũng nghĩ ra được tàu chạy trong cát cơ đấy?

Trí tưởng tượng thật phong phú." Lâm Diệu không để ý tới đám tộc nhân trêu chọc nhau, cẩn thận cảm nhận âm khí trên thuyền, phát hiện đều tụ tập ở khoang thuyền dưới đáy.

Dọc theo thông đạo tiến lên, đi khoảng 10 phút thì gặp một căn phòng rách nát, nhìn các loại hũ sành bên trong, hẳn là Hũ đầu người (Nhân đầu quán).

Bàn Tử nhìn thấy hũ sành, vội vàng đi lên ôm lấy một cái, cẩn thận ngắm nghía.

Miệng hỏi: "Tộc trưởng, thứ này đáng giá không?" Nhìn Bàn Tử ôm cái hũ đầu người trong lòng, Lâm Diệu cười nói: "Đáng giá, để tôi kể cho anh nghe một câu chuyện nhé.

Tương truyền nước Tây Vương Mẫu có một truyền thống, đem

đầu nô lệ từ nhỏ bỏ vào trong một cái hũ, mỗi ngày đều nhét thức ăn và nước uống qua khe hở cho nô lệ, không cần làm việc.

Đợi đến ngày nào đó đầu to quá không nhét thức ăn vào được nữa, sẽ đem đầu nô lệ chặt xuống, phong kín trong hũ, dâng cho Tây Vương Mẫu làm tế phẩm." Thấy Lâm Nhất và mọi người dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mình, Bàn Tử ngẩn người, đột nhiên ném cái hũ trong tay ra ngoài, khiến mọi người cười phá lên.

Bàn Tử u oán nhìn Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, ngài cứ nói thẳng ra đi, cứ phải kể chuyện, làm tôi buồn nôn chết đi được." Lâm Diệu nhìn cái hũ vỡ tan, đầu cũng không ngoảnh lại nói: "Không lừa anh đâu, thật sự đáng giá đấy, dù sao cái hũ cũng có mấy ngàn năm lịch sử rồi, không cần sao?" Thấy Lâm Diệu đang nhìn chăm chú vào mảnh vỡ cái hũ, các tộc nhân cũng nhao nhao quay đầu lại.

Chỉ thấy một con Thi biệt (bọ xác chết) màu đỏ từ trong đống mảnh vụn bay ra.

Bàn Tử sợ tới mức lớn tiếng hô: "Tộc trưởng, chạy mau, là Thi biệt vương đó!" Xem ra chuyện ở Lỗ Vương Cung để lại ám ảnh quá sâu, đến giờ hắn vẫn còn sợ hãi.

Vừa dứt lời, Bàn Tử thấy Lâm Nhất nhìn mình như nhìn kẻ ngốc, liền nói: "Sợ gì mà sợ?

Đứng ngây ra đó làm gì, nó cắn chết người đấy!" Bàn Tử nháy mắt phản ứng lại, đúng rồi, mình hiện tại đâu cần sợ mấy thứ này nữa.

Hắn xấu hổ cười cười: "Hắc hắc, phản xạ có điều kiện, phản xạ có điều kiện thôi." Nói xong, dưới ánh mắt của mọi người, hắn đi lên trực tiếp bóp chết con Thi biệt vương.

Lâm Diệu nhìn Bàn Tử có chút ngốc nghếch, bất đắc dĩ nói: "Bàn

Tử à, sau này để ý chút đi, đừng làm mất mặt như thế nữa." Dứt lời cũng không để ý Bàn Tử đang xấu hổ, tiếp tục đi về phía trước.

Liên tục đi qua hai căn phòng, đều là một ít hũ đầu người, không có gì mới mẻ.

Cuối cùng, tại căn phòng thứ tư, xuất hiện đồ vật mới.

Trong phòng đặt một số cái rương gỗ, còn có vài cái xác khô nô lệ, nhìn qua hẳn là một kho hàng.

Mở rương ra xem, bên trong cư nhiên chứa một ít thanh đồng khí và rất nhiều thỏi vàng.

Chương 160

Không ngờ trong tàu đắm lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Mọi người vội vàng thu lấy số vàng và thanh đồng khí này.

Đột nhiên, tiếng kinh ngạc của Lâm Tam vang lên: "Tộc trưởng, mau nhìn, trong này cư nhiên cũng có Hắc xà?" Đi lại gần nhìn, chỉ thấy trong một cái rương có một con rắn đen, đang làm tư thế tấn công, trong miệng phát ra tiếng xì xì.

Xem ra con tàu này thật sự xuất phát từ nước Tây Vương Mẫu.

Nhìn lại minh khí trong rương, chỉ thấy một cái ly rượu, nhìn qua hẳn là dùng đầu lâu chế thành, con rắn đen kia dường như đang thủ hộ nó.

Đang định giết chết con rắn đen, Lâm Diệu tai khẽ động, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ lối vào.

Sử xuất "Thính lôi" nghe kỹ, những người này cư nhiên nói tiếng Nhật, ngữ khí hưng phấn.

Xem ra đội ngũ xuất hiện trước đó có thể là người Nhật Bản.

Nhóm Lâm Diệu nhìn nhau, trên mặt Bàn Tử lộ ra nụ cười xấu xa, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, đám người Nhật Bản phía sau cư nhiên dám chạy đến nước ta trộm mộ, phải cho bọn chúng một bài học.

Ngài xem con Hắc xà này, hay là...?" Lâm Nhất và mọi người nghe Bàn Tử nói cũng đều lộ ra nụ cười quỷ dị, mắt nhìn chằm chằm Lâm Diệu.

Thấy ý kiến mọi người thống nhất như vậy, Lâm Diệu cũng không phản đối, bản thân hắn cũng ghét người Nhật, phải cho một bài học, vì thế vô cùng thoải mái gật đầu.

Thấy Lâm Diệu đồng ý, Bàn Tử vội vàng đậy nắp cái rương chứa Hắc xà lại, bê lên tầng trên cùng, mở một cái rương bên cạnh ra, tàn nhẫn lấy một món minh khí bỏ vào trong rương có rắn để làm mồi nhử.

Bàn Tử vừa làm vừa nghiến răng nói: "Tao không tin bọn mày không mắc bẫy!" Bố trí xong xuôi, Bàn Tử định đi về phía trước, Lâm Diệu thấy thế vội vàng ngăn lại, nói: "Đừng đi tiếp, quay lại hành lang trước đó nấp đi, tàu đắm này có chút quỷ dị, để đám người Nhật Bản đi trước dò đường." Mọi người hắc hắc cười, Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, ngài thật ác, vừa gài bẫy người ta, lại còn muốn người ta dò đường." Lâm Diệu nghe vậy tức giận đá cho hắn một cước: "Nếu không phải vì sự an toàn của các cậu, tôi cần gì phải tính toán chi li như vậy?" Cả nhóm vừa nấp xong thì thấy một đội người xuất hiện, trong miệng không ngừng dùng tiếng Nhật giao lưu.

Nhìn bọn họ đi ngang qua trước mặt, trực tiếp đi về hướng căn phòng kia, một lát sau liền truyền đến tiếng reo hò kinh hỉ.

Nhóm Lâm Diệu từ chỗ ẩn nấp bước ra, cẩn thận tới gần căn phòng đó.

Vừa đi được nửa đường, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng thảm thiết kêu la, còn có tiếng súng nổ vang lên.

Đợi khi tất cả âm thanh bình tĩnh lại, Lâm Diệu dẫn người tiến vào phòng, chỉ thấy mấy cái rương bên trong đều vỡ nát, trên mặt đất nằm ba cái xác chết, những người còn lại thì đã biến mất.

Cúi đầu kiểm tra thi thể, không có dấu vết gì đặc thù.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Tộc trưởng, mấy tên này là người thường mà cũng dám đi trộm mộ, đúng là muốn tiền không muốn mạng a." "Nhìn vết chai trên tay, hẳn là đám lính đánh thuê quen dùng súng, có thể do quốc gia bọn họ quá nhỏ, chưa từng thấy qua Bánh tông, cho

nên mới dám nghênh ngang đi trộm mộ như vậy." Lâm Diệu nhận định. "Hắc hắc, cũng đúng, chỗ bằng cái lỗ mũi, ít kiến thức, cũng là tình có thể tha thứ." Bàn Tử cũng không biết liêm sỉ là gì, hắc hắc cười nói.

Nhìn trên mặt đất không có xác con rắn đen, xem ra nó đã đuổi theo đám người kia chạy rồi.

Nhìn dấu vết vô cùng rõ ràng trên mặt đất, nhóm Lâm Diệu đuổi theo.

Đi khoảng 2 phút, lần nữa tiến vào một căn phòng.

Đứng ở cửa, Lâm Diệu cảm giác Định Thần Châu trước ngực tỏa ra một luồng khí tức thanh lương, biết bên trong hẳn là có huyễn thuật tồn tại.

Hắn ngăn mọi người lại, nói: "Bên trong có huyễn thuật, nhưng tác dụng hẳn là không mạnh, hiện tại bôi máu tươi lên mi tâm, lát nữa chúng ta vào thử xem." Đợi tộc nhân bôi máu xong, Lâm Diệu dẫn đầu đi vào, vừa đi vừa chú ý động tĩnh của mọi người.

Đi đến trung tâm phòng, thấy tộc nhân không có phản ứng đặc thù, Lâm Diệu mới yên tâm, hỏi: "Vừa rồi có cảm giác gì đặc biệt không?" Lâm Nhất nhìn Lâm Diệu nói: "Cảm giác có chút mơ hồ, nhưng nháy mắt liền thanh tỉnh lại, sau đó không còn cảm giác gì nữa." Những người khác cũng nhao nhao gật đầu, tỏ vẻ cảm giác của mình cũng giống vậy.

Xem ra huyễn thuật nơi này uy lực không mạnh, có thể bị máu tươi áp chế xuống.

Yên tâm rồi, Lâm Diệu mới có thời gian đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Chỉ thấy tứ phía bày biện một ít lồng sắt, bên trong có hài cốt

mang xiềng xích.

Trên vách tường thì treo một ít dao cụ, bên trên có hoa văn thần bí, nhìn qua hẳn là tế khí dùng trong tế tự, mỗi một kiện đều rất tinh mỹ, mang theo khí tức thần bí.

Vừa thấy những tế khí này, Lâm Nhất và Bàn Tử lập tức hành động, không ngừng chạy tới thu lấy tế khí, nụ cười trên mặt không dứt.

Không để ý tới hai người kia, Lâm Diệu đưa mắt nhìn về phía hoa văn thần bí trên mặt đất, đây hẳn là một loại pháp trận.

Thử thăm dò phóng ra một tia tinh thần lực, Lâm Diệu cảm giác trời đất quay cuồng, trong nháy mắt đã đến một không gian khác.

Thấy cảnh vật biến hóa, Lâm Diệu trực tiếp rút vũ khí, định tấn công những người bỗng nhiên xuất hiện xung quanh.

Nhưng Lâm Diệu kinh ngạc phát hiện, mình chỉ là một đạo hư ảnh, trừ di chuyển và quan sát ra thì cái gì cũng không làm được.

Ổn định tâm thần, bình tĩnh lại, Lâm Diệu mới phát hiện mình hẳn là đã tiến vào bên trong trận pháp kia, đây chỉ là một màn từng xảy ra trong quá khứ, bị pháp trận ghi lại.

Lâm Diệu nhìn tứ phía, chỉ thấy trên boong một con tàu lớn, bên trên đều là đám người đi lại tấp nập, trong tay không ngừng khiêng các loại đồ ăn.

Nhìn về phía trước, những đồ ăn đó đều bị ném vào dòng sông sóng to gió lớn, hẳn là đang tế tự quái vật trong nước.

Xung quanh có một ít lồng sắt, bên trong nhốt từng tên nô lệ, nam nữ già trẻ đều có, thỉnh thoảng sẽ có một nô lệ bị ném xuống nước tế tự.

Đi về phía trước, Lâm Diệu thấy một đội phụ nữ mặc áo sa mỏng màu trắng, trong tay cầm những tế khí hắn vừa thấy, không ngừng múa may, trong miệng niệm chú ngữ thần bí.

Lâm Diệu vừa định đi lên phía trước nghe kỹ chú ngữ, liền thấy nước sông chung quanh cuồn cuộn, thân tàu kịch liệt chòng chành.

Một lát sau, trong nước trồi lên một thân ảnh khổng lồ, nhìn giống như phiên bản phóng to của Hắc xà, nhưng nhan sắc lại là màu xanh lục.

Mọi người trên thuyền nhìn thấy con cự xà này, không những không sợ hãi, ngược lại còn thành kính quỳ rạp xuống đất, trong miệng lẩm bẩm.

Nhất thời, cả hình ảnh như định lại, nếu không phải những nữ tử kia đang thực hiện động tác tế tự, Lâm Diệu còn tưởng thời gian đã đình chỉ.

Ngay khi Lâm Diệu đang quan sát tỉ mỉ, bên tai truyền đến một giọng nữ nhân: "Rốt cuộc ngài đã đến, Cứu thế giả trong lời tiên tri, ta chờ ngài ở tầng đáy khoang thuyền." Chưa kịp để Lâm Diệu xoay người xem ai đang nói chuyện, lại cảm giác một trận trời đất quay cuồng biến hóa.

Đợi Lâm Diệu hồi thần, phát hiện đã trở lại trong phòng, tộc nhân đang ở bên cạnh khẩn trương nhìn hắn.

Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, ngài tỉnh rồi, vừa rồi ngài làm sao vậy, gọi thế nào cũng không phản ứng." Lâm Diệu nhìn trận pháp trên mặt đất, hỏi: "Thời gian trôi qua bao lâu rồi?" Bàn Tử quan tâm đáp: "Tộc trưởng, qua 20 phút rồi, ngài cứ đứng nhắm mắt ở đó mãi." Lâm Diệu gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Chương 161

Bất quá trong lòng lại đang nghĩ về giọng nữ nhân kia, loại ngôn ngữ cổ xưa đó, người phụ nữ vừa phát ra âm thanh cư nhiên có thể nói chuyện ở trong ảo ảnh, xem ra bà ta vẫn giữ được sự thanh tỉnh, chẳng lẽ chưa chết sao?

Bà ta có thân phận gì?

Vì sao gọi ta là Cứu thế giả?

Xem ra cần phải đi xuống tầng đáy khoang thuyền xem thử, không biết bên trong rốt cuộc cất giấu bí mật gì.

Trầm tư một lát, Lâm Diệu nói: "Tôi không sao, vừa rồi tiến vào một đoạn lưu ảnh, xem được những sự tình xảy ra năm đó." Mọi người nghe Lâm Diệu nói mới yên tâm.

Bàn Tử vội vàng tò mò hỏi: "Tộc trưởng, trong lưu ảnh ngài nhìn thấy cái gì a?" "Một cảnh tượng tế tự, nhưng bên trong xảy ra một số việc tôi chưa lộng rõ, chúng ta cần phải đi một chuyến xuống tầng đáy khoang thuyền." Lâm Diệu lắc đầu, có chút khốn hoặc nói.

Kiểm tra lại gian phòng, không bỏ sót đồ vật gì, mọi người tiếp tục dọc theo dấu vết xuất phát.

Lần này, trên đường tuy rằng thu được vài món minh khí nhưng giá trị không lớn, có chút ít còn hơn không.

Đi khoảng 10 phút, Lâm Diệu đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng nói chuyện.

Bất quá nghe rất quái dị, một lát là tiếng Trung, một lát là tiếng Nhật, lát sau lại biến thành tiếng Anh.

Nghe đối thoại quỷ dị trong đó, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Tộc

trưởng, tam quốc mở hội nghị à?

Tất cả mọi người đều đoàn kết lại một chỗ?" Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó chậm rãi mò về phía trước.

Nhìn qua cửa vào bên trong, phát hiện ba người Nhật Bản, một người Thiên Triều, còn có hai người nước ngoài đang dùng những ngôn ngữ mà đối phương đều nghe không hiểu để nói chuyện phiếm, xem ra còn rất cao hứng.

Nhìn một màn quỷ dị trước mắt, rõ ràng là người của ba thế lực, lại giống như rất thân thiết.

Lâm Nhất nhỏ giọng hỏi: "Tộc trưởng, bọn họ không phải trúng tà rồi chứ?" Lâm Diệu cười nói: "Là trúng tà, giống như huyễn cảnh tôi gặp trước đó, bọn họ đều bị mê hoặc, coi đối phương thành đồng bạn của mình.

Tuy rằng chúng ta nghe thấy họ dùng ngôn ngữ bất đồng nói chuyện, nhưng ở trong thế giới của họ, tất cả lời nói đều sẽ biến thành lời nói mà tiềm thức họ nghe hiểu được." Nghe Lâm Diệu giải thích, tộc nhân giật mình không thôi, không ngờ lại có loại huyễn cảnh tà môn như vậy.

Tiếp tục nhìn mấy người kia khí thế ngất trời trò chuyện, bên cạnh thông đạo lại đi tới một đội người, cũng là nhân viên các phe phái.

Hai đội ngũ vừa gặp mặt, giống như gặp kẻ thù giết cha, trực tiếp rút vũ khí, công kích lẫn nhau.

Nhìn trận chiến quỷ dị này, Lâm Nhất có chút vô ngữ: "Huyễn cảnh này thật ác, để người bên trong tàn sát lẫn nhau, e là không bao lâu nữa sẽ chết gần hết." Lâm Diệu lắc đầu: "Đây chính là sức mạnh của huyễn thuật, làm cho đối phương nhìn thấy hình tượng kẻ địch,

cho nên mới công kích lẫn nhau, không thấy trước khi công kích bọn họ đều có một thoáng khựng lại sao?

Đó là lúc huyễn cảnh phát huy tác dụng." Nhìn trận chiến nhàm chán, Lâm Diệu mất đi kiên nhẫn, nhìn thông đạo bên cạnh nói: "Đi thôi, nếu huyễn cảnh không ảnh hưởng được chúng ta, không cần dùng mấy con tốt thí này dò đường nữa, chúng ta trực tiếp đi xuống dưới." Thuận theo thông đạo tiến lên, trên đường cũng gặp một ít người trúng huyễn cảnh, nhóm Lâm Diệu đều tránh đi, không gây ra tiếng động, bên trong đủ loại người của các phe.

Cuối cùng Lâm Diệu cũng tìm được lối vào tầng dưới.

Đi xuống, thấy kết cấu tầng thứ hai cũng không khác biệt lắm, bất quá so với tầng trên, nơi này có vẻ đơn sơ hơn, nhìn giống nơi ở của nô lệ.

Dọc theo thông đạo, trên đường đều là lồng sắt, bên trong đa số có một bộ bạch cốt, không đếm xuể rốt cuộc nơi này chết bao nhiêu nô lệ.

Nhóm Lâm Diệu đến một căn phòng cực lớn, dựa vào cảm giác thì đây hẳn là vị trí trung tâm tầng hai.

Bên trong đặt một tế đàn khổng lồ được ghép từ những hũ đầu người, trên cùng trải một lớp phiến đá, trên phiến đá vẽ những văn lộ yêu dị.

Đi lại gần nhìn, trên phiến đá cư nhiên nằm một thi thể, xem ra vừa mới bị giết, máu tươi đang chảy xuôi.

Mọi người vội vàng cảnh giới tứ phía, nơi này cư nhiên có thứ gì đang tiến hành tế tự?

Vừa mới cảnh giới xong, liền thấy một bóng người mặc sa y trắng xuất hiện.

Lâm Diệu vừa nhìn thân ảnh này liền nhận ra những người tế tự trong ảo ảnh, xem ra bọn họ đều đã biến thành u hồn.

Nhìn chằm chằm u hồn tế tự trước mắt, Lâm Diệu phát hiện một số điểm không đúng.

U hồn này cư nhiên không có màu xanh lục, nhìn qua trừ bỏ có chút trong suốt thì không khác gì người sống.

Âm khí trên người u hồn tuy nặng, nhưng không có ý hướng công kích nhóm Lâm Diệu, chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn Lâm Diệu, dường như thần trí rất tỉnh táo.

Lâm Diệu lấy ra "Âm thổ" (đất cõi âm), trong miệng phát ra Quỷ ngữ (tiếng ma) rù rì, hỏi: "Thần trí của ngươi thanh tỉnh sao?

Có thể nghe hiểu lời ta nói không?" Oan hồn tế tự tiên đình trệ một chút, sau đó biểu tình có chút kinh hỉ gật đầu, dùng Quỷ ngữ đáp: "Thanh tỉnh, có thể, giao lưu." Thấy u hồn trước mắt cư nhiên có thể giao lưu, Lâm Diệu đại hỉ, không ngờ thật sự có oan hồn giữ được thần trí.

Vội vàng hỏi: "Vì sao lại biến thành dạng này?

Vì sao nhìn chằm chằm vào ta?" Oan hồn tế tự đáp: "Thánh vật...

Cứu thế giả...

Không thể thương hại...

Bên dưới...

Đại tế tư...

Đợi." "Bởi vì Thánh vật mới biến thành dạng này?

Vì sao gọi ta là Cứu thế giả?

Còn có Đại tế tư là ai?" Lâm Diệu càng thêm mê hoặc, vội vàng

hỏi.

Oan hồn tế tự nói: "Ta... tế tự... gặp... thời không...

Chương 162

tiên tri." Ghép lại vài từ ngữ này, nghe ra hẳn là lúc tế tự đã nhìn thấy Lâm Diệu xuyên việt thời không, hẳn là tồn tại một cái tiên tri.

Thấy Lâm Diệu trầm tư, oan hồn tế tự thúc giục: "Đi... theo ta...

Đại tế tư." Lâm Diệu bừng tỉnh, nhìn oan hồn tế tự dẫn đường phía trước, hắn suy nghĩ một chút rồi dẫn tộc nhân đi theo.

Hắn cũng muốn xem xem Đại tế tư bên dưới rốt cuộc là thứ gì, oan hồn lúc trước cư nhiên nhắc đến thời không, chẳng lẽ tinh thần lực của mình thật sự ảnh hưởng trực tiếp đến hiện trường năm đó sao?

Đi theo oan hồn tế tự, nhóm Lâm Diệu không cần đi đường vòng, một mạch đi thẳng đến lối vào tầng đáy.

Vừa bước vào, Lâm Diệu nhìn thấy rất nhiều thân ảnh màu trắng, xem ra những nữ nhân tiến hành tế tự năm đó đều biến thành oan hồn, thủ hộ tại nơi này.

Cũng không biết Thánh vật kia rốt cuộc là thứ gì mà lại có năng lực này.

Tộc nhân thấy xuất hiện nhiều oan hồn tế tự áo trắng như vậy, sôi nổi đề cao cảnh giác.

Lâm Nhất hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta có cần động thủ không?" Nhìn những oan hồn không có ý đồ công kích, Lâm Diệu lắc đầu: "Không cần, họ không có ý làm hại chúng ta, ngược lại giống như đang bảo hộ, cũng không biết vì cái gì." Thấy đám oan hồn tế tự đi về phía trước, Lâm Diệu dẫn tộc nhân đi theo.

Trang trí ở tầng này đã thay đổi, nhìn qua rất cao quý, thần bí.

Đi vài phút, đến một đại sảnh cực lớn, bốn phía đều là những cột trụ thanh đồng điêu khắc văn lộ thần bí, ở giữa là một đài đá khổng lồ, trên đài đặt hai cỗ quan tài bằng thanh đồng.

Đám oan hồn tế tự nhao nhao hành lễ về phía quan tài trên đài đá, sau đó tránh ra một con đường, nhìn Lâm Diệu nói: "Mời." Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, những oan hồn tế tự này lại rất lễ phép.

Dọc theo con đường họ nhường ra, bước lên đài đá, Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, bọn họ bị chuốc mê hồn dược à?

Tôi thấy ánh mắt bọn họ nhìn ngài rất tôn kính, giống như đang nhìn đại nhân vật vậy." Lâm Diệu quay đầu nhìn thoáng qua oan hồn tế tự đang quỳ trên mặt đất, không ngờ mắt Bàn Tử cũng tinh thật, đến ánh mắt oan hồn cũng nhìn ra được.

Bất quá Lâm Diệu cũng nghi vấn trùng trùng, căn bản không có cách nào trả lời vấn đề của Bàn Tử.

Vì thế nói: "Tôi cũng tò mò, bất quá sau khi chúng ta mở quan tài, hẳn là có thể làm rõ thôi." Nói xong, nhóm Lâm Diệu đi đến trước mặt hai cỗ quan tài thanh đồng, cẩn thận quan sát.

Hai cỗ quan tài giống nhau như đúc, đều điêu khắc cảnh tượng một viên thiên thạch từ trên trời giáng xuống, mặt bên thì điêu khắc một con mãng xà khổng lồ, trông rất sống động.

Quay đầu nhìn đám oan hồn tế tự, phát hiện bọn họ đều cúi đầu, không có bất kỳ phản ứng gì, xem ra là muốn hắn mở quan tài.

Vì thế hắn nhìn Bàn Tử nói: "Đừng chờ nữa, lên đi, trước tiên mở một cái xem sao." Nghe vậy, Bàn Tử hưng phấn đi tới cỗ quan tài bên trái, rón ra rón rén mở nắp quan tài, toàn bộ quá trình thuận lợi, không có bất luận cái gì ngoài ý muốn xảy ra.

Ghé sát vào nhìn kỹ, chỉ thấy trong quan tài đặt ba món đồ: một

tấm bảng thanh đồng cực lớn, một thanh đao tế lễ hoa lệ, còn có một cây quyền trượng.

Bàn Tử nhìn một hồi, đột nhiên kinh kêu lên: "Tộc trưởng, có chuyện lạ, chúng ta bị giám sát rồi sao?" Không hiểu ý Bàn Tử lắm, Lâm Nhất nói: "Bàn Tử, nói hươu nói vượn gì đó?" Bàn Tử vội vàng nói: "Tộc trưởng, ngài lại đây xem, trên này vẽ chắc chắn là chúng ta!

Không tin ngài xem đi." Lâm Diệu vội vàng đi lên trước, nhìn tấm bảng thanh đồng bên trong.

Chỉ thấy ở một góc dưới bức vẽ có khắc cảnh tượng chính là nhóm Lâm Diệu sau khi tiến vào tàu đắm.

Mọi người trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ thật sự có người giám sát?

Nhưng không thể nào a?

Nhìn vết khắc này là đã khắc từ rất lâu rồi.

Lâm Diệu nhìn những đồ án khác, vội vàng nói: "Nhanh, đem tấm bảng thanh đồng ra ngoài nhìn cho kỹ, đây hẳn là lời tiên tri mà oan hồn tế tự nói." Mọi người cẩn thận xem xét đồ án trên tấm bảng, chỉ thấy khắc lại cảnh tượng nhóm Lâm Diệu đi qua từng cái mộ huyệt, nhìn mà kinh khủng.

Chẳng lẽ thật sự có tiên tri tồn tại?

Bất quá cảnh báo nguy hiểm từ Định Thần Châu không có chút phản ứng nào.

Nhìn Lâm Diệu đang trầm tư, Bàn Tử và Lâm Nhất lật tấm bảng thanh đồng lại, xem mặt sau có điêu khắc gì không.

Ai ngờ vừa lật ra, liền thấy một màn quỷ dị.

Đó là cảnh tượng mọi người đang trầm ngủ trong quan tài.

Lâm Nhất vội vàng gọi Lâm Diệu dậy: "Tộc trưởng, nhìn mặt sau này, có cảnh tượng chúng ta trầm ngủ." Lâm Diệu nhìn lại, phát hiện khắc họa không sai một ly.

Lần này Lâm Diệu càng thêm kinh hãi, chẳng lẽ tiên tri ngay cả Hệ thống cũng biết sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Diệu vội vàng hỏi Hệ thống: "Hệ thống, ngôn ngữ cổ đại có thể phát hiện sự tồn tại của ngươi sao?" "Đinh, túc chủ yên tâm, sự tồn tại của Hệ thống chỉ có túc chủ có thể biết được." Nghe vậy Lâm Diệu mới yên tâm, xem ra Hệ thống không bị phát hiện.

Nhưng đồ án quỷ dị trước mắt giải thích thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Lâm Diệu đi đến rìa đài đá, lần nữa ngậm Âm thổ.

Dùng Quỷ ngữ hỏi: "Những điêu khắc trên tấm bảng thanh đồng kia là tiên tri sao?" Một trong số những oan hồn tế tự cung kính nói: "Đúng vậy, tiên tri, mặt sau, do ngài khắc xuống." Cái gì?

Tiên tri mặt sau cư nhiên là do ta khắc xuống?

Loại sự tình này sao có thể xảy ra?

Ta căn bản không có khả năng đi đến hiện trường năm đó, chỉ là xem một đoạn lưu ảnh mà thôi.

Quay lại gần quan tài, nhìn tấm bảng thanh đồng quỷ dị dưới đất, Lâm Diệu ổn định tâm thần, nói: "Mở quan tài kia, tôi đảo muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc là người nào." Nghe Lâm Diệu nói, tộc nhân vội vàng hành động, mở cỗ quan tài còn lại ra.

Bên trong nằm một nữ nhân mặc áo sa trắng, dung mạo xinh đẹp, nhìn thần thái như đang ngủ say của nàng, Lâm Diệu cư nhiên ma xui quỷ khiến cảm thấy có chút quen thuộc, chẳng lẽ mình thật sự đã từng gặp nàng?

Đồ án mặt sau tấm bảng thanh đồng cũng là do mình khắc xuống?

Lắc đầu, đem ý niệm hỗn loạn ném ra ngoài, Lâm Diệu cẩn thận nhìn đồ vật trong quan tài, chỉ thấy trong tay nữ tử nắm chặt một quyển trục.

Cẩn thận lấy quyển trục ra, chậm rãi mở.

Chương 163

Chỉ thấy bên trên cư nhiên là chữ viết vô cùng quen thuộc của Lâm Diệu, đó chính là chữ viết của hắn.

Nhìn thấy nó, Lâm Diệu cảm giác đại não mình sắp nứt ra rồi, trong quan tài sao lại xuất hiện chữ viết của mình, chẳng lẽ mình thật sự đã đi đến cảnh tượng kia?

Nhưng vì sao mình không nhớ rõ chứ?

Lâm Diệu vội vàng tiến vào Hệ thống, hỏi: "Hệ thống, ta thật sự đã tới con tàu này sao?

Khắc xuống đồ án mặt sau tấm bảng thanh đồng?" "Đinh, khi Hệ thống cập nhật, thời gian hỗn loạn, tinh thần túc chủ có khả năng xuất hiện ở đó, nhưng Hệ thống lúc ấy cũng không thể giám trắc được." Nghe Hệ thống nói, Lâm Diệu có chút tin tưởng mình thật sự đã tới con tàu này, dù sao cái cảnh tượng trầm ngủ kia, trừ bỏ Lâm thúc và những người khác thì không ai có thể biết rõ, Lâm thúc cũng không biết tình huống phân bố của mọi người a?

Nhưng trên tấm bảng thanh đồng lại khắc họa rất chi tiết.

Bình tĩnh lại, Lâm Diệu lần nữa mở quyển trục ra, chỉ thấy bên trên viết: "Dùng máu tươi của ngươi, đánh thức Đại tế tư, nàng là trợ thủ của ngươi, nàng hiểu rõ hết thảy, đều sẽ nói cho Lâm Diệu ngươi." Nhìn chữ viết bên trên, Lâm Diệu khó mà tin được hết thảy, vì sao mình không có chút ký ức nào nhỉ?

Bất quá cứ đánh thức Đại tế tư xem sao, nếu xảy ra ngoài ý muốn, dựa vào thế lực của mình cũng không cần quá lo lắng.

Lâm Diệu đi đến gần quan tài, nhìn Đại tế tư bên trong.

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu mới hạ quyết tâm.

Lấy ra chủy thủ của mình, rạch một đường tạo vết thương, nhỏ máu tươi lên môi Đại tế tư.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt Đại tế tư ngày càng hồng nhuận, nhìn như đã khôi phục sinh khí, Lâm Diệu mới ngừng nhỏ máu.

Lâm Diệu lùi về sau, nhìn chằm chằm tình huống trong quan tài, nhất thời, thời gian xung quanh dường như ngưng đọng lại.

Tộc nhân bên cạnh thấy Lâm Diệu hành động cũng không nói gì, chỉ lấy vũ khí ra cảnh giới bốn phía.

Chỉ thấy Đại tế tư trong quan tài, hấp thu máu tươi của Lâm Diệu, hiện tại cư nhiên mở hai mắt.

Thấy một màn quỷ dị này, mọi người sôi nổi dựa sát vào Lâm Diệu, chuẩn bị bảo hộ.

Lâm Diệu phất phất tay nói: "Không cần, tiếp tục xem đi." Đại tế tư từ từ ngồi dậy trong quan tài, đôi mắt nhìn Lâm Diệu, có chút kích động hỏi: "Lâm Diệu, chàng thật sự không lừa ta?" Nghe Đại tế tư hỏi chuyện, mọi người kinh hãi.

Chuyện gì thế này, Đại tế tư cư nhiên quen biết Lâm Diệu?

Tộc nhân sôi nổi nhìn về phía Lâm Diệu.

Lâm Diệu không để ý tộc nhân, chỉ nhìn Đại tế tư nói: "Tôi là Lâm Diệu, nhưng không biết có phải là người cô nói hay không, tôi không có bất cứ ấn tượng nào." Đại tế tư sửng sốt, bừng tỉnh đại ngộ nói: "A, ta biết rồi, loại tình huống này, dường như gọi là thời không tu chính." Sau đó nàng cúi đầu trầm tư một lát, mới nói: "Lâm Diệu, ta là Đại tế tư đời thứ 26 của nước Tây Vương Mẫu, ta tên là Lâm Ý, chúng ta quen biết nhau trên con tàu đắm này nhiều năm trước..." Hóa ra năm đó Lâm Diệu đột nhiên xuất hiện trên tàu, bị những người này

cho là sứ giả của thiên thần, lễ tế tự nhìn thấy trước đó tịnh không phải đối với cự xà trong nước, mà là tiến hành với Lâm Diệu.

Người trên tàu là dân chúng đào thoát từ nước Tây Vương Mẫu, theo lời bọn họ, Tây Vương Mẫu đã trở thành quái vật, thôn phệ toàn bộ bá tánh trong thành.

Cho nên những người còn sót lại này, dưới sự dẫn dắt của Đại tế tư Lâm Ý, đã trốn khỏi nước Tây Vương Mẫu.

Nhưng nửa đường bị cự xà truy sát, lúc ấy Lâm Diệu từ trên trời giáng xuống được coi thành sứ giả, bọn họ tế tự Lâm Diệu, muốn hắn ra tay giết chết cự xà.

Nhưng khi đó Lâm Diệu tuy rằng thân mang đạo thuật, nhưng uy lực đều không mạnh, cự xà lại ở trong nước, Lâm Diệu cũng không thể giết chết nó, cuối cùng cũng chỉ có thể đuổi cự xà đi, sau đó bố trí một trận pháp trên thuyền.

Khi xong xuôi hết thảy, Lâm Diệu cảm giác mình chỉ có thể tồn tại 3 ngày, cho nên nói rõ tình huống với Đại tế tư.

Đại tế tư cuối cùng dùng sinh mệnh tiến hành tiên tri, cũng chính là những đồ án trên tấm bảng thanh đồng, nói: "Tây Vương Mẫu sẽ bị Lâm Diệu giết chết." Lâm Diệu lúc ấy tuy rằng không rõ tình huống cụ thể, nhưng nhìn mấy bức điêu khắc trước đó nên có chút tin tưởng tính chuẩn xác của tiên tri.

Cho nên ở mặt sau tấm bảng thanh đồng khắc lên cảnh tượng mọi người trầm ngủ, để cho chính mình trong tương lai tin tưởng sự thật này.

Để đảm bảo Đại tế tư Lâm Ý được Lâm Diệu đánh thức, hai người đã tiến hành khế ước, chỉ khi máu tươi của Lâm Diệu chảy vào miệng Đại tế tư, nàng mới có thể chân chính thức tỉnh.

Làm rõ ngọn nguồn sự việc, tuy rằng khó tin, nhưng cảm giác cũng không có giải thích nào khác, Lâm Diệu trầm tư một chút hỏi: "Vậy lúc ấy cô không phải đã chết vì tiên tri sao?

Vì sao lại sống lại?" Đại tế tư lộ ra nụ cười, có chút may mắn nói: "Lâm Diệu, chàng tỉnh lại đi, không phát hiện trong không gian thiếu mất đồ vật gì sao?" Lâm Diệu nghe Đại tế tư nói, trực tiếp lâm vào trầm mặc, nghĩ xem rốt cuộc thứ gì không thấy.

Đột nhiên Lâm Diệu nhớ tới mảnh thiên thạch thu hoạch được dưới lòng đất ở Trường Sa, vốn tưởng rằng bị Hệ thống hấp thu, hiện tại xem ra là giao cho Đại tế tư Lâm Ý.

Vì thế Lâm Diệu vội vàng hỏi: "Là khối thiên thạch kia?" Thấy Lâm Diệu nhớ ra, Đại tế tư Lâm Ý nói: "Không sai, chính là khối Thánh vật kia, cho nên ta mới có thể lần nữa thức tỉnh, nó có thể dung nhập vào huyết mạch của ta, cung cấp sinh mệnh lực." Nghe Đại tế tư xác định, Lâm Diệu mới tin tưởng lời nói trước đó, khối thiên thạch kia chỉ có Lâm Diệu biết, người khác không có khả năng bịa ra lời nói dối này.

Lâm Diệu xoay người nhìn về phía u hồn tế tự áo trắng đang quỳ, hỏi: "Vì sao các nàng không đợi được phục sinh, mà lại biến thành u hồn?" "Các nàng không phải biến thành u hồn, chỉ là sử dụng bí pháp thay đổi tính chất sinh mệnh mà thôi, nhưng cần trả cái giá rất lớn, đó là mất đi thân thể, khi giải trừ bí pháp, các nàng sẽ biến thành tượng đá, trừ phi có Thánh vật giúp đỡ, nếu không sẽ chết đi." Đại tế tư Lâm Ý có chút bất đắc dĩ nói. "Loại bí pháp này tịnh không hoàn chỉnh, thân ảnh của tế tự sử dụng bí pháp sẽ càng ngày càng trong suốt, hiện tại chàng nhìn thấy các nàng tức là sắp tiêu vong rồi." Lâm Diệu nghĩ đến những mảnh vỡ thiên thạch kia, không biết có nên lấy ra giúp đỡ những tế tự này hay không, dù sao hắn và các nàng cũng không thân, chuyện xảy ra năm xưa Lâm Diệu cũng không nhớ rõ.

Chính lúc Lâm Diệu đang cân nhắc, Đại tế tư Lâm Ý lại nói, mặt đầy tươi cười: "Lâm Diệu, chàng thật sự rất hiểu chàng đấy, rõ ràng có mảnh vỡ Thánh vật lại không lấy ra, thảo nào lúc trước chàng không tin tưởng chính mình trong tương lai." Lâm Diệu có chút xấu hổ cười cười, chính mình thật biết thêm loạn, mấy chuyện này có thể nói lung tung sao?

Đem mình bán đứng rồi.

Đại tế tư nói xong, lại từ trong lòng lấy ra một cái quyển trục, nói: "Xem đi, là chàng để lại cho chính mình." Lâm Diệu nhận lấy, mở ra xem, bên trong là chữ viết quen thuộc kia, viết rằng: "Ta của tương lai, đừng hoài nghi, nếu có bất cứ nghi vấn nào, hãy hỏi Hệ thống, nó sẽ cho ngươi đáp án, mật mã là: Ta đã trở về." Thấy vậy, Lâm Diệu vội vàng tiến vào Hệ thống, nói: "Mật mã: Ta đã trở về." "Đinh, kích hoạt mật ngữ, hoàn thành giao dịch, nội dung chi tiết mời tự mình kiểm tra." Lâm Diệu vội vàng ấn mở, một trang giấy khổ A4 hiện ra. "Có thể tin tưởng Đại tế tư, năm đó tuy rằng Hệ thống bắt đầu cập nhật, nhưng khi ta lấy ra thiên thạch, Hệ thống cư nhiên xuất hiện nhắc nhở, cho nên ta và Hệ thống làm một cái giao dịch, dùng một lần cơ hội truyền thừa trong tương lai, đổi lấy truyền thừa kỹ năng cho đám người Đại tế tư, cho nên các nàng cũng là tộc nhân của ta." "Giao dịch đạt thành, khấu trừ túc chủ một lần cơ hội truyền thừa." Đọc xong tin nhắn Hệ thống, Lâm Diệu mới hiểu được, lần này lời to rồi, dùng một lần cơ hội đổi lấy nhiều tế tự như vậy, lại còn có một Đại tế tư, các nàng hẳn là biết không ít bí thuật.

Tuy rằng người khác không có huyết mạch truyền thừa thì học không được, nhưng đây cũng là một cỗ lực lượng cường đại.

Thoát khỏi Hệ thống, Lâm Diệu nhìn Đại tế tư Lâm Ý trước mắt, hỏi: "Nàng đã tiếp nhận truyền thừa?" Đại tế tư Lâm Ý cười, sau đó sử xuất "Song chỉ tham động", trực tiếp chọc thủng hai lỗ trên đài đá.

Thấy vậy Lâm Diệu lại hỏi trong Hệ thống: "Hệ thống, Đại tế tư Lâm Ý trước mắt cũng là người được truyền thừa sao?" "Đúng vậy, túc chủ." Lần này Lâm Diệu mới thật sự yên tâm, sự xác nhận của Hệ thống không thể đùa được.

Lâm Diệu trực tiếp từ trong không gian, đem toàn bộ mảnh vỡ thiên thạch đưa cho Đại tế tư Lâm Ý.

Nhìn thân ảnh Đại tế tư Lâm Ý chuẩn bị bí pháp, tộc nhân bên cạnh nãy giờ im lặng rốt cuộc nhịn không được.

Lâm Nhất vội vàng hỏi: "Tộc trưởng, những người này cũng là tộc nhân của chúng ta?

Ngài thu nhận lúc nào vậy?" "Đúng vậy, Tộc trưởng, sớm biết là tộc nhân của mình, chúng ta đã sớm đón về rồi, đỡ phải ở đây chịu tội." Bàn Tử cũng vẻ mặt thổn thức nói.

Lâm Diệu trực tiếp trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nói: "Tôi làm sao biết được, xem ra lúc chúng ta trầm ngủ, tôi thật sự đã tới con tàu này, bất quá tôi cũng không nhớ rõ a?

Vừa rồi Đại tế tư Lâm Ý nói hết thảy, tôi đều một chút ấn tượng cũng không có, bất quá nhìn phong cách làm việc, đảo thật sự giống tôi, tiếp nhận truyền thừa." Bàn Tử không biết sống chết tiếp lời nói: "Không sai, phong cách âm hiểm như vậy, rất có phong phạm của Tộc trưởng." Vừa dứt lời, Bàn Tử cảm giác một trận gió lạnh tập kích, cả người bay ra ngoài.

Chương 164

Bên cạnh truyền đến một trận tiếng cười của nữ nhân, quay đầu nhìn lại, nguyên lai Đại tế tư Lâm Ý đã thi triển xong thuật pháp.

Chỉ thấy tại chỗ đứng 18 danh nữ tử trẻ tuổi, mỗi người đều xinh đẹp như hoa.

Thấy Lâm Diệu xoay người, Đại tế tư Lâm Ý dẫn theo 18 danh thiếu nữ tế tự quỳ rạp xuống đất hành lễ, nói: "Lâm Ý cùng 18 danh tộc nhân tham kiến Tộc trưởng, đa tạ Tộc trưởng cứu mạng đại ân." Lâm Diệu vội vàng nói: "Được rồi, đều là người một nhà, không cần hành lễ, đều đứng lên đi." Bàn Tử bị đánh bay chạy trở về, nhìn thấy nhiều mỹ nữ như vậy đang gọi Lâm Diệu là Tộc trưởng, vội vàng nói: "Ái chà chà, đội ngũ chúng ta rốt cuộc cũng nghênh đón các đồng chí nữ gia nhập rồi, thực sự quá hoan nghênh." Nói xong, Bàn Tử định đi lên bắt tay từng người, lại bị Lâm Nhất trực tiếp đá sang một bên, nói: "Tiểu tử cậu đừng có dọa các tộc nhân sợ, nhìn cái mặt trư bát giới của cậu kìa." Khiến cho đám người Lâm Ý cười một trận.

Nhìn khung cảnh hòa hài, Lâm Diệu nhìn Lâm Ý nói: "Kể cho tôi nghe chuyện Tây Vương Mẫu đi, chúng ta khi nào thì trừ bỏ bà ta đây." Vốn dĩ Lâm Diệu không có kế hoạch gì, bất quá hiện tại đã là người một nhà, như vậy khẳng định phải giúp tộc nhân giải quyết vấn đề, mới là một Tộc trưởng tốt.

Nghe Lâm Diệu nói, Lâm Ý vội vàng nói: "Tộc trưởng, Tây Vương Mẫu là thủ hộ thần của chúng tôi, có Thánh vật tồn tại, mỗi lần chết đi, cách trăm năm lại sẽ phục sinh.

Nhưng ở lần lâm tử trước, Tây Vương Mẫu có chút điên cuồng, chịu đủ nỗi khổ chờ đợi trăm năm, cho nên bất chấp ngăn cản tiến vào

bên trong Thánh vật.

Không ngờ, Tây Vương Mẫu vừa đi vào liền phát sinh biến hóa đáng sợ, Xà mẫu bắt đầu thống khổ kêu rên, không bao lâu sau, mọi người phát hiện Tây Vương Mẫu cư nhiên cùng Xà mẫu dung hợp làm một, cuồng tính đại phát, không ngừng thôn phệ bá tánh trong thành.

Đây là những bá tánh cuối cùng trên thuyền năm đó, lúc ấy ta đem bọn họ thả ở bờ sông, cũng không biết có ai sống sót không." Lâm Ý nói xong, vẻ mặt đầy lo âu nghĩ về những bá tánh năm đó, không biết họ sống chết ra sao, trải qua nhiều năm như vậy, e là hậu nhân cũng đều quên mất chuyện xưa rồi.

Lâm Diệu an ủi nói: "Được rồi, cô đã tận toàn lực giúp đỡ rồi, hiện tại cũng không còn là tế tự của nước Tây Vương Mẫu nữa, cô là tộc nhân Lâm Diệu của tôi, hãy vứt bỏ những trách nhiệm trầm trọng đó đi." An ủi Lâm Ý xong, Lâm Diệu nghĩ về sự biến hóa của Tây Vương Mẫu, không ngờ bà ta lại dung hợp với Xà mẫu, như vậy sẽ rất khó đối phó.

Nghe nói Xà mẫu và thiên thạch cùng nhau rơi xuống địa cầu, thể hình khổng lồ, cũng không biết giải quyết thế nào, đến lúc đó tùy cơ ứng biến vậy.

Nói xong sự tình, Lâm Diệu quay đầu nhìn lại, Bàn Tử cư nhiên đã trà trộn vào đám tế tự, cũng không biết hắn nói cái gì, chọc cho các nữ tộc nhân cười không ngừng.

Lại nhìn biểu tình phẫn nộ của đám Lâm Nhất, xem ra cuộc sống sau này không thể bình lặng rồi.

Dù sao rất nhiều tộc nhân đều bởi vì nguyên nhân tuổi thọ mà hiện tại vẫn chưa kết hôn, giờ có thêm nhiều tộc nhân trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, e là trong lòng đều có chút ý nghĩ đi.

Xem ra phải giúp tộc nhân nghĩ biện pháp, nếu có đôi nào vừa ý nhau, cũng có thể truyền thừa, để hai người không phải lo lắng về chuyện tuổi thọ, lần này trở về phải làm ngay.

Xử lý xong mấy việc vặt, Lâm Diệu lấy ra 19 bộ trang bị, giao cho đám người Lâm Ý, nói: "Ngồi xuống trước đi, tôi đem kỹ năng khác cũng truyền thừa cho các cô, sau đó thay số quần áo này ra." Truyền thừa xong, đám người Lâm Diệu quay lưng về phía không gian tế đàn, đứng ở cửa chờ đợi các nữ tộc nhân.

Một lát sau, nhìn những thân ảnh bước ra, ai nấy đều tư thế oai hùng, hiên ngang, vô cùng đẹp mắt.

Các tộc nhân một bên đều nhìn ngây người, chỉ có Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, trực tiếp chạy tới nịnh nọt, không bao lâu lại tiếng cười liên miên, tức giận đến mức mặt đám Lâm Nhất đều trướng đỏ bừng, hận không thể trực tiếp đánh đuổi Bàn Tử đi.

Thấy cảnh này, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Được rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi." Trên đường đi Lâm Diệu hỏi Lâm Ý về chuyện huyễn thuật, nhưng Lâm Ý cũng không có cách nào giải quyết.

Năm đó vì có thể thủ hộ con tàu, nàng đã đem nô lệ trực tiếp huyết tế, mới bố trí ra huyễn cảnh, hiện tại trừ phi lần nữa dùng máu nhỏ vào, nếu không cũng không có cách nào giải khai.

Tộc nhân bên cạnh nghe nói nô lệ đều bị huyết tế, tuy rằng ở thời đại đó là chuyện bình thường, nhưng đặt ở hiện tại thì có chút đáng sợ, đặc biệt là người tổ chức huyết tế lại vẻ mặt bình tĩnh nói về chuyện này.

Sợ tới mức đám người Bàn Tử sắc mặt đều có chút trắng bệch.

Thấy không có biện pháp giải quyết, Lâm Diệu cũng không cưỡng cầu, dù sao lại không phải tộc nhân của mình, mặc kệ đi.

Một đường quay lại lối vào tàu đắm, ở giữa cũng gặp vài lần tập kích, bất quá đều bị nhẹ nhàng giải quyết.

Đứng ở lối vào, nhìn ra bên ngoài, phát hiện thời tiết đã khôi phục bình thường, bão cát không còn nữa.

Mọi người mới đi ra khỏi tàu đắm, hướng ra phía ngoài đi vài bước.

Đám người Lâm Ý quay đầu nhìn lại con tàu, năm đó nó đã gánh vác hy vọng, hiện tại sắp phải rời đi, cuối cùng nhìn lại một cái.

Không ngờ một cái liếc mắt này lại xảy ra chuyện.

Có khả năng cự thuyền có linh tính, biết sứ mệnh đã kết thúc, cũng có khả năng trải qua nhiều lần bão cát, thân tàu không chịu nổi gánh nặng.

Vừa mới nhìn xong, cả con tàu cư nhiên trực tiếp sụp đổ, cát ở phía trên trực tiếp vùi lấp cả thân tàu.

Nhìn một màn quỷ dị này, ngay cả Lâm Diệu cũng tưởng đám Lâm Ý sử dụng bí thuật gì, càng đừng nói đến những tộc nhân khác.

Lâm Diệu lẳng lặng nhìn cự thuyền sụp đổ, thậm chí nghe thấy Bàn Tử đang nhỏ giọng nói với Lâm Nhất: "Nhìn thấy chưa, phụ nữ ấy à, vĩnh viễn không biết các cô ấy đang nghĩ gì đâu, vừa mới đi ra, liền đem thuyền lấp mất tiêu, người bên trong tự cầu phúc đi, e là một người cũng không chạy thoát." Lâm Diệu có chút dở khóc dở cười nhìn Lâm Ý, cảm giác kịch tình hẳn là không phải như vậy chứ.

Thấy Lâm Diệu nhìn mình, Lâm Ý vội vàng nói: "Tộc trưởng, đây không phải tôi làm đâu nhé!

Tôi mà lợi hại như vậy, năm đó đã không cần trốn khỏi nước Tây Vương Mẫu rồi." Nhất thời, chỉ còn lại tiếng cự thuyền sụp đổ, không khí có chút xấu hổ.

Một lát sau, Lâm Diệu phá vỡ bầu không khí gượng gạo, nói: "Được rồi, sập thì sập, có oán cũng chỉ oán người bên trong mạng không tốt, không liên quan đến chúng ta, tiếp tục xuất phát thôi." Nói xong Lâm Diệu lấy xe ra, nhưng nhìn thấy người tại tràng quá đông, căn bản ngồi không hết, đành phải tiến vào Hệ thống xem xét, không ngờ phát hiện đồ tốt. "Xe thám hiểm (vũ khí trang bị đầy đủ, toàn thân xe chống đạn, dung lượng trong xe 6 người, thích hợp bất luận địa hình gì, đồng thời phối bị tri thức điều khiển): 300.000 tài phú trị/mỗi chiếc." Nhìn loại xe tốt này, lại nhìn mấy cái xe nát bọn họ lái trước đó, toàn bộ đổi thành xe Hệ thống đi.

Nhìn 1.250.000 tài phú trị còn lại, vội vàng bảo Hệ thống tính toán giá trị minh khí vừa thu hoạch trong tàu đắm. "Đinh, kiểm tra đo lường hoàn tất, tài phú trị của túc chủ hiện tại là 1.700.000." Lâm Diệu trực tiếp mua 5 chiếc xe, tài phú trị còn lại 200.000.

Có chút đau lòng, nhưng nhìn những chiếc xe màu đen đột nhiên xuất hiện, tạo hình cực ngầu, thân xe cũng lớn, cảm giác có thể chấp nhận được.

Vì thế Lâm Diệu đem tri thức điều khiển xe thám hiểm truyền thừa xuống, sau đó lên xe xuất phát, về phần mấy cái xe cũ, sớm đã bị mọi người vứt ra sau đầu.

Dựa theo bản đồ đi không bao xa, nhìn thấy một bóng người nằm trên mặt đất, nhìn qua rất giống Trương Tiểu Ca.

Dừng xe lại, đi đến bên người kia, lật ra xem, quả nhiên là hắn.

Lấy ra một ít nước, đút cho Trương Tiểu Ca, hắn mới thanh tỉnh lại, vội vàng mồm to uống nước, xem ra đã khát rất lâu rồi.

Nhìn Trương Tiểu Ca khôi phục tinh thần, Lâm Diệu cười nói: "Trương Tiểu Ca, sao lại lăn lộn thành ra thế này?

Dĩ bản lĩnh của anh mà cũng thiếu nước uống sao?" Trương Tiểu Ca cư nhiên có chút đỏ mặt, trầm mặc một lát nói: "Đạo gia, cảm ơn đã cứu tôi, về phần tôi..." Thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn, Lâm Diệu cũng không bức bách, tiếp lời nói: "Được rồi, có bí mật thì cứ giấu đi, tiếp theo có dự định gì không?

Cùng tôi đi một chuyến đến nước Tây Vương Mẫu chứ, thế nào?" Trương Tiểu Ca khôi phục bình thường, bình tĩnh nói: "Tôi và các anh cùng hành động đi." Mọi người tiếp tục lên đường, chỉ là nhiều thêm một Trương Tiểu Ca.

Lần này đi không bao lâu, Lâm Diệu phát hiện vấn đề, mọi người cư nhiên đang xoay vòng tại chỗ, xem ra là trúng chiêu rồi.

Lâm Diệu nhìn Lâm Ý nói: "Chúng ta hẳn là đã đến vị trí rồi, nơi này lý ra phải bị bố trí thủ đoạn, xem ra cần cô ra tay." Lâm Ý nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, cười nói: "Tộc trưởng, nơi này dùng đá bầy đặt trận pháp, chỉ cần nhìn thấy đá, sẽ theo bản năng xoay vòng, năm đó lúc tôi rời đi đã khởi động cơ quan, không ngờ hiện tại vẫn có thể phát huy tác dụng." Đã hấp thu tri thức hiện đại, Lâm Ý biết hiện tại đã là ngàn năm sau, cho nên đối với việc trận pháp vẫn còn tác dụng, cảm giác có chút không thể tin nổi.

Chương 165

Bên kia, nghe Lâm Ý nói, ánh mắt Trương Tiểu Ca nháy mắt biến đổi, xem ra đối với thân phận Lâm Ý có hoài nghi, bất quá nghe Lâm Ý gọi Lâm Diệu là Tộc trưởng, hắn có chút đăm chiêu.

Lâm Diệu không để ý Trương Tiểu Ca đang khốn hoặc, nhìn Lâm Ý nói: "Được rồi, đừng tự khen nữa, mau dẫn đường đi." Lần này có Lâm Ý chỉ dẫn, mọi người rốt cuộc không còn xoay vòng, chậm rãi đi vào phúc địa sa mạc đen.

Dọc theo đường đi đều là các loại hài cốt, có người, cũng có động vật, xem ra đều là sau khi tiến vào thì bị vây chết ở bên trong.

Ba ngày sau, mọi người đến một chỗ ốc đảo, Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, chúng ta đến nơi rồi, bất quá tôi thấy lối vào dường như đã bị hủy, chúng ta phải đi từ hệ thống thoát nước vào thôi." Nghe vậy, Lâm Diệu có chút khó hiểu, hỏi: "Nước Tây Vương Mẫu không phải ở tại phiến ốc đảo này sao?

Tôi thấy phía trước có một ít dấu vết kiến trúc a?" Những người khác cũng có cùng câu hỏi, sôi nổi nhìn về phía Lâm Ý chờ đợi đáp án.

Lâm Ý cười nói: "Tộc trưởng, bên trong ốc đảo cũng có thể coi là nước Tây Vương Mẫu, bất quá chỉ là một bộ phận, nước Tây Vương Mẫu chân chính được xây dựng ở thế giới dưới lòng đất, những kiến trúc nhìn thấy bên trên, chỉ là một ít chòi canh phòng ngự mà thôi." "Chỉ có chờ khi mưa to trút xuống, nước mưa xúc động cơ quan bên dưới, đường nước sẽ hiển hiện ra, đến lúc đó mới có thể đi vào." Nhìn ốc đảo trước mắt, mọi người cũng không ngờ, dưới lòng đất cư nhiên có một thế giới khác, Tây Vương Mẫu thật lợi hại, có thể tìm được một bảo địa như vậy, ở trong sa mạc đều không cần lo lắng

nguồn nước không đủ.

Chúng nhân dựng trại, chuẩn bị nghỉ ngơi ở rìa ốc đảo, chờ đợi thời cơ mở ra.

Lúc nghỉ ngơi, Lâm Diệu nhìn Lâm Ý hỏi: "Vậy nguồn sáng ở thế giới dưới lòng đất giải quyết thế nào?

Là nhân tạo sao?" Lâm Ý suy tư một chút, nói: "Tôi cũng không biết Tây Vương Mẫu làm thế nào, từ dưới lòng đất có thể trực tiếp nhìn thấy bầu trời bên ngoài, giống như ở phía trên thế giới ngầm lắp đặt một thứ giống như kính thủy tinh vậy, ánh mặt trời có thể trực tiếp chiếu xạ vào." Nghe Lâm Ý nói, Lâm Diệu nhớ tới cái mộ dưới đáy biển kia, tầng hai cũng có thể trực tiếp nhìn lên tầng một, chẳng lẽ năm đó Vương Tàng Hải cũng tới nơi này?

Loại kỹ thuật kia là Vương Tàng Hải học được ở nước Tây Vương Mẫu?

Tại rìa ốc đảo dựng trại, Lâm Diệu chưa đợi được mưa lớn, ngược lại đợi được các lộ nhân mã khác.

Cũng không biết bọn họ tiến vào bằng cách nào, bất quá nhìn dáng vẻ tổn thất thảm trọng, hẳn là không có hồi ức gì tốt đẹp.

Một lát sau, A Nịnh dìu Thiên Chân (Ngô Tà) đi tới, nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, không biết có thể cho mượn ít nước không, người của tôi đều đã khát mấy ngày rồi, còn có Thiên Chân đã hôn mê một ngày, không biết ngài có cách nào không?" Nhìn A Nịnh và Thiên Chân không còn ra hình người, Lâm Diệu bất đắc dĩ phất phất tay, Bàn Tử lấy nước và thuốc, đưa cho A Nịnh.

Lúc này, Lâm Ý ghé vào bên người Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, vị cô nương tên A Nịnh này e là vào được nhưng ra không được, thể chất của cô ta rất đặc thù, thích hợp nhất để làm vật dẫn

cho Xà mẫu đẻ trứng.

Chỉ cần đi vào, e là tất cả rắn đều sẽ nhắm vào cô ta." Lâm Diệu ngẩng đầu nhìn A Nịnh suy yếu, lại nhìn Thiên Chân bên cạnh, mặc kệ mục đích là gì, chung quy cũng là người của Cửu Môn.

Vì thế Lâm Diệu nhìn A Nịnh, nghiêm túc nói: "A Nịnh, nể tình cô từng cứu Thiên Chân, tôi cho cô một lời khuyên, đừng tiến vào nước Tây Vương Mẫu, nếu không sẽ chết ở bên trong đấy, cô biết tôi chưa bao giờ lừa người khác." Nghe Lâm Diệu nói, sắc mặt A Nịnh càng thêm khó coi.

Tuy rằng Lâm Diệu không ít lần giết người, nhưng sau khi đáp ứng Cầu Đức Khảo, không những không còn làm hại, ngược lại còn giúp vài lần.

Hơn nữa, cô biết Lâm Diệu sẽ không lừa gạt, bởi vì không cần thiết, người của hắn ở đây, ai cũng sẽ không tạo thành uy hiếp đối với Lâm Diệu.

Im lặng một lát, A Nịnh cảm kích nói: "Đa tạ Đạo gia nhắc nhở." Tùy sau dìu Thiên Chân rời đi, Trương Tiểu Ca thấy thế cũng đi theo.

Đêm hôm đó, ngay khi mọi người đang ngủ say, nghe thấy trong một doanh trại truyền đến tiếng thảm thiết kêu la, nương theo tiếng súng nổ, ở giữa còn kèm theo đủ loại tiếng hô hoán, nhất thời nhân thanh đỉnh phí.

Lâm Diệu từ trong lều trại đi ra, nhìn về phía doanh trại phát ra tiếng động, phát hiện là một đội người không quen biết, cũng không biết là thế lực phương nào.

Từ tiếng hô hoán có thể nghe ra, hẳn là có rắn tập kích doanh trại.

Bốn phía không ai hỗ trợ, hiện tại các phương thế lực hình thành trạng thái cân bằng quỷ dị, ai cũng không dám động thủ với nhau.

Một khi tiến vào nước Tây Vương Mẫu, khẳng định là một phen huyết chiến, hiện tại lại có người bị tập kích, đều cao hứng đứng xem náo nhiệt.

Lâm Ý đi tới, nhìn về phía doanh trại bị tập kích, nói: "Tộc trưởng, bên kia bị tập kích có chút không thích hợp, những con Hắc xà này trong tình huống bình thường, không thể đi ra khỏi thế giới dưới lòng đất, bên trong khẳng định đã xảy ra biến hóa." Biến hóa?

Nhớ tới kịch tình kiếp trước, Lâm Diệu có chút minh ngộ nói: "Có phải thức ăn bên trong không đủ không?

Thể hình Xà mẫu có khả năng càng ngày càng lớn, nhiều năm trôi qua như vậy, đồ vật bên trong cũng bị ăn gần hết rồi." Lâm Ý sửng sốt, nói: "Có khả năng, dù sao trước kia thức ăn đa số là do bá tánh cung cấp tế phẩm, hiện tại bên trong nhưng không có bá tánh nữa." Không bao lâu, tiếng súng bên doanh trại kia bình ổn lại, xem ra đã giải quyết được Hắc xà tập kích.

Bất quá nhìn bóng người thưa thớt bên trong, e là tổn thất cũng không nhỏ.

Nửa đêm về sáng, không khí trở nên trầm muộn, ánh trăng cũng bị mây đen che khuất, rốt cuộc cũng đợi được mưa tới.

Sáng sớm hôm sau, nhìn mưa to tầm tã bên ngoài, nhìn lên không trung, Lâm Diệu kinh kỳ phát hiện, chỉ có trong phạm vi ốc đảo là có nước mưa, những nơi khác y nguyên trời quang mây tạnh.

Nói đến bản lĩnh của Tây Vương Mẫu thật không nhỏ, biết tìm một bảo địa như thế này.

Mọi người thu thập xong xuôi, chuẩn bị tiến vào thế giới dưới lòng đất.

Bất quá nhìn thấy người của các doanh trại khác đều đang chăm

chú nhìn hành động của nhóm Lâm Diệu, dường như đã sớm xác định bọn họ có biện pháp đi vào.

Lâm Diệu nhìn Lâm Ý thấp giọng nói: "Dẫn bọn họ đi vòng vài vòng trước, cắt đuôi đã rồi chúng ta hãy đi vào." Nói xong, mọi người nối gót theo sau Lâm Ý xuất phát.

Tại rừng cây trong ốc đảo lượn vài vòng, dẫn theo cái đuôi phía sau đi dạo phố, chờ khi rời khỏi tầm mắt người khác, Lâm Nhất đi xử lý những kẻ bám theo phía sau.

Mọi người mới đi theo Lâm Ý đến đường cống thoát nước để tiến vào thế giới ngầm.

Chúng nhân dừng lại tại chỗ, nhìn cây đại thụ trước mắt, cũng không ngờ, đường cống thoát nước cư nhiên lại ở trong thân cây, người thiết kế đúng là thiên tài.

Nhìn Lâm Ý mở thông đạo ra, mọi người mới thật sự tin tưởng.

Nhìn xoáy nước trong thân cây, Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, chúng ta chỉ cần tiến vào xoáy nước, sẽ thấy mương thoát nước bên trong, bơi về phía trước khoảng 10 mét, phía trên có một cái miệng giếng, từ nơi đó chúng ta mới có thể đi ra ngoài, nếu không sẽ bị đưa vào nơi chứa nước, vây chết ở bên trong." Nghe Lâm Ý nói, mọi người vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, sự việc quan trọng đến tính mạng không thể đùa được.

Thân mang "Quy tức thuật" cũng chỉ có thể nín thở thời gian dài hơn một chút mà thôi, nếu bị vây ở bên trong, sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Chuẩn bị tốt, mọi người từng người tiến vào trong xoáy nước, đợi khi trước mắt nhìn rõ ràng, mọi người đã ở trong một con mương nước được xây bằng đá xanh.

Dựa theo Lâm Ý nhắc nhở bơi về phía trước, quả nhiên nhìn thấy một cái lối ra ở phía trên, nếu không ai nhắc nhở, e là ai cũng sẽ không phát hiện, quá ẩn tế.

Thuận theo miệng giếng bò ra, mọi người nhìn thấy hết thảy tình huống phía trên, nơi này căn bản không giống thế giới dưới lòng đất, ngoại trừ việc không có nước mưa rơi xuống, nơi này và bên ngoài không có chút khác biệt nào.

Lâm Nhất kinh thán nói: "Tộc trưởng, nơi này so với cái mộ dưới đáy biển chúng ta đi còn chân thực hơn, giống hệt như đang ở bên ngoài." Lâm Diệu cũng cảm khái nói: "Đúng vậy a, trí tuệ của Tây Vương Mẫu thật không thể khinh thường." Một đoàn người thưởng thức cảnh đẹp một lát, lần nữa đi theo Lâm Ý lên đường.

Theo mọi người thâm nhập, xung quanh bắt đầu xuất hiện tàn tích của một số kiến trúc, cây cối chung quanh cũng trở nên cao lớn.

Nhóm Lâm Ý dừng bước chân, có chút bi thương nhìn dấu vết xung quanh, sững sờ hồi lâu mới khôi phục lại.

Lâm Ý nhìn Lâm Diệu, đè nén thanh âm nói: "Tộc trưởng, nơi này nguyên bản đều là chỗ ở của bá tánh, không ngờ hiện tại chỉ còn lại chút dấu vết này." Lâm Diệu nhìn đám người Lâm Ý đang thương tâm, an ủi nói: "Hiện tại các cô đều là tộc nhân Lâm Diệu của tôi rồi, đừng mãi hoài niệm những tàn tích này, tổng phải nhìn về phía trước, các cô vì bá tánh trả giá đã đủ nhiều." Đợi đám Lâm Ý khôi phục, vừa định lần nữa xuất phát, xung quanh vang lên tiếng rắn kêu xì xì.

Chương 166

Xem ra đám rắn này cảm giác được nhiệt độ cơ thể của nhóm Lâm Diệu, hiện tại đến săn mồi.

Nhóm Lâm Nhất trực tiếp lấy ra súng tín hiệu, kinh nghiệm đối chiến với Hắc xà trước đó cho biết đám rắn này sợ ánh sáng mạnh.

Đang định hành động thì bị Lâm Diệu ngăn lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy Lâm Ý đã nhắm hai mắt, trong miệng bắt đầu niệm chú ngữ, xem ra có biện pháp đối phó những con Hắc xà này.

Theo hành động của Lâm Ý, Hắc xà chung quanh dừng bước chân, không hề động đậy.

Xung quanh vừa yên tĩnh lại không bao lâu, liền nghe thấy tiếng một quái vật khổng lồ di chuyển, cành cây đều bị bẻ gãy không ít, chỉ thấy một con Hắc xà cực lớn trườn tới, dừng ở giữa đàn rắn.

Nhóm Lâm Diệu nhìn thấy cự đại Hắc xà dường như đang cùng Lâm Ý giao lưu, trường diện lần nữa yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng xì xì của cả hai.

Không bao lâu, thấy đàn rắn lui tản, biến mất tại sâu trong rừng rậm.

Lâm Ý sắc mặt có chút khó coi đi tới, nhìn Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, để ngài đoán đúng rồi, Tây Vương Mẫu và Xà mẫu sau khi dung hợp, thể hình càng lớn hơn, hiện tại không hoạt động nữa, chỉ chờ đợi những con Hắc xà này nuôi dưỡng." "Vừa rồi tôi giao lưu cùng nó, phát hiện những con Hắc xà này gần mấy năm nay bắt đầu đi ra ngoài giết người, sau đó lại chậm rãi vận chuyển thi thể về, nuôi dưỡng Xà mẫu." Nghe vậy, mọi người hai mặt nhìn nhau, không ngờ

đám Hắc xà cư nhiên có trí tuệ cao như vậy.

Lâm Diệu suy nghĩ một chút nói: "Kỳ thực đối với chúng ta mà nói, đây là một tin tức tốt, Xà mẫu không thể hành động thì nguy hiểm của chúng ta nhỏ đi một chút, chỉ cần nghĩ cách có thể giết Xà mẫu là được." Đang nói chuyện, phía xa đột nhiên truyền đến tiếng súng, xem ra đàn rắn đã chọn xong mục tiêu mới, bắt đầu đi săn giết.

Cũng không biết A Nịnh có nghe Lâm Diệu khuyên bảo hay không.

Tiếp tục xuất phát, đột nhiên Lâm Diệu nhíu mày, phát hiện xung quanh cư nhiên có một người đang đi theo.

Vì thế, Lâm Diệu gọi Bàn Tử lại, nhỏ giọng nói: "Bàn Tử, ở lại mai phục, xem xem phía sau là kẻ nào đang bám theo chúng ta." Bàn Tử gật gật đầu, biến mất không thấy, nhóm Lâm Diệu làm như không có việc gì xảy ra, tiếp tục lên đường.

Chạy chưa được bao lâu, Lâm Diệu nghe sau lưng có tiếng hừ trầm thấp, biết Bàn Tử đã ra tay thành công.

Mọi người dừng lại, chẳng mấy chốc đã thấy Bàn Tử dẫn theo một bóng người quen thuộc bước tới.

Đó chính là gã Tề Ngọc giả mà Lâm Diệu đã thấy trong doanh trại của A Nịnh trước đó, nhưng bây giờ hắn không còn vẻ bảnh bao nữa, toàn thân bị bùn lầy bao phủ.

Nếu không nhờ thị lực kinh người, e rằng Lâm Diệu cũng không nhận ra.

Nhìn Tề Ngọc đang hôn mê, Lâm Diệu cảm giác gã Tề Ngọc giả này có thể đã đến quốc gia của Tây Vương Mẫu, nếu không sao lại biết dùng bùn lầy bôi lên người để trốn tránh sự truy tìm của bầy hắc xà?

Lẽ nào sau khi rời đi năm đó, gã đã đến quốc gia của Tây Vương

Mẫu?

Cho nên mới không biến thành quái vật?

Lâm Diệu ra hiệu cho Bàn Tử đánh thức hắn.

Nhìn gã Tề Ngọc giả bị Bàn Tử tát cho hai bạt tai tỉnh lại, Lâm Diệu cười nói: "Nói đi, bám theo sau lưng chúng tôi làm gì?

Có mục đích gì?" Gã Tề Ngọc giả tỉnh lại, có chút kinh hoảng nói: "Tôi không có ý xấu, thấy Trương tiểu ca trước đó quen biết các vị, nên muốn nhắc nhở các vị đã đi sai hướng, bên trái mới là con đường chính xác." Nhìn bộ dạng chân thành của gã Tề Ngọc giả, diễn kỹ cũng khá thật.

Lâm Ý đứng bên cạnh ghé vào tai Lâm Diệu nói nhỏ: "Tộc trưởng, bên đó là hang rắn, tất cả hắc xà loại nhỏ đều sống ở đó, chúng sẽ tích trữ thi thể để tiến hành sinh sản." Xem ra gã Tề Ngọc giả này lòng dạ cũng thật độc ác, muốn tất cả mọi người đều bỏ mạng lại đây.

Hiểu rõ mục đích của hắn, Lâm Diệu cũng không che giấu nữa, trực tiếp mở miệng nói: "Phương Tiên đạo nhân?

Trông khá giống Tề Ngọc đấy, nhưng chắc là đã lâu không liên lạc với các Phương Tiên đạo nhân khác rồi nhỉ?" Gã Tề Ngọc giả vừa thấy Lâm Diệu nói thẳng thân phận của mình, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, hoàn toàn không ngờ mình lại bị bại lộ.

Hắn nhìn Lâm Diệu, hét lớn hỏi: "Sao ngươi lại biết?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn gã Tề Ngọc giả chẳng biết gì, Lâm Diệu cũng không còn hy vọng nữa, lắc đầu, ra hiệu cho tộc nhân mang đi tra hỏi, xem có thu hoạch gì không.

Tiếng la hét thảm thiết kéo dài một lúc, rồi theo sau là một tiếng súng, Bàn Tử cùng mọi người quay lại bên cạnh Lâm Diệu.

Bàn Tử lắc đầu nói: "Tộc trưởng, không có thu hoạch gì, cũng tương tự như những gì chúng ta đã biết trước đó.

Hắn vẫn luôn ở đây, gần đây mới nhận được tin tức, nhưng không biết đã gặp mặt ai." Quả nhiên không ngoài dự đoán, gã Tề Ngọc giả biết không nhiều, nhưng lại có thể liên lạc được với nhau, cũng tài thật.

Hiểu rõ tình hình, Lâm Diệu nói: "Tiếp theo đây mọi người hãy nâng cao cảnh giác, tất cả mọi thứ ở đây đều là kẻ địch của chúng ta, bất kể là người hay động vật, cho nên khi gặp mặt, điều đầu tiên là phải đảm bảo đối phương không còn năng lực uy hiếp." Thấy tộc nhân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cả nhóm tiếp tục đi theo Lâm Ý.

Con đường ngày càng khó đi, không chỉ xuất hiện đầm lầy, mà còn có đủ loại độc trùng hoành hành, mọi người phải đeo bùa trừ trùng lên mới đỡ hơn một chút.

Ra khỏi khu rừng, mọi người nhìn thấy phía trước là một con mương sâu hun hút, nhìn xuống từ mép mương, bên trong xương trắng chất đống, đủ loại động vật không thiếu thứ gì, lẽ nào đây là nơi vứt xác?

Đối diện con mương là một vách đá cao lớn, trên đó có vô số cửa động lớn nhỏ khác nhau, phân bố dày đặc trên vách đá.

Thấy ánh mắt của mọi người, Lâm Ý nói: "Cung điện của Tây Vương Mẫu ở trên vách đá phía trước, chúng ta phải đi qua những con đường rắn đó mới có thể lên được." "Con mương trước mắt chúng ta chính là vành đai phòng ngự do Tây Vương Mẫu thiết lập năm đó, muốn qua đó, chỉ có thể đi từ dưới đáy mương, không có cách nào khác." "Bởi vì trọng lực ở đây tồn tại sự bất thường, chim bay qua đây cũng sẽ rơi thẳng xuống mương chết, xương cốt bên trong là như vậy mà có." Nghe lời của Lâm Ý, Lâm Nhất không tin, đi đến mép

mương, lấy ra một sợi dây thừng, lập tức phóng ra, chỉ thấy dây thừng bay chưa được bao xa, như thể mất hết lực, rơi thẳng xuống đáy mương.

Thấy cảnh này, Lâm Diệu hiểu ra, hỏi: "Bên dưới có cơ quan không?

Hay chỉ có trọng lực bất thường?" Lâm Ý không chút do dự đáp: "Tộc trưởng yên tâm, trong mương không có cơ quan, chỉ có trọng lực bất thường." Nhìn con mương đầy xương trắng, xem ra không thể tránh khỏi việc phải đi qua bên dưới rồi.

Thế là mọi người thả dây thừng xuống, từng người một leo xuống đáy mương.

Vừa đi được vài bước về phía trước, mọi người cảm giác như đang cõng cả một ngọn núi lớn trên lưng, thật sự quá nặng.

Lâm Diệu cảm nhận sự thay đổi của trọng lực, sắc mặt biến đổi, thảo nào ở đây không cần bố trí cơ quan, trọng lực lại có thể tác động lên cả nội tạng, nếu ở đây quá lâu, nội tạng sẽ bị tổn thương nặng nề, có thể sẽ phải bỏ mạng lại đây.

Lâm Diệu vội vàng nhắc nhở mọi người, nghiêm túc nói: "Tất cả nhanh chóng qua khỏi đây, trọng lực sẽ làm nội tạng của chúng ta bị tổn thương." Nghe Lâm Diệu nhắc nhở, mọi người lập tức vận dụng 《Khinh Thân Thuật》 để giảm bớt áp lực, sau đó chống đỡ cảm giác áp bức nặng nề, nhanh chóng đi về phía đối diện.

Trên mặt đất xương trắng chất đống, giẫm lên phát ra tiếng "rắc rắc" vỡ vụn, giống như đang đi trên con đường dẫn xuống địa ngục, nếu người yếu bóng vía ở đây, có thể sẽ bị hoàn cảnh xung quanh dọa cho vỡ mật.

Đợi đến khi ai nấy đều mồ hôi đầm đìa, cuối cùng cũng đến được

mép bên kia của con mương, trọng lực trở lại bình thường.

Ngoảnh đầu nhìn lại, mọi người đã giẫm lên đống xương trắng mà tạo ra một con đường xương cốt dày đặc.

Mọi người không kịp nghỉ ngơi, hoàn cảnh trong mương thật sự quá quỷ dị, vội vàng thuận theo dây thừng leo lên mặt đất.

Lên đến mặt đất, cả nhóm mới thở phào một hơi, ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, liên tục bổ sung lượng nước đã mất, dù sao mồ hôi vừa rồi đổ ra thật sự quá nhiều.

Chương 167

Nhìn sắc trời có chút tối sầm, mọi người hạ trại tại chỗ, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm rồi mới tiếp tục hành động.

Lúc ăn cơm, Bàn Tử lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Con mương đó thật sự quá hiểm độc.

Nếu không có tộc trưởng nhắc nhở, chúng ta chắc chắn sẽ ngồi xuống nghỉ ngơi giữa đường, một khi đã nghỉ ngơi, e rằng sẽ vĩnh viễn không thể ra khỏi đó được nữa." Lâm Ý tiếp lời: "Đúng vậy, Tây Vương Mẫu có thể nhìn thấu lòng người, cho nên ban đầu tôi đối với bà ta như thần linh, nhưng bà ta cũng có một lần nhìn lầm người." Mọi người nghe vậy đều cảm thấy tò mò, ai lại có thể lừa gạt được Tây Vương Mẫu chứ?

Nghe Lâm Ý kể lại, mọi người mới hiểu ra.

Nguyên lai năm đó có một người tên Mục Vương đến quốc gia của Tây Vương Mẫu, và cùng Tây Vương Mẫu yêu thương nhau.

Lúc chia tay, Tây Vương Mẫu đã tặng ông ta một bộ kim lũ ngọc y và một phương Quỷ Tỷ, nhưng người đàn ông đó đã không bao giờ quay trở lại.

Nghe xong câu chuyện, Lâm Diệu cảm thấy quen thuộc, suy nghĩ kỹ lại, chẳng phải những thông tin này đều trùng khớp với những gì trong Lộc Vương Cung sao?

Lâm Diệu cùng mấy người nhìn nhau, sau đó nói: "Mục Vương có lẽ không phải là không muốn quay lại, mà đã biến thành huyết thi, không có cách nào trở về thực hiện lời hẹn." Thế là mấy người lại kể cho Lâm Ý và những người khác nghe cảnh tượng đã thấy trong Lộc Vương Cung.

Lúc này sự thật mới được phơi bày.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng hẳn, đã nghe thấy tiếng la hét thảm thiết từ xa vọng lại.

Mọi người bước ra khỏi doanh trại, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy đội ngũ của Ngô Tam Tỉnh đang bị hắc xà tấn công, liên tục nổ súng lùi lại, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người bị hắc xà tấn công, trúng độc bỏ mạng.

Nhìn đội ngũ của họ sắp đến mép con mương, Lâm Diệu ra hiệu cho Lâm Nhất đi nhắc nhở, dù sao cũng là người trong Cửu Môn, không thể thấy chết mà không cứu.

Lâm Nhất đến mép mương, lớn tiếng nhắc nhở đội ngũ của Ngô Tam Tỉnh: "Ngô Tam Tỉnh, con mương phía trước có trọng lực bất thường, sau khi vào trong, phải nhanh chóng đi qua, nếu không tất cả sẽ bị kẹt lại bên trong." Nhìn thấy bóng dáng Lâm Nhất, Ngô Tam Tỉnh ban đầu lộ vẻ vui mừng, nhưng nghe xong tiếng hét của Lâm Nhất, sắc mặt lập tức như đưa đám, giống hệt như tuyệt kỹ biến mặt, thật thần kỳ.

Nhìn đội ngũ của Ngô Tam Tỉnh đối diện vội vàng xuống mương, còn chưa chuẩn bị xong đã vội vã chạy về phía đối diện.

Chỉ thấy từng người một lập tức ngã xuống đất, dưới tác động của trọng lực bất thường, cơ thể đều bị xương cốt đâm xuyên, xem ra không sống nổi nữa.

Đợi đến khi đội ngũ của họ qua được, nhân số đã tổn thất gần một phần ba, con mương này quả thật là nơi ăn thịt người.

Nhìn Ngô Tam Tỉnh thảm hại, Lâm Diệu bước tới, sắc mặt có chút kỳ quái: "Ngô Tam Tỉnh, ông cũng đến đây góp vui à?

Tôi thấy cháu trai ông là Thiên Chân sắp chết rồi kia, không đi cứu

sao?" Thân hình tiều tụy của Ngô Tam Tỉnh lập tức cứng đờ, sắc mặt trở nên trắng bệch, giọng nói khàn khàn: "Đạo gia, lần này tôi đến đây là vì Thiên Chân, có lý do bắt buộc phải đến.

Nếu nó thực sự chết ở đây, cũng là số mệnh." "Ồ?

Thiên Chân bắt buộc phải đến đây?" Lẽ nào nó đã ăn thuốc trường sinh bất lão?

Không thể nào, nếu Thiên Chân đã ăn bí dược, vậy tại sao ban đầu không để nó ở lại Thiên Cung, việc gì phải đến quốc gia Tây Vương Mẫu nguy hiểm hơn này.

Quốc gia Tây Vương Mẫu có lý do gì bắt buộc phải đến chứ?

Ở đây toàn rắn độc, tồn tại đủ loại nguy hiểm, còn lại chỉ có Tây Vương Mẫu và vẫn thạch, nhưng chuyện đó cũng không liên quan gì đến Thiên Chân cả?

Đột nhiên, Lâm Diệu nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt có chút kinh ngạc nhìn Ngô Tam Tỉnh, nhỏ giọng hỏi: "Không phải ông muốn Thiên Chân bị hắc xà ở đây cắn trúng, để hấp thu ký ức chứ?" Biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh lập tức trở nên kinh hãi, chuyện bí mật như vậy mà Lâm Diệu cũng biết, hắn có chút lo lắng nhìn Lâm Diệu: "Đạo gia, ngài sẽ không ngăn cản chuyện này chứ?

Đây là hy vọng cuối cùng của Ngô gia chúng tôi, hy vọng ngài có thể giơ cao đánh khẽ." Lâm Diệu vẻ mặt kỳ quái lắc đầu: "Ngô gia đã tự tin như vậy, tôi đương nhiên sẽ không ngăn cản, dù sao cũng là mạng người của Ngô gia." Không ngờ Ngô gia lại to gan đến vậy, lại dám thăm dò bí mật trường sinh của Tây Vương Mẫu, còn to gan hơn cả Uông Tàng Hải.

Xem ra tâm tư của Ngô gia đã thay đổi, sau này phải đề phòng nhiều hơn rồi.

Lâm Diệu quay đầu nhìn Lâm Ý với sắc mặt có chút kỳ quái, cảm thấy hơi buồn cười.

Những người này vì trường sinh mà thật sự chuyện gì cũng làm được, nhưng họ đâu biết rằng những nữ tử phía sau Lâm Diệu đây, chính là bí mật trường sinh của Vương Mẫu?

Thật đáng thương.

Nhìn Ngô Tam Tỉnh và những người khác đang nghỉ ngơi, Lâm Diệu không để ý nữa, quay người nhìn tộc nhân: "Thu dọn doanh trại, chúng ta xuất phát thôi." Nói xong, Lâm Diệu không để ý đến Ngô Tam Tỉnh nữa.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, trước đó có thể nhắc nhở, đã là nhân nghĩa tận cùng, còn chuyện xảy ra sau này, họ phải tự chịu trách nhiệm.

Đến gần vách đá, Lâm Diệu bắn một phát súng vào một động đá, sau đó nhắm mắt lại, vận dụng 《Thính Lôi》 để xác định lộ tuyến tiến vào.

Không bao lâu, Lâm Diệu phát hiện các lối đi bên trong tuy phức tạp, nhưng cuối cùng đều dẫn đến cùng một địa điểm, chỉ là các lối đi bên trong khá phức tạp, giống như một mê cung, nếu không cẩn thận có thể sẽ bị lạc trong đó.

Tùy tiện chọn một lối vào, mọi người đi vào, dù sao có 《Thính Lôi》, không cần lo lắng bị lạc, cuối cùng cũng sẽ đến được đích.

Vừa vào trong, tường của lối đi đều là dấu vết do rắn để lại, xem ra con đường rắn này thường xuyên có hắc xà hoạt động, chắc là để vận chuyển thức ăn.

Ở một số khúc cua có những tảng đá, có thể nhìn thấy những mảng vảy đen, vừa nhìn đã biết là do hắc xà khổng lồ để lại.

Sau khi đổi lối đi vài lần, mọi người đã đi được hơn nửa chặng đường, thì nghe thấy tiếng hắc xà phía trước.

Chậm rãi lại gần quan sát, phát hiện phía trước là một không gian hơi lớn hơn, bên trong có mấy con hắc xà đang nghỉ ngơi, chặn đường đi của mọi người.

Lâm Diệu đang định ra lệnh cho tộc nhân động thủ, dọn dẹp những chướng ngại vật này, thì nghe thấy tiếng thở hổn hển từ cửa động bên trái, thế là vội vàng ra hiệu cho tộc nhân cẩn thận lui lại.

Chuẩn bị xem xem là ai mà có thể đuổi kịp nhanh như vậy.

Không bao lâu, thấy một bóng đen từ trong cửa động lóe ra, trong tay cầm hai khẩu súng ngắn, trong hoàn cảnh tối tăm như vậy mà lại đeo một cặp kính râm.

Hóa ra là Hạt Tử, nhìn thấy cặp kính đó, Lâm Diệu đoán ra người này là ai.

Nhìn bóng dáng Hạt Tử di chuyển qua lại giữa bầy hắc xà, dường như đang thu hút sự chú ý của chúng.

Khi thấy có con hắc xà không đuổi theo, hắn liền bắn một viên đạn, khiến con rắn đó lại tức giận.

Xem ra hắn còn dẫn theo người khác, mục đích là để mở đường cho người phía sau.

Quả nhiên, sau khi Hạt Tử và bầy hắc xà biến mất, cửa động đó lại xuất hiện thêm vài bóng người, nhìn kỹ, tuy toàn thân bị bùn lầy bao phủ, nhưng Lâm Diệu vẫn nhận ra trong đó có Trương tiểu ca và Thiên Chân.

Chương 168

Nhưng tình hình của họ trông không ổn, về cơ bản ai cũng bị thương, xem ra trước đó đã gặp phải tập kích, cũng không biết là do đội ngũ khác làm, hay là do quái vật ở đây gây ra.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn thấy những bóng người quen thuộc, ánh mắt có chút do dự nhìn Lâm Diệu, dường như đang hỏi có nên ra ngoài không?

Lâm Diệu lắc đầu, nhìn bóng dáng Trương tiểu ca và những người khác biến mất, mới nhỏ giọng nói: "Chúng ta không nên đi cùng những người đó, mục đích không giống nhau, cuối cùng có thể sẽ xảy ra xung đột." Nghe lời của Lâm Diệu, mọi người đều không có phản ứng gì bất thường, dù sao cũng không phải tộc nhân của mình, chết thì chết thôi.

Lại tiếp tục lên đường, Lâm Diệu cố ý tránh con đường mà Trương tiểu ca đã đi, tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường đi, Lâm Ý cảm nhận được khí tức của thánh vật, sắc mặt có chút hoài niệm: "Tộc trưởng, chúng ta chắc sắp đến nơi có thánh vật rồi, nhưng chúng ta muốn tìm Tây Vương Mẫu, cần phải tiến vào thánh vật, rồi leo lên đỉnh." "Tôi nhớ lúc tôi rời đi, Xà Mẫu chỉ ở trong thần điện phía trên, bây giờ chắc cũng vậy." Không ngờ Tây Vương Mẫu lại xây dựng thần điện trên vẫn thạch?

Từ bên ngoài nhìn vào không hề thấy, trên mặt đất cũng không có dấu vết, rốt cuộc làm thế nào?

Khi mọi người tiến sâu vào, Lâm Diệu thông qua 《Thính Lôi》 đã tìm được động quật cuối cùng nơi có vẫn thạch.

Nhưng điều Lâm Diệu không ngờ là các đội ngũ khác cũng từ

những lối đi thông suốt bốn phương tám hướng đang tiến về phía động quật cuối cùng, chỉ có điều mỗi đội ngũ đều gặp phải nguy hiểm ở các mức độ khác nhau, nhân số đều đã giảm bớt.

Xem ra, tối qua khi Lâm Diệu và mọi người nghỉ ngơi, những người này không hề dừng lại chút nào, vẫn luôn vội vã lên đường.

Không bao lâu, mọi người đã đến được động quật cuối cùng.

Vừa vào đã thấy bên trong đã có khá nhiều người đang đợi, nhưng không thấy đội ngũ của Ngô Tam Tỉnh, xem ra vẫn chưa đến.

Không để ý đến những người này, Lâm Diệu ngẩng đầu, nhìn vẫn thạch nằm ở phía trên mộ thất.

Trước đó chỉ thấy một nửa quả cầu màu xanh đen lộ ra bên ngoài, trên đó có từng lỗ thủng, trông như một miếng pho mát, nhưng phần vẫn thạch lộ ra ngoài chắc chỉ là một phần nhỏ, phần còn lại đều nằm trên động quật.

Nhìn xung quanh, chỉ thấy trước vách đá đối diện đặt một chiếc ngai vàng, trên đó ngồi một thi thể mặc chiến giáp, không phân biệt được nam nữ.

Trước ngai vàng có hai thị vệ, cũng mặc chiến giáp, nhưng là màu bạc.

Lâm Ý đứng bên cạnh thấy Lâm Diệu đang quan sát kỹ chiếc ngai vàng phía trước, liền ghé vào tai Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, ba người phía trước là tướng quân và hai thị vệ trưởng năm đó, họ cũng đã dùng bí thuật, vì gần thánh vật, nên thực lực chắc cũng không khác gì lúc còn sống." Nhìn ba cỗ cương thi, nghe Lâm Ý nhắc nhở, Lâm Diệu không có ý định nhắc nhở những người khác, những người này đều ở lại đây mới là kết quả tốt nhất.

Nhìn xung quanh ngày càng nhiều người, Lâm Diệu không chờ đợi

nữa, sắc mặt nghiêm túc nhìn tộc nhân: “Lâm Nhất, Lâm Nhị hai người đi cố định dây thừng, chuẩn bị tiến vào vẫn thạch.

Những người khác cảnh giới, không để những người này ảnh hưởng đến chúng ta, nếu có ai cản trở, trực tiếp động thủ, không cần nương tay.” Lâm Diệu ra lệnh xong, mọi người đồng loạt lấy vũ khí ra, vây Lâm Nhất và Lâm Nhị vào giữa, cảnh giác nhìn xung quanh.

Thấy hành động của Lâm Diệu và mọi người, một trong những đội ngũ nhìn nhau, một người trong số đó hét lên: “Làm gì đó?

Ai cho phép các người hành động?

Không muốn sống nữa à?” Lời của hắn vừa dứt, Lâm Diệu và mọi người đã bóp cò súng, cả đội ngũ đó lập tức bị bắn thành cái sàng, không kịp có phản ứng gì.

Các đội ngũ khác thấy tình huống này, cũng lần lượt lấy vũ khí ra, chĩa vào Lâm Diệu và mọi người.

Lâm Diệu bước ra khỏi vòng bảo vệ của tộc nhân, quét mắt nhìn xung quanh, giọng nói lạnh lẽo: “Tất cả thu vũ khí lại, đừng chĩa vào tôi, cũng đừng ảnh hưởng đến hành động của tôi, nếu không đừng trách tôi ra tay vô tình.” Các đội ngũ xung quanh nhìn nhau, rồi lần lượt hạ súng, lùi về phía sau.

Mục đích đến đây chưa đạt được, những người này cũng không muốn tranh đấu vô ích.

Thấy mọi người xung quanh đã lùi lại, Lâm Diệu không để ý nữa, quay người nhìn hành động của Lâm Nhất và Lâm Nhị.

Không bao lâu, Lâm Nhất đã leo vào trong vẫn thạch trước, sau đó thả dây thừng xuống.

Nhìn Lâm Diệu và mọi người từng người một leo vào trong vẫn thạch, những người xung quanh có chút không kìm được, đều đang

bàn tán xôn xao.

Lâm Diệu ở lại cuối cùng, thấy một đội ngũ không được yên phận cho lắm, dường như đang chuẩn bị động thủ.

Hắn trực tiếp lấy ra mấy quả lựu đạn, kéo chốt bảo hiểm rồi ném qua, nhìn mọi người đang chạy tán loạn, Lâm Diệu nhân cơ hội leo vào trong vẫn thạch.

Vừa mới đứng vững, đã nghe thấy mấy tiếng nổ lớn bên dưới, trong đó có xen lẫn vài tiếng la hét thảm thiết.

Không để ý đến tình hình bên dưới, thu dây thừng lại, cả nhóm men theo lối đi bên trong vẫn thạch, leo lên phía trên.

Leo được không bao lâu, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng rắn bò, không bao lâu đã thấy từ các cửa động bốn phương tám hướng bò ra rất nhiều hắc xà, Lâm Diệu và mọi người đã bị bao vây.

Nhìn những con hắc xà trước mắt, có chút khác biệt so với những con gặp ở bên ngoài, trên đầu chúng lại mọc một sợi lông dài màu đen.

Xem ra đây là những con hắc xà có thể truyền đạt ký ức.

Quả nhiên, Lâm Ý đứng bên cạnh sắc mặt có chút hoài niệm nhìn những con hắc xà trước mắt: "Tộc trưởng, đây là những con rắn ký ức, nếu bị những con hắc xà này cắn trúng mà không chết, sẽ nhận được ký ức cả đời của nó.

Trước đây tôi được truyền thừa các loại tri thức đều dùng những con rắn ký ức này." Nhìn bầy rắn trước mắt, Lâm Diệu không tiện dùng tín hiệu đạn, khoảng cách quá gần, sẽ làm tộc nhân bị thương, thế là hắn nhìn Lâm Ý: "Có thể khống chế chúng tránh ra không?

Nếu không được thì chỉ có thể dùng thủ đoạn của tôi." Lâm Ý gật đầu, giọng điệu thoải mái: "Tộc trưởng, yên tâm đi, bài học đầu tiên khi tôi trở thành tế tự là khống chế rắn ký ức." Lời vừa dứt, đã thấy

các cô gái đồng loạt phát ra những âm thanh cổ xưa, một loại vận vị kỳ lạ lan truyền ra, nghe thấy âm thanh này, bầy rắn trước mặt dường như đang khiêu vũ, uốn éo cơ thể màu đen, sợi lông đen trên đầu cũng rung động theo quy luật, dường như đang tiếp nhận thông tin.

Một lúc sau, âm thanh của Lâm Ý và mọi người dừng lại, đã thấy những con hắc xà trước mắt đồng loạt nhường ra một lối đi, dường như đang chào đón Lâm Diệu và mọi người.

Lâm Ý cười nói: "Tộc trưởng, chúng ta đi thôi, những con rắn ký ức này đã lâu không gặp người, có chút kích động, cho nên cả tộc mới xuất động toàn bộ." Nghe lời của Lâm Ý, mọi người sắc mặt vô cùng kỳ quái, nghi thức chào đón này cũng quá dọa người rồi, cũng may là Lâm Diệu và mọi người nghệ cao gan lớn, nếu không đã sớm xảy ra xung đột.

Men theo con đường do bầy rắn nhường ra, nhìn những con hắc xà xung quanh đang nhìn chằm chằm vào mình, ai nấy trong lòng đều có chút sởn gai ốc.

Đi một lúc, Bàn Tử có chút kinh ngạc hỏi: "Trong vẫn thạch này có bao nhiêu hắc xà vậy, chúng ta đã đi gần nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy cuối bầy rắn." Lâm Ý hiểu ra, giọng điệu có chút không chắc chắn: "Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, những con rắn ký ức này sinh sản rất khó khăn, cho dù đã qua nhiều năm như vậy, cũng không nên có nhiều như thế, không biết đã xảy ra biến hóa gì." Vừa nói xong, mọi người nghe thấy phía sau có mấy tiếng súng, sau đó bầy rắn xung quanh không còn vây xem Lâm Diệu và mọi người nữa, mà đồng loạt hướng về phía có tiếng súng.

Nhìn lối đi trống trải, Lâm Diệu vội vàng nói: "Nhanh lên, nhân cơ hội này chúng ta nhanh chóng tiến lên, nếu không lát nữa chỉ có thể lại từ từ tiến lên." Mọi người tăng tốc, trong tiếng la hét thảm thiết không

ngừng vọng lại từ phía sau, nhanh chóng leo lên trên.

Cũng không biết đã bò được bao lâu, phía trước vang lên giọng nói phấn khích của Lâm Nhất: "Phía trước có lối ra rồi, chúng ta chắc sắp ra ngoài được rồi." Nghe vậy, mọi người lập tức tràn đầy động lực, cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi.

Cả nhóm bò ra khỏi cửa động, nhìn hoàn cảnh xung quanh, chỉ thấy đây là một quảng trường rộng lớn, trên mặt đất chi chít những cửa động, mọi người vừa bò ra từ một trong số đó.

Nhìn về phía xa, chỉ thấy một công trình kiến trúc cao lớn sừng sững ở đó, đỉnh của nó nối liền với bầu trời phía trên, cũng không biết được xây dựng như thế nào.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, bên cạnh vang lên giọng nói của Lâm Ý: "Phía trước là thần điện, Tây Vương Mẫu bây giờ chắc đang ở hậu điện, đó là nơi Xà Mẫu thường xuyên ở." Lâm Nhất nhìn thần điện hùng vĩ trước mắt, giọng kinh ngạc hỏi: "Lâm Ý, thần điện này được xây dựng như thế nào?

Cần bao nhiêu nhân lực chứ?" "Thần điện này tôi cũng không biết tình hình cụ thể, nhưng theo ghi chép năm đó, dường như đại tế ti đời thứ ba đã phát động hai cuộc chiến tranh, bắt giữ mười vạn nô lệ, mới xây dựng được thần điện này, sau đó mời Xà Mẫu vào ở." Vì để xây dựng một tòa thần điện mà quốc gia Tây Vương Mẫu lại phát động hai cuộc chiến tranh?

Chương 169

Quả là bút tích lớn, còn về số phận của những nô lệ đó, không cần Lâm Ý nói, mọi người cũng đoán ra được, chắc chắn là vừa xây dựng thần điện, vừa bị đem cho Xà Mẫu ăn.

Cảm thán một lúc, mọi người hướng về phía thần điện, vừa đi đến giữa quảng trường, đã nghe thấy động tĩnh từ một trong những cửa động.

Dừng lại, nhìn kỹ, thấy một con hắc xà khổng lồ, miệng ngậm hai cỗ thi thể từ trong động bò ra.

Có lẽ vì sự tồn tại của Lâm Ý và mọi người, con hắc xà này không để ý đến Lâm Diệu, trực tiếp ngậm thi thể bơi về phía thần điện.

Thấy cảnh này, Lâm Diệu vẫy tay, ra hiệu cho mọi người đi theo con hắc xà.

Đến cửa thần điện, thấy con hắc xà lại dùng đuôi gõ cửa.

Bàn Tử nhìn mà trợn mắt há mồm: "Tộc trưởng, con hắc xà này thành tinh rồi sao?

Lại còn biết gõ cửa, lẽ nào bên trong sẽ có người ra mở cửa?" Những người khác cũng đầy vẻ khó hiểu, dù sao con hắc xà này quá giống người.

Chưa kịp trả lời Bàn Tử, đã nghe thấy cửa lớn thần điện phát ra tiếng "két", chỉ thấy cửa lớn thật sự đã được mở ra.

Nhìn bóng dáng con hắc xà biến mất sau cửa thần điện, mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Một lúc lâu sau, Lâm Diệu mới vẫy tay, mọi người cẩn thận di chuyển về phía cửa thần điện.

Đến gần, men theo mép cửa thần điện nhìn vào trong, phát hiện ở cửa có hai con hắc xà, đuôi của chúng quấn vào tay nắm cửa thần điện, xem ra là chúng đã mở cửa.

Nhưng trí tuệ của những con hắc xà này cũng quá cao rồi, lại giống như người, vào cửa cần phải gõ cửa.

Lâm Diệu cẩn thận cảm nhận tình hình bên trong thần điện, phát hiện bên trong có rất nhiều khí tức hắc xà, xem ra muốn vào giải quyết Tây Vương Mẫu, trước tiên phải giải quyết những con hắc xà trước mắt này.

Nếu không, lúc chiến đấu với Tây Vương Mẫu, những con hắc xà này xông lên gây rối, e rằng không biết ai thắng ai thua.

Từ từ lùi lại, đến nơi an toàn, Lâm Diệu nhỏ giọng nói: "Bên trong có không ít hắc xà, chúng ta phải tìm cách giải quyết hết chúng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến cuộc chiến của chúng ta với Tây Vương Mẫu." Nghe lời của Lâm Diệu, mọi người đều gật đầu, sau đó lại rơi vào trầm tư, đều đang nghĩ cách giải quyết bầy hắc xà.

Một lúc sau, nghe Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, lát nữa cứ giao cho tôi xử lý.

Nhưng trong cuộc chiến với Tây Vương Mẫu tôi không giúp được gì, dù sao bí thuật của chúng tôi đều bắt nguồn từ huyết mạch của Tây Vương Mẫu, khó có thể tác dụng với bà ta." Vấn đề này Lâm Diệu đã nghĩ đến từ trước, bây giờ nghe vậy cũng không thất vọng.

Nhiệm vụ của Lâm Diệu bây giờ đã hoàn thành một nửa, chỉ cần xác định thần điện trước mắt cũng là một phần của vẫn thạch, chỉ khi khám phá hết nó, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ hệ thống.

Thế là Lâm Diệu nhìn Lâm Ý và những người khác, cười nói: "Yên tâm đi, giải quyết xong những con hắc xà trước mắt là được rồi,

còn Tây Vương Mẫu bên trong tôi lo được." Thấy Lâm Diệu gật đầu đồng ý, Lâm Ý và những người khác lấy ra dao tế, đứng vào vị trí, sau đó đồng loạt múa lên, miệng cũng phát ra những âm thanh thần bí.

Lâm Diệu thì dẫn những tộc nhân khác quay lại gần cửa thần điện, ẩn nấp kỹ càng, quan sát hành động của Lâm Ý và mọi người.

Một khúc hát xong, Lâm Ý và mọi người đổi sang một khúc hát càng khó hiểu hơn, nghe có chút quyến rũ.

Theo điệu múa của Lâm Ý và mọi người, trong thần điện đột nhiên vang lên tiếng hắc xà bò.

Chỉ thấy từng con hắc xà như say rượu, ngoằn ngoèo bò đến gần Lâm Ý và mọi người, theo tiếng hát của họ, không ngừng lắc lư cơ thể.

Không bao lâu, toàn bộ hắc xà trong thần điện đều bò đến bên cạnh Lâm Ý và mọi người, nhìn từ xa, bầy hắc xà đồng loạt múa theo, trông có chút thần bí, nhưng càng thêm rợn người.

Bàn Tử có chút kinh ngạc nói: "Trời đất, mấy cô nương này cũng quá lợi hại rồi, lại có thể dẫn bầy rắn khiêu vũ, ai dám chọc chứ?" Lâm Diệu không để ý đến lời của Bàn Tử, nhìn thần điện không còn chướng ngại vật, dẫn đầu đi vào.

Chưa kịp quan sát bên trong thần điện, Lâm Diệu vội vàng phân phó: "Nhanh, chúng ta đóng cửa lại trước, cố định cho chắc, đừng để lát nữa tiếng chiến đấu quá lớn, kinh động bầy hắc xà, để chúng vào gây rối." Nghe phân phó, tộc nhân vội vàng cẩn thận đóng cửa lại, cả quá trình không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Sau đó lấy ra từng sợi dây thừng, luồn qua tay nắm cửa, khóa chặt cánh cửa lớn này.

Xử lý xong chuyện cửa lớn, mọi người mới có thời gian quan sát

bên trong thần điện.

Chỉ thấy bên trong trống rỗng, ngoài những cây cột đồng xanh chống đỡ đại điện, không còn bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng dọc theo các bức tường xung quanh lại đặt rất nhiều đồ đồng, cái nào trông cũng giống nhau, dường như là những cái đỉnh dùng để cúng dường hương khói.

Thấy minh khí, các tộc nhân lần lượt chạy qua, Lâm Diệu thì tiếp tục quan sát bố cục bên trong thần điện, bên trong lại không có cả bích họa, lẽ nào thần điện này chỉ là căn nhà dùng để cho Xà Mẫu ở?

Đột nhiên, giọng nói có chút kinh hãi của Bàn Tử vang lên: "Tộc trưởng, mau xem, trong này có thứ gì vậy?" Lâm Diệu có chút tò mò đi qua, lẽ nào trong đó có thứ gì kỳ quái sao?

Khiến Bàn Tử kinh ngạc như vậy.

Đi qua, nhìn thứ khiến Bàn Tử kinh hô, Lâm Diệu phát hiện một cái đỉnh không có nắp, thò đầu vào xem.

Biểu cảm của Lâm Diệu cũng có chút quái dị.

Lâm Diệu lại thấy bên trong có từng viên đan dược màu đỏ, trông giống hệt với bí dược trường sinh mà Uông Tàng Hải luyện chế.

Lẽ nào đây là bản gốc của bí dược trường sinh?

Lâm Diệu cẩn thận lấy ra một viên đan dược, ngửi kỹ, sau đó xem xét kỹ.

Càng xem sắc mặt Lâm Diệu càng quái dị, đây mà là bản gốc của đan dược trường sinh sao?

Rõ ràng không khác gì thứ Uông Tàng Hải luyện chế.

Lẽ nào đan dược của Tây Vương Mẫu cũng không hoàn chỉnh?

Vậy tại sao bà ta lại có thể không ngừng phục sinh?

Không hiểu rõ, Lâm Diệu đành phân phó mọi người cho những viên đan dược này vào bình, cất đi, đợi sau khi ra ngoài hỏi Lâm Ý sau.

Đợi tộc nhân thu dọn xong minh khí, nhìn đại điện trống không, Lâm Diệu nói: "Đi thôi, chúng ta đến hậu điện xem Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết." Đi qua tiền điện trống trải, men theo cửa nhỏ bên trái tiến vào hậu điện.

Vừa vào trong, đã thấy một cây cột khổng lồ thông thiên, trên đó quấn một con cự xà màu xanh đen.

Xung quanh là những con rắn nhỏ chi chít, xem ra đang vận chuyển thức ăn.

Chương 170

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người trợn mắt há mồm, tuy sớm đã biết Xà Mẫu khổng lồ, nhưng nhìn cây cột đồng khổng lồ không thấy đỉnh trước mắt, lại nhìn thân rắn quấn trên đó.

E rằng Xà Mẫu phải dài cả trăm mét, phải đối phó thế nào đây?

Nhìn xung quanh, toàn bộ hậu điện đều là xương cốt, xem ra là xương cốt còn lại sau khi những con rắn nhỏ cho ăn.

Đột nhiên, Lâm Nhất kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, ngài xem kia có phải A Nịnh không?" Theo hướng Lâm Nhất chỉ, thấy một đám hắc xà đang khiêng một bóng người bò trên thân Xà Mẫu, nhìn kỹ, không phải A Nịnh thì còn là ai?

Xem ra cô ta đã không nghe lời khuyên của Lâm Diệu, vẫn tiến vào.

Nhưng quan sát kỹ, Lâm Diệu phát hiện A Nịnh vẫn còn sống, chỉ bị nọc rắn làm tê liệt.

Nhớ lại lời Lâm Ý nói trước đó, thể chất của A Nịnh đặc thù, xem ra có tác dụng rất lớn đối với Xà Mẫu, cho nên mới không bị giết ngay.

Lâm Diệu nhìn xung quanh, hiểu ra, nói: "Bắn tín hiệu đạn, trước tiên xem toàn thể Xà Mẫu, tiện thể đuổi những con hắc xà này đi." Theo sau mấy tiếng súng, toàn bộ hậu điện sáng rực, như ban ngày.

Bị ánh sáng của tín hiệu đạn kích thích, vô số hắc xà đồng loạt tản đi, A Nịnh ở trên đó cũng rơi xuống.

Bàn Tử vội vàng tiến lên đỡ lấy, mang A Nịnh về.

Mọi người nhân lúc sáng, nhìn lên đỉnh cây cột đồng, chỉ thấy một

cái đầu rắn khổng lồ đặt trên đỉnh cây cột đồng, từ dưới có thể nhìn thấy mào rắn màu đỏ tươi trên lưỡi nó.

Nhìn cái đầu rắn to như chiếc ô tô nhỏ trên đó, Lâm Diệu đau đầu, làm sao giải quyết Xà Mẫu đây?

Tuy bây giờ Xà Mẫu vì thân hình khổng lồ mà không hoạt động, nhưng khi bị tấn công, chắc chắn sẽ phản kích.

Một cú tấn công tùy tiện của Xà Mẫu cũng không phải là thứ Lâm Diệu và mọi người có thể chịu đựng, dù sao chênh lệch về kích thước quá lớn.

Không có chút manh mối nào, Lâm Diệu dẫn tộc nhân lui về tiền điện, chuẩn bị suy nghĩ kỹ.

Nhìn A Nịnh trên mặt đất, tuy không thể cử động, nhưng mắt đã có thể chuyển động.

Lâm Diệu lắc đầu nói: "Bảo cô đừng vào mà không nghe, lần này nếu không gặp tôi, không biết sẽ ra sao nữa?" Nghe vậy, hai mắt A Nịnh trào ra những giọt lệ của người sống sót sau tai kiếp.

Lâm Diệu không để ý nữa, đi sang một bên ngồi xuống, cẩn thận suy nghĩ cách đối phó với Xà Mẫu.

Tất cả kỹ năng của Lâm Diệu hiện tại đều không có tác dụng với Xà Mẫu, có thể gây ra thương tổn, cũng chỉ là nhẹ, không có ảnh hưởng thực chất.

Nhưng Xà Mẫu hiện tại thân hình khổng lồ, di chuyển chậm là một nhược điểm, không biết có thể dùng trận pháp để giết nó không.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu chìm vào trong đầu, cẩn thận nghiên cứu các loại trận pháp.

Cuối cùng Lâm Diệu đã chọn được một trận pháp: Luyện Yêu

Trận.

Luyện Yêu Trận là trận pháp Mao Sơn dùng để đối phó với những yêu tà khó tiêu diệt, thông qua những trận văn thần bí, có thể khiến đan lô phát ra ngọn lửa nóng rực, không ngừng thiêu đốt yêu tà bị phong ấn bên trong.

Nhưng để đối phó với Xà Mẫu trước mắt, cần phải thay đổi trận pháp, ở đây không có đan lô khổng lồ như vậy, mọi người cũng không thể nhét Xà Mẫu vào trong.

Nửa giờ sau, Lâm Diệu sắp xếp lại suy nghĩ, thay đổi cách vận dụng trận pháp.

Sau đó tiến vào hệ thống, tìm một loại dây thừng đặc biệt, trói chặt Xà Mẫu lại, nếu không khi Luyện Yêu Trận được kích phát, Xà Mẫu bỏ đi, thì công cốc.

Không ngừng lật xem thương thành hệ thống, cuối cùng Lâm Diệu đã chọn được một loại dây thừng đặc chế.

"Bạch Tinh Tác (làm từ tơ tằm trời, không sợ nước lửa, thân dây cứng dai, khi trói vật sống, càng giãy giụa, dây thừng sẽ càng siết vào da thịt, khó thoát ra.): 500.000 tài phú trị / 100 mét." Nhìn lại tài phú trị của mình, phát hiện vừa đủ giá trị của số minh khí mới thu được, hiện tại còn lại 3 triệu tài phú trị.

Lâm Diệu nghiến răng, trực tiếp mua toàn bộ Bạch Tinh Tác, tổng cộng 600 mét.

Nhìn số tài phú trị không còn một điểm, Lâm Diệu cảm giác tim mình như đang rỉ máu.

Giữ vững tâm thần, gọi tộc nhân lại.

Lâm Diệu trịnh trọng nói: "Lát nữa chúng ta vào trong, ta sẽ vẽ Luyện Yêu Trận trên cây cột đồng, các ngươi dùng Bạch Tinh Tác cố

định thân thể Xà Mẫu, nhất định phải cẩn thận, đừng dùng lực quá mạnh, kinh động Xà Mẫu." Thấy tộc nhân sắc mặt nghiêm túc đồng loạt gật đầu, Lâm Diệu dẫn tộc nhân một lần nữa tiến vào hậu điện, còn A Nịnh bị để lại ở tiền điện, dù sao bên trong cũng không có nguy hiểm.

Dưới cây cột đồng, phát hiện Xà Mẫu trước mắt càng thêm khổng lồ, giữ vững tâm thần, Lâm Diệu gật đầu với tộc nhân, mọi người đồng loạt hành động.

Lâm Diệu không ngừng khắc trận văn trên cây cột đồng, chuẩn bị biến cây cột đồng này thành một lò luyện, giống như hình phạt Bào Lạc năm xưa, hung hăng thiêu đốt Xà Mẫu.

Hai giờ trôi qua, Lâm Diệu đến đỉnh cây cột đồng, vẽ xong nét trận văn cuối cùng, Lâm Diệu đứng trên cây cột đồng, nhìn cái đầu rắn khổng lồ trước mắt.

Cảm giác vô cùng chấn động, rốt cuộc là loài rắn gì, lại có thể mọc ra thân thể khổng lồ như vậy.

Đúng lúc Lâm Diệu đang cảm thán, các tộc nhân cũng đã lần lượt buộc xong Bạch Tinh Tác, lo lắng Bạch Tinh Tác không có tác dụng, còn thêm vào rất nhiều dây thừng khác.

Sau khi hoàn thành, Lâm Nhất nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, chúng ta đều làm xong rồi." Lâm Diệu nghiêm túc gật đầu, có thể thành công giết chết Xà Mẫu hay không, là ở lần này.

Cuối cùng lại nhìn cái đầu rắn khổng lồ một lần nữa, Lâm Diệu dẫn tộc nhân quay về mặt đất.

Nhìn tộc nhân tụ tập bên cạnh, Lâm Diệu cẩn thận quan sát trận pháp, không quay đầu lại: "Tất cả lui về phía sau đi, lát nữa ta sẽ phát động trận pháp, lúc đó động tĩnh chắc sẽ không nhỏ." Một lần nữa

kiểm tra trận pháp không có sai sót, Lâm Diệu nhắm mắt lại, vận chuyển toàn thân pháp lực, kích hoạt Luyện Yêu Trận.

Cảm nhận sự suy yếu trong cơ thể, Lâm Diệu từ từ lùi về phía sau.

Theo sự kích hoạt của trận pháp, chỉ thấy cây cột đồng trước mắt từ từ biến thành màu đỏ, cuối cùng lại bốc cháy, giống như một cây cột dung nham, tỏa ra khí tức nóng rực.

Cảm nhận được sự nóng rực tỏa ra từ cây cột đồng, Xà Mẫu cuối cùng cũng tỉnh lại, há cái miệng rắn khổng lồ, phát ra tiếng gào thét đau đớn, nghe lại giống như tiếng rồng ngâm.

Nhìn thân thể Xà Mẫu không ngừng quằn quại, Bạch Tinh Tác trên người theo sự giãy giụa mà không ngừng siết chặt, hung hăng ghì lấy thân thể Xà Mẫu, ngay cả vảy trên người Xà Mẫu cũng bị siết vỡ.

Toàn bộ hậu điện cũng theo sự quằn quại của Xà Mẫu mà không ngừng rung chuyển, giống như xảy ra động đất.

Lâm Diệu và mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, không ngừng giữ vững thân hình, phòng bị ngã.

Thấy Luyện Yêu Trận gây tổn hại cho Xà Mẫu, mọi người tinh thần phấn chấn, lần này có thể đối phó được với Xà Mẫu trước mắt.

Chương 171

Cây cột đồng bây giờ đã trở nên đỏ rực, tổn hại gây ra cho Xà Mẫu cũng càng thêm lợi hại.

Tiếng la hét thảm thiết khổng lồ đạt đến đỉnh điểm, chấn đến tai mọi người đau nhói.

Nhưng nhìn thấy thương tổn mà Xà Mẫu phải chịu, mọi người đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

Bàn Tử lớn tiếng hét lên: "Tộc trưởng, trận pháp của ngài thật lợi hại, nhẹ nhàng là có thể giải quyết được Xà Mẫu." "Đúng vậy, tộc trưởng, nếu chúng ta xông lên đối phó, không biết có thể gây ra thương tổn gì không nữa?" Lâm Nhất cũng đồng tình.

Lâm Diệu nhìn Xà Mẫu đang giãy giụa, cẩn thận trả lời: "Đừng đại ý, ta vừa mới cảm giác bên trong đầu Xà Mẫu có thứ gì đó khác, có thể là Tây Vương Mẫu, chúng ta không thể lơ là." Đang nói chuyện, thân thể Xà Mẫu bên kia bắt đầu chảy máu, tuy bị nhiệt độ của Luyện Yêu Trận làm bốc hơi một ít, nhưng vẫn có một phần máu chảy xuống mặt đất.

Nhìn dòng máu tụ lại trên mặt đất, Lâm Diệu biết, Bạch Tinh Tác đã phát huy tác dụng.

Bạch Tinh Tác theo sự giãy giụa của Xà Mẫu mà lún sâu vào cơ thể, thêm một lúc nữa, thân thể Xà Mẫu có thể sẽ bị siết đứt.

Khí tức cảm nhận được trong đầu Xà Mẫu trước đó, Lâm Diệu có chút lo lắng, cũng không biết chủ nhân của khí tức đó có phải là Tây Vương Mẫu không.

Trong lúc Lâm Diệu đang suy nghĩ, thân thể Xà Mẫu từ từ ngừng

quằn quại, tiếng gào thét trong miệng cũng dần dần im bặt.

Lâm Diệu thu liễm tâm thần, tập trung sự chú ý vào Xà Mẫu.

Xà Mẫu quấn trên cây cột đồng khổng lồ, bây giờ bị tổn thương nặng bởi cả Luyện Yêu Trận và Bạch Tinh Tác.

Từng đoạn thân thể bị siết đứt, nhưng vì Luyện Yêu Trận, bây giờ bị dính chặt trên cây cột đồng.

Nhìn Xà Mẫu từ từ mất đi khí tức sinh mệnh, Lâm Diệu mới thả lỏng tâm trí.

Ánh mắt vẫn đang nhìn chằm chằm phía sau, Lâm Diệu phân phó: "Dùng dây thừng kéo đầu Xà Mẫu xuống, nhất định phải cẩn thận." Nói xong, Lâm Diệu lấy vũ khí ra, bảo vệ cho tộc nhân.

Lâm Nhất và bốn người khác lấy dây thừng ra, một đầu buộc dao găm, dùng toàn lực ném về phía đầu rắn.

Đợi năm người đều cố định xong dây thừng, Bàn Tử men theo dây thừng leo lên nửa đường, lại ném ra mấy sợi dây thừng nữa để cố định chắc chắn đầu rắn.

Mọi người dùng sức, từ từ di chuyển cái đầu rắn trên đỉnh cây cột đồng.

Không bao lâu, đầu rắn theo mép cây cột đồng rơi xuống, phát ra tiếng động khổng lồ.

Cẩn thận quan sát một lúc, Lâm Diệu phát hiện khí tức sinh mệnh của Xà Mẫu đã biến mất, chỉ còn lại khí tức quỷ dị bên trong đầu rắn.

Từ từ di chuyển về phía đầu rắn, cẩn thận cảm nhận khí tức bên trong.

Một khi xảy ra biến hóa, sẵn sàng lùi lại bất cứ lúc nào.

May mắn là, suốt đường đi không xảy ra bất kỳ biến hóa nào.

Đến gần cái đầu rắn to bằng chiếc xe nhỏ, Bàn Tử vội vàng lấy máy ảnh ra: "Lâm Nhất đại ca, nhanh, chúng ta chụp mấy tấm, đây là bối cảnh hiếm có đấy." Nhìn tộc nhân đang điên cuồng chụp ảnh chung, Lâm Diệu có chút khóc không ra nước mắt, có thể tôn trọng Xà Mẫu một chút không?

Lại xem nó như một điểm tham quan.

Đợi tộc nhân bình tĩnh lại, nghe Lâm Diệu phân phó: "Được rồi, chụp xong ảnh thì tách miệng rắn ra, chúng ta xem bên trong rốt cuộc là thứ gì." Nhìn cái đầu rắn khổng lồ, tộc nhân ai nấy đều khổ mặt, làm sao mở ra đây?

Cuối cùng Lâm Tứ đã nghĩ ra một ý.

Mấy người nhét dây thừng vào miệng rắn, dựa vào vách đá lồi ra bên cạnh, tạo thành một cái đòn bẩy, mở cái miệng khổng lồ ra.

Nhìn cái miệng khổng lồ mở ra, Lâm Diệu bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc.

Hóa ra đầu của Xà Mẫu đã sớm không còn, thay vào đó lại là nửa thân trên của một người.

Đó là hình tượng của một người phụ nữ, xem ra chính là Tây Vương Mẫu.

Theo sự mở ra của miệng rắn, các tộc nhân đều có chút buồn nôn.

Lâm Nhất sắc mặt méo mó, khổ sở kéo dây thừng: "Tộc trưởng, đây là Tây Vương Mẫu sao?

Sao lại thảm như vậy?" Hóa ra, từ hướng của Lâm Nhất có thể nhìn thấy, toàn bộ nửa thân dưới của Tây Vương Mẫu đã biến mất, huyết nhục ở eo trực tiếp nối liền với lưỡi của Xà Mẫu.

Nhìn hệ thống cộng sinh quái dị này, mọi người đều nhíu mày.

Đúng lúc này, người phụ nữ đó lại mở mắt ra, có chút mờ mịt nhìn mọi người, dường như vừa mới ngủ dậy.

Lâm Diệu và mọi người từ từ lùi lại, không dám xem thường người phụ nữ quỷ dị này, ai biết được có năng lực quỷ dị gì.

Người phụ nữ đó mờ mịt nhìn xung quanh, đột nhiên lộ vẻ đau đớn, miệng phát ra những ngôn ngữ quỷ dị, xem ra rất đau khổ.

Xem ra đã nhớ lại, nhưng mọi người không hiểu ngôn ngữ của bà ta, cho nên không có cách nào giao tiếp.

Lâm Diệu thần sắc khẽ động, nhỏ giọng nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, từ từ lui ra ngoài, gọi Lâm Ý vào, xem có thể giao tiếp không." Theo sự rời đi của Bàn Tử, toàn bộ không gian rơi vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Người phụ nữ mặt lộ vẻ đau đớn và Lâm Diệu cùng những người khác đang cẩn thận cảnh giới tạo thành một bức tranh quỷ dị.

Bên kia, Bàn Tử vội vàng mở cửa đồng, nhìn Lâm Ý và những người khác đang tiến hành nghi thức, có chút sốt ruột.

Đột nhiên, thần sắc ngưng lại, hạ quyết tâm, lớn tiếng hét lên: "Lâm Ý, không cần duy trì nghi thức nữa, nhanh vào đây, chúng ta đóng cửa đồng lại là được rồi." Nghe tiếng hét của Bàn Tử, bầy rắn có chút hỗn loạn, nhưng may mắn là nghi thức của Lâm Ý và mọi người không bị gián đoạn, không bao lâu đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Lâm Ý nhìn về phía Bàn Tử, cẩn thận gật đầu, tỏ vẻ đã nghe thấy.

Bàn Tử vội vàng quay về tiền điện, cẩn thận bố trí, cả tòa cửa đồng lại một lần nữa bị dây thừng nối lại, ở giữa chỉ còn lại một khe hở, có thể để Lâm Ý và những người khác vào.

Thấy Bàn Tử đã chuẩn bị xong, Lâm Ý và mọi người dừng nghi thức, nhân lúc bầy rắn còn đang chìm đắm, sử dụng 《Khinh Thân

Thuật》 chạy về phía đại điện.

Đợi mấy người đều vào trong đại điện, mọi người hợp sức đóng cửa đồng lại, sau đó buộc chặt dây thừng.

Lúc này mới thở phào một hơi.

Chương 172

Nghe tiếng cự xà va chạm bên ngoài, Bàn Tử vội vàng nói: "Nhanh, chúng ta vào trong trước, tộc trưởng có việc tìm." Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Lâm Diệu biết Lâm Ý và mọi người đã đến.

Không quay đầu lại, hắn nói: "Lâm Ý, xem xem Tây Vương Mẫu nói gì?

Có thể giao tiếp không?" Lâm Ý nhìn người phụ nữ trong đầu rắn, chậm rãi tiến lên, trên mặt rơi xuống hai hàng lệ, miệng cũng phát ra những âm thanh khó hiểu.

Xem ra đây chính là Tây Vương Mẫu, nhưng biến thành bộ dạng này cũng thật sự là thế sự khó lường.

Theo sự giao tiếp của hai người, Tây Vương Mẫu ngày càng kích động, cuối cùng trên mặt lại rơi xuống hai hàng huyết lệ.

Đợi Lâm Ý lui lại, có chút đau khổ nhìn Lâm Diệu: "Tộc trưởng, ngài có thể giết bà ấy không?

Đây là yêu cầu của bà ấy, sẽ không phản kháng." Tuy tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ không phải là lúc tìm hiểu, Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ có thể.

Vận chuyển toàn lực pháp lực, Lâm Diệu chuẩn bị dùng 《Tru Tà》 để giết người phụ nữ này.

Tuy người phụ nữ đang cầu chết, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, cho nên Lâm Diệu chọn tấn công từ xa.

Theo sau một tiếng nổ lớn, toàn bộ người phụ nữ hóa thành tro bụi, đầu rắn cũng lại một lần nữa khép lại.

Bên tai Lâm Diệu cũng vang lên tiếng thông báo hoàn thành nhiệm

vụ của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, xin tự lĩnh thưởng." Lâm Diệu không có thời gian để ý đến âm thanh của hệ thống, ngay khoảnh khắc Tây Vương Mẫu vừa bị giết chết, toàn bộ hậu điện xảy ra chấn động dữ dội, xem ra nơi này sắp bị hủy rồi.

"Chúng ta nhanh chóng ra ngoài thôi, nơi này có thể sắp sụp rồi." Nói xong Lâm Diệu dẫn tộc nhân quay về tiền điện, mang theo A Nịnh trên mặt đất chuẩn bị ra ngoài.

"Tộc trưởng, cửa ra vào toàn là hắc xà, chúng ta đi xuống từ bên cạnh đi." Phía sau vang lên giọng nói của Lâm Ý.

Hóa ra, gần lối vào thông đến hậu điện, có một lối ra ẩn khuất, nếu không phải Lâm Ý hiểu rõ tình hình, người ngoài căn bản không thể phát hiện.

Men theo lối ra nhanh chóng đi, đi được không bao lâu, nghe thấy tiếng nổ lớn phía sau, xem ra đại điện đã sụp.

"Tất cả nhanh lên, tôi cảm giác bên trong lối đi cũng không an toàn." Lời của Lâm Diệu vừa dứt, lối đi phía sau vang lên một trận tiếng "két két", cũng có chút không chịu nổi nữa.

Mọi người vội vàng lên đường, cuối cùng cũng ra khỏi lối đi trước khi nó bị phá hủy.

Quay người nhìn lối đi đã sụp đổ, mọi người thở phào một hơi, thật quá nguy hiểm, suýt chút nữa là bị chôn vùi bên trong.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, đây chắc là gần vách đá, phía sau mọi người là con mương có trọng lực bất thường.

Bàn Tử có chút kinh hồn chưa định, nuốt nước bọt: "Tộc trưởng, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi." Vừa rồi động tĩnh có chút lớn, Lâm Diệu cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, gật đầu đồng ý.

Tìm một nơi vừa ngồi xuống, đã thấy Lâm Nhất lấy Bạch Tinh Tác ra nghiên cứu, vừa rồi tình hình nguy hiểm như vậy, cũng không biết lúc nào đã thu hồi lại, Lâm Diệu đã quên mất chuyện Bạch Tinh Tác rồi, may mà không bỏ lại, nếu không thì lỗ to.

Lâm Nhất cẩn thận sờ một lúc, quay đầu nhìn Lâm Diệu: "Tộc trưởng, Bạch Tinh Tác này thật quá tốt, Luyện Yêu Trận lại không gây ra một chút tổn thương nào cho nó." Các tộc nhân khác nghe vậy, cũng tò mò quan sát Bạch Tinh Tác, thần sắc cũng đầy tò mò.

Lâm Diệu cười cười: "Bạch Tinh Tác không sợ lửa, cho nên mới không bị tổn thương.

Khi không dùng phải cẩn thận, thứ này rất sắc bén, nếu quấn vào người, tuyệt đối không được giãy giụa, nếu không sẽ siết vào trong thịt." Nói xong, Lâm Diệu không để ý đến Lâm Nhất và những người khác đang vui mừng nữa, quay người nhìn Lâm Ý có chút đau lòng.

"Lâm Ý, không sao chứ?" "À, tộc trưởng, yên tâm, tôi không sao." Nói xong, Lâm Ý có chút thương cảm, sau đó nhỏ giọng kể lại chuyện xảy ra trước đó bên cạnh Lâm Diệu.

Hóa ra, năm đó Xà Mẫu hủy diệt quốc gia Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu mất đi ý thức, trở thành người sống trong miệng rắn.

Nhưng khi Lâm Diệu giết chết Xà Mẫu, Tây Vương Mẫu tỉnh lại, lại hấp thu toàn bộ ký ức của Xà Mẫu, cho nên lúc đầu mới có chút mờ mịt.

Khi nhìn thấy quốc gia Tây Vương Mẫu bị hủy diệt, cả người bà ta sụp đổ, sống không bằng chết.

Sau khi Lâm Ý và Tây Vương Mẫu đối thoại, Tây Vương Mẫu mới có chút hồi phục nhưng không còn ý muốn sống nữa.

Khi Tây Vương Mẫu biết được, năm đó có một bộ phận người đã

trốn thoát, tuy bây giờ không biết ở đâu, nhưng bà ta cũng rất vui.

Cuối cùng vì để chuộc tội, mới nghĩa vô phản cố cầu chết.

Nghe câu chuyện của Tây Vương Mẫu, Lâm Diệu có chút cảm khái, đều là do trường sinh hại người, tại sao thế nhân lại không nhìn thấu chứ?

Một lúc sau, Lâm Ý có chút ngập ngừng, vẻ mặt khó xử.

Lâm Diệu hỏi: "Lâm Ý, sao vậy?

Có chuyện gì à?" Lâm Ý nhíu mày, cắn răng nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, lúc tôi giao tiếp với Tây Vương Mẫu, bà ấy nói cho tôi biết, người ngài giết không phải là Xà Mẫu thật sự, đó chỉ là một ảo ảnh.

Xà Mẫu thật sự tồn tại trong địa ngục, bị phong ấn." Cái gì?

Xà Mẫu chỉ là một ảo ảnh, không thể nào?

Rõ ràng là thân thể huyết nhục, đã chảy ra nhiều máu như vậy, Định Thần Châu cũng không có cảnh báo?

Bị phong ấn trong địa ngục?

Ai phong ấn?

Địa ngục lại chỉ nơi nào?

Nghĩ đến đây, Lâm Diệu tâm niệm khẽ động, đột nhiên nghĩ đến mấy lần cảm nhận được quái vật trước đó, không biết có phải là Xà Mẫu thật sự không?

Thế là Lâm Diệu nhìn Lâm Ý, vội vàng hỏi: "Lâm Ý, trước đó Tây Vương Mẫu có nói cho cô biết, địa ngục ở đâu không?

Có ai đã phong ấn nó?" Nghe Lâm Diệu hỏi, Lâm Ý lắc đầu, nhỏ giọng đáp: "Tộc trưởng, Tây Vương Mẫu không nói địa ngục ở đâu, nhưng phong ấn dường như không phải do một người hoàn thành.

Tây Vương Mẫu lúc đó có nói với tôi, nhưng không có tên cụ thể." Lâm Diệu có chút thất vọng gật đầu, nhưng cũng bình thường, chuyện như vậy sẽ không truyền ra ngoài.

Đã vậy bây giờ không giải quyết được, thì cứ tạm gác lại, sau này gặp lại rồi tính.

Chương 173

Lâm Diệu tiến vào hệ thống, chuẩn bị xem phần thưởng nhiệm vụ hệ thống trước đó.

Nhìn phần thưởng hệ thống, Lâm Diệu mới nhớ ra, phần thưởng hệ thống của hải nhãn lần trước hình như cũng chưa nhận, ngay cả thông báo hệ thống cũng không có.

"Hệ thống, nhiệm vụ lần trước của ta hình như cũng chưa kết thúc?" "Đinh, phần thưởng nhiệm vụ lần trước của túc chủ và phần thưởng nhiệm vụ lần này được cộng dồn phát ra, sau này phần thưởng đều như vậy." Cộng dồn phát ra?

Cũng không tồi, những phần thưởng thông thường đối với Lâm Diệu cũng không có sức hấp dẫn.

Lâm Diệu mở phần thưởng ra xem.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 《Bạt Đao Trảm》, một lần cơ hội truyền thừa." "《Bạt Đao Trảm》, kỹ năng đao thuật, uy lực cực lớn, giúp người sử dụng phát huy ra thực lực chân chính, nhưng tiêu hao cực lớn, xin cẩn thận sử dụng." 《Bạt Đao Trảm》?

Lần này tộc nhân cũng có kỹ năng mạnh rồi.

Cẩn thận cảm nhận sự tiêu hao của 《Bạt Đao Trảm》, Lâm Diệu phát hiện kỹ năng này tiêu hao thể lực, sử dụng một lần đại khái sẽ tiêu hao một phần ba thể lực.

Lâm Diệu rất hài lòng, 《Bạt Đao Trảm》 có thể dùng làm tuyệt chiêu tấn công vật lý, về phần tiêu hao, chỉ cần chú ý một chút, không có ảnh hưởng quá lớn.

Xem ra phần thưởng cộng dồn rất có lực.

Lâm Diệu vội vàng truyền thừa kỹ năng cho tộc nhân trước, bây giờ còn đang ở địa bàn của Tây Vương Mẫu, chưa ra ngoài, cũng không biết có nguy hiểm gì không, truyền thừa rồi sẽ yên tâm hơn.

Các tộc nhân cảm nhận được uy lực của 《Bạt Đao Trảm》, đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

Bàn Tử càng vui mừng khôn xiết: "Tộc trưởng, 《Bạt Đao Trảm》 cũng quá lợi hại rồi, tôi cảm giác trước đây chúng ta dùng đao đều dùng sai." "Được rồi, đừng hưng phấn nữa, nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa chúng ta xuất phát, cũng không biết lúc ra ngoài sẽ gặp phải chuyện gì?" Lâm Diệu cười lắc đầu.

Khi mọi người nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị lại xuất phát, đột nhiên từ xa vang lên tiếng chiến đấu.

Lâm Diệu hiểu ra, không đi qua đó, ra lệnh cho tộc nhân qua mương trước, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi một lần nữa đi qua con mương có trọng lực bất thường, mọi người mới cẩn thận mò về phía có tiếng chiến đấu, chuẩn bị xem xem rốt cuộc là ai, sao lại nhanh chóng xảy ra chiến đấu như vậy.

Tiến lại gần xem xét, hắn phát hiện Hạo Thiên Chân và Trương Tiểu Ca đang chiến đấu với một con rắn đen khổng lồ, trông có vẻ như nó chui ra từ đống đổ nát của tòa tháp bị sập, trên đuôi còn có vết thương do bị đè.

Nhìn cả đám người, chỉ có Trương Tiểu Ca là có thể đối đầu với con rắn đen, những người còn lại chỉ nổ súng quấy nhiễu, hoàn toàn không giúp được gì.

Lâm Diệu lắc đầu, đúng là một đám vô dụng, chẳng giúp được gì.

Hắn nhìn năm người Lâm Nhất rồi nói: "Lâm Nhất, năm người các ngươi đi giúp Trương Tiểu Ca đi.

Giải quyết cho nhanh, kẻo lát nữa lại dụ thêm rắn đen khác ra." Năm người Lâm Nhất lập tức bước ra, rút vũ khí, xông về phía con rắn đen.

Có năm người Lâm Nhất trợ giúp, con rắn đen chống cự không được bao lâu thì bị chém đứt đầu, chết ngay tại chỗ.

Thấy Lâm Diệu và những người khác xuất hiện, đám người đối diện có chút xôn xao.

Lúc này Lâm Diệu mới phát hiện, những người này không phải cùng một đội, mà là người của nhiều thế lực khác nhau trộn lẫn.

Hạo Thiên Chân thấy Lâm Diệu giúp đỡ, mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng tiến lên: "Đạo gia, cảm ơn ngài đã ra tay, nếu không một mình Trương Tiểu Ca không biết phải mất bao lâu mới giải quyết xong." Sau đó, Hạo Thiên Chân có chút lo lắng hỏi: "Đạo gia, không biết ngài có thấy chú Ba của tôi đâu không?

Lúc trước tôi còn thấy chú ấy, nhưng sau đó thì lạc mất, đến giờ vẫn chưa tìm thấy." Ngô Tam Tỉnh lại mất tích?

Chắc không chết trong đó đâu nhỉ?

Nghĩ vậy, Lâm Diệu lắc đầu nói: "Tôi cũng không thấy, lần cuối cùng tôi thấy ông ấy là trước khi vào trong." Thấy vẻ mặt có chút thất vọng của Hạo Thiên Chân, Lâm Diệu hạ giọng hỏi: "Hạo Thiên Chân, nghe tôi nói, đừng để lộ biểu cảm gì cả.

Những người vừa rồi ở bên cạnh cậu, cậu đều quen hết sao?

Có biết họ thuộc thế lực nào không?" Hạo Thiên Chân sững người, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Hắn cẩn thận nghiêng người, nói bằng giọng rất nhỏ: "Đạo gia, nói thật là trong số những người này, tôi chỉ quen Trương Tiểu Ca.

Những người còn lại đều gặp trên đường chạy trốn, chưa kịp nói chuyện thì đã đụng phải con rắn đen này." Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Những người này cũng không biết lai lịch của nhau, nếu để họ ra ngoài, có thể sẽ tiết lộ thông tin của nhóm Lâm Diệu.

Lát nữa phải hỏi cho kỹ mới được.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu nhân lúc Hạo Thiên Chân che chắn, liền phát ra một giọng nói rất nhỏ: "Bàn Tử, Lâm Ý, lát nữa bao vây những người đó lại, tước vũ khí của họ.

Xem rốt cuộc họ là ai, từ đâu mà có được tin tức." Thấy các tộc nhân đều gật đầu, Lâm Diệu tiếp tục cười nói với Hạo Thiên Chân, nhưng cơ thể lại từ từ di chuyển về phía đám đông.

Đợi các tộc nhân vào vị trí, Lâm Diệu hô lên: "Ra tay." Trong nháy mắt, các tộc nhân rút súng ra, chĩa họng súng vào những người lạ mặt kia.

Thấy đám người có chút hoảng loạn nhưng không dám nhúc nhích, hắn nói: "Các vị, đừng căng thẳng.

Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi thăm lai lịch của mọi người thôi.

Trong này có thể có nội gián trà trộn, nên xin mọi người thông cảm." "Bây giờ, tất cả những người quen biết nhau hãy đứng chung một chỗ.

Lát nữa tôi sẽ hỏi mọi người vài câu hỏi.

Bắt đầu đi." Đám người bị bao vây nhìn nhau, sau đó những người quen biết tụ lại một chỗ, hình thành ba nhóm nhỏ.

Lâm Diệu thấy vậy liền vẫy tay, tộc nhân tách ba nhóm ra để thẩm

vấn riêng.

Không lâu sau đã có kết quả.

Trong ba nhóm, có một nhóm là đội của A Nịnh, vừa nhìn là biết ngay vì toàn là người nước ngoài.

Một nhóm khác là người của Ngô Tam Tỉnh lúc trước, trong đó có vài người Lâm Diệu có chút ấn tượng.

Nhưng nhóm cuối cùng lại là người của một viện nghiên cứu, chuyện này có chút thú vị rồi đây.

Chương 174

Phải biết rằng, Phương Tiên Đạo vẫn hay sử dụng danh nghĩa của viện nghiên cứu.

Lâm Diệu bật cười, chẳng lẽ đám người Phương Tiên Đạo này không biết mình đã nắm được một phần bí mật của chúng sao?

Hắn cho tộc nhân đưa nhóm cuối cùng đến.

Tổng cộng có bốn người, đều còn trẻ, vừa nhìn đã biết không phải là người thường xuyên hạ mộ, ai nấy đều rất chú trọng hình tượng.

Lâm Diệu đánh giá một lượt rồi cười nói: "Viện nghiên cứu?

Viện nghiên cứu nào vậy, có thể giới thiệu một chút không?" Họ nhìn nhau, một người trong số đó đứng ra: "Chúng tôi là người của viện nghiên cứu khảo cổ vấn tộc, thật sự không phải người xấu." Lâm Diệu cười, rồi đột ngột hỏi: "Số hiệu nghiên cứu là bao nhiêu?" Người nọ buột miệng đáp: "042." Vừa nói xong, sắc mặt hắn ta liền thay đổi, biết mình đã lỡ lời.

Lâm Diệu nhìn bốn người, lạnh lùng hỏi: "Nói đi, mục đích của đám Phương Tiên Đạo các ngươi là gì?

Đừng ép ta phải ra tay, các ngươi không chịu nổi sự đau đớn đó đâu.

Thành thật khai báo đi." Sắc mặt bốn người trở nên khó coi, xem ra chúng đã nghe qua thủ đoạn của Lâm Diệu nên có chút sợ hãi.

Chỉ thấy trong ba người phía sau, có một người run rẩy nói: "Chúng… chúng tôi… chủ yếu là vì đan dược của Tây Vương Mẫu, muốn mang về nghiên cứu." Nguyên lai là vì đan dược, chẳng lẽ đan dược này khác với loại mà Vương Tàng Hải luyện chế sao?

Thế là Lâm Diệu nhìn hắn, chậm rãi nói: "Đan dược?

Không phải đã có đan dược của Vương Tàng Hải rồi sao?

Cần đan dược của Tây Vương Mẫu làm gì?

Có gì khác biệt à?" Người nọ liếc nhìn đồng bọn đang có vẻ tức giận bên cạnh, rồi bước lên vài bước nói: "Tài liệu của chúng tôi ghi lại rằng, đan dược của Tây Vương Mẫu hoàn chỉnh hơn, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là sẽ trở thành thuốc trường sinh bất lão thực sự.

Vì vậy chúng tôi phải nghiên cứu kỹ lưỡng." Không ngờ bí dược của Tây Vương Mẫu chỉ còn thiếu một bước nữa.

Nhưng mà, một bước này có thể sẽ không bao giờ thực hiện được.

Lâm Diệu thấy mấy người này không còn giá trị lợi dụng, liền trực tiếp rút súng lục ra giải quyết hết.

Quay người lại, Lâm Diệu nói với người của A Nịnh trước: "Nói với các ngươi, đưa A Nịnh về đi, cô ta bị trúng độc rồi.

Ông chủ của các ngươi hẳn là có cách." Sau đó, Lâm Diệu nhìn nhóm cuối cùng, cũng là đội của Ngô Tam Tỉnh.

Những người này đều là gương mặt xa lạ, cũng không biết Ngô Tam Tỉnh tìm từ đâu ra, không rõ thân phận là gì.

Lâm Diệu nghĩ một lát, rồi gọi Hạo Thiên Chân đến: "Hạo Thiên Chân, cậu qua xem thử, trong số những người này có ai quen không, hỏi thăm lai lịch của họ.

Nếu đều không phải người của cậu, tôi chỉ đành giải quyết hết bọn họ." Hạo Thiên Chân vừa đi, Trương Tiểu Ca đã bước tới, khóe miệng khẽ nhúc nhích, truyền ra một giọng nói rất nhỏ: "Đạo gia, người của Ngô Tam Tỉnh có vấn đề.

Tôi vừa thấy có một người trong đó hình như đã dịch dung, không

rõ thân phận.” Dịch dung?

Lâm Diệu nhìn kỹ những người đó, quả nhiên phát hiện biểu cảm của một người có chút kỳ quái, nụ cười cứng đờ.

Thế là Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân quay lại, nhìn Lâm Diệu lắc đầu nói: “Đạo gia, những người này tôi đều không quen.

Họ có phải là người của các đường khẩu dưới trướng nhà tôi không, tôi cũng không chắc.” Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Sau đó, hắn ra lệnh cho tộc nhân: “Tách tất cả mọi người ra thẩm vấn, xem lời khai có mâu thuẫn không.” Thấy những người đó bị tách ra thẩm vấn, người dịch dung kia bị Lâm Nhất dẫn đi, Lâm Diệu thấy vậy cũng đi theo.

Nhìn người dịch dung trước mặt, Lâm Diệu hỏi: “Nói đi, ngươi là ai, dịch dung trà trộn vào đội ngũ của nhà họ Ngô nhằm mục đích gì?” Người trước mặt cười khổ một cách cứng nhắc: “Đạo gia, không giấu gì ngài, tôi là Ngô Tam Tỉnh.” Lâm Diệu kinh ngạc nhìn Ngô Tam Tỉnh, nếu đã không chết, tại sao lại phải dịch dung, không chịu nhận lại Hạo Thiên Chân.

Thế là hắn hỏi: “Ngô Tam Tỉnh, ông lại giở trò gì nữa đây, giả chết à?” “Đạo gia, có vài chuyện tôi phải điều tra, lại không tiện lắm, nên đành nhân cơ hội này ẩn giấu thân phận, xin ngài giơ cao đánh khẽ.” Ngô Tam Tỉnh do dự một lúc rồi lấp liếm.

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu: “Toàn giở mấy trò ma mãnh này.

Thôi được rồi, tôi cũng không hỏi nữa.

À phải, những người của ông đều có thân phận gì?

Có đáng tin không?” Ngô Tam Tỉnh vui vẻ cười, vội nói: “Đạo gia

yên tâm, họ đều là tiểu nhị ở các đường khẩu của nhà họ Ngô chúng tôi, không phải người ngoài, ngài có thể yên tâm." Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó quay về chỗ cũ.

Đợi mọi người quay lại, Lâm Diệu cũng không làm khó người của Ngô Tam Tỉnh, trực tiếp dẫn đội ngũ rời đi.

Trên đường đi, tuy không gặp phải phiền phức lớn, nhưng thỉnh thoảng lại có vài con rắn đen nhỏ xuất hiện gây rối, cản trở hành trình.

Những người khác xem ra đã gặp phải rắc rối lớn, trên đường đi thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng súng.

Sau hai ngày, mọi người cuối cùng cũng quay trở lại mặt đất, nhưng vị trí ra ngoài lại là một khu rừng rậm, ở rìa của ốc đảo.

Trở lại mặt đất, nhìn bầu trời bên ngoài giống hệt thế giới dưới lòng đất, trong lòng nhất thời cảm khái vạn phần.

Sau khi xác định phương hướng, mọi người đi về phía nơi cắm trại trước đó.

Nhìn thấy khu rừng phía trước đã biến mất, mọi người định reo hò thì bị Lâm Diệu ngăn lại.

Lâm Diệu nghe thấy bên ngoài có tiếng hoạt động của một đội quân lớn, không biết là thế lực nào.

Hắn cẩn thận đi đến rìa khu rừng, nấp sau một thân cây to, nhìn về phía rìa ốc đảo.

Chỉ thấy một đội quân trang bị đầy đủ đang cắm trại ở đó, rất nhiều người cầm súng vây quanh lối vào, xem ra kẻ đến không có ý tốt.

Lâm Diệu vẫy tay, mọi người lùi về một nơi an toàn.

Lâm Diệu nói nhỏ: "Bên ngoài bị người ta chặn rồi, không biết là

thế lực nào.

Chúng ta cứ ở đây chờ xem sao, tối rồi tính tiếp.” Nửa đêm, Lâm Diệu dẫn người mò về phía doanh trại đối diện, chuẩn bị xem kẻ nào đang chặn đường.

Chương 175

Suốt cả ngày chờ đợi, tiếng súng trong doanh trại không ngớt, có vẻ như tất cả những người đi ra đều bị giải quyết, không có ý định để lại người sống.

Cẩn thận lẻn vào căn lều ở giữa, Lâm Diệu lắng nghe kỹ âm thanh bên trong.

"Chu tiên sinh, những người ra ngoài chúng ta đã giải quyết hết rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy đan dược đâu.

Người của chúng ta cũng không ai ra được, chúng ta có nên vào trong xem thử không?" Một giọng nói có phần già nua vang lên: "Đừng vội, người của Cửu Môn vẫn chưa xuất hiện mà.

Trong tay chúng chắc chắn có đan dược chúng ta cần.

Còn người của chúng ta…" Sau một lúc, giọng nói già nua lại vang lên: "Người của chúng ta có thể đã ở lại trong đó rồi.

Nói về đạo mộ, người của chúng ta không giỏi lắm.

Mấy gia tộc đạo mộ đó coi trọng kỹ nghệ của mình quá, bao nhiêu năm rồi chúng ta vẫn chưa học được bao nhiêu." "Thôi được, Chu tiên sinh.

Vậy nghe lời ngài, chúng ta đợi thêm xem sao." Nghe cuộc đối thoại bên trong, Lâm Diệu đã biết thân phận của họ, chỉ có thể là Phương Tiên Đạo.

Lâm Diệu trầm tư, đám người này không thể để lại được, để chúng ra ngoài cũng chỉ làm tăng thêm thực lực cho Phương Tiên Đạo.

Tất cả đều phải ở lại đây.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu ra hiệu cho mọi người quay về.

Lại cẩn thận rời khỏi doanh trại, trở về nơi ẩn náu trước đó.

Lâm Diệu không để ý đến những người khác, trực tiếp gọi tất cả tộc nhân đến bên cạnh: "Bây giờ tất cả mọi người đội mũ bảo hiểm lên, kiểm tra vũ khí trang bị, lát nữa không được để sót một ai trong doanh trại đó." Nhìn các tộc nhân chỉnh lý trang bị, Lâm Diệu nói với những người còn lại: "Lát nữa các người đi trước đi.

Tôi phải giải quyết hết đám người này, không thể để chúng ra ngoài được." Nói xong, hắn dẫn các tộc nhân xuất phát, để lại đám người ngơ ngác đứng tại chỗ.

Lại một lần nữa đến doanh trại của Phương Tiên Đạo, lần này Lâm Diệu và mọi người chia thành nhiều hướng lẻn vào, chuẩn bị dùng dao găm giải quyết kẻ địch trước, nếu bị phát hiện thì mới dùng súng.

Trên người mặc đồ bảo hộ và đội mũ bảo hiểm, mọi người cũng không lo bị thương, nhưng tốt nhất vẫn là dùng dao găm để kết thúc trận chiến, dù sao bị đạn bắn vào người cũng đau.

Không lâu sau, Lâm Diệu ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa khắp doanh trại, xem ra khó mà che giấu được nữa.

Quả nhiên, không bao lâu sau, trong doanh trại vang lên tiếng la hét, tiếng súng cũng vang lên không ngớt.

Lâm Diệu đứng bên ngoài doanh trại, không định ra tay, chỉ chú ý xung quanh, đề phòng có người chạy thoát.

Khoảng mười phút sau, tiếng súng trong doanh trại yếu đi, chỉ còn vài tiếng súng lác đác, là tiếng súng của tộc nhân.

Đợi mọi thứ lắng xuống, Lâm Diệu mới chậm rãi bước vào doanh trại.

Chỉ thấy bên trong máu tươi lênh láng, không còn một người sống sót.

Người sống?

Lâm Diệu nhớ đến Chu tiên sinh lúc nãy, vội vàng đi về phía căn lều đó.

Vừa đến gần, Lâm Diệu đã biết không còn ai sống sót.

Chu tiên sinh kia hẳn là một ông lão, đầu ông ta bị trúng đạn, xem ra cũng không thoát được.

Không ngờ trong Phương Tiên Đạo cũng có người trung thành như vậy, biết chuyện không thể làm được liền tự sát.

Lâm Diệu có chút thay đổi cách nhìn về Phương Tiên Đạo.

Kiểm tra kỹ lại doanh trại, xác định không có kẻ nào lọt lưới, Lâm Diệu cho tộc nhân thu gom vũ khí trang bị của đám người này, chuẩn bị mang về sơn trang cho tộc nhân luyện tập.

Nhìn những thi thể la liệt trên đất, Lâm Diệu ra lệnh cho tộc nhân: "Mọi người đổ hết xăng trong doanh trại ra đất đi, lát nữa đốt hết, kẻo để lại dấu vết." Nhìn ánh lửa bùng lên từ doanh trại phía sau, Lâm Diệu có chút mông lung.

Không biết Phương Tiên Đạo có bao nhiêu người, lần nào cũng gây thêm phiền phức.

Lâm Diệu ghét nhất là phiền phức.

Xem ra phải tìm cơ hội giải quyết triệt để cái phiền phức này mới được.

Kiểm tra xung quanh, Hạo Thiên Chân và những người khác đã rời đi, hiện tại xung quanh không còn ai.

Lâm Diệu lấy xe của mọi người ra, hướng về con đường lớn mà

đi.

Lần này lại đi lâu như vậy, không biết ở nhà thế nào rồi.

Đặc biệt là Doãn Tân Nguyệt đang mang thai, cộng thêm mấy đứa trẻ ở nhà, Lâm Diệu có chút nóng lòng muốn về.

Trên đường đi mất một tuần, mọi người mới quay trở lại thành phố nơi mình ở.

Vừa về đến sơn trang, Lâm Diệu đã vội vàng đi tìm Doãn Tân Nguyệt, muốn xem tình hình thế nào, dù sao thời gian mang thai cũng không còn ngắn nữa.

Trở về tiểu viện của mình, Lâm Diệu thấy Doãn Tân Nguyệt đang chơi đùa cùng mấy đứa trẻ.

Lâm Lam mắt tinh, là người đầu tiên nhìn thấy bóng dáng Lâm Diệu, vừa gọi "Nghĩa phụ" bằng giọng non nớt, vừa chạy về phía hắn.

Lâm Diệu vội vàng bế cô bé đáng yêu này lên, nhìn gương mặt tươi cười dễ thương của con bé, hỏi: "Nghĩa phụ không ở nhà, con ở nhà ăn có no không?" Lâm Lam vừa nghe đến ăn, liền bĩu môi nói: "Nghĩa phụ, con ăn no lắm.

Mấy anh ở nhà toàn bắt nạt con, giành đồ ăn ngon của con." "Ối chà, vậy thì thiệt thòi cho bảo bối của chúng ta quá.

Yên tâm, nghĩa phụ về rồi, xem ta xử lý mấy tên nhóc hư hỏng đó." Mấy đứa trẻ khác cũng vội chạy đến bên Lâm Diệu, nhìn từng gương mặt tròn trịa, Lâm Diệu biết mấy nhóc này sống rất tốt, có lẽ ăn hơi nhiều nên mặt đứa nào đứa nấy đều tròn xoe.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt đang đứng dậy, Lâm Diệu vội đi tới đỡ.

Bây giờ đã gần năm tháng, bụng cô đã lộ rõ.

Chương 176

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Diệu ca, không cần căng thẳng như vậy, em không sao." "Thế không được, bây giờ em là đại công thần của nhà chúng ta, không thể để xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào." Lâm Diệu có chút lo lắng nói.

Mặt khác, trong phòng bao của Cửu Môn.

Trương Tiểu Sơn nói với Nhị gia và Trần Bì: "Nhị gia, Trần Bì, gần đây chúng ta đã tập hợp nhân lực của Cửu Môn, phát hiện ra một số tung tích của Phương Tiên Đạo.

Chỉ nghe nói một thời gian trước chúng dường như có hành động." "Cũng không biết Đạo gia đã về chưa, lúc đó cần Đạo gia giúp đỡ.

Trần Bì, cậu về nói với Đạo gia một tiếng." Trần Bì gật đầu: "Trương phó quan, yên tâm đi, gặp tộc trưởng tôi sẽ báo lại.

Nhưng gần đây thuộc hạ của tôi phát hiện ra một số chuyện, tôi cảm thấy có chút không ổn, hình như có người đang tìm kiếm thông tin của Cửu Môn.

Ngài phải thông báo cho các gia tộc khác, mọi người đều phải chú ý." Lại có người thu thập thông tin của Cửu Môn?

Muốn làm gì đây?

Trương phó quan nghĩ một lát rồi nói: "Nhị gia, chuyện này cần ngài chú ý nhiều hơn.

Tôi và Trần Bì hiện tại đều đang tập trung vào Phương Tiên Đạo, chuyện bên này có chút không lo xuể." Nhị gia nghiêm nghị gật đầu, chậm rãi nói: "Yên tâm, chuyện này giao cho ta.

Ta cũng phải để bộ xương già này phát huy chút tác dụng cuối

cùng.” Tối đến, lúc ăn cơm, Trần Bì quay về sơn trang.

Thấy Lâm Diệu, Trần Bì vui mừng bước tới: “Tộc trưởng, ngài cuối cùng cũng về rồi.” Lâm Diệu nhìn Trần Bì rạng rỡ, cười gật đầu: “Được rồi, đừng bày mấy trò lễ nghi hư vô này nữa.

Chúng ta không cần xa cách như vậy.

Hiện tại cậu cũng là Tứ gia của Cửu Môn rồi, phải có khí thế lên.” Nhìn Trần Bì gật đầu ngồi xuống, Lâm Diệu hỏi về Ti Văn Cẩm: “Ti Văn Cẩm thế nào rồi?

Việc học hành có ổn không?” Nghe Lâm Diệu hỏi, Trần Bì nghĩ một lát rồi nói: “Tộc trưởng, Ti Văn Cẩm rất thông minh, học mọi thứ rất nhanh.

Nhưng có một khuyết điểm lớn, đó là quá mềm lòng.

Lần trước tôi dẫn cô ấy đi hành động, cô ấy không xuống tay được.” Lâm Diệu lắc đầu, Ti Văn Cẩm thật không giống người trong Cửu Môn, lại có thể mềm lòng.

Nhưng cũng không phải chuyện lớn, nếu thật sự không thành tài, vậy thì cứ để Trần Bì ngồi vững ở vị trí Tứ gia là được.

Thế là Lâm Diệu nghiêm túc nói: “Trần Bì, sau này cứ dẫn cô ấy đi hành động thêm vài lần nữa.

Nói với cô ấy, nếu còn mềm lòng, thì đừng lãng phí thời gian ở Cửu Môn nữa, đúng là bùn nhão không trát được tường.” Lâm Lam ngồi bên cạnh thấy Lâm Diệu cứ nói chuyện với Trần Bì mà không gắp thức ăn cho mình, liền vội vàng vỗ vỗ cánh tay Lâm Diệu: “Nghĩa phụ, mau gắp thức ăn cho con, không thì bị giành hết bây giờ.” Lâm Diệu quay đầu lại nhìn, đúng thật, mấy tên nhóc hư hỏng Lâm Dật ăn nhanh quá, thức ăn sắp hết rồi.

Nhìn Lâm Lam ngốc manh, Lâm Diệu vội an ủi: “Đừng vội, ta cho

người mang thêm thức ăn lên.

Yên tâm, chắc chắn sẽ cho con ăn no.” Bữa tối diễn ra trong không khí vui vẻ.

Sau bữa cơm, đưa Doãn Tân Nguyệt về viện, Lâm Diệu quay lại phòng khách.

Nhìn Trần Bì, Lâm Diệu nói: “Nói đi, có chuyện gì.

Vừa nãy ăn cơm thấy cậu có chuyện muốn nói.” Trần Bì sắp xếp lại suy nghĩ, kể lại chuyện xảy ra trong phòng bao Cửu Môn lúc trước.

Lâm Diệu nghe xong, rơi vào trầm tư.

Phương Tiên Đạo có hành động?

Không biết chúng định đi đâu.

Còn nữa, lại có người đang dò la tin tức của Cửu Môn, là ai vậy?

Không thể là Phương Tiên Đạo hay người nhà họ Vương, chúng đều hiểu rõ Cửu Môn, sẽ không dò la tin tức một cách trắng trợn như vậy.

Chẳng lẽ có thế lực mới muốn tham gia vào ván cờ này?

Sau một lúc lâu, Lâm Diệu mới tỉnh lại sau cơn trầm tư, nhìn Trần Bì đang chờ lệnh: “Trần Bì, nếu đám người dò la tin tức kia đã giao cho sư phụ cậu, vậy thì tạm thời không cần lo lắng nữa.

Thủ đoạn nông cạn như vậy cũng không phải thế lực lớn gì.” “Còn về phía Phương Tiên Đạo, phải để ý một chút.

Xem thử mục tiêu của chúng là ở đâu, đến lúc đó có thể chuẩn bị, tặng cho chúng một món quà lớn.

À phải, lần này ta gặp một đám người của Phương Tiên Đạo, trang bị của chúng ta có được.

Cậu có thể theo manh mối này mà điều tra, có thể sẽ có thu hoạch.

Một nhóm lớn như vậy, không thể nào không để lại chút dấu vết nào." Trần Bì gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Thấy Lâm Diệu không có lệnh gì khác, liền xoay người lui ra ngoài.

Lâm Diệu ngồi đó, trong đầu suy nghĩ về chuyện của Phương Tiên Đạo.

Nghĩ mãi cũng không có manh mối, chủ yếu là vì cấu trúc thế lực của Phương Tiên Đạo phức tạp, khó mà một đòn chí mạng, chỉ có thể từ từ ăn mòn, từng chút một loại bỏ vây cánh của chúng.

Trở về phòng, thấy Doãn Tân Nguyệt chưa nghỉ ngơi, Lâm Diệu dịu dàng nói: "Tân Nguyệt, em chưa nghỉ sao?

Sau này không cần phải đợi anh như vậy đâu." Doãn Tân Nguyệt cười gật đầu, sau đó vẻ mặt có chút khó coi nói: "Diệu ca, bên Doãn Băng hình như gặp phải phiền phức.

Gần đây em ấy không đến thăm em, lần cuối cùng gặp, em cảm thấy em ấy có chút tiều tụy, không biết đã xảy ra chuyện gì." Nghe Doãn Tân Nguyệt lo lắng, Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó an ủi: "Tân Nguyệt, mấy chuyện này em đừng lo.

Ngày mai anh sẽ qua xem thử.

Em cứ yên tâm dưỡng thai cho tốt là được." Doãn Tân Nguyệt vui mừng gật đầu.

Chỉ cần Lâm Diệu ra tay thì không cần lo lắng nữa.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt ngủ say, sắc mặt Lâm Diệu có chút âm trầm.

Chương 177

Thế lực của nhà họ Doãn đã đủ lớn rồi, bây giờ lại gặp phiền phức.

Xem ra ngày mai phải qua xem thử, cũng không biết là ai đang tìm chết.

Đã quyết định, Lâm Diệu ôm Doãn Tân Nguyệt chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, từ biệt Doãn Tân Nguyệt và mấy đứa trẻ, Lâm Diệu chuẩn bị đến khách sạn Minh Nguyệt xem thử.

Ngồi trên xe, Lâm Diệu phát hiện hàng ghế sau có tiếng động, quay đầu lại nhìn thì dở khóc dở cười.

Nguyên lai là Lâm Lam đang nấp ở phía sau, lén theo Lâm Diệu ra ngoài.

Dừng xe lại, nhìn Lâm Lam đang cười ngây ngô, Lâm Diệu hỏi: "Bảo bối à, sao con lại theo ra đây, không ở nhà chơi à?" Lâm Lam mặt đỏ bừng, lại gần Lâm Diệu, có chút xấu hổ nói: "Nghĩa phụ, con sợ người lại đi lâu không về, nên con đi theo." Nghe những lời ngây thơ đó, Lâm Diệu vừa vui mừng vừa có chút buồn bã.

Trẻ con cần phải được ở bên cạnh nhiều hơn.

Bế Lâm Lam vào ghế trẻ em, thắt dây an toàn, Lâm Diệu cười nói: "Được rồi, bảo bối của chúng ta đi theo, vậy chúng ta cùng xuất phát." Nhìn Lâm Lam vui vẻ, Lâm Diệu cười, sau đó gọi điện thoại cho Doãn Tân Nguyệt báo một tiếng, kẻo không tìm thấy Lâm Lam lại lo lắng.

Tại khách sạn Minh Nguyệt, Lâm Diệu bế Lâm Lam đi thẳng đến văn phòng của Doãn Băng.

Vừa mở cửa đã thấy Doãn Băng đang gọi điện thoại, giọng điệu

có chút gấp gáp, sắc mặt cũng không tốt, xem ra thật sự đã gặp chuyện khó khăn.

Không làm phiền, Lâm Diệu bế Lâm Lam ngồi xuống ghế sô pha, lấy cho Lâm Lam một ít đồ ăn vặt, rồi chờ Doãn Băng.

Một lúc lâu sau, Doãn Băng mới cúp điện thoại, lúc này mới phát hiện ra hai người Lâm Diệu.

"Dượng, ngài đến lúc nào vậy?

Sao không gọi cháu?" Doãn Băng vội đứng dậy chào hỏi.

Lâm Diệu vừa đút cho Lâm Lam ăn, vừa nói: "Được rồi, đừng khách sáo như vậy.

Cô của con lo con gặp phiền phức nên ta qua xem thử.

Nói đi, có chuyện gì phiền lòng?" Nghe vậy, sắc mặt Doãn Băng có chút khó coi.

Một lúc sau, cô mới mặt mày tái nhợt nói: "Dượng, có một món đồ bị mất trên đường vận chuyển, không biết là ai làm." "Bây giờ sắp đến thời gian giao hẹn rồi, nếu không giao được đồ, danh tiếng của khách sạn Minh Nguyệt sẽ hoàn toàn tiêu tan, uy tín của nhà họ Doãn chúng cháu cũng bị ảnh hưởng." "Ồ?

Món đồ gì vậy?

Ai ủy thác?

Mất ở đâu?

Kể hết đi." Lâm Diệu nhướng mày, có chút kinh ngạc hỏi.

Doãn Băng quay lại bàn làm việc, lấy một tập tài liệu ra, rồi nói: "Dượng, đây là tài liệu về món đồ đó, ngài có thể xem qua." Nói rồi, Doãn Băng đưa tài liệu cho Lâm Diệu, sau đó nói: "Dượng, món đồ này là một tấm gương đồng cổ, đựng trong một chiếc hộp gỗ đàn

hương.

Lúc nhận hàng thì gương vẫn còn, nhưng đi được nửa đường, lúc kiểm tra lại thì không biết món đồ đó đã đi đâu mất." Tấm gương đồng, Lâm Diệu nghe vậy trong lòng khẽ động.

Một tấm gương mà đáng để tốn nhiều công sức như vậy, trừ phi nó có tác dụng quan trọng.

Sau đó, nhìn vào phần giới thiệu trên tài liệu, vừa thấy ảnh của tấm gương, Lâm Diệu đã xác định được một vài suy đoán, xem ra lần này thật sự là nhắm vào mình.

Tấm gương trong ảnh giống hệt tấm gương mà Lâm Diệu lấy được trong mắt rồng trước đây, hiện đang được cất trong không gian của hắn.

Trên đời này sao có thể có một tấm gương khác?

Xem ra đây là một cách để thăm dò Lâm Diệu, quan hệ giữa nhà họ Doãn và Lâm Diệu đã bị kẻ có ý đồ điều tra rõ ràng.

Nhưng tấm gương này là giả, cũng không thể tự nhiên biến mất được, trừ phi trong số người của nhà họ Doãn có nội gián.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu nói với Doãn Băng: "Chuyện này không cần lo lắng nữa.

Bây giờ cháu gọi tất cả những người liên quan đến chuyến vận chuyển này về kinh thành, ta có chuyện muốn hỏi." "Còn nữa, đến ngày nhận hàng, nếu có người đến lấy, cứ nói với họ, món đồ đó đang ở chỗ ta, bảo họ liên lạc trực tiếp với ta là được." Nhìn vẻ mặt có chút do dự của Doãn Băng, Lâm Diệu biết cô đã hiểu lầm, có lẽ nghĩ rằng Lâm Diệu muốn giúp cô gánh vác chuyện này.

Thế là Lâm Diệu cười nói: "Không sao đâu, yên tâm đi.

Chuyện này không liên quan đến cháu, là nhắm vào ta.” Doãn Băng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi sắp xếp công việc.

Lâm Diệu không để ý đến chuyện này nữa, chỉ cần biết được mục đích của đối phương, thì không cần lo lắng những chuyện khác.

Dù sao thì tấm gương đang ở trong tay Lâm Diệu, đó mới là mấu chốt của mọi chuyện.

Nhìn Lâm Lam đang ăn đồ ăn vặt, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Con bé này thật ham ăn, không biết cái bụng nhỏ đó có chịu nổi không.

Ngăn Lâm Lam lại, Lâm Diệu nói: “Được rồi, đừng ăn nữa.

Lát nữa nghĩa phụ dẫn con đi ăn món ngon, để dành bụng đi.” Nghe vậy, Lâm Lam mới luyến tiếc buông đồ ăn vặt xuống, mắt long lanh nhìn Lâm Diệu, như thể đang nói: “Nghĩa phụ, chúng ta mau đi thôi, con đói rồi.” Thấy bộ dạng này của Lâm Lam, Lâm Diệu có chút không chịu nổi.

Thấy Doãn Băng đã sắp xếp xong công việc, hắn dặn cô đến sơn trang thăm Doãn Tân Nguyệt, rồi vội vàng dẫn “tiểu tổ tông” này rời đi.

Lái xe đến một cửa hàng đồ cổ, Lâm Diệu bế Lâm Lam bước vào.

Vừa vào cửa đã thấy một thân hình vạm vỡ, không phải Vương Bàn Tử thì còn ai?

Vương Bàn Tử đang nói chuyện với một người nước ngoài, hình như muốn bán cho ông ta một cái bình hoa, thổi phồng đến tận trời, nói là đồ của hoàng đế dùng.

Lâm Diệu nhìn kỹ, đó không phải là đồ thủ công mỹ nghệ làm cũ sao?

Lâm Diệu lắc đầu không để ý, dẫn Lâm Lam đi dạo xung quanh.

Chương 178

Cửa hàng đồ cổ không lớn, nhưng trang trí rất đẹp, đồ vật cũng được bài trí ngăn nắp, trông rất thoải mái, hẳn là tay nghề của Hồ Bát Nhất.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử lừa được ông Tây kia đi, lúc này mới phát hiện ra bóng dáng Lâm Diệu.

Thân hình vạm vỡ vội chạy tới, người chưa đến mà giọng đã vang lên: "Đạo gia, ngài về rồi à.

Đây là lần đầu tiên ngài đến cửa hàng đồ cổ của tôi, ngài thấy thế nào?" Lâm Diệu cười nhìn hắn: "Không tệ, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Do Hồ Bát Nhất bố trí phải không?" Vương Bàn Tử ngại ngùng cười, có chút đỏ mặt nói: "Đạo gia, tôi biết là không qua được mắt ngài.

Tôi là kẻ thô kệch, không làm được việc tỉ mỉ." Sau đó, Vương Bàn Tử lại vội nói: "Đạo gia, số hàng lấy từ chỗ ngài, tôi đã bán gần hết rồi, sắp có thể chuyển tiền cho ngài rồi." Lâm Diệu lắc đầu, ngăn Vương Bàn Tử lại: "Được rồi, mấy chuyện đó sau này cứ nói với Lâm thúc là được.

Lần này tôi đến mời cậu và Hồ Bát Nhất ăn cơm, tiện thể dò la một số tin tức." Buổi trưa, trong phòng bao của một quán lẩu, bốn người Lâm Diệu đang ăn thịt cừu xiên.

Nhìn Lâm Lam ăn dính đầy tương mè trên miệng, Lâm Diệu vội lau cho cô bé.

Sau đó, hắn nhìn hai người Hồ Bát Nhất nói: "Không biết gần đây

hai người có nghe tin tức gì về tấm gương đồng cổ không, đặc biệt là trong khoảng thời gian sau khi chúng ta trở về." Vương Bàn Tử lắc đầu, tỏ vẻ không có tin tức gì.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại suy nghĩ kỹ, sau đó có chút do dự nói: "Đạo gia, tôi có nghe được một chút tin tức.

Có người nói tấm gương đó hình như có liên quan đến một ngôi mộ cổ khác, nhưng mọi người đều không biết tin tức này từ đâu ra, xuất hiện rất đột ngột." Lại có liên quan đến mộ cổ, vậy thì hành động của đám người kia nhắm vào khách sạn Minh Nguyệt cũng có thể hiểu được.

Nhưng, đám người này có phải là người của Phương Tiên Đạo không?

Gần đây chúng hình như cũng đang chuẩn bị hành động, chẳng lẽ tấm gương đồng cũng là một phần trong kế hoạch của chúng?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không làm phiền Lâm Diệu đang trầm tư.

Vương Bàn Tử nói nhỏ: "Lão Hồ, Đạo gia không phải lại sắp có hành động rồi chứ?

Lát nữa chúng ta hỏi xem có thể đi theo không?" Hồ Bát Nhất trầm ngâm, đáp lại bằng giọng thấp: "Lát nữa tìm cơ hội hỏi Đạo gia xem sao, không biết có tiện hay không." Vương Bàn Tử gật đầu, không nói gì nữa, tiếp tục ăn thịt cừu.

Lâm Diệu nghĩ một lúc, không có manh mối, được Hồ Bát Nhất nhắc nhở, hắn mơ hồ nhớ lại một chút tình tiết, nhưng thời gian đã quá lâu, không còn ấn tượng gì nữa.

Lâm Lam ngồi bên cạnh vội vỗ vỗ Lâm Diệu, lo lắng nói: "Nghĩa phụ, nghĩa phụ, mau gắp thịt cho con, sắp bị chú Vương Bàn Tử kia

ăn hết rồi.” Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lâm Lam, và chiếc đũa của Vương Bàn Tử đang dừng lại giữa không trung, Lâm Diệu bật cười, vội gắp thịt cho cô bé ham ăn này.

Nếu đã không nghĩ ra, Lâm Diệu cũng không nghĩ nữa, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cứ ăn lẩu cho ngon đã.

Đang ăn lẩu, Vương Bàn Tử có chút ngại ngùng hỏi: “Đạo gia, gần đây ngài có định đi đâu không?

Lúc đó dẫn theo hai bọn tôi với, ở trong thành rảnh rỗi quá, thật sự rất chán.” “Sao?

Kinh doanh đồ cổ tốt như vậy không làm, cứ phải đi chịu khổ à?” Lâm Diệu cười hỏi.

Thấy Lâm Diệu không từ chối, Vương Bàn Tử vội cười nói: “Đạo gia, ngài không biết đâu.

Lúc đầu tôi cũng vui lắm, nhưng được vài ngày lại thấy ngứa tay, sắp bức chết tôi rồi.” Nhìn vẻ mặt mong đợi của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, Lâm Diệu nghĩ một lát, rồi nghiêm mặt nói: “Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, không phải tôi không dẫn hai người đi, mà lần này thật sự rất nguy hiểm.

Tôi vừa từ trong đó ra, bây giờ không còn là chuyện hạ mộ nữa, mà là cuộc đối đầu giữa hai thế lực, rất tàn khốc, tốt nhất đừng tham gia vào.” Vương Bàn Tử định nói gì đó, nhưng bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

Hồ Bát Nhất trầm giọng nói: “Cảm ơn Đạo gia đã nhắc nhở.

Nếu ngài có việc gì cần, cứ nói thẳng với hai chúng tôi.” Lâm Diệu gật đầu, nhìn vẻ mặt có chút không cam lòng của Vương Bàn Tử, đột nhiên nói: “Hai người nếu thật sự muốn hạ mộ, có thể liên lạc với Trần Bì, đều là người quen cả.

Cậu ta hiện là Tứ gia của Cửu Môn, có nhiều cơ hội hạ mộ.

Hai người có thể yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu." Ăn cơm xong, Lâm Diệu để lại phương thức liên lạc của Trần Bì cho Vương Bàn Tử đang vui mừng, rồi dẫn Lâm Lam về sơn trang.

Trong phòng ngủ, Lâm Diệu lấy tấm gương đồng cổ ra, nhìn kỹ, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, càng không có dấu hiệu bản đồ.

Vừa định cất đi thì nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Đinh, phát hành nhiệm vụ hệ thống mới: Thám hiểm Quan Sơn Mật Tàng." Quan Sơn Mật Tàng?

Nơi nào vậy?

Mình không có chút ấn tượng nào cả.

Bây giờ nhiệm vụ của hệ thống đã liên quan đến Lâm Diệu, chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi.

Nhưng Quan Sơn Mật Tàng?

Vậy thì có thể dẫn Quan Nguyệt đi cùng, lúc đó có thể nhận được một số lợi ích.

Lâm Diệu mỗi ngày ở nhà cùng Doãn Tân Nguyệt và mấy đứa trẻ, cuộc sống trôi qua bình dị mà ấm áp.

Lâm Diệu thích cuộc sống như vậy.

Nhưng có hệ thống, cuộc sống bình yên này cuối cùng cũng không thuộc về Lâm Diệu.

Doãn Băng đã gọi điện đến, hôm nay là ngày giao hàng, những người liên quan đều đã đợi ở khách sạn Minh Nguyệt.

Dẫn năm người Lâm Nhất đến khách sạn Minh Nguyệt, nhìn bốn

người đang đứng trước mặt, là những người có liên quan.

Lâm Diệu vẫy tay, mấy người Lâm Nhất dẫn người xuống thẩm vấn.

Chỉ cần có vấn đề, thì câu trả lời của mấy người này chắc chắn có sơ hở, chỉ là trước đây không có ai nghi ngờ mà thôi.

Nhìn Doãn Băng đang lo lắng, Lâm Diệu an ủi: "Yên tâm đi, lát nữa mấy người Lâm Nhất hỏi xong, sẽ biết kết quả.

Không có vấn đề gì đâu, cũng sẽ không ảnh hưởng đến danh tiếng của khách sạn Minh Nguyệt." Doãn Băng chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng vẻ mặt lo lắng vẫn hiện rõ trên mặt.

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, Doãn Băng còn quá trẻ, thành phủ còn quá nông, cần phải rèn luyện thêm.

Chương 179

Sau 20 phút, Lâm Nhất và những người khác dẫn một người quay lại.

Lâm Nhất chỉ vào người đang run rẩy kia nói: "Tộc trưởng, đã tra ra rồi.

Tất cả mọi chuyện đều do tên nhận hàng này làm.

Hắn nhận hàng trước, rồi lúc đóng hàng lại tráo đồ." Nghe vậy, Doãn Băng mặt đầy tức giận, vừa định mở miệng nói gì đó thì bị Lâm Diệu ngăn lại.

Nhìn người thanh niên có chút sợ hãi, Lâm Diệu mở miệng nói: "Nói đi, người của nhà nào?" Tuy sợ hãi, nhưng hắn không nói gì, xem ra định cứng miệng đến cùng.

Nhưng người này vừa nhìn đã biết không phải người nhà họ Vương, nếu không đã sớm tự sát, không sống đến bây giờ.

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, tội gì phải thế?

Nói sớm không tốt sao?

Hắn gật đầu với Lâm Nhất, ra hiệu mang xuống thẩm vấn, xem xương cốt của tên này cứng đến đâu.

Nghe tiếng la hét thảm thiết từ phòng bên cạnh, Doãn Băng có chút không nỡ, hình như định nói gì đó.

Lâm Diệu không đợi cô nói, liền hỏi: "Sao?

Mềm lòng rồi?

Đây không giống việc mà một người đứng đầu khách sạn Minh Nguyệt có thể làm.

Nếu ta không phát hiện ra, khách sạn Minh Nguyệt sẽ ra sao?" Nhìn Doãn Băng đã bình tĩnh trở lại, Lâm Diệu âm thầm gật đầu.

Xem ra không phải là vô phương cứu chữa.

Thân là người chèo lái, nếu mềm lòng, thì nên sớm thoái vị nhường chức thì hơn.

Theo tiếng la hét thảm thiết ngừng lại, Lâm Nhất bước vào văn phòng, giọng điệu có chút tức giận: "Tộc trưởng, là người của Phương Tiên Đạo.

Bọn này thật là âm hồn không tan, chúng ta giải quyết chúng luôn chứ?" Phương Tiên Đạo?

Quả nhiên là chúng.

Xem ra hành động của chúng trùng khớp với nhiệm vụ của hệ thống, không biết là vì mục đích gì.

Lâm Diệu nghĩ một lát, rồi nói: "Người cứ giữ lại đó.

Lát nữa xem thử người đến nhận hàng là ai.

Dám giở trò lừa bịp với chúng ta, đầu óc của đám người Phương Tiên Đạo bị hỏng rồi sao?" Sau đó, Lâm Diệu quay đầu nhìn Doãn Băng: "Lát nữa cháu ra lệnh xuống, hôm nay khách sạn Minh Nguyệt ta làm chủ.

Cháu đến sơn trang ở với cô đi.

Những chuyện còn lại không phải là việc cháu nên tham gia.

Yên tâm, ngày mai mọi thứ sẽ trở lại bình thường, như chưa có chuyện gì xảy ra." Doãn Băng do dự một lúc, rồi đi ra ngoài ra lệnh.

Sau đó, cô đến sơn trang.

Ngồi trong văn phòng, Lâm Diệu suy nghĩ nên xử lý chuyện của

Phương Tiên Đạo như thế nào.

Lần này hệ thống không đưa ra bản đồ, Lâm Diệu không có cách nào hành động một mình, cũng không có manh mối.

Nhưng xem ra Phương Tiên Đạo đã biết địa điểm, chỉ thiếu tấm gương đồng cổ làm chìa khóa.

Vậy thì có thể hợp tác.

Còn sau khi vào trong, thì đừng trách ta xuống tay độc ác.

Chờ khoảng một tiếng, người của khách sạn Minh Nguyệt lên thông báo, người nhận hàng đã đến.

Đợi người được dẫn vào văn phòng, Lâm Diệu thấy một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, trông nho nhã, hẳn là một người có học thức.

Chỉ thấy ông ta mở miệng nói: "Xin chào, tôi đến nhận hàng, đây là bằng chứng." Nói rồi, ông ta đặt một tờ biên lai lên bàn.

Lâm Diệu cầm bằng chứng lên xem, đúng là biên lai của tấm gương đồng cổ giả.

Ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đầy tự tin trước mặt, Lâm Diệu cười nói: "Được rồi, chuyện này không vội.

Mời ngồi, tôi giới thiệu một người cho ông quen trước." Lời vừa dứt, Lâm Nhất đã dẫn tên phản bội nửa sống nửa chết vào.

Nhìn thảm trạng của người kia, mồ hôi lập tức túa ra trên mặt người đàn ông trung niên, cả người cũng có chút hoảng loạn, nhưng nhanh chóng khống chế được.

Quay đầu lại nhìn Lâm Diệu, ông ta cố gắng trấn tĩnh nói: "Không biết ngài có ý gì?" "Ý gì?" Nói rồi, Lâm Diệu rút súng lục ra, bóp cò, "bằng" một tiếng súng vang lên, tên phản bội không còn hơi thở.

Nhìn thi thể ngã trên mặt đất, người đàn ông trung niên bị tiếng súng dọa giật mình, vội hét lên: "Ông muốn làm gì?

Khách sạn Minh Nguyệt muốn làm hại khách hàng sao?

Sau này không muốn kinh doanh nữa à?" Lâm Diệu đứng dậy, đi đến sau lưng người đàn ông trung niên, dùng tay xoay đầu ông ta về phía thi thể: "Nhìn đây, cho ngươi ba giây để suy nghĩ.

Nếu không nói thật, thì xuống đó bầu bạn với hắn đi, đồ tạp nham của Phương Tiên Đạo." Ba chữ Phương Tiên Đạo vừa thốt ra, cơ thể người đàn ông trung niên có chút mềm nhũn.

Chưa đợi Lâm Diệu bắt đầu đếm ngược, ông ta đã không chịu nổi nữa.

Người đàn ông trung niên vội nói: "Đừng ra tay, chúng ta có chuyện gì từ từ nói.

Tôi làm vậy cũng là bất đắc dĩ." Nghe vậy, Lâm Diệu hài lòng gật đầu, nói với người đàn ông trung niên: "Vậy nói đi, giở trò này với ta, thật không biết sống chết là gì." Người đàn ông trung niên bình tĩnh lại, mở miệng nói: "Tôi biết Lâm Diệu, Đạo gia của Cửu Môn, con rể nhà họ Doãn.

Chương 180

Vì vậy tôi mới dùng thủ đoạn này, tôi muốn hợp tác với Phương Tiên Đạo.” “Hợp tác?

Hừ, không sợ ta trực tiếp giải quyết ngươi à?

Hợp tác với ta?” Mặc dù Lâm Diệu đã chuẩn bị hợp tác, nhưng lúc này hắn không trực tiếp đồng ý, muốn xem thử Phương Tiên Đạo có con bài tẩy gì, dám tìm đến hắn hợp tác.

Phải biết rằng, trên tay hắn đã dính không ít máu của người Phương Tiên Đạo.

Người đàn ông trung niên lén nhìn thi thể trên mặt đất, sau đó nói: “Trước đây ông đã ngăn cản chúng tôi thám hiểm hải nhãn, giết hết người của chúng tôi.

Vì vậy tấm gương đồng cổ chắc chắn đang ở trong tay ông.

Tôi biết vị trí của một ngôi mộ lớn, chúng ta có thể cùng nhau tìm kiếm, sau khi vào trong thì ai có bản lĩnh người đó hưởng.” Ai cho ngươi dũng khí vậy?

Chẳng lẽ mấy lần giáo huấn trước đây chưa đủ sao?

Phải biết rằng, gần đây nhất, một đội tác chiến của chúng đã bị Lâm Diệu dễ dàng giải quyết.

Còn có thủ đoạn gì nữa sao?

Lâm Diệu quyết định thăm dò, xem thử con bài tẩy của hắn là gì.

Thế là Lâm Diệu lơ đãng nói: “Hợp tác thế nào?” Người đàn ông trung niên mặt lộ vẻ vui mừng.

Xem ra, Lâm Diệu đã bị ngôi mộ lớn hấp dẫn, hợp tác có hy vọng

rồi.

Ông ta vội nói: "Tôi biết bản lĩnh của ông, vì vậy lúc hạ mộ ông có thể có tối đa mười người.

Đến lúc đó chúng ta cùng xuất phát, hợp tác tìm kiếm mộ cổ." Sắc mặt Lâm Diệu có chút kỳ quái, người này không phải là kẻ ngốc chứ?

Có thể tiêu diệt cả đội quân, đây là chuyện số lượng người nhiều hay ít sao?

Đột nhiên trong lòng Lâm Diệu khẽ động, chẳng lẽ chuyện ở sa mạc hắn ta không biết?

Vậy thì có chuyện hay rồi.

Lâm Diệu giả vờ bất mãn nói: "Tôi ra mười người, còn các người thì sao?

Chuẩn bị ra bao nhiêu người?" "Chúng tôi năm mươi người đi.

Dù sao cũng có một số thứ cần nghiên cứu tại hiện trường, vì vậy cần có nghiên cứu viên." Người đàn ông trung niên kìm nén sự vui mừng, giả vờ trấn tĩnh nói.

Không sai rồi, người này chắc chắn không biết tin tức ở sa mạc.

Phải biết rằng đội quân đó có hơn một trăm người, không phải đều bị bỏ lại trong đó sao?

Thế là, Lâm Diệu giả vờ suy nghĩ kỹ lưỡng, thực chất trong lòng đang tùy ý chế giễu Phương Tiên Đạo.

Tin tức lớn như vậy mà không chia sẻ cho nhau, xem ra nội bộ của chúng có vấn đề rồi.

Cuối cùng, Lâm Diệu vẻ mặt khó xử đồng ý.

Nghe Lâm Diệu trả lời chắc chắn, người đàn ông trung niên vui

mừng đứng dậy nói: "Được, vậy chúng ta đã định rồi.

Đến lúc đó tôi sẽ thông báo trước khi xuất phát.

À phải, giới thiệu lại, tôi họ Tôn, có thể gọi tôi là giáo sư Tôn." Tạm biệt tên ngốc này, Lâm Diệu có chút không thể tin nổi ngồi trên ghế.

Một lúc sau, hắn đột nhiên nói: "Lâm Nhất, giáo sư Tôn kia không phải là kẻ ngốc chứ?

Đây không phải là dê vào miệng cọp sao?" Đợi một lúc không nghe thấy Lâm Nhất trả lời, Lâm Diệu ngẩng đầu lên nhìn.

Biểu cảm của Lâm Nhất đã có chút méo mó, xem ra vừa rồi đang cố nhịn cười.

Bây giờ Lâm Diệu nói một câu, hắn không nhịn được nữa, cười đến đau cả bụng.

Một lúc lâu sau, Lâm Nhất mới nói: "Tộc trưởng, giáo sư Tôn kia không phải nghiên cứu đến ngốc rồi chứ, sao lại ngây thơ như vậy?

Thật sự nghĩ rằng số người đông hơn chúng ta là thắng chắc à?" Lâm Diệu cười lắc đầu: "Ta cũng không biết nữa.

Lúc đầu ta tưởng hắn có thủ đoạn gì, nhưng nghe ý của giáo sư Tôn, hình như chỉ là đông người hơn một chút thôi.

Ta cũng có chút nghi ngờ rồi." Giải quyết xong chuyện của Phương Tiên Đạo, Lâm Diệu đến phòng bao Cửu Môn.

Lúc nãy hắn đã nhờ người của khách sạn Minh Nguyệt xác định, hôm nay Trương Tiểu Sơn cũng ở đó.

Bước vào, thấy Trương Tiểu Sơn đang trầm tư, cũng không biết đang nghĩ gì.

Lâm Diệu ngồi xuống ghế, nhìn Trương Tiểu Sơn đang trầm tư:

“Nghĩ gì vậy?

Sao mà nhập tâm thế?” Bị Lâm Diệu làm giật mình, Trương Tiểu Sơn hoảng hốt.

Thấy là Lâm Diệu, hắn mới yên tâm: “Đạo gia, ngài đến rồi.

Vừa rồi có chút nhập tâm, không để ý đến ngài.” “Thôi, lại đang nghiên cứu chuyện gì vậy?

Sao mà nhập tâm thế?” Lâm Diệu cười nói.

Trương Tiểu Sơn nghĩ một lát, rồi nói: “Đạo gia, Trần Bì hắn đã nói với ngài chuyện có người điều tra Cửu Môn rồi phải không?

Tôi vừa mới nghĩ đến chuyện đó, sáng nay Nhị gia đã báo tin cho tôi.” Điều tra Cửu Môn?

Ồ, nhớ rồi, hôm trở về Trần Bì có nhắc đến.

Chương 181

Thế là Lâm Diệu gật đầu: “Biết rồi, sao thế?

Bọn họ có vấn đề gì à?” “Đạo gia, sau khi Nhị gia điều tra, phát hiện những người đó là người nước ngoài.

Cụ thể thì bọn họ không phải tìm Cửu Môn, mà là tìm tin tức về nhà họ Hoắc.” Trương Tiểu Sơn có chút nghiêm túc nói.

Người nước ngoài?

Đang thu thập tin tức nhà họ Hoắc?

Chuyện này có chút thú vị.

Lâm Diệu tò mò hỏi: “Nhị gia đã tra ra chuyện gì chưa?

Đã báo cho Hoắc Tiên Cô chưa?” Trương Tiểu Sơn mặt đầy khổ não: “Đạo gia, làm gì có chuyện dễ dàng tra ra như vậy.

Chỉ biết được một chút thông tin về thân phận.

Còn về nhà họ Hoắc, tôi vừa rồi cũng đang nghĩ, có nên báo cho họ một tiếng không.” Có vấn đề gì sao?

Trực tiếp báo là được rồi, sao Trương Tiểu Sơn lại có vẻ không muốn?

Lâm Diệu kỳ quái nhìn Trương Tiểu Sơn: “Sao?

Không báo cho nhà họ Hoắc chuyện này sao?

Tại sao?” “Đạo gia, ngài không biết đâu.

Khoảng thời gian ngài không ở đây, nhà họ Hoắc hiện đang nội loạn.

Ngưu quỷ xà thần đều xuất hiện.

Hoắc Tiên Cô và con gái Hoắc Linh Linh một thời gian trước đã ra ngoài, đến giờ vẫn chưa liên lạc được." Trương Tiểu Sơn cười khổ lắc đầu.

"Hiện tại người chủ sự của nhà họ Hoắc là cháu gái của Hoắc Tiên Cô, Hoắc Tú Nhi.

Nhưng thủ đoạn không đủ cứng rắn, vì vậy tôi mới đang cân nhắc có nên báo cho nhà họ Hoắc chuyện này không." Cháu gái do Hoắc Tiên Cô bồi dưỡng lại có thể nhu nhược như vậy.

Xem ra truyền thống của phụ nữ nhà họ Hoắc không được Hoắc Tú Nhi kế thừa rồi.

Lâm Diệu lắc đầu, không để ý đến chuyện của nhà họ Hoắc nữa.

Nhìn Trương Tiểu Sơn, biểu cảm của Lâm Diệu có chút nghiêm túc: "Chuyện của nhà họ Hoắc để sau đi.

Ta bây giờ nói chuyện với ngươi về Phương Tiên Đạo.

Vừa rồi ta đã gặp một người tên là giáo sư Tôn, chuẩn bị hợp tác hạ mộ lần tới." Lâm Diệu không để ý đến Trương Tiểu Sơn đang định nói gì, tiếp tục nói: "Có hai chuyện, một là phải điều tra kỹ về Phương Tiên Đạo.

Ta phát hiện nội bộ của chúng hình như không phải là một khối thống nhất, có một số tin tức còn không thông báo cho nhau." "Chuyện thứ hai, từ bây giờ phải theo dõi chặt chẽ tung tích của Phương Tiên Đạo.

Ta nghi ngờ giáo sư Tôn hợp tác với ta lần này có thể là một con tốt thí, chắc chắn còn có thủ đoạn dự phòng, vì vậy nhất định phải theo dõi chặt chẽ." "Người trong mộ ta sẽ giải quyết, chắc chắn sẽ không để thoát một ai.

Chuyện bên ngoài giao cho ngươi.

Lần này chúng ta cho Phương Tiên Đạo một bài học lớn hơn, để chúng biết điều một chút." Trương Tiểu Sơn im lặng ngồi đó, cẩn thận sắp xếp lại thông tin mà Lâm Diệu đã nói.

Dù sao cũng là Phương Tiên Đạo, mọi việc đều phải cẩn thận, không thể sơ suất.

Lâm Diệu cũng không làm phiền, im lặng ngồi uống trà.

Đột nhiên Lâm Diệu nhớ ra một chuyện, nói: "À phải, có một chuyện, nhất định phải chú ý.

Phương Tiên Đạo đối với mỗi người chúng ta hẳn đều đã hiểu rõ, chúng liên lạc với ta thông qua khách sạn Minh Nguyệt.

Vì vậy mỗi người tốt nhất nên đề phòng nhiều hơn, để tránh Phương Tiên Đạo chó cùng rứt giậu." Trương Tiểu Sơn nghiêm nghị gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Chuyện này không thể không phòng.

Một lúc sau, Trương Tiểu Sơn vừa định nói gì thì điện thoại của hắn reo lên.

Nhận điện thoại, nói vài câu, sắc mặt hắn thay đổi, trông có vẻ gấp gáp.

Cúp điện thoại, Trương Tiểu Sơn trầm giọng nói: "Đạo gia, xảy ra chuyện rồi." Nghe vậy, Lâm Diệu có chút kỳ quái, bây giờ có thể xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là hai mẹ con Hoắc Tiên Cô?

"Đạo gia, Hoắc Tiên Cô bị nhốt trong mộ rồi.

Vừa rồi Hoắc Tú Nhi gọi điện thoại, cô ấy nhận được một lá thư cầu cứu, muốn tìm ngài.

Nhưng không có phương thức liên lạc của ngài nên hy vọng tôi

giúp thông báo.” Cầu cứu ta?

Quan hệ giữa ta và nhà họ Hoắc hình như chưa tốt đến mức đó.

Trầm tư một lát, Lâm Diệu hỏi: “Nói gì?” Trương Tiểu Sơn nhìn điện thoại, rồi đưa cho hắn.

Lâm Diệu nhìn, thì ra là một bức ảnh, do Hoắc Tú Nhi vừa gửi.

“Tú Nhi, nhờ Đạo gia giúp đỡ.

Bà bị nhốt trong này rồi, ‘long cốt’, Phương Tiên Đạo, nhà họ Vương đều ở trong này.” Chữ viết trên thư nguệch ngoạc, xem ra được viết trong tình huống nguy cấp.

Nhưng, Lâm Diệu có chút nghi vấn, nếu đã bị nhốt trong đó, sao lá thư lại được gửi đến nhà họ Hoắc?

Chương 182

Nhưng trong đó lại có "long cốt"?

Xem ra không đi không được rồi, thứ đó Lâm Diệu vẫn luôn tìm kiếm, khó khăn lắm mới xuất hiện, không thể bỏ qua.

Quyết định xong, Lâm Diệu trực tiếp đứng dậy: "Nếu đã cầu cứu, vậy thì đến nhà họ Hoắc xem tình hình trước đã." Năm rưỡi chiều, Lâm Diệu và một nhóm người đến dinh thự nhà họ Hoắc.

Vừa đến cửa đã cảm thấy không khí có chút không ổn, trong nhà quá ngột ngạt, có cảm giác như sắp có bão tố.

Gõ cửa nhà họ Hoắc, một người gác cổng khoảng 50 tuổi bước ra.

Thấy nhiều người tụ tập ở cửa, ông ta cẩn thận hỏi: "Không biết các vị đến nhà họ Hoắc chúng tôi có việc gì?" Trương Tiểu Sơn bước lên nói: "Trương Tiểu Sơn của Cửu Môn đến bái phỏng, phiền ông thông báo một tiếng." Nghe lời của Trương Tiểu Sơn, người gác cổng có chút khó xử, không nhúc nhích.

Một lúc sau, dưới ánh mắt của mọi người, ông ta nói: "Các vị, hôm nay nhà họ Hoắc chúng tôi có việc nhà cần giải quyết, thật sự không tiện lắm.

Ngày khác đến được không?" Ồ, người gác cổng này thú vị đấy, lại dám cản người của Cửu Môn.

Xem ra nhà họ Hoắc thật sự có chuyện xảy ra.

Thấy vậy, Lâm Diệu có chút không kiên nhẫn, trực tiếp vẫy tay.

Lâm Nhất và những người khác lập tức bước lên khống chế người đó, mở toang cửa lớn nhà họ Hoắc.

Đến bái phỏng nhà họ Hoắc là đã nể mặt rồi, lại còn dám cản đường, thật thú vị.

Lâm Diệu dẫn đầu bước vào nhà họ Hoắc, đi thẳng đến phòng khách.

Trên đường đi, không thấy một người hầu nào của nhà họ Hoắc, như thể cả dinh thự đã trống không.

Trực tiếp đẩy cửa phòng khách ra, mọi người bước vào, người không ít.

Những người này hẳn đều là người nhà họ Hoắc, cũng không biết đang bàn chuyện gì, ai nấy đều tranh cãi không ngớt.

Thấy Lâm Diệu và những người khác bước vào, họ ngừng tranh cãi.

Một người đàn ông mặc vest đứng dậy, lớn tiếng nói: "Là ai, ai cho các ngươi vào?

Mau cút ra ngoài." Nghe lời nói không hay, bên cạnh có một số người nhà họ Hoắc đang xem trò vui.

Lâm Nhất trực tiếp rút súng lục, bắn một phát vào chân người đàn ông đó.

Thấy người kia trực tiếp ra tay, làm người bị thương, người nhà họ Hoắc không ai dám lên tiếng nữa, im lặng nhìn Lâm Diệu và những người khác bước vào.

Trong chốc lát, cả phòng khách chỉ còn lại tiếng la hét thảm thiết của người đàn ông kia.

Lâm Diệu nhìn quanh, không thấy bóng dáng của Hoắc Tú Nhi, lạnh lùng hỏi: "Người chủ sự của nhà họ Hoắc đâu, đứng ra đây." Cả căn phòng, mọi người đều né tránh ánh mắt của Lâm Diệu, ai nấy đều

chỉ muốn chui xuống đất, sợ Lâm Diệu sẽ lấy mình ra khai đao.

Một lúc lâu sau, mới có một người phụ nữ lớn tuổi chỉ vào một cô gái trẻ ngồi ở vị trí chủ tọa nói: "Đó là người chủ sự hiện tại, vừa rồi chủ trì cuộc họp bãi miễn vị trí đại gia chủ của Hoắc Tú Nhi." Nghe vậy, Lâm Diệu đánh giá cô gái trẻ đó.

Trông cũng khoảng 20 tuổi, ăn mặc có chút diêm dúa, dáng vẻ có chút giống Hoắc Tú Nhi.

Lâm Diệu nhìn cô ta nói: "Người chủ sự nhà họ Hoắc?

Tên gì?

Sao lúc nãy không nói?" Hoắc Tú Nhi này còn quá non nớt, lại có thể để người khác ép mình xuống đài.

Thật lãng phí công sức bồi dưỡng bao năm của Hoắc Tiên Cô.

Cô gái trẻ đó ổn định lại tinh thần, chậm rãi nói: "Tôi là Hoắc Lan Hinh, người chủ sự hiện tại của nhà họ Hoắc." Lâm Diệu nhìn chằm chằm vào cô ta, biết ánh mắt cô ta có chút né tránh, mới trầm giọng nói: "Cửu Môn, Lâm Diệu." Nghe lời của Lâm Diệu, cả căn phòng lập tức như ong vỡ tổ, tất cả đều bàn tán xôn xao.

"Người của Cửu Môn đến nhà họ Hoắc chúng ta làm gì?" "Ai mà biết được.

Hơn nữa Lâm Diệu là kẻ giết người không gớm tay của Cửu Môn, lòng dạ độc ác, cũng không biết là phúc hay họa?" "Phúc?

Không thấy vừa rồi đã nổ súng rồi sao?" Hoắc Lan Hinh sắc mặt tái xanh đứng dậy, nghiến răng nói: "Ra mắt Đạo gia." Lâm Diệu gật đầu, liếc nhìn xung quanh, trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

"Hoắc Tú Nhi đâu?

Gọi cô ta ra đây, ta có chuyện muốn hỏi." Hoắc Lan Hinh nghe vậy

không nói gì, chỉ im lặng nhìn Lâm Diệu.

Còn những người xung quanh càng không dám nói bừa.

Nhìn không khí yên tĩnh, Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn liếc nhìn nhau.

Xem ra nhà họ Hoắc không muốn Hoắc Tiên Cô trở về rồi, cái chức gia chủ này đúng là thất bại.

Lâm Diệu đang nghĩ đến chuyện "long cốt", không muốn lãng phí thời gian ở nhà họ Hoắc nữa.

Thế là sắc mặt hắn lạnh đi, trực tiếp rút súng lục chĩa vào Hoắc Lan Hinh.

Thấy hành động của Lâm Diệu, một số người nhà họ Hoắc đứng xung quanh cũng trực tiếp rút vũ khí ra, định chĩa vào Lâm Diệu.

Chưa kịp hành động, Lâm Nhất và những người khác đã trực tiếp nổ súng.

Trong chốc lát, cả phòng khách biến thành chiến trường.

Đợi tất cả những người nhà họ Hoắc rút vũ khí ra đều ngã xuống, tiếng súng mới ngừng lại.

Lâm Diệu liếc nhìn xung quanh, giọng nói như băng tuyết vạn năm: "Nhà họ Hoắc can đảm thật đấy, dám chĩa súng vào ta." Nói xong, Lâm Diệu trực tiếp bóp cò, bắn ngã Hoắc Lan Hinh.

Cầm súng đi đến vị trí mà Hoắc Lan Hinh ngồi lúc trước, ném thi thể sang một bên, hắn cười nói: "Bây giờ có ai có thể giúp ta đưa Hoắc Tú Nhi đến đây không?" Một người đàn ông gầy gò ngồi ở cửa, nhìn cảnh tượng vừa xảy ra, mặt lộ vẻ vui mừng: "Đạo gia, tiểu thư bị nhốt trong phòng củi phía sau, có người canh giữ." Lâm Diệu trực tiếp ngồi vào vị trí chủ tọa, ra hiệu cho Lâm Nhất đi theo người đó

đưa Hoắc Tú Nhi đến.

Lúc này, Trương Tiểu Sơn vốn không nói gì đi đến bên Lâm Diệu, cúi người nói: "Đạo gia, chúng ta làm vậy không hay lắm.

Chương 183

Dù sao cũng là chuyện nhà của nhà họ Hoắc.” Lâm Diệu không quan tâm người nhà họ Hoắc có nghe thấy hay không, thản nhiên mở miệng nói: “Chuyện nhà của nhà họ Hoắc?

Ta thấy chưa chắc.

Một đám phế vật bầu ra một con tốt thí, căn bản không có ý muốn Hoắc Tiên Cô trở về.

Ta thấy Hoắc Tiên Cô làm gia chủ cũng thất bại, không có ai muốn bà ấy sống cả.” Theo giọng nói của Lâm Diệu, không khí cả đại sảnh như ngưng đọng, sắc mặt của nhiều người nhà họ Hoắc trở nên có chút tái nhợt.

Không lâu sau, Hoắc Tú Nhi được đưa vào.

Thấy Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn, cô nói: “Cảm ơn Đạo gia và Trương phó quan đã cứu.” “Thôi được rồi, cũng không phải tự cứu mình.

Nói chuyện của Hoắc Tiên Cô đi.” Lâm Diệu không kiên nhẫn ngắt lời Hoắc Tú Nhi.

Thân là người thừa kế gia chủ, lại có thể để tộc nhân giam lỏng.

Bất kể vì lý do gì, đều là một kẻ vô dụng.

Sự kiên nhẫn của Lâm Diệu đã gần cạn kiệt.

Hoắc Tú Nhi vội vàng giải thích tình hình.

Lâm Diệu lúc này mới hiểu rõ nội tình.

Nguyên lai Hoắc Tiên Cô nghe nói có một ngôi mộ cổ, chủ nhân của ngôi mộ năm đó là một quý tộc, nhưng thân phận hình như không

phải là con người.

Chỉ vì có công trị thủy, nên mới được phong thưởng.

Sau đó, có một đạo mộ giả Quan Sơn, tìm được mộ huyệt đó, truyền rằng người Quan Sơn đó hình như đã thành tiên.

Biết được tin tức này, Hoắc Tiên Cô lập tức dẫn Hoắc Linh Linh đi tìm, muốn tìm cách giải quyết triệt để vấn đề của Hoắc Linh Linh.

Quan Sơn?

Thành tiên?

Không phải là cùng một nơi mà hệ thống đã phát hành chứ?

Nghĩ vậy, Lâm Diệu lại hỏi: "Vậy lá thư cầu cứu đó là sao?

Người đã bị nhốt rồi, sao thư lại truyền ra được?" Nói xong, Lâm Diệu nhìn chằm chằm vào Hoắc Tú Nhi, xem thử cô có nói dối không.

Hoắc Tú Nhi do dự một lúc, rồi nói: "Đạo gia, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Lá thư đó được đặt trực tiếp ở phòng gác cổng, hoàn toàn không thấy người đưa thư.

Nếu không phải tôi nhìn thấy bút tích trên đó, tôi cũng không dám tin." Thấy biểu cảm của cô không có vẻ giả dối, Lâm Diệu gật đầu trong lòng.

Xem ra đều là lời thật.

Nhưng trong này xem ra có uẩn khúc.

Nghĩ một lát, Lâm Diệu nhìn Hoắc Tú Nhi nói: "Được rồi, chuyện này ta biết rồi.

Ngày mai ta sẽ xác nhận, xem thử nơi Hoắc Tiên Cô đến có giống như ta đoán không." "Còn chuyện của nhà họ Hoắc, tự giải quyết đi."

Nói xong, Lâm Diệu trực tiếp dẫn người rời khỏi nhà họ Hoắc.

Cả phòng khách không có ai dám nói gì.

Còn chuyện còn lại của nhà họ Hoắc, có sự uy hiếp của Lâm Diệu, tin rằng Hoắc Tú Nhi có thể xử lý tốt.

Những chuyện khác Lâm Diệu không thể quản, cũng không cần thiết phải quản.

Ngồi trên xe, Lâm Diệu nói với Trương Tiểu Sơn: "Nơi Hoắc Tiên Cô đến hẳn là cùng một nơi mà Phương Tiên Đạo muốn đến." Trương Tiểu Sơn kinh ngạc: "Sao?

Đạo gia, ý của ngài là, có thể là một thủ đoạn khác của Phương Tiên Đạo?

Không phải cùng một đội với giáo sư Tôn lúc trước?" Lâm Diệu gật đầu, xác nhận cách nói của Trương Tiểu Sơn: "Không sai, xem ra nghi ngờ của ta trước đây về việc nội bộ Phương Tiên Đạo có tranh đấu là có thể." "Còn lại phải xem ngày mai, chỉ cần xác nhận địa điểm với giáo sư Tôn, là có thể chứng minh chuyện bên nhà họ Hoắc có phải là do Phương Tiên Đạo làm hay không." Sắc mặt Trương Tiểu Sơn âm trầm gật đầu.

Phương Tiên Đạo tuy có thể tồn tại sự tranh giành quyền lực, nhưng thủ đoạn của chúng kinh người, không biết không giác đã để nhà họ Hoắc vào cuộc.

Xem ra lá thư cầu cứu cũng có thể là thủ đoạn của Phương Tiên Đạo.

Tách khỏi Trương Tiểu Sơn, Lâm Diệu trở về sơn trang.

Vừa về nhà không lâu, đã thấy Lâm thúc đến.

"Lâm thúc, sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?

Trông chú có vẻ gấp gáp.” Lâm Diệu đỡ Lâm thúc suýt ngã.

Lâm thúc thở hổn hển vài hơi, gấp gáp nói: “Tộc trưởng, mau đến từ đường xem đi.

Cái cây mà ngài trồng đã ra hoa rồi.” Thần thụ ra hoa rồi?

Mặc dù bây giờ là mùa xuân, nhưng thần thụ sao lại ra hoa được?

Doãn Tân Nguyệt trong phòng nghe thấy tiếng động vội chạy ra.

Nghe tin thần thụ ra hoa, cô vội vàng đi tới.

Thấy vậy, Lâm Diệu vội đỡ Doãn Tân Nguyệt: “Chậm thôi, thần thụ lại không chạy được.” “Diệu ca, chúng ta mau đi xem đi.

Thần thụ là do hai chúng ta cùng nhau trồng mà.” Doãn Tân Nguyệt vui vẻ nói.

Chương 184

Trên đường đến từ đường, Lâm Diệu nghĩ về chuyện của thần thụ.

Mặc dù biết sức sống của thần thụ rất mạnh, nhưng cũng quá nhanh rồi, không chỉ phục hồi sức sống mà bây giờ còn ra hoa.

Vừa đến gần từ đường, quả nhiên trên thân thần thụ đã nở ra năm đóa hoa màu trắng, trong suốt như pha lê, trông có chút mờ ảo.

“Diệu ca, hoa này đẹp thật, trông giống như thiên sơn tuyết liên trong truyền thuyết vậy.

Cũng không biết có tác dụng tăng cường công lực không.” Vừa nói xong, Doãn Tân Nguyệt cũng bị lời nói của mình chọc cười.

Lâm Diệu cũng cười theo.

Sắp làm mẹ rồi mà tính cách của Doãn Tân Nguyệt vẫn còn tinh nghịch như vậy.

Thần thụ ra hoa, phải tra cứu tài liệu cẩn thận, xem rốt cuộc nó có tác dụng gì, chắc không chỉ để đẹp mắt.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt đang vui vẻ, Lâm Diệu cười nói: "Tân Nguyệt, bây giờ thần thụ không chỉ sống lại mà còn nở hoa, đúng là một điềm lành." "Vâng, Diệu ca, con của chúng ta nhất định sẽ bình an chào đời, gia tộc cũng sẽ ngày càng phồn thịnh." Doãn Tân Nguyệt gật đầu đồng ý.

Sau khi dặn dò Lâm thúc một lần nữa, bảo ông ngày thường chú ý nhiều hơn đến tình hình của thần thụ, Lâm Diệu liền đưa Doãn Tân Nguyệt về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu gọi điện cho giáo sư Tôn, hỏi về vị

trí đại khái.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, địa chỉ mà giáo sư Tôn đưa ra trùng khớp với nơi Hoắc Tiên Cô đã đến.

Khó có khả năng hai ngôi mộ lớn lại cùng lúc xuất hiện ở một nơi, trong truyền thuyết có người thành tiên, vậy thì loại mộ này hẳn phải càng hiếm hoi hơn.

Xác định được vị trí cụ thể, Lâm Diệu thông báo cho Trương Tiểu Sơn, dù sao chuyện bên ngoài mộ cũng cần sắp xếp, nhỡ có kẻ định làm bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình sau, thì cứ cho chúng một trận trong ngoài giáp công, xem thủ đoạn của ai cao tay hơn.

Sau vài ngày sống yên bình, giáo sư Tôn gọi điện, thông báo ngày mai xuất phát.

Cúp điện thoại, Lâm Diệu gọi đội Lâm Nhất, Bàn Tử, Lâm Ý và Quan Nguyệt tới. "Lần hành động này của chúng ta có liên quan đến Phương Tiên Đạo, vì vậy mọi người nhất định phải hành sự cẩn thận, đừng để lật thuyền trong mương." Lâm Diệu nhìn những người đã tập trung đông đủ.

Sau đó, anh nói riêng với Quan Nguyệt: "Quan Nguyệt, lần này cháu cũng xuất phát cùng ta nhé.

Nơi chúng ta đến có lẽ liên quan đến Quan Sơn, lúc đó có thể cần sự giúp đỡ của cháu, mà cháu cũng có khả năng nhận được những thứ thuộc về Quan Sơn." Quan Nguyệt nghe vậy thì mừng rỡ khôn xiết.

Bình thường cô bé là người hiếu động nhất, nhưng từ khi đến Lâm gia lại toàn phải đi học, hoàn toàn không có cơ hội ra ngoài hạ mộ.

Cô bé vui vẻ hô lên: "Tộc trưởng, ngài cứ yên tâm, đến lúc đó cháu nhất định sẽ giúp được việc." Lâm Diệu yên tâm gật đầu.

Tuy Quan Nguyệt còn nhỏ tuổi, nhưng thân thủ đã tương đương với các tộc nhân khác, lại có bí thuật Quan Sơn nên Lâm Diệu không lo cô bé sẽ gặp nguy hiểm.

Còn Lâm Ý, cô sở hữu bí thuật của Tây Vương Mẫu, hiểu biết nhiều về một số thứ, chắc chắn sẽ giúp được.

Các tế tự khác của cô cũng được Lâm Diệu sắp xếp vào các đội khác để đảm bảo an toàn cho tộc nhân.

Thoáng chốc đã đến ngày hôm sau, mọi người lái hai chiếc xe đến địa điểm đã hẹn với giáo sư Tôn.

Xa xa đã thấy một đoàn xe dài dằng dặc, xem ra giáo sư Tôn không chỉ mang đủ nhân lực mà còn đem theo không ít máy móc thiết bị.

Nhìn đoàn xe ở xa, Bàn Tử cười nói: "Tộc trưởng, xem ra giáo sư Tôn rất tự tin, mang theo nhiều người như vậy." "Bàn Tử, cậu lại không biết sao?

Đối với chúng ta, nhiều người thì có tác dụng gì?

Chẳng phải là thêm bánh tông thôi à?" Lâm Nhất nghe vậy, thản nhiên cười nói.

Lâm Diệu cũng gật đầu: "Nhiều người hay ít người đều không ảnh hưởng gì.

Lát nữa khi hành động, mọi người chú ý quan sát xem trong đội ngũ có ai đặc biệt không, để tránh xảy ra sự cố." Mọi người nghe vậy đều gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Sau khi hội quân với giáo sư Tôn, cả đoàn cùng xuất phát đến đích.

Không ngờ đi ròng rã gần hai tuần, họ mới đến được một thị trấn nhỏ có phần khép kín.

Các cơ sở vật chất và cửa hàng trong trấn trông giống hệt như thời

trước khi Lâm Diệu ngủ say, người đi đường ăn mặc cũng lạc hậu.

Xem ra người ở đây ít liên lạc với bên ngoài, có chút gì đó giống như một cõi đào nguyên lánh đời.

Mọi người chuẩn bị tìm một quán trọ để nghỉ ngơi.

Sau hai tuần liên tục di chuyển, ai cũng đã mệt mỏi rã rời, nghỉ ngơi ở thị trấn nhỏ này rồi hẵng xuất phát tiếp thì tốt hơn.

Sau khi ổn định chỗ ở, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân ra phố.

Vừa đi ngang qua một cửa tiệm, Lâm Diệu cảm thấy có gì đó không ổn.

Đứng trước cửa tiệm, Lâm Diệu chăm chú nhìn tấm phướn gió treo trên đó: "Quan Nguyệt, cháu nhìn kỹ tấm phướn gió kia xem, đó không phải là ký hiệu của Quan Sơn sao?" Quan Nguyệt đang nhìn ngó xung quanh, nghe vậy vội vàng quan sát kỹ, rồi kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, đúng là không sai, đó là ‘Nhãn tình’ của Quan Sơn chúng cháu.

Nhưng truyền thừa Quan Sơn đều đã đứt đoạn, sao ở đây lại có ‘Nhãn tình’ tồn tại?" Lâm Diệu gật đầu, xem ra anh không nhìn nhầm.

Vừa đi về phía cửa tiệm, anh vừa nói: "Có thể liên quan đến ngôi mộ cổ kia.

Truyền thuyết nói có một người của Quan Sơn đã thành tiên, không biết đây có phải là hậu nhân của người đó không, chúng ta vào xem thử." Cả nhóm bước vào cửa tiệm, thấy một người đàn ông trung niên đang đứng sau quầy, hẳn là ông chủ.

Nhìn quanh một vòng, họ phát hiện đây là một tiệm tạp hóa, thứ gì cũng bán một ít.

Đến gần quầy, Lâm Diệu ra hiệu cho Quan Nguyệt bắt chuyện.

Quan Nguyệt nhìn kỹ người đàn ông trung niên, rồi chắp tay nói:

"Sơn lộ hồi toàn bách chuyển quy, ẩn khách cầu vấn nhân gian sự." (Đường núi quanh co trăm ngả về, khách ẩn cầu hỏi chuyện nhân gian.) Nghe vậy, người đàn ông trung niên lập tức mở to mắt, nhìn Quan Nguyệt một lượt rồi đáp: "Quan nhân quan sự quan sơn xuyên, nhất song minh châu di nhân gian." (Quan nhân quan sự quan sơn truyền, một đôi minh châu lưu nhân gian.) Nghe câu trả lời, Quan Nguyệt có chút mừng rỡ, không ngờ đây thật sự là 'Nhãn tình' của Quan Sơn.

Cô bé vội nói: "Quan Sơn Quan Nguyệt, không biết đây là 'Nhãn tình' của vị nào?" Phải biết rằng 'Nhãn tình' của Quan Sơn đều do mỗi một môn nhân Quan Sơn độc lập sử dụng, gặp được một 'Nhãn tình' tức là sẽ có một truyền nhân Quan Sơn.

Chương 185

Người đàn ông trung niên vội bước ra khỏi quầy, nhìn Quan Nguyệt, có chút bi thương nói: "Chào cô, tôi là 'Nhãn tình' của Quan Sơn Quan Cảnh Tín, nhưng ông ấy đã sớm qua đời rồi.

Tôi cũng chỉ làm theo di nguyện của cha tôi mới tiếp tục làm 'Nhãn tình' mà thôi." Nghe vậy, Quan Nguyệt có chút thất vọng, vốn tưởng có thể gặp được truyền nhân Quan Sơn khác, không ngờ lại mừng hụt một phen, cô bé buồn bã cúi đầu.

Thấy Quan Nguyệt có vẻ đau lòng, Lâm Diệu xoa đầu cô bé an ủi.

Sau đó, anh nhìn người đàn ông trung niên trước mặt nói: "Xin chào, Quan Nguyệt là truyền nhân Quan Sơn, con bé tưởng có thể gặp được truyền nhân khác nên bây giờ có chút buồn lòng." "Nhưng tôi có vài chuyện muốn hỏi, không biết có tiện không?" Người đàn ông trung niên cười nói: "Ngài có chuyện gì cứ hỏi, đã là người đi cùng truyền nhân Quan Sơn, thân là 'Nhãn tình' như tôi có câu hỏi nào cũng sẽ trả lời." Lâm Diệu gật đầu, xem ra người này vẫn chưa quên sứ mệnh của mình. "Tôi muốn biết, ở đây có một truyền thuyết rằng có một vị truyền nhân Quan Sơn đã thành tiên trong một ngôi mộ không?" Vừa dứt lời, Lâm Diệu liền nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên, chỉ thấy sắc mặt hắn biến đổi, Lâm Diệu thấy vậy trong lòng vui mừng, xem ra lần này sẽ có thu hoạch.

Sắc mặt người đàn ông trung niên biến đổi liên tục, một lúc lâu sau, hắn mới đi đóng cửa tiệm lại, rồi nói: "Truyền thuyết đó tôi biết, tôi cũng biết người đó là ai.

Nhưng các vị đến đó làm gì?

Nơi đó toàn là điềm gở, căn bản không có ai thành tiên, đều là lừa

người cả." Nghe vậy, Lâm Diệu ngạc nhiên, chẳng lẽ bên trong có ẩn tình gì sao?

Nhìn người đàn ông trung niên có vẻ căng thẳng, mọi người đưa mắt nhìn nhau, xem ra truyền thuyết này có không ít vấn đề.

Bàn Tử có chút sốt ruột thúc giục: "Huynh đệ, rốt cuộc có vấn đề gì?

Nói ra đi chứ." Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào người đàn ông trung niên, ngay cả Quan Nguyệt đang buồn bã cũng không ngoại lệ.

Người đàn ông trung niên trầm mặc một lúc, có chút phiền muộn nói: "Năm xưa người tiến vào ngôi mộ cổ đó là một vị Quan Sơn Thái Bảo, là gia chủ của dòng truyền thừa chúng tôi.

Từ khi ngài ấy vào đó thì không bao giờ trở ra nữa.

Dòng truyền thừa của chúng tôi cũng dần dần đứt đoạn, vì có rất nhiều thứ chưa kịp truyền lại cho người khác." "Dòng dõi Quan Sơn chúng tôi, từ xưa đã thích luyện đan, theo đuổi thuốc trường sinh bất lão.

Lần đó ngài ấy cũng vì bí dược bên trong mới đi vào.

Nhưng vào rồi mới phát hiện bên trong căn bản không có bí dược, đó là một cái bẫy, một cái bẫy do tộc nhân của chúng tôi sắp đặt, nhằm dùng người sống để tế tự." Hắn lộ vẻ đau khổ, như thể đã nhớ lại chuyện gì bi thương.

Hồi lâu sau mới nói tiếp: "Ngôi mộ đó là do một kẻ phản bội trong dòng dõi chúng tôi xây dựng.

Cả ngôi mộ là một tòa tế đàn, để hồi sinh yêu tà bên trong.

Còn truyền thuyết thành tiên kia là để thu hút bọn trộm mộ vào làm

vật tế phẩm." Trời ạ, ngôi mộ này lại là một tòa tế đàn sao?

Kẻ xây dựng nó quả là một thiên tài, lại có thể nghĩ ra cách này, giúp hiệu quả tăng lên gấp trăm lần.

Nhưng tin tức này làm sao truyền ra ngoài được?

Không phải vị gia chủ kia đã bị nhốt bên trong rồi sao?

Chưa đợi Lâm Diệu hỏi, Lâm Nhất đã vội hỏi: "Huynh đệ, vậy tin tức đó làm sao truyền ra ngoài?

Vị gia chủ năm đó sau này có ra được không?" Hắn lắc đầu: "Không có, cũng không tìm ra cách để ra ngoài.

Sau khi phát hiện vấn đề của ngôi mộ cổ, ngài ấy đã dùng bí thuật của Quan Sơn, dùng một con chỉ nhân để truyền tin tức ra ngoài.

Tòa tế đàn đó chỉ hạn chế người sống ra vào, nhưng những thứ không có sinh mệnh như chỉ nhân thì có thể ra ngoài được." "Đợi đến khi người canh giữ bên ngoài nhận được tin tức, vừa chuẩn bị ứng cứu thì trong mộ xảy ra biến cố, căn bản không kịp phản ứng.

Vì vậy dòng dõi chúng tôi mới mất đi truyền thừa." Xem ra ngôi mộ này rất nguy hiểm, chỉ cho vào không cho ra, đây mới thực sự là ngôi mộ ăn thịt người.

May mà hôm nay hỏi một chút, nếu không lỡ xảy ra biến cố, có thể sẽ bị trở tay không kịp.

Lâm Diệu suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Sao các người phát hiện ngôi mộ đó là do kẻ phản bội Quan Sơn xây dựng?" "Đều là do tộc nhân sau này điều tra mới phát hiện.

Năm đó yêu tà được phong làm quý tộc thực chất là một con cừu đen khổng lồ, khai sơn liệt thạch dễ như trở bàn tay, vì vậy mới có thể nhanh chóng khơi thông thủy nạn.

Nhưng tình hình thực tế lại không phải vậy." "Con cừu đen đó là thủ đoạn của kẻ phản bội Quan Sơn, dùng chướng nhãn pháp để lừa gạt sơn dân.

Vì vậy người thực sự được phong làm quý tộc chính là tên phản bội đó.

Sau này xảy ra một số chuyện, tên phản bội bị người cầm quyền lúc đó phán tội." "Biết không thể thoát tội, để có thể hồi sinh lần nữa, hắn bèn đặt ngôi mộ ở đó, và tung ra truyền thuyết kia." Hóa ra là vậy, tên phản bội Quan Sơn này xem ra cũng có thủ đoạn đấy chứ?

Ở thời đại đó, sơn dân rất mê tín.

Để khống chế họ, hắn đã dùng một con cừu đen làm thế thân cho mình, cách này quả là có sáng tạo.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy mà truyền thuyết vẫn tồn tại, điều này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Diệu đột nhiên sững người, đúng vậy, nếu tất cả những người đi vào đều không ra, vậy thì truyền thuyết này đáng lẽ đã sớm thất lạc, không thể nào lưu truyền đến tận bây' giờ được.

Cho dù có thể được truyền miệng, thì cuối cùng chắc chắn cũng sẽ biến thành truyền thuyết về một ngôi mộ ăn thịt người, chứ không thể nào là truyền thuyết thành tiên được.

Trừ khi có người cố tình tuyên truyền câu chuyện này.

Vậy mục đích của họ là gì?

Lâm Diệu liếc mắt ra hiệu cho tộc nhân, ý bảo đừng nói gì.

Sau đó, Lâm Diệu nhìn người đàn ông trung niên nói: "Ồ, hóa ra là vậy, ngôi mộ đó quả là nguy hiểm.

Nếu đã như thế, chúng tôi không đi nữa, ngày mai sẽ quay về phủ.

Dù sao đó cũng chỉ là một tòa tế đàn, dù có vào được cũng chẳng có thứ gì tốt." Lời vừa dứt, Lâm Diệu, người vẫn luôn chú ý đến người đàn ông trung niên, phát hiện vẻ mặt hắn vừa cứng lại, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Quả nhiên, 'Nhãn tình' của Quan Sơn này có vấn đề.

Xem ra bên trong có nhiều chuyện đáng nói đây.

Thế là Lâm Diệu nhìn hắn nói: "Lần này thật cảm ơn anh, nếu không phải anh nhắc nhở, chúng tôi mà vào đó, có lẽ đã không ra được rồi." Giọng hắn có chút khô khốc nói: "Đâu có đâu có, đó đều là việc tôi nên làm." Lâm Diệu cười nhìn hắn: "Nếu đã vậy, chúng tôi xin cáo từ.

Chương 186

Chúng tôi về thu dọn đồ đạc, ngày mai chuẩn bị lên đường về.

Chúng ta sau này còn gặp lại." Nói xong, anh quay người dẫn tộc nhân rời đi, bỏ lại người đàn ông trung niên có chút bối rối.

Về đến quán trọ, sắc mặt Lâm Diệu trầm xuống, hỏi: "Mọi người phát hiện vấn đề gì không?" Lâm Nhất và Bàn Tử ngơ ngác, xem ra căn bản không động não, vừa rồi chỉ mải nghe kể chuyện.

Ngược lại Lâm Tứ nói: "Tộc trưởng, người đó có vấn đề.

Câu chuyện hắn kể có quá nhiều sơ hở.

Ban đầu tôi tưởng là do truyền thuyết không đầy đủ, có một số chuyện không thể điều tra được.

Nhưng khi ngài nói không định đi nữa, sắc mặt hắn có chút khó coi." Lâm Diệu hài lòng gật đầu: "Lâm Tứ nói không sai, người đó chắc chắn có vấn đề.

Vừa rồi trên đường về, ta đã quan sát kỹ, ta phát hiện người trong cả thị trấn này đều rất kỳ lạ.

Ta thậm chí không nghe thấy bất kỳ cuộc trò chuyện nào." Nghe vậy, mọi người suy nghĩ kỹ lại, rồi sững sờ.

Đúng vậy, nhiều người như vậy mà cứ như không tồn tại, căn bản không phát ra tiếng nói chuyện, ngay cả tiếng rao hàng của những người bán hàng rong cũng không có.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tộc nhân, Lâm Diệu lại nói: "Tối nay chúng ta không nghỉ ngơi, ra ngoài xem xét kỹ thị trấn này rốt cuộc là chuyện gì." Tộc nhân nghe vậy đều gật đầu, rồi đi nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần để chuẩn bị cho hành động buổi tối.

Nửa đêm, Lâm Diệu dẫn tộc nhân lẻn ra khỏi quán trọ.

Nhìn thị trấn chìm trong bóng tối, Lâm Diệu phân phó: "Lát nữa chúng ta chia nhau ra thăm dò, một tiếng sau tập trung lại ở đây, trao đổi thông tin." Tộc nhân gật đầu, tản ra hành động.

Lâm Diệu giữ Quan Nguyệt, người định hành động một mình lại, có chút lo lắng, dù sao cô bé còn quá nhỏ.

Lâm Diệu dẫn Quan Nguyệt đến một ngôi nhà dân, cẩn thận tiến vào trong sân.

Hai người áp sát vào cửa phòng, sử dụng «Thính Lôi», cẩn thận lắng nghe âm thanh bên trong.

Nghe một lúc lâu, hai người nhìn nhau, đều lắc đầu.

Bên trong ngôi nhà không có bất kỳ âm thanh nào, ngay cả tiếng hít thở hai người cũng không nghe thấy.

Lâm Diệu suy nghĩ một chút, cẩn thận mở cửa phòng, lặng lẽ lẻn vào trong.

Vừa vào xem, hai người đều ngây người, trong phòng căn bản không có ai, cả căn phòng phủ một lớp bụi dày, xem ra đã lâu không có ai dọn dẹp.

Nhưng ban ngày khi đi ngang qua, rõ ràng thấy nhà này có người mà.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, Lâm Diệu khẽ hỏi: "Quan Nguyệt, bí thuật Quan Sơn có loại chỉ nhân nào sống động như thật vậy không?

Lại có thể giống hệt người thật." Quan Nguyệt suy nghĩ, rồi lắc đầu: "Tộc trưởng, bí thuật Quan Sơn mà ngài giao cho cháu chỉ là truyền thừa cơ bản nhất, một số thuật pháp cao siêu hơn bên trong căn

bản không có ghi chép.

Nhưng..." Lâm Diệu ngạc nhiên nhìn cô bé, hỏi: "Nhưng sao, có vấn đề gì à?" Quan Nguyệt có chút do dự nói: "Tộc trưởng, năm xưa cháu nghe cha nói, truyền thuyết Quan Sơn có một loại bí thuật, có thể luyện chế ra chỉ nhân không khác gì người sống.

Ban ngày chúng giống hệt con người, có thể nói chuyện, làm việc, không có gì khác biệt, nhưng đến tối cần phải hấp thu ánh trăng để làm năng lượng." "Truyền thuyết nói Quan Sơn Thái Bảo đời đầu tiên biết loại bí thuật này, đã xây dựng một tòa thành giấy, bên trong ban ngày người đông như mắc cửi, ban đêm lại không một bóng người.

Nhưng cháu cũng cho rằng đó đều là truyền thuyết phóng đại." Lâm Diệu gật đầu, xem ra đây là thủ đoạn của bí thuật Quan Sơn.

Ban ngày nhìn những người đó, Lâm Diệu căn bản không phát hiện điều gì bất thường, ngay cả khí tức trên người họ cũng giống hệt người sống.

Hai người rời khỏi ngôi nhà dân, cẩn thận tìm kiếm các căn nhà khác, phát hiện đều giống nhau, căn bản không có dấu vết người sống ở, tất cả đều là nhà trống bụi bặm đầy đất.

Xem ra, 'Nhãn tình' ban ngày có vấn đề lớn rồi.

Quay lại bên ngoài tiệm tạp hóa, dùng «Thính Lôi» cẩn thận dò xét, phát hiện bên trong không có bất kỳ âm thanh nào.

Cẩn thận đi vào, phát hiện bên trong vẫn giống như ban ngày, ngay cả hàng hóa trên kệ cũng không thiếu một món.

Nhìn quanh một vòng, không phát hiện vấn đề gì.

Lâm Diệu đến bên một kệ hàng, lấy ra một món hàng.

Nhìn ngày tháng trên đó, Lâm Diệu sững người, đều đã quá hạn

mấy năm, xem ra chỉ đặt ở đây để trang trí.

Nhưng quán trọ bên kia là sao, đồ ăn, thức uống, đều tươi mới sạch sẽ.

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu dẫn Quan Nguyệt quay về quán trọ.

Thấy các tộc nhân chưa về, Lâm Diệu cũng không đợi nữa, đi thẳng đến bên ngoài phòng của ông chủ, sử dụng «Thính Lôi».

Lâm Diệu tự mình cũng ngẩn người, bên trong lại có tiếng người hít thở?

Hai người nhìn nhau, gật đầu, rồi cẩn thận mở cửa phòng.

Vào xem, phát hiện ông chủ quán trọ ban ngày đang ngủ say sưa, tiếng ngáy vang trời.

Cẩn thận đến bên giường, Lâm Diệu bịt miệng ông chủ, rồi rút dao găm kề vào cổ ông ta.

Nhìn ông chủ bị đánh thức, Lâm Diệu khẽ nói: "Đừng lên tiếng, ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu không hậu quả tự gánh." Ông chủ mở to mắt, có chút kinh hoàng gật đầu.

Bắt ông chủ quán trọ ra cửa, thấy các tộc nhân khác đã về, nhìn thấy ông chủ quán trọ trong tay Lâm Diệu, họ cũng không kinh ngạc.

Dẫn mọi người vào một căn phòng trống, vừa bước vào, mọi người liền báo cáo tình hình.

Bàn Tử: "Tộc trưởng, cả thị trấn không có ai, nhà cửa cũng không có người ở, giống như ảo ảnh thấy ban ngày vậy." Những người khác cũng lần lượt gật đầu, xem ra phát hiện của mọi người đều giống Bàn Tử.

Chỉ có Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, tôi lại phát hiện một số vấn đề, nhưng ngài cứ hỏi ông chủ quán trọ trước đi." Tuy có chút khác lạ,

nhưng Lâm Diệu không phản đối.

Nhìn ông chủ quán trọ có vẻ hoảng sợ, Lâm Diệu hỏi: "Nói đi, thị trấn này là sao, người đâu hết cả rồi?

Chương 187

Trừ quán trọ của ông ra, những nơi khác căn bản không có dấu vết người ở." Nghe câu hỏi, ông chủ quán trọ hoảng sợ nhìn quanh, rồi run rẩy nói: "Thưa các vị, tôi thật sự không biết, tôi... tôi cũng không biết có vấn đề gì nữa." Hử?

Cũng không biết, đây không phải coi thường chỉ số IQ của mọi người sao?

Lâm Nhất nhìn ông chủ quán trọ, rút dao găm ra, dọa nạt: "Không nói à, vậy tôi sẽ chặt từng ngón tay của ông, xem ông có nói không." Ông chủ quán trọ bị dọa đến run rẩy, mặt mày tái mét la lên: "Đừng, tuyệt đối đừng!

Thưa các vị đại gia, tôi nói thật, tôi thật sự không biết thị trấn này có vấn đề gì.

Tôi cũng mới đến đây không lâu, chỉ sớm hơn các vị một ngày thôi." "Tôi được người ta thuê đến đây làm chủ quán trọ.

Lúc mới đến, quán trọ cũng toàn là bụi bặm, tôi dọn dẹp mãi mới sạch sẽ được.

Chuyện khác, tôi thật sự không biết." Thuê à?

Có chút thú vị đây.

Lâm Diệu cười nói: "Đừng căng thẳng, nếu đã được thuê, vậy nói cho tôi biết, ai đã thuê ông?" "Là ông chủ tiệm tạp hóa đó, một ngày trả cho tôi 2000 đồng, cho nên... còn những chuyện khác, tôi thật sự không biết." Ông chủ quán trọ vội vàng trả lời, sợ bị tra tấn.

Lâm Diệu gật đầu, xem ra mọi vấn đề đều bắt nguồn từ 'Nhãn tình' kia.

Ông chủ quán trọ không nói dối, hắn cũng không có gan đó.

Bây giờ Lâm Diệu có chút hối hận, ban ngày không nên do dự.

Nếu lúc đó ra tay, có lẽ vấn đề đã sớm được giải quyết, cũng không biết ngày mai hắn có xuất hiện không.

Lâm Diệu càng lúc càng hối hận.

Đột nhiên, giọng của Lâm Ý truyền đến: "Tộc trưởng, tôi vừa cảm nhận được, phía đông thị trấn có chút vấn đề.

Nơi đó dường như có người đang cử hành nghi thức, tôi có thể cảm nhận được loại khí tức thần bí đó." Nghe lời Lâm Ý, Lâm Diệu tinh thần chấn động, có lẽ giống như Quan Nguyệt nói, những chỉ nhân đang ở đó hấp thu ánh trăng, bổ sung năng lượng.

Nhìn ông chủ quán trọ dưới đất, Lâm Diệu cúi người xuống: "Lát nữa quay về quán trọ, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Chuyện tối nay nếu để lộ ra một chút, thì ông phải cẩn thận đấy." Nghe lời Lâm Diệu, ông chủ quán trọ như được tiêm máu gà, lớn tiếng hô: "Đại gia yên tâm, tôi chắc chắn sẽ giữ mồm giữ miệng, sẽ không nói gì đâu." Nhìn bóng lưng đang chạy của ông chủ quán trọ, Lâm Diệu nói: "Đi thôi, chúng ta đến phía đông thị trấn xem, rốt cuộc là ai đang giả thần giả quỷ." Rời khỏi thị trấn không một bóng người, họ đến lối ra phía đông thị trấn.

Vừa đến nơi, mọi người nhìn thấy trên ngọn đồi nhỏ không xa có từng bóng người, cũng không biết họ đang làm gì trên đó.

Lâm Diệu cảm nhận được khí tức thần bí mà Lâm Ý nói, phát hiện đó là một tòa trận pháp, không biết có tác dụng gì.

Lâm Diệu khẽ nói: "Tất cả đề cao cảnh giác, chúng ta lại gần xem một chút.

Có bất kỳ điều gì không ổn thì tấn công ngay, không cần nương tay." Dặn dò xong, Lâm Diệu đi đầu tiến về phía ngọn đồi.

Đến gần, họ thấy những người trong thị trấn ban ngày, già trẻ trai gái đều ngồi trong một vòng tròn màu đỏ, hẳn là trận pháp được vẽ bằng chu sa.

Dưới ánh trăng, Lâm Diệu nghiên cứu trận pháp trên mặt đất, phát hiện đó là một tòa Dẫn Quang Trận, thường được bố trí trong mật thất để cân bằng độ sáng.

Không ngờ lại bị những người này dùng để thu hút ánh trăng, tư duy của người bố trận quả thật khác người thường.

Xem xong trận pháp trước mắt, Lâm Diệu tìm kiếm bóng dáng của 'Nhãn tình'.

Dù sao việc sử dụng trận pháp cần có người khởi động, những người giả trước mắt này không có cách nào khởi động trận pháp được.

Tìm kiếm một vòng, cuối cùng anh tìm thấy bóng dáng của 'Nhãn tình' gần một tảng đá lớn.

Hắn đang ngồi xếp bằng trên đất, xem ra cũng đang tu luyện, hẳn là công pháp của dòng Quan Sơn.

Lâm Diệu ra hiệu cho tộc nhân đợi tại chỗ, rồi từ từ lẻn đến gần 'Nhãn tình'.

Nhìn 'Nhãn tình' không chút phòng bị, Lâm Diệu ra tay ngay lập tức.

Anh nhảy một phát đến bên cạnh, vung quyền đấm thẳng vào thái dương của hắn.

Cảm nhận được quyền phong, 'Nhãn tình' mở mắt, phản ứng rất

nhanh, hai tay lập tức đỡ lấy nắm đấm của Lâm Diệu, phát ra một tiếng trầm đục.

Đòn tấn công bị chặn lại, Lâm Diệu cũng không thất vọng, dù sao đây cũng chỉ là một chiêu thăm dò.

Thấy thân thủ của 'Nhãn tình' cũng không tồi, Lâm Diệu lập tức sử dụng «Ưng Trảo Công», một trảo vồ ra, tay kia trực tiếp chụp vào vai hắn.

Thấy Lâm Diệu đổi chiêu, 'Nhãn tình' lặp lại chiêu cũ, nhưng uy lực chiêu thức của Lâm Diệu sau khi nghiêm túc đã tăng vọt.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, vai của 'Nhãn tình' đã bị trúng đòn.

Đợi Lâm Diệu thu tay về, hắn đã không còn khả năng phản kháng, trên vai cũng xuất hiện năm lỗ ngón tay không ngừng chảy máu.

Nhìn 'Nhãn tình' bị thương, Lâm Diệu lạnh giọng nói: "Phản ứng không tồi nhỉ?

Nhưng vẫn còn kém một chút." Thấy Lâm Diệu đã giải quyết xong trận chiến, các tộc nhân ở xa lần lượt đến bên cạnh anh, cùng nhau nhìn 'Nhãn tình' đang nằm trên đất.

Lâm Nhất lấy Bạch Tinh Tác ra trói hắn lại.

Bàn Tử bên cạnh thấy vậy, liền cười: "Ha ha, Lâm Nhất đại ca, anh làm quá rồi, đối phó với một người bị thương mà cũng dùng đến Bạch Tinh Tác à?" Nói xong câu đó, Bàn Tử thương hại nhìn 'Nhãn tình': "Ngươi thảm rồi, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi nhé, tốt nhất đừng giãy giụa, nếu không thì không sống nổi đâu." 'Nhãn tình', người không tin vào tà ma, không nghe theo lời khuyên của Bàn Tử, nằm trên đất không ngừng cố gắng thoát khỏi sợi dây.

Càng giãy giụa, sợi dây càng siết chặt.

Đợi đến khi hắn phát hiện, có những chỗ đã lún sâu vào da thịt, hắn mới không dám động đậy nữa.

Thấy ‘Nhãn tình’ đã từ bỏ, Lâm Diệu mới lên tiếng: "Nói đi, ngươi là ai, tên là gì, thị trấn nhỏ này là chuyện gì." Thấy ‘Nhãn tình’ vừa định nói, Lâm Diệu lại lên tiếng nhắc nhở: "À đúng rồi, tốt nhất đừng lừa ta, nếu không kết cục của ngươi sẽ rất thảm.

Chương 188

Nhìn sợi dây trên người ngươi, chắc ngươi cũng hiểu thủ đoạn của ta rồi." 'Nhãn tình' trầm mặc một lúc, rồi khẽ nói: "Tôi tên Phùng Chương, là truyền nhân cuối cùng của dòng Quan Sơn.

Trước đó giả làm 'Nhãn tình' chỉ để dò la tin tức." Nói xong, Phùng Chương liếc nhìn những người dân trong trấn đang hấp thu ánh trăng mà không có bất kỳ phản ứng nào: "Còn về thị trấn này, đây là thị trấn giấy do lão tổ tông của dòng dõi chúng tôi xây dựng, tất cả mọi người đều là chỉ nhân được luyện thành bằng bí pháp." Lâm Diệu nhìn một con chỉ nhân không xa, có chút tò mò.

Tránh khỏi sự cảm nhận của Lâm Diệu, anh đến gần, cẩn thận quan sát con chỉ nhân trước mắt.

Đột nhiên Lâm Diệu vén quần áo nó lên, chỉ thấy bên trong toàn là giấy trắng, trên đó có một số phù hiệu quỷ dị.

Nhìn kỹ, hóa ra trên người chỉ nhân được vẽ rất nhiều trận pháp.

Phong Hồn Trận dùng để phong ấn oan hồn vào trong chỉ nhân, Liễm Tức Trận dùng để che giấu sự cảm nhận của người khác.

Còn có rất nhiều trận pháp không nhận ra, cũng không biết có tác dụng cụ thể gì.

Chỉ riêng việc nhìn vào người chỉ nhân cũng có thể thấy, tu vi trận pháp của tiên tổ hắn vượt xa Lâm Diệu, hắn là một đại sư trận pháp.

Quay lại bên cạnh Phùng Chương, Lâm Diệu hỏi: "Nói đi, câu chuyện ban ngày ngươi kể có mấy phần là thật?" Phùng Chương nghe vậy, nhắm mắt lại, không định trả lời.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Lâm Diệu dùng dao găm cắt phăng

ngón út của hắn, nghe tiếng hét thảm, nói: "Phùng Chương, ta là người không có kiên nhẫn, muốn sống thì ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta." Nhìn Phùng Chương không nói gì, Lâm Diệu có chút tò mò, rốt cuộc là bí mật gì mà khiến hắn để tâm như vậy?

Anh vẫy tay, ra hiệu cho Lâm Nhất dẫn người đi, thẩm vấn cho kỹ.

Nghe tiếng hét thảm từ xa vọng lại, Lâm Diệu quay người nhìn những con chỉ nhân này.

Những oan hồn bị phong ấn bên trong cũng không biết là ai, nhưng gặp được Lâm Diệu cũng coi như là tạo hóa của họ, hôm nay anh chuẩn bị giải thoát cho những oan hồn này.

Nhìn trận pháp trên mặt đất, Lâm Diệu nảy ra một ý, có thể bố trí thêm một tầng Liệt Hỏa Trận, vừa hay thiêu hủy hết tất cả chỉ nhân bên trong, oan hồn cũng được giải thoát.

Nói là làm, Lâm Diệu nhìn Quan Nguyệt nói: "Quan Nguyệt, cùng ta bố trí Liệt Hỏa Trận, vừa hay kiểm tra xem cháu có lười biếng không." Vừa nghe tiếng hét thảm từ xa vọng lại, hai người Lâm Diệu vừa bố trí trận pháp.

Cuối cùng kiểm tra lại trận pháp một lần nữa, phát hiện không có thiếu sót, Lâm Diệu để Quan Nguyệt đi kích hoạt trận pháp.

Theo sau khi Quan Nguyệt kích hoạt trận pháp, chỉ thấy tại chỗ đột nhiên bốc lên ngọn lửa hừng hực, tất cả chỉ nhân đều bị đốt cháy.

Từng đạo oan hồn cũng được giải phóng, nhưng rồi cũng bị ngọn lửa thiêu rụi.

Đợi đến khi mọi chuyện ở đây đều được giải quyết, Lâm Nhất mới quay lại.

Nghe Lâm Nhất thuật lại, biểu cảm của mọi người càng lúc càng

kỳ quái.

Theo lời khai của Phùng Chương, câu chuyện hắn kể trước đó đại thể đều là thật, chỉ là vai vế có chút thay đổi.

Năm đó người xây dựng ngôi mộ đó, vị Quan Sơn Thái Bảo, không phải là kẻ phản bội.

Ngài ấy phát hiện con cừu đen đã biến đổi, lại bắt đầu ăn thịt người, nên đã báo cáo chuyện này lên triều đình.

Sau đó vì sự an toàn của bá tánh gần đó, ngài đã phong ấn con cừu đen vào trong mộ.

Vì phải thúc đẩy trận pháp, nên ngài bị nhốt lại bên trong.

Tiên tổ của Phùng Chương đã nhận được truyền thừa do Quan Sơn Thái Bảo để lại từ trước, nhưng phần truyền thừa này không đầy đủ, rất nhiều thuật pháp uy lực lớn đều không được ghi lại.

Vì vậy hắn mới vào mộ, tìm «Quan Sơn Thuật Quyển» và Quan Sơn Xích mà Quan Sơn Thái Bảo mang theo bên mình.

Quan Sơn Xích là đạo khí chuyên dụng của dòng Quan Sơn, phối hợp với bí thuật trong «Quan Sơn Thuật Quyển», uy lực vô cùng lớn.

Nhưng khi tiên tổ của Phùng Chương vào trong, lại phát hiện mộ huyệt chỉ có thể vào, không thể ra, nên đã dùng chỉ nhân để truyền tin tức.

Tiên tổ của Phùng Chương cũng là một người có trí tuệ lớn.

Trong mộ, ông ta đã xem xét cách bố trí của các loại trận pháp, biết được mục đích xây dựng ngôi mộ cổ, chuẩn bị thay đổi trận pháp, giải khai phong ấn bên trong.

Dù không ra được, cũng phải để hậu nhân có được truyền thừa.

Thế là ông ta đã sửa đổi trận pháp, biến cả ngôi mộ lớn thành tế

đàn, phối hợp với khốn trận ban đầu, khiến tất cả những người đi vào đều trở thành vật tế phẩm để giải khai trận pháp.

Gia tộc của Phùng Chương không ngừng lan truyền truyền thuyết thành tiên.

Sau bao nhiêu năm tế tự, trận pháp bên trong sắp được giải khai.

Không ngờ vào thời khắc cuối cùng, lại bị Lâm Diệu và những người khác phát hiện.

Vì vậy Phùng Chương mới có thể kiên trì lâu như vậy mà không nói.

Cho đến cuối cùng thật sự không chịu nổi, vì cầu được chết, mới nói ra sự thật.

Nghe xong lời thuật lại của Lâm Nhất, Lâm Diệu cười.

Các tộc nhân khác thấy vậy đều rùng mình, không biết ai sắp gặp xui xẻo rồi.

Giải quyết xong chuyện ở đây, cho Phùng Chương một sự giải thoát, Lâm Diệu dẫn tộc nhân quay lại quán trọ nghỉ ngơi, chờ đợi ngày mai xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tập trung tại sảnh quán trọ, chuẩn bị lên đường.

Đúng lúc mọi người đang ăn sáng, một thuộc hạ của giáo sư Tôn chạy vào, lớn tiếng hô: "Giáo sư Tôn, không hay rồi, tất cả người trong thị trấn đều biến mất, nhà cửa cũng trống không." Nghe vậy, giáo sư Tôn sững sờ đứng dậy, vẻ mặt có chút kinh ngạc: "Cậu chắc chắn tất cả mọi người đều đã biến mất không?

Đã tìm kiếm kỹ chưa?" "Thưa giáo sư, tất cả mọi nơi đều đã xem qua, không có một ai.

Tất cả nhà cửa bên trong đều có một lớp bụi dày, căn bản không có bất kỳ dấu vết cư trú nào." Sắc mặt giáo sư Tôn có chút âm trầm, thật là xuất quân bất lợi, vừa đến gần mục tiêu đã gặp phải chuyện quỷ dị như vậy, không phải điềm lành.

Ông quay người nhìn Lâm Diệu đang ăn sáng: "Không biết Đạo gia có cách nào không?" "Cách nào à, tôi thì có cách gì được.

Đừng quan tâm đến những chuyện không liên quan đến mình, làm tốt việc của chúng ta là được rồi." Lâm Diệu đặt đũa xuống, ợ một tiếng rồi nói.

Chương 189

Sau đó anh không để ý đến giáo sư Tôn và những người khác nữa, dẫn tộc nhân đến quầy thanh toán.

Nhìn ông chủ quán trọ trước mặt, anh khẽ nói: "Mấy ngày tới ông cứ ở lại đây, không lâu nữa sẽ có một nhóm người khác đến.

Thấy họ thì hỏi xem có phải là người của Bất Tửu Môn không, nếu phải thì đưa phong thư này cho họ." Nói xong, Lâm Diệu kín đáo kẹp lá thư vào trong tiền, đưa cho ông chủ quán trọ.

Sau đó anh lớn tiếng nói: "Được rồi, không cần thối lại, tiền thừa cứ coi như tiền boa." Rồi Lâm Diệu nhìn giáo sư Tôn ở xa, nhỏ giọng uy hiếp: "Tốt nhất đừng chạy, nếu không hậu quả tự gánh.

Yên tâm, lúc đó sẽ không thiếu phần tốt cho ông đâu." Sờ vào xấp tiền dày cộm trong tay, lòng tham của ông chủ quán trọ nổi lên, cắn răng nói: "Đại gia yên tâm, tôi chắc chắn không chạy." Dặn dò xong mọi việc, Lâm Diệu đi ra cửa, nhìn giáo sư Tôn nói: "Đi hay không?

Nếu không đi thì nói cho tôi biết địa điểm, chúng ta đường ai nấy đi." Giáo sư Tôn nghe vậy, lập tức ném chuyện của thị trấn ra sau đầu, vội vàng hô: "Tất cả thu dọn đồ đạc, chúng ta xuất phát ngay.

Chuyện của thị trấn không liên quan đến chúng ta, cũng đừng quản chuyện bao đồng." Theo giáo sư Tôn, họ lại một lần nữa tiến vào trong núi.

Con đường ban đầu còn rõ ràng, nhưng càng đi sâu vào trong, họ không còn thấy bất kỳ dấu vết nhân tạo nào nữa.

Nhưng nhìn vào tấm bản đồ trong tay giáo sư Tôn, đáng lẽ ở đây phải có đường đi, chỉ là đã bị bỏ hoang quá lâu, lại bị cây cối che lấp

dấu vết ban đầu.

Cứ thế đi trong vùng hoang dã, mãi đến trưa ngày thứ hai, mọi người mới đến gần một vách đá, con đường trước mắt đã biến mất.

Đi tiếp về phía trước, chỉ còn lại con đường ván cheo leo trên vách đá.

Nhìn con đường ván có vẻ mục nát, trong lòng mọi người đều nghĩ: Cái này có đi được không?

Lỡ rơi xuống thì sao?

Giáo sư Tôn nhìn bản đồ trong tay, rồi nhìn xung quanh: "Thưa các vị, chúng ta chỉ có thể đi vào bằng con đường ván này thôi, ở đây chỉ có một con đường duy nhất." Nghe lời giáo sư Tôn, thuộc hạ của ông có chút xôn xao, đều có vẻ sợ hãi, không muốn đi.

Thấy cảnh này, Lâm Diệu trong lòng mừng thầm, nói với tộc nhân: "Đi thôi, chúng ta xuống trước.

Toàn bộ quá trình đều sử dụng «Khinh Thân Thuật», biết chưa?" Thấy tộc nhân gật đầu, Lâm Diệu cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp bước lên con đường ván.

Loại đường ván này không hề bằng phẳng, có những chỗ như bậc thang, mỗi bước đều có độ chênh lệch.

Cách một đoạn, dưới đường ván lại có những cây gỗ được đục vào vách đá để làm điểm chống đỡ.

Đi trên đường ván, len lỏi giữa thung lũng sương mù dày đặc, như thể đang cưỡi mây đạp gió.

Mỗi bước chân, dù đã vận dụng hết sức «Khinh Thân Thuật», cũng có thể cảm nhận được con đường ván dưới chân hơi rung lắc.

Có những chỗ ván gỗ đã mất, chỉ còn lại vách đá được đẽo bên

dưới.

May mà Lâm Diệu phản ứng nhanh, dẫn tộc nhân đi trước một bước.

Nếu để nhóm của giáo sư Tôn đi trước, không biết con đường ván sẽ còn lại bao nhiêu.

Một khi mất quá nhiều ván gỗ, dù có «Khinh Thân Thuật», Lâm Diệu và tộc nhân cũng khó mà tiến lên.

Thấy Lâm Diệu và những người khác bắt đầu hành động, giáo sư Tôn vội vàng thúc giục thuộc hạ.

Những người này nhìn nhau, chỉ đành cắn răng bước lên con đường ván.

Đi trên đoạn đường ván này, vì Lâm Diệu và những người khác có «Khinh Thân Thuật», nên căn bản không làm rơi tấm ván nào.

Ngoài việc có chút kinh hiểm, cũng không xảy ra nguy hiểm gì.

Nhưng nhóm của giáo sư Tôn thì khác, tất cả đều là nam giới trưởng thành, mỗi người đều không nhẹ, cộng thêm trang bị mang theo, nên có một số tấm ván khó mà chịu được sức nặng.

Lâm Diệu và những người đi phía trước, không cần quay đầu lại cũng có thể nghe thấy tiếng hét thảm của những người rơi xuống vách đá.

Bàn Tử đi sau Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, ngài phản ứng nhanh thật.

Nếu đi theo sau họ, không biết giờ này đang ở đâu nữa.

Ván gỗ cứ rơi xuống như vậy, sắp rơi hết rồi." Quan Nguyệt vừa nhảy vừa đáp: "Chú Bàn Tử, đừng chế giễu nữa, chú chú ý một chút đi, ở đây chú là người nặng nhất đấy, còn có tâm tư chế giễu người

khác." Nghe vậy, mọi người đều phá lên cười ha hả.

Quan Nguyệt mỗi lần đều chọc vào chỗ đau của Bàn Tử, thẳng vào yếu hại.

Lâm Diệu cũng cười lắc đầu, không để ý đến cuộc đấu khẩu của tộc nhân.

Đi được một lúc lâu, phía trước truyền đến tiếng nước sông gầm rú, xem ra thế nước không nhỏ.

Men theo đường ván qua khúc quanh của vách núi, họ thấy bên kia bờ là một con sông lớn sóng vỗ dữ dội, chảy xuyên qua vách núi phía trước.

Nhìn thế nước đó, dù bơi giỏi đến đâu, đợi bơi được sang bờ bên kia, cũng không biết bị cuốn đi đâu mất rồi.

Chưa kể dưới nước còn có dòng chảy ngầm, nhìn những xoáy nước trên mặt sông là biết không dễ đối phó.

Con đường ván phía trước cũng đã thay đổi, không còn là gỗ như trước nữa, mà là từng phiến đá được đục vào trong thân núi, bên ngoài không có bất kỳ hàng rào bảo vệ nào.

Lâm Diệu bước lên phiến đá xanh đầu tiên, người áp sát vào vách tường, rồi thử nhảy vài cái, sau đó lại lùi về con đường ván trước đó.

Lâm Diệu nhìn tộc nhân phân phó: "Lát nữa mọi người đi trước, những phiến đá xanh phía trước rất chắc chắn, có thể chịu được trọng lượng của chúng ta.

Đoạn đường này chúng ta đi nhanh một chút, nếu không phiến đá xanh trơn trượt, dễ xảy ra tai nạn." "Lát nữa Quan Nguyệt đi đầu, cân nặng nhẹ nhất, đi trước dò đường cho tộc nhân.

Những người còn lại theo sát, không được quay đầu lại, ta đi sau

cùng." Nói xong, Lâm Diệu lấy hai cái móng dò âm đặt bên hông, nhỡ có tộc nhân xảy ra tai nạn, Lâm Diệu có thể kịp thời cứu giúp.

Quan Nguyệt thấy Lâm Diệu gật đầu, lập tức nhảy ra ngoài, như một con khỉ nhỏ linh hoạt, không ngừng nhảy qua từng phiến đá.

Lâm Ý, Bàn Tử và những người phía sau cũng lần lượt theo sau.

Nhìn các tộc nhân linh hoạt phía trước, Lâm Diệu yên tâm hơn, cũng lập tức lao ra, thân thủ nhanh nhẹn nhảy qua nhảy lại.

Chương 190

Chỉ thấy từng bóng người, như tiên nhân, không ngừng lướt đi trong mây mù.

Không lâu sau, mọi người đã đến bờ bên kia, không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Đến bờ bên kia, quay đầu nhìn lại bậc thang đá lúc nãy, ẩn hiện trong mây mù, tựa như ảo ảnh hải thị thận lâu.

Nhìn lại phía sau, là một con dốc khổng lồ, dưới dốc lại có một ngôi làng cổ kính, không biết bên trong có người ở không?

Còn giáo sư Tôn, đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của ông ta, có lẽ phải đợi một lúc lâu nữa.

Mọi người ngồi lại với nhau, lấy ra một ít thức ăn để bổ sung năng lượng đã tiêu hao, nhìn mây khói biến ảo trên mặt sông.

Lâm Nhất vừa ăn vừa nói: "Bàn Tử, cậu nói xem lát nữa nhóm của giáo sư Tôn, có thể còn lại bao nhiêu người?" Bàn Tử suy nghĩ, đoán: "Chắc còn khoảng 40 người, xem thể trạng họ đều không tồi, không thể rơi xuống nhiều quá được chứ?" "Chú Bàn Tử, chú ngốc à?

Chính vì thể trạng tốt nên người còn lại mới ít đó." Quan Nguyệt nghe Bàn Tử nói, liền khinh bỉ.

Nhìn nụ cười cứng đờ của Bàn Tử, mọi người cười không ngớt.

Đầu óc của Bàn Tử hôm nay không biết làm sao, nói câu nào cũng sai.

Ở một bên khác, Lâm Tam đột nhiên nói: "Tộc trưởng, ngài nhìn ngọn núi kia xem, đó không phải là một long mạch sao?" "Long mạch?" Nghe vậy, Lâm Diệu kinh ngạc.

Phải biết rằng long mạch trên thế gian rất hiếm, đặc biệt là sau bao năm tháng biến đổi, rất nhiều long mạch đã bị phá hủy, mất đi tác dụng.

Mọi người nhìn về phía dãy núi mà Lâm Tam chỉ, chỉ thấy ngọn núi uốn lượn khúc khuỷu, tựa như thân rồng.

Ngọn núi phía trước nhất được sương mù bao quanh, tạo thành thế phi long tại thiên.

Nhìn thoáng qua, rõ ràng là một long mạch, một điềm lành rồng bay lên trời.

Nhưng Lâm Diệu nhìn kỹ hai bên sườn núi, có chút thất vọng nói: "Nơi đó bây giờ không còn là long mạch nữa.

Nhìn hai bên sườn núi xem, trên đó có vô số hang động, hẳn là năm xưa có người khai thác mỏ muối, đã phá hủy thế cục tốt đẹp này." Mọi người có chút thất vọng, nhưng Bàn Tử lại vui mừng, kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, ngài nói xem ngôi mộ chúng ta tìm có phải ở đó không?

Năm đó nơi đó là long mạch mà." Lâm Diệu thần sắc khẽ động, lời của Bàn Tử có lý.

Thế là anh gật đầu: "Rất có khả năng.

Năm đó nơi đó chưa hình thành long mạch, nhưng hẳn cũng là một huyệt vị tốt.

Nếu xây mộ ở gần đó, có thể đã chọn nơi đó." Nói xong, Lâm Diệu nghiêm túc nhìn tộc nhân, lại nói: "Nhưng long mạch bị hầm mỏ phá hủy, ngọn núi đó đã trở thành một thi long mạch, oán khí bên trong rất nặng, dễ sinh ra tà túy.

Vì vậy nếu chúng ta vào núi, tất cả mọi người nhất định phải ở gần ta, Quan Nguyệt, hoặc Lâm Ý, biết chưa?" Thấy tộc nhân gật đầu,

Lâm Diệu lại nhìn hai người Lâm Ý nói: "Đợi lát nữa vào núi, hai người phải đề cao cảnh giác, bảo vệ an toàn cho tộc nhân." Hai người Lâm Ý tỏ vẻ đã hiểu, lần lượt lấy ra các loại phù chú giao cho những người khác.

Bàn Tử nhìn hai người không ngừng lấy ra phù chú, ghen tị nói: "Có thể truyền thừa đạo thuật thật tốt.

Không chỉ thân thủ không kém tôi, thủ đoạn còn nhiều hơn tôi, thật khiến người ta ghen tị." Lâm Nhất nghe vậy liền đảo mắt: "Biết đủ đi.

Trước đây, cậu chỉ là một tên mập biết bắn súng thôi đấy." Khoảng một giờ sau, Tôn giáo sư và những người khác mới đến nơi.

Nhìn đội ngũ của ông ta, đã bị tinh giản đi không ít người, gần như tổn thất một nửa nhân lực.

Từng người một tinh thần hoảng hốt, tê dại, yếu ớt ngồi trên đất, thở hổn hển.

Lâm Diệu đến gần giáo sư Tôn, nhìn ông ta toàn thân ướt sũng, tay chân run rẩy: "Sao rồi?

Giáo sư Tôn?

Có thể tiếp tục đi không?

Nếu được thì chúng ta tiếp tục xuất phát.

Phía dưới hình như có một ngôi làng, không biết có người không." Nghe lời Lâm Diệu, giáo sư Tôn cười khổ lắc đầu: "Đạo gia, để chúng tôi nghỉ ngơi một chút.

Mới chỉ có một con đường ván mà đã tổn thất gần một nửa nhân lực, mọi người đều có chút sợ hãi rồi." Lâm Diệu thờ ơ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, dù sao anh cũng không vội.

Khoảng 30 phút sau, giáo sư Tôn đứng dậy hô: "Được rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát.

Phía dưới có một ngôi làng, chúng ta đến đó trước, rồi nghỉ ngơi cho tốt." Mọi người vừa rồi còn có chút không tình nguyện, nghe nói phía dưới có làng, mới lần lượt đứng dậy, đeo trang bị và lại lên đường.

Men theo sườn núi đi xuống, trên đường mọi người nhìn rõ ngôi làng dưới núi.

Chỉ thấy phía dưới là một ngôi làng miền núi có bố cục lộn xộn, các công trình kiến trúc đều khá cổ xưa, trông cũng có phần cũ nát.

Cả ngôi làng vô cùng yên tĩnh, không thấy bóng dáng một người dân nào.

Đến chân núi, trời đã hơi tối.

Họ tiếp tục đi về phía ngôi làng, trên đường đi, mặt đất có rất nhiều hố sâu, không dễ đi.

Một thuộc hạ của giáo sư Tôn nói: "Nơi quái quỷ gì thế này?

Tự dưng đào nhiều hố thế làm gì?

Thật rảnh rỗi." Nghe vậy, Bàn Tử chế giễu: "Không hiểu thì đừng nói bậy.

Những hố sâu này, nhìn một cái là biết đây là khu mộ của tổ tiên trong làng.

Đây đều là những hố để lại sau khi di dời mộ." Nhìn Bàn Tử đắc ý, Lâm Diệu bất lực lắc đầu, Bàn Tử thật thích thể hiện.

Đi qua khu mộ, lại đi khoảng nửa giờ nữa, trước khi trời tối hẳn, mọi người cuối cùng cũng vào được làng.

Nhìn ngôi làng không một bóng người, mọi người tìm kiếm khắp

nơi, không phát hiện điều gì.

Chương 191

Cuối cùng, mọi người tập trung tại một sân viện lớn nhất, chuẩn bị cắm trại nghỉ ngơi ở đây.

Vừa mở cửa sân, mọi người đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho một phen giật mình.

Trước mắt họ lại bày la liệt rất nhiều tượng đá đầu cừu thân người.

Lâm Diệu tiến lên quan sát kỹ, phát hiện những tượng đá này hẳn là được đặt ở đây sau, trước đó có lẽ đã được đào lên từ trong đất.

Thấy không có tình huống bất thường, mọi người tiến vào trong nhà, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trong lúc ăn uống, Lâm Diệu ra hiệu cho Quan Nguyệt đi tìm kiếm kỹ càng cả ngôi nhà, xem có thu hoạch gì không.

Để không cho giáo sư Tôn phát hiện điều bất thường, Lâm Diệu đến bên cạnh ông ta: "Giáo sư Tôn, bây giờ cũng đã đến nơi rồi.

Ông nói đi, ngôi mộ cổ ở đâu, và chiếc gương đồng kia có tác dụng gì?" Giáo sư Tôn do dự nhìn Lâm Diệu, rồi nói: "Đạo gia, vị trí cụ thể của ngôi mộ cổ tôi cũng không biết.

Ngôi làng này là địa điểm cuối cùng được chỉ dẫn trên bản đồ." Vừa nói ông ta vừa đưa bản đồ cho Lâm Diệu.

Lâm Diệu xem qua, phát hiện giáo sư Tôn nói thật, trên bản đồ không có chỉ dẫn tiếp theo.

Giáo sư Tôn tiếp tục nói: "Đạo gia, còn về chiếc gương đồng cổ trong tay ngài, tôi chỉ biết rằng cần nó để dẫn đường vào trong mộ, nếu không căn bản không tìm được lối vào." Lâm Diệu bề ngoài vẫn

giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khinh thường: Hậu nhân của Quan Sơn người ta đều đã vào được, chẳng phải cũng không dùng gương đồng cổ sao?

Xem ra chiếc gương này không có tác dụng lớn lắm.

Đúng lúc này, khóe mắt Lâm Diệu lướt qua, thấy Quan Nguyệt đã trở về, thuận thế gật đầu, tỏ ý đã biết.

Sau đó anh quay về bên cạnh tộc nhân.

Nhìn nụ cười trên khóe miệng Quan Nguyệt, Lâm Diệu biết chắc chắn đã có phát hiện.

Thế là anh dẫn tộc nhân đến một góc của đại sảnh, dựng lều, chuẩn bị che khuất tầm nhìn của giáo sư Tôn và những người khác.

Tuy là hợp tác, nhưng đến bây giờ, họ cũng không còn tác dụng nữa rồi.

Vừa vào lều, Quan Nguyệt đã nóng lòng lấy ra mấy tờ bản vẽ.

Lâm Diệu mở ra xem, là một bản vẽ công trình ngầm, xem ra là dùng để làm hầm trú ẩn phòng không thời đó.

Lật xem kỹ toàn bộ bản vẽ, Lâm Diệu đột nhiên hiểu ra lai lịch của những bức tượng đá kia.

Có thể là năm xưa công nhân khi khai quật, đã đào trúng mộ đạo hoặc mộ thất, rồi vận chuyển chúng ra từ bên trong.

Điều đó có thể giải thích tại sao ở đây lại có những bức tượng đá như vậy.

Đột nhiên, Lâm Diệu phát hiện, trong ngôi nhà họ đang ở cũng có một mật đạo dẫn vào hầm trú ẩn, nằm trong một cái giếng ở phía sau cùng của sân.

Anh đưa bản vẽ cho các tộc nhân khác xem, rồi Lâm Diệu trầm tư

một lúc, nói: "Đợi đến tối, chúng ta xuất phát từ mật đạo đó, không đi cùng họ nữa.

Bây giờ họ cũng không còn tác dụng gì rồi phải không?" Lâm Nhất nghe vậy, dò hỏi nhìn Lâm Diệu, tay làm động tác chém đầu.

Lâm Diệu suy nghĩ, nói: "Không cần, cứ để họ sống thêm một thời gian.

Cuối cùng chắc chắn họ cũng sẽ vào mộ, lúc đó có thể có tác dụng." Đã quyết định xong, mọi người chuẩn bị thức ăn, ăn no rồi nghỉ ngơi cho tốt.

Vào lúc nửa đêm, phần lớn người của giáo sư Tôn đều đã chìm vào giấc ngủ, chỉ còn lại 5 người canh gác.

Lâm Diệu nhìn năm người có vẻ buồn ngủ, ra hiệu một động tác tấn công.

Tộc nhân lập tức lợi dụng bóng tối lẻn đến bên cạnh họ.

Không nghe thấy tiếng động nào, chỉ thấy năm người lần lượt ngất xỉu ngã xuống đất.

Lặng lẽ đánh ngất năm người, Lâm Diệu dẫn tộc nhân đến cái giếng hoang ở sân sau, quan sát một lúc rồi nhảy vào.

Xuống dưới xem, cả đường hầm được đào rất cao, đủ để người ta đi thẳng lưng.

Men theo đường hầm, mọi người cẩn thận tiến về phía trước.

Cả đường hầm đâu đâu cũng có lối rẽ.

Nếu không có bản đồ, mọi người đều sẽ có chút bối rối, mỗi đường hầm đều quá giống nhau.

Đi khoảng 2 giờ, họ phát hiện không thể tiếp tục đi theo bản đồ được nữa.

Lối đi phía trước đã bị đá sập chặn lại, xem ra là do giá gỗ chống đỡ đã cũ kỹ gây ra.

Cất bản đồ đi, mọi người đến chỗ sập lở để quan sát.

Tuy có thể nhìn thấy phía đối diện qua khe hở của những tảng đá, nhưng không thể đi qua được.

Nếu dọn dẹp, có lẽ sẽ lãng phí thời gian dài, không biết con đường phía sau có bị sập lở không.

Lâm Ý đột nhiên nói: "Tộc trưởng, năm xưa tôi cũng từng xây dựng loại đường hầm này.

Nếu đã có một chỗ sập lở, những nơi phía sau cũng không an toàn.

Chúng ta đổi sang đường hầm khác đi, có «Thính Lôi» cũng không sợ lạc đường." Mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, Lâm Diệu cũng không phản đối, dù sao nghe lời người khuyên thì ăn no mặc ấm mà.

Quay lại ngã rẽ trước đó, Lâm Diệu nhìn các nhánh rẽ, rút súng lục ra, rồi sử dụng «Thính Lôi».

Theo tiếng súng vang lên, một mạng lưới chằng chịt hiện ra trong đầu Lâm Diệu.

Sau khi tiếng súng tắt, Bàn Tử có chút không thể tin nổi nói: "Tộc trưởng, bên dưới này lại không sập sao?

Chương 192

Tôi vừa nghe thấy phía dưới gần như bị đào rỗng rồi, toàn là các loại hầm mỏ." Lâm Diệu cũng kinh ngạc gật đầu.

Những người này thật quá liều lĩnh, sao lại đào ra được những đường hầm nguy hiểm như vậy? "Tộc trưởng, tôi vừa nghe thấy đường hầm bên trái hẳn là có lối ra, thông thẳng ra bên ngoài." Giọng Quan Nguyệt đột nhiên vang lên.

Đường hầm chằng chịt, lộ tuyến mỗi người ghi nhớ đều không giống nhau.

Nhưng Quan Nguyệt có thể trực tiếp phát hiện lối ra, thật may mắn.

Theo chỉ dẫn của Quan Nguyệt, Lâm Diệu dẫn tộc nhân vào hầm mỏ bên trái.

Rẽ mấy khúc cua, mọi người đến một hầm mỏ có gió thổi.

Vừa vào đã ngửi thấy một mùi ẩm ướt, tanh hôi.

Họ cẩn thận rút vũ khí, dè dặt đi trong đường hầm này.

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng động của thứ gì đó đang bò.

Họ dừng bước, cẩn thận nhìn về phía trước, thấy một đám ốc sên trên mặt đất, mọi người mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ môi trường ở đây khá ẩm ướt, nên mới có ốc sên tồn tại, số lượng có hơi nhiều.

Đúng lúc Lâm Diệu chuẩn bị tiếp tục dẫn đầu đi trước, phía sau truyền đến giọng của Lâm Ý: "Tộc trưởng, khoan hãy đi, những con ốc sên đó không phải là ốc sên bình thường, có vấn đề." Hử?

Có vấn đề?

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu dò hỏi nhìn Lâm Ý, chuẩn bị nghe xem cô nói gì.

Lâm Ý lại quan sát kỹ những con ốc sên đó, chắc chắn nói: "Tộc trưởng, những con ốc sên đó đã bị biến dị.

Năm xưa tôi từng thấy Tây Vương Mẫu nuôi chúng.

Trong cơ thể những con ốc sên này đều có một loại dịch nhầy, một khi chạm vào sẽ bị dính chặt, và có tính ăn mòn." Tính ăn mòn thì mọi người không sợ, có đồ bảo hộ, vấn đề nhỏ này không cần lo lắng.

Nhưng bị dính chặt thì không phải chuyện đùa, không thể vứt bỏ đồ bảo hộ được.

Nhìn mặt đất trắng xóa trước mắt, toàn là loại ốc sên này, căn bản không thể đi thẳng qua được.

Nhìn sang phía bên kia của đường hầm, lờ mờ có thể thấy một lối ra, không khí chắc là đủ dùng, dù sao cũng thông với bên ngoài.

Lâm Diệu suy nghĩ, hạ quyết tâm nói: "Lâm Nhất, chuẩn bị lựu đạn cháy, năm quả liên tiếp, bao phủ toàn bộ mặt đất.

Đợi dọn dẹp sạch sẽ rồi chúng ta hãy đi qua." Làm vậy tuy sẽ tốn một chút thời gian, nhưng lại an toàn hơn.

Vạn sự đều phải ổn thỏa một chút.

Theo sau khi Lâm Nhất lấy ra lựu đạn cháy, mọi người từ từ lui ra khỏi đường hầm này.

Không lâu sau, bên trong bùng lên ánh lửa mạnh mẽ, khí nóng hừng hực ập vào mặt.

Cảm nhận được oxy trong không khí gần đó nhanh chóng biến mất, Lâm Diệu nhắc nhở: "Tất cả đeo bình dưỡng khí, cẩn thận một

chút." Khoảng 30 phút sau, ánh lửa bên trong mới dần dần tắt.

Lâm Diệu dẫn tộc nhân lại một lần nữa bước vào đường hầm.

Tuy có hơi nóng, nhưng đối với mọi người không ảnh hưởng lớn.

Cẩn thận xem xét toàn bộ mặt đất, phát hiện không còn con ốc sên nào sống sót, nhưng mặt đất xuất hiện một lớp chất màu trắng kết tinh, hẳn là dịch nhầy mà Lâm Ý nói.

Cẩn thận thử nghiệm, phát hiện độ dính đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này họ mới yên tâm đi qua khu vực này, đến cuối đường hầm.

Nhìn cánh cửa sắt xuất hiện trước mắt, Lâm Diệu biết, mọi người lại một lần nữa trở lại khu vực hầm trú ẩn.

Phía bên kia cửa hẳn là trạm trung chuyển của hầm trú ẩn được vẽ trên bản đồ.

Dùng sức đẩy cánh cửa sắt có chút nóng hổi, mọi người bước vào một không gian rộng lớn.

Bên trong giống như bên ngoài, trên đầu có một miệng giếng, hẳn là lối vào khi đào mỏ, sau này được công nhân xây dựng hầm trú ẩn dùng làm lối vào trạm trung chuyển.

Tháo bình dưỡng khí xuống, hít thở không khí trong lành, Lâm Diệu đột nhiên phát hiện khí tức ở đây không ổn lắm.

Anh nhắm mắt cảm nhận kỹ, oán khí ở đây rất nặng.

Lấy bản đồ ra xem, Lâm Diệu phát hiện mọi người đã tiến vào rìa của thi long mạch, thảo nào ở đây lại có oán khí.

Lại xem kỹ bản đồ một lần nữa, Lâm Diệu nói: "Mọi người bây giờ phải đề cao cảnh giác.

Chúng ta sắp tiến vào khu vực thi long mạch, có thể sẽ có tà túy

xuất hiện, phù chú đều dùng hết đi." Đợi mọi người chuẩn bị xong, họ lại men theo bản đồ hầm trú ẩn xuất phát.

Trên đường đi, cứ cách vài trăm mét lại xuất hiện một không gian rộng lớn, hẳn là dùng để ẩn náu.

Dù sao nếu tất cả mọi người đều tập trung trong một không gian, không nói đến không khí có đủ dùng hay không, độ khó xây dựng cũng không phải là thứ mà những người này có thể hoàn thành.

Đột nhiên, phía trước tỏa ra một luồng âm khí.

Lâm Diệu dừng bước nói: "Tất cả cẩn thận, lấy vũ khí ra, phía trước có thứ gì đó xuất hiện." Cẩn thận tiến về phía trước, lại đến lối vào của một không gian khác.

Để tránh kinh động thứ bên trong, mọi người tắt đèn.

Lâm Diệu trong môi trường tối tăm, nhìn vào trong động, phát hiện một luồng âm thi đang lượn lờ bên trong.

Chương 193

Nhìn cách ăn mặc, hẳn là một công nhân.

Chẳng lẽ năm xưa khi xây dựng hầm trú ẩn đã xảy ra biến cố?

Cho nên người ở đây đều đã dọn đi?

Ngay cả mộ tổ cũng bị dời đi.

Nhìn âm thi đang lượn lờ, Lâm Diệu bật đèn lên: "Quan Nguyệt, đi giải quyết con âm thi đó đi, xem tay nghề của cháu có bị mai một không." Quan Nguyệt nghe vậy, kinh ngạc mở to mắt.

Chuyện này trước giờ anh chưa từng cho cô bé tham gia.

Cô bé vội vàng rút Phục Ma Đao ra, nhanh chóng xông tới.

Chỉ trong một lần giao đấu, âm thi còn chưa kịp quay người tấn công, đã bị Quan Nguyệt một đao chém bay cái đầu lâu khô quắt.

Lâm Nhất và Bàn Tử cổ vũ, lập tức vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt, miệng không ngừng hô hay.

Nhìn Quan Nguyệt kiêu ngạo quay về, Lâm Diệu hướng về phía cô bé, xoa đầu, xem ra cô bé này thích nhất là chiến đấu.

Nhìn âm thi ngã trên đất, Lâm Diệu lại nhìn vào đường hầm sâu thẳm, con đường phía sau có lẽ sẽ không yên tĩnh nữa, âm thi bên trong chắc chắn không ít.

Thế là anh phân phó: "Lát nữa Quan Nguyệt đi đầu, phía sau là Lâm Nhất và những người khác.

Bàn Tử và Lâm Ý đi cùng ta ở cuối cùng.

Cũng đã đến lúc để công chúa nhỏ Quan Nguyệt của chúng ta rèn luyện rồi." Nghe vậy, Quan Nguyệt hoan hô một tiếng, vội vàng đi lên

phía trước, thuận tay lấy ra hai con chỉ nhân.

Sau khi học được bí thuật Quan Sơn, những con chỉ nhân cô bé luyện chế ra, Lâm Diệu đã thử nghiệm, uy lực khá tốt.

Quả nhiên, đi không bao lâu đã gặp phải một đội âm thi lớn, tất cả đều mặc quần áo công nhân mỏ, không biết năm đó đã xảy ra tai nạn gì.

Quan Nguyệt thấy âm thi xuất hiện, vui mừng hoan hô một tiếng, dẫn theo chỉ nhân xông vào giữa đám âm thi.

Trong tay không ngừng vung Phục Ma Đao, chém bay đầu từng con âm thi.

Chỉ nhân đi bên cạnh cũng không rảnh rỗi, cũng không ngừng dùng dao găm trong tay đâm xuyên qua đầu từng con âm thi.

Thấy một mình Quan Nguyệt có thể đối phó được, năm người Lâm Nhất lần lượt lười biếng, đặt vũ khí trong tay xuống, vỗ tay, lớn tiếng hô hay.

Thấy vậy, Lâm Diệu bất lực lắc đầu, đám khốn này.

Lâm Ý xem một lúc, khen ngợi: "Tộc trưởng, pháp lực và tinh thần của Quan Nguyệt không tồi nhỉ?

Vừa tấn công, vừa có thể điều khiển hoàn hảo hai cỗ chỉ nhân, thiên phú thật sự rất tốt." "Ừ, con bé chưa từng trải qua chiến đấu, nên lần này đưa ra ngoài rèn luyện.

Dù sao những thứ của Quan Sơn cũng đã truyền cho con bé, cuộc sống sau này sẽ không quá yên bình." Lâm Diệu đồng tình gật đầu.

Không lâu sau, đội âm thi đã bị Quan Nguyệt giải quyết xong.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của cô bé, Lâm Diệu đều nghi ngờ Quan Nguyệt có phải là kẻ cuồng bạo lực không, vừa giải quyết

xong âm thi đã vui như vậy.

Sau đó những âm thi gặp phải đều bị Quan Nguyệt giải quyết.

Trong quá trình chiến đấu, Quan Nguyệt cũng phát hiện ra vấn đề của mình, không ngừng sửa chữa phương thức chiến đấu.

Tuy còn có chút non nớt, nhưng Lâm Diệu đã rất vui rồi.

Mọi người cuối cùng cũng đến một không gian trống, bên trong đặt toàn những bức tượng đá đầu cừu đen mà họ đã thấy trước đó.

Lâm Diệu tiến lên kiểm tra, nhìn những bức tượng đá chưa được điêu khắc xong: "Xem ra đây hẳn là nơi năm xưa dùng để điêu khắc, bị những công nhân này đào được, cũng không biết..." Lời còn chưa nói xong, chỉ thấy từ trong mắt của một bức tượng đá bay ra mấy con côn trùng màu xanh lá.

Lâm Diệu lập tức lùi lại, rút Phục Ma Đao ra, ánh đao lóe lên, thấy xác của những con côn trùng rơi xuống đất.

Nhìn kỹ, những con côn trùng này trông giống ruồi nhặng, nhưng nhìn vào hàm răng trong miệng thì biết không thể là ruồi nhặng được.

Lâm Ý đứng phía sau đi tới, xem qua rồi nói: "Tộc trưởng, đây là Dăng cổ, dùng để truyền độc tố.

Tuy sức tấn công yếu, nhưng độc tố mang theo rất nguy hiểm." Ừ, xem ra lần này mang theo Lâm Ý là đúng rồi, cô ấy biết nhiều thật.

Chưa kịp để Lâm Diệu nói gì, đã thấy rất nhiều Dăng cổ chui ra, xem ra năm xưa công nhân đều bị những thứ này giết chết.

Lâm Diệu trực tiếp ra lệnh: "Đội một, súng phun lửa." Lời vừa dứt, đã thấy năm con rồng lửa bao phủ toàn bộ khu vực xuất hiện Dăng cổ.

Đối mặt với ngọn lửa thiêu đốt, Dăng cổ lần lượt hóa thành tro

bụi.

Sau 2 phút, không còn Dăng cổ nào bay ra nữa, năm con rồng lửa mới dần dần tắt.

Vừa rồi khi Lâm Nhất và những người khác chiến đấu, Lâm Diệu nghe thấy phía sau mình lại truyền đến tiếng gió yếu ớt.

Nhưng để tránh xảy ra tai nạn, Lâm Diệu vừa rồi không dò xét kỹ.

Bây giờ trận chiến đã kết thúc, Lâm Diệu nhìn về phía bức tường phía sau, sử dụng công phu «Song Chỉ Tham Động», thử một chút, hóa ra bức tường phía sau họ lại là được xây sau này.

Để mọi người đẩy ra, Lâm Diệu rút Phụ Ma Đao, vừa hay thử uy lực của «Bạt Đao Trảm».

Tay trái nắm chặt vỏ đao, tay phải đặt trên chuôi đao.

Chỉ nghe một tiếng "keng", sau đó ánh đao lóe lên.

Đúng lúc Bàn Tử chuẩn bị nói gì đó, bức tường đối diện lập tức xuất hiện một vết đao, từ từ đổ sập xuống.

Mọi người trừng lớn mắt, không ngờ uy lực của «Bạt Đao Trảm» lại mạnh đến vậy?

Chương 194

"Tộc trưởng, chiêu này thật quá ngầu.

Sau này chúng ta đổi vũ khí sắc bén hơn, căn bản không có thứ gì có thể ngăn cản được." Bàn Tử hưng phấn hô lên.

Lâm Diệu cảm nhận tình hình thể lực của mình, phát hiện sử dụng một lần «Bạt Đao Trảm» tiêu hao không nghiêm trọng, nghỉ ngơi khoảng 5 phút là có thể hồi phục.

Nhưng chiêu này không thể dùng làm chiêu thức thường quy, nếu không thời gian hồi phục sẽ quá dài.

Anh chia sẻ cảm nhận của mình cho tộc nhân, để họ có chút tính toán trong lòng, rồi nhìn về phía bức tường đá đã đổ sập.

Dọn dẹp xong, đứng ở chỗ khuyết nhìn ra ngoài, chỉ thấy cái khuyết này lại xuất hiện ở lưng chừng núi.

Nhìn xuống dưới, lại là một con đường được xây bằng những phiến đá, thông thẳng đến một hẻm núi sâu không thấy đáy.

Nhìn sang phía đối diện, thấy một vách đá nhẵn bóng, trên đó có những hang động lớn nhỏ khác nhau, cũng không biết có tác dụng cụ thể gì.

Xem ra con đường tiếp theo bắt buộc phải đi xuống rồi, không biết bên trong hẻm núi này thông đến đâu.

Mọi người chỉnh đốn lại, bước ra khỏi cửa động, men theo phiến đá xanh đi xuống dưới.

Nhìn mây mù biến ảo hư vô bên người, cộng thêm vách núi dốc đứng bốn phía, một nỗi hoảng loạn tĩnh mịch dâng lên trong lòng.

Lâm Diệu lắc đầu, cảm giác có chút không đúng.

Với tâm trí của hắn, sao lại đột nhiên cảm thấy hoảng loạn chứ?

Hắn đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn về phía vách núi đối diện, chỉ thấy từng con chim lớn màu đen đang bay về phía mọi người.

Cảm giác hoảng loạn vừa rồi biến mất, thay vào đó là huyết mạch cảnh báo có nguy hiểm.

Lâm Diệu vội vàng hét lên: "Chuẩn bị vũ khí, có thứ tập kích." Đợi mọi người chuẩn bị xong, lũ chim lớn màu đen cũng đã bay đến gần bên người.

Nhìn kỹ lại, đó là từng con dơi khổng lồ, răng nanh trong miệng rõ mồn một, nhìn qua là biết không phải loại hiền lành.

Tiếng súng mãnh liệt vang lên, trên người từng con dơi khổng lồ nổ ra từng đạo máu tươi, xác dơi không ngừng rơi xuống vách núi.

Tuy nhiên số dơi bị bắn trúng chỉ là thiểu số, có rất nhiều con đã vượt qua lưới hỏa lực, chuẩn bị trực tiếp tấn công nhóm Lâm Diệu.

Nhìn lũ dơi gần ngay trước mắt, Lâm Diệu suy nghĩ phương pháp ứng đối, đột nhiên mắt sáng lên, hét lớn: "Súng phun lửa!" Hét xong, hắn lấy ra hai khẩu súng phun lửa, mỗi tay một cái.

Nghe được lời nhắc nhở, các tộc nhân cũng nhao nhao bừng tỉnh, lấy súng phun lửa ra.

Nhìn lũ dơi sắp bay đến bên người, mọi người trực tiếp bóp cò, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tuyến phong tỏa bằng lửa.

Lũ dơi bị thiêu đốt kêu gào thảm thiết, rơi xuống hẻm núi thành từng mảng.

Nhìn lũ dơi vẫn không ngừng bay tới từ xa, Lâm Diệu phân phó:

"Mọi người vừa đi vừa đánh, địa thế ở đây bất lợi cho chúng ta." Chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một lưới lửa di động, không ngừng cắn nuốt sinh mệnh lũ dơi.

Đi không bao lâu, Lâm Diệu nhìn thấy một cửa động cách phiến đá mọi người đang đứng không xa lắm, dựa vào thực lực tộc nhân có thể dễ dàng vào đó.

Thế là các tộc nhân cản phía sau, để những người khác vào trước.

Nhìn tộc nhân lần lượt vào hang, Lâm Diệu tiếp tục dùng súng phun lửa tấn công, dưới chân dùng sức, cả người quay lưng về phía cửa động nhảy vào.

Thấy Lâm Diệu vào hang, tộc nhân lập tức chắn trước mặt hắn, sau đó tiếp tục phóng ra ngọn lửa thiêu đốt.

Nhìn thấy lưng chừng núi xuất hiện một cửa động phun lửa, lũ dơi không ngừng xung kích, thời gian như bị ngưng đọng, ngoại trừ xác dơi không ngừng rơi xuống, cả hình ảnh như bị tạm dừng.

Thấy tộc nhân ở cửa động không ngừng tấn công, Lâm Diệu biết trận chiến này sẽ kéo dài không ngắn.

Đột nhiên giọng nói kinh ngạc của Quan Nguyệt truyền đến: "Tộc trưởng nhìn này, ở đây có bích họa." Hắn xoay người nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lâm Diệu nhìn thấy trên vách đá màu đen có vẽ một con quạ đen khổng lồ gọi là Ô Dương, đang dọn dẹp một tảng đá lớn trong đường nước, đây là một bức bích họa ca tụng công đức.

Thế nhưng ở rìa bích họa lại vẽ cảnh tượng địa ngục, rất nhiều người bị ngọn lửa thiêu đốt, phát ra tiếng kêu thảm thiết, biểu cảm dữ tợn.

Nhìn Ô Dương một bên là thiên sứ, một bên giúp con người khơi

thông thủy hoạn, bên kia lại bắt người sống làm tế phẩm, cũng không biết là công lớn hơn hay tội lớn hơn, thật mâu thuẫn.

Ngoài bức bích họa, trong hang không còn thứ gì khác.

Mọi người bắt đầu luân phiên nghỉ ngơi, ngọn lửa không ngừng phun ra.

Nhìn tư thế của lũ dơi kia đúng là không chết không thôi.

Sau một tiếng khổ chiến, cuối cùng cũng giải quyết xong đám dơi điên cuồng đó.

Nhặt một cái xác dơi rơi trên phiến đá lên nhìn kỹ một hồi, cư nhiên phát hiện trên chân dơi có khắc số hiệu.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Diệu trầm xuống, lũ dơi này thế mà lại có người nuôi dưỡng?

Lâm Diệu cố nén phẫn nộ trong lòng, âm trầm nói: "Lát nữa đều cẩn thận một chút, nơi này lại có người không muốn chúng ta sống sót, cho nên lát nữa đừng nương tay, mọi uy hiếp đều phải tiêu diệt, nghe rõ chưa?" Nhìn Lâm Diệu giận dữ, các tộc nhân đều lớn tiếng đáp rõ.

Nhìn tộc nhân chỉnh lý trang bị, Lâm Diệu vận chuyển công pháp, đè xuống sự phẫn nộ do huyết mạch mang lại, cần phải giữ bình tĩnh, không thể bị giận dữ chi phối.

Lại men theo phiến đá đi xuống, trên đường gặp không ít hang đá, bên trong đều vẽ đủ loại bích họa, nhưng đa số đều giống bức đầu tiên, đều thể hiện tính hai mặt của Ô Dương.

Suốt dọc đường không nói chuyện, mọi người cuối cùng cũng xuống đến mặt đất.

Đứng trên mặt đất ẩm ướt, Lâm Diệu nhìn về phía sau, chỉ thấy

những tảng đá vụn khổng lồ đã lấp kín lối đi phía sau, hẳn là lối ra vào hẻm núi năm đó đã bị người ta phá hủy.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên trên mây mù lượn lờ che khuất tầm mắt mọi người, giống như xuất hiện một bầu trời nhỏ, khiến nơi này tự thành một vùng tiểu thiên địa.

Tộc nhân đi kiểm tra xung quanh quay lại, Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, vụ sạt lở phía sau chúng ta là do con người làm, thời gian hẳn là cách đây không lâu, tôi nhìn thấy vết tích thuốc nổ trên đá vụn." Lâm Diệu gật đầu, điểm này hắn đã sớm đoán được nên cũng không quá kinh ngạc.

Chương 195

Trầm mặc một lát, Lâm Diệu nói: "Nơi này có khả năng có tộc nhân Phong Chương sinh sống, tin tức trước đó hẳn là không sai, đoạn đường phía sau chúng ta phải cẩn thận hơn một chút." Nói xong, Lâm Diệu dẫn đầu xuất phát, men theo hẻm núi khúc khuỷu không ngừng đi tới.

Càng đi sâu, hoàn cảnh bốn phía càng hoang lương, không thấy một chút hơi người, ngược lại âm khí càng lúc càng nặng.

Đột nhiên, Lâm Nhất kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, mau nhìn bên trên, nhiều quan tài quá." Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên trên ẩn ẩn ước ước xuất hiện từng cỗ quan quách treo lơ lửng giữa không trung (huyền quan).

Theo bước chân mọi người tiến lên, quan quách phía trên càng lúc càng nhiều.

Những quan quách này hẳn là phong tục của khu vực này, rất nhiều cái đã cũ nát, phát ra tiếng kẽo kẹt, có chút rợn người.

Nhưng Lâm Diệu cũng không để ý, những quan quách này mỗi buổi trưa sẽ bị ánh mặt trời chiếu trực tiếp, cho dù âm khí nặng đến đâu cũng sẽ theo năm tháng tiêu tan, tịnh không có nguy hiểm.

Lâm Diệu để ý chính là sự biến hóa dưới đáy hẻm núi, cảm giác xung quanh có người đang chăm chú nhìn mình, nhưng bởi vì âm khí quá nồng ảnh hưởng đến cảm tri của Lâm Diệu, căn bản không tìm được nguồn gốc nhìn lén.

Cẩn thận dừng bước, hắn cẩn thận quan sát xung quanh.

Đột nhiên ánh mắt hắn định tại một khối đá vụn, sau đó lại nhanh

chóng dời đi.

Giả vờ như không phát hiện, sau đó tiếp tục đi tới, lơ đãng đến gần khối đá vụn kia.

Đột nhiên, thân hình Lâm Diệu bạo khởi, trực tiếp nhảy đến gần khối đá vụn, Phục Ma Đao trong tay trực tiếp chém xuống.

Chỉ thấy giữa ánh đao chớp động, một dòng máu màu lục trực tiếp bắn ra, khối đá vụn kia cũng phát ra một tiếng thảm thiết.

Hóa ra đó đâu phải đá vụn, rõ ràng là một cái đầu lâu Sơn Tiêu, thân thể ngụy trang giống hệt vách đá, tùy thời chuẩn bị đánh lén mọi người.

Tiếng kêu thảm thiết dẫn đến biến động dây chuyền, bốn phía đột nhiên xuất hiện từng con Sơn Tiêu cao lớn, bao vây mọi người vào giữa, trong miệng phát ra từng trận gầm rú.

Sơn Tiêu ngoại hình rất giống con người, nhưng lại sinh ra một khuôn mặt quỷ, nhìn giống như một con khỉ.

Nhưng thực tế chỉ có nơi âm khí rậm rạp mới sinh ra tà túy này, thân thủ chúng mạnh mẽ, hành động trong rừng núi nhanh chóng như đi trên đất bằng, có thể biến đổi thân hình, ẩn tàng tung tích, thích nhất là hút não tủy sinh vật, bình thường đều trốn trong hang động, ban đêm mới đi săn mồi.

Nhưng không có đạo lý lại có nhiều Sơn Tiêu ẩn tàng như vậy, xem ra là vì nơi này quanh năm không thấy ánh mặt trời, cho nên đám Sơn Tiêu này cũng không cần thiết phải trốn vào trong hang.

Lâm Diệu lùi về bên cạnh tộc nhân, lớn tiếng nói: "Những thứ này là Sơn Tiêu, một loại tà túy, mọi người dùng đao giải quyết." Lời còn chưa dứt, Sơn Tiêu vây quanh bốn phía đã phát động công kích.

Hai con Sơn Tiêu trực tiếp lao về phía Lâm Diệu, đều huy động

nắm đấm tấn công.

Lâm Diệu nhìn Sơn Tiêu tập kích tới, không hoảng hốt đỡ Phục Ma Đao, chỉ nghe loảng xoảng hai tiếng, nắm đấm của Sơn Tiêu đều bị đỡ được.

Lâm Diệu nhân cơ hội đá bay một con Sơn Tiêu, sau đó rút Phục Ma Đao về, thân hình biến đổi ra sau lưng con Sơn Tiêu còn lại, trực tiếp đâm vào gáy nó.

Nhìn thấy con Sơn Tiêu trước mắt co giật vài cái, sau đó mất đi sinh mệnh, ngã xuống đất.

Lâm Diệu xoay người lao về phía con Sơn Tiêu vừa bị đá bay, tiên một đao chặt đứt cánh tay nó, sau đó đạp nó xuống đất, vung đao chém một cái, cái đầu lâu dữ tợn rơi xuống đất, không ngừng lăn lộn.

Giải quyết xong đối thủ, Lâm Diệu thu Phục Ma Đao lại, không có ý định tiến lên giúp đỡ các tộc nhân khác.

Đám Sơn Tiêu này da dày thịt béo, khí lực lớn, nhưng đối với Phục Ma Đao, phòng ngự của chúng căn bản như không tồn tại.

Nhìn các tộc nhân phân phân giải quyết đối thủ, cuối cùng chỉ còn lại Quan Nguyệt chưa xong trận chiến.

Vừa rồi cô bé hơi tham lam, điều khiển hai người giấy tấn công hai con Sơn Tiêu, mới vừa giải quyết được một con.

Nhìn con Sơn Tiêu còn lại, dưới sự tấn công của người giấy, nó không ngừng né tránh, trong miệng không ngừng gào thét.

Quan Nguyệt nắm lấy cơ hội, nhân lúc Sơn Tiêu lùi lại lần nữa, trực tiếp lao ra.

Đao quang lóe lên, trên cổ Sơn Tiêu xuất hiện một đường huyết tuyến, sau đó đầu lâu rơi xuống đất.

Lâm Diệu đứng một bên nhìn, hài lòng gật đầu.

Khả năng chiến đấu của Quan Nguyệt tăng lên rất nhanh, hiện tại đã học được cách tìm kiếm ưu thế, nhanh chóng giải quyết kẻ địch rồi.

Xem ra quyết định lần này dẫn theo cô bé không sai, thêm vài lần chiến đấu nữa, Quan Nguyệt hẳn sẽ hoàn toàn quen thuộc năng lực của mình.

Tiếp tục đi về phía trước, đường đi càng lúc càng hẹp, hiện tại ngẩng đầu nhìn lên trên, mới hiểu được cái gì gọi là Nhất Tuyến Thiên.

Toàn bộ phía trên chỉ có một đường ở giữa là có thể nhìn thấy ánh sáng.

Đột nhiên, Lâm Diệu dừng bước, chỉ thấy phía trên trước mặt là một quần thể huyền quan (quan tài treo) khổng lồ, nhìn mật mật ma ma, cũng không biết có bao nhiêu cái.

Lâm Ý đầu tiên là chấn kinh, sau đó nghiêm túc nói: "Tộc trưởng, những huyền quan này là một tòa trận pháp, dùng để nguyền rủa người khác.

Ngài nhìn từ phương vị của tôi, sẽ phát hiện những huyền quan này tạo thành một thân người không đầu, đây là một loại nguyền rủa ác độc, người bình thường không dám dùng, phản phệ quá nghiêm trọng." Lâm Diệu nhìn theo hướng Lâm Ý đứng, quả nhiên những huyền quan kia được bày biện có quy luật, ngay cả ngón tay và ngón chân người cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cũng không biết ai có thủ bút lớn như vậy, phải cần bao nhiêu người mới có thể tạo thành một đại trận thế này.

Các tộc nhân khác cũng nhao nhao nhìn theo các hướng, Lâm Nhất

há to miệng, nói: "Có cừu hận lớn đến mức nào chứ?

Dùng hơn vạn người nguyền rủa một người, cái giá này cũng quá lớn rồi đi?" Bàn Tử có chút phẫn hận nói: "Mặc kệ là ai, mục đích là gì, nhìn nhiều người chết như vậy, có thể thấy được người làm ra cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, cư nhiên dùng hơn vạn nhân mạng làm cái giá." Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Bên cạnh Lâm Ý lại nói: "Tộc trưởng, cái trận pháp nguyền rủa này muốn thành công, không chỉ cần những nhân mạng này làm cái giá, còn phải có tế phẩm hiến có.

Tôi nghi ngờ long mạch của ngài đã bị người bố trận đem hiến tế rồi, nếu không trận pháp này chỉ là một cái vỏ rỗng, không có bất kỳ tác dụng gì." Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lẳng lặng nhìn huyền quan trận, phát hiện cấu tạo huyền quan có chút không hài hòa, nhưng lại không phát hiện ra chỗ nào không đúng.

Nhìn một hồi không thấy vấn đề, Lâm Diệu chuẩn bị tiếp tục đi tới.

Đi được vài bước, Lâm Diệu vừa ngẩng đầu, rốt cuộc phát hiện ra chỗ quái dị rồi.

Cánh tay người do huyền quan tạo thành kia, nhìn từ góc độ hiện tại, giống như một người đang bấm chỉ quyết, dùng để chỉ dẫn phương hướng.

Thuận theo phương hướng được chỉ dẫn nhìn lại, phát hiện trên vách đá bên kia có một cái cửa động.

Chương 196

Lâm Diệu vội vàng đi tới vách đá đối diện nhìn lên, vách đá ở đây quá trơn nhẵn, cho dù thân thủ Lâm Diệu cũng khó mà lên được.

Nhìn độ cao khoảng 10 mét, Lâm Diệu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Bàn Tử, Lâm Nhất, hai người chống tay làm bệ đỡ, lát nữa tôi ôm Quan Nguyệt nhảy lên, hai người chuẩn bị kỹ vào." Sau đó Lâm Diệu lại nhìn Quan Nguyệt nói: "Lát nữa ta nhảy lên giữa không trung, em đạp lên hai tay ta, nhảy vào cửa động, biết chưa?" Đợi ba người chuẩn bị xong, Lâm Diệu ôm Quan Nguyệt chạy về phía Lâm Nhất và Bàn Tử.

Đến trước mặt, nháy mắt đạp lên tay hai người, hai người cùng dùng sức hất, Lâm Diệu và Quan Nguyệt bay lên giữa không trung.

Nhìn xu thế bay lên sắp dừng lại, Lâm Diệu dùng hai tay đỡ lấy hai chân Quan Nguyệt, hai người đồng thời phát lực.

Lâm Diệu nháy mắt rơi xuống, Quan Nguyệt thì mượn lực đạo lần thứ hai bay lên, cuối cùng rơi vào trong cửa động.

Lâm Diệu lúc này mới yên tâm, chờ đợi Quan Nguyệt thả dây thừng xuống.

Mọi người thuận theo dây thừng leo vào trong động, trước tiên khen ngợi Quan Nguyệt đang ngạo kiều một phen, sau đó mới tiếp tục tiến lên.

Đi chưa được mấy bước, nhìn thấy trên mặt đất phía trước xuất hiện một đống xương thú, nhìn qua giống như dùng để tế tự, chẳng lẽ tìm được mộ đạo?

Lại đi về phía trước, trên mặt đất từ từ xuất hiện những vệt máu

khô cạn, cũng không biết năm đó nơi này đã đổ bao nhiêu máu mà hiện tại vẫn có thể nhìn thấy dấu vết đậm như vậy.

Đột nhiên thông đạo biến rộng, mọi người đi vào một không gian khổng lồ, quan sát tứ phía, thấy phía trước có một thông đạo khác.

Trước thông đạo bày biện một cái tế đài cực lớn, bên trên đặt đủ loại đầu lâu, có của người cũng có của động vật.

Hai bên thông đạo là từng bức họa diện tế tự, vô cùng quái dị.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Tộc trưởng, đây là tế tự ai thế?

Trên bích họa căn bản không vẽ a?

Chỉ có hình ảnh chuẩn bị tế phẩm." Lâm Diệu đối với chuyện tế tự cũng không hiểu, lắc đầu, nhìn về phía Lâm Ý đang đăm chiêu bên cạnh.

Lâm Ý suy nghĩ một hồi, nói: "Tộc trưởng, tế tự ở đây không phải đối với người trong mộ, ngược lại có chút giống tế tự Sơn Thần năm đó của tôi..." Nghe Lâm Ý kể lại, mọi người mới có chút hiểu ra.

Hóa ra từ rất lâu trước kia, khi người ta khai thác thông đạo trong núi, bởi vì sợ hãi kinh động đến Sơn Thần, sẽ đơn độc xây dựng một tòa tế đàn bên trong thông đạo, dùng để bồi tội với Sơn Thần.

Những lúc thông thường đều dùng đầu lâu động vật, máu tươi và thi thể để tiến hành.

Nhưng cũng có một loại tình huống đặc thù, đó là lúc khai thác kiến tạo lăng mộ, một khi có người chết đi, vậy thì người đó sẽ bị cho là tế phẩm được Sơn Thần chọn trúng, cũng phải giống như động vật, tế tự cho Sơn Thần.

Nhìn cảnh tượng trong sơn động, cơ bản nhất trí với miêu tả của Lâm Ý.

Thế là Lâm Diệu hỏi: "Vậy có chỗ nào không đúng sao?

Tôi thấy hình như không có gì sai cả." Sắc mặt Lâm Ý có chút khó coi, nhìn quanh bốn phía, cẩn thận nói: "Tộc trưởng, điểm duy nhất không đúng là phương pháp tế tự này sẽ không truyền ra ngoài." Không truyền ra ngoài?

Sắc mặt Lâm Diệu lập tức biến đổi, sau đó nhanh chóng hỏi: "Anh nghi ngờ nơi tế tự này là do những người đào thoát năm đó kiến tạo?" Lâm Nhất sắc mặt khó coi gật đầu: "Đúng vậy, nếu là bọn họ kiến tạo, vậy thì bên trong nhất định sẽ lưu lại thủ đoạn gì đó, tôi có chút lo lắng." Nhìn Lâm Ý có chút bi thương, mọi người không biết nên an ủi thế nào, dù sao chuyện đã xảy ra quá lâu rồi, mọi người căn bản không có cách nào ngăn cản.

Những bích họa kia miêu tả Ô Dương tàn bạo như vậy, công nhân khai thác có thể sống sót sao?

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu nói: "Lâm Ý, đừng lo lắng nữa, sự tình đã sớm trở thành định cục, hiện tại thương tâm cũng vô dụng, chúng ta tiếp tục đi xuống xem một chút đi, có khả năng bên trong sẽ lưu lại manh mối." Men theo thông đạo giữa bích họa xuất phát lần nữa, đi không bao lâu liền đến một cái hang động lớn hơn, không gian bên trong không chỉ rộng rãi mà còn rất cao.

Nằm ở trung tâm hang động có một tấm bia đá cao lớn, phía sau bia đá là một cái vương tọa, cũng không biết làm bằng chất liệu gì, bên trên có một thi thể cao lớn mặc áo giáp đang ngồi.

Những chỗ còn lại thì đặt một số tế khí, nhìn đều là chất liệu thanh đồng, bảo tồn cũng không tệ, xem ra hẳn là không rẻ.

Thấy có minh khí, những người khác đều vội vàng đi thu thập, Lâm Diệu thì cùng Lâm Ý đi đến trước bia đá, cẩn thận nhìn ghi chép bên trên.

Vừa đến gần bia đá, Lâm Diệu nhìn thấy bên trên khắc tự thể thần bí, có chút quen mắt, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Đang lúc suy nghĩ, Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, nơi này thật sự là do những bách tính đó kiến tạo, văn tự trên bia là văn tự của Tây Vương Mẫu quốc." Lâm Diệu chợt bừng tỉnh, đúng rồi, chẳng phải đã thấy ở chỗ Tây Vương Mẫu sao?

Tiếp theo nghe Lâm Ý đọc nội dung ghi chép bên trên, vô cùng mang màu sắc thần thoại.

Hóa ra năm đó nơi này mỗi năm đều lũ lụt tràn lan, bách tính căn bản không có cách nào trồng trọt, mỗi khi thủy hoạn phát sinh, phòng ốc trong nhà đều sẽ bị tổn hại, người và gia súc bị nước lũ cuốn đi, sinh tồn gian nan.

Tại lúc bách tính tao ngộ ma nan, đột nhiên xuất hiện một hắc bào nhân (người áo đen), chính là Ô Dương tu luyện thành người.

Vì để báo đáp vùng núi rừng nuôi dưỡng, hắn chuẩn bị khơi thông thủy hoạn, nhưng cần người nắm quyền ở nhân gian ủng hộ, liền đưa ra một điều kiện.

Ở niên đại đó, bách tính ngu muội, bản thân tin tưởng đủ loại truyền thuyết thần thoại, liền truyền tin tức cho kẻ nắm quyền.

Nghe nói có tinh quái có thần thông có thể trị lý thủy hoạn, kẻ nắm quyền không chỉ đại lực ủng hộ, trực tiếp phong quan tiến tước, cũng hứa hẹn sau khi trị lý tốt thủy hoạn sẽ gia phong lần nữa.

Lại nói về điều kiện kia, với bách tính thì lại cực kỳ đơn giản, chỉ cần một ít thực vật cung dưỡng, bách tính trực tiếp đáp ứng.

Những ngày sau đó là lúc đông đảo bách tính cao hứng nhất, mỗi ngày đều sẽ có đoạn sông được khơi thông hoàn thành, uy hiếp thủy hoạn từ từ biến nhỏ, thời gian trôi qua ngày một tốt hơn, bách tính phi

thường cảm kích, chuẩn bị rất nhiều dược thảo cung dưỡng.

Nhưng lòng tốt lại làm chuyện xấu, Ô Dương vốn bị Quan Sơn Thái Bảo khống chế để tiến hành công tác, nguyên bản oán hận, chỉ là chịu chế tại người căn bản không có cách nào phản kháng.

Nay bỗng nhiên có đủ loại dược thảo cung dưỡng, Quan Sơn Thái Bảo càng lúc càng khó mà khống chế được Ô Dương.

Đến quan đầu cuối cùng, chỉ còn lại một đoạn thủy đạo cuối cùng chưa được khơi thông, nhưng hiện tại Quan Sơn Thái Bảo đã bị Ô Dương thoát ly khống chế.

Cuối cùng không còn cách nào, hắn đành tiết lộ sự tình với một trưởng giả, người này là hậu đại của những người đào thoát khỏi Tây Vương Mẫu quốc năm đó.

Hiểu rõ tình huống thật sự, vị trưởng giả cảm kích Quan Sơn Thái Bảo, vận dụng một loại bí thuật, giúp đỡ Quan Sơn Thái Bảo khống chế lại Ô Dương, đem thủy đạo cuối cùng khơi thông, triệt để giải quyết thủy hoạn.

Kẻ nắm quyền sau khi biết chuyện thì khen ngợi không ngớt, trực tiếp phong làm quận vương, cũng để Quan Sơn Thái Bảo tiếp tục trị lý thủy hoạn ở địa phương khác.

Nhưng hiện tại Ô Dương đã không chịu khống chế nữa, vì để không cho Ô Dương tai họa nhân gian, Quan Sơn Thái Bảo chuẩn bị giả chết, đem Ô Dương phong ấn.

Trưởng giả giúp đỡ Quan Sơn Thái Bảo tuyên truyền tin tức cái chết.

Vì để cảm kích sự giúp đỡ của hắn, bách tính phân phân đến giúp tu kiến lăng mộ.

Chương 197

Án theo thiết kế của Quan Sơn Thái Bảo, cuối cùng lăng mộ cũng được xây xong.

Hàng vạn cỗ huyền quan bên ngoài chính là những bách tính chết khi tu kiến lăng mộ năm đó, những người này đều tự nguyện ở lại nơi này.

Quan Sơn Thái Bảo hiểu rõ tình huống, lại thỉnh giáo trưởng giả, dùng huyền quan của những bách tính này bố trí trận pháp nguyền rủa, chuẩn bị song quản tề hạ, xác bảo Ô Dương chết đi.

Đợi sau khi Quan Sơn Thái Bảo vào mộ, trưởng giả vì để thủ hộ lăng mộ Quan Sơn Thái Bảo, bảo đảm không chịu người ngoài quấy nhiễu, lại ở trong sơn động này tiến hành bố trí.

Vừa phiên dịch xong bia văn, sắc mặt Lâm Ý biến đổi, vội vàng nói: "Tộc trưởng, không xong, cỗ thi thể trên kia là Thủ Linh Thi được bí thuật luyện chế, rất khó đối phó." Nghe vậy, Lâm Diệu vừa chuẩn bị nhìn về phía thi thể mặc áo giáp lần nữa thì nghe thấy một trận âm thanh hoạt động.

Chỉ thấy thi thể đang ngồi đứng dậy, trong tay nắm một thanh trường đao, thấu qua mũ giáp có thể nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu.

Nhìn Thủ Linh Thi phát huy tác dụng, Lâm Ý nhắc nhở: "Tộc trưởng, điểm yếu duy nhất của Thủ Linh Thi là vị trí trái tim, chỉ có hủy đi cổ trùng hạch tâm bên trong mới có thể chân chính tiêu diệt." Lâm Diệu cẩn thận gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, mắt nhìn chằm chằm vào trái tim Thủ Linh Thi, nhưng phát hiện không có cơ hội.

Trường đao trong tay Thủ Linh Thi cứ như có như không chắn trước trái tim, rất khó làm được một kích tất sát.

Các tộc nhân khác cũng tập hợp bên cạnh Lâm Diệu, chuẩn bị đối mặt chiến đấu.

Suy nghĩ một chút, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất lên đi, dùng đao trận đối phó, ta tìm kiếm cơ hội." Lâm Diệu phân phó xong, năm người nhóm Lâm Nhất lấy Phục Ma Đao ra, lao về phía Thủ Linh Thi.

Lâm Tứ Thập và Lâm Ngũ Thập không tấn công chính diện mà vòng ra sau lưng Thủ Linh Thi, liên tiếp tránh thoát trường đao Thủ Linh Thi vung lên, áp sát sườn hắn.

Chỉ có Lâm Nhất và Lâm Nhị giao phong chính diện với Thủ Linh Thi, nghe thấy hai tiếng kim loại va chạm vang lên, hai người trực tiếp đỡ được trường đao của Thủ Linh Thi, chém ra hai vết nứt không nhỏ trên trường đao.

Thấy vậy, mắt Lâm Nhất sáng lên, hô: "Trước tiên tấn công vũ khí, hủy nó rồi hãy đối phó bản thể." Sau khi bị cản lại, hiện tại năm người tạo thành đao trận, nghe Lâm Nhất hô lên, mấy người lộ ra nụ cười không có ý tốt.

Sau đó bọn họ trực tiếp huy vũ Phục Ma Đao trong tay, không ngừng chém vào vũ khí trường đao của Thủ Linh Thi, nhất thời cả không gian tấu lên khúc nhạc giao hưởng của sắt thép.

Cho đến khi "keng" một tiếng, âm nhạc mới dừng lại, vũ khí trong tay Thủ Linh Thi bị chém thành mấy khúc, rơi xuống đất.

Nhìn Thủ Linh Thi mất đi vũ khí, năm người nhóm Lâm Nhất cười âm hiểm, sau đó bắt đầu chạy ngược chiều kim đồng hồ vây quanh Thủ Linh Thi.

Theo tốc độ gia tăng, bọn họ giống như một lưỡi dao xoay tròn, không ngừng cắt vào thân thể Thủ Linh Thi.

Không bao lâu, áo giáp của Thủ Linh Thi cũng rơi xuống đất, bị

lột sạch áo giáp.

Thấy vậy, mắt Lâm Diệu sáng lên, cơ hội đến rồi!

Hắn nháy mắt nhảy lên không trung, hai tay nắm chặt Phục Ma Đao, nhắm chuẩn vị trí trái tim Thủ Linh Thi trực tiếp đâm vào.

Đợi khi Lâm Diệu buông hai tay ra, Phục Ma Đao ghim chặt trên mặt đất, Thủ Linh Thi cũng không còn hoạt động, bị triệt để giết chết.

Nhìn Thủ Linh Thi bị giải quyết, Lâm Diệu dùng sức rút Phục Ma Đao, sau đó đi về phía vương tọa.

Phía sau, Bàn Tử nhìn năm người nhóm Lâm Nhất, trong miệng phát ra âm thanh "chậc chậc", sau đó không có ý tốt nói: "Lâm Nhất đại ca, được đấy nha, đao pháp luyện tốt thật, chuyên môn lột quần áo bánh tông à?

Bình thường không ít luyện tập chứ gì?

Ha ha..." Nhìn Bàn Tử trào phúng, mấy người Lâm Nhất liếc nhau, sau đó lao về phía Bàn Tử.

Nhìn mấy người vui vẻ đùa giỡn, Quan Nguyệt như bà cụ non nói với Lâm Ý: "Haizz, mấy người này thật làm người ta đau đầu, cười giống như kẻ ngốc vậy." Lâm Diệu bên kia đã đến gần vương tọa, đi vào xem xét.

Đây đâu phải vương tọa gì?

Bên trên là một phiến đá, phía tây phiến đá cư nhiên có mấy cỗ thi thể nằm rạp trên mặt đất làm ghế ngồi.

Trong tay những người này cầm từng cái thẻ bài nhỏ, văn tự bên trên giống hệt trên bia đá.

Lâm Diệu vẫy tay gọi Lâm Ý tới. "Xem xem trên thẻ bài viết gì?

Sao những người này lại ở đây làm ghế ngồi?" Nói xong, Lâm

Diệu đưa thẻ bài cho Lâm Ý.

Lâm Ý xem mấy tấm thẻ bài, nói: "Tộc trưởng, đây là phạm nhân, ký tái viết bọn họ không thể làm tế phẩm, cũng không thể thả đi, cho nên những người này mới bị dùng phương thức này trừng phạt, để linh hồn bọn họ vĩnh viễn không được an ninh." Đứng gần vương tọa, Lâm Diệu cẩn thận quét mắt toàn bộ hang động, không phát hiện thứ gì khác, bèn nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía sau đi, vừa rồi tôi nhìn thấy bên cạnh có một lối ra." Men theo thông đạo mới phát hiện đi tới, lần này đi thời gian rất ngắn đã nhìn thấy lối ra phía trước.

Đi đến gần xem xét, mọi người xuyên qua ngọn núi, đến một bên khác.

Thuận theo lối ra nhìn lại, giống hệt bên kia, cũng là vách núi dốc đứng kẹp lấy một hẻm núi, bất quá hẻm núi bên này có một con sông lớn, đứng trong thông đạo có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ hung hãn.

Lại nhìn về phía vách núi một bên, quả nhiên lại thấy rất nhiều phiến đá xanh, bất quá lần này không phải hướng thẳng xuống dưới, mà hình thành hình dạng kỳ quái trên vách đá.

Cẩn thận đánh giá những phiến đá xanh này, Lâm Diệu phát hiện cứ cách 7 cái sẽ thay đổi phương hướng một lần, quy luật này làm hắn nhớ tới "Thất Bộ Cửu Chuyển Thê" trong 《Cơ Quan Bí Thuật》.

Cái gọi là Thất Bộ Cửu Chuyển Thê, vô luận lựa chọn phương hướng nào, chỉ cần mỗi lần đi bảy bước, đổi phương hướng tiến lên, không thể đi lại bậc thang đã giẫm trước đó, đợi sau khi đi hết sẽ đến được lối vào chân chính ẩn tàng bên trong.

Nhưng điểm khó ở đây là khó ở chỗ không giẫm lại bậc thang đã đi.

Toàn bộ Thất Bộ Cửu Chuyển Thê là một hình thoi, nếu đi sai một bước, sẽ không bao giờ tìm được lối vào nữa, trừ phi đi lại từ đầu.

Cẩn thận tính toán, Lâm Diệu phát hiện Thất Bộ Cửu Chuyển Thê ở đây có vấn đề, bên trong thiếu một thanh phiến đá xanh, vô luận đi như thế nào cũng không thể tìm được lối ra.

Đột nhiên Lâm Diệu linh cơ nhất động, đã cơ quan thiếu một thanh đá xanh, vậy thì vị trí đó khẳng định là nơi lối vào tọa lạc.

Nhưng tầm nhìn ở đây không tiện, bắt buộc phải xuống dưới quan sát mới được.

Lâm Diệu lấy dây thừng ra, nói: "Lát nữa kéo tôi, tôi phải ra ngoài xem kết cấu của phiến đá xanh." Buộc chặt dây thừng, Lâm Diệu nhảy ra ngoài.

Trong quá trình rơi xuống, Lâm Diệu nhanh chóng ghi nhớ vị trí tất cả phiến đá xanh, sau đó cẩn thận đối chiếu với đồ án trong đầu, rồi cố định mắt tại một vị trí.

Lâm Diệu lấy tai nghe vô tuyến đã mua trước đó ra, nói: "Kéo tôi lên khoảng 5 mét." Đến vị trí, Lâm Diệu đạp lên vách đá dựng đứng, chạy về phía địa điểm đã xác định.

Đến nơi, Lâm Diệu quả nhiên phát hiện một cái cửa động, đi vào cũng không phát hiện bất kỳ cơ quan nào, sau đó nói vào tai nghe: "Tôi cố định dây thừng lại, mọi người cũng cố định đầu kia, sau đó thuận theo dây thừng trượt qua là được." Đợi tộc nhân lần lượt vào cửa động, Lâm Diệu quay lại chém đứt dây thừng, gia tăng chút khó khăn cho đoàn đội Tôn giáo sư.

Chương 198

Thuận theo thông đạo đi về phía trước một đoạn, mọi người dừng bước, phía trước cư nhiên truyền đến âm thanh có vật gì đó hoạt động.

Chậm rãi đi về phía trước, dừng lại ở khúc quanh, cẩn thận nhìn vào trong.

Chỉ thấy bên trong là một không gian nhân tạo khai thác, hẳn là dùng để cư trú, bên trong có một cái giường đá.

Ở giữa sơn động có mấy người bị trói tại đó, tiếng động mọi người nghe thấy là do một người trong đó giãy dụa phát ra.

Lâm Diệu sử xuất 《Thính Lôi》, cẩn thận tra xét tình huống trong sơn động, phát hiện chỉ có mấy người bị trói ở đó, không có bất kỳ thanh âm nào khác.

Hắn vẫy tay, dẫn mọi người đến bên cạnh mấy người trên mặt đất, nhìn kỹ.

Người đang giãy dụa kia cư nhiên là Hoắc Linh Linh, bên cạnh còn có Hoắc Tiên Cô, bất quá tình huống của bà ta không tốt lắm, hình như vì mất nước mà hôn mê, còn những người khác hẳn là hỏa kế Hoắc gia.

Cởi trói cho Hoắc Linh Linh, Lâm Diệu hỏi: "Sao lại bị trói ở đây?

Là ai làm?" "Đạo gia?

Đạo gia ngài đến rồi, tôi bị trói ở đây sắp nửa tháng rồi, trước đó còn có người đút thức ăn cho tôi, ai biết mấy ngày nay những người đó không xuất hiện nữa, tôi suýt chút nữa bị chết đói." Hoắc Linh Linh yếu ớt nói, sau đó vội vàng chạy đến bên cạnh Hoắc Tiên Cô xem xét

tình huống.

Giúp đỡ cởi trói cho tất cả mọi người trên mặt đất, sau đó lấy ra một ít thức ăn và nước uống.

Từng người ăn ngấu nghiến, nhìn dáng vẻ đúng là suýt chết đói, có một người còn ăn đến nôn ra, nhưng vẫn không ngừng nhét thức ăn vào miệng.

Thấy mấy người đều đang ăn, Lâm Diệu lắc đầu, xem ra trong thời gian ngắn không có cách nào hỏi chuyện.

Lâm Diệu quay đầu nói với tộc nhân: "Đi tra xét tình huống xung quanh, sau đó chúng ta nghỉ ngơi tại đây." Một lát sau, tộc nhân quay lại, Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, phía trước là một vực sâu hình chữ nhật, rộng khoảng hơn hai mươi mét, không thấy bất kỳ cây cầu nào, hẳn là không dễ qua." Lâm Diệu nghe vậy gật đầu, như vậy mới chứng minh không tìm sai chỗ, nếu có thể trực tiếp đi vào thì Lâm Diệu lại phải nghi ngờ liệu có đi sai đường hay không.

Mọi người thu dọn một chút, vừa chỉnh lý xong doanh địa, bên kia Hoắc Linh Linh dìu Hoắc Tiên Cô đi tới.

Hoắc Tiên Cô cung thân hành lễ nói: "Lần này đa tạ Đạo gia cứu mạng, không có ngài chúng tôi thật sự không về được." "Khách khí rồi, đều là người Cửu Môn, hỗ trợ lẫn nhau là chuyện nên làm." Lâm Diệu vẫy tay, cười nói.

Sau đó nhìn hai người Hoắc Tiên Cô hỏi: "Bất quá tôi tò mò, bức thư cầu cứu kia làm sao gửi ra được?

Không phải bị khống chế rồi sao?" Hoắc Tiên Cô yếu ớt cười cười, nói: "Đạo gia, bức thư đó tôi viết trước, lần này xuất môn cũng là gặp được quý nhân." Hóa ra lúc Hoắc Tiên Cô đang trên đường thì gặp một vị đạo trưởng, đạo trưởng nói chuyến đi này sẽ gặp nguy

hiểm, khuyên bà ta từ bỏ là tốt nhất.

Nhưng Hoắc Tiên Cô vì chuyện của Hoắc Linh Linh, sao có thể từ bỏ hành động lần này?

Thế là viết trước một bức thư, giao cho một người quen, dặn dò nếu trong vòng nửa tháng không có liên hệ thì giao bức thư này cho Hoắc gia.

Lâm Diệu minh ngộ gật đầu, xem ra Hoắc Tiên Cô thật sự không thể xem thường, làm việc lo trước khỏi họa, thảo nào có thể trở thành đương gia Hoắc gia, bất quá vận khí không tốt lắm.

Thế là Lâm Diệu kể lại chuyện Hoắc gia cho bà ta nghe một lần, để bà ta có chuẩn bị tâm lý.

Nghe Lâm Diệu nói, Hoắc Tiên Cô tuy có chút thương tâm nhưng biểu tình lại không cảm thấy quá bất ngờ, xem ra đã sớm dự liệu.

Hoắc Tiên Cô lắc đầu: "Đạo gia, đám phế vật Hoắc gia kia tôi sớm biết bọn chúng có mưu đồ, vốn tưởng rằng sẽ không hành động sớm như vậy, không ngờ lại trầm không được khí, cũng không biết Hoắc gia có thể chống đỡ bao lâu." Chuyện Hoắc gia, Lâm Diệu cũng không quản, cho nên không đáp lời, chỉ lẳng lặng nhìn Hoắc Tiên Cô nói tiếp.

Thấy Lâm Diệu không đáp lời, Hoắc Tiên Cô cũng không xấu hổ, tiếp tục nói: "Lần này tôi đến đây là muốn xem truyền thuyết có tiên nhân trong mộ này có thể giải quyết vấn đề trên người con gái tôi hay không.

Cho nên lát nữa tôi muốn cùng ngài đi vào, không biết ngài có thể đáp ứng hay không?" Lâm Diệu suy nghĩ một chút, nói: "Đi theo tôi xuống cũng được, nhưng tình huống bên trong tôi phải nói trước một tiếng.

Bên trong không có tiên nhân, cũng không có phương pháp giải quyết vấn đề thân thể Hoắc Linh Linh." "Tuy nói là một ngôi mộ, kỳ thực tác dụng chân chính là dùng để phong ấn tà túy, toàn bộ đại mộ là một cái trận pháp, cho nên lần này bà phải thất vọng rồi, nơi này chỉ để lại truyền thừa của Quan Sơn Thái Bảo." Nghe vậy, trên mặt mẹ con Hoắc Tiên Cô viết đầy sự thất vọng.

Cổ mộ mang đầy hy vọng, chịu nhiều tội như vậy, suýt chút nữa chết đi, hiện tại sắp được vào mộ lại bị báo cho biết bên trong đều không có gì, cảm xúc thất lạc không ngừng quanh quẩn trong lòng hai người.

Nhìn hai người thất hồn lạc phách, Lâm Diệu xoay người chuẩn bị quay về.

Đi được hai bước, Lâm Diệu lại quay đầu: "Đúng rồi Hoắc Tiên Cô, có chuyện này nên nói cho bà một tiếng, gần đây Trần Bì phát hiện có một nhóm người nước ngoài đang dò la tin tức Hoắc gia, tôi trước đó không tra rõ thân phận bọn họ." Lâm Diệu vừa dứt lời, sắc mặt Hoắc Tiên Cô lập tức biến đổi, đó là biểu tình chứa đầy phẫn nộ, nhưng trong đó kẹp tạp một tia sợ hãi.

Người có thể làm cho Hoắc Tiên Cô tức giận như vậy, Lâm Diệu nói một câu bà ta liền đoán được là ai?

Hoắc Tiên Cô trầm mặc một hồi, nói: "Đạo gia, đã bên trong không có thứ tôi cần, vậy tôi về trước, vừa vặn giải quyết chuyện trong nhà." Nói xong, Hoắc Tiên Cô lại trầm mặc, sau đó có chút giãy dụa nói: "Đạo gia, đợi ngài về nhà, thỉnh ngài lại đến Hoắc gia một chuyến, tôi có chút việc muốn thương lượng với ngài." Lâm Diệu vô sở vị gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề, bất quá trong lòng lại tò mò, đám người kia rốt cuộc là lai lịch gì, cùng Hoắc gia lại có quan hệ thế nào?

Sáng sớm hôm sau, người Hoắc gia chuẩn bị quay về.

Sau một đêm nghỉ ngơi, khôi phục cũng kha khá, mượn một số công cụ, đi ra phía ngoài.

Lúc rời đi cũng nói với Lâm Diệu đặc điểm của những người bắt giữ họ: là một đám người mặc áo bào đen, toàn trình không nói chuyện, thân thủ lợi hại, đối với địa hình nơi này rất quen thuộc.

Bất quá những người này không giết họ mà trói trong sơn động, làm Lâm Diệu tò mò, trong lòng đối với người Hoắc gia cũng sinh ra nghi ngờ, nhưng Lâm Diệu không nghĩ nhiều.

Tiễn người Hoắc gia đi, Lâm Diệu dẫn tộc nhân đến gần vực sâu mà Lâm Nhất nói.

Chỉ thấy trước mắt là một vực sâu hình dài, sâu không thấy đáy, trên vách đá bốn phía cũng không có chỗ có thể mượn lực.

Ở đối diện, có thể nhìn thấy một cánh cửa lớn tinh mỹ, trên quảng trường trước cửa đặt đối xứng rất nhiều tượng đá, giống tượng đá trong sân trước đó, bất quá nhìn có vẻ hoàn chỉnh hơn một chút.

Đứng ở mép vực, Lâm Diệu cũng không có biện pháp tốt.

Trong tình huống bình thường, tộc nhân hỗ trợ hợp tác có thể qua được, nhưng trong vực sâu có cổ quái.

Trong khe hở trên dưới tồn tại một luồng gió mắt thường không nhìn thấy, rất lớn, nếu hợp tác nhảy qua đối diện, có khả năng ở giữa không trung sẽ bị áp lực gió cuốn xuống vực sâu.

Cũng không biết năm đó ai xuất chủ ý này, thật đủ phiền toái.

Lâm Diệu nhìn cự ly dài 20 mét, nếu ba tộc nhân hợp tác, chắc chắn có thể bắc một sợi dây thừng, những người khác cũng có thể qua.

Bất quá trước tiên phải có ba người nhảy qua.

Số 1 bị buộc dây, người bên vách giữ dây thừng, sau đó số 1 nắm dây thừng của số 2, số 2 nắm dây thừng của số 3, mượn lực trên không trung, hẳn là có thể đưa một người qua.

Nhưng vấn đề chủ yếu hiện tại là xác nhận vị trí áp lực gió, nếu không rất khó thành công.

Chương 199

Thế là Lâm Diệu nhắm mắt lại, sử xuất 《Thính Lôi》 chuẩn bị đánh dấu vị trí gió.

Chưa đợi vị trí gió được ghi nhớ hoàn toàn, Lâm Diệu đột nhiên phát hiện dị thường, trên vách núi đá này có từng cái lỗ nhỏ, bên trong cư nhiên có vật sống tồn tại, nghe thanh âm hình như là chim khách (hỉ thước).

Lâm Diệu kinh ngạc mở mắt, nơi này sao lại có nhiều chim khách như vậy?

Suy nghĩ một hồi cũng không hiểu, Lâm Diệu vừa định cùng tộc nhân lên kế hoạch thì nghe thấy tiếng chim khách bay ra.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ trong từng cái hang đá bay ra vô số chim khách, những con chim này cư nhiên đều bay đến trên vực sâu, hình thành một cây cầu Thước Kiều bay giữa không trung.

Tuy rằng không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cơ hội trước mắt hiếm có, qua trước rồi nói sau.

Thế là Lâm Diệu nhanh chóng ra lệnh: "Nhanh, đều vận 《Khinh Thân Thuật》, chúng ta đi qua trên cầu Thước Kiều." Các tộc nhân đang kinh ngạc vội vàng hồi thần, từng người từng người vội vàng vận khinh công, thông qua Thước Kiều.

Đến bờ bên kia, mọi người quay đầu nhìn lại Thước Kiều, Bàn Tử không đứng đắn nói: "Ái chà, có Thước Kiều, sẽ không có Ngưu Lang Chức Nữ ở đây tương hội chứ?" Nghe vậy, mọi người tề tề tặng cho hắn một cái xem thường, trí tưởng tượng thật phong phú, nếu có Ngưu Lang Chức Nữ thật thì không biết sẽ gặp phiền toái gì đâu.

Được một lúc, vốn tưởng rằng chim khách sẽ trực tiếp tan đi, nhưng chúng lại bay thẳng về phía mọi người.

Cả nhóm vội vàng hạ thấp thân hình, tránh né những con chim này, thấy chúng bay về phía một cái chỗ trũng sau lưng mọi người.

Đến chỗ trũng, hai bên đều có bậc thang, hẳn là xây dựng để thuận tiện đi lại.

Bất quá nhìn kỹ lại, lại có thể thấy bên trong chỗ trũng có một con đường, bên trong đứng một số người giả làm bằng rơm rạ, nhìn vàng óng ánh, rất đẹp mắt.

Ai ngờ theo chim khách tập kích tới, trên người những người rơm này nháy mắt xuất hiện vô số phi trùng (côn trùng bay), một bộ phận bay về hướng khác tránh né chim khách, một bộ phận khác lại bay về phía mọi người.

Nhìn đám phi trùng không giống loại thiện lương, nhóm Lâm Diệu trực tiếp lấy súng phun lửa ra, mấy đạo hỏa quang sáng lên, vang lên một trận tiếng nổ lốp bốp.

Chỉ thấy từng con phi trùng không ngừng bị hủy đi cánh rơi xuống đất, bị ngọn lửa trực tiếp thiêu thành tro tàn.

Nhìn đám phi trùng không tạo thành uy hiếp, Lâm Diệu không để ý tới nữa, quay đầu nhìn về phía chim khách.

Đám chim này xem ra rất có kinh nghiệm, phân ra một bộ phận không ngừng truy đuổi phi trùng, bộ phận khác thì mai phục tại con đường tất yếu, phi trùng vừa bay ra liền bão thực một bữa.

Ăn no một nhóm liền đổi nhóm khác lên, phối hợp thiên y vô phùng, xem ra rất có trí tuệ.

Không bao lâu, phi trùng bên phía Lâm Diệu bị giải quyết sạch sẽ, mọi người khí định thần nhàn xem chim khách và phi trùng chiến đấu.

Cư nhiên có thể từ bên trong nhìn ra một tia nghệ thuật chiến tranh, tuy rằng cả hai đều là động vật, nhưng xem ra đều rất thông minh, làm mọi người mở rộng tầm mắt.

Bàn Tử và Lâm Nhất lấy máy quay phim ra quay lại, cũng không biết mua lúc nào, thật có nhàn tình nhã trí.

Không bao lâu, chim khách ăn no, trật tự bay về sào huyệt, số phi trùng còn lại du đãng vài vòng rồi lại chui vào trong người rơm.

Lâm Diệu nhìn phi trùng trên mặt đất, thấy có chút giống con ruồi trâu, nhưng thể hình lại quá lớn, hẳn là dị chủng cổ đại, có khả năng cũng chỉ nơi này mới tồn tại.

Thấy sơn động khôi phục lại bình tĩnh, Lâm Diệu dẫn đầu xuất phát về phía đại môn phía trước, lúc đi qua người rơm, mọi người đều cẩn thận đi qua.

Tuy rằng không sợ mấy con trùng này, nhưng cũng phiền toái, có thể tránh thì tránh.

Cẩn thận đi trên quảng trường, nhìn những tượng đá đầu dê mình người, phát hiện những thứ này đều rất hoàn chỉnh, vô cùng tinh mỹ.

Trước đó gặp phải Dăng Cổ (cổ trùng ruồi), mọi người không dám đến quá gần, đỡ phải giải quyết Dăng Cổ trong mắt tượng đá, trực tiếp tiến vào đại điện là tốt nhất.

Sờ lên đại môn trước mặt, nhìn phù điêu bên trên, là một con quạ đen khổng lồ (Ô Dương), bất quá con quạ này bị xích sắt khổng lồ phong ấn, biểu tình thống khổ.

Xem xong phù điêu, tộc nhân chuẩn bị đi đẩy cửa lớn.

Khi Bàn Tử và Lâm Nhất bọn họ vừa định phát lực, Lâm Diệu đột nhiên nói: "Khoan đã, nơi này có cổ quái." Tộc nhân khó hiểu nhìn Lâm Diệu, sau đó phân phân lui về.

Lâm Diệu ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn vết tích trên mặt đất: "Nhìn xem, trên mặt đất không lưu lại bất kỳ dấu vết mở cửa nào, trước đó những người áo đen của Hoắc gia không phải đi vào từ đây." Nhìn kỹ lại, quả nhiên không có dấu vết cửa lớn mở ra, bụi bặm dày như vậy, dấu chân cũng chỉ có của nhóm Lâm Diệu, nếu có người đi qua thì không thể nào một điểm vết tích cũng không lưu lại.

Trong lòng Lâm Diệu cảnh giác đại tăng, sử xuất 《Thính Lôi》 xong, áp tai vào cửa lớn, cẩn thận nghe ngóng âm thanh bên trong.

Chỉ nghe bên trong có tiếng vật thể nhỏ di chuyển, nhưng nghe không ra là thứ gì.

Thế là Lâm Diệu nói với tộc nhân: "Đều nghe thử xem, xem âm thanh phía sau giống thứ gì." Lâm Diệu thì lùi lại phía sau hãm nhập trầm tư.

Một lát sau, giọng nói của Lâm Ý làm Lâm Diệu bừng tỉnh. "Tộc trưởng, âm thanh phía sau đó tôi cảm giác giống một loại cổ trùng, nhưng làm gì có cổ trùng nào có thể tồn hoạt lâu như vậy chứ?" Lâm Diệu lắc đầu, sau đó nói: "Chúng ta lui về trước, bên trong đại khái là cạm bẫy, người bố trí rất biết phỏng đoán lòng người a." Lâm Nhất tán đồng nói: "Đúng vậy Tộc trưởng, người bình thường ai lại nghĩ đến, lịch kinh thiên tân vạn khổ đến được cửa đại điện, cuối cùng lại là một cái bẫy chứ." Ở rìa quảng trường, Lâm Diệu cẩn thận suy tư, nếu những hắc bào nhân kia không có xuống vực sâu, vậy thì vách núi đối diện không thể nào không có dây thừng.

Vách núi vực sâu Lâm Diệu đã nhìn rồi, trơn nhẵn, giống như được đặc ý xử lý để phòng ngừa có người thuận theo vách núi bò xuống.

Cho nên những hắc bào nhân kia khẳng định cũng thông qua Thước Kiều để qua bên này, nhưng cư nhiên không đi cửa chính, vậy

thì lối vào sẽ ở đâu?

Trong sơn động lỗ hổng quá nhiều, lại có gió, rất khó phát hiện lối vào ẩn tàng.

Thế là Lâm Diệu nhìn tộc nhân nói: "Chúng ta chia nhau ra, kiểm tra thật kỹ bốn phía, nơi này hẳn là sẽ có một lối vào ẩn tế, những hắc bào nhân kia chắc chắn đi vào từ đó." Mọi người tản ra, cẩn thận tìm kiếm vết tích lối vào, nhưng tìm một vòng cũng không phát hiện, cuối cùng chỉ còn lại cái chỗ trũng đặt người rơm là chưa kiểm tra.

Lâm Diệu chú thị cái chỗ trũng trước mắt, cẩn thận tìm kiếm lối vào ẩn tế kia.

Đột nhiên, Lâm Diệu nhìn thấy rơm rạ dưới một cái người rơm hơi lay động.

Trong chỗ trũng này không có gió, xem ra lối vào nằm ở trong đó rồi.

Chúng người tiến vào chỗ trũng, cẩn thận tránh né những người rơm khác, đi đến bên cạnh người rơm đang lay động.

Lâm Diệu nói nhỏ: "Lấy người rơm này làm trung tâm, tìm kiếm ra bốn phía, lối vào chắc chắn cách đây không xa, đều cẩn thận một chút, chuẩn bị sẵn súng phun lửa." Nghe phân phó, tộc nhân tứ tán ra.

Không bao lâu Quan Nguyệt nói nhỏ: "Bên này em phát hiện cơ quan rồi." Mọi người tụ tập bên cạnh Quan Nguyệt, nhìn vách đá trước mắt, Lâm Diệu vươn tay gõ nhẹ vài cái, bên trong rỗng tuếch.

Tìm được cơ quan, nhẹ nhàng vặn một cái, trên tường xuất hiện một cái cửa động tối om.

Chương 200

Nhìn lối vào xuất hiện trên tường, mọi người lộ vẻ vui mừng, cuối cùng cũng tìm được lối vào thật sự, không uổng công chạy một chuyến.

Cẩn thận đánh giá một chút, Lâm Diệu phát hiện đây hẳn là một đường trượt, đi thẳng xuống vực sâu.

Cẩn thận kiểm tra, không phát hiện dị thường, Lâm Diệu chuẩn bị dẫn tộc nhân xuống.

Bất quá để phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, Lâm Diệu bảo tộc nhân chuẩn bị một sợi dây thừng.

Có chỗ mượn lực, một khi xảy ra chuyện cũng có biện pháp ứng đối.

Lâm Diệu trong tay nắm dây thừng, thuận theo đường trượt trượt xuống dưới, trên đường đi Lâm Diệu cẩn thận khống chế tốc độ, dò đường cho tộc nhân.

Đột nhiên đường trượt phía trước biến thành bằng phẳng, Lâm Diệu biết hẳn là đến nơi rồi.

Quả nhiên, trượt thêm một đoạn ngắn nữa liền nhìn thấy một lối ra.

Cẩn thận giữ chặt dây thừng, giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại cách lối ra không xa.

Lâm Diệu cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, phát hiện ngoại trừ tiếng chim khách, cư nhiên còn có một tiếng hít thở.

Nghe qua hẳn là tiếng hít thở của con người, rất bình ổn.

Xác định vị trí đối phương, Lâm Diệu cẩn thận thò đầu xem xét, phát hiện một tên hắc bào nhân đang ngồi nghỉ ngơi bên cạnh vách đá cách đó không xa.

Nhân lúc hắn không phát hiện, Lâm Diệu nhanh chóng lao ra khỏi lối ra, phi nhanh về phía hắc bào nhân.

Hắc bào nhân nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Diệu, vội vàng ngẩng đầu xem xét, đáng tiếc phản ứng của hắn đối với Lâm Diệu vẫn là quá chậm, chưa kịp nhìn rõ thân ảnh Lâm Diệu thì đã nghe thấy một tiếng trầm đục.

Tên hắc bào nhân này trực tiếp bị Lâm Diệu đấm ngất, xụi lơ ngã xuống đất.

Lâm Diệu lấy dây thừng ra trói hắn lại, sau đó mới quay về mép cửa động, rung dây thừng thông báo tộc nhân xuống.

Cẩn thận đánh giá hoàn cảnh bốn phía, Lâm Diệu phát hiện nơi này cũng là nhân công khai thác, mặt đất bằng phẳng, trên tường bốn phía có dây leo bò loạn.

Bất quá, nằm ở vị trí trung tâm cư nhiên có một cái cây khô héo to lớn, làm Lâm Diệu khá tò mò, cũng không biết cái cây này đặt ở đây làm gì?

Vừa định đi xem kỹ, lối ra phía sau truyền đến âm thanh, các tộc nhân bên trên lần lượt xuống tới.

Nhớ tới tên hắc bào nhân kia, Lâm Diệu nói: "Đi xem tên hắc bào nhân kia, thẩm vấn đàng hoàng, xem hắn là ai?" Sau đó Lâm Diệu dẫn Lâm Ý và Quan Nguyệt đi về phía cái cây lớn ở giữa.

Nhìn cái cây lớn khô héo, Lâm Diệu nhíu mày nhìn kỹ một lượt, không phát hiện bất kỳ dị thường nào, giống như vốn dĩ nơi này có một cái cây vậy.

Bên cạnh Lâm Ý lại biến sắc, vội vàng tiến lên gõ vào thân cây, chỉ nghe một trận âm thanh rỗng vang lên.

Sắc mặt Lâm Diệu biến đổi, trong thân cây có đồ vật?

Chẳng lẽ Lâm Ý biết hàm nghĩa của loại cây này?

Không bao lâu, lời nói của Lâm Ý ấn chứng suy nghĩ của Lâm Diệu: "Tộc trưởng, trồng cây này kỳ thực là một loại quan quách, đặc thù thuộc về một loại nghi thức của Tây Vương Mẫu quốc.

Khi một người chết đi, người khác đối với hắn cảm kích, sẽ di thực một cái cây lớn, khoét rỗng thân cây, đi vào thủ mộ, cho đến khi chết đi." Nghe vậy, Lâm Diệu lấy dao găm ra, cẩn thận cắt mở bề mặt.

Vừa mở thân cây ra, liền nhìn thấy bên trong có một lão giả đang ngồi xếp bằng.

Nhiều năm như vậy, dáng vẻ của ông ta không hề thay đổi, giống như đang ngủ vậy.

Nhìn lão giả này, Lâm Diệu nói: "Người này hẳn là vị trưởng giả kia, quả nhiên ở đây giúp Quan Sơn Thái Bảo thủ mộ, thật là một người trung nghĩa." Lâm Ý đầu tiên là có chút thương tâm, sau đó mỉm cười nói: "Tộc trưởng, đây là lựa chọn của ông ấy, nhìn dáng vẻ, lúc đó hẳn là ông ấy rất tự hào, chúng ta đừng quấy rầy." Lâm Diệu gật đầu, vừa định khép thân cây lại thì bị Quan Nguyệt ngăn cản: "Tộc trưởng, ngài khoan hãy đóng, nhìn trong tay ông ấy xem, hình như có đồ vật quan trọng." Vừa rồi toàn bộ tâm thần Lâm Diệu đều tập trung vào khuôn mặt lão giả trong cây, hiện tại được Quan Nguyệt nhắc nhở mới nhìn thấy trong tay lão giả nắm một cái hộp không lớn, nhìn qua giống như làm bằng đá.

Lâm Diệu cẩn thận lấy cái hộp ra, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Đây đâu phải đá?

Rõ ràng là một cái hộp chế tạo từ thiên thạch (vẫn thạch).

Khép thân cây lại, Lâm Diệu cầm hộp thiên thạch, hăm nhập trầm tư.

Vì sao trong rất nhiều ngôi mộ đều sẽ có thiên thạch?

Phải biết rằng thiên thạch cũng không phải ai cũng có thể có được, chưa nói đến khó khăn khi lấy được, ngay cả tin tức về nó cũng rất khó biết.

Tuy rằng những người này là hậu duệ Tây Vương Mẫu quốc, nhưng năm đó trong tay nhóm Lâm Ý cũng không có một khối thiên thạch nào mang ra, trong tay những bách tính bình thường này sao có thể có?

Lại nhớ tới sự tình hiểu được từ chỗ Tạ Thần, năm đó Tạ Cửu Gia có người đem thiên thạch bảo tồn trong hộp bí mật, người đó rốt cuộc là ai?

Đáng tiếc văn tự ghi chép đều bị Tạ Cửu Gia hủy đi, hiện tại căn bản không có cách nào hiểu rõ đầu đuôi sự tình, chỉ dựa vào suy đoán rất khó khôi phục sự thật.

Lâm Ý cũng nhìn thấy thiên thạch trong tay Lâm Diệu, kinh ngạc nói: "Sao có thể, nơi này sao lại có thánh vật?

Năm đó tôi một khối cũng không mang ra được?" Lâm Diệu không để ý tới, trực tiếp mở hộp ra.

Chưa đợi Lâm Diệu nhìn rõ đồ vật bên trong thì đã nghe thấy hệ thống nhắc nhở. "Đinh, kiểm trắc túc chủ phụ cận xuất hiện 'Long Cốt', có hấp thu hay không?" Lâm Diệu định thần nhìn lại, bên trong đặt chính là một khối "Long Cốt", không ngờ lại lấy được nhanh như vậy.

Thấy Long Cốt, Lâm Diệu mới nhớ ra, trước đó cư nhiên quên hỏi Hoắc Tiên Cô sự tình liên quan đến "Long Cốt", uổng phí một cơ hội lấy được tin tức.

Phát hiện không còn thứ gì khác, Lâm Diệu trực tiếp để hệ thống hấp thu "Long Cốt", cảm nhận dòng nhiệt lưu xuất hiện trong cơ thể, máu huyết giống như có chút sôi trào.

Đợi dòng nước ấm trong cơ thể biến mất, Lâm Diệu mở giao diện thuộc tính ra. [Túc chủ thuộc tính: Thân phận: Lâm Diệu Sức mạnh: 75 Tốc độ: 80 Thể chất: 90 Tinh thần: 300 Kỹ năng: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》, 《Bát Quái Du Long Chưởng》...

Kỹ năng đã truyền thừa: 《Tầm Long Điểm Huyệt Bí Thuật》, 《Thương Pháp Tinh Thông》...

Chương 201

Huyết mạch: Bác Di (Nồng độ 60%), có tác dụng khu tà, trấn ma.] Huyết mạch nồng độ tăng lên 60%, chỉ cần bốn khối "Long Cốt" nữa là có thể hoàn thành thăng cấp rồi, cũng không biết lúc đó sẽ phát sinh biến hóa gì.

Cảm nhận thân thể sau khi được tăng cường, Lâm Diệu lộ ra nụ cười hài lòng.

Lại nhìn về phía các tộc nhân khác, huyết mạch bọn họ cũng được tăng lên, mỗi người đều hồng quang đầy mặt, nhìn rất khả quan.

Đưa trực tiếp hộp thiên thạch cho Lâm Ý, thứ này đặt trong tay Lâm Diệu cũng không có tác dụng gì, không bằng để Lâm Ý bảo quản, có khả năng sẽ phát huy một số tác dụng.

Lâm Diệu đến bên cạnh người áo đen, nhìn kẻ toàn thân đầy thương tích, xem ra đã bị tra tấn không ít.

“Thế nào rồi?” Lâm Diệu nghiêng người hỏi Lâm Nhất.

Lâm Nhất gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Hỏi được rồi, lịch sử của hắn cũng giống như ngài đã đoán trước đó, là tộc nhân của Phùng Chương, đang vì truyền thừa Quan Sơn trong mộ mà đến đây.

Hỏi thêm những chuyện khác thì hắn không chịu nói.” Nghe vậy, Lâm Diệu gật đầu, sau đó nhìn người áo đen trên mặt đất, một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, hiện đang chịu đựng cơn đau trên cơ thể, lén nghe cuộc nói chuyện của đám người Lâm Diệu.

Nếu Lâm Nhất đã không hỏi ra được, Lâm Diệu định tự mình ra tay, hoặc là, trực tiếp giải quyết luôn cho xong.

Thế là, Lâm Diệu rút dao găm ra, trực tiếp cắt đứt một ngón tay của hắn, rồi lạnh lùng nhìn: "Chuẩn bị nói chưa?" Mặc dù miệng gã đàn ông trung niên hét lên thảm thiết nhưng vẫn không nói gì, cũng có chút cốt khí.

Thấy vậy Lâm Diệu cũng không hỏi nữa, chuẩn bị cắt từng ngón tay của hắn để xem hắn có thể chịu đựng được bao lâu.

Khi cắt đến ngón thứ ba, người đàn ông trung niên cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, sụp đổ gào lên: "Đừng cắt nữa, ngài muốn hỏi gì cứ hỏi đi, tôi chỉ cầu ngài cho tôi một cái chết thống khoái." Nhìn người đàn ông trung niên đang sụp đổ, Lâm Diệu không nói gì, lại cắt thêm một ngón tay nữa rồi nói: "Đây là một bài học cho ngươi, ngoài ra tốt nhất đừng nói dối, ta ghét nhất là bị người khác lừa gạt." "Tên?" "Tôi tên Phùng Thanh." "Quan hệ với Phùng Chương thế nào?

Lũ dơi tấn công tôi trước đó là do ngươi nuôi à?" "Tôi là anh họ của Phùng Chương, đám dơi đó là do tôi nuôi để ngăn người ngoài tiến vào." "Vì sao trước đó chỉ trói những người bị bắt lại mà không giết?" "Làm vật tế.

Mặc dù tôi không nhận được truyền thừa, nhưng dù sao đó cũng là tiền bối của tôi, nên tôi định dùng họ làm vật tế để bồi tội." Ồ, cũng khá giảng đạo nghĩa nhỉ?

Lâm Diệu tiếp tục hỏi.

"Tại sao các ngươi không vào trong?" "Tôi tưởng trận pháp đã biến mất, bây giờ có thể tùy tiện ra vào.

Họ chuẩn bị vào trong để khống chế Ô Dương bị phong ấn, sau đó tìm truyền thừa.

Tôi ở lại đây để đề phòng bất trắc, trông coi lối đi." Người nhà họ Phùng cũng thật kiêu ngạo, lại định khống chế Ô Dương.

Chưa nói đến việc Ô Dương còn sống hay đã chết, chỉ với năng lực của bọn họ, liệu có đối phó nổi không?

Đúng là tìm đường chết.

Sau khi xác định được lối vào, Lâm Diệu nhìn Phùng Thanh đang đau đớn, không thất hứa, cho hắn một cái chết nhẹ nhàng.

Quay người đến lối vào đã chỉ, nhìn hầm mộ đen ngòm, Lâm Diệu có chút khâm phục vị tiên tổ kia của nhà họ Phùng.

Lại có thể đục ra một đường hầm hoàn hảo như vậy trong vách đá cứng rắn, trải qua bao nhiêu năm mà vẫn không có chút vấn đề gì, đúng là có bản lĩnh.

Men theo đường hầm tiến vào trong mộ, đường đi rất khó khăn, có những đoạn phải bò trườn về phía trước.

Xem ra năm đó người đào hầm cũng không hề dễ dàng.

Mất khoảng ba mươi phút, mọi người mới bò ra khỏi đường hầm.

Đây là một hang động lớn, ở giữa có một hồ nước sâu, trên đỉnh hang là những nhũ đá tuyệt đẹp.

Dưới ánh sáng chiếu qua những khe hở phía trên, hang động rực rỡ sắc màu.

Không chỉ Lâm Ý và Quan Nguyệt, hai cô gái, nhìn đến ngẩn ngơ, mà ngay cả mấy gã đàn ông như Lâm Nhất cũng không thể rời mắt.

Bàn Tử lấy máy ảnh ra, vừa chụp vừa nói: “Tộc trưởng, huyệt mộ này chọn chỗ không tồi đâu, xem cảnh đẹp này đi, thật là lộng lẫy.” Lâm Nhất cũng vội vàng chụp ảnh: “Bàn Tử nói không sai, chọn được một nơi như thế này, đúng là có mắt nhìn.” Lâm Diệu nhìn các tộc nhân đang đắm chìm trong cảnh đẹp, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không ngăn cản.

Hắn đi đến một bên vách tường, cẩn thận quan sát những vết tích trên mặt đất.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy mấy hàng dấu chân.

Lâm Diệu đi theo dấu chân, đến khi gặp một tảng đá màu đen thì dấu chân biến mất.

Dừng bước, Lâm Diệu cẩn thận quan sát tảng đá màu đen, dùng tay khẽ chạm vào.

Ai ngờ tảng đá đen di chuyển, để lộ ra một lối vào trên vách đá.

Lâm Diệu có chút dở khóc dở cười thu tay lại.

Dùng một miếng bọt biển giả làm đá, người nhà họ Phùng làm vậy có thú vị không?

Xem ra hang động này là do vô tình đào thông, huyệt mộ thực sự nằm ở bên trong.

Lâm Diệu quay đầu nhìn các tộc nhân đang thưởng ngoạn cảnh đẹp: "Được rồi, chúng ta đi trước đi, lúc về hãy xem tiếp.

Tôi tìm thấy lối vào rồi." Các tộc nhân ai nấy đều ngại ngùng cười, rồi vội vàng chạy tới.

Lại một lần nữa tiến vào đường hầm, đi chưa được bao xa, mọi người đã nghe thấy tiếng người và tiếng gõ đập phía trước.

Cả nhóm đi chậm lại, cẩn thận bò đến cửa ra, liền thấy bên trong có bốn người áo đen đang vừa nói chuyện, vừa dùng công cụ đập vào một cỗ quan quách bằng đồng.

Lâm Diệu có chút chết lặng.

Nhà họ Phùng tuyển người kiểu gì vậy?

Mở quan tài không tìm cơ quan mà lại dùng công cụ để đập?

Đây là quan quách bằng đồng, lỡ như đập vỡ, cơ quan bên trong kích hoạt, chẳng phải đồ vật sẽ bị hủy hết sao?

Lâm Diệu vội vàng phất tay, ra hiệu cho tộc nhân lên bắt bốn người đó lại, kẻo chúng thật sự phá hỏng mất cỗ quan quách bằng đồng.

Chương 202

Lâm Nhất và mấy người lẳng lặng tiếp cận bốn người kia, trực tiếp ra tay, định hạ gục cả bốn.

Ba người trong số đó dễ dàng bị bắt giữ, chỉ có đối thủ của Lâm Nhất phản ứng khá nhanh, né được đòn tấn công, thân thủ không tồi, rất nhanh nhẹn.

Nhìn hành động của mấy người, Lâm Diệu bước lên phía trước, quan sát Lâm Nhất và người áo đen giao thủ.

Hai người đánh nhau lại có vẻ ngang tài ngang sức.

Xem ra nhà họ Phùng cũng có cao thủ.

Phải biết rằng, Lâm Nhất hiện tại nếu chỉ đấu tay không với Trương Tiểu Ca, hai người cũng ngang ngửa nhau.

Vậy mà người nhà họ Phùng này lại có thể đối công với Lâm Nhất mà không rơi vào thế hạ phong?

Bàn Tử đứng bên cạnh tuy biết đối thủ của Lâm Nhất lợi hại, nhưng vẫn không nhịn được trêu chọc: "Lâm Nhất đại ca, có được không đấy, nếu không hạ được thì đổi tôi đi, để tôi cho anh xem tôi lợi hại thế nào." Bị Bàn Tử kích động, Lâm Nhất nổi nóng, trực tiếp rút Phục Ma Đao ra, sử dụng «Bạt Đao Trảm».

Hai bóng người lướt qua nhau, người áo đen lập tức bị chém ngang lưng.

Bàn Tử giật mình, vội vàng trốn sau lưng Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất đại ca, anh cũng tàn nhẫn quá rồi, ngay cả một thi thể toàn vẹn cũng không chừa lại cho người ta sao?" Lâm Diệu thẳng chân đá tên hoạt náo viên Bàn Tử này ra, để hắn đi mà tâm sự với Lâm Nhất.

Nhìn mấy người nhà họ Phùng bị bắt, hắn cũng không buồn hỏi, trực tiếp nói: "Cho chúng một cái chết thống khoái đi, cũng vô dụng rồi." Theo hai tiếng súng vang lên, hai người áo đen ngã xuống đất.

Đến lượt người cuối cùng, hắn vội vàng hét lên: "Đừng, đừng giết tôi, tôi có ích, tôi có truyền thừa Quan Sơn, còn có những thứ khác, tôi đều có thể đưa cho ngài, chỉ cần đừng giết tôi là được." Lâm Diệu quay đầu nhìn về phía người nhà họ Phùng đang cầu xin tha mạng, xem ra có thu hoạch bất ngờ.

Thế là Lâm Diệu nói: "Nói đi, có những gì cần giao ra?" Người đó vội vàng nói: "Truyền thừa bí thuật Quan Sơn ở trên người kẻ vừa bị ngài giết.

Kẻ đó còn có một bí thuật khác, dùng để khống chế Ô Dương." Lâm Nhất lục lọi thi thể, lấy ra hai cuốn sách nhỏ.

Lâm Diệu nhận lấy xem, một cuốn ghi lại thuật pháp Quan Sơn, nhưng các thủ đoạn đạo mộ khác đều không có, liền đưa cho Quan Nguyệt, vừa hay bổ sung cho bí thuật cô đang học.

Còn cuốn sách còn lại có chút thú vị.

Trên đó ghi lại một loại bí pháp, thuộc về cổ thuật, gọi là Khống Hồn Cổ.

Nghe có vẻ lợi hại, nhưng thực chất là luyện ra một loại cổ trùng, để nó chui vào đầu người khác, dùng sự đau đớn để khống chế họ.

Loại cổ thuật tam lưu này mà định khống chế Ô Dương?

Nếu Ô Dương còn sống, chưa nói cổ trùng có vào được không, mà dù có vào được thì nó có hiểu được ý nghĩ của người điều khiển không?

Nghĩ nhiều quá rồi.

Lâm Diệu đưa cuốn sách nhỏ cho Lâm Ý, có lẽ cô ấy sẽ hứng thú, dù sao thứ này cũng có chút tác dụng đối với con người.

Nhìn người nhà họ Phùng đang sợ hãi, Lâm Diệu trêu chọc nói: "Chỉ có chút đồ này mà đòi giữ mạng?" Hắn còn lắc đầu, ra hiệu cho tộc nhân xử lý.

Nhưng ý chí sinh tồn của người này thật ngoan cường, vẫn không từ bỏ, lớn tiếng hét lên: "Tôi hiểu rõ tình hình bên trong, tôi có thể nói cho ngài nghe, nhưng ngài phải đảm bảo tha cho tôi." Con người này sao lại ngây thơ đến vậy?

Nói rồi thì thật sự được tha sao?

Lâm Diệu cười nói: "Nói đi, nếu có giá trị, ta sẽ tha cho ngươi, nếu không thì ngươi không sống nổi đâu." Sau một hồi giãy giụa, hắn lí nhí nói: "Muốn vào trong mộ, phải mở được cỗ quan quách kia, lấy ra Thần Bút bên trong, nếu không dù dùng cách nào cũng không vào được.

Lời tổ tiên để lại là 'họa địa vi lao'." Nghe xong, Lâm Diệu cẩn thận quan sát xung quanh, quả nhiên không phát hiện bất kỳ lối vào nào, toàn bộ mặt đất đều được lát bằng những phiến đá xanh, không có lối đi nào cả.

Họa địa vi lao?

Hắn là một loại gợi ý, nhưng tại sao không trực tiếp nói ra phương pháp cụ thể?

Lâm Diệu vội hỏi: "Còn gì nữa không?

Chỉ có 'họa địa vi lao' thôi sao?" "Hết rồi, chỉ có câu đó thôi.

Nghe nói lúc đó tình hình nguy cấp, tổ tiên chỉ để lại bốn chữ đó, sau đó không còn tin tức gì truyền ra nữa," hắn vừa khóc vừa nói.

Xem ra hắn thật sự không biết gì thêm.

Nếu không với mức độ quý mạng của người này, bây giờ hắn đã nói ra rồi.

Thấy hắn không còn giá trị gì nữa, Lâm Diệu quay người đến gần quan quách bằng đồng, sau đó một tiếng súng vang lên.

Bề mặt cỗ quan quách bằng đồng trước mắt khắc hai con rồng nổi, đầu rồng nhô ra, miệng mỗi con ngậm một viên đá.

Thân quan tài hai bên đều điêu khắc tinh đồ Bắc Đẩu Thất Tinh.

Một cỗ quan tài Quan Tinh Điểm Long, không ngờ lại thấy được ở ngay lối vào.

Quan tài Quan Tinh Điểm Long có thể nói là một trong những kỹ nghệ cơ quan cao nhất trong việc chế tạo quan quách.

Theo ghi chép trong «Bí Thuật Cơ Quan», ngay cả những nghệ nhân tài ba nhất cũng chỉ có một phần mười thành công khi chế tạo loại quan tài này, bên trong bố trí đầy rẫy các loại cơ quan tinh xảo.

Cơ quan bên trong loại quan tài này sẽ tự vận hành theo sự thay đổi của thời gian.

Muốn mở nó, phải thực hiện vào 12 canh giờ cố định, chỉ cần sai một giây cũng không mở được, thậm chí có thể kích hoạt cơ quan bên trong.

Mở loại quan tài này thực ra rất đơn giản, chỉ cần kéo viên đá trong miệng hai con rồng ra là được.

Điều khó nhất là xác định thời gian.

Phải biết rằng trong thời đại không có đồng hồ, việc xác định thời gian phần lớn dựa vào kinh nghiệm thường ngày, nhìn vị trí mặt trời để xác định một khoảng thời gian tương đối.

Vì vậy, đạo mộ tặc thời xưa khi gặp phải loại quan tài này, đa số đều biết khó mà lui.

Nhưng đối với đám người Lâm Diệu thì lại khá đơn giản.

Chương 203

Đồng hồ đeo tay bây giờ đều khá chuẩn, có thể dễ dàng xác định canh giờ.

Nhìn đồng hồ, sắp đến điểm giao thoa của canh giờ tiếp theo, chỉ cần đợi một lát là có thể mở quan tài.

Thấy thời gian sắp đến, Lâm Diệu dùng hai tay nắm chặt viên đá, cẩn thận nhìn đồng hồ.

Khi thời gian vừa điểm, Lâm Diệu dùng sức hai tay, viên đá được rút ra, từ trong quan tài cũng truyền đến tiếng cơ quan vận hành.

Lùi lại vài bước, cẩn thận quan sát cỗ quan tài trước mắt, chỉ thấy nắp quan tài mở ra như một đóa hoa sen, một lỗ nhỏ xuất hiện ở giữa, rồi theo sự biến mất của nắp quan, lỗ tròn ngày càng lớn, cuối cùng để lộ ra tình hình bên trong.

Đột nhiên từ bên trong bắn ra ba mũi tên, đầu tên phát ra ánh sáng xanh lam, vừa nhìn đã biết là tẩm kịch độc.

Lâm Diệu vội rút dao găm ra đỡ, theo ba tiếng "keng keng keng", cả ba mũi tên đều bị đánh rơi.

Lâm Diệu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng rằng một cỗ quan tài an toàn như vậy sẽ không thiết kế cơ quan, không ngờ người xây mộ lại xảo quyệt đến thế.

Các tộc nhân bên cạnh lúc này mới phản ứng lại, vội vàng tiến lên quan tâm nhìn Lâm Diệu.

Lâm Diệu mỉm cười hài lòng: "Tôi không sao, đi xem trong quan tài có gì trước đã." Thấy Lâm Diệu không sao, Bàn Tử và Lâm Nhất vội vàng tranh nhau chạy đến trước quan tài, cẩn thận nhìn vào.

Sau đó hai người đều sững sờ, một lúc sau mới cứng ngắc nói: "Tộc trưởng, ngài xem đi, chỉ có một cây bút bằng vàng ròng, ngoài ra không có gì cả, ngay cả đầu bút cũng bằng vàng." Lâm Diệu bước tới xem, quả nhiên, bên trong ngoài cây bút đó và cơ quan bắn tên vừa rồi, không còn bất kỳ thứ gì khác.

Hắn lấy cây bút ra, cẩn thận xem xét, phát hiện đầu bút cũng không phải vàng, giống như một loại sáp, chỉ có màu vàng kim.

Nhưng cây bút này hẳn là quan trọng, dù sao cũng cần dùng nó để mở cửa mộ.

Nhìn Lâm Nhất và Bàn Tử mặt mày ủ rũ, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, đúng là hai kẻ tham tiền.

Nhưng Lâm Diệu nói: "Yên tâm đi, cũng không phải không có thu hoạch gì.

Thực ra cỗ quan tài này mới là bảo bối lớn nhất.

Phải biết đây là quan tài Quan Tinh Điểm Long, trên đời không có vật thật đâu.

Chỉ có số ít người từng thấy nó trên sách, giá trị liên thành đó." Nghe vậy, mắt hai người họ sáng rực lên, vội vàng tiến lên cẩn thận lau chùi cỗ quan tài, sợ nó hỏng chỗ nào lại mất giá.

Kiểm tra xong quan tài, hai người lại bắt đầu tranh nhau cất giữ, đúng là hai tên hề.

Lâm Diệu không để ý đến họ nữa, quay người nhìn Lâm Ý hỏi: "Lâm Ý, cô xem cây bút này, có nhận ra nó là gì không?" Lâm Ý nhận lấy, xem một lúc, rồi ngửi thử, gật đầu nói: "Tộc trưởng, thực ra cây bút này chỉ có đầu bút là hữu dụng.

Nó được làm từ một loại sáp hương liệu đặc biệt, có sức hấp dẫn mạnh mẽ đối với Nham Cổ." "Chỉ cần bôi nó lên một mặt đất nhất

định, Nham Cổ được bố trí từ trước sẽ đào mở một lối đi.

Thủ đoạn này hẳn cũng do hậu duệ của người nước Tây Vương Mẫu bố trí." Lâm Diệu tỏ tường gật đầu, thì ra đây là "họa địa vi lao", nhưng ý nghĩa có chút sai lệch.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng của Lâm Nhất: "Tộc trưởng, ngài xem trên mặt đất hình như có một cái cửa?" Nghe vậy, Lâm Diệu đi tới.

Cỗ quan tài bằng đồng vừa rồi đã được hai người họ cất đi, nơi đặt quan tài trên mặt đất xuất hiện một vết hằn, trông giống như một cánh cửa, nhưng chỉ là giả.

Nhìn cánh cửa này, Lâm Diệu nhớ lại lời của Lâm Ý.

Chẳng lẽ cánh cửa này chính là nơi đặc định đó?

Chỉ cần men theo vết hằn này bôi sáp trên bút lông lên là có thể mở ra lối đi?

Bất kể thế nào, cứ thử trước đã.

Nếu không có lối đi xuất hiện, mọi người vẫn còn Phân Sơn Giáp, đào một đường hầm chẳng phải là chuyện đơn giản sao?

Cùng lắm là đi thêm vài bước đường vòng thôi.

Thế là Lâm Diệu lấy bút lông ra, bắt đầu vẽ theo vết cửa trên mặt đất.

Khi nét cuối cùng được hoàn thành, sáp trên đầu bút cũng vừa dùng hết.

Xem ra là hàng đồng bộ, lối vào chính là đây.

Thời gian còn lại là chờ đợi.

Loại Nham Cổ này tuy có thể ăn mòn nham thạch, nhưng tốc độ

không nhanh lắm.

Lâm Diệu bây giờ tò mò là, năm đó đã tốn công bố trí nhiều như vậy, vậy thì có khả năng sẽ có một lối đi khác.

Nếu không, những người xây mộ này làm sao vào được trong lòng núi?

Chẳng lẽ sau khi xây xong mộ, tất cả đều bị chôn theo?

Cả đám tụ lại một chỗ, bàn tán xôn xao.

Đột nhiên Quan Nguyệt nói: "Tộc trưởng, tôi cảm thấy trong số những người xây mộ năm đó hẳn là có người Ban Sơn.

Chỉ có bí thuật độc môn Phân Sơn Phân Giáp thuật mới có thể thực hiện được thao tác thần kỳ như vậy." Lời của Quan Nguyệt rất có khả năng, nhưng có một vấn đề quan trọng nhất, nếu người Ban Sơn đã xây dựng nơi này, không thể nào không có chút thông tin nào lưu truyền ra ngoài.

Đây là một loại vốn liếng.

Thân là người đạo mộ, ban đầu là cầu tài, nhưng sau khi có tiền, đa số người ta xuống mộ, tuy cũng có lý do cầu tài, nhưng nguyên nhân chính là sự kích thích và nâng cao danh tiếng.

Nếu có người Ban Sơn tham gia, không thể nào không nói cho gia đình mình, cũng không thể nào phong tỏa thông tin nghiêm ngặt đến vậy.

Hoặc là, người Ban Sơn đó đã không ra khỏi đây được.

Lâm Diệu gật đầu: "Có khả năng, nhưng nếu có người Ban Sơn tham gia, vậy thì chúng ta nhất định sẽ thấy thi thể của họ bên trong." Bàn Tử gật đầu nói: "Tộc trưởng nói không sai.

Chương 204

Bên ngoài không có bất kỳ truyền thuyết nào về việc người Ban Sơn xây mộ ở đây.

Vậy thì chỉ còn hai khả năng, hoặc là không có người Ban Sơn, hoặc là họ đã chết ở bên trong." Nói chuyện một lúc, trong hang núi đột nhiên vang lên tiếng sột soạt, nghe như phát ra từ dưới cánh cửa đã vẽ.

Theo tiếng động, họ lại gần mặt đất chỗ cánh cửa, liền thấy trên mặt đất xuất hiện những lỗ nhỏ li ti, giống như bị sâu đục.

Chẳng bao lâu nữa, lối đi ở đây hẳn sẽ được đả thông.

Nhân khoảng thời gian này, mọi người vội vàng bổ sung thức ăn.

Một khi gặp nguy hiểm ở dưới đó, sẽ không có thời gian để ăn uống.

Nhìn lối vào ngày càng lớn, Lâm Diệu nói: "Chuẩn bị sẵn súng phun lửa đi, ai biết được Nham Cổ có tấn công người không.

Cứ chuẩn bị trước cho chắc." Tộc nhân lần lượt lấy súng phun lửa ra, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào nếu có chuyện bất ngờ xảy ra.

Lối đi trên mặt đất vừa hoàn thành, liền thấy ven lối đi bò lên những con giáp trùng màu xám tro, trông giống như con dế, nhưng Nham Cổ trông còn cứng rắn hơn.

Đám Nham Cổ này sau khi bò hết lên mặt đất, chúng dừng lại ở ven lối đi, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Lâm Ý đứng bên cạnh đột nhiên gấp gáp: "Tộc trưởng, mau lên, tấn công đi!

Chúng ta không có vật nhận dạng thân phận, lát nữa đám Nham Cổ này sẽ tấn công chúng ta." Lâm Diệu nghe vậy, không nói hai lời liền bóp cò.

Tộc nhân cũng lần lượt tấn công.

Ngọn lửa trực tiếp bao trùm lấy đám Nham Cổ, trong không khí cũng xuất hiện mùi protein cháy khét, khiến người ta có chút buồn nôn.

Ngay khi mọi người tưởng rằng Nham Cổ đã bị tiêu diệt, đột nhiên thấy một con Nham Cổ xuyên qua vùng lửa.

Như một tín hiệu, vô số Nham Cổ khác lần lượt bước ra từ trong ngọn lửa.

Lâm Diệu lúc này mới hiểu ra, đám Nham Cổ này lại có sức kháng lửa mạnh mẽ đến vậy.

Thế là Lâm Diệu hét lên: "Ngừng tấn công, đổi sang súng trường!" Sau khi ngọn lửa tắt, số lượng Nham Cổ cũng giảm đi khoảng một phần năm.

Số còn lại rất nhiều.

Theo tiếng súng vang lên, lần này Nham Cổ không thể chống cự được, mỗi viên đạn đều có thể dễ dàng xé nát chúng.

Tiếng súng liên tục vang lên khoảng mười phút, đám Nham Cổ mới bị tiêu diệt hoàn toàn, trên mặt đất để lại một lớp xác Nham Cổ dày đặc.

Đây là lần đầu tiên gặp phải loại côn trùng khó nhằn như vậy.

Theo lý, mọi người đều mang theo bùa trừ trùng, đáng lẽ không có con Nham Cổ nào đến gần được.

Không ngờ đám Nham Cổ này lại không có chút phản ứng nào.

Xem ra bùa trừ trùng không có tác dụng lớn với loại cổ trùng kỳ lạ này.

Giẫm lên xác Nham Cổ, họ lại đến bên lối vào, cố định dây thừng xong, mọi người bắt đầu tụt xuống, tiến vào bên trong huyệt mộ thực sự.

Xuống dưới nhìn, Lâm Diệu cảm thấy có gì đó không ổn, dường như đây không phải là huyệt mộ mà họ đang tìm kiếm.

Bên trong đầy rẫy xương cốt, nhưng đây không phải là của người thường, hẳn là của những phàm nhân phạm pháp bị xử tử.

Giữa vô số xương trắng là năm cỗ quan quách màu đen đỏ, trên vách tường xung quanh vẽ những bức bích họa hành hình, đủ các loại phương thức.

Lâm Nhất đi một vòng, nói: "Tộc trưởng, đây hẳn là một huyệt mộ khác phải không?

Hình như không phải ngôi mộ chúng ta cần tìm?

Chúng ta có đi nhầm chỗ không?" "Đúng vậy, Tộc trưởng, ngài xem những bức bích họa kia đi, rõ ràng là một hang động xử hình, một kiểu mộ táng của man tộc.

Chỉ có họ mới dùng phạm nhân để bồi táng.

Tôi từng thấy loại huyệt mộ này rồi, đồ tốt bên trong ít lắm," Bàn Tử cũng có chút chán nản nói.

Lâm Diệu suy nghĩ, tất cả các phương thức tiến vào đều khớp với manh mối mà tổ tiên nhà họ Phùng để lại, không có sai biệt, vậy nên đây nhất định là ngôi cổ mộ đó.

Đột nhiên, trong lòng Lâm Diệu lóe lên một ý nghĩ: "Có thể nào là mộ trong mộ không?

Năm đó khi đào mộ, họ đã trực tiếp đào thông đến đây, rồi mượn nơi này để xây dựng một lăng mộ, dùng để phong ấn?" Nghe vậy, mọi người đều phấn chấn lên.

Cẩn thận suy nghĩ, chuyện này rất có khả năng.

Dù sao tình hình lúc đó cũng rất nguy cấp, nếu xây dựng một lăng mộ mới từ đầu, có lẽ Quan Sơn Thái Bảo không thể khống chế được Ô Dương, nên khả năng tiếp tục sử dụng ngôi mộ này là rất lớn.

Mọi người cẩn thận giẫm lên xương trắng tiến về phía trước.

Các bức bích họa xung quanh cũng không có gì đáng xem, đều là cảnh hành hình.

Cả nhóm đi thẳng đến gần năm cỗ quan quách.

Quan sát kỹ, những cỗ quan quách này được điêu khắc rất sơ sài, cộng thêm việc nơi đây khá ẩm ướt, hoa văn trên đó đã mờ đi, hoàn toàn không nhìn ra được điêu khắc cái gì.

Mở quan tài ra xem tình hình bên trong thôi.

Trước khi mở quan tài, Lâm Diệu nhắc nhở tộc nhân: "Lát nữa sau khi mở quan, mọi người phải cẩn thận một chút.

Chúng ta đang ở trong thi long mạch, thi thể trong những cỗ quan tài này có thể đều đã biến thành bánh tông, đừng lơ là." Tộc nhân đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, trong đó Quan Nguyệt biểu hiện đặc biệt tích cực.

Thấy vậy, Lâm Diệu cười nói: "Được rồi, chúng ta mở cỗ quan tài ngoài cùng bên trái trước, để Quan Nguyệt đi mở đi.

Chương 205

Lâm Nhất, năm người các anh lập đao trận, canh giữ xung quanh." Nghe vậy, Quan Nguyệt cười đến híp cả mắt lại, vội vàng đi đến bên cỗ quan tài đầu tiên.

Thấy năm người Lâm Nhất đã chuẩn bị xong, Quan Nguyệt cẩn thận kiểm tra kết cấu quan tài, sau đó bắt đầu mở.

Quan Nguyệt rút dao găm ra, trước tiên cẩn thận gỡ bỏ những chiếc đinh quan xung quanh, sau đó nửa ngồi xổm tích tụ sức mạnh, đột nhiên dùng hai tay đánh mạnh vào mép nắp quan tài.

Chỉ thấy một chiếc nắp quan tài màu đỏ nhanh chóng trượt sang một bên, để lộ ra bên trong.

Quan Nguyệt và đám người Lâm Nhất vội vàng ngồi thụp xuống.

Không lâu sau, họ nghe thấy tiếng nỏ tiễn kích phát, liên tục vang lên trong năm giây, ước chừng đã bắn ra hai mươi mũi tên.

Thấy tình hình này, mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Dưới đáy này rốt cuộc cất giấu thứ gì?

Lại bố trí nhiều mũi tên như vậy, thật không thường thấy.

Quan Nguyệt đứng dậy, khom lưng nhìn vào trong quan tài, sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào.

Sau đó mọi người thấy cơ thể Quan Nguyệt cứng đờ, hồi lâu không động đậy.

Lâm Diệu lo lắng có chuyện bất trắc, vội vàng đến bên cạnh Quan Nguyệt.

Chưa kịp nói gì, hắn đã thấy được tình hình bên trong quan tài.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Diệu cũng sững sờ.

Bên trong quan tài lại chứa đầy bảo thạch, đủ các loại màu sắc, ánh đèn chiếu vào trông như cầu vồng, thảo nào Quan Nguyệt lại ngây người ra.

Đổi lại là bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cảnh này, e rằng cũng không có khả năng chống cự.

Các tộc nhân khác cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong, miệng phát ra những tiếng reo hò phấn khích.

Mặc dù mọi người sớm đã không thiếu tiền, thậm chí đã trở thành phú hào, nhưng sự yêu thích đối với của cải không những không giảm đi mà còn mạnh mẽ hơn.

Hai nhân vật tiêu biểu là Bàn Tử và Lâm Nhất, hai người họ lại trực tiếp nhảy vào trong quan tài, vừa cười ngây ngô vừa nhanh chóng thu thập bảo thạch.

Đợi các tộc nhân khác phản ứng lại, bảo thạch bên trong đã sắp thấy đáy rồi.

Nhìn Quan Nguyệt có vẻ tủi thân muốn khóc, Lâm Diệu xoa đầu cô, an ủi: "Được rồi, không sao đâu, cứ để hai người họ thu dọn, về nhà rồi em cứ tùy ý chọn lựa." Quan Nguyệt lúc này mới vui vẻ nhảy cẫng lên, vui mừng nói: "Cảm ơn Tộc trưởng." Rồi đứng một bên cười ngây ngô.

Lâm Diệu lại một lần nữa đến bên quan tài, nhìn tình hình bên trong, phát hiện ngoài cơ quan ra, không còn bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng Lâm Diệu có chút kỳ lạ, năm đó tổ tiên nhà họ Phùng vào đây tại sao không lấy đi bảo vật bên trong?

Chẳng lẽ gia tộc họ giàu đến mức có thể sánh ngang với một quốc gia?

Thật không hiểu nổi.

Quan Nguyệt lại mở thêm ba cỗ quan tài nữa.

Cả ba cỗ đều chứa đầy các loại bảo vật, hoàn toàn không khớp với những gì Bàn Tử nói.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Trong ba cỗ quan tài, hai cỗ đựng đủ loại bảo thạch, sau khi mang về có thể đưa vào cửa hàng làm thành các loại trang sức, đảm bảo sẽ rất được hoan nghênh.

Chỉ có một cỗ quan tài còn lại chứa một số đồ đồng, nhưng những món đồ đồng này vừa nhìn đã biết không cùng một triều đại, mỗi món đều là hàng tinh phẩm, mang về có thể mở một buổi đấu giá chuyên đề.

Nhìn cỗ quan tài cuối cùng còn lại, Lâm Diệu nói: "Cỗ này Bàn Tử đi mở đi, cẩn thận một chút, trong năm cỗ này không thể nào toàn là của cải được." Bàn Tử nghiêm túc gật đầu, đến gần cỗ quan tài cuối cùng.

Bàn Tử gỡ đinh quan trước, sau đó khi chuẩn bị mở nắp, ma xui quỷ khiến thế nào lại áp tai vào quan tài, nghe thử âm thanh bên trong.

Không ngờ lại nghe thấy tiếng hít thở dài và đều bên trong.

Bàn Tử có chút cứng người quay lại, cẩn thận lùi về phía sau, ra hiệu cho Lâm Nhất và những người khác cẩn thận đề phòng, sau đó đến bên cạnh Lâm Diệu.

Bàn Tử có chút rối rắm nói: "Tộc trưởng, bên trong có vật sống, tôi nghe thấy tiếng hít thở, rất dài, không biết là thứ gì?

Ngài xem… có mở không?" Có tiếng hít thở?

Chẳng lẽ lại là một bộ Kim Lũ Ngọc Y nữa?

Không thể nào, trong một ngôi mộ nhỏ của man tộc lại có Kim Lũ Ngọc Y sao?

Nhưng nghĩ đến những viên bảo thạch trong bốn cỗ quan tài trước, Lâm Diệu lại không dám chắc nữa.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Diệu nói: "Cảnh giới, để ta tự mình mở ra xem, rốt cuộc bên trong là yêu ma quỷ quái gì." Đi đến bên cạnh quan tài, Lâm Diệu dùng một tay phát lực, nắp quan tài lại trượt ra, để lộ tình hình bên trong.

Chỉ thấy bên trong nằm một cỗ thi thể cao lớn, trên người mặc chính là bộ Kim Lũ Ngọc Y mà Lâm Diệu đã đoán trước.

Nhưng bộ này tốt hơn nhiều so với bộ Lâm Diệu tìm được trước đó, cả bộ Kim Lũ Ngọc Y vàng óng ánh, trông vô cùng cao quý.

Lâm Diệu chú ý quan sát những thứ khác trong quan tài, phát hiện ngoài lớp da chết do thi thể lột ra, còn có một món binh khí hình thù kỳ dị, trông giống đao, nhưng rút ra xem thì lại có lưỡi hai bên, giống như một thanh song nhận đao?

Thu lại binh khí, Lâm Diệu nhìn số lượng da chết, phát hiện nhiều hơn so với cỗ thi thể trong Lộc Vương Cung.

Xem ra đây cũng là một bánh tông ngàn năm.

Nhưng thật đáng tiếc, gặp phải Lâm Diệu, nếu không có lẽ đã có thể sống lại.

Lâm Diệu trực tiếp nhấc thi thể ra khỏi quan tài, đặt lên một khoảng đất trống, sau đó gỡ bỏ Kim Lũ Ngọc Y, thu vào không gian.

Chương 206

Sau đó, thi thể trước mắt nhanh chóng biến đổi, biến thành một cỗ Huyết Thi, mùi tanh hôi nhanh chóng lan tỏa.

Lâm Diệu nhìn Huyết Thi trước mắt, không ra tay, trực tiếp lùi ra khỏi đao trận của năm người Lâm Nhất, xem họ biểu diễn.

Có kinh nghiệm đối phó với Huyết Thi từ trước, năm người Lâm Nhất nhân lúc Huyết Thi đang trong quá trình biến đổi, trực tiếp lấy ra Bạch Tinh Tác, liên tục quăng dây thừng ra.

Không lâu sau, một chiếc lưới thừng được hình thành, trói chặt Huyết Thi ở giữa.

Năm người Lâm Nhất lập tức dùng sức kéo căng dây thừng.

Chiếc lưới ở giữa nhanh chóng co lại, siết chặt vào người Huyết Thi.

Sau đó, họ lại lấy ra một sợi Bạch Tinh Tác nữa, tròng vào cổ Huyết Thi.

Lần này Huyết Thi thật sự không còn đường thoát.

Sợi Bạch Tinh Tác theo sự giãy giụa của Huyết Thi càng siết chặt hơn.

Cộng thêm sức mạnh của đám người Lâm Nhất, không lâu sau, đầu lâu của Huyết Thi đã bị Bạch Tinh Tác siết đứt, ngừng cử động.

Cẩn thận nhìn chằm chằm vào đầu lâu Huyết Thi trên mặt đất, không lâu sau, từ bên trong bò ra một con Thi Biệt Vương màu đỏ.

Ngay khi Lâm Nhất chuẩn bị trực tiếp giết nó, giọng của Lâm Ý đột nhiên vang lên.

“Đợi đã, khoan hãy giết, đưa con vật nhỏ này cho tôi đi.” Vừa nói xong, Lâm Ý chìa lòng bàn tay ra, lấy chiếc hộp thiên thạch có được trước đó.

Sau đó, miệng cô lẩm bẩm những câu thần chú khó hiểu, con Thi Biệt Vương màu đỏ loạng choạng bay vào trong hộp.

Mọi người nhìn thấy, đều tỏ ra kinh ngạc, không ngờ Lâm Ý lại có thể khống chế Thi Biệt Vương?

Giải quyết xong Huyết Thi, Lâm Diệu phân phó tộc nhân kiểm tra mộ thất này, xem có thứ gì khác không.

Một lúc sau, mọi người thất vọng trở về chỗ cũ.

Toàn bộ mộ thất ngoài xương trắng ra thì không còn bất kỳ thứ gì khác.

Lâm Diệu cũng không thất vọng, trực tiếp dẫn tộc nhân tiếp tục tiến về phía trước.

Đi được nửa giờ, mọi người đến một hang động khác.

Vừa bước vào đã thấy một hồ nước ngầm, mặt hồ vô cùng phẳng lặng.

Lại gần mép hồ, có thể thấy một vài bậc thang bị nước hồ nhấn chìm.

Cũng không biết là năm xưa nó được xây trong nước, hay sau này trong mộ xảy ra biến cố, mới khiến con đường bị hồ nước nhấn chìm.

Nhưng khả năng thứ hai cao hơn.

Nhìn qua mặt nước vào sâu bên trong, Lâm Diệu thấy ở phía xa có một cánh cửa lớn đang mở, bên cạnh đặt các loại tượng đá thần dị, trông đó mới là lối vào địa cung thực sự.

Lại một lần nữa chú ý đến mặt nước trước mắt, nước quá tĩnh

lặng, không một gợn sóng.

Bên trong chắc chắn tồn tại nguy hiểm, nhưng đã đến đây rồi, không thể nào lùi bước.

Hơn nữa, với năng lực của mọi người, hẳn là không có nguy hiểm nào có thể cản trở.

Lâm Diệu mở giao diện hệ thống, tìm kiếm công cụ để qua mặt hồ.

"Xuồng xung kích, tốc độ nhanh, kích thước nhỏ, kèm theo sách kỹ năng điều khiển, giá trị 200,000 điểm tài phú mỗi chiếc." Chỉ dùng để qua sông, không cần thiết phải mua loại tốt nhất, loại xuồng xung kích này là phù hợp nhất.

Nhìn điểm tài phú của mình, Lâm Diệu phát hiện đã lên đến 8 triệu, vốn tưởng rằng lần này sẽ không có thu hoạch, không ngờ lại có niềm vui bất ngờ.

Hắn trực tiếp mua hai chiếc xuồng xung kích, thả xuống mặt nước.

Mọi người học sách kỹ năng điều khiển, rồi lái xuồng hướng về phía cánh cửa lớn đang mở ở đối diện.

Trong hang động yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ của xuồng xung kích.

Khi đến giữa hồ, Lâm Diệu đột nhiên chú ý thấy dưới nước dường như có thứ gì đó đang nổi lên.

Không lâu sau, trên mặt nước xuất hiện một mảng trắng xóa của một loại nhộng côn trùng nào đó.

Lâm Diệu vội hét lên: "Tăng tốc hết cỡ, nhanh chóng đến bờ bên kia, chiến đấu dưới nước không có lợi cho chúng ta." Tốc độ của

xuồng xung kích lại tăng lên.

Lâm Diệu chú ý đến sự thay đổi của đám nhộng trên mặt nước.

Không lâu sau, có một số con nhộng vỡ ra, trên mặt nước xuất hiện chất lỏng màu đen đỏ.

Ể?

Trong những con nhộng này không có côn trùng?

Toàn là chất lỏng?

Có ý gì đây?

Theo lượng chất lỏng đen đỏ trên mặt nước ngày càng nhiều, dần dần có một số chất lỏng tiếp xúc với bề mặt xuồng.

Lâm Diệu thấy xuồng lại bị loại chất lỏng quỷ dị này ăn mòn.

Tính ăn mòn của thứ này thật mạnh.

Nhìn khoảng cách còn lại không xa, trước khi xuồng bị ăn mòn hết, mọi người hẳn là có thể đến nơi an toàn.

Chương 207

Xuồng xung kích trực tiếp lao vào cửa lớn, vừa đủ để đi vào.

Đột nhiên, con đường mộ phía trước dốc lên, nước ngày càng ít, không lâu sau, mọi người lái xuồng vào một mộ thất khô ráo.

Theo từng tiếng va chạm của xuồng vào mặt đất, mọi người nhanh chóng nhảy xuống.

Quay người nhìn lại chiếc xuồng, nó đã tan tành.

Nhìn những vết ăn mòn trên mảnh vỡ, mọi người có chút kinh hãi.

Suýt chút nữa, xuồng đã bị thủng, nếu chạm phải loại chất lỏng đó, ai biết được bộ đồ bảo hộ có chống đỡ nổi không.

Lâm Diệu có chút đau lòng, đây là chiếc xuồng hắn vừa bỏ ra 40 vạn điểm tài phú để mua, mới lái được vài phút đã hỏng rồi?

Thu dọn tâm trạng, Lâm Diệu mới có tâm tư quan sát mộ thất này.

Chỉ thấy đây là một ngôi mộ trống, không có thứ gì cả.

Xem ra hồ nước cũng là một thủ đoạn được bố trí năm đó, gian mộ thất này hẳn là dùng để cách ly hơi nước, nên chỉ vẽ vài bức bích họa.

Cẩn thận xem những bức bích họa sắp xếp lộn xộn, nét vẽ có chút trừu tượng, trông cũng quỷ dị.

Ví dụ như một bức trong đó, dùng sơn màu đỏ vẽ một con Ô Dương khổng lồ, nhưng con Ô Dương này lại có khuôn mặt người.

Trong cái miệng khổng lồ đang mở của nó có rất nhiều người tí hon, trông như đang xây dựng thứ gì đó.

Bức bích họa này làm sao Lâm Diệu giải mã được?

Hoàn toàn không hiểu nó muốn biểu đạt ý gì.

Xem xong các bức bích họa xung quanh, mọi người đều có chút sụp đổ.

Vẽ cái gì vậy?

Một chút cũng không hiểu, trông như trẻ con ba tuổi vẽ nguệch ngoạc.

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Thôi được rồi, có ai có ý kiến gì không?

Đã hiểu chưa?" Tộc nhân cũng nhìn nhau, sau đó Lâm Nhất có chút ngượng ngùng nói: "Hắc hắc, Tộc trưởng, chúng tôi xem mà đau cả đầu, cũng không hiểu gì cả.

Hay là chúng ta cứ đi thẳng vào đi, mặc kệ bên trong có yêu ma quỷ quái gì, cứ trực tiếp san bằng là được." Các tộc nhân khác đều tỏ vẻ đồng ý, trong đó Quan Nguyệt và Bàn Tử nhảy cẫng lên vui nhất, múa may chân tay, ngay cả đao cũng rút ra rồi, trông bộ dạng đó như muốn càn quét một đường.

Lâm Diệu gắng sức lắc đầu, cũng từ bỏ, không thèm để ý đến những bức bích họa trừu tượng đó nữa, chuẩn bị cứ thế xông thẳng vào.

Ở sâu nhất trong mộ thất, mọi người dùng sức đẩy cánh cửa đá được niêm phong.

Rất tốn sức.

Sau khi mở ra mới phát hiện, sau cửa đá dán một lớp da thú dày, xem ra là để ngăn hơi nước bên ngoài tràn vào.

Cửa vừa mở, một luồng khí thải xộc ra.

Xem ra bên trong không có thiết bị thông gió.

Cứ để không khí lưu thông một lúc rồi hãy vào.

Ở một góc mộ thất, mọi người bắt đầu chuẩn bị thức ăn, định ăn một bữa no nê.

Lâm Diệu trợn mắt há mồm nhìn Lâm Nhất và Bàn Tử.

Trong ba lô của hai người họ lại có cả bàn ghế, và mọi thứ cần thiết để ăn lẩu.

Không lâu sau, các loại rau củ được bày ra, chuẩn bị xiên lẩu.

Hai người này đúng là thiên tài, lại mang cả một bàn lẩu xuống mộ.

Mọi người vừa ăn lẩu vừa tán gẫu.

Phải nói, ăn lẩu trong mộ thật có một hương vị khác lạ.

Ăn gần xong, Lâm Diệu nói: "Nói xem tổ tiên nhà họ Phùng đã vào mộ từ đâu?

Lối vào của chúng ta hẳn là lối duy nhất, nhưng nhìn cánh cửa đá vừa rồi, hoàn toàn không có dấu vết bị mở, nếu không cũng sẽ không tốn sức như vậy." Bàn Tử gật đầu đồng ý: "Tộc trưởng, chuyện ngài nói vừa rồi tôi cũng đã nghĩ đến.

Lúc chúng ta vào, tôi đã cẩn thận xem con đường vừa đi, hoàn toàn không có lối vào nào khác." "Nhưng tôi phát hiện một chuyện khá kỳ lạ, không biết có liên quan đến tổ tiên nhà họ Phùng không." "Vừa rồi ở hang động trước, tôi đã lắng nghe rất lâu, hoàn toàn không nghe thấy tiếng của Giáo sư Tôn.

Từ lúc xuống khỏi đường trượt, tôi đã đặt một quả mìn ma ở giữa đường, đến bây giờ vẫn không nghe thấy động tĩnh gì." À?

Theo lý, nếu Giáo sư Tôn đi theo dấu vết của đám người Lâm Diệu, hai đội không thể nào đến giờ vẫn chưa gặp nhau.

Một chút động tĩnh cũng không nghe thấy.

Lâm Diệu gật đầu nhìn Bàn Tử: "Nói tiếp đi." Bàn Tử do dự… Sau đó mới nói: "Tộc trưởng, tôi nói ra ngài đừng tức giận nhé?" Nhìn Bàn Tử căng thẳng, Lâm Diệu cười gật đầu, ra hiệu cho hắn yên tâm.

Sau đó Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, tôi nghi ngờ chúng ta đã trúng kế.

Con đường này là cái bẫy mà người nhà họ Phùng giăng ra cho chúng ta.

Ngài nghĩ xem, chúng ta chỉ gặp đám dơi trên vách đá, lúc đó chắc chắn có người đang điều khiển, nếu không chúng không thể cứ đuổi theo chúng ta mãi được." Bàn Tử nói không sai, chỉ cần là động vật thì đều có bản năng sợ hãi.

Lúc đó đám dơi kia chết đến con cuối cùng cũng không lùi bước, trừ khi có người ở phía sau điều khiển.

Sau đó Bàn Tử lại nói: "Người đó lúc đó chắc chắn không vào mộ.

Chương 208

Không phải năm người mà chúng ta gặp.

Trừ khi Hoắc Tiên Cô lừa chúng ta, nhưng khả năng này nhỏ." "Cuối cùng là hành động của bốn người kia, họ gõ quan tài lâu như vậy, tôi và Lâm Nhất đã kiểm tra, phát hiện không có chút tổn hại nào.

Chứng tỏ họ hoàn toàn không dùng sức.

Năm người đó có khả năng là một mắt xích trong kế hoạch, sau đó dẫn chúng ta vào con đường này.

Nguy hiểm trên đường đi, tôi dám chắc là có thật." Nghe xong lời Bàn Tử, Lâm Diệu cẩn thận hồi tưởng lại những gì đã gặp trên đường đi.

Mọi chuyện thực sự quá thuận lợi, thuận lợi đến mức Lâm Diệu quên mất kẻ tấn công trên vách đá đã không xuất hiện.

Bây giờ nghĩ lại, mọi thứ đều như đã được sắp đặt sẵn.

Người nhà họ Phùng và Giáo sư Tôn có thể đã biết một con đường khác nhanh và an toàn hơn.

Lâm Diệu cảm thấy máu trong người sôi trào, một luồng nộ khí dâng lên, toàn thân tỏa ra khí tức bạo ngược.

Đột nhiên Lâm Diệu chú ý đến vẻ mặt quan tâm của các tộc nhân.

Lâm Diệu lấy lại bình tĩnh, khống chế luồng nộ hỏa đó, hung hăng đè nén khí tức hung thú tỏa ra, sau đó cười nói: "Được rồi, không sao, chỉ là khí tức huyết mạch không khống chế được thôi." Mặc dù Lâm Diệu nói vậy, nhưng luồng nộ hỏa đó chỉ bị tạm thời đè nén.

Một khi gặp hai nhóm người kia, e rằng nộ hỏa bùng phát sẽ còn

dữ dội hơn.

Không ai biết lúc đó Lâm Diệu sẽ làm gì.

Nhìn Bàn Tử, Lâm Diệu phát hiện mình thật sự đã xem thường hắn, liền biểu dương: "Tốt lắm, mọi người đều phải học tập Bàn Tử, phải gan lớn mà lòng dạ cẩn thận.

Lần này về sẽ thưởng lớn cho Bàn Tử." Nhìn Bàn Tử vui ra mặt, các tộc nhân cũng vui mừng cho hắn, không biết Lâm Diệu sẽ thưởng cho hắn cái gì.

Nghỉ ngơi hai giờ, cảm thấy không khí bên trong cũng đã lưu thông gần hết, Lâm Diệu lại dẫn tộc nhân lên đường.

Vừa bước vào đường hầm, đập vào mắt là một bức bích họa quỷ dị.

Trên đó vẽ một người phụ nữ mang thai, nhưng điều bất thường là trong miệng cô ta có một người, tuy không nhìn rõ hình dáng, nhưng qua bức bích họa có thể cảm nhận được thứ đó rất lợi hại.

Lâm Diệu không quay đầu lại mà nhắc nhở: "Mọi người xem kỹ bức bích họa này, nếu gặp người phụ nữ này thì lập tức nhắc nhở những người khác.

Tôi cảm thấy bức bích họa này không đơn giản." Lại men theo đường hầm tiến về phía trước, những bức bích họa gặp được lại trở về phong cách trừu tượng, hoàn toàn không hiểu được.

Mọi người dứt khoát không để ý nữa, cẩn thận bước đi, phòng tránh giẫm phải cơ quan.

Dù sao con đường này do người nhà họ Phùng sắp đặt, không thể nào thuận buồm xuôi gió được.

Phía trước đường hầm xuất hiện một mộ thất.

Lâm Diệu vừa định đi nhanh vài bước vào xem, đột nhiên thấy mặt đất phía trước có chút khác thường.

Một viên gạch lát nền có độ cao không đúng, bên trái cao bên phải thấp.

Lâm Diệu vội vàng dừng bước, cẩn thận đến gần viên gạch đó, dùng «Song Chỉ Tham Động» thăm dò rồi nói: "Mọi người cẩn thận tránh viên gạch mộ này ra, bên dưới có cơ quan, hẳn là cơ quan bàn đạp bắn tên." Tránh được cơ quan, mọi người tiến vào mộ thất.

Chỉ thấy phong cách của mộ thất này không đúng lắm, trông giống như kiến trúc thời nhà Đường, là một mộ thất của quý tộc.

Tộc nhân tản ra, kiểm tra xem có cơ quan tồn tại không.

Lâm Diệu cẩn thận quan sát một lượt, sau đó có chút hoang mang.

Người xây mộ này có ý gì?

Tại sao lại xây một gian mộ thất thành mộ thất quý tộc thời Đường?

Có ý nghĩa gì sao?

Lâm Diệu đi đến gần cỗ quan tài ở giữa mộ thất, cẩn thận quan sát, phát hiện quan tài làm bằng chất liệu gỗ Kim Ti Nam Mộc, điêu khắc trên đó cũng theo phong cách thời Đường.

Bề mặt quan tài khắc một bức tranh sĩ nữ, người phụ nữ trong tranh có chút đầy đặn, phù hợp với phong cách lấy béo làm đẹp của thời Đường.

Nhìn kỹ thuật điêu khắc, hẳn cũng là xuất phát từ tay của danh gia, không thể nào là được chế tác lúc đó.

Khả năng lớn nhất là cỗ quan tài này bị ai đó trộm từ một ngôi mộ thời Đường, đặt ở đây, rồi xây dựng mộ thất giống hệt như ban đầu.

Đúng lúc Lâm Diệu chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu, giọng của Quan Nguyệt truyền đến: "Tộc trưởng, ngài xem này, bức tường này phía sau có thể là rỗng, nhưng em không tìm thấy cơ quan." Lâm Diệu rời khỏi cỗ quan tài, trực tiếp đến bên cạnh Quan Nguyệt, nhìn bức tường trước mặt, đưa tay gõ hai cái, phát hiện phía sau quả nhiên là rỗng.

Lâm Diệu dùng công phu «Song Chỉ Tham Động», cẩn thận tìm kiếm, cũng không phát hiện bất kỳ cơ quan nào tồn tại.

Lâm Diệu suy nghĩ, rồi nói: "Tạm thời mặc kệ nó, chúng ta đi xem cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc kia trước.

Lát nữa nếu không tìm được cơ quan, dùng thuốc nổ trực tiếp cho nổ tung nó ra." Mọi người lại tụ tập gần cỗ quan tài.

Lâm Diệu vừa rồi đã xem xong quan tài, bây giờ chuẩn bị xem điêu khắc trên mặt đất, đó là một họa tiết hoa sen, cỗ quan tài được đặt ở giữa hoa sen.

Lâm Diệu cẩn thận kiểm tra, phát hiện nền nhà dưới quan tài dường như có vấn đề, nhưng bây giờ không vội, cứ mở quan tài ra xem tình hình trước đã.

Lâm Diệu trực tiếp nói: "Bàn Tử mở quan, Lâm Nhất và năm người bảo vệ.

Chuẩn bị đi." Lâm Diệu đứng tại chỗ, nhìn Bàn Tử cẩn thận mở cỗ quan tài ra, sau đó nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Cơ quan lần này được thiết kế khá đặc biệt, vị trí bắn tên lại ở bên hông thân quan tài.

May mà Bàn Tử hành động nhanh, nếu không thì đã phải đau một thời gian dài.

Một lúc sau, Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, quan tài rỗng, đồ bên trong không biết đi đâu rồi." Nghe lời Bàn Tử, Lâm Diệu cảm thấy có chút

kỳ dị.

Chương 209

Sao hắn biết bên trong vốn có đồ vật?

Đi tới xem, Lâm Diệu hiểu ra.

Thì ra trong thân quan tài trống không lại có một tấm lụa màu vàng trải bên trong.

Mặc dù thi thể bên trong đã biến mất, nhưng trên tấm lụa lại lưu lại một vết hằn hình người.

Lâm Diệu nhíu mày suy nghĩ, sau đó nói: "Đẩy cỗ quan tài ra, xem cơ quan bên dưới có phải là để mở vách đá không.

Mọi người cẩn thận một chút." Khi mọi người đã chuẩn bị xong, cỗ quan tài được nhanh chóng đẩy ra.

Sau đó, họ thấy trung tâm của họa tiết hoa sen từ từ nâng lên, bên tai cũng truyền đến tiếng vách đá di chuyển.

Mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy khối đá mà Quan Nguyệt phát hiện đang từ từ dịch chuyển ra.

Bên trong dần lộ ra thi thể của một người phụ nữ mang thai mặc đồ hoa lệ, đeo đầy vàng bạc.

Xem ra đây mới là người vốn nên được đặt trong cỗ quan tài đó.

Ngay khi Lâm Diệu chuẩn bị tiến lên kiểm tra thi thể, đột nhiên một giai điệu quỷ dị vang lên.

Cẩn thận xác định, hắn phát hiện âm thanh phát ra từ nữ thi trước mắt.

Mọi người nhìn nhau, rồi cẩn thận tiến lại gần.

Đột nhiên, từ một đường hầm khác vang lên những âm thanh hỗn

loạn, nghe như có rất nhiều động vật đang bò trườn.

Dừng bước, cẩn thận nhìn về phía đường hầm phát ra âm thanh, không lâu sau, một đàn thi biệt khổng lồ xuất hiện, con nào con nấy trông như cá sấu.

Nhìn đám thi biệt trước mắt, Lâm Diệu có cảm giác quen thuộc.

Đám thi biệt này tương tự như những con hắn gặp trong đường nước ở Lộc Vương Cung trước đây, chỉ có điều đuôi chúng không treo chuông đồng.

Cũng không biết chúng ăn gì mà lớn, trông rất có sức sống, chạy rất nhanh.

Không lâu sau, đám thi biệt này đã dừng lại trước mặt nữ thi, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Khi mọi người chuẩn bị lại gần quan sát, miệng của nữ thi đột nhiên há to, sau đó từ bên trong bò ra một đứa trẻ sơ sinh toàn thân dính đầy máu.

Nhưng đứa trẻ này trông rất quái dị.

Rõ ràng là hình hài trẻ sơ sinh, nhưng khuôn mặt lại vô cùng già nua, giống hệt như bức bích họa họ đã thấy trong đường hầm trước đó.

Tiếng nhạc không ngừng, lượn lờ khắp mộ thất.

Sau đó, một con thi biệt bò đến trước mặt nữ thi, im lặng dừng lại.

Đột nhiên, đứa bé quái dị trong miệng nữ thi lao ra cắn con thi biệt, rồi lùi lại vào miệng nữ thi.

Tiếng nhạc cũng theo đó dừng lại, đàn thi biệt cũng lui về, chỉ còn lại tiếng đứa bé quái dị nhai nuốt con thi biệt.

Lâm Diệu và các tộc nhân nhìn mà trợn mắt há mồm.

Mãi một lúc sau, Bàn Tử mới nói: “Tộc trưởng?

Đây là nguyên lý gì vậy?

Thi biệt lại chủ động trở thành thức ăn, dâng vào miệng đứa bé quái dị kia?” Lâm Diệu cũng bối rối, hoàn toàn không biết thứ mình đang đối mặt là gì, lắc đầu nói: “Ta cũng tò mò lắm.

Mà đứa bé quái dị đó rốt cuộc là thứ gì?

Vừa rồi ta hình như thấy nó nối liền với lưỡi của nữ thi.” Lâm Ý đột nhiên xen vào: “Tộc trưởng, đây là Tử Mẫu Oán Thi.

Tôi cũng chỉ từng thấy nó trên sách vở, cứ ngỡ chỉ là truyền thuyết.” Thấy mọi người đều đang nhìn mình, Lâm Ý giải thích: “Tử Mẫu Oán Thi không phải là sản phẩm của thi biến theo đúng nghĩa, mà cần có phương pháp đặc biệt để chế tạo.” “Đầu tiên cần một phụ nữ mang thai 10 tháng, sắp lâm bồn.

Dùng đinh gỗ đào đóng chết đứa trẻ trong bụng cô ta.

Sau đó phải tìm một cặp song sinh sinh non, tốt nhất là khoảng 5 tháng tuổi.” “Lấy một đứa trong cặp song sinh đó thay thế cho đứa trẻ trong bụng.

Đứa còn lại thì khâu liền với lưỡi của người phụ nữ mang thai.

Cuối cùng cần dùng thi thể của những đứa trẻ đã chết để tiến hành một loại nghi thức hiến tế nào đó, mới có thể hình thành Tử Mẫu Oán Thi.” “Phương pháp này có hại cho thiên đạo, nên rất khó thành công.

Phương pháp hiến tế chính thống sớm đã thất truyền, không ngờ lại có người luyện thành.” Nghe Lâm Ý miêu tả, mọi người mới biết phương pháp này độc ác đến mức nào.

Đây đâu chỉ là có hại cho thiên đạo?

Để luyện thành một cỗ Tử Mẫu Oán Thi, có lẽ phải hy sinh hàng ngàn, hàng vạn sinh mạng mới có thể thành công một lần.

Đúng là tội nghiệt ngút trời.

Mọi người đều phẫn nộ, cũng có chút thương cảm nhìn cỗ Tử Mẫu Oán Thi trước mắt.

Lâm Diệu suy nghĩ rồi hỏi: "Tử Mẫu Oán Thi có gì khác biệt không?

Tại sao phải luyện thành thứ này?" Lâm Ý cẩn thận hồi tưởng nội dung trong sách, rồi nói: "Thứ đáng sợ nhất của Tử Mẫu Oán Thi thực ra không phải đứa trẻ trong miệng, mà là đứa trẻ trong bụng.

Khi đứa trẻ trong miệng bị tiêu diệt, phản ứng dây chuyền sẽ kích động sự phẫn nộ của đứa trẻ trong bụng, gây ra một vụ nổ, về cơ bản toàn bộ mộ thất sẽ tràn ngập độc khí nồng nặc." Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Không ngờ Tử Mẫu Oán Thi lại độc ác đến vậy.

Nếu tiêu diệt nó, cũng không biết mũ bảo hiểm của mọi người có chống đỡ được độc tố trong không khí không.

Chương 210

Sau đó Lâm Ý lại nói: "Nhưng chúng ta không thể cứ thế rời đi.

Vừa rồi lúc Tử Mẫu Oán Thi ăn, nó đã nhìn thấy bóng dáng của chúng ta.

Nếu cứ thế bỏ đi, Tử Mẫu Oán Thi sẽ trực tiếp phát nổ, giải phóng độc khí." Chết tiệt, thứ này đúng là độc địa.

Giải quyết hay không giải quyết đều sẽ giải phóng độc khí, chẳng phải là chơi xấu sao?

Lâm Diệu nhìn xung quanh mộ thất, phát hiện trên đường hầm hoàn toàn không có cửa.

Độc khí một khi được giải phóng sẽ lan ra toàn bộ ngôi mộ, rất nguy hiểm.

Cửa… Lâm Diệu nghĩ đến cánh cửa đá gặp phải khi tiến vào đường hầm, độ kín rất tốt.

Lát nữa dán thêm lớp da thú lên cửa đá, hẳn là có thể ngăn được độc khí.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, đi nhấc cỗ quan tài kia lại, không cần nắp.

Lát nữa chúng ta đặt nữ thi vào trong quan tài, vận chuyển đến gian phòng đá ban đầu.

Lúc đó trực tiếp phong cửa lại, hẳn là có thể ngăn được độc khí." Mọi người cẩn thận đặt nữ thi vào trong quan tài.

Bàn Tử đứng trên quan tài, đề phòng Tử Mẫu Oán Thi bên trong phát nổ.

Cả nhóm nhanh chóng quay trở lại gian phòng đá ban đầu, đặt quan tài vào trong, sau đó Lâm Diệu đổi chỗ cho Bàn Tử.

"Đi chuẩn bị đi, kiểm soát cửa đá cho tốt, tôi vào là đóng cửa ngay lập tức." Vừa nói xong, Lâm Diệu ra tay đỡ nữ thi dậy, để cô ta ngồi trong quan tài.

Thấy tộc nhân đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu nhìn thẳng vào mắt nữ thi, từ từ lùi lại.

Đến mép cửa đá, Lâm Diệu bật người lùi mạnh, trực tiếp vào trong.

Tộc nhân vừa đóng cửa đá lại, đã nghe thấy một tiếng nổ lớn bên ngoài.

Mọi người không dám chậm trễ, nhanh chóng dán lớp da thú lên, sau đó tiến sâu vào đường hầm.

Ai biết được độc khí có lọt vào được không?

Đi trên đường, mọi người đều uống một viên Bắc Địa Huyền Đan, xác nhận mũ bảo hiểm đã đội kỹ, thêm một lớp bảo hiểm.

Đột nhiên Lâm Diệu ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào, cảm thấy có gì đó không ổn.

Cánh cửa đá không ngăn được độc khí.

Hắn vội vàng bảo tộc nhân đeo bình dưỡng khí, lúc này mới yên tâm.

Cũng không biết phải ở trong mộ bao lâu, để tránh bất trắc, Lâm Diệu lại vào hệ thống bổ sung thêm một số bình dưỡng khí, phân phát cho tộc nhân.

Quay trở lại mộ thất trước đó, mọi người không dừng lại, trực tiếp tiến về phía sau.

Đi trên đường, Lâm Diệu thấy rất nhiều xác thi biệt, bề mặt không có vết thương, nhưng mũi miệng lại có máu tươi chảy ra, xem ra đã trúng độc.

Cũng không biết Tử Mẫu Oán Thi dùng loại độc dược gì mà lợi hại đến vậy.

Mới bao lâu mà ngay cả thi biệt, loại quái vật vốn có thi độc, cũng bị độc chết.

Đột nhiên, Bàn Tử không biết nghĩ gì mà lại cười thành tiếng.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Tộc trưởng, hai nhóm người kia không phải cũng ở trong mộ sao?

Ở sâu trong huyệt mộ, đợi độc khí lan đến đó, họ căn bản không chạy được đâu.

Chắc chắn không có nhiều trang bị như chúng ta, có thể bổ sung bất cứ lúc nào." Mọi người đều nở một nụ cười nguy hiểm.

Xem ra lần này họ xui xẻo rồi.

Men theo đường hầm, mọi người đến một mộ thất khác.

Vừa vào xem, toàn bộ mộ thất trống không, như thể đã bị ai đó càn quét sạch sẽ, không còn gì cả.

Đứng trước lối vào, Lâm Diệu cẩn thận quan sát mặt đất, rồi ngăn tộc nhân tiến lên.

Lâm Diệu nhìn mặt đất nói: "Nhìn những viên gạch lát nền kia đi, tôi cảm thấy có gì đó không ổn.

Vừa rồi huyết mạch đã cảnh báo tôi rằng bên trong nguy hiểm." Nghe lời Lâm Diệu, các tộc nhân cẩn thận quan sát những viên gạch bên trong.

Lâm Nhất nói: “Tộc trưởng, ngài thử nhìn từ hướng của tôi xem, tôi cảm thấy màu sắc của những viên gạch bên trong không giống nhau lắm.” Ể?

Màu sắc không giống nhau?

Lâm Diệu xác nhận lại một lần, không phát hiện gì cả, sau đó đi đến vị trí của Lâm Nhất, nhìn lại lần nữa.

Lần này, Lâm Diệu phát hiện ra sự bất thường.

Một phần gạch lát nền bên trong có màu sắc khác biệt, nhưng chỉ khi đứng ở một vị trí cụ thể mới có thể phát hiện ra.

Cẩn thận quan sát một lúc, Lâm Diệu phát hiện quy luật sắp xếp của những viên gạch này, trông giống như một trận pháp được thiết lập, nhưng Lâm Diệu không rành về trận pháp, không nhìn ra ý nghĩa của trận pháp này.

Bây giờ điều duy nhất hắn có thể chắc chắn là bên trong có nguy hiểm, nếu không huyết mạch sẽ không cảnh báo.

Đứng trước lối vào, Lâm Diệu rơi vào trầm tư, cũng không có cách nào hay.

Không thể cứ thế đi vào thử được?

Chương 211

Trong chốc lát, mọi người đều im lặng.

Đối với trận pháp, ai cũng không có biện pháp hiệu quả.

Đột nhiên Quan Nguyệt nhỏ giọng nói: "Tại sao chúng ta phải giải quyết trận pháp chứ?

Cứ trực tiếp phá hủy là được mà?" Câu nói này như một tia sét đánh thức Lâm Diệu.

Đúng vậy, đây đâu phải trò chơi giải đố, cứ càn quét qua là được rồi.

Tại sao cứ phải giải trận pháp làm gì?

Lâm Diệu kinh ngạc nhìn Quan Nguyệt, cô gái này từ đầu đến cuối tư duy đã không giống mọi người.

Có lẽ đây là một kỳ tài, lần trước ở tòa tháp Phật kia cũng vậy.

Lâm Diệu lên tiếng: "Quan Nguyệt nói đúng, chúng ta không cần thiết phải phá giải trận pháp, trực tiếp hủy nó đi cũng được." "Lát nữa mọi người lấy lựu đạn ra, trực tiếp ném bao phủ cả gian mộ thất này.

Ta lại muốn xem thử, là trận pháp lợi hại, hay lựu đạn của chúng ta mạnh hơn." Các tộc nhân tỉnh ngộ, lần lượt lấy lựu đạn ra, rút chốt an toàn rồi ném thẳng vào trong mộ thất.

Sau đó là những tiếng nổ không ngớt, từng luồng lửa liên tục lóe lên.

Đột nhiên trong mộ thất xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy bên trong trước tiên liên tục bắn ra các loại mũi tên cơ

quan, sau đó có chỗ mặt đất đột nhiên biến mất, có chỗ lại đột nhiên bốc lên lửa.

Cũng không biết trận pháp cơ quan này duy trì được bao lâu.

Đợi mọi thứ lắng xuống, mọi người mới tiến vào mộ thất.

Nhìn cảnh tan hoang trên mặt đất, ai cũng không có chút áy náy, ngược lại còn nở nụ cười vui vẻ.

May mà có Quan Nguyệt đi cùng, nếu không thì không biết còn phải suy nghĩ trước cửa bao lâu nữa.

Đột nhiên một tảng Đoạn Long Thạch phía sau lưng mọi người hạ xuống, phong tỏa lối đi.

Lối ra cũng vậy.

Sau đó, từ trên đỉnh mộ thất bắt đầu chảy xuống cát sỏi.

Xem ra đây mới là đòn cuối cùng.

Nhưng sau lời nhắc nhở của Quan Nguyệt, tư duy của Lâm Diệu không còn bị gò bó nữa.

Hắn không chút căng thẳng lấy ra một khối C4 vừa mua từ hệ thống, dán lên Đoạn Long Thạch.

Mọi người nấp kỹ.

Theo một tiếng nổ vang, cả ngôi mộ đều rung chuyển.

Nhìn lại tảng Đoạn Long Thạch ở lối ra, nó đã bị nổ tung một lỗ hổng lớn, hoàn toàn có thể dễ dàng đi qua.

Ra khỏi mộ thất, Lâm Diệu nhìn Quan Nguyệt nói: “Cái đầu nhỏ của em cũng không biết nghĩ thế nào, nhưng phương pháp này tuy bạo lực nhưng hiệu quả, dễ dàng hơn nhiều so với giải trận pháp.” Được khen thưởng, Quan Nguyệt tự mình đi đầu dò đường, miệng ngân nga

một khúc hát nhỏ, tung tăng đi về phía trước.

Nhìn Quan Nguyệt kiêu ngạo, mọi người đều mỉm cười, cô nhóc này thật đáng yêu.

Đi hết con đường hầm này không lâu, mọi người xuất hiện trong một hang núi, cảm giác rất kỳ lạ, như thể đã xảy ra chuyện nguy hiểm gì đó, khiến những người xây mộ trực tiếp từ bỏ.

Cẩn thận quan sát hang đá hình dải này, Lâm Diệu phát hiện trên đó toàn là những lỗ hổng, trông không vững chắc, cảm giác có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Bàn Tử đứng bên cạnh hỏi: "Tộc trưởng, mộ này xây được một nửa rồi bỏ sao?

Cũng quá…" Chưa nói hết lời, Bàn Tử hét lên: "Tộc trưởng, mau nhìn bên kia, có dây thừng, chắc chắn là do hai nhóm người kia làm." Lâm Diệu nhìn sang, quả nhiên ở mép một lỗ hổng có một sợi dây thừng rủ xuống.

Lại gần xem, có rất nhiều dấu vết leo trèo, xem ra đây là đường tắt.

Ngọn lửa giận trong lòng lại bùng lên.

Lâm Diệu lạnh giọng ra lệnh: "Đi, chúng ta theo dấu vết trên mặt đất đi xem, rốt cuộc chúng đang giở trò quỷ gì." Vừa nói xong, hắn nhanh chóng đi theo dấu vết.

Các tộc nhân phía sau cũng vội vàng đuổi theo.

Đi trên đường, Bàn Tử nhỏ giọng nói với Lâm Nhất: "Lâm Nhất đại ca, lần này xong rồi, Tộc trưởng lại nổi giận rồi, không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì." Lâm Nhất bất đắc dĩ lắc đầu, thấp giọng đáp: "Thôi đừng nói nữa, Tộc trưởng đang tức giận đó.

Lát nữa đám người kia e rằng không có kết cục tốt đâu, chúng ta mau đuổi theo đi.” Một đường vội vã đi theo dấu vết trên mặt đất.

Đi khoảng hai giờ, đám người Lâm Diệu lại nhìn thấy một ngôi làng.

Cả ngôi làng đều được xây bằng gỗ, trông giống như nơi từng có người ở, không giống như đồ bỏi táng.

Một trong những ngôi nhà có ánh đèn, xem ra những người đi trước đang nghỉ ngơi ở đó.

Đã thấy mục tiêu, Lâm Diệu gắng gượng lấy lại bình tĩnh, cẩn thận tiến về phía ngôi nhà đó.

Đứng bên ngoài, hắn thấy bên trong có hai nhóm người đang đối đầu nhau.

Một bên là đội của Giáo sư Tôn, bên kia là những người áo đen, hẳn là người nhà họ Phùng.

Thấy những kẻ dám giở thủ đoạn với mình, ngọn lửa giận trong lòng Lâm Diệu cuối cùng cũng bùng cháy.

Hắn thấp giọng phân phó: “Thấy người bên trong chưa?

Trừ hai kẻ cầm đầu, còn lại giải quyết hết, không chừa một ai.” Giao phó xong, Lâm Diệu trực tiếp đá tung cửa phòng, đi đầu bóp cò khẩu súng trong tay.

Chương 212

Sau đó, các tộc nhân cũng từ bốn phương tám hướng bắt đầu tấn công.

Tiếng súng dữ dội trực tiếp đánh cho hai đội người kia choáng váng.

Chưa kịp phản ứng hiệu quả, đã bị giải quyết mất một nửa nhân số.

Lâm Diệu hoàn toàn không dừng lại.

Bây giờ hắn cần trút bỏ ngọn lửa giận trong lòng.

Thực ra Lâm Diệu trước đây vẫn luôn bị ảnh hưởng bởi khí tức hung thú trong huyết mạch, cộng thêm cơn giận lần này, vừa hay nhân cơ hội này điều tiết lại.

Đợi đến khi ngọn lửa giận trong lòng Lâm Diệu nguôi đi, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, trong nhà chỉ còn lại thủ lĩnh của hai đội, một là Giáo sư Tôn, một là người áo đen.

Lâm Diệu hạ súng xuống, lạnh lùng nhìn hai người, sau đó nói: "Đưa đi, đổi sang phòng khác, thẩm vấn cho kỹ." Chìm trong sự kinh ngạc, hai người dễ dàng bị bắt giữ.

Ở bên ngoài tìm được một căn phòng sạch sẽ, Lâm Diệu và mọi người vào trong dọn dẹp sơ qua, rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhìn giáo sư Tôn và người áo đen bị dẫn vào, Lâm Diệu lạnh lùng nói: "Hai người giỏi lắm, lại dám giở trò với ta, chơi vui không?" Giáo sư Tôn vừa định mở miệng nói thì bị Lâm Diệu ngăn lại: "Hai người tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.

Nếu để ta phát hiện hai người đang lừa ta thì đừng trách." Sau đó

Lâm Diệu ra hiệu cho hai người có thể nói.

Lần này giáo sư Tôn không vội vàng nữa, đợi một lúc, thấy người áo đen không có ý định nói, ông ta mới lên tiếng: "Đạo gia, tôi thật sự không cố ý lừa ngài, nhưng ngài lợi hại quá, nếu đi cùng ngài, e rằng người của tôi đã sớm toi mạng rồi." Người áo đen bên cạnh có vẻ cứng rắn, thấy giáo sư Tôn cầu xin tha thứ liền hừ lạnh một tiếng.

Nhìn người áo đen kiên cường, Lâm Diệu tán thưởng gật đầu: "Không tồi, rất cứng rắn, tộc nhân của ta thích nhất là loại người này.

Lâm Nhất, dẫn hắn ra ngoài chiêu đãi cho tốt." Nhìn người áo đen bị dẫn đi, Lâm Diệu quay sang giáo sư Tôn: "Ông cũng vậy.

Lát nữa nếu ta phát hiện lời khai của hai người không khớp, đừng trách ta lòng dạ độc ác." Giáo sư Tôn lộ vẻ giằng xé, nhưng trước mối đe dọa tính mạng, ông ta đành khuất phục, kể lại toàn bộ sự việc.

Hóa ra giáo sư Tôn đã sớm liên lạc với người nhà họ Phùng, mọi biểu hiện trên đường đều là giả vờ nhằm làm Lâm Diệu mất cảnh giác.

Sau khi vào thôn trang trước đó, tất cả mọi thứ bên trong đều do người nhà họ Phùng chuẩn bị sẵn, mục đích là dẫn Lâm Diệu và nhóm của hắn đi một con đường khác.

Sau đó giáo sư Tôn sẽ hội hợp với người nhà họ Phùng.

Người áo đen vừa rồi chính là gia chủ hiện tại của nhà họ Phùng, tên là Phùng Vạn Sơn.

Chờ khi Lâm Diệu và mọi người tiến vào tuyến đường đã sắp đặt sẵn, hai đội sẽ hội quân, sau đó đi theo lối đi an toàn mà tổ tiên nhà họ Phùng để lại để vào trong mộ huyệt.

Sau khi đến ngôi làng hiện tại, vì đợi hai ngày mà không thấy Lâm Diệu và những người khác, hai người đã xảy ra tranh cãi.

Giáo sư Tôn cho rằng nên hại chết Lâm Diệu để độc chiếm gương đồng cổ, vì vậy mới có cảnh đối đầu mà Lâm Diệu và mọi người nhìn thấy.

Nhưng về con đường phía sau, giáo sư Tôn cũng không rõ, vì tài liệu ông ta có được chỉ ghi chép tình hình của ngôi làng này, còn những gì phía sau thì không biết.

Lấy tài liệu từ trong lòng giáo sư Tôn, Lâm Diệu xem xét kỹ, phát hiện con đường mà họ đã đi vô cùng an toàn.

Đó là một đường hầm mỏ đã được người nhà họ Phùng gia cố, có thể trực tiếp vượt qua những nguy hiểm phía trước để vào sâu bên trong ngôi mộ cổ.

Không lâu sau, Lâm Nhất bước vào, mang theo thông tin khai thác được từ Phùng Vạn Sơn.

Hai người đối chiếu với nhau và phát hiện lời khai hoàn toàn khớp.

Nhưng về tình hình phía sau, Phùng Vạn Sơn cũng nói không biết.

Bất kể hai người có khai báo tình huống gì, dù lời khai có giống nhau, Lâm Diệu cũng không định tha cho họ.

Hắn liền ra lệnh: "Trói hai người lại.

Lúc xuất phát thì để hai người đi trước dò đường.

À phải rồi, đừng trói hết dây vào người, chừa một đầu để cầm trong tay." Sau một đêm nghỉ ngơi, mọi người chuẩn bị xuất phát, đi thẳng về phía trước theo hướng ngôi làng, để giáo sư Tôn và Phùng Vạn Sơn đi đầu dò đường, như vậy nếu có nguy hiểm thì họ sẽ gặp trước.

Khi vừa ra khỏi làng, Lâm Diệu đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, liền ra hiệu cho mọi người dừng lại, quay đầu nhìn ngôi làng vừa

đi ra.

Nhìn kỹ lại, cấu trúc của ngôi làng này trông giống như một cơ thể người.

Hôm qua Lâm Diệu chỉ mải mê báo thù, cả người không hề bình tĩnh, đến vấn đề rõ ràng như vậy mà cũng không phát hiện ra.

Lâm Diệu đã lấy lại bình tĩnh, nhìn ngôi làng trước mắt, mỗi con đường là một mạch máu, nối liền các công trình kiến trúc, tạo thành một cơ thể người.

Lại là một ngôi mộ hình người, Lâm Diệu xác định kỹ lại.

Ngôi nhà ở vị trí trái tim, hắn nhìn thấy ngay, đó là một tòa nhà lớn ba gian vào ba gian ra, trông rất giàu có.

Lâm Diệu vừa quan sát vừa nói: "Xem ra chúng ta phải quay lại một chuyến rồi.

Ngôi làng này không đơn giản như vậy, lại là một ngôi mộ hình người, nhưng được xây dựng theo kiểu âm dương hợp nhất, phía trên xây dương trạch để ở, bên dưới là mộ huyệt." Nghe những lời đó, mọi người nhìn nhau ngơ ngác, chỉ có năm người Lâm Nhất vẫn giữ bình tĩnh, dù sao họ cũng đã từng vào mộ hình người.

Lâm Nhất và mấy người khác nhìn nhau, sau đó Lâm Nhất nói: "Tộc trưởng, ở đây có mộ hình người, ngài sẽ không gặp lại nó nữa chứ?" Lâm Diệu nghe vậy, nhíu mày.

Vừa rồi hắn cũng đang lo lắng về vấn đề này, dù sao con quái vật đó thực sự quá mạnh, đến mặt mũi còn chưa thấy, chỉ dựa vào khí thế đã biết là rất mạnh.

Nhưng bây giờ không phải lúc do dự, lỡ như bên dưới ngôi nhà kia là trung tâm của ngôi mộ cổ thì sao?

Lâm Diệu quả quyết nói: “Tạm thời đừng nghĩ nhiều, chúng ta phải đến vị trí trái tim của ngôi mộ hình người xem sao, nếu không lỡ như bỏ lỡ thì sẽ mất rất nhiều thời gian.” Nói xong, mọi người lại tiến vào làng, đi về phía tòa nhà sang trọng kia.

Đứng trước ngôi nhà, Lâm Diệu phát hiện một điều kỳ lạ, bèn hỏi: “Mọi người xem thử, kiến trúc ở đây thuộc thời kỳ nào, có nhìn ra được gì không?” Nghe vậy, mọi người đều thấy lạ, chẳng phải ngôi làng này được xây dựng cùng lúc với ngôi mộ sao, thì là thời đại đó thôi.

Nhưng khi mọi người nhìn kỹ kiến trúc của ngôi nhà, họ đột nhiên phát hiện không thể xác định được niên đại xây dựng của nó, vì phong cách kiến trúc ở đây không giống với bất kỳ triều đại nào, cứ như một phong cách tự dưng xuất hiện.

Mọi người nhìn nhau, đều tỏ ý không nhìn ra được.

Chương 213

Lâm Diệu đặt lòng tin xuống, sau đó đẩy cửa lớn bước vào.

Vừa bước vào, hắn thấy trong sân có cả hoa cỏ cây cối, cảnh quan tuyệt đẹp.

Nhưng khi đến gần xem, hắn mới phát hiện những thực vật này đều là giả, được điêu khắc từ các loại phỉ thúy và ngọc thạch.

Lần này thì phát tài lớn rồi, nếu mang những thứ này ra ngoài, e rằng không có vài trăm triệu thì không thể mua được.

Vì giáo sư Tôn và Phùng Vạn Sơn dù sao cũng không thể được thả đi, nên mọi người cũng không cần kiêng dè gì nữa.

Các tộc nhân hớn hở xông lên thu thập những bảo vật vô giá này.

Đặc biệt là những cái cây, mỗi cái đều được điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Giáo sư Tôn và Phùng Vạn Sơn nhìn từng món bảo vật cứ thế biến mất trong tay tộc nhân của Lâm Diệu, vẻ mặt như gặp ma, thật không thể tin nổi.

Cả nhóm vừa đi vào sâu trong sân, vừa thu thập các loại điêu khắc bằng phỉ thúy và ngọc thạch.

Cuối cùng, mọi người dừng lại trước một tòa lầu gác.

Các căn phòng khác đều đã kiểm tra, bên trong trống không, sạch sẽ không có gì cả.

Bây giờ chỉ còn lại tòa lầu gác này.

Đẩy cửa lầu gác ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một lò luyện đan khổng lồ, trên đó có khắc phù điêu thần thú Chu Tước.

Nhìn thấy đỉnh luyện đan trước mắt, Bàn Tử sáng mắt lên, vội vàng kêu: "Tộc trưởng mau nhìn, cái này vừa nhìn đã biết là đỉnh luyện đan bằng đồng xanh thời Thương, lần này chúng ta trúng lớn rồi." Lâm Diệu cũng vui mừng gật đầu.

Mặc dù hành động lần này khởi đầu đầy trắc trở, nhưng người ta thường nói, muốn làm nên việc lớn, trước hết phải chịu khổ, tất nhiên Lâm Diệu cũng vậy.

Hắn bước lên phía trước, quan sát kỹ đỉnh lò, xác định đây là một món đồ quý hiếm, có thể được coi là quốc bảo.

Mở nắp đồng trên đỉnh luyện đan ra, Lâm Diệu phát hiện bên trong có một chiếc hộp đồng.

Hắn cẩn thận lấy chiếc hộp ra.

Sau đó mở nó ra, bên trong là một tấm bản đồ, trên đó có đánh dấu một vài ký hiệu.

Nhìn kỹ bản đồ, chỉ thấy trên đó vẽ lộ trình tiếp theo.

Ra khỏi làng, qua một con dốc sẽ thấy một vùng lòng chảo khổng lồ, núi non sông ngòi bên trong tự nhiên tạo thành cảnh tượng một thân người không đầu, giống như một chiếc quan tài khổng lồ không có nắp, bên trong chứa một thi thể khổng lồ không đầu.

Nhìn xa hơn nữa là một cái đầu lâu khổng lồ, trông có vẻ là một ngọn núi.

Bảy lỗ trên đầu lâu đều là những hang động, vừa nhìn đã biết không phải do con người tạo ra.

Nếu là tự nhiên hình thành thì thật là một kỳ quan hiếm có.

Nhìn vào trong hộp, còn có một lá thư, chữ viết trên đó giống với văn bia đã xem trước đó, hẳn cũng là văn tự của nước Tây Vương

Mẫu.

Hắn đưa lá thư cho Lâm Ý, bảo cô xem trước rồi dịch lại cho mọi người.

Quan sát xung quanh một lượt, Lâm Diệu phát hiện không còn thứ gì khác, chỉ có một cầu thang ở góc tường bên phải, vừa có thể đi lên lầu, vừa có thể đi xuống, nhưng Lâm Diệu cũng không vội.

Hắn chỉ thu lại đỉnh luyện đan, chờ Lâm Ý dịch xong.

Một lúc lâu sau, Lâm Ý mới có phần kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, những gì viết trên này quá kỳ diệu, còn hấp dẫn hơn cả truyện kể." Nghe Lâm Ý thuật lại, mọi người chìm đắm trong câu chuyện ly kỳ, khúc chiết.

Năm đó, khi Quan Sơn Thái Bảo và những người khác xây dựng ngôi mộ cổ, đến giữa chừng, họ đột nhiên phát hiện phía trước đã bị đào thông.

Quan Sơn Thái Bảo kinh nghiệm phong phú biết rằng mình đã đào vào mộ của người khác.

Họ bèn giấu thân phận, cùng với một ông lão dẫn theo một số công nhân vào trong, không ngờ lại phát hiện ra một ngôi làng, các công trình kiến trúc không hề có dấu hiệu hư hỏng.

Họ tìm kiếm kỹ lưỡng ở đó, rồi cũng tìm thấy tòa lầu gác này và nhìn thấy tấm bản đồ kia.

Quan Sơn Thái Bảo sau khi xem bản đồ đã kinh ngạc vô cùng, phát hiện người xây dựng nơi này có tham vọng rất lớn, muốn trở thành một nhân thi bất lão bất tử mà vẫn giữ được thần trí.

Ban đầu đã có một Ô Dương đang chờ được phong ấn, bây giờ lại gặp một kẻ có khả năng trở thành nhân thi yêu tà.

Quan Sơn Thái Bảo có chút tâm lực kiệt quệ.

Đêm hôm đó, Quan Sơn Thái Bảo cầm bản đồ nói với ông lão: "Nhìn bản đồ này, ngôi làng chúng ta đang ở và dãy núi hình người kia giống hệt nhau, nhưng ngôi làng này dương cực sinh âm, có cao nhân làm phép, muốn luyện nó thành nhân thi." "Ta đã suy nghĩ rồi, dù sao phong ấn một yêu tà cũng là phong ấn, hai cái cũng không khác biệt, chi bằng phong ấn luôn cả cái này." Sau đó, trong mộ thất của lầu gác, ở giữa một hồ máu, Quan Sơn Thái Bảo kinh hỉ phát hiện ra thi thể đang trong thời khắc quan trọng âm dương giao thoa, vô cùng yếu ớt.

Ông ta liền ra lệnh cho công nhân lấp hồ máu lại, cắt đứt cơ duyên của thi thể, rồi dùng quan tài đá phong ấn thi thể đang biến đổi, đặt trong mộ thất bên dưới lầu gác.

Giải quyết xong một yêu tà, Quan Sơn Thái Bảo nghiên cứu kỹ bản đồ, cuối cùng quyết định dùng ngọn núi hình đầu lâu kia làm nơi phong ấn, đỡ phải xây lại mộ mới.

Sau một hồi bố trí, Quan Sơn Thái Bảo đã phong ấn Ô Dương vào trong đó.

Một bộ phận công nhân không muốn quay lại thế giới bên ngoài đầy chiến loạn nên đã ở lại ngôi làng này sinh sống.

Ông lão viết lại lá thư này, rồi ra ngoài canh giữ lối vào ngôi mộ cổ.

Nghe xong toàn bộ nội dung lá thư, các tộc nhân đều cảm thán về sự trùng hợp của sự việc.

Lâm Diệu lại nhìn giáo sư Tôn trước mặt với ánh mắt lạnh lẽo: "Giáo sư Tôn, ông nên giải thích với ta một chút, tấm gương đó có tác dụng gì?" Nhìn Lâm Diệu toàn thân toát ra khí lạnh, giáo sư Tôn mặt mày khổ sở, rồi lắp bắp nói: "Đạo gia, không phải tôi muốn lừa ngài,

đây đều là mệnh lệnh của tổ chức cấp trên.

Họ muốn xem có thể giữ ngài lại trong mộ không, vì trước đó ngài đã giết rất nhiều người của tổ chức, nên mới bày ra cái bẫy này." Nhìn giáo sư Tôn đang giả vờ đáng thương, Lâm Diệu lạnh lùng quan sát.

Đột nhiên, hắn nổ súng, một viên đạn bay thẳng vào giữa trán giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn toàn nói dối, giải quyết luôn cho xong.

Chương 214

Còn về việc dò đường, chẳng phải vẫn còn Phùng Vạn Sơn sao?

Đủ dùng rồi.

Xem ra Phương Tiên Đạo muốn không chết không thôi với mình.

Lần này trở về phải nhắc nhở họ một phen, nếu không phiền phức không dứt.

Lâm Diệu điều chỉnh lại tâm trạng, rồi nhìn các tộc nhân nói: "Đi thôi, chúng ta lên lầu hai xem trước, tầng hầm để sau cùng." Bước lên cầu thang vẫn còn chắc chắn, ánh đèn lóe lên, Lâm Diệu dừng bước.

Dù đã thu được không ít minh khí, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn vẫn bị choáng ngợp.

Chỉ thấy toàn bộ tầng hai bày đầy giá đỡ, trên tường xung quanh còn có một hàng giá đèn được xây dựng đặc biệt, nhưng trên đó toàn là dạ minh châu, tuy khá nhỏ nhưng số lượng lại rất nhiều.

Trên các giá đỡ ở giữa, toàn là các loại minh khí khác nhau, đều là hàng tinh xảo.

Món gần đây nhất cũng là một thanh binh khí cuối thời Thương, còn lại đều rất cổ xưa.

Các loại trang sức, châu báu còn tương đối rẻ, những món vũ khí, áo giáp, đồ đồng mới là thu hoạch lớn nhất lần này.

Bàn Tử và Lâm Nhất đều sắp xúc động đến rơi nước mắt.

Bàn Tử vui mừng nói: "Xem đi, xem đi, Bàn gia tôi đã nói rồi, tôi nhất định sẽ gặp được hàng khủng thật sự." Nói rồi, mọi người xông về phía những bảo vật đó.

Lâm Diệu cũng có chút kích động, dù sao thu hoạch lần này quá lớn, lớn đến không thể tưởng tượng nổi.

Nếu những thứ này xuất hiện trên thị trường, e rằng toàn bộ giới đồ cổ sẽ xảy ra địa chấn.

Lâm Diệu nhìn Phùng Vạn Sơn còn lại bên cạnh, nói: "Vì sao các ngươi cứ phải theo đuổi truyền thừa?

Có được truyền thừa rồi thì sao?

Chẳng phải cũng chỉ vì những vật ngoài thân này mà phấn đấu sao?

Nhưng những bảo vật này đặt ngay trước mắt mà các ngươi lại không thu lấy, thật không hiểu nổi suy nghĩ của các ngươi." Nghe lời của Lâm Diệu, Phùng Vạn Sơn như bị búa tạ giáng mạnh vào đầu, trong đầu không ngừng vang vọng lời của Lâm Diệu.

Đúng vậy, tổ tiên ban đầu có thể là vì truyền thừa.

Nhưng chẳng phải học truyền thừa xong rồi cũng là để phát tài sao?

Phùng Vạn Sơn hoàn toàn ngây người, mất hết hy vọng, toàn thân toát ra vẻ hối hận.

Đợi các tộc nhân thu dọn sạch sẽ mọi thứ, ngay cả giá để minh khí cũng không bỏ qua, vì Bàn Tử phát hiện những chiếc giá này lại làm từ gỗ trầm hương.

Gỗ trầm hương để nhiều năm như vậy, nếu mang ra ngoài, chắc chắn sẽ được những người chơi hương đạo trên thị trường tôn làm thượng khách.

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, dù có bao nhiêu tiền, bản tính tham lam của Bàn Tử cũng không đổi.

Các tộc nhân quay lại thấy Phùng Vạn Sơn đang hối hận, liền tò mò hỏi chuyện gì đã xảy ra, mới một lúc không gặp mà sao tinh thần của hắn đã mất hết rồi?

Lâm Diệu kể lại chuyện vừa rồi, các tộc nhân ngây ra một lúc, rồi phá lên cười.

Lâm Nhất vừa cười vừa nói: "Ôi trời ơi, Phùng tộc trưởng, ông làm tôi cười chết mất, đầu óc không biết xoay chuyển à?

Bàn Tử thấy chưa, đây là vết xe đổ của chúng ta đó, nhất định không được giống hắn." Bàn Tử lau nước mắt vì cười, rồi nói: "Lâm Nhất đại ca yên tâm, chúng ta là một đội.

Lỡ chúng ta có mê muội thì đã có Tộc trưởng ở đây.

Ôi không được rồi, bụng tôi cười đau quá." Lâm Diệu đứng một bên nhìn biểu hiện của các tộc nhân, cũng có chút đồng tình với Phùng Vạn Sơn, không chỉ bị chế giễu, còn bị coi là hình tượng phản diện, lại còn bị lấy làm gương, thật hết nói nổi.

Đợi các tộc nhân trở lại bình thường, không còn chế giễu nữa, mọi người mới đi xuống cầu thang, chuẩn bị xem tầng dưới cùng rốt cuộc có tình hình gì.

Đi xuống cầu thang đến tầng dưới cùng, vừa vào đã thấy một chiếc quan tài đá khổng lồ ở trung tâm, nhưng không hề có mùi gì, mọi người đều đang đeo bình dưỡng khí.

Quan sát kỹ xung quanh, rồi quay lại gần quan tài đá.

Nhìn những phù văn trên quan tài, Lâm Diệu biết đây là thủ đoạn mà Quan Sơn Thái Bảo để lại, nhằm ngăn chặn con quái vật bên trong thoát ra.

Nhìn quan tài đá trước mắt, Lâm Diệu rơi vào giằng xé.

Một mặt, hắn muốn mở quan tài ra xem, xem thi thể bên trong có luyện thành thi đan không để dùng nâng cao pháp lực, mặt khác lại lo con quái vật bên trong quá mạnh, sẽ làm tộc nhân bị thương.

Trong chốc lát, Lâm Diệu rơi vào trạng thái do dự.

Bàn Tử bên cạnh khá giỏi nhìn người, dù sao trước khi gia nhập gia tộc, hắn toàn một mình xuống mộ, đôi khi cũng gia nhập một số nhóm, nên có kinh nghiệm nhìn người nhất.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt của Lâm Diệu, suy nghĩ một chút, hiểu ra nỗi lo của hắn, bèn nhỏ giọng nói với Lâm Nhất: "Lâm Nhất đại ca, xem ra Tộc trưởng chúng ta vừa muốn mở quan tài, lại vừa sợ chúng ta bị thương." Nghe Bàn Tử nhắc nhở, Lâm Nhất liếc nhìn Lâm Diệu, rồi gật đầu nói: "Tộc trưởng, chúng ta mở quan tài ra xem đi, dù sao chúng ta cũng làm nghề đạo mộ, nếu không mở quan tài thì có hơi không tôn trọng nghề nghiệp của mình.

Tôi và Bàn Tử đang chờ xem bên trong có món đồ tốt gì đây." Bàn Tử vội gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, mở quan tài ra giải quyết thứ bên trong, rồi xem năm đó Quan Sơn Thái Bảo có để lại thứ gì tốt không." Lâm Diệu liếc nhìn hai người, biết họ đang tìm cớ cho mình, hai người này cũng thật đáng yêu.

Thế là, Lâm Diệu hạ quyết tâm: "Mở quan tài, nhưng lần này do ta." "Bàn Tử, Quan Nguyệt, Lâm Ý cùng với Lâm Tứ, Lâm Ngũ tạo thành đao trận, mọi người đều quen thuộc rồi, phối hợp chắc không có vấn đề gì." "Lâm Nhất và hai người còn lại, lấy Bạch Tinh Tác ra, chuẩn bị ở vòng ngoài, một khi xảy ra chuyện bất ngờ thì dùng Bàn Sơn Toản Thiên Toa đối phó với thứ bên trong." Thấy các tộc nhân đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu lấy ra một bình nước, đổ lên phù văn trên bề mặt quan tài.

Muốn mở quan tài thì phải xóa bỏ phù văn trước, nếu không sẽ rất

khó mở nắp.

Sau khi phá hủy một số phù văn, Lâm Diệu ném bình nước xuống, rồi nhìn các tộc nhân gật đầu.

Dùng sức hai tay, hắn nghe thấy tiếng đá ma sát vang lên ầm ầm.

Cùng với một tiếng động lớn, nắp quan tài rơi xuống đất.

Lâm Diệu cẩn thận nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy một xác nam mặt xanh đang nằm yên bên trong, trên người mặc một chiếc áo dài bị máu nhuộm đỏ, trông có vẻ như đã thi biến được một nửa, rồi không biết vì sao lại dừng lại.

Quan sát kỹ một lượt, gần đầu xác nam, Lâm Diệu phát hiện một bọc lụa.

Chương 215

Mở ra xem, bên trong là một cuốn sách dày.

Lật qua vài trang, Lâm Diệu liền cất đi.

Cuốn sách này chính là toàn bộ truyền thừa Quan Sơn Bí Thuật mà nhà họ Phùng hằng mơ ước, không ngờ lại bị Quan Sơn Thái Bảo đặt trong quan tài đá này.

May mà mở ra, nếu không đã về tay không.

Nhìn thi thể không có động tĩnh, Lâm Diệu nhắm mắt vận chuyển công pháp trong cơ thể, giải phóng năng lực cảm tri mạnh mẽ, rồi cảm nhận được một luồng khí tức yếu ớt trên người xác nam trong quan tài đang từ từ mạnh lên.

Lâm Diệu vội mở mắt, rút Phục Ma Đao ra, chém thẳng vào cổ xác nam.

Ánh đao lóe lên, đầu thi thể và thân mình tách rời, sau đó từ vết cắt chảy ra rất nhiều máu, trông tương tự như máu người sống, màu đỏ tươi.

Các tộc nhân chưa kịp phản ứng, đã thấy Lâm Diệu ra tay chém đầu thi thể, có chút tò mò.

Bàn Tử hỏi: "Tộc trưởng, sao lại chém đầu nó?

Thi biến à?" Lâm Diệu lắc đầu, trầm tư nói: "Không phải, ta cảm thấy nó sắp sống lại.

Bố trí của Quan Sơn Thái Bảo năm đó có thể đã gây ông đập lưng ông, không những không cắt đứt bí pháp của thi thể mà còn giúp nó." "Ta vừa cảm nhận được khí tức sinh mệnh của nó đang mạnh lên, nên ra tay trước để chiếm thế thượng phong, may mà ra tay sớm, các

ngươi xem máu của nó đi.” Các tộc nhân lại gần xem, quả nhiên phát hiện máu của nó không khác gì người bình thường, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lâm Nhất kinh ngạc nói: “Trời ơi, phương pháp của người này thật sự có tác dụng?

Có thể biến thành nhân thi?

May mà Tộc trưởng ra tay trước, nếu không để lão quái vật này sống lại, không biết sẽ gây ra loạn gì nữa.” Lâm Diệu cũng có chút sợ hãi.

Sau này nếu thấy thi thể, cứ ra tay trước cho chắc, ai biết chúng có bố trí bí ẩn gì không?

Lâm Nhất tiến lên cầm lấy đầu lâu, cẩn thận tìm kiếm thi đan.

Lâm Diệu thì đưa cuốn sách kia cho Quan Nguyệt: “Xem đi, toàn bộ truyền thừa của Quan Sơn Thái Bảo, lần này cô có nhiều thứ để học rồi.” Quan Nguyệt vội mở sách, chìm đắm trong các loại bí pháp bên trong.

Phùng Vạn Sơn bên cạnh nghe vậy, rướn cổ muốn nhìn nội dung trong sách.

Mấy thế hệ nhà hắn bố trí chẳng phải là vì cuốn sách này sao?

Lâm Diệu thấy vậy cũng không ngăn cản, ngược lại còn để hắn đến gần hơn, coi như hoàn thành di nguyện lúc lâm chung của Phùng Vạn Sơn.

Không lâu sau, Lâm Nhất vui mừng hô lên: “Tộc trưởng, mau nhìn, tìm thấy rồi.” Lâm Diệu ngẩng đầu lên, thấy một viên thi đan màu đỏ, trên mặt lộ ra vẻ phấn khích.

Thời gian qua hắn không hề lơ là luyện công, nhưng pháp lực tăng

lên rất hạn chế.

Bây giờ có được thi đan, pháp lực lại có thể tăng lên một bậc, ngay cả Lâm Diệu cũng không kìm được mà bộc lộ cảm xúc.

Có được thi đan, nơi này không còn gì đáng để mọi người lưu luyến.

Họ quay trở lại làng, men theo bản đồ xuất phát.

Ra khỏi làng, trên một con dốc, mọi người nhìn thấy một vùng lòng chảo khổng lồ.

Dãy núi nhỏ bên trong tạo thành hình người không đầu rõ mồn một.

Đứng trên dốc, mọi người nhìn lại dãy núi và ngôi làng, phát hiện cả hai giống hệt nhau, không có bất kỳ khác biệt nào.

Lâm Diệu nhìn về phía vị trí trái tim của dãy núi, cảm thấy bên trong có nguy hiểm lớn, tựa như huyết mạch mách bảo, nhưng khi cảm nhận kỹ lại không phát hiện được gì.

Lâm Diệu vẻ mặt ngưng trọng nói: "Lát nữa chúng ta không đi xuống dưới, cứ đi men theo rìa lòng chảo, đi thẳng đến ngọn núi hình đầu lâu." Nhìn sắc mặt Lâm Diệu, Lâm Ý hỏi: "Tộc trưởng, ngài phát hiện ra điều gì sao?" "Nhìn kỹ vào vị trí trái tim của dãy núi đó, cứ nhìn chằm chằm vào đó xem có cảm giác gì không?" Lâm Diệu không trả lời trực tiếp, đầu cũng không ngoảnh lại.

Các tộc nhân đều nhìn về phía vị trí trái tim của dãy núi.

Một lúc sau, sắc mặt họ đều thay đổi.

Bàn Tử mặt mày khó coi nói: "Tộc trưởng, tôi chỉ cần nhìn chằm chằm vào đó là cảm thấy toàn thân lạnh toát, lông tơ trên người đều dựng đứng cả lên." Những người khác cũng lần lượt đồng ý, họ cũng

cảm thấy sự thay đổi này.

Sắc mặt Lâm Diệu có chút khó coi: "Nếu ta đoán không lầm, bên trong hẳn là có một thi thể đã biến thành nhân thi, cái mà chúng ta giải quyết trước đó hẳn là học từ đó." "Chỉ không biết vì sao thứ bên trong lại không có động tĩnh gì.

Nếu đã vậy, chúng ta cứ tránh xa một chút để phòng bất trắc." Đây là loại tà túy thứ hai mà Lâm Diệu cảm thấy bất lực.

Cũng không biết trên thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu loại.

Bây giờ Lâm Diệu cảm thấy không an toàn, nhất định phải nhanh chóng nâng cao thực lực.

Khi đó nếu xảy ra biến cố, Lâm Diệu cũng có năng lực đối phó, chứ không phải chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Thu lại suy nghĩ, Lâm Diệu dẫn các tộc nhân xuất phát.

Mọi người cẩn thận đi men theo rìa lòng chảo, sợ làm kinh động đến tà túy bên trong.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ đi trong sợ hãi, mọi người mới đến được phía đối diện của lòng chảo.

Sau khi rời xa nơi nguy hiểm đó, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Trên đường đi tuy không gặp nguy hiểm, nhưng thần kinh luôn căng thẳng, bây giờ mọi người có chút không chịu nổi.

Ngồi trên đất, Lâm Diệu có chút tò mò nhìn Phùng Vạn Sơn.

Ban đầu hắn cứ ngỡ tên này sẽ gây rối lúc ở lòng chảo, không ngờ lại khá nghe lời.

Thấy vẻ mặt của Lâm Diệu, Phùng Vạn Sơn cười khổ nói: "Tôi biết mình không thể sống sót ra ngoài được, nhưng tôi có một nguyện

vọng, đó là được nhìn thấy Quan Sơn Xích.

Dù sao mấy thế hệ nhà họ Phùng chúng tôi nỗ lực cũng chỉ vì những thứ đó, nên ngài cứ yên tâm, tôi sẽ không gây rối đâu." Lâm Diệu nhìn Phùng Vạn Sơn có chút tỉnh ngộ, trong lòng cũng có chút nể phục.

Chương 216

Sắp chết rồi mà vẫn giữ được bình tĩnh, cũng là một nhân vật.

Dù vậy, Lâm Diệu cũng sẽ không thả hắn đi, vì hai bên đã kết thù không đội trời chung, và hắn đã thấy những thứ không nên thấy.

Nể phục là nể phục, nhưng nguyên tắc là nguyên tắc, không thể lẫn lộn được.

Nghỉ ngơi xong, mọi người tiếp tục đi.

Trên bản đồ nhìn không xa, nhưng thực tế phải đi mất 5 tiếng mọi người mới nhìn thấy vách đá hình đầu lâu kia.

Nếu thật sự đi đến nơi đó, e rằng phải mất thêm hai tiếng nữa.

Dừng chân, Lâm Diệu quan sát xung quanh, chọn một nơi thích hợp để nghỉ ngơi, chuẩn bị cắm trại.

Hôm nay các tộc nhân đều đã mệt lử, nên nghỉ ngơi cho tốt một đêm, ngày mai hãy xuất phát.

Cắm trại xong, Lâm Nhất và Bàn Tử lại lấy ra một bàn lẩu.

Lâm Diệu tò mò hỏi: "Bàn Tử, hai người chuẩn bị bao nhiêu lẩu vậy?" Bàn Tử cười hì hì, mặt dày nói: "Không nhiều, cũng chỉ chục bàn thôi." Lâm Diệu suýt nữa thì nghẹn lời, lườm một cái rồi bực bội nói: "Cũng chỉ có mấy người ăn thôi à?

Chuẩn bị kỹ thật." Ăn xong một bữa cơm nóng hổi, Lâm Diệu không để các tộc nhân gác đêm nữa, tất cả đều bị hắn đuổi vào lều nghỉ ngơi.

Lâm Diệu thì ngồi bên ngoài lều nhắm mắt nghỉ ngơi, tiện thể cảnh giới.

Sáng sớm hôm sau, mọi người uống sữa đậu nành mới pha, ăn bánh bao nóng hổi.

Lâm Diệu cũng có chút ngẩn ngơ, không ngờ các tộc nhân khác cũng chuẩn bị thức ăn, còn là bữa sáng nữa.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra sau này cũng phải chuẩn bị ít đồ ăn, cuộc sống như vậy thật tốt, những món lương khô nén kia Lâm Diệu đã ăn ngán từ lâu, không có chút hương vị nào.

Thu dọn đồ đạc, mọi người đi nhanh đến chân ngọn núi hình đầu lâu.

Ngẩng đầu nhìn lên, vách đá bên ngoài được xây những bậc thang bằng đá xanh, vừa nhìn đã biết là tay nghề của Quan Sơn Thái Bảo.

Đi theo bậc đá lên, mọi người đi thẳng vào miệng khổng lồ của ngọn núi hình đầu lâu.

Lâm Diệu đứng ở lối vào nói: "Đây là đích đến cuối cùng của chúng ta, phong ấn sắp được giải trừ, nhưng mọi người đừng lơ là, bên trong chắc chắn có những bố trí nguy hiểm khác, chúng ta đều phải nâng cao cảnh giác." Nói xong, mọi người đi vào.

Đi không xa thì vào một đường hầm mộ, xem ra nơi này đã được Quan Sơn Thái Bảo cải tạo, hoàn toàn xây dựng như một lăng mộ.

Đi dọc theo đường hầm mộ, mọi người không thấy một bức bích họa nào, cả đường hầm sạch sẽ.

Đột nhiên, Lâm Ngũ đi phía sau "phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Mọi người vội vàng cảnh giác, phải biết với thân thủ của Lâm Ngũ, đừng nói là đường hầm mộ, dù chạy trong núi cũng sẽ không vấp ngã.

Lâm Diệu đến bên cạnh Lâm Ngũ đỡ dậy, hỏi: "Sao vậy?" Lâm

Ngũ sắc mặt khó coi nói: “Tộc trưởng, trong đường hầm mộ có thứ gì đó, tôi bị tấn công rồi.

Tôi nhìn thấy nó giống như một cái bóng, không nhìn rõ.” Lâm Diệu vỗ vỗ vai Lâm Ngũ an ủi, rồi nghĩ về cái bóng mà Lâm Ngũ nói, đó là thứ gì.

Phải biết vừa rồi Lâm Diệu vẫn luôn đi đầu dẫn đường, cẩn thận cảm nhận, nhưng hắn không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, vậy rốt cuộc thứ gì đã tấn công Lâm Ngũ?

Đang lúc Lâm Diệu trầm tư, đột nhiên huyết mạch mách bảo sau lưng có thứ gì đó tấn công.

Lâm Diệu vội nghiêng người né tránh, rồi thấy một cái bóng đen bay vụt qua trước mặt.

Đúng vậy, Lâm Diệu nhìn rất rõ, đó là một cái bóng, không phải động vật hay oan hồn.

Rốt cuộc là thứ gì?

Hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào.

Lâm Diệu vội bảo các tộc nhân thu hẹp lại, tạo thành một vòng tròn, cẩn thận đề phòng sự tấn công của cái bóng.

Đột nhiên, Lâm Tam lại ngã xuống đất.

Cái bóng lại đột ngột xuất hiện ngay trong vòng tròn mà mọi người vây quanh, không hề có một điềm báo trước.

Sắc mặt Lâm Diệu trở nên khó coi, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại quái vật khó đối phó, xuất quỷ nhập thần như thế này.

Đợi sau khi Lâm Tam đứng dậy, Lâm Diệu phát hiện ra một vấn đề, khi cái bóng tấn công, đều là tấn công từ trong bóng tối.

Vì vậy Lâm Diệu vội lấy mấy cây đuốc từ trong không gian ra, đốt

lên rồi giơ lên tay.

Đợi thêm một lúc nữa, quả nhiên cái bóng không tấn công mọi người nữa.

Xem ra chỉ cần bốn phương tám hướng đều có ánh sáng, thứ đó sẽ không dám xuất hiện.

Lâm Diệu vội ra lệnh: "Mọi người đều đốt đuốc lên, giơ cao, đảm bảo xung quanh đều sáng." Cùng với từng cây đuốc được đốt lên, cả đường hầm mộ trở nên sáng trưng.

Lâm Diệu không có cách nào tốt hơn để đối phó với cái bóng, chỉ có thể dẫn các tộc nhân tiếp tục đi.

Đột nhiên phía trước không còn lối đi nữa, mọi người vào trong một mộ thất cao lớn.

Nhìn xung quanh, mộ thất này không có gì cả, chỉ có một tấm bia đá dựng ở giữa, trên đó khắc một vài dòng chữ.

Lâm Diệu nghĩ đến cái bóng vừa gặp, cũng không xem kỹ: "Lâm Nhất, bắn pháo sáng lên trên, để mộ thất này sáng lên." Nghe lệnh, Lâm Nhất nhanh chóng bắn pháo sáng, cả mộ thất được chiếu sáng như ban ngày.

Bàn Tử ở một bên nhìn xung quanh, rồi trợn to mắt, kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, mau nhìn những vách đá kia, hình như là những cái bóng lúc trước." Lâm Diệu vội quay đầu, nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy trên vách đá kia toàn là những bóng người màu đen, trông giống hệt những cái bóng đã tấn công họ trước đó, nhưng bây giờ những cái bóng này lại giống như bích họa, cố định trên bề mặt tường.

Lâm Diệu rút súng lục, nhắm vào cái bóng bắn mấy phát, chỉ nghe mấy tiếng đạn va vào tường, những cái bóng đó không hề có chút thay

đổi nào.

Chương 217

Lâm Diệu lại vận chuyển pháp lực bắn ra mấy đạo Hắc Sát Chú, cũng không có tác dụng.

Xem ra thật sự không có cách nào đối phó với thứ này.

Đang lúc Lâm Diệu nghĩ cách đối phó với những cái bóng, Quan Nguyệt đột nhiên nói: "Tộc trưởng, thử dùng lửa đốt xem." Lâm Diệu nghe Quan Nguyệt nhắc nhở, quay đầu nhìn cô một cái, lẽ nào Quan Nguyệt biết thứ này?

Sau đó hắn giơ đuốc đốt về phía cái bóng.

Lần này có tác dụng rồi, chỉ thấy dưới ngọn lửa, cái bóng từ từ mờ đi và tỏa ra một làn khói đen, không lâu sau một cái bóng đã biến mất.

Thấy cách này có hiệu quả, các tộc nhân liền giơ đuốc trong tay, đốt những cái bóng trên tường, đặc biệt là Lâm Tam và Lâm Ngũ đốt hăng nhất, vừa rồi hai người đã bị những cái bóng này đánh lén.

Thấy những cái bóng đã được giải quyết, Lâm Diệu quay đầu nhìn Quan Nguyệt: "Cô biết thứ này?" Quan Nguyệt gật đầu nói: "Trước đó tôi thấy có chút quen thuộc, vừa rồi tôi lại lật xem cuốn sách Quan Sơn, trên đó có ghi lại loại này.

Loại bóng đen này gọi là Mặc Ngân, là dùng mực vẽ ra hình người, sau đó được bí pháp gia trì, có thể biến thành thứ giống như cái bóng." "Nhưng Mặc Ngân không có sức tấn công thực sự lớn, phạm vi hoạt động cũng bị hạn chế, chỉ có thể ẩn náu thân hình, gặp lửa sẽ biến mất." Nghe vậy, Lâm Diệu gật đầu.

Quan Sơn Bí Pháp thật lợi hại, nhưng hình như mỗi loại bí pháp

đều có một điểm yếu chí mạng.

Giải quyết xong những cái bóng, Lâm Diệu cuối cùng cũng yên tâm, lúc này mới cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, bia đá này là để nhắc nhở hậu nhân, trên đó viết một số chuyện đã xảy ra năm đó, những chuyện này chúng ta đều đã biết, sau đó là một vài lời dặn dò." "Nhưng trên đó có một điểm khá đặc biệt, Ô Dương tuy bị phong ấn, nhưng vì tác dụng của trận pháp nên không thể hoàn toàn tiêu diệt, cần hậu nhân vào tiêu diệt nó." Xem ra đây là duyên cớ mà Quan Sơn Thái Bảo năm đó để lại truyền thừa, là vì mong một ngày nào đó, hậu nhân có thể vào tiêu diệt Ô Dương thật sự.

Lâm Diệu nhìn bia đá trước mắt, có chút nể phục Quan Sơn Thái Bảo năm đó, bất luận lúc sinh thời ông ta là người thế nào, nhưng từ những bố trí này có thể thấy, ông ta là một người tốt.

Đột nhiên, Lâm Diệu chú ý đến trên đỉnh bia đá hình như có thứ gì đó.

Hắn liền vận dụng «Khinh Thân Thuật», một cú nhảy lên đỉnh bia đá, rồi thấy một cây thước dài màu đen đặt trên đó.

Lâm Diệu cầm cây thước lên, cẩn thận cảm nhận, phát hiện đây là một đạo khí, giống như Thiên Sư Lệnh Bài, nhưng khí tức bên trong không giống, Lâm Diệu không thể sử dụng được.

Nhảy xuống bia đá, hắn đưa cây thước cho Quan Nguyệt: "Thử xem, có phải là Quan Sơn Xích không?" Quan Nguyệt vui mừng nhận lấy cây thước, đặt trong tay cẩn thận cảm nhận, rồi vui vẻ nói: "Tộc trưởng, là Quan Sơn Xích, tôi có thể cảm nhận được luồng sức mạnh bên trong nó, có thể làm cho Quan Sơn Bí Pháp của tôi mạnh hơn." Thấy đúng là Quan Sơn Xích, Lâm Diệu gật đầu yên tâm.

Xem ra Quan Sơn Xích là do Quan Sơn Thái Bảo đặt ở đây, hẳn là để cho hậu nhân vào dùng, để đối phó với Ô Dương bên trong.

Phùng Vạn Sơn ở một bên nghe câu trả lời khẳng định của Quan Nguyệt, mắt gần như dán vào Quan Sơn Xích, cẩn thận nhìn từng tấc của nó, như thể muốn ghi nhớ hoàn toàn Quan Sơn Xích vào lòng.

Mở lối đi của mộ thất, lần này lối đi chỉ dài khoảng 10 mét, sau đó mọi người tiến vào một không gian khác.

Nơi này đầy những bộ xương ngồi xếp bằng, quần áo trên nhiều bộ xương trắng đã mục nát.

Lâm Ý nhìn những bộ xương ngồi xếp bằng nói: "Tộc trưởng, những người này hình như là nhóm người ở lại đây, không ra ngoài.

Nhìn những bộ quần áo mục nát kia, đều là quần áo của công nhân mỏ." Nghe vậy, Lâm Diệu gật đầu, hắn cũng đã phát hiện ra điều này.

Những bộ xương này trông có vẻ ở các độ tuổi khác nhau, không nên là tự nguyện tuẫn táng.

Có thể là khi cảm thấy ngày tháng không còn nhiều, họ sẽ chủ động vào đây tuẫn táng.

Trên đường đi toàn là những bộ xương như vậy, đến cuối đoạn đường, Lâm Diệu đếm được khoảng hơn 300 bộ xương ngồi ở đây.

Con đường phía trước lại trở nên rộng rãi, trên các bức tường xung quanh bắt đầu xuất hiện các loại phù văn bí ẩn, nơi này trước đó hẳn cũng nằm trong phạm vi bao phủ của trận pháp.

Nhưng bây giờ trận pháp đã biến mất, có thể tự do đi lại.

Đột nhiên, mọi người thấy một bộ xương ở bên cạnh một bức tường, trên người cũng mặc áo choàng đen.

Đến gần, họ cẩn thận kiểm tra bộ xương, phát hiện một số vật

phẩm của Quan Sơn, có một miếng yêu bài.

Những thứ này đều giao cho Quan Nguyệt, những người khác cũng không dùng được.

Phùng Vạn Sơn vẫn im lặng đột nhiên nói: "Có thể cho tôi xem bộ xương đó không?" Lâm Diệu không quan tâm gật đầu.

Hắn thấy Phùng Vạn Sơn đi đến trước bộ xương áo đen, cẩn thận xem xét, rồi quỳ xuống đất.

Mặc dù trước đó đã có suy đoán, nhưng khi thấy biểu hiện của Phùng Vạn Sơn, mọi người mới dám chắc đây là hài cốt của tổ tiên nhà họ Phùng.

Nhìn Phùng Vạn Sơn đau buồn, mọi người không nói gì, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Đột nhiên Phùng Vạn Sơn nói: "Có thể giết tôi ở đây không?

Tôi muốn ở gần tổ tiên hơn một chút." Nghe lời của Phùng Vạn Sơn, Lâm Diệu không nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý, rồi bắn một phát vào tim hắn.

Nhìn thi thể nằm úp trên đất, Lâm Diệu bước tới định đỡ hắn dậy, để hắn dựa vào tường giống như tổ tiên, nhưng vừa chạm vào thi thể Phùng Vạn Sơn, Lâm Diệu đã phát hiện ra điều bất thường.

Máu chảy ra lại có màu đen sẫm, đây không phải là máu tươi mà người sống có thể chảy ra.

Lâm Diệu trực tiếp kéo tay áo của Phùng Vạn Sơn lên, quả nhiên thấy trên đó đầy những đốm thi ban.

Sau đó nhắm mắt lại, Lâm Diệu cẩn thận cảm nhận khí tức của Phùng Vạn Sơn, phát hiện mặc dù khí tức của hắn yếu ớt như có như không, nhưng Lâm Diệu chắc chắn hắn chưa thực sự chết.

Lâm Diệu hừ lạnh một tiếng, vốn tưởng Phùng Vạn Sơn là một nhân vật, định đặt thi thể hắn cho tử tế, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

Lâm Diệu lạnh lùng ra lệnh: "Bàn Tử, đổ xăng lên thi thể Phùng Vạn Sơn.

Dám lừa ta, ta xem ngươi bị thiêu thành tro rồi có sống lại được không." Nghe vậy, tuy kinh ngạc, nhưng Bàn Tử vẫn ngoan ngoãn đổ xăng lên.

Cùng với ngọn đuốc tiến lại gần, ngọn lửa dữ dội bùng lên trên thi thể.

Phùng Vạn Sơn, người vừa rồi còn là một thi thể, đột nhiên phát ra tiếng la hét thảm thiết, lớn tiếng hét: "Lòng dạ độc ác, độc ác quá..." Nhìn Phùng Vạn Sơn đã mất đi khí tức, Lâm Diệu lạnh lùng nói: "Lừa ta lần thứ nhất, lại lừa ta lần thứ hai, ta cho ngươi bị thiêu sống, xem rốt cuộc ai đau khổ hơn." Giải quyết xong Phùng Vạn Sơn, Lâm Diệu dẫn các tộc nhân tiếp tục đi về phía quảng trường trung tâm.

Đi vào trong, họ thấy một tế đàn khổng lồ, xung quanh đều là các loại phù văn bí ẩn, nhìn một lúc đã cảm thấy hoa mắt, thực sự quá nhiều.

Tránh ánh mắt đi, hắn nhìn chiếc quan tài đá khổng lồ trên tế đàn, trông to như một chiếc xe tải, cũng không biết năm đó họ làm ra nó thế nào, rồi vận chuyển vào đây ra sao.

Chương 218

Mọi người nhảy lên trên quan tài đá, thấy một thi thể ông lão mặc áo bào trắng, tiên phong đạo cốt đang ngồi xếp bằng, dung mạo có chút hồng hào, như vừa mới qua đời.

Hẳn là vị Quan Sơn Thái Bảo năm đó.

Thấy trước ngực ông ta có một chiếc hộp, Lâm Diệu cầm lên, mở ra phát hiện bên trong có một phong thư, trên đó viết "Gửi người đời sau".

Mở ra, bên trong viết một số lời dặn dò, chủ yếu là để cảnh báo hậu nhân, nếu cảm thấy thực lực không đủ thì đừng mở quan tài, nếu không Ô Dương bên trong thoát ra, từ từ hồi phục thực lực, có thể sẽ gây ra tai họa lớn.

Đọc xong thư, Lâm Diệu như có điều suy nghĩ nhìn chiếc quan tài đá dưới chân.

Hóa ra năm đó sau khi vào mộ, Quan Sơn Thái Bảo đã phong cấm Ô Dương trong quan tài đá, nhưng do tính đặc thù của trận pháp, dù bao nhiêu năm trôi qua, Ô Dương cũng chỉ bị suy yếu vô hạn, chứ không thực sự chết đi.

Lâm Diệu hiểu rồi, không thể đối mặt trực diện với Ô Dương, một khi thực lực của nó mạnh, có thể sẽ để nó chạy thoát.

Bây giờ trận pháp đã mất tác dụng, nhưng Ô Dương bên trong không mở được quan tài đá để thoát thân, có thể vì tự vệ nên đã rơi vào giấc ngủ sâu.

Nếu vậy thì dễ giải quyết rồi.

Lâm Diệu lấy ra dược liệu bố trận, chuẩn bị lại sử dụng Luyện

Yêu Trận, nấu chín sống Ô Dương bên trong, như vậy không cần phải gánh chịu rủi ro.

Lâm Diệu trước tiên ra lệnh cho tộc nhân: "Trước tiên lau sạch tất cả phù văn trên quan tài, ta chuẩn bị bố trận." Trong lúc các tộc nhân bận rộn, Lâm Diệu chuẩn bị các loại dược liệu cần thiết cho việc bố trận.

Sau khi chuẩn bị xong, các tộc nhân cũng đã lau dọn sạch sẽ.

Hắn vẽ đầy phù văn của Luyện Yêu Trận lên toàn bộ quan tài đá, nhưng quan tài quá lớn, phần đáy hiện tại không có cách nào vẽ phù văn.

Thấy ngoài phần đáy ra, tất cả các nơi khác đều đã vẽ xong phù văn, Lâm Diệu vội nói: "Nhanh, dùng Bạch Tinh Tác quấn chặt toàn bộ quan tài lại, sau khi lật quan tài đá, nhất định phải nhanh chóng buộc chặt Bạch Tinh Tác, đề phòng Ô Dương bên trong tỉnh lại." Các tộc nhân nhanh chóng hành động.

Vừa buộc xong Bạch Tinh Tác, đã nghe thấy tiếng gầm rú lớn từ trong quan tài truyền ra.

Tiếng gầm này không hề giống tiếng kêu của cừu, mà giống tiếng gầm của một con hổ dữ.

Thấy Ô Dương bên trong đã tỉnh, đang giãy giụa muốn thoát ra, Lâm Diệu không dám chậm trễ, vội vàng vẽ phù văn Luyện Yêu Trận ở đáy quan tài đá.

Phần đáy vẽ phù văn chậm hơn, vì Ô Dương giãy giụa nên Lâm Diệu vẽ sai mấy lần, nhưng may mắn là đã hoàn thành phù văn Luyện Yêu Trận.

Thấy quan tài đá rung lắc ngày càng dữ dội, Lâm Diệu trực tiếp vận chuyển pháp lực kích hoạt Luyện Yêu Trận, rồi cảm nhận được

một luồng khí nóng bỏng lan tỏa ra.

Lâm Diệu dẫn các tộc nhân nhanh chóng lùi lại, tránh bị thương nhầm.

Quan tài đá ngày càng nóng, cuối cùng bề mặt lại bốc cháy, chiếu sáng cả quảng trường.

Nghe tiếng kêu thảm thiết của Ô Dương, Bàn Tử đột nhiên cười nói: "Tộc trưởng cũng có ý ghê, biết chúng ta mệt rồi, làm cho chúng ta một con cừu nướng nguyên con ăn." "Ha ha ha..." Rầm một tiếng, tất cả tộc nhân đều bị chọc cười, ngay cả Lâm Diệu cũng không ngoại lệ, trí tưởng tượng của Bàn Tử thật phong phú.

Thấy Luyện Yêu Trận cần phải duy trì thêm một lúc nữa, Lâm Diệu nói: "Chú ý cảnh giới, ta hấp thụ kim đan trước, nâng cao pháp lực, đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra." Thấy các tộc nhân gật đầu xác nhận, Lâm Diệu trực tiếp nuốt kim đan, toàn lực vận chuyển công pháp.

Nửa giờ sau, Lâm Diệu hấp thụ xong sức mạnh của kim đan, cảm nhận pháp lực tăng vọt trong cơ thể, Lâm Diệu vội mở hệ thống, kiểm tra chỉ số tinh thần của mình.

Bấm vào xem, Lâm Diệu phát hiện chỉ số tinh thần của mình đã đạt 400, viên kim đan này trực tiếp tăng thêm 100 điểm.

Lâm Diệu vui mừng đứng dậy, không nghe thấy tiếng kêu của Ô Dương nữa, bèn hỏi: "Sao rồi?

Ô Dương còn sống không?" Chưa đợi Lâm Nhất trả lời, Bàn Tử chạy tới nói: "Tộc trưởng, con Ô Dương đó hình như còn sống, tôi vừa ghé sát tai nghe kỹ, có tiếng kêu thảm thiết yếu ớt từ trong quan tài đá truyền ra." Ô Dương này thật trâu bò?

Đã nửa tiếng rồi mà vẫn chưa chết, không biết cơ thể nó làm bằng

gì?

Nếu chưa chết thì luyện thêm một lúc nữa, dù sao cũng có nhiều thời gian.

Nếu không thu lại Bạch Tinh Tác, bây giờ Lâm Diệu và mọi người có thể quay về, nhưng đó là mấy triệu điểm tài phú, Lâm Diệu không nỡ vứt đi.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua, trong quan tài đá đã lâu không có tiếng động truyền ra, Ô Dương hẳn là đã bị nướng chín rồi.

Lâm Diệu dừng pháp trận, đeo găng tay tơ tằm băng, tháo Bạch Tinh Tác ra.

Sau đó nghe một tiếng "loảng xoảng", nắp quan tài khổng lồ đổ xuống đất.

Thu dọn Bạch Tinh Tác, mọi người đến phía bên kia của quan tài, thấy một con Ô Dương khổng lồ trượt ra khỏi thân quan, nằm yên trên mặt đất.

Cũng không biết có phải thật sự bị nướng chín rồi không?

Nhìn con Ô Dương bất động, Lâm Diệu có chút không yên tâm, liền rút Phục Ma Đao ra.

Cầm Phục Ma Đao đến trước mặt Ô Dương, ướm thử, Lâm Diệu phát hiện nếu dùng nó để chém vào cái cổ tương đối mảnh của Ô Dương, độ dài của Phục Ma Đao cũng không đủ.

Vì vậy, Lâm Diệu thu lại vũ khí, tâm thần tiến vào hệ thống, bỏ ra 10 vạn điểm tài phú mua một cây Phá Tà Cự Đao, dài khoảng 2 mét, sống đao dày, vừa nhìn đã biết là một vũ khí giết người lợi hại.

Nhìn cây đại đao trong tay Lâm Diệu, Bàn Tử khoa trương nói: "Tộc trưởng, nếu ngài cầm cây đao này đi chém người, chắc chắn

không ai là không bị chém ngang lưng, nó to quá.” Lâm Diệu lườm Bàn Tử một cái.

Để đảm bảo một nhát giải quyết vấn đề, Lâm Diệu dùng «Bạt Đao Trảm».

Chỉ thấy một ảnh đao khổng lồ lướt qua, rồi một tiếng động lớn vang lên.

Đầu của Ô Dương trực tiếp bị một nhát chém lìa, toàn bộ vết cắt không có một giọt máu nào, xem ra đã bị bốc hơi hết.

Lần này Lâm Diệu mới yên tâm, rồi nhìn cây đại đao trong tay, dùng cũng khá thuận tay, cứ để đó đã, không thu hồi.

Vấn đề cuối cùng đã được giải quyết, mọi người cuối cùng cũng yên tâm.

Lần này có thể nghỉ ngơi cho tốt, rồi tính chuyện quay về.

Đi theo đường cũ quay lại, mọi người lại một lần nữa cẩn thận đi qua lòng chảo, tránh xa sự tồn tại khiến huyết mạch của mọi người phản ứng, rồi trở về ngôi làng dưới lòng đất.

Nghĩ đến trước đó có rất nhiều căn nhà chưa được lục soát, lòng Lâm Nhất ngứa ngáy, cẩn thận nói: “Tộc trưởng, chúng ta nghỉ ngơi thêm một đêm nữa rồi hẵng đi?

Chương 219

Tôi chuẩn bị cùng các tộc nhân dọn dẹp sạch sẽ tà túy trong ngôi làng này, trả lại cho trời đất một khoảng không trong lành." Lâm Diệu không nói nên lời nhìn hắn, muốn tìm minh khí thì cứ nói thẳng, sao lại phải văn vẻ như vậy?

Lâm Diệu gật đầu đồng ý, rồi đi về phía căn nhà đã ở trước đó, chuẩn bị ở đó đợi các tộc nhân quay về.

Đi được vài bước, Lâm Diệu quay đầu lại định dặn dò, nhưng sau lưng đã không còn ai, ngay cả Lâm Ý cũng đi theo tìm minh khí, lẽ nào thuộc tính tham lam cũng có thể lây nhiễm sao?

Lâm Diệu bất đắc dĩ đành một mình quay về.

Mãi đến sáng hôm sau, Lâm Diệu phát hiện các tộc nhân vẫn chưa quay lại, xem ra thu hoạch không tồi, nếu không cũng không lâu như vậy chưa về.

Đến giữa trưa, các tộc nhân mới lần lượt từ bốn phương tám hướng trở về.

Vừa thấy Lâm Diệu, Lâm Nhất cười nói: "Tộc trưởng, ngài không biết đâu, rất nhiều căn nhà ở đây đều có tầng hầm thứ hai, bên trong toàn là bánh tông đã thi biến.

May mà tôi không quản ngại vất vả giải quyết chúng rồi, nếu không hậu quả khó lường." Các tộc nhân khác nghe vậy, đều mặt dày gật đầu, cũng không biết học ai?

Đợi tất cả mọi người trở về, Lâm Diệu mới biết thu hoạch thật sự không ít, các loại minh khí thu được cả một đống lớn.

Mặc dù không quý giá bằng những thứ đã thu thập trước đó,

nhưng niên đại của chúng ở đó, cũng không thể thấp đi đâu được.

Xác định mọi người không cần nghỉ ngơi, Lâm Diệu dẫn các tộc nhân đi theo lối đi của giáo sư Tôn ra ngoài.

Ra bên ngoài, mọi người phát hiện, lối ra này lại cũng ở trong tòa nhà kia.

Các loại cơ quan và quái vật đã gặp trước đó, lựa chọn sai lầm một chút lại có sự khác biệt lớn như vậy.

Nhìn trời đã sáng, mọi người trực tiếp xuất phát.

Lâm Diệu đang nhớ Doãn Tân Nguyệt, thời gian cũng sắp đến rồi, đợi về đến nhà, Doãn Tân Nguyệt cũng đã đến ngày dự sinh. 7 giờ tối, mọi người lại quay về thị trấn nhỏ trước đó.

Nhìn thấy nhà nghỉ Lưỡng Giả, mọi người vội vàng đi tới.

Vừa vào nhà nghỉ đã thấy ông chủ đang tiếp khách.

Xem ra ông ta cũng giữ chữ tín, không chạy trốn.

Thấy người đang tiếp đãi khách lại chính là nhóm của Trương Tiểu Sơn, chú ý bên cạnh còn có những người khác, Lâm Diệu cũng không chào hỏi, trực tiếp quay về phòng của mọi người trước đó.

Một lát sau, ông chủ nhà nghỉ đến phòng Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Tôi đã làm theo lời dặn của ngài, đưa thư cho bàn khách vừa rồi rồi, họ ở phòng đối diện ngài." Sau đó lại nói: "À phải rồi, sau khi bạn của ngài đến, nhà nghỉ lại có thêm hai nhóm người nữa." Lâm Diệu gật đầu, nhìn ông chủ nhà nghỉ có vẻ thật thà trước mắt, lấy ra mấy vạn đồng, đưa cho ông ta nói: "Cầm tiền đi, rồi mau rời khỏi đây.

Nếu có người hỏi đi đâu, thì nói vật tư không đủ, đi mua một ít." Cầm tiền trong tay, ông chủ nhà nghỉ vui mừng gật đầu, rồi lui ra ngoài.

Nửa đêm, Lâm Diệu lặng lẽ đến phòng Trương Tiểu Sơn.

Vừa vào đã thấy Trương Tiểu Sơn và mấy người thuộc hạ, xem ra đã chờ Lâm Diệu từ lâu.

Trương Tiểu Sơn thấy Lâm Diệu vội đứng dậy, nói: "Đạo gia, ngài cuối cùng cũng đến rồi, tôi đã chờ ngài gần một tuần rồi." Lâm Diệu gật đầu, ra hiệu ngồi xuống nói chuyện.

Sau đó Trương Tiểu Sơn nói: "Đạo gia, hiện tại trong nhà nghỉ tính cả chúng ta là có bốn nhóm người.

Hai nhóm còn lại có một nhóm là người của nhà họ Hoắc, do Hoắc Tú Nhi dẫn đội, nhóm còn lại hẳn là người của Phương Tiên Đạo." Lâm Diệu nghe vậy gật đầu, rồi tò mò hỏi: "Người của nhà họ Hoắc cũng tham gia vào à?" Trương Tiểu Sơn đáp: "Trước đó Hoắc Tiên Cô đã về nhà, sau đó nhà họ Hoắc đã trải qua một trận gió tanh mưa máu, thanh lý một số người, sau đó để Hoắc Tú Nhi đi theo tôi, hình như muốn đón ngài đến nhà họ Hoắc một chuyến." Lâm Diệu hiểu ra gật đầu, xem ra nhà họ Hoắc cũng đang gấp, sớm như vậy đã chờ rồi.

Sau đó Trương Tiểu Sơn lại nói: "Đạo gia, mấy ngày nay người của tôi đã kiểm tra kỹ những nơi dễ xảy ra chuyện, quả nhiên phát hiện một đội quân lớn, đang mai phục trong một khu rừng cách thị trấn 20 dặm." Nhân cơ hội này cho Phương Tiên Đạo một bài học.

Lâm Diệu dùng tai nghe ra lệnh: "Mọi người đã nghe cuộc nói chuyện vừa rồi rồi, hành động đi, người của Phương Tiên Đạo trong khách sạn không chừa một ai." Mấy phút sau, Lâm Nhất mở cửa phòng nói: "Tộc trưởng, đã giải quyết xong, tổng cộng 15 người, đều có vũ khí." Nghe thấy tiếng động bên này, Hoắc Tú Nhi cũng dẫn người đi ra, nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, bà nội bảo tôi ở đây chờ ngài, có việc muốn nhờ ngài giúp, những người tôi mang theo đây,

ngài có thể tùy ý điều động." Lâm Diệu hài lòng gật đầu: "Ừm, nhà họ Hoắc có lòng rồi, yên tâm đi, sau khi trở về tôi sẽ đi đến nhà họ Hoắc một chuyến trước." Nghỉ ngơi một đêm, mọi người lái xe ra ngoài thị trấn, chuẩn bị đối mặt với hậu thủ của Phương Tiên Đạo.

Đến khu rừng mà Trương Tiểu Sơn nói, Lâm Diệu xuống xe xem, quả nhiên là một nơi mai phục tốt, Phương Tiên Đạo cũng có mắt nhìn đấy.

Lâm Diệu nhìn khu rừng, đầu cũng không ngoảnh lại nói: "Trương Tiểu Sơn, cậu và Hoắc Tú Nhi cứ ở đây chờ, người trên núi cứ giao cho tôi, vừa hay để tôi xả cơn tức trong lòng." Không cho Trương Tiểu Sơn có thời gian phản ứng, Lâm Diệu và những người khác trực tiếp đội mũ bảo hiểm, đi vào khu rừng.

Tiến gần khu rừng, mọi người bắt đầu lấy vũ khí, cẩn thận lẻn vào.

Từng bước cẩn thận giẫm lên mặt đất, đề phòng xảy ra tiếng động bất ngờ, kinh động đến người của Phương Tiên Đạo.

Con đường mà Lâm Diệu và những người khác lái xe không phải là tuyến đường đã định, vị trí đỗ xe ở phía sau khu rừng, nên người của Phương Tiên Đạo không nhìn thấy.

Nhân cơ hội này, đánh úp Phương Tiên Đạo một trận, hẳn sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Không lâu sau, mọi người đã nhìn thấy người của Phương Tiên Đạo, có người nằm trên đất, có người trốn sau cây, tất cả đều quay lưng về phía Lâm Diệu và những người khác.

Thấy vậy, Lâm Diệu cười cười, rồi ra hiệu cho các tộc nhân chia ra bao vây.

Kẻ địch ở bên này phải giải quyết nhanh chóng, nếu không những

người mai phục ở phía đối diện nghe thấy tiếng động kéo đến, sẽ hơi phiền phức.

Thấy các tộc nhân đều đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu trực tiếp nổ súng.

Tiếng súng trường tự động vang lên liên tục, trên người của người Phương Tiên Đạo không ngừng tóe ra máu.

Có kỹ năng, các tộc nhân cơ bản đều là thiện xạ.

Thời gian trôi qua, Lâm Diệu phát hiện ra điều bất thường, trong số người của Phương Tiên Đạo có mấy người quần áo không đúng, đạn 7.62mm bắn vào người họ mà không hề hấn gì.

Xem ra chuyện lần trước cũng đã cho người của Phương Tiên Đạo một bài học, lần này lại có một số người thay đổi áo chống đạn, toàn thân đều được che chắn.

Lúc này, những người mai phục ở phía bên kia cũng đã kéo đến.

Lâm Diệu thấy vậy liền lớn tiếng hét: "Trước tiên giải quyết những người mặc áo chống đạn thông thường, còn lại từ từ xử lý." Nghe lệnh của Lâm Diệu, các tộc nhân liền chuyển hướng súng, tấn công trước những người mặc áo chống đạn thông thường.

Tiếng súng kinh động cả khu rừng, không ngừng có chim bay lượn trên không.

Cùng với sự tiến công của Lâm Diệu và những người khác, những người còn sống sót của Phương Tiên Đạo chỉ còn lại hơn 10 người mặc áo chống đạn đặc biệt.

Chương 220

Thấy tiếng súng của đối phương đã dừng, Lâm Diệu biết họ đã hết đạn, liền vẫy tay, ra hiệu cho các tộc nhân ngừng tấn công.

Lâm Diệu trực tiếp cầm cây đại đao mới mua đi ra từ sau cây, nhìn những người đang trốn ở phía đối diện hét lên: "Này, các huynh đệ Phương Tiên Đạo ở đối diện, cho các ngươi một cơ hội, ra đây so tài với ta, ai thắng được ta có thể an toàn rời đi." Cùng với tiếng hét của Lâm Diệu, những người ở phía đối diện cũng lộ diện.

Chỉ thấy trong tay họ đều cầm quân đao, đứng đối diện Lâm Diệu.

Lâm Diệu cười nói: "Cùng lên đi, 1 phút sau chỉ cần còn sống là có thể trực tiếp rời đi, yên tâm, ta nói lời giữ lời." Họ nhìn nhau, rồi tiến hành bao vây Lâm Diệu.

Lúc này, Trương Tiểu Sơn và những người khác ở phía sau cũng vào rừng.

Nghe tiếng súng dừng lại, họ lái xe đến xem tình hình, vừa hay bắt kịp cuộc đối đầu giữa Lâm Diệu và Phương Tiên Đạo.

Bàn Tử ở phía sau nói: "Lâm Nhất đại ca, Tộc trưởng mất bao lâu để giải quyết vậy?

Tôi cảm thấy 30 giây là đủ rồi." "30 giây?

Bàn Tử nhìn cây đại đao của Tộc trưởng đi, 12 giây là xong." Lâm Nhất chỉ vào cây đại đao trong tay Lâm Diệu, chắc nịch nói.

Người của Phương Tiên Đạo ở bên cạnh tấn công lên.

Hắn một tay cầm cây đại đao, chỉ một đường chém ngang đơn giản, 5 người xông lên đã bị chém ngang lưng.

Nhìn thấy cảnh đó, Bàn Tử mắt suýt trợn ra, có chút ngẩn ngơ nói: "Trời ơi, đại đao cũng quá đã, tôi cũng muốn dùng." Những người bên cạnh đồng loạt lườm Bàn Tử một cái.

Bên kia, vung một đao xong Lâm Diệu không hề dừng lại, cơ thể trực tiếp xoay một vòng, một kỹ năng Demacia trực tiếp xuất hiện, mấy người còn lại bị cây đại đao sắc bén chém chết.

Toàn bộ quá trình chưa đến 3 giây.

Nhìn mặt đất có chút ghê rợn, Hoắc Tú Nhi trực tiếp nôn ra.

Những người khác cũng không khá hơn, trực tiếp theo Trương Tiểu Sơn lui ra khỏi rừng.

Còn về tộc nhân của Lâm Diệu, tuy cảm thấy có chút buồn nôn, nhưng chắc chắn vẫn tốt hơn nhiều so với bánh tông trong mộ.

Bàn Tử đến bên cạnh Lâm Diệu, nịnh nọt nói: "Tộc trưởng, ngài cũng quá lợi hại rồi, chưa đến ba giây đã giải quyết xong trận đấu.

Nhanh, tôi cầm đao cho ngài, lát nữa lên xe tôi sẽ cất đi, đừng để Trương Tiểu Sơn nghi ngờ." Nói rồi nửa đoạt nửa giằng lấy cây đại đao, đi sang một bên không ngừng múa may, miệng phát ra tiếng "hắc hắc ha ha", chơi đao cũng phải có âm thanh phụ họa sao?

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, dẫn các tộc nhân đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi rừng đã thấy Hoắc Tú Nhi đang nôn mửa.

Trương Tiểu Sơn tiến lên, cười khổ nói: "Đạo gia, cảnh tượng của ngài quá máu me, tôi cũng có chút không chịu nổi, huống chi là Hoắc Tú Nhi ít tiếp xúc với mặt tối." Lâm Diệu nhìn sắc mặt Trương Tiểu Sơn có chút tái nhợt, lắc đầu nói: "Thật là sống trong nhung lụa quen rồi, chút cảnh tượng này cũng không chịu nổi, làm mất mặt Cửu Môn.

Còn về Hoắc Tú Nhi, đến nhà họ Hoắc còn không chịu nổi, cứ để cô ta nôn đi." Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn cười khổ theo sau Lâm Diệu, đi về phía nơi đỗ xe.

Từ trong rừng đến nơi đỗ xe, đi khoảng một phút.

Trên đường đi, thuộc hạ của Trương Tiểu Sơn và Hoắc Tú Nhi nhìn Lâm Diệu như nhìn hồng thủy mãnh thú, ánh mắt mang theo những cảm xúc phức tạp, có sợ hãi, kính nể, có cả sùng bái.

Trở lại xe, Lâm Diệu nhìn Bàn Tử không có ý định buông tay, nói: "Được rồi, đưa đao đây, mau cất đi, đừng ôm nữa, tốn chỗ quá." Bàn Tử như con chồn trộm gà, cười gian xảo, từ đầu đã không có ý định đưa.

Một chặng đường bôn ba, lại thêm hai tuần nữa, mọi người lại quay về thành phố, cảm giác nhìn thấy gì cũng thân thiết.

Lâm Diệu không trực tiếp quay về sơn trang, mà theo Hoắc Tú Nhi đến nhà họ Hoắc.

Lần này vào cửa không cần thông báo, trực tiếp đi vào nhà họ Hoắc, đến phòng khách.

Hoắc Tiên Cô đã sớm nhận được tin tức, vẫn luôn chờ ở phòng khách.

Vừa thấy Lâm Diệu vào, bà vội đứng dậy chào hỏi, sau khi hàn huyên, mọi người ngồi xuống.

Lâm Diệu nhìn Hoắc Tiên Cô nhiệt tình, nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, tôi đang vội về nhà." Hoắc Tiên Cô im lặng một lúc, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đạo gia, lần này xin ngài hãy giúp nhà họ Hoắc.

Người mà ngài nhờ điều tra thông tin về nhà họ Hoắc trước đó, tôi đã tìm ra rồi." "Là người của nhà họ Lưu.

Năm đó bị Cửu Môn ép phải trốn ra nước ngoài.

Lúc đó tôi còn trẻ, làm việc bốc đồng, đã giết người thừa kế của nhà họ Lưu lúc bấy giờ, bây giờ họ quay về báo thù rồi." Người của nhà họ Lưu, Lâm Diệu đã từng nghe nói.

Năm đó nhà họ Lưu chiếm cứ phương Bắc, là một gia tộc lớn, nhưng lại cản trở sự phát triển của Cửu Môn, nên đã xảy ra xung đột thảm khốc.

Không ngờ họ lại quay về nước?

Xem ra là về để báo thù, tìm nhà họ Hoắc báo thù hẳn là một cái cớ, mục đích là để làm suy yếu Cửu Môn.

Lâm Diệu ngẩng đầu, nhìn Hoắc Tiên Cô và Trương Tiểu Sơn nói: "Ý của Lưu gia không ở trong rượu đâu, tìm nhà họ Hoắc báo thù chỉ là một cái cớ, mục tiêu chính hẳn là Cửu Môn mới đúng." Hai người đều gật đầu đồng ý.

Lưu gia muốn báo thù ư?

Lâm Diệu trong lòng khẽ động, nói: "Điều tra kỹ tình hình của Lưu gia, với mạng lưới quan hệ của các anh thì chắc không khó.

Xem xem gia tộc này muốn báo thù thế nào, tôi nghi ngờ phía sau có bóng dáng của Phương Tiên Đạo." Nghe vậy, sắc mặt Trương Tiểu Sơn và mọi người đều trở nên ngưng trọng, gật đầu.

Nhưng Lâm Diệu thấy kỳ lạ, Hoắc gia tại sao lại cần cầu cứu chứ?

Phải biết thực lực của Hoắc gia rất mạnh, cá nhân Hoắc Tiên Cô, nói thật lòng Lâm Diệu cũng rất khâm phục, một người phụ nữ có thể chiếm được một vị trí trong cái nghề người ăn thịt người này, đủ thấy bà ta mạnh mẽ thế nào.

Thế nên Lâm Diệu hỏi: “Lưu gia có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ đối phó được Hoắc gia sao?

Cần đến sự giúp đỡ của tôi ư?” Hoắc Tiên Cô sắc mặt khó coi nói: “Đạo gia, Lưu gia đã gửi chiến thiếp cho tôi, yêu cầu mỗi bên cử ra ba người luận võ phân thắng bại, tiền cược là mạng của tôi và mạng của Lưu gia chủ.” À, thì ra là vậy.

Theo quy tắc thông thường của giới này, một khi đã nhận chiến thiếp thì không thể từ chối, mọi thứ đều phải tuân theo quy củ.

Chương 221

Hai bên đều có thể mời ngoại viện, nhưng phải thi đấu dưới sự chứng kiến của mọi người.

Chỉ là cái quy củ này sớm đã không còn mấy người nhớ tới, Lưu gia lại có thể lôi nó ra, xem ra bọn chúng thật sự có chỗ dựa vững chắc.

Lâm Diệu tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu: "Được, tôi đồng ý.

Đến lúc đó trực tiếp thông báo cho tôi là được." Nói xong, Lâm Diệu đứng dậy: "Được rồi, nếu chuyện đã giải quyết xong, tôi về nhà trước đây.

Vợ tôi sắp sinh rồi, tôi phải về chăm sóc, đến lúc đó mời mọi người đến uống rượu mừng." Đến giờ cơm trưa, Lâm Diệu và mọi người mới về tới sơn trang.

Vừa bước vào cửa, mọi người đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, ai nấy đều chẳng thèm rửa tay mà lao thẳng vào phòng ăn.

Ở bên ngoài lâu như vậy, họ đã sớm nhớ cơm nhà rồi.

Bước vào phòng ăn, thấy Doãn Hân Duyệt đang mang bụng bầu toan đứng dậy, Lâm Diệu vội chạy tới đỡ lấy: "Được rồi, đừng cử động, mau ngồi xuống đi." Mấy đứa trẻ vội chạy đến chào Lâm Diệu, đứa nào đứa nấy lại béo lên không ít.

Cô nhóc Lâm Lam vừa chào hỏi mà bát cơm cũng không buông xuống, vừa nói vừa và cơm.

Lâm Diệu vội bế cô nhóc ham ăn này lên, cả nhà cùng nhau dùng bữa.

Sau khi về nhà, Lâm Diệu cảm thấy cả người nhẹ nhõm đi nhiều.

Tuy rằng thân thủ của hắn lợi hại, lại biết đạo thuật, nhưng ở bên ngoài luôn phải tồn tại lòng cảnh giác.

Chỉ khi về đến sơn trang, Lâm Diệu mới có thể thật sự buông lỏng, tận hưởng cuộc sống.

Ăn cơm xong, Lâm Diệu dìu Doãn Hân Duyệt về phòng ngủ.

"Hân Duyệt, gần đây em cảm thấy thế nào?

Có chỗ nào không thoải mái không?" Lâm Diệu nhìn Doãn Hân Duyệt đang mang bụng lớn, quan tâm hỏi.

Doãn Hân Duyệt xoa bụng nói: "Diệu ca, anh yên tâm đi, em không sao.

Chỉ là gần đây sắp đến ngày dự sinh rồi, mỗi ngày đều có thể cảm nhận được đôi chân nhỏ đang đạp loạn trong bụng." Lâm Diệu đỡ Doãn Hân Duyệt nằm xuống giường, kiên nhẫn giúp cô xoa bóp.

Tuy Hân Duyệt có công phu trong người, nhưng những phản ứng sinh lý khi mang thai là không thể tránh khỏi, chân tay đều có chút phù nề.

Nhìn Doãn Hân Duyệt đã ngủ say, Lâm Diệu cảm thấy thế giới này đối với mình thật sự quá ưu ái, có được một người vợ hoàn mỹ như vậy.

Bất chợt, một tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên.

Lâm Diệu cẩn thận nhìn Doãn Hân Duyệt, thấy cô không bị đánh thức, bèn nhẹ nhàng đi ra cửa.

Mở cửa ra xem, là Lâm thúc và Lâm Ý.

Đi ra sân, Lâm Diệu hỏi: "Sao vậy, hai người tìm tôi có việc gì à?" Lâm Ý thấy Lâm thúc không có ý định lên tiếng, bèn mở lời: "Tộc trưởng, tôi vừa nghe Lâm thúc nói, ngài trước đây đã trồng một cây

Thần thụ?

Nó đã ra hoa rồi sao?" Lâm Diệu gật đầu: "Đúng vậy, trước khi chúng ta xuất phát tôi đã đi xem, tổng cộng có năm đóa hoa, giống như tuyết liên vậy." Lâm Ý tức thì nở nụ cười vui mừng: "Tộc trưởng, loài hoa đó có công dụng rất lớn." "Phu nhân không phải đang mang thai sao?

Chỉ cần hái một đóa hoa trong đó, bỏ vào nước, sau đó đun sôi, uống nước đó sẽ có lợi ích rất lớn cho thai nhi." Ồ?

Lâm Ý lại nhận ra loài hoa này ư?

Thế là Lâm Diệu cùng hai người vừa đi về phía từ đường, vừa trò chuyện về loài hoa đó.

Thì ra loài hoa nở từ Thần thụ có tên là Đồng tiên thảo, nhưng nó không chỉ có tác dụng với trẻ em, mà là tác dụng đối với trẻ em sẽ lớn hơn.

Lâm Ý cũng chỉ biết về loài hoa này qua các điển tịch, là thứ có thể ngộ mà không thể cầu.

Phụ nữ mang thai uống nước hoa này có thể cường hóa thân thể thai nhi, đảm bảo an toàn tính mạng cho người mẹ.

Còn có một truyền thuyết, khi một sản phụ dùng từ ba đóa hoa trở lên, có thể sẽ có thần tích giáng lâm, thai nhi khi sinh ra sẽ có dị tượng trời sinh.

Nhưng đó có lẽ chỉ là một truyền thuyết phóng đại.

Có một điều chắc chắn, đó là sản phụ dùng hoa này, khẳng định sẽ có lợi ích to lớn.

Đến từ đường, Lâm Ý tiến lên quan sát kỹ những đóa hoa trên Thần thụ, một lúc lâu sau mới chắc chắn gật đầu: "Tộc trưởng, hoa

không sai, giống hệt như những gì tôi đã thấy trong sách.” Lâm Diệu vui mừng nhìn năm đóa hoa trước mắt.

Thần thụ quả là một phúc tinh, năm đó chính tay Lâm Diệu và Doãn Hân Duyệt trồng xuống, bây giờ nó đã nở ra năm đóa hoa để báo đáp hai người.

Quả là nhân quả có luân hồi.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu để Lâm Ý chế biến hoa thành nước rồi đưa cho Doãn Hân Duyệt uống.

Sau khi uống xong, Doãn Hân Duyệt có chút kỳ lạ hỏi: “Diệu ca, anh cho em uống thứ gì vậy, cảm giác thật ấm áp.” Lâm Diệu nghe vậy, cười nói: “Là thứ tốt, có lợi cho cả em và con, cứ uống đi.” Trong một tuần tiếp theo, mỗi ngày hắn đều cho Doãn Hân Duyệt uống nước hoa.

Nhìn tinh thần cô ngày càng tốt lên, ngay cả vết phù nề trên chân cũng đã tiêu tan.

Ngày mai là ngày dự sinh, Lâm Diệu đã mời trước một đội bác sĩ, còn đặc biệt xây dựng một phòng phẫu thuật để đỡ đẻ cho Doãn Hân Duyệt.

Mặc dù dị tượng trời sinh có thể chỉ là truyền thuyết, nhưng sinh ở nhà vẫn tốt hơn.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Thiên Sinh và Doãn Băng đến sơn trang, vừa đến đã thấy Lâm Diệu đang đi đi lại lại không ngừng bên ngoài phòng phẫu thuật.

Doãn Thiên Sinh cười nói: “Tiểu Băng à, con xem dượng con kìa, bình thường là một người điềm tĩnh biết bao, bây giờ lại nôn nóng như vậy.” Nghe thấy lời này, Lâm Diệu cười khổ đi tới, đẩy xe lăn của Doãn Thiên Sinh nói: “Cha vợ, con sao có thể không sốt ruột được

chứ?

Bên trong là vợ con của con mà." Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một vị bác sĩ bước ra nói: "Chúc mừng ngài, Lâm tiên sinh, phu nhân đã hạ sinh an toàn, là một cặp long phượng thai." Lâm Diệu trực tiếp bị tin vui bất ngờ này làm choáng váng, cả người đờ ra, mãi đến khi Doãn Thiên Sinh lớn tiếng thúc giục mới phản ứng lại.

Nhưng Lâm Diệu cảm thấy thế giới trước mắt có chút quay cuồng, đi đường cũng hơi loạng choạng.

Đợi Lâm Diệu hồi phục, hắn bật ra một tràng cười ngông cuồng, xung quanh cũng vang lên tiếng hoan hô của tộc nhân, cả sơn trang đều bị bao trùm bởi âm thanh vui mừng.

Chương 222

Lâm Diệu vội đẩy Doãn Thiên Sinh đi vào, Doãn Hân Duyệt hiện đang ở trong phòng nghỉ bên cạnh.

Vừa vào cửa, cả ba người Lâm Diệu đều trợn tròn mắt.

Họ nhìn thấy gì thế này?

Doãn Hân Duyệt sinh con xong mà như không có chuyện gì, đang bế hai đứa trẻ đi đi lại lại trên mặt đất, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Xem ra hiệu quả của hoa Thần thụ thật sự không tồi, ngay cả việc sinh nở cũng không khiến Doãn Hân Duyệt mệt mỏi chút nào.

Tiến lên phía trước, Lâm Diệu vội đón lấy một đứa trẻ bế vào lòng, đứng cạnh Doãn Hân Duyệt.

Nhìn hai đứa con trong lòng, Lâm Diệu phát hiện trên người chúng đều có hình xăm huyết mạch, trên trán của hai đứa trẻ còn có thêm ấn ký hoa sen, hẳn là công hiệu của hoa trên Thần thụ.

Hai người đang hạnh phúc bế con thì Doãn Thiên Sinh bên cạnh đã sốt ruột lắm rồi, vội vàng nói: "Cái con gái và con rể bất hiếu này, mau đưa cháu cho ta xem nào, hai đứa muốn chọc tức chết ta à?" Nghe vậy, Lâm Diệu và vợ áy náy cười cười, không ngờ lại quên mất bên cạnh còn có người, vội vàng đưa con qua.

Nhìn cảnh tượng ấm áp này, Lâm Diệu cảm thấy chút ngăn cách cuối cùng với thế giới này cũng đã tan biến, cả người hoàn toàn hòa nhập vào thế giới này.

Lâm Diệu cẩn thận lui ra khỏi phòng, tìm một góc yên tĩnh, gọi điện cho cha mình là Lâm Hiếu Toàn.

“Alô, cha, Hân Duyệt sinh rồi, một cặp song sinh.” “Sinh rồi à?

Tốt quá, thật tốt quá, một cặp song sinh.

Ôi, cha có lỗi với hai con quá, ngay cả chuyện lớn như sinh con mà cha cũng không thể đến bên cạnh.” “Được rồi, cha, không sao đâu.

À đúng rồi, cha xem đặt tên cho hai đứa nhỏ đi, ai bảo cha là ông nội chứ.” “Ừm... bé trai tên là Lâm Tử Mặc, bé gái tên là Lâm Nhạc Âm, thế nào?” “Hay lắm, tất cả đều nghe theo cha.” Cúp điện thoại, Lâm Diệu lại bước vào phòng, thấy Doãn Thiên Sinh đang bế hai đứa cháu, cười tươi như Phật Di Lặc.

Lâm Diệu ôm eo Doãn Hân Duyệt nói: “Hân Duyệt, vừa rồi anh gọi cho cha, bé trai tên Lâm Tử Mặc, bé gái tên Lâm Nhạc Âm, em thấy thế nào?” Doãn Hân Duyệt vui vẻ gật đầu: “Cứ nghe theo cha đi, hai cái tên này rất hay.” Những ngày gần đây, mọi người trong sơn trang đều tươi cười rạng rỡ.

Tộc trưởng có hậu duệ, có người thừa kế, gia tộc có thể kéo dài mãi mãi, đây là một chuyện đại hỷ.

Lâm Diệu cũng mỗi ngày đều ở bên vợ con, sống những ngày vui vẻ.

Hắn phát hiện tác dụng của hoa Thần thụ quả thật rõ rệt, hai đứa trẻ mới sinh ra mà cơ thể đã rất khỏe mạnh, nắm đấm nhỏ vung vẩy, lực đạo cũng khá lớn.

Mấy đứa trẻ trong sơn trang cũng vô cùng vui mừng, đặc biệt là Lâm Lam.

Trước kia cô bé là nhỏ nhất, bây giờ đã có em trai em gái nhỏ hơn, mỗi ngày từ sáng sớm đã gõ cửa, cuối cùng thậm chí còn chẳng về phòng mình nữa, cứ quẩn quanh bên nôi em bé.

Chăm sóc hai đứa nhỏ ra dáng ra hình, trông rất chuyên nghiệp.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Diệu nhận được điện thoại của Hoắc Tiên Cô, trận tỷ thí sắp bắt đầu rồi.

Tạm biệt vợ con, Lâm Diệu dẫn theo Bàn Tử, Lâm Nhất và Lâm Ý ba người đến Minh Nguyệt tửu điếm.

Địa điểm tỷ thí được chọn ở đây.

Vừa bước vào cửa, Lâm Diệu đã cảm nhận được một bầu không khí khác lạ.

Trong đại sảnh có đủ loại người, nhưng đều có một đặc điểm chung, đó là trên người họ đều toát ra khí chất của kẻ bề trên.

Xem ra hôm nay có không ít người đến làm chứng, cũng không biết trong đó có bao nhiêu kẻ mang tâm tư dò xét Cửu Môn đây?

Vào phòng riêng, thấy người của Cửu Môn đã đến đông đủ.

Thấy Lâm Diệu, mọi người liền chúc mừng một phen.

Chuyện Lâm Diệu có một cặp long phượng thai, mọi người đều đã biết cả.

Lâm Diệu cũng tươi cười chào hỏi mọi người, dù sao đây cũng là một chuyện vui.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Hoắc Tiên Cô mở lời: "Đạo gia, lần tỷ thí này hoàn toàn trông cậy vào ngài." Lâm Diệu xua tay nói: "Yên tâm đi, lát nữa tỷ thí đảm bảo sẽ thắng.

Nhân cơ hội này xem thử tộc nhân của tôi có chăm chỉ luyện công không." Tiếp đó là một hồi tán gẫu.

Nói thật, Lâm Diệu đối với trận tỷ thí hôm nay không hề lo lắng.

Chưa nói đến người khác, chỉ riêng Bàn Tử thôi, gã vác thanh đại đao kia lên luận võ, chẳng phải là bắt nạt người ta sao?

Vừa rồi Bàn Tử còn nói, hôm nay chuẩn bị một trận đánh tới cùng, chuẩn bị một chọi ba, vẻ mặt lúc nói câu đó vô cùng vênh váo.

Một lúc sau, Doãn Băng mở cửa bước vào: "Các vị, địa điểm tỷ thí đã sắp xếp xong, chúng ta đi thôi." Đến nơi tỷ thí, Lâm Diệu phát hiện đây chính là nơi diễn ra buổi đấu giá trước kia, nhưng bây giờ toàn bộ bài trí đã được dọn đi, ở giữa đại sảnh đặt một võ đài khổng lồ.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ, một người bước lên võ đài: "Thưa các vị nhân chứng, hôm nay là trận tỷ thí giải quyết ân oán riêng tư giữa Lưu gia và Hoắc gia, tổng cộng có ba trận, sinh tử bất luận." "Tiền cược của hai bên là tính mạng của người đứng đầu đối phương.

Bây giờ mời hai vị đương gia ngồi vào ghế bên cạnh, sau đó chúng ta bắt đầu tỷ thí." Khi Hoắc Tiên Cô và một lão già ngồi vào ghế, trận tỷ thí chính thức bắt đầu.

Người xuất chiến của Lưu gia là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, nhìn bước chân và vết sẹo trên cánh tay, hẳn là một cao thủ cận chiến.

Thấy đối thủ đã lên đài, Bàn Tử vác đại đao nhảy thẳng lên võ đài, nhìn đối thủ nói: "Đến đây, để Bàn gia xem thân thủ của ngươi thế nào?" Thấy hành động của Bàn Tử, các nhân chứng bên cạnh đều kinh ngạc thốt lên, có người vì vũ khí của Bàn Tử, có người vì động tác nhảy lên võ đài của gã.

Cùng với tiếng chuông vang lên, trận tỷ thí bắt đầu.

Bàn Tử thấy đối thủ cứ đi vòng quanh mình mấy vòng mà không ra tay, kiên nhẫn đã cạn, gã liền một tay giơ đại đao lên, xông về phía đối thủ.

Mọi người chỉ thấy Bàn Tử tăng tốc, sau đó một tiếng gió rít vang

lên.

Nhìn lại trên đài, đối thủ của Bàn Tử đã biến mất, bị gã một đao chém thành hai nửa cả người lẫn vũ khí.

Lần này, âm thanh trong hội trường càng trở nên ồn ào.

Chương 223

Ai có thể ngờ trận đấu lại kết thúc nhanh như vậy?

Trong phòng riêng, người của Cửu Môn cũng đồng loạt khen ngợi Bàn Tử.

Lâm Diệu cười lắng nghe, được lắm, Bàn Tử rất biết giữ thể diện.

Chẳng mấy chốc trận thứ hai bắt đầu.

Nhưng Lưu gia ở đối diện dường như đã đưa ra yêu cầu, không cho Bàn Tử tham gia liên tiếp.

Sau một hồi tranh cãi không có kết quả, Bàn Tử đành miễn cưỡng bước xuống võ đài.

Nhìn đối thủ thứ hai là một phụ nữ, tay cầm hai con dao găm, xem ra là một đối thủ thiên về tốc độ.

Lâm Ý liền rút Phục ma đao ra, bước lên võ đài.

Dưới đài, các nhân chứng thấy hai người phụ nữ tỷ thí, không khí tức thì trở nên sôi nổi.

Cùng với tiếng chuông vang lên, Lâm Ý lao thẳng về phía đối thủ, nghiêng người né con dao găm của đối phương, sau đó đổi đao sang tay trái.

Ánh đao lóe lên, Lâm Ý thu Phục ma đao lại, đi xuống đài.

Đối thủ của cô vẫn đứng yên tại chỗ, sau đó một vệt máu xuất hiện trên cổ, máu tươi phun ra.

Thấy kết quả trận đấu, sắc mặt Lưu gia chủ trắng bệch.

Thua liên tiếp hai trận, trận cuối cùng có thắng cũng chẳng còn hy

vọng gì nữa.

Trọng tài trên đài tuyên bố Lâm Ý thắng lợi, sau đó hỏi: "Lưu gia có muốn tiếp tục tỷ thí không?" Nhìn thực lực chênh lệch quá lớn, tuyển thủ cuối cùng của Lưu gia trực tiếp bỏ cuộc, không ai muốn mất mạng vô ích.

Thấy kết quả cuối cùng, Hoắc Tiên Cô cười đứng dậy, nhìn Lưu gia chủ đối diện nói: "Xem ra tôi thắng rồi." Ngay khi trọng tài chuẩn bị tuyên bố kết quả, người của Lưu gia đồng loạt rút vũ khí, chuẩn bị cướp gia chủ của mình đi.

Thấy cảnh này, Lâm Diệu tức giận ngùn ngụt.

Lũ người Lưu gia này lại định giở trò vô lại ngay tại Minh Nguyệt tửu điếm, nếu để chúng thành công, danh tiếng của Minh Nguyệt tửu điếm còn đâu?

Trên ban công phòng riêng, Lâm Diệu tung người nhảy xuống mặt đất tầng một: "Sao?

Lưu gia không định tuân thủ giao ước?

Chuẩn bị gây rối trên địa bàn của Minh Nguyệt tửu điếm à?" Nghe tiếng Lâm Diệu, Doãn Băng vội đi tới, sắc mặt khó coi.

Lưu gia đang tát vào mặt Doãn gia.

Lâm Diệu an ủi: "Yên tâm, có dượng ở đây, hôm nay không xảy ra loạn được đâu." Thấy người của Lưu gia định tiếp tục đi ra ngoài, Lâm Diệu liền chặn ngay trước mặt chúng.

Nhìn hơn mười người của Lưu gia đối diện, Lâm Diệu lạnh lùng nói: "Chỉ cần bây giờ các ngươi để Lưu gia chủ lại, ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nếu không, tất cả đều ở lại đây đi." Hôm nay vì là trận tỷ thí, mọi

người không được mang súng vào, vì vậy người của Lưu gia đồng loạt giơ vũ khí lạnh trong tay, xem ra không định từ bỏ.

Nhìn những gì đang xảy ra bên dưới, Trương Tiểu Sơn thở dài một hơi, nói: "Lũ người Lưu gia này giao phó xong rồi, lại dám gây sự ở Minh Nguyệt tửu điếm.

Đạo gia phải lôi chúng ra ngoài cho chó ăn mới phải." "Hả?

Lũ người Lưu gia này không tìm hiểu tin tức về Đạo gia sao?

Lại dám làm loạn như vậy?

Chán sống rồi à?" Tạ Thần cũng gật đầu đồng tình.

Đã thấy thủ đoạn của Lâm Diệu, nói thật, người của Lưu gia đứng trước mặt hắn chẳng khác gì trẻ con, không có chút uy hiếp nào.

Trong đại sảnh có rất nhiều người nhận ra Lâm Diệu.

Thấy hành động của hắn, một số người liền ngồi lại ghế, thản nhiên chuẩn bị xem kịch.

Họ còn khuyên những người đang có chút hoảng loạn bên cạnh: "Xem kịch đi, đám người này gặp phải Đạo gia của Cửu Môn, coi như xui xẻo.

Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, chúng ta cứ coi như xem một bộ phim hành động." "Thì ra là Đạo gia à, nghe nói thủ đoạn của ngài ấy rất tàn nhẫn, không ngờ lại là một người trẻ tuổi, thật là tuổi trẻ tài cao." ...

Thấy người của Lưu gia không định từ bỏ, Lâm Diệu không khuyên nữa, trực tiếp đưa tay về phía Bàn Tử.

Thanh đại đao vừa rồi đại phát thần uy trên võ đài liền bay thẳng vào tay Lâm Diệu.

Tay cầm đại đao, Lâm Diệu lao thẳng vào đám người của Lưu gia.

Mặc một bộ vest, Lâm Diệu đại khai sát giới trong đám đông, chẳng mấy chốc người của Lưu gia đã bị giải quyết xong, mặt đất đầy máu tanh.

Một số người xung quanh không chịu nổi cảnh tượng này, có người trực tiếp ngất đi.

Nhìn Lưu gia chủ cuối cùng, Lâm Diệu không ra tay nữa, ném lão cho người của Hoắc gia, ra hiệu cho Hoắc Tiên Cô, bảo bà ta mang đi thẩm vấn kỹ càng.

Lâm Diệu ném đại đao lại cho Bàn Tử, sau đó cởi chiếc áo vest dính máu, đứng trên võ đài nói: "Thưa các vị, hôm nay thật sự xin lỗi.

Không ngờ người của Lưu gia lại coi thường quy củ luận võ, định cướp người ngay tại Minh Nguyệt tửu điếm, vì vậy mới xảy ra chuyện vừa rồi, khiến các vị kinh hãi." "Để bày tỏ lời xin lỗi, Minh Nguyệt tửu điếm chuẩn bị tổ chức một buổi đấu giá chuyên về đồ đồng vào một tuần sau.

Hy vọng mọi người đến tham gia, đảm bảo sẽ có thứ các vị thích." Nghe vậy, cả hội trường tức thì vang lên một tràng pháo tay.

Phải biết đồ đồng bình thường rất hiếm thấy, thứ mà Đạo gia của Cửu Môn đem ra, chắc chắn không phải hàng xoàng.

Thế là chuyện vừa xảy ra đã bị mọi người ném ra sau đầu, tất cả đều mong chờ buổi đấu giá một tuần sau.

Nhìn Lâm Diệu bước xuống đài, Doãn Băng có chút cảm động nói: "Dượng, cảm ơn dượng.

Chương 224

Nếu không phải dượng ra tay, hôm nay mà phải nổ súng thì danh tiếng của Minh Nguyệt tửu điếm coi như xong, dượng còn phải bỏ ra nhiều đồ đồng như vậy." Lâm Diệu cười nói: "Được rồi, đều là người một nhà cả.

Nếu để cô con biết ta không giúp, về nhà chẳng phải ta sẽ bị bắt quỳ bàn giặt sao." Nghe vậy, Doãn Băng bật cười thành tiếng.

Đưa Doãn Băng về phía phòng riêng của Cửu Môn, trên đường Lâm Diệu nói với cô: "Lát nữa khi ta về, con dẫn người đi theo, trước hết chở số minh khí về đây, giám định cho tốt." Về phòng riêng, sau một hồi chúc tụng, mọi người mới bắt đầu bàn chuyện chính.

Lâm Diệu vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mọi người đã thấy người lên đài tỷ thí hôm nay rồi, tuy không phải đối thủ của tộc nhân tôi, nhưng cũng là cao thủ hiếm có.

Xem phong cách của hắn cũng không giống thủ đoạn của Lưu gia.

Phải điều tra cho kỹ, tôi cảm giác Phương Tiên Đạo sắp ra tay rồi." "Buôn bán minh khí luôn là nền tảng của mấy nhà chúng ta, nếu mất đi việc kinh doanh này, Cửu Môn sẽ chỉ còn là hư danh.

Vì vậy mọi người hãy cẩn thận, đừng để sơ suất." Mọi người đều gật đầu, tỏ ra đã hiểu sự nghiêm trọng của vấn đề.

Sau đó Trương Tiểu Sơn nói: "Đạo gia, vừa rồi Trương gia có gọi cho tôi, Trương Tiểu Ca có việc muốn tìm ngài, mấy ngày nữa có thể sẽ đến sơn trang của ngài bái kiến." Trương Tiểu Ca có chuyện ư?

Lẽ nào lại sắp xuống mộ?

Lâm Diệu gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Sau đó nói: “Được, chuyện này tôi biết rồi.

À đúng rồi, nói với Hoắc Tiên Cô một tiếng, thẩm vấn Lưu gia chủ cho kỹ, hắn lão sẽ biết không ít chuyện.” Lâm Diệu thấy không còn chuyện gì nữa, bèn rời khỏi phòng riêng, chuẩn bị trở về sơn trang.

Hắn có chút nhớ con rồi.

Đưa tộc nhân và Doãn Băng về sơn trang, trước hết cùng Doãn Băng đi xem con, sau đó mới đến nhà kho.

Số minh khí thu được trước đó đều được đặt vào trong, giá trị không nhỏ, điểm tài phú của Lâm Diệu đã đạt tới 20 triệu.

Cửa kho vừa mở ra, Doãn Băng đã kinh ngạc đến ngẩn người.

Trước đây cô từng đến, lúc đó cả nhà kho cũng chỉ chứa được một nửa.

Bây giờ nhìn lại, cả nhà kho đã đầy ắp, đồ đồng chiếm gần một nửa không gian.

Nhìn nhà kho đầy ắp trước mắt, Doãn Băng reo lên một tiếng rồi chạy vào trong.

Lâm Diệu cũng không để ý, những thứ thật sự tốt hắn đã cất đi rồi, số còn lại cứ để Doãn Băng tùy tiện mang ra bán, Lâm Diệu không hề tiếc nuối.

Hơn nữa những thứ này vốn dĩ là để kiếm tiền.

Lúc này, Doãn Hân Duyệt đẩy xe nôi hai đứa trẻ đi tới, nhìn dáng vẻ vui mừng của Doãn Băng nói: “Diệu ca, anh xem bộ dạng mất mặt của Doãn Băng kìa.” “Haha, nó thích thì cứ để nó chọn đi.

Để anh bế hai cục cưng lớn của anh nào.” Vừa nói vừa bế hai đứa trẻ lên, nhìn dáng vẻ vui vẻ của chúng, trái tim Lâm Diệu như muốn

tan chảy.

Một lúc lâu sau, Doãn Băng mới bình tĩnh trở lại, cẩn thận lựa chọn những món minh khí muốn đem đi đấu giá.

Cuối cùng cô để mắt tới cái giá gỗ trầm hương mà Bàn Tử mang về, chuẩn bị mang về làm hương.

Thấy Doãn Băng ngay cả cái giá để minh khí cũng không tha, Doãn Hân Duyệt bực mình nói: "Con bé điên này, sắp dọn sạch kho của dượng con rồi đấy." Doãn Băng mặt dày làm nũng: "Aiya, cô à, cô xem, cháu thích trầm hương mà.

Hơn nữa để ở đây làm giá hàng cũng phí, cháu tìm người làm hương tốt xong, hai cô cháu mình mỗi người một nửa được không?" Doãn Hân Duyệt bất đắc dĩ cười cười, đối với đứa cháu gái này cô thật sự không có cách nào.

Lâm Diệu cũng không tham gia vào cuộc trò chuyện của hai người, chỉ ở bên cạnh chơi với con.

Đợi tất cả đồ đạc được đóng gói xong, Doãn Băng mới lưu luyến rời khỏi nhà kho.

Ngày thứ ba, Trương Tiểu Ca đến sơn trang bái kiến.

Lúc Lâm thúc thông báo, Lâm Diệu đang bế con, chơi đùa cùng Lâm Lam và mấy đứa trẻ khác.

Hắn cũng không né tránh, bảo Trương Tiểu Ca vào thẳng.

Trương Tiểu Ca trước tiên nở một nụ cười khó coi, nói: "Đạo gia, chúc mừng ngài, lại có được một cặp long phượng thai." Đây là câu nói Lâm Diệu thích nghe nhất, cũng không để ý đến nụ cười của Trương Tiểu Ca.

Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Ca nói: "Nghe Trương Tiểu Sơn nói

cậu có việc tìm tôi?

Chuyện gì thế?

Gấp vậy sao?" Trương Tiểu Ca sắc mặt ngưng trọng nói: "Đạo gia, lần này chủ yếu là để hẹn với ngài một thời gian, đến lúc đó tôi sẽ về lại mộ địa của Trương gia một chuyến.

Thời gian thì không gấp, chỉ sợ ngài lại đi vắng, không liên lạc được." Nghe những lời này, Lâm Diệu chưa kịp nói gì, hệ thống đã vang lên thông báo.

"Đinh, phát hành nhiệm vụ hệ thống: Thăm dò mộ địa Trương gia." Lâm Diệu đã sớm đoán được, cũng không để ý đến thông báo của hệ thống, hỏi: "Bây giờ cậu đã khôi phục trí nhớ rồi à?" Trương Tiểu Ca mặt không biểu cảm lắc đầu: "Chưa, chỉ có một vài mảnh ký ức, cộng thêm sự nhắc nhở của tộc nhân." Tỏ vẻ đã hiểu, Lâm Diệu nói: "Được, tôi đồng ý.

Đợi tôi làm xong tiệc đầy tháng cho con, chúng ta sẽ xuất phát." Xác định xong mọi việc, Trương Tiểu Ca cáo biệt rời đi.

Lâm Diệu lại rơi vào trầm tư, nghĩ về chuyện mộ địa Trương gia.

Mãi đến khi nghe tiếng con đói, Lâm Diệu mới bừng tỉnh.

Buổi đấu giá của Doãn Băng được tổ chức rất thành công, không khí tại hiện trường vô cùng sôi động.

Mỗi món minh khí được giao dịch đều đi kèm với sự cạnh tranh của nhiều gia tộc, không dễ dàng gì mới phân được thắng bại.

Đương nhiên, tổng giá trị cuối cùng của buổi đấu giá cũng khiến Lâm Diệu hài lòng.

Nhân cơ hội tổ chức tiệc đầy tháng cho con, tất cả tộc nhân đang ở bên ngoài đều được triệu tập về.

Lâm Diệu cũng nhân tiện gặp gỡ những người phụ trách các tiệm vàng.

Lâm Diệu nhìn đầy ắp tộc nhân trong phòng nói: “Báo cáo của các tiệm vàng trước đây tôi đã xem, mọi người đều làm rất tốt.

Chương 225

Nhân cơ hội này, giao cho mọi người một vài việc." "Trước đây tôi ra ngoài một chuyến, mang về không ít đá quý.

Lát nữa lúc trở về thì mang theo đi, vừa hay có thể làm rạng danh tiệm vàng của chúng ta." Nghe vậy, các tộc nhân đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng.

Phải biết đá quý tốt hiện nay rất hiếm có, nếu tiệm vàng có thể tung ra một phần đá quý, e rằng ngưỡng cửa sẽ bị những người có tiền đạp nát.

Xử lý xong chuyện tiệm vàng, Lâm Diệu giao toàn bộ việc tổ chức tiệc đầy tháng cho Lâm thúc, còn mình thì về nhà chơi với con.

Sắp phải đi rồi, đương nhiên có thể ở bên chúng lúc nào hay lúc đó.

Tiệc đầy tháng lần này, Lâm Diệu không mời quá nhiều người ngoài, phần lớn là tộc nhân của mình, sau đó là người của Cửu Môn và một bộ phận người của Doãn gia.

Cả bữa tiệc diễn ra rất náo nhiệt, đặc biệt là phía tộc nhân, không khí càng sôi động hơn.

Ăn uống xong, Lâm Diệu đưa người của Cửu Môn đến phòng khách.

Vừa rồi lúc ăn cơm, hắn thấy họ có vẻ có chuyện muốn nói.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Lâm Diệu hỏi: "Có chuyện gì sao?

Vừa rồi thấy các vị có chút mất hồn." Mấy người của Cửu Môn đều nhìn về phía Trương Tiểu Sơn.

Không còn cách nào khác, Trương Tiểu Sơn đành phải mở lời: "Đạo gia, chuyện của Lưu gia đã hỏi ra rồi, là do Phương Tiên Đạo làm, chúng chuẩn bị chống lưng cho Lưu gia để tạo ra đối thủ cho chúng ta." "Nhưng hôm nay tôi đến, là vì một chuyện khác." Lâm Diệu có chút tò mò nhìn Trương Tiểu Sơn, rốt cuộc là chuyện gì, lại khó nói đến vậy?

Một lúc sau, Trương Tiểu Sơn nói thẳng: "Đạo gia, sáng nay Trương gia có gọi một cuộc điện thoại, họ biết ngài sắp cùng Trương Tiểu Ca đến mộ địa Trương gia, vì vậy nhờ ngài điều tra một chuyện, xem Trương Tiểu Ca có phải là Trương Tiểu Ca thật không?" Ồ?

Lời này có ý gì?

Lẽ nào Trương Bất Tốn lại giả mạo Trương Tiểu Ca?

Người hôm đó hắn gặp rõ ràng là Trương Tiểu Ca mà?

Lâm Diệu hỏi: "Ý của Trương gia là, người tôi gặp hôm đó, khí tức của cậu ấy không sai mà." Trương Tiểu Sơn có chút do dự nói: "Trương gia nói Trương Tiểu Ca có thể đã chết sớm rồi, người chúng ta thấy bây giờ là một sản phẩm sao chép." Nghe vậy, Lâm Diệu lắc đầu, nói: "Không thể nào.

Nếu Trương Tiểu Ca là sản phẩm sao chép, tôi có thể cảm nhận được.

Cái khí tức bạo ngược trên người sản phẩm sao chép, cũng không thể che giấu được." "Sau khi về, tốt nhất nên điều tra tình hình của Trương gia.

Tôi thấy không phải Trương Tiểu Ca có vấn đề, mà là người của Trương gia đã xảy ra vấn đề." Người của Cửu Môn đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Trương gia xảy ra vấn đề?

Không thể nào?

Lâm Diệu suy nghĩ một lát, rồi nói: "Lập tức phái người đến tộc địa của Trương gia xem xét tình hình.

Tôi cảm thấy có chuyện không ổn.

Trương gia không thể nào ngay cả thật giả của Trương Tiểu Ca cũng không xác nhận được, có thể đã xảy ra chuyện gì đó." Trương Tiểu Sơn nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng gật đầu đồng ý, sau đó nói: "Đạo gia yên tâm, tôi sẽ lập tức phái người ở bên đó đi thăm dò tình hình, có tin tức sẽ thông báo cho ngài ngay." Đợi người của Cửu Môn rời đi hết, Lâm Diệu lại trầm tư.

Rốt cuộc Trương gia đã xảy ra chuyện gì?

Nhờ điều tra Trương Tiểu Ca, cũng nên gọi điện trực tiếp cho hắn chứ, tại sao lại phải nhờ những người khác trong Cửu Môn chuyển lời?

Lẽ nào Cửu Môn cũng có vấn đề?

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu gọi Trần Bì vào.

Lâm Diệu trầm giọng phân phó: "Trần Bì, ngài bây giờ lập tức phái người đến tộc địa của Trương gia điều tra.

Nhớ kỹ, nhất định phải tránh người của Cửu Môn, tốt nhất là dùng người lạ mặt." Trần Bì nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Diệu, cung kính gật đầu, tỏ ý đã hiểu, sau đó xoay người đi bố trí.

Lâm Diệu xoa xoa thái dương, thật là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, chuyện gì cũng tìm đến cửa, thật phiền phức.

Chiều hôm sau, bên Cửu Môn truyền đến tin tức, tộc địa của Trương gia không một bóng người, không biết đã đi đâu cả.

Người biến mất rồi?

Lần này Lâm Diệu có chút không hiểu nổi, người của Trương gia đi đâu cả rồi?

Ngay cả tộc địa cũng không cần nữa sao?

Lời của Trần Bì cũng giống như Cửu Môn, không có người, người của Cửu Môn cũng không có gì khác thường.

Chiều hôm đó, Trương Tiểu Ca lại một lần nữa đến bái kiến.

Vừa nhìn thấy, Lâm Diệu đã biết đây không phải Trương Tiểu Ca, nhưng không vạch trần, mà đưa người vào phòng khách.

Nhìn Trương Bất Tốn, Lâm Diệu hỏi: "Sao vậy, Trương gia xảy ra chuyện rồi à?" Trương Bất Tốn sắc mặt khó coi nói: "Người của Trương gia bị tập kích, Trương Tiểu Ca cũng bị thương.

Tôi đến đây để cầu cứu ngài." Thì ra người của Uông gia không biết từ đâu, lại bắt đầu hợp tác với người của Phương Tiên Đạo, tiết lộ thông tin về Thanh đồng đại môn cho bọn chúng.

Khi người của Trương gia đang cử hành tế lễ, đã bị người ta đánh lén.

Để bảo vệ phụ nữ và trẻ em, người của Trương gia tổn thất thảm trọng, ngay cả Trương Tiểu Ca cũng bị trọng thương, không biết có thể sống sót hay không.

Cách duy nhất là đưa Trương Tiểu Ca đến mộ địa Trương gia một chuyến, ở đó có cách cứu sống cậu ấy.

Nhưng Lâm Diệu lại nảy sinh nghi vấn, nói: "Vậy trước đó ai đã gọi điện cho Cửu Môn?

Không phải là người của Trương gia sao?" Trương Bất Tốn vẻ mặt kỳ quái nói: "Điện thoại?

Trương gia không có ai gọi điện cả.

Chương 226

Lúc cử hành tế lễ, mọi người đều tụ tập lại một chỗ, không thể có ai gọi điện được.

Lúc đó người của Trương gia bị tập kích, làm gì có thời gian chứ?" Nghe vậy, sắc mặt Lâm Diệu biến đổi, vội vàng hét lên: "Trần Bì, vào đây." Thấy Trần Bì, Lâm Diệu vội vàng nghiêm túc nói: "Bây giờ lập tức dẫn hai đội tộc nhân đi tìm các đương gia khác của Cửu Môn, bảo vệ họ cho tốt.

Phương Tiên Đạo có lẽ đã thông qua điện thoại định vị được vị trí của họ, hành động nhanh lên." Nhìn bóng lưng Trần Bì rời đi, Lâm Diệu gọi Lâm Nhất: "Lâm Nhất, đi tập hợp năm tiểu đội tộc nhân, chúng ta lát nữa sẽ xuất phát ngay.

À, gọi cả Lâm Hương theo nữa, cũng đến lúc dạy con bé một vài thứ rồi." Giao phó xong mọi việc, Lâm Diệu nhìn Trương Bất Tốn nói: "Xem ra lần này Phương Tiên Đạo chuẩn bị diệt tận gốc Trương gia, để trừ hậu hoạ.

Lát nữa chúng ta cùng nhau xuất phát." Tạm biệt Doãn Hân Duyệt và các con, Lâm Diệu cùng Trương Bất Tốn lên đường.

Đến phía sau tộc địa của Trương gia, mọi người phải đi bộ.

Bên trong đều là đường núi, chỉ có thể dùng hai chân mà đi.

Sau ba ngày hành quân gấp, mọi người mới đến được sơn động nơi Trương gia đang ở.

Vừa bước vào, thấy khắp nơi đều là người bị thương, thiếu thuốc men nên không ngừng rên rỉ.

Sau khi ra hiệu cho tộc nhân tiến lên giúp đỡ, Lâm Diệu và Trương

Bất Tốn đi vào bên trong.

Đi vào một gian động đá, Lâm Diệu thấy Trương Tiểu Ca đang nằm trên đất, trên người đắp một chiếc chăn, sắc mặt trắng bệch.

Bên cạnh là vị trưởng lão Trương gia mà Lâm Diệu từng gặp, nhưng năm xưa là ba người, bây giờ Lâm Diệu chỉ thấy một người.

Lâm Diệu vén chăn của Trương Tiểu Ca lên, thấy trên người cậu trúng mấy phát đạn, có vài vết thương đã mưng mủ.

Không lẽ với thân thủ của Trương Tiểu Ca lại bị trúng nhiều đạn như vậy ư?

Thấy vẻ mặt của Lâm Diệu, trưởng lão Trương gia có chút bi phẫn nói: "Tộc trưởng vì cứu trẻ con, mới bị đạn bắn trúng.

Tổng cộng trúng tám phát, bây giờ chỉ còn thoi thóp." Nói xong, trưởng lão Trương gia quỳ xuống đất, cầu xin: "Đạo gia, xin ngài xem xét tình nghĩa Cửu Môn, cứu tộc trưởng của Trương gia chúng tôi với?

Nếu cậu ấy thật sự chết, Trương gia chúng tôi coi như xong." Lâm Diệu không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào lỗ đạn trên người Trương Tiểu Ca.

Nói thật, Lâm Diệu rất ngưỡng mộ Trương Tiểu Ca, tuy không nói nhiều, nhưng đáng để người khác tin tưởng, là một người bạn tốt.

Lâm Diệu trầm giọng đáp: "Yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ đưa Trương Tiểu Ca đi.

Chỉ cần mộ địa của Trương gia có tác dụng, cậu ấy nhất định sẽ không chết." Nói xong, Lâm Diệu gọi một tộc nhân đến, xử lý vết thương cho Trương Tiểu Ca, thay bằng thuốc bột mang theo.

Đứng bên ngoài sơn động, Lâm Diệu nhìn Lâm Hương trước mặt

nói: “Con thấy chưa?

Đây là hậu quả của sự yếu đuối.

Ta đưa con đến đây là để con thấy, thế giới mà con sắp phải đối mặt.

Nhớ kỹ, chỉ khi mạnh mẽ mới không sợ bất kỳ kẻ thù nào.” Lâm Hương như có điều suy nghĩ, gật đầu: “Sư phụ, ngài yên tâm, con nhất định sẽ không kéo chân ngài.” Dạy dỗ xong đồ đệ, Lâm Diệu tìm Trương Bất Tốn: “Lát nữa cậu cùng tôi xuất phát.

Người của Trương gia ở đây cứ yên tâm, tôi sẽ để lại tộc nhân chăm sóc.

Nếu cậu không đi, tôi khó mà tìm được mộ địa của Trương gia.” Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Lâm Diệu dẫn tộc nhân xuất phát.

Đồng hành cùng có Trương Bất Tốn và Trương Tiểu Ca, chỉ là một người nằm, một người đứng.

Trên đường đi vì phải lo cho sức khỏe của Trương Tiểu Ca, nên mọi người hành động không nhanh.

Một tuần sau, mọi người mới theo chỉ dẫn của Trương Bất Tốn đến được nơi có mộ địa Trương gia.

Nhưng, Trương Bất Tốn cũng chỉ có thể tìm đến đây.

Mộ địa Trương gia thật sự ở đâu, chỉ có tộc trưởng mới biết.

Hành động tiếp theo sẽ rất khó khăn, trước hết phải giải quyết việc tìm ra vị trí cụ thể của mộ địa Trương gia.

Tối đến, mọi người cắm trại gần một ngôi làng dưới chân núi, chứ không vào làng.

Những ngôi làng cách biệt với thế giới bên ngoài thế này thường rất bài ngoại, để tránh gây phiền phức, ở lại bên ngoài làng sẽ tốt hơn.

Lâm Diệu phân phó tộc nhân đi dò la tin tức, còn mình và Trương Bất Tốn ở lại trong trại.

Nhìn khí tức ngày càng yếu ớt của Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu nói: "Trương Bất Tốn, nếu chúng ta không tìm được mộ địa Trương gia, ta có một cách có thể cứu sống Trương Tiểu Ca.

Nhưng làm như vậy, Trương Tiểu Ca sẽ không còn như trước đây, mà sẽ trở thành tộc nhân của ta." "Với sự hiểu biết của cậu về Trương Tiểu Ca, cậu ấy có chấp nhận không?" Trương Bất Tốn kinh ngạc nhìn Lâm Diệu, lắc đầu: "Sẽ không chấp nhận.

Trương Tiểu Ca là một người Trương gia thuần túy, cả đời đều tự hào vì là người Trương gia.

Tôi hiểu cậu ấy, nếu sống như vậy, cậu ấy sẽ cảm thấy sống không bằng chết." Lâm Diệu im lặng gật đầu, tuy đã sớm biết kết quả này, nhưng vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tối đến, các tộc nhân đi dò la tin tức lần lượt trở về.

Vốn không ôm hy vọng gì, Lâm Diệu lại có thu hoạch bất ngờ.

Bàn Tử vừa về đã lớn tiếng la lên: "Tộc trưởng, ngài chắc chắn không đoán được tôi đã dò la được tin tức gì đâu." Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Bàn Tử, Lâm Diệu biết chắc chắn là tin tốt, bèn nói: "Mau nói đi, không thì phần thưởng lần trước hủy bỏ đấy." Nghe vậy, Bàn Tử mặt mày xun xoe nói: "Tộc trưởng, ngài xem ngài kìa, tính khí nóng nảy quá, tôi nói là được chứ gì?" "Tôi đến một quán ăn nông thôn, sau đó hỏi chuyện con gái chủ quán.

Trước chúng ta có một nhóm người đã vào núi, người dẫn đầu là Thiên Chân và A Ninh." Ồ?

Hai người đó cũng tham gia vào à?

Quan hệ của Ngô gia và Cầu Đức Khảo đã tốt đến mức này rồi

sao?

Lại một lần nữa liên hợp hành động.

Lâm Diệu vội hỏi: “Biết họ làm gì không?

Chương 227

Có tin tức gì không?" "Theo cô gái đó nói, nhóm người đó hình như đang hỏi thăm về quá khứ của Trương Tiểu Ca, đã đến nhà của Trương Tiểu Ca, cũng không biết đang tìm gì." "Nhưng hôm nay hình như họ đã lên núi, đi tìm một người dẫn đường tên là Mã lão hán, hình như là để hỏi chuyện gì đó.

Cô gái nhỏ biết không nhiều, cũng không nói rõ lắm." Lâm Diệu tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu.

Nhóm người của Thiên Chân không vội tìm, nhưng nhà của Trương Tiểu Ca thì phải đến một chuyến.

Sau khi trời tối, Lâm Diệu theo Bàn Tử lẻn vào làng, đến nhà của Trương Tiểu Ca.

Đến gần mới thấy, đó là một tòa gác lửng nhỏ xây bằng tre.

Tầng một không xây thành phòng, chỉ dùng để cách ẩm, tầng hai mới là nơi ở thật sự.

Men theo cửa sổ cẩn thận vào trong nhà, hai người cẩn thận kiểm tra đồ đạc trong phòng, cũng không biết sau khi bị Thiên Chân lục soát, có còn sót lại manh mối nào không.

Tìm một lượt, hai người không phát hiện gì, chuẩn bị rời đi.

Khi hai người chuẩn bị trèo ra khỏi cửa sổ, Lâm Diệu phát hiện chỗ mình đang đứng hình như bị rỗng.

Dùng dao găm cắt tấm tre ra, quả nhiên phát hiện bên trong có giấu đồ, một thứ màu đen, được bọc bằng một miếng vải, nhưng lớp ngoài cùng trông như được đúc bằng gang, dùng để bọc thứ thật sự bên trong.

Thu đồ vật vào không gian, hai người vừa chuẩn bị quay về thì thấy một bóng đen, trên người có một ngọn lửa.

Nhìn kỹ lại, phát hiện đó là một con mèo rừng, miệng ngậm một ngọn đuốc, chuẩn bị phóng hỏa thiêu rụi tòa gác lửng.

Lâm Diệu ngăn cản hành động của Bàn Tử, nói: "Đừng quan tâm, chỉ khi có loạn, chúng ta mới dễ tìm cơ hội." Nhìn con mèo rừng biến mất, hai người nhảy ra khỏi tòa gác lửng đang cháy, trong tiếng huyên náo của ngôi làng, lẻn về trại của mọi người.

Lâm Diệu gọi Trương Bất Tốn ra, nói: "Cậu xem thứ này xem, có nhận ra không?

Tìm được trong phòng của Trương Tiểu Ca.

Tôi vừa rời đi, có kẻ đã khống chế một con mèo rừng thiêu rụi ngôi nhà." Trương Bất Tốn sắc mặt có chút khó coi, cẩn thận cầm lấy vật màu đen, hỏi: "Đạo gia, ngài không dùng tay không chạm vào thứ này chứ?" Thấy Trương Bất Tốn lo lắng, Lâm Diệu nói: "Không có, tuy đã mở ra xem, nhưng không chạm trực tiếp." Nghe câu trả lời này, Trương Bất Tốn thở phào một hơi: "May mà ngài không chạm vào, nếu không thì phiền phức rồi." "Thứ này rất nguy hiểm, lớp vỏ gang bên ngoài là để phong ấn quái vật bên trong.

Tôi chỉ biết thứ bên trong gọi là Mật đà, chạm trực tiếp rất nguy hiểm, còn những thứ khác thì tôi không biết, chỉ có các tộc trưởng đời trước mới nắm giữ bí mật này." Gật đầu, Lâm Diệu cũng không hỏi sâu thêm.

Mặc dù Trương Bất Tốn nói nguy hiểm, nhưng huyết mạch của Lâm Diệu không hề cảnh báo, chứng tỏ thứ này không có uy hiếp đối với hắn.

Nhìn ngôi làng huyên náo, Lâm Diệu nói: "Xem ra mộ địa của

Trương gia đã bị người ta nhắm tới, hiện tại đã có hai nhóm người tham gia, sau này không biết còn bao nhiêu người nữa.” Trương Bất Tốn sắc mặt khó coi, đổi lại là ai cũng phải tức giận.

Nhiều người như vậy nhắm vào mộ tổ nhà người ta, lại còn quang minh chính đại, có mấy ai mà không tức giận?

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu và mọi người lại xuất phát.

Trương Tiểu Ca trên đường tỉnh lại một lần, có lẽ càng gần mộ địa Trương gia, vết thương nặng như vậy mà có thể tỉnh lại.

Nhưng vết thương quá nặng, không ai nghe rõ cậu ấy nói gì, chỉ thấy tay cậu nắm chặt tay Lâm Diệu, như có chuyện muốn giao phó, nhưng chưa kịp nói ra đã lại rơi vào hôn mê.

Mọi người không có manh mối, chỉ có thể tiếp tục tiến lên, hy vọng có thể sớm tìm được mộ địa Trương gia, nếu không xem tình hình của Trương Tiểu Ca khó mà chống cự được nữa.

Lâm Hương đi trước dò đường trở về.

Lần này Lâm Diệu để rèn luyện cô bé, đã đặc biệt giao cho không ít công việc.

Cô bé đến bên Lâm Diệu nói: “Sư phụ, con tìm thấy một ngôi nhà, bên ngoài có một vài lều trại, không biết có phải là người chúng ta cần tìm không.” Lâm Diệu gật đầu, bất kể thế nào cũng phải đi xem.

Nếu là người quen thì tốt, nếu là kẻ thù thì trực tiếp giải quyết.

Bây giờ Lâm Diệu không còn kiên nhẫn nữa.

Đến nơi Lâm Hương nói, quả nhiên thấy đầy lều trại, bên cạnh có một ngôi nhà, trông giống như nơi nghỉ chân của thợ săn.

Bất chợt một người bước ra từ một trong những chiếc lều, mọi người nhìn sang, không phải Thiên Chân thì còn là ai?

Thấy Lâm Diệu và mọi người, Thiên Chân vội chạy tới, hưng phấn chào hỏi: “Đạo gia, Tiểu Ca cũng đến rồi à?

Gặp được mọi người thật tốt quá...” Chưa nói xong, Thiên Chân đã thấy Trương Tiểu Ca đang nằm trên cáng, cả người ngây ra.

Nhìn Trương Bất Tốn, rồi lại nhìn Trương Tiểu Ca, mê mang hỏi: “Sao lại có hai Trương Tiểu Ca?

Có một người bị thương rồi?” Lâm Diệu bất đắc dĩ nói: “Người đứng là Trương Bất Tốn, người nằm mới là Trương Tiểu Ca.

Chỉ là hai người đều là người Trương gia, trông hơi giống nhau thôi.” Thiên Chân nghe vậy, vội vàng lo lắng chạy đến bên Trương Tiểu Ca, kiểm tra tình hình của cậu.

Khi phát hiện trên người Trương Tiểu Ca đầy vết đạn, mắt cậu đã đỏ hoe.

Nước mắt lưng tròng hỏi: “Đạo gia, Trương Tiểu Ca sao vậy?

Mới cách đây không lâu tôi còn gặp cậu ấy, lúc đó vẫn khỏe mạnh, sao lại biến thành thế này?” Ồ?

Thiên Chân cũng gặp Trương Tiểu Ca ư?

Lâm Diệu và Trương Bất Tốn nhìn nhau.

Lâm Diệu không để lộ cảm xúc, hỏi: “Thiên Chân, cậu gặp Trương Tiểu Ca khi nào?” Thiên Chân lau nước mắt, nói: “Năm ngày trước?

Lúc đó A Ninh cũng ở đó, nhưng sau đó có việc phải làm, chúng tôi đã tách ra.” Sắc mặt Lâm Diệu biến đổi, lúc đó Trương Tiểu Ca đang ở bên cạnh bọn họ, Thiên Chân sao có thể gặp được?

Nghe tiếng động đi ra, A Ninh cũng nhìn Lâm Diệu nói: “Đạo gia, cậu ấy nói không sai, lúc đó tôi cũng có mặt.

Nhưng tôi cảm thấy Trương Tiểu Ca có chút không ổn, lúc đó cậu ấy lại không mang theo đao, mà giấu đi." Xem ra có kẻ đã giả mạo Trương Tiểu Ca, nhưng mục đích là gì?

Chỉ để nói vài câu với Thiên Chân thôi sao?

Thế là Lâm Diệu hỏi: "Thiên Chân, hai người nghĩ kỹ lại xem, lúc đó Trương Tiểu Ca có nói gì không, hoặc có điểm gì không ổn không?" Hai người suy nghĩ kỹ lại, Thiên Chân lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Chương 228

Nhưng A Ninh đột nhiên nói: "Đúng rồi, lúc đó khi tôi thấy Trương Tiểu Ca, nghe cậu ấy hỏi Thiên Chân có tìm được chú Ba không.

Những chuyện khác cũng không nói gì, đều là Thiên Chân nói, Trương Tiểu Ca chỉ nghe." Thì ra mục đích là Ngô Tam Tỉnh.

Cũng không biết Ngô Tam Tỉnh lén lút làm chuyện gì, lại khiến những kẻ này sốt ruột như vậy.

Xem ra là thủ đoạn của Uông gia hoặc Phương Tiên Đạo.

Lâm Diệu gọi Thiên Chân sang một bên, ghé vào tai nói: "Thiên Chân nhớ kỹ, sau này bất kể ai hỏi chuyện liên quan đến chú Ba, dù cậu có phát hiện ra gì cũng đừng nói, nếu không chú Ba của cậu sẽ gặp nguy hiểm, biết chưa?" Thiên Chân tuy không hiểu, nhưng biết Lâm Diệu sẽ không hại mình, nên nghiêm túc gật đầu.

Lâm Diệu vỗ vai cậu, quay lại chỗ cũ hỏi: "Các người đến đây làm gì?

Có mục đích gì?

Nói nghe xem." Thiên Chân vội nói: "Đạo gia, tôi được A Ninh mời đến, dùng thứ vốn thuộc về Ngô gia của tôi làm thù lao, tôi không thể không đến." Nhìn ánh mắt dò hỏi của Lâm Diệu, A Ninh có chút ngượng ngùng gật đầu: "Đạo gia, tôi cũng không có cách nào, đều là chuyện ông chủ tôi giao phó.

Lần này tôi đến đây là vì đội khảo cổ dưới biển năm đó." "Ông chủ tôi tìm được bằng chứng, năm đó có một nhóm người trông giống hệt đội khảo cổ, họ dường như cũng đang tìm kiếm mộ địa Trương

gia, sau đó đã mang một vài thứ ra ngoài...” A Ninh do dự nhìn Trương Tiểu Ca đang bị trọng thương, nói: “Năm đó có sự tồn tại của Trương Tiểu Ca, cũng ở cùng một nhóm với những người đó.” Những người trông giống nhau?

Không, điều đó cho thấy có hai nhóm người giống hệt đội khảo cổ năm xưa.

Làm sao có thể có những người giống nhau đến vậy, lại trùng hợp tụ tập cùng một chỗ?

Chắc chắn có ẩn khuất gì đó.

Trương Tiểu Ca cũng ở đó, không lẽ không phát hiện ra những người đó có vấn đề sao?

Hay Trương Tiểu Ca đó cũng là giả?

Theo A Ninh vào lều, cô ấy đưa cho hắn một tấm ảnh.

Lâm Diệu nhìn kỹ, đó là một tấm ảnh chụp trước một hồ nước.

Mọi người trên đó trông rất giống đội khảo cổ năm đó, ngay cả kiểu tóc cũng giống hệt.

Nhưng giả vẫn là giả, vẫn có thể nhìn ra sự khác biệt.

Lâm Diệu nhìn kỹ Trương Tiểu Ca trên ảnh, quả nhiên giống hệt, ngay cả khí chất lạnh lùng xa cách ngàn dặm đó cũng có thể thấy được qua tấm ảnh.

Sau đó A Ninh chỉ vào một người ngoại quốc trên ảnh, nói: “Người này chính là Mã lão hán bây giờ, năm đó đã làm người dẫn đường cho họ, hiện đang ở trong căn nhà nhỏ của thợ săn bên kia.” Lâm Diệu gật đầu, đưa tấm ảnh cho Trương Bất Tốn, đột nhiên cau mày: “A Ninh, tôi hỏi cô một câu, tốt nhất đừng lừa tôi, suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.” Thấy A Ninh gật đầu, Lâm Diệu mới hỏi: “Người

chụp tấm ảnh này là ai?

Cô có biết không?" Nghe câu hỏi của Lâm Diệu, A Ninh ngẩn ra.

Người chụp ảnh?

Đúng vậy, ai đã chụp tấm ảnh này?

Nhìn hiệu quả của tấm ảnh, căn bản không phải là do người mới chụp, chỉ có người sử dụng máy ảnh lâu năm mới có thể chụp được hiệu quả tốt như vậy.

A Ninh phát hiện ra mình chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, bèn lắc đầu nói: "Đạo gia, tôi thật sự không biết.

Nếu không phải ngài nhắc, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến." Lâm Diệu gật đầu, vẻ mặt của A Ninh có thể lừa người, nhưng nhịp tim thì không.

Vừa rồi Lâm Diệu đã nghe, A Ninh không nói dối.

Thế là Lâm Diệu nhìn cô nói: "Liên lạc với ông chủ của cô, bảo ông ta điều tra rõ vấn đề này.

Cứ nói là tôi hỏi." Nhìn bóng lưng A Ninh rời đi, Lâm Diệu vừa định châm điếu thuốc, điện thoại reo lên.

Thấy là điện thoại của Trần Bì, Lâm Diệu vội nghe máy.

Sau vài câu nói, Lâm Diệu rơi vào trầm tư.

Thì ra vừa rồi người của Cửu Môn bị tập kích.

Nhưng may mắn có tộc nhân ở đó nên không xảy ra nguy hiểm.

Chỉ là Lâm Diệu có chút không hiểu, tại sao đã đi gần hai tuần rồi, người của Phương Tiên Đạo mới phát động tấn công?

Trong này có vấn đề gì chăng?

Thật đau đầu.

Mọi người đến căn nhà nhỏ của thợ săn.

Vừa vào cửa, đã thấy sự tồn tại của một gia đình ba người, một lão già và một cặp vợ chồng trẻ.

Vừa nhìn diện mạo của lão già, Lâm Diệu đã biết thân phận của ông ta, Mã lão hán.

Lâm Diệu ngồi đối diện ông ta, chỉ vào Trương Bất Tốn hỏi: "Ông nhìn kỹ mặt cậu ta xem, có nhận ra không?" Mã lão hán vừa định gật đầu, đã thấy dung mạo của Trương Bất Tốn, rồi điên cuồng hét lên: "Quỷ, quỷ, mày lại về rồi?" Nhìn Mã lão hán có chút điên cuồng, Lâm Diệu mắt sáng lên, xem ra ông ta biết không ít chuyện, và dường như có câu chuyện gì đó bên trong.

Cặp vợ chồng bên cạnh thấy Mã lão hán điên cuồng, định xông lên kiểm tra, nhưng bị tộc nhân chặn lại bên ngoài.

Đột nhiên, Lâm Diệu chú ý thấy vẻ mặt của Mã lão hán lúc này có chút giả tạo, không thật như lúc mới bắt đầu thấy Trương Bất Tốn.

Xem ra ông ta đang giở trò.

Nhìn Mã lão hán diễn xuất nghiêm túc, Lâm Diệu cũng không vạch trần, chỉ ngồi đó lặng lẽ quan sát, ánh mắt không chút cảm xúc.

Chẳng mấy chốc, Mã lão hán đột nhiên bình tĩnh trở lại, ngồi xuống, có chút chán nản nói: "Tôi biết sớm muộn gì cũng có báo ứng, không ngờ ngày này lại đột nhiên đến, tôi sợ chết." Lâm Diệu không để ý đến những lời cảm khái của ông ta, nói thẳng: "Kể lại chi tiết chuyện của đội khảo cổ năm đó.

Chỉ cần ông nói ra tất cả những gì ông biết, tôi đảm bảo ông sẽ không có chuyện gì." Nhìn vẻ mặt tự tin của Lâm Diệu, Mã lão hán ngẩn ra một lúc, rồi gật đầu nói: "Được, vậy tôi sẽ kể hết cho ngài nghe." Theo lời kể của Mã lão hán, một câu chuyện đã phủ bụi thời

gian được hé lộ trước mặt mọi người.

Năm đó khi đội khảo cổ muốn vào núi khảo sát, không ai trong làng chịu đi.

Chương 229

Chỉ có Mã lão hán tham tiền, lén lút liên lạc với đội khảo cổ, dẫn họ vào núi.

Ban đầu hợp tác rất tốt, thân mật không kẽ hở, đội khảo cổ mỗi ngày đều trả công, Mã lão hán làm việc cũng có động lực, thậm chí còn bao cả việc ăn uống của đội khảo cổ.

Có một ngày ông ta cùng mấy người anh em đi giao cơm cho đội khảo cổ, nhưng đến nơi thì không thấy một bóng người.

Nghĩ rằng họ đã gặp tai nạn, ông ta bèn cùng mấy người anh em chuẩn bị khuân đồ đạc của đội khảo cổ đi bán lấy tiền.

Nhưng khi đang khuân đồ, người của đội khảo cổ lại đột nhiên bước ra từ trong lều, như thể chưa từng rời đi.

Nhưng Mã lão hán chắc chắn trong lều đó không có người, vì đây là lần đầu tiên ông ta trộm đồ, nên đã kiểm tra rất kỹ, căn bản không có ai tồn tại.

Vậy mà những người này lại xuất hiện, bị kinh hãi, Mã lão hán nghĩ đến truyền thuyết về yêu tinh trong núi, bèn nhẫn tâm cùng anh em giết hết người của đội khảo cổ, ném xác xuống hồ nước, rồi cũng trực tiếp bỏ chạy.

Ngày hôm sau, trong lòng vẫn canh cánh về số đồ đạc đó, Mã lão hán một mình quay lại trại của đội khảo cổ, nhưng cảnh tượng trước mắt suýt nữa khiến ông ta sụp đổ.

Những người trong đội khảo cổ đó lại sống lại.

Lúc đó Mã lão hán cảm thấy thần kinh mình đã bị rối loạn, lẽ nào chuyện xảy ra trước đó đều là mơ?

Nhưng khi Mã lão hán thấy vết máu trên mặt đất, ông ta biết đó không phải là mơ.

Khi chuẩn bị bỏ chạy, một người trong đội khảo cổ không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng ông ta.

Hắn hỏi, hôm nay không giao cơm, khiến hắn đói cả buổi.

Mã lão hán ngẩn ra, rồi nhanh trí đáp: "À, tôi đến báo một tiếng, dưới núi có sạt lở, cơm có thể sẽ muộn vài tiếng, đến lúc đó sẽ mang đến." Sau khi rời khỏi trại, Mã lão hán bị dọa cho khiếp vía, nhưng lại không dám hé răng, chỉ có thể mỗi ngày lại tiếp tục cuộc sống giao cơm, cho đến khi đội khảo cổ rời đi.

Lâm Diệu nghe Mã lão hán kể, cảm thấy có điểm không đúng.

Ví dụ như Trương Tiểu Ca, với thân thủ của cậu ấy mà có thể để Mã lão hán giết ư?

Nhưng Mã lão hán lại không nói dối.

Rốt cuộc chỗ nào không đúng?

Lâm Diệu cảm thấy đầu óc mình đau nhức, thời gian thực sự quá hỗn loạn.

Một lúc sau, Mã lão hán mặt mày hoảng sợ nói: "Tôi phát hiện ra một bí mật.

Kể từ khi gặp chuyện đó, tôi phát hiện ra mũi mình có thể ngửi thấy mùi vị khác thường, không phải là mùi hôi thối, mà là có thể ngửi ra ai không phải là người." "Những thành viên đội khảo cổ xuất hiện sau đó, trên người họ có một mùi vị kỳ quái, không có chút mùi người nào." Nghe vậy, Lâm Diệu bảo những người khác ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Lâm Diệu và tộc nhân, cùng với Trương Bất Tốn.

Lâm Diệu nhìn Mã lão hán nói: "Ông ngửi thử trên người cậu ta

xem, có mùi gì không?" Vừa nói, Lâm Diệu vừa chỉ tay về phía Trương Bất Tốn.

Mã lão hán ghé lại gần một chút, cẩn thận ngửi, rồi mặt mày sợ hãi nhìn Trương Bất Tốn nói: "Lại không phải là người, mà là một cỗ thi thể?

Mùi xác chết đó tôi không thể nào ngửi nhầm được." Lâm Diệu kinh ngạc nhìn Mã lão hán, không ngờ mũi của ông ta lại lợi hại đến vậy?

Lại có thể ngửi ra thân phận của Trương Bất Tốn?

Trương Bất Tốn cũng không tin được, ngửi ngửi mùi trên người mình, không phát hiện có gì khác thường cả.

Thấy hành động của Trương Bất Tốn, Lâm Diệu và các tộc nhân đều bật cười, thật quá thú vị.

Lâm Diệu phân phó tộc nhân khiêng Trương Tiểu Ca vào, sau đó nhìn Mã lão hán nói: "Ngửi thử mùi của cậu ấy xem, có phải là người không?" Mã lão hán tuy kinh ngạc vì hai người trông giống nhau, nhưng vẫn tiến lên cẩn thận ngửi, sau đó mặt mày sợ hãi nói: "Mùi này, giống hệt mùi tôi ngửi được năm đó." Nghe vậy, sắc mặt mọi người biến đổi.

Lẽ nào người năm đó thật sự là Trương Tiểu Ca?

Lâm Diệu nhìn kỹ Trương Tiểu Ca, nhưng cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Lẽ nào Trương gia có thủ đoạn bí mật gì đó?

Lâm Diệu gọi Trương Bất Tốn sang một bên hỏi: "Trương gia có hậu thủ gì không?

Tôi chắc chắn Mã lão hán không nói dối, cơ thể của Trương Tiểu

Ca quả thực có chút không ổn.” Trương Bất Tốn cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên sắc mặt có chút khó coi, nhìn xung quanh rồi thấp giọng nói: “Đạo gia, nếu có vấn đề, vậy thì chỉ có thể là Mật đà mà ngài tìm thấy trước đó.” Mật đà?

Lẽ nào thứ đó có hiệu quả đặc biệt?

Lâm Diệu giao phó Mã lão hán lát nữa hành động cùng mình, rồi dẫn tộc nhân đến trại của A Ninh và mọi người.

Đơn độc bước vào một chiếc lều, Lâm Diệu và Trương Bất Tốn khiêng Trương Tiểu Ca vào trong, lấy Mật đà ra, từ từ tiến lại gần Trương Tiểu Ca.

Bất chợt, mắt cậu mở ra, cả người hồi phục tỉnh táo.

Lâm Diệu kinh ngạc nhìn Mật đà trong tay, không ngờ thứ này thật sự có tác dụng.

Trương Tiểu Ca mở mắt, ra hiệu cho Lâm Diệu lại gần một chút.

Lâm Diệu cúi người xuống nghe: “Đạo gia, Mật đà có thể hấp thu mô người, sao chép ra một người khác, nhưng cần phương pháp đặc biệt.

Vào trong rồi, đặt tôi vào trong quan quách ở cửa là được.” Không ngờ Trương Tiểu Ca lại nói ra một bí mật trọng đại như vậy.

Nhưng Lâm Diệu đối với thủ đoạn sao chép cơ thể này không hề tò mò.

Mặc dù Trương Tiểu Ca chưa nói hết, nhưng cũng có thể đoán được, bên trong chắc chắn có rất nhiều hạn chế và tác dụng phụ.

Trong đó, mùi vị kia chính là một tác dụng phụ, chỉ là không phải ai cũng có thể ngửi được.

Nhìn Trương Tiểu Ca lại rơi vào hôn mê, Lâm Diệu đứng dậy.

Trương Bất Tốn bên cạnh vội hỏi: "Đạo gia, tộc trưởng đã nói gì?" Lâm Diệu che giấu thông tin liên quan đến Mật đà.

Mặc dù không nghi ngờ Trương Bất Tốn, nhưng vẫn phải đề phòng một tay.

Chương 230

Nếu không, tại sao Trương Tiểu Ca không nói cho cậu ta biết?

Thế là Lâm Diệu nói: "Trương Tiểu Ca nói, sau khi chúng ta vào trong, đặt cậu ấy vào trong quan quách ở cửa là được, có thể hồi phục." Hành vi vừa rồi của Trương Tiểu Ca, khiến Lâm Diệu nảy sinh lòng cảnh giác với Trương Bất Tốn.

Trên đường đi sau này phải chú ý kỹ càng.

Bên kia, A Ninh đã liên lạc xong với Cầu Đức Khảo, đi tới nói: "Đạo gia, ông chủ tôi đã điều tra rồi, người chụp ảnh năm đó là một nhà báo, nhưng đã sớm mất tích." Lâm Diệu lắc đầu, không đúng.

Nếu nhà báo mất tích, vậy thì tấm ảnh từ đâu mà ra?

"Bảo ông chủ của cô điều tra kỹ nguồn gốc tấm ảnh, chắc chắn có thể tìm ra được nhà báo đó." Lâm Diệu bình tĩnh nói.

Sau đó lại gọi Mã lão hán đến bên cạnh, đưa tấm ảnh cho ông ta: "Ông có nhớ tấm ảnh này không?

Người chụp ảnh năm đó là ai?" Mã lão hán nhìn tấm ảnh, cẩn thận hồi tưởng lại: "Người chụp ảnh đó là một nhà báo, mỗi ngày đều viết gì đó vào sổ, rồi đi khắp nơi chụp ảnh.

Tôi nghe những người đó gọi anh ta là 'Kính mắt'." Lâm Diệu gật đầu, từ miêu tả của Mã lão hán xem ra, người này cũng không giống một nhà báo.

Lâm Diệu ngược lại cảm thấy có chút giống tai mắt giám sát những người này.

Trong đội ngũ năm đó có vấn đề.

Theo Mã lão hán, mọi người đi về phía hồ nước trên ảnh.

Rừng rậm quá dày, đường đi khó khăn, lại thêm có Trương Tiểu Ca, nên tốc độ của mọi người rất chậm.

Đi trên đường, tai Lâm Diệu khẽ động, phát hiện xung quanh có thứ gì đó đang theo sau.

Lâm Diệu không để lộ cảm xúc, sử dụng «Thính Lôi», xác định được nguồn gốc âm thanh, sau đó một tiếng súng vang lên.

Đi tới xem, trên mặt đất nằm một con mèo rừng.

Xem ra có người đang liên tục giám sát bọn họ.

Bàn Tử nhìn thấy thi thể mèo núi, kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, đây không phải là con mà hôm qua chúng ta nhìn thấy sao?

Lại dám theo dõi chúng ta à?" Lâm Diệu gật đầu: "Ừ, xem ra kẻ đứng sau có mục đích cả, mọi người tăng cường cảnh giác đi." Cả đội tiếp tục đi trong khu rừng rậm rạp.

Nơi này quanh năm là mùa mưa, cây cối mọc quá um tùm, nhiều chỗ phải khiêng cáng của Trương Tiểu Ca không qua được, mọi người đành phải đi đường vòng.

Sau một hồi lặn lội, cả đội đi vào một khu rừng thưa hơn mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong rừng rậm quá ngột ngạt, không chỉ không thấy ánh nắng mà còn oi bức, giống như đang ở trong nhà kính trồng rau vậy.

Khi đến một khu vực tương đối rộng rãi, cả nhóm chưa đi được bao xa thì Lâm Diệu ra hiệu cho mọi người dừng lại.

"A Nịnh, cho người đến khiêng Trương Tiểu Ca đi, đổi người." Lâm Diệu nháy mắt với A Nịnh rồi lớn tiếng nói.

A Nịnh thấy vậy cũng không hỏi nguyên do, lập tức thông minh

nói với thuộc hạ sau lưng: "Hai người qua đó, giúp huynh đệ của Đạo gia khiêng." Đợi sau khi đổi người xong, Lâm Diệu quát lớn: "Chuẩn bị súng, bắn!" Các tộc nhân đã sớm chuẩn bị, lập tức giơ súng trường tự động GROZA trong tay, bắn vào khu rừng rậm xung quanh, sau đó vang lên từng tiếng mèo núi kêu thảm thiết.

Vừa rồi lúc Lâm Diệu nói chuyện, tộc nhân đã dùng 《Thính Lôi》, sớm đã nghe ra vị trí ẩn nấp của đám mèo núi, bây giờ bất ngờ tấn công, tiêu diệt phần lớn bọn chúng.

Lâm Diệu không ra tay, mà chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Nếu có kẻ điều khiển đám mèo núi, bất kể dùng phương pháp gì, cũng không thể ở quá xa, nếu không đám mèo núi chắc chắn sẽ hỗn loạn.

Đột nhiên, giữa những tiếng súng ồn ào, Lâm Diệu nghe thấy một tiếng bước chân rất nhỏ.

Không nói nhiều, hắn lập tức dùng 《Khinh Thân Thuật》 biến mất trước mặt mọi người.

Lâm Diệu lao vào rừng rậm, chạy về phía có tiếng bước chân, không lâu sau liền nhìn thấy một kẻ bí ẩn mặc áo choàng đen, mặt đeo mặt nạ bạc.

Lâm Diệu không nổ súng, mà tăng tốc lao ra sau lưng kẻ bí ẩn.

Nghe thấy tiếng Lâm Diệu đáp đất, kẻ bí ẩn không quay đầu lại mà vung một con dao găm ra sau, sau đó mới dừng bước, chuẩn bị đối phó với Lâm Diệu.

Nhìn con dao găm đang bay tới, Lâm Diệu cũng không né tránh, trực tiếp bắt lấy, rồi cẩn thận quan sát kẻ bí ẩn trước mặt.

Thấy đối phương không có vẻ gì là sẽ nói thật, Lâm Diệu cũng

không lãng phí thời gian, lao thẳng lên, đấm một quyền vào cánh tay kẻ bí ẩn.

Kèm theo hai tiếng "rắc rắc", Lâm Diệu biết hai tay của kẻ bí ẩn đã bị gãy xương, mất khả năng phản kháng.

Thấy kẻ bí ẩn không hề kêu la thảm thiết, Lâm Diệu có chút kinh ngạc, xem ra ý chí cũng kiên định đấy, không biết có thể thẩm vấn ra được gì không.

Không lãng phí thời gian nữa, Lâm Diệu trực tiếp xách kẻ bí ẩn bị thương lên, đi về phía mọi người.

Thấy mọi người, Lâm Diệu ném kẻ bí ẩn xuống đất: "Lâm Nhất, thẩm vấn cho kỹ vào, xem là ai, tại sao lại tấn công chúng ta." Chưa đợi Lâm Nhất đưa người đi, Mã lão hán đã lén lút đến bên cạnh Lâm Diệu: "Lão bản, người này cũng là quái vật, mùi đó rất nồng." Nghe vậy, Lâm Diệu lập tức quay đầu nhìn kẻ bí ẩn trên mặt đất, xua tay ngăn động tác của Lâm Nhất.

Lâm Diệu bước tới giật phăng chiếc mặt nạ của kẻ bí ẩn xuống.

Dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt hoàn toàn biến dạng, như bị axit sunfuric ăn mòn, trên mặt còn đeo một cặp kính cũ nát.

Chưa đợi mọi người kinh ngạc về dung mạo của hắn, đã nghe Mã lão hán hét lớn: "Lão bản, là hắn, gã ký giả đó, cặp kính kia tôi nhớ rất rõ, không thể sai được." Mọi người kinh ngạc nhìn kẻ bí ẩn dưới đất, không ngờ người mình đang tìm kiếm lại bị bắt một cách trực tiếp như vậy?

Đúng là có duyên phận!

Lâm Diệu ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn khuôn mặt dữ tợn kia: "Ồ, ký giả tiên sinh?

Lần đầu gặp mặt, tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Lâm Diệu, người

của Cửu Môn.” Ký giả không có bất kỳ phản ứng nào, như thể không nghe thấy lời Lâm Diệu nói.

Lâm Diệu cũng không để tâm, trực tiếp rút dao găm ra, chặt đứt ngón tay út của hắn.

Vốn dĩ Lâm Diệu định dùng nỗi đau để thẩm vấn, nhưng hắn lại không có chút thay đổi nào, lúc chặt ngón tay cảm giác như cắt một dòng nước, không có lực cản lớn.

Chương 231

Lâm Diệu cẩn thận nhìn ngón tay rơi trên mặt đất, phát hiện bên trong không phải là máu thịt, mà là thứ gì đó giống như chất lỏng.

Lâm Nhất gãi đầu, nói: "Tộc trưởng, chiêu này hình như không có tác dụng, hắn ta dường như không cảm thấy đau." Lời vừa dứt, vẻ mặt ký giả có chút vặn vẹo, trong miệng phát ra tiếng cười khủng bố, như đang chế giễu Lâm Diệu và mọi người.

Xem ra hắn thật sự không cảm thấy đau, việc này có chút khó giải quyết rồi.

Đột nhiên, Lâm Diệu lấy ra Mật đà, vờ như lấy từ trong ngực áo, sau đó mở lớp lụa bọc bên ngoài.

Nhìn thấy Mật đà, ký giả cuối cùng cũng có phản ứng, bắt đầu giãy giụa kịch liệt, dường như vô cùng sợ hãi nó.

Thấy vậy, Lâm Diệu vui vẻ cười lên, từ từ đưa Mật đà lại gần ký giả, nhìn hắn không ngừng giãy giụa.

Khi chỉ còn cách ký giả vài centimet, Lâm Diệu dừng động tác, cười hỏi: "Ký giả tiên sinh, bây giờ có thể nói chuyện đàng hoàng được chưa?

Nếu không, ngài đối với tôi cũng không còn tác dụng gì nữa, cứ từ từ tận hưởng tiếp xúc thân mật với thứ này đi." Thấy ký giả không định nói, Lâm Diệu mất kiên nhẫn, trực tiếp ấn Mật đà trong tay lên ngực hắn.

Sau đó, hắn thấy trên người ký giả bốc lên từng luồng khói trắng, giống như hơi nước.

Miệng hắn cũng phát ra tiếng la hét thảm thiết.

Thật ra, âm thanh đó không giống như con người có thể phát ra được, quá khó nghe, giống như tiếng ma sát của những mảnh kính vỡ đang không ngừng bị nghiền nát.

Nhìn ký giả đang la hét, Lâm Diệu không định lấy Mật đà ra.

Nếu không định nói, vậy thì cứ tận hưởng tiếp xúc thân mật với Mật đà đi.

Khoảng một phút sau, ký giả cuối cùng cũng khuất phục, lớn tiếng hét lên: "Mau lấy nó ra, các người hỏi gì tôi đều nói, mau lên." Đến cuối cùng, giọng hắn đã gần như biến dạng.

Nghe vậy, Lâm Diệu mới thong thả lấy Mật đà ra, rồi nói với những người khác: "Ở đây chờ, tôi và Lâm Nhất đi hỏi cho rõ." Dù sao cuộc nói chuyện tiếp theo có thể liên quan đến bí mật cốt lõi của Trương gia, tránh mặt mọi người thì tốt hơn.

Một khi bị nghe thấy, Lâm Diệu có nên giết người diệt khẩu không?

Mọi người cũng hiểu tình huống này, nên đều không nói gì, chỉ có Hạo Thiên Chân có chút tò mò, định nói gì đó nhưng bị Bàn Tử kịp thời ngăn lại.

Lâm Diệu và Lâm Nhất mang theo ký giả đi sâu vào trong rừng rậm, đi khoảng 200 mét mới dừng lại.

Nhìn ký giả đang không ngừng co giật trên mặt đất, Lâm Diệu hỏi: "Nói đi, ngươi là ai, thân phận gì, tại sao lại tấn công ta?" Vẻ mặt ký giả có chút giằng xé, sau đó nhìn thấy Mật đà trong tay Lâm Diệu, không cam lòng nói: "Tên của ta đã sớm quên rồi, cứ gọi ta là ký giả đi.

Về phần thân phận, ta là quan sát viên của Phương Tiên Đạo, tấn công các ngươi là để dẫn các ngươi vào bẫy." Quả nhiên là người của

Phương Tiên Đạo, xem ra đám người trong đội khảo cổ năm đó cũng là do chúng sắp đặt.

Lâm Diệu lấy ra tấm ảnh kia, chỉ vào Trương Tiểu Ca trên đó hỏi: "Tấm ảnh này có phải ngươi chụp không?

Người này là ai, tên gì?" Ký giả mở mắt ra, cẩn thận nhìn tấm ảnh rồi gật đầu: "Là ta chụp.

Thân phận của người đó ta cũng không biết, là người gia nhập đội của ta sau này.

Tổ chức cho hắn một mật danh, gọi là 'Chủng Tử', nên ta cũng gọi hắn như vậy." Ra vậy, người đó không phải Trương Tiểu Ca?

Nếu không sao lại bị người của Phương Tiên Đạo bắt được?

Lại còn nghe lời như vậy?

Hơn nữa, theo lời Mã lão hán miêu tả, Trương Tiểu Ca đó đã bị giết một cách đơn giản, Trương Tiểu Ca này chắc chắn là giả.

Nhưng cũng quá giống thật đi.

Sau đó Lâm Diệu hỏi: "Tại sao ngươi lại biến thành thế này?" Lần này ký giả không trả lời ngay, vấn đề này dường như động chạm đến cơ mật, hắn có chút giằng xé, nhưng cuối cùng dưới áp lực của Mật đà, hắn cũng mở miệng: "Ta bị bột vôi đá trong mộ địa Trương gia biến thành thế này." Xem ra cũng có nhược điểm, lại sợ bột vôi, thật thú vị.

"Nói trọng điểm, tại sao cơ thể ngươi lại biến thành thứ giống như nước?" Lâm Diệu trực tiếp chuyển chủ đề hỏi.

Có lẽ những vấn đề quan trọng trước đó đều đã trả lời, bây giờ nói thêm cũng không sao, thế là hắn nói thẳng: "Ta biến thành thế này đều là do Mật đà." Nguyên lai, mục đích của bọn họ năm đó là vì Mật

đà trong mộ địa Trương gia.

Ký giả đi cùng là để giám sát, tất cả hình ảnh và ghi chép đều là bằng chứng để báo cáo.

Nhưng không ngờ trước khi hành động đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả đều chết trong mộ Trương gia.

Nhưng cũng may mắn, trước khi chết, họ đã tiếp xúc với Mật đà thật sự, chứ không phải cái đã bị sắt phong ấn.

Vì vậy, trước khi họ chết hẳn, Mật đà đã hấp thụ đủ mô cơ thể để hoàn thành việc sao chép, nhưng cũng mất đi ký ức trước đó.

Lúc đó Mã lão hán giết đội khảo cổ, đúng vào lúc họ vừa hoàn thành sao chép.

Đến khi Mã lão hán quay lại lần nữa, những người trong đội khảo cổ đã sao chép hoàn chỉnh, quên mất những gì Mã lão hán đã làm.

Vì vậy mới xảy ra cảnh tượng quỷ dị đó.

Nhưng những người được tạo ra tuy trông như được tái sinh, nhưng lại thiếu mất một mắt xích quan trọng nhất, nên việc sao chép không hoàn chỉnh.

Sau khi trở về căn cứ, không có gì bất ngờ, từng thành viên trong đội lần lượt chết một cách thê thảm.

Ký giả phát hiện tình huống này vô cùng hoảng sợ.

Trong một lần tình cờ, hắn đọc được một tài liệu, đại khái nói rằng những người được sao chép không thể rời khỏi khu vực của Trương gia quá lâu.

Thế là người của tổ chức lại đưa bọn họ trở về đây.

Những năm qua, hắn vẫn luôn sống ở đây.

Có một lần, hắn tiến vào mộ địa Trương gia, không ngờ bên trong toàn là bột vôi đá.

Sau khi bị bột vôi đá rơi vào người, hắn bị hủy dung, cơ thể cũng biến thành bộ dạng bây giờ.

Lâm Diệu nghe xong gật đầu: "Xem ra ngươi rất trung thành với Phương Tiên Đạo nhỉ, đã thành ra thế này mà vẫn phục vụ cho chúng." "Nói đi, lối vào mộ địa Trương gia ở đâu?" Thứ khiến hắn đau đầu nhất lại được ký giả giải quyết, lần này không cần phải lo lắng về lối vào nữa.

Chương 232

Ký giả vội vàng khai ra lối vào, Lâm Nhất ở bên cạnh cẩn thận ghi chép, cuối cùng còn vẽ ra một bản đồ đơn giản.

Nhìn gã đeo kính nửa sống nửa chết, Lâm Diệu có chút đau đầu, không biết nên xử lý thế nào.

Nếu giết hắn xong, hắn lại hồi sinh thì chẳng phải công cốc sao?

Nhưng nghĩ lại, Lâm Diệu vẫn trực tiếp nổ súng bắn vào đầu hắn.

Giải quyết hắn vẫn tốt hơn, hắn biết quá nhiều thứ, là một mối họa sau này.

Để ngăn hắn sao chép lần nữa, hai người Lâm Diệu đổ xăng lên thi thể, chuẩn bị đốt thành tro.

Khi ngọn lửa bùng lên, một luồng khói đen từ cơ thể ký giả bốc ra, trông vô cùng quỷ dị.

Đợi ngọn lửa cháy hết, nhìn đống tro tàn trên mặt đất, hai người mới quay trở về.

Sau khi hội hợp với mọi người, Lâm Diệu không nói nhiều, trực tiếp để Lâm Nhất dẫn đường, tìm lối vào mộ địa Trương gia trước đã, cơ thể Trương Tiểu Ca sắp không chịu nổi nữa rồi.

Trên đường đi, Lâm Diệu nói với Mã lão hán: "Lát nữa hãy hành động cùng tôi, còn những người ông giết đều không phải người thật, nên cứ yên tâm đi, đừng nghĩ nhiều nữa, cứ làm tốt vai trò người dẫn đường của ông là được." Cuối cùng khi mọi người dừng lại, họ cũng nhìn thấy hồ nước trên tấm ảnh.

Nhưng vẫn còn một khoảng cách, vị trí hiện tại của họ là trên sườn một ngọn núi.

Lối vào mộ địa Trương gia chính là một khe nứt trên vách núi trước mặt mọi người.

Lâm Diệu nhìn tình trạng cơ thể Trương Tiểu Ca, nói thẳng: "Chúng ta vào thẳng đi, nếu không Trương Tiểu Ca không trụ nổi qua đêm nay đâu." Nói rồi hắn dẫn đầu đi vào khe nứt.

Bên trong con đường bắt đầu khó đi, toàn là đá lởm chởm, không hề bằng phẳng.

Mãi đến khi mọi người thấy một khu cắm trại nhỏ, con đường mới dễ đi hơn một chút.

Đây là nơi ký giả đã ở, sau khi tìm kiếm đơn giản, Lâm Diệu thu thập tất cả tài liệu, không cho bất kỳ ai xem.

Tiếp tục lên đường, khoảng nửa giờ sau, mọi người đến một khe nứt hướng xuống dưới, đó chính là lối vào mộ địa Trương gia.

Đây hẳn là một khe nứt do địa chấn tạo thành, thông thẳng vào bên trong mộ.

Để phòng ngừa bất trắc, Bàn Tử buộc Trương Tiểu Ca lên người, mọi người men theo dây thừng đi xuống.

Sau khi xuống sâu khoảng 100 mét, mọi người mới chạm đất.

Nhìn cảnh vật xung quanh, Lâm Diệu xác nhận đã vào trong mộ, vị trí cũng không tệ.

Lối vào ở không xa phía sau, chiếc quan tài mà Trương Tiểu Ca nhắc đến đang yên tĩnh đặt ở vị trí cách đó vài chục mét.

Bảo những người khác dừng lại, Lâm Diệu và Bàn Tử hai người đi qua, chuẩn bị đặt Trương Tiểu Ca vào trong quan tài.

Trước quan tài, Lâm Diệu dùng sức mở nắp, sau đó cả hai người đều ngây ra.

Trong quan tài lại đang nằm một Trương Tiểu Ca khác!

Nhìn lồng ngực vẫn còn phập phồng, rõ ràng Trương Tiểu Ca bên trong cũng còn sống, chỉ là rơi vào trạng thái ngủ đông nào đó.

Hai người không nói gì, chỉ nhìn nhau một cái, rồi đặt Trương Tiểu Ca bị trọng thương vào trong.

Sau khi đóng nắp quan tài lại, hai người quay trở về.

Lâm Diệu nói: "Tối nay nghỉ ngơi ở đây đi, ngày mai tiếp tục lên đường." Mọi người cắm trại ăn uống.

Trước khi nghỉ ngơi, Lâm Diệu nhỏ giọng nói với các tộc nhân: "Tối nay mọi người tỉnh táo một chút, tôi chuẩn bị xem xem trong đám người này, ai là người, ai là quỷ." Khi mọi người đều đã nghỉ ngơi, toàn bộ khu mộ lập tức yên tĩnh trở lại, ngoài tiếng gió thỉnh thoảng thổi qua thì không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Nửa đêm, một trong những chiếc lều đột nhiên có động tĩnh, một bóng người từ bên trong lóe ra, mò mẫm về phía quan tài.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Nhất lén lút đi theo.

Lâm Diệu vừa định tự mình đi, lại có một tiếng động khác vang lên, lần này là Bàn Tử đi theo ra ngoài.

Lâm Diệu yên lặng chờ một lúc, thấy không có ai ra nữa mới bước ra khỏi lều, gọi tất cả mọi người dậy.

Nhìn thấy thiếu mất hai người, Lâm Diệu có chút kinh ngạc, không ngờ người này cũng biến mất?

Nhìn mọi người có chút mơ hồ, Lâm Diệu nói: "Đi thôi, chúng ta đi xem tên nội gián vẫn luôn theo bên cạnh chúng ta." Lời vừa dứt, phía trước đã vang lên tiếng giao thủ, không lâu sau, trận chiến kết thúc bằng hai tiếng kêu thảm thiết.

Dẫn mọi người đi về phía có tiếng động, không lâu sau liền thấy hai người bị Lâm Nhất và Bàn Tử khống chế.

Ánh đèn chiếu vào, một trong hai người là Trương Bất Tốn, nhưng người còn lại khiến mọi người khá kinh ngạc, lại là Hạo Thiên Chân!

Nhìn hai người bị khống chế, Lâm Diệu nói: "Trương Bất Tốn thì ta có thể hiểu, nhưng Hạo Thiên Chân cũng tham gia vào sao?

Hay là Hạo Thiên Chân thật đã đi đâu rồi?

Có thể cho ta biết không?" Nghe lời Lâm Diệu nói, không chỉ hai người họ chấn kinh, mà cả những người phía sau cũng có chút khó chấp nhận.

Nhìn hai người im lặng, Lâm Diệu nói: "Không nói à?

Hai người không phải nên quen biết nhau sao?

Có gì không thể nói?" Nghe vậy, vẻ mặt hai người tối sầm lại.

Trương Bất Tốn có chút khó tin hỏi: "Sao ngươi phát hiện ta có vấn đề?" Lâm Diệu cười nhìn hắn: "Ban đầu ta thật sự không phát hiện ngươi có vấn đề, dù sao ta cũng khó tưởng tượng Trương gia lại có kẻ phản bội.

Nhưng biểu hiện của Trương Tiểu Ca đã nhắc nhở ta, cậu ấy thà nói bí mật của Trương gia cho ta chứ không để ngươi biết, nên ta mới sinh nghi." "Sau đó ta đã hỏi kỹ Mã lão hán, năm đó có phát hiện Trương Tiểu Ca giả kia có đặc điểm gì không.

Mã lão hán nói trên cổ tay hắn có một vết sẹo đặc biệt, giống như chữ 'thượng'." Lâm Diệu chỉ vào cổ tay Trương Bất Tốn: "Không phải ngươi cũng có một cái sao?

Chương 233

Nhưng hình như có chút không giống với ký giả, lại không sợ Mật đà, xem ra sau này lại có biến hóa kỳ lạ nào đó." Rồi Lâm Diệu lại nhìn Hạo Thiên Chân giả: "Ngươi lại càng giả hơn.

Hạo Thiên Chân tuy có chút ngây thơ, nhưng không phải kẻ ngốc.

Ngươi không biết mỗi lần chào ta đều có chút sợ hãi ta sao?

Lại còn tỏ ra thân cận như vậy, tưởng ta là ba ngươi à?" Nhìn hai người mặt xám như tro, Lâm Diệu xua tay cho tộc nhân đưa xuống thẩm vấn kỹ càng, rồi một mình đi về phía quan tài.

Hắn nói vọng vào: "Hồi phục cũng nhanh đấy nhỉ.

Ra đi, nhìn ta chịu khổ vì ngươi." Một lúc lâu sau, trong quan tài vang lên một giọng nói bất đắc dĩ: "Đạo gia, ngài mở cho tôi ra đã chứ, tôi ở trong này không tiện hành động." Lâm Diệu ha ha cười lớn, sau đó mới mở nắp quan tài.

Vừa rồi lúc bắt Trương Bất Tốn và người kia, Lâm Diệu đã nghe thấy tiếng động trong quan tài, không ngờ Trương Tiểu Ca lại không tự mở ra được.

Nhân cơ hội này, Lâm Diệu cố ý trêu chọc một phen.

Nhìn Trương Tiểu Ca có chút lúng túng, Lâm Diệu cười xấu xa.

Vẻ mặt này của Trương Tiểu Ca lần đầu tiên hắn thấy, thật muốn dùng máy ảnh ghi lại.

Lời vừa dứt, một ánh đèn lóe lên, sau đó là tiếng "cạch" một tiếng.

Lại là Bàn Tử, đã chụp lại được biểu cảm của Trương Tiểu Ca.

Lâm Diệu lại không nhịn được cười, sau này có chuyện vui để

xem rồi.

Một lúc lâu sau, cảnh tượng yên tĩnh trở lại, Trương Tiểu Ca chính thức hành lễ với Lâm Diệu: "Đạo gia, lần này đa tạ ngài ra tay tương trợ." "Được rồi, không cần khách sáo như vậy, đều là người cùng một chiến tuyến, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm." Lâm Diệu vẻ mặt nghiêm túc đỡ Trương Tiểu Ca dậy.

Đưa Trương Tiểu Ca đến chỗ Lâm Nhất, nhìn Trương Bất Tốn đang bị thẩm vấn mà không nói lời nào, Lâm Diệu có chút không hiểu, rõ ràng là người Trương gia, tại sao lại giúp Phương Tiên Đạo làm việc?

Trương Bất Tốn nhìn Trương Tiểu Ca hỏi: "Sao ngươi phát hiện ta có vấn đề?" Trương Tiểu Ca mặt không biểu cảm nói: "Lần tế tộc đó chỉ có hai chúng ta là người mới, địa điểm tế tự bí mật như vậy, chắc chắn có kẻ phản bội.

Trước đó đều không xảy ra chuyện, chỉ có lần này xảy ra, nếu không phải ta làm, vậy người đáng nghi nhất chính là ngươi." Nghe vậy, Trương Bất Tốn nói: "Ta đã sớm nói với chúng rồi, đừng hành động, nhưng đám ngu ngốc đó không nghe khuyên, nếu không ta sao lại bị bại lộ?

Đúng là một đám tai họa." Lâm Diệu nhìn hắn có chút khó hiểu hỏi: "Tại sao lại phản bội Trương gia?

Ngươi và Trương Tiểu Ca quan hệ thân thiết, tại sao lại làm vậy?" Trương Bất Tốn dường như bị Lâm Diệu chọc trúng chỗ đau: "Tại sao?

Còn có thể tại sao?

Ban đầu ta cầu xin lâu như vậy, các ngươi đều không cho phép vợ ta được sao chép, cứ thế nhìn cô ấy chết đi.

Ta hỏi các ngươi, rốt cuộc là tại sao?" Nhìn Trương Bất Tốn điên cuồng, Lâm Diệu im lặng, không ngờ là vì vợ của hắn.

Lúc này Trương Tiểu Ca mở miệng, giọng điệu bình tĩnh: "Không phải Trương gia không cứu vợ ngươi, mà là không cứu được.

Nếu thật sự tiến hành sao chép đối với cô ấy, cô ấy sẽ sống không bằng chết, biến thành quái vật." Trương Bất Tốn không dám tin nhìn Trương Tiểu Ca, điên cuồng hỏi: "Vậy tại sao ngươi không sao, ta cũng không sao?" Trương Tiểu Ca im lặng rồi nói: "Ngươi có thể được sao chép là vì có sự giúp đỡ của ta, và việc sao chép của ngươi cũng không hoàn toàn, cho dù có huyết mạch Trương gia, ngươi không phải cũng biến thành bộ dạng bây giờ sao?

Ban đầu tuy ăn phải thuốc mê, nhưng vẫn là con người, còn bây giờ ngươi là tồn tại bán nhân." "Ban đầu ta ẩn nấp sau lưng ngươi, những người đồng đội kia của ngươi thực ra đã sớm không còn, chỉ là những Mật đà có ký ức của họ mà thôi." "Còn về ta, vì ta là tộc trưởng, hơn nữa còn mượn một thứ mới có thể sao chép hoàn hảo, nhưng thứ đó đã sớm bị ta dùng rồi." Nghe đến đây, Trương Bất Tốn dường như mất hết hy vọng, nguyện vọng hồi sinh vợ đã bị Trương Tiểu Ca đập tan tành.

Nhìn Trương Bất Tốn mất hết hy vọng, Lâm Diệu nói: "Nói đi, nói hết những gì ngươi biết ra đi, ta sẽ cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng." Tiếp theo Trương Bất Tốn cũng không kháng cự nữa, trực tiếp nói hết mọi chuyện ra.

Nguyên lai sau khi được sao chép, tất cả mọi người đều giống như trẻ sơ sinh, tuy có đầy đủ ký ức nhưng cơ thể chưa thích ứng, nên mới bị Mã lão hán giết chết.

Sau khi trở về, Trương Bất Tốn không xảy ra biến hóa như những người khác, nên không quay lại, nhưng cũng nhờ ký giả chú ý tình

hình ở đây, nếu có người Trương gia đến thì thông báo.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo không như hắn mong đợi, Trương Tiểu Ca trực tiếp biến mất, nhiều năm không trở lại mộ địa Trương gia.

Mãi gần đây mới nhận được tin tức Trương Tiểu Ca xuất hiện trở lại, sau đó dưới sự phối hợp của Phương Tiên Đạo, hắn lại tiếp xúc được với Trương Tiểu Ca, và quay về Trương gia.

Người giả mạo Hạo Thiên Chân thực ra là Trương Tiểu Ca giả mà A Nịnh gặp trước đây.

Hắn bắt cóc Hạo Thiên Chân, trà trộn vào đội của A Nịnh.

Hiện tại Hạo Thiên Chân đang ở khu cắm trại mà họ gặp nhau lúc đầu, nhiệm vụ của Hạo Thiên Chân giả là tìm ra nguyên nhân Trương Tiểu Ca hồi phục.

Nhìn Trương Bất Tốn toàn thân tỏa ra tử khí, Lâm Diệu ra hiệu cho Lâm Nhất dẫn đi giải quyết, giữ lại cũng vô dụng.

Sau vài tiếng súng, hai người Trương Bất Tốn trực tiếp bị giải quyết.

Nhìn ánh lửa phía xa, Lâm Diệu nói: "Trương Tiểu Ca, tốt nhất là giấu cái quan tài bên trong đi, ta cảm thấy nơi này sắp không yên bình rồi, rất nhiều người đang nhòm ngó nơi này." Trương Tiểu Ca gật đầu: "Yên tâm đi, Đạo gia, tôi đi làm việc trước đây." Giải quyết xong nội gián, mọi người lại chìm vào giấc ngủ, lần này có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người vừa mở mắt đã thấy Trương Tiểu Ca quay lại.

Lâm Diệu cũng không hỏi, như thể cậu ta vẫn luôn ngồi ở đó.

Ăn sáng xong, mọi người tiếp tục đi vào bên trong.

Bất kể đám người A Nịnh có mục đích gì, Lâm Diệu cũng phải thăm dò kỹ nơi này, dù sao còn có nhiệm vụ hệ thống phải hoàn thành.

Men theo mộ đạo đi vào trong, phía trước đột nhiên bị một hồ nước chặn đường, xung quanh không có lối đi nào khác.

Xem ra muốn vào trong, phải đi đường dưới nước.

Sau khi chuẩn bị xong, mọi người lần lượt nhảy vào hồ nước.

Ở dưới nước nhìn một vòng, ai nấy đều có chút mông lung.

Xung quanh toàn là cửa hang, nối liền với từng thủy động một, xem ra bên trong là một mê cung dưới nước.

Ở dưới nước, 《Thính Lôi》 của Lâm Diệu và mọi người cũng không phát huy được tác dụng, khó mà tìm ra đường.

Nhìn sang Trương Tiểu Ca, phát hiện cậu ta cũng mông lung, xem ra không trông cậy vào được rồi.

Chương 234

Cứ tưởng trí nhớ của cậu ta đã hoàn toàn hồi phục, không ngờ lại thế này.

Sau khi thăm dò cẩn thận một lượt, phát hiện các thủy động khác đều bị bịt kín, toàn là nước, khó mà tìm được lối vào.

Quay trở lại mặt nước, mọi người đều không có cách nào hay, chỉ có thể thử từng lối đi một.

Lâm Diệu tay cầm dây thừng, đầu kia buộc vào một tộc nhân.

Dựa vào khả năng bơi lội của tộc nhân, hẳn là có thể nhanh chóng tìm ra lối đi chính xác.

Nhìn từng tộc nhân một tiến vào trong nước, sợi dây thừng không ngừng được thả sâu xuống.

Khoảng nửa giờ sau, khi sợi dây sắp dùng hết, trong tai nghe của Lâm Diệu vang lên giọng Lâm Tam: "Tộc trưởng, bên tôi tìm thấy một lối ra, trông giống một gian mộ thất, bên trong có khá nhiều quan tài." Lâm Diệu vui mừng nói: "Chú ý an toàn, ở đó chờ tôi, sau khi các tộc nhân khác trở về, tôi sẽ qua." Đưa sợi dây của Lâm Tam cho Lâm Hương, bảo cô tìm thứ gì đó cố định lại, còn Lâm Diệu thì dùng sức kéo những sợi dây còn lại trong tay, không lâu sau, các tộc nhân lần lượt được kéo về.

Lần này có dây thừng dẫn đường, mọi người không cần lo lạc đường nữa.

Lâm Diệu nhìn A Nịnh: "A Nịnh, cô tốt nhất nên rời đi đi, con đường này không thích hợp với các cô, có thể sẽ bị chết đuối." A Nịnh nhìn trang bị của đám người Lâm Diệu, không có bình dưỡng khí.

Nếu phải bơi cật lực trong nước hơn mười phút, có thể sẽ chết đuối giữa đường, thế là đành bất đắc dĩ gật đầu.

Lâm Diệu và mọi người tạm biệt A Nịnh, men theo sợi dây thừng đã cố định bơi về phía trước.

Trên đường đi, kinh ngạc phát hiện các hang động đều ngập đầy nước, hoàn toàn không có không khí.

Bơi được nửa đường, Lâm Diệu thấy Trương Tiểu Ca có chút không chịu nổi nữa.

Đúng rồi, Trương Tiểu Ca đâu có giống họ.

Hắn vội vàng nhân lúc không ai chú ý, từ trong không gian lấy ra một bình dưỡng khí mini đưa cho cậu ta.

Thấy sắc mặt Trương Tiểu Ca đã trở lại bình thường, mọi người tiếp tục bơi về phía trước.

Bơi khoảng 12 phút, mọi người mới ngoi lên khỏi mặt nước, cuối cùng cũng đến được một gian mộ thất khác.

Mọi người vừa lên khỏi mặt nước còn chưa kịp quan sát mộ thất, đã nghe thấy tiếng nhắc nhở yếu ớt của Lâm Tam: "Tộc trưởng, mọi người nhỏ tiếng thôi, trong này có thứ gì đó, rất quỷ dị." Mọi người trong lòng giật mình, sau đó thả chậm động tác, cẩn thận đến bên cạnh Lâm Tam.

Lâm Tam nhìn mọi người, nói: "Tộc trưởng, nhìn bức tường bên kia kìa." Theo hướng Lâm Tam chỉ, Lâm Diệu phát hiện một cái bóng đen đang di chuyển chậm rãi bên trong vách đá.

Chẳng lẽ nơi này cũng có người Quan Sơn?

Lại là Mặc Ngân sao?

Nếu vậy, Lâm Tam không nên nói là quỷ dị, mọi người đều biết

Mặc Ngân nên giải quyết thế nào.

Lâm Diệu định thần lại, quan sát kỹ một lúc mới phát hiện, thứ này căn bản không phải Mặc Ngân.

Mặc Ngân chỉ bám trên bề mặt vách tường, còn thứ này đang di chuyển bên trong vách tường, Lâm Diệu nhìn rất rõ ràng.

Đột nhiên Lâm Diệu thấy xung quanh vách tường rắc đầy bột vôi trắng, trong lòng khẽ động, hỏi Trương Tiểu Ca: "Thứ này chẳng lẽ là Mật đà ở trạng thái hoàn chỉnh?" Trương Tiểu Ca suy nghĩ kỹ rồi nói: "Chắc là vậy, tôi nhớ thứ này hình như sợ bột vôi, còn những thứ khác thì không." Lâm Diệu hiểu rõ gật đầu, trực tiếp đứng dậy nói: "Được rồi, không sao đâu, thứ đó bây giờ không ra được, không cần quan tâm đến nó." "Nhưng mọi người bây giờ bắt đầu đội mũ bảo hộ vào, tôi thấy trên mặt đất và tường đều có bột vôi, đừng hít phải, sẽ hại sức khỏe." Đồng thời, Lâm Diệu cũng lấy ra một chiếc mặt nạ phòng độc đưa cho Trương Tiểu Ca: "Cậu dùng tạm cái này đi, tôi cũng không mang thừa mũ bảo hộ." Mọi người đi về phía bức tường đối diện, nhìn cái bóng đen đang di động bên trong, cẩn thận quan sát.

Lâm Diệu nhìn Mật đà, đột nhiên tung ra một đạo Hắc Sát Chú, bắn về phía bức tường, định xem xem đạo thuật có thể đối phó với Mật đà quỷ dị này không, nếu không phải chuẩn bị một ít bột vôi.

Không ngờ, Hắc Sát Chú vừa trúng vào bức tường, Mật đà bên trong điên cuồng lùi về phía sau.

Thấy vậy, Lâm Diệu mới yên tâm, xem ra đạo thuật có thể đối phó được Mật đà.

Lâm Diệu dặn dò tộc nhân: "Mọi người dán bùa chú lên vũ khí, lát nữa nếu gặp Mật đà, cũng dễ đối phó." Sau đó mọi người mới đi về phía quần thể quan tài phía trước.

Bước trên lớp bột vôi dày đến gần các quan tài, Trương Tiểu Ca nhìn những chiếc quan tài trước mặt liền quỳ xuống đất: "Đây đều là những tộc nhân Trương gia ta đã có cống hiến trọng đại qua các đời, chỉ có họ mới được đưa vào mộ địa Trương gia để chôn cùng các tộc trưởng." Nhìn những chiếc quan tài của tộc nhân Trương gia, Lâm Diệu và mọi người cũng không có ý định mở ra xem.

Sau khi cùng Trương Tiểu Ca tế bái xong, mọi người lại tiếp tục đi vào bên trong.

Đang đi trong mộ đạo nói chuyện, đột nhiên mặt đất rung chuyển, toàn bộ mộ đạo bị sập.

Lâm Diệu và mọi người cũng bị đá rơi vùi lấp.

Chuyện xảy ra quá nhanh, căn bản không có thời gian phản ứng, tất cả mọi người đều bị chôn vùi.

May mà trên người Lâm Diệu mặc đồ bảo hộ, không bị thương, chỉ bị đá đè lên.

Cố sức đẩy những tảng đá trên người ra, Lâm Diệu lớn tiếng gọi tên các tộc nhân.

Đột nhiên bên cạnh vang lên giọng của Lâm Hương.

"Sư phụ, con ở đây." Lâm Diệu đi qua xem, Lâm Hương bị hai tảng đá kẹp ở giữa, không bị thương gì, nhưng không ra được.

Hắn vội vàng giúp Lâm Hương dời tảng đá, cứu cô ra.

Các tộc nhân khác cũng lần lượt thoát ra từ dưới đống đá vụn.

Cuối cùng chỉ còn Trương Tiểu Ca chưa ra.

Mọi người tìm kiếm, đột nhiên phát hiện một cánh tay của Trương Tiểu Ca.

Bàn Tử ho khan vài tiếng nói: "Tộc trưởng, Trương Tiểu Ca

không phải bị đè chết rồi chứ?

Chúng ta mặc đồ bảo hộ, nếu không cũng phải bị thương, huống chi Trương Tiểu Ca không có 《Cương Cân Thiết Cốt》, làm sao chịu nổi?" Nhìn hành động của Lâm Nhất và mọi người, Lâm Diệu thở dài nói: "Cứ cố hết sức, còn lại nghe theo mệnh trời thôi, ai mà biết lại xui xẻo thế này." "Nhưng mộ đạo sập không giống do địa chấn gây ra, không có dấu hiệu gì cả, ngược lại giống như có người cố ý làm sập mộ đạo để cản đường chúng ta." Lâm Diệu bây giờ cảm thấy toàn thân tỏa ra nộ khí, lần đầu tiên thảm hại như vậy, lại bị đá vụn trong mộ đạo chôn sống.

Nếu không phải trang bị đủ tốt, không biết kết quả sẽ thế nào.

Nhìn Trương Tiểu Ca được đào ra, trên người không có vết thương lớn, chỉ có một cánh tay bị đè gãy, hiện tại chỉ ngất đi, không có gì đáng ngại.

Nhìn mộ đạo bị chặn kín trước mắt, mọi người đều đầy tức giận.

Chương 235

Nỗ lực trước đó đều uổng phí, lại phải tìm lại lối vào, xem ra chỉ có thể đi qua hồ nước mà đội khảo cổ năm đó đã đi.

Lâm Diệu cố nén tức giận, lạnh giọng nói: "Đi, chúng ta quay lại, xem xem rốt cuộc là ai làm, ta muốn nghiền xương hắn thành tro." Các tộc nhân cũng đều tức giận.

Từ lúc bắt đầu xuống mộ, lần này là thiệt hại lớn nhất.

Nếu là nguy hiểm không thể đối phó, mọi người cũng đành chịu, nhưng bị người ta gài bẫy, sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Men theo đường cũ quay lại, mọi người lại một lần nữa đi qua thủy đạo dưới lòng đất, trở về mộ đạo đã nghỉ ngơi trước đó, men theo dây thừng đi lên mặt đất.

Khi ra khỏi khe nứt trên vách núi, Lâm Diệu thấy thuộc hạ của A Nịnh vẫn chưa rời đi, đang bàn bạc chuyện gì đó.

Lâm Diệu bước ra khỏi khe nứt, lạnh lùng hỏi: "Vừa rồi bên ngoài có xảy ra chuyện gì không?" A Nịnh nhìn Trương Tiểu Ca đang được Bàn Tử cõng, và giọng điệu lạnh băng của Lâm Diệu, không dám chậm trễ, vội vàng nói: "Đạo gia, vừa rồi dưới núi có một tiếng nổ, nghe Mã lão hán nói nơi đó là chỗ hồ nước chúng ta thấy." Lâm Diệu hít một hơi thật sâu, nhìn Mã lão hán nói: "Dẫn tôi đi đường gần nhất, lập tức đến hồ nước." Trên đường đi, đám người Lâm Diệu không hề che giấu sát khí mãnh liệt tỏa ra.

Trong đó, sát khí của Lâm Diệu là nặng nhất, nếu nhiệm vụ hệ thống không hoàn thành được, Lâm Diệu có thể thật sự sẽ phát điên.

A Nịnh và thuộc hạ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, vô cùng khó

chịu, nhưng lại không dám nói gì, từng người một mặt mày đưa đám đi đường.

Khi lại nhìn thấy hồ nước ở không xa, A Nịnh và mọi người mới thả lỏng một chút.

Dừng bước, giao Trương Tiểu Ca cho người của A Nịnh chăm sóc, đoán chừng họ cũng không dám giở trò.

Lâm Diệu dẫn tộc nhân đi thẳng về phía trước.

Sắp đến hồ nước, Lâm Diệu phát hiện một khu cắm trại, bên trong một đám người đang bận rộn.

Không dừng lại, mọi người đi thẳng đến gần khu cắm trại.

Thấy đám người kia không có phản ứng, Lâm Diệu trực tiếp bắn vài phát súng chỉ thiên.

Nhìn những người đã dừng động tác, Lâm Diệu lên tiếng: "Gọi kẻ cầm đầu ra đây, ta có chuyện muốn hỏi." Một người trong đó vừa định gật đầu, đã bị đồng bạn bên cạnh kéo lại, có người đi vào thông báo.

Không lâu sau, một người đàn ông đeo kính râm đen đi ra, nhìn đám người Lâm Diệu nói: "Các người là ai?

Nghe nói tìm tôi?" Lâm Diệu lạnh lùng hỏi thẳng: "Vụ nổ vừa rồi là các người làm?" "Không sai, là tôi làm, có ý kiến gì không?" Người đàn ông đeo kính râm kiêu ngạo nói.

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của hắn, Lâm Diệu cũng không biết đám người này là ai, trực tiếp xua tay, nói: "Giết hết, không chừa một ai." Theo sau cái xoay người rời đi của Lâm Diệu, phía sau vang lên một loạt tiếng súng.

Toàn bộ khu cắm trại như địa ngục, vang lên đủ loại tiếng kêu la

thảm thiết.

Vài phút sau, âm thanh trong khu cắm trại biến mất, thay vào đó là tiếng bước chân của các tộc nhân.

Nhìn Lâm Hương vừa rồi không hề động thủ, Lâm Diệu đã khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày, hỏi: "Đồ đệ, cảm thấy thế nào?

Chịu được không?" Cứ tưởng Lâm Hương sẽ nôn mửa, không ngờ không những không nôn, mà còn khá vui vẻ nói: "Sư phụ, con không sao, trong lòng cũng không còn ấm ức nữa, bây giờ cảm thấy rất ổn." Nghe vậy, Lâm Diệu yên tâm gật đầu.

Xem ra môi trường xung quanh rất quan trọng, bị ảnh hưởng bởi các tộc nhân, Lâm Hương bây giờ cũng không còn là cô bé nhút nhát nữa, mà là một chiến binh đủ tiêu chuẩn.

Một lúc sau, Bàn Tử mới đi ra khỏi khu cắm trại, trên vai vác một người, cười nói: "Tộc trưởng, ngài xem, tôi có thu hoạch bất ngờ này." Đến gần, Lâm Diệu mới nhìn rõ, người đó lại là Hạo Thiên Chân, xem ra thật có duyên phận.

Đám người A Nịnh ở xa cũng đến.

Lâm Diệu nhìn rồi phân phó: "A Nịnh, cho một bộ phận người đi dọn dẹp khu cắm trại bên kia, những người còn lại mau chóng dựng trại." Nghe Lâm Diệu phân phó, chưa cần A Nịnh nói, thuộc hạ của cô đã tự động bận rộn.

Vừa rồi họ đã thấy sự đáng sợ của những người này, không dám chọc vào, cứ ngoan ngoãn nghe lời thì hơn.

Nhìn hành động của họ, Lâm Diệu hài lòng gật đầu: "A Nịnh, đám thuộc hạ của cô không tồi, rất biết điều." A Nịnh lúng túng cười cười, trong lòng nghĩ: Đâu phải biết điều, là sợ bị ngài giải quyết cả đám thôi.

Đặt Trương Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân vào lều đã dựng xong, Lâm Diệu đứng bên bờ hồ, xuất thần nhìn mặt nước.

Nỗ lực lâu như vậy, mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát, đúng là tạo hóa trêu người.

Các tộc nhân đều bị Lâm Diệu ra lệnh đi nghỉ ngơi.

Mặc dù lúc mộ đạo sập, bề ngoài mọi người không có vết thương, nhưng Lâm Diệu lo nội tạng bị tổn thương, nên bắt buộc họ phải đi nghỉ.

Không biết qua bao lâu, một thuộc hạ của A Nịnh đi tới, đưa cho Lâm Diệu tài liệu tìm được trong khu cắm trại, miệng nói tiếng Trung kỳ quặc: "Đạo gia, đây là tài liệu tôi tìm được, ngài yên tâm, tôi chưa cho ai xem." Lâm Diệu gật đầu, cười với anh ta một cái, rồi lật xem tài liệu trong tay.

Trên đó ghi chép đều là tài liệu liên quan đến mộ địa Trương gia, nhưng phần lớn đều là phỏng đoán của họ, hẳn là cũng ghi chép lại từ lời kể của người khác.

Xem xong tài liệu của khu cắm trại, Lâm Diệu lại lấy ra tài liệu thu được từ nơi ở của ký giả.

Mở ra xem, phát hiện có những điểm tương đồng, đặc biệt là miêu tả tình hình trong mộ, không sai một chữ.

Xem ra đám người này cũng là người của Phương Tiên Đạo.

Nhưng tại sao lại muốn phá nổ từ đây để vào?

Rõ ràng có lối đi trực tiếp vào được.

Không hiểu rõ, Lâm Diệu đến nơi xảy ra vụ nổ lúc trước, quan sát kỹ, phát hiện một khe nứt bị nổ ra, nhưng không thông thẳng vào trong mộ, ngược lại giống như để tháo nước trong hồ ra.

Nhìn dòng nước không ngừng chảy ra, Lâm Diệu có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ lối đi dưới hồ có thứ gì quan trọng?

Lâm Diệu trở về khu cắm trại, thấy Hạo Thiên Chân vừa tỉnh đang vươn vai.

Vừa thấy Lâm Diệu, cậu ta theo phản xạ có điều kiện hành lễ: "Gặp Đạo gia, đa tạ ngài lại cứu tôi?" Đây mới là phản ứng thật sự của Hạo Thiên Chân.

Lâm Diệu nhìn cậu ta có chút bất đắc dĩ nói: "Thiên Chân à, sau này thật sự không được thì cứ ngoan ngoãn ở nhà đi.

Từ lần đầu chúng ta gặp mặt đến giờ, tôi đã cứu cậu bao nhiêu lần rồi?" Hạo Thiên Chân lúng túng cười cười, vội vàng chuyển chủ đề: "Đạo gia, vừa rồi tôi thấy Trương Tiểu Ca cũng hôn mê, cậu ấy không sao chứ?" "Yên tâm đi, không có chuyện gì lớn, chỉ gãy một cánh tay, lát nữa sẽ tỉnh thôi." Lâm Diệu đơn giản nói.

Chương 236

Khi Lâm Diệu chuẩn bị xoay người rời đi, Hạo Thiên Chân nói: "Đạo gia, ngài chờ một chút.

Lúc tôi bị trói trong khu cắm trại, giả vờ hôn mê có nghe thấy họ nói về Mật đà, an toàn gì đó, hình như không chuẩn bị vào mộ." Nguyên lai là vậy, đám người Phương Tiên Đạo này là vì Mật đà bị sắt phong ấn.

Chẳng trách lại vội vàng cho nổ hồ nước, xem ra cũng giống như đội khảo cổ giả năm đó, chuẩn bị lấy Mật đà trực tiếp từ bên ngoài, không định vào trong.

Lâm Diệu gật đầu, nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Không tệ nha, thông minh ra rồi, bây giờ cũng biết nghe ngóng tin tức rồi đấy." Hạo Thiên Chân nghe vậy, có chút ngượng ngùng, rồi nói: "He he, cũng phải có chút tiến bộ chứ?" Nhìn mặt nước không ngừng hạ xuống, Lâm Diệu hôm nay không định hành động.

Mọi chuyện cứ để ngày mai tính, cũng để cho mọi người dưỡng sức, tránh để lại di chứng.

Sau một ngày một đêm tháo nước, toàn bộ hồ nước đã cạn khô, chỉ còn lại nước trong các hang động dưới lòng đất chưa được tháo cạn.

Lâm Diệu cũng không quan tâm.

Dù sao cũng đã đợi lâu như vậy, không vội một ngày.

Hắn phân phó thuộc hạ của A Nịnh đến khu cắm trại đối diện, mang tất cả công cụ bơm nước bên đó qua.

Hắn chuẩn bị bơm cạn toàn bộ nước bên trong, đến lúc đó vào

cũng dễ hành động hơn, tránh việc không nghe được cả âm thanh.

Sau khi nước bên trong đều được bơm cạn, mọi người bàn bạc, chuẩn bị vào mộ lần nữa.

Trong đó Trương Tiểu Ca phản ứng kịch liệt nhất, dường như trong mộ đã tìm lại được một số ký ức.

Lần này đi xuống, không mang theo Mã lão hán, để ông ở trên giúp trông coi khu cắm trại.

Tiến vào hang động đã cạn khô, đi không bao xa, hang đá phía trước trở nên rộng rãi.

Đi vào xem, bên trong lại là một ngôi làng.

Nhìn kỹ, mọi người kinh ngạc phát hiện nơi này giống hệt ngôi làng dưới chân núi.

Men theo con đường đi vào làng, trên mặt đất còn một lớp nước sâu cả mét, khó mà bơm cạn được, nên đi lại khá vất vả.

Ngôi làng trước mắt này trước đây vẫn luôn ngâm trong nước, bây giờ ngoài bề mặt có chút ẩm ướt, toàn bộ kiến trúc của làng đều được bảo tồn hoàn hảo.

Lâm Diệu và Bàn Tử đã vào ngôi làng dưới núi, cẩn thận so sánh một lượt, phát hiện kiến trúc giống hệt, ngay cả gác lầu của Trương Tiểu Ca cũng y như đúc.

Xem ra ngôi làng này và Trương gia có quan hệ mật thiết, hoặc tổ tiên của họ có thể là người Trương gia.

Nhìn những kiến trúc đang nhỏ nước trước mắt, mọi người vừa định vào xem xét, bỗng nghe một trận tiếng nước động, dường như có thứ gì đó thân hình to lớn đang bơi.

Mọi người vội vàng nhìn về phía có tiếng động, thấy một nửa thân

cá lộ trên mặt nước, đang không ngừng bơi về phía họ.

Theo một cú nhảy vọt, Lâm Diệu cuối cùng cũng nhìn rõ thứ đó, là một con cá hải tượng khổng lồ.

Chưa nói đến thân hình to lớn, chỉ nhìn hàm răng trong miệng cũng biết thứ này không phải loại hiền lành.

Nhìn con cá hải tượng trên không, mọi người trực tiếp nổ súng.

Theo những tia máu không ngừng bắn ra từ thân cá, cộng thêm nước đã bị bơm gần cạn, con cá hải tượng này không gây phiền phức gì cho mọi người, trực tiếp mất mạng.

Khi mọi người vừa thở phào một hơi, Lâm Diệu đột nhiên nói: "Đừng thả lỏng vội, nhìn bên kia kìa, có cả một đàn." Nghe vậy, sắc mặt thuộc hạ của A Nịnh trở nên khó coi, họ từ từ quay người lại, một vẻ mặt tuyệt vọng nhìn đàn cá hải tượng đang lao tới.

Vừa rồi một con đã phải bắn nhiều phát súng như vậy mới tiêu diệt được, một đàn thế này dù có bắn hết đạn cũng khó mà giải quyết toàn bộ.

Nhìn đám người A Nịnh đang sững sờ, Lâm Diệu hét lên: "Tất cả tránh ra, để xem tôi ra tay." Chỉ thấy Lâm Diệu dẫn các tộc nhân đi về phía đàn cá, trên đường đi không ngừng ném lựu đạn, sau đó là tiếng súng trường tự động quét sạch.

Đợi tiếng nổ lớn qua đi, tiếng súng trường giòn giã mới truyền đến tai mọi người.

Sau đó họ thấy đàn cá vừa rồi còn hung mãnh tấn công chỉ còn lại vài con, những con còn lại đều nổi trên mặt nước.

Toàn bộ khu vực nước bị máu nhuộm đỏ, mực nước còn có chút dâng lên.

Nhìn vài con cá hải tượng còn sót lại, Lâm Diệu ra lệnh cho tộc nhân ngừng tấn công, rồi bế Lâm Hương lên: "Đồ đệ, tiếp theo xem con đấy, để ta xem công phu của con luyện thế nào rồi?" Nói xong, trong tiếng kinh hô của mọi người phía sau, hắn ném Lâm Hương về phía vài con cá hải tượng còn lại.

Thuộc hạ của A Nịnh không ngừng kinh hô: "Trời ơi, điên rồi sao?" Lâm Hương sau những lần rèn luyện trước đó, không hề hoảng loạn mà dùng tay trái rút ra Phục Ma Đao, múa lượn trên thân thể mấy con cá hải tượng.

Tiếng súng vang lên, đao quang lóe lên, không lâu sau đã giải quyết xong trận chiến.

Để lại đám người A Nịnh trố mắt kinh ngạc.

Giải quyết xong đám cá hải tượng tấn công, Lâm Diệu không quay về ngay, mà đến bên cạnh thi thể của chúng, cẩn thận kiểm tra tình hình.

Lúc giao chiến vừa rồi, Lâm Diệu phát hiện một số con cá hải tượng có chút bất thường.

Đi lên xem, quả nhiên trên thân những con có thân hình lớn hơn phát hiện có số hiệu, những số hiệu này được sắp xếp ngay ngắn.

Lâm Diệu quay đầu hỏi Trương Tiểu Ca: "Trương Tiểu Ca?

Đám cá này là do Trương gia các cậu năm đó thả vào đây à?" Nhìn biểu cảm của Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu ra hiệu cho cậu ta xem những số hiệu trên thân cá, xem có thể nhớ lại ký ức liên quan không.

Nhìn một lúc, Trương Tiểu Ca đột nhiên ôm đầu, miệng phát ra một tiếng rên.

Lâm Diệu thấy vậy, vội hỏi: "Sao vậy?

Nhớ ra gì rồi à?" Trương Tiểu Ca trước tiên có chút mơ hồ, sau đó nhỏ giọng nói: "Đạo gia, những con cá có số hiệu này đều do tiền bối Trương gia thả vào, mỗi số hiệu đại diện cho một Mật đà hoàn chỉnh." Cái gì?

Một số hiệu là một Mật đà hoàn chỉnh?

Nơi này có khoảng hơn 20 con cá có số hiệu, Trương gia năm đó tìm được bao nhiêu vậy?

Nhưng những Mật đà này nên được giải quyết.

Chương 237

Một khi bị kẻ có lòng tham lấy được, chắc chắn sẽ xảy ra loạn lạc.

Nơi này bây giờ không an toàn, đã bị người khác biết.

Lâm Diệu cũng không quan tâm nữa, trước tiên dùng đạo pháp thử xem, thật sự không được thì mang đi hết, sau khi trở về sẽ tìm cách giải quyết những Mật đà đó.

Mọi người tùy tiện đi vào một ngôi nhà, vừa vào đã thấy bên trong trống không, cơ bản không có đồ đạc gì.

Xem ra người rời khỏi đây năm đó không hoảng loạn, đồ đạc đều đã đóng gói mang đi.

Thứ duy nhất có chút bất thường là một người sắt đứng gần cửa sổ, trông có vẻ đột ngột.

Trương Tiểu Ca thấy vậy nói: "Đạo gia, loại người sắt này là Mật đà hoàn chỉnh.

Những thứ chúng ta thấy trước đây đều là sau khi bị phá vỡ, không hoàn chỉnh." Lâm Diệu đến trước người sắt, cẩn thận đánh giá, không cảm nhận được thông tin đặc biệt gì.

Nhưng Trương Tiểu Ca hẳn sẽ không lừa mình, xem ra Mật đà cũng có thể né tránh cảm tri.

Đứng trước người sắt, Lâm Diệu thử bắn ra một đạo Hắc Sát Chú.

Sau đó thấy người sắt vốn màu đen, đột nhiên có khoảng một phần ba biến thành màu xám.

Xem ra khá dễ giải quyết.

Sau hai phát Hắc Sát Chú còn lại trúng vào người sắt, một luồng khói đen bốc lên, kèm theo một mùi hôi thối.

Người sắt cũng hóa thành một đống bột trắng xám, đổ sập xuống đất.

Bàn Tử ngửi thấy mùi hôi đó, nói: "Buồn nôn quá, thối quá." Những người vốn không có phản ứng đặc biệt, nghe Bàn Tử nói, một cảm giác buồn nôn từ trong lòng dâng lên.

Mỗi người lại có chút tuyệt vọng liếc nhìn Bàn Tử một cái, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Bên ngoài, Lâm Nhất cạn lời với Bàn Tử: "Tiểu béo, lần sau còn nói năng như vậy, cẩn thận ăn đòn đấy." Vừa nói vừa giơ nắm đấm, những người khác cũng lần lượt gật đầu.

Thấy mình đã chọc giận mọi người, Bàn Tử vội vàng cười hề hề gật đầu lia lịa, cố gắng cứu vãn tình hình.

Lâm Diệu có chút bất đắc dĩ nhìn màn kịch này.

Vốn là một bộ phim kinh dị có chút nguy hiểm, lại bị một câu nói của Bàn Tử biến thành phim hài, đúng là một tên hề.

Tiếp theo Lâm Diệu mất gần hai tiếng đồng hồ mới giải quyết hết toàn bộ người sắt bên trong.

Đứng trước ngôi nhà cuối cùng, Lâm Diệu cẩn thận quan sát.

Đây hẳn là từ đường, nơi sang trọng nhất cả làng.

Bên trong chắc cũng có không ít Mật đà hoàn chỉnh.

Toàn bộ hang động mọi người đều đã tìm kiếm, căn bản không phát hiện lối đi nào khác.

Từ đường trước mặt là hy vọng cuối cùng.

Vừa đẩy cửa lớn từ đường ra, đã thấy 12 người sắt chia thành hai hàng, đứng đối diện nhau, như những vệ sĩ bảo vệ từ đường.

Lâm Diệu trước tiên dùng Hắc Sát Chú đánh những người sắt này thành bột trắng xám, sau đó mới có thời gian quan sát kỹ cảnh tượng bên trong từ đường.

Nơi này cũng giống như những ngôi nhà gặp trước đó, không thấy có thứ gì giá trị.

Lâm Diệu quay người nhìn mọi người: "Tất cả tản ra tìm kiếm cẩn thận, xem có lối đi hay manh mối gì không.

Nơi này hẳn là nơi có khả năng nhất rồi, nếu không chúng ta phải quay lại dọn dẹp mộ đạo." Khoảng mười phút sau, Lâm Diệu nghe thấy giọng của Lâm Hương: "Sư phụ, ngài xem, chỗ này hình như có vấn đề." Lâm Diệu mặt lộ vẻ vui mừng, xem ra đã tìm thấy lối đi rồi.

Đến nơi Lâm Hương đang đứng, Lâm Diệu phát hiện đó là một cái giếng.

Nhìn thân giếng đầy rêu xanh, Lâm Diệu không nhìn ra có chỗ nào không ổn.

Nhìn biểu cảm của Lâm Diệu, Lâm Hương cười nói: "Sư phụ, con vừa xuống giếng, bên trong có một lối đi không biết thông đến đâu.

Con phát hiện xong vội vàng thông báo cho ngài." Lâm Diệu kinh ngạc liếc nhìn Lâm Hương một cái, không ngờ lá gan của cô bé lại trở nên lớn như vậy, liền mở miệng nói: "Tiểu Hương, làm tốt lắm, có tiến bộ." Đợi những người khác đều tụ tập lại, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, lát nữa xuống trước dò đường, bên kia dùng tai nghe liên lạc." Nói xong, hắn buộc một sợi dây thừng lên người Lâm Nhất.

Sau một tiếng "ùm", bóng dáng anh ta biến mất trong miệng giếng.

Sợi dây thừng trong tay không ngừng tuột ra.

Khoảng 5 phút sau, sợi dây không còn chuyển động, trong tai nghe cũng vang lên giọng Lâm Nhất, nhưng nghe tình hình có vẻ không ổn.

"Tộc trưởng, tôi đến rồi, bên này là một con đường nhỏ trong vách núi, xem phương hướng hẳn là thông vào trong mộ." Nghe giọng Lâm Nhất có chút gấp gáp, Lâm Diệu vội hỏi: "Bên đó gặp nguy hiểm à?" "Tộc trưởng, không sao, là đám Mật đà trước đó, nhưng tôi có thể đối phó." Nghe vậy, Lâm Diệu có chút sốt ruột, vội phân phó: "Bàn Tử, dẫn tộc nhân đi nhanh lên, Lâm Nhất bên đó gặp rắc rối rồi." Nghe vậy, Bàn Tử không nói hai lời nhảy vào giếng.

Mặc dù hay đấu khẩu với Lâm Nhất, nhưng tình cảm của hai người lại vô cùng sâu đậm.

Nhìn các tộc nhân lần lượt vào giếng, Lâm Diệu nhìn những người còn lại nói: "Tôi không đợi được nữa, tôi đi trước, bên đó có Mật đà." Lời vừa dứt, cũng không đợi những người khác nói, Lâm Diệu cũng nhảy vào giếng.

Men theo sợi dây thừng trước đó, Lâm Diệu nhanh chóng bơi đi.

Không lâu sau, hắn thấy ánh sáng phía trước, hẳn là đèn của các tộc nhân mang theo.

Lâm Diệu vừa ngoi lên mặt nước, đã thấy các tộc nhân đang chiến đấu với một đám Mật đà.

Phục Ma Đao trong tay các tộc nhân đều dán bùa chú.

Đối mặt với sự vây công của một đám bóng đen, họ vung vẩy đao trong tay, tạo thành một bức tường đao kín kẽ.

Nhưng số lượng Mật đà quá nhiều, phía sau không ngừng tràn tới.

Chương 238

Lâm Diệu vội vàng lao ra khỏi mặt nước, nhìn đám Mật đà dày đặc, trực tiếp sử dụng 《Ngũ Lôi Chú》.

Khi chú ngữ niệm xong, các tộc nhân ăn ý lập tức lùi về sau lưng Lâm Diệu.

Nhìn đám Mật đà đang lao tới trước mặt, Lâm Diệu không chờ đợi nữa, trực tiếp thi triển kỹ năng.

Sau đó thấy năm con rồng sấm sét xuất hiện từ hư không, rồi lao vào giữa đám Mật đà.

Khi rồng sấm múa lượn, toàn bộ Mật đà trong không gian biến mất sạch sẽ.

Tiếp theo là một làn khói đen nồng nặc, bao trùm toàn bộ không gian.

Thấy làn khói đen nồng nặc như vậy, đám người Lâm Diệu trực tiếp sợ hãi, vội vàng quay người nhảy xuống nước, né tránh làn khói đen.

Trước đó một chút khói đen mùi đã đủ nặng rồi, bây giờ nồng nặc như vậy, e là có thể hun chết người, cứ né đi đã.

Đợi khói đen tan đi, không ai dám lên trước, ai mà biết mùi trên đó đã tan hết chưa?

Lâm Nhất và mấy người nhìn nhau vài cái, đột nhiên hợp sức ném Bàn Tử ra ngoài, để hắn đi dò đường trước.

Bàn Tử lên xong, sợ hãi thất kinh, sau đó lập tức bịt miệng mũi lại.

Một lúc lâu sau mới thử hít thở, mới phát hiện mùi đã tan đi rồi.

Có Bàn Tử làm mẫu, mọi người mới từ dưới nước lên.

Nhìn Bàn Tử vẻ mặt oán hận, họ cười ha ha.

Mọi người đợi một lúc, cũng không thấy có người phía sau đuổi kịp, Lâm Diệu nói: "Được rồi, chúng ta không đợi nữa, tiếp tục tiến lên." Men theo con đường này đi về phía trước, đi không bao lâu, nghe thấy Lâm Ngũ hít một hơi khí lạnh, rồi nói: "Tộc trưởng, ngài xem, chúng ta không phải sắp phát tài lớn rồi sao." Mọi người nhìn về hướng Lâm Ngũ chỉ, đều hít một hơi khí lạnh.

Họ thấy một màu xanh lục kinh người, đó lại là một mạch khoáng ngọc thạch tự nhiên.

Nếu mang ra ngoài, chưa nói đến giá trị, chỉ riêng số lượng lớn như vậy cũng đủ mở một chuỗi cửa hàng ngọc thạch.

Mọi người nhìn nhau một cái, đột nhiên tất cả đều chạy về phía mạch khoáng, như tâm linh tương thông.

Trước mạch khoáng, Bàn Tử chảy nước miếng nói: "Tộc trưởng, chúng ta đợi những người phía sau đi, nếu không quá nguy hiểm." Các tộc nhân khác cũng lần lượt gật đầu, tán thành lời Bàn Tử.

Lâm Diệu dở khóc dở cười nhìn các tộc nhân, da mặt ai nấy đều trở nên dày như vậy từ khi nào thế?

Muốn đào ngọc thạch thì cứ nói thẳng, còn phải tìm một lý do chính đáng.

Nhưng Lâm Diệu đối với những viên ngọc thạch này cũng động lòng, thế là gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta đợi đi." Sau đó mọi người thả ra Phân sơn giáp của mình, để chúng ăn no một bữa, rồi bắt đầu làm việc.

Nhìn những khối ngọc thạch được đào ra, ai nấy đều mặt mày hớn hở.

Mặc dù không thiếu tiền, nhưng cảm giác thu hoạch tài phú này vô cùng kích thích.

Theo hành động của Phân sơn giáp, bên trong lộ ra mạch khoáng càng lớn hơn, khoáng sản này thật phong phú.

Đào khoảng nửa giờ, không gian của mọi người đều đã đầy, mới nghe thấy tiếng nước phía sau, xem ra Trương Tiểu Ca đã đến.

Thế là đám người Lâm Diệu thu lại Phân sơn giáp, tiếc nuối nhìn mạch khoáng còn lại.

Nhưng không chứa được nữa, chỉ có thể đau lòng rời đi.

Để ngăn những người phía sau phát hiện bất thường, Lâm Diệu lấy ra thuốc nổ, kèm theo một tiếng nổ lớn, toàn bộ mạch khoáng ngọc thạch trực tiếp bị vùi lấp.

Thấy các tộc nhân có chút tiếc nuối, Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm đi, những thứ này cũng không chạy được, cùng lắm sau này lại đến đào thôi." Nghe vậy, các tộc nhân mới lần lượt khôi phục lại tâm trạng bình thường.

Không lâu sau, những người phía sau cũng đuổi kịp.

Sau khi gặp mặt, họ trao đổi tình hình với nhau.

Nguyên lai lúc họ định hành động, đột nhiên phát hiện không mang theo bình dưỡng khí, lại quay về khu cắm trại một chuyến, nên mới tốn nhiều thời gian như vậy.

Mọi người hội hợp xong, tiếp tục men theo lối đi tiến lên.

Đột nhiên con đường phía trước biến mất, thay vào đó là một vách đá tự nhiên, xung quanh cũng không có lối ra nào khác.

Trước vách đá, Lâm Diệu vận 《Thính Lôi》, cẩn thận lắng nghe âm thanh.

Đột nhiên hắn nói: "Không sao đâu, vách đá này chỉ mỏng một lớp, phía sau rỗng, ta có thể nghe thấy tiếng gió ở đối diện." Nói xong, Lâm Diệu rút Phục Ma Đao, chém một nhát vào vách đá trước mặt.

Chỉ thấy vách đá như đậu hũ, trực tiếp bị Phục Ma Đao xuyên thủng.

Sau những nhát chém liên tục của Lâm Diệu, vách đá trước mặt ầm ầm đổ xuống đất, lộ ra lối đi phía sau.

Nơi này hẳn là không xa trong mộ rồi, Lâm Diệu có thể nghe rõ tiếng gió.

Quả nhiên, đi khoảng 200 mét, mọi người thấy một cửa hang, từ cửa hang đi ra, đến một gian mộ thất.

Nhìn xung quanh, Lâm Diệu phát hiện đây là nơi mộ đạo sập mà họ gặp trước đó.

Lối đi của mộ thất bên cạnh, lối đi kia đã bị đủ loại đá tảng chặn kín.

Gian mộ thất này trông giống như một nhà kho, bên trong có rất nhiều tủ, nhưng bây giờ trong tủ không còn đồ đạc gì, đều trống không.

Trương Tiểu Ca đột nhiên nói: "Tôi nhớ đây hẳn là nơi để thực phẩm.

Năm đó có rất nhiều tiền bối của gia tộc sẽ ở đây trông mộ, bên cạnh hẳn sẽ có nơi nghỉ ngơi." Tìm kiếm xung quanh, quả nhiên phát hiện một số thạch thất dùng để nghỉ ngơi, bên trong các loại thiết bị đầy đủ, bảo quản khá tốt, vẫn có thể thấy được dấu vết sinh hoạt năm xưa.

Hạo Thiên Chân hét lên: “Đạo gia, ngài xem cái này, hình như có người mới vào đây không lâu.” Ân?

Chương 239

Lại có người vào rồi sao?

Không thể nào, lối đi ở đây không phải chỉ còn lại một chỗ sao?

Mọi người nhìn nhau một cái, đi về phía Hạo Thiên Chân.

Đến gần, Lâm Diệu thấy một dấu chân, trông còn mới, hẳn là dấu chân của một người phụ nữ, khá mảnh mai.

Xem ra thật sự có người đi trước họ, cũng không biết là ai?

Là địch hay bạn?

Nhìn hướng tiến lên của dấu chân trên mặt đất, Lâm Diệu nói: "Đi thôi, chúng ta cũng theo sau xem, rốt cuộc là ai lại có thể đi trước chúng ta." Theo dấu chân trên mặt đất đi về phía trước, Lâm Diệu phát hiện trước một bức tường, dấu chân biến mất.

Xem ra sau bức tường hẳn là có một không gian.

Ngẩng đầu, cẩn thận nhìn xung quanh, Lâm Diệu đột nhiên dừng ánh mắt ở một chỗ nhô ra trên tường, thử dùng tay ấn xuống.

Bức tường trước mặt di chuyển sang hai bên, lộ ra không gian phía sau.

Nhìn lối vào tối om, Lâm Diệu đột nhiên cảm nhận được cảnh báo từ huyết mạch, dường như chỉ cần hắn bước vào không gian trước mặt, sẽ xảy ra nguy hiểm.

Nhưng loại cảnh báo này không mãnh liệt, nguy hiểm hẳn là không lớn.

Lâm Diệu không vào thẳng mà cẩn thận quan sát dấu chân trên mặt đất, nhìn hướng đi của chúng.

Không gian phía sau cánh cửa ngầm không lớn, nhưng Lâm Diệu đã quét mắt một lượt mà không hề phát hiện bóng dáng của bất kỳ ai, cứ như thể chủ nhân của những dấu chân trước đó đã biến mất ngay tại chỗ.

Điều này khiến Lâm Diệu hoang mang, dù sao thì oan hồn cũng không thể thoát khỏi cảm giác của hắn được?

Phía sau, A Ninh nói: "Chủ nhân của dấu chân có phải đang cố ý dẫn dụ chúng ta không?

Tôi vừa xem rồi, chỗ Thiên Chân nhìn thấy dấu chân, tôi cũng đã kiểm tra nhưng không phát hiện ra gì, trừ phi…" Thiên Chân vẻ mặt bừng tỉnh, nói: "Trừ phi người đó vẫn luôn ở bên cạnh chúng ta, nhưng chúng ta không nhìn thấy, và dấu chân đó cũng vừa mới được để lại." A Ninh cũng gật đầu, tỏ ý đồng tình.

Nhưng Lâm Diệu lại không mấy tin vào phỏng đoán này, nếu thật sự có thứ gì đó ở bên cạnh để lại dấu chân, không thể nào không nghe thấy một chút âm thanh nào, chẳng lẽ người này không ở cùng một không thời gian với họ sao?

Suy nghĩ một lúc lâu, Lâm Diệu nói: "Lát nữa Lâm Nhất và bốn người nữa theo ta vào trong, những người còn lại canh giữ bên ngoài, nhớ kỹ không được để thứ gì bên trong chạy thoát." Lâm Diệu cẩn thận bước chân, tiến vào không gian sau cánh cửa ngầm.

Ngay khi bước chân đầu tiên đặt xuống, Lâm Diệu phát hiện huyết mạch của mình kinh động còn nhanh hơn, dường như sắp có nguy hiểm xảy ra.

Lâm Diệu giơ tay ra hiệu dừng lại, sau đó cẩn thận cảm nhận nguồn gốc của sự nguy hiểm.

Nhắm hai mắt lại, Lâm Diệu chìm vào trong bóng tối, tỉ mỉ cảm

nhận thông tin mà huyết mạch truyền đến, tìm kiếm mối nguy.

Đột nhiên hắn mở bừng mắt, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn lên trên.

Hóa ra sau khi cánh cửa ngầm được di chuyển, bức tường đá phía trên cũng rỗng ruột.

Trong không gian nhỏ bé đó, Lâm Diệu nhìn thấy một bóng người màu trắng, đó cũng chính là nguồn gốc của sự nguy hiểm.

Bóng người màu trắng thấy mình bị Lâm Diệu phát hiện, liền đâm thẳng con dao găm trong tay, chuẩn bị giải quyết Lâm Diệu.

Công phu ẩn nấp của bóng người màu trắng tuy tốt, nhưng thân thủ lại kém một chút, nhát dao đâm ra, trong mắt Lâm Diệu toàn là sơ hở.

Lâm Diệu chỉ đơn giản đưa một tay ra, bắt lấy con dao găm đó.

Sau đó, tay trái Lâm Diệu chấn động, Phục ma đao bên hông từ trong vỏ bắn ra, theo một động tác của tay trái Lâm Diệu, mũi đao đã kề vào cổ bóng người màu trắng.

Chuỗi động tác này kết thúc chỉ trong nháy mắt, sau đó mới nghe thấy tiếng kinh ngạc của Thiên Chân.

Lâm Diệu nhìn bóng người màu trắng đã bị khống chế, dùng tay phải kéo người đó xuống.

Ánh đèn chiếu vào mặt, mọi người mới phát hiện đó là một cô bé tuổi còn nhỏ.

Sao cô bé lại trốn trong mộ địa nhà họ Trương?

Lại còn quen thuộc với hoàn cảnh nơi này đến vậy.

Sau khi trói cô bé lại, Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Ca: "Trương Tiểu Ca, đây không phải người nhà họ Trương các anh chứ?

Tuổi còn nhỏ quá thì phải?" Trương Tiểu Ca bước đến trước mặt cô bé, cẩn thận quan sát một lượt, lắc đầu: "Tôi có lẽ biết cô ấy là ai, nhưng tôi không nhớ." Cô bé nghe thấy giọng của Trương Tiểu Ca mới ngẩng đầu lên nhìn, sau đó trừng lớn đôi mắt nói: "Trương Tiểu Ca, anh lại về rồi à?

Không phải đã nói không thể vào nữa sao?" "Hả?" Cô bé này lại quen biết Trương Tiểu Ca?

Nghe ngữ khí trong lời nói, có vẻ quan hệ của hai người không bình thường.

Cả đám người ngay lập tức hóa thành hội hóng chuyện, tò mò nhìn hai người trước mặt.

Chỉ có Thiên Chân thẳng thắn nói một câu: "Trương Tiểu Ca, con gái anh à?

Tôi thấy cô bé với anh trông khá giống nhau." Nghe vậy, mọi người nhìn kỹ lại, hai người trông quả thật giống nhau, đặc biệt là hai hàng lông mày, quả thực là y như đúc.

Ngọn lửa hóng chuyện trong lòng mọi người bùng cháy dữ dội, đây đúng là tin tức động trời.

Nhưng cô bé nghe lời Thiên Chân nói, ngay lập tức nổi đóa: "Vừa rồi thằng khốn nào nói vậy?

Mau thả lão nương ra, xem lão nương xử lý ngươi thế nào, đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra." Phong cách thay đổi quá nhanh, một cô bé còn nhỏ tuổi mà lại tự xưng là "lão nương", thật quá không hài hòa.

Thấy Trương Tiểu Ca đang nhíu chặt mày cố gắng nhớ lại, cô bé trước mặt đảo mắt một vòng, nói: "Trương Tiểu Ca quên rồi sao?

Tôi là chị gái của anh đó?

Mau gọi một tiếng chị gái nghe xem nào.” Nghe những lời này, sắc mặt Trương Tiểu Ca thay đổi, có lẽ đã nhớ ra, hắn quay người nhìn Lâm Diệu nói: “Trương Tiểu Vũ, là em gái tôi.” Sau đó, mặt Trương Tiểu Vũ xịu xuống, không vui nói: “Thật vô vị, đột nhiên nhớ ra rồi à?” Trương Tiểu Vũ, không phải cô ấy đang ở tộc địa nhà họ Trương sao?

Chương 240

Sao ở đây lại có một người, chẳng lẽ cũng được tiến hành sao chép?

Lâm Diệu gọi Trương Tiểu Ca qua một bên, hỏi: "Em gái anh cũng được sao chép?

Người ở tộc địa nhà họ Trương là bản sao à?" Trương Tiểu Ca gật đầu: "Ừm, tôi cũng nghĩ vậy, có điều cơ thể em gái tôi có chút khác thường, nên từ nhỏ đã bị đưa đến đây, người bên ngoài là bản sao chép, nhưng có vài điểm không giống." Không giống?

Xem ra Trương Tiểu Vũ này khá đặc biệt.

Lâm Diệu ra hiệu cho Lâm Nhất thả Trương Tiểu Vũ ra, rồi nhìn cô bé nói: "Nếu đã là em gái của Trương Tiểu Ca, chúng ta cũng không xem là người ngoài nữa, bên ngoài đã xảy ra chuyện…" Kể xong chuyện xảy ra ở nhà họ Trương, Lâm Diệu nhìn cô bé nói: "Nhớ kỹ, đừng tiết lộ thân phận của mình, nếu không sẽ gặp nguy hiểm." "Còn nữa, tại sao cô lại ở đây?" Trương Tiểu Vũ tiêu hóa các loại thông tin xong, có chút thất vọng nói: "Nồng độ huyết mạch của tôi quá cao, nếu không ở đây để áp chế, e là tôi đã sớm không sống nổi rồi." Ra là vậy sao?

Xem ra mộ địa nhà họ Trương thật không đơn giản, có thể áp chế sự biến đổi của huyết mạch.

Nếu Lâm Diệu không đoán sai, nơi này hẳn phải có không ít mảnh vỡ vẫn thạch, nếu không sẽ không có tác dụng như vậy.

Lâm Diệu tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu rồi nói: "Thôi được rồi, muốn ra ngoài cũng không phải là không được, nhưng cô phải học cách khống chế sức mạnh huyết mạch, nếu không ra ngoài rồi cũng không trụ

được bao lâu đâu.” Trương Tiểu Vũ nghe vậy, vội vàng vui mừng nói: “Anh có cách sao?

Tôi sớm đã có thể khống chế sức mạnh huyết mạch rồi, nhưng rời khỏi đây cơ thể tôi sẽ sụp đổ, cho nên bao nhiêu năm nay tôi đều không có cách nào rời đi.” Lâm Diệu cười gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ không lừa cô đâu, hay là cô dẫn chúng tôi đi dạo một vòng trong mộ địa này nhé, tiện thể giúp anh trai cô tìm lại một vài ký ức.” Trương Tiểu Vũ đang vui vẻ, vung tay nhỏ nói: “Vậy thì theo tôi đi, cả cái mộ địa này tôi đã quen thuộc đến mức không thể quen hơn được nữa rồi.

Nhưng anh không được lừa tôi đâu nhé, nếu không, nếu không tôi sẽ khóc cho anh xem.” Cứ tưởng có chiêu gì lớn, hóa ra là khóc.

Lâm Diệu dở khóc dở cười gật đầu bảo cô bé yên tâm.

Có Trương Tiểu Vũ dẫn đường, mọi người đi lại khá dễ dàng.

Trên đường đi, Trương Tiểu Vũ không ngừng giới thiệu tình hình bên trong mộ địa, thật sự có cảm giác như một hướng dẫn viên du lịch.

Các loại cơ quan trên đường mọi người đều dễ dàng vượt qua, cũng xem như được thấy thủ đoạn của nhà họ Trương.

Nếu không có Trương Tiểu Vũ dẫn đường, e rằng Lâm Diệu cũng sẽ gặp phải một số phiền phức.

Còn những người khác thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu không hiểu rõ tình hình nơi này, e rằng đám người A Ninh đều phải bỏ mạng lại đây, rất nhiều cơ quan quá mức hiểm độc.

Cuối cùng, mọi người đã đến trạm cuối cùng của mộ địa nhà họ Trương, tòa cổ lâu chứa thi thân của các đời tộc trưởng.

Một tòa cổ lâu cao bảy tầng, toàn bộ được xây bằng gỗ, ở giữa không dùng bất kỳ loại vật liệu nào khác, cửa sổ trên cổ lâu đều được

dán bằng giấy trắng dày.

Đứng trước cổ lâu, Trương Tiểu Vũ nói: "Tình hình bên trong tôi không rõ lắm, nhà họ Trương có tổ huấn, không cho phép vào trong, cho nên đoạn đường tiếp theo phải tự các người đi." "À, phải rồi, tôi có thể cho các người một lời khuyên, ở trong tòa lầu này, những gì mắt nhìn thấy chưa chắc đã là thật, những gì không nhìn thấy cũng không có nghĩa là không xảy ra, đừng để bị chính đôi mắt của mình lừa gạt." Nói xong, Trương Tiểu Vũ đi đến một bậc thềm bên cạnh rồi ngồi xuống, dáng vẻ thản nhiên nhìn mọi người.

Bất kể hỏi gì, cô bé cũng không trả lời nữa, chỉ mỉm cười nhìn họ.

Nhìn tòa cổ lâu trước mắt, lại nhớ lại lời của Trương Tiểu Vũ vừa rồi, trong lòng mọi người có chút rợn tóc gáy, nhưng nếu không vào thì lại có chút không cam tâm.

Lâm Diệu không để ý, hắn bắt buộc phải vào, nếu không nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Dùng một chút sức, cửa lớn của cổ lâu được đẩy ra.

Luồng không khí ùa vào khiến một ít bột trắng bay ra từ bên trong.

Lâm Diệu nhìn kỹ, mặt đất toàn là vôi bột, xem ra là để ngăn chặn bọ xác chết đến gần.

Lùi người về phía sau, Lâm Diệu nói với mọi người: "Bên trong toàn là bột vôi, nếu muốn vào tốt nhất nên đeo mặt nạ phòng độc, da trên người cũng không nên để lộ ra ngoài." Lâm Diệu và các tộc nhân trực tiếp đội mũ bảo hộ lên, không để ý đến phản ứng của những người khác, dù sao điều cần nhắc nhở Lâm Diệu cũng đã nhắc rồi, nghe hay không là chuyện của họ.

Vừa bước vào cổ lâu, đập vào mắt là một cây cột khổng lồ, thông thẳng lên đỉnh cổ lâu, cũng không biết dùng để làm gì.

Trên mặt đất tầng một đặt mười mấy cỗ quan quách màu đỏ, xếp thành một vòng tròn.

Trong lúc Lâm Diệu đang cẩn thận quan sát, một giọng nói truyền đến.

"Bên trong đặt di cốt của các gia chủ nhà họ Trương, nhưng không phải trong cỗ nào cũng có di cốt, có những cỗ chỉ đặt vũ khí lúc sinh thời." Hóa ra Trương Tiểu Ca đã đi vào sau khi Lâm Diệu và những người khác quan sát.

Nhìn thấy trạm cuối cùng của cổ mộ nhà họ Trương, tốc độ khôi phục ký ức của Trương Tiểu Ca đã nhanh hơn, lại có thể biết rõ tình hình.

Lâm Diệu không có ý định mở quan quách, dù sao đây cũng là mộ phần của nhà họ Trương, không cần thiết phải làm phiền các tiền bối nghỉ ngơi.

Lần này đến cổ mộ nhà họ Trương, Lâm Diệu chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống ban hành, huống chi trước đó đã thu được nhiều ngọc thạch như vậy, đối với những thứ bên trong cũng không có lòng hiếu kỳ mãnh liệt đến thế.

Quan sát cả tầng một một lượt, Lâm Diệu phát hiện nơi này lại không có cầu thang dẫn lên tầng hai.

Lâm Diệu ngẩng đầu nhìn trần nhà phía trên, chẳng lẽ phải sửa sang lại cổ lâu của nhà họ Trương sao?

Thấy hành động của Lâm Diệu, Trương Tiểu Ca đoán được suy nghĩ của hắn, sắc mặt có chút cứng ngắc nói: "Không cần phá hoại, tôi biết cách lên." Nghe lời Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu có chút đỏ mặt, lại còn trước mặt Trương Tiểu Ca mà phá hoại cổ lâu của nhà họ Trương cũng không phải chuyện vẻ vang gì, may mà đang đội mũ

bảo hộ, nếu không thì mất mặt chết đi được.

Trương Tiểu Ca đi thẳng đến cây cột ở giữa, đưa tay ra gõ mấy cái theo nhịp điệu, sau đó thấy một tấm ván gỗ trên cây cột mở ra, để lộ cầu thang xoắn ốc ở giữa.

Nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, Bàn Tử cảm khái nói: "Trương Tiểu Ca, người nhà họ Trương các anh có nhiều cách thật đấy, nếu không có anh ở đây, không biết phải mất bao lâu mới tìm được cơ quan này." Theo cầu thang xoắn ốc đi lên, chẳng bao lâu đã đến tầng hai.

Vừa bước vào tầng hai, Lâm Diệu cảm thấy có gì đó không ổn, không gian bên trong quá lớn.

Khi nhìn cổ lâu từ bên ngoài, rõ ràng càng lên cao thân lầu càng hẹp lại, nhưng đứng trên mặt đất tầng hai, có thể cảm nhận rất rõ ràng không gian tầng hai lớn hơn tầng một rất nhiều.

Sau đó Lâm Diệu quay người lại nhìn, quả nhiên lối vào đã biến mất, cả cây cột như thể biến mất trong nháy mắt.

Lâm Diệu bất lực nhìn Trương Tiểu Ca: "Nhà họ Trương có cần phải cẩn thận đến vậy không?

Chuyên môn bố trí một trận pháp, lại còn là mê trận khó bố trí nhất…" Thấy vẻ mặt có chút mờ mịt của Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu biết không thể trông cậy vào hắn được nữa, chỉ có thể dựa vào trình độ trận pháp nửa vời của mình, trước tiên xem thử nguyên lý của trận pháp này thế nào.

Đi dạo một vòng, Lâm Diệu phát hiện tác dụng của trận pháp này không phức tạp, một là lừa gạt thị giác, hai là khiến người ta mất phương hướng.

Mê trận hoàn toàn khác với huyễn trận, nếu không Lâm Diệu cũng

không cần khổ sở như vậy, chỉ cần dựa vào Định thần châu là có thể phá giải trận pháp.

Kiểm tra xong tình hình xung quanh, Lâm Diệu ngồi xếp bằng trên mặt đất, cẩn thận suy nghĩ trong đầu về phương pháp phá giải trận pháp.

Các đạo cụ dùng để bố trí trận pháp này đều đã được Lâm Diệu tìm thấy.

Chương 241

Chỉ có tám cái giá đèn ở sát tường, nhưng Lâm Diệu không phát hiện ra trận nhãn.

Dù có phá hủy tám cái giá đèn đó, cũng chỉ là một loại giả tượng, đạo cụ thực sự sẽ không xuất hiện ở đó.

Chỉ có tìm được trận nhãn mới có thể thực sự phá giải được mê trận trước mắt.

Trong đầu cẩn thận sàng lọc lại tất cả những thứ đã nhìn thấy, mỗi món đồ trông đều không giống trận nhãn.

Cuối cùng, Lâm Diệu đặt mục tiêu nghi ngờ vào hai vật phẩm, một là sợi dây màu đỏ trên đầu, hai là một cái bát vàng gần cửa sổ.

Chỉ có hai thứ này là có khả năng lớn nhất.

Nhưng Lâm Diệu không dám dễ dàng quyết định, một khi chọn sai trận nhãn, cả mê trận sẽ lại một lần nữa thay đổi, lúc đó tìm kiếm trận nhãn sẽ càng tốn sức hơn, không khéo thật sự bị nhốt ở đây.

Đột nhiên Lâm Diệu hỏi: "Trương Tiểu Ca, anh nhìn cái bát vàng bên kia, và sợi dây đỏ trên đầu, có ký ức nào liên quan không?" Trương Tiểu Ca trầm tư một lúc, sau đó mờ mịt lắc đầu, tỏ ý không nhớ gì.

Lúc này, Lâm Hương đột nhiên nói: "Sư phụ, con cảm thấy cái bát vàng bên kia mới là trận nhãn.

Sợi dây đỏ tuy vị trí trông giống, nhưng lại quá rõ ràng, không phù hợp với quy tắc bố trận thông thường." "Cái bát vàng đó ẩn trong một đống đồ vàng, ngược lại khả năng càng lớn hơn." Nghe suy nghĩ của Lâm Hương, Lâm Diệu có chút kinh ngạc nhìn cô bé một cái, xem ra

nha đầu này cũng có thiên phú về trận pháp, còn mạnh hơn hắn nhiều.

Nếu Lâm Hương đã nói hợp lý như vậy, Lâm Diệu cũng không do dự nữa, chuẩn bị hủy đi cái bát vàng.

Đến bên cạnh cái bát vàng, Lâm Diệu rút Phục ma đao ra, chém thẳng vào nó.

Sau đó thấy cái bát vàng bị chém thành hai nửa, rơi xuống đất.

Cảnh vật xung quanh đột nhiên trở nên có chút mơ hồ, đến khi rõ ràng trở lại, mọi người phát hiện ra mình vốn dĩ không hề rời xa cây cột bao nhiêu, vừa rồi vẫn luôn loanh quanh tại chỗ.

Nhìn trận pháp đã biến mất, Lâm Diệu nhìn Lâm Hương nói: "Không tệ, thiên phú về mặt trận pháp của con mạnh hơn ta, sau này hãy cố gắng nỗ lực.

Nếu con thích nghiên cứu trận pháp, sau khi về sư phụ sẽ tìm cho con sách vở về phương diện này." Nghe lời Lâm Diệu, Lâm Hương cười vui vẻ, sau đó vội vàng gật đầu: "Cảm ơn sư phụ, con thích nghiên cứu trận pháp, cảm thấy rất thú vị." Thật không ngờ, Lâm Hương lại thích nghiên cứu trận pháp khô khan, lại còn cảm thấy thú vị.

Nhìn lại xung quanh một lần nữa, cả môi trường đều đã thay đổi, không gian cũng đã khôi phục lại kích thước bình thường.

Không gian tầng hai cũng chỉ bày vài món minh khí bình thường, sau đó là mấy cỗ quan quách, không còn thứ gì khác.

Nhưng Trương Tiểu Ca dường như đã nhớ ra điều gì đó, đứng trước một cỗ quan quách, mở nó ra.

Bên trong không phải là thi thể mà là một cuốn sổ tay màu đen, xem ra là thứ mà Trương Tiểu Ca đã để lại.

Hắn trực tiếp mở cuốn sổ tay ra, đọc những gì được ghi chép bên trong.

Lâm Diệu liếc nhìn một cái đã cảm thấy đau đầu, trên sổ không phải là văn tự mà là những ký hiệu kỳ quái, có lẽ là cách viết độc môn của Trương Tiểu Ca.

Trương Tiểu Ca đột nhiên đặt cuốn sổ xuống nói: "Đạo gia, mấy tầng trên tôi không lên nữa, tôi định ở đây đọc kỹ những thứ được ghi lại, ngài có thể lên xem thử." Nhìn Trương Tiểu Ca lại tập trung chú ý vào cuốn sổ, Lâm Diệu có thể hiểu được, dù sao cũng đã mất trí nhớ lâu như vậy, khó khăn lắm mới tìm lại được ký ức, ai cũng không thể bình tĩnh.

Lâm Diệu dẫn theo các tộc nhân tiếp tục tiến lên, chuẩn bị đi nhanh cho xong mấy tầng còn lại để hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Tầng ba, bên trong chỉ còn lại một cỗ quan quách, những thứ khác đều không có.

Lâm Diệu ngẩng đầu nhìn lên trên, ánh mắt dường như có thể xuyên qua tấm ván gỗ để nhìn thẳng đến tầng cao nhất.

Mấy tầng trên đó sẽ không phải là không có gì cả chứ?

Mấy tầng tiếp theo quả thực đã nghiệm chứng suy nghĩ của Lâm Diệu, mãi cho đến tầng năm đều trống không, không có một thứ gì.

Cũng không biết nhà họ Trương xây dựng mấy tầng này có ý nghĩa gì.

Dù vậy, Lâm Diệu vẫn phải tiếp tục đi lên tầng bảy.

Trên tầng cao nhất, nơi này không phải không có gì, vừa vào đã thấy một thứ giống như la bàn, đặt trên một bệ đá ở giữa.

Cái đĩa tròn này có thể chuyển động, hơi giống đồng hồ, một kim chỉ đang không ngừng di chuyển, dường như đang chỉ phương vị.

Đến gần hơn một chút, Lâm Diệu phát hiện trên đĩa tròn khắc đầy những ký hiệu dày đặc, trông có vẻ thần bí.

Lâm Nhất nhìn cái đĩa tròn, tò mò nói: "Tộc trưởng, nhà họ Trương đặt một thứ kỳ quái như vậy ở đây để làm gì?

Ngoài việc có thể động ra, cũng không có gì khác thường cả?" "Hả?" Rốt cuộc là để làm gì?

Theo lý mà nói, toàn bộ mộ địa của nhà họ Trương đã được khám phá hoàn toàn, tại sao bây giờ vẫn chưa nhận được thông báo của hệ thống?

Lâm Diệu quan sát tứ phía, xác định không có bất kỳ chỗ nào bị bỏ sót, sau đó đưa tầm mắt đặt lên cái đĩa tròn trước mắt, chẳng lẽ có liên quan đến thứ này?

Lâm Diệu thử cầm cái đĩa tròn lên, sau đó nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, xin tự mình lĩnh thưởng." Thật không ngờ lại có liên quan đến thứ này.

Lâm Diệu cúi đầu nhìn kỹ một lúc, không phát hiện ra điều gì.

Nhưng đã được hệ thống xem như đạo cụ hoàn thành nhiệm vụ, cái đĩa tròn này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu cất cái đĩa tròn đi, có thể sau này sẽ có lúc dùng đến.

Sau đó Lâm Diệu vào hệ thống, chuẩn bị xem thử phần thưởng cộng dồn lần này có gì tốt.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 《Phương pháp chế tạo

người rơm thế thân》, một lần cơ hội truyền thừa." "《Phương pháp chế tạo người rơm thế thân》: Có thể chế tạo người rơm thế thân, mỗi người cùng lúc chỉ có thể sở hữu một người rơm thế thân.

Khi chịu phải sát thương chí mạng, lần sát thương này sẽ trực tiếp chuyển dời lên người rơm thế thân.

Mỗi lần tổn thất một người rơm thế thân sẽ mất đi 10 năm tuổi thọ." Đọc xong phần giới thiệu về 《Phương pháp chế tạo người rơm thế thân》, Lâm Diệu lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Một mạng người đó, còn về 10 năm tuổi thọ, điều đó không cần phải để ý, so với cái chết, 10 năm tuổi thọ thì có là gì?

Chương 242

Nhưng nhìn xem các loại dược liệu cần thiết để chế tạo người rơm thế thân đều chưa từng nghe qua.

Tra cứu trong cửa hàng hệ thống, phát hiện các đạo cụ bên trong đã được cập nhật, có thể trực tiếp mua người rơm thế thân hoàn chỉnh.

"Người rơm thế thân: Có thể chống đỡ một lần sát thương chí mạng, mỗi lần tổn thất 10 năm tuổi thọ, giá trị 10 triệu điểm tài phú/ mỗi cái." Lâm Diệu nhìn lại điểm tài phú của mình, phát hiện chỉ còn 25 triệu, hiện tại chỉ có thể mua được hai cái rưỡi.

Xem ra sau này đã có mục tiêu về điểm tài phú, nhất định phải trang bị cho mỗi tộc nhân một người rơm thế thân, đó chính là mục tiêu phấn đấu sau này.

Phần thưởng cộng dồn của hệ thống thật đáng mừng, Lâm Diệu bắt đầu mong đợi những phần thưởng hệ thống sau này.

Dẫn theo tộc nhân quay trở lại tầng hai, thấy ngoài Trương Tiểu Ca ra, Thiên Chân và A Ninh cũng ở đó.

Lâm Diệu nhìn họ nói: "Thế nào?

Xem xong chưa?

Bây giờ rời đi chứ?" Họ nhìn nhau, sau đó đưa ánh mắt đặt lên người Trương Tiểu Ca.

Lâm Diệu lúc này mới phát hiện Trương Tiểu Ca vẫn đang xem cuốn sổ tay của mình, nhưng xem ra sắp đọc xong rồi.

Chờ thêm mười phút nữa, Trương Tiểu Ca cuối cùng cũng đọc xong cuốn sổ, ngẩng đầu nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, chúng ta về

thôi, tôi đã tìm thấy thứ mình cần tìm." Nói xong, hắn lại đặt cuốn sổ tay vào trong cỗ quan quách đó, xem ra sau này có thể sẽ dùng đến.

Theo cầu thang đi xuống, một nhóm người bước ra khỏi lầu các của nhà họ Trương, rồi đóng cửa lại.

Trương Tiểu Vũ đang ngồi trên bậc thềm thấy mọi người đều đã ra, vội vàng nói: "Chúng ta mau ra ngoài đi, tôi đã đợi không nổi nữa rồi." Đi theo con đường lúc đến, mọi người thông qua đường hầm dưới giếng nước, một lần nữa quay trở lại.

Khi về đến doanh địa đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Mã lão hán đang nấu đồ ăn, từ khi biết được con quái vật năm đó mình giết là gì, cả người trông có vẻ tinh thần hơn nhiều.

Thấy mọi người trở về, ông vội vàng chuẩn bị giúp đỡ mang thức ăn.

Ăn sáng xong, Lâm Diệu gọi Trương Tiểu Vũ qua một bên, giả vờ từ trong lòng lấy ra một chiếc túi gấm có thể đeo trên cổ, nói: "Thứ này cứ đeo thẳng trên cổ, đừng mở ra xem, cũng đừng tháo xuống, nó có thể áp chế huyết mạch trong cơ thể cô." Trương Tiểu Vũ vui vẻ gật đầu, vội vàng đeo lên cổ, nhắm mắt lại, sau đó nói: "Cảm ơn anh, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, thứ này thật hữu dụng." "Nhớ kỹ, nhất định không được rời khỏi người, cũng không được mở ra, nếu không sẽ mất hiệu lực." Những lời này đương nhiên là để lừa Trương Tiểu Vũ, bên trong túi gấm thực ra là mảnh vỡ vẫn thạch, nhưng để đề phòng bất trắc, Lâm Diệu mới dặn dò như vậy.

Lúc này, Trương Tiểu Ca đột nhiên đi tới, nhìn Trương Tiểu Vũ đang vui mừng, lần đầu tiên lộ ra nụ cười ấm áp, sau đó nhỏ giọng nói: "Đạo gia, tôi muốn để Tiểu Vũ sau này đi theo ngài.

Bây giờ nhà họ Trương không an toàn, chỉ có ở chỗ ngài mới an

toàn hơn một chút.” Lâm Diệu có chút kinh ngạc nhìn Trương Tiểu Ca, đúng là một người anh trai tốt, lại có thể vì em gái mà cầu xin người khác.

Phải biết với tính cách của Trương Tiểu Ca, dù bị thương cũng sẽ trốn đi tự mình dưỡng thương, không bao giờ nói cho người khác biết, giống như một con sói vậy.

Nhưng Lâm Diệu gật đầu đồng ý.

Trương Tiểu Vũ tuy tuổi đã lớn, nhưng tính tình vẫn như một đứa trẻ, vừa hay trong nhà cũng có không ít trẻ con, không thiếu thêm một người như vậy.

Thu dọn xong đồ đạc, mọi người theo Mã lão hán xuống núi.

Lúc chia tay Mã lão hán, Lâm Diệu đưa cho ông một ít tiền và một chiếc điện thoại.

“Mã lão hán, số tiền này xem như tôi thuê ông làm việc.

Sau này hễ có ai lên núi tìm ngôi mộ đó, hoặc phát hiện ra mùi vị đặc biệt kia, hãy tìm cơ hội gọi điện cho tôi, số của tôi đã lưu sẵn trong điện thoại rồi.” Lâm Diệu nhìn Mã lão hán có chút bối rối nói.

Mã lão hán nghe vậy, vội vàng gật đầu đồng ý: “Ông chủ yên tâm, tôi nhất định sẽ trông chừng giúp ngài, không để ngài phải tốn tiền vô ích đâu.” Lâm Diệu cười nói: “Cứ làm tốt, sau này mỗi tháng tôi đều sẽ trả lương cho ông.” Tình hình bên này, Lâm Diệu phải theo dõi chặt chẽ, để tránh cho người khác có cơ hội lợi dụng, Mã lão hán là người được chọn tốt nhất.

Giữa đường, mọi người lại một lần nữa chia tay.

Lâm Diệu dẫn theo các tộc nhân và Trương Tiểu Vũ hiếu kỳ quay trở lại sơn trang.

Trên đường đi, Trương Tiểu Vũ đã hòa đồng với mọi người, mỗi ngày bày ra đủ loại trò đùa ác ý, khiến các tộc nhân của Lâm Diệu phải chịu không ít khổ sở.

Nhưng cô bé lại có thể chơi chung với Lâm Hương, hai người họ có khá nhiều chủ đề chung.

Xem ra sau khi về, cũng có thể để Trương Tiểu Vũ đi học cùng, vừa hay để cô bé nhận thức lại thế giới này.

Trở về sơn trang, giao Trương Tiểu Vũ cho Lâm Hương sắp xếp, Lâm Diệu trực tiếp quay về sân của mình.

Vừa vào cửa đã thấy Lâm Lam đang đẩy hai đứa trẻ, chơi đùa dưới ánh nắng trong sân.

Thấy Lâm Diệu, Lâm Lam cũng không nỡ buông tay khỏi xe đẩy, chỉ cất tiếng chào một câu.

Cách đối xử này đã khác xưa rồi, xem ra sau này phải nhận rõ địa vị của mình thôi.

Đến gần xe nôi, nhìn hai bảo bối tinh thần phấn chấn bên trong, Lâm Diệu cảm thấy sự mệt mỏi trong lòng tan biến trong nháy mắt.

Hai tiểu bảo bối cũng nở nụ cười vui vẻ.

Buổi tối, Lâm Diệu nghe nói các tộc nhân khác đều đã trở về, vội vàng xem điểm tài phú trong hệ thống, vừa tròn 30 triệu.

Lâm Diệu trực tiếp mua ba người rơm thế thân, vội vàng dùng cho Doãn Tân Nguyệt và hai tiểu gia hỏa.

Lúc này Lâm Diệu mới có thể yên tâm.

Trưa ngày hôm sau, khi Lâm Diệu đang chơi đùa với mấy đứa trẻ dưới nước, Lâm thúc đột nhiên đi tới.

Thấy bóng Lâm thúc dưới nước, Lâm Diệu bơi ra khỏi mặt nước,

nói: “Lâm thúc cũng xuống bơi một lúc đi?” Lâm thúc dở khóc dở cười nói: “Tộc trưởng, ngài đừng đùa nữa, tôi mà xuống thì đúng là chìm luôn, không ai vớt lên nổi đâu.” Hai người đùa giỡn một chút, sau đó Lâm thúc nói: “Tộc trưởng, gần đây tiệm vàng của chúng ta xảy ra chút vấn đề, có người chuyên môn gây sự với chúng ta.

Tôi thấy phu nhân tộc trưởng mỗi ngày đều phải chăm sóc con cái, tôi không muốn làm phiền cô ấy.

Vừa nghe tin ngài về, tôi vội vàng báo với ngài một tiếng.” Có người gây sự với tiệm vàng?

Nói thật, chút lợi ích từ tiệm vàng đó, Lâm Diệu căn bản không thèm để vào mắt.

Đó là mở cho các tộc nhân, để cho cuộc sống của họ tốt hơn một chút.

Chương 243

Nhưng ai lại để ý đến chút lợi ích này chứ?

Phải biết rằng số lượng tiệm vàng mà Lâm Diệu mở không nhiều, tổng cộng chỉ có 30 cửa hàng.

Thế lực đối đầu với Lâm Diệu, nếu muốn đối phó hắn cũng sẽ không ra tay với tiệm vàng.

Điều này không những không gây phiền phức cho Lâm gia, mà còn chọc giận Lâm Diệu.

Tin rằng những kẻ địch đó hiện tại không có ai muốn chọc giận Lâm Diệu, dù sao cũng đã nếm trải sự báo thù của hắn, giờ trốn còn không kịp.

Vì vậy Lâm Diệu hỏi: "Lâm thúc có tin tức gì không?

Là ai làm?" Lâm thúc vội nói: "Nghe các tộc nhân bên ngoài nói là một công ty con của một công ty bất động sản, tên là Đại Địa Sản Nghiệp." Lâm Diệu gật đầu: "Được rồi, Lâm thúc, chuyện này tôi biết rồi, tôi sẽ cho người khác đi điều tra xem rốt cuộc là chuyện gì." "À phải rồi, Lâm thúc, lần trước tôi bảo chú chuẩn bị phần thưởng cho Bàn Tử, đã xây xong chưa?" Lâm thúc sắc mặt cổ quái nói: "Tộc trưởng, sớm đã xây xong rồi, ở ngay cạnh căn nhà cũ của Bàn Tử." Lâm Diệu gọi điện cho Trần Bì, nói về chuyện tiệm vàng, bảo hắn đi điều tra kỹ lưỡng, sau đó gọi Bàn Tử đến.

Khi Bàn Tử đến, phía sau còn có Lâm Nhất, hắn cũng đang tò mò, không biết gọi Bàn Tử đến có chuyện gì tốt.

Lâm Diệu cười nói: "Đi nào, Bàn Tử, đưa cậu đi xem phần thưởng của cậu, xem có hài lòng không." Nói rồi đi trước dẫn đường,

hai người phía sau nhỏ giọng thảo luận xem phần thưởng rốt cuộc là gì, cuối cùng cũng không đoán trúng.

Đến căn phòng bên cạnh nhà Bàn Tử, Lâm Diệu đưa chìa khóa cho hắn: "Vào xem đi, phần thưởng của cậu ở bên trong, xem có hài lòng không?" Bàn Tử vội vàng tiến lên mở cửa, sau đó tiếng hét phấn khích truyền ra.

Không lâu sau, Bàn Tử chạy ra nói: "Tộc trưởng, thật sự cảm ơn ngài nhiều lắm, phần thưởng này tôi thực sự quá hài lòng." Nhìn Bàn Tử phấn khích, Lâm Nhất không kìm được lòng hiếu kỳ, vội vàng đi vào trong nhà.

Vừa vào đã thấy ánh vàng chói lòa khắp phòng.

Đợi mắt thích ứng được, nước miếng của Lâm Nhất cũng sắp chảy ra.

Toàn bộ đồ trang trí trong phòng đều được làm bằng vàng, lấp lánh ánh kim, trong đó thứ khiến Lâm Nhất thèm thuồng nhất là chiếc giường lớn bằng vàng.

Phần thưởng này đúng là thích hợp nhất với Bàn Tử tham tài, thảo nào hắn lại phấn khích như vậy.

Lâm Nhất vội vàng chạy ra ngoài, giật lấy chìa khóa trong tay Bàn Tử, chuẩn bị chiếm lấy nơi này.

Nhìn hai người đuổi nhau khắp sân, Lâm Diệu bất lực lắc đầu.

Đến bữa trưa, chuyện phần thưởng của Bàn Tử mọi người đều đã biết.

Một số tộc nhân có sở thích giống Bàn Tử, trong mắt gần như phát ra ánh sáng xanh lục.

Lâm Diệu nhìn Bàn Tử đang toát mồ hôi lạnh trong phòng ăn, nói:

“Được rồi, mọi người đừng nhìn Bàn Tử nữa, sau này chỉ cần lập công, tôi đều sẽ có thưởng cho các người.

Cho nên mọi người hãy làm việc thật tốt, bây giờ mau ăn cơm đi.” Nghe vậy, đám tộc nhân mới buông tha cho Bàn Tử, vội vàng xử lý bữa cơm trước mắt.

Ăn trưa xong, Lâm Diệu đưa Trần Bì đến phòng khách, chuẩn bị hỏi về chuyện tiệm vàng.

Chưa đợi Lâm Diệu mở lời, Trần Bì đã nói: “Tộc trưởng, chuyện ngài bảo tôi điều tra hôm nay đã có manh mối rồi.

Thực ra chuyện này tôi đã điều tra từ trước, hôm nay vừa có kết quả.” “Công ty Đại Địa Sản Nghiệp đó là sản nghiệp của nhà họ Lưu ở hải ngoại.

Chắc là họ còn chưa điều tra rõ ràng đã vội vàng báo thù ngài về chuyện luận võ lần trước.” Nghe Trần Bì nhắc nhở, Lâm Diệu có chút dở khóc dở cười.

Nhà họ Lưu này muốn báo thù thì cũng phải điều tra cho rõ ràng trước chứ?

Chẳng lẽ Lâm gia của ta sống dựa vào tiệm vàng sao?

Lâm Diệu lắc đầu, hỏi: “Đã tra ra người phụ trách công ty đó là ai chưa?” Trần Bì gật đầu: “Là một người tên Lưu Minh, hình như là cháu ruột của gia chủ nhà họ Lưu.

Tôi đã cho người bắt hắn rồi, bây giờ chắc cũng sắp đến nơi rồi.” Lâm Diệu hài lòng gật đầu, Trần Bì làm việc thật đắc lực, mọi chuyện đều đã sắp xếp ổn thỏa.

Nếu Lâm Nhất và Bàn Tử, hai tên ngốc đó cũng biết làm việc như vậy thì tốt biết mấy.

Đang nói chuyện, thuộc hạ của Trần Bì dẫn một người đi vào.

Thấy hai người, hắn vội vàng hành lễ: "Đạo gia, Tứ gia, người đã đưa đến rồi, nhưng hình như bị dọa ngất đi, tôi gọi mãi không tỉnh." Nhìn thuộc hạ có chút lúng túng của Trần Bì, Lâm Diệu nói: "Không sao, làm tốt lắm, cứ để hắn ở đó đi." Nhìn Lưu Minh đang nằm trên đất, một thân đồ hiệu, mặt chắc là có trang điểm, mùi nước hoa trên người cách xa như vậy Lâm Diệu cũng có thể ngửi thấy.

Nhìn là biết một tên công tử bột.

Lâm Diệu nhìn kỹ một chút, sau đó cười nói: "Trần Bì, còn nhớ lời tôi nói lần trước không?

Nếu gặp phải người giả vờ ngất, nên trực tiếp ném vào chuồng chó cho chó ăn.

Cậu xem rồi làm đi." Nghe vậy, Trần Bì cũng cười phá lên, thằng nhóc này lại dám giả vờ ngất trước mặt tộc trưởng, thật thú vị.

Hắn trực tiếp ra hiệu cho thuộc hạ.

Thấy thuộc hạ của Trần Bì từng bước tiến về phía Lưu Minh trên đất.

Nghe tiếng bước chân, Lưu Minh không giả vờ được nữa, vội vàng mở miệng nói: "Ấy da, tôi không ngất, đừng bắt tôi đi cho chó ăn." Thuộc hạ của Trần Bì thấy vậy, hóa ra thằng nhóc này giả vờ ngất, liền xông lên đá mấy phát, khiến Lưu Minh la oai oái.

Nhìn Lưu Minh đang rên rỉ, Lâm Diệu nói: "Nhìn tôi xem, có nhận ra tôi không?" Lưu Minh cẩn thận ngẩng đầu nhìn Lâm Diệu, vội vàng lắc đầu: "Không, không quen, bắt tôi làm gì vậy?

Muốn tiền sao, tôi bây giờ gọi cho…" Lâm Diệu ngắt lời hắn, nói: "Được rồi, vậy để tôi giới thiệu một chút.

Tôi tên Lâm Diệu, tiệm vàng Lâm Thị là sản nghiệp của tôi.

Lần này nhận ra chưa?" Nghe vậy, sắc mặt Lưu Minh trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh ngay lập tức tuôn ra, miệng cũng không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Lâm Diệu nghe kỹ một chút: "Xong rồi, lần này xong thật rồi, đã nói không được động thủ, cứ bắt mình động thủ, hại chết mình rồi." Lắc đầu, Lâm Diệu nói: "Được rồi, nói đi, có những ai tham gia, chúng ta mau giải quyết xong chuyện, tôi còn phải về chơi với con." Lưu Minh mặt mày trắng bệch, rụt rè nhìn Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Xin ngài giơ cao đánh khẽ, tôi không muốn chết…" Lâm Diệu ngẩn người, người nhà họ Lưu này thật kỳ quặc.

Trước tiên đi gây sự với người khác, sau đó lại không cho người ta báo thù?

Đạo lý ở đâu vậy?

Vì vậy Lâm Diệu lắc đầu, nói với Trần Bì: "Chuyện nhỏ này giải quyết đi nhé, làm ầm ĩ lên một chút, để sau này chúng nó tránh xa tiệm vàng nhà ta ra." Khi Lâm Diệu đi đến cửa, thuộc hạ của Trần Bì đột nhiên lên tiếng hỏi: "Đạo gia, không biết ngài có thích chó ngao Tây Tạng không?

Chương 244

Lúc bắt thằng nhóc này, vừa hay có người mới tặng hắn hai con ngao con, đều là màu trắng, tôi cũng tiện tay mang về luôn.” Ồ?

Có bất ngờ ngoài dự kiến sao?

Xem ra là hai con tuyết ngao quý hiếm.

Lâm Diệu cười nói: “Cậu nhóc này cũng biết điều đấy, đi đi, mang chó ngao của ta đến đây, ta xem thử.” Khi hai con chó ngao trắng được mang đến, Lâm Diệu vừa nhìn đã thích, bộ lông trắng muốt không một chút tạp sắc, đúng là tinh phẩm tuyết ngao khó có được.

Lâm Diệu nhận lấy hai con tuyết ngao đáng yêu, vừa hay nuôi để chơi đùa cùng bọn trẻ trong nhà.

Lâm Diệu mang hai con tuyết ngao về tiểu viện, phía sau để lại tiếng la hét thảm thiết không ngừng của Lưu Minh.

Tin rằng Trần Bì sẽ không để hắn sống yên ổn.

Vừa về đến sân, Lâm Diệu chưa kịp nói gì, hai con tuyết ngao con trong lòng đã bị Doãn Tân Nguyệt giật lấy.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của cô, Lâm Diệu kinh ngạc nói: “Em cũng thích tuyết ngao sao?

Sao chưa từng nghe em nói?” Doãn Tân Nguyệt ngượng ngùng nói: “Không phải đã kết hôn rồi sao, đã thành phu nhân tộc trưởng thì phải có chút uy nghiêm chứ, chẳng lẽ ngày nào cũng đi chọc chó à?” Nhìn Doãn Tân Nguyệt vui vẻ, Lâm Diệu dở khóc dở cười nói: “Không sao đâu, sau này thích gì cứ nói thẳng, không cần phải bạc đãi bản thân.

Hơn nữa trong gia tộc không phải có Lâm thúc sao?

Em xem, ngay cả anh cũng không quan tâm đến uy nghiêm mà." "Sau này anh ra ngoài, thấy động vật nào đẹp sẽ mang về cho em." Nhìn Doãn Tân Nguyệt mặt mày hớn hở, Lâm Diệu biết hai con tuyết ngao con này không có duyên với mình rồi, sau đó nghe thấy tiếng khóc của hai đứa trẻ.

Lâm Diệu vội vàng đi bế con, dỗ dành xong có chút bất lực nhìn Doãn Tân Nguyệt.

Có tuyết ngao con rồi, không cần con của mình nữa sao?

Nhờ có hai con tuyết ngao con, Lâm Diệu mới được tận hưởng hạnh phúc làm bố bỉm sữa.

Cả buổi chiều xoay quanh hai đứa trẻ, hưởng thụ sự ấm áp này.

Thấy Doãn Tân Nguyệt thích động vật cũng không phải chuyện xấu, ít nhất sẽ không tranh con với mình, Lâm Diệu hạnh phúc nghĩ.

Buổi tối, khi chuẩn bị nghỉ ngơi, điện thoại của Lâm Diệu đột nhiên vang lên.

Lâm Diệu cầm điện thoại lên xem, là số của Trương Tiểu Sơn, hắn trực tiếp nghe máy.

Vừa kết nối điện thoại, đã nghe Trương Tiểu Sơn nhanh chóng kể lại sự việc, sau đó sắc mặt Lâm Diệu có chút khó coi.

Doãn Tân Nguyệt quan tâm hỏi: "Diệu ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Em thấy sắc mặt anh không được tốt." Lâm Diệu giấu chuyện trong lòng, nhẹ nhàng nói: "Có thể có chuyện gì chứ, không phải là Trương Tiểu Sơn của Cửu Môn sao, lại gọi điện thoại kêu anh đi họp, cũng không xem bây giờ là mấy giờ rồi." "Thôi được rồi, em ngủ với con trước đi, anh đi xem rốt cuộc có chuyện gì." Lâm Diệu ôm Doãn Tân Nguyệt lên giường, giúp cô đắp chăn, sau đó bước ra khỏi phòng.

Vừa bước ra khỏi cửa, sắc mặt Lâm Diệu trở nên âm trầm.

Vừa rồi Trương Tiểu Sơn gọi điện báo: "Khách sạn Minh Nguyệt bị người ta đập phá, hình như Doãn Băng bị thương rồi." Lâm Diệu không dám làm lớn chuyện, Doãn Tân Nguyệt vừa mới sinh con xong, một khi bị kinh hãi, Lâm Diệu sẽ lo chết đi được.

Đến sân của Lâm Nhất, Lâm Diệu gõ cửa phòng hắn, sau đó nói: "Tập hợp tất cả tộc nhân lại, sau đó xuất phát cùng ta." Mất khoảng ba phút, tất cả tộc nhân đã vũ trang đầy đủ tập hợp xong, mọi người lái xe hướng về phía khách sạn Minh Nguyệt.

Đến nơi, Lâm Diệu với vẻ mặt nghiêm túc bước vào, thấy Doãn Băng đang ngồi trên ghế sô pha trong đại sảnh, bên cạnh có bác sĩ đang xử lý vết thương.

Lâm Diệu đến gần xem, trên cánh tay có một vết dao dài khoảng 10 centimet, rất sâu.

Nhìn đám thuộc hạ của khách sạn Minh Nguyệt xung quanh, Lâm Diệu quát: "Một lũ vô dụng, lại để người ta quậy phá ở khách sạn Minh Nguyệt, để người phụ trách của các ngươi bị thương, các ngươi còn làm được gì nữa?" Các thuộc hạ của khách sạn Minh Nguyệt từng người một cúi đầu, không dám nhìn Lâm Diệu đang nổi giận.

Ai cũng biết, một khi chọc giận Lâm Diệu, hậu quả sẽ khôn lường.

Doãn Băng nghe thấy tiếng, vội vàng đứng dậy chào hỏi Lâm Diệu, bị hắn kịp thời ngăn lại: "Được rồi, bị thương thì ngồi xuống đi, đều là người nhà, không cần nhiều lễ nghi hư ảo như vậy." Doãn Băng gượng cười nói: "Cậu, chuyện này không trách họ được, đám người đó đến nhanh, đi cũng nhanh, đợi họ đuổi đến, người đã chạy mất rồi." Lâm Diệu nhìn Doãn Băng đang cố nén đau, trầm giọng nói: "Cứ yên tâm dưỡng thương, đừng lo, ta sẽ không tha cho đám người

đó đâu." Sau đó lại nhìn đám người xung quanh nói: "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Không mau đưa ông chủ của các ngươi đi nghỉ ngơi?" Đợi Doãn Băng được đưa đi, Lâm Diệu ngồi trên ghế sô pha trong đại sảnh nhìn sảnh đường hỗn loạn, nói với Trương Tiểu Sơn: "Biết là ai làm không?

Có manh mối gì không?" Chưa đợi Trương Tiểu Sơn trả lời, một người từ bên ngoài chạy vào, nói với Trương Tiểu Sơn: "Trương phó quan, tôi đã tìm thấy nơi ở của đám người đó." Nghe vậy, Lâm Diệu trực tiếp đứng dậy nhìn hắn: "Là đám người vừa quậy phá lúc nãy?

Bọn chúng ở đâu?" Thấy Trương Tiểu Sơn gật đầu, người kia liền nói: "Tôi vừa mới theo dõi, phát hiện chúng đang nghỉ ngơi trong một khách sạn ở phía tây thành phố, số lượng không ít." Lâm Diệu cười gằn nói: "Tốt, làm rất tốt.

Bây giờ dẫn ta đi, chỉ cần người còn ở đó, yên tâm, ta nhất định sẽ để Trương phó quan đền bạt ngươi." Theo thuộc hạ của Trương Tiểu Sơn, đến trước cửa một khách sạn phía tây thành phố, hắn nói: "Tôi thấy chúng trốn ở bên trong." Lâm Diệu nhìn khách sạn trước mắt gật đầu, sau đó nói với các tộc nhân: "Để lại hai đội canh giữ các lối ra của khách sạn, một người cũng không được để lọt, những người còn lại theo ta." Lâm Diệu dẫn theo các tộc nhân còn lại đi thẳng vào khách sạn, tiến về phía quầy lễ tân.

Lâm Diệu nhìn hai nhân viên phục vụ ở quầy: "Vừa rồi có một nhóm người đông đảo vào khách sạn của các người, nói cho ta biết chúng ở phòng nào?" Một nhân viên lễ tân đang định nói gì đó, Lâm Diệu trực tiếp đặt khẩu súng lên quầy, cô ta liền đổi lời: "Cả tầng ba đều là người của họ." Nhìn nhân viên lễ tân biết điều, Lâm Diệu cũng không làm khó họ: "Bây giờ gọi điện cho ông chủ của các người đi,

nói Cửu Môn Lâm Diệu làm việc ở khách sạn của ông ta, lúc đó mọi tổn thất do ta bồi thường cho ông ta." Đi qua cầu thang bộ, Lâm Diệu dẫn các tộc nhân lên tầng ba, vẫy tay: "Đi đi, bắt hết tất cả mọi người lại, nếu có kẻ chống cự, cứ trực tiếp giải quyết." Không lâu sau, trong khách sạn vang lên tiếng súng lác đác.

Một lúc sau, thấy Lâm Diệu và những người khác dẫn một nhóm người từ trong khách sạn ra, chính là đám người đã tấn công khách sạn Minh Nguyệt.

Lúc bị bắt, chúng còn đang ăn mừng ở bên trong.

Dẫn đám người này về khách sạn Minh Nguyệt, cho các tộc nhân đưa xuống thẩm vấn, tin rằng sẽ có người sẵn sàng nói ra câu trả lời mà Lâm Diệu muốn biết.

Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Sơn đang chờ đợi, nói: "Lần này thật sự phải cảm ơn anh, nếu không phải anh thông báo kịp thời, e rằng đám người này đã chạy mất rồi." Trương Tiểu Sơn cười nói: "Đạo gia, ngài khách sáo quá, cũng là do tôi đến hơi muộn, nếu không sẽ không để Doãn Băng bị thương." Không lâu sau, kết quả thẩm vấn đã có, quả nhiên lại là chuyện tốt do nhà họ Lưu làm.

Thật là sống ngán rồi, tưởng rằng có Phương Tiên Đạo chống lưng là vạn sự an toàn sao?

Lâm Diệu hung hăng nói: "Đám người này vô dụng rồi, xử lý hết đi." Sau đó lại nhìn Trương Tiểu Sơn nói: "Giúp tôi điều tra tình báo về nhà họ Lưu, bảo nhà họ Hoắc cũng bỏ chút công sức, tôi thấy nhà họ Lưu không cần thiết phải tồn tại nữa." Nhìn Lâm Diệu có chút lạnh lẽo, Trương Tiểu Sơn vội vàng gật đầu: "Đạo gia yên tâm, sẽ nhanh chóng tra ra thông tin về gia tộc họ." Lâm Diệu lại hỏi thăm tình hình của Doãn Băng, thấy không có gì đáng ngại, mới dẫn các tộc nhân trở về sơn trang.

Vừa về đến phòng, Lâm Diệu phát hiện Doãn Tân Nguyệt chưa ngủ, đang ở đó đợi hắn về.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt có chút mệt mỏi, Lâm Diệu đau lòng nói: "Chưa ngủ à?

Chỉ là họp thôi, không có chuyện gì đâu." Doãn Tân Nguyệt có chút tủi thân nói: "Em biết hết rồi, vừa rồi anh cả gọi điện cho em, Doãn Băng không xảy ra chuyện gì chứ?" Ông anh vợ chuyên gây thêm chuyện này, thật không làm người ta bớt lo.

Lâm Diệu vội vàng an ủi: "Yên tâm đi, không sao đâu, Doãn Băng chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay, đã băng bó cẩn thận rồi." Nhìn Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng, Lâm Diệu nói: "Mau ngủ đi, ngày mai anh đưa em đi thăm cậu ấy, tiện thể cũng đưa mấy đứa nhỏ ra ngoài dạo chơi, lâu rồi chúng ta chưa ra ngoài." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt mới yên tâm đi ngủ.

Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm, ông anh vợ này thật biết cách gây thêm chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Tân Nguyệt bắt đầu chuẩn bị các loại đồ đạc, lát nữa mang đến cho Doãn Băng.

Chương 245

Lâm Diệu đành phải cười khổ cùng cô thu dọn, sau đó lại giúp mấy đứa trẻ chuẩn bị.

Đến khách sạn Minh Nguyệt, thẳng tiến đến văn phòng của Doãn Băng, Doãn Tân Nguyệt một khắc cũng không muốn đợi.

Vừa vào, Doãn Tân Nguyệt đã hỏi han đủ điều, sau đó lấy ra các loại đồ tốt, bảo Doãn Băng bồi bổ.

Lâm Diệu thì dẫn mấy đứa trẻ ngồi trên ghế sô pha, cùng nhau ăn vặt trong văn phòng.

Đợi đến khi đồ ăn vặt đều bị mấy đứa trẻ giải quyết xong, màn hỏi han của hai cậu cháu mới kết thúc.

Sau đó Lâm Diệu đưa Doãn Tân Nguyệt đã yên tâm đi đến trung tâm thương mại.

Quả nhiên, mua sắm có thể khiến phụ nữ vui vẻ.

Buổi tối khi chuẩn bị về nhà, xe cũng không chứa hết đồ, cuối cùng phải để Lâm Nhất đến đón một chuyến mới có thể mang hết về nhà.

Nhìn tâm trạng đã khôi phục, lại đang ôm hai con tuyết ngao con của Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

Trưa ngày hôm sau, Trương Tiểu Sơn giao thông tin đã thu thập được cho Lâm Diệu, nhưng sau khi xem xong Lâm Diệu cảm thấy có chút kỳ lạ.

Người nhà họ Lưu vốn không tham gia vào việc đạo mộ, nhưng theo thông tin của Trương Tiểu Sơn, người nhà họ Lưu đã chia thành hai bộ phận, một bộ phận ở lại gia tộc ở hải ngoại, bộ phận còn lại

mấy ngày trước đã mang theo trang bị hướng về Thanh Xuyên xuất phát.

Theo thông tin từ thuộc hạ nhận được, trang bị mang theo đều dùng để đạo mộ.

Chẳng lẽ nhà họ Lưu những năm này đã chuyên môn học nghề đạo mộ?

Nhưng ảnh hưởng cũng không lớn, chỉ là giải quyết phiền phức hơn một chút mà thôi.

Gọi các tộc nhân đến, Lâm Diệu phân phó: "Ngày mai một đội người cùng Bàn Tử và Lâm Ý xuất phát cùng ta, các tộc nhân còn lại để lại hai đội canh giữ nhà, những người khác ra hải ngoại giải quyết hết người nhà họ Lưu, đừng để lại hậu họa, biết chưa?" Buổi chiều, Lâm Diệu đến gặp Trương Tiểu Sơn, chuẩn bị hỏi về mục đích của người nhà họ Lưu.

"Có biết mục đích của người nhà họ Lưu đến Thanh Xuyên không?

Nơi đó có ngôi mộ lớn nào đáng chú ý sao?" Lâm Diệu có chút tò mò hỏi, hắn chưa từng nghe nói Thanh Xuyên có danh nhân nào.

Trương Tiểu Sơn đóng cửa lại, sau đó nhỏ giọng nói: "Đạo gia, trước đây tôi cũng không biết, nhưng tối qua tôi đã tra tài liệu, ngài có nghe nói về vị đại tướng thời Nguyên là Vương Bảo không?" Lâm Diệu suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: "Vương Bảo?

Là Vương Bảo trong truyền thuyết có thể điều khiển quỷ sao?

Sao có thể được chôn ở Thanh Xuyên?" Trương Tiểu Sơn lấy ra tài liệu, cười nói: "Đạo gia, ngài đừng vội, ngài xem tài liệu này đi.

Tôi đã tra tất cả các tài liệu, từ khi Vương Bảo tiến vào Thanh Xuyên, không còn bất kỳ tin tức nào về ông ta nữa.

Lúc đó chiến tranh chưa kết thúc, cho nên không thể nào hao phí nhân lực vật lực khổng lồ để giúp ông ta xây dựng lăng mộ." "Cho nên khả năng lớn nhất là, ban đầu quân Nguyên đã phát hiện một ngôi mộ lớn ở Thanh Xuyên, sau đó chiếm tổ chim khách, chôn Vương Bảo vào bên trong." Xem tài liệu, Lâm Diệu không thể không đồng ý với cách nói này.

Một vài tài liệu trên đó ghi chép đều giống nhau, chỉ có ghi chép về việc Vương Bảo tiến vào Thanh Xuyên, sau đó không có bất kỳ thông tin nào nữa.

Đại tướng thời Nguyên Vương Bảo, thuật dịch quỷ, xem ra mục đích của nhà họ Lưu không đơn giản, có thể là vì thuật dịch quỷ của Vương Bảo, mục đích là gì tự nhiên không cần nói cũng biết, chắc chắn là dùng để đối phó Cửu Môn.

Lâm Diệu dùng ngón tay gõ lên mặt bàn, phát ra tiếng cộc cộc.

Đột nhiên tiếng động dừng lại, Lâm Diệu hỏi: "Không ổn, có tra được thông tin của Phương Tiên Đạo không?" Trương Tiểu Sơn ngẩn người, sau đó tò mò hỏi: "Đạo gia, ý của ngài là người của Phương Tiên Đạo cũng tham gia?

Không thể nào, không nhận được thông tin gì về họ cả." Lâm Diệu đứng dậy, đi đi lại lại mấy bước, sau đó quả quyết nói: "Không, bên trong chắc chắn có bóng dáng của Phương Tiên Đạo, nếu không nhà họ Lưu không thể nào biết được ngôi mộ này." "Giả sử nhà họ Lưu vốn biết về ngôi mộ của tướng quân, vậy thì di cư ra hải ngoại bao nhiêu năm nay, không thể nào không có bất kỳ hành động nào, dù không xác định được vị trí, cũng sẽ có tin tức." "Nhưng không có bất kỳ điều tra nào, trực tiếp hướng về mục tiêu mà đi.

Sau khi chịu thiệt thòi từ Cửu Môn chúng ta, vậy thì chắc chắn có người đã mách bảo cho họ." "Có thực lực này, lại có tư liệu về mộ

huyệt như thế lực này, ngoài Phương Tiên Đạo ra còn có thể là ai?" Nghe suy đoán của Lâm Diệu, sắc mặt Trương Tiểu Sơn trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Nếu đã như vậy, Đạo gia, lần này chúng ta cùng hành động đi, không thể lần nào cũng để ngài đi đối phó với người của Phương Tiên Đạo được, những người khác của Cửu Môn chúng ta cũng phải góp chút sức chứ." Lâm Diệu chậm rãi gật đầu, sau đó rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau mới nói: "Như vậy đi, trước tiên đừng vội, bây giờ quan trọng nhất là tìm ra bộ phận người của nhà họ Lưu trước.

Có tin tức rồi, ta sẽ xuất phát trước." Thấy Trương Tiểu Sơn định gật đầu, Lâm Diệu vẫy tay ngăn lại, sau đó nói tiếp: "Nghe ta nói hết đã.

Sau khi ta xuất phát, ta sẽ theo người của nhà họ Lưu vào mộ, giải quyết chúng ở bên trong.

Mục tiêu của các anh là Phương Tiên Đạo theo sau, bọn chúng chắc chắn sẽ cử người đi." "Ngôi mộ lần này, bên trong có thể có thuật dịch quỷ, người của Phương Tiên Đạo chắc cũng hiếu kỳ, cho nên nhất định sẽ cử một nhân vật quan trọng đến, đó chính là mục tiêu của các anh." Xác định kế hoạch xong, hai người lại thảo luận một số chi tiết, sau đó mới chia nhau ra chuẩn bị.

Về nhà, Lâm Diệu tìm Doãn Tân Nguyệt nói: "Tân Nguyệt, gần đây anh phải đi rồi.

Anh đã biết kẻ chủ mưu phá hoại khách sạn Minh Nguyệt là ai.

Đợi tin tức xác định, anh sẽ đi giải quyết hắn." Doãn Tân Nguyệt cảm động nói: "Diệu ca, cảm ơn anh, để anh phải vất vả như vậy." Lâm Diệu cười cười, vợ chồng vốn dĩ nên nâng đỡ nhau cùng tiến lên, đâu có nhiều câu nệ như vậy.

Ba ngày sau, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân tiến về Thanh Xuyên.

Bên Trương Tiểu Sơn đã tra ra tung tích của người nhà họ Lưu, tìm một cơ hội đã cài một thiết bị theo dõi vào trong trang bị của họ.

Theo chỉ dẫn của thiết bị theo dõi, chiều tối, Lâm Diệu và những người khác cuối cùng cũng đuổi kịp người nhà họ Lưu.

Đứng trên sườn núi, dùng ống nhòm nhìn xuống, thấy một doanh địa khổng lồ, bên trong các loại thiết bị đầy đủ, xem ra chuẩn bị ở lại lâu dài.

Chẳng lẽ đây là mộ huyệt của đại tướng quân thời Nguyên Vương Bảo?

Lâm Diệu cẩn thận quan sát thế núi xung quanh, phát hiện đây là một nơi đại hung.

Bốn bề là núi bao quanh, vốn là một cục diện tàng phong tốt, nhưng ngọn núi đối diện không biết vì sao, ở giữa xuất hiện một khe nứt.

Điều này đã thay đổi cục diện phong thủy ban đầu, có phong sát sinh ra.

Cứ thế này, thung lũng nơi người nhà họ Lưu đang ở sẽ biến thành một hung địa.

Bên cạnh, Lâm Nhị nhìn phong thủy phía dưới nói: "Tộc trưởng, phong thủy của mộ huyệt này cũng không biết đã biến đổi bao lâu rồi.

Bên trong có thể sẽ đầy bánh tông, tôi thấy người nhà họ Lưu không cần chúng ta động thủ cũng sẽ chết ở bên trong." Lâm Diệu tuy đồng ý với suy nghĩ của Lâm Nhị, nhưng vẫn nói: "Đừng đại ý, ai biết được nhà họ Lưu có thủ đoạn đặc biệt gì không.

Tự mình nhìn thấy chúng chết đi là an toàn nhất." Đột nhiên, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, mau nhìn vào trong doanh địa kìa, những người đó chắc là người của Phương Tiên Đạo, vũ khí trang bị

đều thống nhất.” Lâm Diệu quay đầu nhìn, quả nhiên phát hiện trong doanh địa lại xuất hiện một nhóm người nữa.

Nhóm người này không phải nhà họ Lưu có thể so sánh được, trang bị chỉnh tề, động tác thống nhất, nhìn là biết kết quả của việc huấn luyện lâu dài, hẳn là tinh nhuệ của Phương Tiên Đạo.

Chương 246

Nhìn động tĩnh trong doanh địa phía dưới, Lâm Diệu nói: "Chúng ta cứ nghỉ ngơi cho tốt, không cần vội hành động.

Đợi người nhà họ Lưu bên dưới sắp xếp xong mọi việc, chúng ta sẽ trực tiếp xuống giải quyết." Những ngày tiếp theo, Lâm Diệu và những người khác giám sát nhà họ Lưu, xác định số lượng người cụ thể, để tránh lúc hành động có sơ sót.

Sáng sớm một ngày, theo một tiếng nổ lớn, dưới núi truyền đến một trận reo hò.

Lâm Diệu và những người khác vốn đang bình tĩnh, nghe tiếng reo hò mới đứng dậy, xem ra hôm nay có biến động khác thường.

Mấy ngày gần đây, cứ cách một khoảng thời gian lại nghe thấy tiếng nổ, cho nên ban đầu mọi người đều bình tĩnh, tưởng rằng chúng vẫn chưa tìm thấy gì.

Nhưng tiếng reo hò tiếp theo đã cho Lâm Diệu và những người khác biết, người nhà họ Lưu đã tìm được nơi cần tìm rồi.

Cẩn thận đến mép sườn núi, dùng ống nhòm nhìn, quả nhiên ở bên trái doanh địa của nhà họ Lưu khoảng 100 mét, xuất hiện một cửa hang.

Lâm Diệu có thể nhìn thấy gạch mộ màu xanh bên trong, nhà họ Lưu cuối cùng cũng tìm được rồi.

Ngoại nghề đúng là ngoại nghề, tìm một nơi mà cũng tốn sức như vậy.

Sớm biết sẽ lãng phí thời gian dài như thế, Lâm Diệu đã sớm xuống giải quyết bọn chúng trước, sau đó tự mình tìm mộ huyệt.

Nhìn người nhà họ Lưu từng người một tiến vào trong mộ, Lâm Diệu và những người khác bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nhưng chưa kịp thu dọn xong, đã nghe thấy tiếng la hét thảm thiết từ dưới núi truyền đến.

Nghe là biết chủ nhân của tiếng hét chắc chắn đã gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

Quay người nhìn xuống núi, thấy một người trong số những người vào mộ lúc trước đang điên cuồng chạy về phía doanh địa.

Xem ra ngôi mộ này không đơn giản, một đội người vào mới không bao lâu, chỉ còn lại một người sống sót.

Lâm Diệu suy nghĩ, người nhà họ Lưu thực sự quá không chuyên nghiệp.

Nếu cứ đợi nữa, e rằng hoa kim châm cũng nguội lạnh hết rồi.

Vì vậy, hắn nói với các tộc nhân: "Đi, chúng ta xuống, không cần đám người nhà họ Lưu này dò đường nữa, thật quá chậm chạp, trực tiếp giải quyết bọn chúng đi." Đi dọc theo sườn núi xuống, Lâm Diệu và những người khác cũng không cố ý che giấu thân hình.

Cứ thế vũ trang đầy đủ đi về phía doanh địa.

Có lẽ vì trước đó đã bị tiếng la hét thảm thiết của người kia thu hút sự chú ý, mãi đến khi mọi người đến cửa doanh địa mới có người để ý.

Nhìn những người nhà họ Lưu đang hoảng loạn, Lâm Diệu và những người khác trực tiếp nổ súng.

Giải quyết những người bình thường của nhà họ Lưu này, căn bản không có áp lực gì, là một cuộc tàn sát một chiều.

Mãi cho đến khi gặp phải tinh anh của Phương Tiên Đạo, mới

ngăn cản được bước chân của Lâm Diệu và những người khác.

Nhìn bộ giáp đã được nâng cấp, Lâm Diệu hét lên: "Trước tiên giải quyết những người khác, sau đó dùng vũ khí lạnh giải quyết đám người này." Mọi người bắt đầu vừa tấn công đám tinh anh, vừa không để lại dấu vết tiến về phía người nhà họ Lưu, cứ thế tiêu diệt sạch sẽ người của nhà họ Lưu.

Cả doanh địa chỉ còn lại đám tinh anh của Phương Tiên Đạo, đạn dược cũng đã tiêu hao gần hết.

Các tộc nhân lần lượt rút Phục ma đao ra, Bàn Tử cũng lấy ra thanh đại đao của mình, đều sử dụng 《Khinh thân thuật》 nhanh chóng lao về phía những người còn lại.

Tuy cũng bị trúng mấy phát đạn, nhưng có áo phòng hộ, chỉ cảm thấy một chút đau đớn, sau đó là một trận tàn sát đơn phương.

Lớp giáp hộ thân dưới lưỡi đao của các tộc nhân, giống như vật liệu mục nát, lần lượt bị chém nát.

Khi mọi chuyện lắng xuống, cả doanh địa biến thành một bãi luyện ngục.

Máu trên mặt đất tụ lại thành những dòng sông nhỏ.

Sau khi lục soát hết tài liệu trong doanh địa, một ngọn lửa đã thiêu rụi bãi luyện ngục này.

Đến gần cửa hang mà người nhà họ Lưu đã cho nổ trước đó, Lâm Diệu không vội xuống mộ, mở tài liệu vừa lục soát được ra, cẩn thận đọc.

Hóa ra vị trí cụ thể của mộ Vương Bảo, là từ một lá thư có được manh mối, trên đó ghi lại toàn bộ quá trình chôn cất Vương Bảo.

Lá thư này hẳn là viết cho gia đình Vương Bảo, cũng không biết

làm sao lại bị người của Phương Tiên Đạo có được.

Ban đầu sau khi Vương Bảo theo quân đội tiến vào Thanh Xuyên, đã bị nhiễm bệnh sốt rét, cộng thêm những vết thương ngầm do sử dụng thuật dịch quỷ lúc bình thường bộc phát, không kịp cứu chữa, đã qua đời.

Nhưng tình hình quân sự khẩn cấp, các tướng lĩnh dưới quyền Vương Bảo quyết định chôn cất ông ta ngay tại chỗ.

Vì không phải chết trận trên sa trường, nên không tiến hành hỏa táng.

Sau đó họ phát hiện một ngôi mộ cổ khổng lồ, đưa Vương Bảo vào trong, chuẩn bị sau này sẽ quay lại lấy thi thể.

Chuyện sau đó không được ghi lại, Lâm Diệu đoán rằng những người biết địa điểm cụ thể của ngôi mộ cổ đều đã chết trận trên sa trường, cho nên mới không ai biết nơi chôn cất của Vương Bảo.

Xem xong tài liệu, Lâm Diệu cúi đầu nhìn về phía cửa hang đã bị cho nổ, quả nhiên, gạch mộ bên trong đều là sản vật thời Hán, nhưng không nhìn ra được thời kỳ cụ thể.

Nhìn các tộc nhân hiếu kỳ xung quanh, Lâm Diệu cười nói: "Lần này chúng ta có lẽ sẽ phát tài lớn.

Đây là một ngôi mộ thời Hán, đồ tốt bên trong chắc chắn không ít.

Bên trong chắc chắn có đồ tùy táng mà thuộc hạ của Vương Bảo đặt vào, những thứ đó cũng không thể quá ít, nếu không sẽ không xứng với thân phận của Vương Bảo." Nghe vậy, các tộc nhân từng người một lộ ra nụ cười.

Nghĩ đến những món đồ tốt dưới đó cứ mãi nằm trong mộ, họ có chút đau lòng không chịu nổi.

Đồ tốt phải để cho người ta thưởng thức mới đúng.

Nhìn các tộc nhân đang sốt ruột, Lâm Diệu cũng không làm họ mất hứng, trực tiếp nói: "Được rồi, chúng ta xuống mộ, xem bên trong rốt cuộc có những thứ tốt gì." Thả dây thừng xuống, mọi người lần lượt tiến vào mộ đạo.

Vừa vào đã thấy máu tươi và những mảnh thi thể trên mặt đất, xem ra đám người nhà họ Lưu lúc nãy đã bị đuổi giết đến tận cửa ra.

Chương 247

Lâm Diệu đồng thời cảm nhận được âm khí mãnh liệt, xem ra ngôi mộ này đã hoàn toàn biến thành một nơi đại hung, tà túy bên trong chắc chắn không ít.

Lâm Diệu vội vàng nhắc nhở: "Tất cả dán bùa chú lên, bên trong âm khí dày đặc, không an toàn." Sau đó lại nói với Lâm Ý: "Lâm Ý, lát nữa ta đi trước, ngươi đi sau cùng, chú ý xung quanh." Đi dọc theo mộ đạo về phía trước, đoạn mộ đạo này hẳn là đoạn trước khi vào cửa chính, trên tường xung quanh có vẽ một số cảnh xây dựng, không có ý nghĩa đặc biệt gì.

Khoảng 50 mét sau, đoạn mộ đạo đã đến cuối.

Lâm Diệu cảm nhận được âm khí nồng nặc phía trước, dừng bước, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy phía trước là cửa lớn của mộ huyệt, trong không gian trước cửa có một số binh sĩ mặc áo giáp đứng đó, ngay cả khuôn mặt cũng bị áo giáp che kín, không nhìn ra là thi thể hay tượng đá.

Nhưng âm khí nặng như vậy, khả năng là thi thể lớn hơn.

Đột nhiên, Bàn Tử ở phía sau vỗ vỗ vào cánh tay Lâm Diệu, chỉ vào vũ khí của một binh sĩ.

Lâm Diệu quay đầu nhìn, chỉ thấy trên đầu lưỡi đao có vết máu còn sót lại, xem ra đám người nhà họ Lưu vào trước đó đã bị chúng giải quyết.

Nhìn một lúc, Lâm Diệu có chút đau đầu, không phải là không giải quyết được những binh sĩ này, mà là nếu phá hủy bộ giáp trên người chúng thì thật đáng tiếc.

Đó là những món đồ tốt có giá trị liên thành, quan trọng nhất là điểm tài phú chắc chắn không thấp.

Dẫn các tộc nhân lùi lại một đoạn, Lâm Diệu nói: "Sáu binh sĩ mặc áo giáp đó cũng dễ giải quyết thôi, nhưng tốt nhất chúng ta không nên phá hủy bộ giáp trên người chúng, mỗi bộ đó giá trị có thể xây được một căn nhà như của Bàn Tử." Nghe vậy, trong mắt các tộc nhân ngay lập tức phát ra ánh sáng xanh lục, dọa Lâm Diệu giật nảy mình.

Không nói đến người khác, riêng Lâm Nhất đã sớm thèm thuồng căn phòng của Bàn Tử từ lâu rồi.

Bây giờ nghe được tin này, hắn vội hỏi: "Tộc trưởng, nếu tôi có thể gỡ được nguyên vẹn bộ áo giáp trên người đám giáp sĩ kia, ngài có thể cho tôi một căn phòng y hệt không?" Lâm Diệu ngạc nhiên nhìn Lâm Nhất, lẽ nào hắn thật sự có cách?

Nhưng như vậy cũng tốt, thế là anh gật đầu đồng ý.

Thấy Lâm Diệu trả lời chắc chắn, Lâm Nhất tức thì cười toe toét: "Tộc trưởng, ngài cứ chờ xem, xem tôi giải quyết đây." Thế là dưới ánh mắt của mọi người, Lâm Nhất bắt đầu hành động.

Hắn lấy ra hai sợi dây thừng, một sợi cố định ở lối ra mộ đạo, sợi còn lại cầm trong tay, thắt thành một cái thòng lọng.

Sau đó, hắn cẩn thận đi dọc theo mép mộ đạo, nhắm chuẩn vào một giáp sĩ, tức khắc ném dây thừng ra.

Mọi người liền thấy giáp sĩ bị thòng lọng siết chặt, bị Lâm Nhất liên tục kéo giật, nhưng toàn bộ quá trình, giáp sĩ đó lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Lâm Diệu lúc này mới nhận ra, ban nãy mình đã vô thức xem đám giáp sĩ này như người sống, mà quên mất chúng chỉ là những cái xác hành động theo bản năng.

Chỉ cần không đến gần trong một khoảng cách nhất định, đám giáp sĩ này sẽ không tấn công, vì vậy các giáp sĩ khác đều không có phản ứng gì.

Xem ra đầu óc Lâm Nhất cũng khá linh hoạt.

Bên kia, giáp sĩ bị Lâm Nhất kéo đến mép mộ đạo, sau đó vướng phải sợi dây thừng đã giăng sẵn từ trước và ngã nhào, vũ khí trong tay cũng tuột ra rơi xuống đất.

Thấy giáp sĩ đã bị kéo vào trong mộ đạo, Lâm Nhất buông dây, rồi lập tức nhảy lên lưng giáp sĩ, đè chặt nó xuống.

Sau đó, hắn rút Phục Ma Đao đã dán sẵn phù chú, đâm vào kẽ hở ở cổ của giáp sĩ.

Giáp sĩ từ từ ngừng giãy giụa, mất đi khả năng hoạt động.

Cứ như vậy, một bộ áo giáp vô giá đã bị Lâm Nhất dễ dàng gỡ xuống.

Mãi đến khi bộ áo giáp được giao vào tay Lâm Diệu, anh mới hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Lâm Nhất: "Khá lắm, xem ra sức mạnh của phần thưởng lớn thật, vậy mà có thể nghĩ ra cách hay như vậy." Lâm Nhất tự hào ưỡn ngực, cười hắc hắc: "Tộc trưởng, lát nữa tôi sẽ lột hết áo giáp của những tên còn lại một cách nguyên vẹn cho ngài, chắc chắn sẽ không gây ra hư hại gì." Tiếp theo, Lâm Nhất liên tục lặp lại thao tác ban nãy, sáu giáp sĩ ở cửa mộ đều bị giải quyết một cách hoàn hảo, không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Lâm Diệu cất áo giáp đi, rồi vội vàng kiểm tra điểm tài phú trong hệ thống.

Sáu bộ áo giáp hoàn chỉnh đã mang lại cho Lâm Diệu 6 triệu điểm tài phú, một con số rất đáng kể, chỉ cần thêm 4 triệu điểm tài phú nữa là có thể mua thêm một người cỏ thế thân.

Nhìn những giáp sĩ đã bị lột áo giáp trên mặt đất, chúng đều là những cái xác khô không hồn, trên người có vẽ một số phù văn màu đỏ, hẳn là thủ đoạn của các thuật sĩ thời Hán, những người giỏi nhất trong việc điều khiển thi thể chiến đấu.

Giải quyết xong đám giáp sĩ, mọi người đến trước cửa mộ, kiểm tra xem có tồn tại cơ quan nào không.

Đột nhiên Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, ngài xem hai con thú trấn mộ kia, tôi có cảm giác chúng như còn sống vậy?

Rất kỳ quái." Đến gần hai con thú trấn mộ, Lâm Diệu cẩn thận kiểm tra, phát hiện khí tức của chúng rất ổn định, tuy trông như còn sống nhưng thực chất chỉ là một loại thủ đoạn của thuật sĩ mà thôi.

Nếu thuật sĩ năm đó còn ở đây, hai con thú trấn mộ này đã sớm bị điều khiển tấn công họ rồi, chứ không phải như bây giờ chỉ là hai bức tượng điêu khắc đẹp mắt, không có chút tác dụng nào.

Thế là Lâm Diệu nói: "Yên tâm đi, hai con thú trấn mộ này không có vấn đề gì đâu, người điều khiển chúng đã không còn nữa rồi." Bên kia, các tộc nhân không phát hiện cơ quan nào, liền trực tiếp dùng sức đẩy cửa mộ ra.

Cùng với tiếng cửa mộ mở ra, một luồng khí tức âm lãnh từ trong mộ đạo truyền ra ngoài, khiến mọi người cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Lâm Diệu nghe tiếng cửa mộ mở, nhìn sâu vào bên trong cổ mộ, xem ra ngôi mộ này thật không đơn giản, chỉ mới mở cửa mộ đã giải phóng ra âm khí mạnh mẽ như vậy, không biết bên trong còn có ma quỷ gì nữa đây.

Mọi người đợi một lúc cho không khí lưu thông rồi mới bước vào cửa mộ.

Vừa vào mộ đạo, họ đã nhìn thấy những bức bích hoạ đầy mùi

máu tanh.

Những bức bích hoạ này khắc hoạ một nhân vật quyền quý tàn bạo, hễ có chút sai sót nào là sẽ phải chịu các loại hình phạt tàn khốc.

Mãi cho đến khi sắp đi hết mộ đạo, mọi người mới nhìn thấy một bức bích hoạ vẽ bóng lưng của chủ mộ.

Người này mặc một chiếc áo choàng dài, nhìn lên bầu trời đêm, dưới chân là vô số xương trắng, bên cạnh là một dòng sông có lẽ là sông máu.

Thấy bức bích hoạ quỷ dị, Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, tôi cảm thấy chủ mộ này hình như bị người ta cố tình bôi xấu thì phải, làm gì có người nào tàn bạo đến thế?" Lâm Diệu lắc đầu: "Những chuyện này cách chúng ta quá xa rồi, không ai biết được năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho nên cứ xem những bức bích hoạ này như một câu chuyện là được, tuyệt đối đừng để cảm xúc cá nhân xen vào." Tộc nhân cũng nghĩ vậy, cho dù chủ mộ năm đó có tàn bạo đến đâu, cùng lắm sau khi biến thành bánh tông cũng chỉ lợi hại hơn một chút thôi, có thể làm được gì chứ?

Đẩy cánh cửa đá ở cuối mộ đạo ra, một mộ đạo rộng rãi khác hiện ra, đây có lẽ mới thực sự là bên trong lăng mộ.

Nền đất được lát bằng những phiến đá xanh khổng lồ, trên đó có đủ loại điêu khắc kỳ dị.

Nhìn về phía xa, trên mặt đất có một vài mũi tên còn sót lại, xem ra là do quân Nguyên khi tiến vào năm đó đã kích hoạt cơ quan.

Lâm Diệu nhắc nhở: "Những ai biết 'Cơ Quan Bí Thuật' đi đằng trước, chúng ta cẩn thận kiểm tra, cơ quan ở đây chắc chắn không ít đâu." Lâm Diệu và các tộc nhân am hiểu cơ quan đi phía trước, các tộc nhân phía sau thì cẩn thận cảnh giới.

Chương 248

Cả đoàn cẩn thận đi đến gần khu vực đầy mũi tên, liền thấy hai bên mộ đạo lại có mấy bộ xương trắng.

Nhìn trang phục rách nát trên người, hẳn là binh lính quân Nguyên năm đó đã trúng cơ quan trong mộ đạo rồi bị bỏ lại đây, vừa hay làm vật bồi táng cho Vương Bảo.

Cả đường đi cẩn thận kiểm tra cơ quan, đến khi đi qua hết đoạn mộ đạo này, ngay cả Lâm Diệu cũng cảm thấy có chút tâm mệt sức kiệt.

Người xây dựng mộ đạo này cũng không biết là ai, thật quá mức điên rồ.

Có những chỗ một hàng mười mấy phiến đá xanh mà chỉ có một phiến là an toàn.

Chủ mộ sợ bị trộm đến mức nào chứ?

Cũng không biết năm đó quân Nguyên đã tổn thất bao nhiêu người mới qua được đây, chỉ riêng số hài cốt mà họ nhìn thấy đã có mấy chục bộ rồi.

Nghỉ ngơi một lát, Lâm Diệu dẫn tộc nhân vào mộ thất bên trái trước.

Nơi này trông giống như một nơi cất giữ sách, bày đủ loại giá sách, trên đó là từng cuộn da dê và một ít thẻ tre.

Nhìn kho sách trước mắt, Lâm Nhất hai mắt sáng rực nói: "Tộc trưởng, ngài xem kho sách này, chủ mộ năm đó nhất định là một người vô cùng giàu có, ngay cả nhà của các đại thần bình thường cũng không thể có nhiều sách như vậy, vậy mà lại được dùng để bồi

táng.” Lâm Diệu cũng đồng tình gật đầu, chủ mộ này quả thực rất có tiền.

Lâm Diệu tiến lên, chuẩn bị cẩn thận rút ra một cuộn da dê để xem trên đó ghi chép những gì, không ngờ Bàn Tử lại hắt xì một cái.

Sau đó, họ nhìn thấy toàn bộ số cuộn da dê trong phòng theo tiếng hắt xì lớn đó, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào Bàn Tử vừa hắt xì xong.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử cười gượng gạo: “Tộc trưởng, tôi nói tôi không cố ý ngài có tin không?

Dù sao thì tôi tin rồi đó.” Lâm Diệu biết cảnh tượng vừa xảy ra không thể đổ lỗi cho Bàn Tử được, những cuộn da dê này đã sớm hóa thành tro, chỉ là vẫn duy trì hình dạng hoàn chỉnh mà thôi.

Nhưng Bàn Tử thật sự quá đáng ghét.

Lâm Diệu bất lực lắc đầu, nhìn mộ thất toàn tro bụi: “Bàn Tử, cậu ở lại tháo dỡ mấy cái giá sách này rồi đóng gói cẩn thận.

Cẩn thận một chút, đây đều là giá sách bằng gỗ hoàng hoa lê, rất đáng tiền đó.” Sau đó, anh dẫn các tộc nhân khác đến mộ thất bên kia.

Đây hẳn là một mộ thất bồi táng, thân phận của người được bồi táng chắc không cao quý, nếu không sẽ không ở xa chủ mộ như vậy.

Vừa vào trong, họ đã thấy một chiếc quan quách đặt giữa mộ thất.

Chiếc quan quách đó có màu đen xanh, cũng không biết là chất liệu gì, trông không giống gỗ tốt.

Xung quanh mộ thất bày một ít đồ sứ và đồ đồng, đều không phải là hàng tinh xảo, nhưng may là niên đại đủ lâu, bảo quản cũng tương đối hoàn chỉnh, giá trị cũng không thấp.

Hiện tại mục đích của Lâm Diệu là trang bị cho mỗi tộc nhân một

người cỏ thế thân, vì vậy anh vội vàng để tộc nhân thu dọn những món minh khí này, sau đó mới đến gần chiếc quan quách ở trung tâm.

Anh đưa tay sờ vào chiếc quan quách trước mắt, đó là một loại gỗ, nhưng Lâm Diệu chưa từng thấy qua, có chút không nhận ra chất liệu, sờ vào lại có cảm giác hơi mềm mềm.

Những người khác vì tò mò cũng lần lượt chạm vào chiếc quan quách.

Đột nhiên Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, đây hình như là một loại gỗ gọi là cây Khổ Nhân.

Tôi nhớ trong điển tịch có ghi, đây là một loại cây có thể trấn áp oan hồn, chất liệu của nó tương tự như cảm giác khi chạm vào cơ thể người, có thể khiến oan hồn lầm tưởng rằng mình bị nhốt trong cơ thể người mà không dám thoát ra." Cây Khổ Nhân?

Cái tên thật phù hợp.

Dùng loại gỗ này làm quan quách, e rằng oan hồn sẽ bị nhốt cả đời, trừ phi có người có thể giải thoát cho nó.

Lâm Diệu lắc đầu nói: "Chủ mộ này cũng đủ ác, lại dùng loại dược liệu độc địa như vậy để chế tạo quan quách, e rằng oan hồn bên trong đã bị nhốt không biết bao nhiêu năm rồi." Cẩn thận mở quan quách ra, Lâm Diệu cảm nhận được oán khí thuộc về oan hồn.

Cùng với nắp quan tài từ từ được dịch chuyển, oan hồn bên trong trực tiếp lộ ra trước mặt mọi người.

Đó trông giống như một nữ tử mặc giá y, hồn phách mờ mịt nằm cùng với thi thể trong quan quách.

Mặc dù toàn thân tỏa ra oán khí mãnh liệt, nhưng tạm thời sẽ không tấn công mọi người vì chưa cảm nhận được sự thay đổi của môi trường.

Ngay khi Lâm Diệu chuẩn bị một đao kết liễu oan hồn trước mắt, đột nhiên nghe thấy tiếng la của Bàn Tử: "Lâm Nhất đại ca cẩn thận phía sau!" Nguyên lai là Bàn Tử vừa thu dọn xong giá sách, vừa vào trong mộ thất đã thấy một oan hồn đang chuẩn bị tấn công Lâm Nhất, liền lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Nhất nghe Bàn Tử nhắc, không chút do dự liền cúi người xuống, sau đó thấy một oan hồn lướt qua trên đầu mình.

Lâm Diệu nhìn sang, phát hiện con oan hồn tấn công Lâm Nhất và con oan hồn trong quan quách giống hệt nhau, đều là nữ tử mặc giá y màu đỏ.

Không kịp nghĩ nhiều, Lâm Diệu trực tiếp giải quyết oan hồn trước mặt trước.

Chỉ thấy Phục Ma Đao đâm vào cơ thể oan hồn, một luồng âm khí màu xám đen tỏa ra, sau đó là một tiếng hét thảm thiết vang vọng thẳng vào sâu trong linh hồn.

Bên kia, Lâm Nhất cũng đã giải quyết xong oan hồn tấn công mình, tiếng hét thảm tương tự lại vang lên lần nữa.

Thấy cảnh này, Lâm Diệu mới yên tâm, sau đó ngẩng đầu lên, chuẩn bị xem con oan hồn kia từ đâu ra, lại biết lợi dụng lúc mọi người bị thu hút sự chú ý mà tấn công lén.

Nhìn lên phía trên mộ thất, cẩn thận kiểm tra, đột nhiên anh phát hiện trên trần mộ ngay cửa ra vào hình như có một lối vào, xiên xiên hướng lên trên.

Anh ra hiệu cho Lâm Nhất lên xem thử, sau đó Lâm Diệu tập trung sự chú ý vào bên trong quan quách trước mặt.

Ngoài một cái xác khô mặc giá y màu đỏ, bên trong còn có một số minh khí bồi táng, hai khối ngọc khuyết thời Hán còn nguyên vẹn, có

hình tròn nhưng rỗng ở giữa.

Toàn bộ ngọc khuyết có các sợi chỉ vàng, phối hợp với vân ngọc tự nhiên tạo thành những hoa văn tuyệt đẹp.

Những món minh khí bồi táng còn lại không quá quý giá, phần lớn là những vật dụng sinh hoạt như lược.

Thu dọn tất cả minh khí, Lâm Diệu nhìn về phía lối vào trên trần.

Lâm Nhất vẫn chưa quay lại, e là đã gặp nguy hiểm.

Chương 249

Vừa định ra lệnh cho tộc nhân chuẩn bị đi lên, anh đã nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Nhất.

Đợi hắn nhảy xuống, Lâm Nhất nhìn Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, trên đó có một mộ thất y hệt, trong quan quách cũng là một nữ tử mặc giá y, nhưng tôi đã tìm kỹ rồi, bên trong không có bất kỳ minh khí nào." Ý gì đây?

Tại sao hai mộ thất lại giống hệt nhau, lại còn chia thành hai tầng trên dưới?

Lẽ nào có mánh khóe gì ở đây?

Đúng lúc Lâm Diệu đang suy nghĩ, giọng nói của hệ thống vang lên.

"Đinh, phát hành nhiệm vụ hệ thống: Giết chết Thi Vương Vương Bảo chiếm xác." Lúc đầu anh tưởng lần này sẽ không có phần thưởng hệ thống, không ngờ lại nghe thấy thông báo.

Vương Bảo đã biến thành Thi Vương, vậy chẳng phải cũng có thi đan sao?

Đây hẳn là một tin tốt.

Xem xong thông báo của hệ thống, Lâm Diệu tiến vào lối vào trên trần mộ thất, vào xem thử mộ thất bên trên, nhưng cũng không có phát hiện gì đặc biệt.

Quay trở lại mộ đạo, mọi người vừa chuẩn bị tiếp tục tiến lên thì nghe thấy phía sau truyền đến vài tiếng động kỳ quái.

Sau đó, họ thấy cánh cửa của hai mộ thất vừa vào ban nãy lại biến mất không thấy đâu nữa?

Tại vị trí cửa mộ lúc trước, Lâm Diệu gõ vào tường, phát hiện toàn bộ mộ thất đã biến mất, chứ không đơn thuần chỉ là hình thành một cánh cửa bí mật.

Xem ra lăng mộ này không hề đơn giản.

Loại cơ quan có thể di chuyển cả mộ thất này rất khó chế tạo, cần tiêu tốn rất nhiều nhân lực vật lực, và cần có động lực khổng lồ mới làm được.

Cũng không biết cơ quan của ngôi mộ này thuộc loại nào, lại có những biến hóa kỳ lạ như vậy.

Nhìn mộ đạo phía trước, Lâm Diệu nói: "Tiếp theo mọi người đừng đi quá xa nhau, để tránh bị cơ quan chia cắt, đồng thời cũng phải nâng cao cảnh giác.

Thông thường loại lăng mộ này, mỗi lần biến hóa đều sẽ thiết lập lại cơ quan, cho nên không thể lơ là." Cả đoàn tiếp tục vừa kiểm tra vừa tiến lên, để tránh giẫm phải cơ quan, gây ra phản ứng dây chuyền trong cổ mộ.

Nhưng lần này các cơ quan xuất hiện đều rất có quy luật, về cơ bản cứ khoảng 10 mét lại xuất hiện một cơ quan.

Cảm giác như một đứa trẻ nghịch ngợm, Lâm Diệu cảm thấy có gì đó không ổn.

Nếu cơ quan trong mộ đều làm theo kiểu này, e rằng tất cả đạo mộ tặc đều có thể vào được.

Bên trong chắc chắn có biến hóa gì đó mà Lâm Diệu chưa phát hiện ra.

Nâng cao cảnh giác, tiếp tục tiến lên, đột nhiên khóe mắt Lâm Diệu quét qua một vật kỳ dị, anh vội vàng dừng bước.

Sau đó anh quay đầu lại, nhìn vật kỳ dị đó.

Đó là một con vật nhỏ màu xám, có chút giống chuột, nhưng lại có một khuôn mặt giống người, trông vừa có chút đáng yêu, lại có chút rùng rợn.

Chưa đợi Lâm Diệu quan sát kỹ, trên mặt đất xung quanh đã xuất hiện rất nhiều con vật nhỏ như vậy.

Lúc này, Lâm Ý hét lên: "Tộc trưởng, mau đi, những thứ này là chuột mặt người, chúng sẽ tự nổ, thịt máu mang theo lời nguyền ác độc!" Nghe Lâm Ý nói vậy, Lâm Diệu cũng không quan tâm đến cơ quan nữa, vội vàng hét lên: "Chúng ta mau chóng qua khỏi đây, chú ý né tránh cơ quan." Nói xong, anh thi triển "Khinh Thân Thuật" lao về phía trước.

Như vậy, mọi người không có cách nào tránh được cơ quan nữa.

Không ít tộc nhân bị mũi tên bay tới bắn trúng, phát ra tiếng hừ trầm.

Mặc dù không bị xuyên thủng, nhưng bị bắn trúng người cũng rất đau.

Vừa phải né tránh chuột mặt người, vừa phải né bẫy, mặc dù tốc độ của mọi người rất nhanh, nhưng cũng phải mất nửa giờ mới qua được khu vực nguy hiểm này.

Nhìn đám chuột mặt người vẫn đang truy đuổi phía sau, Lâm Diệu và những người khác dừng lại, rút súng trường tự động ra.

Để tránh dính phải máu thịt của chuột mặt người, mọi người vừa bắn vừa lùi.

Đến khi tất cả chuột mặt người bị tiêu diệt, mọi người đều toát một thân mồ hôi lạnh.

Mặc dù có quần áo bảo hộ, nhưng không ai dám để máu thịt của chuột mặt người dính vào người.

Ai biết được lời nguyền đó có hiệu quả không chứ?

Thả lỏng xong, các tộc nhân vội vàng ngồi sang một bên nghỉ ngơi, xoa bóp những chỗ bị mũi tên bắn trúng lúc trước.

Lâm Diệu thì hỏi: "Lâm Ý, lời nguyền ban nãy là sao?" Lâm Ý giải thích: "Tộc trưởng, máu thịt của chuột mặt người có chút giống vi khuẩn, có thể chui vào cơ thể người qua những kẽ hở rất nhỏ, hấp thụ máu trong cơ thể người để sinh sôi nảy nở, cuối cùng cơ thể người sẽ chỉ còn lại một bộ xương trắng, và những con chuột mặt người mới cũng được sinh ra." "Thứ này năm đó ngay cả Tây Vương Mẫu nhìn thấy cũng phải lùi ba bước, căn bản không có cách nào chống lại." Cũng phải, thời cổ đại làm gì có quần áo hoàn toàn kín mít, nếu gặp phải loại chuột mặt người này, về cơ bản khó thoát khỏi số phận bị ký sinh, cho nên việc xem máu thịt của chúng như lời nguyền cũng dễ hiểu.

Đợi tất cả mọi người nghỉ ngơi xong, cả đoàn đến gần cánh cửa đá phía trước, thử đẩy một cái, phát hiện đây là một cánh cửa do cơ quan kiểm soát, căn bản không thể đẩy ra được.

Loại cửa này gọi là Thiên Cơ Môn, ý là các bộ phận kiểm soát việc đóng mở cửa có đến hàng ngàn cái, đều được giấu dưới đất hoặc trong cửa đá.

Chỉ có tìm được cơ quan khởi động kiểm soát mới có thể mở được cửa đá.

Nếu dùng bạo lực để mở cửa, các cơ quan giấu dưới đất phần lớn sẽ có bố trí phòng bị, rất khó đối phó.

Mọi người cẩn thận tìm kiếm xung quanh một hồi, nhưng không

có bất kỳ phát hiện nào.

Nơi này thực sự quá sạch sẽ, ngay cả phù điêu cũng không có, cũng không biết cơ quan được đặt ở đâu.

Bất lực, Lâm Diệu dừng lại nói: "Được rồi, chúng ta ăn chút gì trước đã, nếu không chưa tìm được cơ quan, chúng ta đã bị mệt lả rồi." Trong lúc ăn cơm, Lâm Diệu vẫn không ngừng suy nghĩ.

Cơ quan của Thiên Cơ Môn nhất định sẽ được đặt ở bên ngoài cửa, nhưng xung quanh đều đã tìm hết rồi, căn bản không có bất kỳ dấu vết cơ quan nào.

Lẽ nào chủ mộ này lại đặt cơ quan ở sau cửa?

Hoàn toàn không cho người vào?

Chương 250

Không đúng lắm.

Chủ mộ có thể yêu cầu như vậy, nhưng các thợ thủ công vì để giữ mạng cũng sẽ để lại đường lui, chỉ là mọi người chưa tìm thấy mà thôi.

Đột nhiên, Lâm Diệu chú ý đến một bức phù điêu trên đỉnh mộ đạo.

Nơi đó khắc một con thanh long, nhưng móng vuốt của con thanh long này hình như có chút không đúng.

Anh lấy thang treo tường Ngô Công ra, để tộc nhân giữ chắc, Lâm Diệu trèo lên xem.

Móng vuốt của bức phù điêu quả nhiên không đúng.

Mặc dù từ dưới nhìn lên đều là điêu khắc rỗng, nhưng vừa lên đến nơi, Lâm Diệu đã phát hiện ra điểm bất thường.

Một trong những móng vuốt của thanh long không nhô ra ngoài mà lõm vào trong viên gạch của mộ.

Lâm Diệu đưa tay cẩn thận sờ sờ, rồi đột nhiên dùng sức giật mạnh.

Móng vuốt của thanh long bị kéo ra, bên trong cửa đá cũng phát ra tiếng 'kèn kẹt'.

Đợi Lâm Diệu quay lại mặt đất, toàn bộ cửa đá đã mở ra, để lộ một mộ thất phía sau.

Gian mộ thất này có điểm khác thường, trước hết là quan quách ở đây quá nhiều, có đến gần 20 cỗ quan tài, một số còn được xếp chồng

lên nhau.

Cùng với việc cửa đá mở ra, xung quanh mộ thất cũng bắt đầu mở ra từng cánh cửa bí mật, cũng không biết chúng dẫn đến đâu.

Lâm Diệu dẫn tộc nhân từ từ tiến vào mộ thất, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi âm khí xung quanh.

Nơi có âm khí nồng nặc nhất chính là những chiếc quan quách trước mắt, thi thể bên trong có lẽ đã thi biến.

Đúng lúc này, cánh cửa đá phía sau đột nhiên đóng lại, phát ra một tiếng nổ lớn.

Sau đó, họ thấy những chiếc quan quách trong mộ thất đều đang rung lên, kèm theo đó là tiếng móng tay cào vào ván gỗ.

Không lâu sau, từng chiếc quan quách vỡ tan, quái vật bên trong lao ra.

Chỉ thấy chúng đều là những con bánh tông lông đỏ, áo giáp trên người đã bị thi khí ăn mòn, trở nên rách nát.

Mỗi con bánh tông lông đỏ đều tỏa ra một mùi hôi thối.

Lâm Diệu ra hiệu cho tộc nhân lên đối phó, còn mình thì không động thủ, đưa mắt nhìn lên phía trên mộ thất.

Lâm Diệu chú ý thấy ở đó có một chiếc quan quách, lúc nãy đứng bên ngoài mộ thất không nhìn thấy.

Chiếc quan quách treo lơ lửng giữa không trung cũng đang rung lắc dữ dội.

Nhìn những sợi xích sắt trên đó xuất hiện vết nứt, sắp sửa đứt lìa.

Cùng với một tiếng nổ lớn, quan quách rơi xuống đất, toàn bộ thân quan tài đều bị vỡ nát, con bánh tông bên trong cũng được giải thoát.

Con này tuy cũng là bánh tông lông đỏ, nhưng chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy, thực lực của nó không thể xem thường, chỉ riêng thể hình đã lớn gấp đôi những con bánh tông lông đỏ nhỏ kia.

Thấy con bánh tông lông đỏ lớn sắp tấn công tộc nhân, Lâm Diệu trực tiếp ra tay.

Ngay từ lúc quan quách sắp đứt, Lâm Diệu đã bắt đầu chuẩn bị kỹ năng "Chưởng Tâm Lôi", bây giờ chính là thời cơ tốt để thi triển.

Lâm Diệu tung người ra sau lưng con bánh tông lớn, trực tiếp ấn lôi quang trong tay lên đỉnh đầu nó.

Cùng với luồng lôi quang chói mắt biến mất, đầu lâu của con bánh tông lớn cũng bay mất, bị lôi quang làm bốc hơi.

Với thực lực hiện tại của Lâm Diệu, đối phó với loại bánh tông chưa đạt đến cấp Thi Vương này, về cơ bản chỉ cần một kỹ năng đạo thuật là xong, căn bản không cần đến chiêu thứ hai, tiêu hao cũng không nhiều.

Lâm Diệu nhìn thi thể con bánh tông ngã xuống, quay đầu nhìn cuộc chiến của các tộc nhân, phát hiện đã giải quyết được một phần, những con bánh tông lông đỏ còn lại cũng không trụ được bao lâu nữa.

Những con bánh tông lông đỏ này tuy trông hung dữ, nhưng so với Lâm Diệu và những người khác, chênh lệch thực lực có chút lớn.

Không chỉ Phục Ma Đao có thể khắc chế chúng, mà thân thủ của các tộc nhân cũng nhanh hơn, mạnh hơn, có thể hoàn toàn áp chế, cho nên không cần phải lo lắng cho họ.

Sau đó, anh tập trung sự chú ý vào những cánh cửa bí mật xuất hiện xung quanh.

Mặc dù Thiên Cơ Môn đã đóng lại, nhưng những cánh cửa bí mật

được mở ra cùng lúc lại không đóng.

Muốn thoát khỏi gian mộ thất này, e rằng bí mật nằm ở những cánh cửa bí mật đột nhiên mở ra này.

Quan sát một hồi, Lâm Diệu phát hiện những lối đi phía sau các cánh cửa bí mật này có điều huyền bí.

Tiếng đánh nhau của các tộc nhân trong tình huống bình thường có thể truyền vào sau cánh cửa bí mật, nhưng khi Lâm Diệu sử dụng "Thính Lôi", anh phát hiện âm thanh vừa truyền vào, không lâu sau sẽ biến mất, giống như bị lối đi nuốt chửng.

Ánh sáng cũng vậy, cũng bị lối đi nuốt chửng.

Đợi các tộc nhân giải quyết xong đám bánh tông lông đỏ, Lâm Diệu nói cho họ biết chuyện này.

Sau khi mọi người bàn bạc, quyết định cử một tộc nhân buộc dây thừng vào người đi vào dò đường.

Bàn Tử buộc chặt dây thừng, tùy tiện chọn một lối đi rồi bước vào.

Đột nhiên, sợi dây thừng trong tay Lâm Diệu không còn bị kéo về phía trước nữa.

Lẽ nào đã đến lối ra rồi?

Chưa kịp để các tộc nhân vui mừng, họ đã nghe thấy giọng của Bàn Tử từ phía sau: "Tộc trưởng, tôi ra từ bên này." Mọi người quay đầu lại nhìn, Bàn Tử đang đứng ở cửa ám đạo đối diện.

Lâm Diệu thử kéo sợi dây trong tay, đột nhiên phát hiện phía trước không có bất kỳ lực cản nào.

Chương 251

Sắc mặt Lâm Diệu thay đổi, vội vàng nói: "Bàn Tử, cậu kéo sợi dây của mình ra xem." Đợi hai đầu dây thừng đều được kéo về, mọi người nhìn thấy một vết cắt phẳng lỳ, vừa hay ở chính giữa sợi dây, giống như đã đo đạc cẩn thận rồi mới cắt.

Tiếp theo, Bàn Tử lại thử mấy lần nữa, nhưng lần nào cũng không ngoại lệ, dây thừng bị đứt, sau đó cậu ta lại từ ám đạo đối diện đi ra.

Lâm Diệu không hành động, ngồi sang một bên, cẩn thận suy nghĩ về ám đạo đang đối mặt.

Toàn bộ mộ thất có tổng cộng 16 ám đạo.

Nếu theo kinh nghiệm của Bàn Tử, thì hai ám đạo đối diện nhau là thông nhau.

Nhưng điều này không phù hợp với nguyên lý không gian thông thường.

Bàn Tử nói, bên trong là một lối đi thẳng tắp, không có bất kỳ khúc quanh nào.

Vậy thì bên trong nhất định có cơ quan tồn tại.

Lần nào dây thừng cũng bị cắt rất gọn gàng, vị trí di chuyển của ám đạo chắc chắn ở giữa, nhưng Bàn Tử không thể nào không có cảm giác được chứ?

Phải biết rằng dây thừng bị cắt ở giữa, vậy thì phải đến khi Bàn Tử đi ra khỏi lối ra ở đầu kia thì dây thừng mới bị cắt.

Trong thời gian ngắn di chuyển nhanh như vậy, Bàn Tử không thể nào không phát hiện được.

Bên trong ám đạo chắc chắn có một loại cơ quan nào đó có thể đánh lừa cảm giác của con người.

Lần này, Lâm Diệu chuẩn bị tự mình thử một lần.

Anh buộc dây thừng vào người, sau đó bước vào ám đạo.

Vừa đi vào không xa, Lâm Diệu cảm thấy vô cùng tĩnh lặng, cả thế giới dường như chỉ còn lại một mình anh.

Lâm Diệu dừng bước, sờ vào bức tường bên cạnh.

Đây hẳn là một loại dược liệu có thể hấp thụ ánh sáng và âm thanh.

Cũng không biết chủ mộ năm đó đã làm thế nào, trên tường không có bất kỳ lỗ hổng nào, không giống như tường cách âm hiện đại.

Tiếp tục tiến lên, đi không bao lâu, Lâm Diệu từ ám đạo đối diện bước ra.

Toàn bộ quá trình không cảm thấy có chút thay đổi nào, giống như vốn dĩ phải như vậy.

Lâm Diệu cởi dây thừng: "Lâm Nhất, trực tiếp cắt đứt sợi dây, đừng kéo ra ngoài, ta muốn vào xem lại lần nữa." Nói xong, Lâm Diệu lại buộc một sợi dây thừng khác, đi vào cửa ám đạo lúc trước, tiếp tục đi vào bên trong.

Lần này, sự chú ý của Lâm Diệu hoàn toàn tập trung vào sợi dây thừng dưới chân, chuẩn bị cẩn thận thăm dò bí mật của mật đạo.

Khi đến đoạn giữa mộ đạo, Lâm Diệu chú ý thấy sợi dây dưới chân bị cắt đứt, nhưng không giống như hai đầu dây thừng ở hai bên trái phải của anh, nó vẫn thẳng tắp, giống như ở một vị trí khác, một không gian khác.

Lâm Diệu cúi người xuống, cẩn thận quan sát sợi dây thừng dưới

đất, mặt cắt nhẵn bóng, không có chút hỗn loạn nào, giống như bị một lưỡi dao sắc bén cắt đứt.

Ở gần đó, Lâm Diệu cũng không phát hiện ra điều gì khác biệt.

Lần này anh không đi về phía trước, sau khi làm dấu trên mặt đất, anh quay người đi về phía sau.

Nhưng lần này Lâm Diệu phát hiện, anh không đi ra từ ám đạo đã vào, mà từ một ám đạo bên cạnh đi ra, dùng sức giật sợi dây trên người cũng không có dấu vết bị đứt.

Thấy sự thay đổi này, Lâm Diệu gọi Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu và Lâm Nhất dùng sức kéo sợi dây này, tôi vào xem tình hình." Thấy hai người đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu lại một lần nữa tiến vào ám đạo.

Lần này có lực kéo của hai người, Lâm Diệu cuối cùng cũng phát hiện ra điểm không đúng.

Sợi dây không phải thẳng tắp, chỉ là biên độ uốn cong quá nhỏ mà thôi.

Men theo sợi dây đi, đột nhiên Lâm Diệu phát hiện sợi dây phía trước có dấu vết bị gấp lại, giống như không gian ở nơi đó bị khúc xạ.

Toàn bộ sợi dây thừng lại hình thành một góc khoảng 60 độ.

Lâm Diệu đứng trong khu vực này, vừa cúi đầu đã nhìn thấy dấu hiệu trên mặt đất.

Xem ra khu vực này có vấn đề.

Nơi này hẳn là có bố trí đặc biệt, khiến nó trở nên có chút khác biệt, giống như ánh sáng đi vào trong nước bị khúc xạ, khiến người ta bị lừa gạt mà không hay biết.

Nơi này chắc chắn có cơ quan tồn tại, nếu không dây thừng sẽ

không bị đứt.

Mấu chốt kích hoạt cơ quan, có lẽ là khu vực ở cửa mật đạo.

Nhưng nơi đó rốt cuộc có gì khác biệt, Lâm Diệu vẫn chưa phát hiện ra.

Lâm Diệu ngẩng đầu, cẩn thận nhìn bức tường trên đỉnh đầu.

Nếu có cơ quan, chắc chắn là kích hoạt từ trên xuống, nếu không mặt cắt của dây thừng sẽ không gọn gàng như vậy.

Dựa vào thị lực của mình, Lâm Diệu phát hiện ra điểm không đúng.

Bức tường trên đỉnh đầu có những khe hở hình hoa mai.

Nếu Lâm Diệu không đoán sai, bên trong đó đều là những lưỡi dao sắc bén.

Hẳn là chủ mộ để mê hoặc người tiến vào ám đạo, mỗi lần giẫm lên mặt đất gần cửa mật đạo, phía trên sẽ hạ xuống những lưỡi dao tương ứng, cắt đứt dây thừng, để dọa lui những kẻ trộm mộ.

Lâm Diệu cẩn thận nhìn khu vực này, đột nhiên nhắm mắt lại, từ bốn phía của bức tường dò dẫm.

Không lâu sau, anh phát hiện xung quanh có 17 lối vào.

Do nguyên nhân khúc xạ, mỗi lần chỉ có thể nhìn thấy lối đi mà chủ mộ muốn cho họ thấy.

Chương 252

Có tổng cộng 16 cửa ám đạo, cái thừa ra đó hẳn là lối đi dẫn vào sâu trong lăng mộ.

Mặc dù chưa nghiên cứu rõ nguyên lý vận hành cụ thể của cơ quan trong ám đạo, nhưng điều đó không cản trở Lâm Diệu dẫn các tộc nhân thoát khỏi đây.

Dù sao anh cũng không học kỹ thuật cơ quan, chỉ cần đi qua được là tốt rồi, không nhất thiết phải nghiên cứu thấu đáo.

Quay trở lại mộ thất, Lâm Diệu nói cho các tộc nhân biết phát hiện của mình.

Sau đó nói: "Lát nữa làm giống như ta đã làm lúc trước, trước tiên dùng một sợi dây đi đến giữa mộ đạo, sau đó quay đầu trở lại.

Nơi đó ta đã làm dấu rồi.

Đợi tất cả các mật đạo đều đã đặt dây xong, cái cuối cùng không có dây thừng chính là lối ra." Các tộc nhân lần lượt đặt dây thừng, không lâu sau mỗi cửa mật đạo đều đã được đặt dây.

Lần này đi vào, Lâm Diệu và các tộc nhân dùng dây thừng nối mọi người lại với nhau, phòng trường hợp bị lạc.

Đến vị trí giữa mật đạo, Lâm Diệu nhắm mắt lại.

Mỗi lần tìm được một lối đi, anh lại mở mắt ra xem có dây thừng hay không.

Sau khi thử 5 lần, Lâm Diệu cuối cùng cũng phát hiện ra lối đi không có dây thừng.

Anh đi vào trước, sau đó kéo từng tộc nhân vào trong lối đi, rồi

mới tiếp tục đi về phía trước.

Lần này đi khoảng 10 phút, mọi người mới ra khỏi lối đi.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài lối đi, mọi người xác định rằng họ cuối cùng cũng đã thoát khỏi mê cung đó, ai nấy đều mặt mày hớn hở.

Bàn Tử vui mừng nói: "Tộc trưởng, ngài thật quá lợi hại, ngay cả lối đi ẩn giấu như vậy cũng có thể tìm ra.

Nếu là tôi, tìm không ra lối đi nữa chắc là chuẩn bị dùng thuốc nổ rồi." "Tiểu béo, chỉ biết dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Bây giờ là xã hội văn minh, phải học tộc trưởng, dùng đầu óc để giải quyết vấn đề chứ." Lâm Nhất có chút khinh bỉ nói với Bàn Tử.

Lâm Diệu buồn cười nhìn Lâm Nhất, hắn cũng chẳng phải người tốt lành gì, làm không khéo còn điên cuồng hơn Bàn Tử nữa.

Cẩn thận quan sát xung quanh, nơi đây vẫn là một mộ đạo, chỉ có điều mộ đạo ở đây có vẻ hơi khác.

Cách họ không xa có ba mộ thất, nhưng trông không giống chủ mộ thất.

Lâm Diệu dẫn tộc nhân vào mộ thất bên trái trước.

Vừa vào đã thấy bên trong rất lộn xộn, giống như đã bị người khác nhanh chân đến trước.

Thấy tình hình này, lòng Lâm Nhất nguội lạnh, có chút phẫn nộ nói: "Ai làm vậy, lẽ nào có người đi trước chúng ta rồi?" Bàn Tử thì trực tiếp chạy đến gần quan quách trong mộ thất, định mở ra xem bên trong có còn lại thứ gì tốt không.

Lâm Diệu không vội vàng, anh phát hiện nơi này tuy hỗn loạn, nhưng không phải mới bị làm thành như vậy gần đây, khả năng lớn nhất là do quân Nguyên năm đó làm.

Lâm Diệu lắc đầu, mở quan quách ra xem là biết, đoán mò cũng vô ích.

Đến gần quan quách, Lâm Diệu không cảm nhận được điều gì bất thường, ngay cả âm khí cũng rất ít.

Bàn Tử thấy Lâm Diệu đến, liền trực tiếp đẩy nắp quan tài ra.

Vừa mở ra, cảnh tượng bên trong suýt chút nữa dọa Lâm Diệu.

Thực sự cảnh tượng trước mắt có chút quá quỷ dị, Lâm Diệu chưa từng thấy loại quan quách nào như vậy.

Trong quan tài trước mắt lại có đến 10 thi thể, tất cả đều co quắp hết mức có thể, để đảm bảo mọi người đều có thể vào được, giống như đang trốn tránh nguy hiểm ở bên trong.

Nhìn chiếc quan quách đầy ắp, Lâm Nhất trợn to mắt nói: "Trời đất, ý gì đây?

Sao lại có nhiều thi thể thế này?

Muốn ôm nhau sưởi ấm à?" Bàn Tử cũng bị sốc, cảm thán nói: "Nếu có phóng viên lá cải ở đây, tiêu đề chắc chắn sẽ là [CHẤN ĐỘNG, phát hiện 10 thi thể trong quan tài, lúc còn sống họ đã làm điều này...], doanh số chắc chắn sẽ không tệ." Nghe lời của Bàn Tử, mọi người suýt chút nữa cười phá lên.

Bàn Tử thực sự quá không đứng đắn, sự nghiệp đạo mộ nghiêm túc như vậy, lại bị cậu ta biến thành tin tức giải trí bên lề.

Lâm Diệu lắc đầu, cẩn thận nhìn những thi thể bên trong: "Những người này hẳn là binh lính quân Nguyên được đưa vào chôn cất cùng năm đó, nhưng trông có vẻ như đã gặp phải chuyện gì đó đáng sợ, đến mức sợ hãi phải trốn vào trong quan quách." Lâm Ý bên cạnh đột nhiên nói: "Tộc trưởng, ngài có phát hiện ra một chuyện không?

Chủ nhân ban đầu của chiếc quan quách này đi đâu rồi?

Bên trong không thể chứa thêm người thứ mười một được.” Đúng vậy?Nếu đã nơi này có quan quách, vậy thì bên trong ban đầu chắc chắn có chủ nhân, bây giờ đi đâu rồi?

Lẽ nào đó chính là nguy hiểm mà đám binh lính quân Nguyên gặp phải?

Lâm Diệu gật đầu, thu lại ánh mắt, sau đó cẩn thận quan sát gian mộ thất.

Trên mặt đất có một vài mảnh minh khí vỡ, không còn giá trị nữa.

Trên tường mộ thất có một bức bích hoạ thu hút sự chú ý của Lâm Diệu.

Đến gần bức bích hoạ, chỉ thấy trên đó vẽ bóng lưng một người đàn ông, giống như đã thấy ở mộ đạo trước đó, đây hẳn là chủ mộ.

Lần này bên cạnh ông ta có một nữ tử đeo mạng che mặt, mặc váy dài màu trắng, ngồi ngay ngắn sau chiếc bàn bên cạnh.

Trông có vẻ như đang pha trà cho chủ mộ, từ bức bích hoạ có thể thấy quan hệ của cô ta và chủ mộ hẳn là rất thân mật.

Gian mộ thất này xem ra là của nữ tử đeo mạng che mặt trên bích hoạ, nhưng bây giờ cô ta lại biến mất không thấy đâu.

Không có manh mối, Lâm Diệu dẫn tộc nhân vào mộ thất đối diện.

Nơi này gọn gàng hơn nhiều so với bên kia, trên mặt đất có rất nhiều minh khí bồi táng.

Chương 253

Đột nhiên Lâm Diệu chú ý đến một bộ minh khí ở góc tường.

Đó là một bộ ấm trà, trông rất bình thường, nhưng điểm mấu chốt là nó giống hệt bộ ấm trà trên bức bích hoạ ở mộ thất bên trái.

Xem ra đám binh lính quân Nguyên đó đã chuyển toàn bộ minh khí từ mộ thất bên cạnh sang đây.

Lần này Lâm Diệu không vội mở quan tài, trước tiên để tộc nhân thu dọn minh khí, rồi đứng trước bức bích hoạ của mộ thất.

Bức bích hoạ này cũng ghi lại hình ảnh một nữ tử, hẳn là một vũ nữ, trên bích hoạ đang múa dâng cho chủ mộ.

Nhưng bức bích hoạ này không khắc họa khuôn mặt của chủ mộ, vị trí khuôn mặt giống như một khoảng trống, hoàn toàn không có gì.

Lúc này, Lâm Ý đến gần, nhìn bức bích hoạ quỷ dị nói: "Tộc trưởng, chủ mộ đó xem ra không phải người bình thường, nếu không thợ thủ công cũng sẽ không vẽ một khuôn mặt trống rỗng như vậy." Lâm Diệu cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng tình: "Ta thì hy vọng là do chủ mộ quá nghiêm khắc, nên thợ thủ công không dám nhìn rõ khuôn mặt ông ta.

Nhưng còn một khả năng khác, đó là bản thân chủ mộ không phải là người, hình người chỉ là do những người xây mộ này tưởng tượng ra, cho nên căn bản không dám khắc họa khuôn mặt." Ghi nhớ nội dung bích hoạ, Lâm Diệu đến gần quan quách.

Vừa định ra lệnh cho tộc nhân mở quan tài thì nghe thấy bên trong quan quách truyền ra tiếng động.

Có chút giống tiếng tim đập, 'thình thịch, thình thịch'… Động tác

của Bàn Tử cứng đờ, có chút khó tin nói: "Người trong quan tài còn sống sao?

Tiếng tim đập lớn như vậy, tim của người được chôn ở đây phải khỏe mạnh đến mức nào chứ?" Khoảng 30 giây sau, âm thanh bên trong lắng xuống, mộ thất lại trở về yên tĩnh.

Lâm Diệu suy nghĩ về âm thanh vừa nghe thấy rồi nói: "Vừa rồi hình như không phải tiếng tim đập, mà giống tiếng trống cổ nào đó hơn.

Chúng ta cứ mở quan quách ra xem đã.

Nếu người bên trong còn sống, chúng ta cho hắn chết thêm lần nữa là được." Nghe lời Lâm Diệu, các tộc nhân đều gật đầu đồng ý, nhưng mọi người đều nâng cao cảnh giác.

Bàn Tử mở quan tài, Lâm Nhất và bốn người khác chịu trách nhiệm cảnh giới.

Một khi xảy ra sự cố, cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Cùng với việc quan quách được mở ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên kỳ quái, có chút cạn lời nói: "Tộc trưởng, bên trong thật sự là người sống, tôi thấy bụng cô ta đang phập phồng." Lâm Diệu tiến lên, trực tiếp cảm nhận được một luồng âm khí nồng nặc tỏa ra từ bụng của nữ tử trong quan tài.

Sắc mặt anh thay đổi, hét lên: "Cẩn thận, trong bụng có thứ gì đó!" Lời vừa dứt, đã thấy một con khỉ đen trực tiếp từ bụng nữ thi nhảy ra, lao về phía Bàn Tử đang ở gần nhất.

Cũng không biết con khỉ đen đó rốt cuộc là thứ gì, sức lực lại lớn đến kinh người.

Chỉ thấy Bàn Tử giơ hai tay lên đỡ, chặn được con khỉ đen đang lao tới, nhưng cơ thể cậu ta cũng lập tức bay về phía sau, trực tiếp

đập vào tường mộ thất, phát ra một tiếng nổ lớn.

Nhìn con khỉ đen đang nhảy tới, Lâm Diệu không có thời gian đi kiểm tra tình hình của Bàn Tử, trực tiếp rút Phục Ma Đao chém về phía nó.

Không ngờ con khỉ đen có thể thay đổi hướng trên không.

Trong lúc sơ ý, Lâm Diệu không kịp thay đổi chiêu thức, chỉ có thể đưa tay trái ra, một quyền đấm về phía con khỉ trước mặt.

Lâm Diệu chỉ cảm thấy một lực cực lớn tác động, cả cánh tay đều có chút tê dại, cơ thể cũng không ngừng lùi về phía sau.

Con khỉ đen cũng vậy, cơ thể trực tiếp bay về phía tường, sau đó trượt xuống đất.

Lâm Diệu vung vẩy cánh tay tê dại, nhìn con khỉ đen đang nhe răng trước mặt, nhắc nhở tộc nhân: "Lát nữa đừng đỡ đòn tấn công của nó, sức mạnh thực sự quá lớn, cánh tay của ta cũng có chút tê dại." Nghe vậy, sắc mặt các tộc nhân trở nên ngưng trọng.

Bình thường họ không ít lần giao thủ với Lâm Diệu, biết sức mạnh của anh lớn đến mức nào, không ngờ lại ngang sức ngang tài với con khỉ đen trước mắt.

Nhìn con khỉ đen trước mắt, Lâm Diệu tuy biết đạo thuật chắc chắn có thể làm nó bị thương, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, căn bản không có cơ hội đánh trúng.

Không kịp nghĩ nhiều, con khỉ đen trước mắt lại một lần nữa phát động tấn công.

Có lẽ vì bị Lâm Diệu đánh bay, nên nó ghi thù, không để ý đến các tộc nhân xung quanh, trực tiếp tấn công Lâm Diệu.

Thấy hành động của con khỉ đen, đúng ý của Lâm Diệu, anh chỉ sợ

nó đi tấn công các tộc nhân khác.

Lần này, Lâm Diệu trực tiếp cất vũ khí trong tay đi, đeo đôi găng tay tơ tằm băng vào, sử dụng "Ưng Trảo Công" để đối phó với con khỉ đen.

Sau đó, họ thấy giữa mộ thất, một lớn một nhỏ hai bóng đen không ngừng di chuyển, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng động trầm đục, đó là âm thanh khi cả hai va chạm vào nhau.

Lâm Diệu chỉ cảm thấy nắm đấm của mình mất đi tri giác.

Mỗi lần con khỉ đen tấn công, anh chỉ có thể dùng quyền để chống đỡ.

Mỗi lần Ưng Trảo Công bắt trúng con khỉ đen, cảm giác như bắt vào một khối thép cứng rắn.

Nhưng Lâm Diệu đã có kế hoạch, cho nên chỉ có thể cố gắng cầm cự.

Các tộc nhân xung quanh tuy lo lắng, nhưng căn bản không có cơ hội xen vào.

Cuộc giao đấu giữa hai bên lại tiếp tục kéo dài gần 5 phút.

Các tộc nhân đang xem xung quanh đột nhiên phát hiện, động tác của con khỉ đen trở nên chậm chạp, không còn loại bùng nổ không thể nhìn thấy như trước nữa.

Ngược lại, động tác của Lâm Diệu ngày càng nhanh, số lần phải bị động đối phó ngày càng ít đi.

Lâm Ý đột nhiên nói: "Tôi biết rồi, Tộc trưởng đang lợi dụng đặc tính của găng tay tơ tằm băng để làm giảm tốc độ của con khỉ đen.

Phải biết rằng găng tay tơ tằm băng không chỉ có thể cách nhiệt lạnh, mà bản thân nó còn tỏa ra hàn khí lạnh lẽo." Đúng vậy, kế hoạch

của Lâm Diệu ngay từ đầu đã là như vậy.

Chỉ có làm giảm tốc độ của con khỉ đen, anh mới có cơ hội dùng đạo thuật đánh trúng nó.

Cùng với thời gian trôi qua, tốc độ của con khỉ đen đã bị giảm xuống mức thấp nhất, các tộc nhân cũng có thể dễ dàng theo kịp tốc độ của nó.

Lâm Diệu cảm thấy thời cơ đã gần chín muồi, liền nói: "Lâm Nhất, lát nữa dùng dây thừng Bạch Tinh trói con khỉ đen lại.

Nhớ kỹ, tất cả mọi người đều phải giúp một tay, nếu không sẽ khó khống chế được nó." Nhận lệnh, Lâm Nhất dẫn hai tộc nhân đứng ở ba góc quanh con khỉ đen.

Chương 254

Sau đó, nắm bắt cơ hội, họ tức khắc bắn ra dây thừng Bạch Tinh.

Con khỉ đen đang ở trên không trung liền bị trói chặt.

Lâm Diệu thấy vậy, liền nhắm mắt lại chuẩn bị kỹ năng, những việc còn lại anh tin rằng các tộc nhân có thể làm tốt.

Nhìn ba người bị con khỉ đen kéo đi, các tộc nhân khác vội vàng xông lên giúp đỡ.

Mỗi người đều dùng hết sức lực, cố định con khỉ đen giữa không trung.

Không lâu sau, họ thấy lôi quang trong tay Lâm Diệu lóe lên, "Chưởng Tâm Lôi" đã chuẩn bị xong.

Nhìn con khỉ đen đang không ngừng giãy giụa giữa không trung, Lâm Diệu nhanh chóng lao đến bên cạnh nó, sau đó ấn lôi quang trong tay lên đầu nó.

Đợi mọi thứ lắng xuống, Lâm Diệu phát hiện đầu của con khỉ đen chỉ có chút cháy đen, chứ không có tổn thương cụ thể nào, trông giống như chỉ bị đánh ngất.

Lâm Diệu sững sờ, sau đó vội vàng rút Phục Ma Đao, dán phù chú lên.

Lâm Diệu hai tay nắm chặt chuôi đao, đâm về phía con khỉ đen trên mặt đất.

Cùng với một tiếng động chói tai vang lên, con dao trong tay Lâm Diệu mới thực sự đâm vào bên trong đầu của con khỉ đen.

Sau đó, Lâm Diệu phát hiện ra điểm không đúng.

Con khỉ đen căn bản không giống một sinh vật bằng xương bằng thịt, mà giống như được làm bằng một loại sắt đặc biệt.

Ngay khi Lâm Diệu chuẩn bị cúi đầu kiểm tra, tiếng tim đập mà anh nghe thấy lúc trước lại vang lên lần nữa, nơi phát ra âm thanh chính là bên trong đầu của con khỉ đen.

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Diệu có một dự cảm.

Nếu đợi âm thanh này lại dừng lại, có lẽ anh sẽ lại phải đối phó với con khỉ đen một lần nữa.

Thế là anh vội vàng cúi xuống đất, nhìn vào bên trong qua vết nứt bị sắt vỡ ra.

Quả nhiên, con khỉ đen là một con rối, chỉ có điều con rối này thực sự quá lợi hại.

Qua khe hở, Lâm Diệu nhìn thấy một quả cầu vàng, tiếng tim đập cũng từ đó truyền ra.

Lâm Diệu vội vàng rút dao găm, dùng hết sức lực mới khều được quả cầu vàng đó ra.

Sau đó, tiếng tim đập đó dừng lại, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Các tộc nhân vây quanh Lâm Diệu, cẩn thận nhìn quả cầu vàng đó.

Không ai nhận ra đây là thứ gì, nhưng Lâm Diệu có thể cảm nhận được luồng âm khí nồng nặc tỏa ra từ quả cầu này.

Thứ này hẳn là lõi năng lượng giúp con khỉ đen hoạt động.

Thu dọn quả cầu vàng và con rối khỉ đen trên mặt đất, chuẩn bị sau này có cơ hội sẽ nghiên cứu.

Lâm Diệu quay đầu nhìn Bàn Tử đang chảy máu ở khóe miệng, hỏi: “Bàn Tử sao rồi?

Còn đi được không?" Bàn Tử gật đầu: "Tộc trưởng, tôi không sao, chỉ bị chấn động một chút thôi." Lâm Diệu gật đầu, lại dẫn các tộc nhân đến gần quan quách, chuẩn bị xem bên trong rốt cuộc có thứ gì mà lại phải dùng con khỉ đen lợi hại như vậy để bảo vệ.

Nhìn vào trong quan tài, đập vào mắt là một cái xác khô của phụ nữ.

Mặc dù toàn bộ cơ thể đã biến thành xác khô, nhưng khuôn mặt của cô ta lại vẫn giữ được dáng vẻ như lúc còn sống.

Nhan sắc không phải là tuyệt đẹp, nhưng trông rất yêu diễm.

Hẳn là đã qua xử lý đặc biệt, cho nên mới có thể tiếp tục giữ được dung mạo.

Nhìn sang những chỗ khác, toàn bộ quan quách chỉ có một món đồ bồi táng, đó là một chiếc hộp đen, đặt trong tay của nữ tử trong quan tài.

Lâm Diệu vừa nhìn thấy chiếc hộp đó đã cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Anh đưa tay lấy chiếc hộp, cẩn thận quan sát, đột nhiên trong lòng Lâm Diệu lóe lên một ý nghĩ.

Đây không phải là chiếc hộp bí mật mà Tạ Thần tìm kiếm lúc trước sao?

Tại sao trong ngôi mộ này lại có một cái?

Anh vội vàng lấy ra chiếc chìa khóa cất trong không gian, điều chỉnh mật mã của chiếc hộp, sau đó cắm chìa khóa vào vặn một cái, liền thấy chiếc hộp được mở ra.

Bên trong là những mảnh vỡ vẫn thạch quen thuộc, tổng cộng có 8 mảnh.

Nhưng tại sao lại có mảnh vỡ vẫn thạch được bồi táng ở đây?

Lẽ nào chủ mộ này có quan hệ đặc biệt gì với những chiếc hộp bí mật này?

Kiểm tra lại một lần nữa mộ thất, sau đó mọi người quay trở lại mộ đạo, đi về phía mộ thất phía trước.

Đứng ở cửa, Lâm Diệu không vào trong, ra lệnh cho các tộc nhân nghỉ ngơi.

Bàn Tử chắc đã bị nội thương, tuy không sao, nhưng vẫn nên nghỉ ngơi.

Lâm Diệu lấy ra một miếng mai rùa không vỏ cho Bàn Tử uống, sau đó mọi người bắt đầu chuẩn bị thức ăn.

Lần này xuất phát, mọi người đều đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon trong không gian.

Dù sao cũng không có người ngoài, mọi người cũng không cần kiêng dè, cứ thoải mái ăn một bữa nóng hổi trong mộ.

Lâm Diệu có một dự cảm, gian mộ thất tiếp theo, có lẽ sẽ gặp phải đại tướng quân nhà Nguyên Vương Bảo.

Chương 255

Dù sao những binh lính quân Nguyên đó đều đã trốn đi rồi, vậy thì con đường phía sau căn bản không có ai hộ tống Vương Bảo cả.

Thấy sắc mặt Bàn Tử đã hồng hào trở lại, mọi người mới tiếp tục tiến lên, đi thẳng vào mộ thất phía trước.

Gian mộ thất này rất lớn, nhưng nhìn cách bài trí thì thuộc về tiền điện.

Toàn bộ mộ thất chỉ có một chiếc quan quách bằng đồng khổng lồ, xung quanh quan quách đặt rất nhiều minh khí, nhìn kiểu dáng mang đậm màu sắc của nhà Nguyên.

Thi Vương hẳn là ở bên trong.

Nhưng Lâm Diệu không vội mở quan tài, đưa mắt nhìn sang khu vực được trang trí như phòng ngủ bên cạnh.

Nơi đó cũng đặt một vài món minh khí, nhưng thứ thu hút sự chú ý của Lâm Diệu lại là chiếc giường đó.

Nếu Lâm Diệu không cảm nhận sai, trên giường hẳn là có thứ gì đó đang nằm, khả năng cao nhất chính là thi thể đã mất tích trong mộ thất bên trái lúc trước.

Từ từ đi về phía khu vực phòng ngủ, Lâm Diệu cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của âm khí.

Âm khí ở khu vực này giống như có sinh mệnh, không ngừng cuộn trào, sôi sục.

Đứng cách chiếc giường gỗ không xa, Lâm Diệu dừng bước, không tiến lên nữa.

Huyết mạch của anh đang cảnh báo, một khi bước thêm một bước nữa, có thể sẽ đánh thức thứ bên trong.

Nhìn qua lớp màn sa mỏng màu trắng, có thể lờ mờ thấy một bóng người đang nằm nghỉ trên giường.

Lâm Diệu trực tiếp rút dao găm của mình ra, đồng thời ra hiệu cho các tộc nhân cùng hành động.

Giây tiếp theo, họ thấy mấy con dao găm lao về phía bóng người màu trắng sau lớp màn sa.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh nổi lên, từ bên trong lao ra một nữ thi, trang phục trên người giống hệt như trên bức bích hoạ lúc trước, một chiếc váy dài màu trắng theo chuyển động của cô ta mà từ từ bay lượn.

Động tác của cô ta tuy nhanh, nhưng vẫn bị mấy con dao găm đâm trúng, trên người bốc lên từng làn khói đen, rõ ràng là âm khí trong cơ thể đã bị rò rỉ.

Nhìn nữ thi đột nhiên xuất hiện, Lâm Diệu phát hiện trên mặt cô ta lại có khắc rất nhiều hoa văn màu đen, tổng thể trông giống như một con sói ác nhỏ hơn.

Chưa đợi Lâm Diệu quan sát xong, đã thấy nữ thi phát ra một tiếng gầm giận dữ, lao về phía mọi người.

Lâm Diệu trực tiếp vung đao chém vào cổ nữ thi, không ngờ lại phát ra một tiếng va chạm kim loại, giống như không phải thân thể người, chỉ để lại một vết thương nhỏ.

Nhìn nữ thi đang lùi về phía sau, Lâm Diệu nói: "Mọi người chú ý, trên thi thể có khắc trận pháp phòng ngự, đừng bị dọa." Nguyên lai, vừa rồi vào khoảnh khắc Lâm Diệu vung đao chém trúng nữ thi, anh đột nhiên cảm nhận được âm khí trên người cô ta đang lưu chuyển

theo những đường vân giống như con sói ác trên mặt, sau đó cảm thấy thi thể trở nên vô cùng cứng rắn.

Cuộc giao thủ vừa rồi đã giúp Lâm Diệu thăm dò được thực lực của nữ thi.

Sức mạnh của cô ta không lớn, móng tay đen trên tay có lẽ có độc, điều duy nhất đáng gờm là trận pháp phòng ngự được khắc trên người.

Lâm Diệu thu đao: "Đi đối phó đi, không cần vội, đánh chắc tiến chắc.

Chỉ cần tiêu hao hết âm khí dự trữ của nó, là lúc nó bị hủy diệt." Nghe lệnh, các tộc nhân có trật tự vây quanh nữ thi, tấn công một cách có tổ chức.

Tiếng đao chém trúng nữ thi thỉnh thoảng vang lên giống như một bản nhạc, vang vọng khắp mộ thất.

Lâm Diệu thì thu dọn sạch sẽ minh khí gần đó, sau đó đi lại trong mộ thất, tìm kiếm lối ra dẫn đến hậu điện.

Tuy không phát hiện ra lối ra, nhưng Lâm Diệu lại tìm thấy một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt này được đặt sau một cây cột đá.

Nhìn quần áo trên người, hẳn là trang phục thời Hán.

Nếu Lâm Diệu đoán không sai, bộ thi thể này mới đáng lẽ được đặt trong chiếc quan quách ở trung tâm.

Chỉ là không còn nơi dung thân, bị quân Nguyên cướp đoạt, rồi ném thi cốt thẳng vào đây.

Lâm Diệu phát hiện toàn bộ hài cốt ngoài bộ quần áo ra thì không còn gì cả, vị trí tim bị đâm một vết thương lớn, có lẽ là do một loại vũ

khí như trường thương gây ra.

Lâm Diệu tiếp tục tìm kiếm trong mộ thất.

Khi đến gần bức tường phía sau quan quách, Lâm Diệu phát hiện một cơ quan tranh ghép, chỉ khi đến gần mới có thể nhìn rõ.

Cơ quan này có chút giống trò chơi ghép hình, trên đó có những đường vân rất nhỏ, và có một chỗ trống.

Lâm Diệu thử di chuyển, phát hiện nó có thể hoạt động.

Xem ra muốn tìm lối đi đến hậu điện, bắt buộc phải giải được câu đố tranh ghép này.

Những binh lính quân Nguyên năm đó có lẽ cũng bị mắc kẹt ở đây, sau đó lại gặp phải quái vật trong mộ tấn công, cho nên mới đặt thi thể của Vương Bảo trong gian mộ thất này.

Nhưng nhìn vào bức tranh ghép trước mắt, Lâm Diệu cảm thấy đầu óc đau nhức, căn bản không hiểu được những phiến đá này có liên quan gì đến nhau, càng đừng nói đến việc ghép lại cho đúng.

Nhìn sang phía các tộc nhân, họ đang không ngừng tiêu hao âm khí của nữ thi, cũng không có nguy hiểm gì.

Lâm Diệu gọi: "Lâm Ý và Bàn Tử, để nữ thi đó cho Lâm Nhất đối phó đi." Lâm Ý là phụ nữ, tâm tư cẩn thận, có lẽ sẽ có một số phát hiện.

Còn Bàn Tử, đừng nhìn bề ngoài thô kệch, cậu ta cũng là người có tâm tư tinh tế.

Để hai người họ xem bức bích hoạ này, có thể sẽ có chút hy vọng, nếu không chỉ có thể quay về.

Lâm Diệu nhìn hai người họ nói: "Hai người nghiên cứu bức tranh ghép này đi, xem có thể mở được lối đi đến hậu điện không, tôi hoàn

toàn không hiểu gì cả.” Lâm Diệu đến bên cạnh Lâm Nhất và những người khác để quan sát trận chiến, để lại Lâm Ý và hai người kia nghiên cứu cơ quan mở cửa.

Đao trận của năm người Lâm Nhất vây chặt nữ thi ở giữa, không ngừng vung Phục Ma Đao trong tay tấn công nữ thi, vết đao cũng ngày một rộng ra.

Âm khí trên người nữ thi đã tiêu hao gần hết, trận chiến sắp kết thúc.

Chương 256

Quả nhiên, năm phút sau, trận pháp trên người nữ thi không còn tác dụng, mỗi nhát Phục Ma Đao chém lên người đều để lại một vết cắt dài, tỏa ra từng luồng hắc khí.

Lâm Nhất nắm bắt thời cơ, nhân lúc nữ thi bị đánh ngã xuống đất, liền nhảy lên, một đao chém đứt đầu nó.

Đứng cách đó không xa, Lâm Diệu thầm gật đầu.

Thân thủ của đám người Lâm Nhất ngày càng lợi hại, phối hợp cũng đã thiên y vô phùng.

Dù là Lâm Diệu bị đao trận của năm người vây khốn, cũng phải tốn chút công sức mới thoát ra được.

Lâm Diệu dẫn năm người Lâm Nhất đến gần quách trung tâm: "Thu dọn chút minh khí trước, sau đó chúng ta mở quan tài." Đợi sau khi khu vực xung quanh quách được dọn dẹp sạch sẽ, Lâm Diệu lại gần, dùng tay vịn vào nắp quan tài.

Thấy đám người Lâm Nhất đã chuẩn bị xong, hắn liền dùng sức hất bay nắp quan tài.

Khi bên trong quan tài lộ ra, một luồng thi khí nồng nặc xộc thẳng lên trời, không khí xung quanh cũng trở nên vẩn đục.

Đợi mọi thứ lắng xuống, mọi người thấy một vị tướng quân mặc kim giáp, tay cầm chiến đao đứng sừng sững trong quách.

Đôi mắt đỏ rực của hắn tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Thấy các tộc nhân bị áp chế, Lâm Diệu trực tiếp sử dụng uy áp, một luồng khí tức hung thú kinh hoàng lan tỏa, đối kháng với khí thế của thi vương.

Nhìn hai luồng khí thế đối đầu, đám người Lâm Nhất cảm thấy không khí như ngưng đọng, khó có thể thở nổi.

Mãi cho đến khi Lâm Diệu lao về phía thi vương, mọi người mới cảm thấy hô hấp thông suốt trở lại.

Trận chiến lần này, các tộc nhân khác không giúp được gì.

Sát khí ngút trời trên người thi vương, tộc nhân căn bản không có cách nào chống cự.

Lâm Diệu sử dụng chiêu thức trong «Bát Quái Đao» bắt đầu tấn công thi vương.

Mặc dù khi còn sống, thân thủ của thi vương có lẽ cũng rất lợi hại, nhưng bây giờ đã biến thành thi thể, những chiêu thức đó cũng đã quên gần hết.

Nó chỉ dựa vào bản năng mà vung chiến đao trong tay, những đòn tấn công sơ sài đó căn bản không thể làm tổn thương Lâm Diệu, ngược lại còn liên tục bị Lâm Diệu đánh trúng vào những khe hở của bộ giáp.

Lâm Diệu vừa nhìn đã ưng ý bộ giáp trên người thi vương, giá trị chắc chắn không thấp.

Bây giờ Lâm Diệu cực kỳ khao khát điểm tài phú, nào nỡ trực tiếp tấn công lên áo giáp chứ.

Động tĩnh giao thủ giữa Lâm Diệu và thi vương quá lớn, các tộc nhân xung quanh chỉ có thể lùi lại phía sau, nhìn hai bóng người ở trung tâm thỉnh thoảng giao nhau, sau đó là một tiếng nổ trầm đục.

Lâm Diệu ổn định thân hình, nhìn chiến đao trong tay thi vương.

Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng chiến đao sẽ bị hủy mất, đó chính là điểm tài phú a.

Nghĩ vậy, Lâm Diệu thu lại Phục Ma Đao, sử dụng công phu «Bát Quái Du Long Chưởng», một lần nữa lao về phía thi vương đang phẫn nộ.

Đến gần thi vương, thấy nó vung chiến đao chém tới, Lâm Diệu không né tránh, hai tay giơ lên đỡ đòn, sau đó tay trái lật lên, từ trên nắm lấy chiến đao trong tay thi vương, tay phải tung một chưởng đánh vào ngực nó, đoạt lấy chiến đao rồi lập tức cất vào không gian.

Mất đi chiến đao, thi vương gầm lên một tiếng giận dữ, trực tiếp nhảy về phía Lâm Diệu.

Nhìn thi vương từ trên trời giáng xuống, Lâm Diệu vội vàng lùi lại, né tránh đòn tấn công này.

Đợi thi vương đứng vững, Lâm Diệu đột nhiên thấy giáp chân của nó có chút mài mòn, lập tức sốt ruột.

Hắn sớm đã coi bộ giáp của thi vương là điểm tài phú của mình, bây giờ lại thấy nó bị hư hại.

Lâm Diệu cũng không né tránh nữa, trực tiếp cận chiến với thi vương.

Từng tiếng va chạm nặng nề vang lên, đó là âm thanh khi Lâm Diệu đánh vào người thi vương.

Dựa vào lực tích tụ của «Bát Quái Du Long Chưởng», Lâm Diệu tung ra một chưởng nặng nhất đánh vào người thi vương.

Thấy nó ngã xuống đất, Lâm Diệu vội vàng lao lên đè chặt.

Sau đó hắn hét lớn: “Lâm Nhất, mau lột áo giáp của thi vương ra cho ta, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng đấy.” Nghe lệnh, năm người Lâm Nhất vội vàng chạy đến lột áo giáp, còn Lâm Diệu thì dùng toàn lực đè thi vương xuống đất.

Giằng co khoảng một phút, đám người Lâm Nhất mới lột xong bộ giáp.

Lâm Diệu vội vàng lật người né đòn tấn công của thi vương rồi lùi về phía sau.

Nhìn thi vương hiện tại, Lâm Diệu cười nham hiểm rút ra Phục Ma Đao, cuối cùng cũng có thể yên tâm tấn công rồi.

Các tộc nhân bên cạnh thấy hành động của Lâm Diệu, liền nhỏ giọng bàn tán.

Lâm Nhất nói: "Thấy chưa, tộc trưởng mới là người tham tiền nhất.

Cứ toàn nói tôi với Bàn Tử, thực ra tộc trưởng ẩn giấu sâu hơn thôi." Lâm Nhị gật đầu tán thành: "Ừm, Lâm Nhất nói không sai, tôi cũng nhìn ra rồi, lúc chiến đấu mà tộc trưởng còn lo lột áo giáp của con bánh tông này, quá ác." Cũng may sự chú ý của Lâm Diệu đều đặt trên người thi vương, nếu không chắc đã bị mấy tên này chọc tức chết.

Trận chiến tiếp theo với thi vương, Lâm Diệu phát huy ngày càng thuận lợi.

Không còn lo lắng gì, Lâm Diệu tấn công dồn dập, chẳng bao lâu sau, da thịt trên người thi vương đã trở nên nát bấy.

Thấy hành động của thi vương chậm lại, Lâm Diệu thu lại Phục Ma Đao, bắt đầu chuẩn bị kỹ năng «Tru Tà».

Theo một phù văn khổng lồ giáng xuống người thi vương, cuộc đọ sức cuối cùng cũng hạ màn.

Cổ của thi vương bị phù văn đánh nát, cái đầu to lớn rơi xuống đất lăn lóc.

Nếu không phải muốn xem bên trong đầu thi vương có thi đan hay không, e rằng Lâm Diệu đã trực tiếp phá hủy nó rồi.

Đáng tiếc, thi vương được hình thành từ Vương Bảo không có thi đan, còn uy áp trên người nó có lẽ là sát khí tích tụ sau nhiều năm chém giết trên chiến trường.

Chương 257

Có chút thất vọng, Lâm Diệu dẫn đám người Lâm Nhất đến gần quan quách, cẩn thận kiểm tra đồ vật bên trong.

Trước tiên cất đi các loại minh khí quý giá, sau đó Lâm Diệu nhìn hai quyển sách trong tay.

Một quyển ghi «Dịch Quỷ Thuật», hẳn là bí kỹ độc môn của Vương Bảo.

Lâm Diệu mở ra xem, có chút thất vọng.

Vốn tưởng là thủ đoạn lợi hại gì, không ngờ «Dịch Quỷ Thuật» chỉ có thể khống chế những oan hồn vừa mới hình thành, không có tác dụng lớn, chỉ có thể hù dọa người khác, ngược lại tác dụng phụ không nhỏ, sẽ làm tổn thất huyết khí bản thân, khiến người ta trở nên suy yếu.

Thất vọng cất đi «Dịch Quỷ Thuật», Lâm Diệu lại nhìn sang quyển sách còn lại.

Quyển sách này có chút thú vị.

Trên đó ghi lại kinh nghiệm của Nguyên quân khi bắt đầu chinh chiến, có một số thông tin về các ngôi mộ cổ đã bị khai quật, những thứ này đều vô dụng, minh khí bên trong sớm đã bị dọn đi rồi.

Nhưng bên trong có một ngôi mộ đặc biệt, trên sách ghi đó là một tòa quỷ mộ, bên trong tràn ngập các loại oan hồn.

Vương Bảo cũng phát hiện «Dịch Quỷ Thuật» ở ngoại vi tòa mộ đó.

Năm đó, Vương Bảo và những người khác đã gặp phải trận chiến kịch liệt trong quỷ mộ, những người đi vào tổn thất thảm trọng, cuối

cùng chỉ có vài người sống sót thoát ra.

Sau đó Vương Bảo dựa vào «Dịch Quỷ Thuật» mà từ từ thăng quan tiến chức, mãi đến chức vị tướng quân.

Lâm Diệu cất quyển sách đi, có chút hứng thú với quỷ mộ được ghi chép trong sách.

Vừa hay bên trong có vị trí cụ thể, đợi khi nào có thời gian có thể đến xem.

Thu dọn xong tất cả minh khí, Lâm Diệu và những người khác đến bên cạnh Lâm Ý và Bàn Tử.

Hai người họ vẫn đang nghiên cứu cơ quan, trông có vẻ đã có chút manh mối.

Lâm Diệu cũng không làm phiền, trực tiếp vào hệ thống, kiểm tra điểm tài phú hiện tại, hắn phát hiện mình đã có 21 triệu điểm tài phú.

Hắn trực tiếp mua hai cái thế thân thảo nhân, gọi Lâm Nhất và Lâm Nhị đến bên cạnh: "Hai người mỗi người một cái, mau nhỏ một giọt máu tươi lên, còn tác dụng cụ thể thì thảo nhân sẽ cho các ngươi biết." Hai người cũng không nói nhiều, trực tiếp nhỏ một giọt máu tươi, sau đó liền hiểu rõ tác dụng của thế thân thảo nhân.

Nhìn vẻ mặt có chút khó xử của hai người, Lâm Diệu biết họ đang nghĩ gì, liền nói thẳng: "Được rồi, sau này những người khác cũng sẽ có, ta phát theo thứ tự tên, không cần nói nhiều." Hai người lúc này mới cất thế thân thảo nhân đi.

Sau một đêm nghỉ ngơi, đến trưa ngày hôm sau, mới nghe thấy tiếng reo vui mừng của Lâm Ý và Bàn Tử.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra cơ quan đã bị hai người phá giải.

Nhìn lối vào đã mở, Lâm Diệu cũng không vội, nói với hai người:

“Được rồi, lối vào đã mở, mau nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi xong chúng ta lại xuất phát.” Ba giờ chiều, Lâm Ý và Bàn Tử lần lượt tỉnh dậy.

Lần phá giải cơ quan này có vẻ đã làm hai người họ mệt lử.

Sau khi ăn chút đồ, cả nhóm mới lên đường đến hậu điện.

Vừa vào thông đạo của hậu điện, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ giảm xuống, âm khí ở đây thật sự quá nồng đậm.

Đi hết một đoạn mộ đạo, mọi người đến một quảng trường.

Ở phía đối diện quảng trường là lăng tẩm thực sự, cung điện cao lớn hoa lệ đó trông vô cùng cao quý.

Nhưng nhiệm vụ hiện tại của nhóm Lâm Diệu là đi qua quảng trường trước mặt, mà nhìn tình hình này, e rằng không dễ dàng.

Chỉ thấy toàn bộ quảng trường đều có âm thi lượn lờ khắp nơi.

Mặc dù chúng yếu, nhưng số lượng quá nhiều.

Nhìn quần áo của chúng, có lẽ là những nô lệ xây dựng địa cung năm xưa, quần áo đều rách nát, chất liệu cũng là loại rẻ tiền nhất.

Nhìn đội quân âm thi đang di chuyển chậm chạp, Lâm Diệu bất đắc dĩ nói: “Dùng đạn khu ma trước đi, xem có thể mở ra một con đường không?

Nếu không được thì chúng ta phải dùng đao dọn dẹp thôi.” Theo từng viên đạn khu ma được bắn ra, mọi người thấy hiệu quả không tồi.

Chỉ cần bị bắn trúng đầu, âm thi sẽ trực tiếp ngã xuống đất, mất đi khả năng hoạt động.

Thấy vậy, Lâm Diệu dẫn các tộc nhân từ từ tiến lên.

Tiếng súng dữ dội vang vọng khắp không gian, từng thi thể âm thi

cũng liên tục bị những viên đạn vàng hạ gục.

Nhìn từ xa, giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu nóng, cả đám âm thi đều sôi sục, các loại tiếng gào thét cũng không ngừng vang lên.

Trong trận chiến thế này, ngay cả Lâm Diệu cũng phải đi cùng tộc nhân.

Một khi phân tán, bị đám âm thi này bao vây, tuy không giết chết được, nhưng sẽ bị kẹt cứng ở giữa, cũng không thoát ra được.

Nhìn càng lúc càng nhiều âm thi tràn đến, Lâm Diệu biết cứ thế này không phải là cách, bèn cho mọi người lập thành vòng vây, sau đó tâm thần tiến vào hệ thống, chuẩn bị tìm phương pháp có thể nhanh chóng tiêu diệt âm thi.

Lướt qua giao diện cửa hàng hệ thống, ánh mắt Lâm Diệu đột nhiên dừng lại ở một món hàng, liền bấm vào xem thông tin.

"Pháo lựu đạn khu tà, chỉ có thể đối phó với một số tà ma yếu ớt, đạn được nạp tự động, tối đa 1 viên mỗi giây.

Giá trị: 200.000 điểm tài phú / mỗi khẩu." Xem xong giới thiệu, Lâm Diệu quyết định ngay.

Dùng để đối phó với âm thi thì quá hợp, thế là hắn vội vàng mua 5 khẩu, tiêu sạch toàn bộ điểm tài phú.

Lâm Diệu vội vàng phân phát pháo lựu đạn khu tà cho các tộc nhân.

Cùng với tiếng bắn phá, việc tiến lên của mọi người trở nên dễ dàng hơn.

Mỗi một quả lựu đạn đều sẽ giết chết một lượng âm thi trong phạm vi nhất định.

Chương 258

Với sự tấn công của năm khẩu pháo lựu đạn khu tà, mọi người dễ dàng tiến đến vị trí trung tâm quảng trường.

Lúc này, trên quảng trường xảy ra biến hóa.

Trên không trung đột nhiên xuất hiện một số oan hồn, sau khi lượn lờ một lúc, chúng liền lao về phía mọi người.

Nhìn những oan hồn trên trời, Lâm Diệu biết tộc nhân không thể lo liệu cả hai bên, bèn bắt đầu vận chuyển pháp lực, thi triển Hắc Sát Chú.

Từng đạo Hắc Sát Chú như mũi tên bắn trúng oan hồn, khiến chúng lập tức tan biến.

Mặc dù pháp lực của Lâm Diệu hiện tại rất hùng hậu, nhưng cũng không thể giết hết tất cả oan hồn đầy trời.

Hắn vội vàng hét lớn: "Nhanh chóng dọn dẹp âm thi, oan hồn trên trời để ta đối phó, chúng ta mau qua khỏi đây." Trong phút chốc, tiếng súng đạn càng dồn dập hơn, tốc độ tiến lên của mọi người cũng nhanh hơn.

Lâm Diệu cảm nhận pháp lực trong cơ thể không ngừng giảm sút, mà oan hồn trên không trung lại dày đặc như vậy, không khỏi có chút lo lắng.

Cuối cùng, trước khi pháp lực của Lâm Diệu tiêu hao hết, mọi người đã đến được đại môn của lăng tẩm.

Hắn bảo Bàn Tử mau chóng đi mở cửa, còn mọi người thì chật vật chống đỡ các đòn tấn công của âm thi và oan hồn.

Đợi cửa lớn mở ra, mọi người vội vàng tiến vào, sau đó nhanh

chóng đóng cửa lại.

Vốn tưởng oan hồn cũng sẽ bị chặn ở ngoài, không ngờ chúng trực tiếp xuyên qua cửa lăng tẩm mà tràn vào.

Nhìn càng lúc càng nhiều oan hồn, Lâm Diệu cảm nhận pháp lực còn lại trong cơ thể, nghiến răng nói: "Chúng ta vừa đánh vừa lui, lát nữa ta sẽ sử dụng «Ngũ Lôi Chú», sau đó mọi chuyện còn lại giao cho các ngươi." Men theo thông đạo lăng tẩm lui lại khoảng 100 mét, mọi người dừng bước, Lâm Diệu vội vàng chuẩn bị kỹ năng «Ngũ Lôi Chú».

Theo năm đạo lôi quang chói mắt bắn ra, toàn bộ bầy oan hồn bị đả kích hủy diệt.

Nhìn những oan hồn còn lại thưa thớt, Lâm Diệu trực tiếp ngồi xếp bằng, vội vàng khôi phục pháp lực, đề phòng sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Các tộc nhân thấy những oan hồn còn lại không lui đi, liền tiếp tục bắn đạn khu ma, cho đến khi oan hồn cuối cùng bị tiêu diệt.

Khoảng hai giờ sau, Lâm Diệu khôi phục pháp lực, mới mở mắt ra.

Vừa mở mắt đã thấy tộc nhân đang tiêu diệt những oan hồn lẻ tẻ, lẽ nào trận chiến vẫn chưa kết thúc?

Lâm Ý đứng bên cạnh Lâm Diệu, thấy biểu cảm của hắn, liền giải thích: "Tộc trưởng, những oan hồn lúc trước đã sớm giải quyết xong rồi.

Nhưng oan hồn ở đây dường như vô tận, thỉnh thoảng lại có một số lượng nhỏ tấn công." Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, xem ra nơi đây thật sự đã trở thành đại hung chi địa.

Phong thủy cục quả nhiên biến hóa khôn lường, chỉ một thay đổi

nhỏ đã biến huyệt vị cát tường vốn có thành một vùng đất hung hiểm.

Lúc này, Lâm Diệu mới có thời gian quan sát môi trường bên trong địa cung.

Chỉ thấy mọi người đang ở trước một cánh cửa đồng xanh, hai bên là những cột trụ chịu lực khổng lồ được xếp ngay ngắn, trên đó đều điêu khắc những hoa văn rồng với hình thù khác nhau.

Ở đoạn giữa của các cột trụ, có treo một số đèn trường minh đăng.

Bây giờ những ngọn đèn này đang sáng, chiếu rọi cả không gian sáng như ban ngày.

Nhìn những oan hồn thỉnh thoảng tiến đến, không có gì uy hiếp, Lâm Diệu phân phó: "Mở cửa, chúng ta vào xem bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì." Các tộc nhân tiến lên dùng sức đẩy mở cửa địa cung.

Vừa mở ra, một luồng mùi hôi thối nồng nặc từ bên trong truyền ra, hun đến mức mọi người phải vội vàng né tránh, lấy mặt nạ dưỡng khí ra đeo vào.

Bàn Tử mặt đỏ bừng nói: "Tộc trưởng, chúng ta không phải đang đào Vạn nhân khanh đấy chứ, sao lại có mùi xác chết nặng như vậy?" Lâm Diệu không để ý đến Bàn Tử, chỉ nhìn cảnh tượng sau cánh cửa, cũng sững sờ.

Sau cánh cửa không phải là cung điện phồn hoa, mà là một hang đá khổng lồ.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, Lâm Nhất không chắc chắn hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta không phải bị chủ mộ lừa rồi chứ?

Nơi này căn bản không phải là mộ huyệt thật sự?" Nhìn cảnh tượng không nên xuất hiện trước mắt, Lâm Diệu lắc đầu: "Ta cũng không chắc lắm, nhưng đây có thể là một ngôi mộ giả, nếu không ai lại xây cho mình một nơi an nghỉ hôi thối khó ngửi như vậy chứ?"

Nhìn cảnh tượng sau cánh cửa, Lâm Diệu ổn định tâm thần, sau đó dẫn các tộc nhân đi vào bên trong.

Vừa vào đã phát hiện môi trường ở đây cực kỳ ẩm ướt, còn có chuột chạy qua chạy lại không ngừng.

Đi không xa, mọi người phát hiện phía trước có một hố sâu khổng lồ, bên trong chứa đầy các loại thi thể.

Phần lớn thi thể đã hóa thành xương trắng, nhưng có một số ít đã biến thành âm thi, đang lượn lờ bên trong.

Nhìn hố sâu trước mắt, mọi người hít một hơi khí lạnh.

Người này phải tàn ác đến mức nào chứ?

Lại giết nhiều người như vậy, rồi ném vào hố sâu.

Mọi người men theo rìa hố sâu, cẩn thận tiến vào bên trong, chuẩn bị xem bên trong có lối đi nào khác không.

Nếu không nhìn rõ, mọi người sẽ không cam tâm.

Khó khăn lắm mới vượt qua các loại nguy hiểm trong mộ, đến địa cung cuối cùng lại không có mộ thất chính, mà là một Vạn nhân khanh, đây không phải là đang đùa giỡn với người ta sao?

Đi được nửa đường, từ góc độ này có thể thấy trong Vạn nhân khanh có một tấm bia đá khổng lồ dựng đứng giữa núi thi thể, chỉ có thể thấy được đỉnh bia.

Mọi người không có pháp thuật đặc biệt, chỉ cảm thấy đó là một tấm bia đá ghi chép sự tích.

Nhưng Lâm Ý lại sắc mặt đại biến, vội vàng đi đến bên cạnh Lâm Diệu.

Hắn nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, tấm bia đá đó không ổn, ngài xem hình dạng trên đỉnh đi, ở vị trí trung tâm không phải có một chỗ

lõm hình phễu sao?" Lâm Diệu nhìn kỹ, quả nhiên thấy trên đỉnh bia đá có một hình dạng lõm xuống, sau đó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm Ý, không biết có ý gì?

"Tộc trưởng, đó không phải là bia đá thông thường, mà là công cụ dùng để tế tự, thu thập máu tươi.

Máu chảy ra từ những thi thể này, chắc chắn đều bị bia đá hấp thu, sau đó truyền đến nơi của vật được tế tự." "Loại tế tự này phải tiến hành đối với vật thể thực sự tồn tại, nếu không sẽ bị phản phệ." Nghe lời Lâm Ý, sắc mặt Lâm Diệu biến đổi, vội vàng hỏi: "Cũng có nghĩa là, vật được tế tự năm đó, có thể đang ở đây, đúng không?" Lâm Ý sắc mặt khó coi gật đầu.

Lâm Diệu tuy có chút kiêng kỵ vật được tế tự, nhưng đã đến đây rồi, chưa gặp nguy hiểm mà đã phải rút lui, hắn khó có thể chấp nhận.

Chương 259

Lâm Diệu suy nghĩ một lát, nghiến răng nói: "Đi xem trước đã, nếu không có lối đi, chúng ta lập tức rút lui." Đoạn đường sau, mọi người tăng tốc, chuẩn bị nhanh chóng đi xem xét, rồi mới quyết định hành động tiếp theo.

Nhưng chưa đợi mọi người đi đến đối diện, Lâm Diệu đột nhiên dừng bước, sau đó ra hiệu cho mọi người.

Các tộc nhân đều hiểu ý, cúi người xuống, đồng thời rút vũ khí ra.

Lâm Diệu im lặng nhìn về phía trước.

Vừa rồi hắn cảm nhận được một luồng khí tức kinh hoàng, rất giống với mấy luồng khí tức đã gặp trước đó.

Nhưng khí tức đó biến mất trong nháy mắt, khiến Lâm Diệu tưởng mình có ảo giác, định cẩn thận dò xét lại.

Đột nhiên Lâm Diệu chú ý, trên mặt đất cách đó không xa xuất hiện một vết nứt.

Nhìn khoảng cách, cũng gần với vị trí khí tức vừa truyền ra.

Lâm Diệu nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe.

Một lúc sau, Lâm Diệu đột nhiên mở mắt, lớn tiếng hét: "Mau, lùi về phía sau." Giọng nói vừa dứt, các tộc nhân liền lùi lại.

Đợi Lâm Diệu chuẩn bị lùi, cả mặt đất bắt đầu rung chuyển, hắn bị chậm lại một nhịp.

Sau đó hắn thấy một cái đuôi từ dưới vết nứt phóng ra, tấn công về phía mình.

Cảm nhận kình phong từ cái đuôi đó, huyết mạch của Lâm Diệu

sôi trào, tín hiệu cảnh báo như muốn xuyên thủng huyết quản.

Nhưng Lâm Diệu đã chậm một bước, khó có thể né được đòn tấn công của cái đuôi.

Ngay khi cái đuôi sắp đánh trúng người Lâm Diệu, bóng dáng Lâm Nhất đột nhiên xuất hiện.

Anh ta dùng sức kéo Lâm Diệu về phía sau, còn mình thì đưa lưng về phía cái đuôi đang lao tới.

Lâm Diệu thấy cảnh này, mắt tóe lửa hét lớn: "Lâm Nhất!" Theo một tiếng nổ vang, Lâm Nhất bị cái đuôi đánh trúng, sau đó cả người bay về phía Lâm Diệu.

Lâm Diệu vội vàng đỡ lấy, sau đó hai người lăn ra đất.

Lâm Diệu không quan tâm đến vết thương của mình, vội vàng cõng Lâm Nhất lên, nhìn các tộc nhân đã dừng bước mà hét lớn: "Mau đi, đừng dừng lại, trực tiếp quay về mặt đất." Mặc dù lo lắng cho tình hình của Lâm Nhất, nhưng mọi người vẫn tuân theo mệnh lệnh của Lâm Diệu, dốc toàn lực chạy ra ngoài.

Chỉ một cái đuôi mà mọi người còn không đối phó được, nếu cả con quái vật đó chạy ra, ai cũng không thoát nổi.

Lúc này, Lâm Nhất trên lưng Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, tôi không sao, ngài quên thế thân thảo nhân mà ngài cho tôi trước đây sao?" Nghe vậy, niềm vui sướng tức thì dâng lên trong lòng Lâm Diệu.

Vừa rồi căng thẳng quá mà quên mất còn có thế thân thảo nhân.

Mặc dù Lâm Nhất mất đi 10 năm tuổi thọ, nhưng chỉ cần người không sao, đó đã là may mắn lớn nhất rồi.

"Tộc trưởng, thả tôi xuống đi, tôi có thể chạy." Lâm Nhất giãy giụa nói.

Lâm Diệu vội vàng ngăn cản động tác của anh ta, nói: "Không sao, cứ ngoan ngoãn ở yên đó.

Mặc dù thế thân thảo nhân có thể chống lại vết thương chí mạng, nhưng vết thương do ngã xuống đất vừa rồi sẽ không biến mất đâu." Lâm Diệu lại cúi đầu cố sức chạy.

Thấy Lâm Nhất không nguy hiểm đến tính mạng, Lâm Diệu mới yên tâm, lúc này mới phát hiện mình cũng bị nội thương nghiêm trọng, máu tươi ấm nóng đang chảy ra từ miệng mũi hắn.

Có lẽ là lúc đỡ Lâm Nhất, đã bị lực va chạm làm tổn thương nội tạng.

Mọi người chạy hết sức trong một giờ, cuối cùng cũng thoát khỏi ngôi mộ, trở lại mặt đất.

Lâm Diệu không quan tâm đến nội thương của mình, vội vàng lấy ra một đống thuốc nổ: "Nhanh, ném số thuốc nổ này vào trong, lát nữa chôn vùi toàn bộ nơi đó." Đặt xong thuốc nổ, mọi người nấp sau sườn núi nơi ẩn náu trước đó, sau đó Lâm Diệu kích nổ.

Theo một tiếng nổ rung trời, cả mặt đất bị chấn động vỡ tan, sau đó sụp đổ trong nháy mắt, chôn vùi toàn bộ ngôi mộ.

Lúc này Lâm Diệu mới có thời gian kiểm tra thương thế của mình.

Hắn lấy ra một miếng mai rùa của Vô Xác Quy cho Lâm Nhất uống, sau đó tháo mũ giáp của mình ra.

Khoảnh khắc mũ giáp được tháo xuống, một dòng máu chảy ra từ bên trong, cả khuôn mặt Lâm Diệu đều là máu tươi.

Hắn cũng vội vàng uống một miếng mai rùa.

Nhìn dáng vẻ thê thảm của Lâm Diệu, các tộc nhân lập tức vây lại, vội vàng kiểm tra vết thương trên người hắn.

Nhìn kỹ mới phát hiện, Lâm Diệu không chỉ bị nội thương nghiêm trọng, mà còn bị gãy hai xương sườn.

Nhìn các tộc nhân đang bận rộn xử lý vết thương cho Lâm Diệu, Lâm Nhất đứng bên cạnh rơi nước mắt.

Không ngờ vết thương của tộc trưởng lại nghiêm trọng hơn mình nhiều như vậy, mà ngài ấy vẫn không hề đặt mình xuống.

Xử lý xong vết thương, nhờ tác dụng của mai rùa, không lâu sau Lâm Diệu cảm thấy vết thương đang từ từ hồi phục, thứ này quả thật rất hữu dụng.

Lâm Diệu quay đầu nhìn Lâm Nhất mắt đã sưng húp, nói: "Lâm Nhất, vết thương của cậu thế nào rồi?

Lần này cậu đã cứu tôi, nếu không có cậu, bây giờ tôi có thể đã biến thành một cỗ thi thể rồi." Nghe vậy, nước mắt Lâm Nhất lại chảy ra, cũng không nói gì.

Bàn Tử bên cạnh nói: "Tộc trưởng, vừa rồi Lâm Nhất đại ca thấy vết thương của ngài, đang tự trách mình đấy, mới vừa khóc một trận xong." Nghe vậy, Lâm Nhất không chịu, vội nói: "Bàn Tử, đợi tôi khỏe lại xem tôi xử cậu thế nào, bây giờ lại dám bịa chuyện." Không để ý hai người đấu khẩu, Lâm Diệu quay đầu nhìn ngôi mộ cổ đã bị nổ sập, trong lòng có một dự cảm, sau này nhất định sẽ quay lại đây.

Đến lúc đó, sẽ là ngày chết của con quái vật bên trong.

Trong lòng Lâm Diệu tràn ngập phẫn nộ.

Đây là lần đầu tiên hắn tiếp cận cái chết gần như vậy.

Khoảnh khắc trước khi Lâm Nhất đẩy ra, hắn đã gần như buông xuôi.

Chương 260

Nhưng bây giờ đã sống sót, điều đó có nghĩa là sau này sẽ có cơ hội đến đây báo thù.

Nhưng phải nâng cao thực lực cho tốt, nếu không đừng nói báo thù, chỉ là đi nộp mạng mà thôi.

Đợi vết thương hồi phục một chút, Lâm Diệu gọi các tộc nhân đến bên cạnh: "Còn nhớ cái giếng bị xích sắt khóa lại mà chúng ta thấy lần đầu tiên không?

Con quái vật mà chúng ta gặp hôm nay, ta cảm giác chính là con bị phong ấn dưới giếng đó." "Trước khi bị tấn công, ta đã cảm nhận được khí tức của nó, lúc đó ta tưởng là ảo giác.

Nhưng cái đuôi sau đó đã chứng minh suy nghĩ của ta.

Tiếng giãy giụa mà chúng ta nghe thấy trên miệng giếng năm đó, không phải là tiếng đuôi đập vào mặt đất sao?" Năm người Lâm Nhất đã chứng kiến cảnh đó, cẩn thận nhớ lại, phát hiện âm thanh đó thật sự giống nhau.

Lâm Nhị không thể tin được hỏi: "Tộc trưởng, điều này thật khó tin, chẳng lẽ nó có thể phân thân ở khắp nơi trên thế giới sao?

Cộng thêm nơi này, chúng ta đã gặp nó ở bốn nơi rồi." Lâm Tam tiếp lời: "Đúng vậy, tộc trưởng, lẽ nào những nơi đó đều có thông đạo không gian nối đến đây sao?

Tôi cảm thấy không thực tế lắm, giữa những nơi đó cơ bản không có bất kỳ liên hệ nào." Lâm Tam nói không sai, những nơi đó không có bất kỳ liên hệ nào mới là điểm đáng ngờ nhất, trừ phi có một chuyện gì đó đơn giản hơn mà mọi người chưa nhận ra.

Rõ ràng là cùng một loại khí tức, nhưng lại phân bố ở những nơi khác nhau, rốt cuộc có liên hệ gì đây?

Lúc này Bàn Tử lẩm bẩm: "Dù kỳ lạ đến đâu, cũng không thể giống như trong truyện thần thoại được chứ, có thể giống như Xi Vưu, bị phanh thây trấn áp?" Nghe Bàn Tử lẩm bẩm, lòng Lâm Diệu khẽ động.

Một số thần thoại không nhất định là chưa từng xảy ra, Tây Vương Mẫu không phải là một ví dụ sống sờ sờ sao?

Bàn Tử nói cũng có khả năng.

Nếu thật sự là những bộ phận khác nhau của cơ thể, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Dù sao cũng bắt nguồn từ một cơ thể, nên khí tức giống hệt nhau là điều tất nhiên.

Nhưng những chuyện này để sau hãy nói, bây giờ đoán mò cũng vô ích.

Dù sao đoán đúng, cũng không có thực lực để giải quyết vấn đề.

Lâm Diệu lắc đầu, ngừng những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, sau đó nói: "Chuyện này mọi người đừng nói ra ngoài, chúng ta phải âm thầm điều tra.

Đợi khi thực lực mạnh lên, nhất định phải quay lại báo thù." Các tộc nhân đều gật đầu đồng ý.

Chưa bao giờ họ chịu thiệt thòi lớn như vậy, suýt chút nữa đã bị giết chết ở bên trong.

Tiếp theo, mọi người cũng không vội lên đường, đợi thêm hai ngày, khi vết thương của Lâm Diệu và Lâm Nhất hoàn toàn hồi phục, mới lên đường trở về.

Nhưng trước khi về, mọi người có một việc phải xử lý trước, đó là tìm người của Cửu Môn, xem rốt cuộc có người của Phương Tiên Đạo đi theo phía sau không.

Khi nhóm Lâm Diệu sắp ra khỏi khu vực miền núi, họ phát hiện một người của Cửu Môn ở cửa núi, là thuộc hạ của Trương Tiểu Sơn, người trước đây đã giúp Lâm Diệu tìm ra đám người tấn công Minh Nguyệt Tửu Điếm.

Thấy mọi người, người đó vội vàng chào đón, hành lễ nói: "Đạo gia, cuối cùng tôi cũng đợi được ngài.

Trương phó quan đã đến sớm, đã dựng trại ở khu đất trống đằng kia, tôi vẫn luôn ở đây chờ ngài." Lâm Diệu vỗ vai anh ta, cười nói: "Ồ?

Cửu Môn lần này đến bao nhiêu người vậy?" "Đạo gia, lần này Cửu Môn có Trương phó quan, Tứ gia và Hoắc tiên cô đều đến, cộng thêm các huynh đệ khác chắc cũng phải hơn trăm người." người đó vừa dẫn đường vừa nói.

Lâm Diệu không ngờ Cửu Môn lại đến nhiều người như vậy, xem ra họ quyết tâm phải có được người của Phương Tiên Đạo.

Vừa vào trại, đã thấy Hoắc Tiên Cô dẫn theo Hoắc Tú Nhi ra đón.

Bà ta đi đến trước mặt Lâm Diệu, áy náy nói: "Đạo gia, lần này thật sự đã gây phiền phức cho ngài rồi.

Không ngờ Lưu gia lại đi báo thù ngài." Nhìn dáng vẻ có chút mệt mỏi của Hoắc Tiên Cô, Lâm Diệu cũng không cố ý trách móc, cười nói: "Không sao, ai ngờ được Lưu gia lại không biết tiến lui như vậy.

Nhưng bây giờ Lưu gia chắc không còn tồn tại nữa rồi nhỉ." Nghe vậy, những người khác đều không có phản ứng gì, ngược lại còn cho là lẽ đương nhiên.

Ai mà không biết Đạo gia của Cửu Môn có thù tất báo, Lưu gia có báo ứng cũng là đáng đời.

Nhưng Hoắc Tú Nhi có chút kinh hãi.

Một gia tộc lớn như vậy, nói diệt môn là diệt môn, cũng quá đơn giản rồi đi.

Lâm Diệu không để ý đến cô bé được nuông chiều này, trực tiếp đi vào bên trong.

Có một số chuyện chỉ có tự mình trải qua mới biết sau này nên làm gì.

Đi vào lều, thấy Trần Bì đang cùng Trương Tiểu Sơn bàn bạc chuyện gì đó, vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy Lâm Diệu vào, hai người vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Đợi mọi người ngồi xuống, Trương Tiểu Sơn nói: "Đạo gia, vừa nhận được tin, nhóm người thứ hai của Phương Tiên Đạo đột nhiên đổi hướng, đã dừng lại ở rìa Thanh Xuyên, hình như chuẩn bị đến một ngôi mộ tìm đồ." Sau đó Trần Bì tiếp lời: "Tộc trưởng, những người Phương Tiên Đạo đó đang đến một ngôi chùa, nhưng bây giờ không có nhiều người hương khói.

Thuộc hạ của tôi dò hỏi được, dưới ngôi chùa đó quả thực có một ngôi mộ cổ, nhưng ở đó chỉ có một gian mộ thất, ngay chính dưới Phật đường." "Nhưng ở địa phương có một truyền thuyết, trong ngôi mộ dưới Phật đường đó, phong ấn một yêu vật.

Năm đó xây dựng ngôi chùa ở đó, cũng là để dùng hương hỏa trấn áp yêu tà." Ngôi mộ này nhiều người biết đến như vậy, chứng tỏ truyền thuyết đó có một phần là sự thật.

Chỉ có tổ tiên truyền miệng đời này qua đời khác, người trong khu vực đó mới hiểu rõ tình hình như vậy.

Có khả năng tổ tiên của họ đã giúp xây dựng ngôi chùa.

Nhưng yêu tà bị trấn áp bên trong có chút thú vị.

Yêu tà như thế nào mà có thể sống nhiều năm như vậy?

Nếu chỉ xây dựng một gian mộ thất, vậy chứng tỏ hình thể của yêu tà này không lớn lắm, tính nguy hại cũng không nghiêm trọng.

Nếu không ngôi chùa bây giờ sao có thể còn nguyên vẹn, sớm đã bị yêu tà giãy giụa phá hủy rồi.

Chương 261

Người dân địa phương đều biết câu chuyện này, cũng sẽ thường xuyên đến chùa thắp hương.

Có khả năng là do người phụ trách ngôi chùa điều khiển, để đảm bảo hương hỏa của chùa không bị gián đoạn.

Nhưng yêu tà như vậy sao lại khiến Phương Tiên Đạo cảm thấy hứng thú?

Ngay cả Lưu gia vừa mới nâng đỡ cũng trực tiếp bỏ rơi, nhất quyết phải đến ngôi chùa đó?

Chuyện này có chút thú vị đây.

Lâm Diệu suy nghĩ xong, nói: "Vậy chúng ta cũng đi nhúng tay vào xem sao.

Nếu không ngồi đây đoán mò, căn bản sẽ không có kết quả.

Vừa hay tiện đường giải quyết đám người Phương Tiên Đạo luôn." "Chỉ cần là chuyện chúng làm, chúng ta cứ hết sức ngăn cản, vậy là không sai rồi." Nghe vậy, những người trong liều đều nở nụ cười.

Đúng vậy, chỉ cần có thể không để Phương Tiên Đạo thuận lợi hoàn thành kế hoạch, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Mọi người vội vàng thu dọn trang bị, sau đó tiến về phía vị trí của những người Phương Tiên Đạo.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đã đến nơi có ngôi chùa.

Thấy mọi người đến, người đang theo dõi Phương Tiên Đạo từ xa vội vàng đến hội họp.

Người trên xe nói với mọi người: "Người của Phương Tiên Đạo đã vào trong một đêm rồi, bây giờ vẫn chưa ra.

Người trong chùa cũng đã bị khống chế, hôm nay cửa chùa cũng chưa mở." Nghe báo cáo, mọi người nhìn ngôi chùa ở cách đó không xa.

Ngôi chùa này không lớn lắm, diện tích cũng khoảng hai mẫu, vậy thì không gian dưới lòng đất có thể sẽ còn nhỏ hơn.

Đã một đêm rồi, sao người của Phương Tiên Đạo còn chưa ra?

Lẽ nào bên trong có nguy hiểm?

Lúc này, người theo dõi lúc trước lấy ra mấy chiếc ống nhòm, nói: "Trong chùa có một người mặc áo sơ mi đỏ, là đội trưởng lần này của họ.

Tôi nhìn thấy cảm giác như đã gặp ở đâu đó, nhưng không nhớ ra." Nghe vậy, mọi người vội vàng lấy ống nhòm, nhìn về phía ngôi chùa.

Quả nhiên trong sân chùa, họ thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi đỏ, khoảng hơn 30 tuổi, đeo một cặp kính râm, đang nằm trên một chiếc ghế tựa.

Đột nhiên, Trương Tiểu Sơn nói: "Các vị, người này tôi có ấn tượng, cha của hắn là một thương nhân ngọc thạch, một thời gian trước tôi có tiếp xúc.

Chỉ là không ngờ, cả nhà họ lại là người của Phương Tiên Đạo, xem ra địa vị cũng không thấp." Lâm Diệu quay đầu nhìn Trương Tiểu Sơn nói: "Cho người điều tra rõ hành tung của cha hắn, có cơ hội thì bắt người đó đi, đợi trở về thẩm vấn cho kỹ." "Nhà họ đã là người có tiền, vậy chứng tỏ chắc chắn sẽ hiểu rõ nội tình của Phương Tiên Đạo.

Đây là cơ hội hiếm có của chúng ta, nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để bị phát giác." Trương Tiểu Sơn thận trọng gật đầu, sau đó lấy điện thoại gọi mấy cuộc, quay lại gật đầu với Lâm Diệu, tỏ ý đã giao phó công việc.

Lâm Diệu nhìn tình hình trong chùa, cứ chờ đợi thế này cũng không phải là cách, bèn nói với các tộc nhân: "Đi, lẻn vào chùa, giải quyết trận chiến không tiếng động.

Nhớ kỹ, đừng làm bị thương người mặc áo sơ mi đỏ bên trong, hắn còn có ích." Nghe lệnh, các tộc nhân liền rút dao găm, nhanh chóng di chuyển về phía ngôi chùa.

Hoắc Tiên Cô nhìn động tác của các tộc nhân, ngưỡng mộ nói: "Đạo gia, thân thủ của tộc nhân ngài thật lợi hại, cũng không biết ngài huấn luyện thế nào, thật khiến người ta ngưỡng mộ." Lâm Diệu nghe vậy, cười nói: "Thân thủ thứ này trước tiên cần có thiên phú, sau đó là nỗ lực, ngưỡng mộ không được đâu." Trương Tiểu Sơn gật đầu nói: "Đạo gia nói không sai.

Tôi nhớ lần đầu tiên thấy tộc nhân của Đạo gia, thân thủ của họ chưa lợi hại đến thế.

Bây giờ nhìn lại xem, tùy tiện một người ra tay, tôi cũng không phải là đối thủ rồi." Trong lúc mọi người đang trò chuyện, cửa lớn của ngôi chùa đột nhiên bị mở ra.

Lâm Diệu thấy vậy nói: "Đi thôi, bên trong đã giải quyết xong rồi, chúng ta cũng vào xem đi, xem Phương Tiên Đạo rốt cuộc đang giở trò gì." Đi vào cửa lớn của ngôi chùa, ngửi thấy mùi máu tanh trong gió.

Xem ra trừ người đàn ông mặc áo sơ mi đỏ, không còn người sống nào khác, nếu không mùi máu tanh sẽ không nồng như vậy.

Theo bước chân tiến lên, cảnh tượng nhìn thấy cũng chứng thực

suy đoán của Lâm Diệu.

Đi suốt một đường, khắp nơi đều là thi thể của người Phương Tiên Đạo, mỗi thi thể đều bị dao găm cắt cổ mà chết, máu tươi chảy đầy đất.

Trong sân, thấy Bàn Tử đang nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi đỏ.

Trương Tiểu Sơn tiến lên, vẻ mặt phức tạp nhìn hắn: "Trương Lực, không ngờ nhà cậu cũng là người của Phương Tiên Đạo?

Uổng công tôi coi hai cha con cậu là bạn bè." Trương Lực nghe vậy, ngẩng đầu nhìn, sau đó sợ hãi nói: "Trương phó quan, mau cứu tôi, đừng để họ làm hại tôi, xin ngài xem mặt mũi cha tôi mà cứu tôi." Nhìn bộ dạng này, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra lại là một đứa trẻ được nuông chiều, nhưng con người phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình.

Lâm Diệu rút súng lục, lắp ống giảm thanh, trực tiếp bắn một phát vào chân Trương Lực: "Ngậm miệng lại, nhớ kỹ, ta hỏi gì đáp nấy, đừng nói nhiều lời vô ích." Trương Lực sợ đến mức vội vàng nuốt tiếng kêu thảm thiết vào trong, mặt đầy kinh hoàng gật đầu.

Lâm Diệu lạnh lùng hỏi: "Người của ngươi xuống ngôi mộ dưới đó làm gì?

Tại sao lâu như vậy vẫn chưa ra?" Nghe Lâm Diệu hỏi, Trương Lực do dự.

Một bên là mệnh lệnh của Phương Tiên Đạo, một bên là khẩu súng trong tay Lâm Diệu, tin rằng hắn sẽ đưa ra lựa chọn sáng suốt.

Một lúc sau, Trương Lực cuối cùng đã chọn mạng sống của mình, phản bội tổ chức.

Hóa ra, mệnh lệnh mà hắn nhận được ban đầu cũng là đi theo sau Lưu gia, chuẩn bị ứng cứu bất cứ lúc nào, phòng bị người Cửu Môn

tập kích.

Nhưng giữa đường, Phương Tiên Đạo lại ra một mệnh lệnh khác.

Bảo hắn đến ngôi chùa này trước, tìm ra thứ được cất giấu dưới lòng đất.

Theo tư liệu của hắn, thứ được cất giữ bên trong căn bản không phải yêu tà, mà là một loại dược thảo quý hiếm, Nhân mã chi.

Đây là một loại dược thảo cứu mạng, dược liệu quý hiếm ngang cấp với thần thụ, thậm chí còn khó gặp hơn cả thần thụ.

Tương truyền Nhân mã chi rất khó bắt, thứ này tuy là thực vật, nhưng lại có thể chui xuống lòng đất để trốn tránh nguy hiểm.

Một khi đã trốn xuống lòng đất, không ai có thể tìm thấy tung tích của nó nữa.

Chương 262

Có một truyền thuyết, nếu trồng một cây Nhân mã chi gần thần thụ, vậy thì tương đương với việc sở hữu một vườn dược thảo cứu mạng, nó sẽ sinh sôi nảy nở rất nhiều đời sau.

Những đời sau được sinh sôi ra, mỗi cây chỉ to bằng móng tay, nhưng lại có thể dùng để chữa trị vết thương.

Vừa nghe bên trong có Nhân mã chi, mắt Lâm Diệu sáng lên, vội vàng hỏi: "Sao ngươi biết bên trong có Nhân mã chi?

Tin tức này chính xác không?" Trương Lực vội vàng gật đầu nói: "Yên tâm, tin tức này chắc chắn chính xác.

Trong tổ chức của tôi có một hậu nhân của một vị thợ thủ công năm đó đã xây dựng nơi này, tin tức này được phát hiện từ bút ký của tổ tiên, chắc chắn là thật." Lần này Lâm Diệu trong lòng mừng rỡ, không ngờ sau này mình sẽ có một vườn dược thảo, tâm tình có chút kích động.

Một lúc sau, Lâm Diệu bình ổn tâm tình, sau đó nói: "Vậy tại sao người ở dưới đó bây giờ vẫn chưa ra, không phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chạy mất rồi chứ?" Trương Lực vội vàng lắc đầu: "Không có, không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Trong mộ thất dưới đó có một cơ quan, cơ quan đó phải vào giữa trưa ngày 15 hàng tháng mới có thể mở ra, nếu không bên trong sẽ bị hủy diệt.

Họ xuống đó từ hôm qua, là để đề phòng bất trắc, chuẩn bị đi dò đường trước.

Tính thời gian, bây giờ cũng sắp ra rồi." Nghe vậy, Trương Tiểu

Sơn vội vàng cho người của mình dọn dẹp trong chùa.

Sau đó Lâm Diệu nhìn Trương Lực trước mặt nói: "Tốt nhất là phối hợp với ta, dụ người bên trong ra, đừng để họ nghi ngờ, nếu không người chết đầu tiên chắc chắn là ngươi, biết chưa?" Trương Lực nhìn khẩu súng đang lúc lắc trong tay Lâm Diệu, sợ nó cướp cò bắn trúng mình, vội vàng gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đã hiểu.

Cho một bộ phận thuộc hạ của Trương Tiểu Sơn thay trang phục và trang bị của Phương Tiên Đạo, Trương Lực lại nằm trên ghế tựa, dùng một chiếc áo che đi vết thương trên chân.

Không để mọi người chờ lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân từ mật đạo truyền ra.

Đột nhiên tiếng bước chân dừng lại, xem ra người bên trong đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Chỉ nghe bên trong có người gọi: "Trương Lực, ngươi ở ngoài đó à?

Sao mùi máu tanh nặng vậy?" Lâm Diệu khua khua khẩu súng trong tay, Trương Lực vội vàng lớn tiếng đáp: "Ở đây đây, không phải do mấy lão hòa thượng đó sao, cứ đòi chạy trốn, ta thực sự không còn cách nào, mới cho thuộc hạ nổ súng.

Hun chết ta rồi, mau ra đi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi." Người bên trong nghe vậy, thả lỏng cảnh giác một chút, sau đó đi ra khỏi mật đạo.

Thấy những thuộc hạ của Trương Tiểu Sơn mặc trang phục của Phương Tiên Đạo, họ hoàn toàn mất đi sự đề phòng.

Người nói chuyện lúc trước lại nói: "Đã sớm bảo ngươi chôn hết đám hòa thượng đó đi, ngươi không nghe, bây giờ thì hay rồi, cái mùi này thật khó ngửi.

Chúng ta mau thu dọn rồi đi thôi." Khi người cuối cùng bước ra khỏi mật đạo, nhóm Lâm Diệu hành động.

Chỉ thấy các tộc nhân của Lâm Diệu trực tiếp rút dao găm, lao vào đám người.

Chỉ trong vài giây, trên cổ của tất cả những người Phương Tiên Đạo đều xuất hiện những vết cắt, máu tươi phun ra ngoài.

Những người khác đã được Lâm Diệu dặn dò từ trước, liền đỡ lấy các thi thể.

Đây là để phòng ngừa vạn nhất, lỡ như có người nào đó ngã xuống đất, làm cho Nhân mã chi bên trong chạy mất thì sao?

Lâm Diệu không muốn có bất kỳ rủi ro nào.

Không lâu sau, Bàn Tử cầm một chiếc hộp màu đỏ cổ xưa đi ra: "Tộc trưởng, có một chiếc hộp như thế này, ngài xem có phải là thứ ngài cần không?" Lâm Diệu vội vàng nhận lấy chiếc hộp, mở ra xem, bên trong là một cây Nhân mã chi hình dạng như một người tí hon.

Cuối cùng cũng có được thứ mình cần, Lâm Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn cười nói: "Không tệ, không ngờ một ngôi chùa nhỏ thế này lại cất giấu một báu vật như vậy, xem ra chủ nhân của ngôi chùa năm đó cũng không phải là một nhân vật đơn giản." Thả các hòa thượng bên trong ra, mọi người rời khỏi ngôi chùa, trở về trại đã dựng trước đó.

Ngồi trong lều, Lâm Diệu nhìn mọi người nói: "Chuyện còn lại giao cho các ngươi, nhất định phải thẩm vấn cho kỹ, moi hết thông tin liên quan đến Phương Tiên Đạo ra." Thấy mọi người gật đầu đồng ý, Lâm Diệu bước ra khỏi lều, dẫn các tộc nhân về nhà.

Sáng sớm, một đoàn người phong trần mệt mỏi mới trở về sơn

trang.

Lần này ra ngoài suýt chút nữa không về được, Lâm Diệu cảm thấy sơn trang đặc biệt thân thiết.

Về đến sân, thấy hai đứa trẻ đang bò trên đất, Lâm Diệu vội vàng tiến lên ôm hai tiểu gia hỏa vào lòng, hôn chụt chụt mấy cái.

Bế hai bảo bối ngoan ngoãn, Lâm Diệu nhìn Doãn Hân Duyệt nói: "Hân Duyệt, đi, anh dẫn em đi xem một thứ hay ho." Khi gia đình bốn người của Lâm Diệu đến gần thần thụ, Lâm thúc đã dẫn mấy tộc nhân bắt đầu làm việc ở đó, vây một vườn thuốc nhỏ bên cạnh thần thụ.

Nhìn vườn thuốc tinh xảo, Lâm Diệu hài lòng gật đầu, sau đó giao con trai cho Doãn Hân Duyệt bế, Lâm Diệu rảnh một tay lấy ra chiếc hộp đựng Nhân mã chi.

Vừa mở ra đã thấy hình dáng đáng yêu của Nhân mã chi, Doãn Hân Duyệt tò mò nhìn động tác của Lâm Diệu.

Linh chi này tuy đẹp hơn một chút, nhưng cũng không có gì đặc biệt?

Lâm Diệu nhìn Doãn Hân Duyệt không mấy để tâm, nói: "Nhìn cho kỹ nhé, đừng chớp mắt đấy." Nói xong, hắn đặt Nhân mã chi trong hộp vào vườn thuốc vừa mới xây xong.

Sau đó thấy Nhân mã chi lại cử động, một nửa thân thể đã chui xuống lòng đất.

Lúc này nó dừng lại, rồi di chuyển về phía thần thụ.

Nhìn cảnh tượng thần kỳ trước mắt, Doãn Hân Duyệt trợn to mắt, không ngờ một cây linh chi lại có thể hoạt động, giống như một người tí hon thực sự.

Lâm Diệu cười nói: “Tiếp tục xem đi, nó sắp an gia rồi.” Nhân mã chi xác định được khí tức của thần thụ, cơ thể không ngừng run rẩy, giống như tâm tình đang kích động, sau đó trực tiếp cắm rễ vào gần thần thụ, rồi như ngủ thiếp đi, không hề động đậy.

Thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy, Doãn Hân Duyệt không thể tin được hỏi: “Diệu ca, đây là thực vật sao?

Thần kỳ quá.” Cô đi đến bên cạnh Lâm Diệu, vươn tay ôm lấy hắn nói: “Nhân mã chi, đây là một thứ tốt đấy...” Nghe Lâm Diệu giới thiệu về Nhân mã chi, hứng thú của Doãn Hân Duyệt càng nồng hậu hơn, cô nói: “Diệu ca, đừng lừa em nhé, sau này em sẽ ngày ngày chăm sóc nó, xem có thần kỳ như anh nói không.” Hai người trở về phòng, Doãn Hân Duyệt dẫn hai đứa trẻ đi ngủ trưa, còn Lâm Diệu thì lấy ra con rối khỉ đen đã có được trước đó, xem có cách nào khống chế được không, đây là một món đồ tốt.

Nghiên cứu một hồi lâu, Lâm Diệu phát hiện bên trong con khỉ đen hẳn là được đúc bằng vẫn thiết, chẳng trách lại cứng rắn như vậy.

Cũng không biết ở thời đại nào, những người cổ đại đó dùng phương pháp gì để nấu chảy vẫn thiết, có thể chế tạo ra những linh kiện tinh xảo như vậy, ngay cả bây giờ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhìn lại quả cầu vàng, Lâm Diệu phát hiện đó là một lõi năng lượng, bên trong ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Khi đặt trong tay, Lâm Diệu có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng của nó đang từ từ tăng lên, xem ra có thể tự hồi phục.

Lâm Diệu càng xem càng thích, nhưng không hiểu nguyên lý vận hành của con khỉ đen, căn bản không dám lắp lõi năng lượng trở lại.

Chương 263

Một khi xảy ra chiến đấu, có thể sẽ ảnh hưởng đến các công trình kiến trúc xung quanh.

Lâm Diệu suy nghĩ một lát, rồi trực tiếp vào hệ thống, chuẩn bị xem hệ thống có cách nào, có thể khiến hắn điều khiển con rối này không.

"Hệ thống, con rối trong tay ta có thể dùng được không?" Hệ thống: "Xin túc chủ mua món hàng này, sau khi mua túc chủ tự nhiên có thể khống chế con rối." Lâm Diệu bấm vào xem, là một món hàng tên là bộ điều khiển con rối.

"Bộ điều khiển con rối, có thể khống chế con rối sau khi quét, mỗi bộ điều khiển chỉ có thể khống chế một con rối, và giá trị tinh thần tối thiểu là 300, nếu không sẽ không thể sử dụng.

Giá trị 1.000.000 điểm tài phú / mỗi cái." Lâm Diệu không ngờ, hệ thống thật sự có cách, nhưng hạn chế sử dụng bộ điều khiển con rối cũng không ít, lại cần đến 1 triệu điểm tài phú.

Bây giờ Lâm Diệu làm gì còn điểm tài phú nữa, số điểm tài phú có được trước đó đã bị tiêu sạch sành sanh, xem ra chỉ có thể đợi lần sau có điểm tài phú rồi mới mua.

Lâm Diệu không nỡ cất con rối khỉ đen đi.

Một thứ tốt như vậy, lại không có cách nào sử dụng ngay lập tức, Lâm Diệu cảm thấy trong lòng như bị mèo cào, ngứa ngáy khó chịu.

Buổi chiều, Hồ Bát đột nhiên gọi điện, hẹn Lâm Diệu đi ăn lẩu, chắc là có chuyện muốn bàn bạc.

Lúc gọi điện, Lâm Lam đang ở bên cạnh Lâm Diệu, thế là bị tiểu

ma tinh này bám riết.

Chuyện khác thì không để ý, nhưng hai chữ "lẩu" thì nghe thấy.

Lần trước ăn xong, cô bé vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Lần này chộp được cơ hội, từ lúc nhận điện thoại xong, không rời khỏi Lâm Diệu nửa bước, sợ hắn đột nhiên đi mất, không dẫn mình đi ăn lẩu.

Nhìn Lâm Lam mắt rưng rưng, Lâm Diệu biết mình đã bị đánh bại, cuối cùng đành phải dẫn cô bé đi ăn lẩu.

Trên đường đi, Lâm Diệu thấy cô bé tham ăn này lại đang chảy nước miếng, thèm đến mức nào chứ?

Vừa vào quán lẩu, Hồ Bát thấy Lâm Lam đang được Lâm Diệu bế, vội vàng có mắt gọi phục vụ, lại gọi thêm mấy phần thịt nữa.

Anh ta đã được chứng kiến sức ăn của cô nhóc này, thật kinh người.

Nhìn Hồ Bát lại bắt đầu gọi món, Lâm Diệu cười khổ nói: "Con bé này nghe tôi gọi điện nói đi ăn lẩu, bám riết tôi cả buổi chiều, hễ có gió thổi cỏ lay là vội vàng bám theo." "Nghĩa phụ, là ngài dẫn con đi, không phải con muốn theo ngài đâu." Lâm Lam tiểu gia hỏa biết xấu hổ, vội vàng thì thầm với Lâm Diệu.

Lâm Diệu và Hồ Bát nhìn nhau, phá lên cười, tiểu gia hỏa này thật quá thú vị.

Trong lúc Lâm Lam đang càn quét nồi lẩu, sắc mặt Hồ Bát có chút nặng nề nói: "Đạo gia, nói thật, lần này tôi có chuyện cầu xin ngài.

Gần đây vì chuyện này mà tôi đã lâu không ngủ được một giấc ngon." Lâm Diệu có chút ngạc nhiên nhìn Hồ Bát, rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến anh ta day dứt như vậy?

Thế là Lâm Diệu nói: "Nói đi, chúng ta cũng là bạn bè, giữa bạn bè không cần khách sáo." Hồ Bát vội vàng rót cho hắn một ly rượu trắng nói: "Đạo gia, trong đời tôi bây giờ, người tôi cảm thấy có lỗi nhất là một chiến hữu, tên là Tư Điềm.

Năm đó, tôi, Bàn Tử và Tư Điềm vô tình vào một ngôi mộ cổ, gặp phải một con hoàng bì tử quỷ dị, sau đó cô ấy bị kẹt lại trong đó, cũng không biết sống chết ra sao?" "Nhiều năm trôi qua, trong lòng tôi càng ngày càng áy náy, luôn nghĩ phải quay lại xem sao, nhưng tôi sợ hãi, vẫn luôn không dám đối mặt với chuyện này." Nói rồi Hồ Bát một hơi uống cạn ly rượu trắng, sau đó khóc lóc nói: "Đạo gia, tôi thích cô ấy, nhưng tôi lại bỏ rơi cô ấy.

Những năm qua, cảm giác áy náy đã hoàn toàn nuốt chửng tôi." "Bây giờ tôi muốn đến đó một lần nữa, bất kể Tư Điềm sống chết ra sao, tôi đều phải đi xem một lần." Lâm Diệu im lặng nhìn Hồ Bát đang suy sụp, xem ra chuyện này thật sự đã giày vò anh ta rất lâu.

Người phụ nữ mình yêu không biết sống chết ra sao trong mộ, nhưng lại sợ hãi không dám quay lại xác nhận kết quả.

Thế là Lâm Diệu nói: "Được, đợi cậu chuẩn bị xong, tôi sẽ đi cùng cậu, giúp cậu giải tỏa khúc mắc trong lòng." Hồ Bát nghe Lâm Diệu đồng ý, cả người gục xuống bàn, ngủ thiếp đi.

Một bên đang ăn thịt, Lâm Lam có chút kỳ quái hỏi: "Nghĩa phụ, không phải con ăn nhiều quá, làm chú ấy ăn đến khóc rồi chứ, vậy con không ăn nữa." Nói rồi, Lâm Lam luyến tiếc đặt đũa xuống, mắt hau háu nhìn miếng thịt trong đĩa.

Lâm Diệu cười xoa đầu cô bé: "Ăn đi, không phải bị con ăn đến khóc đâu, chú ấy gặp chuyện buồn thôi." Lâm Lam vội vàng cầm đũa lên, gắp miếng thịt, vẻ mặt không quan tâm nói: "Ồ, vậy chú cứ khóc tiếp đi, con phải ăn thịt cho ngon, không thể lãng phí được." Lâm Diệu

đang uống nước, suýt nữa thì phun ra ngoài, lời nói của Lâm Lam thật là nghẹn họng.

Lâm Diệu nghĩ lại câu chuyện vừa rồi của Hồ Bát, cảm thấy Tư Điềm mười phần thì có đến tám chín phần là còn sống.

Con hoàng bì tử trong miệng Hồ Bát không phải là thứ đơn giản.

Nếu Lâm Diệu không đoán sai, con hoàng bì tử đó hẳn là thuộc Hoàng gia phương Bắc.

Nhưng tại sao lại ở đó, có chút kỳ lạ.

Phải biết rằng trong lời miêu tả của Hồ Bát, không có vật phẩm đặc biệt nào, lẽ nào họ chỉ vào lớp ngoài cùng của ngôi mộ cổ?

Nhưng chuyện của Hoàng gia lại là một phiền phức.

Thân là một tộc tinh quái, thế lực của họ cũng không nhỏ, xem ra cần phải tìm người điều tra.

Lâm Diệu lấy điện thoại ra, vừa định gọi cho Trương Tiểu Sơn, đột nhiên lại cúp máy.

Chuyện này gặp mặt rồi nói thì tốt hơn, vừa hay có chuyện khác muốn hỏi.

Đợi Lâm Lam ăn xong, Lâm Diệu đau đầu nhìn Hồ Bát đang gục trên bàn, có chút không biết phải làm sao.

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu gọi điện cho Vương Bàn Tử, bảo anh ta đến một chuyến.

Dù sao cũng là người trong cuộc, có một số chuyện cần phải hỏi.

Đợi Vương Bàn Tử đến, thấy Hồ Bát đang gục trên bàn: "Đạo gia, Hồ Bát thật quá mất mặt, để tôi đưa cậu ta về, tôi sẽ quay lại uống rượu với ngài." Lâm Diệu xua tay, nói: "Không cần, tôi cũng ăn xong rồi.

Cậu ngồi xuống trước đi, tôi có chút chuyện muốn hỏi.” Vương Bàn Tử nghe lời ngồi xuống: “Đạo gia, ngài có chuyện gì cứ trực tiếp phân phó, tôi đều nghe theo ngài.” Câu nói này Vương Bàn Tử nói thật lòng.

Anh ta vô cùng cảm kích Lâm Diệu, không chỉ cứu hai anh em họ mấy lần, mà còn thỉnh thoảng giúp đỡ, những điều này anh ta đều ghi nhớ trong lòng.

Lâm Diệu lắc đầu: “Tôi không có chuyện gì, chuyện này liên quan đến hai người.

Chuyện năm đó cùng Tư Điềm vào mộ, vừa rồi Hồ Bát cũng vì chuyện này mà uống say.” Vương Bàn Tử vừa nghe đến chuyện này, sắc mặt trở nên có chút khó coi, uống một ly rượu nói: “Đạo gia, thực ra tôi biết lão Hồ vẫn luôn cảm thấy áy náy về chuyện đó, không dám đối mặt, nhưng tôi không dám để cậu ấy quay lại.” “Lúc đó khi chạy ra ngoài, tôi đi phía sau, lúc quay đầu lại, tôi tận mắt thấy Tư Điềm bị một luồng ánh sáng xanh lam phát ra từ một lá bùa đánh trúng, đều là do con hoàng bì tử đó làm.” “Sau khi ra ngoài, tôi vẫn luôn không dám nói chuyện này, muốn để trong lòng Hồ Bát giữ lại một tia hy vọng, không ngờ cậu ấy lại áy náy như vậy?” Lâm Diệu nghe Vương Bàn Tử miêu tả, cảm thấy có chút không đúng.

Ánh sáng bùa màu xanh lam, theo Lâm Diệu biết, chỉ có mấy loại bùa đặc biệt mới phát ra ánh sáng màu xanh lam.

Thế là Lâm Diệu vội vàng hỏi: “Vương Bàn Tử có nhớ hình dạng của lá bùa đó không?

Chương 264

Miêu tả đại khái là được.” Vương Bàn Tử nghe vậy sững sờ, sau đó nhíu mày suy nghĩ rồi nói: “Đạo gia, tôi nhớ hình dạng của phù văn trên lá bùa đó có chút giống hình rồng, nhưng có chút trừu tượng.” Vừa nghe vậy, Lâm Diệu đã biết là bùa gì rồi.

Ánh sáng xanh, hình rồng, vậy thì chỉ có thể là Ất Mộc Long Phù.

Loại bùa này ở thời đại đạo pháp thịnh hành có thể vẽ ra được, nhưng bây giờ thì sao, linh khí giữa trời đất mỏng manh, không có đủ linh khí để bùa hấp thu, căn bản không thể vẽ thành công.

Xem ra Ất Mộc Long Phù đã lưu truyền nhiều năm rồi, chỉ không biết tại sao lại bị hoàng bì tử có được.

Thế là Lâm Diệu nói: “Vương Bàn Tử, nếu cậu nhớ không sai, Tư Điềm bây giờ hẳn là còn sống.

Lá bùa mà cậu thấy năm đó chỉ có một tác dụng, đó là phong ấn và trị liệu.” “Cũng có nghĩa là, tất cả những người bị ánh sáng xanh đánh trúng năm đó đều bị phong ấn, tắm mình trong tác dụng trị liệu của lá bùa, đối với con người không có chút hại nào.” Vương Bàn Tử trực tiếp sững sờ, không ngờ bí mật cất giấu nhiều năm như vậy lại không phải là một tin xấu, Tư Điềm có hy vọng sống sót.

Nhìn bộ dạng có chút kích động của Vương Bàn Tử, Lâm Diệu trực tiếp nói: “Được rồi, đừng kích động vội, trước tiên đưa Hồ Bát về đi.

Đợi lát nữa đi cùng tôi một chuyến, có một số chuyện cần phải xác nhận trước, nếu không sẽ phiền phức.” Đợi Vương Bàn Tử đưa Hồ Bát rời đi, Lâm Diệu rơi vào trầm tư.

Phiền phức mà hắn nói không phải là gì khác, chính là con hoàng bì tử đó.

Nếu là người của Hoàng gia, vậy thì trước tiên phải xác nhận thân phận của nó, sau đó đòi Hoàng gia một lời giải thích.

Nếu không, Lâm Diệu trực tiếp giết nó, có thể sẽ gây ra chiến tranh, chiến tranh giữa các thuật pháp.

Lâm Diệu có gia tộc, không thể mạo hiểm tính mạng của tộc nhân để đi giúp đỡ người khác.

Hoàng gia tuy không đối phó được Lâm Diệu, nhưng có thể đối phó được với các tộc nhân bình thường.

Nhưng Lâm Diệu lại có chút tò mò, lá bùa đó được phát hiện ở đâu.

Nếu có thể tìm được nơi đó, có lẽ sẽ có được rất nhiều lá bùa mà bây giờ không thể vẽ ra được, như vậy thì thu hoạch lớn rồi.

Lâm Diệu cẩn thận cân nhắc được mất, chuyện này đáng để làm.

Tuy có rủi ro, nhưng lợi ích cũng rất lớn.

Dẫn Vương Bàn Tử và Lâm Lam đến Minh Nguyệt Tửu Điếm, giao Lâm Lam, cô bé tham ăn này cho Doãn Băng chăm sóc trước.

Hai người cũng đã quen biết, có đồ ăn ngon, Lâm Lam vui vẻ đi theo.

Trong phòng bao của Cửu Môn, thấy Trương Tiểu Sơn và Nhị gia đang nói chuyện bên trong.

Sau khi chào hỏi, Lâm Diệu giới thiệu hai bên, sau đó nói với Trương Tiểu Sơn và Nhị gia: “Có quen biết đệ tử xuất mã của Hoàng gia phương Bắc không?

Tôi có chuyện cần hỏi.” Trương Tiểu Sơn lắc đầu, tỏ vẻ không

biết.

Nhưng Nhị gia lại có chút do dự nói: "Đạo gia, tôi thì có quen một người, nhưng không dễ nói chuyện lắm, e rằng có chút khó khăn." "Không sao, tôi tin rằng ông ta sẽ nói chuyện tử tế với tôi.

Chuyện lần này còn phải xem tôi có muốn tha cho Hoàng gia hay không." Lâm Diệu không quan tâm xua tay.

Theo Nhị gia đến một cửa hàng xem bói ở Bắc Bình, đứng ở cửa, Nhị gia nói: "Đến rồi, trước đây ông ta có mua một số đồ từ chỗ tôi, nên mới biết một chút chuyện của ông ta.

Tên của chủ cửa hàng này rất thú vị, tên là Hoàng Kỳ." Lâm Diệu gật đầu, đứng ở cửa cửa hàng cảm ứng khí tức bên trong, có một chút phản ứng đạo lực yếu ớt, hẳn là không tìm sai chỗ.

Đi vào cửa hàng, thấy một nhân viên phục vụ tiến lên hỏi: "Xin hỏi mấy vị có nhu cầu gì?

Xem bói, hay mua chút đồ?" Nhị gia trực tiếp nói: "Tôi tìm ông chủ, Nhị gia của Cửu Môn, đi thông báo đi." Một lúc sau, mọi người được dẫn lên một văn phòng trên lầu hai, bên trong có một ông lão hơn 60 tuổi, trên người có phản ứng đạo lực yếu ớt, hẳn là Hoàng Kỳ.

Quả nhiên, ông ta đứng dậy nhìn Nhị gia nói: "Nhị gia, hôm nay gió nào đưa ngài đến đây, có chuyện gì sao?" Nhị gia chỉ vào Lâm Diệu nói: "Hôm nay tôi chỉ là người dẫn đường, vị bên cạnh tôi tìm ông có chuyện.

Đây là Đạo gia của Cửu Môn chúng tôi, Lâm Diệu." Hoàng Kỳ cẩn thận đánh giá Lâm Diệu, sau đó cười hỏi: "Xin hỏi Đạo gia tìm tôi có chuyện gì?" Lâm Diệu nhìn ông ta cười nói: "Tôi đến để xác nhận một chuyện, không biết Hoàng gia có một vị gia tiên mấy năm trước xuất hiện ở thảo nguyên, bộ lông màu trắng, trên mắt trái có một vết sẹo

dao không.” Vừa nghe vậy, sắc mặt Hoàng Kỳ lạnh xuống, trực tiếp nói: “Không biết.” Nhìn Hoàng Kỳ không hợp tác, nụ cười của Lâm Diệu biến mất, hắn sử dụng uy áp, một luồng khí tức hung thú bao trùm lấy đối phương.

Nhìn Hoàng Kỳ đang bị uy áp trấn áp, Lâm Diệu lại lên tiếng: “Hoàng Kỳ, tốt nhất hãy cho ta một câu trả lời chính xác.

Nếu Hoàng gia gia tiên các ngươi đã phạm phải điều cấm kỵ, dám ra tay với người thường, ta giết nó rồi thì sao nào?” Lâm Diệu đưa tay điểm vào trán Hoàng Kỳ: “Hoàng gia tốt nhất đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Ta hỏi lại một lần nữa, con chồn vàng kia có phải là gia tiên của Hoàng gia không?” Cảm nhận được luồng khí tức hung thú, toàn thân Hoàng Kỳ run lẩy bẩy, miệng há ra định nói nhưng lại không thốt nên lời, chỉ có cặp mắt là đảo liên tục.

Lâm Diệu thấy dáng vẻ khổ sở của Hoàng Kỳ, bèn thu lại uy áp.

Ngay lúc Hoàng Kỳ định lên tiếng thì phía sau bàn làm việc đột nhiên vang lên tiếng kêu “chi chi”, vừa nghe đã biết chủ nhân của âm thanh đang vô cùng sợ hãi.

Lâm Diệu biết gia tiên của Hoàng Kỳ là thứ mà cả gia tộc dựa vào để làm ăn sinh sống.

Anh di chuyển thân hình, xuất hiện sau bàn làm việc, nhìn thấy một con chồn vàng màu trắng gạo đang sợ hãi nhìn Lâm Diệu đột nhiên hiện ra trước mắt.

Lâm Diệu trực tiếp tóm nó trong tay, sau đó đi đến trước mặt Hoàng Kỳ đang ngã sõng soài trên đất: “Bây giờ nói được chưa?

Nếu không được thì ta đành phải hỏi gia tiên của nhà ngươi vậy.” Nghe câu nói đó, sắc mặt Hoàng Kỳ trở nên trắng bệch.

Hắn không ngờ Lâm Diệu có thể giao tiếp với gia tiên nhà mình.

Nếu chuyện đó thực sự xảy ra, e rằng sau này Hoàng Kỳ sẽ không còn cách nào ra lệnh cho nó nữa.

Thực ra, mối quan hệ giữa Hoàng gia và con chồn vàng này có phần giống với quan hệ giữa chủ nhân và linh thú trong các tiểu thuyết huyền huyễn.

Hai bên đã ký một khế ước bình đẳng, nhưng khế ước này có một nhược điểm.

Đó là nếu có người cưỡng ép thiết lập liên hệ với gia tiên của đối phương, thì người ký khế ước ban đầu sẽ mất khả năng giao tiếp với gia tiên, cho dù có ký lại khế ước cũng vô dụng.

Sắc mặt Hoàng Kỳ khó coi nói: "Chuyện cụ thể tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết gia tiên mà ngài nói đến thuộc về một vị trưởng bối của Hoàng gia tôi.

Sau khi vị đó qua đời, gia tiên của ngài ấy không thể chấp nhận được, nên đã luôn đi khắp nơi tìm cách hồi sinh." Lâm Diệu chậm rãi gật đầu: "Ra là vậy.

Nhưng trước đó nó đã ra tay với con người, Vương Bàn Tử bên kia chính là một người bị hại.

Chương 265

Vì vậy, bây giờ ta cần hỏi gia chủ của các ngươi, thái độ của ông ta đối với chuyện này thế nào." Nghe vậy, Hoàng Kỳ cũng không do dự, vội vàng gọi điện thoại.

Sau một hồi trao đổi, hắn nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, tộc trưởng của tôi đã nói, chuyện của nó không liên quan gì đến Hoàng gia chúng tôi.

Ngay từ khi nó rời khỏi gia tộc đã bị xóa tên rồi." Lâm Diệu gật đầu, lạnh lùng nói: "Tốt nhất là như vậy.

Nếu sau này Hoàng gia các ngươi còn lật lọng, thì đừng trách ta không báo trước.

Đến lúc đó, ta sẽ không nương tay đâu." Đưa Vương Bàn Tử và Nhị gia rời khỏi văn phòng của Hoàng Kỳ, để lại Hoàng Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra, lần này đến Hoàng gia xác nhận thông tin, một mặt là để đề phòng Hoàng gia trả thù, gây tổn hại cho các tộc nhân bình thường, mặt khác là để kiểm chứng xem Hoàng gia có biết thông tin về lá phù chú kia không.

Nhưng xem ra tình hình không tệ, Hoàng gia hoàn toàn không biết gì về phù chú.

Nếu Hoàng gia biết thông tin về phù chú, chắc chắn họ sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Dù sao đi nữa, một khi suy đoán của Lâm Diệu là thật, rằng có một lượng lớn phù chú đã thất truyền tồn tại, Hoàng gia chắc chắn sẽ bảo vệ con chồn vàng kia.

Sau khi từ biệt hai người, Lâm Diệu vui vẻ lái xe về hướng sơn trang.

Trở về sơn trang, Lâm Diệu thông báo cho các tộc nhân về việc chuẩn bị xuất phát.

Kể từ lần trước trở về cũng đã được một thời gian, nghỉ ngơi cũng đã đủ rồi.

Hồ Bát có vẻ rất nôn nóng, không để Lâm Diệu đợi lâu, cả nhóm liền xuất phát, tiến về phía thảo nguyên.

Trên đường đi, Hồ Bát thấp thỏm hỏi: "Đạo gia, những gì ngài nói là thật sao?

Tư Điềm vẫn còn sống ư?" Lâm Diệu gật đầu: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại Tư Điềm hẳn đang trong giấc ngủ say.

Đến lúc đó có thể trực tiếp đánh thức cô ấy dậy." Sau đó, Hồ Bát chìm vào ảo mộng của mình với một nụ cười ngây ngô, không biết đã nghĩ đến chuyện tốt đẹp gì.

Trời tối, cả nhóm cuối cùng cũng tiến vào thảo nguyên, nhưng nó hoàn toàn khác với tưởng tượng của Lâm Diệu.

Thảo nguyên không phải nên là một màu xanh bạt ngàn sao?

Sao nơi này lại giống sa mạc vậy?

Một màu vàng trải dài, chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện những bụi cỏ xanh.

Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, đây là thảo nguyên sao?

Chúng ta không đi nhầm chỗ đấy chứ?" Không đợi Lâm Diệu lên tiếng, Vương Bàn Tử bên cạnh giải thích: "Yên tâm đi, đúng là nơi này.

Không phải nơi nào trên thảo nguyên cũng xanh mướt bạt ngàn

đâu, chỉ một số ít nơi mới như vậy.

Còn lại đều giống như chúng ta đang thấy bây giờ, nhìn qua đều là màu vàng xen lẫn xanh lục." Lái xe trên thảo nguyên mênh mông gần năm tiếng đồng hồ, khi trời đã tối sầm, cả nhóm chuẩn bị tìm một nhà dân du mục để nghỉ ngơi.

Lái xe trên thảo nguyên, nếu không có bản đồ của Hồ Bát chỉ dẫn, cộng thêm la bàn, e rằng mọi người đã sớm lạc phương hướng.

Nhìn xung quanh đâu đâu cũng giống hệt nhau, không có gì khác biệt.

Cả nhóm đến nhà một người dân du mục, đây cũng là nơi Hồ Bát từng ở lại năm xưa.

Sau khi gặp mặt, họ đã nhiệt tình chiêu đãi mọi người.

Đêm xuống, sau khi ăn xong bữa tối thịnh soạn, Hồ Bát và Vương Bàn Tử dẫn Lâm Diệu đến một ngôi mộ không xa.

Đó là đồng đội trong chuyến đi năm xưa của họ, nghe nói là một thợ thủ công của phái Tá Lĩnh.

Lâm Diệu vừa đến gần ngôi mộ đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Mặt đất ở đây lại có những vết cháy đen, trông như bị lửa thiêu.

Sau khi hai người cúng bái xong, thấy vẻ mặt của Lâm Diệu, Hồ Bát giải thích: "Đạo gia, những vết cháy đen này là do sau khi đồng đội tôi được chôn cất, nơi đây đã bị sét đánh trúng nhiều lần tạo thành.

Ngài xem những hạt cát kia, có một số đã bị tinh hóa rồi." Ồ?

Bị sét đánh sau khi chôn cất?

Chẳng lẽ đã làm chuyện gì thương thiên hại lý, nên mới xui xẻo đến vậy.

Lâm Diệu cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Nơi này tuy không phải là một huyệt vị phong thủy tốt, nhưng cũng không đến nỗi tệ, trong tình huống bình thường không thể nào có sét đánh trúng đây được.

Vì vậy, Lâm Diệu hỏi: "Năm xưa lúc chôn cất, có nơi nào khác thường không?" Hồ Bát suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Ngoài chuyện sét đánh kỳ lạ này ra thì không có gì." Nhưng Vương Bàn Tử lại nói: "Đạo gia, tôi nhớ lúc chôn cất, trong lòng anh ấy có mang một tấm lệnh phù bằng đồng xanh, ngoài ra không còn gì khác." Lâm Diệu hiểu ra, gật đầu: "Vậy thì vấn đề chắc chắn nằm ở tấm lệnh phù đó.

Vị bằng hữu này của các anh tâm khí khá lớn, không có phúc phận đó nhưng lại muốn làm chuyện tạo phúc cho hậu nhân, đúng là bị trời phạt." Nghe những lời này, Hồ Bát và Vương Bàn Tử nhìn nhau ngơ ngác, không ngờ người đồng đội cùng đi năm đó lại có mưu đồ như vậy.

Trở về nhà người dân du mục, Hồ Bát chìm vào hồi ức, thỉnh thoảng đi đi lại lại, ngắm nhìn những nơi Tư Điềm từng hoạt động năm xưa, miệng cũng không ngừng kể lại những chuyện đã xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm ăn sáng, từ biệt gia đình người dân du mục nhiệt tình, rồi men theo con đường mà Hồ Bát và những người khác đã đi năm xưa.

Trên đường đi, Hồ Bát kể sơ qua về những trải nghiệm năm đó.

Nhưng lúc ấy họ hoàn toàn không phải dân trộm mộ, nên có một số chuyện không tìm hiểu sâu, bây giờ tất cả đều là một ẩn số.

Tuy nhiên, Lâm Diệu lại rất hứng thú với những chuyện kỳ lạ mà họ đã trải qua năm đó, liền nói: "Chúng ta cứ đi theo lộ trình năm xưa, xem rốt cuộc đó là những thứ gì." Đến trưa, cả nhóm dừng xe lại.

Con đường phía trước không thể lái xe được nữa, chỉ có thể đi bộ.

Đi trên đường, Hồ Bát nói: "Đạo gia, phía xa kia có một con rãnh, qua đó là chúng ta tiến vào khu vực Thiên Nhãn Quật rồi.

Chương 266

Trong con rãnh đó có rất nhiều rết, một số con có kích thước không nhỏ đâu.” Nghe vậy, các tộc nhân đều bật cười.

Lớn đến mấy liệu có thể lớn bằng mấy con rết trong quan tài ở Thiên Cung không?

Lâm Nhất cười nói: “Hồ Bát, lát nữa cứ dán phù chú của tôi lên, đảm bảo sẽ không có chuyện gì.

Mấy con rết to xác đó cứ giao cho tôi giải quyết.” Lâm Nhất và những người khác bây giờ đã khác xưa.

Những con rết khổng lồ năm xưa có chút khó đối phó, nhưng bây giờ chỉ là chuyện vài nhát đao, không phải là vấn đề lớn.

Trước khi vào con rãnh, mọi người đều dán phù trừ trùng, kiểm tra lại trang bị một lần nữa để đề phòng sự cố.

Theo dây thừng xuống con rãnh, cảm giác nhiệt độ đột nhiên lạnh đi rất nhiều.

Nơi này âm khí nặng, ẩm ướt, trong tình huống bình thường rết sẽ không định cư ở đây.

Lẽ nào bên trong có thủ đoạn gì khác?

Đi về phía đối diện chưa được vài bước, đã nghe thấy tiếng sột soạt xung quanh, đó là âm thanh của vô số chân rết di chuyển trên mặt đất.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện một con rết dài hơn một mét đang lao về phía mọi người.

Trông bộ dạng của nó có vẻ như định đánh lén, nhưng không ngờ

tai của những người này lại thính đến vậy.

Nhìn con rết đang lén lút tiến tới, Lâm Nhất trực tiếp rút Phục Ma Đao ra, chém về phía nó.

Chỉ thấy một tia sáng lóe lên, sau đó một mảng máu xanh tanh hôi bắn ra.

Đầu con rết bị Lâm Nhất chém đứt, chỉ còn lại thân mình đang quằn quại.

Thấy động tác của Lâm Nhất gọn gàng dứt khoát, Vương Bàn Tử vừa mới có chút sợ hãi lập tức trở nên hùng hổ, đi đến gần con rết đá một cái, sau đó giơ ngón tay cái về phía Lâm Nhất: "Lâm Nhất huynh đệ, lợi hại thật, một đao là xong chuyện." Nghe Vương Bàn Tử khen Lâm Nhất, Bàn Tử có chút không thoải mái, lớn tiếng nói: "Vương Bàn Tử, lát nữa xem xong màn biểu diễn của ta rồi hẵng quyết định khen ai, bây giờ nói còn quá sớm." Tiếp tục đi về phía trước, chẳng mấy chốc cả nhóm đã bị bầy rết bao vây.

Nhưng nhờ có phù trừ trùng, nên chỉ toàn là rết lớn, không có một con nhỏ nào, đỡ được không ít phiền phức.

Nhìn bầy rết trước mắt, Bàn Tử trực tiếp giơ thanh đại đao vẫn luôn đeo sau lưng lên, cắm vỏ đao xuống đất, phấn khích nói: "Ha ha, cuối cùng cũng đến lúc rồi, để các ngươi chiêm ngưỡng đại đao của Bàn Tử ta." Sau đó, hắn hét lên một tiếng khẩu hiệu: "Đại đao của ta đã đói khát lắm rồi!", rồi lao vào bầy rết.

Cả Hồ Bát và Vương Bàn Tử bên cạnh đều bị màn thao tác này làm cho kinh ngạc.

Lâm Diệu và những người khác không tham gia chiến đấu, chỉ đứng tại chỗ cảnh giới, sau đó xem Bàn Tử biểu diễn.

Chủ yếu là vì máu của lũ rết có mùi quá khó ngửi.

Lúc này, Lâm Diệu đột nhiên nghe thấy Lâm Nhất đang nói nhỏ: "Cứ như vậy, Bàn Tử chắc chắn sẽ chủ động lao vào.

Mau cảm ơn ta đi, máu của lũ rết đó thực sự quá khó ngửi." Nghe vậy, Lâm Diệu quái dị nhìn Bàn Tử đang lao về phía bầy rết, chẳng lẽ cậu ta bị chỉ số thông minh áp chế rồi sao?

Ở phía bên kia, Bàn Tử cầm đại đao lao vào bầy rết, thanh đao trong tay được vung lên kín như bưng, tất cả những con rết cản đường đều bị chém thành từng mảnh.

Công kích một lúc, Bàn Tử cảm thấy hiệu suất như vậy quá thấp, thế là cậu ta cũng bắt đầu thi triển kỹ năng xoay tròn, cả người và đao hợp thành một cỗ máy cắt khổng lồ.

Bất kỳ con rết nào bị chém trúng đều đứt lìa, sau đó vung vãi máu trong cơ thể ra khi đang quằn quại.

Thấy sức phá hoại do Bàn Tử tạo ra, mọi người cẩn thận lùi lại một khoảng.

Bây giờ Bàn Tử có chút mơ hồ, lát nữa không chừng đao sẽ bay ra ngoài, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Năm phút sau, lũ rết bị tàn sát sạch sẽ, trên mặt đất chỉ còn lại những mảnh xác và máu xanh tanh hôi.

Bàn Tử lúc này vẫn đang xoay tròn, dường như không thể dừng lại.

Nhìn Bàn Tử loạng choạng, Lâm Diệu bất đắc dĩ nói: "Lâm Nhất, mau đi giúp Bàn Tử đi, đều là chuyện do cậu gây ra." Lâm Nhất gãi đầu, cười hì hì, sau đó tiến lên chớp lấy cơ hội, giúp Bàn Tử dừng lại.

Thấy Bàn Tử sắp ngã vào vũng máu xanh, Lâm Nhất vội vàng đỡ lấy cậu ta.

Lâm Diệu thấy vậy chỉ biết lắc đầu ngao ngán, hai người này cứ như trẻ con, chẳng làm người ta bớt lo.

Lúc này, Vương Bàn Tử bên cạnh nhìn Bàn Tử đang có chút ngơ ngác với vẻ mặt sùng bái: "Bàn ca, anh lợi hại thật đấy.

Nếu ở thời cổ đại, anh chắc chắn là một đại tướng, loại võ tướng có thể lấy đầu tướng địch giữa vạn quân." Nghe những lời này, Bàn Tử cười hì hì, rồi... nôn ra.

Đúng vậy, nôn ra thật, thật mất mặt.

Đợi Bàn Tử nghỉ ngơi xong, cả nhóm mới lại lên đường.

Lần này trên đường đi Bàn Tử không nói gì nữa, cả người cậu ta đều tự kỷ vì màn biểu diễn của mình.

Một màn kịch lớn về người anh hùng khải hoàn trở về đã hoàn toàn bị diễn hỏng, không còn chút hình tượng nào.

Nhìn bầu không khí quái dị trong đội, Hồ Bát nói: "Đạo gia, đi về phía trước nữa chúng ta phải cẩn thận hơn.

Mặt đất ở đây không ổn định, bên dưới có rất nhiều hố rỗng, vì vậy mới có tên là Thiên Nhãn Quật." "Đi về phía trước một đoạn nữa là đến nơi tôi nghỉ ngơi năm xưa, loại cá quái dị kia tôi cũng nhìn thấy ở đó." Hồ Bát nhắc đến loại cá quái dị, Lâm Diệu cũng tò mò.

Đồng đội của anh ta năm đó đã ăn con cá đó, sau đó càng ăn càng đói, cuối cùng suýt nữa thì bị no đến vỡ bụng.

Nếu không phải sau đó bị Hồ Bát ngăn lại, e rằng đã bị no chết rồi.

Cả nhóm tăng tốc tiến về nơi nghỉ ngơi năm xưa, ai cũng rất tò mò về những con cá quái dị đó.

Nửa giờ sau, cả nhóm cuối cùng cũng đến nơi đó.

Trên mặt đất có những tảng đá bị lửa hun đen, đó là nơi Hồ Bát

đốt lửa năm xưa.

Chương 267

Đi đến gần những tảng đá cháy đen, Lâm Diệu nhìn thấy một cái ao bên cạnh.

Hồ Bát tiến lên nói: "Đạo gia, loại cá quái dị đó được bắt ở trong này." Lâm Diệu gật đầu, quay người nói: "Lâm Ý, đi bắt một con lên xem sao.

Cậu là người rành nhất về những thứ kỳ quái này, kiểm tra xem cá ở đây có vấn đề gì không." Lâm Ý gật đầu, rút dao găm ra, đến bên bờ ao, yên lặng chờ đợi một lúc.

Lâm Ý trực tiếp đâm dao găm xuống nước, sau đó một con cá màu đen bị cậu ta lôi lên khỏi mặt nước.

Lâm Diệu lại gần hơn một chút, cẩn thận nhìn con cá đen trên mặt đất, trông nó không khác gì cá bình thường, chỉ có màu đen hơn một chút.

Lâm Ý trực tiếp dùng dao găm cắt con cá làm đôi, sau đó kiểm tra.

Một lúc sau, sắc mặt Lâm Ý khó coi nói: "Tộc trưởng, nơi này có chút không ổn.

Bản thân những con cá này không có vấn đề gì, nhưng chúng lớn lên bằng cách ăn xác chết, trong bụng có lưu lại thi độc." Nói xong, cậu ta nhìn về phía Hồ Bát, ái ngại nhìn anh và Vương Bàn Tử: "Hai người nên mừng là năm đó chưa kịp ăn, nếu không cũng sẽ bị trúng độc." Nghe lời giải thích của Lâm Ý, sắc mặt Hồ Bát và Vương Bàn Tử đều có chút tái đi, một cảm giác buồn nôn chợt dâng lên trong lòng.

Nhưng Lâm Diệu lại có chút tò mò.

Nếu những con cá này lớn lên bằng cách ăn xác chết, tại sao bản

thân chúng lại không có dấu hiệu trúng độc?

Chẳng lẽ dưới ao có thứ gì đó giải độc?

Suy nghĩ một lúc, Lâm Diệu nói: "Lát nữa Bàn Tử, Lâm Ý và ta sẽ xuống xem, những người khác ở trên dựng trại, đợi chúng ta quay lại." Anh chuẩn bị xuống xem, không chỉ vì lòng hiếu kỳ của mình, mà còn vì hành trình tiếp theo.

Nếu không làm rõ chuyện bên dưới, một khi gặp nguy hiểm cũng không biết cách đối phó.

Theo ba tiếng "ùm" vang lên, Lâm Diệu dẫn hai người lặn xuống sâu dưới ao nước.

Vừa vào nước ao, Lâm Diệu đã cảm thấy toàn thân mát lạnh, xem ra nước ở đây cũng có vấn đề.

Khi ba người lặn xuống, đột nhiên Lâm Ý ra hiệu cho hai người đi theo.

Lâm Diệu và Bàn Tử thấy vậy, vội vàng điều chỉnh phương hướng, bơi theo sau Lâm Ý.

Chẳng bao lâu, Lâm Ý dừng lại, sau đó chỉ vào những bụi thủy thảo phát ra ánh sáng huỳnh quang bên dưới, tay không ngừng ra các loại thủ thế, ra hiệu muốn thu thập những bụi thủy thảo đó.

Lâm Diệu và Bàn Tử hiểu ý gật đầu, sau đó cùng nhau thu thập thủy thảo.

Đợi tất cả thủy thảo bị ba người thu thập sạch sẽ, Lâm Diệu bắt đầu quan sát môi trường dưới nước.

Đột nhiên, ở chân một vách đá không xa, anh phát hiện một cái hang tối om.

Lâm Diệu dẫn hai người bơi về phía hang động.

Sau khi vào trong, Lâm Diệu phát hiện hang động này được đào xiên lên phía trên, bên trong có thể nhìn thấy rất nhiều con cá đen đang hoảng sợ.

Bơi khoảng nửa giờ, ba người mới ra khỏi đường hầm nước, tiến vào một cái hồ lớn hơn.

Vừa vào, ba người đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Giữa hồ nước này lại có vô số xác chết đang trôi nổi, da của mỗi thi thể đều có màu đen, giống như bị trúng độc.

Một lúc sau, Lâm Diệu hoàn hồn, gọi hai người tỉnh lại, ra hiệu bơi lên phía trên.

Bơi lên khoảng 20 mét, ba người cuối cùng cũng ngoi lên mặt nước.

Nơi này trông giống như một bể chứa nước khổng lồ, xung quanh đều có dấu vết xây dựng nhân tạo.

Nhưng không biết tại sao trong bể chứa nước này lại bị vứt xuống nhiều xác chết như vậy.

Những thi thể này không những không bị thối rữa trong nước, mà ngược lại phần lớn vẫn giữ được dáng vẻ như lúc còn sống.

Nhưng tất cả những điều này hẳn là có liên quan đến màu đen trên người những thi thể này.

Ba người bơi vào bờ, ngồi trên đất nghỉ ngơi một lúc, sau đó Bàn Tử hỏi: "Lâm Ý, thủy thảo chúng ta vừa hái là thứ gì vậy?" Lâm Ý lấy ra một cọng thủy thảo nói: "Hồi Hồn Thảo, thường mọc ở những nơi thi khí nồng nặc, có thể nhanh chóng giải thi độc.

Nhưng Hồi Hồn Thảo thường mọc trên mặt đất, tôi cũng là lần đầu tiên thấy loại cỏ này có thể mọc trong nước." Sau đó, cậu ta chỉ

vào một vết khuyết trên một chiếc lá và nói: "Xem vết khuyết này, hẳn là dấu vết do những con cá kia gặm, vì vậy chúng mới không bị trúng độc.

Có thể sau nhiều năm ăn loại cỏ này, những con cá đó đã miễn dịch với thi độc." Lâm Diệu nhìn Hồi Hồn Thảo trong tay Lâm Ý, quả thực là một thứ tốt.

Tuy rằng anh cơ bản không cần dùng đến, nhưng những người khác lại rất sợ thi độc.

Đến lúc mang về, chắc chắn có thể bán được giá tốt.

Sau khi nghỉ ngơi xong, ba người tản ra kiểm tra xung quanh, nhưng đáng tiếc không có bất kỳ lối ra nào.

Lâm Diệu ngược lại tìm được một lối đi được sử dụng năm xưa, nhưng bây giờ nó đã bị đá chặn kín.

Cũng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến người ở đây cho nổ tung cả lối đi.

Lâm Diệu thử bắn một phát, thông qua kỹ năng 《Thính Lôi》, Lâm Diệu phát hiện lối đi bị nổ này dài đến hơn 100 mét.

Đã dùng bao nhiêu thuốc nổ vậy?

Dọn dẹp thực sự quá tốn sức, lại còn có nguy cơ an toàn, Lâm Diệu đành từ bỏ.

Sau khi ba người hội hợp, phát hiện không có bất kỳ lối ra nào, cũng không có dấu hiệu rõ ràng nào khác, cũng không biết nơi này dùng để làm gì.

Vì không có phát hiện gì, ba người lại một lần nữa xuống nước, đi xuyên qua những thi thể trôi nổi, sau đó bơi về phía đường hầm nước bên dưới, chuẩn bị quay trở lại mặt đất.

Đột nhiên, một thi thể thu hút sự chú ý của Lâm Diệu.

Đó là thi thể của một bé gái, da của cô bé lại không hề biến thành màu đen.

Chương 268

Lâm Diệu vội vàng gọi hai người lại, ra hiệu đi xem.

Bơi đến bên cạnh cô bé, ba người cẩn thận kiểm tra.

Đột nhiên Bàn Tử dường như phát hiện ra điều gì đó, liên tục dùng tay chỉ vào trán cô bé.

Lâm Diệu lại gần xem, hóa ra trên trán bị tóc che khuất lại có một hình xăm ký hiệu thần bí, trông giống như một bóng người đang cúng bái thứ gì đó.

Sau đó, ba người cũng không phát hiện thêm gì nữa, rồi theo đường cũ quay về.

Khi trở lại mặt đất, mọi người đã chuẩn bị xong bữa tối.

Thấy ba người Lâm Diệu trở về, mọi người vội vàng ăn cơm.

Ăn cơm xong, Lâm Diệu kể lại những chuyện xảy ra dưới nước cho mọi người nghe.

Sau đó, anh thấy sắc mặt của Hồ Bát và Bàn Tử có chút khác thường, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Quả nhiên, không lâu sau Hồ Bát nói: "Đạo gia, cô bé mà ngài nói có thể có liên quan lớn đến ngôi mộ cổ kia.

Khi tôi ở trong đó cũng thấy một phiến đá, trên đó có vẽ ký hiệu mà ngài vừa nói." Dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Đạo gia, còn cái bể chứa nước mà ngài nói, có khả năng là do quân Nhật xây dựng năm xưa.

Họ đã tiến hành các loại thí nghiệm nghiên cứu ở đó.

Trong mộ cũng có dấu vết của họ, lối đi kia có thể liên kết với

ngôi mộ cổ.” Trong mộ cũng có dấu ấn hình xăm tương tự?

Vậy thì thân phận của cô bé đó không hề đơn giản, nhưng tại sao cô bé lại chết ở đó?

Còn việc quân Nhật làm thí nghiệm ở đó, xem ra chắc chắn là về phương diện virus, nếu không sẽ không có nhiều thi thể biến thành màu đen như vậy.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Diệu hỏi: “Ở trong đó các anh có thấy bức bích họa kỳ lạ nào không, giống như về tế tự chẳng hạn?” Vương Bàn Tử nghe vậy, vội nói: “Đạo gia, có một bức bích họa, trên đó vẽ một người phụ nữ mặc áo đỏ.

Tuy không nhìn thấy rõ dung mạo cụ thể của cô ấy, nhưng bức bích họa cho người ta cảm giác người phụ nữ này rất đẹp, rất thần bí.

Tôi nhớ rất rõ.” Ồ?

Bức bích họa thần bí đến vậy sao?

Lại còn có tác dụng đó?

Lúc vào trong phải xem kỹ mới được.

Được Vương Bàn Tử nhắc nhở, Hồ Bát cũng gật đầu nói: “Đạo gia, đúng là có một bức bích họa như vậy.

Đồng đội năm xưa của tôi nói đó là nghi thức tế tự của một dân tộc nào đó, nhưng cũng không hiểu rõ, chỉ biết dân tộc đó hẳn đã sớm biến mất trong dòng chảy của lịch sử.” Một tộc người lẽ ra đã biến mất, bây giờ lại phát hiện ra thi thể có ký hiệu đại diện cho tế tự, e rằng bí mật bên trong không ít.

Nhưng Lâm Diệu cũng không tò mò, chuyện như vậy nhiều vô kể, không thể nào chuyện nào cũng phải điều tra cho rõ ràng được.

Nhưng Lâm Diệu ngày càng tò mò về ngôi mộ này.

Rốt cuộc là mộ của ai mà lại dính dáng đến nhiều thứ như vậy, trong truyền thuyết còn có rồng tồn tại.

Mang theo những suy nghĩ này, Lâm Diệu chìm vào giấc ngủ, chuẩn bị khám phá kỹ hơn trong mơ.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm tiếp tục tiến về phía ngôi mộ cổ.

Khoảng cách còn lại không xa, hôm nay có thể đến được ngôi mộ rồi.

Đến trưa, cả nhóm tiến vào một khu rừng.

Địa hình ở đây hoàn toàn khác với bên ngoài, khắp nơi đều là các loại hang động, trông như một miếng pho mát, chẳng trách lại được gọi là Thiên Nhãn Quật.

Nhìn khu rừng phù hợp với tên gọi trước mắt, Lâm Diệu hỏi: "Hồ Bát, anh có nhớ được vị trí cụ thể không?

Nếu thực sự không được, chúng ta đào một cái đạo động nhé?" Hồ Bát có chút bối rối nghe vậy, nhìn quanh một lượt rồi nói: "Đạo gia, hẳn là ở gần đây rồi.

Lối vào đó có dấu vết bị chôn lấp, chúng ta tìm kỹ một chút, trực tiếp đào từ đó ra, sẽ dễ dàng hơn." Lâm Diệu gật đầu, quả thực là vậy, dù sao đất ở đó cũng sẽ mềm hơn một chút.

Đến chiều, cả nhóm cuối cùng cũng tìm được hang động bị chôn lấp đó.

May mà mắt Vương Bàn Tử khá tinh, phát hiện ra mảnh vải quần áo còn sót lại từ năm xưa, nếu không thực sự không dễ tìm.

Nhưng nhìn hang động bị chặn trước mắt, Lâm Diệu có chút đau đầu, cuối cùng nói: "Trước tiên dựng trại ở trên này, lát nữa ta sẽ dùng bí pháp để đào thông lối vào." Dựng trại xong, Lâm Diệu dẫn

theo vài tộc nhân vào lều.

Bí pháp mà anh vừa nói thực chất là con Phân Sơn Giáp của cả nhóm.

Giao công việc này cho nó là yên tâm nhất, còn bí pháp chỉ là một cái cớ.

Chẳng bao lâu, toàn bộ lối đi đã được đả thông.

Nhưng để che mắt, Lâm Diệu cố ý trì hoãn một lúc mới ra khỏi lều.

Nhìn lối đi hoàn hảo xuất hiện trước mắt, Vương Bàn Tử giơ ngón cái lên nói: "Đạo gia, lợi hại thật.

Bí pháp vừa dùng là giải quyết được vấn đề, nếu để chúng tôi đào, có lẽ ngày mai mới vào được." Bên cạnh, Hồ Bát lại chìm vào suy tư, cứ nhìn chằm chằm vào lối đi trên mặt đất, không nói một lời.

Một lúc lâu sau, anh mới vành mắt ửng đỏ nói: "Đạo gia, hay là để tôi xuống trước.

Nơi này tôi quen thuộc, tôi sẽ dẫn đường phía trước." Biết tâm kết của Hồ Bát, Lâm Diệu cũng không từ chối, để anh ta đi trước, sau đó mọi người theo sau tiến vào địa đạo.

Đi khoảng 30 phút, cả nhóm tiến vào một hang động khổng lồ.

Trên mặt đất có rất nhiều tảng đá khổng lồ bị chôn vùi một nửa, cũng không biết cụ thể dùng để làm gì.

Chương 269

Đi vào trong không xa, Hồ Bát dẫn mọi người đến trước một tấm bia đá, sau đó nói: "Đạo gia, hai mặt bia đá này đều có bích họa.

Năm xưa tôi cũng không hiểu rõ, ngài có thể xem trước." Nghe vậy, Lâm Diệu tiến lên cẩn thận nhìn tấm bia đá trước mặt.

Đầu tiên đập vào mắt là một bức tranh sơn lâm.

Tuy màu sắc đã bị mài mòn, nhưng Lâm Diệu vẫn nhận ra, trên tranh vẽ chính là Thiên Nhãn Quật nơi mọi người đang ở, vẽ giống hệt.

Ở rìa bức tranh là một bóng đen mờ ảo của một con rồng đen được vẽ bằng kỹ thuật khắc âm.

Nếu không quan sát kỹ, có thể sẽ nhầm bóng đen này là vết bẩn trên bia đá.

Nhìn bóng rồng, Lâm Diệu chìm vào suy tư.

Con rồng được khắc âm một cách mờ ảo, tạo cho người ta một cảm giác mơ hồ.

Chính vì vậy, Lâm Diệu mới tin vào bức bích họa này.

Nếu trực tiếp khắc một bức chân dung rồng rõ nét, Lâm Diệu có thể trực tiếp khẳng định là giả, nhưng bây giờ lại có chút do dự.

Ghi nhớ chuyện này trong lòng, Lâm Diệu sang mặt kia của bia đá để xem, sau đó anh thấy bức bích họa mà Vương Bàn Tử đã nói trước đó.

Chỉ thấy trên đó là một người phụ nữ mặc áo choàng đỏ, gần như toàn bộ khuôn mặt đều bị che khuất, chỉ có thể nhìn thấy phần cằm.

Tay cô ta cầm một cây trượng dài bằng gỗ, dường như đang thi pháp.

Đúng vậy, Lâm Diệu nhìn vào bức tranh, cũng cảm nhận được cảm giác giống như Bàn Tử, rất kỳ lạ.

Dường như có người đang ám thị rằng người phụ nữ này rất đẹp, nhưng đây không phải là huyễn thuật, nếu không Định Thần Châu đã có tác dụng rồi.

Nhưng ký hiệu trên mu bàn tay của người phụ nữ đó đã thu hút sự chú ý của Lâm Diệu, nó giống hệt ký hiệu trên thi thể cô bé mà anh đã thấy trước đó.

Giữa họ quả nhiên có mối liên hệ.

Lắc đầu, Lâm Diệu gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Chuyện ở đây đã qua nhiều năm như vậy, người trong cuộc năm xưa đã không còn, bây giờ nghĩ cũng vô ích.

Anh nhìn sang Hồ Bát bên cạnh nói: "Đi tiếp thôi.

Những thứ ở đây không có gì đặc biệt, chúng ta hoàn toàn không biết nguyên do sự việc, không nhìn ra được gì đâu." Hồ Bát gật đầu tiếp tục dẫn đường, vừa đi vừa nói: "Đạo gia, lát nữa chúng ta sẽ từ đây quay trở lại mặt đất.

Nơi đó cũng ở trong Thiên Nhãn Quật, nhưng chỉ có thể đi ra vào từ đường hầm này." Lâm Diệu có chút không hiểu, nhưng cũng không vội hỏi rõ, lát nữa lên trên sẽ có thể tận mắt nhìn thấy.

Chẳng bao lâu, cả nhóm đã đến cuối con đường.

Hồ Bát chỉ lên trên đầu nói: "Trên đó có một tấm bê tông, từ đó có thể trực tiếp ra ngoài." Nhìn độ cao phía trên, Lâm Diệu nói với Lâm Nhất: "Cậu lên trước, sau đó thả dây xuống." Lâm Nhất vài bước đã

nhảy lên gần tấm bê tông trên đỉnh, sau đó mở tấm bê tông ra, trèo lên.

Theo dây thừng qua lối ra phía trên, cả nhóm lại một lần nữa trở lại mặt đất của Thiên Nhãn Quật.

Môi trường xung quanh không có nhiều thay đổi.

Lâm Diệu nhìn quanh môi trường xung quanh, chỉ thấy trước mặt mọi người xuất hiện một công trình kiến trúc.

Đó là một tòa nhà nhỏ màu đen, xung quanh là rừng cây rậm rạp.

Nhìn môi trường xung quanh, Lâm Diệu cảm thấy có gì đó không ổn, nơi này dường như là một khu vực bị một trận pháp tách biệt ra.

Lâm Diệu nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi năng lượng xung quanh.

Tòa nhà nhỏ màu đen ở không xa tỏa ra âm khí nồng nặc, bên trong hẳn có không ít thứ kỳ quái.

Điều khiến Lâm Diệu kinh ngạc nhất là khu rừng xung quanh, lại tạo thành một đại trận tự nhiên.

Nhắm mắt lại, Lâm Diệu thông qua cảm nhận năng lượng, có thể vẽ ra một cách rõ ràng một con rồng mờ ảo, đó là hình tượng do trận pháp tỏa ra.

Con rồng này giống hệt con rồng mà anh đã thấy trên bia đá trước đó.

Toàn bộ khu vực này đều nằm trong sự bao bọc của trận rồng này.

Chẳng trách chỉ có thể đi qua đường hầm bên dưới, e rằng khu vực này sắp trở thành một tiểu thiên địa độc lập.

Còn về con thần long ăn bò dê trong truyền thuyết của người dân du mục, hẳn là do bị nhìn thấy khi trận pháp vận hành.

Những con bò dê đó cũng gặp phải tai bay vạ gió.

Mục đích thực sự của trận pháp là hấp thụ linh khí mỏng manh bên ngoài để duy trì hoạt động.

Hiểu rõ chuyện này, Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm, dù sao chỉ có những điều chưa biết mới là đáng sợ nhất.

Vì vậy, Lâm Diệu quay người hỏi: "Hồ Bát, năm xưa vì tìm bò, các anh mới vô tình vào đây.

Vậy thì lúc vào chắc chắn đã ngửi thấy mùi máu tanh rồi phải không?" Hồ Bát có chút kinh ngạc nói: "Đạo gia, làm sao ngài biết được?

Tôi đang định nói chuyện này đây.

Lúc đó tôi không chỉ ngửi thấy mùi máu tanh mà còn thấy những vệt máu rải rác.

Lẽ nào ngài đã biết nguyên nhân rồi?" Nghe lời của Hồ Bát, Lâm Diệu càng thêm chắc chắn về suy đoán của mình, gật đầu nói: "Đúng vậy.

Vệt máu mà các anh thấy năm đó hẳn là do những con bò kia để lại." "Vị trí chúng ta đang đứng, thực ra là một không gian bị một trận pháp khổng lồ ngăn cách.

Nếu không tin, các anh có thể đi về phía ngoài khu rừng, cho dù đi bao lâu, quay đầu lại nhìn khoảng cách cũng sẽ không thay đổi." Vương Bàn Tử vội vàng kinh ngạc gật đầu nói: "Đạo gia, ngài thần quá.

Chương 270

Đúng vậy, lúc đó tôi định đi thẳng ra khỏi khu rừng, nhưng đi mãi vẫn ở tại chỗ.” Lâm Diệu gật đầu tiếp tục nói: “Vậy thì không sai rồi.

Còn nhớ con rồng đen trên bia đá không?

Khu rừng xung quanh chính là con rồng đen đó, những con bò bị mất năm xưa đã bị nó ăn thịt.” Lâm Diệu không để ý đến đám người đang kinh ngạc, tiếp tục nói: “Mỗi khi năng lượng của trận pháp sắp cạn kiệt, trận pháp sẽ tự vận hành, hấp thụ năng lượng từ bên ngoài.

Lúc đó sẽ thấy một con thần long ẩn hiện, những con bò đó đã bị hút vào lúc đó.” Dừng lại một chút, Hồ Bát mắt tròn mắt dẹt nói: “Đạo gia, cũng quá thần kỳ rồi phải không?

Trận pháp lại có uy lực như vậy sao?” Lâm Diệu nhún vai: “Tôi cũng không dám tin, nhưng đó là sự thật.

Tôi chắc chắn trận pháp này được hình thành tự nhiên, không phải do người đời sau bố trí.” Vương Bàn Tử không thể tin nổi nhìn xung quanh, sau đó cảm khái nói: “Đúng là thiệt thòi vì không có văn hóa.

Nếu năm đó có Đạo gia ở đây, những chuyện sau này cũng sẽ không xảy ra.

Tự nhiên thật quá kỳ diệu.” Nhìn đám người đang kinh ngạc, Lâm Diệu lên tiếng: “Được rồi, đừng kinh ngạc nữa.

Hồ Bát, tiếp tục dẫn đường đi, trước tiên cứu Tư Điềm của anh ra rồi hãy nói.” Mặt Hồ Bát đỏ bừng, sau đó nhỏ giọng nói: “Đạo gia, ngài đừng nói bừa, chuyện còn chưa đâu vào đâu mà.” Nhìn Hồ Bát đang bỏ chạy phía trước, mọi người bật cười thiện ý, sau đó vội vàng đuổi theo.

Vừa vào tòa nhà nhỏ kỳ quái, nhiệt độ xung quanh dường như hạ xuống, giống như đã bật điều hòa.

Đi trong hành lang ở giữa, Lâm Diệu cẩn thận cảm nhận môi trường xung quanh.

Âm khí ở đây quá nặng, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đột nhiên, Lâm Diệu nói: "Tất cả dừng lại, phía trước có thứ gì đó, cẩn thận đề phòng." Mọi người dừng lại, sau đó vội vàng rút vũ khí ra.

Chỉ thấy ở góc rẽ đột nhiên vang lên một tràng tiếng bước chân hỗn loạn, nghe như là tiếng của một người, nhưng bước chân có vẻ không vững.

Khi tiếng động đến gần, mọi người cũng nhìn thấy chủ nhân của tiếng bước chân.

Đó là một con bánh tông lông trắng, nhưng con bánh tông này có chút khác biệt.

Bên trái của nó phủ đầy lông trắng, nhưng bên phải cơ thể lại có màu đen tuyền, trên đó không có một sợi lông trắng nào, giống như hai nửa cơ thể bị khâu lại với nhau.

Thấy chỉ có một con bánh tông lông trắng, tuy ngoại hình có chút kỳ dị, nhưng Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: "Đạo gia, giao cho tôi đi, không thể để ngài ra sức suốt cả chặng đường được." Nói xong, anh ta lao lên.

Lâm Diệu định ngăn lại, trong cảm nhận của anh, con bánh tông trước mắt không bình thường, khí tức trên người nó rất mạnh, tuy không bằng Thi Vương, nhưng cũng không kém là bao.

Ngay lúc Lâm Diệu định nói, đã thấy Vương Bàn Tử lùi lại còn nhanh hơn, nhưng không phải đi, mà là bay về.

May mà bay về phía mọi người, được Lâm Nhất đỡ lấy, nếu không có lẽ đã "quang vinh" rồi.

Nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt khổ sở, Bàn Tử cười nói: "Ối chà, Vương Bàn Tử tốc độ cũng nhanh ghê, xem tôi đây." Sau đó, trong vẻ mặt uất ức của Vương Bàn Tử, cậu ta lao lên.

Không gian quá nhỏ, nhiều người lên sẽ không thể thi triển được, vì vậy chỉ có Bàn Tử và Lâm Ý đối phó với con bánh tông.

Hai người phối hợp ăn ý, liên tục đẩy lùi con bánh tông, đồng thời để lại từng vết thương một.

Lâm Ý động tác dứt khoát, trông như một nữ chiến sĩ anh dũng hiên ngang, uyển chuyển xinh đẹp.

Nhưng cách chiến đấu của Bàn Tử lại có chút gai mắt, chiêu nào cũng nhắm vào hạ bộ của con bánh tông.

Nhìn Bàn Tử và Lâm Ý chiến đấu, Lâm Diệu ban đầu chỉ cảm thấy phong cách có chút không hài hòa.

Nhưng khi mấy lần tấn công của Bàn Tử đều bị con bánh tông né tránh bằng mọi giá, Lâm Diệu cảm thấy con bánh tông trước mắt có chút không ổn.

Vừa rồi lúc Bàn Tử vung đao, Lâm Ý cũng nhắm vào con bánh tông, nhưng con bánh tông này thà bị Lâm Ý chém thêm một nhát cũng phải né đòn tấn công của Bàn Tử.

Lẽ nào con bánh tông này có ý thức?

Biết bảo vệ "cậu em" sao?

Lâm Diệu lại quan sát kỹ một lúc, sau đó nói: "Bàn Tử, Lâm Ý, hai người lùi lại trước." Tuy không hiểu ý của Lâm Diệu, nhưng hai người lập tức thoát khỏi vòng chiến, sau đó cẩn thận đề phòng.

Nhưng không ngờ con bánh tông trước mắt lại không tấn công, mà cũng bày ra tư thế phòng ngự.

Lần này, mọi người đều phát hiện con bánh tông kỳ dị trước mắt không bình thường.

Ai từng thấy bánh tông biết phòng ngự bao giờ?

Thật là gặp quỷ, con bánh tông này không phải đã thành tinh rồi chứ?

Cả nhóm và con bánh tông kỳ dị đối mặt một lúc, Lâm Diệu nhìn nó nói: "Ngươi có hiểu được lời ta nói không?

Nếu có thể thì gật đầu." Nhưng con bánh tông kỳ dị không có bất kỳ động tác nào, chỉ đứng đó, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Xem ra, hoàn toàn không có cách nào giao tiếp.

Lâm Diệu vừa định bảo tộc nhân tiến lên giải quyết nó thì thấy con bánh tông kỳ dị chậm rãi gật đầu.

Đây là trả lời câu hỏi vừa rồi sao?

Cũng quá chậm chạp rồi.

Cung phản xạ dài đến mức nào vậy?

Nhưng so với sự thật thần kỳ là bánh tông có thể giữ được thần trí, phản ứng chậm một chút thì cứ chậm một chút, cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được.

Lâm Diệu vượt qua mọi người, đến trước mặt con bánh tông kỳ dị, cẩn thận quan sát rồi hỏi: "Ngươi là người?

Tại sao lại biến thành bánh tông?

Tại sao lại không giống những con khác?" Một lúc sau, con bánh tông trước mặt cuối cùng cũng có phản ứng, lúc thì khoa tay múa

chân, lúc lại làm động tác khác, hoàn toàn không hiểu nó đang biểu đạt cái gì, khiến Lâm Diệu nhìn mà đầu óc mơ hồ.

Chương 271

Đột nhiên, giọng của Lâm Ý truyền đến: "Tộc trưởng, ngài có phải đã đánh giá quá cao thần trí của nó không?

Ngài hỏi quá nhiều, có lẽ nó không có cách nào trả lời được." Sắc mặt Lâm Diệu lập tức có chút đỏ lên.

Đúng vậy, nhất thời kích động hỏi quá nhiều vấn đề, xem phản ứng hỗn loạn của con bánh tông, e rằng nó còn chưa hiểu hết.

May mà không ai nhìn thấy, Lâm Diệu bình tĩnh lại, hỏi lần nữa: "Ngươi có biết viết chữ không?

Chúng ta có thể dùng văn tự để giao lưu." Lần này phản ứng đơn giản hơn, đợi một lúc, nó dùng tay viết lên tường: "Ta đang đợi vu." Bốn chữ viết rất khó khăn, nhưng lại khiến Lâm Diệu vui mừng.

Bánh tông lại có thể giữ được thần trí và ký ức, dù phản ứng có chậm chạp một chút.

Đây là một phát hiện kinh người.

Lâm Diệu vội hỏi: "Tại sao sau khi biến thành bánh tông, ngươi vẫn có thể giữ được thần trí và ký ức?" "Vu, thuật pháp, không biết, tỉnh." Con bánh tông lại khó khăn viết tiếp.

Xem ra Vu nữ trong miệng nó đã sử dụng thuật pháp đặc biệt, mới có thể khiến nó biến thành như vậy.

Nhưng có lẽ sau khi nó tỉnh lại cũng không hiểu rõ chuyện này.

Trong lúc Lâm Diệu không hỏi gì, con bánh tông vẽ một ký hiệu trên tường, giống hệt hình xăm trên trán cô bé dưới nước, sau đó viết: "Cô bé, thấy?" Nhìn con bánh tông trước mặt, không biết nó đã hồi phục tỉnh táo từ lúc nào, nhưng e rằng nó đã đợi rất lâu.

Lâm Diệu không biết có nên nói cho nó biết cảnh tượng mình đã thấy hay không.

Một khi nói ra, e rằng con bánh tông kỳ dị trước mắt sẽ trực tiếp mất đi thần trí, biến thành giống như những con bánh tông khác.

Dù sao đi nữa, cô bé đó hẳn là rất quan trọng đối với nó.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Diệu không giấu giếm sự thật, quyết định nói ra.

Anh chậm rãi nói: "Cô bé mà ngươi nói ta đã thấy, trên trán cô bé có một hình xăm, giống hệt như ngươi vẽ.

Nhưng cô bé đã chết, thi thể trôi nổi dưới nước." Nghe những lời này, con bánh tông chìm vào im lặng.

Lâm Diệu đoán hẳn là nó đang bi thương, đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng lại nhận được một tin tức đau lòng.

Đột nhiên, con bánh tông phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Từ trong âm thanh, mọi người có thể nghe thấy sự bi thương đó, sau đó thấy lông trắng trên người nó không ngừng lan sang nửa thân thể còn lại.

Khí tức trên người nó cũng ngày càng mạnh, không ngừng tiến về phía thực lực của Thi Vương.

Thấy vậy, Lâm Diệu biết không thể chờ đợi được nữa, nếu không sau khi con bánh tông biến dị, cả khu vực này đều sẽ bị dư chấn của trận chiến phá hủy.

Một khi lối đi bị hủy, việc khám phá lại sẽ tốn nhiều công sức.

Vì vậy, Lâm Diệu trực tiếp sử dụng 《Chưởng Tâm Lôi》.

Ánh sáng sấm sét chói lòa hội tụ trong tay Lâm Diệu.

Đợi kỹ năng chuẩn bị xong, nhìn con bánh tông đang biến đổi, Lâm Diệu trực tiếp ấn luồng sấm sét lên đầu nó.

Đợi ánh sáng sấm sét chói mắt biến mất, đầu con bánh tông đã hóa thành than, khí thế trên người cũng trực tiếp tan biến, không còn bất kỳ mối đe dọa nào.

Bàn Tử phía sau lúc này mới nói: "Tộc trưởng, người này cũng đủ trung thành, lại cứ một mực chờ đợi Vu nữ, chỉ là vận mệnh không tốt lắm." "Chỉ có thực lực mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình, nếu không tất cả đều là con rối của vận mệnh." Hồ Bát bên cạnh đột nhiên cảm khái nói.

Nghe vậy, Lâm Diệu gật đầu đồng ý: "Hồ Bát nói không sai, thực lực mới là căn bản nhất, những thứ khác đều là hư ảo." Giải quyết xong con bánh tông kỳ dị, cả nhóm men theo lối đi tiếp tục tiến lên.

Tuy không làm rõ được nguyên nhân con bánh tông có thể giữ được thần trí, nhưng Lâm Diệu cũng không thất vọng.

Anh chưa bao giờ có ý định hồi sinh ai cả, yên nghỉ mới là sự tôn trọng lớn nhất đối với người đã khuất.

Đi một lúc, Lâm Diệu phát hiện Hồ Bát dường như vẫn luôn dẫn mọi người tìm lối vào đi xuống, hoàn toàn không có ý định lên lầu, vì vậy anh hỏi: "Hồ Bát, trên lầu có tình hình gì sao?

Anh có biết không?" Hồ Bát liếc nhìn cầu thang đi lên bên cạnh, sau đó giải thích: "Đạo gia, trên lầu đều là những chuyện kỳ quái, không có minh khí để thu hoạch, lên đó chỉ phí công vô ích." "Lần trước, tôi đã lên một lần.

Người trên lầu dường như đều đã bị biến thành bánh tông, nhưng có lẽ do không tiếp xúc với nhân khí, nên đều đứng yên bất động, chỉ còn thiếu bước cuối cùng để thi biến." Lâm Diệu dừng lại gật đầu, ra

là vậy, thế thì quả thực không cần thiết phải lên đó.

Lẽ nào phải lên đó làm người tốt việc tốt, giải quyết hết đám bánh tông trên đó sao?

Đừng đùa nữa, chuyện không có lợi ích, tại sao phải làm?

Dưới sự dẫn dắt của Hồ Bát, cả nhóm đến gần một cửa địa đạo bị sập.

Đây hẳn là lối vào của tầng hầm, nhưng sau đó đã bị cho nổ tung.

Hồ Bát quay đầu nhìn Lâm Diệu, nói: "Đạo gia, chính là nơi này.

Năm xưa tôi đã cho nổ sập chỗ này, Tư Điềm đang ở trong không gian dưới lòng đất ở đầu bên kia của lối đi." Ở đây không tiện sử dụng Phân Sơn Giáp, vì vậy Lâm Diệu nói: "Được rồi, đến nơi rồi.

Mọi người bắt đầu đào đi, đào thông sớm một chút, để Hồ Bát được gặp lại bạn gái của mình." Trong lúc Hồ Bát mặt đỏ bừng, mọi người cười nói lấy ra đủ loại công cụ, bắt đầu dọn dẹp lối đi trước mặt.

May mà có Toàn Phong Sạn của hệ thống, tốc độ đào ở đây rất nhanh, chắc khoảng một giờ là có thể đào lại được lối đi.

Lâm Diệu nhìn mọi người hành động, gọi Hồ Bát lại, hỏi: "Năm xưa khi hành động trong không gian bên dưới, anh có thấy lối đi nào khác dẫn xuống lòng đất không?" Hồ Bát cẩn thận hồi tưởng lại, nói: "Đạo gia, không gian bên dưới tôi cũng chưa đi hết, nhưng ở giữa tôi đã gặp một nơi kỳ lạ.

Tôi cảm thấy nếu có lối đi, chắc chắn sẽ ở đó." Nhân lúc đang đào lối đi, Hồ Bát kể cụ thể về nơi kỳ lạ đó.

Hóa ra nơi Hồ Bát nói là một căn phòng trong không gian dưới lòng đất.

Toàn bộ căn phòng bị người ta xây một bức tường ngăn lại, dường như để phong tỏa thứ gì đó bên trong.

Lúc đó, khi Hồ Bát chuẩn bị lại gần bức tường để xem tình hình bên trong, anh cảm thấy dường như bị thứ gì đó theo dõi, có một dự cảm, một khi phá bức tường ra, sẽ xảy ra nguy hiểm cực lớn.

Chương 272

Sau đó, tuy Hồ Bát vì sợ hãi mà không phá bức tường đó để xem rốt cuộc bên trong có gì, nhưng lại không kìm được lòng hiếu kỳ, áp tai vào tường phòng, cẩn thận lắng nghe âm thanh bên trong.

Hồ Bát lại nghe thấy bên trong có tiếng nói, nhưng dù cố gắng lắng nghe thế nào, cũng không nghe rõ họ đang nói gì.

Sau đó lại gặp phải những chuyện khác, liền trực tiếp rời đi.

Lâm Diệu rất tò mò về căn phòng mà Hồ Bát nói.

Lại có thể khiến Hồ Bát nảy sinh dự cảm, phải biết rằng chỉ có nguy hiểm cực lớn mới khiến một số người có dự cảm.

Rốt cuộc phía sau đó có thứ gì?

Câu chuyện của Hồ Bát vừa kể xong, lối đi ở bên kia cũng đã đào xong.

Men theo lối đi xuống không gian dưới lòng đất, chẳng bao lâu, cả nhóm đã đến một không gian rộng lớn, xung quanh có dấu vết của vụ nổ.

Nhưng lướt qua một lượt, Lâm Diệu biết nơi này năm xưa hẳn là có người làm việc, các loại thiết bị máy móc đều có.

Trong đó, lớn nhất là cái lò thiêu trước mặt mọi người.

Đi vòng qua lò thiêu khổng lồ, thấy một người phụ nữ và một con chồn vàng đang yên lặng nằm trên mặt đất.

Nhiều năm trôi qua, ngoại hình của họ không hề thay đổi.

Thấy người phụ nữ đó, Hồ Bát vẻ mặt kích động lao tới, chuẩn bị xem cô ấy có còn sống không.

Nhìn biểu hiện kích động của Hồ Bát, cũng biết được thân phận của người phụ nữ này, chính là Tư Điềm mà Hồ Bát ngày đêm mong nhớ, cũng là tâm kết của Hồ Bát bao nhiêu năm qua.

Lâm Diệu tiến lên, yên lặng nhìn biểu hiện kích động của Hồ Bát.

Một lúc lâu sau mới nói: "Được rồi Hồ Bát, để tôi xem thử, xem có thể đánh thức cô ấy dậy không." Hồ Bát đang ôm Tư Điềm khóc nức nở nghe vậy, vội vàng kích động nói: "Đúng, đúng, Đạo gia, ngài mau xem đi.

Tôi cảm thấy Tư Điềm chắc chắn chưa chết, cơ thể cô ấy vẫn mềm, cũng không lạnh." Đợi Hồ Bát đặt Tư Điềm xuống đất, Lâm Diệu đưa tay đặt lên trán Tư Điềm, vận chuyển pháp lực trong cơ thể, cẩn thận cảm nhận tình hình bên trong cơ thể cô.

Theo sự vận chuyển của pháp lực, Lâm Diệu cảm nhận được một luồng năng lượng đạo thuật đang tuần hoàn trong cơ thể Tư Điềm, hoàn toàn phong tỏa sinh cơ của cô.

Bây giờ chỉ thiếu một chiếc chìa khóa là có thể trực tiếp đánh thức Tư Điềm dậy.

Kiểm tra xong, Lâm Diệu mở mắt ra, nhìn Hồ Bát đang mong chờ nói: "Yên tâm đi, cô ấy chưa chết, chỉ là sinh cơ trong cơ thể bị phong ấn.

Bây giờ cẩn thận tìm lá phù Ất Mộc Thanh Long, mấu chốt nằm ở trên người nó." Hồ Bát mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết, sau đó vội vàng kích động đi khắp nơi tìm lá phù Ất Mộc Thanh Long.

Chẳng bao lâu, anh đã tìm thấy nó dưới thân con chồn vàng bên cạnh.

Lâm Diệu nhận lấy lá phù, cẩn thận cảm nhận năng lượng bên trong, phát hiện lá phù Ất Mộc Thanh Long đã mất đi tác dụng hoàn

chỉnh, bây giờ chỉ có thể dùng làm chìa khóa.

Trong ánh mắt đầy hy vọng của Hồ Bát, Lâm Diệu truyền pháp lực vào lá phù Ất Mộc Thanh Long, sau đó thấy trên lá phù phát ra ánh sáng xanh lam mờ ảo.

Theo động tác của Lâm Diệu, lá phù được kích hoạt được đặt lên trán Tư Điềm, sau đó thấy ánh sáng xanh lam đang dần suy yếu, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Sau khi Lâm Diệu lấy lá phù về, Tư Điềm vừa rồi còn không có phản ứng đã mở mắt ra.

Nhìn Hồ Bát đang khóc trước mặt, cô lập tức kích động hét lên: "Hồ Bát, mau chạy đi!" Xem ra ký ức của Tư Điềm đã dừng lại ở khoảnh khắc bị lá phù đánh trúng, khoảnh khắc tỉnh lại cũng quan tâm đến Hồ Bát.

Tình cảm của hai người hẳn sẽ có một kết thúc tốt đẹp.

Hồ Bát nhìn Tư Điềm đang kích động, vội vàng nghẹn ngào nói: "Tư Điềm, đừng kích động, bây giờ không còn nguy hiểm nữa." Nói xong, anh ôm chặt lấy Tư Điềm.

Lâm Diệu không để ý đến màn kịch sướt mướt sắp diễn ra của hai người, trực tiếp đi đến gần con chồn vàng, cẩn thận kiểm tra, phát hiện nó cũng không có vấn đề gì, mới lại một lần nữa sử dụng lá phù, chuẩn bị đánh thức nó dậy.

Theo tác dụng của lá phù, con chồn vàng cũng mở mắt ra.

Thấy bị mọi người vây quanh, nó lập tức muốn chạy trốn, nhưng chưa kịp hành động, đã bị Lâm Diệu bóp cổ.

Lâm Diệu không để ý đến sự giãy giụa của nó, lập tức kích phát pháp lực của mình, để pháp lực tiếp xúc với sức mạnh trong cơ thể con chồn vàng, sau đó lại nhanh chóng thu pháp lực về.

Như vậy là có thể giao tiếp được với nó.

Làm xong tất cả, Lâm Diệu mới lên tiếng: "Đừng giãy giụa nữa, ngươi không phải là đối thủ của ta.

Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ thả ngươi đi." Con chồn vàng nghe lời của Lâm Diệu, không phục nói: "Mau thả ta ra, nếu không ta sẽ khiến tên nhóc đó sống không bằng chết." Thấy con chồn vàng lại dám nói lời cay độc, không nhận rõ tình hình trước mắt, Lâm Diệu trực tiếp hừ lạnh một tiếng, sau đó sử dụng kỹ năng uy áp.

Một luồng khí tức hung thú bạo ngược lập tức tỏa ra.

Sau đó, con chồn vàng trong tay Lâm Diệu như gặp phải quỷ, nhìn Lâm Diệu, cơ thể từ từ run rẩy có nhịp điệu, giống như bị điện giật.

Nhìn con chồn vàng đang run lẩy bẩy, Lâm Diệu thu lại luồng khí tức hung thú đáng sợ, sau đó nhìn nó như nhìn thức ăn: "Bây giờ có thể ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta được chưa?" Con chồn vàng vội vàng gật đầu: "Hỏi đi, hỏi tôi đi, tôi chắc chắn biết gì nói nấy, không giấu giếm điều gì." Đúng là ngựa đòn, thương lượng đàng hoàng không được, cứ phải bị dọa một phen, mới có thể ngoan ngoãn trả lời câu hỏi.

Đúng là tiện.

"Ngươi tên gì, tại sao lại ở đây?" Lâm Diệu trực tiếp đặt con chồn vàng xuống đất, cũng không sợ nó chạy trốn, sau đó mới hỏi.

Con chồn vàng liếc nhìn xung quanh, sau đó vội vàng nói: "Tôi tên Hoàng Ngọc, là đồng bạn của tôi đặt tên cho tôi.

Tôi quay lại đây để tìm xem có lá phù nào khác không." Lâm Diệu lấy ra lá phù Ất Mộc Thanh Long đã mất hiệu lực, hỏi: "Không cần tìm nữa, thứ đó ở chỗ ta đây.

Loại phù chú này ngươi cũng tìm thấy ở đây à?" Hoàng Ngọc nghe

vậy, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, chính là thứ này.

Năm xưa tôi đã mang nó ra từ ngôi mộ bên dưới.

Lúc đó rất nguy hiểm, suýt nữa thì không chạy thoát được.” “Sau đó tôi phát hiện lá phù không cứu được đồng bạn của mình, nên tôi lại xuống xem, có thể lén lút tìm được lá phù nào hữu dụng khác không.

Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Xem ra con chồn vàng tên Hoàng Ngọc này cũng rất trung thành, lại một mực muốn đi cứu đồng bạn của mình.

Chương 273

Sau đó, Lâm Diệu trực tiếp hỏi: "Tình hình bên dưới thế nào, rốt cuộc có nguy hiểm gì?" Hoàng Ngọc run rẩy, nói: "Bên trong có rất nhiều Âm khôi, có con rất mạnh.

Lần trước tôi đã gặp một con Âm khôi lông đen, nên mới bị thương, không thể không rút lui." Âm khôi?

Thứ gì vậy?

Chưa từng nghe qua, hệ thống cũng không có kiến thức về phương diện này.

Vì vậy, Lâm Diệu nhíu mày hỏi: "Âm khôi là thứ gì, miêu tả thử xem." Hoàng Ngọc suy nghĩ một lúc, nói: "Âm khôi là thi thể được luyện chế bằng vu thuật.

Cũng không hẳn là thi thể, những Âm khôi đó đều bị thi pháp lúc còn sống, sau đó lại cải tạo thi thể sau khi chết, khiến chúng trở nên mạnh hơn." "Loại bí thuật này tôi cũng phát hiện ở ngôi mộ bên dưới.

Tôi đã phát hiện ra một bí mật, nhưng ngài phải đảm bảo sẽ không làm hại tôi, và dẫn tôi đi tìm phù chú, tôi mới có thể nói cho ngài biết, nếu không tôi chết cũng không nói." Lâm Diệu nhìn Hoàng Ngọc trước mặt, biết nó đang nói thật, cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể Hoàng Ngọc đang lưu chuyển.

Nếu Lâm Diệu không đồng ý, có lẽ nó sẽ tự sát.

Nhưng dù sao nó cũng đã làm hại người, phá vỡ quy tắc từ lâu.

Vì vậy, Lâm Diệu nói: "Trước tiên nói xem năm xưa tại sao lại tấn công họ?" Nói rồi, Lâm Diệu dùng tay chỉ về phía ba người Hồ Bát.

Hoàng Ngọc hung hăng nhìn ba người, giọng điệu đanh thép nói:

“Sao ngài không hỏi họ đã làm gì trước?

Tại sao chuyện gì cũng đổ lên đầu tôi?” Nhìn con chồn vàng đang tức giận, Lâm Diệu thầm đoán, lẽ nào chuyện này có uẩn khúc gì sao?

Anh gọi ba người đang ổn định cảm xúc ở bên kia lại, hỏi: “Hồ Bát, năm xưa lúc vào đây, các anh có đắc tội với con chồn vàng nào không?” Đối với Hồ Bát và Vương Bàn Tử, chuyện đã qua lâu, rất nhiều chuyện đã quên.

Nhưng ký ức của Tư Điềm vẫn dừng lại ở khoảnh khắc đó, cô có chút do dự nói: “Tôi hình như đã nướng một con chồn vàng ở gần cái ao có cá quái dị.” Nghe những lời này, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, ra là vậy, thế thì cũng không thể trách Hoàng Ngọc được.

Sau đó, bên tai anh vang lên tiếng kêu của Hoàng Ngọc: “Sao lại độc ác như vậy, con vật nhỏ đó còn chưa được một tuổi, tôi chỉ ra ngoài tìm thức ăn một lúc đã bị những người này ăn thịt, làm sao tôi có thể buông tha được.” Lâm Diệu quay đầu, nhìn Hoàng Ngọc trước mặt, lại cảm thấy có chút đáng thương.

Lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu, Lâm Diệu nói: “Chuyện đã qua lâu như vậy, năm xưa ngươi cũng đã báo thù, họ cũng đã chết một người, cứ để nó qua đi.” “Chuyện vừa rồi, ta đồng ý với ngươi.

Nhưng có một chuyện ta phải nhắc nhở ngươi, thời gian đã trôi qua nhiều năm rồi, đồng bạn của ngươi có lẽ không thể hồi sinh được nữa.” Nghe những lời này, Hoàng Ngọc sững sờ, nước mắt cũng lập tức trào ra: “Đã qua mấy năm rồi sao?

Hết rồi, tất cả đều hết rồi.” Nhìn Hoàng Ngọc chìm trong bi thương, Lâm Diệu cũng không tiếp tục truy hỏi, nhìn ba người Bàn Tử nói: “Bây giờ mục đích đã đạt được, lát nữa các anh rút lui đi.

Tôi chuẩn bị xuống ngôi mộ cổ bên dưới xem có thứ gì tốt không,

nhưng chuyện sau này các anh không thể tham gia được.” Hồ Bát và Vương Bàn Tử không nói gì, Tư Điềm lại không chịu: “Cái gì?

Anh lại định đi trộm mộ, tin tôi đi báo cáo không?

Lại còn...” Lời của cô chưa nói xong, miệng đã bị Hồ Bát bịt lại.

Anh vội vàng xin lỗi: “Đạo gia, xin lỗi, Tư Điềm vừa mới tỉnh, đầu óc có chút không tỉnh táo, đang nói bậy đó.” Vương Bàn Tử cũng vội vàng cúi người hành lễ, giúp đỡ xin lỗi.

Lâm Diệu nhìn Tư Điềm đang giãy giụa, nhíu mày: “Nhớ quản cho tốt cô ta, ta không muốn vừa cứu sống lại phải tự tay giải quyết đâu.

Được rồi, mau ra ngoài trước đi, đừng để lát nữa không đi được.” Nhìn bóng lưng ba người đi ra ngoài, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, hy vọng Tư Điềm có thể thức thời một chút, tránh để xảy ra chuyện không vui.

Ở bên kia, Hoàng Ngọc lúc này đã hồi phục, đi đến bên cạnh Lâm Diệu nói: “Tôi ổn rồi.

Tuy không thể cứu sống đồng bạn của mình, nhưng tôi cũng phải theo xuống một chuyến, nếu không tôi không cam tâm.” Tiếp đó, Hoàng Ngọc kể lại bí mật trước đó.

Hóa ra năm xưa khi Hoàng Ngọc chạy trốn đã phát hiện ra một bí mật, đó là ngôi mộ cổ bên dưới thực chất là một đạo quan, chỉ không biết tại sao lại bị dùng làm mộ huyệt.

Những Âm khôi đó cũng không phải nguyên bản xuất hiện trong ngôi mộ cổ, mà là do một người phụ nữ được gọi là Vu nữ chế tạo ra.

Mục đích của cô ta cũng giống như mọi người, là để lấy được bảo vật bên trong.

Nhưng dường như đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ bên trong chỉ có Âm khôi, không có người khống chế.

Đạo quan?

Nghe vậy, Lâm Diệu trong lòng mừng như điên.

Đã là đạo quan, vậy thì phù chú bên trong hẳn có không ít, cộng thêm một số lư hương, đan đỉnh các loại minh khí, thu hoạch lần này chắc chắn sẽ không ít.

Nhìn Lâm Diệu và Hoàng Ngọc nói chuyện, các tộc nhân khác đều nghe không hiểu.

Bây giờ nhìn biểu cảm của Lâm Diệu, biết là có tin tốt, Bàn Tử vội vàng hỏi: "Thế nào?

Tộc trưởng, chúng ta có thể xuống được chưa?" Lâm Diệu vui mừng nói: "Đi, lát nữa đi theo Hoàng Ngọc.

Lần này chúng ta có thể sẽ phát tài lớn, bên dưới lại là một đạo quan.

Sách vở bên trong, nếu được bảo tồn tốt, mang ra ngoài đều là giá trên trời, cung không đủ cầu." Có tin tức này, nhiệt huyết của các tộc nhân tăng lên gấp bội.

Lần trước ở ngôi mộ tướng quân, mọi người đã vấp một cú ngã đau, không chỉ không tìm được bao nhiêu minh khí, mà suýt nữa đã bỏ mạng ở đó.

Bây giờ cơ hội rửa nhục đã đến.

Trong không gian dưới lòng đất, theo Hoàng Ngọc đi quanh co một hồi cuối cùng cũng đến được đích, một căn phòng có tường màu đen.

Bây giờ cửa của căn phòng này đã biến mất, thay vào đó là một bức tường gạch đỏ, giống như căn phòng mà Hồ Bát đã nói trước đó.

Hoàng Ngọc đứng thẳng người, dùng một chân trước chỉ vào bức tường gạch nói: "Ở phía sau bức tường này, trên cùng có một viên gạch có thể di chuyển được.

Năm xưa tôi đã từ đó thoát ra." Nghe lời của nó, Lâm Diệu trực tiếp tiến lên, cẩn thận sờ vào viên gạch đỏ mà nó nói.

Quả nhiên có thể di chuyển được.

Anh dùng 《Song Chỉ Tham Động》 cẩn thận gắp viên gạch ra, sau đó Lâm Diệu dừng động tác lại.

Anh chuẩn bị lắng nghe giọng nói mà Hồ Bát đã nói, nhưng khi Lâm Diệu vận dụng 《Thính Lôi》, lại không hề nghe thấy âm thanh nào ở phía sau bức tường.

Chương 274

Lẽ nào Hồ Bát đang lừa mình?

Không thể nào, Hồ Bát không cần thiết phải làm vậy.

Hẳn là thế giới sau bức tường đã xảy ra biến hóa, có một số chuyện đã trở nên khác đi.

Nhìn bức tường không có động tĩnh gì phía sau, Lâm Diệu dứt khoát nói: "Phá sập bức tường này đi, chúng ta xuống xem bên trong cất giấu thứ gì tốt mà sợ người khác nhìn thấy thế?" Nghe vậy, Bàn Tử vui vẻ nói: "Tộc trưởng, tôi đã sớm chờ ngài nói câu này rồi.

Cứ xem tôi đây." Nói xong, Bàn Tử trực tiếp lấy đại đao sau lưng xuống, sau đó đứng vững trước tường.

Cậu ta đứng im một lúc lâu không động tĩnh, mọi người đều tò mò nhìn Bàn Tử.

Lâm Nhất hỏi: "Bàn Tử, sao thế?

Có vấn đề gì à?" Bàn Tử ngượng ngùng quay đầu nói: "Lâm Nhất đại ca, để tôi hô một khẩu hiệu cho có khí thế đã." Nghe xong, mọi người suýt nữa thì vẹo cả lưng.

Hay thật, đợi lâu như vậy chỉ để hô khẩu hiệu sao?

Bàn Tử đúng là không có chút đứng đắn nào.

Trên mặt đất, Hoàng Ngọc nhảy lên vai Lâm Diệu, kêu chít chít: "Này, tên tộc nhân kia của ngươi không phải là một tên ngốc đấy chứ?

Hắn cũng có thể xuống mộ sao?

Mới mấy năm thôi mà thế giới đã thay đổi nhanh đến vậy à?" Lâm

Diệu sa sầm mặt không biết nói gì với Hoàng Ngọc, cuối cùng đành phải quay sang nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, Hoàng Ngọc hỏi ngươi có phải là đồ ngốc không?

Có thể đưa xuống mộ được không đấy?" Nghe vậy, các tộc nhân bên cạnh đều cười phá lên, lần lượt trêu chọc Bàn Tử.

Bàn Tử nghe xong, tức giận nói: "Hoàng Ngọc, ngươi nhìn cho rõ đây, xem Bàn gia ta đạo mộ như thế nào." Nói xong, Bàn Tử giơ đại đao lên, dùng toàn lực chém mạnh xuống.

Kèm theo một tiếng nổ lớn, một vết đao khổng lồ xuất hiện trên toàn bộ bức tường, khiến Hoàng Ngọc cũng phải sững sờ.

Không đợi Hoàng Ngọc tỉnh táo lại, Bàn Tử lại chém thêm một đao nữa, một vết đao hình chữ X xuất hiện trên tường.

Theo sau cú đá của Bàn Tử, cả bức tường lập tức sụp đổ.

Hoàng Ngọc đã sớm bị màn trình diễn của Bàn Tử làm cho kinh ngạc, sau khi tỉnh táo lại vội vàng nói: "Trời ạ, tộc nhân của ngươi cũng mạnh mẽ quá nhỉ.

Nếu năm đó ta xuống mộ cùng hắn, có lẽ đã không bị thương." Lâm Diệu nhìn Hoàng Ngọc đang kinh ngạc, nói: "Cứ xem tiếp đi, các tộc nhân khác cũng không kém đâu." Nghe câu này, Hoàng Ngọc lại kinh ngạc thêm lần nữa, sau đó đôi mắt nhỏ láo liên, không biết đang tính toán âm mưu gì.

Lâm Diệu nhìn bức tường sụp đổ, trực tiếp bước qua, phát hiện phía sau là một căn phòng trống.

Tuy nhiên, trên mặt đất lại có một cửa hang tỏa ra khí lạnh, có lẽ đây là lối vào cổ mộ.

Lâm Diệu quay đầu nhìn Hoàng Ngọc, nó vội vàng nói: "Đúng vậy, chính là chỗ này.

Tình hình bên trong, nói thật không giống mộ huyệt, mà giống một đạo quan thực sự hơn, cũng không có mấy thứ như cửa mộ.

Cứ vào xem là biết." Lâm Diệu gật đầu, dẫn tộc nhân tiến vào cửa hang.

Hắn cũng không quan tâm bên trong có nguy hiểm hay không, đã đến bước này rồi, chẳng lẽ lại rút lui?

Xuống đến bên dưới, Lâm Diệu mới hiểu ý của Hoàng Ngọc.

Thứ đầu tiên đập vào mắt lại là một kiến trúc hình cổng tam quan, chỉ là trên cổng không khắc chữ gì, cũng không cần tốn sức mở cửa, vì nó vốn đã trống hoác.

Qua khỏi cổng, xung quanh bắt đầu xuất hiện những trụ đá, trông giống như lính gác hai bên, nhưng có lẽ công trình vẫn chưa hoàn thành.

Không biết năm xưa đã xảy ra chuyện gì.

Đi không xa, họ đã nhìn thấy đám âm khôi mà Hoàng Ngọc nói tới.

Chúng đang hỗn loạn chắn ngang lối đi phía trước, đi lang thang không mục đích.

Quan sát kỹ, Lâm Diệu phát hiện những âm khôi này đều đã bị cải tạo.

Có con cánh tay được thay bằng đao, có con sau lưng lại có thêm một loại binh khí kỳ quái, tóm lại đều có hình thù kỳ dị.

Lâm Diệu nhìn rồi nói: "Lâm Nhất, năm người các ngươi lên thăm dò thử, xem thực lực của đám âm khôi này thế nào, tất cả cẩn thận một chút." Năm người gật đầu, lần lượt rút vũ khí ra.

Năm thanh Phục Ma Đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo từ từ được rút ra khỏi vỏ.

Khi năm người tiến vào phạm vi nhất định của đám âm khôi, chúng liền chủ động tấn công.

Năm người nhớ lời nhắc nhở của tộc trưởng, chuẩn bị đánh chắc tiến chắc, từ từ đẩy lùi.

Nhưng không ngờ, Lâm Nhất vừa giơ đao lên đỡ, con âm khôi lao tới trước mặt đã bị chém thành hai nửa.

Có thể là bất ngờ, nhưng hai lần, ba lần thì sao?

Chưa đầy một phút, năm người của Lâm Nhất đã giải quyết đám âm khôi cản đường như thái rau, hoàn toàn không có chút thử thách nào.

Lâm Nhất trở về, uất ức nói: "Tộc trưởng, mấy thứ này trông thì màu mè hoa lá, nhưng không chịu nổi một đòn.

Thực lực cũng chỉ mạnh hơn âm thi một chút." Lâm Diệu cũng nhìn Hoàng Ngọc: "Đây là âm khôi hùng mạnh mà ngươi nói đó hả?

Ta cũng không thấy mạnh chỗ nào, chưa mấy chiêu đã bị giải quyết rồi.

Nếu đều là thứ này, ngươi có thể bị thương sao?" Nhìn Hoàng Ngọc đang ngẩn người, Lâm Diệu đột nhiên nói với vẻ không thể tin được: "Không lẽ yếu đến vậy sao?

Vậy mà năm đó có thể đối phó với đám người Hồ Bát?" Hoàng Ngọc hoàn hồn, có chút lúng túng nói: "Ta có hơi yếu, nhưng bọn họ cũng đâu có mạnh đến vậy?

Lúc đó ta đối phó với đám người kia, toàn dùng mưu kế cả.

Chương 275

Đầu óc mới là vũ khí lợi hại nhất.” Khóe miệng Lâm Diệu giật giật, trong lòng cảm thấy bất bình thay cho đám người Hồ Bát.

So đấu trí thông minh mà bốn người lại không thắng nổi một con chồn vàng, thật mất mặt.

Lâm Diệu lắc đầu, đánh giá lại phán đoán trước đó của Hoàng Ngọc, sự chênh lệch thực lực này quá lớn rồi.

Tiếp tục tiến về phía trước, lần này Hoàng Ngọc không còn im lặng nữa.

Nó cứ ở những khúc quanh co mà hỏi dò thông tin về Lâm gia, nhưng đều bị Lâm Diệu lảng đi.

Trên đường, họ gặp thêm vài tốp âm khôi nữa, nhưng đều bị giải quyết gọn gàng, hoàn toàn không gây ra trở ngại nào.

Cả nhóm dễ dàng đến được chính môn của đạo quan.

Nhìn cánh cửa lớn màu đỏ son, không biết những người này nghĩ gì mà lại xây dựng một đạo quan dưới lòng đất, kiến trúc y hệt bên ngoài.

Đứng trước cổng đạo quan, Hoàng Ngọc nói: “Bên trong có một con rất lợi hại… à, mạnh hơn một chút.

Ta bị thương chính là ở đó, bùa chú cũng lấy từ trong đó ra.” Lâm Diệu gật đầu, tâm trạng có chút kích động.

Vào lâu như vậy, cuối cùng cũng đến phần chính rồi.

“Mở cửa.” Lâm Diệu phất tay, sau đó lớn tiếng ra lệnh.

Khi tộc nhân mở cửa lớn, một con âm khôi từ bên trong lao ra.

Con âm khôi lần này có chút khác biệt, toàn bộ đầu lâu của nó lại có màu đen, trông hơi giống con bánh tông quỷ dị mà họ từng gặp trước đây.

Chẳng lẽ da màu đen đại diện cho sức mạnh của âm khôi?

Nguyên lý là gì?

Không đợi Lâm Diệu nghĩ xong, Lâm Ý đã giao đấu với con âm khôi lao ra.

Nhưng kết quả cũng không có gì đáng kinh ngạc, chỉ ba chiêu đã bị Lâm Ý chém bay đầu lâu.

Xem ra cũng chỉ mạnh hơn những âm khôi khác một chút, không có tác dụng gì lớn, chỉ là đến nộp mạng mà thôi.

Nhìn cánh cửa mở toang, Lâm Diệu mỉm cười bước vào.

Mùa thu hoạch đã đến.

Bước vào cửa, Lâm Diệu chưa kịp quan sát kỹ, Hoàng Ngọc trên vai đã vội vàng nhảy xuống đất, chạy về một hướng.

Lâm Diệu cũng không ngăn cản.

Nó cũng không có không gian hệ thống, tìm được đồ cũng không thể giấu đi đâu được.

Quan sát kỹ môi trường xung quanh mới là việc cần làm.

Bên trong là một khoảng sân rộng lớn, đối diện là một cánh cửa lớn khác.

Hai bên trái phải của sân là những gian nhà phụ, bình thường nên là nơi ở của đệ tử ngoại môn đạo gia, dùng để canh giữ cổng.

Lâm Diệu phất tay, ra hiệu cho tộc nhân tản ra tìm kiếm kỹ lưỡng, xem có thứ gì tốt không.

Nhìn các tộc nhân tản ra, Lâm Diệu đột nhiên nói: "Tất cả xem cho kỹ, nếu phát hiện bùa chú thì trực tiếp mang về cho ta xem." Sau đó, hắn mới đi theo hướng của Hoàng Ngọc, chuẩn bị xem có thứ gì tốt mà khiến nó vội vàng như vậy.

Lâm Diệu cũng chuẩn bị chia một chén canh.

Đi đến trước một chiếc rương vỡ trong sân, Lâm Diệu phát hiện Hoàng Ngọc đang ở bên trong.

Hắn mở tung nắp rương ra, thấy rất nhiều bùa chú đang nằm im bên trong.

Hoàng Ngọc đang không ngừng lựa chọn.

Lâm Diệu vui vẻ kiểm tra những lá bùa này.

Tất cả đều là bùa chú thượng cổ mà hiện tại không có cách nào vẽ được.

Tuy một số đã mất tác dụng, nhưng những lá còn lại cũng đủ khiến Lâm Diệu vui mừng.

Đối chiếu kỹ lưỡng, Lâm Diệu phát hiện trong đó có rất nhiều Ất Mộc Long phù, còn lại là một số Hồi Xuân phù, dùng để trị thương.

Xem ra bùa chú trong chiếc rương này đều dùng để trị thương, đáng tiếc là có rất nhiều đã bị hỏng.

Thu dọn bùa chú xong, nhìn Hoàng Ngọc vẫn đang tìm kiếm, Lâm Diệu nói: "Không cần tìm nữa, những cái dùng được ta đã thu hết rồi.

Những cái còn lại đã sớm bị hủy, tìm cũng vô dụng." Hoàng Ngọc không để ý, vẫn liều mạng tìm kiếm, xem ra vẫn chưa từ bỏ.

Lâm Diệu lắc đầu cũng không quan tâm nữa, dù sao đoạn đường phía sau cũng không dùng đến nó, hoàn toàn dựa vào mọi người tự khám phá.

Quan sát khắp nơi, Lâm Diệu cũng không phát hiện thêm chiếc rương nào khác.

Không biết cái rương đó bị ai vứt vào trong sân?

Các tộc nhân lần lượt từ các gian nhà phụ hai bên đi ra, ai nấy đều mặt mày tươi cười, xem ra thu hoạch không tồi.

Lâm Nhất vội vàng lấy ra những lá bùa tìm được, nói: "Tộc trưởng, tôi tìm được những thứ này, không biết còn dùng được không." Các tộc nhân khác cũng lần lượt lấy ra bùa chú tìm được.

Lâm Diệu phát hiện những lá bùa này đều giống nhau, đều là Hồi Xuân phù, trong đó có hơn một nửa không dùng được nữa.

Sau khi thu dọn xong, Lâm Diệu nhìn Bàn Tử đang đắc ý: "Sao?

Chương 276

Nhìn bộ dạng của ngươi thu hoạch lớn lắm hả?

Mau lấy ra xem nào.” Nghe lời Lâm Diệu, Bàn Tử từ từ lấy ra một chiếc rương lớn.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Bàn Tử vênh váo nói: “Tộc trưởng, ngài xem đi, vận may của tôi tương đối tốt, cả rương này đều là bùa.” Nghe vậy, Lâm Diệu vội vàng nhận lấy chiếc rương.

Mở ra, hắn hít một hơi khí lạnh.

Vận may của Bàn Tử đây sao?

Trong rương lại chứa đầy ắp Thiểm Lôi phù, đây là loại bùa tấn công uy lực lớn.

Lâm Diệu vội vàng kiểm tra, sau đó kinh hỉ phát hiện, bùa chú bên trong lại có hơn một nửa có thể sử dụng.

Hắn vội nhìn Bàn Tử nói: “Tốt, làm không tồi, Bàn Tử lại lập công rồi.

Nghĩ kỹ xem muốn phần thưởng gì.” Bàn Tử nghe vậy, miệng cười không khép lại được, vội vàng xua tay nói: “Ây da, tộc trưởng, tôi ngại quá.

Các tộc nhân khác còn chưa lập công, tôi đã được hai lần rồi, thật xấu hổ.” Nhìn bộ dạng đắc ý của cậu ta, các tộc nhân khác tức không chịu nổi, vội vàng tiến lên “trừng trị”.

Cả không gian vang lên tiếng ồn ào của các tộc nhân.

Lâm Diệu không để ý đến đám người đang đùa giỡn, kiểm đếm số lượng bùa chú.

Trong đó, Ất Mộc Long phù có 20 lá, Hồi Xuân phù cũng có 53 lá, nhiều nhất là Thiểm Lôi phù lại có tới 112 lá.

Thu hoạch lần này không hề nhỏ, những lá bùa này vào thời khắc quan trọng có thể cứu mạng.

Kiểm đếm xong bùa chú, Lâm Diệu lại hỏi về những thu hoạch khác, cũng không tồi.

Họ thu được một số minh khí, trong đó lại có một số sách được bảo quản tốt, có những cuốn chưa từng thấy, giá trị hẳn không thấp.

Cả nhóm chuẩn bị xong, tiếp tục lên đường về phía sau.

Một khởi đầu thuận lợi đã khích lệ tinh thần của tất cả tộc nhân.

Khi tộc nhân mở cánh cửa lớn, Lâm Diệu nhìn Hoàng Ngọc ở xa, gọi: "Hoàng Ngọc, chúng ta đi đây, ngươi có đi không?" Hoàng Ngọc nhìn lại những lá bùa đã hỏng, sau đó nhanh chóng chạy đến vai Lâm Diệu: "Đi chứ, ta muốn vào trong xem, vết thương lần trước không thể chịu vô ích được." Bước ra khỏi cánh cửa vừa mở, con đường phía sau đều được lát bằng gạch đá xanh, trông có vẻ gọn gàng hơn một chút.

Đi trên đoạn đường này, tuy không gặp nguy hiểm, nhưng huyết mạch của Lâm Diệu lại không ngừng cảnh báo.

Hắn kiểm tra kỹ lưỡng cũng không phát hiện ra nguồn nguy hiểm.

Trong lúc Lâm Diệu đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên sau lưng.

Quay đầu lại, hắn thấy một âm khôi khổng lồ đứng dậy.

Nhìn chiều cao của nó, hẳn phải hơn hai mét.

Nhưng trước đó nó trốn ở đâu?

Các tộc nhân lần lượt xông lên, còn Lâm Diệu thì quan sát kỹ xung

quanh, nhưng không phát hiện gì.

Đột nhiên, Hoàng Ngọc trên vai nói: "Nhìn những cây cột kia kìa, trông giống đồ trang trí, hoàn toàn không có tác dụng chịu lực, phía trên cũng không có mái che." Lâm Diệu nhìn kỹ, quả nhiên trên những cây cột đó có một khoảng trống.

Chẳng lẽ là để đặt những âm khôi này?

Không đợi Lâm Diệu hiểu ra, trên những cây cột khác cũng có bóng đen nhảy xuống, giống như sủi cảo rơi xuống nồi, chẳng mấy chốc mọi người đã bị âm khôi bao vây.

Những âm khôi này không giống những con đã thấy trước đó.

Chúng chỉ có một đặc điểm là thân hình cường tráng, trên người quấn những vòng sắt tròn, dường như dùng để cản đòn tấn công.

Nhìn lại màu da của chúng, nửa thân trên của mỗi âm khôi đều có màu đen, trông như hai bộ phận trên dưới bị ghép lại một cách cưỡng ép, vô cùng quái dị.

Hoàng Ngọc trên vai có chút sợ hãi, vội nói: "Chúng ta mau rút lui thôi, nếu không lát nữa sẽ không còn cơ hội." Rút lui?

Chỉ với mấy thứ này mà phải rút lui sao, đó là chuyện không thể.

Lâm Diệu lắc đầu nói: "Cứ yên tâm xem đi, mấy thứ này không gây ra phiền phức đâu." Lời Lâm Diệu vừa dứt, các tộc nhân đã lần lượt hành động, vung vũ khí bắt đầu tấn công âm khôi.

Trong đó, màn trình diễn của Bàn Tử là nổi bật nhất, một thanh đại đao vung lên kín như bưng, hoàn toàn không sợ đám âm khôi có ưu thế về số lượng.

Khi các tộc nhân và âm khôi áp sát, một bộ phim hành động với chủ đề chiến đấu sắp được công chiếu.

Lâm Diệu chuẩn bị yên tâm xem phim.

Chỉ là trên vai có một con chồn vàng lải nhải, có chút phá vỡ không khí.

Các tộc nhân xông đến trước mặt âm khôi, lần lượt sử dụng chiêu thức trong «Bát Quái Đao» để đối phó với đám âm khôi có phần chậm chạp.

Có ưu thế về tốc độ, đám âm khôi to lớn này hoàn toàn không làm gì được các tộc nhân.

Mặc dù về sức mạnh có vẻ chúng có ưu thế, nhưng Lâm Nhất và những người khác hoàn toàn không đối đầu trực diện với chúng.

Các tộc nhân vây quanh âm khôi du đấu.

Chẳng bao lâu, trên người đối thủ đã bị chém ra từng vết thương.

Mặc dù âm khôi không có máu, cũng không sợ bị thương, nhưng đó là đối với vũ khí thông thường.

Vũ khí trong tay các tộc nhân, mỗi thanh đều là khắc tinh của chúng.

Âm khí trong cơ thể chúng liên tục bị những vũ khí này đánh tan, bốc lên từng làn khói đen đặc, bên trong lẫn lộn thi độc và âm khí.

Chương 277

Trong đó, Bàn Tử là nổi bật nhất.

Cậu ta không giống các tộc nhân khác, mà đối đầu trực diện với âm khôi.

Mỗi lần vung đao đều sẽ lấy đi một phần cơ thể của âm khôi, xung quanh cậu ta đều là những mảnh vỡ bốc khói đen.

Trận chiến trông có vẻ ác liệt, nhưng các tộc nhân đều chưa dùng hết sức.

Dù sao đây cũng chỉ là những con quái nhỏ, không cần phải quá vội vàng, vừa hay nhân cơ hội nghiên cứu điểm yếu của âm khôi.

Đột nhiên, một con âm khôi tách khỏi đội, đi về phía Lâm Diệu.

Thấy Lâm Nhất định lên ngăn cản, Lâm Diệu phất tay, ra hiệu không cần quan tâm.

Hoàng Ngọc đứng trên vai Lâm Diệu lại bị dọa sợ, lải nhải nói: "Mau, chúng ta mau tránh đi, có âm khôi đi về phía chúng ta rồi." Lâm Diệu cười nhẹ nói: "Được rồi, không cần lo lắng.

Ta để nó qua đây là để nghiên cứu, xem điểm yếu của đám âm khôi này ở đâu." Nói xong, Lâm Diệu đi về phía âm khôi đang di chuyển chậm chạp.

Hoàng Ngọc trên vai thì bám chặt lấy hắn, sau đó giấu thân mình sau lưng Lâm Diệu, cứ thế treo trên người hắn.

Cảm nhận hành động của Hoàng Ngọc, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Hoàng Ngọc thật sự nhát gan, nhưng cũng có thể thấy nó rất trung

thành với bạn bè.

Nhát gan như vậy mà cũng dám vào tìm bùa chú.

Nhìn con âm khôi đang tấn công mình, Lâm Diệu ngay cả vũ khí cũng không rút ra, chỉ vận dụng «Khinh Thân Thuật» di chuyển nhanh chóng, né tránh đòn tấn công của âm khôi.

Trong lúc di chuyển, Lâm Diệu đặt ánh mắt lên người con âm khôi trước mặt, cẩn thận tìm kiếm điểm yếu của nó.

Đột nhiên, Lâm Diệu chú ý đến một chỗ đặc biệt ở sau gáy của âm khôi, màu sắc khác với những chỗ khác.

Thế là Lâm Diệu thử đâm chủy thủ vào chỗ có màu sắc khác biệt đó.

Không ngờ con âm khôi vừa rồi còn đang liều mạng tấn công, lại lập tức ngừng động tác, sau đó mất trọng tâm ngã xuống đất.

Lâm Diệu nhìn con âm khôi trên mặt đất, chẳng lẽ thật sự tìm được điểm yếu rồi?

Lại có thể giải quyết đơn giản như vậy sao?

Thật khiến người ta không dám tin, điểm yếu của âm khôi lại trực diện với kẻ địch như vậy, ngay cả ngụy trang cũng không có.

Sau khi xác nhận con âm khôi trên mặt đất đã thật sự chết, Lâm Diệu hét về phía các tộc nhân xung quanh: "Tất cả chú ý sau gáy của âm khôi, ở đó có một mảng da màu sắc khác biệt, đó là điểm yếu của chúng.

Chỉ cần đâm trúng, âm khôi sẽ bị tiêu diệt." Hoàng Ngọc treo trên người Lâm Diệu thấy hắn tiêu diệt âm khôi đơn giản như vậy, liền nhảy ra trước mặt Lâm Diệu, nghiêm túc nói: "Sau này có thể dẫn ta đi hạ mộ cùng không?

Ngươi lợi hại như vậy, ở cùng ngươi chắc chắn an toàn.

Năng lực của ta cũng sẽ giúp ích cho ngươi.” Lâm Diệu buồn cười nhìn Hoàng Ngọc, nói: “Sao, không định về Hoàng gia à?

Đó mới là nơi tộc nhân của ngươi ở.” Ai ngờ Hoàng Ngọc lại khinh thường nói: “Ta mới không muốn ở cùng đám tiểu nhân đó, suốt ngày chỉ nghĩ cách kiếm nhiều tiền hơn, ...” “Thôi không nói nữa, ta có thể gia nhập không?

Ta thật lòng đấy, muốn tìm một thế lực có thể dựa vào, nếu không ta sẽ gặp nguy hiểm.” Lâm Diệu không để ý đến lời của Hoàng Ngọc, suy nghĩ một chút, rồi hỏi hệ thống: “Hệ thống, chồn vàng cũng có thể được truyền thừa sao?” “Đinh, túc chủ yên tâm, có thể truyền thừa.

Sau khi truyền thừa, giao tiếp giữa các tộc nhân sẽ không có trở ngại.

Nhưng tinh quái truyền thừa có yêu cầu, chỉ có những con được hệ thống kiểm tra đạt tiêu chuẩn mới được.” Nhìn Hoàng Ngọc đang nghiêm túc trên mặt đất, Lâm Diệu thực ra rất coi trọng sự trung thành của nó.

Nếu có thể thu phục nó, cũng là một chuyện tốt.

Thế là hắn nói: “Hệ thống, kiểm tra con chồn vàng Hoàng Ngọc trước mặt, xem nó có thể tiếp nhận truyền thừa không?” “Đinh, kiểm tra kết thúc, có thể truyền thừa.

Đề nghị túc chủ truyền thừa kiến thức về phương diện đạo thuật.” Nghe hệ thống trả lời, Lâm Diệu nhìn Hoàng Ngọc, nghiêm túc nói: “Ta hy vọng ngươi suy nghĩ kỹ một chút.

Gia nhập vào chỗ ta không phải chuyện đơn giản như vậy.

Một khi đã gia nhập, cả đời không được phản bội gia tộc.” Không ngờ Hoàng Ngọc không chút do dự nói: “Ta đã quyết định rồi.

Không khí trong gia tộc của ngươi rất tốt, rất đoàn kết, ta gia nhập.” Lâm Diệu gật đầu: “Vậy chuẩn bị đi, ta sẽ tiến hành nghi thức.

Lát nữa sẽ có chút đau đớn.” Nhìn Hoàng Ngọc đã chuẩn bị xong, Lâm Diệu trực tiếp làm theo đề nghị của hệ thống, nhấp vào truyền thừa.

Chẳng bao lâu, Hoàng Ngọc đã lăn lộn không ngừng trên mặt đất, chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Ở phía bên kia, các tộc nhân nhận được lời nhắc nhở của Lâm Diệu, liền tăng tốc độ.

Mỗi khi đến sau một con âm khôi, họ sẽ trực tiếp dùng chủy thủ đâm vào điểm yếu của nó.

Thời gian trôi qua, số lượng âm khôi ngày càng ít, tốc độ của các tộc nhân cũng ngày càng nhanh.

Chẳng bao lâu, ngoại trừ Bàn Tử, các tộc nhân khác đều đã giải quyết xong trận chiến.

Chỉ có Bàn Tử vẫn đang chơi đùa với âm khôi một cách vui vẻ.

Mấy con âm khôi trước mặt giờ đã bị gọt thành người que, cậu ta lại đang ngược đãi chúng.

Nhìn Bàn Tử có sở thích bệnh hoạn, các tộc nhân khác đều tỏ vẻ ghét bỏ, sau đó đi về phía Lâm Diệu.

Thấy Hoàng Ngọc đang đau đớn giãy giụa trên mặt đất, hình thái cũng đang thay đổi, Lâm Nhất tò mò hỏi: “Tộc trưởng, ngài cũng truyền thừa cho nó rồi sao?

Tôi thấy nó càng ngày càng giống hình xăm trên người chúng ta vậy?” Lâm Diệu vốn đang có chút nghi ngờ về sự thay đổi của Hoàng Ngọc, nghe lời Lâm Nhất, hắn chợt bừng tỉnh.

Vừa rồi nhìn sự thay đổi của Hoàng Ngọc quen thuộc như vậy, hóa ra là hình xăm huyết mạch trên người mọi người.

Chương 278

Xem ra Hoàng Ngọc đã được lợi lớn rồi, ngay cả cơ thể cũng được cải tạo.

Không biết cuối cùng sẽ biến thành dạng gì.

Đúng lúc này, Hoàng Ngọc trên mặt đất hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó lập tức im bặt.

Khi nó đứng dậy lần nữa, mọi người phát hiện đuôi của nó đã trở nên thon dài hơn, thân hình cũng lớn hơn không ít.

Nhưng thay đổi rõ rệt nhất là đôi mắt của nó.

Đôi mắt vốn màu vàng, giờ đã biến thành màu đen tuyền, không có bất kỳ tạp sắc nào khác.

Hoàng Ngọc hiện tại trông càng thêm thần bí.

Nếu người không biết nhìn thấy, chắc chắn sẽ không coi nó là một con chồn vàng.

Hoàng Ngọc đứng dậy, tò mò nhìn cơ thể mình, không ngừng nhảy tới nhảy lui, cảm nhận mọi sự thay đổi.

Lâm Diệu nhìn Hoàng Ngọc đang phấn khích, hỏi: "Hoàng Ngọc, thế nào, sau khi truyền thừa có thay đổi gì không?" Ai ngờ lời vừa dứt, một bóng trắng đã trực tiếp xuất hiện trên vai Lâm Diệu.

Lâm Diệu kinh hãi phát hiện mình hoàn toàn không nhìn rõ thân ảnh của Hoàng Ngọc.

Hoàng Ngọc đứng trên vai, phấn khích nói: "Tộc trưởng, tôi cảm giác như được thoát thai hoán cốt.

Mặc dù có một số kỹ năng tôi không thể sử dụng, nhưng nó đã

cường hóa cơ thể tôi." "Bây giờ không chỉ tốc độ của tôi nhanh hơn, mà cả sức mạnh cũng vậy.

Mắt của tôi hiện tại có sự thay đổi đặc biệt, có thể nhìn thấy mọi sự biến đổi năng lượng." "Còn một số điều tôi chưa hiểu rõ, nhưng kỹ năng đạo thuật của ngài, tôi có thể dùng miệng để phóng ra." Nghe vậy, vẻ mặt Lâm Diệu có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ Hoàng Ngọc đã biến thành vĩ thú của thế giới đạo mộ?

Vậy thì thú vị rồi.

Lâm Diệu chưa kịp nói gì, Lâm Nhất và những người khác đã kinh ngạc phát hiện họ có thể hiểu được lời của Hoàng Ngọc.

Lâm Nhất vội vàng hỏi: "Hoàng Ngọc, ngươi thay đổi lớn quá, sau này còn có thể gọi là chồn vàng không?" Nghe vậy, Hoàng Ngọc có chút tức giận nói: "Ta biết ngươi tên Lâm Nhất.

Sau này không được gọi ta là chồn vàng nữa, ta bây giờ là Huyết Mạch Thú, đừng có sỉ nhục ta, nếu không ta sẽ đánh lén ngươi cả ngày lẫn đêm." Chứng kiến tốc độ vừa rồi của Hoàng Ngọc, Lâm Nhất nào dám coi thường, vội cười nói: "Được, sau này không nhắc nữa.

Vậy ta gọi ngươi là Hoàng Ngọc nhé, ta nghe tộc trưởng gọi như vậy." Hoàng Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu.

Lâm Diệu buồn cười sờ sờ Hoàng Ngọc, sau đó nói: "Được rồi, sau này có nhiều thời gian ở cùng nhau.

Hoàng Ngọc, hãy nghiên cứu kỹ sự thay đổi của mình, nhất định phải nắm vững năng lực của bản thân." "Lâm Nhất, đi gọi Bàn Tử về, bảo cậu ta đừng chơi nữa, chúng ta mau xuất phát." Nghe Lâm Diệu gọi, Bàn Tử vội vàng ba chân bốn cẳng giải quyết trận chiến, sau đó đuổi theo đoàn người đã xuất phát.

Đi qua đoạn đường núi giả, mọi người tiếp tục đi dọc theo hành lang của đạo quan.

Trên đường, tình cảm giữa mọi người và Hoàng Ngọc nhanh chóng tăng lên, đặc biệt là Lâm Ý.

Cô rất thích bộ lông của Hoàng Ngọc, đối xử với nó như một con mèo, và nó cũng không còn tôn nghiêm mà khuất phục.

Đứng trên quảng trường trước tiền điện của đạo quan, Lâm Diệu nhìn đám âm khôi trên quảng trường, có chút đau đầu.

Đám âm khôi này có mặt ở khắp nơi, giống như đang canh gác cho đạo quan này vậy.

Vừa nhìn thấy đám âm khôi, Hoàng Ngọc đã phấn chấn tinh thần, vội vàng nói: "Tộc trưởng, mấy con âm khôi này giao cho tôi đi, vừa hay để tôi thử sự thay đổi của mình." Nghe vậy, Lâm Diệu cũng không từ chối.

Hắn cũng tò mò về thân thủ hiện tại của Hoàng Ngọc, liền cùng các tộc nhân đứng sang một bên, chuẩn bị xem màn trình diễn tiếp theo của nó.

Đám âm khôi trên quảng trường này giống hệt đám âm khôi gặp trên đường núi trước đó, đều là âm khôi loại sức mạnh.

Hoàng Ngọc nhìn đám âm khôi mà trước đây mình rất sợ hãi, tự cổ vũ bản thân, sau đó trong nháy mắt hóa thành một bóng trắng, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Những người đứng xem bên cạnh chỉ thấy một bóng trắng qua lại chớp nhoáng giữa đám âm khôi, sau đó Hoàng Ngọc lại xuất hiện bên cạnh mọi người.

Trong lúc mọi người còn tưởng Hoàng Ngọc chưa khắc phục được nỗi sợ hãi, thì đã thấy đám âm khôi trên quảng trường, hết con

này đến con khác ngã xuống đất.

Hóa ra vừa rồi Hoàng Ngọc đã phá vỡ điểm yếu của đám âm khôi đó rồi, chỉ là tốc độ của nó quá nhanh, nên đám âm khôi chưa kịp ngã xuống.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người hít một hơi khí lạnh.

Ai có thể ngờ một Hoàng Ngọc yếu ớt vừa rồi, trong nháy mắt đã biến thành một thích khách thần xuất quỷ một?

Lâm Diệu cũng kinh ngạc, không ngờ sự thay đổi của Hoàng Ngọc lại lớn đến vậy.

Nếu nó đánh lén, có lẽ không một tộc nhân nào là đối thủ của nó, nhưng tiền đề là phải đánh lén thành công.

Đến gần một xác âm khôi, Lâm Diệu cẩn thận xem xét vết thương của nó, sau đó phát hiện móng vuốt của Hoàng Ngọc có lẽ đã biến thành một vũ khí sắc bén không thua gì Phục Ma Đao.

Quay đầu lại, nhìn Hoàng Ngọc đang phấn khích nhảy nhót giữa các tộc nhân, Lâm Diệu cảm thấy lần này thật sự đã tìm được một trợ thủ đắc lực.

Sau này có rất nhiều việc có thể giao cho Hoàng Ngọc làm.

An ủi Hoàng Ngọc đang phấn khích xong, Lâm Diệu dẫn các tộc nhân đến trước cửa đại điện.

Nhìn đại điện gần như không có phòng bị, Lâm Diệu tò mò, ý nghĩa của việc xây dựng đạo quan ở đây là gì?

Các tộc nhân tiến lên cẩn thận đẩy cửa đại điện ra.

Chưa kịp vào đã thấy bên trong thờ ba pho tượng thần, chính là Tam Thanh của Đạo gia, đặt trên một bệ thờ cao lớn.

Cả nhóm bước vào đại điện, cẩn thận quan sát khắp nơi, lại không

phát hiện bất kỳ cơ quan nào.

Lâm Diệu nhìn rồi nói: “Tất cả tản ra đi, xem có thứ gì tốt không.

Chương 279

Ta quan sát ở đây, đừng quên chuyện bùa chú." Nghe lệnh, các tộc nhân đã sớm không chờ được nữa liền tản ra khắp nơi, chuẩn bị thu thập minh khí.

Hoàng Ngọc không đi theo các tộc nhân, nó nhảy lên vai Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, tôi thấy trên ba pho tượng thần trước mặt có dao động năng lượng, nhưng tôi không hiểu rõ nguyên nhân." Lâm Diệu sờ sờ bộ lông của nó, tỏ ý đã biết.

Mục đích hắn ở lại cũng là để xem ba pho tượng thần này có gì đặc biệt.

Vừa vào đại điện, Lâm Diệu đã cảm nhận được sự bất thường của ba pho tượng thần, nhưng huyết mạch trong cơ thể không có bất kỳ cảnh báo nào, cho thấy không có nguy hiểm.

Di chuyển đến trước ba pho tượng thần, Lâm Diệu cẩn thận cảm nhận sự biến đổi năng lượng trên tượng.

Đột nhiên, hắn phát hiện những năng lượng này tuy có đường lưu chuyển, nhưng cuối cùng đều hội tụ về một nơi.

Đó là đôi mắt của pho tượng Thượng Thanh ở chính giữa.

Lâm Diệu cẩn thận quan sát đôi mắt trên tượng, cảm giác như đó không phải là một đôi mắt được điêu khắc ra, mà là một đôi mắt có máu có thịt.

Lâm Diệu rút vũ khí ra chuẩn bị động thủ, sau đó nói với Hoàng Ngọc: "Thấy đôi mắt của pho tượng ở giữa chưa?

Lên lấy đôi mắt đó ra, ta ở phía sau yểm trợ cho ngươi." Hoàng Ngọc gật đầu, sau đó trong nháy mắt biến mất khỏi vai Lâm Diệu,

xuất hiện trên đầu pho tượng.

Nhìn đôi mắt sáng rực lạ thường trước mặt, Hoàng Ngọc vội vàng khoét chúng ra.

Ai ngờ đôi mắt vừa rời khỏi pho tượng, xung quanh đã vang lên tiếng vỡ vụn.

Hoàng Ngọc trực tiếp quay lại vai Lâm Diệu.

Lâm Diệu cũng không vội xem nhãn cầu, mà cẩn thận đề phòng, chuẩn bị đối phó với những biến hóa có thể xảy ra.

Nhưng biến hóa tiếp theo có chút ngoài dự đoán.

Chỉ thấy ba pho tượng thần trước mặt trực tiếp sụp đổ, ngoài ra không có bất kỳ thay đổi nào khác.

Nhìn đại điện đã khôi phục lại sự yên tĩnh, Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy đôi mắt từ tay Hoàng Ngọc ra cẩn thận quan sát.

Lâm Diệu phát hiện, trong đôi mắt này ẩn chứa năng lượng phong phú, cũng không biết dùng để làm gì?

Nhưng được giấu kín như vậy, chắc chắn là đồ tốt, cứ thu lại trước đã.

Điều Lâm Diệu không ngờ tới là, vừa cất thứ đó vào không gian, đã nghe thấy tiếng của hệ thống.

"Đinh, phát hiện có vật phẩm nhiệm vụ trong không gian, túc chủ có muốn nhận thưởng không?" Ừm?

Hệ thống cũng đâu có giao nhiệm vụ nào đâu?

Sao lại có phần thưởng nhiệm vụ?

Thế là Lâm Diệu vội hỏi: "Hệ thống, phần thưởng nhiệm vụ lần này có được cộng dồn với phần thưởng nhiệm vụ lần trước không?"

“Đinh, phần thưởng nhiệm vụ lần này là phần thưởng độc lập, không liên quan đến các nhiệm vụ khác.” Lâm Diệu nhìn lại, đôi mắt tượng thần vừa thu vào không gian đã biến mất, xem ra đôi mắt đó đã kích hoạt phần thưởng nhiệm vụ.

Lâm Diệu trực tiếp nhấp vào nhận thưởng.

“Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Tu vi đạo thuật tăng lên.

Xin hỏi có nhận ngay không?” Lại trực tiếp tăng tu vi đạo thuật.

Xem ra năng lượng bên trong đã được hệ thống trực tiếp chuyển hóa, không biết sẽ nhận được bao nhiêu lợi ích.

Lâm Diệu trực tiếp nhấp vào nhận, sau đó cảm giác pháp lực trong cơ thể không ngừng tăng cường, đạt đến một tầm cao chưa từng có.

Lâm Diệu vội vàng kiểm tra thuộc tính của mình, phát hiện giá trị tinh thần đã đạt 500 điểm.

Bây giờ, các kỹ năng đạo thuật trên người hắn thực sự có thể phát huy hết uy lực, tu vi pháp lực không còn là gánh nặng nữa.

Lâm Diệu cảm thấy vô cùng phấn khích.

Một đôi mắt không biết công dụng, lại trực tiếp đổi lấy tu vi tăng gần gấp đôi, thật quá hời.

Trong lúc Lâm Diệu đang làm quen với pháp lực, các tộc nhân khác cũng lần lượt quay lại gần pho tượng.

Nhìn biểu cảm của họ là biết, đại đa số đều thu hoạch không tồi.

Chỉ có Bàn Tử là vẻ mặt không vui, giống như ai đó nợ cậu ta 500 vạn vậy, cả khuôn mặt đều viết ba chữ “không vui”.

Lâm Diệu vừa mở mắt ra, đã thấy biểu cảm tương phản rõ rệt giữa Bàn Tử và các tộc nhân khác, bèn cười hỏi: “Bàn Tử, gặp

chuyện gì rồi?

Ngươi cũng có lúc không vui sao?" Các tộc nhân xung quanh cũng hóng chuyện nhìn Bàn Tử, chuẩn bị nghe cậu ta kể lể.

Bàn Tử mặt mày xui xẻo nói: "Tộc trưởng, bên chỗ tôi không có một món minh khí nào, chỉ phát hiện được mấy lá bùa, không biết có dùng được không." Nói xong, Bàn Tử lấy ra mấy lá bùa đưa cho Lâm Diệu.

Cầm lấy xem kỹ, Lâm Diệu trợn tròn mắt.

Bàn Tử mà vận khí không tốt sao, cậu ta là Âu Hoàng giáng thế thì có.

Những lá bùa Bàn Tử lấy ra đều là bùa tấn công uy lực cực lớn, gọi là Hỏa Long phù.

Một khi kích hoạt sẽ xuất hiện một con rồng lửa khổng lồ, dùng nước hoàn toàn không thể dập tắt.

Lần này Bàn Tử lại tìm được 10 lá, đây là vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Lâm Diệu nhìn Bàn Tử với vẻ kỳ lạ: "Bàn Tử à, ngươi bảo ta nói gì đây?

Bùa chú hiếm có như vậy mà cũng bị ngươi tìm ra, có lẽ vận may của mọi người đều tập trung vào ngươi cả rồi." Nghe vậy, biểu cảm của Bàn Tử lập tức thay đổi, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí, mắt liếc nhìn các tộc nhân khác, vênh váo nói: "Ai u, không ai có vận may tốt như tôi nhỉ.

Không biết những người khác tìm được thứ gì không ta?" Khiến các tộc nhân khác tức đến nỗi trực tiếp lao vào xoa nắn cậu ta.

Chương 280

Chẳng mấy chốc, thu hoạch của mọi người đã được thống kê xong.

Ngoài Bàn Tử ra, Lâm Ý cũng tìm được 5 lá bùa, còn các tộc nhân khác tìm được đều là minh khí.

Nhìn bùa chú của Lâm Ý, Lâm Diệu rất vui.

Đây là bùa chú phòng ngự, gọi là Lục Giáp phù, công dụng rất lớn.

Nếu lần trước có loại bùa này, họ cũng sẽ không đến nỗi chật vật như vậy.

Kiểm tra xong bùa chú, Lâm Diệu vội vàng để hệ thống quét giá trị minh khí, lại có tới 1.5 triệu điểm tài phú, đủ để mua được bộ điều khiển khôi lỗi.

Lâm Diệu vội vàng vào thương thành, trực tiếp bỏ ra 1 triệu điểm tài phú, mua bộ điều khiển khôi lỗi mà hắn đã để ý từ lâu, sau đó lấy con khỉ đen và quả cầu vàng trong không gian ra.

Hắn hướng bộ điều khiển khôi lỗi về phía hai vật, sau đó nhấn công tắc màu đỏ.

Chỉ thấy bộ điều khiển khôi lỗi trực tiếp dung nhập vào cơ thể Lâm Diệu, con khỉ đen và quả cầu cũng hợp nhất.

Chẳng bao lâu, con khỉ đen đã khôi phục lại nguyên dạng, trên người không thấy một vết tổn hại nào.

Không ngờ bộ điều khiển khôi lỗi còn có thể sửa chữa khôi lỗi.

Lâm Diệu thử điều khiển con khỉ đen di chuyển, phát hiện giống như sử dụng cánh tay của mình, hoàn toàn không có cảm giác khó

chịu nào.

Bộ điều khiển khôi lỗi tuy dung nhập vào cơ thể, nhưng lại có thể tùy ý thay đổi chủ nhân, rất tiện lợi.

Lâm Diệu suy nghĩ một chút, trong số mọi người ở đây chỉ có Hoàng Ngọc điều khiển khôi lỗi khỉ đen là tốt nhất.

Với truyền thừa đạo thuật của nó, giá trị tinh thần đạt 300 không thành vấn đề.

Lâm Diệu cẩn thận thử, quả nhiên Hoàng Ngọc có thể dễ dàng điều khiển khôi lỗi khỉ đen.

Nhìn các tộc nhân vây quanh, tò mò xem Hoàng Ngọc điều khiển con khỉ đen nhảy múa, khóe miệng Lâm Diệu giật giật.

Một khôi lỗi chiến đấu mạnh mẽ như vậy, lại để nó biến thành búp bê Barbie.

Thế là Lâm Diệu ho khan một tiếng, nói: "Hoàng Ngọc, sau này khôi lỗi này giao cho ngươi sử dụng.

Tốc độ ngươi nhanh, có thể dễ dàng điều khiển, nhất định phải nhanh chóng làm quen." Hoàng Ngọc nghe vậy, vội vàng gật đầu lia lịa.

Bản thân nó không thể sử dụng trang bị, không ngờ lại nhận được một trợ thủ tốt hơn, vui đến nỗi nhảy cẫng lên.

Nhìn đại điện đã bị các tộc nhân vơ vét sạch sẽ, Lâm Diệu dẫn mọi người lui ra khỏi cửa lớn, sau đó đi về phía bên trái, thông thường hậu viện của đạo quan đều phải đi qua cửa hông mới vào được.

Nhìn dọc theo mép tường, quả nhiên thấy một cánh cửa nhỏ.

Nơi này quả nhiên có kiến trúc giống như một đạo quan bình thường.

Đi qua cánh cửa nhỏ, mọi người đến khu vực ở của đệ tử.

Nơi này có rất nhiều phòng, hẳn sẽ có không ít đồ tốt.

Nhưng khi mọi người đi hết hành lang, nhìn vào hậu viện, lại không phát hiện bất kỳ một căn phòng nào.

Nơi này chỉ có một khoảng đất trống lớn, nhưng ở vị trí trung tâm lại xây dựng một võ đài khổng lồ.

Chẳng lẽ đạo quan này không có đệ tử sao?

Vậy tại sao lại xây dựng võ đài?

Không cam tâm, mọi người tìm kiếm kỹ lưỡng trong toàn bộ hậu viện, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào, đành thất vọng tập hợp lại.

Bàn Tử mặt mày bực bội nói: "Cái đạo quan chết tiệt này?

Đã không xây phòng cho đệ tử, chẳng lẽ đều ngủ ngoài trời sao?

Thật quá keo kiệt." "Đúng vậy, đạo quan lớn như vậy cũng đã xây xong, còn thiếu mấy gian phòng sao?

Thật không biết làm việc." Lâm Nhất bên cạnh cũng tán thành phụ họa.

Nếu người không biết nội tình nhìn thấy hai người họ, có lẽ sẽ tưởng họ là người tốt nhiệt tình đến mức nào?

Ai có thể ngờ rằng họ bực tức là vì không có phòng, không thể tìm minh khí chứ?

Lâm Diệu cũng thất vọng lắc đầu.

Dù sao cũng đã đi xa như vậy, cuối cùng lại phát hiện là một niềm vui hụt.

Lâm Diệu lại quan sát xung quanh một lần nữa, chuẩn bị dẫn tộc

nhân tiếp tục tiến về phía sau.

Nhưng một cái liếc mắt lại phát hiện ra một cảnh tượng không thể tin được.

Hóa ra, khi Lâm Diệu quay người lại, hắn phát hiện sau lưng mình không biết từ lúc nào đã đột nhiên xuất hiện những cọc Mai Hoa Thung.

Không có một chút điềm báo, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, cứ thế trực tiếp xuất hiện.

Các tộc nhân khác thấy hành động của Lâm Diệu, cũng lần lượt quay người lại, sau đó cũng rơi vào trạng thái kinh ngạc.

Đột nhiên, Lâm Diệu cảm giác Định Thần Châu treo trên cổ truyền đến một luồng khí mát lạnh, cả người khựng lại, sau đó Lâm Diệu phát hiện cảnh vật trước mắt vỡ tan như gương.

Nhìn lại xung quanh, mọi người đâu có đứng trong hậu viện, bây giờ rõ ràng đang ở trong hành lang trước đó.

Xem ra mọi người đã không biết không giác mà trúng phải huyễn trận, cảnh tượng vừa rồi đều là giả.

Chương 281

Lâm Diệu hiện tại nhờ sự trợ giúp của Định Thần Châu đã khôi phục lại sự tỉnh táo, nhưng lại không có cách nào khiến các tộc nhân cũng tỉnh lại.

Bây giờ trong mắt các tộc nhân, Lâm Diệu có lẽ đã biến mất.

Nhìn các tộc nhân bị kẹt trong trận, Lâm Diệu cẩn thận suy nghĩ cách giải quyết.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý, từ trong không gian lấy ra một sợi Bạch Tinh Tác.

Bạch Tinh Tác các tộc nhân đều nhận ra, một khi phát hiện bị Bạch Tinh Tác trói lại, chắc chắn sẽ hiểu rằng Lâm Diệu đang cứu họ.

Nhìn các tộc nhân đang đi lung tung trước mặt, Lâm Diệu trực tiếp quăng sợi Bạch Tinh Tác trong tay, trói vào người Lâm Nhất.

Sau đó, hắn thấy Lâm Nhất ban đầu tức giận giãy giụa, nhưng khi phát hiện ra đó là Bạch Tinh Tác, anh ta lại khôi phục lại sự bình tĩnh.

Lâm Diệu thầm gật đầu, xem ra phương pháp này không tồi, các tộc nhân cũng phối hợp rất tốt.

Sau đó, hắn lập tức dùng sức, trực tiếp kéo Lâm Nhất ra khỏi phạm vi của trận pháp.

Vừa ra khỏi, Lâm Nhất cảm giác cảnh tượng trước mắt vỡ tan, sau đó nhìn thấy thân ảnh của Lâm Diệu.

Anh ta cười nói: “Tộc trưởng, tôi biết mà.

Bạch Tinh Tác là công cụ độc quyền của chúng ta.” “Ha ha, thông

minh.

Được rồi, mau giúp một tay, chúng ta kéo các tộc nhân bên trong ra.” Lâm Diệu tán thưởng nói với Lâm Nhất.

Tiếp theo, hai người hợp sức, lần lượt kéo các tộc nhân trong trận pháp ra.

Nhưng đến lượt Hoàng Ngọc thì gặp một chút phiền phức, tốc độ của nó quá nhanh, khó mà trực tiếp trói được.

Cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải để Lâm Ý vào lại một lần nữa, sau đó mới trực tiếp đưa cả hai ra ngoài.

Sau khi các tộc nhân tụ tập lại, Lâm Diệu vốn tưởng họ sẽ cảm thấy sợ hãi về chuyện huyễn trận, không ngờ câu đầu tiên nghe được lại là của Bàn Tử: “Tôi biết ngay hậu viện không thể không có phòng mà.

May mà là huyễn trận, nếu không minh khí của chúng ta toi rồi.” Thật hết cứu, Lâm Diệu bất đắc dĩ nhìn tên tham tiền này.

Tiếp theo, Lâm Diệu đi trước dẫn đường, một khi gặp trận pháp, hắn có thể cảnh báo trước cho các tộc nhân, tránh để xảy ra chuyện như trước.

Đoạn đường tiếp theo vô cùng thuận lợi, trực tiếp đến được hậu viện của đạo quan.

Lâm Diệu lại một lần nữa cảm nhận được sự thay đổi của Định Thần Châu, mới nhìn những căn phòng trước mặt nói: “Đi đi, lần này là thật, không phải huyễn trận.

Nhưng hai người một nhóm, tất cả cẩn thận một chút.” Khi các tộc nhân nhanh chóng tản ra, Lâm Diệu cũng chọn một căn phòng, chuẩn bị vào xem.

Về phần Hoàng Ngọc, nó đã đi cùng nhóm với Lâm Ý.

Lâm Diệu đẩy cửa phòng ra, thấy khắp nơi đều là bụi bặm, hẳn đã nhiều năm không ai dọn dẹp.

Đây là một căn phòng bình thường, chỉ có một gian.

Vừa vào cửa, bên tay phải là giường, phía trước là một bàn học và giá sách nhỏ, trên đó có không ít sách.

Lâm Diệu đi vào phòng, trước tiên đến gần bàn học, cẩn thận xem những cuốn sách đầy bụi, kinh ngạc phát hiện, những cuốn sách này lại được bảo quản rất tốt, không có chút dấu vết mục nát nào.

Hắn cẩn thận cầm lên một phong thư trên bàn học, bên trong dường như có một lá thư chưa viết xong.

Lâm Diệu mở ra đọc kỹ.

Đây là lá thư một người đàn ông trẻ tuổi viết cho người yêu phương xa.

Phía trước viết về nỗi nhớ và sự không nỡ xa rời vợ, phía sau viết những lời xả thân vì nghĩa.

Đáng tiếc lá thư chưa viết xong, Lâm Diệu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trong thư có một đoạn khiến Lâm Diệu sởn tóc gáy.

Nó viết rằng một phần cơ thể của yêu tà sắp phá vỡ phong ấn, vì vậy những người ở đây chuẩn bị phong ấn lại yêu tà.

Mặc dù không viết cụ thể là yêu tà gì, nhưng trong lòng Lâm Diệu có một dự cảm không lành, có khả năng chính là sự tồn tại không thể đối kháng mà họ đã phát hiện trước đây.

Chẳng lẽ ở đây cũng có phong ấn của nó?

Trong lòng Lâm Diệu không yên, huyết mạch của hắn cũng không ngừng cảnh báo, dường như đang khẳng định suy đoán của Lâm Diệu.

Lâm Diệu suy nghĩ kỹ, bây giờ nếu họ lại gặp phải thứ đó, có lẽ sẽ không có may mắn như lần trước.

Chuyện này không thể mạo hiểm.

Thế là Lâm Diệu vội vàng thu những thứ có giá trị vào không gian, sau đó quay lại hậu viện chờ các tộc nhân trở về.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Diệu nhìn về phía tòa lầu gỗ cao cao phía sau.

Càng nhìn càng cảm thấy tim đập thình thịch, giống như chỉ cần bước vào là không ra được nữa.

Cảm giác này thật khó chịu.

Sắc mặt Lâm Diệu trở nên khó coi.

Hắn chuẩn bị đến gần tòa lầu gỗ đó để cảm nhận kỹ tình hình bên trong.

Nếu đó là trận pháp phong ấn, chỉ cần không đi vào sẽ không gặp nguy hiểm thực chất.

Sau khi các tộc nhân trở về, thấy sắc mặt khó coi của Lâm Diệu đều không nói gì, từng người một lặng lẽ chờ đợi lệnh của Lâm Diệu, biết rằng chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Chương 282

Lâm Diệu vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lần này chúng ta có thể lại tiến vào địa điểm phong ấn của nó rồi.

Nhưng chúng ta cần phải đến tòa lầu gỗ phía trước để kiểm tra.

Mọi người lát nữa nhất định phải cẩn thận, không được phá hoại bất kỳ bố trí nào xung quanh tòa lầu gỗ." Thấy các tộc nhân nghiêm túc gật đầu, Lâm Diệu trực tiếp đi đầu về phía tòa lầu gỗ.

Đi khoảng 1 km, mọi người mới đến gần tòa lầu gỗ.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một vùng đất đầy thi thể đạo sĩ.

Họ đều đang ngồi xếp bằng trên quảng trường trước tòa lầu gỗ.

Lâm Diệu cẩn thận quan sát, sau đó đi đến gần một đạo sĩ trong số đó.

Không đến quá gần, Lâm Diệu sợ phá hoại bố trí ở đây, chỉ dùng mắt quan sát.

Lâm Diệu phát hiện trên người họ không có bất kỳ vết thương nào.

Nhìn tuổi tác của các đạo sĩ trước mặt cũng không lớn, vậy chỉ có một khả năng.

Để đối phó với thứ bên trong tòa lầu gỗ, các đạo sĩ này đã chết vì pháp lực cạn kiệt.

Lâm Diệu ra hiệu cho các tộc nhân dừng lại tại chỗ, sau đó cẩn thận tránh né vô số thi thể đạo sĩ, đến gần tòa lầu gỗ.

Ngồi xếp bằng trên mặt đất, hắn kích hoạt toàn bộ năng lực cảm tri của mình, sau đó cẩn thận cảm nhận khí tức bên trong tòa lầu gỗ.

Lâm Diệu trước tiên cảm nhận được một luồng khí tức trung chính ôn hòa, hẳn là trận pháp do các đạo sĩ này bố trí, dùng để phong ấn yêu tà.

Tiếp tục cảm nhận sâu hơn vào bên trong, đột nhiên Lâm Diệu trực tiếp mở bừng mắt, sau đó nhanh chóng quay lại bên cạnh các tộc nhân.

Sắc mặt khó coi nói: "Đi, chúng ta rút lui ngay bây giờ.

Khí tức bên trong giống hệt lần trước." Nói xong, hắn dẫn theo các tộc nhân với sắc mặt cũng khó coi không kém đi ra ngoài.

Men theo đường hầm trong mộ trở về mặt đất, nội tâm Lâm Diệu tràn đầy sự không cam lòng và nghi hoặc.

Rốt cuộc đó là thứ gì, phải làm sao mới có thể thực sự giải quyết được nó?

Trên đường đi, mọi người không hề nói chuyện với nhau.

Ngay cả tâm trạng vui vẻ vì thu hoạch được cũng bị sự xuất hiện của nó làm cho tan biến.

Dù sao cũng đã từng thua một vố đau trong tay nó, bây giờ cách không bao lâu lại gặp lại, đây không phải là điềm tốt.

Chuẩn bị men theo con đường lúc đến để quay lại chỗ đỗ xe, không ngờ ba người Hồ Bát vẫn chưa rời đi.

Họ đang đợi ở bên bờ suối nơi họ nghỉ ngơi trước đó.

Thấy Lâm Diệu và những người khác quay lại, ba người vội vàng tiến lên.

Vương Bàn Tử nhìn sắc mặt không tốt của mọi người, hỏi: "Đạo gia, sao vậy?

Trong mộ xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Diệu lắc đầu, gạt chuyện

đó ra sau đầu, sau đó nói: "Không có gì, chỉ là thu hoạch bên trong quá ít, không khiến tôi hài lòng, nên có chút không vui." Chuyện liên quan đến nó phải được phong tỏa, chỉ có những người trong gia tộc mới biết.

Nếu không tin tức truyền ra ngoài, lỡ có kẻ não tàn nào nhất quyết muốn thả thứ bên trong ra, e rằng sẽ là một tai họa.

Mặc dù không tin, nhưng Lâm Diệu đã nói vậy, Vương Bàn Tử cũng không hỏi nữa, ngược lại nói: "Đạo gia, chúng tôi ra sớm, phát hiện bên ngoài có chút chuyện kỳ lạ, nên mới ở đây đợi ngài ra." Chuyện kỳ lạ?

Bên ngoài có thể xảy ra chuyện gì?

Thế là Lâm Diệu hỏi: "Chuyện kỳ lạ?

Nói xem nào." Vương Bàn Tử cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó ghé vào tai Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Đạo gia, xung quanh chúng ta có thứ gì đó tồn tại, nhưng tôi không phát hiện được.

Nếu không phải lúc nghỉ ngơi, tôi và Hồ Bát đều nhìn thấy một bóng đen, chúng tôi cũng không chắc chuyện này có thật không." Ừm?

Có thứ gì đó tồn tại?

Không thể nào, Lâm Diệu hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng nhìn biểu hiện của Vương Bàn Tử, cũng không giống đang nói dối.

Lâm Diệu sử dụng «Thính Lôi», cẩn thận dò xét âm thanh xung quanh, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Lâm Diệu nhìn rồi hỏi: "Bàn Tử, chúng tôi vừa đi ra, trên đường không gặp phải gì cả.

Tôi cũng đã kiểm tra, không có chút động tĩnh nào, cậu chắc chắn có thứ gì đó không?" Hồ Bát bên cạnh thấy Lâm Diệu không tin, vội vàng gật đầu nói: "Đạo gia, thật đó.

Vừa rồi tôi cũng nhìn thấy, nhưng không nhìn rõ là thứ gì." Lâm Diệu im lặng gật đầu.

Một người có thể nhìn nhầm, nhưng cả hai người đều nhìn thấy, vậy chứng tỏ xung quanh chắc chắn có vấn đề.

Nhưng bóng đen đó là thứ gì?

Suy nghĩ một lúc, Lâm Diệu ra hiệu cho Hoàng Ngọc trên vai, sau đó nhỏ giọng nói với nó: "Hoàng Ngọc, lát nữa tìm cơ hội ẩn nấp, sau đó xem xung quanh ta có thứ gì đang theo dõi không, cẩn thận một chút." Hoàng Ngọc nghe lệnh, không để lại dấu vết mà gật đầu, sau đó nhảy xuống đất chạy lung tung, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Lâm Diệu không quan tâm đến hành động của Hoàng Ngọc, ngược lại nói: "Được rồi, trời còn sớm, chúng ta xuất phát trước đã.

Có nguy hiểm thì cũng có tôi ở đây, sẽ không sao đâu." Nghe vậy, Hồ Bát và Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó cả nhóm hội hợp, tiếp tục đi về hướng bãi đỗ xe.

Trên đường cũng không có động tĩnh gì xảy ra, ngoại trừ sự biến mất của Hoàng Ngọc.

Khi đến lại con mương tập trung bách túc trùng, Lâm Diệu không vội tiếp tục đi, mà ra lệnh: "Lâm Nhất, dẫn người vào kiểm tra lại, xem thứ gì đang thu hút bách túc trùng sống ở đây." Sau đó, Lâm Diệu dẫn những người còn lại đi ra khỏi con mương, lặng lẽ chờ đợi ở phía đối diện.

Chương 283

Ở một bên khác, Hoàng Ngọc vẫn luôn cẩn thận đi theo bên cạnh mọi người.

Với tốc độ của nó, muốn không bị người khác phát hiện là chuyện dễ dàng.

Vốn tưởng rằng hai người Hồ Bát bị âm khí xâm nhập cơ thể, sinh ra ảo giác, vì đi một đoạn đường dài, nó hoàn toàn không phát hiện ra thứ gì.

Nhìn Lâm Diệu và những người khác đi vào con mương, nó đang định quay lại hội hợp, thì đột nhiên nhìn thấy không xa thực sự xuất hiện một bóng đen.

Trông giống con người, nhưng đó chỉ là một bóng đen, ánh mắt thậm chí có thể xuyên qua cơ thể nó.

Hoàng Ngọc bị thứ nhìn thấy trước mắt dọa cho một phen, sau đó nhanh chóng biến mất tại chỗ, chuẩn bị vội vàng báo cáo phát hiện của mình cho Lâm Diệu.

Không kinh động bất kỳ ai, thân ảnh của Hoàng Ngọc trực tiếp xuất hiện bên cạnh Lâm Diệu, sau đó nói: "Tộc trưởng, tôi phát hiện ra bóng đen đó rồi.

Nhưng nó rất quái dị, đó là một bóng người màu đen, không biết là thứ gì." Nghe báo cáo của Hoàng Ngọc, sắc mặt Lâm Diệu không đổi, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Trong lúc Hoàng Ngọc báo cáo, Lâm Diệu đã mở hết khả năng cảm tri và thính lực, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ phát hiện nào.

Rốt cuộc là thứ gì, lại có thể ẩn mình sâu như vậy?

Và tại sao lại theo dõi bọn họ?

Là đã theo từ lâu hay mới xuất hiện gần đây?

Tất cả những câu hỏi ngay lập tức tràn ngập trong đầu Lâm Diệu, cảm giác đầu óc sắp nổ tung.

Hắn lắc đầu, bây giờ điều quan trọng nhất là tìm ra bóng đen đang theo dõi.

Nhưng không đợi Lâm Diệu hành động, bóng đen đó lại trực tiếp đến bên cạnh mọi người, nhưng trông có vẻ không có ác ý.

Nhìn các tộc nhân đang căng thẳng, Lâm Diệu phất tay, ra hiệu lui lại, sau đó Lâm Diệu đi đến trước mặt bóng đen.

Đã tìm đến tận cửa rồi, trốn chắc chắn không thoát, xem xem nó có mục đích gì.

Đứng trước bóng đen, Lâm Diệu cứ thế lặng lẽ quan sát.

Hoàng Ngọc nói không sai, đó là một bóng đen, cũng không biết có thể giao tiếp được không.

Trong lúc Lâm Diệu đang suy nghĩ, bóng đen tiến lên vài bước, sau đó ném một cuốn sách xuống đất.

Nhìn phản ứng của bóng đen, Lâm Diệu cũng không do dự, trực tiếp nhặt cuốn sách lên, lật ra xem.

Trên đó không có chữ nào, chỉ có một bức chân dung đơn giản.

Nhưng Lâm Diệu lại nhận ra ngay chủ nhân của bức chân dung, đó là cô bé đặc biệt dưới hồ nước.

Thế là Lâm Diệu nhìn bóng đen trước mặt nói: "Là cô bé dưới hồ nước?

Ngươi cho ta xem cái này có mục đích gì?" Nghe Lâm Diệu hỏi,

bóng đen trước mặt phản ứng mạnh, phát ra những tiếng "u u".

Nghe âm thanh này, Lâm Diệu trợn tròn mắt.

Bóng đen trước mặt lại là một oan hồn?

Sao có thể?

Oan hồn lại biến thành màu đen tuyền sao?

Lâm Diệu vội vàng lấy Âm Thổ ra, sau đó nghe tiếng "u u" của bóng đen trước mặt, biến thành "Giết ta đi, giúp ta giải thoát".

Không ngờ bóng đen trước mặt thật sự là một oan hồn, nhưng trên người không có âm khí, lại có màu đen, rốt cuộc hình thành như thế nào?

Lâm Diệu cũng dùng quỷ ngữ nói: "Có thể giao tiếp không?" Bóng đen dừng lại một chút, sau đó nói: "Có thể, có thể giúp ta giải thoát không?" Không ngờ oan hồn màu đen trước mặt thật sự có thể giao tiếp.

Chẳng lẽ là do thủ đoạn đặc biệt nào đó, vậy thì thật quá thần kỳ.

Phải biết rằng sau khi oan hồn hình thành, đại đa số đều tuân theo bản năng, cơ bản không có thần trí.

Lâm Diệu vội hỏi: "Ngươi là ai?

Tại sao lại biến thành oan hồn màu đen?" Sau một hồi giao tiếp, Lâm Diệu giúp oan hồn màu đen giải thoát, sau đó thở dài một hơi.

Hóa ra, oan hồn màu đen chính là cô bé đặc biệt trong hồ nước.

Thân phận của cô là một Vu nữ mới kế vị, nhưng chưa kịp nắm vững các loại năng lực của Vu, đã bị lũ chó Nhật bắt đi.

Đám quỷ Nhật đó vì muốn Vu nữ giúp chúng khai quật cổ mộ dưới lòng đất, nếu không sẽ giết tộc nhân của cô.

Dưới tình thế vạn bất đắc dĩ, cô đã đồng ý với đám quỷ Nhật.

Sau đó, cô không ngừng luyện chế âm khôi, lừa dối đám quỷ Nhật rằng phải có đủ âm khôi mới có thể đối phó với bánh tông bên trong.

Nhưng cô đã sớm ôm ý định chết, những lời này chẳng qua là để lừa chúng chuẩn bị các loại dược liệu.

Đạo quan trong cổ mộ đó do chủ nhân của tổ tiên Vu nữ xây dựng, để phong ấn tà ma bên trong.

Tổ tiên của Vu nữ được mệnh danh là người trông coi mộ.

Sứ mệnh này được truyền từ đời này sang đời khác, cho đến khi Vu nữ mới bị đám quỷ Nhật bắt đi.

Khi Vu nữ luyện chế đủ âm khôi, cô biết đã đến lúc hành động.

Sự kiên nhẫn của đám quỷ Nhật không còn nhiều nữa, nếu không hành động, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chương 284

Hôm đó, dưới sự giám sát của đám quỷ Nhật, cô đã thả âm khôi vào trong mộ.

Nhưng hành động tiếp theo đã phá tan hy vọng tươi đẹp của đám quỷ Nhật.

Vu nữ tính cách cương liệt đã hạ mệnh lệnh duy nhất cho âm khôi: bảo vệ an toàn cho cổ mộ.

Sau đó, để không cho tin tức bị lộ ra ngoài, cô đã sử dụng bí thuật của Vu, một loại độc dược cực độc.

Chuyện sau đó đơn giản.

Tất cả mọi người đều chết, cả căn cứ không một ai có thể thoát ra.

Để sau khi chết độc tố không bị rò rỉ ra ngoài, Vu nữ đã tự nguyền rủa bản thân, sau đó biến thành oan hồn màu đen, mỗi ngày đều phải chịu đựng nỗi đau không phải của con người.

Tiếp theo, cô chỉ huy âm khôi ném tất cả thi thể vào hồ nước, để ngăn độc tố lan rộng, sau đó lại điều khiển âm khôi từ từ xây tường lại.

Cho đến gần đây, cô nhìn thấy sự xuất hiện của nhóm Lâm Diệu, thấy Lâm Diệu sử dụng đạo pháp, biết cơ hội giải thoát đã đến, nên mới xảy ra cảnh tượng trước đó.

Lâm Diệu quay lại bên cạnh những người khác, ngồi trên mặt đất trầm tư, ngay cả Âm Thổ trong miệng cũng chưa kịp dọn sạch.

Vừa rồi Vu nữ đã nói một chuyện lớn, một chuyện đã làm khó Lâm Diệu và các tộc nhân từ lâu, đó là sự tồn tại của nó.

Vu nữ cụ thể cũng không biết đó là tồn tại gì, nhưng tương truyền có liên quan đến Tần Thủy Hoàng lừng danh trong lịch sử.

Thứ bên trong đó vẫn luôn được gọi là Bát Kỳ, là chiến lợi phẩm của quân đội Tần Thủy Hoàng năm đó.

Chúng đã lấy đi một vật quan trọng, vì vậy dẫn đến Bát Kỳ hoàn toàn không có cách nào bị giết chết.

Trong tộc Vu vẫn luôn lưu truyền một câu nói: "Khi ngôi sao rực rỡ vỡ tan, cũng là lúc yêu tà yên nghỉ".

Ý nghĩa của câu nói này rất đơn giản và rõ ràng.

Ở chỗ Tần Thủy Hoàng nhất định sẽ có một thứ, chỉ cần phá hủy nó là có thể giết chết Bát Kỳ.

Xem ra để báo thù, sau này phải thu thập kỹ lưỡng những thông tin liên quan.

Ít nhất phải biết "ngôi sao rực rỡ" đại diện cho thứ gì, nếu không chẳng lẽ tìm được rồi, có thể phá hủy tất cả mọi thứ trong mộ sao?

Vậy Lâm Diệu chẳng phải đau lòng chết mất?

Động tĩnh của Lâm Nhất và những người khác quay về đã làm Lâm Diệu bừng tỉnh.

Ngẩng đầu lên, hắn phát hiện năm người đều mặt mày phấn khởi.

Chẳng lẽ trong con mương lại có thứ gì tốt sao?

Lâm Nhất đi đến trước mặt Lâm Diệu nói: "Tộc trưởng, thật đúng như ngài đoán, bên trong thật sự có đồ tốt, ngài xem." Nói xong, Lâm Nhất lấy ra một vật.

Sau khi nhìn thấy, tâm trạng của Lâm Diệu vô cùng kích động.

Đó lại là một khối "long cốt"?

Thật là một niềm vui bất ngờ.

Lâm Diệu vui vẻ nói: "Tốt, làm không tồi, trở về mọi người đều có thưởng." Nhìn Lâm Diệu và những người khác vui vẻ, ba người Hồ Bát có chút ngơ ngác nhìn nhau, không biết mảnh xương đó có gì quan trọng, mà lại có thể khiến người của Lâm gia vui mừng như vậy, thật hiếm thấy.

Đợi mọi người hoan hô xong, tiếp tục lên đường về phía xe.

Đến gần chạng vạng, mọi người cuối cùng cũng không phải đi bộ nữa.

Tại nhà của người dân quê trước đó, mọi người nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai lên đường về Bắc Bình.

Trong xe, Lâm Diệu nhìn Hồ Bát đang hạnh phúc, hỏi: "Hồ Bát, chuẩn bị khi nào kết hôn vậy?

Đến lúc đó đừng quên báo cho tôi đến uống rượu mừng." Mặc dù Lâm Diệu không thích Tư Điềm, nhưng cũng không ghét.

Dù sao thì suy nghĩ của cô ấy vẫn dừng lại ở năm đó, chưa thay đổi.

Nếu biết được tình hình hiện tại, có lẽ sẽ không còn như vậy nữa.

Hồ Bát mặt đỏ bừng nói: "Đạo gia, ngài đừng đùa tôi, chuyện còn chưa đâu vào đâu." Nói xong, anh ta lại có chút ngại ngùng nói: "Đạo gia, có một chuyện muốn nhờ ngài giúp.

Tư Điềm bây giờ không có thân phận, năm đó đã được báo là tử vong rồi, nên muốn nhờ ngài giúp một tay, sắp xếp cho cô ấy một thân phận mới." Lâm Diệu gật đầu: "Đều không phải chuyện gì lớn, đến lúc đó dẫn cô ấy đi tìm Lâm thúc là được, chú ấy sẽ giúp sắp xếp." Ba ngày sau, mọi người cuối cùng cũng trở về sơn trang.

Sau khi gặp Lâm thúc, Lâm Diệu giao phó chuyện làm thân phận cho Tư Điềm của Hồ Bát, sau đó lại nói: "Lâm thúc, chú giúp cháu tìm một số người trong gia tộc, phải là người thích nghiên cứu lịch sử, cháu có việc muốn giao phó." Lâm thúc nhìn rồi nói: "Tộc trưởng, tôi đi làm ngay đây.

Thật may trong tộc ta có loại người này, suốt ngày ru rú trong thư viện, tôi sẽ sai người đi gọi." Trở về đình viện, không có ai ở đó, Doãn Tân Nguyệt đã sớm đưa con về Doãn gia chơi rồi.

Nằm trên giường, Lâm Diệu suy nghĩ về chuyện báo thù.

Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm ra thứ "ngôi sao rực rỡ", sau đó mới phán đoán nó sẽ ở đâu.

Chạng vạng, Lâm thúc dẫn người đến, tổng cộng 20 người, ai nấy đều đeo kính dày cộp, tóc tai bù xù.

Ngồi trong phòng khách, Lâm Diệu nói: "Hôm nay gọi mọi người đến đây, là có một chuyện muốn nhờ mọi người giúp.

Những cuốn sách bên cạnh là tôi mang ra từ một ngôi mộ, tôi cần mọi người giúp tôi sắp xếp lại thông tin bên trong." "Sau đó, tôi muốn mọi người giúp tôi nghiên cứu lịch sử của Tần Thủy Hoàng, đặc biệt phải chú ý xem "ngôi sao rực rỡ" rốt cuộc là thứ gì, sẽ xuất hiện ở đâu.

Chuyện này rất quan trọng, nên hy vọng mọi người có thể để tâm nhiều hơn." Nghe lệnh của Lâm Diệu, 20 tộc nhân lần lượt bày tỏ sẽ toàn lực ứng phó, sẽ không làm Lâm Diệu thất vọng.

Nhìn các tộc nhân được Lâm thúc dẫn đi, Lâm Diệu nghĩ đến một chuyện.

Sau này trong gia tộc có thể thành lập một bộ phận chuyên tìm kiếm cổ mộ, như vậy các tộc nhân đi ra ngoài tìm mộ cũng có thể tiện

lợi hơn một chút.

Chương 285

Buổi tối, Doãn Tân Nguyệt đưa con về sơn trang.

Lâm Diệu thấy đã lâu không gặp con nên rất nhớ, bèn chơi đùa với chúng một lúc cho đến khi bọn trẻ ngủ say.

Trở về phòng ngủ, Doãn Tân Nguyệt vẫn chưa ngủ, đang gọi điện thoại với vẻ mặt có phần đau buồn, dường như đã có chuyện xảy ra.

Lâm Diệu bước tới, ôm lấy nàng và hỏi: "Tân Nguyệt, có chuyện gì vậy?" "Diệu ca, anh cả vừa gọi điện, tình hình của cha không ổn, bảo chúng ta về sớm một chuyến." Doãn Tân Nguyệt nói với giọng buồn bã.

Nghe vậy, Lâm Diệu sững sờ.

Anh đến thế giới này đã nhiều năm, lúc đầu thực sự không có cảm giác thân thuộc.

Chính sự chăm sóc tận tình của cha đã giúp anh dần hòa nhập vào thế giới này.

Lâm Diệu giúp đỡ gia tộc, thực chất đều vì nguyện vọng của cha, nhưng bây giờ cha sắp qua đời sao?

Hốc mắt Lâm Diệu lập tức đỏ lên, sau đó nói: "Tân Nguyệt, em ở nhà đi, ta sẽ xuất phát ngay bây giờ." Doãn Tân Nguyệt đau lòng nhìn Lâm Diệu: "Diệu ca, em đưa con đi cùng anh nhé, cũng nên để cha gặp chúng." Nghe vậy, Lâm Diệu do dự rồi nói: "Được, vậy nghe theo em.

Hôm nay không đi nữa, sáng mai hãy về." Cả đêm đó Lâm Diệu không tài nào ngủ được, trong đầu toàn là những hình ảnh về khoảng thời gian ở bên cha.

Dù Lâm Diệu và cha không giao tiếp nhiều, cũng không có nhiều

thời gian bầu bạn, nhưng tình cảm đó đã ăn sâu vào trong lòng anh.

Sau khi trải qua một đêm khó khăn nhất, sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt chuẩn bị đồ đạc để về nhà.

Gọi Lâm Nhất đến, Lâm Diệu dặn dò: "Lát nữa cậu đi cùng ta một chuyến về tộc địa, sau đó báo cho đội hai phải chú ý sát sao tin tức về kẻ địch của chúng ta, có bất kỳ động tĩnh gì phải lập tức báo cho ta." Lâm Diệu lo rằng Phương Tiên Đạo biết được mối quan hệ giữa anh và Lâm gia, đến lúc đó sẽ gây ra rắc rối.

Mặc dù mối quan hệ này rất kín đáo, nhưng không thể không phòng bị.

Chiều hôm đó, Lâm Diệu và mọi người đã đến tộc địa của Lâm gia, trong một sân viện lớn, anh đã gặp được cha mình.

Lúc này, ông không còn vẻ hiên ngang của ngày xưa, chỉ là một ông lão nằm trên giường.

Thấy cả nhà Lâm Diệu, ông rất vui, gắng sức nói: "Diệu Nhi, mau, đưa bọn trẻ cho ta xem." Lâm Diệu ôm một cặp nam nữ đến bên cạnh cha, nhìn thân thể gầy yếu của ông, lòng anh đau như cắt.

Cả nhà ở bên cha Lâm Diệu suốt buổi chiều, đến tối, ông gọi ba anh em Lâm Diệu vào phòng, chuẩn bị dặn dò một số chuyện.

Vừa vào phòng, lòng Lâm Diệu càng thêm nặng trĩu, cha anh lúc này đang ngồi trên ghế trong phòng với vẻ mặt hồng hào, vừa nhìn đã biết là hồi quang phản chiếu.

Cố nén bi thương, ba anh em ngồi xuống, chuẩn bị nghe cha dạy bảo.

Chỉ nghe ông nói: "Những năm qua gia tộc được kế thừa rất tốt, không những không bị chiến loạn hủy hoại mà còn ngày càng lớn mạnh.

Nhìn thấy những điều này, ta rất vui mừng, có thể yên lòng đi gặp liệt tổ liệt tông." "Sự kế thừa của gia tộc những năm qua không thể thiếu sự cống hiến của tam đệ.

Những năm nay con đã mang về cho gia đình rất nhiều thứ, gia tộc cũng đã có sản nghiệp riêng, vậy nên sau này Lâm Diệu không cần phải chu cấp tiền bạc cho gia tộc nữa." "Sau này ba nhà Lâm gia có thể tương trợ, hợp tác, nhưng không còn nghĩa vụ phục vụ đối phương vô điều kiện." Nghe vậy, Lâm Diệu vừa định gật đầu thì bị cha ngăn lại: "Lão tam, đừng nói nữa, những năm qua con vất vả thế nào ta đều biết.

Ta biết tin tức về con ở bên ngoài, ta biết những gì con giúp đỡ gia đình đều là dùng mạng đổi lấy, sau này đồ của con là của con." "Ngoài ra, lão nhị sau này đừng hợp tác cùng lão đại nữa, hãy ra ngoài tự lập môn hộ.

Ba nhà cùng nâng đỡ nhau phát triển, có thể sẽ giúp gia tộc kéo dài thuận lợi hơn." Nghe vậy, ba anh em biết chuyện này không thể thay đổi, nên cả ba đều gật đầu đồng ý.

Nhưng Lâm Diệu nói: "Cha, về phương diện đồ cổ, sau này con sẽ cung cấp hàng cho đại ca với giá bằng 70% giá thị trường, cơ bản cũng là giá gốc.

Còn về việc vận chuyển trong tay nhị ca, hai chúng ta hợp tác, con lấy 50% lợi nhuận là được rồi, cũng để tránh biến động quá lớn gây ảnh hưởng không tốt." Cha Lâm Diệu không phản đối, chỉ nói với giọng có chút bi thương: "Lão tam, gia tộc này đều nhờ vào sự cống hiến của con mới có thể tiếp nối, cả gia tộc đều nợ con, đặc biệt là ta, ta là người có lỗi với con nhất." Lâm Diệu vội đứng dậy, đến bên cạnh cha: "Cha, người đừng tự trách nữa.

Đó là lựa chọn của con khi đó, bây giờ con cũng thích cuộc sống

như vậy, con không oán trách người." Ba anh em đã có một cuộc trò chuyện thật dài với cha.

Đến 12 giờ đêm, cha Lâm Diệu thanh thản ra đi.

Nỗi bi thương lan tỏa trong lòng Lâm Diệu, không ngờ cha lại ra đi như vậy.

Doãn Tân Nguyệt và các con luôn ở bên cạnh anh, nàng biết lúc này Lâm Diệu cần nhất là sự bầu bạn trong im lặng.

Lâm Diệu không tham gia vào hậu sự.

Anh không thể để lộ mối quan hệ với Lâm gia, lúc đó đông người nhiều chuyện, nếu tin tức truyền ra ngoài, có thể sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến Lâm gia, nên chỉ đành nén đau rời đi.

Sau khi về sơn trang, cả người Lâm Diệu chìm vào im lặng.

Tình trạng này kéo dài nửa tháng, may mà có Doãn Tân Nguyệt và các con bầu bạn, anh mới vực dậy tinh thần.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Diệu triệu tập tất cả tộc nhân, có chuyện cần tuyên bố.

Nhìn những tộc nhân hạnh phúc dưới đài, Lâm Diệu cảm thấy tự hào, rồi nói: "Hôm nay gọi mọi người đến đây là vì sự phát triển sau này của gia tộc chúng ta.

Bây giờ ta chuẩn bị thành lập một vài bộ phận gia tộc, chỉ cần mọi người vượt qua khảo hạch, có thể vào làm việc cho gia tộc trong các bộ phận này." "Đầu tiên, thành lập một bộ phận tình báo, chủ yếu cung cấp thông tin và lộ trình chính xác cho các tộc nhân đi đạo mộ, cần những tộc nhân yêu thích nghiên cứu lịch sử gia nhập." "Thứ hai, gia tộc chuẩn bị tập trung vận hành một số sản nghiệp, cần những người quản lý chuyên nghiệp." "Cuối cùng là bộ phận kiểm tra, cần giám sát nghiêm ngặt các tộc nhân, một khi có người làm tổn hại lợi

ích của gia tộc, tuyệt không tha thứ.” Lâm Diệu giao phó xong công việc rồi rời đi, để lại đám tộc nhân đang hưng phấn.

Họ đã chờ ngày này rất lâu rồi, những việc còn lại Lâm thúc sẽ xử lý tốt.

Trở về sân luyện võ, anh bảo Lâm Nhất gọi tất cả các tộc nhân tham gia đạo mộ đến.

Sau đó Lâm Diệu nhìn họ nói: “Từ hôm nay trở đi, mỗi người tham gia hành động sẽ được hưởng 50% lợi nhuận từ thu hoạch.

Số tiền này hoàn toàn do các ngươi chi phối, gia tộc sẽ không hỏi đến.

Hiện tại gia tộc đã đi vào quỹ đạo, cũng đã đến lúc hưởng thụ thành quả thắng lợi, gia tộc sẽ không quên sự cống hiến của các ngươi.” Nghe được tin này, các tộc nhân có mặt đều nở nụ cười vui vẻ.

Buổi tối, Lâm Diệu gọi Lâm thúc vào thư phòng để thảo luận một số việc.

Lâm Diệu tò mò hỏi: “Lâm thúc, hiện tại gia tộc có bao nhiêu tiền?

Chú giới thiệu cho ta biết đi.” Lâm thúc cười nói: “Tộc trưởng, ngài đúng là chưởng quỹ phủi tay.

Hiện tại không tính các tài sản khác, chỉ riêng tiền mặt, tổng cộng có 3 tỷ tiền mặt, đều là do ngài tích góp từng chút một trong những năm qua.” Lâm Diệu nghe xong sững sờ, không ngờ mình lại có nhiều tiền đến thế?

Chương 286

Ban đầu anh nghĩ có khoảng 500 triệu là đã không tệ rồi.

Vừa nghe con số này, Lâm Diệu có chút ngẩn người.

Nhưng tiền phải tiêu đi mới tốt, giữ trong tay chỉ là con số, sẽ bị mất giá, không bằng đổi thành sản nghiệp.

Thế là Lâm Diệu nói: "Lâm thúc, chú cứ chuyển 200 triệu tiền mặt vào một thẻ riêng, đó sẽ là công quỹ của gia tộc sau này.

Sau này có thêm tiền vào, sẽ phân phối theo một tỷ lệ nhất định.

Số tiền còn lại chú giúp ta để vào một thẻ khác." Lâm thúc nhanh chóng gật đầu, lòng còn sợ hãi nói: "Tộc trưởng, lẽ ra nên làm vậy từ sớm.

Tôi ngày nào cũng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, ngủ cũng không ngon giấc." Biết Lâm thúc đang nói đùa, Lâm Diệu cười lắc đầu.

Đợi Lâm thúc rời đi, Lâm Diệu trở về phòng, gọi Doãn Tân Nguyệt đến: "Tân Nguyệt, ngày mai Lâm thúc sẽ giao cho em một tấm thẻ, bên trong có 2,8 tỷ tiền vốn, em phải xem xét việc đầu tư." Doãn Tân Nguyệt vừa nghe nhiều tiền như vậy, kinh ngạc nói: "Diệu ca, anh giao hết nhiều tiền như vậy cho em, lỡ em làm lỗ thì sao?" Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm, sẽ không lỗ đâu.

Phần lớn số vốn này ta định để em đầu tư vào bất động sản, chúng ta không cần kiếm nhiều tiền, chỉ cần ổn định là được.

Cứ lấy ra 2,3 tỷ đi, chỉ cần nhà còn đó, chúng ta sẽ không lỗ vốn." "Còn số tiền còn lại, em có thể hỏi Doãn gia, xem có cần đầu tư không, đến lúc đó chúng ta trực tiếp nhận cổ tức là được.

Về việc quản lý cụ thể thì giao cho người của Doãn gia đi." Doãn

Tân Nguyệt nghe vậy liền hiểu, Lâm Diệu đang giúp Doãn gia.

Nói thật, hiện tại Doãn gia thực sự không mấy tốt đẹp, sản nghiệp có thể sinh lời chỉ còn lại một khách sạn Minh Nguyệt, các sản nghiệp còn lại đều bị lũ sâu mọt trong nhà ăn rỗng.

Doãn Tân Nguyệt cảm động nói: "Diệu ca, em thay mặt Doãn gia cảm ơn anh." "Được rồi, chúng ta là vợ chồng, đó là việc ta nên làm.

Nhưng khi đi đầu tư, em phải nói rõ với những người đó của Doãn gia, tốt nhất là làm ăn đàng hoàng, đừng giở trò trong đó, một khi bị ta phát hiện, lúc đó sẽ không có tình nghĩa gì đâu." Lâm Diệu an ủi Doãn Tân Nguyệt, rồi nghiêm mặt nói.

Mặc dù Lâm Diệu không thường xuyên ở nhà, nhưng anh cũng nghe không ít tin tức về Doãn gia.

Lũ sâu mọt trong nhà rất nhiều, nếu không có chút thủ đoạn, Lâm Diệu cũng không dám đầu tư tiền vào, thực sự có quá nhiều chiêu trò.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Tân Nguyệt đến Doãn gia lo việc.

Lúc đi, Lâm Diệu để Lâm Nhất và những người khác đi cùng, tin rằng người Doãn gia nên biết thủ đoạn của anh.

Lâm Diệu lần đầu tiên một mình trông hai đứa con, tuy bận đến không có thời gian uống nước, nhưng niềm vui sướng lại nảy sinh trong lòng.

Đặc biệt là lúc trưa ngủ cùng con, Lâm Diệu cảm thấy đó là lúc hạnh phúc nhất, nếu Doãn Tân Nguyệt cũng có thể nằm bên cạnh thì càng tốt hơn.

Buổi chiều, Lâm Diệu giao con cho Doãn Tân Nguyệt vừa từ Doãn gia trở về, rồi đến khách sạn Minh Nguyệt.

Trương Tiểu Sơn đã có tin tức về chuyện lần trước, hẹn anh đến

để thương lượng hành động cụ thể.

Vừa vào phòng riêng, Trương Tiểu Sơn đã vội vàng đến.

Thì ra, hiện tại Phương Tiên Đạo đã chia thành ba phe.

Trong đó, phe chủ chiến luôn gây rắc rối cho Cửu Môn, cho rằng chỉ khi tiêu diệt hết Cửu Môn mới có khả năng giành được bí mật trường sinh.

Hai phe còn lại, một phe thực chất chỉ thích nghiên cứu lịch sử, không quá nhiệt tình với việc trường sinh, phe kia thì chú trọng vào phương diện y học, chuẩn bị nghiên cứu kỹ những gì phát hiện trong mộ, mong có thể nâng cao trình độ y học hiện tại.

Không ngờ, trong Phương Tiên Đạo cũng có không ít người tốt.

Đối với người của hai phe còn lại, Lâm Diệu cảm thấy họ chỉ đơn thuần là học giả, nhà khoa học, những người này hoàn toàn có thể hợp tác, đến lúc đó chia sẻ thông tin, chia sẻ lợi ích, có thể sẽ có lợi cho cả hai bên.

Như vậy, kẻ thù thực sự hiện tại đã được xác định, đó là phe chủ chiến của Phương Tiên Đạo.

Sau khi suy nghĩ đối sách, Lâm Diệu nói: "Trương Tiểu Sơn, Cửu Môn chúng ta hợp nhất với hai phe còn lại của Phương Tiên Đạo thì sao?" Nghe đề nghị của Lâm Diệu, Trương Tiểu Sơn ban đầu định từ chối, nhưng suy nghĩ kỹ lại, càng thấy đây là một cách hay hơn.

Anh ta đứng dậy phấn khích nói: "Đạo gia, phương pháp này của ngài thực sự quá hay.

Đến lúc đó không chỉ có thể giải quyết mối đe dọa bên ngoài, mà còn có thể làm lớn mạnh Cửu Môn của chúng ta." Lâm Diệu ra hiệu ngồi xuống, rồi nói: "Nhiệm vụ quan trọng nhất tiếp theo là liên lạc với phe thích nghiên cứu y học của Phương Tiên Đạo, trước tiên tiếp

xúc với họ, xem có khả năng hợp tác không.

Cùng lắm thì lúc đó mỗi nhà lấy một ít quà từ trong mộ ra tặng họ." "Còn về phe chủ chiến, thì phải xem tình hình hợp tác lúc đó.

Nếu có thể xác định hợp tác, ta đoán họ có thể sẽ vô tình tiết lộ danh sách phe chủ chiến, đến lúc đó thì chuyện của chúng ta dễ rồi." Trương Tiểu Sơn nghiêm mặt gật đầu, đây đúng là một mũi tên trúng hai đích, không chỉ có thể giải quyết mối đe dọa từ Phương Tiên Đạo, mà còn có cơ hội làm lớn mạnh Cửu Môn từ các phương diện khác.

Không ngờ hai người gặp trong lần hành động trước lại có tác dụng lớn như vậy, có thể trực tiếp tìm ra tử huyệt của Phương Tiên Đạo.

Nếu mọi chuyện thuận lợi, đến lúc đó người Cửu Môn có thể sẽ có vô số ngôi mộ để đào.

Đúng lúc này, Hoắc Tiên Cô bước vào, thấy bóng dáng Lâm Diệu, mắt bà ta sáng lên, vội nói: "Đạo gia, ngài cũng ở đây, vừa hay, có thể hỏi ý kiến ngài." Hoắc Tiên Cô ngồi xuống rồi nói: "Đạo gia, mộ địa của Trương gia ngài không đi nữa à?" Lâm Diệu trực tiếp gật đầu: "Ừ, không sai.

Lúc đó có Trương Tiểu Ca và Thiên Chân, chuyện này không phải mọi người đều biết sao?

Sao vậy?" Hoắc Tiên Cô suy tư rồi nói: "Đạo gia, nơi các vị đến là tầng thứ nhất của mộ địa Trương gia, bên dưới còn có một tầng thứ hai, nhưng giữa tầng một và tầng hai thuộc về hai không gian khác nhau." "Hả?

Ý gì đây?" Nếu Lâm Diệu chưa khám phá hoàn toàn, vậy tại sao hệ thống lại thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành?

Hoắc Tiên Cô lúc này nói ra chuyện này, nhất định có nguyên nhân.

Quả nhiên, tiếp theo Hoắc Tiên Cô kể lại một chuyện cũ đã bị phủ bụi, một lần đạo mộ chỉ thiếu sự tham gia của Lâm Diệu.

Đó là 15 năm trước, Cửu Môn theo lời mời của một nhân vật lớn, tất cả mọi người đã tiến hành một hoạt động đạo mộ.

Lần đó cũng là hành động lớn nhất của Cửu Môn, trừ Lâm Diệu ra thì tất cả đều có mặt, người dẫn đội là Phật Gia.

Hành động năm đó, mục đích là để làm rõ nguyên nhân trường thọ của các tộc trưởng Trương gia qua các đời.

Dù sao cũng là nhân vật lớn, đã có địa vị nhất định, ai cũng muốn sống lâu hơn một chút.

Đáng tiếc, hành động năm đó cuối cùng lại thất bại, người của các nhà Cửu Môn tổn thất thảm trọng.

Chương 287

Sau lần hành động đó, vết thương cũ của Phật Gia cũng tái phát, không lâu sau qua đời trên giường bệnh.

Cách đây không lâu, khi Lâm Diệu đang hoạt động bên ngoài, Trương Tiểu Sơn bận thẩm vấn cha con Trương Lực, thì mấy nhà còn lại của Cửu Môn lại hành động một lần nữa, mục đích của họ là tầng thứ hai của cổ mộ Trương gia mà năm đó chưa thăm dò được.

Đáng tiếc, việc giải mã mật mã thất bại, hiện tại mọi người đều bị kẹt ở tầng thứ hai của mộ địa Trương gia, sống chết không rõ.

Hoắc Tiên Cô sau khi nhận được tin tức, vội vàng đến phòng riêng của Cửu Môn.

Nghe xong lời kể của Hoắc Tiên Cô, sắc mặt Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn đều có chút khó coi.

Bây giờ đã là lúc nào rồi, những người còn lại của Cửu Môn còn gây thêm rắc rối, đây không phải là tự đào mồ chôn mình sao?

Lâm Diệu lạnh giọng hỏi: "Mục đích đi lần này là gì?

Tại sao lại phải chọn lúc này mà đi?

Chẳng lẽ có cách nói nào khác sao?" Hoắc Tiên Cô thấy Lâm Diệu có chút tức giận, vội nói: "Lần này là do Tề gia phát động hành động, họ phát hiện ra tung tích của Phương Tiên Đạo, nhưng lại không liên lạc được với ngài, nên đã hành động trước." Tề gia?

Tại sao lại như vậy?

Không liên lạc được với Lâm Diệu, chẳng lẽ không liên lạc được với Trương Tiểu Sơn sao?

Mấy nhà còn lại không gọi điện cho Trương Tiểu Sơn sao?

Lâm Diệu quay đầu, vừa hay nhìn thấy biểu cảm của Trương Tiểu Sơn, xem ra vấn đề bên trong không nhỏ.

Thế là Lâm Diệu ra hiệu cho Trương Tiểu Sơn đuổi Hoắc Tiên Cô đi, rồi chìm vào suy tư.

Tầng thứ hai của cổ mộ Trương gia rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Tại sao những người này lại chấp niệm sâu đến vậy?

Đợi Hoắc Tiên Cô đi rồi, Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Sơn: "Hành động năm đó, mục đích cuối cùng là gì?" Trương Tiểu Sơn sắc mặt khó coi nói: "Lúc đó là tìm thi thể của các tộc trưởng Trương gia qua các năm, chuẩn bị nghiên cứu, xem có thể tìm ra bí mật trường thọ không." Không đúng, vấn đề bên trong rất lớn.

Thế là Lâm Diệu hỏi: "Nếu muốn nghiên cứu bí mật trường sinh của Trương gia, tại sao không tìm tộc trưởng Trương gia còn sống, mà lại phải đi tìm thi thể?" Nói xong, Lâm Diệu nhìn chằm chằm Trương Tiểu Sơn, xem tiếp theo anh ta có nói dối không.

Biểu hiện của Trương Tiểu Sơn khiến Lâm Diệu hài lòng.

Nghe vậy, cả người anh ta biểu cảm cứng đờ, suy nghĩ một lúc lâu mới không thể tin được nói: "Đạo gia, ý ngài là hành động lúc đó chỉ là một cái cớ?

Tôi cũng bị lừa, thực ra người đó có mục đích khác, đúng không?" Lâm Diệu hài lòng gật đầu: "Chẳng phải rõ ràng sao?

Người sống còn nghiên cứu không ra, chẳng lẽ tìm mấy cái xác chết là có thể nghiên cứu ra hoa lá gì à?

Không phải đùa sao?" "Điều nực cười nhất là lúc đó mọi người đều tin, bên trong nhất định có người đang gây nhiễu loạn, nếu không

với đầu óc của Phật Gia, không thể nào không phát hiện ra vấn đề." Trương Tiểu Sơn trực tiếp chìm vào im lặng, biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục, giống như biểu diễn đổi mặt, thật đặc sắc.

Lâm Diệu cũng không vội, ngồi đó yên tĩnh uống trà, chuẩn bị xem Trương Tiểu Sơn một lát nữa có thể nghĩ ra điều gì.

Một lúc lâu sau, Trương Tiểu Sơn mới khàn giọng nói: "Đạo gia, bây giờ tôi đã hiểu hết rồi.

Lúc đó Tề gia đã phản bội Cửu Môn, từ trước lúc đó họ đã phục vụ cho người kia rồi." "Không sai, Tề Bát Gia năm đó giấu mình sâu đến vậy, lại có thể lừa cả Cửu Môn quay vòng vòng, thật lợi hại." Nhìn Trương Tiểu Sơn có vẻ đã hiểu ra, Lâm Diệu chuẩn bị nhắc nhở anh ta, thế là nói: "Vậy hành động năm đó do Ti Văn Cẩm dẫn đội thì sao?

Đằng sau có bóng dáng của người khác không?

Có không?" Nghe xong, Trương Tiểu Sơn cảm thấy đầu óc mình như nổ tung, chỉ nghe một tiếng "ầm", tất cả những ấn tượng cố hữu trước đây đều bị phá hủy.

Hiện tại trong Cửu Môn còn có mấy người đáng tin cậy đây?

Lâm Diệu không nói chuyện tiếp với Trương Tiểu Sơn nữa, nhìn Trương Tiểu Sơn đang suy tư với vẻ mặt mệt mỏi, anh trực tiếp bước ra khỏi phòng riêng của Cửu Môn.

Hành động cứu viện lần này, Lâm Diệu không định tham gia.

Tình hình bên trong Lâm Diệu đã nắm rõ trong lòng, những người vào đó cơ bản không còn hy vọng, vậy hà tất phải làm chuyện vô ích?

Cứ yên ổn nghiên cứu Minh Tinh Thôi Xán đi, mau chóng tìm cách tiêu diệt Bát Kỳ, nếu không trong lòng luôn cảm thấy không yên ổn, đó mới là việc quan trọng hàng đầu.

Về đến sơn trang, Lâm Diệu đi thẳng đến một thư phòng, vừa định vào xem tình hình nghiên cứu của tộc nhân thì nghe thấy giọng của Trần Bì.

"Tộc trưởng, tôi có chút việc muốn tìm ngài." Đưa Trần Bì đến phòng khách, hai người ngồi xuống, Trần Bì nói: "Tộc trưởng, người của Tề gia trong Cửu Môn liên lạc với tôi, hy vọng tôi có thể đi cứu gia tộc trưởng của họ, tôi không biết có nên đồng ý không?" Trước là Hoắc Tiên Cô cầu cứu, sau đó lại đến người của Tề gia, xem ra bà ta rất quan tâm đến kết quả của lần đạo mộ này.

Nhưng Lâm Diệu lắc đầu: "Không cần đồng ý, cứ nói hiện tại cậu đã bị ta phái đi làm việc, hoàn toàn không thể phân thân.

Mấy ngày nữa ta sẽ xuất phát, mấy chuyện vặt vãnh này đừng tham gia.

Nếu có ai dám uy hiếp, không cần phải do dự, cứ trực tiếp ra tay là được." Nghe chỉ thị của Lâm Diệu, Trần Bì cười toe toét.

Vốn dĩ hắn không phải người nhân từ, nếu lần này thật sự có kẻ dám uy hiếp, e rằng là ông thọ treo cổ tự tử.

Anh ta đứng dậy trịnh trọng nói: "Tộc trưởng, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ngài thất vọng." Nhìn Trần Bì rời đi, Lâm Diệu cảm giác có người đang giăng một tấm lưới lớn nhắm vào mình.

Đáng tiếc, họ đã đánh giá quá cao tình cảm của Lâm Diệu đối với những người khác trong Cửu Môn.

Tấm lưới này không đủ chắc chắn, chỉ cần Lâm Diệu dùng một chút sức là có thể xé rách nó.

Lắc đầu, Lâm Diệu không nghĩ đến những chuyện vặt vãnh này nữa, anh lại đến nơi các tộc nhân nghiên cứu tài liệu, chuẩn bị xem tiến độ nghiên cứu thế nào rồi.

Vừa bước vào phòng tài liệu, anh thấy 20 tộc nhân đang không ngừng lật xem các loại tài liệu.

Những tài liệu mà Lâm Diệu và mọi người mang về từ trong mộ đã được xem qua hơn một nửa, xem ra tốc độ rất nhanh.

Lâm Diệu nhìn mọi người đang bận rộn, mở miệng hỏi: "Thế nào rồi, có phát hiện gì không?" Lâm Xương nghe thấy tiếng, ngẩng đầu thấy Lâm Diệu, vội vàng đứng dậy nói: "Tộc trưởng, tài liệu ngài mang về, tôi đã dịch được một ít, phát hiện bên trong có một chỗ rất thú vị." Nói rồi, anh ta lật ra một cuốn sổ ghi chép, rồi đi đến bên cạnh Lâm Diệu.

Lâm Diệu nhận lấy cuốn sổ, lật xem những ghi chép trên đó, Lâm Xương ở bên cạnh nói: "Tộc trưởng, bên trong ghi lại tất cả những chuyện xảy ra sau khi Minh Tinh Thôi Xán bị lấy đi." Thì ra, sau khi Minh Tinh Thôi Xán bị Tần Thủy Hoàng lấy đi, tướng quân săn lùng Bát Kỳ phát hiện, chỉ cần minh tinh không bị hủy diệt, Bát Kỳ sẽ không hoàn toàn bị tiêu diệt.

Chương 288

Vì vậy, ông ta ra lệnh cho người phanh thây Bát Kỳ, sau đó để năm thuộc hạ, mỗi người mang một phần thi thể, tự tìm nơi để phong ấn.

Những nơi Lâm Diệu đã đến chính là những địa điểm phong ấn mà các thuộc hạ của tướng quân đã chọn.

Nhưng đối với Minh Tinh Thôi Xán, các tộc nhân không tìm thấy nhiều thông tin, chỉ suy đoán khả năng lớn nhất là nó đã bị Tần Thủy Hoàng mang vào trong lăng mộ.

Ở thế giới này, lăng mộ Tần Thủy Hoàng vẫn chưa được phát hiện, hoàn toàn không ai biết vị trí của nó, muốn tìm thì phải tốn không ít công sức.

Lâm Diệu xem xong tài liệu, ngẩng đầu hỏi: "Có phát hiện ra Minh Tinh Thôi Xán rốt cuộc là thứ gì không, hình dạng cụ thể thế nào?" Lâm Xương lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: "Tộc trưởng, hiện tại vẫn chưa phát hiện, nhưng tôi có hai suy đoán.

Một là mắt của Bát Kỳ, chỉ có hình tròn, có thể có tác dụng đặc biệt.

Suy đoán còn lại là trên người Bát Kỳ có cấu trúc sinh lý đặc biệt, nhưng chắc chắn là hình tròn, tồn tại giống như dạ minh châu." Nói rồi, anh ta quay người về phía bàn, lấy ra một cuốn sách, chỉ vào một đoạn văn trên đó: "Tộc trưởng, ngài xem, ở đây viết long quân tay nắm minh tinh, có lúc, minh tinh giống như mặt trời, phát ra ánh sáng chói lòa." "Vì vậy tôi suy đoán, Minh Tinh Thôi Xán có thể được dùng làm nguồn sáng trong lăng Tần, nhưng đó chỉ là suy đoán của tôi." Nghe Lâm Xương miêu tả, Lâm Diệu rất hài lòng.

Dựa vào chút tài liệu này mà có thể suy luận ra những thông tin đó,

năng lực của những tộc nhân này rất mạnh.

Thế là Lâm Diệu gật đầu: "Tốt lắm, tiếp tục cố gắng, ta chờ tin thành công của các ngươi." Rời khỏi nơi nghiên cứu của tộc nhân, Lâm Diệu cảm thấy tài liệu quá ít.

Nếu có được kho tài liệu mạnh mẽ như của Phương Tiên Đạo, có lẽ bây giờ vấn đề đã được giải quyết rồi.

Đúng lúc này, Lâm Diệu chợt nảy ra một ý, gọi Lâm Nhất đến, rồi dặn dò: "Lâm Nhất, lát nữa cậu dẫn đội một đi tìm Trương Tiểu Sơn, rồi đòi cha con Trương Lực về đây, ta có chút chuyện muốn hỏi." Buổi chiều, cha con Trương Lực được đưa đến phòng khách.

Lâm Diệu bước vào xem, hai người trạng thái không tồi, xem ra không bị tra tấn.

Vừa thấy bóng dáng Lâm Diệu, Trương Lực trực tiếp rùng mình một cái, xem ra Lâm Diệu đã để lại cho hắn bóng ma tâm lý.

Nhìn hai người đang căng thẳng, Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm, ta sẽ không làm hại các ngươi, gọi các ngươi đến có chút chuyện muốn hỏi." "Hai người có biết kho tài liệu của Phương Tiên Đạo ở đâu không?" Trương Lực nghe vậy vội lắc đầu tỏ vẻ không biết, cha của Trương Lực lại có chút do dự, nói: "Tôi không chắc nơi tôi đến có phải là kho tài liệu không, nhưng tôi đã thấy rất nhiều người giống học giả ở đó thảo luận công việc." Lâm Diệu mắt sáng lên, nơi đó dù không phải là kho tài liệu, thông tin ẩn giấu bên trong chắc cũng không ít.

Thế là anh vội hỏi: "Nơi đó ở đâu, nói chi tiết một chút." Cha của Trương Lực hồi tưởng lại, rồi nói: "Tôi nhớ đó là viện nghiên cứu số 88, tôi đã đến đó một lần, ở bên dưới trung tâm nghiên cứu khảo cổ phía bắc thành phố, họ đã xây dựng một căn cứ dưới lòng đất ở đó." Nghe vậy, lòng Lâm Diệu trầm xuống, Phương Tiên Đạo thật biết

chơi, lại xây căn cứ bí mật bên dưới viện nghiên cứu khảo cổ, đây không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Diệu lại hỏi: "Ông có biết lối đi xuống dưới ở đâu không?

Có dấu hiệu đặc biệt nào không?" Ông ta suy nghĩ rồi khẳng định nói: "Lối đi đó ở trong một phòng tạp vụ ở tầng hầm một của viện nghiên cứu.

Tôi nhớ trên cánh cửa phòng tạp vụ có lối đi đó, ở góc dưới bên phải có một vết nứt hình chữ 'V' ngược." Đợi cha con Trương gia bị đưa đi, Lâm Diệu ngồi trong phòng khách suy nghĩ cả buổi chiều.

Mặc dù rủi ro lớn, nhưng với thân thủ của mọi người, chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không có vấn đề gì.

Thế là Lâm Diệu gọi Lâm Nhất và những người khác đến: "Chúng ta có hành động vào 12 giờ đêm nay, bây giờ mọi người mau đi chuẩn bị đi, đến lúc đó tập hợp ở đây." Đêm khuya, mọi người lại tập trung tại phòng khách, rồi hướng về phía bắc thành phố xuất phát.

Dừng xe ở nơi không xa viện nghiên cứu khảo cổ, nhìn những lính gác tuần tra bên trong, Lâm Diệu khẽ nói: "Lát nữa chúng ta lẻn vào, tốt nhất không nên ra tay, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối không được gây ra tiếng động." Nhìn đội tuần tra vừa đi qua trước mắt, Lâm Diệu và mọi người trực tiếp không tiếng động nhảy qua tường, hướng về tòa nhà của viện nghiên cứu.

Dọc đường lính gác dày đặc, nếu không có sự hỗ trợ của 《Thính Lôi》, e rằng mọi người đã sớm bị phát hiện.

Đến gần tòa nhà, Lâm Diệu biết mình đã tính sai.

Không ngờ đã muộn thế này, bên trong tòa nhà toàn là người, dường như không ai rời đi.

Cuối cùng, Lâm Diệu không còn cách nào khác đành phải chọn một văn phòng có ít người nhất, ra hiệu cho các tộc nhân nhanh chóng vào trong, khống chế người bên trong, tuyệt đối không được để họ gây ra tiếng động.

Khi các tộc nhân lần lượt vào trong, Lâm Diệu cũng theo sau nhảy vào phòng, rồi đóng cửa sổ lại.

Vừa vào trong, Lâm Diệu phát hiện hai người bên trong đã bị khống chế, vẻ mặt kinh hoàng.

Lâm Diệu đến bên cạnh một người trong số họ, lấy súng trường tự động ra huơ huơ, rồi khẽ nói: "Đồng chí, lát nữa tốt nhất đừng lên tiếng, tôi chỉ có vài vấn đề muốn hỏi.

Nếu làm kinh động người khác, đó không phải là cứu anh, mà là hại anh, biết chưa?" Nhìn vũ khí trong tay Lâm Diệu, người đó kinh hoàng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Lâm Diệu vẫy tay, ra hiệu cho tộc nhân thả anh ta ra, rồi nói: "Yên tâm, tôi không nhắm vào anh.

Hãy cho tôi biết, lối đi đến tầng hầm một ở đâu?" Anh ta thở hổn hển mấy hơi, nói: "Tôi có thể đưa các vị đến đó, nhưng tuyệt đối đừng làm hại vợ tôi, được không?" Nhìn người phụ nữ trung niên đang bị khống chế ở phía bên kia, Lâm Diệu trịnh trọng gật đầu: "Yên tâm, tôi không có ý định làm hại ai, người tôi tìm cũng không phải là các vị." Nghe vậy, người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, nói: "Chỉ cần các vị không làm hại chúng tôi, lát nữa tôi sẽ đưa các vị xuống.

Tầng hầm một người bình thường không vào được, phải có mật mã mới được." Nhìn người đàn ông trước mặt, Lâm Diệu có chút khâm phục, vì vợ mà tình nguyện để mình rơi vào nguy hiểm, đúng là một người đàn ông tốt.

Dùng dây thừng trói người phụ nữ lại trong phòng, rồi bịt miệng cô ta lại.

Lâm Diệu dẫn theo người đàn ông trước mặt, bảo anh ta dẫn đường.

Mở cửa phòng, rồi nhìn ra hành lang xem có ai không.

Sau khi xác định an toàn, anh ta mới dẫn Lâm Diệu và mọi người xuất phát, cẩn thận đi dọc hành lang, thẳng đến vị trí trong cùng.

Đột nhiên, cửa phòng bên trái mở ra, mọi người vội vàng trốn sau cửa.

Đợi người bên trong ra ngoài, Lâm Nhất trực tiếp đánh ngất người đó, cẩn thận đặt sát tường, không gây ra chút tiếng động nào.

Người đàn ông mới yên tâm, tiếp tục dẫn mọi người đi.

Đi qua một góc rẽ, họ nhìn thấy một cầu thang đi xuống.

Đi dọc theo cầu thang xuống, trước mặt hiện ra một cánh cửa sắt, bên cạnh là nơi nhập mật mã.

Mọi người cảnh giác, rồi bảo người đàn ông đi nhập mật mã.

Theo một tiếng "cạch", cánh cửa sắt dẫn đến tầng hầm một đã được mở ra.

Lâm Diệu nhìn người đàn ông có chút sợ hãi trước mặt, khẽ nói: "Lát nữa tôi sẽ đánh ngất anh.

Yên tâm, sẽ không liên lụy đến anh đâu, sau này cũng sẽ không ai phát hiện anh dẫn đường.

Nhưng nhất định phải nhớ giữ bí mật." Nói xong, cũng không cho anh ta thời gian phản ứng, trực tiếp đánh ngất anh ta, rồi bảo Lâm Nhất đưa người lên lầu, đặt cùng với người bị đánh ngất trước đó, như vậy sẽ không ai nghi ngờ.

Qua cửa sắt, mọi người cẩn thận đóng cửa lại, rồi sử dụng《Thính Lôi》, xác nhận toàn bộ tầng hầm một không có ai tồn tại, mới yên tâm cẩn thận tìm kiếm phòng tạp vụ mà cha của Trương Lực đã nói.

Chương 289

Sau 10 phút tìm kiếm cẩn thận, mọi người mới tìm thấy phòng tạp vụ đó.

Sau khi vào trong, dựa theo miêu tả của cha Trương Lực, họ tìm thấy cơ quan mở cửa bí mật.

Đợi mọi người chuẩn bị xong, Lâm Diệu trực tiếp khởi động cơ quan.

Một cơ quan giống như thang máy, khi cơ quan khởi động, mọi người cảm thấy sự khó chịu của việc mất trọng lượng truyền đến, khoảng 20 giây sau, cảm giác đó mới biến mất.

Mọi người cũng đã đến căn cứ dưới lòng đất của Phương Tiên Đạo.

Cẩn thận mở cửa, họ nghe thấy bên trong có tiếng thảo luận kịch liệt, xem ra những người này cũng rất chuyên nghiệp, đã muộn thế này rồi mà vẫn đang làm việc.

Những người đang bận rộn trong căn cứ hoàn toàn không phát hiện ra sự xuất hiện của sáu người, khiến sáu người thất vọng, họ nhìn nhau một cái.

Lâm Nhất đột nhiên lớn tiếng hét lên: "Nghe cho kỹ đây, tất cả mọi người tập trung đứng vào góc tường, ngoan ngoãn nghe lời, không được phản kháng." Nghe tiếng hét của Lâm Nhất, những nghiên cứu viên đang tập trung mới phát hiện, không biết từ lúc nào, trong phòng đã xuất hiện một đội vũ trang, một đội vũ trang xa lạ.

Nhìn những người định hét lên, Lâm Diệu và mọi người trực tiếp kéo cò súng.

Lập tức tiếng hét của mọi người đều bị nghẹn lại trong cổ họng, rồi ngoan ngoãn đi đến góc tường đứng.

Lâm Diệu nhìn những nghiên cứu viên không hề có sức kháng cự, rồi nói: "Lâm Nhất ở lại, những người khác đi kiểm tra khắp nơi, nếu có người mang vũ khí, trực tiếp giải quyết, rồi đưa những người khác đến đây." Nhìn bóng lưng của các tộc nhân khác đang hành động, Lâm Diệu quay người, nhìn những nghiên cứu viên đang sợ hãi, mỉm cười nói: "Mọi người đừng căng thẳng, tôi không tùy tiện làm hại người.

Bây giờ tôi hỏi, ai là người phụ trách căn cứ này?" Nghe Lâm Diệu hỏi, những nghiên cứu viên đang sợ hãi đều không lên tiếng.

Xem ra người phụ trách căn cứ này rất được lòng người.

Đúng lúc Lâm Diệu rút dao găm ra, chuẩn bị uy hiếp những người này.

Một ông lão trong số họ bước ra, nói: "Đừng làm hại học sinh của tôi, tôi là người phụ trách căn cứ này, tôi tên Tưởng Sanh, có chuyện gì có thể hỏi tôi." Nhìn Tưởng Sanh tuy sợ hãi nhưng vẫn dám đứng ra, Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm, tôi không phải là người không nói lý lẽ, tôi có vài vấn đề muốn hỏi ông." "Nếu ông là người phụ trách căn cứ này, vậy hãy cho tôi biết, tác dụng của căn cứ này là gì?" Tưởng Sanh suy nghĩ một lúc, nhìn học sinh của mình, rồi nặng nề nói: "Căn cứ của chúng tôi chủ yếu nghiên cứu các loại tài liệu lịch sử, tìm kiếm dấu vết tồn tại của các ngôi mộ cổ." Vừa nghe vậy, Lâm Diệu mừng rỡ, không ngờ mình lại trúng số độc đắc, đây chính là kho tài liệu của Phương Tiên Đạo.

Thế là anh vội hỏi: "Đây là kho tài liệu của Phương Tiên Đạo sao?

Tất cả tài liệu đều ở trong phòng này à?" Tưởng Sanh nghe vậy lắc đầu: "Đây chỉ là một phần trong số đó, không phải toàn bộ.

Còn về tài liệu, đều được đặt trong phòng lưu trữ phía sau." Lâm Diệu có chút thất vọng gật đầu.

Cũng phải, không gian ở đây tuy trông lớn, nhưng cũng không thể chứa được nhiều tài liệu lịch sử như vậy, mình có chút tham lam rồi.

Nhìn những người trước mặt, Lâm Diệu hỏi: "Địa vị của các vị trong Phương Tiên Đạo thế nào?

Tại sao lại gia nhập Phương Tiên Đạo?" Tưởng Sanh sắc mặt khó coi nói: "Chúng tôi thực ra bị người của Phương Tiên Đạo bắt đến đây, nên trông không sợ hãi đến vậy, cùng lắm là đổi một nơi khác mà thôi." Nghe vậy, Lâm Diệu mừng rỡ, thì ra những người này không phải là người trung thành tuyệt đối với Phương Tiên Đạo, vậy thì mọi chuyện dễ giải quyết rồi.

Lâm Diệu suy nghĩ một lúc, nói: "Như thế này đi, các vị cũng thấy rồi, tôi là kẻ thù của Phương Tiên Đạo.

Nếu các vị muốn rời đi, tôi có thể giúp đỡ, hoặc các vị cũng có thể làm việc cho tôi, nhưng tôi sẽ không giam cầm các vị, sẽ bảo vệ các vị, yên tâm, Phương Tiên Đạo không có khả năng làm hại người của tôi." Một số nghiên cứu viên lộ vẻ vui mừng, một số lại cảm thấy Lâm Diệu không đáng tin.

Trong một lúc, họ lại quên cả sợ hãi, nghiêm túc thảo luận, chẳng lẽ trí thức đều có gan lớn như vậy sao?

Lâm Diệu thấy không khí ngày càng sôi nổi, vội ngăn lại, nói: "Các vị có thể yên tâm, nếu muốn rời đi, tôi cũng sẽ không ngăn cản, nhưng còn gia đình của các vị, liệu có thể thoát khỏi sự khống chế của Phương Tiên Đạo không." "Nhưng, nếu đồng ý phục vụ cho tôi, tôi sẽ lập tức phái người đón gia đình của các vị đến bên cạnh, sẽ không xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Chỉ cần các vị giúp tôi giải mã tài liệu là được, tôi cũng sẽ không hạn chế tự do cá nhân của các vị." Nhìn những người có vẻ đã động lòng, Lâm Diệu nở nụ cười vui vẻ.

Có sự giúp đỡ của những người này, cộng thêm tất cả tài liệu ở đây, Lâm Diệu tin rằng thứ anh muốn chắc chắn sẽ sớm có tiến triển.

Anh gọi Tưởng Sanh sang một bên, rồi khẽ nói: "Giáo sư Tưởng, ông phụ trách căn cứ này lâu như vậy, ngày nào cũng ở cùng học sinh của mình, tôi biết ông chắc chắn rất quen thuộc với họ.

Bây giờ tôi cần ông cho tôi biết, trong số họ có ai là phần tử trung thành tuyệt đối với Phương Tiên Đạo không." "Những người như vậy tôi không thể mang đi, nếu không đến lúc đó tôi thì không có nguy hiểm, nhưng các vị thì chưa chắc, người của Phương Tiên Đạo nhất định sẽ lợi dụng nội gián, dò xét tin tức của các vị." Tưởng Sanh nhìn các học sinh đang đứng ở góc tường với vẻ mặt bất định, rồi nghiến răng gật đầu nói: "Cuộc sống như vậy tôi đã chịu đủ rồi.

Lát nữa tôi sẽ giúp ngài chỉ ra những người đó, nhưng ngài phải đảm bảo, nhất định phải bảo vệ an toàn cho gia đình của các học sinh của tôi." Lâm Diệu nở nụ cười hài lòng, nói: "Giáo sư Tưởng, chuyện này cứ yên tâm, tôi còn nhờ các vị giúp tôi dịch tài liệu nữa mà, sẽ không làm chuyện qua cầu rút ván đâu." Sau đó anh gọi Lâm Nhất đến, ra hiệu nghe theo sự phân phó của giáo sư Tưởng.

Tiếp theo là một tràng tiếng súng, cho đến khi tất cả người của Phương Tiên Đạo bị tiêu diệt, giáo sư Tưởng mới đứng ra.

Chỉ nghe ông nói: "Yên tâm, những người vừa rồi đều không phải người tốt, đều là người của Phương Tiên Đạo cài cắm xung quanh để giám thị chúng ta.

Tôi chuẩn bị rời khỏi đây rồi, mọi người nếu bằng lòng tin tưởng tôi, thì hãy đi cùng tôi, những người không muốn cũng có thể rời đi."

Sau một hồi xôn xao, phần lớn mọi người đều đứng sau lưng giáo sư Tưởng, chỉ có vài người không muốn tiếp tục sống như vậy nữa, Lâm Diệu cũng không làm khó họ.

Một lát sau, các tộc nhân đã rời đi quay lại.

Lâm Nhị bước đến nói: "Tộc trưởng, tất cả những người canh gác đều đã được giải quyết.

À phải rồi, vừa rồi tôi tìm kiếm một phòng lưu trữ, bên trong toàn là các loại tài liệu." Lâm Diệu gật đầu, rồi nhìn Tưởng Sanh hỏi: "Giáo sư Tưởng, ở đây có lối ra nào khác không?" Tưởng Sanh gật đầu, rồi dẫn mọi người đến trước một cánh cửa sắt, nói: "Đây là một lối đi để rời khỏi đây.

Người của Phương Tiên Đạo thỉnh thoảng cũng đi vào từ đây, nhưng đầu bên kia của lối đi có người canh gác." Lâm Diệu gật đầu, rồi bảo giáo sư Tưởng và mọi người đợi.

Lâm Diệu thì dẫn các tộc nhân đến phòng lưu trữ, vừa đẩy cửa ra, cảm giác như bước vào một thư viện khổng lồ, toàn là các loại tài liệu quý giá.

Lâm Diệu vội dặn dò: "Mang tất cả tài liệu đi, không được để sót bất cứ thứ gì.

Những thứ này bây giờ là bảo bối của chúng ta rồi." Nghe dặn dò, các tộc nhân lần lượt hành động, Lâm Diệu cũng không đứng yên.

Sách ở đây thực sự quá nhiều, chỉ dựa vào không gian của Lâm Nhất và những người khác không đủ dùng. 10 phút sau, toàn bộ phòng lưu trữ bị mọi người cướp sạch, tất cả tài liệu đều được nhét vào trong không gian của mọi người.

Trở lại gần lối ra, Tưởng Sanh và những người đang căng thẳng thấy họ quay lại, đều thở phào nhẹ nhõm.

Đứng trước lối ra, Lâm Diệu nói: “Lâm Nhất, đi trước, giải quyết hết người của Phương Tiên Đạo, cuối cùng đừng gây ra tiếng động.” Nhận lệnh, các tộc nhân trực tiếp lấy vũ khí ra, đi vào trong lối đi tối tăm.

Nhìn bóng lưng biến mất của các tộc nhân, Lâm Diệu nói với Tưởng Sanh và những người khác: “Đi thôi, theo sau ta, mọi người yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.” Đi dọc theo lối đi, khoảng 20 phút sau, mọi người đã ra khỏi lối đi, đến một tầng hầm của một căn nhà.

Lâm Ngũ đang đợi ở đây, thấy Lâm Diệu liền vội nói: “Tộc trưởng, tất cả người của Phương Tiên Đạo ở đây đã bị giải quyết.

Những người khác đang quan sát ở trên.

Chương 290

Vừa rồi Lâm Nhất đã gọi điện cho Bàn Tử, bảo anh ta tìm một chiếc xe lớn hơn để đón người." Lâm Diệu hài lòng gật đầu, Lâm Nhất làm việc khiến người ta yên tâm.

Đưa mọi người lên trên, Lâm Diệu phát hiện đó là một căn nhà nằm đối diện viện nghiên cứu, từ vị trí cửa sổ có thể nhìn thấy rõ tình hình bên trong viện nghiên cứu.

Đợi không lâu, họ thấy một chiếc xe khách dừng trước cửa, người lái xe chính là Bàn Tử.

Đưa tất cả mọi người lên xe khách, sắp xếp xong, Lâm Diệu nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, lát nữa cậu đưa họ trực tiếp về sơn trang, Lâm Nhất cũng ở lại trên xe.

Những người còn lại đi cùng ta một chiếc xe khác, mọi người cẩn thận một chút." Bàn Tử gật đầu: "Tộc trưởng, ngài yên tâm, lát nữa tôi sẽ chú ý." Trên đường trở về sơn trang bình an vô sự.

Lâm Diệu tập trung những người này sắp xếp vào một sân viện lớn, rồi nói với Tưởng Sanh: "Giáo sư Tưởng, tối nay tạm thời ở đây một đêm, có nhu cầu gì ngày mai cứ nói với tôi.

Yên tâm, ở đây rất an toàn, sẽ không có bất kỳ người nào của Phương Tiên Đạo xuất hiện." Từ biệt Tưởng Sanh và mọi người, Lâm Diệu gọi đội hai dậy, rồi dặn dò: "Từ hôm nay trở đi, tiến hành giám sát những người của giáo sư Tưởng, quan sát kỹ xem bên trong có còn người của Phương Tiên Đạo không." Sau đó anh mới dẫn Lâm Nhất và những người khác đến nơi nghiên cứu của tộc nhân, sắp xếp tất cả tài liệu gọn gàng.

Tin rằng ngày mai khi các tộc nhân nhìn thấy, nhất định sẽ rất vui

mừng.

Những thứ này đối với người yêu thích lịch sử, đó là báu vật vô giá.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn Trần Bì đến sân viện nơi Tưởng Sanh và những người khác ở.

Sau khi gặp Tưởng Sanh, Lâm Diệu nói: "Giáo sư Tưởng, vị này tên là Trần Bì, cũng là tộc nhân của tôi.

Đưa cậu ấy đến đây chủ yếu là để tìm hiểu thông tin gia đình của các vị, sau đó cậu ấy sẽ giúp giải cứu gia đình các vị an toàn." Tưởng Sanh nghe vậy, vội vàng dẫn Trần Bì đi ghi lại thông tin.

Đợi xong việc, Lâm Diệu nhìn Trần Bì hỏi: "Thế nào?

Có khó khăn gì không?" Trần Bì suy nghĩ rồi nói: "Khó khăn thì không, có một số người phân tán khá xa, nên cần phải hành động đồng thời, nếu không sẽ làm kinh động người của Phương Tiên Đạo." Lâm Diệu gật đầu, đúng là vậy.

Anh suy nghĩ rồi nói: "Cậu đi dẫn 20 tộc nhân xuất phát, đến lúc đó để mỗi người phụ trách một khu vực, hành động cũng có thể nhanh hơn một chút, cho chắc ăn." Trần Bì nghe vậy, tự tin gật đầu: "Tộc trưởng, vậy ngài cứ chờ tin tốt của tôi, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Đợi Trần Bì rời đi, Lâm Diệu nhìn Tưởng Sanh nói: "Giáo sư Tưởng, ông cũng nghe rồi, chuyện gia đình cứ yên tâm.

Bây giờ theo tôi đi, tôi sẽ giới thiệu công việc gần đây cho ông." Đưa Tưởng Sanh đến nơi làm việc của các tộc nhân, chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng thảo luận hưng phấn của họ, xem ra họ đã phát hiện ra những tài liệu kia.

Lâm Diệu bước vào, vỗ tay, triệu tập các tộc nhân lại, rồi nói: "Những tài liệu vừa rồi mọi người đều thấy rồi, đó là những gì tối

qua vừa chuyển về, sau này có nhiều cơ hội để xem." "Bây giờ tôi giới thiệu cho mọi người một người, vị bên cạnh tôi đây, giáo sư Tưởng Sanh, sau này sẽ cùng mọi người làm việc.

Trước tiên một người giới thiệu tình hình cho giáo sư Tưởng, Lâm Xương ở lại với ta." Nhìn không khí náo nhiệt bên trong, Lâm Diệu dẫn Lâm Xương ra cửa, khẽ nói với anh ta: "Lâm Xương, từ hôm nay trở đi giáo sư Tưởng và các học sinh của ông ấy sẽ làm việc cùng các ngươi.

Bây giờ ta giao cho ngươi một nhiệm vụ." "Bình thường các ngươi đều làm việc cùng nhau, ta cần ngươi chú ý một chút, xem trong những người này có ai không ổn không.

Một khi có phát hiện lập tức báo cho ta, biết chưa?" Thấy Lâm Xương trịnh trọng gật đầu, hai người lại trở vào, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi vào cửa, Tưởng Sanh kích động đi đến bên cạnh Lâm Diệu, vội hỏi: "Chuyện về Minh Tinh Thôi Xán và Bát Kỳ đó có thật không?" Thấy tộc nhân đã nói chuyện này với ông ta, Lâm Diệu trịnh trọng gật đầu: "Giáo sư Tưởng, tôi có thể xác định nói cho ông biết, đều là thật.

Sinh vật tên Bát Kỳ đó, tôi đã gặp rồi." "Nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại là tìm ra Minh Tinh Thôi Xán rốt cuộc ở đâu.

Đến lúc đó tôi lấy nó ra, có thể tiêu diệt Bát Kỳ, nếu không thực sự quá nguy hiểm." Nghe lời của Lâm Diệu, Tưởng Sanh vẻ mặt kích động, đi đi lại lại mấy bước rồi nói: "Lâm tộc trưởng, không biết ngài có hứng thú với những người bị Phương Tiên Đạo khống chế không?

Có một người rất hiểu rõ về chuyện Bát Kỳ, nếu có thể mời được ông ấy đến, tiến độ của chúng ta chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều." Người của Phương Tiên Đạo, Lâm Diệu đương nhiên có hứng thú.

Thế là anh hỏi: "Giáo sư Tưởng, ông cứ nói thẳng đi, tôi sẽ lập tức cho người đi mời ông ấy đến.

Hiện tại chuyện này là quan trọng nhất." Thì ra, người mà Tưởng Sanh nói tên là Chương Quốc Hâm, là giáo sư nghiên cứu phương diện y học trong Phương Tiên Đạo, đồng thời cũng là bạn thân của Tưởng Sanh, cùng bị Phương Tiên Đạo khống chế.

Mặc dù bình thường liên lạc ít, nhưng vị trí đại khái Tưởng Sanh vẫn biết.

Lâm Diệu không ngờ lại có niềm vui bất ngờ, vội vàng gọi Lâm Nhất và những người khác đến: "Lâm Nhất, bây giờ lập tức dẫn người đi mời giáo sư Chương Quốc Hâm đến, nhất định phải chú ý an toàn." Nhìn các tộc nhân rời đi, tâm trạng Lâm Diệu rất tốt.

Cứ phát triển như thế này, căn bản không cần dùng đến kế sách, hai phe còn lại của Phương Tiên Đạo sẽ bị moi rỗng.

Đến lúc đó, chính là ngày tàn của phe chủ chiến Phương Tiên Đạo.

Trở về tiểu viện của mình, Lâm Diệu chuẩn bị đưa hai đứa con đi bơi, rèn luyện sức khỏe.

Chưa kịp thực hiện hành động, Trương Tiểu Sơn đã gọi điện đến.

Giọng điệu trong điện thoại rất gấp gáp, dường như có một số lời không tiện nói, mời Lâm Diệu đến khách sạn Minh Nguyệt một chuyến.

Bất đắc dĩ thở dài, đúng là số lao lực bẩm sinh.

Lâm Diệu nói với hai đứa con: "Hai bảo bối nhỏ, ngoan ngoãn ở nhà chờ ba về nhé.

Bây giờ ba phải ra ngoài làm chút việc." Giao những đứa con ngoan ngoãn cho Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu vội đến khách sạn Minh

Nguyệt.

Vừa vào phòng riêng, Trương Tiểu Sơn căng thẳng quan sát kỹ xung quanh, rồi nhẹ nhàng cởi hết mọi thứ trên người ra, dẫn Lâm Diệu sang phòng bên cạnh.

Sau khi vào trong, Trương Tiểu Sơn có chút đau khổ nói: "Đạo gia, hôm nay tôi phát hiện ra một chuyện, Phật Gia dường như chưa chết, mà bị người ta giam cầm." Vừa nghe vậy, Lâm Diệu kinh ngạc.

Phật Gia của Cửu Môn, lại bị giam cầm nhiều năm như vậy mà không bị phát hiện, sao có thể?

Thế là, Lâm Diệu kìm nén sự kinh ngạc, ổn định lại suy nghĩ, hỏi: "Trương Tiểu Sơn, chuyện này không thể nói bừa được.

Lúc đó chính cậu nói với ta, Phật Gia đã chết, chính tay cậu chôn cất thi thể, bây giờ lại nói chưa chết?

Sao có thể?" Trương Tiểu Sơn đau khổ nói: "Đạo gia, ban đầu tôi cũng không dám tin, cho đến khi tôi nhìn thấy một tấm ảnh.

Hôm qua sau khi ngài đi, tôi phái người đến mục đích của Trương gia để điều tra thì chụp được." Lâm Diệu nhận lấy xem, chỉ thấy trên đó là một doanh trại mới xây, rất nhiều người đang bận rộn bên trong.

Trong đó có một ông lão thu hút sự chú ý của Lâm Diệu, tướng mạo của ông ta tuy già nua, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết của Phật Gia khi còn trẻ.

Nhưng lúc này ông lão có vẻ đã bị quản thúc.

Xung quanh ông ta có một đội người, thoáng nhìn thì giống như đang bảo vệ an toàn cho ông lão, nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện, sự chú ý của họ đều tập trung vào ông lão, chứ không phải môi trường xung quanh.

Đặt tấm ảnh xuống, Lâm Diệu chìm vào suy tư.

Chương 291

Lẽ nào thật sự là Phật Gia?

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Diệu vang lên, là một tin nhắn.

Nhìn người gửi tin nhắn, đồng tử Lâm Diệu co lại, không phải ai khác, chính là số điện thoại của Mã Lão Hán.

"Đạo gia, tôi từ Mã Lão Hán biết được ngài là người thuê ông ấy làm việc, nên gửi cho ngài một tin nhắn.

Hy vọng ngài sau khi nhìn thấy có thể đến cổ mộ Trương gia một chuyến, ở đó có..." Tin nhắn dừng lại ở đó.

Xem ra không tiện gõ chữ, hoặc cố ý viết như vậy, để khơi gợi sự tò mò của Lâm Diệu.

Lâm Diệu cất điện thoại đi, không nói chuyện này với Trương Tiểu Sơn, đợi xác nhận với Mã Lão Hán xong rồi hãy nói.

Lâm Diệu ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Trương Tiểu Sơn: "Nói đi, có bằng chứng nào chứng minh người này là Phật Gia không?" Trương Tiểu Sơn đứng dậy, sắc mặt khó coi nói: "Đạo gia, ban đầu tôi cũng không chắc chắn lắm, nhưng khi tôi đang nói chuyện điện thoại với thuộc hạ, bên đó xảy ra chuyện, điện thoại trực tiếp bị ngắt." "Ban đầu tôi nghĩ thuộc hạ sơ ý, để lộ hành tung, nhưng tôi càng nghĩ càng thấy không đúng.

Người thuộc hạ đó là người tôi tin tưởng nhất, công phu ẩn nấp tốt nhất, không nên dễ dàng bị phát hiện như vậy, lại còn là lúc đang nói chuyện điện thoại với tôi." "Thế là tôi nhờ người kiểm tra điện thoại, phát hiện bị nghe lén.

Chắc chắn là do nói chuyện với tôi, mới bị lộ." Rồi anh ta tiếp tục

nói: “Đạo gia, sau đó tôi đích thân đến mộ địa của Phật Gia, rồi dẫn người đào mộ lên, bên trong căn bản không có hài cốt của Phật Gia, dưới quan tài có một cái hố lớn.” “Tôi nghi ngờ chuyện Phật Gia thương thế bộc phát năm đó đều là giả.

Đó là thủ đoạn của kẻ chủ mưu sau lưng, khiến Phật Gia rơi vào trạng thái giả chết, lừa cả tôi.” Nghe lời của Trương Tiểu Sơn, Lâm Diệu trong lòng gật đầu, suy đoán này cũng có khả năng.

Nhưng cũng quá trùng hợp rồi, bên kia vừa phát hiện khả năng Phật Gia có thể chưa chết, Lâm Diệu đã nhận được tin nhắn của Phật Gia?

Bên trong trông đầy vẻ kỳ quái, giống như có người đã sắp đặt sẵn kịch bản, chỉ chờ các diễn viên bắt đầu diễn.

Lâm Diệu im lặng một lúc, đột nhiên nói: “Bây giờ đừng vội, nhất định phải bình tĩnh.

Chuyện này có điều khuất tất, đừng để khả năng Phật Gia xuất hiện dắt mũi chúng ta.” Nghe lời của Lâm Diệu, Trương Tiểu Sơn hít một hơi thật sâu, rồi từ từ bình tĩnh lại.

Nhìn Trương Tiểu Sơn đã bình tĩnh, Lâm Diệu đưa tin nhắn trên điện thoại cho anh ta, rồi nói: “Xem tin nhắn này đi, dùng điện thoại của một người làm việc cho ta gửi đến.

Trước tiên đừng xét đến tính thật giả của nội dung, chuyện này không phải có chút quá trùng hợp sao.” Sắc mặt Trương Tiểu Sơn trở nên khó coi hơn.

Trông giống như tin nhắn được gửi đi để dụ Lâm Diệu đi đạo mộ, chứ không phải cầu cứu, huống chi ngay cả tên cũng không để lại.

Thấy Trương Tiểu Sơn có suy đoán, Lâm Diệu lại nói: “Còn nhớ không, tất cả mọi chuyện đều xảy ra sau khi ta từ chối Hoắc Tiên Cô,

sau đó những chuyện kỳ quái này mới xảy ra.” Trương Tiểu Sơn đã khôi phục bình tĩnh, từ từ gật đầu: “Đạo gia, ngài nói không sai, giống như kịch bản phim vậy, đều đã được sắp đặt sẵn cho chúng ta, ngay cả lý do đi cũng có.” Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Diệu lại vang lên.

Lâm Diệu nhận máy xem, là điện thoại của Mã Lão Hán.

Anh ra hiệu cho Trương Tiểu Sơn giữ im lặng, rồi Lâm Diệu nhận điện thoại, mở loa ngoài.

“Alô, Đạo gia phải không?” “Là ta, sao vậy, có phát hiện gì không?” “Hê hê, Đạo gia, bên Hồ Biên lại đến một toán người nữa.

Trước đó họ đã bắt tôi, tôi hoàn toàn không có thời gian gọi điện cho ngài.

Nhưng vừa rồi có một người biết mối quan hệ của chúng ta, đã lén gửi cho ngài một tin nhắn, sau đó tôi mới tìm được cơ hội gọi điện thông báo cho ngài.” “Ồ?

Tin nhắn à, để ta xem nào, vừa rồi ta đang lái xe, cũng không chú ý.

Người nào gửi vậy?” “Một ông lão, chắc là bộ đội, tôi thấy trên tay ông ấy có vết chai do cầm súng.” “Được, vậy cảm ơn nhé, chuyện này ta biết rồi.

À phải rồi, lần này cần bao nhiêu tiền?” “Hê hê, Đạo gia hiểu tôi nhất, không nhiều đâu, 10 vạn là được rồi.” Gác điện thoại xong, sắc mặt Lâm Diệu khó coi.

Những người này chắc chắn đã khống chế Mã Lão Hán, uy hiếp ông ấy gọi cú điện thoại này, nhưng ông lão đã mạo hiểm truyền tin cho anh.

Thấy sắc mặt Lâm Diệu khó coi, Trương Tiểu Sơn hỏi: “Đạo gia, trong cuộc điện thoại có vấn đề gì à?” Lâm Diệu lạnh giọng nói: “Vấn

đề?

Vấn đề lớn đấy.

Người gọi điện là Mã Lão Hán, vì ta đã giải tỏa được khúc mắc trong lòng ông ấy, nên ông ấy đồng ý giúp ta canh chừng tin tức gần mộ địa Trương gia.

Mỗi tháng ta đều chuyển cho ông ấy một ít tiền, dù sao cuộc sống của ông ấy cũng không tốt." "Nhưng vừa rồi ta hỏi, ông ấy lại đòi 10 vạn khối.

Điều đó cho thấy gì?

Cho thấy cuộc điện thoại đó được gọi dưới sự uy hiếp của người khác, để nhắc nhở ta." Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn cũng chìm vào im lặng.

Bên trong có quá nhiều vấn đề, hiện tại căn bản không phân biệt được thật giả.

Một lúc lâu sau, Lâm Diệu lại nói: "Được rồi, bây giờ dù chúng ta có muốn hay không, người khác cũng đã giúp chúng ta vào cuộc rồi.

Vậy nên về chuẩn bị đi, ngày mai xuất phát." Trở về sơn trang, Lâm Diệu không trực tiếp sắp xếp cho tộc nhân chuẩn bị, mà chìm vào suy nghĩ.

Thực ra Phật Gia có còn sống hay không, anh đều không quan tâm.

Nhưng những người này biết quá nhiều thông tin về anh.

Chuyện của Mã Lão Hán, chỉ có những người lúc đó ở cùng mới có thể biết một số chuyện, nhưng lại bị đối phương biết hết, điều đó cho thấy trong những người đó có nội gián.

Thiên Chân?

A Nịnh?

Thuộc hạ của A Nịnh?

Nhưng bây giờ điều đó không quan trọng nữa.

Chuyện nội gián, chỉ cần trong lòng có cảnh giác, vậy thì sau này khi gặp mặt nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

Điều Lâm Diệu muốn làm bây giờ là làm thế nào để âm thầm đến được đích dưới sự giám sát của đối phương, nếu không mọi chuyện đều quá bị động, đó không phải là điều Lâm Diệu có thể chấp nhận.

Gọi đội một và đội ba đến, Lâm Diệu suy nghĩ rồi nói: "Người đội một ngày mai cùng ta xuất phát, về chuẩn bị đi." Rồi nhìn người đội ba, Lâm Diệu nói: "Hôm nay xuất phát ngay trong đêm, không được dùng xe của Lâm gia, trang phục cũng phải ngụy trang.

Chương 292

Ta hy vọng các ngươi có thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào doanh trại của đối phương trước, cứu hai người bên trong ra, một là Mã Lão Hán, người còn lại là người nghi là Phật Gia." "Nhớ một điều, sau khi cứu người ra, nhất định phải kiểm tra kỹ, xem kẻ địch có bố trí thủ đoạn gì trên người họ không.

Đồng thời cũng phải chú ý, xem họ có để lại dấu hiệu gì cho kẻ địch không." Nhìn đội ba đều đầy tự tin, Lâm Diệu để họ trực tiếp xuất phát.

Lần này một đội ngoài sáng một đội trong tối, ta lại muốn xem các ngươi phòng bị thế nào.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn tộc nhân và Trương Tiểu Sơn hội hợp.

Nhìn những người bên cạnh Trương Tiểu Sơn, sắc mặt Lâm Diệu không đổi, mỉm cười chào hỏi họ.

Lâm Diệu không ngờ Trương Tiểu Sơn lại gọi cả Hoắc Tiên Cô và Thiên Chân đến, cộng thêm thuộc hạ của họ, thế này có chút đông người phức tạp.

Chào hỏi xong, Lâm Diệu gọi Trương Tiểu Sơn sang một bên, nói: "Lát nữa hai đội chúng ta chia ra đi, đến thôn làng bên kia chúng ta sẽ hội hợp lại." Trương Tiểu Sơn tuy không hiểu, nhưng vẫn gật đầu thông cảm, sau đó hai đội người chia ra hành động.

Đi trên đường, Lâm Diệu đang suy nghĩ về động cơ của Hoắc Tiên Cô.

Khi nào người Cửu Môn lại có lòng tốt như vậy?

Lại vội vàng đi cứu những người khác, bên trong chắc chắn có vấn đề.

Còn Thiên Chân?

Có lẽ cậu ta thực sự có lòng tốt.

Đúng lúc này, Lâm Diệu chợt nảy ra một ý, gọi điện cho Cầu Đức Khảo, thông báo cả chuyện này cho hắn.

Vừa hay đông người, loạn lên mới có thể đục nước béo cò.

Trưa ngày thứ ba, Lâm Diệu và mọi người đến thôn làng lần trước.

Vừa vào đã thấy hai đội người lớn, hai bên tuy có chút xích mích nhỏ, nhưng khá kiềm chế, chính là đội của Trương Tiểu Sơn và đội của A Nịnh.

Từ xa Lâm Diệu đã nhìn thấy Trương Tiểu Sơn, nhưng không trực tiếp đến đội của Cửu Môn, mà lại đến đội của A Nịnh trước.

Sau khi gặp A Nịnh, Lâm Diệu nói: "Lần này làm việc, ông chủ của cô có đến không?" A Nịnh cung kính trả lời: "Đạo gia, ông chủ đã đến.

Hành động lần này chủ yếu là phối hợp với ngài, bảo tôi mọi việc đều nghe theo ngài." Lâm Diệu gật đầu: "A Nịnh, yên tâm, chúng ta cũng là người quen rồi.

Mặc dù lần này là giao dịch với ông chủ của cô, nhưng tôi cũng sẽ không để cô và thuộc hạ của cô đi chết vô ích.

Đến lúc đó chỉ cần nghe theo sự phân phó của tôi là được.

Sau khi xong việc, tôi sẽ giao thứ mà ông chủ của cô muốn cho cô." Dặn dò xong A Nịnh, Lâm Diệu mới đến bên đội của Cửu Môn.

Vừa thấy Lâm Diệu, Trương Tiểu Sơn vội vàng hỏi: "Đạo gia, đội

bên kia...?" "Yên tâm, là người giúp đỡ, ta gọi đến, làm tốt việc của mình là được rồi." Lâm Diệu không quan tâm vẫy tay: "À phải rồi, lát nữa lên núi ta sẽ đi cùng đội của A Nịnh, đến lúc đó chúng ta phối hợp tốt là được." Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cần phải đối phó với hai nhóm người, số người anh ta mang theo không đủ, phải lập tức gọi thêm người mới được.

Gọi Thiên Chân đến, Lâm Diệu đưa cậu ta vào một cái lều, rồi nghiêm túc hỏi: "Thiên Chân, lần trước chúng ta đạo mộ ở đó, cậu có kể cho ai không?

Hay là có ghi chép lại không?" Nghe Lâm Diệu nói vậy, Thiên Chân biết mình bị nghi ngờ.

Dù không dễ chịu nhưng cũng có thể hiểu được, sắc mặt cậu ta trở nên khó coi.

Rồi cậu ta nói: "Đạo gia, sau khi trở về, chuyện này tôi không hề nói với ai, ngay cả nhật ký cũng không viết.

Mặc dù Phan Tử có hỏi đến, nhưng lúc đó vừa hay có người gọi điện thoại nên không nói tiếp về chuyện này nữa." Nghe vậy, Lâm Diệu hài lòng gật đầu: "Tốt, nếu bên cạnh cậu không có nội gián thì bây giờ tôi giao cho cậu một nhiệm vụ.

Lát nữa hãy cùng tôi đến chỗ A Ninh.

Chẳng phải cậu thích nói chuyện sao?

Vậy thì hãy trò chuyện với thuộc hạ của A Ninh, xem giữa họ có nội gián không." Nghe vậy, vẻ mặt khó coi của Thiên Chân liền biến mất, cậu ta hưng phấn nói: "Đạo gia, ngài cứ yên tâm, tôi và thuộc hạ của A Ninh đều quen biết, chắc chắn có thể bắt chuyện được." Nhìn bóng lưng Thiên Chân rời đi, khóe miệng Lâm Diệu hơi giật giật.

Thiên Chân ơi là Thiên Chân, bảo tôi phải nói sao đây, chơi thân

với thuộc hạ của kẻ thù gia gia mình như vậy, không sợ gia gia cậu nhảy ra đánh cậu à.

Hai đội người ngựa xuất phát về phía sau núi.

Khi đi qua căn nhà nhỏ của ông lão họ Mã, Lâm Diệu bước vào, thấy con trai và con dâu của ông lão đang ở bên trong, vẻ mặt có chút sợ hãi.

Lâm Diệu hỏi: "Hai người vừa được thả ra à?" Con trai ông lão họ Mã vội nói: "Lâm tiên sinh, xin ngài hãy cứu cha tôi, ông ấy bị bọn chúng bắt đi, dùng vợ chồng tôi để uy hiếp." Lâm Diệu gật đầu: "Yên tâm đi, cha cậu không sao đâu, tôi nhất định sẽ đưa ông ấy về đoàn tụ với hai người." Khi Lâm Diệu đi ra đến cửa, con trai ông lão họ Mã đột nhiên nói: "Lâm tiên sinh, cha tôi có tin nhắn muốn truyền cho ngài." Nói rồi, anh ta đến bên cạnh Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Hôm nay lúc tôi rời đi, họ cho tôi gặp cha một lần, cha tôi đã dùng thủ thế mà chỉ thợ săn mới hiểu để nói hai câu.

Lẽ ra tôi phải truyền tin này cho ngài, vừa rồi suýt chút nữa tôi đã quên mất." "Cha tôi nói: 'Biết rõ hành trình, bây giờ phải trốn đi', nhưng ý nghĩa là gì thì tôi cũng không hiểu, tin rằng ngài sẽ hiểu." Tạm biệt con trai ông lão họ Mã, Lâm Diệu và mọi người lại lên đường.

Lời của con trai ông lão họ Mã ban nãy, Lâm Diệu hoàn toàn hiểu rõ.

Ý là đám người kia đã nắm được thông tin hành trình của mọi người, biết được vị trí cụ thể, bây giờ chúng sắp chuyển địa điểm.

Lâm Diệu lộ ra ánh mắt đầy hứng thú, bây giờ ba đội người của hắn đã tản ra, chúng có thể trốn đi đâu được chứ?

Đến lúc đó xem xem chúng chơi trò này thế nào.

Buổi tối, tại vị trí cắm trại bên bờ hồ lần trước, lại có thêm hai khu trại lớn.

Khi mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, Lâm Diệu mở ba lô, lấy Hoàng Ngọc bên trong ra.

Lần này ra ngoài, Lâm Diệu đã giấu Hoàng Ngọc đi, chính là vì hiện tại, để cho đám người kia một bất ngờ.

Bây giờ ba đội người của hắn chắc đã bắt đầu hành động, Lâm Diệu cũng không thể tụt lại phía sau được.

Thế là hắn nói với Hoàng Ngọc: "Lát nữa hãy kiểm tra xung quanh một lượt, nếu gặp phải người giám sát, trực tiếp giải quyết là được, không cần giữ lại người sống." Hoàng Ngọc hoạt động thân thể, nói: "Tộc trưởng, ngài cứ chờ xem, tôi cảm thấy tốc độ của tôi lại nhanh hơn rồi." Vừa dứt lời, nó hóa thành một bóng trắng, biến mất trong lều của Lâm Diệu.

Lâm Diệu thì đến lều nghỉ ngơi của tộc nhân bên cạnh, đi vào hỏi: "Lâm Nhất, liên lạc với đội ba thế nào rồi?

Chương 293

Đã hành động chưa?" Lâm Nhất cầm một chiếc GPS trong tay nói: "Tộc trưởng, vừa dùng tai nghe liên lạc, bây giờ họ chắc đã vào khu trại rồi.

Đúng rồi, tôi đã dặn dò họ theo lời ngài, họ sẽ gài bom khắp khu trại, chúng ta đến đó chắc chắn sẽ được xem một màn pháo hoa khổng lồ." Lâm Diệu gật đầu, lần hành động này, hắn vốn không chuẩn bị giữ lại người sống.

Chỉ cần Phật Gia nói thật, đến lúc đó mọi thông tin đều có thể biết được.

Bị giam lỏng nhiều năm như vậy, lẽ nào không có chút thông tin nào bị tiết lộ ra ngoài sao?

Không cần nói đâu xa, đến lúc đó phải thanh tra toàn bộ Cửu Môn một lượt.

Không có sự giúp đỡ của kẻ phản bội, người ngoài không thể nào bắt cóc được Phật Gia năm đó.

Đang nói, Hoàng Ngọc trở về.

Nhìn sát khí trên người nó, biết là đã gặp không ít người.

Quả nhiên Hoàng Ngọc nói: "Tộc trưởng, bên ngoài có tổng cộng 10 người đang giám sát chúng ta, vừa rồi đều bị giải quyết hết rồi, bây giờ đã sạch sẽ." Lâm Diệu đặt Hoàng Ngọc lên vai, rồi nói: "Được rồi, bây giờ xuất phát thôi, mọi người cẩn thận tránh người trong trại.

Ai biết được người trong đó có vấn đề gì không?

Chúng ta xuất phát." Nương theo màn đêm che chở, Lâm Diệu và mọi người thuận lợi rời khỏi khu trại, sau đó hướng về vị trí của đội

ba.

Không có người khác làm vướng chân, tốc độ của mọi người rất nhanh.

Mặc dù hai bên cách nhau khoảng 10 cây số, nhưng dưới sự gia trì của 《Khinh thân thuật》, mọi người không lâu sau đã đến vị trí tín hiệu của đội ba hiển thị.

Đó là một hang núi, xem ra là do thợ săn trong núi đào ra để nghỉ ngơi.

Đi vào hang, thấy đội ba dẫn theo hai người ra đón, một người tự nhiên là ông lão họ Mã, người còn lại có vẻ là Phật Gia.

Ông lão họ Mã vừa thấy Lâm Diệu, vội vàng bước lên cảm kích nói: "Lâm tiên sinh, cảm ơn ngài đã cứu tôi ra, nếu không bọn chúng sẽ không thả tôi đâu." Lâm Diệu cười nói: "Ông Mã, không cần lo lắng nữa, trước đó ông có thể báo tin cho tôi đã là không dễ dàng rồi.

Yên tâm, lần này trở về, tôi sẽ sắp xếp cho ông và gia đình chuyển nhà, đến một nơi không có nguy hiểm." Nghe vậy, ông lão họ Mã càng thêm cảm kích, lại một phen cảm tạ đầy xúc động.

An ủi xong ông lão họ Mã, Lâm Diệu đến bên cạnh người còn lại, cẩn thận đánh giá, sau đó nhắm mắt lại cảm nhận khí tức trên người ông ta.

Một lúc sau, Lâm Diệu mở mắt, xác nhận khí tức của Phật Gia, rồi nói: "Phật Gia, hoan nghênh trở về." Nghe câu này, Phật Gia vô cùng kích động, một lúc lâu sau mới nói: "Đạo gia, thật không ngờ, năm đó từ biệt, lần nữa gặp lại đã là nhiều năm sau.

Vẻ ngoài của ngài không hề thay đổi, còn tôi lại thành một kẻ phế vật, thật đúng là vật đổi sao dời." Lâm Diệu lắc đầu: "Phật Gia, ngài vẫn là Phật Gia vì dân vì nước, khí phách ngút trời năm đó, chỉ là gặp

phải một chút trắc trở mà thôi.

Đi, tôi đưa ngài đi xem món quà tôi chuẩn bị cho ngài." Bên ngoài hang núi, đội ba dẫn đường phía trước, mọi người đến một nơi có tầm nhìn rộng rãi, nhìn xuống khu trại dưới núi.

Lâm Diệu gật đầu, người của đội ba nhấn nút điều khiển từ xa của quả bom.

Chỉ thấy khu trại bên dưới trực tiếp biến thành biển lửa ngùn ngụt, sau đó tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.

Mặc dù bên dưới đã xảy ra vụ nổ, nhưng sự chú ý của Lâm Diệu lại không đặt ở đó, hắn vẫn luôn quan sát sự thay đổi của Phật Gia.

Con người là vậy, thứ đáng sợ nhất chính là lòng người thay đổi.

May mà trên mặt Phật Gia hiện lên vẻ hả hê, nếu Phật Gia có biểu cảm khác, Lâm Diệu sẽ phải suy nghĩ kỹ xem nên sắp xếp cho ông ta thế nào.

Nhìn Phật Gia dưới ánh lửa, Lâm Diệu hỏi: "Phật Gia, những năm qua đã xảy ra chuyện gì, ngài có thể kể một chút không?" Phật Gia lại nhìn ánh lửa bên dưới, rồi nói: "Năm đó tôi cũng tưởng rằng do ám thương tái phát, không lâu nữa sẽ qua đời.

Nhưng không đợi tôi mở mắt lần nữa, tôi đã bị đám người này cầm tù.

Sợ tôi phản kháng, chúng tiêm cho tôi một loại thuốc, bây giờ tôi toàn thân vô lực, một thân công phu đều bị phế." Nhìn bước chân có phần phù phiếm của Phật Gia, Lâm Diệu ban đầu tưởng là do bị giam cầm nên hơi suy yếu, không ngờ lại bị phế công phu.

Đám người kia thật cẩn thận.

Theo lời kể của Phật Gia, Lâm Diệu mới biết những năm qua ông

đã trải qua những gì.

Hóa ra năm đó sau khi giúp nhân vật lớn kia đạo mộ thất bại, ông đã bị nghi ngờ.

Sau khi nhân vật lớn đó chết, hậu duệ của ông ta vẫn ôm hận trong lòng, đã bắt Phật Gia đi, đồng thời cũng không từ bỏ việc tiếp tục tìm kiếm bí mật của nhà họ Trương.

Khi phát hiện trong cơ thể người nhà họ Trương có một loại vật chất đặc thù, chúng bắt đầu thí nghiệm trên cơ thể người, nhưng đáng tiếc tất cả các thí nghiệm đều không thành công.

Sau đó, chúng ra tay với thế hệ tiếp theo của Cửu Môn, đó chính là Ngô Tam Tỉnh.

Lúc đó, tất cả các ngôi mộ Ngô Tam Tỉnh đến đều do đám người này thao túng, chúng không ngừng giám sát ông ta trong bóng tối.

Điều không ngờ là, bắt đầu từ ngôi mộ đầu tiên, mọi chuyện đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của chúng, tất cả mọi việc đều trở nên không thể khống chế, đặc biệt là lần ở khu mộ của nhà họ Trương.

Người phụ trách giám sát lúc đó cũng là người nhà họ Trương, do chiến loạn nên không tìm được gia tộc.

Trên người hắn cũng có hình xăm giống hệt Trương Tiểu Ca, nhưng không phải hình xăm Kỳ Lân mà là hình xăm Cùng Kỳ trên người Phật Gia.

Bình thường hắn đều được đám người kia coi như bảo bối, cũng được đặt tên là Trương Linh.

Nhưng lần hành động đó lại xảy ra sự cố, tất cả mọi người đều biến mất không thấy tăm hơi, không còn tin tức gì nữa.

Những năm này, chúng vừa hành hạ Phật Gia, vừa chuẩn bị chu

toàn, muốn một lần nữa tiến vào tầng thứ hai của khu mộ nhà họ Trương.

Đáng tiếc lần hành động này đã thất bại, bại dưới tay Lâm Diệu.

Lâm Diệu nghe xong, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Phật Gia, ngài có biết nhà nào trong Cửu Môn đã phản bội không?

Phải biết rằng năm đó nếu không có người Cửu Môn giúp đỡ, ngài không thể nào bị đám người kia bắt đi một cách im hơi lặng tiếng như vậy.

Ngài có biết thân phận của đám người đó không?

Hoặc có đặc điểm gì đặc biệt không?" Phật Gia trầm tư một hồi, rồi nói: "Những năm nay tôi cũng luôn suy nghĩ về chuyện xảy ra năm đó.

Chương 294

Lúc đó tôi nằm liệt giường, luôn có Trương Tiểu Sơn chăm sóc.

Trước khi tôi bị bắt đi, chỉ có người nhà họ Hoắc và người nhà họ Tề đến thăm tôi.

Nếu có mục tiêu nghi ngờ, thì chắc chỉ có hai nhà đó." Nghe vậy, Lâm Diệu gật đầu trong lòng.

Lần này Hoắc Tiên Cô phản ứng rất bất thường, quá nhiệt tình.

Nhà họ Tề cũng không đúng lắm, lại vội vàng muốn vào tầng hai khu mộ nhà họ Trương như vậy, hành động quá hấp tấp, trước đó còn lừa người khác là không liên lạc được với Trương Tiểu Sơn.

Tiếp đó, Phật Gia lại nói: "Thân phận của chúng tôi thật sự không rõ.

Bình thường tôi đều bị giam, ít có cơ hội giao lưu với người khác.

Nhưng gần đây lúc kiểm tra, tôi nghe nói có mấy căn cứ bị Cửu Môn phá hủy, còn lại thì không có thông tin gì." Lần này Lâm Diệu đã có phán đoán trong lòng.

Xem ra người năm đó sai Phật Gia đi đạo mộ cũng là phe Uông gia.

Những năm nay phe Uông gia thật sự quá ngang ngược.

Hiểu rõ những chuyện này, Lâm Diệu nói với Phật Gia: "Phật Gia, bây giờ ngài không thích hợp lộ diện trực tiếp.

Lát nữa tôi sẽ để tộc nhân đưa ngài rời đi, tạm thời ở trong sơn trang của tôi.

Đợi tôi trở về sẽ để Trương Tiểu Sơn đến đón ngài." Phật Gia

nghe vậy cũng không phản đối, cảm kích nói: “Đạo gia, lần này thật sự cảm ơn ngài đã cứu tôi, nếu không tôi không biết đến lúc nào mới được thấy lại ánh mặt trời.” Lâm Diệu cười nói: “Phật Gia đừng khách sáo với tôi, đều là người Cửu Môn, là việc tôi nên làm.” Sau đó hắn quay người dặn dò tộc nhân đội ba: “Đưa Phật Gia và gia đình ông lão họ Mã về sơn trang trước, trên đường cẩn thận một chút.

Nếu có sự cố xảy ra, không cần nương tay, giải quyết hết.” Nhìn bóng mọi người rời đi, Hoàng Ngọc trên vai nói: “Tộc trưởng, ngài tin lời của vị Phật Gia kia sao?” “Tin hay không thì có quan hệ gì chứ?

Dù sao ông ta cũng không phải tộc nhân của ta.

Về rồi giao cho Trương Tiểu Sơn là được, còn về sau xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan đến chúng ta.” Ánh mắt Lâm Diệu có chút mơ màng nhìn bóng lưng mọi người ở xa, miệng lẩm bẩm.

Tiễn biệt đoàn người Phật Gia, Lâm Diệu dẫn tộc nhân quay lại khu trại trước đó.

Lần này không cần vội vàng như vậy, chuyện cần làm đã làm xong, tiếp theo là vào xem tầng hai của khu mộ nhà họ Trương.

Vào trong rồi, nếu bên trong thật sự có đồ tốt, cũng có thể mang ra một ít.

Về sơn trang rồi giao cho những người đó nghiên cứu, một khi có thành quả tốt, những người xung quanh cũng có thể được hưởng lợi.

Khi quay về khu trại, toàn bộ khu trại đèn đuốc sáng trưng.

Tiếng nổ lớn vừa rồi đã đánh thức tất cả mọi người, bây giờ ai nấy đều đang bàn tán xôn xao, đoán xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Lâm Diệu trở về, Trương Tiểu Sơn và mọi người vội vàng ra đón, hỏi: “Đạo gia, ngài có biết vừa rồi xảy ra chuyện gì không?

Nghe tiếng nổ không xa lắm." Lâm Diệu cười nói: "Không sao, chỉ là tôi dẫn tộc nhân đi dọn dẹp vài tên hề nhảy nhót thôi.

Bây giờ vấn đề đều đã giải quyết, mọi người yên tâm nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải xuống mộ nữa." Nói rồi, Lâm Diệu đi vào trong.

Lúc đi qua Trương Tiểu Sơn, Lâm Diệu ra hiệu bằng mắt, sau đó quay về lều.

Đợi khu trại yên tĩnh trở lại, Trương Tiểu Sơn đến lều của Lâm Diệu, vẻ mặt có chút lo lắng.

Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Sơn đang lo lắng, cũng không úp mở nữa, nói thẳng: "Phật Gia, tôi đã cứu ra rồi.

Tôi đã để tộc nhân đưa ngài ấy về sơn trang.

Bây giờ ngài ấy không thích hợp lộ diện, đợi chúng ta trở về, cậu có thể bí mật đi đón." Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó kích động nói: "Đạo gia, lần này thật sự phải cảm ơn ngài.

Sau này có chuyện gì ngài cứ trực tiếp phân phó, tôi, Trương Tiểu Sơn, chắc chắn sẽ giúp ngài." Lâm Diệu xua tay, không để ý những lời đó, rồi nghiêm mặt nói: "Hành động ngày mai, hãy chú ý nhiều hơn đến phản ứng của Hoắc Tiên Cô.

Còn nếu thật sự gặp người nhà họ Tề, phải giám sát nghiêm ngặt." Sáng sớm hôm sau, mọi người bắt đầu hành động.

Họ đi xuống đáy hồ nước cạn, tiến vào động huyệt trong thôn đó, nhưng con đường lần này đi khác với lần trước.

Nhờ có dấu vết hành động của người nhà họ Tề để lại, mọi người đã đến được rìa vách đá.

Nơi này vốn có một con đường ván, nhưng sau đó đã bị chất thải

của mật đà bịt kín, nên lần trước mọi người mới không tìm thấy.

Người nhà họ Tề không biết đã dùng phương pháp gì, lại có thể xác định được vị trí cụ thể, mở ra một lối đi.

Bây giờ mọi người có thể đi thẳng vào từ lối đi này.

Vừa bước vào lối đi, Lâm Diệu đã nhìn thấy một số mật đà bên trong vách đá, nhưng chúng đều tránh xa con đường ván chật hẹp.

Trên đó chắc đã được rắc vôi bột, nên bao nhiêu năm qua, lối đi này vẫn chưa bị bịt kín.

Con đường ván trước mắt thực chất là những tấm gỗ được lát ra, bên dưới dùng một số giá đỡ cố định, hai bên lại không hề có lan can, đi lại rất nguy hiểm.

Nếu có gió thổi qua, có thể sẽ cuốn người xuống vách núi.

Vì vậy, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, cậu dẫn đầu đi trước với dây thừng, sau đó dùng dây thừng bố trí một khóa an toàn đơn giản.

Đến bên kia rồi dùng tai nghe thông báo cho tôi." Nhận nhiệm vụ, Lâm Nhất dẫn theo Lâm Nhị xuất phát.

Hai người họ nắm một đầu dây, phần còn lại giao cho thuộc hạ của A Ninh, nếu độ dài không đủ có thể nối thêm dây.

Khoảng 30 phút sau, đã dùng hết hai cuộn dây, trong tai nghe mới truyền đến câu trả lời của Lâm Nhất.

Cẩn thận bước lên đường ván, tấm gỗ trông không chắc chắn, nhưng dẫm lên lại không phát ra tiếng động.

Xem ra chất lượng rất tốt, năm đó chắc đã được xử lý đặc biệt.

Chương 295

Có dây thừng trợ giúp, tuy trông nguy hiểm nhưng mọi người đều đi qua an toàn.

Đến khi dẫm lên mặt đất, có người chân đứng không vững, không phải vì mệt mà là vì sợ.

Đi qua đường ván, Lâm Diệu cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Nơi này không giống mộ đạo, mà giống hầm mỏ hơn.

Trừ nơi mọi người đặt chân, xung quanh đều là các loại động mỏ, rìa mép đều có dấu vết đào đẽo của con người.

Hoắc Tiên Cô lúc này đột nhiên lên tiếng: "Đạo gia, bên trong đều là động mỏ.

Vốn dĩ nơi này hẳn là một mạch khoáng ngọc thạch, ngọc thạch đều do những con mật đà màu đen kia tạo ra." "Ồ?

Mật đà có thể tạo ra mạch khoáng ngọc thạch?

Vậy chẳng phải người năm đó đã phát tài rồi sao?" Lâm Diệu có chút tò mò hỏi: "Vậy tại sao sau này nơi này lại bị nhà họ Trương dùng làm mộ huyệt?" Hoắc Tiên Cô lắc đầu: "Đạo gia, năm đó những người đó tuy có rất nhiều ngọc thạch, nhưng thời đại đó, trong tay không có binh, trong nhà không có quyền, căn bản không thể bảo vệ được khối tài sản lớn như vậy." "Mật đà trong vách đá cũng không phải loại hiền lành, tuy có thể sản sinh ngọc thạch nhưng bình thường cũng cần được cúng tế, thức ăn chính là con người." Lâm Diệu gật đầu, xem ra những người này sống cũng không dễ dàng gì, phải lo nghĩ quá nhiều chuyện, không dám để lộ thông tin ra ngoài, mặt khác

lại phải chuẩn bị vật tế, thật mâu thuẫn.

Trương Tiểu Sơn cũng mở miệng nói: "Năm đó những người đó thực chất là tổ tiên của những người mà chúng ta thấy ở dưới núi.

Nơi này có vật tổ là mật đà, là thứ họ tín ngưỡng, cho rằng mật đà là hậu duệ của thần linh." "Đáng tiếc, sau đó xảy ra biến cố lớn, may mắn có người nhà họ Trương giúp đỡ nên mới không bị diệt tộc.

Đợi nhà họ Trương xử lý xong nơi này, họ đã coi tầng thứ hai này như một ngôi mộ." Lâm Diệu có chút khó hiểu, hỏi: "Trước đó tôi và Trương Tiểu Ca đến Trương Gia Cổ Lâu ở tầng thứ nhất, chẳng phải bên trong đó đặt thi thể của tộc trưởng nhà họ Trương sao?

Tại sao lại cần thêm một tầng nữa?" Trương Tiểu Ca và Hoắc Tiên Cô nhìn nhau, sau đó bà ta nói: "Đạo gia, những quan tài trong tòa cổ lâu đó, ngài chắc chắn chưa mở ra xem đúng không?

Bên trong không có thi thể.

Trương Tiểu Ca trí nhớ chưa hồi phục, chắc đã quên chuyện này, những quan tài đó bên trong đều là vũ khí của các đời tộc trưởng." "Thi thể của tộc trưởng nhà họ Trương thật sự, vì sau khi chết sẽ xảy ra chuyện đặc biệt, nên mới đặt ở tầng dưới, dùng đồ vật trấn áp." Lâm Diệu bừng tỉnh ngộ gật đầu, nhà họ Trương bố trí cũng thật nhiều.

Nhưng thi thể rốt cuộc sẽ xảy ra biến hóa gì mà lại phải mở riêng một tầng không gian để đặt?

Chẳng lẽ đều sẽ thi biến?

Không hiểu rõ, Lâm Diệu dứt khoát không nghĩ nữa, đợi đến khi thực sự nhìn thấy, mọi chân tướng sẽ sáng tỏ.

Vì vậy Lâm Diệu hỏi: "Đường tiếp theo nên đi thế nào, mọi người có biết không?" Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn và Hoắc Tiên Cô đều lắc

đầu, tỏ ý không biết lối đi cụ thể.

Khi Lâm Diệu chuẩn bị cẩn thận thăm dò, A Ninh nói: "Đạo gia, lần này tôi mang theo rất nhiều máy bay không người lái dò tìm, có thể vào trong để khám phá địa hình.

Chuyện tiếp theo cứ để tôi lo." Không ngờ lần này A Ninh lại mang theo thiết bị công nghệ cao, Lâm Diệu cũng không phản đối, vừa hay có thể xem được bản đồ toàn bộ lối đi.

Thế là hắn gật đầu nói: "Được, vậy xem cô biểu diễn." Thuộc hạ của A Ninh vội vàng lấy ba lô xuống, từ bên trong lấy ra một số thiết bị, có mấy chiếc máy bay không người lái.

Theo sự điều khiển của cô, những chiếc máy bay này lần lượt bay vào trong lối đi, thông qua camera truyền dữ liệu về máy tính.

Khoảng một tiếng sau, máy bay không người lái trong mộ đạo quay trở lại, trên máy tính cũng xuất hiện một bản đồ ba chiều cụ thể, một số lối đi đều hiện ra rõ ràng.

Lâm Diệu xem xong cảm thấy hài lòng.

Tuy đã lỡ mất một tiếng đồng hồ, nhưng có được bản đồ này, tiếp theo có thể bớt đi đường vòng, một tiếng chờ đợi này rất đáng giá.

Những người khác nhìn thấy bản đồ trên máy tính cũng kinh ngạc, họ luôn dùng nghề gia truyền để đạo mộ, ít khi sử dụng sản phẩm điện tử, không ngờ lại hữu dụng như vậy, đều đang cân nhắc trong lòng sau này có thể thử xem.

Theo bản đồ của A Ninh, mọi người lại xuất phát.

Lần này họ trực tiếp chọn một lối đi thuận tiện nhất, đi quanh co trong đó 20 phút, mọi người đã ra khỏi lối đi, đến được lối vào không gian tầng hai.

Đó là một gian phòng đá khổng lồ, toàn bộ không gian đều phủ đầy vôi bột, không thấy một con mật đà nào.

Mọi người vội vàng đeo mặt nạ phòng độc, phòng trường hợp hít phải vôi bột vào cơ thể.

Cả gian phòng đá trống rỗng, chỉ có một bệ đá khổng lồ ở giữa, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì.

Trên mặt đất có một hàng dấu chân rõ ràng, đi thẳng đến gần bệ đá, chắc là do người nhà họ Tề để lại trước đó.

Mọi người cẩn thận đến bên cạnh bệ đá, thấy trên bệ đá có một chỗ lõm, bên trong đặt một tấm gương làm bằng thủy tinh.

Sau khi đến gần tấm gương, mọi người đều thốt lên kinh ngạc.

Hóa ra tấm gương thủy tinh này không giống với những tấm gương bình thường.

Vốn tưởng nó sẽ phản chiếu hình ảnh của mọi người, nhưng khi cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện, đó dường như là cảnh tượng của một không gian khác.

Trong thế giới trong gương cũng có một tòa cổ lâu, giống hệt tòa mà Lâm Diệu đã thấy trước đó.

Lúc này, cửa cổ lâu đang có mấy cỗ thi thể thối rữa nằm đó.

Đột nhiên Hoắc Tiên Cô kêu lên: "Đạo gia, những thi thể đó là người nhà họ Tề, lại chết hết ở đó.

Quần áo trên người họ tôi nhớ rất rõ." Những người nhà họ Tề này rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, mới chết có mấy ngày mà lại biến thành những cỗ thi thể thối rữa như vậy?

Làm sao để vào trong gương?

Vừa rồi Lâm Diệu đã quan sát kỹ, bên dưới tấm gương thủy tinh

là bệ đá cứng rắn, bên dưới cũng hoàn toàn không rỗng.

Chẳng lẽ thật sự có thể đi vào trong gương?

Tuy không tin, nhưng đối mặt với cảnh tượng hoang đường như vậy, Lâm Diệu cũng không biết phải giải thích thế nào.

Đạo pháp cũng không thể nào xảy ra chuyện thần kỳ như vậy được.

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu nói: "Tất cả mọi người tản ra, cẩn thận tìm kiếm mọi dấu vết bên trong, xem người nhà họ Tề đã vào bằng cách nào." Hoắc Tiên Cô kinh ngạc hỏi: "Đạo gia?

Chương 296

Không phải là trực tiếp đi vào trong gương sao?

Giống như một trận pháp thần kỳ nào đó?" Lâm Diệu lắc đầu: "Hoắc Tiên Cô, tôi không hiểu trận pháp, nhưng phàm là trận pháp, tôi đã sớm phát hiện ra manh mối rồi.

Nơi này chắc chắn đã lợi dụng sự phản xạ của ánh sáng, sau đó chiếu cảnh tượng bên trong ra.

Chỉ là trông có vẻ thần kỳ, nhưng khi bà tìm được vị trí đó, bà sẽ phát hiện mọi thứ đều đơn giản như vậy." Trương Tiểu Sơn cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, cũng không thể là trận pháp.

Năm đó nhà họ Trương không thể có tiếp xúc với đạo sĩ, nên mọi thứ ở đây đều là bố trí cơ học.

Chúng ta chỉ cần tìm ra dấu vết do nhà họ Tề để lại, chắc chắn sẽ phát hiện ra bí ẩn bên trong." Mọi người tản ra cẩn thận tìm kiếm, theo dấu chân trên mặt đất, lật tung cả gian phòng đá lên, nhưng không phát hiện ra bất kỳ cơ quan nào.

Dấu chân do nhà họ Tề để lại cũng đa phần ở gần bệ đá, hoàn toàn không có gì đặc biệt.

Lâm Diệu cẩn thận nhìn hình ảnh trong gương, phát hiện hình ảnh lại có sự thay đổi nhỏ theo thời gian, toàn bộ hình ảnh dịch sang bên trái một chút.

Nếu không phải Lâm Diệu cứ nhìn chằm chằm, sợ rằng đã không phát hiện ra bí mật này.

Phát hiện này càng củng cố thêm suy đoán của Lâm Diệu, nơi này nhất định đã lợi dụng sự khúc xạ của ánh sáng, chỉ là tổ tiên nhà họ

Trương làm quá khéo léo, khiến người ta khó phát hiện mà thôi.

Lâm Diệu tập trung tinh thần nói: "Tất cả giữ im lặng, đừng làm phiền tôi." Nói xong, Lâm Diệu trực tiếp rút súng lục ra, bắn một phát vào trong lối đi, nếu không đạn dội lại sẽ làm người khác bị thương.

Theo tiếng súng vang lên, Lâm Diệu trực tiếp nhắm mắt lại, dùng hết sức vận chuyển 《Thính Lôi》 đến cực hạn.

Thấy hành động của Lâm Diệu, những người khác vội vàng nín thở, sợ làm phiền hắn.

Khoảng mười giây sau, Lâm Diệu nghe thấy vách tường phía trên có chút vấn đề, bên trong dường như có một lối đi rỗng, nhưng các lỗ nhỏ bên trong quá nhiều, đã hấp thụ hết tiếng vọng.

Mở mắt ra, Lâm Diệu cười nói: "Lâm Nhất, lấy thang treo tường Ngô Công ra, tôi muốn lên đỉnh động xem thử." Tộc nhân dựng mấy đoạn thang, Lâm Diệu trực tiếp trèo lên, sau đó không ngừng chỉ huy tộc nhân khiêng thang di chuyển qua lại, giống như đang biểu diễn xiếc.

Cuối cùng, Lâm Diệu đã tìm ra chỗ bất thường.

Vách đá phía trên có một cấu trúc giống như gợn sóng, bên trong tuy có không gian nhưng cũng chỉ đủ cho một người đi qua.

Nếu không lên đó cẩn thận kiểm tra, căn bản không thể phát hiện ra lối đi như vậy.

Xem ra người nhà họ Tề rất hiểu rõ nơi này, mộ đạo ẩn giấu như vậy mà cũng tìm ra được.

Lâm Diệu xuống mặt đất nói: "Đã tìm thấy lối đi rồi.

Lâm Nhất, cậu lên trước cố định dây thừng, lát nữa chúng ta xuất phát." Sau đó Lâm Diệu nói với những người khác: "Lát nữa chúng ta

không cần vào hết.

Lối đi phía trên không biết có chắc chắn không, mỗi người dẫn theo vài thuộc hạ vào là được rồi.

Ngoài ra phải là người gầy một chút, nếu không sẽ không vào được lối đi phía trên." Trương Tiểu Sơn và mọi người vội vàng sắp xếp, sau đó tò mò hỏi: "Đạo gia, lối đi đó rốt cuộc thế nào?

Khó đi lắm sao?" Lâm Diệu suy nghĩ một lát, nói: "Cấu trúc giống như là ban đầu phía trên có một lớp vách đá, sau đó người nhà họ Trương lại thêm một lớp vách đá có cấu trúc như tấm ván lợp bên dưới.

Như vậy, nếu không lên đó cẩn thận tìm kiếm, dù ở hướng nào cũng khó nhìn ra sơ hở.

Bên trong rất khó đi, cần phải có thân thủ nhất định." Mọi người bừng tỉnh ngộ, trông thì thần kỳ, nhưng nói ra rồi lại cảm thấy đơn giản.

Mặt khác, A Ninh hỏi: "Đạo gia, vậy hình ảnh trên gương là sao?" "Có thể coi những lỗ nhỏ li ti phía trên như những máy chiếu nhỏ, hình ảnh chiếu ra kết hợp lại với nhau sẽ tạo thành hình ảnh bên trong.

Vách đá trên đỉnh chắc chắn có một số bố trí đặc biệt, nếu không sẽ không rõ ràng như vậy." Lâm Diệu dùng một ví dụ dễ hiểu để giải thích cho mọi người.

Trong lúc mọi người nói chuyện, tộc nhân đã dựng xong dây thừng.

Mọi người lần lượt theo dây thừng đi lên, sau đó tiến vào lối đi hình gợn sóng.

Không gian bên trong thật sự quá nhỏ, ở chỗ lõm của sóng thì còn đỡ, nhưng gặp phải đỉnh sóng thì phải nằm thẳng mới qua được.

Người không có chút thân thủ thật sự khó mà đi qua.

Với thân thủ của Lâm Diệu mà đi qua đoạn đường này cũng có chút vất vả, cấu trúc bên trong quá phi nhân tính, căn bản không có chỗ mượn lực, chỉ có thể di chuyển từng chút một.

Đến khi đi hết đoạn đường này, tất cả mọi người đều bị hành hạ một phen, mồ hôi nhễ nhại.

Đứng thẳng người lên, lối đi sau đó dễ đi hơn, có thể cho người đi thẳng.

Vài phút sau, mọi người cuối cùng đã đến được không gian mà trước đó đã thấy trong hình ảnh.

Vừa vào đã phát hiện toàn bộ không gian bên trong tử khí nặng nề, trong không gian lơ lửng vôi bột màu trắng, trên mặt đất còn có một lớp dày.

Nơi này chắc là để phòng mật đà tiến vào nên mới bố trí chu đáo như vậy.

Đúng lúc này, máy liên lạc của A Ninh vang lên, bên trong truyền đến một giọng nói kinh ngạc: "Thủ lĩnh, tôi đã nhìn thấy mọi người từ trong gương, giống như xem phim vậy." A Ninh nghe xong nhướng mày, ra lệnh: "Ở dưới đó cẩn thận quan sát hình ảnh, một khi có thứ gì xuất hiện, phải kịp thời nhắc nhở tôi, biết chưa?" "Yên tâm đi, thủ lĩnh, tôi sẽ đích thân theo dõi." Nhìn A Ninh sắp xếp, Lâm Diệu thầm gật đầu.

Tấm gương đó giống như một thiết bị giám sát, nếu biết cách tận dụng, sẽ có lợi cho mọi người.

Khi Lâm Diệu chuẩn bị dẫn mọi người bắt đầu hành động, hệ thống đột nhiên xuất hiện.

"Đinh, nhiệm vụ hệ thống: Thăm dò hoàn chỉnh Trương Gia Cổ

Lâu (thật).” Hệ thống cũng thú vị thật, chẳng lẽ Trương Gia Cổ Lâu lần trước là giả sao?

Còn cho một ghi chú phía sau nữa.

Tuy trong lòng không ngừng phàn nàn, nhưng Lâm Diệu vẫn dẫn mọi người từ từ tiến lại gần Trương Gia Cổ Lâu.

Đến gần thi thể của người nhà họ Tề, mọi người chuẩn bị kiểm tra kỹ lưỡng một phen.

Những thi thể này quá kỳ lạ.

Nhìn tư thế của họ, khi gặp nguy hiểm, căn bản không có thời gian chạy trốn, vẫn giữ nguyên tư thế nghỉ ngơi.

Chương 297

Nhưng điều kỳ lạ là, thứ gì đã khiến những người này chết ngay lập tức?

Phải biết rằng, những người được cử đi thăm dò Trương Gia Cổ Lâu, thân thủ chắc chắn không yếu.

Nguy hiểm gì đã khiến một người đàn ông trưởng thành thân thủ nhanh nhẹn không có phản ứng kịp?

Lâm Diệu quay lại dặn dò: "Mọi người tản ra kiểm tra, xem xung quanh có chỗ nào bất thường không.

Nếu không tìm ra được nguy hiểm đã gặp phải, chúng ta sẽ luôn ở trong tình trạng nguy hiểm." Mọi người tản ra, cẩn thận tìm kiếm manh mối, liên quan đến an toàn tính mạng, không ai dám lơ là.

Lâm Diệu cũng đi về phía xung quanh.

Khi đến rìa vách tường, Lâm Diệu phát hiện bột phấn trên vách tường có dấu vết bị thứ gì đó để lại, một số bột phấn màu trắng lại xuất hiện những vệt hằn.

Tìm kiếm kỹ hơn nữa, không phát hiện thêm manh mối nào, hắn quay lại bên cạnh thi thể người nhà họ Tề.

Thiên Chân vẫn luôn trầm mặc đột nhiên nói: "Đạo gia, tôi cảm thấy tôi hình như đã phát hiện ra một chỗ không đúng." Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cậu ta, Lâm Diệu hỏi: "Không đúng chỗ nào?

Nói xem." Thiên Chân chỉ xuống đất nói: "Đạo gia, ngài xem dấu chân trên mặt đất, hình như trừ của chúng ta ra không có của người khác.

Người nhà họ Tề biết bay sao?" Ừm?

Thiên Chân nói vậy, quả thật không sai.

Phải biết rằng trên mặt đất toàn là bột phấn màu trắng, trừ khi biết bay, nếu không không thể nào không có dấu chân.

Trương Tiểu Sơn ngồi xổm xuống, dùng tay đeo găng vốc một ít bột phấn màu trắng, rồi nói: "Hay là có để lại dấu chân, chỉ là bị thứ gì đó xóa đi rồi?" Nghe vậy, Lâm Diệu đột nhiên nghĩ đến vết hằn trên vách đá, vội vàng nói: "Nước, nhưng chắc chắn không phải nước bình thường." Nhìn ánh mắt của mọi người, Lâm Diệu dẫn họ đến bên vách đá, chỉ vào vết nước chảy trên đó nói: "Xem này, bình thường nhà bị rò nước, cuối cùng khi dòng nước nhỏ lại, sẽ xuất hiện những vết hằn như thế này." Mọi người gật đầu, tỏ ý khả năng này rất lớn, sau đó Hoắc Tiên Cô tò mò hỏi: "Nhưng nước sao lại biến mất nhanh như vậy?

Một chút dấu vết cũng không có?" "Tạm thời đừng quan tâm những chuyện này.

Dấu vết ở đây có thể bị xóa hoàn toàn, mặt đất có thể phẳng như vậy, chỉ có chất lỏng mới làm được.

Bây giờ chúng ta hãy chú ý đến tiếng động của chất lỏng xung quanh, một khi xuất hiện, lập tức rút lui ngay." Lâm Diệu lắc đầu quả quyết nói.

Những người khác nhìn nhau, cũng không có cách nào tốt hơn, gật đầu đồng ý.

Khi tiến về phía cổng lớn của Trương Gia Cổ Lâu, A Ninh đã thông báo cho thuộc hạ bên dưới, nhờ họ chú ý giúp.

Đẩy cánh cổng lớn phủ đầy bột phấn màu trắng ra, theo tiếng kẽo kẹt, không gian tầng một mở ra trước mắt mọi người.

Tình hình xây dựng bên trong giống hệt cái lần trước họ đến, không có chút khác biệt nào.

Tầng một có rất nhiều quan tài bao quanh cột trụ ở giữa, những chỗ còn lại đều trống rỗng.

Nhưng lần này không thể chỉ tham quan, phải mở quan tài.

Tùy tiện chọn một chiếc quan tài, thuộc hạ của A Ninh vội vàng lấy dụng cụ ra chuẩn bị mở nắp, những người khác cũng lần lượt lấy ra các loại vũ khí, chuẩn bị ứng phó với tình huống bất ngờ.

Đợi nắp quan tài được mở ra, lộ ra một cỗ thi thể bên trong.

Chờ một lúc, thấy không có vấn đề gì xảy ra, họ mới đến gần quan tài cẩn thận quan sát.

Đó là thi thể của một người đàn ông trung niên, dung mạo không hề thay đổi, giống như lúc còn sống.

Cẩn thận nhìn vào mạch máu của ông ta, máu bên trong lại giữ được màu sắc của người bình thường, không phải màu đỏ sẫm.

Nhấc thi thể ra, kiểm tra kỹ lưỡng, có thể xác định là thi thể của người nhà họ Trương, vì có dấu vết của ngón tay Phát Khâu, đồng thời dung mạo cũng có chút giống Trương Tiểu Ca.

Kiểm tra xong thi thể, lại nhìn vào trong quan tài, trống rỗng không có đồ tùy táng.

Thân phận của người này chắc không phải tộc trưởng, mà là tộc nhân nhà họ Trương có công lớn, nếu không không thể nào nhiều người được đặt cùng một chỗ, ít nhất sẽ không gần nhau như vậy.

Mở tất cả quan tài ra, mỗi cái bên trong đều có một cỗ thi thể người nhà họ Trương, đều là nhục thân bất hoại, xem ra thủ đoạn của nhà họ Trương thật sự không tồi.

Khôi phục lại tất cả quan tài như cũ, Lâm Diệu dẫn mọi người qua lối đi bên trong cột trụ trung tâm lên lầu hai.

Lần này không gặp phải mê trận, mọi thứ đều bình thường.

Nhưng ở đây xuất hiện minh khí tùy táng, những minh khí này đều được đặt trên giá ở bốn phía lầu hai.

Chọn một chiếc quan tài, thuộc hạ của A Ninh vừa định mở, Lâm Diệu đột nhiên đưa tay ngăn lại, sau đó ra hiệu cho mọi người im lặng, cẩn thận lắng nghe.

Rồi hắn đột nhiên nói: "Trương Tiểu Ca, ra đi, là tôi." Theo tiếng nói của Lâm Diệu, nắp quan tài đột nhiên bật mở, từ bên trong nhảy ra một bóng người, không phải Trương Tiểu Ca thì còn là ai?

Thấy cậu, mọi người lần lượt tiến lên chào hỏi, chỉ có Lâm Diệu và tộc nhân của hắn phát hiện ra điều không đúng.

Trương Tiểu Ca này không mang theo vũ khí không bao giờ rời thân, thanh Hắc Kim Cổ Đao đó.

Nhìn Thiên Chân đang quấn lấy Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu vỗ vai cậu ta, sau đó ra hiệu cho Trương Tiểu Ca theo mình sang một bên nói chuyện.

Trong góc lầu hai, Lâm Diệu nhìn những người khác, rồi thấp giọng hỏi: "Bản thể xuất hiện rồi, vậy bản sao của cậu đặt ở đâu?

Cậu có ký ức về tôi không?" Trương Tiểu Ca nghiêng người nói: "Đạo gia, tôi nhớ ngài, nhưng ký ức chỉ có đến trước khi đưa tôi vào khu mộ nhà họ Trương, ký ức sau đó tôi phải tiếp xúc với bản sao mới biết được." Lâm Diệu gật đầu, sau đó hỏi: "Tại sao cậu lại tỉnh lại?

Bản sao của cậu xảy ra vấn đề gì sao?

Phải biết rằng lần trước tôi gặp nó, nó không có phản ứng gì cả.” “Đạo gia, lần này chắc đã gặp phải rắc rối rồi.

Bản sao đã chết, chỉ khi nó chết tôi mới tỉnh lại.

Đây là nhược điểm của phương pháp này.

Ngài có biết nó đã đi đâu không?” Bản sao của Trương Tiểu Ca lại chết?

Chương 298

Rốt cuộc đã đi đâu?

Lại có thể mất mạng?

Lâm Diệu lắc đầu: "Không biết, sau lần chia tay đó, tôi đưa em gái về gia tộc, sau đó nó không liên lạc với tôi nữa.

Nhưng cậu cứ theo tôi trước đi, ra ngoài rồi tôi sẽ cho người giúp tra một chút." Trao đổi xong, Lâm Diệu dẫn Trương Tiểu Ca quay lại.

Tuy thấy ánh mắt của mọi người, hắn cũng không giải thích.

Trương Tiểu Ca đi theo hắn, tính cách càng lạnh lùng hơn.

Vừa chuẩn bị tiếp tục mở quan tài, Lâm Diệu đột nhiên hỏi: "Trương Tiểu Ca, thi thể của các đời tộc trưởng nhà họ Trương có gì đặc biệt sao?" Trương Tiểu Ca trầm mặc một hồi, nói: "Nếu không vận chuyển thi thể vào đây, sẽ xảy ra dị biến, biến thành các loại quái vật, đồng thời sẽ có được sự trường sinh đặc biệt." Nghe hai chữ trường sinh, hơi thở của mọi người chợt ngừng lại, sau đó ánh mắt nhiệt liệt nhìn vào những chiếc quan tài còn lại.

Thứ họ luôn theo đuổi chẳng phải là bí mật trường sinh sao?

Bây giờ kết quả dường như đã xuất hiện ngay trước mắt.

Khi Trương Tiểu Ca nói xong, Lâm Diệu vẫn luôn quan sát, phát hiện phản ứng của Hoắc Tiên Cô không có gì đáng ngờ.

Nếu là kẻ phản bội, khi nghe đến trường sinh, ánh mắt chắc chắn sẽ trở nên khao khát.

Nhưng ánh mắt của bà ta lại lộ ra vẻ chán ghét, dường như đó là chuyện không thể để người khác biết.

Lẽ nào đã trách oan bà ta?

Nhưng phản ứng trước đó không đúng lắm.

Lâm Diệu quyết định tạm thời án binh bất động, quan sát thêm một thời gian nữa.

Nếu thật sự không có vấn đề, sẽ trực tiếp nói rõ vấn đề, hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Lâm Diệu gật đầu.

Những chiếc quan tài này dù bên trong có gì, đều phải mở ra xem, chẳng phải đó là mục đích của chuyến đi này sao?

Được Lâm Diệu đồng ý, A Ninh vội vàng chỉ huy thuộc hạ mở quan tài.

Đợi quan tài mở ra, mọi người kích động ghé sát vào, sau đó phát ra từng tiếng kinh hô không thể tin nổi.

Thi thể trong quan tài, lại có hô hấp, giống như người sống vậy, nhưng lại không tỉnh lại.

Lâm Diệu bước lên, quan sát một lát, sau đó nhắm mắt cẩn thận cảm nhận, có thể xác định thi thể trong quan tài không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, nhưng lại đang hô hấp.

Nhìn lồng ngực phập phồng của thi thể, Lâm Diệu mở miệng hỏi: "Trương Tiểu Ca, tất cả thi thể tộc trưởng nhà họ Trương đều như vậy sao?

Có biến hóa đặc biệt gì không?" Cậu bước lên, ánh mắt ẩn chứa sự bi thương: "Đều như vậy cả, chỉ là theo thời gian, nhịp thở ngày càng chậm, cho đến khi ngừng lại.

Đến lúc đó, thi thể của ngài ấy sẽ không xảy ra dị biến nữa." Lâm Diệu gật đầu, xem ra thân thể tộc trưởng nhà họ Trương thật sự đặc

biệt, lại giống như người đã uống bí dược trường sinh, có thể biến thành các loại quái vật.

Đột nhiên, biểu cảm của Lâm Diệu chợt dừng lại.

Chẳng lẽ huyết mạch đặc biệt của nhà họ Trương cũng có hiệu quả giống như bí dược trường sinh?

Chỉ là trong cơ thể ôn hòa hơn một chút, đồng thời cũng có thể khống chế được.

Uông Tàng Hải nghiên cứu bí dược trường sinh, thực chất là muốn biến thành thể chất giống như các đời tộc trưởng nhà họ Trương?

Vậy có phải tộc trưởng đời đầu của nhà họ Trương đã ăn bí dược trường sinh thật sự?

Sau đó huyết mạch di truyền?

Nhưng sứ mệnh của nhà họ Trương là bảo vệ Thanh Đồng Môn, Lâm Diệu càng nghiêng về giả thuyết di truyền huyết mạch hơn.

Nếu không phải vì tổ tiên của mình, ai lại trung thành như vậy?

Ra hiệu cho mọi người mở những chiếc quan tài còn lại, thi thể bên trong đều giống như cỗ đầu tiên, đều là nhục thân bất hoại, hô hấp giống như người thực vật, nhưng trên người lại không có chút khí tức sinh mệnh nào.

Sự khác biệt duy nhất là có người hô hấp nhanh, có người hô hấp lại rất dài.

Quan sát xong tất cả thi thể, Lâm Diệu nói: "Được rồi, niêm phong lại quan tài, chúng ta lên trên xem trước." Tuy không vui, nhưng không ai dám trái quyết định của Lâm Diệu, đó là bài học đẫm máu, họ không muốn bị Lâm Diệu giải quyết.

Dẫn theo một số người không tình nguyện, mọi người lên tầng thứ ba.

Nơi này chỉ có ba chiếc quan tài, mỗi chiếc đều vô cùng tinh xảo.

Xem ra ba vị tộc trưởng này có cống hiến lớn, đồng thời địa vị cũng cao hơn một chút.

Quan sát một lát, Lâm Diệu ra lệnh mở quan tài, dù sao chỉ nhìn bên ngoài căn bản không phát hiện được gì.

Lần này ba chiếc quan tài vừa mở ra, chỉ thấy ba cái bên trong chỉ có hai cái có thi thể, cái còn lại chỉ đựng một ngón tay thon dài.

Lâm Diệu hỏi: "Trương Tiểu Ca, ý gì đây?" Trương Tiểu Ca có chút bi thương nói: "Ngón tay đó đại diện cho vị tộc trưởng kia.

Lúc đó chắc không có cách nào bảo quản thi thể của ngài ấy, nên chỉ có thể hỏa táng, sau đó dùng một ngón tay đại diện cho thi thể." Lâm Diệu gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, trực tiếp đến bên cạnh hai chiếc quan tài còn lại, quan sát hai cỗ thi thể bên trong.

Trong đó một cỗ đã không còn hô hấp, không còn nguy hiểm dị biến.

Cỗ thi thể còn lại, lồng ngực một phút mới phập phồng một lần, xem ra cũng sắp mất đi nguy hiểm.

Khi Lâm Diệu chuẩn bị cho người đóng nắp quan tài, đột nhiên cảm thấy cỗ thi thể này có chút không đúng.

Người nhà họ Trương, khí tức trên người đều có cảm giác tương tự.

Chương 299

Tuy có khác biệt, nhưng Lâm Diệu có thể phát hiện ra điểm chung.

Nhưng thi thể trước mắt này, khí tức trên người lại hoàn toàn khác biệt, căn bản không thể là tộc nhân của Trương Tiểu Ca.

Nhìn những người đang quan sát, Lâm Diệu không động thanh sắc lùi về phía sau, và ra hiệu cho Trương Tiểu Ca đi theo.

Tránh xa những người khác, Lâm Diệu nghiêm mặt hỏi: "Trương Tiểu Ca, cậu có biết thân phận của cỗ thi thể đang phập phồng kia không?" Trương Tiểu Ca suy nghĩ, rồi nói: "Tôi mơ hồ nhớ vị đó hình như là một vị tộc trưởng chết trong thiên cung." Lâm Diệu gật đầu, thấp giọng nói: "Trương Tiểu Ca, tôi nói với cậu một chuyện, cậu nhất định phải giữ bình tĩnh, tuyệt đối không được để lộ sơ hở." Thấy cậu gật đầu tỏ ý đã hiểu, Lâm Diệu mới nói: "Tôi tu luyện đạo thuật, có thể cảm nhận được khí tức trên người khác.

Khí tức trên người nhà họ Trương tuy có sự khác biệt lớn, nhưng trong mỗi loại khí tức khác biệt đó lại có một đặc điểm chung, nhưng cỗ thi thể kia lại không có.

Cậu hiểu không?" Nghe vậy, Trương Tiểu Ca trước tiên suy nghĩ, sau đó ánh mắt lộ ra hàn quang, sắc mặt có chút dữ tợn.

Nơi cất giữ thi thể các đời tộc trưởng nhà họ Trương lại bị người ngoài trà trộn vào, thật là sỉ nhục.

Khi chuẩn bị có hành động, cậu bị Lâm Diệu ấn vai, và lắc đầu với cậu.

Trương Tiểu Ca đau khổ nhắm mắt lại, một lúc sau mới khôi phục lại sự bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn còn mang theo sát khí.

Lâm Diệu vỗ vai cậu: “Lát nữa cậu cũng đi xem kỹ, nếu thật sự không phải người nhà họ Trương, hãy gật đầu với tôi, tôi sẽ giúp cậu giải quyết chuyện này.” Hai người im lặng quay lại gần quan tài, những người khác đang mải mê quan sát căn bản không chú ý đến hành vi của họ trước đó.

Trương Tiểu Ca từ từ đi đến gần quan tài, cẩn thận quan sát thi thể đang hô hấp, sau đó đưa tay ra cẩn thận chạm vào ngón tay của thi thể.

Một lúc sau, cậu không động thanh sắc gật đầu với Lâm Diệu.

Nhận được ám hiệu của Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu biết hắn đã phát hiện thi thể đó không phải người nhà họ Trương.

Thế là hắn bước lên, Lâm Diệu đột nhiên nói: “Trương Tiểu Ca, nói thật với cậu, mục đích của tôi lần này vào đây là để mang đi một cỗ thi thể của tộc trưởng nhà họ Trương.

Cậu yên tâm, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đích thân đưa thi thể trở về.” Trương Tiểu Ca thông minh, lập tức phản ứng lại, sắc mặt khó coi nói: “Đạo gia, ngài làm vậy không phải có chút quá đáng sao?

Đó là tiên nhân của nhà họ Trương chúng tôi.” Những người khác thấy hai người xảy ra xung đột, đều im lặng không nói gì, bên nào họ cũng không dám đắc tội.

Nhưng A Ninh lại đứng sau lưng Lâm Diệu, dùng hành động ủng hộ hắn.

Mặt khác, Trương Tiểu Sơn dò hỏi nhìn Lâm Diệu, tỏ ý, Đạo gia bình thường cũng không phải người không nói lý như vậy.

Lâm Diệu không để ý, nhìn Trương Tiểu Ca nói: “Yên tâm, tôi sẽ không làm tổn hại đến thân thể của ngài ấy, chỉ cần quan sát lâu dài thôi.

Nếu cậu không có lòng tin, cũng có thể thử ngăn cản tôi.” Nghe vậy, những tộc nhân không rõ lý do đã rút vũ khí ra, sẵn sàng ra tay với Trương Tiểu Ca.

Tuy trước đó đã ở cùng Trương Tiểu Ca một thời gian, nhưng chỉ có gia tộc mới là quan trọng nhất trong lòng họ.

Thấy tộc nhân của Lâm Diệu hành động, sắc mặt Thiên Chân biến đổi, vội vàng chạy đến trước mặt Trương Tiểu Ca, kéo cậu ta nhỏ giọng nói: “Trương Tiểu Ca, đừng đối đầu với Đạo gia nữa, nếu động thủ, cậu sẽ chịu thiệt đó.” “Đạo gia không phải đã nói rồi sao, mang ra ngoài quan sát, đến lúc đó sẽ trả lại.

Đạo gia trước giờ đều nhất nặc thiên kim, có thể yên tâm.” Nghe lời khuyên của Thiên Chân, Trương Tiểu Ca hung hăng nắm chặt nắm đấm, sau đó lùi lại một bước, một bước này rõ ràng là đã đồng ý.

Lâm Diệu trực tiếp nói: “Lâm Nhất, đi niêm phong quan tài lại, lát nữa chúng ta xuống thì trực tiếp mang đi.” Đợi tộc nhân hành động xong, mọi người xuất phát đến không gian tầng thứ tư.

Vừa vào, mọi người có chút kinh ngạc, không ngờ bên trong toàn là quan tài, những quan tài này đều không đậy nắp.

Thấy ánh mắt của mọi người, Trương Tiểu Ca trầm giọng nói: “Những thi thể không xảy ra biến dị sẽ tiến hành ngủ say ở đây.

Tầng năm và tầng sáu cũng vậy, đều là bố trí như thế này.” Quan sát một lát, mọi người phát hiện Trương Tiểu Ca nói đúng.

Những thi thể này đều đã khôi phục lại bình thường, điều duy nhất khác người thường có lẽ là thi thể không bị thối rữa.

Tầng thứ năm và tầng thứ sáu tiếp theo cũng giống như lời Trương Tiểu Ca nói, không có chút khác biệt nào.

Khi mọi người chuẩn bị lên tầng thứ bảy, Trương Tiểu Ca đột

nhiên nói: “Tầng thứ bảy tốt nhất không nên lên, trên đó có thể sẽ xảy ra nguy hiểm, tôi cũng chưa từng vào đó.” Lâm Diệu suy nghĩ một lát, nếu không lên đó, nhiệm vụ do hệ thống giao căn bản không có cách nào hoàn thành.

Thế là hắn lắc đầu nói: “Tôi bắt buộc phải lên.

Nhưng tôi khuyên mọi người nên đợi ở dưới, ai biết trên đó sẽ xảy ra biến hóa gì.” Nhưng đã đến lúc cuối cùng, mọi người căn bản không từ bỏ, lần lượt đi theo sau Lâm Diệu, hướng về tầng thứ bảy.

Trương Tiểu Ca do dự một lát, cũng đi theo lên, có lẽ cũng tò mò.

Tầng thứ bảy, Lâm Diệu phát hiện bố trí ở đây giống như Trương Gia Cổ Lâu trước đó, cũng có một cái đĩa tròn.

Nhưng đĩa tròn ở đây hình như không giống lắm với khối lần trước lấy được, khối này nhỏ hơn một chút, xem ra có thể kết hợp với khối đã có được trước đó.

Lâm Diệu để Lâm Nhất quay lưng lại, đưa tay vào ba lô của cậu ta, sau đó từ không gian của mình lấy ra đĩa tròn đã có được trước đó.

Lấy ra so sánh, Lâm Diệu phát hiện ra vấn đề.

Đĩa tròn nhỏ có thể đặt vào giữa đĩa tròn lớn, hai cái hợp lại mới hoàn chỉnh, nhưng không biết tác dụng cụ thể là gì.

Những người bên cạnh thấy món đồ đã được tổ hợp trong tay Lâm Diệu có chút tò mò, nhưng sắc mặt Trương Tiểu Sơn lại trực tiếp thay đổi, vội vàng chạy đến bên cạnh Lâm Diệu, đánh giá một phen rồi nói: “Đạo gia, cái này hình như là Định Tinh Bàn, dùng để chỉ dẫn phương hướng.” Thấy ánh mắt của Lâm Diệu, cậu giải thích: “Đạo gia, hai bộ phận này kết hợp lại mới tạo thành một Định Tinh Bàn hoàn chỉnh.

Khi kim chỉ của hai bộ phận đều chỉ về một hướng, đó chính là vị

trí của ngôi mộ cổ.” “Thứ này rất hiếm.

Một số nhân vật lớn để che giấu vị trí lăng mộ, sẽ hủy đi tất cả ghi chép, sau đó chế tạo ra một Định Tinh Bàn.

Như vậy, căn bản không ai có thể tìm thấy lăng mộ.” “Một Định Tinh Bàn chỉ có thể chỉ dẫn một vị trí, chế tạo không dễ dàng, nên chỉ có những người rất có quyền thế mới có thể dùng.” Nhìn Định Tinh Bàn trong tay, không ngờ một thứ như vậy lại đại diện cho một lăng mộ.

Lăng mộ ẩn giấu sâu như vậy, thu hoạch bên trong nhất định sẽ không ít.

Không tồi, thu hoạch rất tốt.

Lâm Diệu vội vàng cất Định Tinh Bàn đi, sau đó kiểm tra lại, không còn phát hiện gì nữa.

Theo cầu thang đi xuống, để tộc nhân mang theo chiếc quan tài đó, mọi người đi ra khỏi Trương Gia Cổ Lâu ẩn giấu kín đáo này.

Vừa ra ngoài, Lâm Diệu đã phát hiện ra điều bất thường.

Chương 300

Thi thể ở cửa đã biến mất, trên mặt đất xuất hiện những vết hằn khổng lồ.

Lâm Diệu vội vàng nói: "Tất cả cẩn thận, có thứ gì đó đã đến đây, thân hình chắc không nhỏ." Tiếng nói vừa dứt, đã thấy một con trăn đá khổng lồ xuất hiện, bò xuống dọc theo vách đá, thân hình màu xám ma sát với mặt tường phát ra từng tiếng sột soạt.

Nếu chiến đấu với nó ở đây, e rằng Trương Gia Cổ Lâu khó mà bảo toàn.

Thế là Lâm Diệu hô lên: "Trương Tiểu Ca, cậu dẫn mọi người ra ngoài trước, tôi chặn con trăn đá này lại, phòng trường hợp nó phá hoại Trương Gia Cổ Lâu." Nói rồi Lâm Diệu trực tiếp lao lên, Phục Ma Đao trong tay chém thẳng vào thân con trăn đá đang di chuyển, một vết thương sâu thấy cả xương xuất hiện trên người nó.

Cơn đau dữ dội kích thích con trăn đá trực tiếp rơi xuống đất, không ngừng lăn lộn.

Rất nhiều vôi bột chui vào vết thương của nó, nghe tiếng xèo xèo, mắt Lâm Diệu sáng lên.

Vôi bột gặp chất lỏng sẽ tỏa ra rất nhiều nhiệt lượng, máu cũng chứa nước, lần này con trăn đá này thảm rồi.

Nhìn Trương Tiểu Ca dẫn mọi người rời đi, Lâm Diệu cũng không còn che giấu thực lực, hỏa lực toàn khai, trực tiếp hóa thành một bóng ảnh, tạo ra từng vết thương trên người con trăn đá.

Sau đó con trăn đá đang lăn lộn lại dính đầy vôi bột vào vết thương.

Không lâu sau, không cần Lâm Diệu ra tay nữa, con trăn đá đã bị vôi bột hành hạ đến thoi thóp.

Nhìn con trăn khổng lồ đang giãy giụa điên cuồng đã mất đi sức sống, Lâm Diệu từ từ đến trước mặt nó, nhìn vào ánh mắt đau khổ của nó, Lâm Diệu chuẩn bị giúp nó giải thoát.

Với một chiêu đâm thẳng đơn giản, Phục Ma Đao đã đi vào não của con trăn đá, nó hoàn toàn mất đi khí tức sinh mệnh.

Giải quyết xong con trăn đá, khi Lâm Diệu chuẩn bị rời đi, quay lại đội ngũ, hệ thống xuất hiện.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, xin tự mình lĩnh thưởng." Nhìn thông báo của hệ thống, Lâm Diệu dừng bước, chuẩn bị lĩnh thưởng trước rồi nói sau.

Nhấn vào lĩnh thưởng, thấy được phần thưởng, Lâm Diệu cảm thấy hôm nay chắc đã được nữ thần may mắn hôn.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng 《Sinh mệnh liên kết》, một lần cơ hội truyền thừa." "《Sinh mệnh liên kết》 có thể sử dụng đối với người được truyền thừa kỹ năng này.

Sau khi sử dụng kỹ năng, sinh mệnh của mọi người sẽ liên kết lại với nhau.

Sát thương mà một người phải chịu sẽ được phân bổ đều cho những người được liên kết." Đây có thể coi là một thần kỹ.

Sau khi sát thương được phân đều, với tố chất cơ thể của tộc nhân, về cơ bản khó mà bị thương nặng nữa.

Sau này tộc nhân sẽ càng an toàn hơn.

Lâm Diệu bình ổn lại tâm trạng hưng phấn, sau đó đi về phía mọi người đã rời đi.

Sau khi hội ngộ với mọi người, họ lại quay trở lại theo con đường cũ.

Nhìn lên, trời đã tối, vừa hay nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lại xuất phát.

Ăn xong bữa tối, Lâm Diệu gọi A Ninh đến, đưa cho cô một viên bí dược trường sinh: "Đây là bí dược trường sinh do Uông Tàng Hải luyện chế, cô mang về giao cho ông chủ của cô đi.

Nhớ nói với ông ta một tiếng, đừng quên nội dung giao dịch, nếu không tôi sẽ đến tìm ông ta nói chuyện." A Ninh kích động nhận lấy bí dược, sau đó nghiêm mặt nói: "Đạo gia, yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển lời nguyên văn của ngài cho ông chủ." Trước đó khi Lâm Diệu gọi điện cho Jude Kao, còn có một giao dịch khác, đó là Jude Kao giúp Lâm Diệu tra xem năm đó nhà họ Tề vì sao lại phản bội Cửu Môn.

Chuyện này giao cho Jude Kao làm là ổn thỏa nhất, sẽ không bị người khác phát hiện.

Trương Tiểu Sơn thực chất bị Lâm Diệu đẩy ra để thu hút hỏa lực, cuộc điều tra của Jude Kao mới là con át chủ bài thực sự.

Nếm được ngon ngọt rồi, ông ta nhất định sẽ tận tâm tận lực giúp Lâm Diệu điều tra.

A Ninh đi rồi, Trương Tiểu Sơn lại tìm Lâm Diệu, có chút tò mò hỏi: "Đạo gia, hôm nay ngài và Trương Tiểu Ca sao vậy?" "Không sao, chỉ là một chút xích mích nhỏ thôi, không cần lo lắng." Lâm Diệu lắc đầu đơn giản nói một câu, cũng không giải thích với Trương Tiểu Sơn.

Sau đó lại hỏi: "Cậu có chuyện gì à?" Trương Tiểu Sơn chỉnh đốn lại tâm trạng, rồi nói: "Đạo gia, tôi phát hiện Hoắc Tiên Cô không có vấn đề gì.

Hay là chúng ta gọi bà ấy đến hỏi thẳng xem thế nào?" Nghe lời của Trương Tiểu Sơn, Lâm Diệu cũng gật đầu, hỏi thẳng luôn đi, đỡ phải lãng phí tế bào não.

Một lúc sau, Trương Tiểu Sơn dẫn Hoắc Tiên Cô quay lại.

Sau khi ba người ngồi xuống, Lâm Diệu nói thẳng: "Hoắc Tiên Cô, nói thật, trước hôm nay tôi vẫn luôn nghi ngờ bà, không biết bà có giống nhà họ Tề, năm đó đã phản bội Cửu Môn không." "Bây giờ tôi hỏi thẳng bà, tại sao bà lại nhiệt tình với hành động lần này như vậy?" Nhìn ánh mắt dò xét của Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn, Hoắc Tiên Cô sững sờ, sau đó phản ứng lại, cười khổ nói: "Đạo gia, không ngờ chuyện này lại khiến ngài nghi ngờ.

Ngài yên tâm, tôi không phản bội Cửu Môn." Sau đó sắc mặt bà ta trở nên có chút khó xử, một lúc lâu sau mới lại nói: "Đạo gia, Trương Phó Quan, tôi nói thật với hai vị vậy.

Lần này tôi thực chất muốn xem con gái tôi Hoắc Linh Linh rốt cuộc có phải là thật không.

Tôi cảm thấy đứa con gái đang ở bên cạnh tôi bây giờ cũng là giả." Nghe vậy, Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn nghiêm túc nhìn nhau, sau đó Trương Tiểu Sơn từ từ hỏi: "Hoắc Tiên Cô, không biết chuyện gì đã khiến bà nảy sinh nghi ngờ?

Bà có thể nói ra, tôi và Đạo gia sẽ phân tích cho bà." Hoắc Tiên Cô gật đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: "Gần đây khi tôi ở cùng Linh Linh, tôi luôn cảm thấy mỗi câu nói của nó đều như đang thăm dò tin tức từ tôi, đều đang không để lại dấu vết hỏi tôi một số chuyện về Tạ Cửu Gia." "Năm đó Tạ Cửu Gia vì để báo thù một số người, nên đã thiết lập một kế hoạch, mang đi một thứ quan trọng, sau đó giấu đi.

Vì vậy khi Linh Linh hỏi chuyện này, tôi đã đề phòng." "Sau đó tôi bắt đầu hồi tưởng lại ký ức ở cùng nó, tôi phát hiện nó luôn không để

lại dấu vết dò hỏi tin tức.

Vì vậy tôi muốn xem xem, nếu xảy ra sự cố, con gái tôi năm đó đã chết, vậy thì chỉ có khả năng ở nơi này." Lâm Diệu nhíu mày suy nghĩ, rồi nói: "Hoắc Tiên Cô, tôi không biết Hoắc Linh Linh vì sao lại hỏi vấn đề này, nhưng tôi cảm thấy cô ấy chắc là thật." "Lần đầu gặp mặt, khi tôi hỏi cô ấy có nhận ra tôi không, cô ấy đã nhận ra tôi.

Đó là vì năm đó ở nhà Nhị Gia, cô ấy thấy hai chúng ta nói chuyện, nên có chút ấn tượng." "Nếu là giả, vậy thì lúc đó chắc chắn sẽ không nhận ra tôi.

Thời gian tôi biến mất quá dài, lúc đó tôi chưa từng trực tiếp gặp Hoắc Linh Linh, nên tôi cảm thấy sự nghi ngờ của bà là sai." Trương Tiểu Sơn cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, nghe Đạo gia nói vậy, chắc không sai đâu.

Hoắc Tiên Cô, tôi cảm thấy bà nên về nói chuyện thẳng thắn với Hoắc Linh Linh một lần, trực tiếp hỏi cô ấy.

Có thể có một số chuyện cô ấy không muốn kéo bà vào, nên mới dò hỏi tin tức từ bên cạnh." Hoắc Tiên Cô nghe xong, thở phào một hơi, sau đó có chút thả lỏng gật đầu: "Hai vị nói đúng, tôi nên thẳng thắn nói chuyện với nó, không nên vô cớ nghi ngờ con gái mình như vậy." Tiễn hai người đi, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Hoắc Tiên Cô những năm nay chỉ toàn đấu đá với người khác, bây giờ ngay cả con gái mình cũng không tin tưởng, những gia tộc lớn này thật tàn khốc.

Lâm Diệu đi ra khỏi lều, gọi Trương Tiểu Ca đến một cái lều bên cạnh đặt quan tài.

Lâm Nhất và những người khác đang canh giữ bên trong, phòng trường hợp xảy ra sự cố.

Mở quan tài ra, Lâm Diệu nói: “Trương Tiểu Ca, cậu đã xác định không phải tộc nhân của cậu rồi chứ?” Trương Tiểu Ca gật đầu, giọng điệu có chút phẫn nộ nói: “Chắc chắn không phải.

Chương 301

Tôi đã sờ ngón tay của nó, đó căn bản không phải là do luyện công mà ra, mà là bẩm sinh đã vậy.

Tuy ngoại hình giống, nhưng độ cứng của xương quá thấp, vừa nhìn đã biết là hàng giả." "Vậy thì tôi yên tâm rồi.

Tôi chuẩn bị mang nó về, cho người nghiên cứu kỹ, xem rốt cuộc có chỗ nào không đúng." Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm nói.

Hắn lấy ra một mảnh vỡ vẫn thạch, đặt bên cạnh thi thể, dùng nó để trấn áp sự dị biến của thi thể.

Sau đó Lâm Diệu nói: "Trương Tiểu Ca, ngày mai cậu đi cùng tôi nhé.

Đợi tra được tin tức, xem bản sao của cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rồi hãy tính tiếp.

Vừa hay cũng đi thăm em gái của cậu." Cậu ta suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy phiền ngài rồi, Đạo gia." Sáng sớm hôm sau, mọi người lên đường trở về.

A Ninh cũng đã về tìm ông chủ của mình.

Trở lại sơn trang, Lâm Diệu đưa Trương Tiểu Ca đến chỗ muội muội anh ta trước, sau đó mang quan quách đến nơi nghiên cứu tư liệu.

Trần Bì vừa báo cáo, người nhà của Tưởng Sanh đã được đưa về, vấn đề của Chương Quốc Hâm và những người khác cũng đã được giải quyết, hiện tại họ đang ở trong phòng nghiên cứu tư liệu.

Vừa bước vào, Lâm Diệu liền thấy trong phòng có nhiều người hơn, không chỉ có Tưởng Sanh và nhóm của ông, mà còn có vài gương

mặt xa lạ, có lẽ là người của Chương Quốc Hâm.

Sau khi gặp mặt và làm quen với nhau, Lâm Diệu dẫn mọi người ra sân, mở quan quách ra rồi nói: "Giáo sư Chương, thi thể này được mang ra từ cổ lâu của Trương gia, tôi tin rằng ông cũng biết chuyện gì đã xảy ra, tôi không nói nhiều nữa." "Tôi có một yêu cầu, khi nghiên cứu nhất định phải có tộc nhân của tôi ở bên cạnh, không phải là không tin tưởng, mà là vì nguy hiểm, tộc nhân của tôi có thể bảo vệ các vị.

Còn một điểm nữa, tuy đây là một xác chết, nhưng nó vẫn đang hô hấp." Nghe lời Lâm Diệu, Chương Quốc Hâm vội vàng đến bên cạnh quan quách, cẩn thận quan sát thi thể bên trong, tựa như đang chiêm ngưỡng một món bảo vật hiếm có.

Mãi một lúc lâu sau, dưới sự nhắc nhở của Tưởng Sanh, ông ta mới luyến tiếc đứng thẳng người dậy, hưng phấn nói: "Lâm tộc trưởng, ngài cứ yên tâm, mọi chuyện tôi đều hiểu.

Nếu ngài không có việc gì khác thì tôi đi nghiên cứu ngay đây, thiết bị đã chuẩn bị xong từ sớm rồi." Thấy Lâm Diệu gật đầu, giáo sư Chương vội vàng gọi học sinh của mình khiêng quan quách đi, dáng vẻ vô cùng vội vã.

Lâm Diệu bất đắc dĩ nói với Lâm Nhất: "Lâm Nhất, hãy sắp xếp năm đội đến bảo vệ, một khi thi thể có dấu hiệu biến đổi, hãy nói với tộc nhân rằng nếu có thể khống chế thì cứ khống chế, nếu thực sự không được thì trực tiếp giết đi, đừng để xảy ra chuyện rắc rối." Đợi Lâm Nhất rời đi, Tưởng Sanh đứng bên cạnh có chút ngượng ngùng nói: "Lâm tộc trưởng đừng để bụng nhé, lão Chương là vậy đó, hễ có gì để nghiên cứu là quên hết mọi thứ." Lâm Diệu cười cười, nói: "Yên tâm đi, giáo sư Tưởng, chuyện này tôi có thể hiểu." Ngay khi Lâm Diệu chuẩn bị rời đi, Tưởng Sanh lại nói: "Đúng rồi, Lâm tộc

trưởng, nghiên cứu của tôi đã có một vài thành quả, ngài có muốn tôi nói sơ qua không?" Lâm Diệu ngạc nhiên quay đầu lại, không ngờ lại có kết quả nhanh như vậy, vui vẻ nói: "Được chứ, vậy ông cứ nói cho tôi nghe, đơn giản thôi là được, chi tiết quá tôi cũng không hiểu được." Tưởng Sanh trầm tư một lúc rồi nói: "Lâm tộc trưởng, tôi đã đối chiếu các tài liệu và phát hiện ra lăng mộ Tần Thủy Hoàng có thể đã bị ẩn đi.

Muốn tìm được lăng mộ đó, ngài cần tìm một thứ rất đặc biệt, gọi là Định tinh bàn." Hửm?

Định tinh bàn?

Đó chẳng phải là thứ vừa mới mang ra từ cổ lâu của Trương gia sao?

Chẳng lẽ đó chính là Định tinh bàn của lăng mộ Tần Thủy Hoàng?

Không thể nào trùng hợp đến vậy được?

Sau đó Tưởng Sanh lại nói: "Nhưng tôi đã lật xem rất nhiều tài liệu mà vẫn không tìm thấy tung tích cụ thể của Định tinh bàn, cho nên manh mối sau đó đã bị đứt đoạn, có lẽ phải cần một thời gian dài nữa mới có thêm kết quả." Lâm Diệu trầm tư, dù sao cái Định tinh bàn kia cũng không biết là của ngôi mộ nào, chi bằng cứ để Tưởng Sanh nghiên cứu, nhỡ đâu nó thực sự là của lăng mộ Tần Thủy Hoàng, vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Thế là, Lâm Diệu gọi Lâm Nhị đến bên cạnh, sau đó dùng ba lô của mình làm vật che giấu, lấy Định tinh bàn ra rồi giao cho Tưởng Sanh: "Đây là Định tinh bàn tôi vừa có được, cũng không biết là của ngôi mộ nào, ông có thể nghiên cứu xem sao." Tưởng Sanh với vẻ mặt kích động nắm chặt lấy Định tinh bàn, cẩn thận quan sát qua lại, lơ đãng gật đầu.

Thôi được, nhìn bộ dạng này Lâm Diệu biết ngay ông ta hoàn toàn không nghe lọt tai, đành bất đắc dĩ lắc đầu, dẫn tộc nhân rời đi.

Trở về sân nhà mình, Lâm Diệu thấy trong sân đã biến thành một công viên giải trí, một đám trẻ con đang dắt hai chú ngao tuyết nhỏ chơi trượt ván, cả Hoàng Ngọc lén trốn về sớm cũng đang nô đùa trong đó.

Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu hỏi: "Lắp đặt khi nào vậy?

Trông cũng ổn đấy." Vừa nói, anh vừa bế hai đứa nhỏ vào lòng, âu yếm thân mật.

Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Lâm Diệu, Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Là Doãn Băng gửi tới, để cho bọn trẻ thư giãn một chút." Lâm Diệu gật đầu, như vậy cũng tốt, mỗi ngày dành thời gian bồi dưỡng tình cảm, quan hệ có thể tốt hơn một chút.

Ăn tối xong, Trương Tiểu Sơn lén lút lên núi, lần này, anh ta không mang theo bất kỳ ai bên cạnh, vì sợ làm lộ hành tung của Phật Gia.

Lâm Diệu dẫn anh ta đến một tiểu viện yên tĩnh phía sau, rồi nhìn anh ta nói: "Vào đi, Phật Gia ở bên trong, tôi không vào làm phiền nữa." Nửa giờ sau, hai người mới từ trong đó bước ra.

Vừa thấy Lâm Diệu, Trương Tiểu Sơn lại một phen cảm tạ.

Đưa hai người ra đến cổng, Lâm Diệu lại nhìn Trương Tiểu Sơn nói: "Sau khi trở về, giúp tôi điều tra hành tung gần đây của Trương Tiểu Ca, anh ấy lại mất trí nhớ rồi, đã quên mất một vài chuyện quan trọng." Trương Tiểu Sơn lập tức đồng ý, sau đó lái xe biến mất trong màn đêm.

Ba ngày sau, Trần Bì truyền tin đến, nói rằng trước đó có người

nhìn thấy bóng dáng Trương Tiểu Ca ở Cố Thành.

Cố Thành, bản sao của Trương Tiểu Ca đến đó làm gì?

Đúng lúc đang suy nghĩ, Tưởng Sanh tìm đến, xem ra lại có phát hiện mới.

Tưởng Sanh vừa thấy Lâm Diệu đã kích động nói: "Lâm tộc trưởng, tìm ra rồi!

Cái Định tinh bàn mà ngài mang về chắc chắn là của lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Những hoa văn trên đó tôi đã nghiên cứu rất lâu, cuối cùng cũng tìm thấy manh mối trong một cuốn cổ văn.

Những đường vân đó giống hệt với miêu tả trong sách." Lâm Diệu mừng rỡ, chuyến đi đến cổ lâu Trương gia lần này thật không uổng công?

Cái Định tinh bàn vốn không đặt nhiều hy vọng lại thực sự là của lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Chẳng lẽ Trương gia có liên quan đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng sao?

Lâm Diệu cầm lấy Định tinh bàn, cẩn thận điều chỉnh phương hướng, hai kim chỉ nam châm trùng khớp chỉ thẳng về hướng Cố Thành.

Chẳng lẽ bản sao của Trương Tiểu Ca đã đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng?

Và gặp phải nguy hiểm đến tính mạng ở trong đó?

Suy nghĩ một lúc, Lâm Diệu cười nói: "Giáo sư Tưởng, lần này thật sự phải cảm ơn ông, nếu không có sự giúp đỡ của ông, không biết bao lâu nữa tôi mới tìm được nơi đó.

À đúng rồi, ngôi sao rực rỡ mà ông suy đoán đã xác định được nguồn sáng chưa?" Tưởng Sanh trầm tư một lúc rồi nói: "Lâm tộc trưởng, khả năng lớn nhất là nguồn sáng, vì tôi đã điều tra tất cả các tài liệu, chỉ có suy đoán này là hợp lý nhất." "Ngôi sao rực rỡ đó có thể là một cặp, đến lúc đó ngài cần phải chú ý nhiều hơn." Lâm Diệu gật đầu, ghi nhớ tất cả mọi thứ vào lòng, chuyện này không thể lơ là được.

Sau khi tiễn Tưởng Sanh đi, Lâm Diệu đến sân của Trương Tiểu Vũ, chuẩn bị nói chuyện rõ ràng với Trương Tiểu Ca.

Chương 302

Gặp Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu kể lại phát hiện của Trần Bì, sau đó hỏi: "Anh có biết Trương gia và lăng mộ Tần Thủy Hoàng có quan hệ gì không?

Tôi nghi ngờ bản sao của anh đã đến đó." Trương Tiểu Ca trầm tư rất lâu, rồi lắc đầu nói: "Tuy cảm thấy quen thuộc, nhưng tôi không có bất kỳ ấn tượng nào." Nghe vậy, Lâm Diệu cũng không thất vọng, bèn nói: "Vậy thế này đi, mấy ngày nữa cùng tôi xuất phát, xem chúng ta có đi cùng một con đường không.

Nếu cùng một đích đến, vậy thì cùng nhau hành động." Trương Tiểu Ca không biểu cảm gật đầu.

Khi Lâm Diệu đi đến cửa, giọng nói của Trương Tiểu Ca vang lên: "Đạo gia, cảm ơn ngài.

Tôi thấy Tiểu Vũ ở đây rất vui, những người khác cũng đối xử rất tốt với con bé." Lâm Diệu quay đầu lại, nhìn vẻ mặt có chút gượng gạo của Trương Tiểu Ca, cười nói: "Yên tâm đi, con bé sống rất hòa thuận với những đứa trẻ khác, nếu không phải tôi gọi, có khi nó còn không thèm về sân này." Trở về tiểu viện, anh cùng đám trẻ con vui đùa, sau đó lại dắt chúng đi bơi, ném hết mọi phiền muộn ra sau đầu.

Mấy ngày nay, Tưởng Sanh và những người khác đều bận rộn thu thập các loại tư liệu, chuẩn bị cho chuyến đi của Lâm Diệu.

Các tộc nhân khác cũng không hề nhàn rỗi, những tộc nhân đi đạo mộ bên ngoài đều đã trở về.

Lâm Diệu quét mắt qua một lượt, điểm tài phú vừa đủ để đổi lấy ba người cỏ thế thân.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, Trương Tiểu Sơn mời Lâm Diệu đến phòng riêng ở tửu điếm tụ tập, cũng không nói rõ là có chuyện gì.

Sau khi vào phòng, Lâm Diệu phát hiện Phật Gia cũng có mặt, không cần phải ẩn náu nữa sao?

Đã thay đổi chủ ý rồi?

Sau khi ngồi xuống, cửa được đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Trương Tiểu Sơn, Phật Gia, Nhị Gia, Hoắc Tiên Cô và Lâm Diệu.

Trương Tiểu Sơn lên tiếng trước: "Các vị, lần này chủ yếu là để thảo luận về chuyện của Tề gia, không biết các vị có cách nào không?" Mọi người đều không lên tiếng, dù sao cũng chưa có bằng chứng xác thực, nếu làm sai thì không phải chuyện đùa, toàn là mạng người cả.

Thấy không ai nói gì, Trương Tiểu Sơn nói: "Vậy chúng ta cứ tiếp tục điều tra, nhưng từ nay về sau mọi việc đều phải cẩn thận một chút, tránh để Cửu Môn bị tổn thất." Điểm này mọi người đều đồng ý, dù sao bây giờ Tề gia không đáng tin, nếu cứ không đề phòng như trước, đó là vô trách nhiệm với tính mạng của cả đội.

Sau khi xác định xong việc thứ nhất, Trương Tiểu Sơn nghiêm mặt nói: "Vậy việc thứ hai, gần đây ở Cố Thành có tin đồn rằng lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã xuất hiện ở đó, bây giờ Cố Thành đang biến động dữ dội, người thuộc tam giáo cửu lưu đều có mặt, cho nên muốn hỏi ý kiến mọi người, có ai muốn đến xem thử không." Lâm Diệu chết lặng, mình vừa mới tìm ra tin tức về lăng mộ Tần Thủy Hoàng, bên ngoài tin tức đã bay đầy trời rồi sao?

Không phải đang đùa tôi đấy chứ?

Thế là Lâm Diệu hỏi: "Có biết là ai đã tung tin ra không?" Trương Tiểu Sơn gật đầu: "Tuy người đầu tiên tung tin là một thổ phu tử

hành nghề tự do, nhưng người của tôi đã điều tra, phía sau có lẽ có bóng dáng của Phương Tiên Đạo." Phương Tiên Đạo, lại là Phương Tiên Đạo, thật là năng nổ, chuyện gì cũng nhúng tay vào, nhưng làm sao chúng biết được tin này?

Chẳng lẽ những người ở sơn trang đã tiết lộ tin tức?

Không thể nào, những người đó đều dưới sự giám sát của đội hai, dù có vấn đề cũng không thể có cơ hội truyền tin ra ngoài.

Đột nhiên, sắc mặt Lâm Diệu trở nên có chút khó coi, chẳng lẽ trong số tộc nhân bình thường trong nhà đã xuất hiện kẻ phản bội?

Nhìn mọi người đang thảo luận sôi nổi, dường như ai cũng có hứng thú, dù sao đó cũng là lăng mộ Tần Thủy Hoàng, thật quá hấp dẫn.

Nếu đã như vậy, chi bằng nhân cơ hội này quyết chiến một trận với người của Phương Tiên Đạo, một lần giải quyết hết mọi vấn đề, đỡ phải mỗi lần đều đánh nhỏ lẻ, quá lãng phí tinh lực.

Nghĩ xong, Lâm Diệu nói: "Nếu mọi người đều có hứng thú, vậy lần này chúng ta cùng nhau hành động, mỗi nhà đều mang đủ người, đến lúc đó vừa hay đại chiến một trận với người của Phương Tiên Đạo, xem có thể đánh chúng trọng thương hoặc tiêu diệt được không." Mọi người nghe vậy, trước tiên là sững sờ, sau đó suy nghĩ kỹ lại, đều tỏ vẻ đồng ý.

Dù sao cũng đều phải đi, chi bằng trực tiếp hành động lớn một lần.

Thấy tất cả đều đồng ý, Lâm Diệu lại nói: "Đến lúc vào trong, chúng ta sẽ chia nhau hành động.

Lần này không phải là đạo mộ thông thường, mà có mục đích tiêu diệt kẻ thù, cho nên lúc đó chỉ cần không phải người của Cửu Môn thì

cứ trực tiếp tấn công, có vấn đề gì không?" Những người khác đều đồng ý, như vậy là đơn giản nhất, đỡ phải tốn công sức điều tra.

Chỉ có Nhị Gia có chút do dự, nói: "Vậy những tên đạo mộ tặc bình thường thì sao?" Xem ra Nhị Gia thật sự đã già rồi, lại trở nên mềm lòng.

Lâm Diệu lắc đầu: "Nhị Gia, một khi đã chọn bước vào ván cược này, thì họ đã đặt cược tính mạng của mình, sống hay chết đối với chúng ta đều không có ảnh hưởng gì lớn, phải không?" Lúc này, Hoắc Tiên Cô lại hỏi: "Đạo gia, đến lúc đó người của Phương Tiên Đạo nhất định sẽ đến sao?" Lâm Diệu cười nói: "Lát nữa tan họp, cứ tung tin ra ngoài rằng cả Cửu Môn đều sẽ đồng loạt hành động, vì để đoạt lấy thủ trát luyện đan trong mộ, tôi tin rằng Phương Tiên Đạo dù không dốc toàn bộ lực lượng, cũng sẽ phái ra hơn nửa nhân thủ." Nghe kế hoạch này của Lâm Diệu, mọi người đều thầm gật đầu.

Phương Tiên Đạo vốn là tổ chức do các thuật sĩ ngày xưa thành lập, bây giờ có người đi đạo mộ tổ tông của chúng, để giành lấy thủ trát luyện đan của lão tổ tông, chúng chắc chắn sẽ không ngồi yên được.

Chúng sẽ cho rằng Cửu Môn rất tự tin, nếu không sao lại toàn thể hành động?

Rời khỏi phòng riêng của tửu điếm, cả giới đạo mộ bắt đầu lan truyền tin tức, ngày càng dữ dội.

Tin rằng Phương Tiên Đạo bây giờ cũng đang sốt ruột lắm rồi.

Trở về gia tộc, Lâm Diệu gọi Lâm Nhất và những người khác đến, nói: "Gần đây mọi người đừng xuất phát, mấy ngày nữa 18 tiểu đội sẽ cùng ta hành động, đi đạo mộ Tần Thủy Hoàng, thế hệ trẻ còn lại sẽ ở lại gia tộc, nhất định phải bảo vệ tốt sơn trang." "Được rồi, đội hai ở lại, những người khác lui ra đi." Đợi mọi người rời đi, Lâm

Diệu hỏi: “Thế nào, những người đó có vấn đề gì không?” Lâm Lục nói: “Tộc trưởng, tôi đã quan sát, họ đều rất thành thật, không phát hiện vấn đề gì.” Lâm Diệu gật đầu, sau đó hỏi: “Trong gia tộc có tộc nhân nào tiếp xúc với họ không?

Hoặc có tộc nhân nào có biểu hiện bất thường không?” Người của đội hai suy nghĩ một lúc, Lâm Bát đột nhiên nói: “Tộc trưởng, tôi phát hiện một tộc nhân đã nói chuyện với một trong số các học sinh đó, cuộc nói chuyện rất nhanh, tôi không kịp nghe rõ, không biết giữa họ có vấn đề gì không.” “Tộc nhân đó tên là gì, là người thân của ai?” Lâm Diệu có chút khó khăn hỏi, anh không muốn nghi ngờ tộc nhân, nhưng chuyện này quá trùng hợp.

Lâm Bát nói: “Tộc trưởng, cậu ta tên là Lâm Ấn, là cháu của Lâm Tam.” Lâm Diệu cúi đầu trầm tư một lúc, rồi ngẩng đầu nói: “Được, ta biết rồi, các ngươi lui ra đi.

À đúng rồi, gọi Lâm Tam đến giúp ta.” Không lâu sau, Lâm Tam bước vào, tò mò hỏi: “Tộc trưởng, ngài gọi tôi có chuyện gì sao?” Lâm Diệu gật đầu: “Lâm Tam, ta hy vọng ngươi trở về hỏi Lâm Ấn xem nó có truyền tin tức gì ra ngoài không.

Mặc dù ta không nghi ngờ tộc nhân, nhưng tin tức về lăng mộ Tần Thủy Hoàng xuất hiện quá trùng hợp, trong số các tộc nhân chỉ có nó nói chuyện với một học sinh, ngươi là chú của nó, đi hỏi có lẽ sẽ tốt hơn.” Nghe lời Lâm Diệu, sắc mặt Lâm Tam có chút khó coi, nói: “Tộc trưởng, ngài yên tâm, tôi sẽ đi hỏi nó, xem có phải nó làm không.” Nhìn sắc mặt của Lâm Tam, Lâm Diệu biết chắc chắn anh ta đã cho rằng là Lâm Ấn làm, bất đắc dĩ nói: “Lâm Tam, ta không nói hiện tại đã xác nhận là nó làm, các tộc nhân khác cũng đều có tiếp xúc với những học sinh đó, nhưng chỉ có cháu ngươi là xui xẻo hơn, sau khi xác định được vị trí lăng mộ Tần Thủy Hoàng thì mới nói chuyện với người ta.” “Cho nên, ta bảo ngươi đi hỏi, không phải là thẩm vấn,

nếu không ta đã gọi người khác làm rồi?" Lâm Tam ngây ngô cười, nói: "Tôi biết rồi, tộc trưởng, tôi đi hỏi thằng nhóc thối đó." Nhìn bóng lưng của Lâm Tam, Lâm Diệu không hy vọng Lâm Ấn có vấn đề, dù sao đó cũng là tộc nhân mà anh đã bỏ ra tâm huyết.

Trọn một giờ đồng hồ, Lâm Diệu ngồi đó lặng lẽ chờ đợi, chờ Lâm Tam mang tin tức về.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, sau đó anh thấy Lâm Tam dắt theo một thanh niên khoảng 20 tuổi bước vào, chắc hẳn là Lâm Ấn.

Vừa vào cửa, Lâm Diệu đã thấy Lâm Ấn mặt mũi bầm dập, chắc chắn là do Lâm Tam ra tay.

Thấy Lâm Diệu, Lâm Ấn vội vàng nói: "Tộc trưởng, tôi thật sự không có truyền tin tức gì cả, hôm đó tôi đến đó là để nhờ người khác giúp tôi truyền tin." Lâm Diệu tò mò hỏi: "Ồ?

Giúp cậu truyền tin gì?" Nghe vậy, Lâm Ấn cũng không còn để ý đến vết đau trên người, vội vàng cười nói: "He he, tộc trưởng, tôi để ý một cô học sinh, nhưng không dám nói chuyện, nên mới nhờ một bạn học giúp đỡ." Lâm Diệu nghe xong dở khóc dở cười, ra tay cũng nhanh thật đấy, mới có mấy ngày mà đã để ý đến nữ sinh nhà người ta rồi?

Anh xua tay, để cậu ta rời đi.

Lâm Tam cười nói: "Tộc trưởng, ngài yên tâm, tôi hiểu đứa trẻ này, hôm đó nó đúng là đi đưa thư tình, mấy đứa trẻ trong tộc đều có thể làm chứng." Lâm Diệu thở phào một hơi, cuối cùng cũng yên tâm, chỉ cần không phải trong gia tộc xuất hiện kẻ phản bội, thì mọi chuyện đều dễ nói.

Trở về sân nhà, Lâm Diệu nhìn Doãn Tân Nguyệt đang mát-xa cho

hai đứa bé, nghiêm túc nói: “Tân Nguyệt, mấy ngày nữa anh sẽ dẫn đại bộ phận tộc nhân ra ngoài một chuyến, những tộc nhân trẻ tuổi kế thừa sẽ ở lại nhà bảo vệ, đến lúc đó em chú ý một chút, cố gắng ít ra ngoài, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Doãn Tân Nguyệt nghe vậy, vội vàng căng thẳng hỏi: “Diệu ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại khiến anh căng thẳng như thế?” Lâm Diệu an ủi: “Không phải phiền phức gì lớn, anh chỉ sợ đối phương chó cùng rứt giậu, đến lúc đó trong nhà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Doãn Tân Nguyệt đặt con xuống, ôm lấy Lâm Diệu, khẽ nói: “Em biết rồi, Diệu ca, vậy anh ra ngoài phải chú ý an toàn nhé.” Ngay khi Lâm Diệu định nói gì đó, hai đứa bé thấy ba ôm mẹ mà không ôm mình, liền nổi giận, oa oa đòi ba bế.

Nhìn cảnh đó, Lâm Diệu và Doãn Tân Nguyệt bật cười, vội vàng đến bế hai cục cưng đang ghen tuông lên, cả gia đình bốn người hạnh phúc cười vang.

Chương 303

Hôm sau, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đột nhiên đến sơn trang.

Vừa thấy Lâm Diệu, Vương Bàn Tử vội nói: "Đạo gia, tôi nghe cả rồi, Cửu Môn lần này hành động thống nhất à, tất cả mọi người đều đi, thật là ra tay lớn quá." Lâm Diệu cười lắc đầu, mời hai người ngồi xuống, sau đó hỏi: "Nói đi, lần này có chuyện gì?" Hồ Bát Nhất mặt còn non, có chút ngại ngùng, nhưng Vương Bàn Tử thì không quan tâm những thứ đó, vội hỏi: "Đạo gia, ngài xem Cửu Môn lần này hành động, có thể mang theo hai chúng tôi không?

Đến lúc đó hai chúng tôi chỉ cần đi theo sau húp chút canh là được rồi, chủ yếu là muốn mở mang tầm mắt xem lăng mộ Tần Thủy Hoàng rốt cuộc trông như thế nào." Nghe lời của Vương Bàn Tử, Lâm Diệu cũng không ngạc nhiên, tin tức lớn như vậy, nếu Vương Bàn Tử không có hứng thú mới là lạ.

Nghĩ một lát, Lâm Diệu nói thẳng: "Vương Bàn Tử, cả Hồ Bát Nhất nữa, chuyện lần này tôi sẽ kể cho hai cậu nghe, đến lúc đó có muốn đi hay không, hai cậu tự quyết định." "Thực ra mục đích chính của Cửu Môn lần này không phải là lăng mộ Tần Thủy Hoàng, mà là để đối phó với kẻ thù của Cửu Môn, cho nên mới phải cùng nhau hành động.

Các cậu phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc giết chóc, lần này chỉ cần là người bước vào cuộc, bất kể là ai, Cửu Môn đều sẽ trực tiếp tấn công, kiểm tra từng người một xem có phải kẻ thù không thì quá lãng phí sức lực.

Hai cậu hiểu chưa?" Nghe lời của Lâm Diệu, sắc mặt Hồ Bát Nhất trở nên nghiêm túc.

Đây là cuộc đấu đá, là chiến tranh giữa hai thế lực lớn, không phải là thứ mà những người làm tự do như anh và Vương Bàn Tử có thể tham gia được.

Một khi đã bước vào cuộc, sẽ không kết thúc cho đến khi có một kết quả rõ ràng.

Ngược lại, hai mắt Vương Bàn Tử lại sáng rực lên.

Anh ta rất hứng thú với những chuyện như thế này, huống chi còn có lăng mộ Tần Thủy Hoàng lừng lẫy đang hấp dẫn.

Thế là Vương Bàn Tử nói: "Lão Hồ, hay là cậu đừng đi, ở nhà cùng Shirley trông cửa hàng đi, tôi chuẩn bị đi mở mang tầm mắt, ở nhà nhàn rỗi tôi sắp mốc meo rồi." Hồ Bát Nhất vốn không định tham gia, nhưng Vương Bàn Tử lại muốn đi, anh lại không yên tâm, cho nên có chút do dự.

Lâm Diệu chỉ ngồi bên cạnh quan sát, chuyện này cứ để họ tự quyết định thì tốt hơn, lần này có nguy hiểm đến tính mạng, bất kỳ lời khuyên nào cũng có thể hại họ.

Hồ Bát Nhất nhìn vẻ mặt vui vẻ của Vương Bàn Tử, trong lòng thực ra cũng muốn đi.

Anh cũng không phải là người an phận, chỉ là lý trí hơn một chút mà thôi.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng Hồ Bát Nhất nói: "Đạo gia, tôi quyết định rồi, cả hai chúng tôi đều đi." Lâm Diệu ngạc nhiên nhìn Hồ Bát Nhất, không ngờ anh ta cũng sẽ tham gia.

Nhưng như vậy cũng tốt, có thể có thêm người giúp đỡ.

Thế là Lâm Diệu gật đầu: "Được, vậy tôi sẽ mang theo các cậu, vũ khí thì không cần chuẩn bị, bên Cửu Môn sẽ cung cấp." Nói xong, Lâm Diệu lại suy nghĩ một chút, rồi nói: "Thế này đi, lát nữa hai cậu

đi cùng tôi một chuyến, xem có thể tranh thủ được chút lợi ích gì cho các cậu không.

Một khi đã tham gia, sau này chỉ có thể cùng một chiến tuyến với Cửu Môn." Nói xong, Lâm Diệu chuẩn bị dẫn hai người đến khách sạn Minh Nguyệt, vừa hay mấy nhà khác cũng đều ở đó, Lâm Diệu có một ý định muốn trao đổi với họ.

Còn thành hay không, phải xem vận may của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Trên đường đi, Lâm Diệu nói: "Nếu hai cậu đã tham gia, tôi cũng không thể để hai cậu chịu thiệt được.

Gia nhập Cửu Môn thì thế nào?

Tôi có thể tranh thủ một chút lợi ích cho hai cậu." Vương Bàn Tử nghe vậy, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên khỏi ghế, kinh ngạc hỏi: "Đạo gia, ngài nói thật sao?

Nếu gia nhập Cửu Môn, vậy sau này hai chúng tôi chẳng phải cũng là nhân vật có máu mặt rồi sao?" Lâm Diệu cười nói: "Hai cậu bây giờ cũng có tiếng tăm bên ngoài mà?

Chỉ là sau khi gia nhập Cửu Môn, danh tiếng sẽ vang dội hơn một chút.

Nhưng không chỉ có lợi ích đâu, kẻ thù cũng sẽ nhiều hơn, suy nghĩ kỹ đi, vẫn còn thời gian." Vương Bàn Tử vội vàng quay sang nhìn Hồ Bát Nhất đang suy tư: "Lão Hồ, thế nào?

Nếu chúng ta gia nhập Cửu Môn, sau này cũng là người có tổ chức, xem ai còn dám bắt nạt chúng ta." "Chuyện này mà nói ra ngoài thì có bao nhiêu thể diện chứ, cuộc sống sau này cũng sẽ kích thích hơn." Hồ Bát Nhất hỏi: "Cứ nhất quyết gia nhập Cửu Môn, đến lúc đó kẻ thù sẽ nhiều, chắc chắn sẽ rất mệt mỏi, cậu không sợ sao?"

Vương Bàn Tử không quan tâm nói: "Thì đã sao, đến lúc đó chỉ cần hai chúng ta phối hợp với nhau, tôi không tin có ai chơi lại được chúng ta.

Hơn nữa còn có Đạo gia, lúc đó thực sự không xong thì mời Đạo gia giúp đỡ là được." Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Chuyện không đơn giản như vậy, đến lúc đó sẽ liên quan đến lợi ích của nhiều bên, những chuyện đó chúng ta đều phải tính đến, nếu không sẽ đắc tội với người khác." "Ây da, cậu nghĩ nhiều quá rồi, đến lúc đó những chuyện đó để cậu xử lý, tôi phụ trách hành động, chúng ta phối hợp với nhau, sẽ dễ dàng hơn một chút, thế nào, cách này không tồi chứ?" Vương Bàn Tử ranh mãnh nói.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ thở dài, anh biết, Vương Bàn Tử chỉ muốn dẫn đội hành động, chứ chẳng hề muốn xử lý những chuyện vặt vãnh đó.

Nhưng nếu thực sự gia nhập Cửu Môn, sau này con cháu của anh và Vương Bàn Tử cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Có sự giúp đỡ của thế lực, hai người cũng sẽ không bị bắt nạt nữa.

Mấy năm nay hai người sống cũng không thuận lợi, nếu không có Lâm Diệu giúp đỡ, hai người đã không có được cuộc sống thoải mái như bây giờ.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói: "Đạo gia, tôi đã nghĩ kỹ rồi, quyết định gia nhập Cửu Môn." Nghe vậy, Lâm Diệu vẫn chưa nói gì, Vương Bàn Tử đã phấn khích không kìm được, nói: "Vui quá, đến lúc đó dẫn theo một đội người đi đạo mộ, xem ai dám chống đối tôi." Nghe vậy, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, rồi nói: "Được, nếu đã quyết định gia nhập, tôi cũng không thể để các cậu chịu thiệt.

Đến lúc đó tôi sẽ cố gắng tranh thủ giúp các cậu, xem có thể để

các cậu ngồi vào vị trí cao hơn không." "Nhưng mà, hai cậu bây giờ phải bàn bạc, đến lúc đó ai là người chủ sự.

Hai cậu tuy quan hệ tốt, nhưng dù sao cũng phải có một người có thể đứng ra." Vương Bàn Tử nghe vậy, vội nói: "Đạo gia, cứ để lão Hồ chủ sự đi, tôi cũng không hiểu những thứ phức tạp đó, tôi chỉ biết đạo mộ thôi, đến lúc đó tôi dẫn đội là được rồi." Thấy Hồ Bát Nhất cũng không phản đối, Lâm Diệu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lần này dẫn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi họp, Lâm Diệu chuẩn bị để hai người họ ngồi vào vị trí của Lý gia.

Mặc dù người của Lý gia đã bị thanh lý, nhưng các đường khẩu bên dưới hiện tại đều do Trương Tiểu Sơn quản lý.

Trong những đường khẩu đó chỉ có một phần nhỏ là người của Lý gia, phần lớn còn lại đều là vì danh tiếng của Cửu Môn mà gia nhập.

Nếu để Hồ Bát Nhất thay thế Lý gia, trở thành Tam gia mới của Cửu Môn, vậy thì hành động lần này có thể có thêm một đội ngũ nữa.

Trong phòng riêng của tửu điếm, vừa vào cửa đã thấy tất cả mọi người đều có mặt, Thiên Chân của Ngô gia cũng đã đến, đi cùng cậu ta là Phan Tử.

Bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đợi ở phòng bên cạnh một lát, Lâm Diệu ngồi xuống rồi nói: "Vừa hay, bây giờ ngoài Tề gia ra, những người khác của chúng ta đều đã có mặt đông đủ, tôi có một chuyện muốn hỏi ý kiến của mọi người." "Trước đây sau khi Lý gia bị thanh lý, các đường khẩu vẫn luôn do Trương Phó quan quản lý.

Tôi đã tìm cho Cửu Môn của chúng ta một vị Tam gia mới, lần này vừa hay có thể cùng nhau hành động, không biết ý kiến của các vị thế nào?" Lời vừa dứt, Hoắc Tiên Cô đã tán thành: "Tôi cũng đồng ý, bây giờ đang là lúc thiếu nhân lực, nếu có thể có thêm một đội người,

chúng ta sẽ nắm chắc phần thắng hơn." Trần Bì thì không cần phải nói, chắc chắn sẽ đồng ý.

Nhưng Giải Thần có chút thắc mắc: "Đạo gia, không biết vị mà ngài muốn tiến cử là ai?

Chúng tôi có quen biết không?" Nhìn ánh mắt tò mò của những người khác, Lâm Diệu cười nói: "Có quen hay không thì tôi không biết, nhưng chắc hẳn đã nghe qua tên của họ.

Tổng cộng có hai người, một người tên là Hồ Bát Nhất, người còn lại tên là Vương Bàn Tử." Nhị Gia gật đầu, nói: "Hai người này tôi có nghe qua, khá có danh tiếng, nghe nói là Mạc Kim Giáo úy mới xuất sơn, làm việc cũng rất trượng nghĩa." Trương Tiểu Sơn hỏi: "Đạo gia, họ có đồng ý không?

Nếu có hai cao thủ gia nhập, tôi rất tán thành.

Vị trí của Lý gia không thể để trống mãi được, nhưng trong tình hình nguy hiểm như hiện tại, người bình thường chắc sẽ không gia nhập đâu nhỉ?" Lâm Diệu gật đầu: "Đúng vậy, trong tình hình bình thường tôi sẽ không tiến cử, nhưng hôm nay họ đã tìm đến tôi, muốn tham gia hành động của Cửu Môn chúng ta." "Danh tiếng của hai người họ không tệ, tay nghề cũng tốt.

Lúc này có thể giúp đỡ Cửu Môn chúng ta, đó là trượng nghĩa, cho nên tôi cảm thấy cũng không thể để họ chịu thiệt, vì vậy mới đề cập đến chuyện này." Nghe vậy, thiện cảm của mọi người tăng lên rất nhiều, đều gật đầu.

Chương 304

Cuối cùng Phật Gia nói: "Người mà Đạo gia coi trọng, tôi cảm thấy không có vấn đề gì, Cửu Môn cũng thực sự cần nhân lực." Thấy không ai phản đối, Lâm Diệu nói: "Thành, vậy tôi gọi người vào, họ đang ở phòng bên cạnh.

Vừa hay giao tiếp với Trương Phó quan, để cậu ấy nhanh chóng sắp xếp, lúc xuất phát có thể mang theo một nhóm cao thủ hành động là được, chuyện còn lại đợi chúng ta trở về rồi giúp đỡ sau." Gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vào, sau đó Lâm Diệu nói: "Hồ Bát Nhất, vừa rồi tôi đã thảo luận, sau này Tam gia của Cửu Môn sẽ mang họ Hồ, sau này cứ gọi là Hồ gia nhé, thế nào?" Hồ Bát Nhất cười gật đầu: "Đạo gia, đều nghe theo ngài, cách xưng hô này tôi cũng thích." Mọi người trước tiên bày tỏ sự chào đón với hai người Hồ Bát Nhất, sau đó Trương Phó quan nói: "Hồ gia, lát nữa họp xong, tôi sẽ bàn giao các đường khẩu của Lý gia trước đây cho ngài.

Ngài cần phải nhanh chóng sắp xếp, để lúc xuất phát có thể mang theo một đội nhân thủ." Tiếp theo, mọi người thảo luận thêm một số chi tiết.

Đợi mọi việc xong xuôi, Trương Tiểu Sơn dẫn hai người Hồ Bát Nhất sang phòng bên cạnh để tiến hành bàn giao đường khẩu của Lý gia, những người còn lại cũng giải tán.

Nhìn Thiên Chân và Phan Tử sắp bước ra khỏi cửa, Lâm Diệu nói: "Thiên Chân, Phan Tử, hai người ở lại một chút, tôi có chuyện muốn nói với hai người." Nhìn hai người đã ngồi xuống, Lâm Diệu nói: "Thiên Chân, hành động lần này cậu đừng đi, ở nhà đi, để Phan Tử đi thay là được." Thiên Chân nghe vậy, vội nói: "Đạo gia, ngài không thể

kỳ thị tôi được!

Cửu Môn hành động thống nhất, bây giờ chú Ba tôi không có ở đây, tôi là người đại diện, tôi không đi không được." Nhìn Thiên Chân đang nóng nảy, Lâm Diệu lắc đầu: "Thiên Chân, tôi là vì muốn tốt cho cậu.

Hành động lần này không đơn giản như cậu nghĩ, nhiệm vụ chính của chúng ta lần này là giết người, không phải đạo mộ, cậu có thể nhẫn tâm được không?" Thiên Chân nghe vậy, vẻ mặt có chút giằng xé, sau đó nghiến răng nói: "Có thể, ngay cả Giải Thần cũng có thể đi, vậy tôi cũng có thể đi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ nhẫn tâm." "Nhìn biểu cảm của cậu đi, lời cậu nói cậu có tin không?

Cậu có thể so sánh với Giải Thần được sao?

Nếu bây giờ tôi bảo cậu ta giết một người vô tội, cậu có tin cậu ta sẽ ra tay ngay lập tức không?

Còn cậu thì sao, tôi hỏi cậu, cậu có ra tay không?" Lâm Diệu hỏi với vẻ không tin.

Nghe vậy, Thiên Chân im lặng.

Chuyện này cậu thật sự không làm được, từ nhỏ đã sống dưới ánh mặt trời, tính cách quá đơn thuần, hoàn toàn không thể thích nghi với bóng tối trong thế giới ngầm.

Lâm Diệu lắc đầu: "Được rồi, Thiên Chân ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn bàn với Phan Tử, chuyện còn lại cậu không thể tham gia, ra ngoài suy nghĩ kỹ đi." Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Phan Tử lên tiếng trước, cười khổ một tiếng: "Đạo gia, để ngài chê cười rồi.

Tiểu Tam gia thực ra không nên tham gia vào những chuyện này, nhưng bây giờ Tam gia sống chết không rõ, chỉ có thể..." Lâm Diệu

nhìn người trung thành trước mắt này, nói: “Phan Tử, đừng lo cho Ngô Tam Tỉnh nữa, người khác chết chứ ông ta không chết đâu, khôn như khỉ, đừng lo lắng.” Nghe vậy, Phan Tử mừng rỡ hỏi: “Ý ngài là, Tam gia hoàn toàn không sao?” Lâm Diệu bất đắc dĩ gật đầu.

Ngô Tam Tỉnh đa nghi quá nặng, ngay cả Phan Tử trung thành như vậy mà cũng giấu.

Nhìn dáng vẻ có chút già nua của Phan Tử, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ người này sẽ suy sụp mất.

Trong lòng anh ta, Ngô Tam Tỉnh chính là trụ cột tinh thần.

Thấy Lâm Diệu xác nhận, cả người Phan Tử như trẻ ra, tinh thần phấn chấn trở lại, cười nói: “Đạo gia, cảm ơn ngài đã cho tôi biết tin này.

Ngài gọi tôi ở lại có việc gì xin cứ phân phó.” Lâm Diệu gật đầu: “Gọi cậu ở lại là để nói cho cậu biết, lần này người của Ngô gia nhất định phải nằm trong tầm kiểm soát của cậu.

Cậu phải nói rõ với họ là phải nghe lệnh cậu, bất kể thân phận của Thiên Chân là gì, chuyện lần này nhất định không được để xảy ra sai sót, biết chưa?” Phan Tử nghe vậy, trầm tư một lúc rồi nói: “Đạo gia, ngài yên tâm, trước khi xuất phát tôi sẽ nói rõ với họ, đến lúc đó sẽ không phạm phải những sai lầm sơ cấp như vậy.” “Ừm, vậy chuyện thứ hai, trở về bí mật liên lạc với chú Hai của Thiên Chân là Ngô Nhị Bạch, nói với ông ta lần này Ngô gia không được giữ lại hậu thủ, bảo ông ta mang theo những nhân thủ bí mật đó đến hội quân với chúng ta.

Cứ nói với ông ta rằng nếu Ngô gia muốn giải thoát, thì đây là cơ hội gần nhất để thành công, ông ta sẽ hiểu.” Phan Tử tuy có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Ngay khi Lâm Diệu chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên thấy sắc mặt Phan Tử có chút khó xử, chắc là có chuyện, bèn hỏi: "Sao vậy?

Có chuyện gì à?" Phan Tử suy nghĩ một lúc, có chút khó khăn mở lời: "Đạo gia, tôi có thể mượn ngài một ít tiền không?

Kể từ khi Tam gia mất tích, rất nhiều đường khẩu của Ngô gia không còn nộp tiền nữa, bây giờ sổ sách đã trống rỗng.

Tôi muốn phát trước phí an gia cho các anh em tham gia hành động." Lâm Diệu không ngờ Ngô gia đã đến bước đường này, suy nghĩ một lúc rồi gọi điện cho Lâm Nhất, bảo đội bốn đến, đồng thời mang theo 100 triệu tiền vốn.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Diệu nói: "Trước tiên đưa cậu 100 triệu, cứ dùng tạm, không đủ thì lại nói.

Lát nữa khi cậu rời đi, tộc nhân của tôi sẽ đi cùng cậu.

Sau khi trở về, tất cả những kẻ phụ trách đường khẩu không nghe lời đều không cần thiết phải tồn tại nữa, Cửu Môn không cần những kẻ không nghe lời." "Đến lúc đó cậu phụ trách lập danh sách, họ phụ trách hành động, cuối cùng chúng ta sẽ hội quân là được." Phan Tử tinh thần chấn động, lạnh lùng nói: "Đạo gia ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý tốt các đường khẩu của Ngô gia, không để lại hậu họa." Sau khi Phan Tử và tộc nhân rời đi, Lâm Diệu lại gọi điện cho Thu Đức Khảo, hẹn gặp mặt vào ngày mai.

Vừa chuẩn bị rời đi, anh thấy Hồ Bát Nhất và Trương Tiểu Sơn cũng đã xử lý xong việc.

Hồ Bát Nhất vội vàng bước tới, nói: "Đạo gia, tôi và Vương Bàn Tử đi trước, về triệu tập nhân thủ." Lâm Diệu gật đầu, nhìn Hồ Bát Nhất chuẩn bị rời đi đột nhiên nói: "Hồ Bát Nhất, cậu có thể liên lạc với các chiến hữu của mình, xem có ai muốn gia nhập không.

Tuy họ không có tay nghề đạo mộ, nhưng trong đường khẩu cũng cần sức mạnh để bảo vệ." Trở về sơn trang, Lâm Diệu xem xét kỹ lại toàn bộ kế hoạch, phát hiện không có sơ hở.

Trương Tiểu Sơn đã nhận được tin tức, người của Phương Tiên Đạo đã bắt đầu hành động.

Bây giờ mồi đã thả xuống, chỉ chờ xem có bao nhiêu người của Phương Tiên Đạo sẽ cắn câu.

Trưa ngày hôm sau, tại một phòng riêng trong khách sạn Minh Nguyệt.

Lâm Diệu nhìn Thu Đức Khảo ngày càng già nua ở đối diện, nói: "Lần này cho ông một cơ hội, tôi cần nhân thủ của ông, khoảng 100 người, để A Nịnh dẫn đội.

Sau đó giúp tôi vận chuyển một lô trang bị chiến đấu đầy đủ, khoảng 500 người, phải là loại tốt nhất, đến lúc đó cứ trực tiếp vận chuyển đến Cố Thành là được." Thu Đức Khảo nghe thấy giao dịch lớn như vậy, trầm tư một lúc rồi nói: "Tôi bỏ ra nhiều như vậy, tôi có thể nhận được gì?" Nghe vậy, Lâm Diệu trực tiếp cười: "Cứ nói thẳng ra, chỉ cần không quá đáng, tôi đều sẽ đồng ý." Thu Đức Khảo đắn đo một hồi, hạ quyết tâm nói: "Thời gian còn lại của tôi không còn nhiều nữa, tôi hy vọng ngài có thể giúp tôi giải quyết tác dụng phụ của bí dược trường sinh do Uông Tàng Hải luyện chế." Lâm Diệu trực tiếp lắc đầu, sau đó nói: "Tác dụng phụ của bí dược tôi cũng không có cách nào giải quyết, nhưng tôi có thể giúp ông áp chế, đại khái có thể kéo dài được 20 năm, còn lại thì tôi cũng chịu." Hồi lâu sau, Thu Đức Khảo đứng dậy nói: "Được, vậy quyết định như thế, hợp tác vui vẻ." Hai người bắt tay nhau, Lâm Diệu cũng nói: "Hợp tác vui vẻ." Tạm biệt Thu Đức Khảo, Lâm Diệu trở về sơn trang, kể lại mọi chuyện cho Trương Tiểu Ca, sau đó bảo anh chuẩn bị sẵn sàng,

sắp phải xuất phát rồi.

Đứng gần thần thụ, nhìn những dược liệu mọc ra từ xung quanh xác người nhện, Lâm Diệu thu hoạch tất cả, đã đến lúc chúng phát huy tác dụng.

Đến lúc đó đa phương hỗn chiến, không ai có thể chắc chắn sẽ không bị thương, cứ chuẩn bị đầy đủ là tốt nhất.

Sáng sớm hôm sau, mọi người của Cửu Môn tập hợp lại một chỗ, một đoàn xe hơn trăm chiếc hướng về phía Cố Thành.

Suốt đường đi, đoàn xe thu hút mọi ánh nhìn.

Trong xe của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử nhìn đoàn xe phía trước, phía sau, nói: "Lão Hồ, nhìn xem, gia nhập tổ chức thật tốt, thật có khí thế phải không?

À đúng rồi, nghe nói lần này Đạo gia dẫn đội." "Thật là kích động quá đi, lần trước ở Tây Giao, Đạo gia cũng dẫn đội làm việc, nhìn xem, lúc đó tên tuổi của Đạo gia vang dội biết bao, ai dám không phục?" "Lần này cũng đến lượt chúng ta rồi, đi theo sau lưng Đạo gia tôi rất tự tin." Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Bàn Tử, lần này phải cẩn thận một chút.

Hành động lớn như vậy, Đạo gia không thể nào lo hết cho tất cả mọi người được, đến lúc đó nhất định phải nâng cao cảnh giác." Vương Bàn Tử cười nói: "Yên tâm đi, lão Hồ, những người tôi mang theo đều là chiến hữu của cậu, cậu không tin tôi thì cũng phải tin họ chứ?" Mấy ngày nay Hồ Bát Nhất đã tìm được rất nhiều chiến hữu, những người này đều là dân chuyên nghiệp, tuy số lượng không nhiều, nhưng sức chiến đấu không thể xem thường.

Cộng thêm một số cao thủ vốn có trong đường khẩu, sức mạnh trong tay Hồ Bát Nhất lần này cũng không hề yếu.

Trong xe của Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô nhìn Hoắc Tú Nhi đầy tinh thần, dặn dò: “Tú Nhi, hành động lần này bà sẽ đợi ở bên ngoài.

Đạo gia đã chiếu cố bà và Phật Gia tuổi đã cao, cho nên cháu phải thể hiện được khí thế của gia chủ, đặc biệt là không được mềm lòng.” “Đến lúc đó ở bên trong, người làm chủ là Đạo gia, nếu cháu không làm tốt, Đạo gia sẽ không nương tay đâu, biết chưa?” Hoắc Tú Nhi cắn môi, kiên định nói: “Bà nội, bà cứ yên tâm, lần này cháu sẽ không làm mất mặt Hoắc gia.” Ở một phía khác, trong chiếc xe của Ngô gia đang xuất phát, Thiên Chân nhìn chú Hai và Phan Tử, hỏi: “Hai người có chuyện gì giấu con phải không?

Con cảm thấy như mình chẳng biết gì cả.” Phan Tử lắc đầu: “Tiểu Tam gia, đều là vì cậu thôi.

Chương 305

Hành động lần này thật sự quá nguy hiểm, đến lúc đó cậu đừng vào trong, mọi việc đã có tôi lo rồi." Ngô Nhị Bạch ở bên cạnh cũng nói: "Thiên Chân, trong nhà có một số chuyện không nói cho cháu biết, là để bảo vệ mầm mống duy nhất của Ngô gia chúng ta.

Cho nên đừng tự tìm phiền phức nữa.

Hành động lần này, mọi việc đều sẽ do Phan Tử quyết định, một khi đã vào trong, tốt nhất là giữ mồm giữ miệng." "Ta nghe nói vị Đạo gia đó rất tàn nhẫn, lại đích thân dẫn đội.

Nếu cháu làm vướng chân họ, sẽ không đơn giản như lần trước bị thương ở chân đâu, biết chưa?" Nhớ lại phong cách làm việc trước đây của Lâm Diệu, Thiên Chân có chút sợ hãi, sau đó cúi đầu đáp: "Cháu biết rồi, chú Hai." Tại Cố Thành, mọi người không vào thành, mà đi theo xe của Lâm Diệu đến vị trí đã hẹn với Thu Đức Khảo.

Nơi đó đã sớm xây dựng xong doanh trại, đang chờ họ.

A Nịnh đã ở trong doanh trại.

Mọi người mang theo trang bị xuống xe, liền thấy A Nịnh đi ra đón.

Đến bên cạnh Lâm Diệu, A Nịnh cung kính nói: "Đạo gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong, người và trang bị ngài cần đều ở trong doanh trại." Lâm Diệu gật đầu, sau đó quay người hét lớn: "Tất cả mọi người dựng trại, sau đó nghỉ ngơi tại chỗ." Theo A Nịnh đi vào doanh trại, trên đường Lâm Diệu hỏi: "Tình hình gần đây thế nào?

Giới thiệu cho tôi nghe." A Nịnh nghe xong, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đạo gia, khu vực Cố Thành gần đây đúng là quần ma loạn vũ,

các thế lực đều đã tề tựu, mỗi ngày đều có đủ loại xung đột." Vừa nói, cô vừa dẫn anh đến nơi cất giữ trang bị vũ khí.

Vừa bước vào đã thấy vô số trang bị được sắp xếp ngăn nắp, đều là hàng tốt.

Lâm Diệu gật đầu, lấy bộ đàm ra nói: "Vương Bàn Tử, dẫn người của cậu vào vận chuyển trang bị." Lần này vì số người tham gia quá đông, nên tất cả đều được trang bị bộ đàm để tiện liên lạc.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử dẫn người vào.

Vừa thấy trang bị bên trong, anh ta và thuộc hạ đều ngẩn người, một lúc sau mới phấn khích la hét, cũng không biết là đang nói gì.

Đợi Vương Bàn Tử bình tĩnh lại, anh ta nhìn Lâm Diệu nói: "Đạo gia, ngài định phát động chiến tranh sao?

Cũng khoa trương quá rồi đấy." Lâm Diệu buồn cười nói: "Được rồi, nhanh chóng mang hết đồ ra ngoài, phát cho tất cả mọi người.

Nhớ kỹ, áo chống đạn đều phải mặc vào, nói cho họ biết một tiếng." Để lại Vương Bàn Tử dẫn người vận chuyển trang bị, Lâm Diệu và A Nịnh lại quay ra ngoài doanh trại, gọi tất cả những người phụ trách đến một chỗ để họp.

Nhìn mọi người đã đông đủ, Lâm Diệu nói: "Lát nữa vũ khí trang bị sẽ do Vương Bàn Tử phát, chúng ta trước tiên phân bổ nhân lực." "Phật Gia và Hoắc Tiên Cô tuổi đã cao, lần này không cần vào mộ.

Sau khi tôi vào trong một ngày, hai vị hãy dẫn người chặn kín lối ra, ngoài người của Cửu Môn ra thì chỉ có thể vào không thể ra.

Lần này, ngôi mộ đó sẽ là nơi chôn thân của những kẻ khác, mọi người hiểu chưa?" Mặc dù mọi người đã sớm đoán được, nhưng khi thật sự nghe kế hoạch này, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Quả không hổ là Đạo gia lòng dạ sắt đá.

Thấy tất cả mọi người đều đồng ý, Lâm Diệu gật đầu: "Vậy hãy nhớ kỹ lựa chọn của các người bây giờ.

Nếu sau khi vào trong có ai phạm phải điều cấm kỵ, đến lúc đó đừng trách ta lấy mạng kẻ đó để lập uy." Nói xong, anh cũng không để ý đến sắc mặt khó coi của mấy người, tiếp tục nói: "Sau khi vào trong, mọi người sẽ được chia thành 10 đội, toàn bộ lăng mộ Tần Thủy Hoàng sẽ là bãi săn của chúng ta, đến lúc đó có thể báo thù rồi." Đột nhiên, Thiên Chân giơ tay hỏi: "Đạo gia, lăng mộ Tần Thủy Hoàng lớn đến vậy sao?

Lối vào ở đâu ạ?" Nhìn những người khác cũng lộ ra vẻ tò mò, Lâm Diệu lấy ra Định tinh bàn, sau đó nói: "Lối vào nằm trong tay tôi, Định tinh bàn này có thể xác định vị trí của lăng mộ Tần Thủy Hoàng." "Còn về không gian bên trong, các vị cứ yên tâm.

Tài liệu có ghi lại, kích thước của lăng mộ Tần Thủy Hoàng có thể tương đương với Cố Thành, cho nên không cần cảm thấy chúng ta quá đông người.

E rằng sau khi tách ra, chúng ta sẽ rất lâu mới gặp lại nhau." Nghe Lâm Diệu nói vậy, tất cả mọi người đều lộ vẻ phấn khích.

Cả đời này có lẽ chỉ có một cơ hội như vậy, được chiêm ngưỡng một lăng mộ lớn đến thế.

Sau khi giao phó xong mọi việc, anh để họ đi sắp xếp, chỉ giữ lại chú Ba của Thiên Chân, Ngô Nhị Bạch.

Sau đó anh nói với ông ta: "Tôi biết năm đó Ngô gia đã giúp đỡ Giải Cửu gia, che giấu một thứ không nên tồn tại.

Những năm qua các người vẫn luôn chuẩn bị phản công, lần này tôi đã cho Ngô gia cơ hội, hy vọng ông sẽ không làm tôi thất vọng."

Ngô Nhị Bạch trịnh trọng nói: "Đạo gia, cảm ơn ngài.

Tôi đã nỗ lực nhiều năm như vậy mà vẫn không tìm được cơ hội, bây giờ cuối cùng cũng có thể đối đầu trực diện với chúng một trận." Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm, lần này Phương Tiên Đạo cũng sẽ dốc toàn bộ lực lượng, Cửu Môn đã nhận được tin tức rồi." Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn mọi người đã thay trang bị mới xuất phát.

Theo sự chỉ dẫn của Định tinh bàn, đến trưa, Lâm Diệu đã đến được đích cuối cùng.

Đó là một vùng đất bằng phẳng, mặt đất toàn là đất vàng, rất ít thực vật tồn tại.

Mọi người xuống xe, thuộc hạ đi dựng trại, những người phụ trách khác đi theo sau Lâm Diệu.

Trước đó, Lâm Diệu đã tìm hiểu được cách sử dụng Định tinh bàn.

Khi kim chỉ nam bắt đầu quay tứ tung, đó chính là cổng chính của lăng mộ Tần Thủy Hoàng, chỉ cần đào xuống là có thể trực tiếp đào ra cổng lăng.

Lâm Diệu vừa nhìn Định tinh bàn trong tay, vừa chỉ huy Lâm Nhất dùng bột màu đỏ khoanh vùng những nơi anh đi qua.

Sau khi đi một vòng, một vòng tròn có đường kính khoảng 20 mét hiện ra trước mắt mọi người.

Xong việc, Lâm Diệu nói với mọi người: "Được rồi, sau khi dựng trại xong, hãy bắt đầu đào đi, trong vòng tròn này, ước chừng sẽ nhanh chóng thấy được cổng chính." Mọi người trong doanh trại đào suốt một buổi chiều.

Đến chạng vạng, bên dưới có tiếng hét lớn: "Đào trúng rồi, đào ra cổng lớn rồi." Nghe vậy, tất cả mọi người mới yên tâm.

Công trình lớn như vậy, trước đó không có một chút tin tức nào, không lo lắng là không thể, ngay cả Lâm Diệu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đi xuống dưới, mọi người nhìn thấy phần trên của một cánh cổng bằng đồng.

Nhìn ra phía sau cổng, đó là mái lưu ly đầy cơ quan, hoàn toàn không thể vào được.

May mà những người làm việc đều là tay nghề lão luyện, nếu không ngôi mộ đã bị phá hủy rồi.

Lâm Diệu quay đầu nói: "Dặn dò tất cả mọi người, chỉ có thể đào dọc theo cánh cổng xuống dưới, không được chạm vào những nơi khác, nếu không ngôi mộ sẽ bị hủy." Sau khi sắp xếp xong, mọi người lại đi tuần tra một vòng, để lại vài người giám sát công việc, rồi mới trở lại mặt đất.

Lâm Diệu đứng ở rìa hố lớn tiếng nói: "Chúng ta đã đào ra cổng lớn rồi, ngày mai có thể vào trong.

Đến lúc đó, bảo vật bên trong đều là của mọi người, cho nên tất cả mọi người đều phải để tâm, đừng làm hỏng minh khí của chúng ta." "Còn nữa, hãy đặt tuyến cảnh giới ra xa, trước khi chúng ta vào trong, tất cả người ngoài đều không được đến gần.

Nếu có kẻ không nghe lời, cứ trực tiếp tấn công, tất cả nghe rõ chưa?" Mọi người đồng thanh đáp: "Nghe rõ, Đạo gia." Bây giờ những người này đối với Lâm Diệu vô cùng kính phục, ngay cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng có thể đào ra, đây quả là một vinh dự to lớn.

Chương 306

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, mọi người mới trở về doanh trại.

Suốt cả đêm, công trình không hề ngừng nghỉ.

Cuối cùng, vào chín giờ sáng ngày hôm sau, cổng mộ đã được đào ra hoàn toàn.

Thấy vậy, Lâm Diệu nói với Phật Gia và Hoắc Tiên Cô: "Hai vị, tôi cũng nên xuất phát rồi, chuyện bên ngoài giao cho hai vị." Nhìn mọi người đang dặn dò nhau, Lâm Diệu lặng lẽ đến bên cạnh Hoắc Tiên Cô và Hoắc Tú Nhi, nhỏ giọng nói: "Hoắc Tiên Cô, ở bên ngoài bà có một nhiệm vụ, đó là theo dõi Phật Gia.

Lần này sau khi trở về, Phật Gia trở nên ít nói, tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn." "Những người ở lại bên ngoài đều là thuộc hạ của Ngô gia và Giải Thần, tôi đều đã dặn dò họ, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mọi việc đều do bà quyết định." Nghe vậy, Hoắc Tiên Cô không để lại dấu vết gật đầu, sau đó nói: "Đạo gia yên tâm, tôi hiểu rồi." Thu dọn xong đồ đạc, Lâm Diệu dẫn mọi người xuất phát.

Một đội ngũ khổng lồ đứng trước cổng lớn của lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Đứng trước cánh cổng lớn này, tất cả mọi người đều cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Nó thực sự quá đồ sộ, không biết ngày xưa đã được xây dựng như thế nào.

Toàn bộ cánh cổng không có hoa văn đặc biệt, mỗi cánh cửa đều có một chữ "Tần" rất lớn, sau đó là hai con rồng đang bay lượn được

chạm nổi.

Tuy trông đơn giản, nhưng một luồng khí thế hùng vĩ lại ập về phía mọi người.

Cảm nhận khí thế của cổng lăng, Lâm Diệu nói: "Người đâu, lên mở cổng đi." Nghe lệnh, từng đội người tiến đến trước cổng, mỗi người đều dùng hết sức bình sinh, đẩy cánh cổng trước mặt.

Nhưng thật ngượng ngùng, cánh cổng tuy có nhúc nhích, nhưng không có ý định mở ra.

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, lui ra đi, toàn là đàn ông con trai mà ngay cả một cánh cổng cũng không mở nổi." "Lâm Nhất, đi đi, nhanh lên một chút, đừng lãng phí thời gian nữa." Các tộc nhân lần lượt tiến đến trước cổng.

Khi Lâm Nhất hô "Một, hai, ba, đẩy!", mọi người lập tức dùng hết sức.

Sau đó, họ thấy cánh cổng từ từ chuyển động, tốc độ ngày càng nhanh, cho đến khi bị đẩy ra hoàn toàn, va vào hai bên tường mộ đạo, phát ra một tiếng "đùng" vang dội.

Những người vừa rồi có chút không phục, bây giờ đều không dám nói gì nữa.

Thật quá kinh khủng, gần trăm người họ đều không đẩy ra được, tộc nhân của Lâm Diệu cũng chỉ có hơn 40 người, vậy mà cổng lại mở ra như thế?

Cổng vừa mở, Lâm Diệu biết không khí bên trong không có vấn đề gì.

Tưởng Sanh đã không lừa anh, bên trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng quả nhiên có hệ thống thông khí rất tốt.

Nhìn vào lối vào lăng mộ tối om, Lâm Diệu trực tiếp dẫn đội đi vào.

Toàn bộ mộ đạo rộng khoảng 20 mét, cao khoảng 10 mét.

Vừa bước vào, mọi người như bị thu nhỏ lại, nhìn cái gì cũng cảm thấy khổng lồ.

Trên vách đá của mộ đạo đều là những bức điêu khắc về các cuộc chiến tranh, miêu tả công tích của Tần Thủy Hoàng.

Từng cảnh chiến trường được điêu khắc vô cùng sống động, khiến mọi người như bị mê hoặc.

Thấy mọi người đều bị bích họa trong lăng mộ thu hút, nếu cứ đi như vậy, sẽ nhanh chóng bị người phía sau đuổi kịp.

Thế là Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, ngươi và các tộc nhân đi đóng cổng lại, đừng để người phía sau vào quá dễ dàng." Nghe vậy, Bàn Tử vội nói: "Tộc trưởng, tôi cũng vừa nghĩ đến chuyện này.

Dựa vào đâu mà chúng ta vất vả mở cổng, lại để người phía sau vào dễ dàng như vậy." Mọi người tiếp tục đắm chìm trong những bức điêu khắc của lăng mộ, còn Lâm Nhất và những người khác bắt đầu đóng cổng.

Cứ từ từ tiến về phía trước, không lâu sau tộc nhân đã quay lại.

Bàn Tử vội vàng đến bên cạnh Lâm Diệu, cười nói: "Tộc trưởng, ngài không thấy đâu, vừa rồi thật quá thú vị." "Tôi vừa mới đóng cổng lại, chỉ còn một khe hở nhỏ thì người phía sau đã đến.

Biểu cảm ngơ ngác của họ, ngài không thể tưởng tượng được nó buồn cười đến mức nào đâu." Lâm Diệu nghe xong cũng dở khóc dở cười.

Những người này hành động cũng quá nhanh rồi, mới bao lâu mà

đã đuổi kịp?

Nhưng những người đi đầu này cũng thật khổ sở, chậm một bước, sau đó trơ mắt nhìn cánh cổng lại bị đóng lại, trong lòng chắc hẳn đã sụp đổ.

Lắc đầu, Lâm Diệu cũng tiếp tục ngắm nhìn bích họa.

Những bức bích họa này, mỗi bức đều vô cùng tinh xảo, rất nhiều cảnh chiến tranh có thể khiến người xem có cảm giác trải nghiệm rất trực quan, vô cùng sống động.

Suốt đường đi, mọi người đi rất chậm, mỗi một bức bích họa đều được xem xét kỹ lưỡng.

Lâm Diệu cũng không thúc giục, người phía sau có thể mở được cổng vào buổi chiều đã là nhanh lắm rồi.

Đi qua hành lang dài, một nhóm người không khỏi cảm thán trước sự hùng vĩ của lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Nếu hành lang này có thể mở cửa cho tham quan, có lẽ những suy đoán vô căn cứ về thời cổ đại sẽ giảm bớt.

Dù dùng máy móc hiện đại để điêu khắc, có lẽ cũng không thể sánh được với những bức phù điêu trong mộ đạo này.

Hình dáng bên ngoài có thể sẽ giống, nhưng cái thần thái đó thì không thể nào khắc họa ra được.

Qua khỏi mộ đạo, mọi người đến một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Nơi này giống như một căn hầm khổng lồ, cứ cách một khoảng cách nhất định lại có một cây cột trụ lớn hình rồng cuộn để chống đỡ, có tác dụng chịu lực.

Toàn bộ không gian vô cùng hùng vĩ, uy nghiêm của một bậc đại

hùng chủ ập đến.

Đây mới chỉ là vòng ngoài, nếu vào sâu bên trong, không biết sẽ còn hùng vĩ đến mức nào?

Trên mặt đất, cứ cách một khoảng lại xuất hiện một con mương, bên trong không phải thứ gì khác, mà chính là những bức tượng binh mã dũng.

Mỗi bức tượng đều được chế tạo theo tỷ lệ người thật, trên người còn có đủ loại màu sắc.

Các tượng binh mã dũng trong mỗi con mương đều được chia thành nhiều loại: bộ binh, kỵ binh, chiến xa, v.v., ngay cả loại tượng ngựa chiến cũng không giống nhau.

Chương 307

Mọi người vừa cảm thán, vừa thưởng thức kỳ quan vĩ đại này.

Đi dọc theo con đường ở giữa, hai bên là những bức tượng binh mã dũng đối diện nhau, giống như một đội quân đang chào đón, mỗi người đi qua đều cảm thấy vô cùng kích động.

Nhưng phàm là đạo mộ tặc, có mấy ai không hiểu biết về đồ cổ?

Huống chi đây là một nhóm tinh anh trong giới đạo mộ, bất kỳ một bức tượng binh mã dũng nào ở đây mang ra ngoài, đều là vật vô giá.

Đi được nửa đường, Lâm Diệu dừng bước, nhìn những người đang kích động nói: "Lát nữa chúng ta sẽ vào một thành phố dưới lòng đất, đó mới thực sự là nội bộ của lăng Tần.

Mọi người cũng đã thấy những bảo vật này, bây giờ những thứ này là của Cửu Môn chúng ta, là của tất cả chúng ta." "Nhưng những kẻ phía sau không chỉ là kẻ thù của chúng ta, mà còn muốn cướp đoạt tài phú của chúng ta, mọi người có đồng ý không?" "Không đồng ý!", "Không đồng ý!" "Tốt, chỉ cần mọi người có lòng, vậy chúng ta sẽ nhất cử lưỡng tiện, không chỉ tiêu diệt kẻ thù, mà những thứ này chúng ta cũng phải mang đi.

Cho nên lát nữa, thành phố mà chúng ta tiến vào, chính là chiến trường của chúng ta.

Ở đó, tôi cần mọi người tiêu diệt hết tất cả những người ngoài tiến vào, không được để sót một ai, tất cả nghe rõ chưa?" "Rõ, Đạo gia!" Tiếng hô vang dội khắp khu vực.

Những người của Cửu Môn nhìn Lâm Diệu trước mắt, cảm giác anh chính là Thần Tài.

Lại có kẻ dám cướp bảo bối của họ?

Vậy thì phải tiêu diệt hết, bảo bối chỉ có thể là của mọi người.

Nhìn đám đông đang kích động, Lâm Diệu hài lòng gật đầu, sau đó gọi các người phụ trách đến bên cạnh nói: "Bây giờ sĩ khí đã được tôi khuấy động, vào trong đó hãy mai phục cho tốt, giải quyết hết tất cả những kẻ tiến vào cho tôi." "Nếu để tôi biết ai đang kéo chân sau, vậy đừng trách tôi lòng dạ độc ác, biết chưa?" Mọi người nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Diệu, ai nấy đều cảm nhận được sát khí trên người anh, đều biết Lâm Diệu không phải đang nói đùa, thật sự sẽ có người chết.

Đúng vậy, Lâm Diệu bây giờ đã coi toàn bộ lăng Tần là của mình.

Bởi vì vừa rồi anh đã hỏi hệ thống, chỉ cần đội ngũ do anh dẫn dắt mang đồ vật trong lăng Tần ra ngoài, đều có thể được tính vào điểm tài phú.

Điều này sao có thể không khiến Lâm Diệu phát cuồng?

Mang hết đồ vật ở đây ra ngoài, người cỏ thế thân cho tộc nhân đều sẽ có đủ.

Cho nên sát khí trên người Lâm Diệu bây giờ rất nặng, đặc biệt là đối với những kẻ địch chuẩn bị cướp đoạt minh khí.

Nhìn Lâm Diệu đang dẫn đường phía trước, mấy người phía sau bắt đầu thảo luận với nhau.

Trước tiên là Trương Tiểu Sơn dặn dò Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi: "Hai người nhớ kỹ, gặp phải kẻ địch nhất định không được mềm lòng, hai người cũng thấy trạng thái của Đạo gia vừa rồi rồi đấy, bây giờ sát tâm của ngài ấy rất nặng, một khi phạm sai lầm, thật sự sẽ bị giết chết." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh tiếp lời: "Đúng vậy, nhất định phải nghe lời khuyên.

Trạng thái này của Đạo gia tôi đã thấy một lần, lần trước ở sa mạc, người của Uông gia tập kích doanh trại của Đạo gia, ngài ấy cũng trong trạng thái này, lúc đó không một người sống nào được để lại." Nghe lời khuyên của hai người, Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi nhìn nhau, cả hai kiên định gật đầu.

Họ biết có một câu mà Trương Tiểu Sơn và Hồ Bát Nhất không nói ra.

Nếu hai người họ làm vướng chân, có lẽ cả gia tộc cũng sẽ bị liên lụy.

Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, hưng phấn nói: "Lão Hồ, xem ra tôi gia nhập là đúng rồi.

Nhìn xem bây giờ, những bảo bối này đều là do Đạo gia dẫn chúng ta tìm thấy, đến lúc đó mang ra ngoài, mấy đời cũng không tiêu hết." Hồ Bát Nhất cũng cười gật đầu, cố nén sự kích động nói: "Cậu nói không sai, nhưng trước mắt chúng ta không thể bị bảo bối làm mờ mắt, nhất định phải nhớ kỹ lời của Đạo gia, tuyệt đối không được đại ý.

Đến lúc đó nếu xảy ra vấn đề, e rằng không ai có thể chịu được cơn thịnh nộ của Đạo gia." Nghe vậy, Vương Bàn Tử thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: "Lão Hồ, yên tâm, tôi cho rằng Đạo gia nói không sai, chỉ có giải quyết hết những kẻ địch đó, mới đến lúc chúng ta thu hoạch." Đi ở phía sau, Giải Thần nhìn bóng lưng Lâm Diệu phía trước, sắc mặt hưng phấn, nói với Trần Bì bên cạnh: "Tứ gia, Đạo gia thật bá khí, ngài ấy nói quá đúng, chỉ có tiêu diệt hết kẻ thù, chúng ta mới có thể luận công ban thưởng, tôi cũng có thể báo thù cho gia gia, năm đó chúng truy đuổi không ngừng mà." Trần Bì cười nói: "Giải Thần, yên tâm đi, có Tộc trưởng ở đây, chúng ta cứ làm theo, đến lúc đó mọi chuyện đều sẽ được giải quyết thuận lợi.

Huống chi cậu nhìn những người phía sau đi, bây giờ họ giống như những tín đồ cuồng nhiệt, chỉ cần là lời của Đạo gia, dù phải liều mạng cũng sẽ đi hoàn thành.

Đây chính là sức mạnh của tài phú." Giải Thần nhìn những người phía sau, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, xem ra có rất nhiều điều đáng để học hỏi.

Lâm Diệu tuy nghe được những lời bàn tán phía sau, nhưng không ngăn cản.

Đây chính là điều anh muốn, chỉ có cảnh cáo lẫn nhau, họ mới không coi lời của Lâm Diệu như gió thoảng bên tai.

Suốt đường đi, sự kích động của mọi người đều được giấu kín trong lòng, nhưng cảm xúc cuồng nhiệt không những không biến mất, mà còn mãnh liệt hơn.

Người của Phương Tiên Đạo chính là mồi lửa châm ngòi cho sự cuồng nhiệt đó.

Chỉ cần người của Phương Tiên Đạo xuất hiện, họ sẽ biết thế nào mới là trận chiến thực sự.

Cuối con đường, lại xuất hiện một cánh cổng lớn.

Bên trong chính là khu vực giữa của lăng Tần, một thành trì được xây dựng dưới lòng đất.

Anh ra hiệu cho tộc nhân mở cổng.

Theo lực đẩy của các tộc nhân, cánh cổng đá trước mặt bị đẩy ra.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng phía sau cánh cổng, mọi người đều kinh ngạc đến ngẩn người.

Năm đó đã phải hao phí bao nhiêu công sức và tài nghệ mới có thể xây dựng nên một thành trì tráng lệ như vậy?

Cảnh tượng phía sau cánh cổng mang lại một cú sốc lớn, khiến tất cả mọi người đều sững sờ, Lâm Diệu cũng vậy, không ai có thể hình dung được cảnh sắc mà họ đang nhìn thấy.

Nó hoàn toàn không giống như thứ mà sức người có thể hoàn thành, ngược lại có chút giống với cảnh tượng được miêu tả trong những câu chuyện cổ tích.

Chỉ thấy sau cánh cửa là một cái hố sâu khổng lồ, bên trong hố lại là một tòa thành trì to lớn, đồng thời cả không gian tràn ngập ánh sáng xanh lam mờ ảo.

Tòa thành bên dưới toàn một màu vàng cam, tất cả tường thành hẳn đều được xây bằng đất bùn, đồng thời các con đường trong thành được bố trí ngay ngắn, chia toàn bộ thành trì thành nhiều khối vuông nhỏ đều nhau.

Nhìn sự phân chia khu vực trong thành vô cùng quy củ, nhà cửa cũng được xây dựng thống nhất, trông từ xa cứ như đã quay về thành Hàm Dương năm xưa.

Hồi lâu sau, mọi người mới tỉnh lại sau cơn chấn động, ai nấy đều thi nhau bày tỏ sự kích động của mình.

Vương Bàn Tử bất tri bất giác đã đến bên cạnh Lâm Diệu, nếu không bị Lâm Diệu cản lại thì có lẽ đã rơi xuống rồi.

Hắn nuốt nước bọt nói: "Đạo gia, ngài nói xem bên trong có bao nhiêu đồ tốt chứ?

E rằng tất cả chúng ta cũng không mang đi hết được." Nghe vậy, Lâm Diệu ngẩn ra, Vương Bàn Tử đúng là tham tiền thật.

Chương 308

Anh lắc đầu: "Bên trong lăng Tần không phải là di tích Hàm Dương, trong thành có minh khí hay không, chắc là không có đâu, đều không có người ở thì lấy đâu ra minh khí." Nghe vậy, tâm trạng phấn khích của mọi người nguội đi rất nhiều, Lâm Diệu nói không sai, đây cũng không phải thành Hàm Dương.

Thấy mọi người đã bình tĩnh trở lại, Lâm Diệu nói: "Được rồi, có đoán mò cũng vô ích, mau xuống dưới thôi, để lát nữa những người phía sau còn theo kịp." Mọi người lúc này mới tỉnh táo lại, đúng vậy, kẻ địch phía sau sắp đến rồi, muốn tìm minh khí cũng phải giải quyết xong đám người gây phiền phức kia đã.

Men theo con đường nhỏ dọc vách đá, đi về phía hố sâu, khoảng chừng 30 phút sau, mọi người mới xuống đến mặt đất bên dưới.

Xuất hiện trước mặt mọi người là một lượng lớn tượng binh sĩ.

Ban đầu Lâm Diệu cứ ngỡ chúng giống như những tượng binh mã lần trước, nhưng vừa đi được vài bước, anh đã dừng lại.

Đây đâu phải tượng binh mã?

Âm khí nồng nặc như vậy, rõ ràng là tượng người sống, những người tự nguyện tuẫn táng này thực lực không hề yếu.

May mà Lâm Diệu phát hiện sớm, nếu không một khi bước vào phạm vi tấn công thì không kịp trở tay.

Nhìn cách sắp xếp của những tượng người sống này, có lẽ đã được bố trí trận pháp, một khi kinh động một con trong số đó, e rằng sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.

Anh ra hiệu cho mọi người lùi lại, sau đó Lâm Diệu nói: "Mọi

người cẩn thận một chút, đây là tượng người sống do thuật sĩ luyện chế, khi có người đến gần trong phạm vi 2 mét, những tượng người sống này sẽ bị kích hoạt, rất khó đối phó." Nghe Lâm Diệu nói, sắc mặt mọi người đều thay đổi, may mà Lâm Diệu nhắc nhở kịp thời, nếu không mọi người đã gặp họa rồi.

Xem ra, đi theo Đạo gia có rất nhiều lợi ích, không chỉ có thể thu hoạch lớn mà còn có thể phát hiện nguy hiểm từ trước.

Nói rồi, Lâm Diệu dặn dò tộc nhân: "Lâm Nhất, tản ra hai bên tìm kiếm, xem có lối đi nào không, lối đi rộng ít nhất 4 mét." Sau đó Lâm Diệu cũng quay lại con đường nhỏ vừa đi xuống, quan sát toàn bộ phương trận tượng người sống.

Chỉ thấy bên trong phương trận tượng người sống có rất nhiều khoảng trống lớn, nhưng những con đường này lại vô cùng khúc khuỷu, căn bản không có cách nào đi thẳng qua, trừ khi có người chỉ huy.

Nếu chỉ có một mình Lâm Diệu thì đi qua rất dễ, tiếc là lần này người đi quá đông, đành phải dùng cách ngu ngốc nhất.

Lâm Diệu đứng ở phía dưới, nói với mọi người: "Lát nữa, hãy đi theo sự chỉ dẫn của tôi, tất cả mọi người xếp thành một hàng, lúc đó nhất định phải nghe theo lệnh của tôi, tuyệt đối không được đi sai, nếu không tôi dù có chạy đến cũng sẽ có người hy sinh, mọi người nghe rõ chưa?" Nghe mọi người đồng thanh đáp lại, Lâm Diệu hài lòng gật đầu, trước tiên không nói đến thân thủ của những người này ra sao, nhưng lá gan đủ lớn, vậy là rất tốt rồi.

Tiếp theo, Lâm Diệu giống như đang chơi một trò chơi nhỏ, điều khiển từ xa chỉ huy cả đội tiến lên.

Đội ngũ giống như một con rắn tham ăn, cẩn thận len lỏi qua những lối đi hỗn loạn.

Khoảng cách chừng 1000 mét mà cả nhóm phải đi mất một tiếng đồng hồ, người cuối cùng mới ra khỏi phạm vi của tượng người sống.

Lâm Diệu ghi nhớ tuyến đường trong lòng, lát nữa trực tiếp dẫn tộc nhân của mình đi qua là được.

Nhưng đi được nửa đường, Lâm Diệu lại dẫn người quay trở lại.

Sau đó nói: "Lát nữa chúng ta sẽ đi lại, lần này chúng ta phải gài đầy mìn trên lối đi an toàn, để những người phía sau không thể dễ dàng đi qua, ít nhất phải để đám tượng người sống kia làm giảm số lượng của chúng đi một nửa." Lại xuất phát, toàn bộ lối đi an toàn đều bị gài mìn, qua sự ngụy trang của mọi người, căn bản không nhìn ra chút khác biệt nào, đất thừa đều bị mọi người thu vào không gian.

Khi ra khỏi phạm vi tượng người sống, Lâm Diệu thấy những người phía trước dường như đang thảo luận gì đó, ai nấy đều tỏ ra kích động.

Lâm Diệu bước tới, tò mò hỏi: "Sao vậy, gặp rắc rối gì à?" Trương Tiểu Sơn lập tức đến bên cạnh Lâm Diệu: "Đạo gia, ngài xem trên tường thành kìa, có rất nhiều bóng người đang đứng, cũng không biết là có ý gì?" Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên có rất nhiều bóng người xuất hiện trên tường thành.

Nhìn những bóng người đó, Lâm Diệu nhớ đến tường thành trong Thiên Cung, trên đó có rất nhiều người máy cơ quan bằng gỗ, lẽ nào lăng mộ Tần Thủy Hoàng lại không thiết lập thứ này?

Anh lắc đầu, không thể nào, một lăng mộ vĩ đại như vậy, dù không coi trọng khu vực bên ngoài thì cũng sẽ bố trí một vài cơ quan để ngăn chặn đám trộm mộ chứ.

Lâm Diệu liền nói: "Lâm Nhất, xem khoảng cách xem, dây thừng

có ném lên tường thành được không?" Lâm Nhất nhìn một lúc rồi nói: "Tộc trưởng, khoảng cách này quá xa, dây thừng quá nhẹ, khó mà ném qua được." Nhìn khoảng cách, Lâm Diệu cũng biết là đang làm khó Lâm Nhất.

Anh nghĩ một lát, lấy Hoàng Ngọc từ trong ba lô ra, sau đó nhỏ giọng dặn dò: "Lát nữa hãy điều khiển con rối khỉ đen, khi Lâm Nhất ném nó lên tường thành, hãy để nó giữ chặt dây thừng, biết chưa?" Tiếp đó, Lâm Diệu lại nhân lúc ba lô che khuất, lấy con rối khỉ đen ra, rồi buộc một đầu dây thừng vào người nó.

Anh gật đầu với Lâm Nhất, ra hiệu có thể hành động.

Lâm Nhất tiến lên vài bước, rồi dùng hết sức ném con khỉ đen về phía tường thành.

Nhìn sợi dây thừng không ngừng bay ra, Lâm Nhất quan sát vị trí của con rối khỉ đen, sau đó cẩn thận điều khiển tốc độ dây thừng, cuối cùng con rối khỉ đen vừa vặn đáp xuống trên tường thành.

Thấy dây thừng đã được kéo căng, Lâm Diệu ra hiệu cho các tộc nhân khác lấy thêm vài sợi nữa, chỉ một sợi dây thì lát nữa cho nhiều người qua như vậy sẽ rất vất vả.

Buộc hơn mười sợi dây thừng vào người, Lâm Diệu trực tiếp nhảy lên sợi dây đã căng, sau đó vận dụng "Khinh Thân Thuật", giống như cao thủ võ lâm biết khinh công trong tiểu thuyết, men theo sợi dây nhảy vài cái đã lên đến tường thành.

Người của Cửu Môn ở phía sau thấy bóng dáng của Lâm Diệu, ai nấy đều không khỏi thán phục.

Trên tường thành, Lâm Diệu trước tiên chia các sợi dây ra cố định lại, sau đó thông qua bộ đàm nói: "Được rồi, tất cả mọi người qua dây đi." Đến gần những bóng người đã thấy trước đó, Lâm Diệu phát hiện

đây cũng là những con rối cơ quan, tay chúng cầm những mũi nỏ tinh xảo, nhìn xuống chân chúng, từng mũi tên được xếp ngay ngắn trên cơ quan.

E rằng một khi kích hoạt cơ quan, những mũi tên này sẽ bắn ra như mưa, căn bản không thể né hết được, số lượng quá nhiều.

Lâm Diệu lắng nghe kỹ, bên trong toàn bộ tường thành đều có tiếng cơ quan vận hành không ngừng.

Đã qua bao nhiêu năm mà vẫn còn nguyên vẹn, chắc hẳn là cơ quan được chế tạo bằng động lực thủy ngân, công nghệ vô cùng nghiêm ngặt.

Đợi người của Cửu Môn đều lên hết tường thành, tộc nhân cũng lần lượt thu dây thừng lại leo lên, cuối cùng chỉ còn lại một mình Lâm Nhất, không có người giúp giữ dây thừng nên rất khó lên.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Chỉ thấy Lâm Diệu lại ném con rối khỉ đen kia xuống, sau đó Hoàng Ngọc điều khiển con rối giữ chặt dây thừng, Lâm Nhất dễ dàng leo lên tường thành.

Sau khi thu hồi con rối khỉ đen, lần này Lâm Diệu không để tộc nhân thao tác.

Mặc dù sức của anh cũng không nhỏ, nhưng khó mà không để con rối khỉ đen rơi xuống đất, như vậy rất dễ kích hoạt cơ quan.

Lâm Diệu giữ chặt dây thừng, dùng hết sức giật mạnh, chỉ thấy con rối khỉ đen bị giật lên không trung, nhân cơ hội này, Lâm Diệu trực tiếp quăng về phía sau, sau đó một bóng đen mang theo dây thừng đã lên đến tường thành.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, Lâm Diệu không để ý đến sự kinh

ngạc của mọi người, nói: "Để lại một nửa nhân lực trên tường thành, dùng để bắn tỉa kẻ địch phía sau, tôi cũng sẽ để lại một đội tộc nhân giúp phòng thủ, lúc đó sẽ thông báo cho các vị thời điểm rút lui." Để lại một nửa nhân lực và đội thứ tám của tộc nhân, Lâm Diệu dẫn những người còn lại xuống thành trì, sau đó mở cửa thành, tạo ra ảo giác rằng mọi người đã đi qua cho đám người phía sau, lúc đó chúng có mà uống no nước.

Khi mọi người chuẩn bị xuất phát, Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, hay chúng ta cũng gài vài quả mìn ở cửa thành đi?

Lỡ có kẻ nào may mắn qua được, chẳng phải sẽ bị nổ tung sao?" Lời của Bàn Tử cũng có lý, thế là mọi người đợi gài mìn xong mới xuất phát.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh mon men đến gần Lâm Diệu, nịnh nọt hỏi: "Đạo gia, con khỉ đen lúc nãy của ngài là thứ tốt gì vậy?

Chương 309

Có thể cho tôi xem một chút được không?" Lâm Diệu buồn cười nhìn Vương Bàn Tử, đúng là không coi mình là người ngoài.

Anh đưa con rối khỉ đen cho hắn, Vương Bàn Tử vui vẻ nhận lấy rồi hào hứng nghiên cứu.

Đúng lúc này, con rối khỉ đen đột nhiên động đậy, dọa Vương Bàn Tử hét lên một tiếng rồi buông tay ra, lắp bắp nói: "Đạo, đ...đạo...

Đạo gia, thứ này... nó... nó biết động đậy." Lâm Diệu biết là Hoàng Ngọc lại đang dọa Vương Bàn Tử, cười nói: "Đương nhiên rồi, nếu không sao tôi là người đầu tiên lên tường thành được." Lúc anh nói, con rối khỉ đen trực tiếp nhảy lên vai Lâm Diệu, Hoàng Ngọc cũng không ẩn nấp nữa, trực tiếp đậu trên vai bên kia của anh.

Nhìn tạo hình mới của Lâm Diệu, mọi người đều tò mò quan sát, đặc biệt là Hoàng Ngọc, từ sau khi nhận được truyền thừa, ngoại hình của nó đã trở nên vô cùng xinh đẹp.

Hoắc Tú Nhi đến bên cạnh Lâm Diệu, hai mắt yêu thích nhìn Hoàng Ngọc, nói: "Đạo gia, đây là con vật gì vậy?

Xinh đẹp quá, tôi có thể bế nó được không?" Lời vừa dứt, không đợi Lâm Diệu nói, Hoàng Ngọc đã xuất hiện trong lòng Hoắc Tú Nhi.

Đối với những cô gái xinh đẹp, yêu cầu nhỏ này nó sẽ đáp ứng.

Còn những người khác thì sớm đã bị tốc độ của Hoàng Ngọc dọa cho hết hồn, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc nhìn Hoàng Ngọc trong lòng Hoắc Tú Nhi.

Đạo gia không hổ là Đạo gia, ngay cả một con vật nhỏ cũng là hàng bất phàm, thật không thể xem thường, đây là suy nghĩ của mọi

người lúc này.

Bàn Tử đã gài xong mìn, Lâm Diệu cũng không trì hoãn thời gian nữa, trực tiếp dẫn mọi người xuất phát.

Với thân thủ của Bàn Tử mà mất nhiều thời gian như vậy, cũng không biết Bàn Tử đã gài bao nhiêu quả mìn, hy vọng những người phía sau có thể chịu đựng được tình yêu sâu đậm của Bàn Tử.

Đi vào trong thành một đoạn, Lâm Diệu dừng bước, quay người nói: "Được rồi, đây là nơi mọi người đối phó với những kẻ phía sau, chúng ta sẽ chia nhau ra ở đây.

Chọn vị trí tốt, tập kích những người phía sau.

Địa hình ở đây phức tạp, tin rằng nhất định có thể dễ dàng giải quyết kẻ địch của chúng ta." "Tộc nhân của tôi cũng sẽ để lại 6 tiểu đội hành động cùng các vị, lúc đó mọi người phối hợp với nhau, biến nơi này thành vùng đất chết, không được để lọt bất kỳ một ai, hiểu chưa?" "Rõ!" Mọi người đồng thanh đáp.

Sau đó Lâm Diệu lại nói: "Còn về minh khí thì không cần lo lắng, tất cả mọi thứ ở đây đều là kho báu chung của mọi người, chỉ khi giải quyết xong kẻ địch, chúng ta mới hoàn toàn sở hữu nơi này.

Sau khi vận chuyển kho báu về, mới tiến hành phân chia." "Còn việc tại sao tôi không ở lại đây, là vì tôi cần vào địa cung để giải quyết các cơ quan và quái vật bên trong, nếu không dù chúng ta giải quyết xong kẻ địch, cũng sẽ tổn thất nhân lực trong địa cung." "Đến lúc đó, vấn đề trong địa cung không còn nữa, nơi này sẽ là kho báu của chúng ta, muốn lấy minh khí thì lấy minh khí." Nói xong, Lâm Diệu lại gọi người phụ trách của mấy đội ngũ tới, nói: "Ở đây nhất định phải cẩn thận, không được chủ quan, một khi gặp phải vấn đề không giải quyết được, hãy liên lạc với tôi bất cứ lúc nào." "Thứ trong địa cung, nói thật tôi cũng không chắc chắn, nhưng tôi có lý do bắt buộc phải

vào, cho nên nơi này giao cho các vị." Nghe lời của Lâm Diệu, mọi người kinh ngạc, không ngờ ngay cả Lâm Diệu cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Trương Tiểu Sơn vội nói: "Đạo gia, nếu đã vậy, hay chúng ta đừng vào địa cung nữa.

Giải quyết xong kẻ địch phía sau, những minh khí chúng ta phát hiện cũng đủ để chúng ta phát tài rồi." Lâm Diệu do dự một lúc, rồi lắc đầu: "Còn nhớ cái giếng sâu dưới lòng đất ở Trường Sa không?

Quái vật bên trong đó sắp phá vỡ phong ấn rồi, mà không phải chỉ có một, tổng cộng có năm con phân bố ở các nơi khác nhau.

Thứ có thể đối phó với nó nằm trong địa cung, nếu không vào, đến lúc đó phải làm sao?" Nghe vậy, sắc mặt Trương Tiểu Sơn lập tức thay đổi, không ngờ thứ đáng sợ như vậy lại sắp phá vỡ phong ấn.

Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, e rằng lúc đó sẽ là một tai họa khổng lồ, không ai trong chúng ta có thể thoát được.

Thế là, hắn gật đầu: "Đạo gia, ngài yên tâm, tôi nhất định có thể giữ được nơi này, sẽ không để người của Phương Tiên Đạo vào làm phiền ngài." Lâm Diệu gật đầu, sau đó dẫn theo tộc nhân và Trương Tiểu Ca tiếp tục lên đường.

Đi trong tòa thành này, mọi người có cảm giác như xuyên không vậy, tất cả kiến trúc xung quanh đều được xây dựng nghiêm ngặt theo kiến trúc của triều Tần, vô cùng ngay ngắn.

Khoảng cách giữa các ngôi nhà giống hệt nhau, ngay cả tường nhà cũng là một đường thẳng tắp, cách bố trí đường phố cũng rất quy củ.

Nếu không phải nơi này không có người, e rằng khó mà xác định đây là một ngôi mộ.

Đi trên đường, Lâm Diệu nói với Trương Tiểu Ca: "Cậu có cảm

nhận được thông tin của bản sao không?

Đi suốt một chặng đường không thấy bất kỳ dấu vết nào, lẽ nào có con đường khác để vào sao?" Trương Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi không có cách nào cảm nhận được thông tin của nó, nó đã biến mất ở gần cố thành, khả năng lớn nhất là đã vào đây, có lẽ trong địa cung sẽ có chút thông tin." Lâm Diệu gật đầu: "Hy vọng là vậy, đừng có thêm lối đi nào khác.

E rằng sau khi chúng ta vào trong phải cẩn thận một chút, chỉ có tộc nhân canh mộ mới biết những lối đi khác ở đây, nếu không không có cách nào giải thích được." Bàn Tử đi phía trước đột nhiên nói: "Tộc trưởng, ngài xem, tôi cảm thấy ngôi nhà này có chút không ổn, nhưng lại không nói ra được là không ổn ở đâu." Đến bên cạnh Bàn Tử, mọi người cẩn thận quan sát ngôi nhà đó.

Sau khi nhìn thấy ngôi nhà, trong lòng mọi người đều dấy lên một cảm giác kỳ quái, nhưng lại không nói ra được đó là cảm giác gì.

Hồi lâu sau, Lâm Ý đột nhiên nói: "Tộc trưởng, giống như là một ngôi nhà có người ở vậy, tôi cảm thấy cảm giác đó khá đột ngột, giống như hơi người." Nghe lời của Lâm Ý, mọi người bừng tỉnh, đồng loạt gật đầu đồng ý, cảm giác đó cũng gần như vậy.

Lâm Diệu suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu đã cảm thấy không ổn, vậy chúng ta vào xem thử.

Lâm Nhất, năm người các ngươi vào kiểm tra, cẩn thận một chút." Nhận lệnh, năm người Lâm Nhất hợp thành đao trận, cẩn thận mở cửa phòng, đi vào bên trong.

Một lúc lâu sau, Lâm Nhất chạy ra, vẻ mặt kỳ quái đến bên cạnh Lâm Diệu, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, bên trong có mấy thi thể người, và một vài ngón tay thon dài, xem ra hẳn là người của Trương gia." Hửm?

Người của Trương gia ở đây?

Bên trong có thi thể?

Lâm Diệu do dự một lúc rồi nói: "Trương Tiểu Ca, bên trong có thi thể và ngón tay, e rằng là người của Trương gia." Nghe vậy, Trương Tiểu Ca vốn luôn lạnh lùng đột nhiên lộ ra vẻ lo lắng, sau đó vội vàng chạy vào trong nhà.

Lâm Diệu cũng dẫn tộc nhân chậm rãi đi vào.

Vừa vào cửa đã phát hiện đây là một nhà dân, chỗ vào cửa là nhà bếp, đi vào trong nữa, hai bên đều có cửa, xem ra đây là một nhà dân có hai phòng ngủ.

Bước vào căn phòng bên tay phải, vừa vào đã thấy những người khác, trên mặt đất bên cạnh có mấy cỗ thi thể đang nằm im lìm, bên cạnh thi thể là một vài ngón tay, rất dài, giống như người Trương gia.

Đến bên cạnh, Lâm Diệu cẩn thận xem xét thi thể, đột nhiên phát hiện một điểm bất thường, liền vội hỏi: "Lúc vào có đụng vào những thi thể này không?" Các tộc nhân đều lắc đầu, tỏ ý không chạm vào.

Lâm Diệu gật đầu: "Trương Tiểu Ca, cậu có phát hiện vấn đề gì không?" Lắc đầu, có chút nản lòng nói: "Đây là tộc nhân của tôi, nhưng tôi đã nhìn rất lâu, không có bất kỳ ký ức nào.

Nhưng..." Nhìn ánh mắt của Lâm Diệu, anh ta nói tiếp: "Nhưng những thi thể này có vấn đề, không phải bị người khác giết chết, mà là tự sát, dùng phương thức độc đáo của Trương gia." Tự sát?

Là gặp phải chuyện gì tuyệt vọng?

Hay là bị người khác ra lệnh?

Chương 310

Thông tin quá ít, căn bản không có cách nào phỏng đoán.

Lâm Diệu bèn nói ra phát hiện của mình: "Hãy nhìn kỹ vào cổ tay áo của cỗ thi thể này." Nghe lời của Lâm Diệu, mọi người đều cúi người xuống, cẩn thận quan sát, sau đó Lâm Nhất đột nhiên nói: "Tộc trưởng, lớp bụi trên quần áo không đúng." "Không sai, những chỗ khác đều phủ đầy bụi, chỉ có cổ tay áo của cỗ thi thể này là không có, chứng tỏ gần đây chắc chắn có người đã đến, và đã chạm vào thi thể." Lâm Diệu gật đầu, có chút bối rối nói: "Nhưng mục đích của họ là gì?

Lẽ nào chỉ để sờ vào tay áo?" Mọi người đều suy nghĩ về các khả năng, tiếc là không đoán ra được.

Lâm Diệu lại quan sát cả căn phòng một lần nữa, sau đó đi vào căn phòng còn lại.

Căn phòng này nhỏ hơn một chút, bên trong đặt một vài vật dụng hàng ngày.

Nhưng, trên chiếc bàn ở góc phòng, Lâm Diệu lại phát hiện dấu vết có người.

Trên mặt bàn không có một chút bụi nào.

Nhà xây bằng đất bùn, một ngày không dọn dẹp cũng sẽ thấy bụi rõ ràng.

Điều đó chứng tỏ có người đã nghỉ ngơi ở đây tối qua.

Lâm Diệu bước ra khỏi phòng nói: "Đi thôi, hôm qua ở đây có người, chúng ta tiếp tục đi, xem có đuổi kịp không, xem rốt cuộc là ai." Rời khỏi ngôi nhà, mọi người tiếp tục tiến về phía trước, lần này tốc độ nhanh hơn, cũng chỉ quan sát sơ qua môi trường xung quanh.

Đột nhiên kiến trúc phía trước thay đổi, nơi này không còn là những ngôi nhà nhỏ xây bằng đất nữa, mà xuất hiện những tòa trạch viện khổng lồ, nhiều ngôi nhà đã được xây bằng gỗ.

Đây hẳn là nơi ở của các quan lại quý tộc.

Từ đây, tốc độ của mọi người chậm lại, cần phải xem kỹ xem có dấu vết người vào những trạch viện này không.

Chỉ cần là người thì sẽ có lòng hiếu kỳ, gặp phải kiến trúc thay đổi lớn như vậy, đa số sẽ chọn một gian vào xem tình hình.

Đi không lâu, mọi người dừng bước.

Cánh cửa của một đại viện bên tay phải có dấu vết bị đẩy ra, hai cánh cửa không đóng chặt, trên bậc thềm trước cửa có nửa dấu chân rõ ràng.

Lâm Diệu dẫn mọi người đến trước cửa, nhỏ giọng dặn dò: "Sau khi vào trong, mọi người nhất định phải cẩn thận, không được gây ra tiếng động.

Chúng ta xem người bên trong đã đi chưa, nếu chưa đi thì bắt sống luôn, biết chưa?" Thấy mọi người gật đầu, Lâm Diệu liền vẫy tay, tất cả mọi người cẩn thận bước vào trạch viện, sau đó chia ra các hướng khác nhau bắt đầu tìm kiếm.

Vừa vào cửa là một khoảng sân rộng, trên mặt đất lát từng viên gạch đá, chính giữa phía trước là một tiền sảnh.

Lâm Diệu chậm rãi đi vào.

Vào xem thì thấy bên trong trống không, chỉ có vỏ ngoài, bên trong căn bản không được xây dựng.

Trên con đường nhỏ dẫn ra hậu viện, Lâm Diệu đột nhiên dừng lại.

Anh cảm giác có thứ gì đó xuất hiện gần đây, hẳn là một oan hồn, âm khí rất yếu.

Cảm nhận kỹ, Lâm Diệu phát hiện ra nguồn gốc của âm khí, đó là một oan hồn nam tử, đang trốn sau một cây cột.

Nhìn oan hồn ngơ ngác, Lâm Diệu không để tâm, trực tiếp một phát Hắc Sát Chú tiêu diệt nó.

Một hành lang bằng gỗ, đi rất lâu mới vào được hậu viện của đại viện.

Cửa các phòng ở đây đều đã bị mở, xem ra trước đó thật sự có người đã đến, cũng không biết bây giờ đã rời đi hay chưa.

Tìm kiếm sơ qua vài gian phòng, bên trong đều trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì.

Rời khỏi sân, Lâm Diệu quay lại cổng lớn, chờ đợi các tộc nhân khác quay về.

Xem ra đã chậm một bước, người trước đó hẳn đã rời đi rồi.

Đúng lúc Lâm Diệu đang nghĩ vậy, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng chiến đấu.

Lâm Diệu vội vàng tìm theo tiếng động, vừa bước vào sân bên cạnh, phát hiện một người mặc áo giáp đang bị Lâm Nhất khống chế, lúc này đang bị Lâm Nhất đè xuống đất.

Những người khác nghe thấy tiếng động cũng đều chạy tới.

Bước lên trước, cẩn thận quan sát bóng người trên mặt đất, mọi người phát hiện, đây căn bản không phải người sống, mà là một cỗ thi thể.

Nhưng điều khiến Lâm Diệu cảm thấy kỳ lạ là cỗ thi thể này không hề có dấu hiệu thi biến, trên người cũng không có chút âm khí

nào, rốt cuộc là thứ gì?

Tộc nhân cẩn thận khống chế nó lại, sau đó cởi bỏ áo giáp trên người thi thể, để lộ ra thân thể dữ tợn bên dưới, ở những chỗ da bị rách, có thể thấy dấu vết của gỗ.

Lại là một con rối, bên ngoài được bao bọc bởi một lớp da người, thảo nào không phát hiện bất kỳ dấu vết thi biến nào.

Nhưng tại sao con rối lại xuất hiện ở đây?

Mọi người cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó phát hiện trên tấm gỗ sau lưng có một dãy số được viết bằng chữ Đại Việt "Giáp Nhị Bát".

Xem ra đây có thể là con rối canh mộ năm xưa, chỉ không biết tại sao lại xuất hiện ở đây.

Lâm Diệu suy nghĩ một lát rồi nói: "Tìm lõi năng lượng của con rối, lấy lõi ra là được, lúc đó có thể mang về xem có thể dùng làm lính canh cho sơn trang không." Nói xong, Lâm Diệu dẫn những người khác đi ra trước.

Anh tin rằng năm người Lâm Nhất có thể hiểu ý của mình, lát nữa con rối sẽ được thu vào không gian.

Đứng trên đường phố, Lâm Diệu nói: "Tiếp theo mọi người phải chú ý, bây giờ đã xuất hiện con rối canh mộ, tiếp theo chắc sẽ còn không ít." Không lâu sau, năm người Lâm Nhất ra ngoài, trong tay cầm một viên ngọc thạch phát ra ánh sáng yếu ớt, nói: "Tộc trưởng, đây là lõi năng lượng của nó, nằm ở bề mặt sau gáy.

Sau khi lấy ra, con rối không động đậy nữa." Sau đó, nhân lúc những người khác không chú ý, anh ta lại gật đầu riêng với Lâm Diệu.

Xem ra thân thể của con rối đã được thu vào, tuy con rối không phải là đối thủ của Lâm Nhất, nhưng đó là vì Lâm Nhất quá mạnh.

Nếu người khác gặp phải, có thể sẽ chết dưới tay con rối.

Men theo đường phố tiếp tục đi về phía trước, lần này Lâm Diệu không cố ý tìm kiếm chủ nhân của dấu chân kia nữa, mà tiến thẳng về trung tâm thành phố.

Chương 311

Nếu kiến trúc ở đây giống như cố thành, vậy thì địa cung chắc chắn nằm ở vị trí trung tâm thành phố.

Đi nhanh suốt một chặng đường, khi mọi người đến trung tâm thành phố, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ từ phía sau.

Xem ra những người phía sau đã tiến vào, tiếng nổ đó hẳn là do mìn trong khu vực tượng người sống gây ra.

Lúc này, trong bộ đàm của Lâm Diệu truyền đến giọng của Lâm Tứ Thập: "Tộc trưởng, kẻ địch phía sau đã đến, đã kích hoạt tượng người sống, đang giao chiến với chúng, có người chết rồi." Lâm Diệu hài lòng gật đầu, cười nói: "Tốt, nhất định phải nắm bắt thời cơ, đừng quá vội vàng, để tránh thương vong quá nhiều nhân lực." Thấy Lâm Diệu nói xong, Bàn Tử vội cười nói: "Tộc trưởng, ngài nói xem đám người đó có khi nào không qua nổi khu vực tượng người sống không?" Lâm Diệu suy nghĩ một lát, lắc đầu: "Chắc là không đâu, hiện tại Phương Tiên Đạo có lẽ chưa ra tay, ra tay đều là những đội ngũ nhỏ không ra gì.

Phương Tiên Đạo có nhiều tư liệu như vậy, không thể nào không hiểu về tượng người sống." "Nhưng dù có qua được cũng phải trả giá, chúng ta gài không ít mìn đâu." Nghĩ đến những quả mìn mà mọi người đã gài trước đó, các tộc nhân nhìn nhau rồi cười ha hả, đặc biệt là Bàn Tử cười to nhất, dù sao hắn cũng là người gài nhiều mìn nhất.

Nhìn hoàng cung xuất hiện trước mặt, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra phải lên tường cung trước đã.

Nhiều bóng người trên đó như vậy, không cần đoán cũng biết, chắc chắn là người máy cơ quan.

Tiếp tục sử dụng phương pháp cũ, tất cả mọi người đều lên tường cung.

Nhưng khi nhìn thấy những con rối trước mắt, mọi người biết mình đã tính sai.

Những con rối này không phải là con rối cung tiễn đã thấy trên tường thành trước đó.

Phía sau xuất hiện những con rối cận chiến, lần này đúng là rơi vào ổ sói rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Diệu nói: "Thôi, chỉ có thể chiến đấu thôi, những con rối này quá dày đặc, chỉ cần đến gần chắc chắn sẽ bị kích hoạt, mọi người cẩn thận một chút." Nhìn những con rối trước mắt, tuy chúng không mạnh, nhưng không chịu nổi số lượng đông.

Lâm Diệu đành phải gọi Hoàng Ngọc ra: "Hoàng Ngọc, tốc độ của ngươi nhanh, đào lõi năng lượng sau gáy của những con rối này ra, cẩn thận một chút." Lời vừa dứt, Hoàng Ngọc và con rối khỉ đen cùng hành động.

Một con tốc độ nhanh, một con sức mạnh lớn, xông vào giữa đám rối.

Hai con vật nhỏ này đã phát huy ra năng lượng khó mà tưởng tượng được.

Lâm Nhất và những người khác chỉ có thể chống đỡ trước rồi tìm cơ hội sau, nhưng hai con kia trực tiếp dựa vào ưu thế của mình, căn bản không quan tâm đến đòn tấn công của đám rối.

Nơi hai con đi qua, đám rối ngã rạp thành từng mảng.

Rất nhanh, chuyện vốn dĩ khó giải quyết đã bị hai con vật nhỏ này giải quyết xong, ngay cả Trương Tiểu Ca vốn luôn bình tĩnh cũng không ngừng liếc nhìn chúng.

Nhìn đám rối la liệt trên mặt đất, sự tồn tại của Trương Tiểu Ca khiến Lâm Diệu đành phải tạm thời từ bỏ việc thu thập, sau này có cơ hội sẽ lén thu lại.

Đi qua đám rối la liệt trên mặt đất, xuống tường cung, nhìn con đường dẫn vào hoàng cung, hai bên đường đứng không ít vệ sĩ rối.

Nhưng có sự tồn tại của Hoàng Ngọc, tất cả đều không thành vấn đề.

Mọi người đi một mạch thông suốt, căn bản không có chút dừng lại nào.

Đi suốt một chặng đường, qua không ít cung điện, bên trong đặt không ít minh khí.

Nhưng Lâm Diệu và những người khác đều không thu lấy.

Một là vì có Trương Tiểu Ca ở đây, không tiện.

Hai là vì trước đó đã hứa với những người khác, lúc đó sẽ để họ vào vận chuyển, dù sao điểm tài phú cuối cùng cũng có thể tổng kết lại.

Cuối cùng, mọi người tiến vào đại điện cuối cùng.

Đi suốt một chặng đường, mọi người đều có chút mệt mỏi vì thẩm mỹ.

Mặc dù những minh khí trong các cung điện đó không phải là thứ quý giá nhất, nhưng không chịu nổi số lượng nhiều, lại còn là của triều Tần.

Mọi người ban đầu còn có hứng thú, nhưng nhìn suốt một chặng đường, cũng không còn hứng thú nữa.

Bây giờ cuối cùng đã đến đại điện cuối cùng, Lâm Diệu và những người khác mới lấy lại tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng để tiến vào.

Đẩy cửa đại điện ra, ngoài dự đoán, bên trong trống rỗng, không có một món minh khí nào.

Nhưng ở vị trí trung tâm đại điện, có một hình vẽ được đúc bằng đồng xanh, xem ra có thể di chuyển được.

Bước lên trước, cẩn thận quan sát hình điêu khắc bằng đồng xanh trên mặt đất, ngoại trừ Trương Tiểu Ca, sắc mặt của những người khác đều thay đổi.

Đồ trang trí trên nền gạch này họ đều nhận ra, Sinh Tử Cửu Long Tỏa.

Sắc mặt Bàn Tử khó coi nói: "Tộc trưởng, chúng ta có thể vào địa cung được không?

Lại dùng cả Sinh Tử Cửu Long Tỏa, chúng ta căn bản không biết bên trong là loại sinh tử khấu nào." Lâm Nhất bên cạnh lên tiếng khuyên: "Tộc trưởng, hay chúng ta đừng vào nữa, Sinh Tử Cửu Long Tỏa thật sự quá nguy hiểm, sinh tử khấu bên trong càng khó đoán hơn." Nhìn sắc mặt khó coi của mọi người, và lời khuyên của Lâm Nhất, Trương Tiểu Ca cảm thấy tò mò.

Anh ta hiểu những người Lâm gia này, ai nấy đều hung hãn, bất luận là cơ quan hay quái vật, đều không để vào mắt.

Nhưng khi nhìn thấy cơ quan trước mắt lại chùn bước, họ cũng biết sợ sao?

Không kìm được sự tò mò, Trương Tiểu Ca mở miệng hỏi: "Đạo gia, đây là cơ quan Sinh Tử Cửu Long Tỏa, tại sao sắc mặt các vị lại khó coi như vậy?" Lâm Diệu nghe Trương Tiểu Ca hỏi, hít sâu vài hơi, bình ổn tâm trạng, sau đó nói: "Trương Tiểu Ca, cậu hẳn là biết câu chuyện thần thoại long sinh cửu tử, mỗi con đều khác nhau chứ?" Thấy Trương Tiểu Ca gật đầu, Lâm Diệu nói tiếp: "Chín con rồng

trong Sinh Tử Cửu Long Tỏa này có thể xem là chín người con của rồng thật trong thần thoại, mỗi con đại diện cho một loại cơ quan khác nhau, cần phương pháp phá giải khác nhau." "Loại cơ quan này được gọi là sinh tử khấu, cậu có thể tưởng tượng được, bên trong có tổng cộng bao nhiêu loại tổ hợp?" "Những cơ quan sinh tử khấu này không phải là cơ quan cố định, tuy kết cấu giống nhau, nhưng biến hóa chứa đựng bên trong cũng vậy." "Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, cơ quan bên trong một khi xảy ra sai sót, toàn bộ lăng mộ sẽ kích hoạt cơ quan tự hủy, cả lăng mộ sẽ bị phá hủy." Nghe Lâm Diệu giải thích, mắt Trương Tiểu Ca cũng có chút trợn tròn, nhìn lại Sinh Tử Cửu Long Tỏa trên mặt đất, cảm thấy đầu đau dữ dội.

Nhìn Trương Tiểu Ca im lặng quay đi, Lâm Diệu mới ngừng phàn nàn, tiếp tục nhìn chằm chằm vào cơ quan trên mặt đất.

Nhìn một lúc, Lâm Diệu nói: "Trước tiên cứ xem đã, thử xem có thể tìm ra quy luật của cơ quan không.

Nếu trực tiếp từ bỏ, thật sự không cam tâm." Nghe lời của Lâm Diệu, mọi người cũng không phản đối, dù sao cũng đã đến cửa rồi, nếu không thử một lần, e rằng sẽ hối hận.

Lâm Diệu nhìn chín con rồng uốn lượn trên cơ quan, những hình điêu khắc này đều có thể di chuyển được.

Mỗi khi giải khai một tầng sinh tử khấu, nó sẽ tự động khôi phục lại, chờ đợi giải tầng cơ quan thứ hai.

Xung quanh cơ quan có chín viên bảo thạch màu xanh biếc, nhìn thấy chúng Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra đây là loại sinh tử khấu đơn giản nhất, chỉ cần di chuyển hình điêu khắc rồng đến đúng vị trí là được.

Chương 312

Sinh Tử Cửu Long Tỏa trước mặt chỉ cần di chuyển các hình điêu khắc rồng khác nhau, nhắm vào các viên bảo thạch khác nhau là có thể giải khai, đây là loại đơn giản nhất trong vô số biến hóa, cho nên Lâm Diệu mới thả lỏng một chút.

Nhưng nhìn trên cơ quan không có bất kỳ gợi ý nào, Lâm Diệu có chút nản lòng, căn bản không thể đoán mò được.

Đứng dậy, Lâm Diệu nói: "Mặc dù đây là loại sinh tử khấu đơn giản nhất, nhưng không có gợi ý, khó mà đoán trúng thứ tự.

Mọi người mau tìm xung quanh xem có gợi ý nào không." Giao phó xong, Lâm Diệu cũng đi đến xung quanh đại điện, chuẩn bị xem trên những bức bích họa có gợi ý nào không.

Chưa đi được vài bước, đã nghe thấy tiếng của tộc nhân: "Tộc trưởng, chỗ tôi có hình bát quái." "Tộc trưởng, chỗ tôi cũng có." ...

Lâm Diệu cẩn thận xem những hình bát quái này, phát hiện có đúng chín bức, tương ứng với chín khả năng của Sinh Tử Cửu Long Tỏa.

Lần lượt là quẻ Khảm ở phương Bắc, quẻ Ly ở phương Nam, hai quẻ Chấn, Tốn ở Đông Nam, hai quẻ Càn, Đoài ở Tây, hai quẻ Cấn, Khôn ở Tây Nam.

Mới nhìn qua, có thể sẽ cảm thấy những quẻ tượng này rất lộn xộn, nhưng những quẻ tượng này lại có thể đại diện cho các con số từ 1 đến 9.

Điều quan trọng nhất của Lâm Diệu bây giờ là tìm ra điểm bắt đầu của thứ tự sắp xếp này, nếu không dù giải ra được con số cũng không

có cách nào.

Lại đi về phía bốn phía, Lâm Diệu thầm nghĩ, nếu nơi này được bố trí theo bát quái, vậy thì nhất định sẽ có một ký hiệu đặc biệt, nếu không hậu nhân vào tế bái cũng không thể nào thực sự giải được cơ quan.

Gợi ý này nhất định phải rất dễ thấy, nhưng lại ở một nơi mà người thường không thể ngờ tới.

Đi một vòng, Lâm Diệu cũng không phát hiện ra ký hiệu nào.

Đột nhiên ngẩng đầu lên, trần của đại điện lại có một bức bích họa khổng lồ, đó là một con kim long năm móng màu vàng.

Đầu rồng hướng xuống, bức tranh sống động như thật, giống như con kim long sắp lao ra vậy.

Người bình thường nếu bất ngờ nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị dọa cho giật mình, nhưng Lâm Diệu lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

Anh đã biết thứ tự sắp xếp của những quẻ tượng đó rồi.

Trong truyền thuyết cổ đại, rồng là một loài động vật thần dị hô phong hoán vũ.

Rồng một khi xuất hiện, có nghĩa là sắp mưa.

Lúc mưa thường sẽ có sấm sét, đặc biệt là mùa hè, thuộc mùa mưa sấm, cho nên quẻ Chấn lấy rồng làm biểu tượng động vật.

Quay lại quẻ tượng, bức tượng quẻ Chấn nằm ở hướng Đông Nam, có thể đại diện cho số 3 và số 8.

Sinh tử khấu đầu tiên không phải là Trào Phong tỏa mà là Phụ Hí tỏa, bước tiếp theo là xác định con số cụ thể mà quẻ tượng đại diện.

Dựa vào thập nhị địa chi để phán đoán, Thìn thuộc rồng, Thìn lại thuộc dương, vậy thì chỉ có thể là số 3, dương hỏa đại diện cho con

số này.

Xác định được cái đầu tiên, những cái tiếp theo dễ dàng suy luận, thứ tự sắp xếp cuối cùng là 3, 6, 5, 4, 1, 8, 7, 9, 2.

Lần lượt tương ứng với Trào Phong tỏa, Bá Hạ tỏa, Toan Nghê tỏa, Bồ Lao tỏa, Tù Ngưu tỏa, Phụ Hí tỏa, Bệ Ngạn tỏa, Ly Vẫn tỏa, Nhai Tí tỏa.

Sau đó Lâm Diệu đến trước Sinh Tử Cửu Long Tỏa, cái khóa đầu tiên cần giải là Trào Phong tỏa, hiện tại phương diện thứ tự không có vấn đề gì, tiếp theo phải giải quyết là xác định phương án giải khóa.

Mặc dù đây là loại khóa đối ứng vị trí đơn giản nhất, nhưng bên trong mấy viên bảo thạch này cũng có manh mối.

Lâm Diệu cúi xuống đất cẩn thận nhìn vào bên trong các viên bảo thạch, quả nhiên phát hiện ra các hình vẽ bên trong, lần lượt là các con giáp trong mười hai con giáp.

Nhưng chúng không được sắp xếp theo thứ tự, tuy nhiên điều này lại đơn giản, chỉ cần xác định con số dựa trên vị trí của con giáp là được.

Sau đó lại đến gần chín hình điêu khắc rồng uốn lượn, bây giờ phải tìm ra mấu chốt bên trong, tìm ra đặc trưng liên quan đến chín người con của rồng.

Mặc dù tổng thể các hình điêu khắc rồng uốn lượn đều giống nhau, nhưng có sự khác biệt rất lớn.

Ví dụ như con rồng uốn lượn mà Lâm Diệu đang nhìn, vảy rồng tương đối lớn hơn một chút, dày hơn một chút, tượng trưng cho Bá Hạ.

Xác định xong thân phận của từng con rồng, Lâm Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cơ quan này thật sự quá phiền phức, không chỉ cần tìm manh mối, mà còn phải vận dụng kiến thức đạo thuật để suy đoán, cuối cùng còn phải quan sát đặc trưng của các hình điêu khắc.

May mắn là, trải qua 5 tiếng đồng hồ, Lâm Diệu cuối cùng đã giải được Sinh Tử Cửu Long Tỏa, tiếp theo là động thủ nghiệm chứng.

Lâm Diệu cẩn thận đến bên cơ quan Sinh Tử Cửu Long Tỏa, sau khi đối chiếu vị trí cụ thể, anh cẩn thận di chuyển hình điêu khắc rồng uốn lượn trên đó.

Sau lần di chuyển đầu tiên, Lâm Diệu dẫn tộc nhân cẩn thận lùi về cửa đại điện.

Một khi có nguy hiểm xảy ra, sẽ lập tức chạy ra khỏi đại điện.

Đợi khoảng 10 giây, Sinh Tử Cửu Long Tỏa phát ra tiếng kêu kèn kẹt, sau đó lại trở lại yên tĩnh, khiến Lâm Diệu đang chuẩn bị chạy thoát thở phào nhẹ nhõm, xem ra mình đã không suy đoán sai.

Quả nhiên, hình điêu khắc rồng uốn lượn trên Sinh Tử Cửu Long Tỏa lại tự động trở về nguyên trạng, đến lúc thực hiện thao tác tiếp theo.

Thời gian trôi qua, mỗi lần giải xong một cơ quan, Lâm Diệu đều lui về cửa đại điện, nhưng vô cùng may mắn là cả chín tầng cơ quan đều bị Lâm Diệu giải khai.

Sau đó, Sinh Tử Cửu Long Tỏa trên mặt đất đột nhiên biến đổi, chín khối điêu khắc rồng uốn lượn trên đó đột nhiên trượt xuống dưới những viên gạch xung quanh, sau đó tấm đồng xanh bên dưới đột nhiên gập lại.

Tại vị trí ban đầu của cơ quan, một lối đi xuống lòng đất được tái cấu trúc lại.

Đến gần lối đi, nhìn những bậc thang bên dưới, Bàn Tử khoa

trương nói: "Tộc trưởng, ngài cũng lợi hại quá rồi, lại thật sự phá giải được cơ quan.

Ngài không biết đâu, mỗi lần ngài thao tác xong tôi đều chuẩn bị sẵn sàng để chạy đó." Lâm Nhất cũng nói: "Đúng vậy, tộc trưởng, cơ quan này thật sự quá kinh hiểm.

May mà ngài suy đoán không có sai sót, nếu không bây giờ chúng ta đã phải chạy rồi." Hai tên này, lại không có chút lòng tin nào với tộc trưởng, còn dám nói ra.

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.

Vừa rồi mở cơ quan thật sự đã tiêu hao quá nhiều tinh lực của tôi, bây giờ rất mệt.

Chương 313

Mọi người ngồi xuống ăn chút gì đi." Ăn xong, Lâm Diệu cảm thấy đã hồi phục được phần lớn, sau đó nói: "Đi thôi, xuống xem rốt cuộc bên trong địa cung có thứ gì." Lâm Diệu đi trước dẫn đường, men theo bậc thang lát gạch xanh đi xuống.

Đi khoảng 1 phút, mọi người dừng bước, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá, hai bên cửa có hai bức tượng nhân vật khổng lồ.

Mọi người kiểm tra một lượt, không phát hiện bất kỳ cơ quan nào, sau đó hợp lực đẩy cửa đá ra.

Cùng với sự chuyển động của cửa đá, một khe hở xuất hiện ở giữa.

Cùng với sự xuất hiện của khe hở, bên trong lại có ánh sáng rực rỡ chiếu ra.

Khi cả cánh cửa được mở ra, họ nhìn thấy một không gian sáng như ban ngày, nguồn sáng đến từ trên hai tòa lầu cao.

Đứng ở vị trí cửa, có thể thấy rõ hai viên tinh thạch màu trắng chói mắt kia, cứ như vậy yên tĩnh đặt trên đỉnh hai tòa tháp cao, toàn bộ không gian được chiếu sáng từ đó.

Lâm Ý kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, Thôi Xán Minh Tinh mà ngài suy đoán có phải là hai nguồn sáng này không?" "Cơ bản có thể khẳng định.

Tộc nhân đã điều tra rõ ràng, khả năng lớn nhất của Thôi Xán Minh Tinh là nguồn sáng, không ngờ lại có thể tồn tại hai viên, bây giờ xem ra đều đoán trúng cả rồi." Lâm Diệu nheo mắt cẩn thận quan sát hai nguồn sáng rực rỡ, tâm trạng vui vẻ nói. "Thật là một cảnh

tượng kinh ngạc, ai có thể ngờ con quái vật đáng sợ như vậy lại có cơ quan thần kỳ đến thế." Nghe hai người đối thoại, Lâm Nhất cảm khái nói.

Đợi mọi người thích ứng với ánh sáng, mới chậm rãi quan sát cảnh tượng bên trong không gian.

Ngoài dự đoán, bên trong không xa hoa như tưởng tượng, không có cảnh tượng vàng bạc châu báu khắp nơi.

Chỉ có một vài món minh khí tinh xảo, và từng thanh vũ khí đồng xanh đã gỉ sét.

Ngoài hai tòa tháp cao, toàn bộ không gian không có bất kỳ kiến trúc nào khác, là một bệ đá hình chữ Hồi, ở giữa là một khoảng đất trống, minh khí được đặt trên bệ đá này.

Lâm Diệu không vội lấy hai nguồn sáng, anh đi đến mép bệ đá, nhìn vào bên trong.

Đột nhiên, ánh mắt của Lâm Diệu ngưng lại.

Bên trong bệ đá căn bản không có quan quách của Tần Thủy Hoàng, mà lại là bản sao của Trương Tiểu Ca đang nằm ở đó, dưới thân chảy ra một vũng máu lớn. "Trương Tiểu Ca, mau, mau đến xem, bản sao của cậu ở dưới đó." Lâm Diệu vội vàng quay người, hét về phía Trương Tiểu Ca đang đứng ở xa.

Đợi người đến, mọi người nhảy vào bên trong bệ đá, mặt đất được lát bằng những viên gạch xanh lớn.

Mọi người vội vàng đến bên thi thể, cẩn thận kiểm tra.

Lâm Diệu đột nhiên phát hiện ra một điểm bất thường, bên tay phải của Trương Tiểu Ca lại có một dòng chữ máu. "Một ván cờ lừa." Trương Tiểu Ca cũng thấy dòng chữ máu, lập tức rơi vào trầm tư, dường như đã nhớ lại được điều gì đó.

Lâm Diệu không để ý, cẩn thận tìm kiếm nguyên nhân cái chết, cuối cùng phát hiện một vết thương ở bên hông phải, nhìn góc độ của vết thương, lại là tự sát.

Đúng lúc Lâm Diệu định nói gì đó, Trương Tiểu Ca đột nhiên nói: "Đạo gia, không cần kiểm tra nữa, là tự sát, để cho tôi biết được thông tin này." Lâm Diệu khó hiểu nhìn anh: "Thông tin gì mà lại gấp gáp đến vậy, phải dùng cách cực đoan như thế để thông báo, có đáng không?" "Đạo gia, có một chuyện tôi vẫn luôn thắc mắc, lần này cuối cùng cũng có thể làm rõ, đáng giá." Trương Tiểu Ca nhắm mắt cho thi thể lại, sau đó thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, lộ ra một nụ cười cổ quái nói.

Cảm thấy Trương Tiểu Ca có chút kỳ quái, Bàn Tử nói: "Tộc trưởng, tôi cảm thấy Trương Tiểu Ca hình như đã xảy ra biến hóa gì đó, cười rất quỷ dị." Lâm Diệu cũng cảm thấy có chút bất thường, sau đó hỏi: "Trương Tiểu Ca, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Vẻ mặt của Trương Tiểu Ca dần dần có chút mất mát, trầm giọng nói: "Đạo gia, ngài có biết không?

Tôi vẫn luôn tò mò, tại sao cứ mỗi 20 năm, lại có một bộ phận tộc nhân của Trương gia biến mất, sau đó không còn nhận được tin tức của họ nữa." "Tôi đã truy tìm rất lâu, đột nhiên phát hiện ra một khế ước từ rất lâu trước đây, nơi những tộc nhân đó đến chính là đây." "Cứ mỗi 20 năm, lăng tẩm thật sự bên trong mới hiện ra, lúc đó cần vật tế, tộc nhân của Trương gia tôi chính là vật tế." Nói rồi, Trương Tiểu Ca đến gần thi thể trên mặt đất, yên lặng nhìn bản sao, sau đó nói: "Vừa rồi tôi đã hấp thu ký ức của nó, đã biết được rất nhiều chuyện.

Nếu ngài muốn vào địa cung thật sự, vậy thì cần phải 8 năm sau mới vào lại lần nữa." Lâm Diệu gật đầu, cũng không hỏi thêm về lời nói vừa rồi của Trương Tiểu Ca, tuy có chút hỗn loạn, nhưng đại khái

cũng hiểu được ý, Trương gia đã bị người ta lừa, có lẽ là bị tộc nhân canh mộ lừa.

Lắc đầu, không để ý đến những chuyện rắc rối này nữa, anh dặn dò tộc nhân lấy nguồn sáng trên tháp xuống.

Bất kể thế nào, mục đích cuối cùng của chuyến đi này đã đạt được.

Quái vật bị phong ấn cuối cùng cũng có thể bị tiêu diệt, đó mới là điều quan trọng nhất.

Thu Thôi Xán Minh Tinh lại, Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Ca đang đau buồn trước mặt nói: "Tiếp theo cậu định làm gì?

Có muốn cùng tôi ra ngoài không?" "Đạo gia, các vị ra ngoài đi, lát nữa tôi sẽ rời khỏi đây.

Tôi không còn thời gian nữa rồi." Nghe Lâm Diệu hỏi, Trương Tiểu Ca có chút trầm mặc nói.

Lâm Diệu im lặng gật đầu, anh biết Trương Tiểu Ca chuẩn bị quay về thế giới sau cánh cửa đồng, dù sao bây giờ cũng đã đến kỳ hạn 10 năm.

Quay người, Lâm Diệu dẫn tộc nhân rời khỏi đây.

Lần sau đến đây là lúc trực tiếp vào địa cung, cần phải đợi 8 năm, không quá nhiều, cũng không quá ít, mọi người có thể chờ được.

Quay về đại điện, nghe thấy tiếng súng kịch liệt bên ngoài, Lâm Diệu lớn tiếng nói: "Đi thôi, đến lúc giải quyết tất cả kẻ địch rồi.

Xong việc chúng ta mang minh khí về nhà." Dẫn tộc nhân đi nhanh một mạch, cuối cùng đã đến nơi xảy ra chiến đấu.

Chỉ thấy người của Cửu Môn đa số chiếm giữ địa lợi, từ các vị trí khó bị bắn trúng tấn công kẻ địch.

Nhưng số lượng kẻ địch quá đông, cho nên hai bên hiện tại đang ở thế giằng co.

Nhưng bây giờ Lâm Diệu và những người khác đã quay lại, sự cân bằng này sẽ bị phá vỡ, cũng là lúc kết thúc trận chiến.

Nhìn những người đang chống cự bên dưới, Lâm Diệu và những người khác trực tiếp ra tay.

Từng loạt đạn trong nháy mắt hạ gục một bộ phận kẻ địch.

Người của Cửu Môn vốn đang chú ý phía dưới, thấy Lâm Diệu ra tay, tinh thần lập tức dâng cao, lớn tiếng hét lên. "Đạo gia đã về, mọi người mau tấn công." Nghe vậy, những người còn lại của Cửu Môn lập tức kích động, điên cuồng tấn công người của Phương Tiên Đạo.

Ai mà không biết năng lực của Đạo gia chứ?

Trận chiến đã giằng co lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể kết thúc.

Chương 314

Cùng với sự tiến công của Lâm Diệu và những người khác, người của Cửu Môn theo sau ngày càng đông.

Bất kỳ kẻ địch nào trực diện với Lâm Diệu và những người khác đều không có khả năng chống cự.

Không chỉ sức chiến đấu không bằng, mà ngay cả số lượng cũng bị áp chế, sao mà đánh lại.

Ở vị trí gần cửa thành, đây là chiến trường cuối cùng.

Những kẻ địch còn lại đều rất kiên cường, trận chiến rơi vào thế giằng co.

Lâm Diệu đi đến bên cạnh mọi người, nhìn những kẻ địch còn lại, vừa nhìn đã biết những người này là ai, là những tinh anh cuối cùng của Phương Tiên Đạo.

Những bộ áo giáp kia là hàng đặc chế, cơ bản không bị đạn xuyên thủng.

Nếu không, những người này sớm đã bị giải quyết rồi, thật ngoan cố, tấn công thất bại cũng không lùi lại.

Đột nhiên, ánh mắt của Lâm Diệu dừng lại trên một người, sau đó hỏi: "Trương Tiểu Sơn, có biết người đàn ông trung niên đeo kính kia là ai không?" Nhìn người đàn ông đó, sắc mặt Trương Tiểu Sơn có chút không tốt nói: "Đạo gia, đó là hậu duệ của đại nhân vật năm xưa đã ép buộc Phật gia đưa tôi đi trộm mộ." Lâm Diệu gật đầu, xem ra không phải là một vai nhỏ, chỉ cần giết hắn, về cơ bản Phương Tiên Đạo hẳn sẽ tan rã?

Nghĩ xong, Lâm Diệu nhìn chiến trường đang giằng co hét lên:

"Tất cả mọi người ngừng tấn công, lui về hết đi." Sau đó Lâm Diệu dẫn tất cả tộc nhân, lần lượt lấy ra vũ khí của mình, rồi nhỏ giọng nói: "Mọi người nhớ kỹ phương hướng, lát nữa Lâm Nhất sẽ bắn một quả pháo hiệu về phía đối diện, sau đó chúng ta xông vào, dùng đao giải quyết chúng." Thấy mọi người gật đầu, Lâm Diệu ra hiệu cho Lâm Nhất.

Sau đó, một quả pháo hiệu trực tiếp bay vào trong đám người của Phương Tiên Đạo.

Cùng với ánh sáng chói mắt xuất hiện, Lâm Diệu dẫn tộc nhân trực tiếp xông vào đám người của Phương Tiên Đạo.

Tiếp theo là một cuộc tàn sát.

Lớp áo giáp mà chúng dựa vào căn bản không thể chống lại sự sắc bén của Phục Ma Đao.

Chưa kịp mở mắt ra, những người này đã bị giải quyết xong.

Nhìn thấy Lâm Diệu và những người khác quay lại, người của Cửu Môn đều kinh ngạc đến ngây người, chỉ trong một cái chớp mắt, vậy mà đã giải quyết xong kẻ địch, thật sự quá kinh ngạc.

Nhưng Lâm Diệu lại không vui, vốn định bắt sống tên cầm đầu, tiếc là vận khí quá tệ, lại bị pháo hiệu nướng chín, có chút thất vọng.

Quay về trước mặt mọi người, Lâm Diệu lớn tiếng nói: "Các vị huynh đệ, trận chiến lần này của chúng ta đã thắng lợi, tất cả kẻ địch đều đã bị tiêu diệt.

Bây giờ là lúc chúng ta thu hoạch.

Những huynh đệ không bị thương hãy đưa các huynh đệ khác ra ngoài trước." "Sau đó chúng ta sẽ dọn dẹp sạch sẽ bên trong, để xe ngựa có thể vào thẳng.

Lúc đó tất cả minh khí sẽ được vận chuyển ra ngoài, cho nên mọi người không cần vội." "Bây giờ điều quan trọng là giúp các huynh đệ chữa thương trước đã." Nhìn đám đông kích động, Lâm Diệu nói với các đương gia xung quanh: "Nhanh, mọi người chỉnh đốn nhân lực, theo sau tôi, tôi có chút lo lắng về tình hình bên ngoài." Một mạch an toàn đến cửa lăng mộ, sau đó nghe thấy tiếng súng kịch liệt trên đó.

Lâm Diệu và những người khác lên chi viện trước, phía sau là một số thuộc hạ của Cửu Môn không bị thương.

Trên mặt đất, thấy xa xa lại xuất hiện một đoàn xe, đang tấn công trận địa của Hoắc Tiên Cô và những người khác.

Vừa thấy Lâm Diệu và những người khác xuất hiện, đám người đó lại trực tiếp lên xe bỏ chạy, không có chút lưu luyến nào.

Tại doanh địa của Hoắc Tiên Cô, Lâm Diệu khó hiểu hỏi: "Những người đó là ai vậy?

Vừa thấy tôi đã chạy?" "Đạo gia, ngài không biết sao, đó là người của Vương gia.

Đã chịu thiệt thòi trên tay ngài nhiều như vậy, thấy ngài rồi không mau chạy sao?" Hoắc Tiên Cô cười nói.

Lâm Diệu có chút dở khóc dở cười, bây giờ sức uy hiếp của mình đối với Vương gia cao đến vậy sao?

Lại không trực tiếp giao thủ mà đã rút lui rồi.

Sau đó Lâm Diệu nhỏ giọng hỏi: "Có vấn đề gì không?" Hoắc Tiên Cô kín đáo lắc đầu: "Không có, mọi thứ đều bình thường." Nghe vậy, Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm, không có vấn đề gì là tốt nhất.

Buổi tối, các đương gia của các nhà tụ tập lại, bàn bạc một số chuyện.

Nhìn mọi người có chút mệt mỏi, Lâm Diệu hỏi: "Tình hình thương vong lần này đã thống kê xong chưa?

Cụ thể thế nào?" Trương Tiểu Sơn thấy mọi người đều không lên tiếng, liền nói: "Đạo gia, lần này nhân lực của chúng ta tổn thất một phần ba, những người còn lại cơ bản cũng ai nấy đều mang thương tích." Lâm Diệu im lặng gật đầu, dù sao đây không phải là tộc nhân của Lâm Diệu, có thương vong là chuyện bình thường.

Nghĩ đến thu hoạch lần này, Lâm Diệu nói: "Tiền bồi thường lần này cho nhiều hơn một chút đi.

Gia đình người tử vong cho 300 vạn tiền an gia, những người khác mỗi người 100 vạn.

Tiền này mọi người tạm ứng trước, lúc đó sẽ khấu trừ từ thu hoạch minh khí." Mọi người đều gật đầu đồng ý, dù sao những thuộc hạ đó bán mạng như vậy, không phải là vì tiền sao?

Tiếp theo lại bàn bạc về việc phân chia lợi ích, cũng như thu thập minh khí.

Đợi tất cả mọi chuyện được thảo luận xong, mọi người mới giải tán, chuẩn bị thông báo tin tức cho thuộc hạ.

Tiếp theo cả doanh địa chìm trong biển vui, ai nấy đều hò reo vì thu hoạch.

Xử lý xong những chuyện tiếp theo, giao phó tình hình trong mộ cho những người khác, Lâm Diệu chuẩn bị quay về, không định đợi những minh khí này được vận chuyển ra.

Đợi tất cả minh khí được vận chuyển ra xong, Lâm Diệu lại chọn quét một lượt cũng vậy, sẽ không có gì thay đổi.

Dẫn một đội Lâm Nhất quay về, những tộc nhân còn lại đều ở lại.

Một khi có sự cố xảy ra, cũng có thể giúp giải quyết.

Khi Lâm Diệu quay về sơn trang, vừa kịp giờ cơm tối của tộc nhân, anh cùng mọi người ăn một bữa tối ấm cúng.

Sau khi về phòng, Lâm Diệu đột nhiên phát hiện hai đứa con đã có thể đứng dậy, chỉ là có chút lảo đảo, giống như người say rượu.

Lâm Diệu vui vẻ vội vàng đến bên hai đứa trẻ, ôm cả hai vào lòng, thân thiết một hồi.

Đợi con ngủ thiếp đi, Doãn Hân Duyệt nói: "Diệu ca, gần đây hai đứa trẻ ngày càng khỏe mạnh, có phải là bị bệnh không?" Lâm Diệu nghe vậy, cười nói: "Không sao đâu, đều là hiện tượng bình thường.

Chương 315

Tác dụng của cánh hoa Vong Thần Thụ đã phát huy rồi, đều là thay đổi tốt, không cần quá lo lắng." Mỗi ngày ở bên vợ con, hoặc là ra ngoài dạo phố, hoặc là đến nhà họ Doãn ăn ké.

Một tháng trôi qua, Lâm Diệu cảm thấy mình sắp quên cả chuyện đạo mộ rồi.

Hôm nay, người của Cửu Môn đều đã quay về.

Lâm Diệu vội vàng để hệ thống quét điểm tài phú.

Lần này là lần Lâm Diệu thu hoạch nhiều nhất, tổng cộng quét được bảy trăm triệu điểm tài phú.

Mua xong tất cả người rơm thế thân, Lâm Diệu còn lại 40 triệu điểm tài phú, đúng là một vố béo bở.

Lần này mỗi người đều có vật bảo mệnh, sau này ra ngoài hành động sẽ càng có thêm sự đảm bảo.

Tại phòng riêng của Cửu Môn, mọi người bắt đầu cuộc họp lần này.

Mục đích chính tiếp theo của mọi người là một mặt dọn dẹp các thế lực chống đối của kẻ địch, mặt khác dung hợp những nhân lực có thể thu nạp trong hàng ngũ địch.

Trương Tiểu Sơn nhìn mọi người nói: "Kẻ địch lớn nhất của chúng ta cơ bản đã bị giải quyết.

Thời gian tới mọi người phải phát triển nhanh chóng, sau đó tinh anh hóa lực lượng trong tay, không thể cồng kềnh như trước nữa." "Đồng thời, chúng ta cũng phải phân chia lại phạm vi.

Phạm vi lần trước là để mọi người có thể nhanh chóng giải quyết thế lực tàn dư của Phương Tiên Đạo, cho nên không có xung đột lợi ích." Nhìn từng việc được sắp xếp ổn thỏa, rồi nhanh chóng được thông qua biểu quyết, Lâm Diệu có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Chuyện quan trọng nhất còn chưa nói đến, vội vàng làm gì.

Thế là, thấy mọi người không ai nói gì, Lâm Diệu lên tiếng: "Chuyện của Trương phó quan lúc nãy tuy khá quan trọng, nhưng tôi cho rằng nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là giải quyết vấn đề của Tề gia trước, nếu không những chuyện còn lại khó mà thực sự thực hiện được." Nghe vậy, mọi người mới phản ứng lại, đúng vậy, trong Cửu Môn còn vấn đề của Tề gia chưa giải quyết mà.

Hành động lần trước quá thuận lợi, lại quên mất Tề gia đáng nghi nhất trong Cửu Môn.

Hoắc Tiên Cô nói: "Đúng vậy, vấn đề của Tề gia bây giờ là vấn đề bắt buộc phải giải quyết.

Chúng ta nên điều tra rõ ràng, chuyện năm đó Tề gia có tham gia không, là hành vi cá nhân của một số người, hay là lựa chọn chung của Tề gia." Tạ Thần lúc này đột nhiên lên tiếng: "Các vị, chuyện của Tề gia, trước đây tôi có nghe qua.

Ông nội tôi năm đó điều tra, lúc đó có một số chuyện thật sự quá trùng hợp, dù trốn ở đâu cũng sẽ bị kẻ địch tìm thấy." "Sau này phát hiện là người của Tề gia trong tiểu đội đã tiết lộ thông tin, nhưng khi điều tra cả Tề gia lại không có phát hiện gì bất thường." "Cho nên, ông nội và tôi đều cho rằng, Tề gia có thể đã xảy ra vấn đề, nhưng không giống như Tề gia phản bội Cửu Môn, mà ngược lại giống như mỗi lần Tề gia cử người đi đều bị thay thế giữa đường." Nghe lời của Tạ Thần, mọi người đều kinh ngạc, lần lượt rơi vào im lặng.

Nếu thật sự là như vậy, thì Tề gia không những không phản bội,

mà ngược lại còn rơi vào nguy cơ, có lẽ những nhân vật quan trọng đều đã bị chuẩn bị sẵn kẻ thế thân mà không tự biết.

Nhị gia đột nhiên nói: "Vậy gần đây tôi sẽ đến Tề gia một chuyến, tôi đi xem tình hình cụ thể của họ trước, lúc đó chúng ta sẽ quyết định giải quyết chuyện của Tề gia thế nào." Lâm Diệu suy nghĩ một lát rồi nói: "Nhị gia, để Trần Bì đi cùng ngài đi.

Bây giờ không ai có thể chắc chắn Tề gia có thật sự có vấn đề không, một khi xảy ra sự cố, Trần Bì có thể giúp một tay, để tránh lúc đó xảy ra nguy hiểm." "Vâng, sư phụ, lúc đó để con đi cùng ngài, chúng ta có thể trông chừng nhau." Trần Bì cũng vội vàng lên tiếng.

Rời khỏi phòng riêng của Cửu Môn, Lâm Diệu đến một phòng riêng khác, bên trong là Cầu Đức Khảo, đến lấy đồ giao dịch.

Bước vào thấy tinh thần của Cầu Đức Khảo càng tệ hơn, nếu không dùng bí dược, có lẽ sẽ sớm chết đi.

Hai người ngồi xuống, Lâm Diệu nói: "Tôi biết ông đang vội, vậy bây giờ hãy uống bí dược đi." Cầu Đức Khảo cũng không do dự, qua mấy lần giao dịch, ông biết Lâm Diệu là người giữ chữ tín.

Nhìn Cầu Đức Khảo uống bí dược, Lâm Diệu lấy ra một chiếc mặt dây chuyền đã chuẩn bị từ trước, là một tấm thẻ vàng, bên trong có một mảnh vỡ thiên thạch.

Đưa cho Cầu Đức Khảo xong, Lâm Diệu nghiêm mặt nói: "Thứ này có thể áp chế sự biến đổi của ông, nhưng tốt nhất là nên nghe lời khuyên của tôi, nếu cuối cùng không tìm được cách giải quyết, cũng đừng mở tấm thẻ vàng này ra." "Nếu thứ bên trong bị lộ ra, có lẽ tất cả những người có quyền thế trên thế giới đều sẽ tìm đến ông.

Lúc đó dù ông có lợi hại đến đâu cũng chỉ là cá nằm trên thớt mà thôi." Cầu Đức Khảo tuy tò mò, nhưng là người quý mạng sống, nghe

lời của Lâm Diệu, chắc chắn sẽ không dễ dàng xem xét tình hình bên trong.

Nếu cuối cùng có mở ra, cũng sẽ có một phương án hoàn chỉnh, những người không động thủ có lẽ sẽ không còn sống.

Nhìn Cầu Đức Khảo cẩn thận gật đầu, Lâm Diệu đứng dậy nói: "Được rồi, chúc mừng ông lại có thêm ít nhất 20 năm tuổi thọ, sau này hãy trân trọng 20 năm thời gian đó đi." Tạm biệt Cầu Đức Khảo, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Gã này cả đời đều bận rộn vì chuyện trường sinh, căn bản không có thời gian hưởng thụ cuộc sống. 20 năm còn lại, có lẽ sẽ càng bận rộn hơn.

Cũng không biết bận rộn cả đời như vậy vì cái gì, tất cả mọi chuyện đều không được hưởng thụ, không mệt sao?

Chuyện của Tề gia, lần này Lâm Diệu không định nhúng tay vào, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt.

Cưới Doãn Hân Duyệt lâu như vậy, chưa thực sự đi chơi một chuyến cho ra hồn.

Lần này Lâm Diệu chuẩn bị đưa vợ con đi du lịch, thư giãn tâm tình.

Còn những tộc nhân kia, Lâm Diệu cũng chuẩn bị đưa đi cùng, coi như là phúc lợi, mọi người cùng vui vẻ.

Những ngày tiếp theo, bóng dáng của Lâm Diệu và mọi người xuất hiện ở khắp nơi trên thế giới, mỗi nơi đều sẽ dừng lại một khoảng thời gian để tận hưởng cuộc sống.

Đến khi mọi người trở về sơn trang thì đã là nửa năm sau.

Hai đứa con quý của Lâm Diệu đã biết nói, đi lại cũng khá vững,

chỉ là thỉnh thoảng vẫn bị ngã.

Sau khi về sơn trang, cả nhà bắt đầu chuẩn bị cho Tết.

Nếu không phải vì sắp đến cuối năm, e rằng đám người ham chơi này căn bản không có ý định trở về.

Sau Tết, Lâm Diệu đến phòng riêng của Cửu Môn để tham gia hội nghị, chuyện liên quan đến Tề gia đã có kết luận.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Trần Bì lên tiếng: "Các vị, chuyện của Tề gia, tôi và sư phụ đã điều tra rõ ràng rồi, nhưng giải quyết thế nào thì cần mọi người quyết định." "Sau khi tôi và sư phụ đến Tề gia mới phát hiện, người còn lại của Tề gia không còn bao nhiêu.

Mỗi lần Tề gia và Cửu Môn hành động chung, nhân lực phái đi đa số đều không quay về Tề gia nữa." "Chúng ta lại không quen biết hết tất cả người của Tề gia, vì vậy đã cho thế lực của Phương Tiên Đạo cơ hội thay người.

Mãi cho đến khi tôi và sư phụ đến Tề gia mới biết được những thông tin này." Nghe những lời này, mọi người cảm thấy thật hoang đường.

Tề gia của Cửu Môn vậy mà bao nhiêu năm qua lại giống như một đàn cừu bị nuôi nhốt, bị thu hoạch từ từ, mà những người khác lại không hề hay biết chút nào sao?

Lâm Diệu nói: "Nếu tình hình cụ thể của Tề gia có người ngoài xen vào, vậy thì một số chuyện cũng có thể thông cảm được, nhưng Cửu Môn chúng ta phải phái người đi điều tra cẩn thận, không thể chỉ nghe lời từ một phía." "Nếu tình hình thực tế không có gì khác biệt, vậy chúng ta sẽ giúp Tề gia một tay.

Chương 316

Nhưng nếu có vấn đề, vậy thì trực tiếp thay thế.

Mọi người thấy thế nào?" Mọi người cũng không có phương pháp nào hay hơn.

Dù sao thì quan hệ của mọi người năm đó đều không tệ, cũng không thể trực tiếp loại Tề gia ra ngoài, đành phải thẩm tra kỹ lưỡng người của Tề gia vậy, nên mọi người đều gật đầu đồng ý.

Tiếp theo là việc phân chia lợi ích cần thảo luận hàng năm, nhưng về cơ bản cũng không có biến động đặc biệt, thường chỉ là đi một vòng cho có lệ, bởi địa bàn hiện tại đều đã được mọi người kinh doanh nhiều năm.

Trở về sơn trang, Lâm Diệu gọi tất cả tộc nhân đến, sau đó nói: "Gần đây, việc nghiên cứu tư liệu của gia tộc chúng ta có tiến triển lớn.

Ai muốn đi đạo mộ thì có thể đến nhận tư liệu." "Trên những tư liệu đó đều có giới thiệu chi tiết, ví dụ như chủ nhân ngôi mộ, địa điểm, và một số điều cần lưu ý.

Nhưng mỗi lần chỉ có thể chọn một, và phải mang về được một số thứ đặc biệt.

Những thứ đó là báo đáp cho việc nhận tư liệu, biết chưa?" Các tộc nhân ai nấy đều hưng phấn gật đầu.

Hiện tại có gia tộc hỗ trợ phía sau, việc đạo mộ đã đơn giản hơn rất nhiều, chỉ cần xem xét rủi ro trong mộ là được, những chuyện khác đều có người giải quyết.

Khi Lâm Diệu chuẩn bị dặn dò thêm vài câu, tiếng của hệ thống

đột nhiên vang lên, Lâm Diệu đành để các tộc nhân rời đi.

Mở hệ thống ra xem, hắn phát hiện một chuyện đặc biệt.

"Đinh, hệ thống cần cập nhật lần nữa, trong thời gian cập nhật sẽ không phát hành nhiệm vụ, các chức năng khác vẫn sử dụng bình thường." Lâm Diệu trực tiếp ngẩn người, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, hệ thống lại muốn cập nhật?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

"Hệ thống, cập nhật cần bao lâu?

Tại sao lại cập nhật?" Lâm Diệu vội vàng hỏi.

"Thời gian cập nhật không xác định, nguyên nhân không rõ." Lần này Lâm Diệu cũng hết cách.

Cập nhật thì cập nhật thôi, dù sao những kỹ năng hiện có cũng đủ cho Lâm Diệu và mọi người sử dụng, cũng không có ảnh hưởng gì lớn, chỉ là không có nhiệm vụ nữa mà thôi.

Chẳng phải cửa hàng thương thành vẫn có thể sử dụng sao?

Như vậy cũng tốt, không cần lúc nào cũng bận rộn đạo mộ, có thể dành thời gian để ở bên gia đình nhiều hơn.

Nhìn các tộc nhân từng đội từng đội xuất phát, Lâm Diệu biết mình cũng nên lên đường rồi.

Ngôi sao rực rỡ đã lấy về lâu như vậy, đã đến lúc đi giải quyết Bát Kỳ.

Theo như tư liệu suy đoán, muốn giết chết Bát Kỳ, phải đập vỡ Ngôi sao rực rỡ ở một nơi thật gần nó mới có thể thực sự tiêu diệt được.

Nơi Lâm Diệu từng gặp Bát Kỳ, chọn tới chọn lui chỉ có ngôi mộ hình người ở Trường Sa là nơi chắc chắn nhất.

Còn những nơi khác, không phải quá gần thì cũng là quá xa, không phải lựa chọn tốt nhất.

Thu dọn đồ đạc xong, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân lên đường, chuẩn bị quay lại ngôi mộ hình người.

Nhưng lần này sẽ không thê thảm như trước, lần này là để giết chết Bát Kỳ.

Sau mấy ngày rong ruổi, mọi người cuối cùng cũng đến được vị trí ngôi mộ hình người ở Trường Sa.

Nhưng thật đáng tiếc, nơi này năm đó bị nổ phá quá nghiêm trọng, muốn vào trong có lẽ sẽ tốn không ít công sức.

Khi mọi người đang chọn vị trí cụ thể để đào mộ đạo, đột nhiên nghe thấy trong rừng núi có hai nhóm người dường như đang xảy ra tranh đấu, nghe qua thì số lượng không ít.

Đi tới xem, những người này đều mặc trang phục của dân tộc thiểu số, nhưng trang phục của hai nhóm người lại hoàn toàn khác biệt, một bên trắng một bên đen đối đầu nhau.

Nhìn cái thế ra tay này, dường như có thù không đội trời chung, mỗi một đòn tấn công đều nhắm vào yếu hại của đối phương, cũng không biết là có hận thù lớn đến mức nào mà có thể hạ thủ tàn nhẫn như vậy.

Khi Lâm Diệu chuẩn bị dẫn người rời đi, đột nhiên nghe thấy một người mặc áo trắng lớn tiếng hét: "Từ bỏ đi, Bạch Tộc chúng ta sẽ không giúp các ngươi mở con đường đến giếng sâu.

Nếu con quái vật đó được thả ra, đó sẽ là một thảm họa." Nghe vậy, Lâm Diệu dừng bước.

Giếng sâu?

Chẳng lẽ là cái giếng sâu trong mộ hình người sao?

Nghĩ vậy, Lâm Diệu nói: "Đi, giúp những người mặc áo trắng, đuổi kẻ địch đi.

À phải rồi, đừng hạ sát thủ, đuổi đi là được." Với sự tham gia của Lâm Nhất và những người khác, đám người mặc áo đen liên tục bại lui.

Nhìn thấy Lâm Nhất và những người đến giúp, kẻ dẫn đầu vội vàng hét lên: "Rút lui, chúng ta rút trước." Khi cuộc chiến kết thúc, người dẫn đội của Bạch Tộc đã hét lên lúc nãy bước tới, hành lễ nói: "Đa tạ các vị đã ra tay giúp đỡ, nếu không hôm nay chúng tôi có lẽ đã phải bỏ mạng lại đây." Lâm Diệu xua tay, nói: "Không cần khách sáo, tôi giúp các vị cũng là có chuyện muốn hỏi, hy vọng có thể cho tôi biết sự thật." Người đó gật đầu: "Ngài cứ yên tâm hỏi, chỉ cần tôi biết, tôi sẽ nói hết." Lâm Diệu gật đầu, hỏi: "Giếng sâu và con quái vật mà các vị vừa nói, có phải là cái giếng bị phong ấn trong ngôi mộ hình người dưới chân chúng ta và một bộ phận cơ thể của Bát Kỳ trong đó không?" Nghe câu hỏi của Lâm Diệu, người đó kinh ngạc nhìn mọi người, sau đó có chút do dự gật đầu, cẩn thận hỏi: "Các vị cũng muốn mở phong ấn sao?" Lâm Diệu lắc đầu: "Yên tâm, nếu tôi muốn mở phong ấn thì đã không cứu các vị.

Tôi đến đây là để giết nó." Nghe lời của Lâm Diệu, người đàn ông trước mắt kinh ngạc nhìn hắn, sau đó nói: "Các vị… vậy mà lại muốn đi giết con quái vật đó, chẳng lẽ không biết nó mạnh đến mức nào sao?" "Yên tâm, ta đã tìm được cách đối phó với nó, nếu không ta cũng không đến đây.

Chỉ là không biết có con đường nào khác để vào trong không?" Nghe được nghi vấn của hắn, Lâm Diệu cười an ủi.

Người đó mắt sáng lên, rồi nói: "Chẳng lẽ các vị là người trong

lời tiên tri?

Nhanh, mau cùng tôi về trại, đến gặp Đại tế tư của Bạch Tộc chúng tôi.” Lâm Diệu và những người khác nhìn nhau.

Tiên tri?

Chẳng lẽ người Bạch Tộc trong trại này sớm đã biết họ sẽ đến?

Vậy thì thật lợi hại.

Tuy trong lòng đầy nghi vấn, nhưng nhìn những người này thì biết chắc họ cũng không rõ, chi bằng trực tiếp đi hỏi Đại tế tư của Bạch Tộc, dù sao thời gian cũng còn kịp.

Trên đường đi, Lâm Diệu hỏi kỹ về chuyện của Đại tế tư.

Chương 317

Hóa ra Đại tế tư của Bạch Tộc không phải được bầu ra, mà là do thần thụ mà cả tộc bảo vệ lựa chọn.

Mỗi đứa trẻ sơ sinh của Bạch Tộc đều cần nhận được sự chúc phúc của thần thụ.

Nếu có tiềm chất làm Đại tế tư, trên đầu sẽ xuất hiện một hình xăm lá cây, tư chất càng tốt, hình xăm càng tinh xảo.

Mỗi đời Đại tế tư đều do người có tư chất tốt nhất kế thừa, còn những người có tư chất khác sẽ đảm nhiệm vị trí tộc lão, giúp tộc trưởng xử lý mọi việc.

Không lâu sau, mọi người đến một sơn trại.

Vị trí của sơn trại này được chọn rất tốt, nằm trong một thung lũng giữa hai ngọn núi lớn, con đường duy nhất để vào chỉ có khe hở giữa hai ngọn núi.

Người trong trại này đều mặc trang phục màu trắng, thật không hổ danh là Bạch Tộc.

Theo người dẫn đường đến nơi ở của Đại tế tư, vào trong thì thấy, vị Đại tế tư của Bạch Tộc này là một lão giả hơn 60 tuổi, trông rất hiền từ.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Lâm Diệu lên tiếng: "Đại tế tư, lần này tôi đến là để vào không gian phía sau cánh cửa đồng trong mộ hình người, trừ khử con quái vật trong giếng sâu.

Không biết ngài có cách nào tốt không?" Đại tế tư nhìn Lâm Diệu và đoàn người, chậm rãi nói: "Vị khách từ xa tới, đừng quá vội vàng, chuyện này không thể nóng vội, cần phải chờ đợi thời cơ." Nghe phải

chờ đợi, Lâm Diệu có chút hối hận.

Có thời gian này chi bằng trực tiếp dùng Phân Sơn Giáp đào mộ đạo, tuy sẽ chậm một chút nhưng cũng không quá lâu.

Nghĩ vậy, hắn hỏi: "Không biết cần phải đợi bao lâu, nếu thời gian quá dài, tôi sẽ tự hành động, không cần sự giúp đỡ của ngài." Nghe câu hỏi của Lâm Diệu, Đại tế tư rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau mới nói: "Chắc cần khoảng năm ngày, lúc đó có thể mở lối vào." Năm ngày?

Lại cần lâu như vậy sao?

Thôi vậy.

Nghĩ đến đây, Lâm Diệu đứng dậy, nói: "Vậy tôi không đợi nữa, thời gian trì hoãn quá lâu, tôi sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tôi xin cáo từ." Thấy Lâm Diệu chuẩn bị dẫn người rời đi, Đại tế tư vội vàng, vội đứng dậy nói: "Năm ngày cũng không lâu, lúc đó có thể trực tiếp vào trong rồi, tại sao lại phải rời đi chứ?" Lâm Diệu quay đầu nhìn chằm chằm vào mắt Đại tế tư, miệng chậm rãi nói: "Đối với ta, thời gian đó quá dài.

Ta phải rời đi, tốt nhất đừng cản ta, hiểu chưa?" Thấy Lâm Diệu và mọi người thực sự quay người rời đi, Đại tế tư không dám cho người cản lại nữa.

Ra khỏi sơn trại, Bàn Tử hỏi: "Tộc trưởng, tại sao ngài lại vội vã ra ngoài vậy?

Sơn trại này có gì không ổn sao?" Lâm Diệu vừa đi vừa nói: "Tất cả người trong trại đều có vấn đề.

Lúc mới bắt đầu, ta cũng không để ý, nhưng khi Đại tế tư muốn cản chúng ta, ta đã cẩn thận cảm nhận khí tức trong trại." "Ta phát hiện người bên trong đều không ổn, trên người ít nhiều đều có khí tức

của Bát Kỳ, nên ta mới không đồng ý." "Ta cảm thấy năm ngày sau chắc chắn sẽ có biến cố.

Chúng ta không thể trì hoãn thời gian được nữa, mau chóng đến xác định vị trí của đại sảnh trước cửa đồng, trực tiếp dùng Phân Sơn Giáp đào mộ đạo, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Mọi người lại quay về nơi trước đó, cẩn thận nhớ lại lộ trình đã đi năm xưa, sau đó đi lại khắp nơi trên mặt đất, cuối cùng cũng xác định được một vị trí tương đối.

Mọi người lần lượt lấy Phân Sơn Giáp ra, sau khi cho những bảo bối này ăn no nê, mới bắt đầu cho chúng đào mộ đạo.

Khi Phân Sơn Giáp đang hành động, Lâm Diệu nghe thấy tiếng bước chân từ khu rừng bên cạnh, số lượng không ít.

Lâm Diệu nhìn về phía khu rừng, rồi nói: "Đi đi, giải quyết hết bọn chúng, không cần nương tay.

Ta cũng không biết nguyên nhân, nhưng biết càng nhiều thì chết càng nhanh." Các tộc nhân nhận lệnh, lấy vũ khí ra, tiến về phía khu rừng.

Hoàng Ngọc đang ngủ trong túi nghe thấy tiếng Lâm Diệu, cũng từ trong đó chạy ra, hóa thành một bóng trắng lao về phía khu rừng.

Sau vài phút, trong rừng liên tục vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng chửi rủa, và cả tiếng xin tha.

Không lâu sau, mọi thứ đã yên tĩnh trở lại.

Các tộc nhân cũng lần lượt quay về bên cạnh Lâm Diệu, Lâm Ý trực tiếp nói: "Tộc trưởng, là những người chúng ta gặp ban ngày, bên trong không chỉ có người mặc áo đen, mà còn có cả người của Bạch Tộc." Lâm Diệu gật đầu.

Xem ra hắn không đoán sai, người mặc áo đen cũng có liên quan

đến Bát Kỳ.

Mặc dù hai tộc có xung đột, nhưng khi đối mặt với nguy hiểm chung, họ sẽ hợp tác.

Sáng sớm hôm sau, Phân Sơn Giáp mới đào xong mộ đạo.

Thời gian trôi qua quá lâu, lộ trình cụ thể mọi người không nhớ rõ lắm, nên đường hầm ở giữa đã sai hướng mấy lần.

Cũng may Phân Sơn Giáp đào nhanh, nếu không chẳng biết phải lãng phí bao nhiêu thời gian.

Mọi người thu dọn đồ đạc, theo mộ đạo mà Phân Sơn Giáp đã đào xuống dưới.

Khi đặt chân xuống đất mới phát hiện, mộ đạo không thông thẳng đến mộ thất có cửa đồng, mà lại vào thẳng mê cung.

Nhưng Lâm Diệu cũng không thất vọng, chỉ là trí nhớ sai lệch quá lớn.

Nhưng có 《Thính Lôi》, ở trong mê cung cũng không có gì khó khăn.

Mọi người trực tiếp nổ súng, sau đó dùng 《Thính Lôi》 xác định phương hướng rồi xuất phát.

Vì một phần mê cung đã bị vụ nổ năm đó làm sập, nên tốc độ của mọi người không nhanh.

Sau khi lượn lách điều chỉnh lộ trình, cuối cùng mọi người cũng vào được không gian có cửa đồng.

Chiếc quan quách năm đó vẫn lặng lẽ đặt trên đài đá.

Chốn cũ trở về, Lâm Diệu lặng lẽ đứng tại chỗ vài phút, sau đó mới nói: “Đi thôi, mở cửa, sớm giải quyết con quái vật bên trong, chúng ta cũng về nhà.” Trước cửa đồng, các tộc nhân tiến lên dùng

sức mở toang cánh cửa, để lộ ra địa cung đã lâu không thấy.

Đi vào trong, lần này không có người khác gây vướng víu, mọi người không cần phải cẩn thận dè dặt, cứ thế nghênh ngang đi vào, thấy những con bướm độc mới sinh trên tường xung quanh cũng không thèm để ý.

Khi đến quảng trường trước địa cung, đột nhiên từ bốn phương tám hướng xông ra rất nhiều người, trên người mặc trang phục màu trắng hoặc đen.

Trong hai người dẫn đầu, có một vị chính là Đại tế tư của Bạch Tộc.

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Chương 318

Tại sao cứ phải chống đối ta chứ, sống yên ổn không tốt sao?

Nhưng khi nhìn sang người dẫn đầu mặc áo đen ở phía bên kia, hắn trực tiếp sững sờ.

Hóa ra lại giống hệt Đại tế tư của Bạch Tộc.

Nhìn lại những người khác đang vây quanh, Lâm Diệu cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

Những người này đều giống như anh em sinh đôi, mỗi một người Bạch Tộc đều có thể tìm thấy một người mặc áo đen tương ứng.

Chuyện gì thế này?

Lâm Diệu và các tộc nhân trực tiếp rơi vào trầm tư quỷ dị, ngược lại quên mất kẻ địch đang bao vây.

Đột nhiên Lâm Diệu nhớ lại hoa văn trên quan quách trong đại sảnh.

Chẳng lẽ những người này có liên quan đến những con ma quỷ bị phong ấn đó?

Thực ra họ là cùng một tộc, những chuyện trước đó đều là diễn kịch?

Nghĩ một lúc, Lâm Diệu lên tiếng hỏi: "Cuộc đấu tranh trước đó thực ra đều là giả?

Các người thực ra là tộc nhân cùng một chiến tuyến?" Đại tế tư của Bạch Tộc tiến lên vài bước, cười nói: "Không, những chuyện đó đều là thật.

Bạch tộc và Hắc tộc chúng tôi đời đời là kẻ thù.

Nhưng nguyên nhân chúng tôi là kẻ thù, không phải vì cái gì khác, mà vì nhận thức khác nhau về giáo nghĩa của Mẫu Thần." "Hiện tại có nguy hiểm chung, chúng tôi đương nhiên phải cùng một chiến tuyến.

Còn phải cảm ơn các ngươi nữa." "Nguy cơ, vậy thì căn bản không phải là việc tôi phá hủy con quái vật bị phong ấn trong giếng sâu, đúng không?" Lâm Diệu có chút nghi hoặc hỏi.

Đại tế tư của Hắc tộc cũng lên tiếng: "Không sai, còn bốn ngày nữa là đến ngày thần tích của Mẫu Thần.

Chúng tôi sẽ không để các ngươi phá hoại thần tích của Mẫu Thần, huống hồ các ngươi còn muốn giết Mẫu Thần." Lâm Diệu khinh bỉ cười lắc đầu: "Dựa vào các ngươi?

Chẳng lẽ các ngươi ngây thơ cho rằng đông người là có thể thắng sao?" Thấy Lâm Diệu chế nhạo, hai người không nói nữa, trực tiếp ra lệnh cho tộc nhân bắt đầu tấn công.

Lâm Diệu bất đắc dĩ xua tay: "Giết hết, chừa lại hai kẻ cầm đầu là được, động tác nhanh lên." Nghe lệnh của Lâm Diệu, các tộc nhân trực tiếp rút súng ra, nhắm vào những người của hai tộc Hắc Bạch, trực tiếp nổ súng.

Tiếng súng vang lên thành từng loạt, những người của hai tộc Hắc Bạch bị gặt như lúa rạ.

Hai vị Đại tế tư ở xa thấy tộc nhân bị tàn sát, không thể nhịn được nữa, chuẩn bị trực tiếp ra tay.

Cảm nhận khí tức tỏa ra từ hai người, Lâm Diệu nhíu mày, có chút giống khí tức của cổ thuật, loại cổ thuật khá tà ác.

Thấy hai người chuẩn bị phản kích, Lâm Diệu cũng không biết nội tình, trực tiếp giết đi là tốt nhất, đỡ phải gây ra phiền phức khác.

Hắn trực tiếp lôi Hoàng Ngọc ra, nói: "Đi, giết hai lão già bên kia, đỡ cho chúng ta thêm phiền phức." Tiếng nói vừa dứt, đã thấy Hoàng Ngọc hóa thành một bóng trắng lao thẳng đến bên cạnh hai người.

Chưa đầy vài giây, nó lại quay về bên cạnh Lâm Diệu.

Nhìn lại hai lão già, câu chú trong miệng đã dừng lại.

Sau một lúc đứng yên, đầu của hai người rơi xuống đất.

Cuộc chiến kết thúc, mặt đất đầy rẫy thi thể, máu tươi tụ thành từng dòng sông nhỏ.

Lâm Diệu chán ghét nhíu mày, sau đó nói: "Đi thôi, vào trong đại điện." Đẩy cửa lớn của đại điện ra, thấy những món minh khí lần trước chưa mang đi trên mặt đất, mọi người vội vàng tiến lên thu dọn, sau đó lại đến bên cạnh cái giếng sâu bị phong ấn.

Lần này mọi người không quá cẩn thận, dù sao chỉ cần phá hủy Ngôi sao rực rỡ, con quái vật bên trong sẽ bị giết chết, không cần phải quá căng thẳng.

Nhìn cái giếng sâu vẫn như cũ trước mặt, Lâm Diệu trực tiếp lấy ra hai viên Ngôi sao rực rỡ, đặt chúng lên mặt đất.

Để khoảng cách giữa hai thứ gần hơn, Lâm Diệu nói: "Đi, lay động những sợi xích đó, thu hút sự chú ý của con quái vật." Các tộc nhân lần lượt đến bên cạnh những sợi xích, sau đó kịch liệt lắc những sợi xích đồng.

Cùng với tiếng loảng xoảng, trong giếng sâu cuối cùng cũng truyền đến tiếng hoạt động của con quái vật.

Không lâu sau, nghe thấy tiếng giãy giụa từ bên dưới, và tiếng có vật gì đó liên tục va đập.

Lâm Diệu cảm thấy thời cơ đã gần chín muồi, trực tiếp rút Phục

Ma Đao chém thẳng xuống Ngôi sao rực rỡ trên mặt đất.

Vốn tưởng một nhát có thể chém vỡ, nhưng lại không có tác dụng gì.

Nhưng tiếng giãy giụa trong giếng sâu lại càng lúc càng lớn.

Lâm Diệu nghĩ một lúc, rồi dùng toàn lực thúc đẩy kỹ năng 《Chưởng Tâm Lôi》.

Khi kỹ năng đạt đến uy lực tối đa, Lâm Diệu hung hăng đánh luồng sét vào Ngôi sao rực rỡ.

Chỉ thấy khối bị đánh trúng phát ra tiếng "cạch cạch", sau đó vỡ thành bột mịn, ánh sáng cũng biến mất.

Con quái vật dưới lòng đất dường như bị trọng thương, giãy giụa càng thêm kịch liệt, có vài sợi xích thậm chí bị giật đứt.

Lâm Diệu cũng không trì hoãn thêm, trực tiếp chuẩn bị một lần nữa kỹ năng 《Chưởng Tâm Lôi》, đánh vỡ khối Ngôi sao rực rỡ còn lại thành bột mịn.

Sau đó nghe thấy dưới lòng đất truyền đến một tiếng kêu ai oán chói tai, rồi tất cả âm thanh đều biến mất, chỉ còn lại những sợi xích đang lắc lư phát ra tiếng loảng xoảng.

Lâm Nhất bên cạnh kinh hỉ hỏi: "Tộc trưởng, chẳng lẽ thật sự bị giải quyết rồi sao?

Chúng ta có cần xuống xem không?" Nghe lời của Lâm Nhất, Lâm Diệu cũng khó quyết định.

Nếu chết rồi thì tốt, nhưng nếu nó chưa chết mà phong ấn lại bị mở ra, vậy chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao.

Lâm Diệu nhắm mắt lại, cẩn thận dò xét tình hình của con quái vật.

Chương 319

Một lúc lâu sau, Lâm Diệu mở mắt ra, vui mừng nói: "Khí tức của con quái vật thật sự đã biến mất rồi.

Nếu đã vậy, chúng ta mở giếng sâu ra xem thử đi, nhưng đừng xuống, cũng không biết giếng sâu bao nhiêu." Nghe lời của Lâm Diệu, các tộc nhân vội vàng tiến lên dỡ bỏ phong ấn trên miệng giếng, sau đó nhìn vào trong giếng sâu, chỉ thấy bên trong tối đen như mực, căn bản không thấy được đáy.

Lâm Diệu bảo Lâm Nhất bắn một quả pháo sáng.

Cùng với ánh sáng trắng chói lòa, cuối cùng cũng nhìn thấy được một chút gì đó, nhưng không phải là con quái vật có da có thịt như lần trước, con quái vật bên trong đã trực tiếp biến thành bộ xương, một luồng âm khí nồng đậm đang trào lên trên.

Cảm nhận được thông tin từ luồng khí đó, Lâm Diệu mới yên tâm, thở phào nhẹ nhõm nói: "Được rồi, xem ra thật sự đã giải quyết xong, ngay cả oán khí trong cơ thể con quái vật cũng đã tan biến." "Như vậy, ngay cả khả năng thi biến cũng không có.

Không ngờ, cách này lại thật sự hiệu quả." Giải quyết xong con quái vật, cục tức trong lòng Lâm Diệu cuối cùng cũng được trút bỏ.

Kể từ lần trước chịu thiệt thòi lớn trong tay nó, Lâm Diệu trong lòng vẫn luôn muốn trả thù, lần này coi như đã hoàn thành tâm nguyện.

Mọi người sau khi trở lại mặt đất, lại một lần nữa cho nổ tung ngôi mộ này, lần này thật sự hoàn toàn không có cách nào vào được nữa.

Giải quyết xong mối họa ngầm, mọi người đều phấn khích, trực tiếp đến Trường Sa, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt, ngày hôm sau sẽ trở về gia tộc.

Khi mọi người đang ăn tối, Trương Tiểu Sơn lại gọi điện tới.

Nói chuyện vài câu rồi cúp máy.

Hóa ra, họ đã tìm ra căn cứ của những kẻ giả mạo người Tề gia suốt bấy lâu nay, và đã giải quyết hết bọn chúng.

Nhưng Trương Tiểu Sơn gọi điện chủ yếu không phải vì chuyện này, mà là liên quan đến Hội Khảo cổ học.

Hội Khảo cổ học là tên viết tắt của Hiệp hội Học thuật Khảo cổ học toàn quốc, luôn phụ trách các vấn đề về khảo cổ, cũng có một số hợp tác với Cửu Môn.

Mặc dù một bên đạo mộ, một bên khảo cổ, nhưng luôn có những điểm tương đồng.

Một số tài liệu mà Cửu Môn không có có thể tìm thấy ở đó, ngược lại, những vấn đề mà Hội Khảo cổ học không giải quyết được, thì cần Cửu Môn giúp đỡ.

Lần này chi nhánh của Hội Khảo cổ học ở thành phố Trung Hải có việc cần Cửu Môn giúp đỡ, chỉ đích danh phải là Đạo gia của Cửu Môn ra tay mới được.

Vì vậy mới có cuộc điện thoại trước đó của Trương Tiểu Sơn.

Lâm Diệu nghe xong cũng không từ chối, vừa hay đi xem thủ đoạn làm việc của Hội Khảo cổ học.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lái xe hướng về thành phố Trung Hải.

Đến trưa, mọi người mới đến thành phố Trung Hải, gặp Trương

Tiểu Sơn đã đợi sẵn ở đó.

Lâm Diệu hỏi: "Cậu cũng đến rồi, rảnh rỗi vậy sao?" Trương Tiểu Sơn cười khổ nói: "Đạo gia, tôi đến để phòng ngừa xung đột, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ngài hợp tác với họ, không hiểu rõ phong cách làm việc của họ lắm." Lâm Diệu gật đầu nói: "Sao?

Những người này khó đối phó lắm à?

Chuyện gì vậy?" "So với ngài thì sao?" Trương Tiểu Sơn nghĩ một lúc rồi nói: "Đạo gia, những người này khá cổ hủ, căn bản không biết cách đối nhân xử thế, đặc biệt là một số nhân viên quản lý phụ trách việc tiếp xúc, rất khó giao tiếp." Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, cười nói: "Ai da, Trương phó quan, chẳng lẽ không tin tưởng Tộc trưởng của tôi sao?

Đến lúc rút súng ra, đảm bảo những người đó sẽ ngoan ngoãn nghe lời, làm gì có chuyện phiền phức như vậy." Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn cười khổ nói: "Bàn Tử, tôi sợ chính là điểm này đó.

Đến lúc đó Đạo gia lại đại khai sát giới, sau này không có cách nào trao đổi thông tin được nữa." Nghe những lời này, Lâm Diệu không vui, lên tiếng: "Ai da, Trương Tiểu Sơn, gan cậu to rồi nhỉ, dám bịa chuyện về tôi." Trong chốc lát, các tộc nhân đều bật cười, ai nấy đều chờ xem Trương Tiểu Sơn biểu diễn.

Chỉ thấy anh ta mặt mày méo xệch nói: "Đạo gia, ngài không thể trách tôi được, đều là Bàn Tử dẫn dắt tôi nói ra." Cười nói một lúc, mọi người đã đến trụ sở chi nhánh của Hội Khảo cổ học tại thành phố Trung Hải.

Nhìn tòa nhà văn phòng khổng lồ trước mắt, Lâm Nhất ngưỡng mộ nói: "Tộc trưởng, Cửu Môn cũng nên có một cái như thế này.

Nhìn xem, mỗi lần họp đều ở khách sạn Minh Nguyệt, chẳng có

chút không khí gì cả." Lâm Diệu cũng gật đầu, vô cùng đồng tình, nhìn người ta mới thấy chuyên nghiệp.

Đi vào trong, họ được dẫn đến một phòng khách để chờ đợi.

Không lâu sau, hai người bước vào, là nhân viên phụ trách liên lạc với Cửu Môn.

Một người đàn ông lớn tuổi hơn tên là Thành Cương, người còn lại là một phụ nữ trẻ hơn tên là Xà Lệ.

Sau khi giới thiệu xong, công việc trao đổi bắt đầu, nhưng những việc này đều do Trương Tiểu Sơn làm, còn Lâm Diệu thì dẫn theo tộc nhân thảnh thơi ngồi một bên trò chuyện.

Đúng lúc này, cô gái tên Xà Lệ kia khẽ nói: "Một đám phá thổ phu tử, cũng không biết gọi đám người thô thiển này tới làm gì?" Mặc dù đã được Trương Tiểu Sơn nhắc nhở trước, nhưng Lâm Diệu không khỏi tức giận trước thái độ của những người này.

Nhưng vì nghĩ cho Trương Tiểu Sơn không dễ dàng, Lâm Diệu cũng không nói gì, tiếp tục trò chuyện với tộc nhân.

Thành Cương ở bên kia cũng nghe thấy, vội vàng nói với Trương Tiểu Sơn: "Trương phó quan, thật sự xin lỗi, thái độ của nữ đồng chí này có chút không tốt, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi, xin đừng để trong lòng." Tiếc là, có những người lại không biết điều.

Xà Lệ không ưa thái độ tôn trọng Cửu Môn của Thành Cương, đột nhiên lại nói một câu: "Thành Cương, nhìn bộ dạng khiêm tốn của anh kìa.

Bọn họ chẳng phải chỉ là một đám đạo mộ thôi sao?

Nếu không phải giáo sư coi trọng họ, thì cần gì phải tiếp đãi, trực tiếp ra lệnh cho họ đi là được, chẳng lẽ họ dám không đáp ứng?" Lời vừa dứt, một luồng khí tức bạo ngược từ trên người Lâm Diệu và các

tộc nhân tỏa ra, trực tiếp nhắm vào Xà Lệ vừa nói chuyện.

Trương Tiểu Sơn và Thành Cương mặc dù không phải là đối tượng bị áp chế, nhưng cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ đó, cũng không dám động đậy.

Lâm Diệu trực tiếp đứng dậy, đến bên cạnh Xà Lệ đang bị uy áp đè xuống đất, giọng điệu lạnh như băng nói: "Ai cho cô dũng khí nói bậy, Hội Khảo cổ học sao?

Tốt nhất đừng nói lung tung, kẻo mang họa diệt vong cho hội của cô." Nhìn Xà Lệ bị khí thế dọa đến tè ra quần, Lâm Diệu xua tay, ra hiệu cho tộc nhân thu lại uy áp, sau đó ngồi lại vào ghế, nói với Trương Tiểu Sơn và Thành Cương: "Tiếp tục đi, tôi không làm phiền nữa." Hai người cười khổ nhìn nhau, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vừa chuẩn bị tiếp tục trao đổi, không ngờ Xà Lệ trên mặt đất sau khi hoàn hồn, việc đầu tiên lại là rút vũ khí của mình ra, một cây nỏ, nhắm thẳng vào đầu Lâm Diệu.

Thấy cảnh này, Trương Tiểu Sơn vội vàng nói với Thành Cương: "Nhanh, mau ngăn cô ta lại, nếu không cô ta sẽ mất mạng đó, tôi…" Chưa nói xong, đã thấy một con dao găm từ tay Bàn Tử bay ra, trực tiếp cắm vào giữa trán Xà Lệ.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, căn bản không cho Trương Tiểu Sơn và Thành Cương cơ hội phản ứng, đã kết thúc rồi.

Hai người ngơ ngác nhìn Bàn Tử chậm rãi đi đến bên cạnh thi thể Xà Lệ, rút dao găm ra, lau vào quần áo rồi mới thu lại.

Lâm Diệu nhíu mày đứng dậy, ấn tượng về Hội Khảo cổ học này cực kỳ xấu, không còn ý định hợp tác nữa.

Chương 320

Hắn đi đến bên cạnh Trương Tiểu Sơn nói: "Đi thôi, không cần hợp tác nữa." Mặc dù giọng điệu của Lâm Diệu bình thản, nhưng Trương Tiểu Sơn căn bản không dám phản bác, biết Lâm Diệu đã tức giận, hiện tại chỉ là đang cố nén cơn giận mà thôi.

Lâm Diệu đi được vài bước, nhìn Thành Cương đang ngẩn người, nói với anh ta: "Thành Cương, chuyện hôm nay phải báo cáo cẩn thận cho người phụ trách của anh, nói với họ rằng Lâm Diệu của Cửu Môn cần một lời giải thích." "Nếu trong ba ngày không có câu trả lời, Cửu Môn sẽ tuyên chiến với Hội Khảo cổ học, đến lúc đó không chết không ngừng." Ra khỏi trụ sở Hội Khảo cổ học, Trương Tiểu Sơn có chút lo lắng hỏi: "Đạo gia, chúng ta thật sự muốn gây hấn với Hội Khảo cổ học sao?" Lâm Diệu lắc đầu: "Hiện tại chưa chắc, ý định ban đầu của ta là muốn thay đổi phương thức hợp tác hiện tại.

Mặc dù Cửu Môn có một số việc không quang minh chính đại, nhưng đó không phải là chỗ dựa để Hội Khảo cổ học có thể tác oai tác quái." "Nếu sau này hai thế lực không thể hợp tác bình đẳng, vậy thì Hội Khảo cổ học đừng hòng đào được bất kỳ một ngôi mộ hoàn chỉnh nào nữa.

Mỗi lần tôi đều sẽ đi trước một bước, dọn sạch đồ bên trong." Nói xong, Lâm Diệu dừng lại, có chút không vui nhìn Trương Tiểu Sơn một cái: "Cậu cũng là hội trưởng Cửu Môn, mà Hội Khảo cổ học căn bản không phái người tương xứng để tiếp đãi." "Ta không quan tâm họ vì mê mẩn nghiên cứu hay gì khác, như vậy là không tôn trọng Cửu Môn, cũng không phải thái độ hợp tác với nhau, hiểu chưa?" Nhìn vẻ mặt có chút tức giận của Lâm Diệu, Trương Tiểu Sơn không dám nói nhiều, chỉ đành lẳng lặng đi theo sau Lâm Diệu.

Ai, làm hội trưởng này thật quá khó.

Sau khi nhận phòng khách sạn do Trương Tiểu Sơn sắp xếp, lúc ăn tối, Bàn Tử có chút tò mò hỏi: "Tộc trưởng, nếu trong ba ngày Hội Khảo cổ học không có câu trả lời, chúng ta phải làm gì?" Lâm Diệu nghe vậy cười, sau đó vẻ mặt có chút dữ tợn nói: "Nếu họ không coi lời của ta ra gì, vậy thì chi nhánh này không cần tồn tại nữa.

Ta tin rằng Hội Khảo cổ học chắc cũng không quan tâm đâu." Lâm Nhất nhìn Lâm Diệu hưng phấn nói: "Tộc trưởng, nếu lúc đó làm như vậy, ngài nhất định phải cho tôi đi nhé.

Tôi muốn thử xem họ có cao thủ nào không mà lại kiêu ngạo như vậy." Biểu cảm trên mặt Trương Tiểu Sơn bên cạnh như quả mướp đắng.

Đây đều là người gì vậy?

Ba ngày mới trôi qua chưa được bao lâu đã chuẩn bị ra tay rồi sao?

Đột nhiên, điện thoại của Trương Tiểu Sơn reo lên.

Anh ta nghe một lúc, rồi đặt điện thoại xuống nói: "Đạo gia, là người phụ trách của Hội Khảo cổ học, họ đang ở phòng hội nghị của khách sạn, mời chúng ta qua đó một chuyến." Nghe vậy, Lâm Diệu sững sờ, sau đó gật đầu không tỏ ý kiến.Vừa hay đi xem những người này của Hội Khảo cổ học rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Ăn uống no nê, mọi người đến phòng hội nghị của khách sạn.

Vừa vào đã thấy hai người ngồi bên trong, một nam một nữ, có vẻ như địa vị của người phụ nữ cao hơn một chút.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau, Lâm Diệu đã biết những người này.

Người phụ nữ là người phụ trách của chi nhánh, tên là giáo sư Trình, đồng thời cũng là người phụ trách dự án của chi nhánh Hội

Khảo cổ học.

Vị còn lại là giáo sư Trương, là phó của bà ta.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Lâm Diệu nói thẳng: "Hai vị, đã đến rồi thì nói đi, định cho Cửu Môn chúng tôi một lời giải thích thế nào?

Tôi nghe nói rồi, chuyện như hôm nay không phải chỉ xảy ra một hai lần." Giáo sư Trương lên tiếng trước, phẫn nộ nói: "Vị Đạo gia này, hôm nay Xà Lệ làm không đúng, nhưng các vị cũng không nên trực tiếp giết cô ấy chứ?" Nhìn giáo sư Trương ngày càng kích động, mọi người không ai nói gì.

Nhưng khi ông ta dùng ngón tay chỉ vào Lâm Diệu, mọi chuyện đã thay đổi.

Chưa kịp nói xong, tay trái của ông ta đã bị Lâm Nhất chém đứt, đồng thời nói: "Nói chuyện thì nói chuyện, nhưng nên tôn trọng một chút, nếu không lần sau sẽ là mạng của ngươi." Nhìn bàn tay trái bị chém đứt, giáo sư Trương hét lên thảm thiết.

Giáo sư Trình ngồi bên cạnh không nhịn được nữa, vội vàng chạy đến bên cạnh giáo sư Trương, hỏi han tình hình.

Nhìn máu tươi chảy ra, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Những người này thật không có lễ phép.

Hắn nói với Trương Tiểu Sơn: "Giúp ông ta cầm máu, đừng để ông ta la hét nữa, thật chói tai." Với sự giúp đỡ của Trương Tiểu Sơn, vết thương ở cổ tay cuối cùng cũng không còn chảy máu nhanh nữa.

Nhưng đó chỉ là trị ngọn không trị gốc, nếu không thể nhanh chóng đến bệnh viện điều trị, ông ta sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Lâm Diệu đứng dậy, đến trước mặt giáo sư Trương đang la hét

thảm thiết, dùng súng dí vào đầu ông ta: "Đừng la nữa, la nữa ta bắn nát đầu ngươi." Cuối cùng, phòng hội nghị cũng yên tĩnh trở lại.

Lâm Diệu nhìn giáo sư Trình đang phẫn nộ bên cạnh: "Được rồi, bây giờ có thể nói chuyện đàng hoàng rồi.

Có một số người không xác định rõ vị trí của mình, đó không phải là chuyện tốt đâu." "Cửu Môn và Hội Khảo cổ học là quan hệ hợp tác, không phải là thuộc hạ của đối phương, vì vậy chuyện trước đó cần phải cho Cửu Môn một lời giải thích.

Đương nhiên, sau này hợp tác cũng không phải là không thể, nhưng sự tôn trọng lẫn nhau là bắt buộc." "Nếu không, Cửu Môn sẽ không để hội các người khai quật bất kỳ một ngôi mộ nào nữa.

Chỉ cần các người khai quật, Cửu Môn sẽ ra tay trước.

Nếu không kịp, cũng sẽ cho nổ tung ngôi mộ, đương nhiên, là sau khi người của các người đã vào mộ." Nghe lời đe dọa từ tốn của Lâm Diệu, sự phẫn nộ của giáo sư Trình trực tiếp bị dồn nén trong lòng, bà ta khó tin nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mắt, không ngờ hắn lại có thể đưa ra lời đe dọa chí mạng như vậy.

Nếu Cửu Môn thật sự làm như vậy, vậy thì sau này Hội Khảo cổ học thật sự không cần tồn tại nữa.

Bà ta ổn định lại tinh thần, sau đó nghiêm túc nói: "Đạo gia, có một số lời không thể nói bừa.

Ngài phải biết, chuyện lớn như vậy, ngài có thể đại diện cho Cửu Môn sao?" Cũng không ngốc, lại còn biết ly gián.

Nhưng đối với Lâm Diệu, thật sự vô dụng.

Lâm Diệu cười nói: "Ồ?

Nghi ngờ tôi sao?

Vậy cô cứ ngồi đây đợi đi, tôi sẽ cho cô thấy tôi có thể đại diện cho Cửu Môn hay không." Sau đó hắn quay đầu, nói với Lâm Nhất bên cạnh: "Đi đi, cho người của Hội Khảo cổ học thấy, tôi có chuyện gì không dám làm." Được lệnh của Lâm Diệu, Lâm Nhất trực tiếp một phát súng giết chết giáo sư Trương đang hấp hối, sau đó dẫn theo tộc nhân ra ngoài.

Nhìn giáo sư Trình với vẻ mặt kinh hãi, Lâm Diệu cười nói: "Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô đâu.

Dù sao tôi cũng cần một người đưa tin.

Chuyện hôm nay nếu không có người truyền lời, chẳng phải tôi làm không công sao?" "Ngồi yên ở đó đi, lát nữa sẽ có tin tức thôi.

Hy vọng lúc đó Hội Khảo cổ học có thể hiểu rõ rốt cuộc tôi có thể đại diện cho Cửu Môn hay không." Cả phòng hội nghị rơi vào im lặng, thời gian chậm rãi trôi đi.

Khoảng 20 phút sau, điện thoại của giáo sư Trình reo lên.

Nhưng bà ta chưa nói được vài câu, bên kia đã cúp máy.

Sau đó bà ta suy sụp, ngồi trên ghế không ngừng rơi nước mắt.

Một lúc lâu sau, bà ta hung hăng nhìn Lâm Diệu nói: "Ngươi thật là tàn nhẫn, nhiều người như vậy mà cũng ra tay được sao?" Nghe vậy, Lâm Diệu trực tiếp bóp cổ bà ta, lạnh lùng nói: "Nếu đã biết người Cửu Môn chúng ta tàn nhẫn, vậy sao Hội Khảo cổ học còn dám sỉ nhục Cửu Môn?

Chương 321

Sống chán rồi sao?" Nói xong, hắn ném giáo sư Trình đang có chút ngạt thở xuống, quay người đi ra ngoài.

"Giáo sư Trình, đem tất cả mọi chuyện ở đây nói cho người phụ trách của Hội Khảo cổ học biết, sau đó nói với họ, Cửu Môn ở đây chờ lời giải thích.

Nhưng thời gian cũng chỉ có 3 ngày, nếu không hậu quả tự chịu." Sau khi trở về phòng, Trương Tiểu Sơn cũng theo vào.

Anh ta từ đầu đến giờ chưa nói gì, lúc này có chút nóng lòng hỏi: "Đạo gia, cứ làm ầm ĩ thế này có xảy ra vấn đề gì không?" "Xảy ra vấn đề?

Có thể xảy ra vấn đề gì?" Lâm Diệu có chút thản nhiên nói: "Cùng lắm thì diệt bọn họ thôi.

Không còn sự uy hiếp của Phương Tiên Đạo, bản thân Cửu Môn cần một kẻ thù bên ngoài, nếu không Cửu Môn chẳng bao lâu cũng sẽ suy tàn, phải không?" Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn rơi vào trầm mặc, vẻ mặt có chút suy tư.

Một lúc sau, anh ta cười nói: "Đạo gia, ngài thật cao minh.

Chuyện hôm nay bất kể kết quả cuối cùng thế nào, đối với Cửu Môn chúng ta đều có lợi, không hề thiệt." Lâm Diệu quay đầu nhìn anh ta một cái, gật đầu: "Được, không đến nỗi ngốc, chưa đến mức hết thuốc chữa." Sau đó Lâm Diệu suy nghĩ, lại nói: "Này, ngồi xuống đi, vừa hay hôm nay có cơ hội, nói chuyện với cậu một số việc." Sắp xếp lại ngôn từ, Lâm Diệu chậm rãi lên tiếng: "Tiểu Sơn, cậu nên hiểu, thực ra ta không quan tâm đến chuyện của Cửu Môn, cũng không có hứng thú với việc tranh giành quyền lực trong Cửu Môn.

Ta chỉ muốn gia tộc của ta có thể truyền thừa tiếp nối." "Nhưng cậu thì khác.

Mặc dù cậu là hội trưởng Cửu Môn, nhưng không giống những nhà khác, cậu không có gia tộc của riêng mình." "Cậu dùng toàn bộ thế lực trong tay để duy trì Cửu Môn, vì vậy cậu rất đặc biệt.

Mối quan hệ giữa Cửu Môn và cậu là mật thiết nhất, hoặc có thể nói, Cửu Môn là gia tộc của cậu, đúng không?" Trương Tiểu Sơn cay đắng gật đầu: "Đạo gia, ngài nói không sai.

Tôi cũng muốn thành lập gia tộc, nhưng lúc đó Phật Gia vừa mới mất tích.

Nếu tôi không đầu tư nhân lực vào Cửu Môn, có lẽ Cửu Môn đã sớm tan rã.

Đến bây giờ, những người này ai cũng quan trọng, không phải muốn rút là rút được." "Cậu hiểu được điểm này là tốt, vậy là còn cứu được." Lâm Diệu gật đầu, khen ngợi một chút.

"Nếu đã biết tình hình của mình, vậy thì không thể nhân từ nương tay, phải trở nên cứng rắn.

Cậu đại diện cho bộ mặt của Cửu Môn.

Hiện tại Cửu Môn không cần một hội trưởng chỉ biết giữ thành, mà cần một hội trưởng có hùng tâm khai phá." "Bởi vì hiện tại ta không có kẻ thù nào đáng để vào mắt, nên cần phải nhanh chóng mở rộng, sát phạt quả quyết.

Như vậy người khác mới phục, mới có thể nắm giữ Cửu Môn, đại gia tộc này." "Khi Cửu Môn phát triển đến một điểm cân bằng, kẻ thù sẽ đoàn kết lại.

Lúc đó mới là lúc Cửu Môn dừng bước.

Nhưng cậu phải xem hiệu quả mà cậu muốn, nắm chắc thời cơ để dừng lại." "Ví dụ như phát hiện chất lượng nhân lực của Cửu Môn giảm xuống, vậy phải ép kẻ thù liều mạng với mình.

Chỉ có bài học bằng máu mới có thể khiến những kẻ kiêu ngạo cúi đầu, chăm chỉ nỗ lực.

Hiểu chưa?" Nhìn vẻ mặt bừng tỉnh của Trương Tiểu Sơn, trong lòng Lâm Diệu đầy tự hào.

Hy vọng cậu ta nhanh chóng trưởng thành, lúc đó chuyện Cửu Môn có thể quẳng sang một bên, đỡ phải làm ta lỡ mất thời gian thân thiết với con cái.

Một lúc lâu sau, Trương Tiểu Sơn đứng dậy, cung kính cúi người hành lễ với Lâm Diệu.

Lâm Diệu cũng không né tránh, đây là điều hắn đáng được nhận.

Nhìn Trương Tiểu Sơn trước mắt, Lâm Diệu suy nghĩ, nhíu mày nói: "Có một chuyện ta muốn hỏi cậu, đương nhiên không đại diện cho ý kiến chủ quan của ta, chỉ là ta căn cứ vào sự thật mà có nghi ngờ." Thấy anh ta gật đầu, Lâm Diệu mới tiếp tục nói: "Về chuyện của Phật Gia, thực ra ta vẫn luôn nghi ngờ ông ấy.

Sự xuất hiện của ông ấy, và biểu hiện sau khi trở về đều có chút không ổn, không biết cậu có phát hiện Phật Gia có vấn đề gì không?" Nghe vậy, Trương Tiểu Sơn trực tiếp sững sờ, một lúc lâu sau mới có chút khó khăn nói: "Đạo gia, chuyện ngài nói thực ra tôi cũng đã phát hiện.

Lần này Phật Gia trở về có chút không ổn, nhưng tôi lại không phát hiện ra điều gì." "Nhưng ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ chú ý nhiều hơn.

Nếu lúc đó thật sự phát hiện, tôi… tôi sẽ không mềm lòng." Lâm

Diệu đứng dậy, nhìn Trương Tiểu Sơn có chút đau thương, cười nói: "Được rồi, lúc đó có chuyện gì thì nói với ta, ta sẽ ra tay, đỡ cho cậu áy náy cả đời." Nhìn bóng lưng rời đi của Trương Tiểu Sơn, Lâm Diệu rơi vào trầm tư.

Xem ra Phật Gia thật sự có vấn đề rồi, nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Thật phiền phức, tại sao lại có nhiều bí mật như vậy chứ?

Thật phiền phức.

Ngày thứ ba, bên Hội Khảo cổ học cuối cùng cũng có câu trả lời.

Điều này khiến Lâm Diệu có chút thất vọng, vốn tưởng rằng họ sẽ giúp Cửu Môn tái lập một kẻ thù, không ngờ lại trực tiếp nhún nhường.

Nhưng những việc tiếp theo hắn trực tiếp giao cho Trương Tiểu Sơn, vừa hay để anh ta thích nghi.

Lâm Diệu thì cùng một đội của Hội Khảo cổ học hội họp.

Việc hợp tác đã bàn trước đó, bây giờ có thể tiếp tục.

Đến nơi, nhìn một cái, đã sắp vào sa mạc, xung quanh quá hoang vu.

Đi vào khu cắm trại, thấy người quen cũ là giáo sư Trình, không ngờ bà ta lại phụ trách hành động lần này.

Sau khi mọi người ngồi xuống, giáo sư Trình như thể chuyện trước đó chưa từng xảy ra, cười nói: "Đạo gia, để tôi giới thiệu tình hình cho ngài." "Lần này chúng tôi muốn khai quật một ngôi mộ của chư hầu thời Hán, nhưng thân phận cụ thể không biết là ai, cần phải khai quật xong rồi từ từ tra cứu tài liệu." Nói rồi, bà ta lấy ra một miếng ngọc bội, là một khối bạch ngọc thời Hán, hoa văn điêu khắc

trên đó và chữ viết đều là văn tự thời Hán.

Sau đó tiếp tục nói: "Miếng ngọc này trước đây là do một người dân địa phương nhặt được, tôi đã thu mua lại, sau đó tiến hành một số kiểm tra ở đây, phát hiện bên dưới có một ngôi mộ thời Hán." "Nhưng ngôi mộ này có các biện pháp chống trộm làm rất tốt, chúng tôi căn bản không có cách nào giải quyết vấn đề này, vì vậy mới nhờ Cửu Môn giúp đỡ.

Ngài lại là nhân vật lợi hại nhất của Cửu Môn, nên ngài xem…?" Lâm Diệu cầm cổ ngọc chơi một lúc, nghĩ rồi hỏi: "Biện pháp chống trộm của cổ mộ như thế nào?

Cô có biết tên không?

Hoặc kết cấu cũng được." Nghe vậy, giáo sư Trình vội vàng nói: "Sau khi phát hiện, tôi đã tra cứu tài liệu, gần đây mới biết loại biện pháp chống trộm này được gọi là Từ Đỉnh.

Không biết ngài có hiểu rõ không?" Từ Đỉnh?

Thật sự có người dùng loại cơ quan chống trộm này sao?

Lâm Diệu nhíu mày suy nghĩ kỹ rồi nói: "Từ Đỉnh, một loại cơ quan chống trộm khá đặc biệt.

Chương 322

Bên ngoài cổ mộ được bao bọc bởi hai lớp sứ mỏng, lớp giữa có chứa lân, có chứa axit mạnh." "Khi cơ quan bị kích hoạt, chúng đều sẽ tỏa ra một lượng nhiệt lớn.

Gạch trong mộ đều được kết nối với nhau bằng một loại vữa không chịu nhiệt, một khi nhiệt lượng quá nhiều, toàn bộ ngôi mộ sẽ trực tiếp sụp đổ.

Tôi nói đúng không?" Giáo sư Trình hai mắt sáng rực gật đầu: "Không sai, ngài nói còn chi tiết hơn những gì ghi chép trong sách." Tuy Lâm Diệu hiểu rõ loại cơ quan chống trộm này, nhưng thật sự muốn phá giải cũng có độ khó.

Bởi vì loại cơ quan này muốn phá giải, cần phải thử từng chút một, nếu không sẽ công dã tràng, rất nguy hiểm.

Lâm Diệu nghĩ, không nhất thiết phải vào từ đỉnh mộ.

Có Phân Sơn Giáp, có thể trực tiếp đào một đường hầm, từ dưới mộ đạo đi vào cổ mộ.

Như vậy, chỉ cần không sử dụng lửa trong cổ mộ, về cơ bản sẽ không có nguy hiểm, còn có thể tiết kiệm thời gian phá giải cơ quan.

Nhưng hiện tại phương pháp đã có, tiếp theo nên bàn về việc phân chia lợi ích.

Lâm Diệu ngẩng đầu, nhìn giáo sư Trình đang lo lắng: "Tôi có thể giúp cô vào cổ mộ, nhưng đồ đạc bên trong nên phân chia thế nào?

Chuyện này chúng ta bàn trước rồi hãy nói những chuyện khác." Nghe lời của Lâm Diệu, giáo sư Trình khôi phục lại bình tĩnh.

Bà ta hiểu con người Lâm Diệu, lạnh lùng, lý trí, không giống

những người khác trong Cửu Môn.

Nếu phân chia lợi ích không công bằng, e rằng hắn căn bản sẽ không giúp vào mộ, huống hồ sau khi vào mộ, còn cần sự giúp đỡ của hắn nữa.

Giáo sư Trình suy nghĩ rồi nói: "Đạo gia, nếu hai nhà chúng ta đã bắt đầu hợp tác lại, vậy thì phương thức phân chia trước đây không còn phù hợp nữa." "Như thế này, đồ trong mộ chúng ta chia năm năm, nhưng ngài phải giúp giải quyết nguy hiểm trong mộ.

Về phương diện này, ngài là chuyên gia, ngài cảm thấy thế nào?" Lâm Diệu suy nghĩ, như vậy cũng tốt, hai bên hợp tác, lợi ích chia đều, cũng tiết kiệm được công sức khác.

Hắn bèn gật đầu: "Được, vậy sau này cứ phân chia như vậy đi.

Hy vọng hai bên có thể hợp tác tốt, bắt đầu từ lần này." Nghe Lâm Diệu đồng ý, giáo sư Trình vội vàng hỏi: "Vậy ngài xem chúng ta khi nào có thể vào được?" Lâm Diệu trực tiếp đứng dậy, vừa đi vừa nói: "Chờ đi, sáng mai là có thể vào được rồi." Hắn dẫn theo tộc nhân đi xem xét môi trường xung quanh, chuẩn bị tìm một vị trí tốt, để Phân Sơn Giáp khai quật mộ đạo.

Bàn Tử bên cạnh hỏi: "Tộc trưởng, chuyện này cứ thế cho qua sao?

Trực tiếp bắt đầu hợp tác rồi?" "Vậy có vấn đề gì à?

Chẳng phải cậu đều thấy rồi sao?" Lâm Diệu buồn cười nhìn anh ta một cái, cười nói.

Bàn Tử có chút do dự nói: "Nhưng mà, mấy ngày trước chúng ta không phải đã giết người của họ sao?

Hôm nay lại bắt đầu hợp tác rồi?

Thay đổi cũng quá nhanh rồi?" Lâm Diệu nhìn cảnh sắc xa xăm, có chút thản nhiên nói: "Bàn Tử, nhớ kỹ nhé, giữa người lớn chỉ nói về lợi ích.

Hiện tại hợp tác chỉ vì hai bên đều có lợi.

Đợi đến ngày nào đó sự cân bằng bị phá vỡ, đó mới là lúc báo thù." Nói xong, Lâm Diệu nở một nụ cười khinh miệt.

Sau đó nói: "Được rồi, dựng trại đi.

Tối nay ở vị trí này khai quật mộ đạo, lúc đó chúng ta trực tiếp từ dưới đi vào.

Điểm yếu duy nhất của Từ Đỉnh là phía dưới cổ mộ, ở đó không có cách nào đặt thứ như Từ Đỉnh được." Sau khi dựng trại xong, mọi người lấy Phân Sơn Giáp ra, theo chỉ dẫn của Lâm Diệu bắt đầu khai quật.

Vì lần này cần phải tránh phần chính của cổ mộ ở trên, nên việc khai quật rất tốn công.

Mỗi một khoảng thời gian đều cần Lâm Diệu xuống tận nơi xác định phương hướng, sau đó mới có thể khai quật tiếp.

Đợi đến khi độ sâu khai quật gần đủ, họ bắt đầu khai quật chéo lên trên.

Toàn bộ mộ đạo được đào thành hình chữ V thoai thoải.

Chỉ là sau đó phải gia cố, nếu không không thể đi lại được.

Khi nhìn thấy gạch mộ trên đầu, Lâm Diệu biết đường hầm đã hoàn thành.

Nhưng hắn không trực tiếp dỡ gạch mộ ra, mà cùng tộc nhân gia cố mộ đạo trước.

Sau khi mộ đạo được mở rộng và gia cố xong, hắn mới dùng Phục

Ma Đao trực tiếp cắt gạch mộ ra, sau đó nhanh chóng quay trở lại mặt đất.

Trong cổ mộ không có hệ thống trao đổi không khí, bên trong toàn là khí thải.

Nếu không nhanh chóng rút ra, người thường vào đó không lâu sẽ chết.

Sáng sớm hôm sau, giáo sư Trình dẫn theo nhân viên của mình đến.

Nhìn thấy mộ đạo được gia cố trên mặt đất, bà ta kinh ngạc nói: "Đạo gia, ngài đào tối qua à?

Từ Đỉnh đã được ngài giải quyết rồi sao?" Lâm Diệu cười lắc đầu: "Cô cũng quá coi trọng tôi rồi.

Nếu Từ Đỉnh dễ giải quyết như vậy, cũng sẽ không hiếm có đến thế.

Tôi trực tiếp đào mộ đạo xuống dưới mộ đạo chính, sau khi vào trong chỉ cần không sử dụng lửa, sẽ không xảy ra nguy hiểm." Nghe vậy, giáo sư Trình bừng tỉnh, sau đó vội vàng hỏi: "Đạo gia, vậy bây giờ chúng ta có thể xuất phát ngay được không?" Hắn đi đến mép mộ đạo, cẩn thận ngửi mùi hương gần đó, gật đầu: "Chuẩn bị xuất phát đi, không khí bên trong không có vấn đề gì nữa.

Nhưng trước khi vào có một chuyện, bảo người của cô giao hết những thứ có thể gây cháy trên người ra, không được mang vào.

Tôi không tin tưởng tố chất của họ, trực tiếp loại bỏ ẩn họa cho chắc." Đợi những người đó giao hết đồ ra, lại để Bàn Tử kiểm tra lại một lần, mọi người mới đi vào mộ đạo.

Đi vào xem, mộ đạo không chỉ đào rất rộng, mà còn được gia cố an toàn.

Giáo sư Trình thành tâm nói: “Đạo gia, ngài thật chuyên nghiệp.

Trong thời gian ngắn như vậy, có thể đào được một đường hầm hoàn hảo như thế, còn có thể tránh được cơ quan, thật không thể tin được.” Lâm Diệu cười cười, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý, nói: “Về phương diện nghiên cứu, có lẽ các cô là chuyên gia, nhưng về đạo mộ, tôi cũng không chịu thua ai.

Chương 323

Nếu sau này cô phụ trách cung cấp tư liệu, người Cửu Môn phụ trách xuống mộ, lúc đó lợi ích hai nhà chia đều, tôi tin rằng không có ngôi mộ nào có thể cản được bước chân của chúng ta." Cách này cũng là do Lâm Diệu vừa nghĩ ra.

Dù sao người Cửu Môn đa số đều là những kẻ thô lỗ, căn bản không có kiên nhẫn nghiên cứu tài liệu.

Nhưng Hội Khảo cổ học thì khác, họ chuyên làm việc này.

Về phương diện hành động, Lâm Diệu từng nghe Trương Tiểu Sơn nói, hàng năm đều có tổn thất nhân lực, chủ yếu là vì tuy họ hiểu biết về những thứ trong mộ, nhưng năng lực thực hành quá kém.

Sau này, giáo sư Trình nghe lời của Lâm Diệu, mắt cũng sáng lên.

Bà ta hiểu rõ đặc điểm của Hội Khảo cổ học, nếu thật sự có thể đạt được sự hợp tác như vậy với Cửu Môn.

Mặc dù bề ngoài có vẻ như bị Cửu Môn chia đi một nửa lợi ích, nhưng hiệu suất sẽ tăng lên.

Lúc đó sẽ tránh được tổn thất về nhân lực, hiệu suất lại có thể tăng lên một bậc.

Sự hợp tác như vậy đối với cả hai bên đều có lợi.

Thế là giáo sư Trình nói: "Đạo gia, vậy sau hành động lần này, chúng ta bàn kỹ về chuyện này nhé?

Chúng ta có thể hợp tác đơn giản vài lần trước, tôi tin rằng nếu có thành quả, những người khác sẽ không phản đối đâu." Nghe vậy, Lâm Diệu không khỏi đánh giá cao giáo sư Trình một chút.

Xem ra người phụ nữ này cũng không phải dạng vừa, trong lòng cũng có tính toán riêng.

Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến Lâm Diệu chứ?

Hắn cũng cười gật đầu đồng ý.

Thông qua khe hở của mộ đạo, mọi người đã vào được dũng đạo của ngôi mộ thời Hán.

Phía sau mọi người là một cánh cửa đá, cách họ không xa ba mét.

Giáo sư Trình giơ ngón tay cái lên, khâm phục nói: "Đạo gia, trình độ của ngài thật quá cao, vậy mà có thể dựa vào kinh nghiệm để đào mộ đạo ở một nơi gần cửa mộ như vậy, thật đáng khâm phục." Nghe lời tâng bốc của giáo sư Trình, Lâm Diệu không để ý, đều là những lời xã giao.

Hắn chỉ nói: "Được rồi, những thứ đó không quan trọng, xem những bức bích họa này đi, các người là chuyên gia về cái này." Kiểm tra những bức bích họa xung quanh, phát hiện đây là bích họa điển hình của mộ Hán, các loại miêu tả trên đó có đặc trưng rất rõ ràng.

Đồng thời những bức bích họa này cũng cho thấy thân phận của chủ nhân ngôi mộ, hẳn là một vị chư hầu có công lao quân sự xuất sắc, trên bích họa đa số đều là cảnh chiến tranh.

Đi dọc theo mộ đạo không xa, tộc nhân đi trước dò đường đã quay lại.

Lâm Nhất báo cáo: "Tộc trưởng, trong dũng đạo phía trước đều là cơ quan lật, bố trí khá nhiều.

Chúng ta đợi một lát đi, tộc nhân đang dọn dẹp." Lâm Diệu gật đầu.

Hiện tại các tộc nhân đều có thể một mình đảm đương một phía,

xử lý một số cơ quan nhỏ Lâm Diệu rất yên tâm.

Vừa hay, người của giáo sư Trình đang nghiên cứu bích họa, cũng không vội, từ từ đợi một lát vậy.

Đột nhiên, giáo sư Trình bên cạnh bức bích họa nói: "Đạo gia, ngài có thể qua đây một chút không?

Thứ ở trên này, tôi có chút nhìn không rõ." Lâm Diệu đi tới xem, giáo sư Trình đang chỉ vào một bức bích họa nhân vật đơn lẻ.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc quan phục thời Hán đang lặng lẽ đứng trên một ngọn núi cao, trong tay cầm một cái hộp màu đen.

Cái hộp đó đang mở, bên trong có một viên châu màu đỏ sẫm, trông như đang hấp thụ tinh hoa của mặt trăng, từng sợi sương mù lượn lờ xung quanh, tỏ ra có chút thần bí.

Giáo sư Trình chỉ vào viên châu phát sáng đó hỏi: "Đạo gia, ngài đã từng thấy thứ này chưa?

Nó thật sự tồn tại sao?" Lâm Diệu xem xong bức bích họa, suy nghĩ kỹ rồi nói: "Thứ này giống như nội đan, nhưng lại không thể bị con người khống chế.

Vì vậy hoặc là nhân vật trên bích họa không phải là con người, hoặc là chủ nhân của nội đan đang ở bên cạnh ông ta, chỉ là không được khắc họa ra, hoặc không có cách nào khắc họa ra." Nghe lời của Lâm Diệu, giáo sư Trình càng thêm hoang mang: "Nội đan?

Thứ đó thật sự tồn tại sao?

Đó không phải là do các thuật sĩ tưởng tượng ra sao?" Lâm Diệu lắc đầu, nói thẳng: "Không, nội đan tôi đã thấy nhiều lần rồi, có của động vật, cũng có của bánh tông, đều có những công hiệu kỳ lạ, nhưng không khoa trương như trong sách miêu tả mà thôi." Nửa hiểu nửa không gật đầu, giáo sư Trình cảm khái nói: "Thật không thể cứ ru

rú trong phòng nghiên cứu, phải ra ngoài xem mới biết thật giả." Nói rồi, cơ quan trên dũng đạo phía trước đã được gỡ bỏ, mọi người tiếp tục đi dọc theo dũng đạo.

Nhưng những bức bích họa tiếp theo, lại có chút khiến người ta không hiểu nổi.

Tất cả đều biến thành những bức bích họa chưa hoàn thành, dường như cố ý vẽ thành như vậy, để người đời sau tưởng tượng.

Nhưng những bức bích họa này lại cho Lâm Diệu cảm giác kỳ quái, dường như nửa còn lại bị thiếu đều là cùng một thứ.

Một cảm giác quỷ dị dâng lên trong lòng, Lâm Diệu trực tiếp dừng bước, cẩn thận kiểm tra xung quanh, nhưng tiếc là không phát hiện điều gì bất thường.

Khi Lâm Diệu và mọi người tiếp tục đi, đột nhiên Lâm Diệu quét mắt thấy một người có chút không ổn.

Hắn vội vàng nói: "Tất cả dừng lại, không ai được động đậy." Nói rồi, hắn đi đến bên cạnh một người đàn ông trẻ tuổi đứng sau giáo sư Trình, cẩn thận nhìn chằm chằm vào mặt anh ta.

Nhìn một lúc không lâu, thấy trên mặt anh ta dường như có thứ gì đó đang động, nhưng bản thân anh ta lại không có cảm giác gì.

Lâm Diệu chậm rãi hỏi: "Trước đó cậu có chạm vào thứ gì không?

Chỉ có cậu bị, những người khác không có." "Tôi trước đó hình như đã dùng tay sờ vào những bức bích họa kỳ quái đó, xem xem phần còn lại của bức bích họa có bị ẩn giấu không." Nghe lời của anh ta, Lâm Diệu gật đầu, sau đó hỏi những người khác: "Có ai chạm vào không?" Những người khác đều lắc đầu, tỏ ý không có hành động thừa thãi.

Xem ra chỉ có một người, thật xui xẻo.

Lâm Diệu rút dao găm ra, nhìn người thanh niên trước mắt nói: "Lát nữa ta sẽ rạch da của ngươi, tuyệt đối đừng run, nếu không vết thương sẽ sâu hơn, biết chưa?" Nói xong, cũng không quan tâm phản ứng của anh ta, Lâm Diệu trực tiếp rạch một vết thương trên mặt anh ta, sau đó dùng dao găm khều ra thứ đang hoạt động bên trong.

Nhìn con trùng đang giãy giụa trên mặt đất, Lâm Diệu biết người này không cứu được nữa rồi.

Loại trùng này gọi là thi tuyến trùng, thường chỉ có những cái bánh tông thối rữa mới có loại ký sinh này.

Thi tuyến trùng nếu chưa vào cơ thể người, thì không có chút uy hiếp nào, có thể dễ dàng bị người thường giải quyết.

Chương 324

Nhưng một khi đã vào cơ thể người, người đó coi như hết cứu.

Tốc độ sinh sản của nó quá nhanh, sau khi vào cơ thể người không đến 5 giây, trong cơ thể sẽ biến thành ổ trùng, toàn là trứng trùng dày đặc.

Khoảng 20 phút sau, những quả trứng này sẽ vỡ vỏ, nở ra những con thi tuyến trùng mới.

Ký chủ bị ký sinh, trong vòng nửa giờ ngắn ngủi sẽ bị ăn sạch máu thịt, chỉ còn lại một lớp da bọc xương, vì vậy người thanh niên này không cứu được nữa.

Nhìn người thanh niên đang có chút buồn nôn nhìn con trùng trên mặt đất, Lâm Diệu thở dài một tiếng, sau đó trực tiếp đến bên cạnh anh ta, không đợi anh ta nói gì, đã vươn tay bẻ gãy cổ anh ta.

Giáo sư Trình thấy vậy, kinh hoảng, cũng có phẫn nộ, chất vấn: "Đạo gia, tại sao lại giết cậu ấy?" Lâm Diệu nhìn bà ta một cái, sau đó nói: "Hết cứu rồi, con trùng vừa nhảy ra là thi tuyến trùng, chắc cô cũng đã nghe nói về nó." Trong chốc lát, mặt giáo sư Trình trở nên tái nhợt, có chút hổ thẹn nói: "Thật sự không còn cơ hội nào nữa sao?" Lâm Diệu không trả lời câu hỏi ngu ngốc này, rõ ràng biết nguyên nhân, lại hy vọng nhận được một câu trả lời khác, thật có chút ngây thơ.

Quay đầu lại, Lâm Diệu nói với Lâm Nhất: "Dùng túi chân không bọc thi thể lại, phòng trường hợp thi tuyến trùng bên trong chạy ra.

Đợi lúc ra ngoài rồi hẵng thiêu xác." Chuyện xử lý xong, Lâm Diệu nhìn cấp dưới của giáo sư Trình nói: "Nếu không muốn chết, đừng động lung tung vào bất cứ thứ gì.

Có thể xem, nhưng tốt nhất đừng chạm.

Nếu không, người tiếp theo có thể là một trong số các người đó." Nhìn thi thể trên mặt đất bị bọc trong túi chân không, sắc mặt mọi người càng thêm tái nhợt, vội vàng gật đầu lia lịa.

Tiếp tục tiến về phía trước, lần này mọi người càng thêm cẩn thận, cũng không biết trong mộ rốt cuộc cất giấu thứ gì, mà lại khiến chủ nhân ngôi mộ để ý đến vậy.

Có Từ Đỉnh vẫn chưa đủ, thủ đoạn trong mộ cũng thật âm độc.

Phần dũng đạo còn lại mọi người đã nhanh chóng đi qua.

Nhưng ở cuối dũng đạo, nhìn cánh cửa đá trước mắt, mọi người nhất thời không có cách nào hay.

Cánh cửa đá xuất hiện trước mặt mọi người lơ lửng giữa không trung, mặt đất xung quanh cửa trống không, bên dưới là những lưỡi đao sắc bén.

Không có chỗ mượn lực, cho dù là Lâm Diệu và tộc nhân của mình cũng không có cách nào mở được cửa đá.

Cửa đá không ngang bằng với mặt đất mà cao hơn mộ đạo nửa mét, như vậy, việc mở cửa lại càng khó khăn hơn.

Lâm Diệu đứng ở rìa đường hầm, cẩn thận suy nghĩ các phương pháp khả thi, đột nhiên Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, nếu không được nữa thì chúng ta dùng thang người đi, số người của chúng ta đủ rồi." Tuy đó cũng là một phương pháp, nhưng không ai biết chủ mộ có sắp đặt gì khác không.

Lâm Diệu lắc đầu: "Cách này không an toàn, ta e rằng sau khi cửa đá mở ra, mộ đạo bên cạnh sẽ khôi phục lại như cũ." "Trước tiên cứ tìm xung quanh xem có cơ quan nào không, nếu thật sự không được thì tính sau." Việc tìm kiếm cơ quan căn bản không cần đến đám

người giáo sư Trình, mọi người đành phải tự mình tìm kiếm, đáng tiếc là tìm khắp các nơi gần cửa đá cũng không phát hiện được gì.

Như vậy chỉ có một khả năng, bản thân cánh cửa đá này chính là thiết bị kích hoạt cơ quan, chỉ khi mở nó ra trước, những nơi khác mới xảy ra phản ứng dây chuyền.

Sự việc lại quay về điểm xuất phát, cuối cùng Lâm Diệu thật sự không còn cách nào khác, đành phải nói: "Lâm Nhất, Lâm Nhị, hai người chống đỡ lẫn nhau, chân đạp vào tường hầm hai bên, giúp ta làm điểm tựa." "Ta sẽ tự mình thử xem có thể đẩy cửa đá ra không." Đợi hai người vào vị trí, chuẩn bị xong xuôi, Lâm Diệu trực tiếp vận dụng 《Khinh Thân Thuật》, sau đó nhảy lên người hai người, dùng vai họ làm điểm di chuyển.

Trước tiên, hắn thăm dò kiểm tra bề mặt cửa đá một lượt, cũng không phát hiện cơ quan kích hoạt, sau đó Lâm Diệu dùng toàn lực đẩy cửa đá.

Theo một tiếng ma sát vang lên, cửa đá mở ra một khe hở nhỏ, vừa đủ chỗ cho Lâm Diệu đứng bằng một chân.

Hắn liền nhảy thẳng lên khe hở của cửa đá, đứng vững, sau đó nói: "Lâm Nhất, hai người quay về đi, phía trên có cơ quan, nếu ta tiếp tục mở cửa, cơ quan sẽ được kích hoạt." Đợi hai người quay về, Lâm Diệu lại nói: "Lấy thang leo tường Ngô Công ra, chống đỡ phía sau giúp ta, trợ giúp ta mở toang cửa đá." Bàn Tử vội vàng móc đầu thang leo tường Ngô Công đã nối sẵn vào hông Lâm Diệu, sau đó dùng sức giữ cho thang cân bằng.

Có chỗ mượn lực, Lâm Diệu trực tiếp ngả người về sau, dựa vào chiếc thang rồi dùng sức trong nháy mắt, chỉ thấy cửa đá bị đẩy ra hoàn toàn, để lộ thông đạo phía sau.

Chưa kịp để mọi người vui mừng, họ đã thấy cánh cửa mộ vốn

cao hơn nửa bậc đang từ từ hạ xuống.

Phía trên mộ đạo vốn trống trải, hai phiến đá lớn lập tức rơi xuống, lấp kín khoảng trống, vừa vặn để mọi người có thể đi qua.

May mà Lâm Diệu trước đó đã nghe thấy tiếng cơ quan vận hành phía trên, nếu không bây giờ Lâm Nhất và Lâm Nhị đã bị đè bẹp dưới phiến đá, có thể sẽ mất đi mười năm tuổi thọ.

Đợi cơ quan ngừng hoạt động, mọi người đang chờ đợi liền bước lên phiến đá vừa rơi xuống, tiến vào trong cửa đá.

Kết cấu phía sau cửa đá cũng đã thay đổi, vì cửa đá hạ xuống, trước mặt mọi người không còn là mộ đạo bằng phẳng nữa, mà là một cầu thang lởm chởm.

Mọi người tập hợp lại, từ từ đi lên bậc thang, sau đó nhìn thấy lối ra phía trước, có vẻ như nó dẫn đến một đại sảnh, không biết dùng để làm gì.

Bước ra khỏi thông đạo, quả nhiên mọi người thấy mình đang ở trong một đại sảnh lớn, trên mặt đất ở giữa có một bức điêu khắc khổng lồ, trông như đồ án song long hí châu.

Xung quanh đại sảnh đặt một vài kệ gỗ, trên đó bày biện một số vũ khí lạnh và khôi giáp.

Nhìn lại, ngoài hướng mọi người tiến vào, ba mặt còn lại của đại sảnh cũng có cửa đá, nhưng đều đóng kín, không biết bên trong bố trí cụ thể ra sao.

Nhìn đại sảnh này, giáo sư Trình kích động nói: “Đạo gia, chúng ta có thể ở lại đây một lát không?

Tôi muốn nghiên cứu kỹ bức điêu khắc và những vũ khí kia.” “Được, nhưng phải đợi tộc nhân của tôi kiểm tra xong mới được.

Khi nghiên cứu tốt nhất đừng chạm vào, chỉ đơn thuần xem thôi là được rồi." Nghe lời Lâm Diệu, giáo sư Trình nghiêm túc gật đầu: "Đạo gia, yên tâm, tôi đi dặn dò họ ngay đây." Một lúc sau, tộc nhân đã kiểm tra xong toàn bộ đại sảnh, không có nguy hiểm, liền để đám người giáo sư Trình đi nghiên cứu.

Lâm Diệu thì dẫn tộc nhân đến trước cửa đá bên trái, chuẩn bị xem không gian phía sau.

Bàn Tử cẩn thận đẩy cửa đá, sau đó lắc đầu nói: "Tộc trưởng, phía sau cửa đá có vật gì đó, tôi không dám dùng sức đẩy." Có vật gì đó?

Chẳng lẽ có người bên trong chặn cửa đá lại?

Chắc là không thể đâu nhỉ?

Không đúng, miếng ngọc bội kia.

Nếu ngọc bội có thể bị phát hiện, vậy thì trong này chắc chắn có lối vào thứ hai, chẳng lẽ có người đã vào rồi?

Mọi người dừng động tác, cẩn thận lắng nghe âm thanh sau cửa đá.

Đột nhiên, Lâm Diệu nhướng mày, bên trong thật sự có người, vừa rồi hắn đã nghe thấy tiếng hít thở từ bên trong truyền ra.

Mọi người nhìn nhau, sau đó Lâm Diệu ra hiệu cho Bàn Tử lên tiếng.

Bàn Tử đến trước cửa đá, lớn tiếng nói: "Người bên trong nghe đây, chúng ta là người của Cửu Môn Đạo gia, nếu biết điều thì mau mở cửa ra, đôi bên cùng có lợi.

Chương 325

Nếu định chống cự, đừng trách ta ra tay độc ác." Thực ra nếu không lo người bên trong phá hủy minh khí, căn bản không cần phải nói chuyện, Lâm Diệu đã sớm dẫn tộc nhân xông vào rồi.

Đáng tiếc bây giờ Lâm Diệu cần tích lũy điểm tài phú, chuẩn bị cho lần sau khi có tộc nhân mới truyền thừa, giúp họ chuẩn bị người rơm thế thân, cho nên có chút ném chuột sợ vỡ bình.

Nghe tiếng của Bàn Tử, giáo sư Trình và những người khác ở bên cạnh cũng tụ tập lại.

Một lúc lâu sau, một giọng nói rụt rè từ bên trong truyền ra: "Đạo gia, tôi thật sự không biết ngài đã để mắt đến ngôi mộ này, nếu biết thì tôi chắc chắn không vào đâu, xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi một mạng." Ồ, người bên trong cũng có kiến thức đấy, lại còn biết cả danh tiếng của Lâm Diệu.

Bàn Tử cười to gọi: "Được rồi, ra đây đi, Đạo gia lòng dạ nhân từ, không giết người vô tội bừa bãi đâu." Nói xong, mặt Bàn Tử lại đỏ bừng, vẻ mặt của những người xung quanh trông thật kỳ quái, chỉ có Lâm Diệu là hài lòng gật đầu.

Đáng tiếc, tâm trạng tốt đẹp của hắn hoàn toàn bị giọng nói từ bên trong phá hỏng: "Ngài đừng lừa tôi nữa, tôi đều đã tìm hiểu rồi, phàm là những người gặp phải Đạo gia, chẳng mấy ai ra khỏi mộ được." "Đạo gia, ngài tha cho tôi đi, tôi sẽ ngoan ngoãn trốn ở trong này, chắc chắn không ra ngoài gây thêm phiền phức, ngài thấy thế nào?" Một tên trộm mộ có đầu óc, người này cũng khá thú vị, tuy gan nhỏ nhưng tin tức lại rất nhanh nhạy.

Lúc này, Lâm Diệu trực tiếp lên tiếng: "Ra đây đi, ta là Lâm Diệu,

chắc chắn sẽ không giết ngươi.” Nghe thấy giọng của Lâm Diệu, phía sau cánh cửa im lặng hẳn.

Ngay khi Lâm Diệu nghĩ rằng người đó không định ra ngoài, thì phía sau cửa đá truyền đến tiếng di chuyển đồ vật.

Không lâu sau, cửa đá được mở ra, một bóng người thấp bé bước ra từ bên trong.

Chưa đợi Lâm Diệu nói gì, bóng người đó đã vội la lên: “Đạo gia, tôi chưa lấy một món đồ nào trong này đâu, tôi cũng vừa mới vào, nghe thấy tiếng cơ quan bên kia nên trốn ngay vào đây.” Lâm Diệu dở khóc dở cười nói: “Yên tâm đi, nói đi, lớn tuổi như vậy rồi, cũng không sợ mất mặt sao.” Hóa ra bóng người nhỏ bé này có một khuôn mặt già nua, trông khoảng 50 tuổi, chiều cao không lớn, nhưng đối với việc trộm mộ lại vừa hay, ngược lại có thể đào hang nhỏ hơn một chút.

Lâm Diệu nhìn người đang đứng, hỏi: “Nói đi, ngươi là ai, vào đây bằng cách nào?” Người đó vội đáp: “Đạo gia, tôi tên là Tề Minh, biệt danh là Chuột Đất.

Tôi vào từ một vách đá, ngôi mộ ở đó bị sập, có vài món minh khí rơi ra, nên tôi mới tìm được nơi này.” Quả nhiên có một lối ra khác, nhưng người tên Tề Minh này cũng có bản lĩnh, lại có thể tìm được đường vào.

Nhưng ngay khi Lâm Diệu định nói gì đó, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng hít thở khác sau cánh cửa, liền không đổi sắc mặt hỏi: “Tề Minh, chỉ có một mình ngươi vào thôi sao?

Có người nào khác không?” “Đạo gia, chỉ có tôi thôi, không còn ai khác cả.

Tôi cũng chỉ nhặt được của hời, không ngờ lại gặp ngài.” Nghe

xong lời hắn, Lâm Diệu đột nhiên ra tay, trực tiếp bóp chặt cổ họng hắn, nhấc bổng lên, rồi ra hiệu cho tộc nhân vào giải quyết người bên trong.

Lâm Diệu tiếp tục nói để mê hoặc người sau cánh cửa: "Ồ, được, vậy không có chuyện gì rồi, lát nữa ta sẽ tiếp tục đi, ngươi cứ rời đi là được." Ngay khi hắn vừa dứt lời, một tộc nhân đột nhiên lao vào.

Vị trí của kẻ địch đã sớm bị nghe ra, nên hắn ta không có cơ hội phản kháng, liền bị tộc nhân bắt giữ.

Người còn lại khoảng hơn 30 tuổi, trong tay cầm một khẩu súng săn, vừa rồi suýt nữa đã bị lừa, lại có thể nín thở lâu như vậy.

Sau khi trói hai người lại, Lâm Diệu ngồi xổm xuống hỏi: "Nói đi, các ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây." Hai người im lặng nhìn Bàn Tử rút dao găm từ từ tiến lại gần, vội la lên: "Đừng động thủ, tôi nói, tôi nói." "Đạo gia, chúng tôi thật sự vào từ khe hở đó.

Nhưng vào đây có mười người, những người khác đã vào sâu hơn rồi, hai chúng tôi ở lại giữ đường lui, nên không gặp ngài." Lâm Diệu gật đầu: "Người của nhà nào?

Thấy hai ngươi phối hợp tốt như vậy, lại yên tâm để các ngươi giữ đường lui, chứng tỏ là người quen biết nhau, không phải là đội ngũ tạm thời." "Đạo gia lợi hại, mười người chúng tôi thường hành động cùng nhau, quan hệ rất tốt, trước đây đều là người của Tá Lĩnh." Người của Tá Lĩnh?

Nhưng đã gặp kẻ địch trong mộ rồi, nếu tha cho chúng, ai có thể đảm bảo chúng sẽ không gây rối?

Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu: "Nếu các ngươi trực tiếp đứng ra, ta thật sự sẽ không giết.

Nhưng các ngươi lại cứ thích tự cho mình là thông minh.

Yên tâm, sẽ cho các ngươi một cái chết nhẹ nhàng.” Nói xong, Lâm Diệu vẫy tay với tộc nhân, rồi đi vào trong thạch thất mà họ trốn lúc nãy.

Vừa bước vào, nơi này dường như là một nơi cất giữ đồ vật, cả không gian đều chứa đầy những bộ giáp trụ và vũ khí đã rỉ sét.

Phía sau một đống vũ khí, Lâm Diệu phát hiện ra lối vào của Tề Minh.

Đó hẳn là một con đường được khai phá một cách khó khăn trong đống đổ nát của vụ sập, trông không an toàn, dường như có thể sập bất cứ lúc nào.

Kiểm tra xong, không phát hiện điều gì đặc biệt, Lâm Diệu lại bước ra khỏi thạch thất, hai người kia đã mất mạng, lặng lẽ nằm trong một góc đại sảnh.

Trước cửa đá bên phải, lần này cửa đá được đẩy ra dễ dàng.

Bên trong cũng đặt những thứ giống như thạch thất bên trái, nhưng thạch thất bên này không bị sập.

Còn lại cánh cửa đá cuối cùng, cẩn thận đẩy ra xem, bên trong là một nhĩ thất tương đối nhỏ.

Trong nhĩ thất này, ngoài một chiếc quan quách bằng gỗ đỏ ra, không còn bất cứ thứ gì khác.

Vừa nhìn thấy quan quách, các tộc nhân bắt đầu phấn khích, đều chờ đợi lệnh mở quan của Lâm Diệu.

Lâm Diệu cũng không làm họ mất hứng, trực tiếp nói: “Động thủ đi, ta không vào đâu.” Nghe vậy, trừ Lâm Ý ra, các tộc nhân khác đều chạy tới, bận rộn đến khí thế ngút trời, như thể bên trong có bảo vật tuyệt thế vậy.

Quan quách được các tộc nhân mở ra, sau đó họ vội vàng nhìn vào bên trong.

Một lát sau, họ lấy ra mấy món minh khí trông khá đẹp.

Bàn Tử ngay cả đồ trên người thi thể cũng không bỏ qua, trực tiếp bỏ vào túi.

Có lẽ động tác thô bạo đã kinh động thi thể, nó liền xảy ra thi biến.

Nhưng cũng chỉ là một Bánh tông lông trắng, căn bản không có uy hiếp.

Nó bị Bàn Tử, người đang vội xem minh khí, tiện tay dùng Phục Ma Đao giải quyết.

Thật tàn nhẫn, ngay cả nhìn Bánh tông một cái cũng không thèm.

Nhìn tộc nhân mang minh khí về, Lâm Diệu cũng không bảo họ cất đi.

Dù sao đây là lần đầu hợp tác, những thứ này cũng không phải đồ quý giá gì, không cần thiết phải giấu giếm.

Quay trở lại đại sảnh, giáo sư Trình nhìn thấy minh khí trong tay mọi người, vội vàng chạy tới, hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm, rồi lại nhìn về phía Lâm Diệu, ý tứ không thể rõ ràng hơn.

Lâm Diệu phất tay: "Đưa đồ cho giáo sư Trình đi, dù sao bên trong cũng có một nửa của chúng ta, không cần vội, cứ để ông ấy xem trước." Những món minh khí này giá trị thực ra không cao, nhưng là màn chào sân trong chuyến đi này, nên giáo sư Trình và mọi người rất quan tâm.

Xem ra sau này xuống mộ phải mang theo sổ sách, định giá ngay tại chỗ, lúc đó thanh toán tiền mặt luôn là được, dù sao mang minh khí về cũng là để đổi lấy tiền.

Chương 326

Đợi nghiên cứu gần xong, giáo sư Trình đến bên Lâm Diệu, có chút hưng phấn nói: "Đạo gia, tôi vừa phát hiện một chuyện.

Món minh khí ngài tìm được và món minh khí tôi có trước đây tuy đều là thời Hán, nhưng không cùng một thời kỳ, cái này sớm hơn một chút.

Trong này có thể chôn cất hai người." Ừm?

Có người lại làm như vậy sao?

Chẳng lẽ là một vị chư hầu mà ngay cả nơi chôn cất cũng không tìm được chỗ tốt, lại phải dùng mộ của người khác?

Đúng là người có sở thích kỳ lạ.

Nhưng đây cũng là tin tốt, đồ bồi táng của hai người chắc chắn sẽ nhiều hơn một người chứ?

Mọi người đứng trước cánh cửa đá cuối cùng, phía sau có lẽ là thông đạo để đi tiếp, trên mặt đất còn có dấu vết của những người kia để lại.

Từ từ đẩy cửa đá ra, hiện ra trước mắt lại là một đường hầm khác, nhưng đường hầm này có chút kỳ quái, không thẳng mà được xây dựng uốn lượn.

Đi dọc theo mộ đạo, kết cấu đặc biệt này khiến Lâm Diệu cảnh giác hơn.

Mộ đạo kỳ lạ như vậy có thể giống như mê cung, dùng để gây hoang mang.

Nhưng sự thật chứng minh Lâm Diệu đã lo xa.

Sau khi đi trong mộ đạo hơn mười phút, mọi người đã đến lối ra ở đầu kia, cánh cửa đã bị đám người trước đó mở ra.

Từ từ bước ra, chỉ thấy trước mặt mọi người là một thạch thất kỳ quái.

Bên trong xây dựng rất nhiều cột đá, trên mỗi cột đều vẽ cảnh tượng như những con quỷ đói dưới địa ngục, nhưng Lâm Diệu lại không phát hiện sự tồn tại của âm khí, không biết chúng dùng để làm gì.

Để đảm bảo an toàn, mọi người không tách ra mà hành động thống nhất.

Tìm kiếm một lượt, thạch thất này không có thông đạo nào khác.

Nhưng điều này không đúng, nếu không có thông đạo, vậy tám người đã vào trước đó đã đi đâu?

Không thể nào biến mất không dấu vết được.

Phát hiện không có nguy hiểm, mọi người tản ra tìm kiếm kỹ lưỡng.

Lâm Diệu cũng đứng trước một cột đá, chăm chú nhìn bức bích họa ác quỷ trên đó.

Đó là một ác quỷ hình dáng trẻ con, ngoài phần đầu ra, cơ thể giống hệt một đứa trẻ bình thường, trên người mặc một chiếc yếm đỏ chấm bi.

Nhưng phần đầu lại khá dữ tợn, hộp sọ to lớn, ngũ quan đáng sợ, thêm vào đó là bàn tay người đang bị cắn trong miệng, tất cả đều cho thấy đây là một con ác quỷ.

Nhưng Lâm Diệu nghiên cứu một lúc, ngoài việc phát hiện bức bích họa sống động như thật ra, không tìm thấy điều gì khác bất

thường.

“Tộc trưởng, ngài xem, ở đây có vết máu, nhưng lại không thấy người đâu.” Nghe tiếng Lâm Ý, Lâm Diệu vội đi qua, chỉ thấy trên mặt đất giữa bốn cột đá có một vũng máu, và có dấu vết bị kéo đi.

Sau đó không còn vết máu nào khác, giống như người đó đã biến mất không dấu vết vậy, thật thú vị.

Lâm Diệu kiểm tra kỹ lưỡng, đột nhiên nghe thấy tiếng động từ trên đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn lên, cũng không phát hiện có người.

Lúc này, Lâm Diệu trực tiếp nhảy lên trên, mượn lực ma sát của cột đá, sau vài cú nhảy, hắn đã lên đến đỉnh của mộ thất.

Nhìn lên, Lâm Diệu đã biết vết máu trước đó là của ai để lại.

Trên đó có tám người đang nằm, nhưng bảy người trong số họ đã chết.

Người phát ra tiếng động vừa rồi cũng chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, âm thanh vừa rồi là do máu tràn vào khí quản gây ra.

Bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra không còn hy vọng hỏi được tình hình, người cuối cùng cũng đã chết.

Thi thể của những người này hẳn đã bị thứ gì đó nâng lên, vì máu trên người họ.

Hóa ra những cột đá này đều rỗng ruột, máu của tám thi thể đều chảy vào khoảng trống giữa các cột đá, có vẻ như để nuôi dưỡng thứ gì đó, hoặc để tiến hành một nghi thức.

Lâm Diệu lại quan sát kỹ tình hình trên đó, cuối cùng phát hiện ra dấu vết của lối ra.

Ai có thể ngờ rằng lối ra của mộ thất lại được xây dựng trên đỉnh, giấu kín như vậy.

Nếu không nghe thấy tiếng động của người đó trước khi chết, e rằng phải mất một khoảng thời gian nữa mới phát hiện ra bí mật này.

Không có phát hiện gì khác, Lâm Diệu nhảy xuống mặt đất, kể lại cho tộc nhân những gì mình đã thấy.

Sau đó hắn nhắc nhở: "Thứ gì đã tấn công họ, ta cũng không phát hiện ra.

Nhưng ta thấy vết thương trên người họ hẳn là do móng vuốt sắc nhọn cào rách, nên mọi người phải cẩn thận." Ở rìa thạch thất, Lâm Diệu nhảy lên trước, sau đó thả dây thừng xuống, chờ những người khác lên.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Diệu quan sát kỹ thông đạo này, cảm thấy mùi bên trong có chút không ổn, có một mùi tanh hôi, giống như mùi cá chết.

Đợi tất cả mọi người lên trên, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất chuẩn bị vũ khí, nơi này có thể là hang ổ của quái vật giết người, mùi không ổn.

Còn giáo sư Trình thì đi theo sau." Cẩn thận tiến về phía trước, không bao xa đã nghe thấy tiếng nước chảy.

Đi qua một góc rẽ, mùi tanh hôi đó càng nồng nặc hơn, sắp có thể nhìn thấy chủ nhân của mùi hương này rồi.

Bước ra khỏi thông đạo, họ nhìn thấy một cái ao màu đen kịt, mặt nước có gợn sóng, bên trong hẳn là có sinh vật sống.

Lâm Diệu nhìn thấy máu đỏ ở rìa ao.

Nhìn mặt nước không yên tĩnh, Lâm Diệu nhỏ giọng nói: "Thứ bên trong chắc không nhỏ đâu.

Chương 327

Lát nữa năm người Lâm Nhất nhảy thẳng xuống rìa ao chuẩn bị, những người khác ở trên dùng súng bắn, đuổi thứ bên trong ra." Đợi năm người Lâm Nhất chuẩn bị xong, Bàn Tử liền rút súng ở hông, nhắm vào mặt nước bắn. 30 giây sau, tiếng súng ngừng lại, nhưng không có thứ gì nhảy ra, như thể không có gì cả.

"Bàn Tử, đạn cháy, ta không tin nó không ra." Nghe lệnh Lâm Diệu, Bàn Tử trực tiếp bắn mấy viên đạn cháy xuống nước.

Loại đạn cháy này không dễ bị nước dập tắt nhanh như vậy.

Lần này, thứ bên trong không nhịn được nữa, trực tiếp lao ra khỏi mặt nước.

Nhờ ánh sáng từ những viên đạn cháy chưa tắt, mọi người nhìn kỹ con quái vật xuất hiện.

Đó là một con quái vật hơi giống cá sấu, nhưng không có cái miệng lớn như cá sấu, thay vào đó là những móng vuốt sắc bén, cũng không biết là thứ gì.

Nhìn những viên đạn cháy đang dần tắt, Lâm Diệu lại bảo Bàn Tử bắn pháo sáng để duy trì đủ độ sáng.

Lâm Nhất và những người khác ở dưới bắt đầu hành động.

Năm người tản ra, liên tục làm động tác khiêu khích, thu hút sự chú ý của con quái vật.

Lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh thấy động tác của con quái vật, mắt sáng lên, trực tiếp nhảy xuống phía con quái vật, sau đó giữa không trung rút ra Phục Ma Đao, nhắm thẳng vào đầu con quái vật bên dưới.

Nhưng không ngờ con quái vật phản ứng khá nhanh, kịp thời né

được chỗ hiểm yếu.

Đáng tiếc, nó vẫn bị Bàn Tử đâm xuyên qua cơ thể, ghim chặt xuống đất.

Thấy cơ hội này, năm người Lâm Nhất sao có thể bỏ qua, trực tiếp vây con quái vật ở giữa, đồng loạt chém tới.

Vốn đã bị đâm xuyên người, lại thêm đòn tấn công của năm người, không lâu sau nó đã chết một cách uất ức, hoàn toàn chưa phát huy được sức mạnh tấn công của mình.

Thấy nguy hiểm đã được giải quyết, Lâm Diệu dẫn những người còn lại xuống, sau đó quan sát kỹ sinh vật đã chết.

Thấy ánh mắt kỳ quái của giáo sư Trình, Lâm Diệu hỏi: "Giáo sư Trình biết thứ này sao?" Ông ta do dự một lúc rồi nói: "Đạo gia, tôi cảm thấy thứ này giống như thằn lằn, nhưng không biết tại sao lại biến thành thế này.

Ngài xem mắt của nó, giống hệt mắt thằn lằn." Lâm Diệu nhìn kỹ, phát hiện quả thực gần giống nhau, nhưng cũng không còn quan tâm đến sinh vật đã chết trước mắt, mà suy nghĩ trong mộ thất này tổng cộng sẽ có bao nhiêu con?

Một khi số lượng nhiều, e rằng con đường phía sau sẽ khó đi.

Nhân lúc ánh sáng chưa tan hết, Lâm Diệu quan sát kỹ tình hình bên trong không gian này, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Đây là một hang động, trong toàn bộ hang động chỉ có một ao nước.

Dọc theo rìa ao nước là một con đường nhỏ có thể đi được, dẫn thẳng đến một cửa hang.

Từ vị trí của Lâm Diệu nhìn qua, vừa hay có thể thấy tình hình bên

trong, đó là một đường hầm mới, hẳn là sẽ không còn loại sinh vật này nữa, nếu không với động tĩnh lớn như vậy, chúng đã sớm xuất hiện rồi.

Mọi người vào trong đường hầm, quan sát kỹ, phát hiện phong cách bích họa ở đây rõ ràng khác với trước đây.

Trước đây đều là cảnh chiến tranh, cơ bản mỗi bức bích họa đều có yếu tố chiến tranh, còn những bức bích họa trước mắt chủ yếu miêu tả một loại nghi thức tế tự thần bí.

Tuy người trên bích họa khác nhau, nhưng ở vị trí trung tâm mỗi bức, chắc chắn có một vật thể màu đỏ, trông giống như một bức tượng.

Đáng tiếc, bích họa cố tình vẽ vật này một cách mơ hồ, căn bản không nhìn ra được hình dạng cụ thể.

"Đạo gia, đây hẳn là mộ đạo của một ngôi mộ khác.

Ngôi mộ này dường như không phải mộ dùng để chôn người bình thường, mà giống một nơi để tế bái hơn." Nghe lời giáo sư Trình, Lâm Diệu cũng gật đầu, sau đó hỏi: "Ông có nhìn ra những người trên bích họa đang tế bái thứ gì không?

Có từng thấy ghi chép nào như vậy chưa?" Giáo sư Trình có chút do dự: "Đạo gia, nhìn thấy vật màu đỏ đó, tôi cảm thấy quen thuộc, chắc chắn đã thấy ở đâu đó, nhưng tôi không nhớ ra đó là gì nữa." Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, tuổi cũng chưa lớn mà, trí nhớ đã kém rồi sao?

Mặc dù đoán rằng sẽ không còn loại sinh vật kỳ quái đó nữa, nhưng mọi người vẫn đi rất cẩn thận.

Đường hầm không dài lắm mà họ lại đi gần 20 phút.

Nhìn thấy cánh cửa đá xuất hiện trước mặt, mọi người đều thở

phào nhẹ nhõm.

Cửa đá vẫn đóng kín, chứng tỏ không có sinh vật nào vào trong, mọi người có thể yên tâm hơn.

Nhìn bích họa trên cửa đá, giáo sư Trình trực tiếp rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau mới lớn tiếng la lên: "A, tôi cuối cùng cũng biết đó là thứ gì rồi." "Đạo gia, tôi nhớ ra rồi.

Vật thể màu đỏ đó là một loại đồ đằng của một bộ lạc, gọi là Huyết Thần.

Bộ lạc này cho rằng chỉ cần máu trong cơ thể người không khô cạn thì người đó sẽ không chết." "Đồ đằng không có hình tượng cụ thể, chỉ cần là màu đỏ là được." Bộ lạc này cũng thật tùy tiện, thần linh chỉ cần màu đỏ là được rồi, thật quá không thành ý.

Sau khi hiểu được thông tin ở đây, mọi người tiến lên đẩy cửa đá ra.

Cửa vừa mở, họ đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, là mùi máu tanh đã khô từ lâu, không biết năm đó bên trong có bao nhiêu máu tươi.

Đi vào xem, mọi người cảm giác như rơi vào một cái hố màu đen đỏ, không chỉ có tác động thị giác mà còn cả khứu giác, khiến người ta buồn nôn.

Bên trong là một nơi tế tự, ở giữa có một bệ đá, trên đó dựng một bức tượng màu đỏ.

Xung quanh đều là vết máu đen đã khô cạn, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Đúng là đang thử thách giới hạn của con người...

Chưa đầy 3 giây, Lâm Diệu đã không chịu nổi, trực tiếp thò tay

vào ba lô của Bàn Tử, giả vờ lấy ra mặt nạ dưỡng khí, vội vàng đeo vào.

Các tộc nhân thấy hành động của hắn, cũng vội vàng lấy mặt nạ dưỡng khí ra, lúc này mới cảm thấy như sống lại.

Còn về đám người giáo sư Trình, Lâm Diệu và những người khác đâu có thời gian quan tâm đến cảm nhận của họ.

Nhìn kỹ tình hình bên trong, ngoài vết máu khô ra, không còn thứ gì khác.

Chương 328

Vừa hay giáo sư Trình và những người khác cũng có chút không chịu nổi, nên mọi người thuận theo một lối ra khác đi ra ngoài.

Qua vài cánh cửa đá trong không gian này, mọi người vội vàng đóng cửa lại.

Nhìn giáo sư Trình và những người khác đang nôn thốc nôn tháo, Lâm Diệu và các tộc nhân đều bật cười.

Lần này giáo sư Trình và người của ông ta đã phải chịu khổ rồi, mùi đó không phải người bình thường có thể chịu đựng được, quả thực là ác mộng.

Trêu chọc xong, Lâm Diệu mới tập trung tinh thần quan sát kỹ nơi mình đang ở.

Dường như đây là một mộ thất bồi táng, nhưng bên trong có hơi nhiều quan quách.

Ngoài mấy chục chiếc quan tài gỗ, còn có ba chiếc quan tài đá.

Nhưng những chiếc quan tài gỗ đó có nhiều cái đã bị hư hỏng, thi thể bên trong hẳn là không có thi biến, nếu không đã sớm chạy ra ngoài rồi.

Đến gần quan quách, Lâm Diệu nói: "Trước tiên mở hết quan tài gỗ ra xem tình hình bên trong, còn quan tài đá để sau cùng." Nghe lệnh của Lâm Diệu, các tộc nhân chia nhau hành động, nhanh nhẹn mở từng chiếc quan tài gỗ.

Lâm Diệu đi đến chiếc quan tài gỗ gần nhất, nhìn kỹ vào bên trong, phát hiện minh khí bên trong không tệ, nhưng toàn là tế khí dùng trong tế tự, giá trị hẳn không cao, dù sao loại minh khí này ít người

thích.

Thi thể bên trong như Lâm Diệu đã đoán trước, căn bản không có khả năng thi biến, đều đã hóa thành xương trắng.

Còn các quan tài gỗ khác cơ bản cũng tương tự, chỉ khác nhau ở số lượng minh khí nhiều ít.

So với sự chê bai của Lâm Diệu, giáo sư Trình và những người khác lại coi những tế khí này như bảo vật, không ngừng thốt lên những lời cảm thán kinh ngạc, ai nấy đều phấn khích.

Có lẽ đây là sự khác biệt giữa người làm nghiên cứu và người làm hành động.

Không để ý đến đám người đang phấn khích bên kia, Lâm Diệu dẫn tộc nhân đến gần ba chiếc quan tài đá, quan sát kỹ, vẻ mặt Lâm Diệu có chút kỳ quái.

Những chiếc quan tài đá này xem ra cũng không giống sản vật của ngôi mộ này, hoa văn trên đá là của thời Thương, nhưng đây lại là một ngôi mộ thời Hán.

Trong này có hai ngôi mộ, thì cũng là hai ngôi mộ thời Hán, sao lại xuất hiện đồ vật thời Thương?

Bàn Tử cười quái dị nói: "Tộc trưởng, ngài nói xem có phải chúng ta đã đào phải mộ của đồng nghiệp không?

Thế thì vui rồi đây." Lâm Diệu cũng cười, sau đó gọi: "Giáo sư Trình, qua đây xem đi, có thứ hay ho xuất hiện rồi." Giáo sư Trình lưu luyến đặt những tế khí xuống, sau đó đi đến bên Lâm Diệu: "Đạo gia, sao vậy, lại có gì không đúng sao?" "Không đúng, không đúng chỗ nào cũng lớn cả.

Ông xem đi, quan tài đá thời Thương xuất hiện trong mộ thời Hán, chuyện này đúng sao?" Nghe lời Lâm Diệu, giáo sư Trình trợn to hai

mắt, sau đó nhìn kỹ ba chiếc quan tài đá, kinh ngạc nói: "Chúng ta vào phải mộ của trộm mộ rồi sao?

Lại dùng quan quách trộm được để bồi táng à?" Lâm Diệu im lặng nhìn ba chiếc quan tài đá một lúc, sau đó nói: "Mở quan trước đi, mở ra xem là biết chuyện gì, đỡ phải đoán đau cả đầu." Tộc nhân chỉ chờ câu này, lời còn chưa dứt, họ đã xông lên, lần lượt lấy ra công cụ, bắt đầu ra tay với quan tài đá.

Theo hành động của tộc nhân, chiếc quan tài đá ngoài cùng bên trái được mở ra.

Chưa đợi mọi người đến gần quan sát kỹ, Lâm Diệu đã cảm nhận được âm khí nồng nặc bên trong, xem ra đã có thi biến.

"Cẩn thận, bên trong có nguy hiểm, tất cả chuẩn bị sẵn sàng." Nghe lời Lâm Diệu, các tộc nhân đều rút vũ khí ra chuẩn bị, cảnh giác chú ý động tĩnh bên trong quan tài đá, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Một lát sau, bên trong quan tài đá có tiếng động, mọi người đều tập trung sự chú ý vào quan quách.

Chỉ thấy một Bánh tông mặc khôi giáp bật thẳng ra từ bên trong, âm khí trên người gần bằng cả Thi vương.

Nhưng Lâm Diệu cũng không căng thẳng, Bánh tông cấp độ này giao cho tộc nhân đối phó là được rồi, có thể giải quyết dễ dàng, không cần hắn phải lo lắng.

Sự chú ý của hắn đặt trên quan tài đá, tuy cuộc chiến bên cạnh kịch liệt, nhưng không hề ảnh hưởng đến Lâm Diệu chút nào.

Mặc dù Bánh tông bên trong đã ra ngoài, nhưng trong quan tài đá vẫn có âm khí tỏa ra, hẳn là còn có thứ gì đó.

Lâm Diệu nghĩ một lúc, lấy ra Hoàng Ngọc trong túi: "Đi xem trong quan tài đá cái gì đang tỏa ra âm khí, cẩn thận một chút, đừng sơ

suất.” Hoàng Ngọc gật đầu, nói: “Tộc trưởng, yên tâm đi, gặp nguy hiểm với tốc độ của tôi hẳn là có thể dễ dàng thoát được.” Nói xong, nó trực tiếp nhảy về phía quan tài đá, sau đó đứng vững trên mép quan quách, rất lâu không động đậy.

Thấy Hoàng Ngọc khác thường, Lâm Diệu đang định đi qua, thì thấy Hoàng Ngọc nhảy vào trong quan quách, sau đó lại nhanh chóng quay trở lại vai Lâm Diệu.

Lâm Diệu quay đầu lại, thấy trong tay nó cầm một viên đan dược màu đen, âm khí hắn cảm nhận được trước đó chính là từ bên trong nó tỏa ra, tốc độ ổn định.

Lâm Diệu cầm lấy, quan sát kỹ, hóa ra là thứ này, chẳng trách âm khí bên trong không có chút oán khí nào.

Hoàng Ngọc nhìn Lâm Diệu vẻ mặt bừng tỉnh, vội hỏi: “Tộc trưởng, đây là thứ gì vậy?

Vừa rồi khi tôi nhìn thấy nó, tôi có cảm giác muốn nuốt chửng nó, may mà tôi kiềm chế được.” Lâm Diệu cười, nói: “Thứ này có nhiều tên, nhưng được gọi nhiều nhất là Âm đan, ngụ ý là đan dược cho oan hồn dùng.” “Thứ này trông như đan dược, nhưng thực chất chỉ có lớp vỏ bên ngoài, bên trong đều là âm khí cô đọng, nội bộ có trận pháp hấp thu.

Ban đêm nó sẽ từ từ hấp thu âm khí xung quanh, ban ngày sẽ từ từ giải phóng âm khí ra.

Cụ thể hơn, nó là một pháp khí có thể bổ sung âm khí.” “May mà ngươi không ăn, nếu không ta phải lấy ra cho ngươi, lúc đó thì khổ rồi.” Hoàng Ngọc có chút sợ hãi nói: “Những người này thật âm hiểm, lại làm ra thứ như vậy.

Nhưng tại sao tôi lại có ham muốn ăn nó chứ?” “Ừm... nếu ta

không ngửi nhầm thì lớp vỏ bên ngoài hẳn là có thêm Thú hương, cho nên mới có cảm giác muốn nuốt nó như vậy." Nghe lời Lâm Diệu, Hoàng Ngọc hiểu ra gật đầu.

Thú hương thực chất là một loại bột do người xưa dùng để thu hút động vật luyện chế, bên trong có một mùi hương thoang thoảng, có sức hấp dẫn đối với động vật.

Nhưng tại sao trong Âm đan lại phải thêm Thú hương?

Đột nhiên, sắc mặt Lâm Diệu thay đổi, vội vàng hét lên với các tộc nhân đang chiến đấu: "Giải quyết trận chiến ngay lập tức, nhanh lên, gần đây hẳn là có động vật nguy hiểm tồn tại." Tuy các tộc nhân đã tăng tốc tấn công, nhưng đã muộn một bước.

Chỉ thấy từ thông đạo bên cạnh đột nhiên bò ra một con Lươn Âm.

Thân thể dài ngoẳng của nó từ từ trườn đi, nhưng mắt lại luôn nhìn chằm chằm vào Lâm Diệu.

Tuy Âm đan đã bị Lâm Diệu cất vào không gian, nhưng mùi Thú hương đã dính trên người hắn, bây giờ con Lươn Âm này coi Lâm Diệu là Thú hương rồi.

Lâm Diệu vốn không định ra tay, nhưng biết là không còn cách nào khác.

Tộc nhân đang đối phó với Bánh tông, bây giờ con Lươn Âm này khí tức mạnh mẽ như vậy, Bàn Tử và Lâm Ý xông lên cũng chỉ có thể cầm chân nó.

Chương 329

Thế là Lâm Diệu nói: "Bàn Tử, Lâm Ý, hai người dẫn những người khác lui lại, con Lươn Âm này giao cho ta.

Nhanh lên, không biết thứ này có bao nhiêu con đâu." Nhìn con Lươn Âm chuẩn bị phát động tấn công, Lâm Diệu không chờ đợi nữa, trực tiếp rút ra Phục Ma Đao, lao về phía con Lươn Âm trước mặt.

Một nhát đao chém thẳng vào đầu con Lươn Âm, phát ra một tiếng nổ vang, đầu nó cũng xuất hiện một vết thương, bên trong tỏa ra từng làn khói đen.

Tuy Lươn Âm trông như sinh vật sống, nhưng thực tế không khác Bánh tông là bao.

Thịt của nó đã bị âm khí xâm thực, gặp phải vũ khí phá tà như Phục Ma Đao, giống như gặp phải thiên địch.

Nhìn con Lươn Âm tuy bị thương nhưng không ảnh hưởng nhiều, Lâm Diệu để giết nó nhanh hơn, trực tiếp dùng Phục Ma Đao rạch lòng bàn tay, bôi lên một lớp máu tươi.

Cảm nhận được khí tức máu tươi của Lâm Diệu, con Lươn Âm có chút sợ hãi, không dám tiến lên tấn công, mà liên tục lượn lờ quanh Lâm Diệu.

Thấy phản ứng của Lươn Âm, Lâm Diệu không do dự nữa, trực tiếp bật uy áp nhắm vào nó.

Nhân lúc con Lươn Âm bị chấn nhiếp, Lâm Diệu đã động thủ.

Chỉ thấy hắn nhảy một cái đến bên cạnh Lươn Âm, sau đó giơ Phục Ma Đao trong tay chém thẳng vào vị trí bảy tấc của nó.

Dù không thể trực tiếp chém đứt Lươn Âm, Lâm Diệu cũng phải

gây trọng thương cho nó, nếu không thời gian kéo dài quá lâu.

Theo nhát đao hạ xuống, Lâm Diệu cảm giác như chém vào một miếng đậu phụ, không cảm thấy trở ngại lớn, lại có thể trực tiếp chém Lương Âm thành hai đoạn.

Nhìn hai đoạn cơ thể đang giãy giụa, Lâm Diệu trực tiếp lùi lại, không để ý đến phản ứng cuối cùng của nó nữa.

Hắn đến thẳng bên cạnh Lâm Nhất và những người khác, Bánh tông mà họ đang đối phó hiện đã mất đi bản nguyên âm khí, đang chống đỡ một cách khó khăn dưới sự tấn công của họ.

Nhìn Bánh tông bị tộc nhân vây ở giữa, Lâm Diệu hét lên: "Giữ chặt nó, ta giải quyết." Nghe vậy, năm người lập tức tiến lên, trực tiếp dùng đao ghim chặt Bánh tông ở giữa.

Vừa hay Lâm Diệu đã đến gần, cũng không dùng chiêu thức gì, chỉ đơn giản chém một nhát vào cổ Bánh tông.

Được máu tươi của Lâm Diệu gia trì, đầu Bánh tông bị chém bay ra, không có bất kỳ điều bất ngờ nào xảy ra.

Lâm Diệu đáp xuống đất, không nói nhiều lời, trực tiếp ra lệnh: "Nạp đạn trừ ma vào súng, phía sau có Lương Âm, tuy hình thể không lớn, nhưng số lượng sẽ nhiều." Nhân lúc tộc nhân thay đạn, Lâm Diệu lắng nghe kỹ động tĩnh phía sau, quả nhiên, tiếng Lương Âm trườn tới ngày càng gần.

Các tộc nhân đã thay đạn xong, im lặng đứng trước thông đạo, chuẩn bị chặn Lương Âm ngay trong đó, như vậy sẽ dễ đối phó hơn.

Nếu chúng tiến vào không gian này, Lương Âm sẽ trườn khắp nơi, lúc đó phải luôn đề phòng chúng tấn công lén, rất phiền phức.

Không lâu sau, mọi người đã nhìn thấy bóng dáng của Lương Âm.

Vừa thấy bóng dáng của Lươn Âm, họng súng của mọi người bắt đầu bắn ra những viên đạn màu vàng kim.

Đối phó với những con Lươn Âm nhỏ này, đạn trừ ma là công cụ rất tốt, mỗi viên đạn đều có thể dễ dàng phá vỡ lớp phòng ngự của chúng, sau đó tỏa ra từng làn âm khí.

Đối mặt với hỏa lực mạnh mẽ của tộc nhân, những con Lươn Âm nhỏ này không chịu nổi một đòn, từ từ thi thể của chúng gần như đã chặn kín thông đạo.

Nhưng sức hấp dẫn của Thú hương đối với những con Lươn Âm này thực sự quá lớn, dù thương vong thảm trọng, những con còn lại vẫn liều mạng xông lên.

Đáng tiếc, tất cả đều vô ích, chúng căn bản không thể vượt qua được vòng phong tỏa đạn của tộc nhân, chỉ uổng công mất mạng mà thôi.

Thấy tộc nhân đã thành công chống lại Lươn Âm, Lâm Diệu thở phào nhẹ nhõm.

Tuy những con Lươn Âm này đối với hắn không có uy hiếp, nhưng đối với đám người giáo sư Trình thì khác.

Nếu thật sự bị chúng xông ra, có thể người mà giáo sư Trình mang theo sẽ chết quá nửa, như vậy ý định hợp tác đã bàn trước đó có thể sẽ không còn hy vọng.

Quay người lại, Lâm Diệu không còn để ý đến cuộc chiến của tộc nhân nữa, đi đến bên cạnh chiếc quan tài đá đã được mở ra, chuẩn bị xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Nhìn vào trong quan tài đá, Lâm Diệu ngay lập tức nhìn thấy một tấm lụa trắng bên trong, nó thực sự quá đặc biệt.

Lâm Diệu trực tiếp lấy tấm lụa ra, chỉ thấy mặt sau của nó thêu

một con mắt tà khí, giống như có người thật đang nhìn chằm chằm vào mình vậy, cảm giác đó không hề dễ chịu.

Mở mặt trước ra, trên đó là văn tự thời Thương, ghi lại một số chuyện.

Lâm Diệu đọc kỹ, sau đó vẻ mặt trở nên kỳ quái.

Trên đó ghi lại một câu chuyện, nhưng trong mắt Lâm Diệu, nó càng giống một câu chuyện thần thoại hơn.

Một tiểu quý tộc thời Thương, trong một lần du xuân, đã gặp một nữ tử đeo mạng che mặt, và nhất kiến chung tình.

Sau đó, vị tiểu quý tộc này cuối cùng cũng chiếm được trái tim của nữ tử, nhưng lại chưa bao giờ thấy được dung mạo thật của nàng, tấm mạng che mặt đó luôn được nàng đeo, chưa từng tháo xuống.

Đến lúc kết hôn, hắn kinh ngạc phát hiện dưới tấm mạng che mặt không phải là khuôn mặt người, mà là một con cáo.

Tuy lúc đầu có chút khó chấp nhận, nhưng vị tiểu quý tộc này đã dần dần yêu con cáo, không nỡ rời xa.

Sau đó chiến tranh xảy ra, hắn từ biệt con cáo, lên đường ra chiến trường.

Nhưng cuối cùng không thể trở về, đã chết trên sa trường.

Thi thể của hắn sau khi được thu liễm, đưa về quê hương, chưa kịp hạ táng đã bị đánh cắp.

Kẻ đánh cắp thi thể chính là con cáo đó, để có thể cứu sống vị tiểu quý tộc, nó đã cho hắn uống nội đan của mình.

Câu chuyện kết thúc đột ngột, như bị ai đó cố tình xóa đi vậy.

Nhưng ở vị trí để lại tên lại là một dấu chân cáo.

Chẳng lẽ thật sự là một con cáo?

Chuyện này căn bản không thể xảy ra, nhưng lại có người cố tình bịa ra câu chuyện này làm gì?

Chương 330

Lại còn để lại một dấu chân cáo.

Mục đích làm vậy là gì?

Để kể một câu chuyện thần thoại sao?

Lắc đầu, Lâm Diệu dời tầm mắt xuống thi thể Bánh tông trên mặt đất, chuẩn bị xem trong cơ thể nó có thật sự có nội đan không.

Nói là làm, Lâm Diệu trực tiếp rút Phục Ma Đao, ra tay với thi thể Bánh tông trên mặt đất.

Điều khiến Lâm Diệu không ngờ tới là, trong cơ thể Bánh tông này thật sự có một viên nội đan, nội đan màu vàng, vừa nhìn đã biết là do động vật tu luyện mà thành, trên đó còn có một luồng khí tức đặc biệt.

Nắm chặt viên nội đan đặc biệt này, Lâm Diệu rơi vào trầm tư, chẳng lẽ câu chuyện trên tấm lụa là thật?

Thật sự tồn tại một con hồ yêu?

Lâm Diệu đang không hiểu thì định cất nội đan đi, bỗng cảm nhận được một luồng âm khí tỏa ra từ nội đan, từ từ hội tụ thành một oan hồn hồ ly.

Nhìn nó không có chút thần trí nào, ngơ ngác đứng đó, cũng không có ý định tấn công.

Nhưng hình thái oan hồn hồ ly này có gì đó không đúng, nếu hồ ly hiến tặng kim đan, trên người sẽ không xuất hiện vết thương, mà sẽ nhả ra từ miệng.

Nhìn vết đao trên bụng con hồ ly, rõ ràng là nội đan bị người ta cưỡng ép lấy ra.

Nhìn tấm lụa trong tay, lại nhìn vết thương của oan hồn hồ ly, Lâm Diệu lập tức hiểu ra, câu chuyện trên tấm lụa rõ ràng là bịa đặt.

Có lẽ để củng cố sự thống trị, cũng có thể để tô vẽ hình tượng, lại còn dụng tâm để lại một dấu chân cáo, thật có lòng.

Giải thoát cho oan hồn hồ ly, Lâm Diệu cất nội đan đi, chuẩn bị dùng để tăng cường pháp lực.

Lại nhìn tấm lụa trong tay, tuy là một lời nói dối, một lời nói dối đẫm máu, nhưng con mắt thêu trên đó khiến Lâm Diệu để ý, cũng không trả lại, trực tiếp cất đi.

Nghiên cứu xong tấm lụa, Lâm Diệu đứng dậy, cuộc chiến bên phía tộc nhân cũng đã giải quyết xong.

Cả thông đạo đều bị thi thể Lươn Âm chặn kín, muốn đi qua phải dọn dẹp một phen.

Gọi tộc nhân lại, Lâm Diệu nhìn hai chiếc quan tài đá còn lại nói: "Tiếp tục mở quan, xem trong những quan quách còn lại có thứ gì." Lần này tộc nhân đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu từ trước, để Bàn Tử mở quan, năm người Lâm Nhất cảnh giới xung quanh.

Theo tiếng nắp quan rơi xuống, mọi người đều sẵn sàng chiến đấu, nhưng lần này lại không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Diệu đi đến gần, nhìn vào bên trong quan quách, đó là một thi thể nữ.

Tuy không có thi biến, nhưng thân xác của nàng lại giống như người thường, căn bản không nhìn ra dấu vết tử vong.

Lâm Diệu và những người khác đã quen thấy loại thi thể này, nhưng đối với giáo sư Trình và những người khác, đây là thu hoạch lớn nhất.

Họ tụ tập bên cạnh quan quách, không để ý đến những món minh khí có giá trị bên trong, mà đều đang quan sát thi thể nữ, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng kinh ngạc, cảm thấy thật kỳ diệu.

Đột nhiên, giáo sư Trình lên tiếng: "Đạo gia, ngài có thể xem qua một chút không?" Lâm Diệu đến gần quan quách, giáo sư Trình hỏi: "Đạo gia, ngài có nhìn ra thi thể này được xử lý như thế nào không?

Lại có thể qua bao nhiêu năm mà không có thay đổi rõ rệt, giống như vừa mới chết vậy." Lâm Diệu nhìn thi thể nữ, sau đó đưa tay ra cẩn thận chạm vào cánh tay thi thể, rồi mới nói: "Đây là thi thể được hun khói, bề mặt của nó đã hình thành một lớp màng mỏng, chỉ cần lớp màng mỏng này không bị phá vỡ, hẳn là có thể bảo quản rất lâu." Thực ra nó có chút giống lớp màng chống oxy hóa trên các sản phẩm bằng sắt, có thể cách ly không khí.

Nghe Lâm Diệu giải thích, giáo sư Trình và những người khác càng kinh ngạc hơn, chuẩn bị mang thi thể về để nghiên cứu kỹ thuật đã thất truyền này.

Lâm Diệu nghe vậy bất đắc dĩ lắc đầu, nếu thứ này dễ nghiên cứu như vậy, sao đến bây giờ vẫn chưa có thành quả nào?

Cũng không phải chưa có ai phát hiện ra loại thi thể này, nhưng Lâm Diệu cũng không muốn đả kích sự tự tin của ông ta.

Trước chiếc quan tài đá cuối cùng, Lâm Diệu có một dự cảm, thứ bên trong quan quách này, có thể có liên quan đến con mắt trên tấm lụa.

Chiếc quan quách cuối cùng, Lâm Diệu chuẩn bị tự mình động thủ.

Kể từ khi nhìn thấy hình thêu con mắt đó, hắn luôn có cảm giác bất an.

Đứng bên cạnh quan quách, Lâm Diệu cẩn thận cảm nhận, sau đó mới bắt đầu đẩy nắp quan.

Khi nắp quan bay ra, tình hình bên trong quan quách hoàn toàn lộ ra.

Trong quan tài này lại không có thi thể, mà đặt một chiếc lò hương nhỏ màu đen.

Loại lò hương này là loại dùng để đốt trầm hương, trên có một nắp lò rỗng, dùng để tỏa ra khói do hương liệu đốt cháy tạo thành.

Nhưng chiếc lò hương trước mắt lại cho Lâm Diệu một áp lực lớn, như thể thứ bên trong sẽ uy hiếp đến tính mạng của hắn.

Sắc mặt Lâm Diệu có chút khó coi, hắn vẫy tay với những người xung quanh: "Tất cả lui về sau đi, thứ bên trong nguy hiểm, để ta tự mình xem." Đợi mọi người đều đến nơi an toàn, Lâm Diệu rút Phục Ma Đao, chuẩn bị dùng mũi đao cẩn thận mở nắp lò hương, xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Khi nắp lò từ từ di chuyển, Lâm Diệu quan sát kỹ tình hình bên trong, chỉ thấy bên trong có một con côn trùng màu xanh lục đang nằm im.

Con côn trùng này trông giống chuồn chuồn, nhưng cánh của nó chỉ có một cặp, đồng thời hình thể cũng không lớn bằng chuồn chuồn bình thường.

Nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy mắt con côn trùng, Lâm Diệu thầm kêu không ổn.

Hóa ra mắt của con chuồn chuồn này giống hệt hình thêu trên tấm lụa, khi Lâm Diệu nhìn thấy, hắn cảm giác suýt nữa đã rơi vào ảo cảnh.

May mà hắn mang theo Định Thần Châu, nếu không không biết sẽ

xảy ra chuyện gì.

Cảm nhận kỹ, Lâm Diệu phát hiện con côn trùng trước mắt không hề chết, hiện tại nó không động, chỉ vì đang trong giấc ngủ sâu, giống như ngủ đông.

Lâm Diệu nghĩ một lúc, quyết định cẩn thận vẫn hơn, chuẩn bị phong ấn con côn trùng lại lần nữa.

Đối với những thứ không hiểu rõ, không nên tùy tiện trêu chọc là tốt nhất.

Đáng tiếc, ý định của Lâm Diệu tuy tốt, nhưng không có cơ hội thực hiện.

Chương 331

Ngay khi Lâm Diệu chuẩn bị từ từ đặt nắp lại, một thuộc hạ của giáo sư Trình đột nhiên ho khan một tiếng lớn, con côn trùng trong lò hương liền bị kinh tỉnh.

Nhìn con côn trùng đã khôi phục sinh lực, Lâm Diệu không trực tiếp động thủ giết nó, vì hắn không có chút tự tin nào.

Lùi về sau, Lâm Diệu nhìn chằm chằm con côn trùng đang bay ra nói: "Tất cả bảo vệ mình, không được nhìn vào mắt con côn trùng, sẽ sinh ra ảo giác." Sau đó lại nhìn đám người giáo sư Trình đang sợ hãi nói: "Giáo sư Trình, sai lầm mình gây ra thì tự mình gánh chịu đi, hy vọng lát nữa ông vẫn còn sống." Nghe vậy, sắc mặt của giáo sư Trình và những người khác lập tức trở nên trắng bệch, đặc biệt là người vừa ho khan, mặt càng không còn chút huyết sắc nào.

Đột nhiên, con côn trùng động, nó từ từ bay về phía giáo sư Trình và những người khác, đến trước mặt một người đàn ông.

Trùng hợp thay, người này chính là người đã phát ra tiếng ho.

Nhìn con côn trùng trước mặt, hắn ta đột nhiên dùng tay đập chết nó.

Sững sờ một lúc, hắn cười nói: "Ha ha, không sao, tôi đập chết nó rồi, thấy chưa?" Những người khác lần lượt thả lỏng, sau đó cười khen ngợi người đàn ông đó.

Chỉ có Lâm Diệu và những người khác, không những không thả lỏng, ngược lại càng căng thẳng hơn.

Vừa rồi Lâm Diệu thấy người đàn ông đập chết con côn trùng, hắn biết sự việc sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, nếu không huyết

mạch của hắn đã không cảnh báo mạnh mẽ như thế.

Đột nhiên, người đàn ông vừa cười nói quỳ xuống đất, sắc mặt thảm bại, đồng thời ôm chặt cổ họng mình, như thể có người đang bóp cổ hắn, khó thở.

Thấy vậy, Lâm Diệu biết con côn trùng đã ra tay rồi, nhưng không biết nó tấn công bằng cách nào.

Từ từ, người đàn ông ngã xuống đất, tay ôm cổ họng cũng buông ra, chết rồi.

Nhìn một cảnh tượng quỷ dị như vậy xảy ra trước mắt, giáo sư Trình và những người khác có chút suy sụp.

Có vài người bắt đầu chạy loạn, nhưng không ai dám chạy về phía Lâm Diệu và những người khác, vì ở đó có súng đe dọa.

Lâm Diệu không để ý đến những người khác, mà vẫn luôn chăm chú nhìn thi thể trên mặt đất, cảm giác biến hóa của thi thể chưa kết thúc, hẳn là sẽ có diễn biến tiếp theo.

Quả nhiên, lại một lúc sau, chỗ cổ họng của thi thể bắt đầu phồng lên, từ từ cổ họng vỡ ra, từ bên trong bay ra rất nhiều côn trùng, giống hệt con vừa bị đập chết.

Con côn trùng này chỉ cần tiếp xúc là có thể đẻ trứng vào cơ thể người sao?

Chuyện này cũng quá phi khoa học rồi, vừa rồi rõ ràng đã bị đập chết.

Nhìn đám côn trùng quỷ dị ngày càng nhiều, Lâm Diệu dẫn tộc nhân từ từ lùi lại.

Những thứ trước mắt này có thể sẽ ngày càng nhiều, căn bản không có cách nào giết hết.

Đột nhiên, Lâm Ý nói: "Tộc trưởng, chúng ta dùng súng phun lửa thì sao?

Chúng ta hiện không ở trong ngôi mộ thời Hán đó nữa, mà ở tầng dưới hơn, dùng súng phun lửa ở đây hẳn là không có vấn đề gì chứ?" Nghe vậy, Lâm Diệu suy nghĩ kỹ, đúng vậy, vừa rồi mọi người đi thẳng xuống dưới, lại thêm sự chênh lệch độ cao của ao nước trước đó, dùng lửa ở đây sẽ không xảy ra vấn đề.

Thế là Lâm Diệu nói: "Tất cả nghe lời Lâm Ý, đi lấy súng phun lửa, giết hết lũ côn trùng này." Nhìn đàn côn trùng đang bay, Lâm Diệu và những người khác trực tiếp bóp cò.

Ngọn lửa dữ dội phun thẳng vào giữa đàn côn trùng, trong không khí bắt đầu lan tỏa một mùi protein cháy khét.

Theo sự dọn dẹp của ngọn lửa, số côn trùng sống sót ngày càng ít, cuối cùng tất cả đều biến mất.

Nhưng, còn lại một con côn trùng, bất luận mọi người dùng lửa tấn công thế nào, nó đều không có chút thay đổi nào, như thể hoàn toàn không sợ lửa.

Thấy vậy, mọi người ngừng tấn công, từ từ rời khỏi phạm vi hoạt động của con côn trùng.

Lâm Diệu nghĩ một lúc, đột nhiên lấy ra một bình đan bằng ngọc thạch, chuẩn bị thử phong ấn con côn trùng vào trong bình.

Để đảm bảo an toàn, Lâm Diệu trực tiếp đeo găng tay lụa tơ tằm băng, nếu thật sự không bỏ vào được, hắn chuẩn bị thử sức mạnh hàn lạnh.

Khi Lâm Diệu không ngừng tiến lại gần, con côn trùng cũng từ từ bay về phía hắn, nhưng đến gần thì không tiến thêm nữa, dường như không thích sự lạnh lẽo tỏa ra từ găng tay lụa tơ tằm băng.

Thấy vậy, Lâm Diệu vui mừng, đi nhanh hai bước, chọn đúng thời cơ, trực tiếp bỏ con côn trùng vào trong bình đan.

Lâm Diệu nghĩ một lúc, cảm thấy không chắc chắn, lại cắt ngón tay, nhỏ vào trong bình mấy giọt máu tươi, chuẩn bị thử xem có thể dùng máu giết chết nó không.

Cầm bình ngọc lên, Lâm Diệu dùng đèn chiếu vào bình, chuẩn bị xem tình hình bên trong.

Đáng tiếc bình ngọc quá dày, ánh đèn xuyên qua không thuận lợi, chỉ có thể nhìn thấy bóng mờ mờ ảo ảo, căn bản không nhìn rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Đặt bình đan xuống, Lâm Diệu nhìn xung quanh, phát hiện người mà giáo sư Trình mang theo đã chết quá nửa, chỉ còn lại bốn người.

Giáo sư Trình vận khí không tệ, lại không bị thương, sắc mặt có chút trắng bệch.

Giải quyết xong nguy hiểm, Lâm Diệu nói: "Được rồi, mọi người thu dọn đi, trước tiên rời khỏi đây, ai biết được có xảy ra nguy hiểm gì khác không." Sau khi thu dọn đơn giản, mọi người nhìn hai lối đi còn lại mà ngẩn người.

Một trong số đó đã bị Lươn Âm chặn kín, phía sau có thể là nơi sinh sống của chúng.

Hướng còn lại tuy hiện tại không có động tĩnh gì, nhưng cũng không thể xác định bên trong có an toàn không.

Lâm Diệu suy nghĩ một lúc, chuẩn bị đi theo thông đạo không có Lươn Âm.

Bất kể phía sau có nguy hiểm hay không, ít nhất con đường này cũng sạch sẽ.

Bước vào thông đạo, mọi người cẩn thận di chuyển.

Con côn trùng gặp phải trước đó cho thấy mức độ nguy hiểm ở đây rất cao, không thể sơ suất như trước nữa, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đi khoảng 10 phút, mọi người cảm nhận được nhiệt độ phía trước dường như ngày càng thấp.

Con đường mà mọi người đang đi dường như được đào thẳng xuống dưới, tuy không rõ ràng, nhưng đã có thể cảm nhận được.

Đi qua một góc rẽ, mọi người cuối cùng cũng đến một không gian khác.

Vừa bước vào, mọi người đầu tiên cảm nhận được một luồng khí lạnh, tiếp theo bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh.

Chương 332

Đây là một hang động tự nhiên, không có bất kỳ dấu vết nhân tạo nào.

Toàn bộ không gian bên trong đều là thủy tinh, đại bộ phận là trong suốt không màu, sau đó có một phần nhỏ có màu sắc khác.

Dưới ánh đèn, cả không gian như một giấc mơ, mê hoặc lòng người.

Trước tiên thưởng thức cảnh đẹp ở đây, sau đó Lâm Diệu cẩn thận cảm nhận, không phát hiện ra khí tức nguy hiểm nào.

Sau đó hắn nói: "Mọi người nghỉ ngơi ở rìa thông đạo đi, bổ sung thể lực." Sau khi ngồi xuống, Lâm Diệu đầu tiên lấy ra bình đan đựng con côn trùng, chuẩn bị quan sát kỹ, xem con côn trùng này rốt cuộc là thứ gì.

Lâm Diệu đầu tiên lấy ra một bình rượu, sau đó rót cho các tộc nhân, để họ làm ấm người, rồi đặt bình đan vào miệng bình rượu.

Đợi nắp mở ra, hắn trực tiếp cho bình đan vào trong, sau đó vặn chặt nắp bình rượu lại.

Từ từ quan sát một lúc, Lâm Diệu phát hiện con côn trùng căn bản không hoạt động.

Sau khi lật ngược bình rượu, bên trong chảy ra chất lỏng màu đen, cũng không có dấu vết của con côn trùng.

Thấy sự thay đổi này, Lâm Diệu sững sờ, chẳng lẽ con côn trùng đã bị máu của hắn hòa tan?

Biến thành chất lỏng màu đen?

Nguyên lý biến hóa là gì?

Máu của hắn cũng quá bá đạo rồi, gần bằng cả nước hóa thi rồi.

Thấy con côn trùng đã bị giết chết, Lâm Diệu cũng không cảm thấy thất vọng, dù sao một thứ nguy hiểm như vậy, chết đi cũng là một chuyện tốt.

Trong lúc mọi người đang ăn, giáo sư Trình lên tiếng hỏi: "Đạo gia, mỗi lần xuống mộ đều nguy hiểm như vậy sao?" Lâm Diệu liếc nhìn ông ta một cái, không vui nói: "Chứ sao?

Chẳng lẽ là đi nghỉ mát à?

Trong mộ bất kể thứ gì cũng không thể sơ suất, phải biết rằng một sơ suất nhỏ của ngươi có thể khiến cả đội bị tiêu diệt.

Giống như trước đó, chẳng phải một cái hắt hơi không để ý đã hại chết đồng bạn của ông sao?" Nghe lời Lâm Diệu, sắc mặt giáo sư Trình càng khó coi hơn, đột nhiên vẻ mặt thay đổi, như thể đã hạ quyết tâm.

Ông ta ngẩng đầu nói: "Đạo gia, sau khi trở về tôi sẽ đề xuất với hội hợp tác cùng Cửu Môn, lúc đó hy vọng sự hợp tác của chúng ta sẽ diễn ra vui vẻ.

Việc xuống mộ này đối với người làm nghiên cứu như chúng tôi quá nguy hiểm, chuyện này nên giao cho người chuyên nghiệp làm." Gật đầu, Lâm Diệu bình tĩnh nói: "Giáo sư Trình, nói thật, ông đưa ra lựa chọn này thực ra tôi cũng không vui mừng gì.

Sự hợp tác này trông có vẻ như Cửu Môn chiếm được lợi." "Nhưng thực tế, khi Cửu Môn không hợp tác với ông, chẳng lẽ không có mộ để đào sao?

Chẳng phải cũng luôn bận rộn sao?

Ngược lại sau khi hợp tác, thu hoạch của Cửu Môn lại phải chia một nửa.” Nhìn giáo sư Trình đang trầm tư, Lâm Diệu thầm cười.

Thực ra Lâm Diệu cố tình nói vậy, nói thật, là Cửu Môn đã chiếm được lợi.

Tuy Cửu Môn không thiếu mộ để đào, nhưng loại mộ đó so với những ngôi mộ có lịch sử và truyền thừa căn bản không thể so sánh, giá trị minh khí bên trong cũng một trời một vực.

Sau khi hợp tác, thu nhập của Cửu Môn sẽ tăng lên không ít, đồng thời nguy hiểm cũng sẽ giảm đi một chút.

Dù sao hội khảo cổ muốn đào mộ thì đa số đều biết thân phận của chủ mộ, có thể tra cứu tài liệu.

Chỉ cần có sự chuẩn bị, dựa vào trình độ nghiệp vụ của Cửu Môn, tổn thất nhân viên chắc chắn sẽ giảm xuống mức thấp nhất.

Nghỉ ngơi gần xong, mọi người tiếp tục lên đường.

Đi trong hang động đầy màu sắc, Lâm Diệu trong lòng âm thầm nâng cao cảnh giác.

Câu nói “càng đẹp càng nguy hiểm”, tuy không phải tuyệt đối, nhưng trong đa số trường hợp đều đúng.

Tiếp tục đi, thủy tinh phía trước đã có sự thay đổi, bây giờ chiếm đa số là thủy tinh màu xanh lục, như thể mọi người đã đi vào một lãnh địa khác vậy.

Đi giữa những viên thủy tinh biến hóa đa dạng này, mắt của mọi người có chút không đủ dùng.

Đột nhiên, Lâm Diệu ngăn mọi người tiếp tục đi, nhỏ giọng nói: “Tất cả giữ im lặng, không được cử động lung tung.” Xung quanh lập tức im lặng, đột nhiên sau lưng mọi người có tiếng sột soạt, âm thanh

rất nhỏ, nếu không phải môi trường xung quanh cực kỳ yên tĩnh, Lâm Diệu có thể cũng khó phát hiện.

Từ từ quay đầu lại, Lâm Diệu trực tiếp hét lớn: "Mau chạy, không chết thì chạy nhanh lên." Nói rồi hắn chạy về phía trước, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Hóa ra, sau lưng mọi người không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều kiến, thân thể của những con kiến đó trông rất giống với những viên thủy tinh vừa thấy.

Hoặc có lẽ những viên thủy tinh đó thực chất là do những con kiến này tụ tập lại mà thành.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, Lâm Diệu phát hiện thủy tinh phía trước cũng đã có sự thay đổi, giống như sụp đổ vậy, sau đó biến thành từng con kiến màu xanh lục.

Thấy vậy, mọi người cuối cùng cũng biết nguy hiểm từ đâu đến, ai nấy đều chạy nhanh hơn, chuẩn bị trước khi đàn kiến hợp vây, chạy thoát ra ngoài.

Đáng tiếc, kiến thực sự quá nhiều, mọi người cuối cùng cũng dừng bước, không còn đường đi nữa.

Vừa rồi Lâm Diệu đã thử dùng bùa trừ côn trùng, phát hiện đối với những con kiến này căn bản không có tác dụng, chúng không sợ.

Dừng bước, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, thử dùng súng phun lửa xem có tác dụng không." Nghe lệnh của Lâm Diệu, Lâm Nhất trực tiếp lấy súng phun lửa ra, nhắm vào đàn kiến bóp cò.

Đáng tiếc, tuy ngọn lửa có tác dụng, nhưng tốc độ tiêu diệt quá chậm, căn bản không nhanh bằng tốc độ di chuyển của đàn kiến.

Thấy vậy, Lâm Diệu nhíu chặt mày, sau đó trực tiếp ra lệnh: "Không cần quan tâm nữa, năm người Lâm Nhất dùng lựu đạn mở

đường, Bàn Tử, Lâm Ý, hai người thử dùng đạn cháy.” Đi theo sau năm người Lâm Nhất, theo tiếng nổ của lựu đạn từ từ tiến về phía trước, nhưng tốc độ quá chậm, chẳng mấy chốc mọi người sẽ phải đối mặt trực diện với đàn kiến.

Lâm Ý và Bàn Tử ở bên cạnh bắt đầu thử nghiệm đạn cháy.

Nhiệt độ của loại đạn này cực kỳ cao, họ muốn xem nó gây sát thương thế nào với đám kiến lửa.

Nếu không hiệu quả, có lẽ Lâm Diệu sẽ phải dùng đạo thuật để mở đường.

Chương 333

Theo sau hai viên đạn cháy được bắn vào bầy kiến, nhiệt độ cao bùng lên trong chớp mắt, trực tiếp thiêu rụi đám kiến xung quanh.

Mặc dù hiệu quả, nhưng phạm vi quá nhỏ, dù vậy cũng tạm ổn, ít nhất có thể giết chết kiến ngay lập tức.

Lâm Diệu suy nghĩ một lúc, quyết định sẽ dùng đạo thuật mở đường, sau đó phối hợp với sự hỗ trợ của đạn cháy, hẳn là có thể xông ra khỏi vòng vây của bầy kiến.

Vừa rồi Lâm Diệu đã dùng 《Thính Lôi》 để dò xét, lối ra chỉ cách đây khoảng sáu mươi mét, nếu sử dụng đạo thuật, mọi người hẳn có thể nhanh chóng xông tới.

Thế là Lâm Diệu phân phó: "Tất cả mọi người nghe đây, lát nữa hãy chuẩn bị sẵn đạn cháy.

Khi ta chuẩn bị đạo thuật, hãy dùng đạn cháy để chặn bầy kiến lại, sau đó ta sẽ mở đường cho mọi người, nhưng hãy nhớ, hành động phải thật nhanh." Sau khi dặn dò xong, Lâm Diệu bắt đầu chuẩn bị kỹ năng uy lực mạnh nhất là 《Ngũ Lôi Chú》, các tộc nhân cũng bắt đầu dùng đạn cháy để ngăn cản bầy kiến.

Thời gian trôi qua, Lâm Diệu đã chuẩn bị xong 《Ngũ Lôi Chú》, trực tiếp phóng về phía bầy kiến trước mặt.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy năm con lôi long được tạo thành từ sấm sét lao vào giữa bầy kiến tàn sát.

Những con kiến lửa mà ngay cả ngọn lửa cũng khó đối phó, nay lại bị lôi long biến thành từng làn khói bụi.

Nhân cơ hội này, mọi người vội vàng tiến về phía trước.

Khi bị bầy kiến bao vây lần nữa, Lâm Diệu quay đầu nhìn lại, phát hiện cả nhóm mới đi được chưa đầy năm mét.

Cứ thế này, có lẽ chưa đến nơi, pháp lực của hắn đã cạn kiệt.

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu nhịn đau, lấy ra một tấm Hỏa Long Phù từ trong không gian.

Hắn thật sự không muốn dùng những lá bùa này, vì dùng một tấm là mất một tấm, đều là đồ tốt.

Nhưng tình hình trước mắt, chỉ có thể dùng một tấm, nếu không có thể sẽ bị đám kiến này cắn chết.

Truyền pháp lực vào để kích hoạt lá bùa, Lâm Diệu hét lớn: "Tất cả lùi lại, chuẩn bị sẵn sàng." Vừa dứt lời, hắn kích hoạt Hỏa Long Phù trong tay rồi ném ra.

Sau đó mọi người nhìn thấy một luồng ánh lửa chói mắt, dần dần ngưng tụ thành một con hỏa long khổng lồ, lao thẳng vào giữa bầy kiến.

Những nơi hỏa long đi qua, tất cả kiến lửa đều bốc hơi, ngay cả đá trên mặt đất cũng có phần nóng chảy.

Mọi người cố gắng chịu đựng luồng khí nóng rát, đi theo con đường mà hỏa long đã mở, không lâu sau đã đến được đầu kia của thông đạo.

Quay đầu nhìn lại bầy kiến đang đuổi theo, Lâm Diệu dựa vào mối liên kết yếu ớt với hỏa long, điều khiển nó bay ngược lại.

Khi vào giữa bầy kiến, nó liền phát nổ.

Thân thể vỡ nát của hỏa long biến thành những ngọn lửa rải rác khắp nơi, những ngọn lửa này có thể cháy được một lúc lâu, hẳn là đủ để mọi người thoát khỏi phạm vi truy đuổi của bầy kiến.

Cả nhóm nhanh chóng chạy vào thông đạo, chạy dọc theo đó khoảng mười phút mới dừng lại.

Mọi người dựa vào vách tường nghỉ ngơi, chủ yếu là vì bốn người giáo sư Trình, thể chất của họ thực sự quá kém, nếu chạy nữa có thể sẽ chết vì kiệt sức.

Giáo sư Trình nghỉ ngơi một lúc, thở hổn hển rồi tò mò hỏi: "Đạo gia, ngài vừa sử dụng thuật pháp sao?

Không phải bây giờ đã là thời đại mạt pháp rồi ư?

Tại sao ngài lại có thể tu tập được vậy?" Nhìn giáo sư Trình đầy tò mò, Lâm Diệu cười nói: "Thời đại mạt pháp thì sao?

Trí tuệ của con người là vô hạn, phương pháp tu hành đều do con người nghĩ ra, chẳng lẽ trong thời đại mạt pháp thì không có cách nào tu tập đạo thuật sao?" Giáo sư Trình gật gù, có chút cuồng nhiệt hỏi: "Đạo gia, không biết tôi có thể tu tập được không?" Lâm Diệu lắc đầu: "Chưa nói đến việc ông có tư chất tu tập hay không, chỉ riêng tuổi tác của ông đã sớm không còn thích hợp để tu tập nữa rồi." "Đây đều là bí mật bất truyền, ông nghĩ người ta sẽ dạy ông sao?" Bàn Tử chen vào, chẳng thèm để ý đến giáo sư Trình đang thất vọng, đúng là nghĩ hão, cái gì cũng muốn học.

Một lúc sau, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Lần này, thông đạo không chỉ đi xuống dưới mà còn là một con đường quanh co, dường như đang dẫn về hướng lúc trước, có lẽ là một tầng không gian dưới lòng đất khác.

Bốn mươi phút sau, mọi người cuối cùng cũng đến cuối con đường.

Nơi này hẳn cũng là một nơi tế tự, nhưng đối tượng tế tự lại là một cỗ quan quách, không biết bên trong có phải là thi thể của người

đó hay không.

Thạch thất này hẳn là nằm bên dưới không gian có những cột đá đầy ác quỷ kia, máu tươi từ phía trên chảy xuống theo những đường dẫn được khắc trên vách đá.

Chỉ có điều trong căn phòng đó có tám cỗ thi thể được đặt trên các cột đá, máu tươi chảy xuống theo đường ống rỗng bên trong cột đá.

Lâm Diệu vốn đang tò mò, bây giờ cuối cùng cũng biết máu đó chảy đi đâu, tất cả đều chảy vào cỗ quan quách bằng đồng ở rìa bệ đá.

Đến gần quan quách, chỉ thấy trên đó có khoét một lỗ nhỏ, máu tươi từ vách đá chảy xuống, nhỏ giọt vào lỗ nhỏ trên quan quách.

Lâm Diệu cẩn thận cảm nhận, vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Bên trong quan quách lại phong ấn một con bánh tông, dựa theo khí tức thì hẳn đã đạt đến cấp Thi Vương.

Nhưng chủ nhân ngôi mộ này cũng quá khác người rồi, lại nuôi một con bánh tông, còn bày ra thủ đoạn để nuôi dưỡng nó, để làm gì chứ?

Làm thú cưng sao?

Nghe Lâm Diệu miêu tả, mọi người lần lượt đến gần quan quách, chuẩn bị xem con bánh tông bên trong trông như thế nào.

Nhìn đám người trước mắt, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Bốn người giáo sư Trình tò mò xem thì cũng thôi đi, các tộc nhân khác cũng xem làm gì, lại chẳng phải chưa từng thấy, có gì đáng xem chứ.

Lâm Diệu nhìn cỗ quan quách trước mắt, bên ngoài có bố trí các chốt khóa, chỉ khi mở chốt khóa, nắp quan tài mới có thể mở ra, nếu không dù con bánh tông bên trong có náo động thế nào cũng không vấn

đề gì.

Chủ nhân ngôi mộ này thật thú vị, lẽ nào con bánh tông này là người tình của hắn sao?

Lại phải cẩn thận nuôi dưỡng như vậy.

Đột nhiên, cỗ quan quách bằng đồng rung lắc dữ dội, bên trong còn kèm theo một tiếng gầm rống, dọa cho bốn người giáo sư Trình vội vàng lùi lại, không còn tò mò nữa.

Chương 334

Lâm Diệu suy nghĩ, nếu thả nó ra rồi mới giải quyết thì quá phiền phức, không bằng cứ giết chết con bánh tông trước rồi hãy mở nắp xem tình hình.

Nghĩ xong Lâm Diệu liền hành động, đẩy cỗ quan quách ra ngoài, để máu không thể chảy vào được nữa.

Sau đó hắn cười, rạch một vết thương trên lòng bàn tay mình, nhỏ máu vào lỗ nhỏ trên quan quách bằng đồng.

Khi giọt máu tươi đầu tiên nhỏ vào, cả cỗ quan quách bắt đầu rung lắc dữ dội.

Các tộc nhân thấy hành động của Lâm Diệu, nhìn nhau cười một tiếng, rồi vui vẻ đè chặt cỗ quan quách lại, cũng muốn xem hiệu quả ra sao, thật quá thú vị.

Khi máu tươi từng giọt từng giọt rơi xuống, sự rung lắc của quan quách ngày càng yếu đi, bên trong cũng không còn tiếng động nào nữa.

Để cho chắc ăn, Lâm Diệu nhỏ thêm mười giọt máu tươi nữa, sau đó mới băng bó đơn giản vết thương.

Lúc này mới có thể mở nắp xem hiệu quả.

Bàn Tử tiến lên, cẩn thận mở chốt khóa quan quách, sau đó đẩy nắp quan tài.

Cùng với một tiếng ma sát, nắp quan tài bị đẩy ra.

Đầu tiên xộc vào mũi là một mùi máu tanh nồng nặc, nhưng so với mùi đã ngửi trước đó, mùi này vẫn có thể chịu được, không đến mức khiến mọi người ngạt thở.

Lâm Diệu bước tới, cẩn thận quan sát tình hình bên trong quan quách, chỉ thấy một con bánh tông bị xiềng xích bằng đồng khống chế.

Bây giờ con bánh tông này đã bị máu của Lâm Diệu giết chết, không có chút phản ứng nào.

Nhưng cách bố trí bên trong thật thú vị, tứ chi của con bánh tông đều bị xiềng xích bằng đồng khóa chặt, cổ cũng vậy, bị khống chế vững chắc trong quan quách.

Đồng thời, miệng của nó có một thiết bị giống như cái phễu, chống miệng nó mở ra, đối diện ngay với lỗ nhỏ trên nắp quan tài lúc trước, để máu có thể chảy vào.

Bàn Tử gãi đầu, thắc mắc nói: "Tộc trưởng, chủ nhân ngôi mộ này có ý gì vậy?

Chẳng lẽ chỉ để nuôi một con thú cưng chơi thôi sao?" "Tôi thấy không giống, tôi lại cảm thấy con bánh tông này dường như có thâm thù đại hận với chủ nhân ngôi mộ, làm vậy là để tra tấn nó." Lâm Nhất bên cạnh lại có ý kiến khác.

Suy đoán của hai người đều có lý, nhưng thông tin mà mọi người biết hiện tại quá ít, căn bản không có cách nào đưa ra phán đoán.

Lâm Diệu suy nghĩ một lát rồi nói: "Đem thi thể con bánh tông ra ngoài, chúng ta kiểm tra kỹ lưỡng, tiện thể xem trong cơ thể nó có thi đan không." Nghe Lâm Diệu phân phó, các tộc nhân vội vàng hành động, chuẩn bị chặt đứt xiềng xích trước rồi mới lấy thi thể ra.

Lúc này, giáo sư Trình đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Đạo gia, lát nữa thi thể con bánh tông này, có thể giao cho tôi nghiên cứu được không?" Lâm Diệu nhớ lại hành động nhỏ máu lúc trước của mình, lắc đầu nói: "Thi thể con bánh tông này không được, lát nữa tôi sẽ mổ nó ra, nên ông xem thứ khác đi nhé?" Nghe vậy, giáo sư Trình kinh ngạc nói:

“Ngài thật sự muốn giải phẫu nó sao?

Ở đây không tiện lắm nhỉ?

Dụng cụ cũng không có.” Lâm Diệu cười lắc đầu: “Giáo sư Trình, ông cứ xem đi, mục đích giải phẫu của chúng ta không giống nhau, lát nữa ông sẽ biết nguyên nhân, biết đâu còn có thể thấy được thứ tốt đó.” Trong lúc nói chuyện, thi thể con bánh tông đã được lấy ra, đặt trên mặt đất.

Lâm Diệu bước tới nhìn một cái rồi nói: “Được rồi, bắt đầu đi, ta đi xem bên trong quan quách.” Để các tộc nhân tiến hành thao tác với thi thể con bánh tông, Lâm Diệu đi đến gần cỗ quan quách, cẩn thận nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong có một lớp máu tươi phủ dưới đáy, trong lớp máu dường như có giấu thứ gì đó, có vài chỗ có thể thấy được những bóng đen lờ mờ.

Hắn lấy ra một con dao găm, từ từ di chuyển trong lớp máu dưới đáy quan quách, kiểm tra thứ bên trong.

Đột nhiên, Lâm Diệu cảm thấy dao găm khựng lại, hẳn là đã chạm phải thứ gì đó.

Hắn cẩn thận di chuyển dao găm, từ từ vớt thứ đó ra.

Chỉ thấy đó là một đầu của một sợi xích đồng, đầu kia hẳn là nối với đáy quan quách.

Đặt sợi xích xuống, hắn lại tiếp tục tìm kiếm, không lâu sau lại phát hiện thêm một sợi xích khác, sau đó không tìm thấy gì nữa.

Lâm Diệu dừng động tác, nhìn hai sợi xích trước mắt rồi chìm vào suy tư.

Hắn là có thể mở được đáy quan quách, nhưng nó sẽ dẫn đến đâu?

Đang suy nghĩ, Bàn Tử gọi: "Tộc trưởng, ngài xem này, con bánh tông này giống như một cái nhà kho vậy." Quay đầu nhìn lại, hóa ra các tộc nhân đã phanh thây con bánh tông ra làm tám mảnh, lấy ra ba thứ đặt trên mặt đất.

Hắn đi tới xem, thứ đầu tiên là một viên nội đan màu đỏ, trông có vẻ tốt.

Cầm nó trong tay, hắn nói với giáo sư Trình: "Thấy chưa?

Nội đan trong cơ thể bánh tông, là thứ tốt đấy, nhưng tiếc là không dùng được." Trong ánh mắt tiếc nuối của giáo sư Trình, Lâm Diệu trực tiếp cất viên nội đan đi.

Đây là thứ tốt có thể tăng pháp lực, không thể đưa cho giáo sư Trình nghiên cứu được.

Nhìn sang món thứ hai, đó là một tấm hổ phù, chỉ có thể nhận ra là từ thời Hán, nhưng xuất xứ cụ thể có lẽ cần phải về tra tài liệu mới biết.

Nhưng được giấu kỹ như vậy, hắn cũng không phải là một món đồ bình thường.

Hắn ném hổ phù cho giáo sư Trình: "Xem đi, nghiên cứu lai lịch của thứ này." Món đồ cuối cùng có chút kỳ lạ, là một tấm thẻ bài bằng đồng, trên đó có những đường khắc rất nhỏ, trông giống như một tấm bản đồ.

Nhìn một lúc, Lâm Diệu đột nhiên kinh ngạc phát hiện, lộ trình trên đó rất giống với lộ trình mọi người đã đi trước đó, có lẽ đây là bản đồ lộ trình trong mộ.

Cẩn thận đối chiếu với vị trí hiện tại của mọi người, Lâm Diệu phát hiện cổ mộ này mới chỉ được họ khám phá một nửa, vẫn còn một nửa còn lại.

Nhưng nửa sau của lộ trình trên tấm thẻ bài bằng đồng được khắc rất phức tạp, có vài chỗ không hiểu ý nghĩa cụ thể.

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu gọi mọi người lại, nói: "Mọi người xem thử, những đường vân trên đây có thể là bản đồ lộ trình trong ngôi mộ này, hãy nghiên cứu xem có phát hiện gì không." Lâm Diệu thì lùi sang một bên, bắn một phát súng, sau đó vận chuyển 《Thính Lôi》, chuẩn bị đối chiếu với những đường vân đó xem có gì khác biệt không.

Khi âm thanh lan ra, bản đồ trong đầu Lâm Diệu ngày càng phức tạp, cho đến khi âm thanh biến mất cũng không có kết quả hoàn hảo, chỉ nghe ra được một phần nhỏ địa hình.

Mở mắt ra, Lâm Diệu đi thẳng đến gần quan quách, vừa rồi hắn đã phát hiện ra một vấn đề.

Nếu tiếp tục đi theo thông đạo, đoạn đường phía sau có tiếng động của rất nhiều thứ đang hoạt động, tuy nghe không rõ, nhưng không ngoài khả năng là cơ quan hoặc một số sinh vật nguy hiểm nào đó.

Nơi mà thông đạo dưới đáy quan quách nối đến cũng giống như vậy, nhưng nơi đó dường như là một con đường tắt, có thể tránh được những rủi ro không rõ.

Chương 335

Nhưng bây giờ Lâm Diệu có chút do dự, chủ nhân ngôi mộ này thật sự tốt bụng đến mức để lại một con đường tắt sao?

Giúp người khác tránh được rủi ro, nghe có vẻ không thể nào.

Lâm Diệu suy nghĩ kỹ một lúc, đột nhiên dùng tay đẩy cỗ quan quách, quả nhiên phía dưới đã bị bịt kín.

Nhưng điều này cũng không làm khó được Lâm Diệu, hắn trực tiếp lấy dao găm ra, men theo đáy quan quách đâm vào, sau đó từ từ rạch một vòng.

Ngay lập tức, quan quách bị tách ra, khi hắn dùng sức đẩy lại lần nữa, không còn chút trở ngại nào.

Nhưng Lâm Diệu đẩy rất chậm, hắn cảm thấy phía dưới hẳn cũng có xích đồng khóa đáy.

Đẩy ra một khoảng, Lâm Diệu quả nhiên phát hiện xích đồng phía dưới, nhưng ở đây chỉ có một sợi.

Như vậy mới đúng, có một sợi ở trên sáng, thì ở dưới tối cũng bố trí bẫy.

Hai sợi xích, một sợi để mở cửa, sợi còn lại để kích hoạt cơ quan.

Nhưng bây giờ đã vô dụng rồi.

Thấy Lâm Diệu dời cỗ quan quách đi, phát hiện ra một thông đạo mới, những người đang nghiên cứu bản đồ ở bên cạnh đều đi tới.

Lâm Ý nhìn thông đạo rồi nói: "Tộc trưởng, thông đạo này không có trên bản đồ, nhưng nhìn vị trí, hẳn là có thể đi thẳng đến mộ thất thứ hai từ dưới lên." "Ừ, cũng gần như vậy, lát nữa chúng ta sẽ đi

thẳng xuống từ đây, thông đạo bên kia không an toàn.

Nhưng lúc xuống dưới tuyệt đối không được chạm vào sợi xích đồng đó, phía dưới hẳn là có nối với bố trí đặc biệt." Nghe lời Lâm Diệu, mọi người đều gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó chuẩn bị dây thừng.

Lần này Lâm Diệu đi trước, lo lắng phía dưới có nguy hiểm, các tộc nhân sẽ không đối phó được.

Men theo dây thừng đi xuống, khoảng ba phút sau, Lâm Diệu cuối cùng cũng đặt chân xuống mặt đất.

Đây là một mộ thất hoa lệ, các bức tường xung quanh đều được trang trí bằng đủ loại vàng ngọc, trên đỉnh mộ thất có ba viên dạ minh châu dùng để chiếu sáng, trông vô cùng xa hoa.

Dựa vào ánh sáng của dạ minh châu, Lâm Diệu cẩn thận quan sát bốn phía, chỉ thấy quan quách trong mộ thất này là một cỗ kim quan, đặt ở trung tâm mộ thất.

Trên đó khắc đầy những hoa văn thần bí, trên nắp quan tài thì khắc một con khổng tước xinh đẹp, trông rất có thần, đang xòe đuôi.

Xung quanh đặt một vài cái kệ, trên đó có một số minh khí, nhưng những thứ đó không phải là quý giá nhất.

Ngược lại, đôi cột đèn ở hai bên quan quách mới là bảo bối quý giá nhất, đó là một đôi đèn Nhạn Túc thời Hán tinh xảo, thực sự là đồ tốt.

Những người phía sau cũng lần lượt xuống dưới, ai nấy đều bày tỏ sự yêu thích chân thành đối với mộ thất này.

Nhưng Lâm Diệu lại bất đắc dĩ lắc đầu, rõ ràng là thấy trong mộ thất có nhiều minh khí nên mới vui mừng như vậy, lại cứ phải nói cho hay.

Quay người lại, tầm mắt của Lâm Diệu theo sợi xích đồng đến gần một cái hòm đá ở bên trái mộ thất.

Xem ra đây là thủ đoạn do chủ nhân ngôi mộ bố trí, cũng không biết bên trong giấu thứ gì khó đối phó.

Lâm Diệu cũng không tò mò, trực tiếp dùng Phục Ma Đao chặt đứt sợi xích, sau đó rời khỏi khu vực hòm đá.

Vừa rồi huyết mạch đã đưa ra cảnh báo, xem ra thứ bên trong cũng có uy hiếp với hắn.

Trở lại bên cạnh mọi người, Lâm Diệu dặn dò: "Thấy cái hòm đá bên kia không?

Tất cả tránh xa nó ra, tuyệt đối không được động vào, tuy không biết bên trong có gì, nhưng rất nguy hiểm, tốt nhất mọi người nên ghi nhớ trong lòng." Quan sát một vòng, Lâm Diệu chuẩn bị mở quan tài.

Nơi này ngoài một số minh khí ra, không còn thứ gì khác, ngay cả một bức bích họa cũng không có.

Đứng trước kim quan, Lâm Diệu nói: "Bàn Tử, mở quan tài đi, xem bên trong có thứ gì tốt không, tốt nhất đừng để chúng ta đi một chuyến công cốc." Muốn mở loại kim quan này không giống như quan quách thông thường, đầu tiên cần tìm ra sợi tơ vàng nằm giữa thân và nắp quan tài, sau khi gỡ ra mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Bàn Tử đứng gần kim quan, cẩn thận sờ soạng, đi hai vòng mới phát hiện ra sợi tơ vàng.

Nó được giấu quá kín đáo, lại biến thành một phần của hoa văn điêu khắc, nếu không đủ cẩn thận có thể đã bỏ qua.

Bàn Tử cẩn thận gỡ sợi tơ vàng ra, từ từ vuốt theo sợi tơ để tìm đầu nối bên kia, nằm ở một chiếc lông đuôi của con khổng tước.

Tiếp theo, Bàn Tử cẩn thận kéo chiếc lông đuôi đó, quả nhiên nó bị Bàn Tử kéo ra, để lộ một thiết bị giống như nút bấm cơ quan.

Lúc này mới tìm ra mấu chốt để mở quan tài, nút bấm lộ ra này gọi là "kim ngọc lương duyên", sau khi nhấn xuống, cả cỗ quan quách sẽ lộ ra bốn tay cầm, chỉ cần hai người đồng thời dùng sức là có thể nhấc cả nắp quan tài lên.

Nhưng điều này không có nghĩa là nắp quan tài đã được mở, ngược lại đã đến bước nguy hiểm nhất.

Lâm Nhất và Lâm Nhị tiến lên giúp đỡ, nhấc nắp kim quan lên, sau đó nhìn thấy giữa nắp và thân quan tài lại có rất nhiều sợi tơ vàng nối liền, chỉ khi giải được bước này mới có thể mở quan quách.

Bàn Tử không ngừng sờ những sợi tơ vàng này, từng chút một cảm nhận lực đạo bên trong.

Nếu là tơ vàng bình thường, hắn sẽ trực tiếp cắt đứt, những sợi có vấn đề sẽ để lại xử lý sau.

Bốn người giáo sư Trình bên cạnh lúc này nhìn đến mắt tròn xoe, không ngờ chỉ một việc mở quan tài đơn giản mà lại có nhiều kiến thức như vậy.

Giáo sư Trình nhỏ giọng hỏi: "Đạo gia, loại quan quách này có thường thấy trong các ngôi mộ không?" Lâm Diệu lắc đầu: "Không thường thấy.

Nói thật, tôi đã xuống rất nhiều mộ, nhưng loại kim quan này cũng là lần đầu tiên tôi thấy, chủ yếu là vì công nghệ chế tác quá khó." "Chưa nói đến bố trí cơ quan bên trong, chỉ riêng những sợi tơ vàng này, vào thời đại đó không có máy móc, chế tạo những sợi tơ vàng mảnh như vậy đều là làm thủ công, thợ thủ công có tay nghề cao siêu như vậy lại có mấy người?" "Cho nên loại quan quách này rất hiếm,

đồng thời cũng rất quý giá, giá trị nghiên cứu của nó còn gấp nhiều lần giá trị bản thân." Trong lòng đã có câu trả lời, giáo sư Trình như có điều suy nghĩ gật đầu, sau đó có chút ngại ngùng nói: "Đạo gia, không biết cỗ kim quan này lát nữa có thể phân cho tôi không?

Đương nhiên giá tiền tôi sẽ bù lại." Lâm Diệu suy nghĩ một lát, để lại kim quan cũng là để bán lấy tiền, không bằng bán thẳng cho giáo sư Trình, giá còn có thể cao hơn một chút.

Thế là hắn gật đầu nói: "Đương nhiên có thể, lát nữa chúng ta sẽ thương lượng, trước tiên hãy xem tay nghề của Bàn Tử đã." Trong lúc Lâm Diệu và giáo sư Trình nói chuyện, Bàn Tử đã cắt đứt hết những sợi tơ vàng dùng để đánh lừa, bây giờ chỉ còn lại bảy sợi tơ vàng nối liền thân và nắp quan tài.

Bảy sợi tơ vàng còn lại này rất đặc biệt, cũng cần phải cắt đứt, nhưng có vấn đề về thứ tự.

Mỗi sợi tơ vàng phía dưới đều nối với một cơ quan nhỏ, một khi sai sót, cơ quan bên trong sẽ bị kích hoạt, lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

Bàn Tử đi mấy vòng cũng không quyết định được thứ tự, lau mồ hôi nói: "Tộc trưởng, cơ quan phía sau này, tôi thật sự không có cách nào, ngài ra tay đi." Nghe vậy, Lâm Diệu gật đầu, sau đó mặt không biểu cảm nói: "Ừ, được, nhưng Bàn Tử về sau mỗi ngày thời gian luyện công tăng gấp đôi, Lâm Nhất giám sát." Vừa nghe lời này, cả người Bàn Tử như muốn sụp đổ.

Chương 336

Đây không phải là trừng phạt sao?

Sớm biết vậy đã quan sát kỹ hơn một chút rồi.

Còn các tộc nhân bên cạnh, đừng nói là đồng tình, đã sớm bắt đầu trêu chọc Bàn Tử rồi.

Lâm Diệu đến trước kim quan, cẩn thận quan sát bảy sợi tơ vàng còn lại, mỗi sợi đều quan sát gần một phút.

Thực ra thứ tự của những sợi tơ vàng này không khó xác định, chỉ cần quan sát cẩn thận đều có thể phát hiện ra quy luật ẩn chứa bên trong, nhưng nhất định phải có kiên nhẫn, đồng thời cũng phải có khả năng quan sát tỉ mỉ.

Thông qua kiểm tra vừa rồi, Lâm Diệu đã phát hiện ra quy luật của bảy sợi tơ vàng.

Mặc dù bảy sợi tơ vàng trông rất mảnh, nhưng thực tế trên đó lại có làm ký hiệu, thông qua những ký hiệu này, có thể dễ dàng sắp xếp thứ tự cho chúng.

Theo quy luật đã phát hiện, Lâm Diệu bắt đầu cắt từng sợi tơ vàng một.

Khi tất cả các sợi tơ vàng đều bị cắt đứt, hắn nghe thấy kim quan truyền ra một tiếng "cạch".

Chỉ thấy nút bấm trên nắp quan tài tự động hạ xuống, cho thấy cơ quan bên trong đã được giải trừ.

Hắn ra hiệu cho Lâm Nhất và Lâm Nhị đặt nắp kim quan xuống, sau đó thấy nắp quan tài không hề rơi xuống mà bắt đầu xoay tròn.

Sau khi xoay ngược chiều kim đồng hồ hai vòng, hai người lại một lần nữa tiến lên nhấc nắp kim quan.

Lần này nắp quan tài được nhấc thẳng sang một bên, để lộ bố trí bên trong kim quan.

Hóa ra bên trong kim quan còn có một lớp nữa, lớp này và nắp quan tài được nối với nhau bằng một thiết bị xoắn ốc.

Sau khi cơ quan được giải trừ, hai thứ mới tách rời.

Thao tác tiếp theo đơn giản hơn, chỉ cần mở lớp tiếp theo là có thể thấy được cảnh tượng bên trong kim quan.

Lâm Diệu tiến lên, đặt tay lên thiết bị xoắn ốc bên trong, sau đó thấy lớp bên trong giống như vảy cá, từ từ di chuyển về phía mép thân quan tài.

Khi sự biến đổi dừng lại, tình hình bên trong kim quan hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Bên trong yên lặng nằm một cỗ thi thể nữ, ngoại hình không có biến đổi đặc biệt, vẫn giữ được dáng vẻ lúc sinh thời, nhưng thi thể nữ này có điểm không hài hòa.

Rõ ràng là khuôn mặt của một người phụ nữ trưởng thành, nhưng cơ thể lại giống như một đứa trẻ, vô cùng nhỏ bé.

Đột nhiên, Lâm Diệu ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, giống như mùi hoa mai.

Hắn vội vàng nói: "Tất cả lùi lại, trong quan quách có độc, mau đeo đồ phòng độc vào." Đợi mọi người chuẩn bị xong, hắn mới lại đi đến gần kim quan, cẩn thận quan sát thi thể bên trong.

Nhìn một lúc, giáo sư Trình đột nhiên nói: "Đạo gia, ngài xem kìa, thi thể chúng ta nhìn thấy dường như chỉ có một nửa." Nhìn vào nơi

giáo sư Trình chỉ, Lâm Diệu mới phát hiện, thi thể nhìn thấy bây giờ có thể chỉ là phần thân trên của thi thể nữ, phần thân dưới của cô ta có thể đã bị giấu đi.

Lâm Diệu quan sát cẩn thận, đột nhiên phát hiện một nút bấm cơ quan trên thành trong của kim quan.

Hắn ra hiệu cho mọi người lùi ra sau, sau đó trực tiếp nhấn nút.

Tiếp theo, một trận tiếng cơ quan vận hành vang lên, thi thể trong quan quách từ từ được nâng lên, sau đó phần thân dưới của cô ta cũng xuất hiện.

Hóa ra nó được giấu trong lớp xen kẽ bên trong kim quan.

Một lúc sau, toàn bộ thi thể nữ được nâng lên trên kim quan, sau đó cơ quan dừng lại.

Lần này, toàn bộ thi thể đều lộ ra.

Tiến đến quan sát, Lâm Diệu suy đoán ý đồ của chủ nhân ngôi mộ khi làm vậy, chẳng lẽ để bảo quản tốt thi thể nữ sao?

Vậy cũng không cần bố trí phức tạp như vậy.

Đột nhiên, Lâm Diệu chú ý thấy, khi chân của thi thể nữ duỗi ra, miệng của cô ta cũng mở ra.

Thấy vậy, mắt Lâm Diệu sáng lên, vội vàng đến gần đầu thi thể nữ, cẩn thận nhìn vào trong miệng cô ta.

Sau đó Lâm Diệu nhìn thấy, ở cổ họng thi thể nữ có một sợi tơ vàng, phía dưới hẳn là có nối với thứ gì đó.

Tác dụng của thi thể nữ này, nếu Lâm Diệu không đoán sai, hẳn là dùng để bảo quản món đồ đó.

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, xem trong bụng thi thể nữ có cơ quan không." Lâm Nhất cẩn thận dò xét, sau đó nói: "Tộc

trưởng, bên trong hẳn là một thiết bị nổ, có chút giống thất bảo hạp, nhưng lại có một số biến đổi khác." Lâm Diệu gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó lấy dao găm ra, trực tiếp mổ cổ họng thi thể nữ.

Đã có cơ quan thì cứ đơn giản bạo lực một chút, trực tiếp mổ ra xem chẳng phải tốt hơn sao, đỡ lãng phí thời gian đoán mò bố trí cơ quan bên trong, chưa chắc đã đoán đúng hoàn toàn.

Sau khi mổ ra, bố trí bên trong hoàn toàn lộ ra.

Chỉ thấy ở giữa là một hộp gỗ màu đen, hai đầu trên dưới đều có tơ vàng nối liền, một khi kéo động, sẽ kích hoạt cơ quan ở bụng thi thể nữ.

Thật âm hiểm.

Cắt đứt hai bên tơ vàng, Lâm Diệu trực tiếp lấy hộp đen ra, sau đó nói: "Đưa thi thể nữ trở lại kim quan đi, cũng là một người phụ nữ khổ mệnh, bị người ta dùng làm kho chứa bảo vật." Cẩn thận mở hộp ra, chỉ liếc một cái, Lâm Diệu trực tiếp đóng nắp hộp lại.

Thứ bên trong không thể để giáo sư Trình và những người khác nhìn thấy, nếu không sẽ phải diệt khẩu.

Hắn cất hộp gỗ màu đen đi, sau đó nhìn ánh mắt tò mò của mọi người, đặc biệt là ánh mắt của nhóm giáo sư Trình, Lâm Diệu trầm giọng nói: "Thứ bên trong, các vị không nên biết, nếu không ai cũng không sống nổi.

Nhớ kỹ, hãy quên hết những gì vừa thấy, đừng để ta phát hiện có tin tức gì truyền ra ngoài." Nhìn vẻ mặt có chút âm trầm của Lâm Diệu, bốn người giáo sư Trình lần lượt gật đầu, tỏ ý sẽ không nói lung tung, vả lại họ cũng không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Nhìn mọi người đang quan sát xung quanh, Lâm Diệu ngồi xuống một góc mộ thất, cẩn thận suy nghĩ về thứ vừa nhìn thấy.

Bên trong không phải thứ gì khác, mà là một hộp đầy mảnh vỡ thiên thạch, Lâm Diệu chỉ liếc qua cũng biết số lượng không dưới hai mươi mảnh.

Nhưng tại sao ở đây lại xuất hiện mảnh vỡ thiên thạch?

Chương 337

Số lượng nhiều như vậy, lẽ nào ngôi mộ này cũng có liên quan đến những ngôi mộ trước đó sao?

Xem ra lát nữa phải kiểm tra kỹ mộ thất chính, nếu thật sự có bí mật...

Lâm Diệu mặt không biểu cảm liếc nhìn bốn người giáo sư Trình.

E rằng bốn người họ sẽ phải ở lại đây vĩnh viễn, mặc dù Lâm Diệu không muốn làm vậy.

Xem bên trong rốt cuộc có thứ gì rồi hãy quyết định.

Lặng lẽ suy nghĩ một lúc lâu, Lâm Diệu đứng dậy, nhìn mọi người đã quan sát gần xong, lên tiếng nói: "Được rồi, đến lúc mang đồ ra ngoài rồi, có nhiều thời gian để xem sau, bây giờ chúng ta đến mộ thất chính xem thử." Trước cửa đá cuối cùng, Lâm Diệu vẫy tay, các tộc nhân tiến lên đẩy cửa đá.

Cùng với tiếng ma sát chói tai, mộ thất chính bí ẩn cuối cùng cũng lộ ra trước mắt mọi người.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mọi người đều sững sờ, thật quá kinh ngạc.

Vốn dĩ họ nghĩ, những mộ thất phía trước đã tinh xảo như vậy, mộ thất chính chẳng phải sẽ càng xa hoa hơn sao?

Nhưng không, nơi này không những không liên quan gì đến hai chữ "xa hoa", mà ngược lại còn vô cùng tồi tàn.

Cả gian mộ thất chỉ rộng khoảng hai mươi mét vuông, không có bất kỳ đồ trang trí nào, chỉ có ở vị trí trung tâm mộ thất, một cỗ quan quách bằng đá yên lặng nằm đó, trên đó ngay cả hoa văn cũng không

có.

Thấy cảnh này, Bàn Tử có chút do dự nói: "Tộc trưởng, chúng ta không đi nhầm chỗ chứ?

Lạc vào mộ của người khác rồi sao?" Nghe lời Bàn Tử, những người khác đều gật đầu, nơi này quả thật quá tồi tàn, căn bản không giống mộ thất chính của một cỗ quan quách như vậy.

Lâm Diệu lắc đầu, nói: "Cứ mở quan tài xem trước đã, phong cách của cánh cửa đá này không có thay đổi đặc biệt, nơi này hẳn là mộ thất chính, không sai được." Đứng gần thạch quan, Lâm Diệu trực tiếp nhíu mày, thạch quan cho hắn cảm giác không tốt, cảnh báo từ huyết mạch cũng rất rõ ràng, thứ bên trong chắc chắn không phải loại dễ đối phó.

Nhắm mắt cảm nhận, hắn thấy trong thạch quan có một luồng khí tức quen thuộc, hắn là đã gặp ở đâu đó, nhưng có chút không nhớ ra.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Diệu nói: "Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, thứ bên trong hẳn là khó đối phó, đừng chủ quan." Nghe phân phó, các tộc nhân lần lượt lấy vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu.

Đột nhiên, Lâm Diệu sững người, hắn vừa nhớ ra đã gặp luồng khí tức thần bí đó ở đâu.

Đó là con quái vật trước cửa đồng trong thiên cung, khí tức ở đây rất tương tự với nó.

Lẽ nào bên trong cũng là một con quái vật trường sinh dị loại?

Nhưng tại sao nó lại chọn nơi này?

Nơi này căn bản không có cách nào ức chế tác dụng phụ của trường sinh, chẳng phải đang tìm chết sao?

Không hiểu rõ các mối liên hệ bên trong, nhưng Lâm Diệu vẫn

nhắc nhở: “Còn nhớ con quái vật trong thiên cung không?

Thứ trong thạch quan này hẳn là giống nó, cũng là một loại quái vật trường sinh dị loại, chỉ không biết nó cộng sinh với động vật gì.” Nghe vậy, các tộc nhân càng thêm cẩn thận, lần trước họ đã chịu thiệt không nhỏ, mặc dù bây giờ thực lực của mọi người đã mạnh hơn, nhưng ai dám chắc con quái vật ở đây cũng giống như con đã gặp lần trước.

Lâm Diệu không trì hoãn thêm nữa, trực tiếp đá bay nắp thạch quan ra ngoài, phát ra một tiếng nổ lớn, con quái vật bên trong quan quách cũng lộ ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy con quái vật này, nửa thân trên là hình người, nhưng nửa thân dưới lại giống hệt sinh vật thằn lằn mà mọi người đã gặp trước đó, cả cơ thể trông vô cùng ghê tởm, cũng không biết lúc đầu đã chấp nhận nó như thế nào.

Nắp quan tài mở ra, nghe thấy tiếng động, con quái vật bên trong trực tiếp đứng dậy, nhưng thực ra không phải là đứng.

Chỉ thấy nửa thân dưới của nó bò trên mặt đất, nửa thân trên thì thẳng đứng, có chút giống nhân mã trong game.

Nhìn con quái vật trước mắt, cảm nhận khí tức mạnh mẽ trên người nó, Lâm Diệu nghiêm nghị nói: “Lâm Nhất, năm người các ngươi trực tiếp sử dụng 《Thần Đả Thuật》, nếu không sẽ không phải là đối thủ của nó.” Năm người Lâm Nhất không chút do dự, lập tức sử dụng kỹ năng 《Thần Đả Thuật》, sau đó cũng không trì hoãn, lao thẳng về phía con quái vật đang có chút mơ hồ.

Năm người được 《Thần Đả Thuật》 gia trì, sức mạnh và tốc độ đều tăng cường, trực tiếp bao vây con quái vật trong đao trận.

Nhìn năm thanh Phục Ma Đao lóe hàn quang, không ngừng chém

lên người con quái vật, để lại từng vết đao, Lâm Diệu mới yên lòng.

Con quái vật này có chút đặc biệt, lúc năm người Lâm Nhất chưa ra tay, khí tức của nó không ngừng tăng lên, may mà Lâm Diệu đã hạ lệnh kịp thời, nếu không không biết con quái vật sẽ trở nên mạnh đến mức nào.

Bây giờ khí tức của nó cuối cùng cũng không thay đổi nữa, đối mặt với sự tấn công của năm người, nó cũng không biết phải ứng phó ra sao.

Đột nhiên, con quái vật trước mắt mở mắt ra, trực tiếp tấn công Lâm Nhất đang ở gần nhất.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", Lâm Nhất bị đuôi của con quái vật đánh trúng, lùi lại mấy bước.

Một đòn này cũng trực tiếp phá vỡ đao trận của năm người, con quái vật bị vây khốn lập tức thoát ra khỏi vòng vây.

Nhìn con quái vật đang lao về phía mình, Lâm Diệu giơ lên 《Chưởng Tâm Lôi》 đã chuẩn bị sẵn, hét lên: "Chuẩn bị đi, ta sẽ ném nó trở lại." Giọng vừa dứt, một tiếng sấm vang lên, con quái vật vừa rồi còn hung hăng lao tới, lại bị đánh bay trở lại vào trong đao trận của năm người.

Năm người Lâm Nhất nhân cơ hội này, một lần nữa vận chuyển đao trận.

Trên người con quái vật cũng để lại một vết cháy đen, đó là nơi bị 《Chưởng Tâm Lôi》 đánh trúng.

Lần này, năm người Lâm Nhất không phạm sai lầm nữa, vững vàng khống chế con quái vật, mặc dù sát thương gây ra không nhiều, nhưng cũng không tồi.

Lâm Diệu cũng không rảnh rỗi, năm người Lâm Nhất đã sử dụng

《Thần Đả Thuật》 mà đối mặt với con quái vật trước mắt cũng chỉ có thể đánh ngang tay, thỉnh thoảng còn bị phản kích trúng, thật đã xem thường con quái vật này.

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu đột nhiên bắt đầu vận chuyển 《Tru Tà》, nhìn phù văn khổng lồ từ từ thành hình, Lâm Diệu hét lên: "Lát nữa nắm bắt cơ hội, sử dụng 《Bạt Đao Trảm》." Khi năm người Lâm Nhất nhìn thấy phù văn khổng lồ bay về phía con quái vật, năm người lập tức lùi lại nửa bước, thu đao về vỏ, bắt đầu chuẩn bị kỹ năng 《Bạt Đao Trảm》.

Lâm Diệu cũng không nhàn rỗi, hắn luôn cảm thấy đòn tấn công của năm người tuy có thể gây trọng thương cho con quái vật, nhưng muốn giết chết nó rất khó, thế là hắn cũng bắt đầu chuẩn bị kỹ năng 《Bạt Đao Trảm》.

Cùng với tiếng gầm giận dữ của con quái vật, phù văn khổng lồ từ từ bị mài mòn, để lại trên người nó vết thương đen kịt, tỏa ra từng luồng âm khí.

Thấy hiệu quả kỹ năng 《Tru Tà》 kết thúc, năm người Lâm Nhất không trì hoãn, lập tức sử dụng kỹ năng 《Bạt Đao Trảm》.

Năm luồng hàn quang lạnh lẽo lóe lên, trên người con quái vật lập tức xuất hiện năm vết thương sâu thấy xương.

Đồng thời, năm vết thương đó cũng bắt đầu bốc lên khói đen dày đặc, đều là âm khí cô đặc.

Nhìn con quái vật bị khói đen bao phủ, Lâm Diệu cũng không trì hoãn, lao thẳng đến bên cạnh nó, nhắm kỹ năng 《Bạt Đao Trảm》 vào cổ con quái vật.

Chương 338

Chỉ thấy một tia sáng lướt qua, sau đó bóng dáng Lâm Diệu và con quái vật lướt qua nhau.

Cùng với tiếng Lâm Diệu thu đao, đầu của con quái vật rơi xuống đất, sau đó là tiếng cơ thể nó ngã xuống.

Thấy con quái vật đã được giải quyết, mọi người thở phào nhẹ nhõm, khí thế của con quái vật thực sự quá áp bức, vừa rồi mọi người đều không dám thở mạnh.

Nhìn năm người Lâm Nhất có chút mệt mỏi sau khi giải trừ 《Thần Đả Thuật》, Lâm Diệu nói: "Được rồi, năm người đi nghỉ đi, việc còn lại giao cho ta." Đến bên thi thể trên mặt đất, Lâm Diệu cẩn thận quan sát, đây là thứ giống hệt con quái vật trong thiên cung, chỉ là vật cộng sinh mà hai bên lựa chọn khác nhau mà thôi.

Nhưng con quái vật trước mắt này rõ ràng mạnh hơn con đã gặp lần trước, nguyên nhân là gì?

Đột nhiên, mắt Lâm Diệu ngưng lại, hắn nhìn thấy trên cổ tay con quái vật có đeo một chiếc vòng tay, vừa rồi không chú ý, bây giờ nhìn kỹ mới thấy các hạt trên đó đều được làm từ thiên thạch.

Thấy sự chú ý của mọi người không đặt ở đây, Lâm Diệu lặng lẽ cất chiếc vòng tay đi, sau đó đứng dậy, giả vờ như không phát hiện ra gì.

Hắn nhìn mọi người nói: "Được rồi, chúng ta xem trong quan quách có thứ gì không." Hắn thu hút sự chú ý của mọi người về phía quan quách.

Lâm Diệu đi đến bên quan quách, nhìn vào bên trong.

Đầu tiên nhìn thấy là một chiếc ấn tỳ màu xanh biếc, trông có vẻ giống loại mà quốc chủ các nước chư hầu sử dụng.

Hắn cẩn thận lấy ấn tỳ ra, chuẩn bị xem chữ dưới đáy ấn, nhưng lật lại xem, lại không có bất kỳ chữ nào, đây là một chiếc ấn tỳ chưa hoàn thành.

Quan sát kỹ lại một lần nữa, Lâm Diệu đưa nó cho giáo sư Trình đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, ông ta đã sớm không chờ được nữa.

Giáo sư Trình cầm lấy xem, cũng sững sờ, sau đó hỏi: "Đạo gia, ấn tỳ này chưa hoàn thành sao?

Lại không có khắc chữ?

Tại sao lại được chôn theo?" Lâm Diệu nhìn những thứ còn lại trong quan quách, không quay đầu lại nói: "Ai mà biết được, có lẽ chủ nhân ngôi mộ này chuẩn bị sau khi ra ngoài sẽ khắc chữ." "Nhưng tiếc là, xem ra không có cơ hội rồi.

Ông mang về nghiên cứu đi, biết đâu những hoa văn trang trí trên đó có thể giúp ông phát hiện ra thân phận của chủ nhân ngôi mộ." Nói xong, không để ý nữa, Lâm Diệu lại thò tay vào, lấy ra một chiếc tửu tôn bằng đồng trong quan quách.

Nhìn một lúc, hắn hài lòng gật đầu, những thứ bên trong đều không tồi, đều là hàng tinh phẩm.

Nhìn các tộc nhân xung quanh có chút sốt ruột, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được rồi, thu dọn minh khí đi, ta không làm mất thời gian của các ngươi nữa." Nghe vậy, các tộc nhân đều cười, sau đó không thèm để ý đến tộc trưởng của mình nữa, minh khí quan trọng hơn một chút.

Cái đám vô lương tâm này, có minh khí là không quan tâm đến

sống chết của tộc trưởng nữa.

Mất một lúc lâu, minh khí trong quan quách mới được thu dọn sạch sẽ, các tộc nhân cũng lần lượt rời khỏi khu vực quan quách.

Đột nhiên, Lâm Ý đến bên cạnh Lâm Diệu, nhân lúc những người khác không chú ý, đưa một thứ cho Lâm Diệu.

Thấy những người khác đều đang thảo luận về minh khí, không ai để ý, Lâm Diệu mới cầm lấy xem, phát hiện đó là một tấm lụa, trên đó vẽ một bức bản đồ.

Bản đồ trên đó, Lâm Diệu vô cùng quen thuộc, đó chính là lăng mộ Tần Thủy Hoàng mà họ vừa mới đến cách đây không lâu, hai cái giống hệt nhau.

Ngay cả địa cung thực sự chưa được mở, trên đó cũng có bản đồ chi tiết.

Sau khi xem xong, Lâm Diệu vội vàng cất bản đồ đi.

Tại sao thứ này lại ở đây?

Lẽ nào chủ nhân ngôi mộ này cũng đã đến Tần Lăng?

Cất bản đồ xong, Lâm Diệu nhìn Lâm Ý dò hỏi, chỉ thấy cô lắc đầu ra hiệu không ai chú ý.

Lâm Diệu mới yên tâm gật đầu.

Thấy không còn mộ thất nào nữa, Lâm Diệu lên tiếng: "Được rồi, nếu đã thu dọn xong đồ, chúng ta ra ngoài trước đi, việc còn lại giao cho hội khảo cổ học." "Giáo sư Trình, lúc đó các vị mang hết đồ đi, ước tính cho tôi một tổng giá trị, sau đó chuyển một nửa số tiền cho tôi là được." Nghe lời Lâm Diệu, giáo sư Trình vội gật đầu: "Đạo gia, yên tâm, sau khi ước tính giá trị xong, tiền sẽ lập tức được chuyển vào tài khoản của ngài, tôi sẽ không nuốt lời." "Ừ, điểm này tôi tin

tưởng.

Được rồi, chúng ta cũng nên ra ngoài rồi, lên trên giao lại công việc, tôi cũng nên về rồi." Lâm Diệu cười nói.

Thu dọn xong đồ đạc, mọi người không quay lại theo đường cũ.

Có bản đồ, họ đã sớm phát hiện ra một thông đạo an toàn, như vậy lúc người của hội khảo cổ học vào thu dọn minh khí, cũng sẽ không gặp phải đám kiến lửa quỷ dị kia.

Sau hơn ba giờ, mọi người lại một lần nữa chui ra khỏi hầm mộ, trở lại mặt đất.

Cả nhóm đi thẳng đến doanh trại của giáo sư Trình, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai sẽ trở về sơn trang.

Buổi chiều, hội khảo cổ học bắt đầu làm việc, từng đội nhân viên men theo hầm mộ đi vào, đến chạng vạng thì có kết quả.

Nhìn từng lô minh khí được bảo quản tốt, cả doanh trại chìm trong biển vui.

Lúc ăn tối, giáo sư Trình cảm kích nói: "Đạo gia, lần này thật sự cảm ơn ngài rất nhiều, nếu không có ngài ở đây, e rằng mấy người chúng tôi đều phải ở lại trong đó rồi." "Về việc hợp tác, tôi đã gửi báo cáo về tổng bộ, nhanh chóng sẽ có kết quả." "Đến lúc đó hy vọng hai bên chúng ta có thể thuận lợi triển khai hợp tác." Lâm Diệu cười gật đầu: "Đều là việc tôi nên làm, hợp tác mà, phải giúp đỡ lẫn nhau, chỉ có cùng thắng, hợp tác mới có thể lâu dài, cũng hy vọng sự hợp tác sau này của chúng ta có thể thuận lợi." Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu và mọi người lái xe về sơn trang.

Trên đường đi, Bàn Tử hỏi: "Tộc trưởng, sau này chúng ta thật sự sẽ hợp tác với hội khảo cổ học sao?" Lâm Diệu cười gật đầu: "Đương nhiên rồi, có tài liệu họ cung cấp, lúc đó tất cả các ngôi mộ

cổ đều sẽ có xuất xứ, giá trị minh khí chúng ta khai quật được sẽ tăng gấp đôi.” Nghe giá trị minh khí có thể tăng lên, các tộc nhân đều nở nụ cười.

Nhìn các tộc nhân vui vẻ, Lâm Diệu nói: “Lúc hội khảo cổ học chuyển tiền cho ta, thu nhập của các ngươi cũng sẽ tăng lên.

Số tiền lần này định tiêu thế nào đây?” Nhắc đến vấn đề này, các tộc nhân chìm trong biển hạnh phúc, lần lượt bàn bạc kế hoạch, so sánh với nhau.

Trong đó, kế hoạch của Lâm Ý khiến người ta phải chú ý nhất, cô chuẩn bị xây dựng một căn cứ nuôi cổ trùng, sau này sẽ bồi dưỡng một số trợ thủ.

Mặc dù kế hoạch nghe không có vấn đề gì, nhưng e rằng những con cổ trùng đó không có con nào là loại hiền lành, e rằng lúc đó căn cứ của Lâm Ý sẽ trở thành cấm địa của Lâm gia, hẳn là sẽ ít người dám đến quấy rầy.

Chuyến đi này, vốn chỉ định tiêu diệt Bát Kỳ, không ngờ lại tiện đường đạo một ngôi mộ.

Những thứ phát hiện bên trong thật không đơn giản.

Ngày thứ ba, mọi người cuối cùng cũng trở về sơn trang.

Trước khi họ về, hội khảo cổ học đã chuyển phần chia của lần này, xem ra hành động rất nhanh.

Chương 339

Chia tiền cho các tộc nhân, nhìn từng người vui mừng la hét, thực ra tiền của họ đã sớm đủ nhiều, tiền từ Tần Lăng lần trước đã sớm chia cho họ.

Nhưng mỗi lần thấy tiền lại kích động như vậy, hẳn là thích cảm giác kiếm được tiền.

Tạm biệt các tộc nhân đang kích động, Lâm Diệu trở về tiểu viện của mình, vừa vào cửa đã thấy hai đứa trẻ như uống say chạy tới.

Lâm Diệu vội ngồi xổm xuống, ôm hai bảo bối nhỏ vào lòng, hỏi: "Sao nào, có nhớ ba không?" Hai đứa trẻ tranh nhau hét lên: "Nhớ, nhớ ạ." Nghe tiếng nói non nớt của hai đứa, Lâm Diệu cảm thấy tinh thần sảng khoái, không còn chút cảm giác mệt mỏi nào.

Lâm Diệu phát hiện phấn hoa thần thụ quả là thứ tốt, hai đứa trẻ bây giờ chưa đầy một tuổi đã có thể nói chuyện, cũng có thể chạy, tuy chưa sõi.

Ôm hai bảo bối nhỏ, Lâm Diệu cũng ôm luôn Doãn Tân Nguyệt đang đi tới vào lòng.

Cả nhà hạnh phúc.

Ở nhà mấy ngày chăm sóc gia đình, Lâm Diệu tận hưởng cuộc sống bình dị hạnh phúc này.

Mỗi ngày không chơi game cùng hai đứa trẻ thì cũng nói chuyện phiếm với hai vợ chồng, mặc dù nói gì Lâm Diệu cũng không biết, nhưng con cái vui vẻ, hắn cũng vui theo.

Sáng hôm nay, Lâm Diệu đang cho hai đứa trẻ cưỡi ngựa, Doãn Tân Nguyệt vội vã đi vào.

Sau đó nói: “Diệu ca, xảy ra chuyện rồi, số tiền em đầu tư cho Doãn gia trước đây có vấn đề.” Nhìn Doãn Tân Nguyệt lo lắng, Lâm Diệu cười nói: “Đừng vội, coi chừng làm con sợ, chuyện tiền bạc đều là chuyện nhỏ.” Sau đó Lâm Diệu nhìn hai đứa trẻ nói: “Ba đưa các con đi tìm chị Lâm Lam chơi được không?

Các con thích chị ấy nhất mà.” Hai đứa nhỏ nghe vậy, vội vỗ tay nói: “Tìm chị, chơi, chơi.” Giao hai đứa nhỏ cho Lâm Lam chăm sóc, Lâm Diệu dẫn Doãn Tân Nguyệt sang một bên nói chuyện.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Doãn Tân Nguyệt, Lâm Diệu an ủi: “Tân Nguyệt, không sao đâu, yên tâm đi, trước tiên nói xem chuyện gì đã?” Doãn Tân Nguyệt bình tĩnh lại, cẩn thận kể lại toàn bộ câu chuyện.

Lâm Diệu nghe xong, cười nói: “Hóa ra là chuyện này à?

Không cần lo lắng, lát nữa anh đi hỏi thăm, đừng lo nữa.” “Được rồi, em trông con đi, anh đến chỗ Doãn Băng hỏi tình hình rồi nói sau.” Nói xong, ôm Doãn Tân Nguyệt một cái, Lâm Diệu quay người rời đi.

Ngồi trên xe, Lâm Diệu nghĩ về chuyện của Doãn Tân Nguyệt vừa rồi, bên trong có điều kỳ lạ.

Hóa ra Doãn Tân Nguyệt đã đầu tư một trăm triệu cho một công ty của Doãn gia, ban đầu tình hình đều rất tốt, hiệu quả kinh doanh của công ty mỗi tháng cũng không tồi.

Nhưng hôm nay đột nhiên có một người nhà họ Doãn lén lút tìm Doãn Băng, nói rằng công ty đó bây giờ thực chất là một công ty rỗng, toàn bộ tiền đã bị người phụ trách công ty lấy hết, báo cáo bây giờ đều là sổ sách giả.

Muốn chuyển hết tiền của một công ty đi, chỉ vài người thì e rằng không thể làm được, xem ra người nhà họ Doãn phụ trách công ty này đã hoàn toàn phản bội Doãn gia.

Đáng tiếc, thứ họ lấy là tiền của Lâm Diệu, làm vậy là tự tìm đường chết.

Khách sạn Minh Nguyệt, Lâm Diệu đi thẳng đến văn phòng của Doãn Băng.

Vừa đẩy cửa bước vào, Lâm Diệu kinh ngạc phát hiện, Doãn Thiên Sinh cũng ở đây, trông rất tức giận.

Lâm Diệu vội đi nhanh mấy bước nói: "Nhạc phụ, sao người cũng đến đây?

Sức khỏe của người không thể tức giận được." Nói xong, Lâm Diệu lại trách Doãn Băng: "Chuyện gì vậy, chút chuyện nhỏ này cũng phải kinh động đến ông nội sao?

Không biết sức khỏe ông không thể lao lực à?" Nghe lời Lâm Diệu, Doãn Thiên Sinh xua tay nói: "A Diệu, đừng nói nữa, là ta muốn đến, ta mà không quản nữa, Doãn gia bây giờ sắp xong rồi." "Nhạc phụ, yên tâm, có con ở đây, Doãn gia sẽ không sao đâu, người cứ nghỉ ngơi cho tốt đi." Lâm Diệu vội khuyên nhủ.

Sau đó lại nói: "Vừa rồi lúc con đến, hai đứa nhỏ ở nhà còn hỏi bao giờ được gặp ông đấy, chúng nhớ ông lắm rồi.

Đúng lúc, con bảo Doãn Băng cử người đưa ông qua đó, chuyện ở đây có con lo, yên tâm đi." Nói xong, cũng không để ý đến sự từ chối của ông lão, vội ra hiệu cho Doãn Băng, ông lão liền được vội vã đưa đến sơn trang.

Lâm Diệu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ông lão mà có mệnh hệ gì, Doãn Tân Nguyệt chẳng phải sẽ phát điên sao.

Nhìn Doãn Băng và một người trẻ tuổi khác, Lâm Diệu ngồi xuống rồi nói: "Được rồi, đều ngồi xuống đi, kể lại cho tôi nghe rõ ràng." Nghe Lâm Diệu phân phó, hai người vội ngồi ngay ngắn, nhìn

nhau một cái, người trẻ tuổi kia lên tiếng: "Dượng, cháu là Doãn Minh của Doãn gia, lần này là cháu về báo cáo." "Cháu vốn đi đến một công ty khác kiểm tra sổ sách, nhưng xe hỏng giữa đường, đúng lúc cháu ở gần công ty này nên định vào nghỉ ngơi.

Nhưng khi vào, cháu phát hiện bên trong đã sớm không còn ai, công nhân đã nghỉ việc từ lâu." "Phát hiện tình hình này, cháu gọi điện hỏi thăm, nhưng lại nghe nói mỗi tháng vẫn có báo cáo được gửi về, nên cháu vội tìm chị Doãn Băng báo cáo, không dám về nhà." Nghe xong lời của Doãn Minh, Lâm Diệu nhíu mày, sau đó bình tĩnh nói: "Tốt, chuyện này làm không tồi, cậu ra ngoài đợi tôi trước, lát nữa đi cùng tôi một chuyến, tôi dặn Doãn Băng vài việc." Nhìn cánh cửa đóng lại, Lâm Diệu trầm giọng hỏi: "Doãn Băng, nói đi, tình hình Doãn gia bây giờ thế nào, mà Doãn Minh ngay cả về nhà báo cáo cũng không dám?" Doãn Băng nghe vậy, sắc mặt trở nên khó coi, thấp giọng nói: "Dượng, Doãn gia bây giờ có chút mất kiểm soát, cha cháu căn bản không làm chủ được, bây giờ đã sớm bị gạt ra rìa rồi." Lâm Diệu tỏ vẻ đã hiểu gật đầu, xem ra ông anh vợ này không chỉ không giỏi đối nhân xử thế, ngay cả quản lý công ty cũng không làm được, đúng là một kẻ vô dụng.

Suy nghĩ một lát, Lâm Diệu nói: "Được, chuyện này ta biết rồi, chuyện công ty đó cứ từ từ, tiền cũng không mất được đâu, trước tiên giải quyết chuyện lớn của Doãn gia đã." Nói rồi, hắn đứng dậy: "Đi thôi, cùng ta về sơn trang một chuyến, cùng ông lão bàn cách giải quyết." Đưa hai người trở về sơn trang, chưa bước vào sân đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ bên trong, xem ra mọi người chơi rất vui.

Trưa ăn cơm xong, Doãn Tân Nguyệt đưa con đi ngủ trưa, Lâm Diệu đưa mọi người vào thư phòng.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Lâm Diệu nói: "Nhạc phụ, tình hình hiện tại của Doãn gia, Doãn Băng đều đã nói với con rồi." "Nếu

cha của Doãn Băng không thích hợp làm gia chủ, vậy thì đổi người khác, người thấy Doãn Băng thế nào?" Nghe vậy, Doãn Thiên Sinh chìm vào suy tư, phải cẩn thận cân nhắc được mất của việc này.

Doãn Băng bên cạnh nghe vậy, vừa định gật đầu đã bị ánh mắt của Lâm Diệu ngăn lại, căn bản không cho cô cơ hội mở miệng.

Trầm mặc một lúc lâu, Doãn Thiên Sinh nói: "Ta cũng đồng ý, Doãn Băng có năng lực, nhưng bên phía Doãn gia..." Lâm Diệu tiếp lời: "Nhạc phụ, chuyện này chỉ cần người đồng ý là được, việc sau này cứ giao cho con lo.

Nhưng Doãn gia bây giờ đã có phần mục nát, phải tiến hành đại phẫu thuật." "Mặc dù sau đó Doãn gia sẽ suy yếu một thời gian, nhưng sau khi hồi phục, Doãn gia sẽ trở thành một Doãn gia khỏe mạnh, người thấy thế nào?" Doãn Thiên Sinh nhắm mắt lại, có chút đau khổ gật đầu: "Được, A Diệu, vậy cứ theo ý con mà làm." Thấy ông lão đã đồng ý, Lâm Diệu cười nói: "Tốt, nếu đã vậy, con sẽ bảo Tân Nguyệt dọn dẹp phòng cho người, người cứ ở đây dưỡng sức một thời gian đi, đỡ phải bận tâm chuyện bên ngoài." Đưa ông lão ra ngoài, Lâm Diệu nhìn Doãn Băng đang áy náy nói: "Đây là vì tốt cho cha cô, đỡ phải mang tiếng tội nhân của Doãn gia.

Ông anh vợ của ta đúng là một kẻ vô dụng." Nhìn sắc mặt có chút khó coi của Doãn Băng, Lâm Diệu trầm giọng nói: "Sao?

Chê ta nói khó nghe?

Nhưng ta nói sai sao?

Cơ nghiệp lớn như vậy của Doãn gia, mới tiếp quản mấy năm?

Lại có thể làm đến mức này, gọi là vô dụng còn là nể mặt rồi." Trút giận xong, Lâm Diệu nhìn Doãn Băng đang im lặng nói: "Lát nữa về, dùng danh nghĩa của cha cô triệu tập tộc hội, đến lúc đó ta sẽ đến

tham gia." "Sau này cô là gia chủ của Doãn gia, bất cứ việc gì cũng phải nắm rõ trong lòng.

Giai đoạn đầu ta sẽ tìm người giúp cô, nhưng cuối cùng vẫn phải dựa vào cô." Doãn Băng nghe vậy, im lặng gật đầu, nói: "Dượng, con biết rồi, con nhất định sẽ cố gắng." Lâm Diệu lúc này mới hài lòng gật đầu: "Những việc khác không cần quản, chỉ cần làm tốt vai trò gia chủ là được, việc còn lại giao cho ta." Nói xong, Lâm Diệu nhìn sang Doãn Minh đang có chút kinh ngạc ở bên cạnh, mở miệng nói: "Doãn Minh, danh sách tất cả những người trong công ty đó cậu đều có chứ?" Thấy cậu ta gật đầu, Lâm Diệu tiếp tục: "Lát nữa ta sẽ cho tộc nhân của ta đi cùng cậu, lúc đó cậu giúp họ dẫn đường là được, còn những việc còn lại, cậu cứ xem là được." Đưa hai người đến sân tập võ, Lâm Diệu gọi: "Bàn Tử, dẫn một đội tộc nhân trẻ tuổi ra đây." Đợi các tộc nhân đến, Lâm Diệu chỉ vào Doãn Minh bên cạnh nói: "Bàn Tử, lần này ngươi dẫn đội đi xử lý một số việc, lúc đó Doãn Minh sẽ đưa danh sách cho ngươi." "Tất cả những người trong danh sách đều phải bắt lại, chỉ cần tham gia vào việc biển thủ công quỹ, tất cả đều ném xuống sông." "Lần này đưa mấy người trẻ đi rèn luyện, sau này cũng phải hành động một mình, chú ý nhiều hơn." Dặn dò xong, Bàn Tử dẫn Doãn Minh với sắc mặt có chút tái nhợt rời đi.

Lúc này Doãn Băng bên cạnh cẩn thận nói: "Dượng, làm vậy có phải hơi quá... nghiêm khắc không?" Lâm Diệu liếc cô một cái: "Nghiêm khắc?

Hay là tàn nhẫn?

Cô biết không, lúc họp, chỉ cần những kẻ bán đứng lợi ích của Doãn gia đều phải chết, đó mới gọi là đại phẫu thuật, nếu không ông nội cô sao phải suy nghĩ lâu như vậy?" "Doãn Băng, cô phải nhớ, làm gia chủ không chỉ phải nghĩ cho tộc nhân, mà quan trọng hơn là phải xuống tay được." Nói xong, Lâm Diệu không để ý nữa, để cô tự suy

nghĩ.

Sau đó Lâm Diệu gọi Lâm Ý đến, nói: "Lâm Ý, gần đây Doãn gia có thể sẽ xảy ra một số chuyện lớn, cô dẫn mấy nữ tộc nhân giúp tôi trông chừng, lúc đó không cần nương tay." Sau khi đưa Doãn Băng đi, Lâm Diệu nghĩ lại sự sắp xếp của mình, không có sơ hở.

Chương 340

Dù sao cũng đều là thủ đoạn bạo lực, loại bỏ những kẻ không nghe lời, giữ lại những kẻ nghe lời, khi chỉ còn một tiếng nói, vấn đề của Doãn gia tạm thời được giải quyết.

Việc sau này phải xem Doãn Băng, nếu cô có năng lực, Doãn gia sẽ trở nên tốt hơn, ngược lại... thì lại phẫu thuật một lần nữa thôi.

Trở về sân, Lâm Diệu thấy Doãn Tân Nguyệt đang đợi, hẳn là có chuyện muốn nói.

Thấy Lâm Diệu, Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng nói: "Diệu ca, chuyện của Doãn gia em đều biết rồi, nhưng thật sự muốn để Doãn Băng làm gia chủ sao?" Đỡ Doãn Tân Nguyệt ngồi xuống, Lâm Diệu cười nói: "Tại sao không chứ?

Phụ nữ không thể làm gia chủ sao?

Em quên Hoắc Tiên Cô rồi à?

Cả Hoắc gia đều sợ bà ấy đấy." Doãn Tân Nguyệt do dự, sau đó từ từ hỏi: "Diệu ca, vậy anh cả của em thì sao?" Nhắc đến ông anh vợ này, Lâm Diệu đầy một bụng tức, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc nói: "Tân Nguyệt, ông anh vợ của em là thứ bùn nhão không trát được tường, một kẻ vô dụng.

Gia nghiệp lớn như vậy của Doãn gia sắp bị hắn phá sạch rồi." "Vị trí gia chủ này, hắn căn bản không thích hợp để làm, sớm đuổi hắn xuống cũng là vì tốt cho hắn, đỡ phải trăm năm sau để lại tiếng xấu là một gia chủ vô dụng." Nghe Lâm Diệu đánh giá, Doãn Tân Nguyệt cũng không xin tha cho anh cả của mình nữa.

Cô biết Lâm Diệu, nếu không phải anh cả của cô quá vô dụng,

Lâm Diệu sẽ không nói thẳng thắn như vậy.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt đang lo lắng bên cạnh, Lâm Diệu vội cười nói: "Được rồi, đừng nghĩ nữa, chuyện này giao cho anh là được.

Hay là chúng ta sinh thêm một đứa con nữa nhé?" .....

Sáng ngày thứ ba, Doãn Băng gọi điện thoại, hội nghị Doãn gia đã chuẩn bị xong, tài liệu của tất cả những người phụ trách cũng đã được điều tra rõ ràng.

Lâm Diệu cúp điện thoại, cảm thấy hài lòng với hiệu suất làm việc của Doãn Băng, quả thực thích hợp làm gia chủ Doãn gia, không làm Lâm Diệu thất vọng.

Một giờ chiều, Lâm Diệu dẫn theo năm người Lâm Nhất đến phòng họp của Doãn gia.

Vừa đẩy cửa ra, tiếng tranh cãi kịch liệt truyền ra, họ đang chất vấn Doãn Băng đủ điều, tóm lại chỉ có một vấn đề, ai cho Doãn Băng quyền triệu tập hội nghị.

Nhìn phòng họp ồn ào, Lâm Diệu nhíu mày, Doãn gia thật đủ loạn, họp mà cũng như cái chợ.

Hắn rút súng ra, sau mấy tiếng súng, cả phòng họp chìm vào yên lặng, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Diệu ở cửa.

Cảm nhận ánh mắt của những người này, Lâm Diệu nói: "Là ta bảo Doãn Băng triệu tập, có ý kiến gì không?" Nghe giọng Lâm Diệu, rất nhiều người vội lắc đầu.

Họ biết vị con rể này của Doãn gia rất tàn nhẫn, một lời không hợp là sẽ giết người, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Thấy tất cả mọi người đều không có ý kiến, Lâm Diệu ra hiệu cho tộc nhân canh giữ cửa, sau đó đi đến vị trí của cha Doãn Băng ngồi

xuống.

Việc này gây ra một trận xôn xao, nhưng vì sợ danh tiếng của Lâm Diệu, những người này cũng không dám làm gì.

Lâm Diệu nhìn tài liệu trên tay, mở miệng nói: "Hôm nay gọi mọi người đến, chỉ có một việc, gia chủ của Doãn gia sau này là Doãn Băng.

Ai đồng ý, ai phản đối?" Nhìn hội trường lại một lần nữa chìm vào ồn ào, Lâm Diệu cũng không ngăn cản, phải xem thử phẩm chất của những người này.

Một lúc lâu sau, một người nhà họ Doãn đứng dậy nói: "Đạo gia, tuy ngài là con rể của Doãn gia, nhưng cũng không thể tham gia vào chuyện nhà của Doãn gia chứ?" Nhìn người nhà họ Doãn đang nói chuyện, Lâm Diệu cầm lấy tập tài liệu đầu tiên, mở ra xem rồi nói: "Ừm, phụ trách ba công ty, trong năm năm đã biển thủ một trăm hai mươi triệu tài sản của gia tộc." Nói rồi, Lâm Diệu trực tiếp bắn một phát kết liễu, không cho hắn cơ hội phản bác.

Thấy cảnh này, cả phòng họp lập tức im lặng, mỗi người đều sợ hãi nhìn Lâm Diệu.

Thấy cảnh này, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Doãn Băng, chỉ ra những con sâu mọt đó đi, giải quyết những kẻ này trước đã." Cứ mỗi khi Doãn Băng đọc tên một người, một tiếng súng lại vang lên.

Tổng cộng đã giải quyết gần một phần ba số người phụ trách mới dừng lại.

Nhìn những người phụ trách còn lại, ai nấy mặt mày tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Lâm Diệu hài lòng gật đầu, việc tiếp theo dễ dàng hơn nhiều rồi.

Ngồi lại vào ghế, Lâm Diệu lại lên tiếng hỏi: "Đối với việc Doãn

Băng làm gia chủ nhà họ Doãn, các vị có ý kiến gì khác không?" Lần này không ai dám hó hé, sợ bị Lâm Diệu cho một nhát bay đầu.

Lâm Diệu cũng chẳng thèm để ý đến phản ứng của họ, nói tiếp: "Vậy quyết định thế nhé, sau này Doãn Băng là tân gia chủ.

Hy vọng sau này mọi người có thể hết lòng ủng hộ Doãn Băng, biết chưa?" Những người đó nhìn nhau, rồi đáp: "Biết rồi." Lâm Diệu hài lòng gật đầu, rồi nói: "Được, vậy tiếp theo là cuộc nói chuyện giữa tân gia chủ và các vị, tôi không tham gia, cứ tiếp tục đi." Bước ra khỏi phòng họp, Lâm Diệu biết những người đó vốn không ủng hộ Doãn Băng, chẳng qua là bị uy hiếp nên đành phải đồng ý.

Nhưng Lâm Diệu không có nhiều thời gian để bày ra các loại kế sách, như vậy mệt mỏi quá.

Đơn giản thô bạo giải quyết trực tiếp, phần còn lại cứ xem biểu hiện của Doãn Băng.

Chỉ cần cô ta làm tốt, vị trí gia chủ sẽ vô cùng vững chắc.

Kết thúc hồi ức, Lâm Diệu nhìn Doãn Băng nói: "Tốt nhất cô nên đưa cha mình đi trước, đợi chuyện trong nhà xử lý xong xuôi rồi hãy đón ông ấy về." "Nếu không với chỉ số thông minh của ông ấy, có thể sẽ bị người khác xúi giục, rồi lại tìm đến gây phiền phức cho cô." Cho Doãn Băng một lời khuyên chân thành, Lâm Diệu rời khỏi nhà họ Doãn.

Để lại Lâm Ý và những người khác bảo vệ là đủ rồi, những chuyện còn lại không phải việc Lâm Diệu có thể lo, dù sao anh cũng không phải người nhà họ Doãn.

Ra khỏi nhà họ Doãn, Lâm Diệu cười nói: "Lâm Nhất, đi, chúng ta đến chỗ Trương Tiểu Sơn xem sao, cũng không biết chuyện hợp tác với hội khảo cổ tiến hành thế nào rồi, chúng ta qua xem thử." Trong

phòng riêng của khách sạn Minh Nguyệt, vừa bước vào đã thấy Trương Tiểu Sơn, Phật Gia và Nhị Gia đang bàn chuyện.

Thấy Lâm Diệu đến, mọi người vội vàng chào hỏi nhau rồi ngồi xuống.

Sau đó Trương Tiểu Sơn vội nói: "Đạo gia, ngài đến thật đúng lúc, có vài chuyện đang muốn tìm ngài thương lượng đây." Nhìn vào mắt Lâm Diệu, Trương Tiểu Sơn nói: "Đạo gia, về chuyện hợp tác với hội khảo cổ, bên đó có một phương án mới do ngài đề xuất, cho nên muốn hỏi ý kiến của ngài." Lâm Diệu chợt hiểu ra, gật đầu: "Ồ, đúng vậy, là do tôi đề xuất.

Như vậy cũng có lợi cho Cửu Môn chúng ta.

Trước đây chúng ta đi đạo mộ đều không có thân phận cụ thể, thu nhập cũng không cao." "Nhưng nếu hợp tác với họ, giá trị minh khí ít nhất có thể tăng gấp đôi, cũng an toàn hơn một chút." Nghe Lâm Diệu giải thích, những người khác đều gật đầu, cho rằng việc hợp tác này không tệ.

Sau đó Nhị Gia nói: "Đạo gia, nếu hợp tác, lúc đó chắc chắn có mộ tốt, cũng có mộ kém hơn một chút, nội bộ Cửu Môn chúng ta phải phân phối thế nào đây?" Nghe câu hỏi này, Lâm Diệu cười nói: "Nếu đã lo lắng phân phối không đều, vậy thì không cần phân phối nữa.

Cửu Môn mỗi nhà cử ra một đội người, những người này chuyên dùng để hợp tác với hội khảo cổ.

Đến lúc đó, số tiền kiếm được sẽ thống nhất phân chia.

Như vậy sẽ không có mâu thuẫn, lại có thể tăng cường sự hiểu biết lẫn nhau." Nghe lời của Lâm Diệu, ba người họ thảo luận một lúc, cảm thấy phương pháp này không tồi, cũng sẽ không gây ra rắc rối.

Chương 341

Sau khi xác định được phương thức phân chia lợi ích, những vấn đề còn lại đều dễ giải quyết.

Đến lúc đó hai bên thế lực gặp nhau một lần, bàn bạc kỹ lưỡng là được.

Đợi chuyện này xong xuôi, Nhị Gia gọi riêng Lâm Diệu ra ngoài, có chút chuyện riêng muốn nhờ Lâm Diệu giúp đỡ.

Trong một phòng riêng khác, Nhị Gia nhỏ giọng nói: "Đạo gia, Ngô Tam Tỉnh trước đó có liên lạc với tôi, nói muốn gặp ngài, nhưng hiện tại không tiện liên lạc với ngài, hy vọng có thể đến nhà cũ ở Hàng Thành một chuyến." Ngô Tam Tỉnh, lại tìm mình có chuyện gì?

Phiền phức không phải đã giải quyết xong hết rồi sao?

Lâm Diệu cười, nói: "Nhị Gia yên tâm đi, tôi biết rồi.

Vừa hay mấy ngày nữa tôi định đưa bọn trẻ đi du lịch, vậy thì đến Hàng Thành vậy." Nghe vậy, hai người nhìn nhau một cái, tất cả đều không cần nói thành lời.

Xong chuyện của Ngô Tam Tỉnh, Nhị Gia đột nhiên nói: "Đạo gia, sức khỏe của tôi bây giờ cũng không tốt, sau này chuyện của Cửu Môn có lẽ sẽ tham gia ít hơn." "Cho nên Đạo gia, sau này vị trí của tôi sẽ truyền lại cho Trần Bì, dù sao nó cũng là đồ đệ của tôi, cũng phải để lại cho nó chút gì đó." Nghe xong lời của Nhị Gia, Lâm Diệu thở dài nói: "Được rồi, Nhị Gia, về tôi sẽ xem Ti Văn Cẩm được bồi dưỡng thế nào rồi, nếu được thì tôi sẽ sắp xếp." "Nhưng cũng đừng vội, cứ chờ thêm một thời gian nữa xem sao." Nhìn bóng lưng rời đi của Nhị Gia, Lâm Diệu cũng có chút buồn bã.

Tuy tình bạn giữa hai người không sâu đậm, nhưng dù sao cũng đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện, bây giờ lại thêm một người cùng thế hệ sắp rời đi.

Chỉnh đốn lại tâm trạng, Lâm Diệu dẫn tộc nhân về sơn trang, những chuyện còn lại giao cho Trương Tiểu Sơn giải quyết là được.

Sau khi về sơn trang, Lâm Diệu thấy Bàn Tử và những người khác đã trở về, lúc này đang tụ tập trò chuyện.

Thấy Lâm Diệu, Bàn Tử vội nói: "Tộc trưởng, chuyện ngài giao phó đều đã làm xong cả rồi.

Mấy tộc nhân trẻ tuổi làm việc cũng nhanh nhẹn, đều là những chàng trai tốt." Lâm Diệu hài lòng gật đầu, nhìn tộc nhân trẻ tuổi nói: "Xem ra các cậu và Bàn thúc sống với nhau không tệ nhỉ, lại còn nói giúp nhau nữa." "Nhưng làm việc nhanh nhẹn là tốt, sau này cũng có thể một mình phụ trách một số việc rồi." Nghe vậy, các tộc nhân trẻ tuổi đều cười rộ lên.

Trải qua bao lâu như vậy, cuối cùng cũng đã xuất sư, sau này có thể một mình phụ trách sự vụ của gia tộc.

Nhìn những người trẻ tuổi trước mắt, trong lòng Lâm Diệu cũng có chút cảm khái, lẽ nào tâm thái của mình thật sự đã già rồi sao?

Cười cười, Lâm Diệu đột nhiên nói: "Vừa hay, bây giờ có một chuyện giao cho các cậu.

Về chuyện Cửu Môn và hội khảo cổ hợp tác, ngày mai các cậu có thể đến khách sạn Minh Nguyệt tìm Trương Tiểu Sơn hỏi thăm." Sắp xếp xong công việc, Lâm Diệu dẫn Doãn Minh vào phòng khách, nhìn Doãn Minh đã lột xác trước mắt, Lâm Diệu nói: "Lần này cậu cũng được rèn luyện rồi, chắc hẳn đã thu hoạch không ít." "Sau khi về nhà họ Doãn, hãy giúp Doãn Băng nắm quyền kiểm soát nhà họ Doãn đi,

tin rằng Doãn Băng sẽ không bạc đãi cậu đâu." Nghe lời của Lâm Diệu, Doãn Minh nói thẳng: "Đạo gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm việc cho tốt." Tĩnh lặng ngồi một lúc, Lâm Diệu tiêu hóa kỹ lại những chuyện xảy ra hôm nay, sắp xếp lại dòng suy nghĩ.

Khi trở về sân viện, Lâm Diệu đã điều chỉnh tốt tâm trạng của mình.

Nhìn bọn trẻ đang chơi đùa trong sân, Lâm Diệu cũng mặt dày tham gia vào.

Còn những chuyện khác, sớm đã bị ném ra sau đầu rồi, có chuyện gì quan trọng bằng chơi đùa chứ?

Ở nhà ngoan ngoãn chơi với bọn trẻ hai ngày, đến trưa ngày thứ ba, một nhà bốn người cùng Lâm Nhất và những người khác đã đến Hàng Thành, Lâm Diệu chuẩn bị đi gặp Ngô Tam Tỉnh.

Chiều tối hôm đó, Lâm Diệu đến nơi ở của Ngô Tam Tỉnh.

Đứng trước ngôi nhà cũ, Lâm Diệu có chút bối rối, trông như đã lâu không có ai ở.

Lẽ nào Ngô Tam Tỉnh thật sự trốn ở bên trong sao?

Vào xem thử rồi nói sau.

Trèo vào sân, Lâm Diệu cẩn thận tiến vào trong nhà, quan sát bốn phía, hoàn toàn không có dấu vết sinh hoạt của con người.

Nhưng nếu Ngô Tam Tỉnh đã hẹn ở nơi này, vậy chắc chắn có thể biết được động tĩnh bên trong, nếu không sẽ không chọn địa điểm này.

Cười một tiếng, Lâm Diệu lớn tiếng nói: "Ngô Tam Tỉnh, tôi đến rồi, ra gặp tôi đi." Nói xong, Lâm Diệu ngồi xuống, chuẩn bị đợi một lúc xem sao, nếu không có ai thì sẽ rời đi.

Không để Lâm Diệu đợi lâu, mặt đất đột nhiên di chuyển, lộ ra

một cầu thang, bóng dáng Ngô Tam Tỉnh cũng xuất hiện từ bên trong.

Lâm Diệu nhìn ông ta nói: "Ngô Tam Tỉnh, ở nhà mà cũng phải cẩn thận như vậy sao?

Kẻ thù không phải đã giải quyết xong rồi ư?

Trốn tránh cái gì vậy?" Sau khi khôi phục lại mặt đất, Ngô Tam Tỉnh cười khổ nói: "Đạo gia, không phải tôi quá cẩn thận, mà kẻ thù của nhà họ Ngô tôi vẫn còn đó.

Kẻ bị tiêu diệt chỉ là kẻ chỉ huy trên danh nghĩa thôi." "Nhà họ Ngô chúng tôi đối mặt trước giờ đều là kẻ chỉ huy trong bóng tối.

Gần đây chúng tôi lại giao thủ, hai bên thương vong đều lớn, tôi cũng thực sự hết cách rồi, cho nên mới phải cầu cứu ngài." Tiếp đó Ngô Tam Tỉnh kể chi tiết lại sự việc, lúc này Lâm Diệu mới vỡ lẽ gật đầu.

Hóa ra kẻ thù vẫn luôn hoạt động trong bóng tối, mục đích duy nhất là tìm thi thể bị vận chuyển đi năm đó, hoàn toàn không để ý đến những cuộc đấu tranh khác.

Cho nên những người này vẫn luôn bám riết nhà họ Ngô không tha.

Gần đây hai bên đã có một trận chiến, không ai chiếm được lợi thế, nhưng nhân thủ ngầm của nhà họ Ngô tổn thất quá nhiều, không còn sức phản kích.

Lần này hẹn Lâm Diệu, là muốn mượn một ít nhân thủ, tiếp tục chiến đấu với thế lực kia.

Nghe yêu cầu của Ngô Tam Tỉnh, Lâm Diệu không từ chối ngay, ngược lại còn có chút động lòng.

Những tộc nhân trẻ tuổi kia, thực ra chưa trải qua mấy trận chiến,

hiện tại còn có chút non nớt.

Nếu giúp đỡ Ngô Tam Tỉnh, có lẽ cũng là một cơ hội rèn luyện không tồi, cũng không thiệt thòi gì.

Thấy Lâm Diệu im lặng, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lấy ra một miếng "long cốt", nói: "Đạo gia, tôi không nhờ ngài giúp không công đâu.

Tôi biết ngài cần long cốt, tôi đã đặc biệt chuẩn bị cho ngài." Nhìn lướt qua phần thưởng trong tay Ngô Tam Tỉnh, Lâm Diệu không có biểu hiện gì đặc biệt.

Nồng độ huyết mạch hiện tại của anh thực ra đã đủ dùng.

Anh có một loại dự cảm, nếu hấp thu thêm một miếng "long cốt" nữa, tuy nồng độ huyết mạch sẽ tăng lên, có thể sẽ nhận được năng lực đặc biệt, nhưng sức mạnh huyết mạch cũng sẽ xảy ra bạo động.

Nồng độ huyết mạch hiện tại vừa vặn thích hợp, nhiều hơn nữa sẽ không khống chế được, dễ xảy ra chuyện.

Thế là, Lâm Diệu xua tay nói: "Không cần như vậy, tôi chỉ đang suy nghĩ một số chuyện khác thôi.

Chương 342

Về mặt nhân thủ, tôi có thể phái cho ông một ít." "Nhưng, tôi sợ đến lúc đó quản lý không tốt.

Mấy tộc nhân của tôi trước giờ đều được thả rông, tuy thân thủ ai nấy đều giỏi, nhưng tính tình cũng rất hoang dã.

Cho nên, nếu ông có thể nắm chắc, tôi sẽ phái cho ông một ít người." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, trước tiên mừng rỡ, sau đó cau mày suy nghĩ kỹ lưỡng.

Lời của Lâm Diệu ông ta tin.

Thân thủ của những tộc nhân đó ông ta cũng đã chứng kiến, biết anh không hề khoác lác, còn về mặt tính cách thì… Suy nghĩ một lúc lâu, Ngô Tam Tỉnh nói: "Đạo gia, xin ngài hãy phái cho tôi một ít nhân thủ đi, đến lúc đó tôi sẽ từ từ hòa hợp với họ." Thấy Ngô Tam Tỉnh đã quyết định, Lâm Diệu cũng không khuyên nữa, nói: "Được, vậy tôi sẽ sắp xếp.

Đến lúc đó tôi sẽ phái cho ông 12 người, hai tiểu đội, trong đó Lâm Hương và Quan Nguyệt đều là đội trưởng, lúc đó có chuyện gì có thể bàn bạc nhiều hơn với hai người họ." Nghe Lâm Diệu hứa hẹn, Ngô Tam Tỉnh vội vàng cảm ơn.

Lần này phái đến 12 tộc nhân, đó là một sức mạnh không hề nhỏ.

Có sự hỗ trợ của lực lượng này, lúc gặp kẻ thù, có thể sẽ tạo ra hiệu quả nghiền ép trực tiếp.

Bị đè nén bao nhiêu năm, cũng đến lúc nhà họ Ngô phản kích rồi.

Bàn bạc xong chuyện này, khi Lâm Diệu chuẩn bị rời đi, Ngô Tam Tỉnh lấy ra một tấm bản đồ, nói: "Đạo gia, tấm bản đồ này cũng là lễ

tạ tôi dành cho ngài, trên đó là một ngôi mộ của vương gia thời Tống." "Khi tôi tra tài liệu đã phát hiện, trong ngôi mộ đó cũng có "long cốt" tồn tại." Nhận lấy bản đồ, xem xét kỹ lưỡng, Lâm Diệu gật đầu: "Ừm, có lòng rồi.

Được, vậy tôi nhận, sáng mai tộc nhân của tôi sẽ tìm ông, đến lúc đó chuyện cụ thể cứ trực tiếp sắp xếp là được." Cất "long cốt" và bản đồ đi, lần này thu hoạch không nhỏ.

Tuy hiện tại chưa dùng đến, nhưng có thể chuẩn bị trước, đến lúc có thể khống chế được thì trực tiếp hấp thu "long cốt" là xong.

Trở về nơi ở, Lâm Diệu giao phó công việc, để Lâm Hương và Quan Nguyệt mỗi người dẫn một tiểu đội tộc nhân trẻ tuổi, cũng đến lúc phải bồi dưỡng hai người họ cho tốt rồi.

Công phu của Lâm Hương và Quan Nguyệt đều đã luyện đến mức gần như hoàn thiện, hiện tại chỉ thiếu năng lực chỉ huy.

Vừa hay nhân cơ hội này để rèn luyện.

Sắp xếp xong mọi việc, nhiệm vụ tiếp theo của Lâm Diệu là chăm sóc vợ con cho tốt.

Sau khi đi dạo hết tất cả các điểm tham quan, nếm thử hết các món ăn vặt, mọi người mới lại trở về sơn trang.

Lần này nhận được bản đồ lăng mộ nhà Tống, Lâm Diệu không định dẫn đội đi, một thời gian tới anh đều muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Sau khi về sơn trang, Lâm Diệu gọi đội một và đội hai đến, phân phó: "Đây là địa chỉ một ngôi mộ thời Tống, hai đội cùng nhau xuất phát đi, mang long cốt bên trong ra đây." Nhận lấy bản đồ, Lâm Nhất kinh ngạc hỏi: "Tộc trưởng, thật sự là mộ thời Tống sao?

Gần đây tôi nghe nói giá đồ sứ thời Tống lại tăng lên, đặc biệt là những món hiếm có.

Hy vọng lần này có thể thu hoạch tốt.” Một đám mê tiền, đều đã có không ít tài sản rồi mà vẫn hứng thú với tiền như vậy.

Nhưng ngôi mộ thời Tống này đến thật đúng lúc, vừa hay có thể chọn ra vài món tinh phẩm từ bên trong, đến lúc đó gửi đến khách sạn Minh Nguyệt, tham gia buổi đấu giá thường niên.

Thời gian thấm thoắt, năm tháng như thoi đưa, chớp mắt đã qua tám năm.

Trong những năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, trước tiên là chuyện nội bộ Cửu Môn.

Qua những năm hợp tác với hội khảo cổ, thế lực Cửu Môn mở rộng rất nhanh, tiền bạc tích lũy nhanh chóng, nhân thủ cũng không ngừng tăng lên.

Cửu Môn bây giờ đã không thể so sánh với ngày xưa.

Nhị Gia tuổi đã cao, cũng sớm đã lui về, người kế vị chính là Trần Bì.

Vị trí Tứ Gia cũng được Ti Văn Cẩm ngày càng trưởng thành kế thừa, cũng là vật về với chủ cũ.

Người đứng đầu nhà họ Ngô bây giờ đã đổi thành Hạo Thiên Chân.

Sau bao năm rèn luyện, Hạo Thiên Chân cũng đã xuất sư, hiện tại cũng là một người trong Cửu Môn đạt chuẩn.

Phật Gia cũng đã qua đời hai năm trước, tuy trước khi chết vẫn giữ một thân bí mật, nhưng cuối cùng cũng không làm ra chuyện gì bất lợi cho Cửu Môn.

Còn gia tộc của Lâm Diệu, sau bao nhiêu năm phát triển, sản nghiệp trải rộng khắp các ngành nghề, thế lực gia tộc bành trướng

nhanh chóng.

Hiện tại mỗi tộc nhân đều có sự nghiệp riêng, gia tộc phát triển phồn thịnh. gần đây Lâm Diệu đã để tộc nhân chuẩn bị sẵn sàng, cũng đến lúc đi xem thử địa cung thật sự của Tần Thủy Hoàng rồi, vừa hay cũng sắp đến kỳ hạn.

Phòng nghị sự sơn trang Vọng Nguyệt, Lâm Diệu nhìn tộc nhân ngồi bên dưới, hỏi: "Lâm Ý đi đâu rồi, vẫn chưa đến sao?" Mọi người nhìn nhau, Bàn Tử cười nói: "Tộc trưởng, tôi nghe nói việc nuôi cấy cổ trùng bên chỗ Lâm Ý cũng gần xong rồi.

Hôm nay hình như vừa đúng lúc kiểm tra thành quả, có lẽ sẽ chậm một chút?" Đang nói, Lâm Ý bước vào, nói: "Tộc trưởng, xin lỗi, chuyện bên đó vừa mới xong, có hơi muộn." Nhìn Lâm Ý bước vào, Lâm Diệu cười nói: "Không sao, cổ trùng của cậu nuôi dưỡng thế nào rồi?

Mấy hôm trước tôi nghe hai đứa nhỏ nói, căn cứ đó toàn là sâu nhỏ, đáng sợ quá." Nghe vậy, Lâm Ý vừa ngồi xuống đã cười nói: "Thành công rồi.

Hôm đó hai tiểu gia hỏa kia chạy thẳng vào phòng ấp trứng, may mà có sức mạnh huyết mạch, nếu không đã xảy ra chuyện, dọa chết tôi rồi." Nghe vậy, mọi người cười ha hả.

Kể từ khi hai tiểu gia hỏa kia có thể ra ngoài chơi, đã gây ra không ít họa, nhưng mỗi lần đều có thể hóa nguy thành an.

Bao năm nay mọi người đều đã quen rồi.

Lâm Diệu bất đắc dĩ cười lắc đầu, rồi nói: "Được rồi, chúng ta bàn chuyện chính trước đi." "Thời gian mở địa cung Tần Lăng không còn bao lâu nữa, lần này tất cả chúng ta cùng đi một chuyến đi, xem thử bên trong có thứ gì tốt, tò mò bao nhiêu năm rồi." Nghe vậy, Lâm

Nhất nói: "Tộc trưởng, chúng ta đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, chỉ chờ ngài lên tiếng thôi.

Gần đây tôi ngủ không yên, mỗi ngày đều mơ đến bảo bối bên trong đó." Nhìn tộc nhân đang cười vui vẻ, Lâm Diệu cười gật đầu: "Được, vậy chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta xuất phát." Nhìn bóng lưng rời đi của tộc nhân, trong lòng Lâm Diệu có chút cảm khái.

Mấy năm gần đây, những tộc nhân này cơ bản rất ít khi về gia tộc, đa phần đều ở bên ngoài phụ trách các loại sự vụ, mỗi người đều là một tay giỏi có thể một mình đảm đương một phương.

Tám năm qua, sự phát triển của Lâm gia cũng không phải thuận buồm xuôi gió.

Giữa chừng đã gặp phải rất nhiều khó khăn, cũng gặp phải đủ loại nhân vật.

Những vấn đề này đều do tộc nhân giải quyết, hoàn toàn không cần Lâm Diệu bận tâm.

Chính vì có những tộc nhân này cống hiến, nên Lâm Diệu mới có thời gian yên tĩnh ở bên gia đình.

Chương 343

Anh đã cho con mình một tuổi thơ hạnh phúc.

Kể từ khi chúng hiểu chuyện, Lâm Diệu rất ít khi rời khỏi gia tộc, chuyện bên ngoài cũng ít nhúng tay vào.

Anh giao phần lớn sự vụ của gia tộc cho những tộc nhân có năng lực quản lý.

Bây giờ Lâm Diệu giống như một Thái thượng hoàng, chỉ cần mỗi ngày hưởng thụ cuộc sống là được, không có chuyện gì phiền lòng.

Mấy năm nay hệ thống cũng không có phản ứng gì.

Không còn nhiệm vụ hệ thống, Lâm Diệu càng buông thả bản thân, hoàn toàn không có tâm tư đi xuống mộ, chỉ ở bên gia đình hưởng thụ cuộc sống.

Buổi trưa, Lâm Diệu đến khách sạn Minh Nguyệt, chuẩn bị gặp Doãn Băng.

Bây giờ Doãn Băng đã là gia chủ thực thụ của nhà họ Doãn.

Tuy lúc đầu người nhà họ Doãn không phục, nhưng dần dần việc kinh doanh của nhà họ Doãn bắt đầu phục hồi, lợi nhuận mỗi năm đều tăng lên.

Thấy được báo đáp, người nhà họ Doãn cũng dần chấp nhận Doãn Băng.

Nhà họ Doãn bây giờ cũng đã trở thành một gia tộc thịnh vượng.

Trong văn phòng trên tầng ba, thấy Doãn Băng đang gọi điện thoại, Lâm Diệu ngồi thẳng xuống ghế sofa chờ đợi.

Đợi điện thoại kết thúc, Doãn Băng hỏi: “Dượng, ngài có chuyện

gì sao?" Lâm Diệu gật đầu: "Đúng vậy, gần đây tôi chuẩn bị đi xa, cho nên bảo cháu khi nào có thời gian thì đến thăm dì.

Kể từ khi ông ngoại qua đời, dì bây giờ ngày càng sống khép kín, gần đây còn mở một vườn thú, càng không ra ngoài." "Cho nên nói với cháu một tiếng, có thời gian thì đi dạo cùng dì." Nghe vậy, Doãn Băng gật đầu nói: "Dượng yên tâm, cháu sẽ thường xuyên đến thăm dì." Nói xong, Doãn Băng lại nói: "Đúng rồi dượng, hôm nay người của Cửu Môn đều đã đến, chỉ thiếu ngài thôi, có muốn qua xem không?" "Mấy năm gần đây ngài không tham gia một cuộc họp Cửu Môn nào, toàn ở nhà với bọn trẻ.

Mấy hôm trước Trương Phó Quan còn nói với cháu chuyện này." Lâm Diệu cười, dù sao cũng sắp đi rồi, vậy thì xem thử Cửu Môn hôm nay vì chuyện gì mà tụ tập.

Phòng riêng của Cửu Môn, vừa bước vào đã thấy mọi người đang thảo luận kịch liệt.

Thấy Lâm Diệu đến, mọi người vội vàng đứng dậy, chào hỏi anh.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Trương Tiểu Sơn tiếp tục nói: "Tất cả nhân thủ đều đã phái ra ngoài, tìm kiếm cẩn thận, xem có kết quả gì không." Lâm Diệu vừa vào, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không phát biểu, chỉ yên lặng theo dõi cuộc họp của Cửu Môn.

Gần trưa, cuộc họp lần này mới kết thúc.

Đợi mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn lại Trương Tiểu Sơn, Hạo Thiên Chân và Lâm Diệu.

Chỉ thấy Trương Tiểu Sơn lên tiếng: "Đạo gia, gần đây có một số chuyện bất thường xảy ra, Ngô Tam Tỉnh mất tích rồi." Kể từ khi Lâm Diệu giúp Ngô Tam Tỉnh giải quyết kẻ thù, ông ta vẫn luôn hoạt

động trong bóng tối, giúp Cửu Môn thu thập các loại thông tin, tương đương với một bàn tay ngầm của Cửu Môn.

Nhưng lại đột nhiên mất tích, lẽ nào là vì phát hiện ra chuyện gì đó sao?

Nhìn vào mắt Lâm Diệu, Hạo Thiên Chân đột nhiên nói: "Trước khi chú ba tôi mất tích, từng nhắc với tôi một nơi, Cổ Đồng Kinh." Cổ Đồng Kinh?

Đó không phải là tình tiết trong Sa Hải sao?

Thời gian còn chưa đến, đã bắt đầu rồi ư?

Lâm Diệu cười, nói: "Cổ Đồng Kinh, nơi đó có gì không ổn sao?" Hạo Thiên Chân liếc nhìn Trương Tiểu Sơn đang ngồi, rồi khó khăn nói: "Phật Gia năm đó dường như ở Cổ Đồng Kinh,..." "Hình như là người phụ trách ở Cổ Đồng Kinh, cũng là do chú ba tôi điều tra ra, nhưng không biết có phải là thật không." Nghe vậy, Lâm Diệu và Trương Tiểu Sơn đều vỡ lẽ.

Bí mật Phật Gia che giấu bao nhiêu năm, rất có thể liên quan đến Cổ Đồng Kinh.

Lẽ nào ông ta thật sự đã giúp phe kia làm việc?

Trương Tiểu Sơn thấy bộ dạng có chút khó xử của Hạo Thiên Chân, cười nói: "Thiên Chân, đừng khó xử.

Phật Gia giấu bí mật, tôi biết, nhưng bao nhiêu năm vẫn không tra ra được.

Bây giờ xem ra, rất có thể liên quan đến Cổ Đồng Kinh." Nói rồi nhìn về phía Lâm Diệu, hỏi: "Đạo gia, chuyện này ngài thấy phải làm sao?" Lâm Diệu nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, ký ức về Sa Hải sớm đã quên mất, bây

giờ chỉ còn lại một ấn tượng mơ hồ.

Một lúc lâu sau, Lâm Diệu lên tiếng: "Thế này, chuyện này hai người cứ điều tra trước đi.

Tôi gần đây phải đi xa một chuyến, thời hạn năm đó của Trương Tiểu Ca đã đến, tôi phải đến xem địa cung Tần Lăng." "Nhưng, tôi có thể cho hai người hai hướng đi, còn làm thế nào, phải xem các cậu." "Thứ nhất, truy tìm tung tích của Ngô Tam Tỉnh.

Nếu ông ta đã nói thông tin cho Hạo Thiên Chân, chắc chắn đã để lại manh mối, chỉ là cần phải điều tra cẩn thận." "Thứ hai, để mắt đến người nhà họ Vương, có thể họ biết chuyện gì đã xảy ra năm đó." "Chỉ cần nắm được hai manh mối này, vậy chắc chắn có thể tìm ra một số chuyện đã xảy ra năm đó." Nghe phương pháp Lâm Diệu đưa ra, hai người gật đầu, sau đó Hạo Thiên Chân nói: "Trương Phó Quan, vậy thế này, tôi đi truy tìm tung tích chú ba tôi.

Tôi hiểu ông ấy, một số ám hiệu, tôi cũng có thể tìm ra cách giải mã." Trương Tiểu Sơn cũng đồng tình nói: "Được, nhà họ Vương cứ để cho tôi, đấu với họ bao nhiêu năm, cũng quen thuộc rồi." Thấy không còn chuyện gì khác, Lâm Diệu rời khỏi phòng riêng.

Chuyện Sa Hải bây giờ mới bắt đầu, không vội, khám phá xong địa cung Tần Lăng rồi nói sau.

Địa cung đó Lâm Diệu đã mong ngóng 8 năm rồi, bây giờ thời gian cuối cùng cũng đã đến.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn tộc nhân xuất phát, mục tiêu thẳng tiến cố thành Tần Lăng.

Lại một lần nữa đến Tần Lăng, Lâm Diệu nhìn cánh cửa cao lớn trước mắt, cảm giác chuyện trước đây như mới xảy ra ngày hôm qua.

Nhìn tộc nhân đẩy cửa lớn, Lâm Diệu lại nghĩ đến Trương Tiểu

Ca.

Xa cách bao nhiêu năm, bây giờ cậu ta hẳn đang ở sau cánh cửa đồng xanh kia?

Cũng không biết ở bên trong thế nào rồi?

Sắp rồi, còn hai năm nữa là có thể gặp lại.

Em gái của cậu ta vẫn đang đợi ở sơn trang.

Tiếng nổ vang rền kéo Lâm Diệu ra khỏi dòng suy nghĩ.

Cánh cửa mộ khổng lồ đã bị tộc nhân mở ra.

Chương 344

Sắp xếp lại suy nghĩ, Lâm Diệu hô lên: "Được rồi, chúng ta xuất phát thôi, đi xem địa cung Tần Lăng." Đi theo con đường quen thuộc, mọi người đến đại điện cuối cùng.

Bước vào cửa lớn, có thể thấy lối vào thông đến địa cung.

Trong không gian nơi cuối cùng chia tay Trương Tiểu Ca, mọi người tìm một nơi sạch sẽ nghỉ ngơi, chuẩn bị đợi địa cung mở ra.

Đột nhiên, tộc nhân đang kiểm tra xung quanh kêu lên: "Tộc trưởng, ngài xem này, hình như có người để lại tin nhắn cho ngài." Đi đến bên cạnh tộc nhân, Lâm Diệu cẩn thận nhìn vào bức tường trước mặt.

Chỉ thấy trên đó viết: "Đạo gia, thời gian địa cung mở ra chính xác là 12 giờ đêm trăng tròn.

Thời gian mở kéo dài 12 giờ, sau đó địa cung sẽ biến mất.

Hy vọng ngài chú ý thời gian." Vừa nhìn đã biết là tin nhắn Trương Tiểu Ca để lại, chắc là sau khi chia tay năm đó mới viết.

Lâm Diệu im lặng nhìn đồng hồ, hôm nay vừa đúng ngày 15, cách nửa đêm 12 giờ còn 6 tiếng.

Thế là anh hô lên: "Tất cả chú ý nghỉ ngơi, đợi nửa đêm 12 giờ địa cung mở ra.

Đến lúc đó dù chúng ta thu hoạch được gì, cũng phải ra ngoài trong vòng 12 giờ, nếu không sẽ bị kẹt lại bên trong.

Tất cả nhớ chưa?" "Nhớ rồi, Tộc trưởng." Nghe tộc nhân trả lời, Lâm Diệu mới yên tâm.

Một người có thể quên thời gian, nhưng nhiều người như vậy, không thể nào tất cả đều quên được.

Dù bên trong có xảy ra biến cố gì, mọi người cũng có thể quay lại mặt đất.

Ăn tối xong, mọi người cứ đợi đến nửa đêm mười hai giờ, xem địa cung sẽ xuất hiện như thế nào.

Lúc 11 giờ 58 phút, cả không gian bị ánh sáng trắng bao trùm.

Lâm Nhất bắn một quả pháo sáng, chuẩn bị quan sát kỹ quá trình xuất hiện của địa cung.

Lúc 12 giờ, sự chú ý của mọi người hoàn toàn tập trung, dán chặt mắt vào cả không gian.

Đột nhiên, khu vực trung tâm của bức tường thấp xảy ra biến hóa.

Mặt đất bên trong bắt đầu dâng lên, hình dạng giống như kim tự tháp.

Khi biến hóa dừng lại, công trình đột ngột dâng lên này đã chạm đến đỉnh của mộ thất.

Nhìn công trình hiện ra trước mắt, Lâm Diệu dẫn tộc nhân cẩn thận lại gần.

Chưa kịp đến gần, đã thấy một lối đi xuất hiện ở mặt đối diện với mọi người.

Bên trong là những bậc thang đi lên.

Mọi người cẩn thận đi dọc theo bậc thang.

Dần dần, họ phát hiện phía trước xuất hiện ánh sáng đỏ, trông giống như ánh lửa.

Khi ra khỏi lối đi bậc thang, Lâm Diệu và những người khác đã

đến một tế đàn khổng lồ.

Đối tượng tế tự là một chiếc quan tài vàng bị treo lơ lửng giữa không trung.

Cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm nào, mọi người liền tản ra tìm kiếm.

Không lâu sau, đã có phát hiện.

Một nơi chứa đồ bồi táng.

Trên một bệ cao đặt đầy đủ các loại minh khí, rất nhiều thứ mọi người đều không gọi được tên.

Nhưng điều đó không cản trở mọi người ra tay.

Tất cả tộc nhân đều hành động nhanh chóng, thu những món minh khí hiếm thấy này vào không gian.

Lâm Diệu thì tiếp tục dẫn Lâm Nhất và những người khác tìm kiếm ở phía bên kia của tế đàn.

Cuối cùng cũng có phát hiện.

Một nơi tương tự như khu vực tuẫn táng, bên trong toàn là từng cỗ thi thể.

Có những thi thể đã hóa thành xương trắng, nhưng cũng có những thi thể vẫn giữ được nhục thân.

Đột nhiên, Lâm Diệu nghe thấy một trong số các thi thể đang hô hấp, nhưng lại không có hơi thở của sự sống.

Những tộc nhân đã mất tích của Trương Tiểu Ca, đều đã đến đây, trở thành vật tế.

Quan sát kỹ những thi thể này, phát hiện chúng giống hệt những thi thể trong cổ lâu của Trương gia, cũng bị áp chế, không có nguy cơ

thi biến.

Nhìn một lúc, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất, dùng Tham Âm Trảo kéo một thi thể lên, chúng ta kiểm tra." Nhìn thi thể sống động như thật trên mặt đất, nếu không phải vì vết thương ở cổ tay, e rằng không ai xem nó là người chết.

Kiểm tra kỹ lưỡng, Lâm Diệu phát hiện vết thương ở cổ tay của các thi thể đều được rạch ra.

Lẽ nào việc tế tự này đều do những người này tự nguyện sao?

Nhưng rốt cuộc là loại giao ước gì có thể khiến họ cam tâm tình nguyện chết đi?

Ngẩng đầu nhìn quan tài lơ lửng giữa không trung, Lâm Diệu có chút suy tư, xem ra phải mở quan tài xem tình hình bên trong.

Lâm Diệu nói thẳng: "Lấy quan tài vàng trên đó xuống, chúng ta xem bên trong rốt cuộc là ai, lại có thể khiến nhiều người vì hắn mà tế tự.

Không giống phong cách của Tần Thủy Hoàng." Đúng vậy, Lâm Diệu nghi ngờ thi thể bên trong hoàn toàn không phải Tần Thủy Hoàng, khả năng lớn nhất là năm đó đã bị một người nào đó của Trương gia thay thế, nếu không sẽ không có nhiều người Trương gia cam tâm tình nguyện đi chết như vậy.

Chương 345

Trong lúc tộc nhân đang tìm cách hạ quan tài vàng xuống, hệ thống cuối cùng cũng hoạt động.

"Đinh, phát hiện túc chủ chuẩn bị mở quan tài, phát hành nhiệm vụ: Điều tra bí mật bên trong quan tài vàng." Hệ thống vừa mới khôi phục đã trực tiếp phát hành nhiệm vụ.

Xem ra hệ thống đã trở nên thông minh hơn, lại có thể dựa vào tình hình thực tế để giao nhiệm vụ cho Lâm Diệu.

Không lâu sau, quan tài vàng đã được tộc nhân hạ xuống.

Hóa ra trên tế đàn có cơ quan điều khiển xích đồng, chỉ cần khởi động cơ quan là có thể để quan tài vàng tự động hạ xuống tế đàn.

Tháo xích đồng ra, nhìn quan tài vàng trước mắt, Lâm Diệu phát hiện quan tài rất đơn giản, không có cơ quan phức tạp nào, chỉ cần đẩy nắp quan tài ra là được.

Tuy không cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, huyết mạch cũng không có cảnh báo, nhưng Lâm Diệu vẫn cẩn thận nói: "Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, một khi thi thể bên trong xảy ra thi biến, lập tức tấn công." Giao phó xong cho tộc nhân, Lâm Diệu trực tiếp mở quan.

Theo nắp quan tài bị Lâm Diệu đẩy xuống đất, thứ ẩn giấu bên trong trực tiếp lộ ra trước mắt mọi người.

Nhưng, sau khi nhìn thấy thi thể bên trong, mọi người đều sững sờ.

Chủ yếu là vì dung mạo của thi thể này, mọi người đều quen thuộc.

Không phải ai khác, chính là Trương Tiểu Ca.

Nhưng đây là chuyện hoàn toàn không thể.

Năm đó Trương Tiểu Ca đau khổ đến mức nào, Lâm Diệu và tộc nhân đều nhìn thấy rõ.

Cậu ta đã ra lệnh cho tộc nhân không được tế tự nữa, sao lại có thể nằm trong quan tài này?

Nhìn thi thể đang yên lặng nằm bên trong, Lâm Diệu vươn tay đưa nó ra ngoài, mọi người cẩn thận kiểm tra.

Lâm Diệu kinh ngạc phát hiện, thi thể trước mắt dường như chưa chết hẳn, lại còn giữ lại được một phần sinh khí.

Lâm Diệu lại nhìn vào trong quan tài, phát hiện bên trong không có minh khí, chỉ có một cuộn lụa, nhưng chữ viết trên đó, ngay cả Lâm Diệu cũng không nhận ra.

Lâm Diệu cảm thấy đầu có chút đau, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Đưa thi thể vào lại trong quan tài vàng, chúng ta mang đi.

Dù thế nào đi nữa, người này quá giống Trương Tiểu Ca, hoàn toàn không nhìn ra được sự khác biệt." "Chúng ta mang về xem sao, đến lúc giải mã được thông tin trên cuộn lụa, nếu thật sự là do người này sắp đặt hoạt động tế tự, vậy thì trực tiếp hủy đi." Thu dọn xong các loại đồ vật, Lâm Diệu dẫn tộc nhân ra khỏi địa cung.

Nhìn địa cung đang dần dần khôi phục thành mặt đất bằng phẳng, Lâm Diệu cau mày.

Anh hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại trở thành thế này.

Tuy thu hoạch được những món minh khí vô giá, nhưng anh không vui chút nào.

Chủ yếu là thi thể trong chiếc quan tài vàng đó, không, cũng không thể gọi là thi thể, là người đi.

Người đó, rốt cuộc có phải là Trương Tiểu Ca không?

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, người đó và Trương Tiểu Ca có một mối liên hệ nào đó, nếu không không thể giống nhau đến vậy.

Thậm chí có một khoảnh khắc, Lâm Diệu cảm thấy người bên trong chính là Trương Tiểu Ca, bởi vì khí tức đó vô cùng tương tự.

Ra khỏi cổ mộ, Lâm Diệu không ngờ lần đạo mộ này lại nhanh và thuận lợi đến vậy.

Vào trong chỉ thu thập minh khí, không gặp nguy hiểm.

Mở quan tài vàng ra cũng không có bánh tông lớn tấn công, ngược lại mọi thứ như đã được sắp đặt sẵn, khiến Lâm Diệu cảm thấy vô cùng không chân thực.

Đây có lẽ là lần đạo mộ nhanh nhất của Lâm Diệu.

Trừ thời gian đi đường, anh chỉ dùng 12 giờ đã mang theo một lô minh khí và một chiếc quan tài vàng ra khỏi mộ.

Nhìn chiếc quan tài vàng đang được tộc nhân khiêng trong tay, Lâm Diệu cảm thấy bên trong chắc chắn ẩn giấu một bí mật.

Lâm Diệu, người trước giờ không hứng thú với những thứ này, đột nhiên muốn giải mã bí mật này.

Anh muốn xem thân phận của người này, và tại sao lại làm như vậy.

Một điều nữa, thi thể của Tần Thủy Hoàng ở đâu?

Đây có thực sự là địa cung Tần Lăng không?

Cấu trúc bên trong không có bất kỳ điểm tương đồng nào với bản đồ Lâm Diệu có được trước đó.

Tất cả những nghi vấn này bao trùm trong lòng Lâm Diệu, khiến anh cảm thấy vô cùng bất lực, một cảm giác anh không thích.

Thôi bỏ đi, không chỉ vì sự tò mò của mình, mà Lâm Diệu cũng phải giải mã bí mật này để hoàn thành nhiệm vụ.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên hệ thống phát hành sau khi khôi phục.

Nếu không hoàn thành, sau này không có nhiệm vụ thì phải làm sao?

Lắc mạnh đầu, gạt đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Lâm Diệu nói: "Mang theo quan tài vàng, chúng ta về nhà." Trên đường đi không thuận lợi, dù sao một chiếc quan tài vàng lớn như vậy, thực sự không dễ che giấu.

Nhưng may mắn thay, mọi người đã an toàn trở về sơn trang.

Trong phòng nghiên cứu vừa mới xây dựng xong, vừa vào đã thấy Tưởng Sanh và tộc nhân đang thảo luận công việc.

Lâm Diệu vỗ tay nói: "Mọi người yên lặng một chút, bây giờ tôi cần mọi người gác lại tất cả công việc trong tay, toàn lực giải mã thông tin trên cuộn lụa này.

Có tiến triển gì tôi cần được biết ngay lập tức." Nói rồi, anh để lại cuộn lụa trên bàn trước mặt mọi người, không để ý đến phản ứng của họ.

Anh mang quan tài vàng đến một kho bảo hiểm dưới tầng hầm thứ hai, cất quan tài vào trong, rồi để lại đội ba.

Chương 346

Lâm Diệu giao phó: “Ngoài tôi ra, không ai được phép đến gần, canh giữ cho cẩn thận.” Vừa trở lại mặt đất, đã thấy Tưởng Sanh hưng phấn chạy tới, kinh ngạc nói: “Lâm tộc trưởng, ngài phát hiện nó ở đâu vậy?

Lại là mật văn trong truyền thuyết, muốn giải mã cần có thời gian.” Mật văn?

Hóa ra chữ viết trên cuộn lụa lại là mật văn sao?

Chả trách Lâm Diệu đọc không hiểu.

Mật văn vốn luôn là một loại truyền thuyết.

Cách viết mật văn thực ra tương tự như mật mã, chỉ là nó trừu tượng hơn.

Mỗi một mật văn đều được giải mã bằng một hình ảnh tượng trưng nào đó.

Loại hình ảnh này được đơn giản hóa, giống như một họa sĩ trường phái trừu tượng biến một con bò thành vài nét vẽ đơn giản.

Lâm Diệu gật đầu: “Cứ giải mã trước đi, nội tình sự việc sau này tôi sẽ nói cho ông, nhưng bây giờ chưa phải lúc.” Rời khỏi viện nghiên cứu, Lâm Diệu đang suy nghĩ về thứ trên cuộn lụa đó, rốt cuộc là thông tin gì mà lại phải dùng mật văn để viết.

Điều này cho thấy người để lại cuộn lụa năm đó vừa sợ người khác biết được thông tin ẩn giấu bên trong, vừa lo lắng thông tin trên đó bị mất đi.

Trông thật mâu thuẫn.

Bất đắc dĩ lắc đầu, không nghĩ đến chuyện này nữa.

Đợi mật văn được giải mã, lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng, hà tất phải suy nghĩ lung tung.

Sắp xếp lại tất cả thu hoạch, Lâm Diệu kinh ngạc phát hiện, những thứ này đều là những món tinh phẩm có thể giữ lại để sưu tầm, không cần phải vội bán ra ngoài, cứ để trong mật khố trước đã.

Ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, mật văn vốn tưởng sắp giải mã được lại không có chút thông tin nào.

Xem ra trong thời gian ngắn sẽ không có kết quả.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Diệu nhận được điện thoại của Trương Tiểu Sơn, sự việc có tiến triển mới.

Sau khi gặp mặt, sắc mặt Trương Tiểu Sơn khó coi nói: "Đạo gia, người ở Cổ Đồng Kinh năm đó thật sự là Phật Gia.

Ngài xem, đây là bức ảnh tôi điều tra được." Nhận lấy xem, trên đó là ảnh Phật Gia chụp chung với một số nhân viên nghiên cứu.

Lúc đó Phật Gia trông còn trẻ, có lẽ là sau khi vừa mới mất tích đã đến Cổ Đồng Kinh.

Vậy thì không khớp với những gì Phật Gia đã trải qua, Phật Gia năm đó có thể đã tự nguyện giả chết để thoát thân.

Lâm Diệu xem xong ảnh, cười nói: "Xem ra năm đó chúng ta đều bị Phật Gia lừa rồi.

Hoàn toàn không có ai khác giúp đỡ, tất cả đều là quyết định của ông ta." "Có tra ra được năm đó họ nghiên cứu thứ gì ở đó không?" Trương Tiểu Sơn có chút bi thương nói: "Tra ra rồi, nghiên cứu thứ liên quan đến trường sinh, đã có thành quả nhất định, chỉ là có thể không hoàn hảo, nếu không năm đó đã không hủy bỏ căn cứ nghiên

cứu.” Ừm?

Căn cứ nghiên cứu đó năm đó bị chủ động từ bỏ?

Điều đó có chút thú vị rồi.

Lâm Diệu cúi đầu suy nghĩ, rồi nói: “Xem ra bên trong Cổ Đồng Kinh thật sự ẩn giấu một số thứ.” “Nhưng tại sao Ngô Tam Tỉnh lại chú ý đến nơi đó?

Theo lý mà nói, bên trong có rất nhiều thứ chưa bị phá hủy, nhưng cũng không có ai đi tìm nơi đó chứ?

Mục đích của Ngô Tam Tỉnh là gì?” “Hay là, mục đích của Ngô Tam Tỉnh, là do người khác dẫn dắt đến đó?” Nghe những lời này, Trương Tiểu Sơn sững người một lúc, kinh ngạc nói: “Đạo gia, ý của ngài là, Ngô Tam Tỉnh…” “Không loại trừ khả năng Ngô Tam Tỉnh đã chết, ba chữ Cổ Đồng Kinh có thể là thông tin cuối cùng ông ta phát ra.

Nhưng là để chúng ta đi, hay là tránh xa, cần chúng ta suy nghĩ kỹ lưỡng.” Nhìn Trương Tiểu Sơn đang trầm tư, Lâm Diệu lại cười nói: “Cậu không thấy buồn cười sao?

Cổ Đồng Kinh dù nguy hiểm đến đâu, năm đó Phật Gia không phải cũng đã làm nghiên cứu ở đó và trốn thoát ra được sao?” “Nói một cách tự đại, ngay cả Phật Gia còn có thể trốn thoát, vậy nơi đó đối với Lâm Diệu tôi, lẽ nào lại là nơi nguy hiểm sao?” “Tôi có thể dễ dàng san bằng nơi đó, hoàn toàn không bị thương.” Với thực lực hiện tại của Lâm Diệu, nói ra những lời này, không phải là đùa giỡn.

Bởi vì quái vật lớn nhất trong Cổ Đồng Kinh chẳng phải là một con xà bách sao, đó là quái vật khó đối phó sao?

Dựa vào nó mà có thể cản được bước chân của Lâm Diệu?

Đó không phải là đùa giỡn sao?

Nghe lời của Lâm Diệu, Trương Tiểu Sơn kinh ngạc một hồi lâu, mới nói: “Vậy vậy hôm đó ý của ngài là gì?

Lẽ nào ngài nghi ngờ Hạo Thiên Chân sao?” Lâm Diệu gật đầu: “Cũng không phải.

Người hôm đó hoàn toàn không phải Hạo Thiên Chân.

Tuy rất giống Hạo Thiên Chân, nhưng không lừa được mắt tôi.

Lúc đó chỉ là để ổn định hắn, đừng gây thêm rắc rối cho hành động của tôi.” “Không ngờ cậu lại không phát hiện có vấn đề, sự cảnh giác của cậu đã giảm sút rồi, xem ra đã sống an nhàn quá lâu.” Không để ý đến Trương Tiểu Sơn đang tiếp tục kinh ngạc, Lâm Diệu cũng đang suy nghĩ về mục đích của Hạo Thiên Chân giả hôm đó.

Thực ra lúc đó Lâm Diệu đã cảm thấy khí tức của Hạo Thiên Chân có chút không ổn.

Con người dù có biến hóa thế nào, cũng không thể thay đổi khí tức độc nhất của mình chứ?

Sau đó Lâm Diệu chỉ muốn xem mục đích của hắn là gì, không ngờ lại dẫn ra chủ đề Cổ Đồng Kinh.

Bây giờ xem ra, sau lưng thật sự có người muốn làm gì đó?

Nhưng không biết thực lực của Lâm Diệu sao?

Kế hoạch sơ hở như vậy mà cũng thành công được sao?

Cũng quá ngây thơ rồi.

Có một điểm Lâm Diệu không nói ra, đó là về Hạo Thiên Chân.

Sau khi rời đi hôm đó, Lâm Diệu đã sắp xếp Trần Bì tìm kiếm Hạo Thiên Chân thật sự.

Chương 347

Nhưng thông tin nhận được có chút đáng suy ngẫm.

Hạo Thiên Chân hiện tại lại bị giam lỏng.

Người giam lỏng không phải ai khác, chính là Ngô Nhị Bách mà Lâm Diệu đã gặp trước đó, chú hai ruột của Hạo Thiên Chân.

Nhà họ Ngô rốt cuộc đang làm gì?

Hay nhà họ Ngô hiện tại còn là nhà họ Ngô nữa không?

Bên trong chắc chắn đã xảy ra biến cố lớn, cho nên mới có một loạt kế hoạch này.

Nhưng sai lầm lớn nhất là đã kéo Lâm Diệu vào kế hoạch.

Nếu là trước đây, Lâm Diệu có thể sẽ chơi cùng những người này một chút.

Nhưng Lâm Diệu hiện tại có hứng thú lớn hơn, đó là quan tài vàng và mật văn, không có thời gian để chơi đùa vớ vẩn với những người này.

Đơn giản một chút, giải quyết vấn đề từ gốc rễ đi.

Tin rằng bây giờ Trần Bì đã hành động rồi, sẽ có tin tức ngay thôi.

Đang nói, điện thoại của Lâm Diệu reo lên.

Hành động của Trần Bì không có bất kỳ sự cố nào, tất cả mọi người đều đã bị đưa về.

Nhìn Trương Tiểu Sơn trước mắt, Lâm Diệu đang suy nghĩ, cậu ta có biết nội tình không?

Có tham gia vào kế hoạch này không?

Lắc đầu, không nghĩ lung tung nữa, Lâm Diệu nói: "Suy nghĩ kỹ đi, tôi bên này có việc, lúc khác liên lạc sau." Trên đường trở về sơn trang, Lâm Diệu đang nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra lát nữa.

Hy vọng sẽ không xuất hiện kết quả khiến anh phải đau lòng.

Nếu không, Lâm Diệu cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Trở về sơn trang, Lâm Diệu đi thẳng đến phòng khách.

Vừa rồi Trần Bì đã nói, người đã bị đưa đến đó.

Vừa bước vào phòng khách, đã thấy Hạo Thiên Chân và chú hai Ngô Nhị Bách bị trói.

Lâm Diệu đi thẳng đến bên cạnh hai người, nói: "Nói đi, có chuyện gì muốn nói thì nhanh lên.

Một khi đợi tôi hỏi, lúc đó không phải là thái độ bây giờ đâu, tốt nhất là nắm bắt cơ hội." Nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Lâm Diệu, Hạo Thiên Chân vội nói: "Đạo gia, cứu tôi với.

Tôi cảm thấy người này không phải là chú hai tôi.

Hôm đó tôi nghe hắn gọi điện thoại uy hiếp chú ba tôi, bắt chú ba tôi phải nghe theo lời hắn." Nhìn Ngô Nhị Bách không nói gì bên cạnh, Lâm Diệu nói: "Vậy, hắn là ai, và chú ba cậu bây giờ đi đâu rồi?" Hạo Thiên Chân nghe vậy vội nói: "Đạo gia, tuy bây giờ tôi không biết tung tích chú ba tôi, nhưng tôi có thể chắc chắn ông ấy không đến Cổ Đồng Kinh." Nghe vậy, Lâm Diệu cẩn thận nhìn Hạo Thiên Chân, hỏi: "Vậy cậu biết chuyện gì về Cổ Đồng Kinh không?" Nghe câu hỏi này, Hạo Thiên Chân cười toe toét, vội nói: "Đạo gia, ngài không biết những người đó ngu ngốc đến mức nào đâu.

Họ sớm đã phát hiện tung tích chú ba tôi, rồi tìm cách dụ chú ba tôi đến Cổ Đồng Kinh." "Đáng tiếc, quá ngu ngốc.

Chú ba tôi sớm đã dùng mật ngữ nói cho tôi biết rồi, chắc chắn sẽ không đến đó đâu.

Chú ba tôi bây giờ có thể đang ở gần sơn trang của ngài, biết ngài có thể cứu tôi." Nghe vậy, Lâm Diệu bực mình nói: "Hai chú cháu các cậu xem tôi là cảnh sát rồi hả?

Cứ có chuyện là tìm tôi, không phải tôi phải làm bảo tiêu cho hai người à?" Hạo Thiên Chân xấu hổ cười cười, nói: "Đạo gia, ai bảo ngài lợi hại nhất chứ.

Tôi không tìm ngài thì tìm ai?" "Đạo gia, cởi trói cho tôi đi, bị trói khó chịu quá." Lâm Diệu bực mình xua tay, ra hiệu cho tộc nhân cởi trói.

Hạo Thiên Chân này thật là, vừa vào cửa Lâm Diệu đã phát hiện ra rồi.

Người Ngô Nhị Bách này tuy là giả, nhưng bộ dạng của hắn thực sự quá giống.

Nhìn Ngô Nhị Bách giả không nói một lời, Lâm Diệu hỏi: "Nên khai thì khai đi, đỡ phải chịu tội.

Rơi vào tay ta, cũng đừng nghĩ đến chuyện trốn thoát, hoàn toàn không có khả năng đó." Thấy Ngô Nhị Bách giả không định nói, Lâm Diệu đành để tộc nhân "tiếp đãi", hy vọng có thể biết được chút gì hữu ích, nếu không một chút manh mối cũng không có.

Xoay người, nhìn Hạo Thiên Chân đang hoạt động tay chân, Lâm Diệu đưa điện thoại cho cậu ta, bực mình nói: "Gọi điện thoại cho chú ba cậu đi, bảo ông ta mau vào.

Tôi biết hai người chắc chắn có phương thức liên lạc dự phòng." Hạo Thiên Chân mặt mày xấu hổ nhận lấy điện thoại, không lâu sau lại đưa trả lại, cười nói: "Đạo gia, lát nữa chú ba tôi đến, lúc đó ngài

có chuyện gì cứ hỏi là được." Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu: "Cũng không học được gì tốt từ chú ba cậu, toàn học được một bụng mưu mẹo." Đang nói chuyện, hai đứa con của Lâm Diệu chạy vào, lao thẳng vào lòng anh.

Lâm Diệu cúi người xuống hỏi: "Hai tiểu bảo bối, hôm nay không đi học à?

Sao về sớm vậy?" Tử Mặc lớn tiếng nói: "Ba ba, hôm nay con được nghỉ.

Vừa rồi con và chị Lâm Lam đi công viên giải trí chơi, vui lắm." Nhạc Âm cũng vội nói: "Ba ba, lần sau có thể đi cùng con một lần nữa không, con chơi chưa đã." Lâm Diệu cưng chiều cười cười: "Được, lần sau nghỉ ngơi, ba sẽ đi cùng con, nhưng phải học hành cho tốt mới được." Nghe vậy, hai tiểu gia hỏa reo hò một trận, vui mừng khôn xiết.

Lúc này Lâm Lam bước vào, bây giờ đã ra dáng một cô gái lớn rồi, từ một tiểu tham ăn đã biến thành một đại tham ăn, ngay cả bây giờ miệng cũng không rảnh rỗi.

Đợi nuốt xong thứ trong miệng mới nói: "Nghĩa phụ, người về rồi, con nhớ người lắm." Nhìn bộ dạng ngây ngô của cô bé, Lâm Diệu cười nói: "Được rồi, ta cũng nhớ con, dẫn hai tiểu gia hỏa đi tìm nghĩa mẫu đi, ta bên này có chuyện cần xử lý." Nhìn ba đứa trẻ rời đi, Hạo Thiên Chân bên cạnh ngưỡng mộ nói: "Đạo gia, ngài thật hạnh phúc, con cái cũng hiểu chuyện." Lâm Diệu cười nói: "Cũng đừng chỉ ngưỡng mộ, cậu cũng nên tìm một người đi, nhà họ Ngô còn trông cậy vào cậu khai chi tán diệp đấy." Hạo Thiên Chân đành phải lúng túng cười cười.

Bây giờ người nhà cũng đang thúc giục, khiến cậu ta mất mặt.

May mà Ngô Tam Tỉnh đến đã giải cứu cậu ta, nếu không không

biết phải nói những chuyện này đến bao giờ.

Vừa vào cửa, Ngô Tam Tỉnh nói: "Đạo gia, lần này lại cảm ơn ngài ra tay tương trợ rồi.

Thằng cháu này của tôi thật không để người ta yên tâm, làm tôi lo chết đi được." Lâm Diệu bất đắc dĩ nói: "Cũng không khá hơn là bao.

Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao có người cứ nhất quyết muốn tôi đến Cổ Đồng Kinh?

Chương 348

Nơi đó có thứ gì sao?" Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Đạo gia, những chuyện khác tôi biết cũng không nhiều.

Tôi chỉ biết sau lưng có bóng dáng của nhà họ Vương, nhưng không phải là chủ mưu, có một người khác tồn tại.

Người này rất hiểu chúng ta." "Còn về Cổ Đồng Kinh, nói thật tôi cũng không hiểu rõ, chỉ biết nơi đó từng có một căn cứ, sau này bị bỏ hoang." Lâm Diệu gật đầu, chìm vào suy tư.

Nếu muốn dụ Lâm Diệu đến Cổ Đồng Kinh, vậy chắc chắn có cách đối phó với Lâm Diệu.

Nhưng những thứ bên trong đó, hoàn toàn không có uy hiếp, lẽ nào còn có nguy hiểm lớn hơn sao?

Đột nhiên thần sắc Lâm Diệu khẽ động, anh biết những người đó chuẩn bị đối phó mình như thế nào.

Để vào Cổ Đồng Kinh chỉ có một lối đi duy nhất, thông qua cái hồ di động đó.

Nếu có cách phá hủy lối vào ở đó, vậy thì ngay cả Lâm Diệu cũng có khả năng bị nhốt chết bên trong.

Đây là phương pháp duy nhất có thể đối phó với Lâm Diệu.

Nhưng nếu đã biết nguy hiểm, vậy kế hoạch của những người đó đã phá sản rồi.

Lâm Diệu lập tức gọi điện thoại cho Trương Tiểu Sơn, nói: "Thông báo xuống, tất cả mọi người không được đến Cổ Đồng Kinh.

Một khi có người không nghe lời, tự tìm cái chết, vậy thì sẽ không

có bất kỳ ai đi cứu.” Bây giờ ta lại muốn xem, đối phương còn cách nào khác.

Chỉ cần không đi, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Phần còn lại là nghênh đón lửa giận của Lâm Diệu, hy vọng chúng có thể chống cự được lâu hơn một chút, mọi người cùng nhau chơi một ván.

Hoàn hồn lại, Lâm Diệu nói: “Hai chú cháu các người cũng tránh xa Cổ Đồng Kinh ra.

Nơi đó nếu đi, sẽ không ai đến cứu đâu.

Không phải nói đùa.” Thấy Lâm Diệu nghiêm túc như vậy, hai người biết nơi đó bây giờ là khu vực cấm của Cửu Môn, nếu có người không nghe khuyên bảo, chết cũng là chết vô ích.

Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Tỉnh hai người vội vàng gật đầu, tỏ ý chắc chắn sẽ không đi.

Bên kia, việc thẩm vấn đã hoàn tất, sự việc cũng đã có kết quả.

Nhưng Ngô Nhị Bách giả không thể nói được, chỉ có thể dựa vào Lâm Nhất truyền đạt lại ý của hắn.

“Tộc trưởng, đã hỏi rồi.

Thằng nhóc này là người nhà họ Vương.

Kế hoạch cụ thể không biết, nhiệm vụ của hắn là canh giữ Hạo Thiên Chân, sau đó uy hiếp Ngô Tam Tỉnh, mục đích là để có thể dụ ngài đến Cổ Đồng Kinh.” Quả nhiên, những người này thật không chết tâm.

Lại tốn công tốn sức như vậy chỉ để chôn Lâm Diệu ở Cổ Đồng Kinh, thật làm khó chúng.

Lâm Diệu lại hỏi: “Ngô Nhị Bách thật sự đâu?

Bây giờ người ở đâu?" Nghe câu hỏi này, hai chú cháu Hạo Thiên Chân cũng vội vàng nhìn Lâm Nhất, chuẩn bị nghe câu trả lời cụ thể.

Chỉ thấy Lâm Nhất có chút kỳ quái nói: "Hắn hoàn toàn không tìm thấy Ngô Nhị Bách.

Khi giả mạo, hắn cũng có chút lo sợ, sợ Ngô Nhị Bách thật sự xuất hiện." Kế trong kế?

Ngô Nhị Bách mất tích?

Lâm Diệu có chút dở khóc dở cười.

Xoay đầu nhìn sang hai người bên cạnh, chỉ thấy hai người họ cũng có chút ngơ ngác, cái gì?

Ngô Nhị Bách hoàn toàn không bị bắt?

Mất tích?

Không phải đùa chứ?

Lâm Diệu nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của hai người, bất đắc dĩ lắc đầu: "Hai người các cậu, mau gọi điện thoại về nhà hỏi xem, xem có ai biết Ngô Nhị Bách đi đâu không.

Thật là tâm lớn, lâu như vậy cũng không hỏi thăm người nhà." Câu nói này khiến mặt hai người đỏ bừng, thật sự có chút mất mặt, tình hình còn chưa rõ ràng.

Nhìn hai người quay người đi gọi điện thoại, Lâm Diệu gọi Trần Bì đến, hỏi: "Bao năm nay điều tra về nhà họ Vương thế nào rồi?

Vị trí căn cứ đã xác định được chưa?" Trần Bì tự tin gật đầu, nói: "Tộc trưởng, ngài yên tâm.

Tất cả thông tin đều đã thu thập xong.

Nhà họ Vương có tổng cộng ba căn cứ ẩn giấu đều đã tìm ra."

“Trong đó một cái là tộc địa của nhà họ Vương, hai cái còn lại thuộc về căn cứ huấn luyện.

Chúng rất cẩn thận, người phụ trách đều phân tán ra, một khi xảy ra sự cố, người phụ trách của hai căn cứ còn lại sẽ tái lập nhà họ Vương.” Nghe Trần Bì báo cáo, Lâm Diệu vui vẻ gật đầu: “Tốt, làm rất tốt.

Nếu nhà họ Vương tự tìm đường chết, chúng ta cũng không cần khách sáo nữa, lập tức hành động.” “Gia tộc để lại 20 người canh gác, còn lại đều phái đi, chia thành ba đội.

Ta dẫn đội một cộng thêm Bàn Tử đến tộc địa nhà họ Vương.” “Còn hai căn cứ kia, Trần Bì dẫn một đội hành động, sau đó Lâm Ý dẫn một đội.

Đến lúc đó chúng ta đồng thời hành động, trực tiếp tiêu diệt hoàn toàn nhà họ Vương, không thể cho chúng cơ hội.” Nghe Lâm Diệu phân phó, tộc nhân bắt đầu chuẩn bị.

Lần này nhà họ Vương đã chọc giận Lâm Diệu.

Những người này lại dám có ý định nhốt chết Lâm Diệu trong Cổ Đồng Kinh, thật là gan lớn.

Bên kia, hai người Hạo Thiên Chân có chút lúng túng trở về, hai người họ nhìn nhau không định nói.

Chương 349

Cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh cao tay hơn một bậc, chỉ thấy Hạo Thiên Chân xấu hổ nói: "Đạo gia, đã tìm thấy chú hai tôi rồi.

Ông ấy vẫn luôn ở nước ngoài, gần đây bên đó xảy ra một số chuyện, cho nên không liên lạc với bên ngoài." Nhìn hai người lúng túng, Lâm Diệu có chút mệt mỏi xua tay nói: "Được rồi, nếu chuyện đã giải quyết xong, sau này cẩn thận một chút.

Tôi lát nữa sẽ xuất phát, không ở đây chơi đùa với vẩn với hai người đâu, mau về đi." Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh chuẩn bị cáo từ.

Ông ta có thể đoán được Lâm Diệu và những người khác chuẩn bị làm gì, cho nên cũng không tò mò.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại khác thường.

Chỉ thấy cậu ta đứng đó do dự một lúc rồi nói: "Đạo gia, tôi biết ngài chuẩn bị đi đối phó nhà họ Vương, tôi có thể đi cùng không?

Có một số chuyện tôi cần đi xác nhận." Nghe vậy, Lâm Diệu nghi ngờ nhìn cậu ta, nói: "Cậu cũng muốn đi?

Lý do.

Xem thử có thể thuyết phục được tôi không, nếu được, tôi sẽ đưa cậu theo." Thế là dưới sự chú ý của hai người, Hạo Thiên Chân nói: "Đạo gia, tôi cảm thấy người nhà họ Vương chắc đã dùng loại rắn đen đó cắn tôi, nhưng tôi lại không chết, tôi cũng không phát hiện mình bị cắn lúc nào." "Nhưng trong lòng tôi luôn có một nghi vấn, chỉ có tộc địa của nhà họ Vương mới có thể giúp tôi giải đáp, cho nên tôi muốn đến xem, xác nhận ký ức của tôi là thật hay giả." Lâm Diệu biểu tình có chút quỷ dị nhìn Hạo Thiên Chân, lại cảm thấy bị rắn đen

cắn mà không chết?

Đột nhiên Ngô Tam Tỉnh bên cạnh nói: "Thằng nhóc con này, chuyện lớn như vậy, sao không nói với ta?

Nếu xảy ra chuyện, nhà họ Ngô chúng ta tuyệt hậu đó." Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói: "Chú ba, con bây giờ đã lớn rồi, không thể chuyện gì cũng để chú che mưa chắn gió cho con.

Cũng đến lúc con vì nhà họ Ngô làm cống hiến rồi." "Hơn nữa, chú đã lớn tuổi như vậy rồi, còn bôn ba bên ngoài, con sao có thể yên tâm được." Lâm Diệu nghe xong, nói: "Được, vậy lát nữa theo ta đi, vừa hay ta cũng đến tộc địa nhà họ Vương." Nói rồi, Lâm Diệu đi ra ngoài, để lại hai chú cháu Hạo Thiên Chân nói những lời ấm áp.

Bên ngoài, Lâm Diệu nhìn tộc nhân lớn tiếng nói: "Hiện tại nhà họ Vương lại dám mưu hại chúng ta, cho nên lần này nhất định phải diệt trừ nhà họ Vương, không để lại bất kỳ hậu họa nào, biết chưa?" Nghe tộc nhân khẳng định trả lời, Lâm Diệu xua tay, ra hiệu mọi người có thể xuất phát.

Khi Lâm Diệu dẫn tộc nhân lên xe, kinh ngạc phát hiện hai người Hạo Thiên Chân đều chuẩn bị lên xe, xem ra là chuẩn bị cùng đi.

Men theo lộ trình Trần Bì đưa ra, mọi người trên đường đi đều là những con đường nhỏ hẻo lánh.

Giữa đường đã đổi xe mấy lần, mục đích là để phòng nhà họ Vương cảnh giác, lộ tình báo trước.

Chiều tối ngày thứ ba, mọi người cuối cùng cũng đến ngoại vi tộc địa nhà họ Vương.

Nhìn thị trấn nhỏ đèn đuốc sáng trưng dưới chân núi, tộc địa nhà họ Vương, lại được xây dựng trong núi sâu.

Chả trách Trần Bì cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới tìm được

nơi này, thật là ẩn giấu.

Nhưng sau đêm nay, thôn làng này sẽ không còn tồn tại nữa.

Thật có chút đáng tiếc.

Nhìn tộc nhân, Lâm Diệu nói: "Lâm Nhất xuất phát đi.

Bàn Tử, hành động trên núi đi, nhưng nhất định không được để chạy thoát bất kỳ một ai." Những năm này Bàn Tử cũng không rảnh rỗi, không biết từ đâu lại có hứng thú với súng bắn tỉa.

Bây giờ trình độ đã cao, có sự hỗ trợ của cậu ta, tộc nhân có thể yên tâm hơn một chút.

Dẫn theo hai người Hạo Thiên Chân, Lâm Diệu từ từ tiến về phía thôn làng.

Có năm người của Lâm Nhất ở phía trước mở đường, vấn đề an toàn hoàn toàn không cần lo lắng.

Quả nhiên, trên đường đi ngoài những thi thể trên mặt đất, hoàn toàn không có ai có thể quấy rầy ba người Lâm Diệu.

Đột nhiên, trong thôn làng vang lên tiếng súng.

Xem ra đã bị người nhà họ Vương phát hiện, bắt đầu phản kích.

Nhưng có ích gì chứ?

Chẳng qua chỉ là giãy giụa trong tuyệt vọng mà thôi.

Nghe thấy tiếng súng kịch liệt từ xa vọng lại, Thiên Chân có chút căng thẳng nói: "Đạo gia, đông người như vậy, tộc nhân của ngài chỉ có năm người, có trụ được không?

Không cần giúp đỡ sao?" Nhìn Thiên Chân lắm chuyện một cái, Ngô Tam Tỉnh vội nói: "Nói gì vậy, Đạo gia đã có lòng tin thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, cứ yên lặng mà xem đi." Lâm Diệu

nghe hai người đối thoại, đầu cũng không ngoảnh lại, nói: "Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.

Người của Vương gia cũng chỉ có thế thôi, lát nữa tiếng súng bên trong sẽ yếu dần." Quả nhiên, không cần ba người chờ lâu, tiếng súng bên trong càng lúc càng nhỏ, ngược lại còn làm nổi bật hỏa lực mạnh mẽ của Lâm Nhất và những người khác.

Xem ra bao năm qua Vương gia cũng không bồi dưỡng được bao nhiêu nhân thủ.

Đi vào trong thôn, nhìn thi thể đầy đất, Lâm Diệu không có cảm xúc gì đặc biệt, bao năm qua đã thấy quá nhiều loại thi thể, bây giờ nhìn thấy cũng không còn dao động nữa.

Ba người dần dần tiến lại gần nơi phát ra tiếng súng.

Nhìn sức kháng cự cuối cùng này, không biết Vương gia hiện tại còn lại bao nhiêu người.

Một tòa nhà hai tầng, tuy không cao nhưng lại dài, trông giống như ký túc xá trường học.

Lúc này, tiếng súng phát ra từ bên trong.

Đứng trước cửa tòa nhà, nhìn bóng người ở cửa sổ tầng hai, Lâm Diệu cảm thấy đó hẳn là người phụ trách cứ điểm này của Vương gia, không biết tâm trạng của hắn bây giờ ra sao.

Thiên Chân đứng sau lưng Lâm Diệu, lúc này có chút mờ mịt nhìn tòa nhà trước mắt, lẩm bẩm trong miệng: "Đúng rồi, chính là nơi này, giống hệt hình ảnh trong đầu tôi." Nghe lời này, Lâm Diệu vội quay đầu nhìn hắn, hỏi: "Ngoài hình ảnh nơi này ra, cậu có thấy được hình ảnh nào khác không?" Thiên Chân nhíu mày suy nghĩ rồi nói: "Đạo gia, tôi thấy một người, hình như đang làm thí nghiệm, có rất nhiều thi thể, nhưng hình ảnh rất mờ, không nhìn rõ." Lâm Diệu hiểu ra, cảm

thấy hình ảnh Thiên Chân nhìn thấy có khả năng là cảnh thí nghiệm của Vương Tàng Hải.

Không ngờ hắn lại dùng rắn đen để ghi hình, ý thức thật vượt thời đại.

Như vậy, con rắn đen đã cắn Thiên Chân chắc chắn đã truyền rất nhiều hình ảnh cho cậu ta, chỉ là tinh thần lực quá yếu nên không thể nhìn rõ được.

Đúng lúc Lâm Diệu đang suy nghĩ, tiếng súng trong tòa nhà ngừng lại.

Lâm Nhất và bốn người khác áp giải một người đàn ông trung niên đi ra.

Nếu không có gì sai sót, đây hẳn là tộc trưởng của Vương gia.

Chương 350

Nhìn kỹ một lượt, Lâm Diệu nói: “Thế nào?

Thấy ta có chút kinh ngạc nào không?” “Không phải các ngươi cứ nhất quyết muốn dụ ta đến Cổ đồng kinh sao?

Không cần phiền phức nữa, bây giờ ta đã tìm đến rồi, chúng ta nói chuyện cho tử tế nhé?” Nghe lời của Lâm Diệu, người đàn ông kia nhắm mắt lại, nói: “Ra tay đi, ta không có gì để nói.” Lâm Diệu hứng thú nói: “Cũng được, đợi hai căn cứ còn lại bị diệt, Vương gia cũng sẽ biến mất, lúc đó nói mấy lời này cũng chẳng có ý nghĩa.” “Không, ngươi nên hận kẻ đã hợp tác với ngươi, nếu không phải hắn nhất quyết dụ ta đến Cổ đồng kinh, ta cũng sẽ không tiêu diệt Vương gia.” Nghe vậy, người nọ trợn to hai mắt, lớn tiếng hét: “Ngươi biết hai căn cứ còn lại?” “Biết thì sao?

Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua, chỉ cho phép Vương gia điều tra Cửu Môn, không cho phép ta điều tra các ngươi sao?” “Hơn nữa, chỉ cần chịu bỏ công tìm kiếm, manh mối của Vương gia vẫn có thể tìm ra được.” Nhìn người đàn ông đã mất hết hy vọng, Lâm Diệu nói: “Giết đi, hắn bây giờ thực ra cũng như đã chết, vô dụng rồi.” Ngay khi Lâm Nhất chuẩn bị nổ súng, hắn nói: “Ta không biết người đó là ai, nhưng ta biết hắn rất hiểu ngươi, biết chuyện của ngươi, Cổ đồng kinh cũng là nơi hắn chọn.” Thông tin này, thực ra Lâm Diệu đã sớm có dự cảm, nhưng không muốn tin.

Dù sao thì hầu hết người trong Cửu Môn đều có giao tình với hắn, đồng thời giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng chuyện như vậy đã xảy ra, thực sự khiến Lâm Diệu khó đối mặt.

Thiên Chân và Ngô Tam Tỉnh đứng bên cạnh nghe xong, sắc mặt đại biến.

Ngô Tam Tỉnh càng vội vàng nói: "Đạo gia, chuyện này không phải Ngô gia chúng tôi làm, thật đấy, làm vậy chẳng có lợi ích gì cho chúng tôi cả." Lâm Diệu gật đầu: "Yên tâm đi, tôi sẽ không nghi ngờ vô cớ, đợi tìm được chứng cứ rồi nói sau." "Chỉ là, vì ta đã cản đường ai trong Cửu Môn sao?

Lại có thể liên hợp với tử địch Vương gia để đối phó ta?" Hai người nhìn nhau, không ai nói gì, nhưng trong lòng cả ba đều có suy đoán của riêng mình, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Nhìn người đàn ông bị một phát súng kết liễu, Lâm Diệu có chút mệt mỏi nói: "Phóng hỏa đốt sạch nơi này đi.

Vương gia sớm đã nên biến mất rồi, bao nhiêu năm qua luôn ngấm ngầm giở trò, lặng lẽ biến mất cũng là một cách hay." Trên đường trở về xe, tâm trạng của Lâm Diệu không tốt.

Mặc dù đã sớm có suy đoán, nhưng khi hiện thực bày ra trước mắt, hắn vẫn có chút khó đối mặt.

Thiên Chân nhìn Lâm Diệu không nói lời nào, bèn lên tiếng: "Đạo gia, cũng có thể không phải người của Cửu Môn, dù sao vẫn có một số phương sĩ đạo nhân chưa tìm ra mà?" "Qua bao nhiêu năm điều tra, tin rằng trong tay hắn có thông tin của ngài cũng không phải là chuyện không thể." Lâm Diệu gật đầu: "Không sao, cứ từ từ điều tra thôi, ta không vội.

Cảm thấy có chút vô vị, bây giờ xuống mộ căn bản không còn tính thử thách nữa rồi, ở nhà với con thì hơn." Trên đường trở về sơn trang, Bàn Tử ở bên cạnh nói: "Tộc trưởng, chuyện này giao cho tôi điều tra đi.

Mấy năm nay tôi cũng nhàn rỗi lâu rồi, đã đến lúc ra ngoài hoạt động.” Lâm Diệu nghe vậy cũng không từ chối, nói: “Được, Bàn Tử lần đầu tích cực như vậy, vậy giao cho cậu.

Chuyện này không gấp, trong vòng hai năm tra ra là được.” Còn về hai năm sau, thực ra Lâm Diệu chuẩn bị đi thăm Trương Tiểu Ca.

Dù sao cũng là bạn bè, đến lúc đó nên đi đón cậu ấy.

Trên đường, Thiên Chân và Ngô Tam Tỉnh từ biệt, lúc chia tay hai người rất cẩn thận, sợ Lâm Diệu nghi ngờ mình.

Nhưng sau khi hai người xuống xe, Lâm Diệu đột nhiên nói: “Bàn Tử, trước tiên hãy điều tra kỹ Ngô Nhị Bách, trong chuyện này có chút kỳ quặc.” “Hắn mất tích, vậy thì Thiên Chân và Ngô Tam Tỉnh cũng nên biết tin tức của hắn.” “Lý do họ đưa ra quá gượng ép.” Bàn Tử nghe xong, lẳng lặng gật đầu.

Sau khi trở về sơn trang, Lâm Diệu đã ổn định lại tâm trạng, không thể mang cảm xúc tiêu cực đối mặt với con cái của mình.

Mặc dù chuyện xảy ra thật phiền lòng, nhưng Lâm Diệu có thể kiểm soát tốt.

Dù sao hiện tại cũng không có chứng cứ trực tiếp, chỉ là suy đoán dựa trên một chút thông tin.

Cùng hai đứa con đến công viên giải trí chơi một buổi, sau khi trở về gia tộc, Lâm Diệu nhận được một tin tốt, mật văn đã có tiến triển trong việc giải mã.

Hắn vội vàng đến trung tâm nghiên cứu của Tưởng Sinh.

Vừa vào đã thấy Tưởng Sinh đang kích động đi tới đi lui, thấy Lâm Diệu liền vội vàng đón lấy.

Nhìn Tưởng Sinh mặt mày hưng phấn, Lâm Diệu nói: “Thế nào?

Mật văn đã giải mã hết rồi sao?" Tưởng Sinh gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã liên lạc với người của Trương gia, dựa vào tài liệu gia tộc, tôi phát hiện ra một số vấn đề, sau đó đã suy luận ra được mật văn." "Mật văn này không giống những loại thường thấy, mỗi chữ đều đại diện cho rất nhiều ý nghĩa, giống như viết nội dung của hai văn bản vào làm một." Nghe vậy, Lâm Diệu cảm thấy có chút đau đầu, nói: "Được rồi, mấy cái này đừng nói với tôi nữa, trực tiếp cho tôi biết kết quả nghiên cứu của ông đi, tốt nhất là dịch thành văn nói." Tưởng Sinh hiểu ý, nói: "Trên đó ghi chép chuyện về tộc trưởng đời đầu của Trương gia.

Năm đó ông ta có một giao ước với một tồn tại nào đó, chỉ cần hậu nhân giúp trông coi một trình tự nào đó, đến khi kết quả xuất hiện, họ sẽ có được sự vĩnh sinh." "Nhưng trong đó có một điều kiện, đó là cần phải tế lễ bằng máu người, mới có thể duy trì sự sống của thể xác, đồng thời điểm mấu chốt nhất của vĩnh sinh là chuyển dời ý chí tinh thần." "Vật chứa chính là tộc trưởng của Trương gia mỗi đời, chỉ có huyết mạch nồng độ của họ mới có thể chịu đựng được sự chuyển dời ý chí tinh thần." Nghe Tưởng Sinh trình bày, Lâm Diệu nhíu mày.

Trong này có vấn đề, nếu Tây Vương Mẫu chưa chết, thì có thể hoàn thành giao dịch, nhưng Tây Vương Mẫu đã chết rồi.

Bởi vì cho rằng mình bị lừa dối, nên bà ta đã liên kết với Xà Mẫu, cuối cùng bị Lâm Diệu và những người khác tiêu diệt.

Vậy thì bây giờ sứ mệnh của Trương gia không phải nên kết thúc rồi sao?

Lâm Diệu có chút ngạc nhiên, có lẽ trong lúc vô tình, hắn đã thay đổi vận mệnh của Trương gia.

Còn về thứ bên trong Thanh Đồng Môn, bây giờ hắn đã mất tác

dụng.

Dù sao không có Tây Vương Mẫu, người khác có được những thứ đó cũng vô dụng.

Thứ duy nhất có giá trị ở đó bây giờ, có lẽ là thiên thạch sau cánh cửa.

Còn những thứ khác chắc cũng không khác gì đồ bỏ đi, thật là có chút ngoài dự liệu.

Lâm Diệu hiểu ra, nếu đã không thể phục sinh nữa, vậy thì thi thể trong kim quan, cứ tận dụng phế vật đi.

Đó là huyết mạch sơ khai nhất, hẳn sẽ có giá trị?

Nhưng phải cẩn thận một chút.

Hắn bèn nói: "Trong mật thất dưới lòng đất có một cỗ kim quan, đó là thi thể của tộc trưởng Trương gia đời đầu, có thể bắt đầu nghiên cứu rồi." "Nhưng khi nghiên cứu, ít nhất cần có năm tộc nhân ở đó.

Ông biết quy tắc rồi đấy, thi thể của hắn rất nguy hiểm, tôi không hy vọng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiểu không?" Nghe lời của Lâm Diệu, Tưởng Sinh chìm trong hưng phấn.

Ai mà không muốn có cơ hội nghiên cứu thi thể của tộc trưởng địch thủ của Trương gia chứ, đó là khởi nguồn của tất cả mà.

Đến lúc đó nếu đạt được thành quả, e rằng sẽ khiến cả thế giới chấn động.

Nhìn Tưởng Sinh đang chìm trong hưng phấn, Lâm Diệu bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra lời nói của mình đều vô ích, đành phải dặn dò tộc nhân thêm lần nữa.

Thi thể mang ra từ cổ lâu của Trương gia lần trước, mấy năm qua

đã nghiên cứu gần xong, cũng có chút thành tựu nhỏ, đã phát triển ra một loại mặt nạ sinh học, có hiệu quả xóa nếp nhăn.

Mấy năm nay đã mang lại lợi ích cho gia tộc, hy vọng lần này sẽ có thu hoạch lớn hơn.

Chương 351

Thời gian tiếp theo, Lâm Diệu cơ bản ở trong sơn trang cùng gia đình, hầu như không tham gia vào chuyện bên ngoài, cho đến khi Bàn Tử mang về một tin tức.

Trong phòng khách, Bàn Tử nghiêm túc nói: "Tộc trưởng, hơn một năm qua, tôi đã điều tra thông tin, cuối cùng đã tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau năm đó.

Ngài có thể sẽ không tin, nhưng tôi đã xác nhận rồi." Lâm Diệu nhìn hắn, tại sao lại nói vậy?

Chẳng lẽ có vấn đề gì đặc biệt sao?

Hắn bèn mở lời: "Nói đi, đã để cậu đi tra, nghĩa là tôi tin tưởng cậu, cứ yên tâm nói." Bàn Tử nhíu mày nói: "Tộc trưởng, tôi tra ra người đối phó ngài năm đó, là người của Lâm gia, Lâm gia bên kia." Nghe vậy, tim Lâm Diệu thót một cái.

Lâu như vậy, hắn đã nghi ngờ tất cả mọi người, chỉ không nghi ngờ bên đó, hoặc là đang trốn tránh.

Bình tĩnh một lúc, Lâm Diệu hỏi: "Là ai, bên đại ca ta, hay bên nhị ca ta?" Bàn Tử nói: "Đều không phải, nhưng người đó cũng là người của Lâm gia, hình như là một vị tộc lão, năm nay đã hơn chín mươi tuổi, nên tôi nghi ngờ..." Lâm Diệu thở phào một hơi, chỉ cần không phải đại ca và nhị ca của mình là được.

Còn những người khác, thực sự hắn không có quá nhiều tình cảm.

Hơn chín mươi tuổi?

Chẳng lẽ vì tuổi thọ?

Điều đó cũng không phải không có khả năng.

Gật đầu, Lâm Diệu trực tiếp nói: "Nếu đã như vậy, chuyện này giao cho cậu, xử lý cho sạch sẽ, cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, đừng để người khác biết nhiều." Bàn Tử hiểu ý gật đầu: "Yên tâm đi, tộc trưởng, tôi chắc chắn sẽ làm không một tiếng động, sẽ không có ai phát hiện." Lâm Diệu nhìn Bàn Tử rời đi, trong lòng có chút không thoải mái.

Có những người không biết đủ, luôn muốn nhiều hơn, nhưng lại chưa bao giờ cân nhắc hậu quả, liệu có gánh vác nổi không?

Thời gian cũng sắp đến lúc Trương Tiểu Ca ra ngoài.

Đến lúc đó có nên vào sau cánh cửa xem thử không?

Còn có cô em gái của cậu ấy, cũng đến lúc nên đón đi rồi.

Nếu suy đoán trước đây của Lâm Diệu là chính xác, thì sau này Thanh Đồng Môn không cần phải đi nữa vì không còn ý nghĩa gì.

Tất cả những người liên quan đều không còn, vậy bảo vệ còn có tác dụng gì?

Đột nhiên, điện thoại của Lâm Diệu reo lên.

Bao năm qua đây là lần đầu tiên Trương Tiểu Sơn gọi cho hắn, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Cúp điện thoại, Lâm Diệu đi về phía khách sạn Minh Nguyệt.

Có chuyện cần thông báo, xem ra khá quan trọng.

Dù sao nhàn rỗi cũng không có việc gì, đi xem thử.

Nhân tiện xem khách sạn Minh Nguyệt gần đây thế nào.

Lần trước lấy ra một số minh khí, gần đây Lâm Diệu chuẩn bị gửi đi một ít để đấu giá.

Bây giờ thị trường tốt, ra tay sớm một chút, dù sao để đó cũng chỉ

nằm trong kho, không có ai thưởng thức.

Trong phòng riêng của Cửu Môn, vừa vào đã thấy tất cả mọi người trong Cửu Môn đều đã đến.

Xem ra chuyện Trương Tiểu Sơn muốn thông báo hôm nay không phải chuyện nhỏ, lại có thể tập hợp đông đủ như vậy.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Lâm Diệu ngồi vào vị trí của mình, sau đó cuộc họp Cửu Môn bắt đầu.

Chỉ nghe Trương Tiểu Sơn ngồi ở vị trí đầu nói: "Hôm nay gọi các vị đến, chủ yếu có mấy việc cần thảo luận." "Đầu tiên là chuyện thứ nhất, vấn đề cũ, các vị có ai không hài lòng với địa bàn của mình không, mọi người có thể đề xuất, chúng ta thảo luận, giải quyết vấn đề mọi người gặp phải." Nghe vậy, mọi người đều không nói gì.

Chuyện này căn bản không cần phải hỏi, nhưng vì đây là quy tắc do trưởng bối đặt ra, nên mỗi lần Trương Tiểu Sơn đều sẽ hỏi một lần.

Thấy không ai lên tiếng, Trương Tiểu Sơn tiếp tục: "Nếu không có, chúng ta sang chuyện thứ hai.

Thu nhập từ việc hợp tác với hiệp hội khảo cổ năm ngoái, gần đây đã thống kê xong.

Cái này bắt buộc các vị đương gia phải ký tên, nếu không tiền sẽ không thể phát xuống được." Mọi người nhận báo cáo xem kỹ, không có ý kiến gì, đều ký tên.

Chẳng mấy chốc tiền sẽ về tài khoản ngân hàng của các gia tộc.

Cuối cùng Trương Tiểu Sơn nói: "Chúng ta bàn chuyện cuối cùng đi, liên quan đến người bảo vệ tiếp theo.

Lần này không thể để xảy ra vấn đề như lần trước nữa, nên bây

giờ sẽ chọn ra người, sau đó tôi sẽ giám sát, cho đến lúc xuất phát." Nghe vấn đề này, Lâm Diệu cười nói: "Vấn đề này tạm thời không cần thảo luận, nếu tôi không nhầm thì sau này có lẽ không cần phải cử người đi nữa." "Gần đây tôi biết được một số bí mật liên quan đến sau Thanh Đồng Môn, nhưng có một số chuyện không thể nói cho mọi người biết, nên chuyện này mọi người cứ chờ một chút.

Đợi tôi và Trương Tiểu Ca gặp mặt, nói chuyện chi tiết, sau đó sẽ có kết quả." Nghe tin này, mọi người đều vô cùng vui mừng.

Dù sao mỗi lần cử người đi, chưa từng thấy ai sống sót trở về.

Nếu vấn đề thực sự được giải quyết, thì sau này sẽ không cần phải đưa ra lựa chọn khó khăn nữa.

Đợi cuộc họp kết thúc, Lâm Diệu nhìn Trương Tiểu Sơn có chút kích động ở đối diện, nói: "Chuyện này bây giờ tôi không thể xác định chắc chắn, nhưng khả năng cao là không có vấn đề gì." "Cho nên sau này cậu có thể nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng tốt nhất là tách khỏi Cửu Môn, nếu không đến lúc đó Cửu Môn sẽ càng thêm lỏng lẻo, thời gian của nó không còn nhiều nữa." Trương Tiểu Sơn gật đầu: "Đạo gia yên tâm, đều không sao.

Chỉ cần vấn đề sau cánh cửa được giải quyết, không làm hội trưởng này tôi cũng vui, sống một cuộc sống hưởng thụ, có lẽ đó là một lựa chọn không tồi." Nghe vậy, Lâm Diệu cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu thấu hiểu.

Xem ra Trương Tiểu Sơn ngồi ở vị trí này mấy năm qua cũng có chút phiền muộn, như vậy cũng tốt, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Bước ra khỏi phòng riêng, hắn thấy Hồ Bát và Vương Bàn Tử, xem ra hai người đang cố ý chờ hắn.

Lâm Diệu có chút bực mình nói: "Lại nữa rồi, cố ý chờ tôi, không phải lại có chuyện gì đấy chứ?" Mấy năm nay hai người họ không ít lần mở miệng cầu cứu, hết vấn đề này đến vấn đề khác, làm Lâm Diệu phiền muốn chết.

Nếu không giúp, Vương Bàn Tử lại đến tìm, cũng không nói gì, cứ nhìn chằm chằm như vậy.

Nghe lời của Lâm Diệu, Vương Bàn Tử cười hắc hắc: "Đạo gia, lần này không có chuyện gì.

Chương 352

Chẳng phải lâu rồi không gặp sao?

Chúng ta đi ăn lẩu đi, lâu lắm rồi chưa ăn." Vương Bàn Tử vừa nói, Lâm Diệu quả thực có chút thèm.

Ba người cùng nhau đến quán lẩu thường đi.

Quán này không hẳn là ngon nhất, nhưng lại là nơi mọi người quen thuộc nhất.

Ba người ăn được một lúc, nghe Vương Bàn Tử nói: "Đạo gia, gần đây tôi và Hồ Bát định đi trộm mộ.

Hai chúng tôi nhắm được một ngôi mộ thời Minh, hình như là của một vương công quý tộc, ngài có hứng thú không?" Lâm Diệu hiểu ra.

Cách ngày Trương Tiểu Ca ra ngoài không còn bao lâu nữa, gần đây hắn phải xuất phát đến Thiên Cung, thực sự không có thời gian.

Hắn bèn lắc đầu nói: "Lần này các cậu đi đi, tôi gần đây cũng phải xuất phát, đến Thiên Cung xem thử, xác nhận chuyện cuối cùng hôm nay.

Xác nhận xong sớm cũng yên tâm, đỡ phải canh cánh trong lòng." Hồ Bát và Vương Bàn Tử hiểu ý gật đầu.

Hồ Bát nâng ly rượu nói: "Đạo gia, vậy chúng tôi không ép, sau này chúng ta lại cùng nhau xuống mộ." "Mấy năm nay cũng xuống không ít mộ, nhưng không có lần nào được sảng khoái như đi cùng ngài.

Cơ bản đều thuận buồm xuôi gió, căn bản không cần lo nghĩ chuyện khác." Nhìn Hồ Bát và Vương Bàn Tử đã bước vào tuổi trung niên, Lâm Diệu cũng có chút cảm khái, thời gian trôi thật nhanh.

Ăn cơm xong, ba người chia tay.

Đều là đàn ông, cũng không có gì phải sến súa, mỗi lần chia ly đều là vì lần gặp gỡ tiếp theo, vẫn còn cơ hội.

Sau khi về sơn trang, Lâm Diệu gọi tất cả tộc nhân đến, rồi nói: "Mọi người chuẩn bị đi, lần này chúng ta phải đến Thiên Cung xem thử, tốt nhất là làm rõ bí mật sau Thanh Đồng Môn." "Còn nữa, lúc xuất phát mang theo Trương Tiểu Tuyết.

Nhân tiện đưa con bé đi gặp Trương Tiểu Sơn, cũng đã mười năm không gặp rồi.

Hy vọng lần này Trương Tiểu Ca sẽ không mất trí nhớ nữa." Nhìn các tộc nhân rời đi, Lâm Diệu chìm vào suy tư.

Cuộc họp hôm nay đã khiến hắn nhìn ra vấn đề.

Mặc dù bề ngoài mọi người đoàn kết, nhưng đó đều là diễn cho người khác xem.

Xung đột nội bộ Cửu Môn mà Lâm Diệu biết cũng không ít lần, may mà đều là cạnh tranh trong kinh doanh.

Mấy năm nay, mọi người trong Cửu Môn đã bắt đầu phát triển các ngành nghề chính quy.

Mặc dù tay nghề trộm mộ không quên, nhưng việc xuống mộ phần lớn đều giao cho thuộc hạ ở các đường khẩu.

Xem ra Cửu Môn sẽ dần dần chỉ còn lại cái tên.

Nhưng đó cũng là chuyện tốt.

Có thể kiếm tiền một cách yên ổn, không phải là chuyện bình thường nhất sao?

Mặc dù mỗi lần xuống mộ thu hoạch có vẻ lớn, nhưng nguy hiểm bên trong còn lớn hơn.

Mỗi lần xuống mộ đều phải tổn thất không ít nhân thủ, nên nếu có thể từ bỏ, Lâm Diệu cũng ủng hộ.

Đáng tiếc, tình cảm dù sâu đậm đến đâu, gặp phải xung đột lợi ích, cộng thêm việc mọi người lâu ngày không liên lạc, sự ràng buộc của Cửu Môn đã dần dần biến mất.

Có lẽ đến đời đương gia tiếp theo, hoặc có lẽ không cần đến đời sau, mọi người có thể chỉ biết có một người như vậy, nhưng lại không có bất kỳ tình cảm nào.

Lắc đầu, Lâm Diệu không nghĩ đến những chuyện này nữa.

Bây giờ hắn chuẩn bị giải quyết ổn thỏa chuyện sau Thanh Đồng Môn, sau đó sống một cuộc sống yên ổn.

Đó cũng là chuyện cuối cùng Lâm Diệu làm cho Cửu Môn.

Một Cửu Môn không còn tình người không thuộc về Lâm Diệu.

Lâm Diệu cũng không thuộc về Cửu Môn mới.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu dẫn theo tộc nhân xuất phát, đi về hướng Thiên Cung.

Vì đã đi qua con đường này một lần, nên lần này tốc độ của mọi người rất nhanh.

Suốt đường đi vội vã, cuối cùng vào ngày thứ năm, họ đã đứng trước Thanh Đồng Môn.

Nhìn Thanh Đồng Môn đóng chặt, không có chút ý định mở ra, Lâm Diệu nói: “Đi, chúng ta thử xem, xem có đẩy được cánh cửa này không, ta không tin, không có ấn tỳ thì không vào được sao?” Nghe vậy, Lâm Nhất vội nói: “Đáng lẽ phải làm vậy từ lâu rồi tộc trưởng.

Lần trước tôi đã muốn thử rồi, chúng ta mau làm đi.” Nhìn các tộc nhân nôn nóng, xem ra ai cũng đang mong đợi.

Cánh cửa cuối cùng bảo vệ bí mật, cũng không biết rốt cuộc có thần kỳ như vậy không.

Trước Thanh Đồng Môn, các tộc nhân lần lượt đứng vào vị trí, sau đó dùng toàn lực đẩy.

Chỉ thấy Thanh Đồng Môn vậy mà từ từ chuyển động, có dấu hiệu sắp mở ra.

Đáng tiếc, không lâu sau, phía sau cánh cửa dường như lại truyền đến một lực lượng, một lần nữa đóng chặt Thanh Đồng Môn lại.

Thấy vậy, Lâm Diệu cũng bước lên, chuẩn bị tự mình ra tay cảm nhận, xem Thanh Đồng Môn có khó mở đến vậy không.

Nhìn hành động của Lâm Diệu và những người khác, Trương Tiểu Tuyết ở phía sau có chút ngây người.

Đây là người sao?

Lại không cần ấn tỳ, mà muốn dùng sức mạnh để đẩy mở Thanh Đồng Môn?

Không phải đùa chứ?

Chương 353

Cùng với sự gia nhập của Lâm Diệu, mọi người lập tức cảm thấy khác biệt, dường như sự kháng cự từ phía bên kia Thanh Đồng Môn đã đạt đến giới hạn, không thể chống lại sức mạnh của họ.

Mặc dù Thanh Đồng Môn chuyển động khá chậm, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng nó đang dịch chuyển.

Điều này khiến mọi người càng thêm hăng hái, chuẩn bị xem phong cảnh sau cánh cửa.

Nhìn Thanh Đồng Môn từ từ dịch chuyển, Trương Tiểu Tuyết cảm thấy thế giới quan của mình sụp đổ.

Những người này vậy mà thật sự làm được, thật không thể tin nổi.

Ngay khi Thanh Đồng Môn sắp bị đẩy ra một khe hở, đột nhiên Lâm Diệu cảm nhận được một luồng âm khí nồng đậm.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là đám âm binh đã thấy lần trước xuất hiện.

Vẫn là ánh sáng xanh lục u tối, áo giáp cũ nát, chân không chạm đất, tay cầm một cây trường mâu.

Nhìn tám âm binh đột nhiên xuất hiện, Lâm Diệu không lo lắng, ngược lại có chút kỳ lạ.

Không biết tại sao khi âm binh xuất hiện, sức kháng cự của Thanh Đồng Môn lại yếu đi.

Chẳng lẽ âm binh sau cánh cửa đang đối đầu với họ?

Cho nên trước đó đẩy khó như vậy?

Khi phát hiện không thể ngăn cản được, liền muốn hiện thân giết địch sao?

Nhìn đám âm binh sắp tấn công, Lâm Diệu trực tiếp ra lệnh: "Tám người ra, bôi máu lên thân đao, dùng toàn lực giết chúng." Nghe lệnh của Lâm Diệu, lập tức có tám tộc nhân rời khỏi, bắt đầu đối phó với đám âm binh phía sau.

Sau khi tám tộc nhân rời đi, Thanh Đồng Môn vẫn đang từ từ bị mở ra.

Xem ra suy đoán của Lâm Diệu có thể là đúng, như vậy thì thú vị rồi.

Những âm binh này là do ai điều khiển?

Chúng không có tư duy, chỉ tuân theo bản năng, hoặc có người ra lệnh.

Trương Tiểu Tuyết nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Những người này không chỉ ép được âm binh ra ngoài, mà bây giờ còn muốn tiêu diệt chúng.

Xem ra có khả năng, cơ thể của chúng đang dần trở nên mờ nhạt, nếu tiếp tục chiến đấu có thể sẽ biến mất.

Đột nhiên, những người đang đẩy Thanh Đồng Môn cảm thấy sức kháng cự sau cánh cửa biến mất, cửa trực tiếp bị đẩy ra, nhưng bên cạnh họ lại xuất hiện rất nhiều âm binh.

Xem ra chúng biết không thể chống cự được, muốn chiến đấu chính diện, nhưng số lượng có hơi nhiều.

Chưa kịp nhìn rõ thế giới sau cánh cửa, Lâm Diệu trực tiếp vận hết toàn lực chuẩn bị 《Ngũ Lôi Chú》.

Mấy năm nay tu vi đạo thuật của Lâm Diệu vẫn luôn ổn định tăng lên, uy lực kỹ năng bây giờ không thể so với ngày xưa, hy vọng những âm binh này có thể thưởng thức cho trọn vẹn.

Đợi Lâm Diệu chuẩn bị xong kỹ năng, tất cả tộc nhân đều lùi lại, sau đó thấy năm con lôi long khổng lồ xuất hiện, bao vây toàn bộ âm binh.

Cùng với từng tiếng nổ lớn, trong mộ thất xuất hiện từng luồng khói đen, dần dần tụ lại thành một, sau đó lại từ từ tan biến.

Đợi lôi điện biến mất, tại chỗ cũ không còn mấy âm binh có thể động đậy.

Nhìn những âm binh sắp trở nên trong suốt, Lâm Diệu phất tay, tộc nhân tiến lên dễ dàng giải quyết chúng, căn bản không có chút kháng cự nào.

Thấy mọi chuyện đã yên ổn, Lâm Diệu mới quay người nhìn về thế giới sau Thanh Đồng Môn.

Có chút khác với tưởng tượng của Lâm Diệu, ban đầu hắn nghĩ bên trong sẽ rất kỳ diệu, nhưng không ngờ lại giống như một hang động bình thường, không có gì khác biệt.

À, nói vậy cũng không đúng, ít nhất âm khí bên trong rất nồng, không giống nơi người sống có thể ở.

Mọi người từ từ đi vào.

Bây giờ âm binh bên trong đều đã không còn, cũng không cần lo cửa sẽ đóng lại, trừ khi có âm binh cho Lâm Diệu giết.

Đi vào bên trong khoảng hai mươi phút, mọi người nhìn thấy một tòa đại điện phía trước, trông không cao lớn nhưng lại tinh xảo.

Tại quảng trường trước cửa đại điện, mọi người nhìn thấy rất

nhiều thi thể.

Những thi thể này đều ngồi xếp bằng, trông không có dấu vết kháng cự, đều là tự nguyện ngồi ở đó.

Dần dần đến trước cửa đại điện, thi thể trên đất cũng biến thành thi thể binh lính, trông giống hệt đám âm binh vừa bị giết, hẳn là những người bảo vệ theo vào năm đó.

Trước cửa đại điện, dùng một chút sức, cánh cửa bị mở ra, lộ ra cảnh tượng phía sau.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một bóng người đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Nhìn kỹ, quả nhiên là Trương Tiểu Ca.

Chỉ là tình trạng hiện tại của cậu ấy có vẻ không tốt, cả người sắc mặt trắng bệch, trạng thái có chút giống như đang ngủ đông.

Xem ra thế giới sau cánh cửa có thể khiến người ta chìm vào giấc ngủ sâu, nếu không người đã sớm chết đói rồi.

Nhìn Trương Tiểu Tuyết có chút kích động, Lâm Diệu nói: "Không cần lo lắng, cậu ấy đang trong trạng thái ngủ sâu, lát nữa chúng ta đưa cậu ấy ra ngoài là được." "Bây giờ chúng ta nên tìm người còn lại trong này.

Mọi người tản ra, hai người một nhóm, tìm kiếm kỹ toàn bộ đại điện, ta không tin hắn có thể trốn đi đâu được." Ban đầu Lâm Diệu cũng không chắc chắn, nhưng vừa rồi nhìn thấy dấu chân bên cạnh Trương Tiểu Tuyết, Lâm Diệu biết trong này chắc chắn có một người khác.

Nếu không Trương Tiểu Ca đang ngủ say, dấu chân trước người cậu ta ai có thể giẫm lên?

Cũng không biết người này là ai, lại có thể ẩn náu trong không gian sau cánh cửa, còn có thể điều khiển âm binh.

Chương 354

Còn về ấn tỳ chìa khóa, đó càng là một trò cười, tất cả mọi chuyện đều có người thao túng.

Đột nhiên, giọng của Lâm Nhất truyền đến: "Tộc trưởng, ngài xem này, bên này có phát hiện." Đi theo tiếng gọi đến bên cạnh Lâm Nhất, Lâm Diệu phát hiện trên mặt đất có một cỗ thi thể, vừa mới chết không lâu.

Có lẽ khi mọi người đang chiến đấu với âm binh, hắn đã lén lút chạy về tự sát.

Nhưng Lâm Diệu cảm thấy khó hiểu, tại sao phải chạy về tự sát?

Trực tiếp tự sát ở cửa không phải tiết kiệm sức hơn sao?

Mệt sống mệt chết chạy về, rồi lén lút chết ở đây?

Căn bản không hợp lý.

Mở thi thể ra, Lâm Diệu phát hiện mặt của hắn đã bị hủy hoại, nhưng không phải vừa mới hủy, đã được một thời gian rồi.

Thấy vậy, lòng Lâm Diệu càng thêm nặng trĩu.

Người chết này càng nhìn Lâm Diệu càng thấy giống một kẻ thế thân, chết để che giấu kẻ chủ mưu thực sự.

Hắn vội vàng kiểm tra vết thương trên cổ thi thể, vừa nhìn đã phát hiện vấn đề.

Người giết người này trí thông minh có lẽ hơi thiếu, không biết vết dao của người tự sát không giống nhau sao?

Tiếp đó, Lâm Diệu nhắm mắt lại, vận dụng toàn lực kỹ năng 《Thính Lôi》, cẩn thận lắng nghe tất cả âm thanh trong đại điện,

không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Đột nhiên, hắn nghe thấy một tiếng thở rất nhẹ, trên một xà nhà không xa.

Nơi đó không thể có tộc nhân tồn tại.

Phát hiện ra mục tiêu, Lâm Diệu không đả thảo kinh xà, ngược lại nói: "Được rồi, nếu người đã chết, vậy thì thôi.

Chúng ta xem kỹ trong đại điện có minh khí gì không, thu thập hết mang đi." Nói đồng thời, Lâm Diệu ra hiệu mấy cái cho tộc nhân, ý bảo có người trốn trên xà nhà phía trước, sau đó giả vờ tìm kiếm minh khí, rồi không để lại dấu vết đi về phía nơi người đó ẩn náu.

Đến gần, Lâm Diệu trực tiếp nhảy lên, đạp vào tay Lâm Nhất dùng lực bật lên, lật người lên trên xà nhà, cũng nhìn thấy người đang ẩn nấp.

Thấy bóng dáng Lâm Diệu xuất hiện, hắn giật mình, sau đó ngửa người ra sau, để Lâm Diệu nhìn rõ dung mạo của hắn.

Nhưng Lâm Diệu sau khi nhìn thấy lại trực tiếp rơi vào kinh ngạc, căn bản không ngờ sẽ thấy người này.

Không phải hắn đã chết từ lâu rồi sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Kẻ chủ mưu này không phải ai khác, chính là Vương Tàng Hải mà trước đây tưởng đã chết.

Lâm Diệu nhớ rất rõ, năm đó đã đốt thi thể của hắn, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Nhìn xem, Vương Tàng Hải bây giờ còn trẻ hơn, như thể tái sinh vậy.

Lâm Diệu im lặng nhìn hắn, hỏi: "Vương Tàng Hải?

Ngươi vậy mà chưa chết?

Vậy thi thể trong quan tài là giả?

Không ngờ lại lừa cả hậu nhân của mình." Nghe lời của Lâm Diệu, người đối diện trước tiên sững sờ, tiếp đó cười hắc hắc, âm trầm nói: "Không ngờ, lại có người nhận ra ta.

Không biết ngươi là ai?" Nhìn người đối diện, Lâm Diệu sững sờ.

Vừa rồi khi nghe đến tên Vương Tàng Hải, tim của hắn đã đập nhanh hơn, hắn đang nói dối, căn bản không phải Vương Tàng Hải.

Hiểu ra, Lâm Diệu trong lòng tức giận, trực tiếp phóng ra uy áp, khí tức hung thú trực tiếp quét ra, áp chế hoàn toàn người đối diện.

Thấy vậy, Lâm Diệu trực tiếp tóm lấy hắn, sau đó nhảy xuống xà nhà, tiện tay ném hắn xuống đất.

Nhìn hắn, Lâm Diệu cười gằn một tiếng, hỏi: "Nói thật, ngươi là ai?

Tại sao lại có khuôn mặt giống hệt Vương Tàng Hải?" Người đó vẫn không bỏ cuộc, cứng miệng nói: "Ta là Vương Tàng Hải, ngươi không nhận ra ta sao?" Thấy vậy, Lâm Diệu không nói nhảm nữa, trực tiếp vung đao chém đứt cánh tay trái của hắn, rồi nói: "Tiếp tục đi, ta xem ngươi có thể nói dối được mấy lần." Cảm nhận được sát khí trần trụi của Lâm Diệu, hắn cuối cùng cũng hoảng sợ, trực tiếp nói: "Ta là gia chủ trước đây của Vương gia, ta tên Vương Huy.

Ta chỉ trông giống Vương Tàng Hải hơn một chút thôi." Lâm Diệu ngồi xổm xuống nhìn Vương Huy nói: "Nói đi, tại sao lại ở đây, còn có thể điều khiển đám âm binh kia." Do dự một lúc, hắn nói: "Ta vì trông giống lão tổ tông hơn, nên đã thay thế kế hoạch, sau đó bị gửi vào đây." "Ta cũng không muốn, tại sao lại luôn phải phục vụ cho Vương Tàng Hải, ta vào đây chẳng tốt hơn sao.

Những âm binh đó chỉ cần trong tay có ấn tỳ, sau đó từ từ tu luyện là có thể khống chế được một chút." Lâm Diệu hiểu ra gật đầu.

Xem ra lại là một kẻ cuồng si trường sinh.

Không biết đã thành công chưa?

Hắn bèn hỏi: "Tại sao lại ở đây?

Không có được trường sinh sao?" Hắn có chút thất vọng nói: "Đâu có dễ như vậy.

Sau khi ta vào đây mới biết kế hoạch của lão tổ căn bản không khả thi, nhưng ta đã uống bí dược, không dám rời đi, chỉ có thể sống ở đây mãi." Lâm Diệu chỉ vào thi thể lúc nãy, hỏi: "Vậy người bị giết đó là ai?

Cũng cầu trường sinh?" Vương Huy cười nói: "Không, đó là người vào trộm mộ.

Sau khi hắn chìm vào giấc ngủ, ta đã bắt lại, vẫn luôn chuẩn bị nếu bị phát hiện thì dùng để giả chết, đáng tiếc không thoát được." "Ta biết ngươi sẽ không tha cho ta, thực ra ta sớm đã muốn chết rồi, trường sinh như vậy là một loại dày vò, nhưng ta không thể xuống tay tàn nhẫn được.

Lát nữa phiền ngươi rồi." Nhìn Vương Huy, Lâm Diệu khinh thường cười một tiếng.

Chết đến nơi còn giở trò, tim đập nhanh như vậy, sớm đã lộ rồi.

Hắn bèn phối hợp nói: "Được thôi, nếu ngươi đã cầu chết, vậy ta thành toàn cho ngươi." Nói xong, Lâm Diệu phất tay, Lâm Nhất trực tiếp kề đao vào cổ Vương Huy, sau đó hơi dùng sức, nghe thấy tiếng đầu người rơi xuống đất, vẻ mặt hắn có chút không thể tin nổi.

Chương 355

Quay lại bên cạnh Trương Tiểu Ca, Lâm Diệu không chuẩn bị khám phá gian đại điện này nữa.

Những chuyện còn lại, ra ngoài trực tiếp hỏi Trương Tiểu Ca, kẻo để lâu, Trương Tiểu Ca lại không tỉnh lại.

Bảo tộc nhân khiêng Trương Tiểu Ca, mọi người đi ra ngoài Thanh Đồng Môn, nhưng Lâm Diệu không chuẩn bị đi xa, dừng lại ở ngay cửa Thanh Đồng Môn.

Lát nữa Trương Tiểu Ca tỉnh lại mà mất trí nhớ, mọi người lại phải vào một chuyến.

Lần này không làm rõ, Lâm Diệu không chuẩn bị rời đi.

Lúc mọi người đang ăn cơm, Trương Tiểu Ca mở mắt, trông có chút ngây ngốc, mờ mịt.

Mất một lúc lâu mới hồi phục lại thần trí, nhìn thấy Lâm Diệu liền nói: "Đạo gia, ngài đến rồi?" Lâm Diệu cười nói: "Ngủ lâu như vậy, đói rồi chứ.

Ăn chút gì đi, ăn xong chúng ta nói chuyện." Tiếp theo, mọi người chứng kiến màn ăn uống ngấu nghiến của Trương Tiểu Ca.

Mặt cậu ấy vậy mà đỏ lên, thật không dễ dàng.

Trương Tiểu Tuyết ở bên cạnh đang khóc, xem ra tình cảm anh em của họ thật mong manh.

Đợi Trương Tiểu Ca ăn no xong, Lâm Diệu mới chuẩn bị nói chuyện kỹ với cậu ấy, hỏi về tình hình thực sự sau cánh cửa.

Nhìn Trương Tiểu Ca có chút mệt mỏi, Lâm Diệu nói: "Cậu có

biết tình hình cụ thể sau cánh cửa không?" Trương Tiểu Ca cẩn thận hồi tưởng lại, nói: "Biết một chút.

Thực ra nếu đi đến hậu điện, sẽ thấy bên trong có một thiết bị tự động vận hành, đó là bí mật thực sự sau cánh cửa." "Khi thiết bị đó dừng lại, cũng là lúc sứ mệnh của tôi kết thúc.

Đáng tiếc đã lâu như vậy, thiết bị bên trong chưa từng dừng lại, căn bản không biết khi nào mới kết thúc." Nghe vậy, càng chứng thực suy đoán của Lâm Diệu.

Quả nhiên thứ được bảo vệ bên trong chỉ là một thiết bị.

Tình hình thực sự, có lẽ cả Trương Tiểu Ca cũng không biết?

Đáng tiếc, bây giờ ba người mà thiết bị chờ đợi đều không còn, nơi này cũng không còn bí mật đáng để bảo vệ nữa.

Hắn bèn hỏi: "Cậu có biết ý nghĩa thực sự của việc bảo vệ không?" Trương Tiểu Ca mờ mịt lắc đầu: "Có lẽ chỉ người Trương gia xưa mới biết.

Đáng tiếc, giữa chừng đã nhiều lần gặp kiếp nạn suýt bị diệt tộc, khiến truyền thừa bị thất lạc.

Bây giờ tôi căn bản không biết ý nghĩa của việc làm này." Lâm Diệu gật đầu: "Vậy để ta nói cho cậu biết.

Thực ra bên trong căn bản không có nguy hiểm gì to lớn, tất cả đều là lời nói dối của tộc trưởng đời đầu, mục đích thực sự là để có được vĩnh sinh." "Bây giờ, ba người muốn có được vĩnh sinh đều đã bị ta giết, nên sau này không cần phải bảo vệ bí mật phía sau nữa." "Hơn nữa, mỗi lần cậu vào không phát hiện sao?

Bên trong ngoài cậu ra, còn có một người khác, một người của Vương gia không biết từ khi nào đã dùng ấn tỳ đi vào." Nghe vậy, Trương Tiểu Ca sững sờ, một lúc lâu sau, lẩm bẩm: "Kết thúc rồi?

Sau này không cần phải đến nữa sao?

Tôi có thể có cuộc sống của riêng mình sao?" Mất một lúc lâu, trong mắt Trương Tiểu Ca mới lại có thần thái, có chút kích động hỏi: "Ngài có thể cho tôi biết, nguyên nhân cụ thể bên trong là gì không?

Hai người còn lại là ai?" Nhìn Trương Tiểu Ca có chút bị đả kích, Lâm Diệu cũng không che giấu, trực tiếp nói: "Thực ra, sau cánh cửa chỉ là một giao ước giữa Tây Vương Mẫu và người yêu của bà ta.

Tổ tiên của cậu là người chứng kiến giao ước đó, đồng thời cũng là người hưởng lợi." "Chỉ cần đạt được một điều kiện nào đó, ba người họ có thể có được vĩnh sinh.

Đáng tiếc giữa chừng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không Tây Vương Mẫu đã sớm đến đây rồi." "Cho nên từ lúc đó, nơi này đã mất tác dụng, căn bản không cần phải bảo vệ nữa.

Chỉ là không ai biết nội tình này, nên bao nhiêu năm qua đều là công cốc." Nghe kết luận này, Trương Tiểu Ca có chút sụp đổ.

Không ngờ bao nhiêu năm âm thầm cống hiến, đều là công cốc, bị tổ tiên của mình lừa dối.

Nhìn Trương Tiểu Ca im lặng không nói, Lâm Diệu lại nói: "Đừng buồn vội, chúng ta cùng nhau ra ngoài đi.

Lần này tôi chuẩn bị cho nổ tung cả nơi này và thế giới sau cánh cửa.

Bất kể bên trong có bố trí gì, hay có biến hóa gì, chỉ cần không thể kích hoạt, thì sẽ không có vấn đề gì." "Còn về bí mật bỏ đi này, cứ để nó ngủ yên dưới lòng đất đi." "Cậu cũng nên có cuộc sống của riêng mình, đừng từ bỏ hy vọng.

Cậu còn có tộc nhân, có em gái, đều cần cậu vực dậy, dẫn dắt họ tiến lên." Hắn ra hiệu cho tộc nhân đưa Trương Tiểu Ca và Trương

Tiểu Tuyết ra ngoài, sau đó Lâm Diệu dẫn theo các tộc nhân còn lại bố trí thuốc nổ.

Lần này mang theo một tấn thuốc nổ, đủ để làm cả ngọn núi biến mất.

Còn về sau này, chắc sẽ không ai có thể đến được nơi này nữa.

Thanh Đồng Môn được bảo vệ bao năm qua cứ ngủ yên ở đây đi, kẻo lại gây ra rắc rối.

Lần này sử dụng bom điều khiển từ xa.

Nếu dùng hẹn giờ thì thời gian không đủ, nếu chưa rời khỏi khu vực núi tuyết, mọi người có thể bị tuyết lớn phong tỏa, không thể đi ra ngoài được.

Bố trí xong thuốc nổ, mọi người lên mặt đất, bắt đầu đi xuống núi.

Họ chuẩn bị đến ngôi làng lần trước, thưởng thức lại mỹ thực trong làng.

Chỉ là lần này số người đông hơn, hy vọng trong làng có đủ đồ dự trữ.

Trưa ngày thứ hai, nhìn ngọn núi xa xa có chút mờ ảo, Lâm Diệu trực tiếp nhấn nút điều khiển từ xa trong tay, sau đó thấy cả ngọn núi đang từ từ hạ xuống, cho đến cuối cùng trực tiếp biến mất.

Lúc này, tiếng nổ kịch liệt mới truyền đến tai mọi người.

Nhìn trận tuyết lở ầm ầm ở xa, mọi người reo hò một tiếng, sau đó đều trượt ván tuyết, lướt về phía ngôi làng dưới núi.

Trượt tuyết dưới sự truy đuổi của tuyết lở, không có chút bản lĩnh thật không dám dễ dàng thử, nhưng cảm giác này vô cùng kích thích, mỗi một phút một giây đều dao động bên bờ vực của cái chết.

An toàn đến được ngôi làng dưới chân núi tuyết.

Vừa vào đã ngửi thấy mùi thơm nồng nàn.

Chương 356

Mọi người bắt đầu nóng lòng, vội vàng tìm trưởng thôn, sau đó sắp xếp các món ăn ngon.

Nhìn các tộc nhân đang thưởng thức mỹ vị, Lâm Diệu đến bên cạnh Trương Tiểu Ca, nói: "Được rồi, đừng ủ rũ nữa.

Sứ mệnh của cậu kết thúc rồi, sau này cả tộc tự do rồi, nên sống một cuộc sống tốt đẹp." Trong mắt Trương Tiểu Ca khôi phục lại một chút thần thái, sau đó nói: "Đạo gia, ngài nói đúng, tôi nên hưởng thụ cuộc sống, không thể cứ sống trong quá khứ.

Tôi còn có tộc nhân, có em gái." Nói xong, Trương Tiểu Ca bắt đầu ăn uống thả ga.

Nhìn Trương Tiểu Ca không còn nghiêm túc, bắt đầu cùng tộc nhân hò hét cạn ly, chí chóe giành thức ăn, Trương Tiểu Tuyết ở bên cạnh nói: "Đạo gia, cảm ơn ngài.

Vừa rồi tôi còn tưởng anh ấy đã mất đi hy vọng sống tiếp.

Không ngờ ngài lại giúp anh ấy khôi phục lại, tìm lại được tính cách ban đầu." "Lúc nhỏ, thực ra anh ấy còn ham chơi hơn cả tôi.

Đáng tiếc, sau này dần dần trở nên lạnh lùng, cũng không thích nói chuyện.

Bây giờ có thể khôi phục lại, thật là một chuyện tốt." Nghe vậy, Lâm Diệu thầm cười trong lòng.

Không khôi phục mới là chuyện khó.

Cũng không xem xem cậu ta uống rượu gì, đó là rượu ngũ cốc nguyên chất tự nấu trong làng, ít nhất cũng phải 60 độ.

Hai chén vào bụng, tính cách giấu sâu đến đâu cũng phải lộ ra.

Đột nhiên, Lâm Diệu phát hiện món ăn chính trên bàn sắp hết, vội vàng chạy tới.

Bọn này, có ăn đến quên cả tộc trưởng sao?

Không biết để lại ít món ngon à?

Giải quyết xong mối đe dọa sau Thanh Đồng Môn, mọi người nghỉ ngơi trong làng mấy ngày rồi rời đi.

Trương Tiểu Ca dẫn theo Trương Tiểu Tuyết trở về tộc địa của Trương gia, chuẩn bị bắt đầu cuộc sống mới.

Sau này có thể sẽ rời khỏi ngành trộm mộ, mệt rồi, mấy năm nay cơ bản đều sống trong mộ.

Lâm Diệu thì dẫn theo tộc nhân trở về sơn trang, sau đó gọi điện cho Trương Tiểu Sơn, bảo anh ta chuẩn bị một cuộc họp Cửu Môn, đến lúc đó sẽ công bố tin tức này ra ngoài.

Đồng thời Lâm Diệu cũng chuẩn bị cho những chuyện khác.

Đến lúc đó duyên phận với Cửu Môn cũng hết, dù sao thời đại khác nhau, Cửu Môn bây giờ không còn phù hợp, đến lúc rời đi rồi.

Trở về sân nhà, thấy Doãn Tân Nguyệt đang chải lông cho con Tuyết ngao.

Bây giờ nó đã lớn thành một gã khổng lồ, đứng lên cao hơn hai mét, nhưng tính cách lại hiền lành, thích chơi đùa cùng trẻ con.

Xoa đầu con Tuyết ngao, Lâm Diệu nói: "Tân Nguyệt, sau này anh chắc sẽ không đi trộm mộ nữa.

Đợi anh bàn giao xong mọi việc, đến lúc đó chúng ta đi du lịch nhé, một chuyến du lịch vòng quanh thế giới, chỉ hai chúng ta thôi." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt trước tiên vui mừng, sau đó lo lắng hỏi: "Vậy

hai đứa nhỏ thì sao?

Chúng còn phải đi học, không thể đi cùng chúng ta được." Lâm Diệu ôm vai cô, nói: "Con cái lớn cả rồi, nên học cách tự chăm sóc bản thân.

Hơn nữa còn có nhiều tộc nhân ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu." Sáng sớm hôm sau, Lâm Diệu ngồi trong phòng riêng của Cửu Môn chờ đợi.

Nhìn căn phòng thường xuyên ra vào này, Lâm Diệu thực sự cảm khái vạn phần.

Không lâu sau, những người khác của Cửu Môn đều đã đến.

Đợi mọi người ngồi xuống, Lâm Diệu mở lời: "Lần này gọi mọi người đến, chủ yếu có hai việc." "Đầu tiên là chuyện thứ nhất, nguy cơ sau Thanh Đồng Môn đã được tôi giải quyết.

Sau này mọi người không cần phải cử người đi bảo vệ bí mật bên trong nữa.

Người của Trương gia sau này chắc cũng sẽ có cuộc sống mới, chúng ta không làm phiền nhau là được rồi." Nghe lời của Lâm Diệu, tất cả mọi người trong Cửu Môn đều vui vẻ cười lên, cuối cùng đã thoát khỏi gánh nặng của Thanh Đồng Môn.

Tiếp đó, Lâm Diệu nhìn vẻ mặt vui vẻ của mọi người, lại nói: "Chuyện thứ hai liên quan đến cá nhân tôi.

Sau này tôi sẽ rút khỏi Cửu Môn.

Còn về lợi ích vận chuyển dưới danh nghĩa của tôi, cứ để Trương Phó quan phân phối đi." Nhìn mọi người định mở miệng nói, Lâm Diệu xua tay: "Mọi người đừng khuyên tôi nữa.

Bây giờ Cửu Môn là thiên hạ của người trẻ tuổi, lão già như tôi

không theo kịp thời đại nữa rồi, đã đến lúc thoái vị nhường ngôi." "Hơn nữa, những người tôi quen thuộc trong Cửu Môn năm xưa, bây giờ cũng chỉ còn lại Trương Phó quan.

Tôi không muốn là người cuối cùng, nên bây giờ trực tiếp rút lui thôi, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp hiện tại." Nói xong, Lâm Diệu đứng dậy, đi ra ngoài.

Những người khác đều chủ động đứng dậy nói: "Đạo gia, đi thong thả." Nghe thấy âm thanh cuối cùng, Lâm Diệu vui vẻ.

Xem ra mình vẫn có uy tín trong Cửu Môn, cũng đúng, mấy năm nay vì Cửu Môn thực sự đã làm không ít chuyện, đủ rồi.

Từ từ đi bộ về sơn trang, Lâm Diệu cảm thấy tâm thái của mình bây giờ đã già rồi, cứ tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Cho nên những ngày tiếp theo, hắn chuẩn bị dẫn Doãn Tân Nguyệt ra ngoài chơi bời, từ từ khôi phục lại tâm thái trẻ trung.

Không biết từ lúc nào, Lâm Diệu đã đến từ đường của gia tộc.

Nhìn cây thần ở cửa, hắn từ từ đi vào bên trong.

Nhìn những bài vị được đặt trên đó, phía trước nhất là bài vị của phụ thân.

Lâm Diệu quỳ trên bồ đoàn, cung kính hành lễ, sau đó nói: "Con, Lâm Diệu, tự hỏi đã làm đủ cho việc xây dựng gia tộc rồi, nên sau này chuẩn bị hưởng thụ cuộc sống của mình." "Sống như một Lâm Diệu, không phải là Lâm tộc trưởng." Bước ra khỏi từ đường, Lâm Diệu cảm thấy cả người nhẹ nhõm, đã không phụ lòng liệt tổ liệt tông của Lâm gia.

Sau này có thể thỏa thích sống một cuộc đời của riêng mình. (Hết sách.)